Sủng Hôn Hào Môn

Contents

Sủng Hôn Hào Môn **3**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 7
3. Chương 3 . . . 11
4. Chương 4 . . . 15
5. Chương 5 . . . 20
6. Chương 6 . . . 24
7. Chương 7 . . . 28
8. Chương 8 . . . 32
9. Chương 9 . . . 36
10. Chương 10 . . . 40
11. Chương 11 . . . 43
12. Chương 12 . . . 47
13. Chương 13 . . . 51
14. Chương 14 . . . 54
15. Chương 15 . . . 58
16. Chương 16 . . . 61
17. Chương 17 . . . 65
18. Chương 18 . . . 69
19. Chương 19 . . . 72
20. Chương 20 . . . 76
21. Chương 21 . . . 79
22. Chương 22 . . . 90
23. Chương 23 . . . 96
24. Chương 24 . . . 103
25. Chương 25 . . . 110
26. Chương 26 . . . 114
27. Chương 27 . . . 120
28. Chương 28 . . . 125
29. Chương 29 . . . 132
30. Chương 30 . . . 137
31. Chương 31 . . . 143
32. Chương 32 . . . 151
33. Chương 33 . . . 167
34. Chương 34 . . . 178
35. Chương 35 . . . 192
36. Chương 36 . . . 199
37. Chương 37 . . . 209
38. Chương 38 . . . 221
39. Chương 39 . . . 231
40. Chương 40 . . . 238
41. Chương 41 . . . 253

42. Chương 42 269
43. Chương 43 284
44. Chương 44 294
45. Chương 45 303
46. Chương 46 314
47. Chương 47 320
48. Chương 48 331
49. Chương 49 343
50. Chương 50 354
51. Chương 51 370
52. Chương 52 380
53. Chương 53 390
54. Chương 54 403
55. Chương 55 415
56. Chương 56 425
57. Chương 57 432
58. Chương 58 444
59. Chương 59 454
60. Chương 60 464
61. Chương 61 472
62. Chương 62 482
63. Chương 63 499
64. Chương 64 510
65. Chương 65 527
66. Chương 66 537
67. Chương 67 547
68. Chương 68 559
69. Chương 69 572
70. Chương 70 586
71. Chương 71 600
72. Chương 72 615
73. Chương 73 632
74. Chương 74 649
75. Chương 75 665
76. Chương 76 682
77. Chương 77 698
78. Chương 78 715
79. Chương 79 731
80. Chương 80 742
81. Chương 81 752
82. Chương 82 764
83. Chương 83 775
84. Chương 84 781
85. Chương 85 788
86. Chương 86 804
87. Chương 87 808
88. Chương 88 816
89. Chương 89 821
90. Chương 90 826
91. Chương 91 832
92. Chương 92 839
93. Chương 93 845
94. Chương 94 851
95. Chương 95 856

96. Chương 96 862
97. Chương 97 868
98. Chương 98 875
99. Chương 99 882
100. Chương 100 888
101. Chương 101 895
102. Chương 102 900
103. Chương 103 906
104. Chương 104: Pn 1: Sinh Nhật 914

Sủng Hôn Hào Môn

Giới thiệu
Edit: VịtBeta: MinThể loại: Hào môn thế gia, tình hữu độc chung, điềm văn, hiện đại, giá không. Vai chính: Mạnh Đìnl

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sung-hon-hao-mon

1. Chương 1

Mạnh Đình đại khái bắt đầu từ lúc hiểu chuyện, vẫn luôn bị nói mình là một thằng ngốc, còn là loại càng ngày càng không thể cứu chữa được nữa kia.

Bò chậm, ngồi chậm, đi chậm, ngay cả học nói cũng thế, trẻ con bình thường lúc nói từng câu từng câu rất nhanh, còn cậu khó khăn mà dùng đơn âm byte để diễn tả nhu cầu của mình.

Yên tĩnh, ngốc nghếch, âm trầm…… Một đứa nhỏ rất không được yêu thích.

Bảy tuổi cậu được bà ngoại đón từ cô nhi viện về, lại nuôi tới 14 tuổi, thời gian 7 năm như thế, bà ngoại cậu ngày nào cũng lặp đi lặp lại nói với Mạnh Đình, cậu là thằng nhóc ngốc không hơn không kém, là một cái thùng cơm, là một phế vật vô dụng triệt triệt để để.

Mạnh Đình mỗi lần đối với từ vô dụng, loại phế vật này cực kỳ hoảng sợ, cho nên cậu lúc hơi hơi hiểu chuyện chút, cậu sợ hãi mà hao hết hết thảy khí lực, muốn để mình hữu dụng chút, thông minh chút, bình thường chút.

Người bên ngoài nhìn thấy, cậu làm được, thoát khỏi gông xiềng "Phế vật", nhưng chỉ có mình cậu biết, những cái được gọi là "Hữu dụng", kỳ thực là tiêu hao tâm huyết cùng sinh mệnh của cậu đổi lấy.

Cậu đã chết, nói chính xác, cậu là mệt chết.

Cậu ở trong phòng thí nghiệm căn cứ tư nhân của Mạnh gia nhịn hai ngày, ngay tại thời điểm sắp ra kết quả, để không liên lụy tới, nói là "Đột tử" hoặc là "Quá lao lực mà chết".

Cậu sâu sắc mà nhớ tới loại cảm giác đó, trái tim cậu bị một bàn tay vô hình xoắn lấy, cuống họng bị bốn phương tám hướng mà tới áp lực chặn lại, nghẹt thở như chết chìm, cậu có thể cảm giác được tình hình thân thể mình, nhưng chỉ có thể tỉnh táo lại bất lực mà nghênh đón cái chết tới.

Cậu đã chết, hưởng thọ 28 tuổi.

Hiện tại, cậu lại sống, không phải là được cứu tỉnh trong phòng phẫu thuật, mà là trở lại thời điểm cậu 17 tuổi.

Cậu là "Sản phẩm" của mẹ cậu - sinh viên đại học và Mạnh tam công tử - người đã có vợ oanh oanh liệt liệt một hồi, cuối cùng ai cũng không cần, sinh ra chưa được 3 ngày, cậu đã bị mẹ đẻ của cậu ném tới cửa viện mồ côi, vẫn luôn nuôi tới 7 tuổi, Mạnh gia trong lúc vô tình biết được sự tồn tại của cậu, cho bà ngoại

cậu một khoản tiền, bảo bà nhận cậu về, nuôi đến 14 tuổi, lại đưa cậu tới một trường cao trung phong bế kiến thức học tập 3 năm.

(Trường phong bế kiến thức: Trường mà bắt buộc học sinh phải ở lại trong trường, không được ở ngoài, không được đi ra ngoài)

Mạnh Đình đã từng ở ngay đây gặp phải hắc ám so với đói bụng và chửi bới còn kinh khủng hơn, cũng tại nơi này thoát khỏi gông xiềng "Phế vật", thi tới mức bà ngoại và người nhà họ Mạnh đều hi vọng cậu thi đậu đại học và chuyên ngành, sau khi tốt nghiệp, cậu được trực tiếp đưa tới bên trong căn cứ thí nghiệm của Mạnh gia, bắt đầu những ngày đêm thí nghiệm và điều hương, tiếp tục cho tới khi cậu mệt chết trong phòng thí nghiệm.

Sống đến 28 tuổi, nhưng kỳ thực dăm ba câu là có thể khái quát, chính là bản thân cậu cũng cảm thấy một đời này vô vị đơn điều, không có hồi ức đặc biệt gì.

Đã từng, Mạnh Đình biết bao chờ đợi "Hữu dụng" của mình, trước mắt lại có bấy nhiêu sợ hãi "Hữu dụng" như vậy, cậu cũng không tiếp tục muốn bị mệt chết đi được, loại cảm giác đó quá mức đáng sợ, không chỉ là bản thân cậu đã trải qua cái chết, còn bao gồm một tháng trọng sinh tỉnh lại này của cậu.

Cậu chỉ cần hơi hơi ngủ sâu một chút, loại nghẹt thở cùng vô lực kia sẽ lần thứ hai kéo tới, khiến cậu miễn cưỡng tỉnh lại, đây vẫn còn tốt, càng đáng sợ hơn chính là, rất nhiều lúc, cậu đều chưa tỉnh lại, trong lúc đang ngủ từng lần từng lần trải qua loại đối mặt với cái chết vô lực và cảm giác sợ hãi kia.

Chịu một tháng dằn vặt như vậy, Mạnh Đình còn có thể thi tốt mới kì quái, đương nhiên cắn răng một chút, cũng không tới nỗi thi tệ như vậy, nhưng cậu đã không tìm được lý do cậu cắn răng chịu đựng, cậu không muốn là "Hữu dụng", cậu muốn là "Phế vật" tốt vô cùng.

Đồng thời cậu tra được phiếu điểm, Mạnh gia bên kia cũng nhận được, sau đó quản gia Văn thúc đắc lực bên người Mạnh lão gia tử liền gọi điện thoại cho Mạnh Đình, cũng là cao trung ba năm cậu tới này, nhận được cuộc điện thoại thứ 2.

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe ô tô liền đỗ ở cổng trường, không lâu liền có một nam nhân tây trang dày da đi tới trường, làm thủ tục cho Mạnh Đình, là muốn đón cậu từ trường học giống như lao ngục này rời đi.

"Mạnh Đình!"

Thời điểm giáo viên chủ nhiệm gọi Mạnh Đình đi ra ngoài, bạn học cả lớp đều ném cho cậu ánh mắt thương hại cùng cảnh giác, nếu bị giáo viên chủ nhiệm gọi ra, cũng không phải chuyện tốt gì, giam lại khép kín hoặc là chạy bộ đối với mỗi người ở cái trường này mà nói, giống như chuyện cơm bữa vậy, nhưng đồng thời cũng là thủ đoạn trừng phạt hữu dụng nhất.

Cho nên học sinh trong trường này đối mặt với giáo viên và giáo viên chủ nhiệm, còn muốn ngoan ngoãn hơn so với chuột nhìn thấy mèo, nhưng chuyện này cũng không hề biểu thị những học sinh này đều ngoan ngoãn, ngược lại luật rừng nơi này so với bất kỳ trường học nào đều nghiêm trọng hơn, muốn không bị bắt nạt, mềm yếu tuyệt đối không thể có.

Mạnh Đình tuy rất gầy, vóc dáng cũng không thấp, ngồi ở vị trí hàng thứ hai từ dưới lên, lúc cậu đứng dậy đi ngang qua bàn, một cái chân thô của cán bộ môn thể dục cao cao tráng tráng nằm ngang trước mặt cậu, hắn khiêu khích mà giương lên khóe miệng, ngoắc ngoắc mà nhìn thẳng vào Mạnh Đình.

Nói như vậy, Mạnh Đình chính là phát hiện, cũng nhất định phải cho khuôn mặt này của cậu vấp ngã trên mặt đất, bằng không…… có hắn dễ chịu.

Thời gian hắn được đưa tới trường này chưa được nửa năm, dựa vào thể trạng cường tráng nghiễm nhiên trở thành người đứng thứ hai trong lớp 2 cao tam trừ lớp trưởng, hắn muốn động thủ với đứa chưa bao giờ chim qua hắn ngồi bàn phía sau này đã lâu rồi, nhưng bởi vì lớp trưởng kính sợ khó hiểu với Mạnh Đình, khiến hắn chần chừ vài ngày, trước mắt, vẫn là quyết định ra tay.

Ánh mắt của Mạnh Đình chỉ đảo qua trên người béo tốt của hắn, cậu không nhìn mặt hắn liền đi tới, sau đó nhấc chân đá vào trên bắp chân hắn, nhìn không có khí lực gì, nhưng cán bộ môn thể dục này kêu thảm "Ngao" một tiếng, đột nhiên thu chân lại, đập vào mép chân bàn, lại "Ngao" một tiếng.

Đau thật là đau, có vài người cảm thấy hắn giả bộ, tuy nhiên có vài người không dám cho là như thế, không phải là bởi vì hắn, mà là bởi vì Mạnh Đình.

Trong lớp gần nửa học sinh cùng trường 3 năm với Mạnh Đình, ngờ ngợ nhớ tới Mạnh Đình mới nhập học nửa năm này, cơ hồ không có ngày nào trên người không có vết thương, nhưng dần dần, mấy lão bá vương trong trường kia, nhìn thấy cậu liền đi vòng.

Lớp trưởng của bọn họ cho tới nay chưa bao giờ đi thử trêu chọc Mạnh Đình, Mạnh Đình tồn tại trong lớp bọn họ vẫn luôn là boss bí ẩn, tuy rằng chính cậu cũng chưa chắc từng có nhận thức như vậy, mà hôm nay thằng ngốc cán bộ môn thể dục kia, lại muốn đi khiêu khích cậu, đây không phải nếm trải đau khổ sao.

Mạnh Đình sau khi thu hồi chân cậu lại, cứ tiếp tục đi về phía trước, mà gót chân giáo viên chủ nhiệm phía sau, mãi cho đến khi cậu gặp được người của Mạnh gia tới.

Giáo viên chủ nhiệm tựa hồ muốn nói với Mạnh Đình lại thôi, nhưng Mạnh Đình chỉ nhìn hắn một chút, cũng không nói gì, cũng không có gì đáng nói, cậu trực tiếp đi theo phía sau nam nhân tây trang, cứ như vậy rời đi, không có cáo biệt, giống như đã từng vậy.

Mà Mạnh Đình cũng biết tại một khắc này, cậu đi lên một con đường hoàn toàn khác với kiếp trước, con đường thuộc về "Phế vật" của Mạnh gia.

Nam nhân tây trang lúc đi ra cổng trường, rốt cục quay đầu lại nhìn Mạnh Đình một chút, "Thất thiếu gia, mời lên xe."

Mạnh Đình nghe như vậy liếc mắt nhìn hắn, sau đó tự mình mở cửa xe ra ngồi lên, mà nam nhân tây trang kia lúc này mới ngước mắt nhìn Mạnh Đình, nhìn cậu rõ ràng, đồng thời bị kinh diễm nho nhỏ một hồi.

Vận một thân đồng phục học sinh màu lam, căn bản không thể so sánh với ăn mặc của các thiếu gia tiểu thư ở bổn gia (*), nhưng Mạnh Đình chiều cao chân dài, lại nhìn không ra khó coi, một mái tóc ngắn màu đen, mang một chút hơi hướng tự nhiên, sắc mặt có chút quá mức trắng bệch, nhưng ngũ quan cực kỳ tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt, mắt hoa đào, trời sinh phong lưu.

(Bổn gia: người trong tộc, người họ nội; chỗ này chắc chỉ những người ở nhà chính)

Hắn có chút rõ ràng chủ nhà vì sao muốn lao lực vậy, cho đón phế vật thi chưa được hai trăm điểm này về.

Bỏ qua các loại tâm tư, nam nhân tây trang này mím mím môi, đi tới một bên khác, mở cửa xe, ngồi xuống bên cạnh Mạnh Đình, sau đó nói với tài xế đã chờ một tiếng đồng hồ, "Lái xe."

Tài xế nghe vậy, nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó khởi động ô tô.

Nơi này là vùng ngoại thành, cách Hải Thành chỗ ở của Mạnh gia, còn có 3 tiếng đường xe, sau khi vào thành trì hoãn một chút thời gian, bọn họ tới nhà cũ của Mạnh gia cần thời gian khoảng 4, 5 tiếng.

"Ta tên là Mạnh Trung." Mạnh Trung đợi đã lâu, cũng không đợi được Mạnh Đình mở miệng hỏi gã cái gì đó, gã cũng chỉ có thể tự mình mở miệng giới thiệu, nhưng ánh mắt Mạnh Đình dời đi, như cũ không để ý đến gã.

Mạnh Trung trong lòng nhẹ nhàng sách một tiếng, còn chưa tới Mạnh gia, đã bãi tư thế thiếu gia Mạnh gia với gã.

"Ta xem như là chú họ của cậu." Một họ hàng ba ngàn dặm, đổi lại là chủ nhà trước mặt bất cứ thiếu gia tiểu thư nào, Mạnh Trung tuyệt đối không dám nói như vậy.

"Cậu ở hàng ngũ cháu của Mạnh gia là thứ 7, bên trên là Đại thiếu gia và tam tiểu thư là đại phu nhân sinh, là anh họ và chị họ của cậu, Nhị thiếu gia và bát tiểu thư là nhị phu nhân sinh, Tam thiếu gia và Tứ thiếu gia là tam phu nhân sinh, Tam phu nhân chính là vợ đầu tiên của cha cậu, cho tới Ngũ thiếu gia, Lục tiểu thư…… giống như cậu." (Cái gia đình lằng nhằng vl =.=")

Cái gì thế? Như thế là con riêng hoặc là con gái riêng, cần phải ở bên ngoài được nuôi tới 16 17 tuổi, mới có thể được nhận về con cái của nhà chính, cậu sau này chỉ sợ là giống như cậu được lặng lẽ nhận nuôi vậy.

Mạnh gia hiện tại vẫn là Mạnh lão gia tử quản lý, mấy năm qua mới dần dần thả chút quyền tới trong tay con lớn nhất và con thứ hai, cho tới con thứ ba cái tay ăn chơi này, chính là ông không quản được, qua 40 tuổi, tin bên lề liền chưa từng đứt đoạn.

Hắn một vài lần bị phát hiện hoặc là con riêng tìm tới, ở Mạnh gia thậm chí bên trong vòng Hải Thành giàu có, cũng sớm không phải chuyện mới mẻ gì rồi.

Mạnh lão gia tử cũng không hổ là cái tên Mạnh hồ ly đa mưu túc trí, thời điểm lần đầu tiên chuyện con riêng của Mạnh gia lưu lạc bên ngoài bị tuôn ra, ông quyết định nhanh chóng tìm vợ của con trai thứ 3 của ông, lập được cái ông gọi là quy củ.

Ông không thể nhìn huyết mạch của Mạnh gia lưu lạc ở bên ngoài, nhưng cũng sẽ không cho những đứa nhỏ này quyền lợi kế thừa gia sản của Mạnh gia, thậm chí không cho phép được đón về nhà chính nuôi, hết thảy nuôi dưỡng ở bên ngoài, gần trưởng thành mới đón về, có thể sử dụng làm trợ lực cho gia tộc, không thể dùng, liền dùng để thông gia thương mại (*).

(Kiểu mấy nhà giàu hay kết thông gia với nhau để buôn bán làm ăn các thứ)

Tóm lại, bất luận Mạnh gia có bao nhiêu con riêng con gái riêng, cũng không thể uy hiếp được quyền lợi và địa vị của mấy đứa con chính thất nhà chính.

Ông đều đã nói như vậy, mấy phu nhân có thêm bất bình, cũng không dám ở bề ngoài tiếp tục nháo gì nữa.

Đại công tử Mạnh Nghi Hàng và nhị công tử Mạnh Nghi Quý tranh quyền thừa kế gia chủ, đối với nữ nhân sinh con cũng không nóng lòng, ngược lại tam công tử Mạnh Nghi Đức rất có tác phong của Mạnh lão gia tử khi còn trẻ, trong nhà hồng kỳ không ngã, ở bên ngoài cờ màu tung bay, còn làm ra từng đứa con riêng.

Mạnh Nghi Đức kết nghĩa vợ chồng với vợ đầu của hắn Hàn Tuyết Quân căn bản cũng là thông gia thương mại, bọn họ ngoại trừ tại hai năm tân hôn sinh ra hai đứa con, sau đó đều là mỗi người tự chơi riêng.

Có điều so với trong nhà ở bề ngoài liền bãi hai vợ lớn bé của Mạnh lão gia tử, Mạnh Nghi Đức còn không dám đem Tiểu tam Tiểu tứ về nhà, cho tới nay cũng chỉ là đón con riêng về, còn là sắp thành niên.

Đương nhiên, hắn cũng không hẳn để ý nhiều tới những thứ này, mẹ của mấy đứa con riêng kia, lập gia đình thì lập gia đình, chính là không lập, cũng đã tuổi già sắc tàn, đâu có phải tiểu cô nương trẻ tuổi hấp dẫn hắn đâu, đến mức mấy đứa con giữ một nửa huyết thống của hắn, cũng sớm có quy củ tại chỗ của Mạnh lão gia tử, hắn cũng không đặc biệt sủng ái ai, tới mức độ phải vì hắn ngỗ nghịch với lão gia tử.

Mạnh Đình cũng không phải cố ý lơ Mạnh Trung, cậu cố gắng cướp đoạt mấy thông tin ít ỏi liên quan tới Mạnh gia kia.

Mạnh Đình dùng thời gian 7 năm tiếp nhận mình là một cô nhi, sau đó dùng 7 năm được bà ngoại của cậu suy nghĩ, tiếp nhận sự thực mình là một đứa con riêng, ngoại trừ 3 năm kháng cự ở cao trung phong bế, cậu lại dùng khoảng mười năm chứng minh mình vẫn tương đối thích hợp làm "Phế vật".

Mặc dù trọng sinh hơn một tháng, cậu đối với hiện trạng cùng tương lai của mình, đều là mê man.

Nhưng cậu dù sao cũng là sống thêm một kiếp, cậu biết mình không thể cũng không nên biểu hiện ra loại mê man này, bổn gia Mạnh gia không cần suy nghĩ nhiều, liền biết đó nơi so với trường học phong bế, so với căn cứ thí nghiệm phức tạp hơn trăm lần, ngàn lần, mà lấy tư chất ngu dốt trời sinh này của cậu, nếu muốn chơi đùa phỏng chừng rất khó.

Mạnh Trung thao thao bất tuyệt lại nói một chút, lại giới thiệu vợ cả Hàn Tuyết Quân của Mạnh Nghi Đức và mấy huynh đệ tỷ muội trên danh nghĩa của cậu cho Mạnh Đình một chút, một vài chỗ cấm kỵ cậu cần chú ý, những cái này cũng là Văn thúc bàn giao cho Mạnh Trung nói với Mạnh Đình.

Nhưng dáng vẻ này của Mạnh Đình rõ ràng là như đi vào cõi thần tiên, Mạnh Trung cũng bị cậu làm không còn cách nào khác, dù sao nghĩ vụ của gã cũng đã tận trách, Mạnh Đình không nghe chọc tới người nào, xui xẻo cũng không phải gã, quản cậu thích nghe hay không làm gì.

Mạnh Trung rốt cục ngậm miệng lại, Mạnh Đình cũng mới rảnh rỗi hỏi cái cậu muốn hỏi.

"Tôi lúc nào lập gia đình?"

"Khụ……" Mạnh Trung bị câu hỏi trắng ra của Mạnh Đình sặc một cái, rồi lại rốt cục liếc mắt nhìn cậu, coi nhẹ gã đã cảm nhận được tính tình u sầu này của Mạnh Đình khiến người ta khó chịu, chỉ cần nhìn mặt cậu, Mạnh gia cũng không thể thả cậu hôn nhân tự do, cậu ta đúng là có chút nhận thức tỉnh táo với tương lai của mình, không có làm làm công tử nhà giàu mơ tưởng hão huyền gì đó.

Mạnh Đình nhìn Mạnh Trung bị lời nói của cậu sặc, có chút không thể lý giải, cậu lại thay đổi cách hỏi, "Tôi như thế nào mới có thể mau chóng lập gia đình?"

Dù sao cuối cùng đều thoát không khỏi vận mệnh phải lập gia đình thông gia, cậu muốn sớm lập gia đình một chút, sớm thoát khỏi Mạnh gia một chút, sau đó sẽ tính lối thoát, bằng không dựa vào bản thân cậu chạy không thoát khống chế cùng bài bố của Mạnh thị.

Mạnh Đình dùng thời gian một tháng, mới rõ ràng mục tiêu này khá là hiện thực hoặc là nói dễ dàng thực hiện, đó chính là, lập gia đình.

Mạnh Đình nói trắng ra, Mạnh Trung cũng không thể theo đó nói trắng ra, gã cân nhắc một chút nói, "Cậu về nhà chính, Văn thúc sẽ mời người tới lên lớp cho cậu, cậu theo học là được rồi, cho tới…… xem cơ hội thích hợp đi."

Mạnh Trung nói xong ánh mắt lóe lên một cái, kỳ thực gấp gáp như vậy đón Mạnh Đình về nhà chính, cũng là bởi vì gần đây có một cơ hội, có điều loại chuyện kia, không phải gã có thể tỉ mỉ biết, gã có thể nghe được chút phong thanh là tốt rồi.

Có điều gã cảm thấy rất khả năng thật sự một lời này của Mạnh Đình chính xác, thời gian cậu lập gia đình hẳn là sẽ không quá lâu, nếu như thuận lợi.

Mạnh Đình gật gật đầu, cậu đối với dung mạo của mình vẫn thiếu nhận thức chính xác, chưa bao giờ cảm giác mình đẹp, hoặc là nói, cậu cũng không rõ ràng cái gì là đẹp.

Cậu không nói nữa, lại khổ não đón nhận chương trình học được an bài.

Cậu không chỉ không có thông minh, còn không bình thường, đối với những thứ nhiều người vừa học liền biết kia, cậu ngốc không phải một chút, đánh nhau không tính, thuốc điều hương cho tới nay chỉ duy nhất là chuyện có thể tính toán sở trường, nhưng những cái đó đã bị bịt kín trở thành âm ảnh, đời này, cậu không muốn gặp lại nữa.

Nhưng cậu muốn thuận lợi lập gia đình, không thể quá sớm mà để lộ ra khuyết điểm của mình.

Lông mày nhọn của cậu hơi cau lại, thực sự khổ não, cậu không chỉ có nhiều khuyết điểm, còn không am hiểu nói chuyện, chớ nói chi là chuyện gạt người độ khó cao như ậy, cậu đoán mình là nhân sĩ trọng sinh đè nén nhất vô dụng nhất từ trước đến nay.

Mạnh Trung phút chốc dời mắt đi, lại không có chút dám nhìn Mạnh Đình, mỹ nhân nhíu lông mày cái gì, lực sát thương không phải lớn một cách bình thường, cơ hồ muốn đem hỏa khí của gã lúc trước bị Mạnh Đình lơ là phát tán ra rồi.

Bộ này nhiều câu tác giả viết hack não quá =.=" ta xin lỗi vì nhiều chỗ để trôi chảy ta không thể dịch đúng nguyên tác được =.="

2. Chương 2

Lại tiếp sau đó, chính là một đường trầm mặc đến Hải Thành, lại từ nội thành trầm mặc tới bản gia khác của Mạnh thị tại một vùng ngoại thành khác của Hải Thành.

"Đến", tài xế đeo kính râm sau khi dừng xe trước một cái cửa sắt lớn, quay đầu lại nhắc nhở một câu.

Mạnh Đình toàn bộ hành trình như đi vào cõi tiên, nhưng rốt cuộc tỉnh tỉnh, ngược lại Mạnh Trung đến nửa đường đã nhàm chán đi ngủ, mà căn bản hắn làm tốt sẽ bị phiền chết, hỏi hắn là khó chịu đi.

Thiếu gia Mạnh Đình này có chút đặc biệt, Mạnh Trung và lão Vương tài xế đều cảm thấy như vậy.

Mà bản thân Mạnh Đình, không biết cũng không để ý bọn họ đối với mình có cái nhìn ra sao, cậu theo bản năng sờ sờ mũi, nhưng là không sờ thấy kính mắt kim loại đời trước có thể khiến cậu xem ra thông minh kia, cậu buông tay xuống, nắm thành quyền, sau đó lại thả ra.

Sau khi xuống xe, Mạnh Trung như cũ dẫn Mạnh Đình tiến vào trang viên kiểu Âu này, đi vào cửa lớn là một đài phun nước lớn, phóng tầm mắt nhìn lại có thể nhìn thấy hoa viên cùng rừng cây nhỏ, vòng qua đài phun nước, trước mặt là một kiến trúc khổng lồ 5 tầng, cũng chính là căn phòng nhà cũ của Mạnh gia.

Chính là ở vùng ngoại thành Hải Thành, Mạnh gia có thể độc chiếm một trang viên lớn như vậy cũng nói lên địa vị của họ ở Hải Thành.

Mạnh Đình nhìn qua, liền thu hồi ánh mắt, đây là lần thứ hai tới bản gia Mạnh gia, nhưng chính là lần đầu tới, cậu đối với hiếu kỳ của ngoại vật cũng sẽ không vượt quá 3 giây, cậu bình tĩnh khiến Mạnh Trung có chút bất đắc dĩ, lúc hắn lần đầu tiên được Văn thúc nhận tới Mạnh gia làm việc, tán thưởng gần nửa tháng mới thoáng bình tĩnh xuống, nhưng Mạnh Đình đáng mặt "Đồ nhà quê" này mới nhìn 2 mắt cũng không sao.

Sách, tiểu tử ngốc! Mạnh Trung lúc không nhìn bộ dạng Mạnh Đình, lại oán thầm một câu như vậy.

Mà Văn thúc trước đó đã liên lạc qua Mạnh Đình, lúc bọn họ tới cổng nhà họ Mạnh, liền nhận được thông báo của bảo vệ cổng.

Y từ bên cạnh hoa viên đi tới, dừng lại 3 bước trước người Mạnh Đình, mà Mạnh Trung căn bản chính là muốn dẫn Mạnh Đình đi tìm y.

Mạnh Trung lại nhìn Mạnh Đình một chút, sau đó mới nhìn về phía Văn thúc, "Đây là Mạnh Đình thiếu gia."

Văn thúc nghe vậy ánh mắt đảo quả trên người Mạnh Đình, nhưng không có bất kỳ tâm tình gì lộ ra bên ngoài, y nhẹ nhàng gật đầu, Mạnh Trung liền khom người rời đi, mà lại biểu hiện ra một loại tôn trong không tầm thường với Văn thúc.

Văn thúc này thời điểm đang nhìn Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng đang nhìn y, tuổi tác trước 40, 50 tuổi, người xem ra có chút nghiêm túc, trên đây chính là Mạnh Đình nhìn ra được, đây là cậu cố ý tự nói với mình muốn tiến hành quan sát, bằng không cậu rất khả năng đối xử với Văn thúc giống như đối xử với Mạnh Trung, đó chính là không nhìn.

Có điều, cậu chính là quan sát cũng vô dụng, y không hổ là có nhận thức tỉnh táo đối với tư chất mình có, nhìn ra tuổi tác và một chút tính tình rõ ràng, rốt cuộc là có ích lợi gì? Mạnh Đình lại suy nghĩ một hồi, cũng cảm thấy vô dụng.

"Bên này xin mời." Văn thúc lúc nói chuyện với Mạnh Đình, loại nghiêm túc đối mặt với Mạnh Đình kia bỗng nhiên tản đi, trở nên ôn hòa săn sóc, "Thất thiếu gia giống như Đại thiếu gia bọn họ vậy, gọi ta là Văn thúc là được."

"Nha", Mạnh Đình trầm thấp trả lời một câu, nhưng là thu hồi ánh mắt đánh giá, cậu cảm thấy Văn thúc này cũng cực kỳ kỳ quái, lúc này mới chưa tới 2 giây, y cư nhiên liền thay đổi tính tình rồi.

Trước cảm thấy cậu là Mạnh Đình nghiêm túc, hiện tại cảm giác ngờ ngợ là thất bại đi, cậu lại lần nữa gán cho mình một cái nhãn mác sẽ không nhìn người quen người, cho nên, cậu vẫn là bé ngoan chờ lập gia đình đi.

Văn thúc đối với lãnh đạm này của Mạnh Đình cũng không có biểu hiện ra bất gì tâm tình gì, y tiếp tục dẫn Mạnh Đình đi vào chủ trạch, lại muốn dẫn Mạnh Đình đi gặp Mạnh lão gia tử mới ngủ trưa tỉnh lại.

Làm con riêng được đón về nhà, người đầu tiên cậu phải gặp đương nhiên là Mạnh lão gia tử, cũng coi như là tán thành đối với thân phận của cậu, hoặc là có thể được coi trọng, đãi ngộ của cậu ở Mạnh gia tuyệt đối

sẽ không giống.

Kiếp trước Mạnh Đình tới nhà cũ của Mạnh thị người nhìn thấy duy nhất cũng chỉ có cậu, cậu liền không có gặp qua bất cứ người Mạnh gia nào, cậu vẫn luôn bị vây trong căn cứ thí nghiệm tư nhân của Mạnh gia, hoặc là ở căn cứ đã từng hoặc là ở đại học cậu từng nhìn thấy, chỉ là cậu không nhận thức người, không nhận ra được.

Có điều những thứ này cũng không có gì tốt để lưu tâm, cậu đã quyết định phải đi con đường thông gia "Phế vật".

Cậu không khẩn trương, cũng không hỏi hết đông tới tây, ngược lại khiến Văn thúc đối với cậu đánh giá cao một chút, bất kể là cậu có phải là lòng dạ thâm hậu hay không, chút tu dưỡng ấy vẫn là đáng thưởng thức.

Từ một cửa hông đi vào, không cần lên lầu, y dẫn Mạnh Đình xuyên qua phòng khách, lại từ một cái cửa nhỏ đi ra, sau đó lại nhìn thấy một trạch viện (*) kiểu cũ phía sau đại trạch kiểu Âu, đi vào bên trong, cậu lại được nhận lấy một thư phòng tràn ngập hương trà.

(Trạch viện: nhà có sân

Trạch có nghĩa là chỗ ở, nếu để thuần việt không hay nên tui sẽ để hán việt cho nó hoa mỹ =)))))

Nhưng cái thư phòng xa hoa ngưng trọng kia không giống với đời trước Mạnh Đình gặp Mạnh lão gia tử, nơi này hẳn chỉ là nơi Mạnh lão gia tử thuần túy đọc sách nghe nhạc lúc rảnh rỗi, bởi vậy cũng có thể nói rõ, ông đối với Mạnh Đình thế hệ thứ 2 này tuyệt nhiên thái độ đối đãi không dung.

Mạnh Đình đời trước tính toán có tác dụng, mà Mạnh Đình trước mắt này lại chỉ là một mỹ nhân bình hoa có bộ dạng có thể xuất thủ, khác nhau như vậy, cũng không có cái gì kỳ quái.

Mạnh Đình sau khi đi vào thư phòng, một quãng thời gian rất dài đều là trầm mặc, nguyên nhân rất đơn giản, Mạnh lão gia tử nhắm mắt lại, Mạnh Đình cũng nhìn không ra ông rốt cục có ngủ thật hay không, hay là chỉ giả bộ ngủ cố ý lơ cậu.

Mà Văn thúc ở cửa thư phòng liền dừng bước, chỉ bảo Mạnh Đình tiến vào.

Ánh mắt của cậu đảo qua trên người Mạnh lão gia tử càng già càng dẻo dai, liền quy củ mà thu lại, người trong lão trạch của Mạnh gia, cũng không phải cậu có thể phân tích vài lần mà nhận định rõ, cậu còn chưa muốn quá mức tiên nhập vi chủ đâu.

(Tiên nhập vi chủ: ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo; giống câu "trông mặt mà bắt hình dong" ý)

Ước chừng 20 phút, Mạnh lão gia tử mới mở hai mắt ra, ánh mắt ông đảo qua trên quần áo và bộ dạng của Mạnh Đình, cao thâm khó dò như thế, hỉ nộ khó phân.

"Cậu là Mạnh Đình?"

(Xưng hô chỗ này để khó quá, tui định để xưng ông - cháu giữa hai người nhưng xét thấy quan hệ giữa nhà họ Mạnh phức tạp như thế nên tui sẽ để tôi - cậu và cháu - ông)

Mạnh Đình nghe như vậy ngẩng đầu, sau đó gật gật đầu, không có chần chờ, không có oán giận, lãnh tĩnh tới mức khiến Mạnh lão gia tử không thể không tiếp tục liếc mắt nhìn cậu thêm một cái, nhưng mà Mạnh Đình sau khi gật gật đầu lại cúi đầu.

Văn thúc đối với Mạnh Đình ở trong thư phòng làm gì nói gì với Mạnh lão gia tử, không có một tia mảy may ý tứ tìm tìm nghiên cứu nào, y đưa Mạnh Đình về đại trạch phía trước, nhận lấy một gian phòng lầu 3 phía tây, sau đó nói, "Đây là phòng của cậu."

Mạnh Đình đẩy cửa ra, là một phòng xép rộng rãi sáng sủa, có phòng tắm độc lập, thậm chí còn có lắp thêm một phòng thay đồ và phòng chơi game, Mạnh Đình ở nhà bà ngoại của cậu hết thảy mọi nơi bên trong miễn cưỡng coi là tốt, đều cũng không bằng 1% của nơi này.

Mạnh Đình đi vào bên giường sờ sờ, nhưng có chút ghét bỏ, "Quá mềm rồi, tôi có thể thay cái cứng hơn chút chứ."

Văn thúc đối với bất kỳ phản ứng nào của Mạnh Đình đều luôn tiếp thu hài lòng, y gật gật đầu, "Có thể."

Có điều, y tiếp nhận ý kiến của Mạnh Đình xong cũng vẫn chưa có ý tứ muốn đi, y tiếp tục nói, "Nơi này là nhà cũ, công tử phu nhân, tiểu thư các thiếu gia cũng không ở đây, bọn họ bình thường chủ nhật mới sẽ về nhà cũ một chuyến, ba ngày sau, tôi lại đưa cậu tới gặp bọn họ."

"Hai vị lão phu nhân cũng không ở đây, có lẽ buổi chiều mới sẽ trở về, cậu muốn gặp tôi có thể an bài cho cậu."

Mạnh Đình chần chờ một chút, vẫn là lắc đầu một cái, giống như kiếp trước vậy, cậu cũng không muốn gặp gỡ người nhà họ Mạnh quá nhiều, hoặc là nói, tính tình cậu trời sinh liền bài xích giao lưu với người quá nhiều, đối với người nhà họ Mạnh càng nghiêm trọng hơn chút, khiến bản thân cậu nhận ra được thôi.

"Tôi lúc nào có thể lên lớp?"

Văn thúc hiếm thấy dừng lại một chút, sau đó mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Mạnh Đình.

"Tôi nghĩ, ngày mai là có thể."

Thấy dáng vẻ Mạnh Đình muốn gật đầu, Văn thúc nhẹ nhàng thở dài, Mạnh Đình nhưng không cách nào rõ ràng y đang cảm thán cái gì, chỉ nghe y tiếp tục nói, "Cậu vừa trở về, không cần gấp gáp như vậy, nghỉ ngơi vài ngày, thứ hai bắt đầu lên lớp đi."

Mạnh Đình gật gật đầu, sau đó Văn thúc nhẹ nhàng cúi eo sau đó rời đi.

Chỉ không bao lâu sau liền có vài người tới, thay đổi giường cho Mạnh Đình, cậu vẫn chưa thể ngồi lên giường mới của cậu, cậu liền lại bị thợ trang điểm, nhà thiết kế liên tiếp tới, sau đó chỉnh sử tóc, phối quần áo, tận sức chế tạo cậu thành một bình hoa chân chính.

Đem cậu từ đầu tới đuôi chỉnh sửa một phen, chính là tận mắt thấy cậu tỏa ra cái đẹp của cậu, mấy người hầu và sư phụ không ngờ bị rung động một hồi.

Bề ngoài người Mạnh gia cũng không tính là tệ, nhưng sẽ không có tinh xảo như Mạnh Đình, mắt hoa đào, cảm giác vài phần câu nhân, thợ trang điểm cố ý trang điểm bên trong, lại lại mạnh mẽ thêm hai phần.

Cậu không cần nói chuyện, chỉ đứng như vậy, chính là một bức họa, một mỹ cảnh khiến người ta không nỡ dời mắt.

Mạnh Đình cũng nhìn mình phía trong gương, tóc lộn xộn một chút, quần áo ngược lại sạch sẽ một chút, còn cái khác, cậu vẫn là thật sự không nhìn ra.

Đối với trầm mặc cùng kinh diễm của mọi người, cậu cũng không có cảm giác quá to lớn, đừng nói cậu và những người này không quen, chính là mấy bạn học cùng trường với Mạnh Đình 3 kia, lúc đối mặt với Mạnh Đình, thời gian trầm mặc cũng nhiều hơn.

Mọi người thu hồi tâm tư của mình, thợ trang điểm và nhà thiết kế rời đi, người hầu thu dọn căn phòng một phen, rốt cục còn lại Mạnh Đình thanh tĩnh.

Mà thời điểm cậu bị những người này thao túng, một trong những lão phu nhân không ở nhà Phùng Trạch Kiều, đang cắm hoa trong phòng gặp mặt của lão phu nhân Yến gia Hà Uyển, nói bà là lão phu nhân, nhưng thực ra là sinh sau Phùng Trạch Kiều, chỉ là con cả của bà sớm đã lo liệu việc nhà, bà cũng liền từ phu nhân thăng lên làm lão phu nhân.

Hà Uyển cúi đầu kiểm tra tư liệu Phùng Trạch Kiều mang cho bà, bên trong có vài tấm ảnh, dung mạo là Mạnh Đình, một tấm trong đó là ảnh nhập học cao trung của cậu, ngũ quan tinh xảo, ánh mắt lại có một cảm giác ngốc trệ không tên, xác thực rất phù hợp với tiêu chuẩn con dâu bà đề ra, không thể quá khó coi, cũng không thể quá thông minh.

Mà Mạnh Đình vừa vặn phù hợp với 2 yêu cầu này, xinh đẹp, lại ngốc nghếch.

"Hơi nhỏ tuổi một chút", Hà Uyển nói nhỏ một câu, xác thực sinh nhật của Mạnh Đình, cách tuổi kết hôn pháp định tròn 18 tuổi của cậu còn tận 1 năm nữa đấy.

Phùng Trạch Kiều thấy Hà Uyển nói như vậy, liền biết chuyện này đại thể là sẽ thành, bà khẽ nói, "Cậu ta mới về Mạnh gia, còn chưa có đăng ký hộ khẩu, 18 tuổi hẳn là có."

Mạnh Đình chỉ có hộ khẩu chỗ bà ngoại cậu, hiện tại người được đón tới Mạnh gia, hộ khẩu đương nhiên là phải làm, phải làm lại, không bằng làm không hộ khẩu (*) một lần nữa, đến thời điểm đủ tuổi bất quá là thay đổi một vài con số mà thôi.

((*) Chỗ này nguyên tác là "hắc hộ" nghĩa là ở trái phép)

Hà Uyển nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, "Có ảnh mới một chút không, tôi mang về cho Tuy nhi nhìn, nó không có ý kiến, chuyện này cứ quyết định như vậy."

Phùng Trạch Kiều cười cười, gửi tin nhắn cho Văn thúc, không lâu sau một tấm ảnh mới của Mạnh Đình được gửi tới điện thoại của bà rồi.

Mạnh Đình kinh ngạc đột nhiên ngước mắt trong nháy mắt, bị chụp lại, loại cảm giác quá mức kiều diễm mỹ lệ kia lại tăng thêm 2 phần, không nhìn những tư liệu kia, không có thể cảm giác được, cậu là người có tư chất ngốc nghếch (*) như vậy.

((*) Chỗ này nguyên bản là ngu dốt, đần độn, nhưng ta cảm thấy dùng từ này hơi quá nên thay đổi chút)

Có điều nhìn những việc đã trải qua của Mạnh Đình từ nhỏ đến lớn, Hà Uyển cũng có thể lý giải loại ngốc nghếch này, thiên tư có hạn, không có thuốc nào cứu được.

Tác giả có lời muốn nói: Hiện đại không tưởng, Nam Nam kết hôn đã được pháp luật tiếp thu.

Mặt khác nam chủ là hận giá (*), nguyên nhân muốn là thoát khỏi Mạnh gia, muốn ngủ ngon giấc.

((*) Hận giá: hận: oán hận, giá: xuất giá, lấy chồng; cả cụm này nghĩa là xuất giá trong oán hận)

Yến Tuy: Anh đều có thể thỏa mãn em.

Mạnh Đình:……

Con editor có lời muốn nói: Hihiuuu ta chưa làm bộ nào mà tác giả viết một cách hách não như thế này, cho nên có chỗ nào khó hiểu xin bỏ quá cho, sức ta chỉ có hạn, không thể chém đc hay hơn T_T

3. Chương 3

Hà Uyển đích thật là mẹ ruột của gia chủ của Yến thị gia tộc hàng đầu Hải Thành, nhưng cũng không phải hết thảy tình cảm mẹ con thân sinh đều hòa thuận, bà chính là oan gia với Yến Tuy, không nhìn nổi oan gia tốt lẫn nhau.

Nhưng mà Yến Tuy trưởng thành sớm, quản lý việc nhà càng sớm hơn, chuyện bà duy nhất có thể bắt bí chính là việc kết hôn của anh.

Giúp anh tìm một người vợ thông minh xinh đẹp bối cảnh tương đối, loại chuyện này rõ ràng là trợ lực cho anh, ngột ngạt cho mình, bà tuyệt đối sẽ không làm. Nhưng chuyện ở bên ngoài bị người nắm thóp, bà cũng sẽ không làm, thân phận con riêng danh môn, dưới cái nhìn của bà chính là thích hợp.

Mà bà vẫn luôn chọn chọn nhặt nhặt, không phải là bởi vì mấy con trai riêng con gái riêng chưa đủ tốt, vừa vặn ngược lại, chính là bọn họ quá tốt, quá ưu tú.

Trước khi lựa chọn Mạnh Đình, kỳ thực trước đó bà xem trọng con trai riêng của Tô gia Tô Tư Vũ hơn, Mạnh Đình là ngốc, là phế vật, hắn là yêu (*), là tác (**), lớn hơn Mạnh Đình 4 tuổi, ăn uống cờ bạc, trêu hoa ghẹo nguyệt, danh tiếng của hắn trong giới thượng lưu có thể so với Mạnh Đình tốt hơn một chút.

((*) Yêu nghĩa là lẳng lơ, câu dẫn người khác, cũng có nghĩa là yêu quái

(**) tác ở đây có thể hiểu là tác oai tác quái)

Đương nhiên, mệnh của hắn so với Mạnh Đình tốt hơn, cha hắn cưng chiều hắn, bảo vệ hắn, coi hắn là bảo bối quý giá, cũng càng ngày càng tác, càng ngày càng vô pháp vô thiên.

Bà đã nghĩ tháng ngày Yến Tuy trải qua tình cảnh hỗn loạn, buồn bực khó khăn, nhưng ngay khi thời điểm việc kết hôn liền sắp định ra, Tô Tư Vũ đột nhiên thay đổi tốt hơn, tiến bộ, còn lọt vào mắt xanh của Tô lão thái thái, danh tiếng chuyển biến tốt, như vậy Hà Uyển còn có thể thỏa mãn mới kỳ quái.

Phùng Trạch Kiều mơ hồ hiểu tâm tư của Hà Uyển, lúc này mới biết được "Phế vật" của Mạnh gia vừa vặn ra được Mạnh Đình, động tâm tư một bên đón người về, môn bên giao thiệp với Hà Uyển, mà kết quả cơ hồ có thể nói là ăn nhịp với nhau.

Mạnh thị tuy rằng cũng là gia tộc lâu lăm của Hải Thành, nhưng cùng so ra với Yến thị, vẫn là chênh lệch một cấp bậc, dùng một đứa con riêng thông gia với Yến thị, chính là nơi mà Mạnh lão gia tử cũng không tìm được chỗ nào không nguyện ý.

Còn chỗ Yến Tuy, đã có Hà Uyển đi giải quyết, nhìn ý tứ của bà, hẳn là sẽ không có ý kiến gì quá nhiều.

Phùng Trạch Kiều và Hà Uyển ở nơi này cắm hoa cắm hoa trong phòng rồi tản ra, ai về nhà nấy, ai báo "tin vui" của người nấy.

Với Mạnh gia mà nói, tin vui đương nhiên coi nhà chân chính về mặt ý nghĩa, nhưng đối với Yến Tuy mà nói, thì không hẳn, giống như Hà Uyển định nghĩa quan hệ của bà với anh vậy, trong lòng Yến Tuy cũng rõ ràng như thế.

"Cứ như vậy đi."

Yến Tuy quay lưng mà đứng, nói xong điện thoại, anh mới quay người lại, nhìn về phía mẹ ruột cho tới nay chưa từng có tự giác gõ cửa gì cả. Trên mặt Hà Uyển là nụ cười ôn nhu theo thói quen, Yến Tuy nhưng lại lạnh lùng, lạnh lùng nửa điểm không muốn ngụy trang.

Mẹ con như oan gia, Hà Uyển khắp nơi muốn cho Yến Tuy ngột ngạt, nhưng Yến Tuy trước sau không để ý lắm, hoặc nói là thờ ơ mà nhìn, nhìn Hà Uyển tiếp tục vi phạm đường biên ngang của anh, sẽ tại lúc anh không muốn khoan dung, triệt để quyết tuyệt.

Hà Uyển 1m65 cũng chỉ cao tới bả vai anh, 1m9, liền bởi vì tỉ lệ vóc người anh như vậy, đến showbiz hoặc là giới thời trang, để để quét sạch một đám ngôi sao nam cùng người mẫu nam, càng thêm hiếm thấy chính là, ngoại hình anh không tệ, chính là khí thế ngất trời quá mức, đối mặt với anh, nói như vậy, rất khó chút ý tới mặt khác.

Ánh mắt anh hơi hơi chìm xuống, Hà Uyển có một loại cảm giác bị lạnh nhạt và nhìn xuống, phẫn nộ và oán giận trong lòng càng thêm mãnh liệt 2 phần, nhưng ý cười ôn nhu trên mặt vẫn chưa tản đi.

"Mẹ biết con không hài lòng Tô Tư Vũ, mẹ cũng không miễn cưỡng con, đây là thất thiếu gia của Mạnh gia, bộ dáng xinh đẹp, tính tình cũng tốt." Hà Uyển nói qua đưa cho Yến Tuy một bức ảnh hình vuông mới chụp không lâu, sau đó lại thêm một câu, "Mẹ thấy tốt vô cùng."

Ánh mắt Yến Tuy tại ảnh chụp hơi đảo qua một chút, nhưng chưa tiếp nhận, mà là xoay người ngồi xuống chủ vị trong thư phòng, loại khí thế mạnh mẽ càng sâu thêm 2 phần, ánh mắt lãnh đạm đã biến thành sắc bén, chính là Hà Uyển cũng không thể không hết hồn, lại là trầm mặc hồi lâu, anh mới nói, "Có thể."

Yến Tuy quả nhiên đáp lại giống như bà nghĩ, nhưng loại cảm giác được lấp đầy trong lòng Hà Uyển kia, cũng không có nửa điểm ý tứ tản đi, rất nhiều lúc, kỳ thực bà cũng không không làm rõ được mình muốn cái gì, bà cười cười yếu ớt, "Con thích là tốt rồi, vậy cứ như thế đi."

Yến Tuy vẫn không có biểu thị gì, Hà Uyển đặt bức ảnh lên bàn, sau đó xoay người rời đi, bước đi vội vàng, tựa hồ đang đè nén cái gì đó.

Hà Uyển đi ra, điện thoại của Yến Tuy lại lần nữa được rút ra.

"Tôi muốn toàn bộ tư liệu về Mạnh Đình của Mạnh gia."

Mạnh Đình cũng không biết được mình có thể nhanh toại nguyện như vậy, sau khi những người ở đây lui ra khỏi phòng cậu, cậu lên giường ngủ một giấc, cuối cùng vẫn là bị mộng cảnh tương tự dọa cho tỉnh lại, có điều, cậu cơ bản đã quen thuộc tình hình giấc ngủ của mình, khó chịu nhưng cũng bất đắc dĩ.

Mà trước mắt cậu còn có một vấn đề phải giải quyết cấp bách, cậu đói bụng, ngoại trừ buổi sáng ở trong phòng ăn trường học ăn hai quả trứng gà luộc, cậu cả ngày một hột gạo cũng chưa ăn, 17 18 tuổi, cậu đây là tuổi phát triển thân thể, đã sớm đói chịu không được.

Cậu mặc quần áo tử tế, mở cửa ra ngoài, nhưng có một nữ hầu khoảng 30 tuổi giữ cửa cậu, thẳng tắp đối mặt với tầm mắt của cậu.

Mạnh Đình trợn mắt lên, loại cảm giác kiếm ăn không thành công bị thất bại đánh vào mặt, cậu lúng túng hồi lâu, mới mở miệng, "Chuyện gì?"

Mạnh gia quả nhiên rất đáng sợ, ngay cả ăn cơm no cũng không để người ta ăn, còn để một người ở cửa theo dõi cậu. Cậu suy nghĩ một chút mình phải đói bụng vài ngày, phỏng chừng sẽ không vượt quá 3 ngày, có thể trong vòng 3 ngày, cậu có thể gả ra ngoài, ăn cơm no đi?

Bên trong nguyên nhân Mạnh Đình vội vàng lập gia đình, lại có thêm một khát cầu mãnh liệt ăn cơm no.

Nữ hầu kia đối mặt với Mạnh Đình hết sức quy củ mà cười cười, "Bà chủ lớn muốn gặp cậu."

"Được", Mạnh Đình gật gật đầu, theo cô rời đi, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, tuy rằng cậu là bị đói bụng cúi đầu.

Kỳ thực Phùng Trạch Kiều muốn gặp Mạnh Đình cũng không có chuyện gì, việc kết hôn của cậu tuy rằng xem là định ra, nhưng Mạnh lão gia tử còn phải tìm thời gian thích hợp đến công bố, bà chính là nhịn không được muốn nhìn Mạnh Đình một chút, thuận tiện ở trong lòng tự đắc ý một phen công lao của mình.

"Mới vừa về nhà, đã ở quen chưa?"

Mạnh Đình nhịn xuống kích động che bụng, chần chờ gật gật đầu.

Phùng Trạch Kiều nhếch nhếch khóe miệng, biết cậu là bởi vì ngu đần được Hà Uyển vừa ý, lập tức cũng không có ý tứ gì ghét bỏ, bà che che miệng nói, "Đêm mai có một yến hội, cậu đi cùng tôi."

"Đừng khẩn trương, liền mở mang một chút kiến thức cho cậu."

"Vâng…… vâng", Mạnh Đình gật gật đầu, cậu căn bản không có lập trường và lý do cự tuyệt.

Mạnh Đình nói thực sự ít, chính là người tiếp tục cảnh đẹp ý vui, Phùng Trạch Kiều cũng không có thể lúc nào cũng bỏ xuống tư thái tìm lời nói, bà lại đánh giá Mạnh Đình một chút, sau đó liền dương tay, "Cậu trở về đi thôi."

"Vâng." Mạnh Đình gật gật đầu, xoay người rời đi, cực kỳ dứt khoát.

Ra khỏi căn phòng nhỏ này, vẫn là nữ hầu 30 tuổi này đưa cậu về phòng.

Lúc Mạnh Đình đẩy cửa ra, bước chân dừng lại, quay đầu nhìn lại, nữ hầu kia quả nhiên vẫn còn đứng ở vị trí lúc trước cô ta đợi cậu, Mạnh Đình lại sâu sắc mà cảm thụ một chút cảm giác uất ức, sau đó quay đầu lại, đẩy cửa đi vào, lại đóng cửa lại.

Không phải muốn bỏ đói cậu sao, cậu nhẫn nhịn, cậu trước đây cũng không phải chưa từng nhịn đói bụng.

Đây thật ra là sơ sót của Mạnh Trung, quy củ ăn cơm trong nhà "Quá thời gian không chờ", gã hẳn trên đường tới nói với Mạnh Đình, nhưng Mạnh Đình một đường như đi vào cõi tiên, đối với lạnh lùng và coi nhẹ của cậu, không một chút mảy may, gã nghĩ cậu cảm thấy nhất định phải nói thì nói, giống như loại chuyện ăn cơm này, gã liền cũng không đề cập nữa.

Nhưng chính gã cũng không cách nào ngờ tới, Mạnh Đình sẽ như vậy…… Thẳng thắn mà cảm thấy Mạnh gia là cố ý không cho cậu ăn cơm, cố ý bỏ đói cậu.

Đương nhiên, dựa theo logic của Mạnh Đình, đây cũng không cũng không phải đối xử kỳ quái gì, cậu trước đây coi như là "Hữu dụng", nhưng đãi ngộ cũng không thật tốt, hiện tại là "Phế vật", bị đói bụng một chút

cũng coi như bình thường. Mà điều này cũng không chỉ là logic của cậu, là bà ngoại của cậu cưỡng chế truyền đạt logic này cho cậu.

Buổi sáng hôm sau 5 rưỡi, Mạnh Đình đúng giờ tỉnh lại, sau đó tìm được bộ quần áo thể thao trong đống đồ mới của cậu mặc vào, ra cửa, nữ hầu kia quả nhiên biến mất, Mạnh Đình thở ra một hơi, nhưng cậu còn chưa xuống cầu thang, liền có một bảo tiêu nam, chặn đường, sau đó cung kính khom người với cậu.

"Tôi đi chạy bộ."

Ở trong trường cao trung phong bế, mỗi sáng bất luận nam nữ đều phải chạy thể dục, 10 vòng trở lên, một khi không chạy đủ, thức ăn hôm đó cũng ít đi, Mạnh Đình vì có thể ăn cơm no, xưa nay đều là chạy nhiều nhất.

Nhưng đời trước sau khi thoát khỏi nơi đó, cậu theo bản năng bên trong đối với hết thảy đã từng trải qua đều bài xích, lên đại học một năm, sau đó tốt nghiệp bận rộn, cậu liền không chạy nữa, đến căn cứ thí nghiệm càng là như thế, cậu cảm giác mình "Khổ quá mà chết", người Mạnh gia chiếm một phần nguyên nhân, còn có chính là bản thân cậu, ít rèn luyện.

Người kia quả nhiên nhường đường, Mạnh Đình đi tới hoa viên trước nhà, dọc theo đường nhỏ bắt đầu chạy, diện tích toàn bộ Mạnh gia rất lớn, bên cạnh hoa viên là rừng cây nhỏ, chạy vòng quanh bên ngoài, cậu vẫn chạy 10 vòng mới dừng lại, chạy xong trở về, đã 1 tiếng trôi qua.

Cậu trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, thay một chiếc áo sơ mi trắng cùng quần bò xuống lầu, dựa vào bản năng "Thùng cơm", cậu tìm được nhà bếp, bác gái nhà bếp người cũng không tệ lắm, cho rằng Mạnh Đình là người hầu nào đó của Mạnh gia, tùy ý chỉ chỉ trên bàn một bên.

"Bên kia có sandwich và sữa bò, tự cậu cầm lấy."

Mạnh lão gia tử Mạnh gia dậy sớm, mấy đầu bếp thời gian này cũng cực kỳ bận rộn, căn bản không đếm xỉa tới đây là ai.

Mà Mạnh Đình cũng rất dễ sai, cậu đi lấy hai cái sandwich, 2 bình sữa bò, tự mình về phòng, ăn một phần, còn lại một phần giữ lại giữa trưa ăn, buổi tối có yến hội, hẳn có cái để ăn.

Nghĩ tới điểm này, hai mắt Mạnh Đình sáng rực lên, hiện ra ánh sáng xanh lục.

Văn thúc tại lúc Mạnh Đình ăn sáng không bao lâu, y đã tới, không chỉ một mình y, phía sau còn theo vài người, sau đó Mạnh Đình từ đầu tới đuôi lại bị giày vò một lần, sau đó lại bị kéo đi bổ sung rất nhiều thường thức về yến hội.

Nhưng nhìn ánh mắt cậu hơi mê man, Văn thúc liền biết người này bù lại sợ là không thể bổ túc bao nhiêu.

Khoảng 5h chiều, Mạnh Đình lại được mời xuống lầu, cùng Phùng Trạch Kiều ngồi một chiếc xe ô tô, đi tới yến hội lần này của Cố gia, nghe nói là bác cả gái nhà mẹ đẻ của ông, cũng chính là thông gia của Phùng Trạch Kiều, ông thông gia của bà tổ chức sinh nhật, không chỉ có bà và Mạnh Đình sẽ từ nhà cũ đi, chính là con cả của bà cũng sẽ tới.

Tính ra Mạnh Đình cũng hẳn là chi bên của vợ bé của Mạnh lão gia tử Lý Nhất Phỉ, nhưng cậu là con riêng, xưa nay chưa từng được chi bên kia nuôi dưỡng qua, trước mắt vẫn là bà dẫn cầu bắc đường cho hôn sự, Mạnh Đình ngay liền cũng không thể xem là người bên chi bên kia.

Phùng Trạch Kiều lướt nhanh qua Mạnh Đình một chút, tây phục tinh xảo, cũng không bằng dung mạo tinh xảo của cậu, bà suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy đương nhiên, nếu không có mẹ Mạnh Đình năm đó thực sự xinh đẹp, cũng sẽ không khiến Mạnh Nghi Đức tới mức độ muốn nháo ly hôn.

Mạnh gia chỉ có con trưởng Mạnh Nghi hàng là con trai của bà, hai trai một gái khác đều là chi thứ hai Lý Nhất Phỉ sinh ra, mà bà nhẫn nhịn cơn giận này "Hòa bình" ở chung ngần ấy năm, chính là vì lúc trước Mạnh lão gia tử đáp ứng lời của bà, sẽ để lại vị trí chủ Mạnh gia để lại cho con trai Mạnh Nghi Hàng của bà.

Mà lời nam nhân có thể tin, lợn cái đều có thể lên cây (*), gia sản này còn phải tự bọn họ tới tranh giành mới thỏa đáng, Phùng Trạch Kiều đã không tin hứa hẹn của Mạnh lão gia tử với bà.

((*) Lợn cái có thể leo cây: lợn cái thì không thể leo cây được, đây chỉ là một cách nói chế giễu chỉ vấn đề không bao giờ có thật, giống như kiểu nói "Mặt trời mọc đằng tây lặn đằng đông" ấy, ý chỗ này là đừng bao giờ tin lời nam nhân)

Mà đẳng cấp của Yến gia gia tộc quyền thế này cũng là thế lực mà chi lớn này của bọn họ phải lôi kéo, nếu không có Hà Uyển tâm tư kì quái tới mức người ta không thể tưởng tượng nổi này, bà kỳ thực càng muốn để Tương nhi của bà gả tới Yến gia, nói thế nào, đó cũng là một vị trí mợ chủ.

Thật sự là bị nhìn tới có chút lâu, Mạnh Đình rốt cục ngẩng đầu nhìn về phía Phùng Trạch Kiều, "Ngài có chuyện gì sao?"

Phùng Trạch Kiều nghe vậy thu hồi mắt, sau đó cười nói, "Lát nữa tôi đưa cậu đi nhận thức các bác cả của cậu, đều là người một nhà, cậu không cần khẩn trương."

"Vâng", Mạnh Đình gật gật đầu, cậu chỉ tại thời điểm đối mặt với các loại chương trình học kỳ quái, cảm thấy khẩn trương, cái khác đều tốt, trước mắt cũng vậy.

Mạnh Đình nói ít, vẫn coi như là nghe lời, Phùng Trạch Kiều ngay liền cũng không sinh ra bất mãn gì, hơn nữa mục đích bà đưa cậu tới yến hội, ngoại trừ muốn lôi kéo cậu, còn muốn nói cho Lý Nhất Phỉ bên kia biết, Mạnh Đình đã là người của chi lớn của bà rồi.

Đương nhiên, Lý Nhất Phỉ bọn họ cũng chưa chắc để ý nhiều, Mạnh Đình nếu không phải có thể được Hà Uyển vừa ý, quả nhiên là không tìm được bao nhiêu giá trị đặc biệt.

Sau khi xuống xe, đã gần 6h chiều, nhìn đình viện đèn đuốc huy hoàng này, Mạnh Đình lần thứ hai cảm thấy khẩn trương liền ném mất, cậu lại là ôm ý nghĩ kiếm ăn ăn no mà tới, cũng không biết yến hội này có nhiều đồ ăn để cậu ăn không.

Mang theo phiền não cùng khẩn trương, Mạnh Đình theo Phùng Trạch Kiều đi vào trong đại viện của Cố gia.

4. Chương 4

Bọn họ tới xem như là sớm. Cả gia đình con trai cả của Phùng Trạch Kiều bà còn chưa có tới, bà cùng mấy phu nhân thiếu phu nhân của Cố gia hàn huyên, nói một chút không có bát quái, lại sau khi giới thiệu Mạnh Đình hai câu, liền đuổi tự cậu đi chơi.

Dù sao ở trong đại viện của Cố gia này, bà cũng không phải lo lắng Mạnh Đình xảy ra chuyện gì, đương nhiên, chính là xảy ra chuyện, bà cũng không để ý nhiều, lại có lẽ cậu xảy ra chút chuyện giềm pha hiếm có gì, còn có thể khiến Hà Uyển càng thêm thỏa mãn.

Mạnh Đình hoàn toàn không cảm giác được tâm tư của Phùng Trạch Kiều, nhưng cậu căn bản trong lòng đối với người nhà họ Mạnh cực kỳ cảnh giác, liền sẽ không cảm thấy bọn họ đối với cậu sẽ mang theo bao nhiêu thiện ý, Phùng Trạch Kiều này bảo cậu đi chơi, cậu còn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như tìm được cơ hội kiếm ăn.

Tụ hội như vậy đương nhiên không thiếu được một chút rượu cùng món ngon, toàn bộ là hình thức tự phục vụ, Mạnh Đình chạy hết một vòng, liền không tiếp tục khách khí, cậu cầm lấy cái đĩa chọn món, lại tìm tới một chỗ có thể ngồi, nhanh chóng ngồi xuống.

Ăn xong một đĩa, cậu lại lấy thêm một đĩa nữa, tốc độ ăn không giảm chút nào, với cậu mà nói, cái đĩa này cũng quá nhỏ, tới tới lui lui mấy lần, rất phiền phức, hơn nữa mấy món tráng miệng kia phân lượng được cắt quá bủn xỉn, cậu một cái có thể nhét vào vài cái.

Đương nhiên, Mạnh Đình cũng không làm như vậy, bổ túc một buổi chiều của Văn thúc, cuối cùng cũng coi như còn có chút dùng, cho cậu biết, miệng quá lớn ăn đồ ăn, ở yến hội là bất nhã, khiến người chê cười.

Cậu chính là quyết tâm phải gả ra người bên ngoài, làm sao có thể tại trước khi gả đi, lại khiến người ta phát hiện bản chất "thùng cơm" của cậu đây, nếu là có người vì ghét bỏ cậu ăn lượng cơm quá lớn, không muốn cưới cậu, trì hoãn thời gian cậu rời khỏi Mạnh gia, đây cũng không phải tốt đẹp.

Mạnh Đình vì mình có thể nghĩ nhiều như vậy, cảm nhận được một chút mừng rỡ, quả nhiên là sống thêm một đời a.

Mạnh Đình một miếng một khối nhỏ điểm tâm, nhưng không chịu nổi cậu ăn vài đĩa, tốc độ lại nhanh như vậy, Phùng Trạch Kiều đối với mấy nữ thân quyến của Cố gia có chút không cười tiếp được, Mạnh Đình như thế kia, giống như Cố gia không cho cậu ăn cơm vậy, nhưng mà sự thực cũng không phải chính là như vậy.

Mạnh Đình lần thứ hai lấy tinh thần không biết sợ tiến lên, lại gắp một đĩa, gắp so với trước còn nhiều hơn, về vị trí ban đầu, cậu rốt cục chú ý tới mắt Phùng Trạch Kiều càng ngày càng run rẩy, chần chờ một chút, cậu liền không về vị trí lúc trước, đi ra đại sảnh.

Mạnh Đình lần thứ hai cảm thấy may mắn, may là tốc độ ăn cơm của cậu nhanh, đã ăn lửng dạ, bằng không lúc này cũng không phải liền bức bối, cảm giác đói bụng, chính là đã từng trải qua rất nhiều lần, tiếp tục trải qua cũng vẫn rất khiến người ta khó chịu.

Mạnh Đình ở trên bàn nhỏ của đình viện, đặt xuống cái đĩa lần thứ hai bị cậu ăn sạch kia, sau đó tản bộ ở trong vườn hoa ánh sáng không rõ ràng lắm, kiếm chỗ hẻo lánh đi tới, cuối cùng cậu đi tới một gốc cây già, nửa nằm xuống.

Cậu không muốn cùng Phùng Trạch Kiều đi gặp ai cả, đặc biệt là người nhà họ Mạnh, bất luận là chi lớn hay chi thứ hai, thậm chí là gia sản của Mạnh gia, Mạnh Đình trong lòng rõ ràng, đây cũng không phải chuyện cậu có thể tham dự, cho nên tránh được thì nên tránh.

Nếu có người chịu cưới cậu là tốt rồi, nam nữ đều được, Mạnh Đình nhịn không được lại nghĩ một chút.

Gió đêm đầu hạ thổi tới mức người ta vẫn tính là thoải mái, Mạnh Đình miễn cưỡng coi như là ăn no cơm, nằm một lúc, cậu liền mơ mơ màng màng, sau đó bị một trận cãi vã kịch liệt đánh thức.

"Mạnh Kỳ, tôi không phải đã nhắn tin cho anh biết sao, chúng ta chia tay!" Tô Tư Vũ nhìn về phía nam nhân trước mắt, sau đó nghiêng đầu quyết tuyệt mà nói, nhưng mà Mạnh Kỳ trong miệng hắn lúc này tìm đến, nhưng không phải là không nguyện ý tiếp thu kết quả này.

"A, chia tay?" Y lại tiến gần một bước, nương thân mà lên, đặt Tô Tư Vũ ở trên thân cây hôn lên.

Nhìn không ra nguyên cớ tới Mạnh Đình đột nhiên liền trợn tròn mắt, rất mạc danh kỳ diệu triển khai như vậy, tại sao chia tay còn muốn hôn?

Tô Tư Vũ ban đầu còn phản kháng, nhưng lại bị Mạnh Kỳ bá đạo mà áp lên hôn một hồi, rõ ràng không làm sao phản kháng, hai người trong lúc đó hoa hỏa nồng nhiệt tới mức Mạnh Đình đều cảm giác được, đương nhiên vào lúc này, cậu cũng biết tuyệt đối không thể phát ra tiếng động.

Không chừng bọn họ là quan hệ gì đó mà người khác không thể thấy được, nếu là biết cậu nhìn thấy, có lẽ sẽ muốn…… Giết người diệt khẩu?

Mạnh Đình thu mắt lại, hô hấp thả nhẹ, tận lực không để cho mình bại lộ.

Nhưng hai người này cũng hôn quá lâu đi, lâu tới mức cậu đều cảm thấy nhàm chán.

"Tiểu yêu tinh, là anh không cho em ăn no, em muốn chia tay với anh?" Tay Mạnh kỳ đã trượt tới một vị trí nào đó trên thân thể Tô Tư Vũ, trong mắt y mang theo tình cảm cực kỳ nồng đậm, mùi vị dục vọng, y ôm Tô Tư Vũ, liền muốn xoay người hắn lại.

Tô Tư Vũ nắm chặt tay Mạnh Kỳ, phía sau lưng vẫn chống đỡ ở trên cây, không để Mạnh Kỳ thuận lợi, vẻ mê loạn trên mặt hắn dần tản đi, sau đó trở nên kiên định, hắn lại nói, "Mạnh Kỳ, chúng ta chia tay đi."

Trước mắt chính là lời mà Mạnh Kỳ căn bản không muốn tin là sự thực, y híp mắt, biểu tình trên mặt dần dần trở nên nguy hiểm, tay y cuối cùng cũng từ trên người Tô Tư Vũ rời đi, lại lui lại môt bước.

"Tại sao?"

Tô Tư Vũ buông xuống ánh mắt, vẻ mặt do dự triệt để tản đi, hắn lại nhìn về phía Mạnh Kỳ, trong con ngươi chỉ còn quyết tuyệt kiên định hơn lúc trước, "Chúng ta bất quá là vui đùa một chút, nếu nói anh đối với tôi thực lòng, bản thân anh tin sao?"

Trên mặt Tô Tư Vũ hiện lên biểu tình châm chọc, hắn nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay mình, nói tiếp, "Bà nội sẽ an bài việc kết hôn cho tôi, tôi sẽ kiềm chế, hảo hảo đợi hắn."

Vẻ mặt nguy hiểm càng đậm trên mặt Mạnh Kỳ, y giơ tay lên nhẹ nhàng sờ sờ, gò má của Tô Tư Vũ, "Được, anh liền xem em hảo hảo chờ hắn như thế nào."

Dứt lời, y thu tay về, xoay người rời đi.

Mà Mạnh Đình ở trên cây không hiểu ra sao vây xem một hồi tiết mục chia tay, cũng thở phào nhẹ nhõm theo, cậu liếc nhìn bốn phía, sau đó thân thủ nhanh nhẹn mà từ trên cây nhảy xuống, nhưng lập tức cậu liền biểu tình cứng đờ xoay người, bên trong góc đen thui này, cư nhiên cũng đi ra một người.

Mạc danh kỳ diệu nhiều hơn một người giống cậu cùng vây xem người khác chia tay vừa hôn vừa sờ, trên mặt Mạnh Đình đột nhiên có chút nóng bừng, cả đời lần đầu cảm giác được cái cảm giác gì được gọi là quẫn bách.

Cậu thời điểm chần chờ xem có nên trước tiên lẻn đi một cách vi diệu hay không, người vây xem cùng cậu kia trực tiếp đi về phía cậu.

"Tôi…… Tôi không phải cố ý, tôi lúc nãy ngủ ở bên trên", Mạnh Đình khi anh đến gần, có thể nghe rõ thanh âm của anh, liền mở miệng giải thích, có thể là bạn bè thân thích gì đó của hai vị kia, muốn tới để khóa miệng cậu lại.

Người kia khi anh dừng lại trước người hai bước, ánh mắt hơi chìm xuống, tựa hồ đang đánh giá Mạnh Đình cái gì.

Mạnh Đình nhưng cho là anh đang hoài nghi cậu, nhưng cậu quả thật không giỏi nói chuyện, cậu ngập ngừng hồi lâu, liền không muốn tiếp tục đợi thêm, dù sao chỗ này mới bị người hôn hôn sờ sờ qua, bầu không khí vẫn rất lúng túng, "Tôi sẽ không nói."

Cậu dứt lời, lui lại một bước, nhưng là muốn xoay người rời đi.

Còn chưa kịp triệt để xoay người, người kia đưa tay liền muốn túm tay Mạnh Đình.

Mà không nói Mạnh Đình sau này từng phá vỡ hệ thống khoa học về trái đất (*), chính là cậu 3 năm ở cao trung phong bế, tên tuổi boss bí ẩn này, cũng không thể dễ dàng như vậy liền khiến người ta bắt được cổ tay, chế trụ khuyết điểm.

((*)Chỗ này chỉ vụ ẻm trọng sinh)

Không hề có điềm báo trước hai người liền bắt đầu đánh nhau, đương nhiên kết quả cuối cùng rất khiến người ta uất ức, bất quá 5 chiêu, Mạnh Đình không chỉ có tay bị tóm lấy, nửa người đều bị ôm lấy.

Đương nhiên loại ôm này, cũng không có ý tứ kiều diễm gì, ở trong mắt Mạnh Đình, đây là cực kỳ nguy hiểm

Người này nguy hiểm, mà cậu đánh không lại anh, càng nguy hiểm.

"Cậu là Mạnh Đình?"

Hiện tại đã tới 8, 9h, sắc trời đã sớm đen thui, hoa viên này cách thật xa mới có một chút ánh đèn sáng sủa chút, cùng với đèn màu rải rác.

Mà Yến Tuy loại mặt này mức độ nhận ra vẫn tính là cao, anh trước khi tới yến hội, đã xem qua tư liệu của cậu, cậu từ trên cây nhảy xuống, anh liền nhận ra cậu rồi.

Đương nhiên, Yến Tuy cũng không quên giới thiệu mình, "Tôi là chồng tương lai của cậu, Yến Tuy."

Một khuỷu tay của Mạnh Đình liền muốn đánh vào trên xương sườn của Yến Tuy, đột nhiên dừng lại, sau đó trợn to hai mắt, "Chồng? Tôi sắp gả cho anh?"

Kinh hỉ trong giọng nói của Mạnh Đình căn bản không giấu được, cậu cũng không tiếp tục vặn vẹo cơ thể, cậu xoay người lại, sau đó híp mắt đối diện với tầm mắt của Yến Tuy, sau đó rất nghiêm túc đánh giá ngũ quan của Yến Tuy, tựa hồ phải vững vàng mà nhớ kỹ anh.

Đương nhiên, Mạnh Đình cảm thấy loại quan sát này rất cần thiết, bằng không cậu thật sự có thể sẽ xuất hiện nhận không ra ô long của chồng tương lai của mình tới.

(Ô long: chuyện dở khóc dở cười, chuyện gây xấu hổ)

Mạnh Đình chăm chú nhìn Yến Tuy, Yến Tuy cũng vậy, so với ảnh chụp, người thật càng xinh đẹp hơn, nhất là ánh mắt, khác với trong hình không cảm giác được câu nhân như vậy, nhưng là một loại thuần khiết hoàn toàn ngược lại, cực kỳ sạch sẽ.

Nhưng nơi này cũng không phải chỗ để nói chuyện, anh lần thứ hai nắm chặt lấy tay Mạnh Đình, lúc này Mạnh Đình không tiếp tục phản kháng, bé ngoan để anh dắt đi.

Mà bản thân Mạnh Đình còn rơi vào chuyện mình sắp gả đi, trong vui mừng có thể ăn cơm no đây.

Cậu thuận theo tay mình được dắt đi, nhìn về phía bóng lưng cao cao đại đại của Yến Tuy, "Anh không có gạt tôi chứ, tôi thật sự sắp gả cho anh?"

Tuy rằng, cậu nằm mơ cũng muốn mình gả đi, nhưng cậu cũng biết hiện thực này không lớn, không nói 1 năm 2 năm, vài tháng tóm lại phải có, cũng không nghĩ tới mới tới Mạnh gia ngày thứ hai, cậu đã có thể gả đi.

Yến Tuy quay đầu liếc mắt nhìn Mạnh Đình, sau đó nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, anh vẫn thật sự không biết Mạnh Đình này đã đối với anh tình sâu nghĩa nặng như vậy rồi.

Có lẽ bởi vì cao hứng của Mạnh Đình quá mức thuần túy, cậu lại không gây nên phản cảm gì.

Mạnh Đình được Yến Tuy dẫn tới trong một hoa phòng (*) của Cố gia, chỗ không lớn, có một chậu hoa nở rực rỡ, còn có một cái bàn mây, mấy cái ghế mây. Đại thiếu gia của Cố gia Cố Lãng xem như là bạn thân của Yến Tuy, chỗ này anh tới không ít, trong này nói chuyện cũng coi như bí mật.

((*) Hoa phòng: Nhà kính để trồng hoa)

Ánh đèn trong hoa phòng đầy đủ ánh sáng, Mạnh Đình lại hảo hảo ghi nhớ bộ dáng của Yến Tuy một hồi.

Mạnh Đình mở to hai mắt nhìn người, Yến Tuy cũng thản nhiên tiếp thu đánh giá như vậy.

"Anh chừng nào thì tới cưới tôi?" Mạnh Đình hai kiếp cũng chưa học qua hàm súc và nói quanh co, khóe miệng cậu không khống chế được cong lên, loại vui mừng kia dật vu ngôn biểu (**), "Tôi muốn sớm một chút gả cho anh a."

((**)Dật vu ngôn biểu: tình cảm bộc lộ trong lời nói)

Yến Tuy không nói lời nào, tiếp tục đánh giá Mạnh Đình, đánh giá tới mức Mạnh Đình có chút chột dạ.

Anh nghĩ tới đã từng không biết ở nơi nào nghe được câu nói, vợ chồng trong lúc đó phải lấy thành mà chờ đợi nhau, anh cho rằng "Thành" này là thành thực.

"Tôi…… Tôi có chút ngốc, không, là rất ngốc, ăn tới khá nhiều, còn sẽ không nấu cơm, sẽ không giặt quần áo, việc nhà cũng làm không được tốt……"

Cũng không phải là Mạnh Đình lười hay là cái khác, mà là cậu thực sự không học được, cậu trong phương diện tự gánh vác sinh hoạt, kém tới không chỉ một chút, ngược lại cậu đối với bản thân mình tuyệt vọng.

Liệt kê từng cái, không có nửa điểm che giấu, rốt cục nói ra khỏi miệng khuyết điểm của mình, Mạnh Đình thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo sau đó ngốc nghếch cho rằng Yến Tuy chào hàng mình, "Thế nhưng tôi biết đánh nhau, anh vừa nãy cũng nhìn thấy, tôi đánh không lại anh, nhưng vẫn tính là lợi hại, tôi có thể giúp anh đánh nhau."

Đây là tư tưởng trước sau của Mạnh Đình, duy nhất có thể ở trên người mình tìm được điểm nhấp nháy rồi.

"Anh, anh sẽ đổi ý à?" Mạnh Đình nói xong bản thân lại bắt đầu ủ rũ, cậu xác thực ngốc, xác thực chưa đủ tốt, "Có thể đừng đổi ý hay không, hay là trước tiên cưới tôi, sau đó đổi ý cũng được a." (Huhuuuu em đáng yêu thế này sao anh nỡ không cưới em về chứ T_T)

Yến Tuy hôm nay đúng là ôm cảnh giác và thái độ đàm phán trên bàn, nhưng hết thảy biểu hiện của Mạnh Đình từ lúc xuất hiện tới giờ, đều ngoài dự liệu của anh, anh nãy giờ không nói gì, mà lại đắn đo thái độ cùng ngữ khí nói chuyện không tốt của mình.

"Tôi sẽ không đổi ý", Yến Tuy rất nghiêm túc trả lời Mạnh Đình, tuy rằng nguyên nhân anh không đổi ý, không phải là bởi vì bản thân Mạnh Đình.

Mạnh Đình nghe vậy thả lỏng một hơi, khóe miệng lần thứ hai gợi lên, cậu đón lấy tầm mắt của Yến Tuy, rất nghiêm túc nói đảm bảo với anh, "Tôi sẽ nghe lời anh, nghe lời anh."

"Được." Yến Tuy thuận theo ý muốn lúc đầu của cậu, nhẹ nhàng cười cười.

Mạnh Đình cũng không biết nụ cười này của anh có hiếm thấy cỡ nào, cậu gật gật đầu, lại sờ sờ bụng của mình, lá gan lại thoáng lớn hơn chút, đưa ra một yêu cầu không biết có quá phận hay không, "Vậy anh có thể để tôi anh cơm no chứ?"

"Mạn gia không cho cậu cơm ăn?" Nụ cười của Yến Tuy tản đi, lông mày nhọn hơi hơi cau lại, lập tức hỏi ngược lại, loại khí thế áp bức người kia trong nháy mắt liền mãnh liệt lên, anh còn chưa kịp thu liễm, lại phát hiện Mạnh Đình tựa hồ không có cảm giác quá to lớn.

Tay Mạnh Đình che bụng mình không rời đi, cậu nhìn về phía Yến Tuy, bởi vì câu nói không đổi ý kia của anh, sức lực cáo trạng của Mạnh Đình lại dồi dào một chút chút, cậu gật gật đầu, "Tôi hôm qua chỉ ăn hai quả trứng gà, còn là ăn ở trong trường của tôi."

"Hôm nay ăn hai phần sandwich, hai bình sữa bò……" Chút ít đồ này cũng không đủ tiêu hao chạy bộ của cậu, vừa nãy ở yến hội ăn mấy thứ kia, cậu ngủ một giấc gần như liền tiêu hóa không còn, mơ hồ cậu lại cảm thấy đói bụng.

"Tôi…… Tôi còn có thể nhịn vài ngày, cho nên anh phải sớm một chút đến cưới tôi."

Cưới một tiểu đáng thương bị "Đói bụng" tới da bọc xương về, Yến Tuy cũng không biết trái tim của mình vậy mà bị Mạnh Đình làm cho nghiêng ngả, theo bản năng xem cậu là người của mình.

"Ngày mai bắt đầu, tôi sai người đưa cơm cho cậu."

Nhưng mà anh nói như vậy, Mạnh Đình liền lại do dự, cậu nhẹ nhàng kéo ống tay áo Yến Tuy, "Sẽ có gây trở ngại hay không, tôi có thể nhịn."

Đói bụng nhất thời, có thể no lâu dài, cậu cho rằng nhẫn nhịn này là đáng giá.

Chân mày Yến Tuy không nhịn được nhíu nhíu, quyết tâm mãnh liệt gả cho anh của Mạnh Đình đều là vì nhu cầu ăn cơm theo bản năng của cậu, Yến Tuy xưa nay chưa từng gặp người yêu thích trực bạch như thế, có chút không làm rõ được ý nghĩ giờ khắc này trong lòng mình, nhưng khẳng định không phải là chán ghét.

Đương nhiên, lúc này anh còn chưa biết, đây chính là ô long. Biến thành người gả cho Mạnh Đình, anh chắc cũng là thái độ như vậy.

"Không sao", Yến Tuy cũng không phát hiện ngữ khí của mình nhu hòa rất nhiều, anh nhưng chưa bao giờ nói chuyện với người khác nhiều như vậy.

"Nhớ kỹ, tôi là Yến Tuy người của cậu."

Mạnh Đình đột nhiên có một loại ảo giác bị đại lão bao phủ có thể nghênh ngang mà đi, cậu cười cười với Yến Tuy, nhưng là bởi vì có chút cảm kích, cằm của cậu hơi giương lên, không hề keo kiệt nụ cười của mình, "Tôi nhớ kỹ."

Tuy rằng cậu còn chưa biết cái tên Yến Tuy này, ở Hải Thành, ở nước Hạ có ý nghĩa như thế nào, nhưng không làm trở ngại cao hứng của cậu.

"Muốn ăn cái gì, tôi sai người mang tới cho cậu."

Yến Tuy từ trong ngực lấy điện thoại di động ra, nhìn về phía Mạnh Đình mặt mũi cong cong, đột nhiên xác định một chút, mẹ anh chỉ e là chưa từng nhìn thấy Mạnh Đình, cũng không biết cậu…… Tính cách đáng yêu như vậy, bằng không, e là sẽ không muốn cưới cậu.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu công hiểu lầm lớn, hhh

~Yến Tuy: Hóa ra em thích anh như thế, nói, là bắt đầu thích từ lúc nào?

Mạnh Đình:…… Em thích anh có thể cho em ăn cơm no, xem như vậy đi?

Yến Tuy:……

Chương sau tui sẽ đổi cách xưng hô thành anh - em nhé. Đây là bộ ngọt mà để tôi - anh và tôi - cậu nghe hơi xa cách dù gì đôi chẻ cũng sắp về 1 nhà rồi

5. Chương 5

"Em muốn ăn cơm chiên trứng…… Có thể không?" Không có cái gì no được như cơm tẻ a.

Mạnh Đình dáng vẻ tha thiết mong chờ, khiến Yến Tuy sinh ra một loại ảo giác rất hiếm có với cơm chiên trứng, anh nhẹ nhàng gật đầu, nụ cười trên mặt Mạnh Đình lại nồng đậm thêm 2 phần, cậu lại kéo ống tay áo của Yến Tuy, lần thứ hai yêu cầu nói, "Em muốn phần lớn."

"Được", Yến Tuy vẫn thực sự không biết một phần cơm chiên trứng lớn, liền đầy đủ khiến người ta vui vẻ như vậy.

Cố Lãng nhận được tin nhắn của Yến Tuy, nhìn hồi lâu, mới nhìn rõ ràng, anh gửi cho hắn cái gì đây, vốn là anh chỉ cần dặn dò người hầu một câu là được rồi, nhưng cái tin nhắn này của Yến Tuy thực sự là quá kỳ lạ rồi, anh vậy mà sẽ đói bụng tới yến hội, lại đột nhiên muốn ăn cơm chiên trứng a.

Bởi vì tò mò mãnh liệt, hắn bảo nhà bếp sau khi làm xong, liền tự mình đưa tới.

"Không nghĩ tới Yến Tuy anh cũng có một ngày xin cơm với em, a ha ha ha!"

Người cũng như tên, âm thanh nụ cười của Cố Lãng trong sáng tới cực điểm, cũng là một nam nhi tuấn lãng.

(Lãng: trong sáng, rực rỡ)

Hắn thấy trong hoa phòng có thêm ra Mạnh Đình, tiếng cười im bặt đi, chuyển thành ho khan tê tâm liệt phế, ôi trời ạ, cấm vạn năm không thay đổi kia, lại sẽ ở đây vụng trộm với thiếu niên xinh đẹp, hắn thấy cái không nên thấy, có thể bị khóa mồm hay không?

"Khụ khụ khụ…… Khụ khụ khụ……"

Hắn tạo ra động tĩnh lớn như vậy, Mạnh Đình như thế nào cũng sẽ chú ý tới hắn, dõi theo cơm chiên trứng trên tay hắn mang theo.

Mũi cậu giật giật, mắt sang rực lên, "Thơm quá." So với tất cả cơm chiên trứng cậu ăn qua đều muốn thơm hơn a.

Mạnh Đình ngoại trừ thân thủ không tệ bên ngoài, khứu giác của cậu cũng nhạy bén hơn so với người bình thường, cậu có thể dễ dàng phân biệt các loại hương liệu, thậm chí đồ vật người bình thường không có mùi vị, cậu đều có thể ngửi ra mùi.

"Mang tới đây đi," Yến Tuy nhìn lướt qua Cố Lãng, ánh mắt liền rơi xuống trên người Mạnh Đình.

Cố Lãng nghe vậy, thu hồi vẻ mặt kinh hãi ban đầu, mang theo hộp cơm của mình đưa tới.

Phần lớn này thực sự là rất lớn, mà Mạnh Đình hai ngày không được ăn cơm tẻ, thời gian sau đó cũng chỉ cố tự mình vùi đầu ăn cơm, vẫn như cũ từng miếng từng miếng, nhưng tốc độ ăn nhìn hắn là còn nhanh hơn so với lúc trước ở phòng khác, hoàn toàn không để ý tới hai nam nhân đang nhìn chằm chằm cậu ăn cơm.

Cố Lãng quay về Yến Tuy cho vài ánh mắt, mắt đều sắp muốn giật giật, Yến Tuy mới lần nữa nhìn hắn một chút.

"Đây là Mạnh Đình, chị dâu chưa xuất giá của cậu."

Cố Lãng năm nay 26, Yến Tuy 28, quan hệ của hai người so với huynh đệ bình thường còn thân cận hơn chút, Mạnh Đình gả cho anh, hẳn liền trở thành chị dâu của Cố Lãng rồi.

Cố Lãng sửng sốt hồi lâu, mới phản ứng được ý tứ trong lời Yến Tuy nói, Yến Tuy và mẹ anh Hà Uyển quan hệ không hòa thuận, hắn đương nhiên cũng biết, chuyện Hà Uyển khắp nơi tìm kiếm vợ xinh đẹp thấp kém cho Yến Tuy, hắn trong bóng tối vì Yến Tuy oán trách không biết bao nhiêu lần.

Nhưng không có cách nào, Hà Uyển chính là mẹ ruột của Yến Tuy, mà Yến Tuy lại đáp ứng hai vị lão nhân đã tạ thế một vài chuyện, quan hệ của bọn họ một ngày kia sẽ triệt để cắt đứt, nhưng vẫn không phải hiện tại.

Cố Lãng lần thứ hai bắt đầu nháy mắt với Yến Tuy, Yến Tuy gật gật đầu, xem như là đáp lại.

Nhưng dạng này, hắn càng nhìn càng không rõ, người vợ Mạnh Đình được Hà Uyển đưa tới này, Yến Tuy chẳng phải nên chán ghét mới đúng sao? Sao sẽ mang người tới nơi này vụng trộm, còn bảo hắn đưa cơm nữa.

Cố Lãng mang theo một phần cơm chiên trứng lớn, còn có một ít canh thịt, Mạnh Đình sau khi ăn hết không dư lại một hột nào phần cơm tẻ lớn, lại uống sạch sành sanh canh thịt, cậu hơi nghiêng người, sờ sờ cái bụng, cuối cùng là thỏa mãn.

Cậu rốt cục ngẩng đầu nhìn Yến Tuy, một bộ mặt kiều diễm mỹ lệ quá mức, cũng rơi vào trong mắt hai người đàn ông trước mắt, Mạnh Đình cũng không có chia cho Cố Lãng quá nhiều chú ý, ánh mắt cậu nhìn Yến Tuy cực kỳ chăm chú, cũng khiến người ta cảm thấy cậu chân thành.

"Cảm ơn anh."

Vợ đều đáng thương tới mức ăn một bữa cơm no đều phải nói lời cám ơn người khác, Yến Tuy mơ hồ cảm giác mình có chút thất trách, anh nghênh đón ánh mắt của Mạnh Đình, "Anh cho em ăn cơm no là phải, sau này không cần nói cảm ơn."

Mạnh Đình nghe vậy cơ thể hơi nghiêng về phía trước, lại tới gần một chút, nụ cười tại khóe miệng lại không cách nào băng trụ, giống như tường vi mới nở, đẹp tới lay động ánh mắt người khác.

"Yến Tuy, anh thật tốt, có thể gả cho anh, thật sự là quá tốt."

Anh nói cho cậu ăn cơm no là phải, nhưng chính bà ngoại của cậu cũng chưa từng nói với cậu như vậy, bọn họ đều cảm thấy cậu sống lớn như vậy, là Mạnh Đình thiếu nợ bọn họ ân tình lớn, nhưng Yến Tuy lại nói là phải.

"Khụ khụ khụ", Cố Lãng lần thứ hai bắt đầu ho khan, đừng nói Yến Tuy, chính là hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một thiếu niên xinh đẹp trực bạch như thế lại không khiến người khác cảm thấy giả bộ a.

Ánh mắt Yến Tuy quét tới, Cố Lãng liền đứng lên, không cần Yến Tuy nói, hắn đều cảm giác mình dư thừa, nhưng hắn cũng cảm giác được, Yến Tuy quả nhiên là không bài xích người vợ miễn cưỡng nhét cho hắn này như thế.

Cố Lãng xoay người rời đi, lỗ tai Yến Tuy hậu tri hậu giác mà đỏ một chút, nhưng càng thêm xác định Mạnh Đình là thích mình, cái cảm giác này cũng không tính là chán ghét, anh nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

"Có điện thoại di động không?" Yến Tuy hỏi Mạnh Đình, thấy cậu lắc đầu, anh cũng không cảm thấy kỳ quái, lại nghĩ tới tư liệu anh đã từng xem liên quan tới Mạnh Đình, có một loại cảm giác nói không rõ ràng

đột nhiên nổi lên trong lòng một hồi, anh giơ tay vén sợi tóc rơi xuống của Mạnh Đình lên, sau đó nhẹ nhàng nhu nhu, "Ngày mai anh cũng sai người đưa tới cho em."

Mạnh Đình nhưng không có lập tức gật đầu, trong mắt cậu lộ ra một chút mê man cùng thấp thỏm, liền cũng không hề chú ý tới bàn tay nhu trên đầu không nguyện ý rời đi, "Cái này cũng là cần phải sao? Nếu như không phải, vậy thì không cần đâu, em chỉ muốn ăn no ngủ ngon là được rồi."

Mạnh Đình cảm thấy nhân sinh của phế vật đại khái nên là như vậ đi, ăn no ngủ ngon, làm một sâu gạo nghe lời không chọc người hiềm khích.

Yến Tuy dừng lại một chút, mắt phượng sắc bén hơi hơi âm u, "Nhớ kỹ, sau này anh tự nguyện đưa cho em, chính là đều là cần phải vậy, em không cần nói cám ơn, cũng không cần sợ hãi."

Mê man cùng thấp thỏm trong mắt Mạnh Đình tản đi, cậu để tư thế ngồi của mình đoan chính hơn chút, giương mặt lên chân thành không hề giữ lại, "Yến Tuy, anh thật tốt."

Mạnh Đình xác thực cảm thấy Yến Tuy tốt, cậu đến cùng cũng coi như sống thêm một đời, tuy rằng trì độn, nhưng cũng có thể cảm giác được thiện ác bên ngoài đối với cậu, Yến Tuy đối với cậu nói có phải thật vậy hay không, cậu vẫn có thể cảm giác được.

Lại nói, bọn họ là vợ chồng, lấy chân thành chờ đợi, Yến Tuy chắc chắn sẽ không lừa cậu.

Không thể không nói, Yến Tuy tâm tình có chút kỳ diệu, biểu tình trên mặt anh càng thêm nhu hòa chính anh cũng không phát giác được, cho tới nay, anh đối với hôn nhân, đối với nửa kia cũng không ôm lấy ảo tưởng gì, càng chuẩn xác mà nói, là chưa hề nghĩ tới.

Nhưng mấy câu nói "Thật tốt" này của Mạnh Đình khiến anh cảm thấy, có lẽ cưới một vợ nhỏ đáng yêu thế này về nhà, cũng là thật tốt.

Nhưng loại cảm xúc mềm mại này chỉ chợt lóe lên, đã bị anh cưỡng chế đè ép xuống, kinh nghiệm qua lại nói cho anh biết, mặc kệ đối với bất cứ người và sự việc nào, đều nên có giữ lại, đó cũng không phải sợ sệt, mà là bảo vệ cần thiết với mình, Mạnh Đình tạm tời còn không cách nào trở thành cái ngoại lệ kia.

"Thời gian chênh lệch không nhiều lắm, chúng ta đi dạo trở về."

Dứt lời, Yến Tuy mới đưa tay của mình từ trên đỉnh đầu Mạnh Đình rời đi, liếc mắt nhìn, anh lại đưa tay sửa lại tóc cậu một chút, mà Mạnh Đình cũng không có phản kháng.

Hai người sóng vai mà đi, tới một ngã ba vườn hoa, Cố Lãng nhìn thấy bọn họ, liền đi tới đây, mà Yến Tuy cũng chờ hắn đến gần.

"Tôi đi về trước, cậu đưa Mạnh Đình đi vào."

Mạnh Đình mong chờ gả cho anh như vậy, không muốn hôn sự như vậy xuất hiện biến cố, bọn họ trong âm thầm từng thấy, chuyện ở chung coi như không tệ, liền không thể để cho Hà Uyển biết, mà Cố Lãng làm đại thiếu gia của Cố gia, có hắn nhìn Mạnh Đình, lại muốn thuận tiện hơn anh một chút.

Nhưng Yến Tuy nghĩ như vậy, cũng đã vô ý thức lo lắng Mạnh Đình sẽ có thể hay không bị khi dễ.

Mạnh Đình cũng không biết quanh co lòng vòng trong này, cậu nhìn về phía ánh mắt Yến Tuy rõ ràng lộ ra không muốn, nhưng cậu mím mím môi, không nói vài lời vẫn giữ lại, cậu gật gật đầu, nhìn theo bóng lưng Yến Tuy tới khi không nhìn thấy nữa, mới thu hồi ánh mắt.

Kệ đi, vui vẻ trong thần sắc của cậu liền cũng tản đi, lại biến trở về loại nặng nề hằng ngày kia, Cố Lãng lại cho rằng cậu là bởi vì Yến Tuy rời đi, đang thất lạc cơ. Băng sơn này lại có thể cũng sẽ có người thích như thế a. Cố Lãng không thể không vì Yến Tuy cảm khái một hồi.

"Đi thôi, người Mạnh gia tìm cậu rất lâu rồi."

Mạnh Đình gật gật đầu, đi theo phía sau Cố Lãng.

Cố Lãng dẫn Mạnh Đình đi về phía Phùng Trạch Kiều, Phùng Trạch Kiều đang nói chuyện với con trai của Mạnh Nghi Hàng, bên cạnh người Mạnh Nghi Hàng còn có một thanh niên tuấn lãng.

Mạnh Đình nháy mắt một cái, lập tức cúi đầu, thanh niên tuấn lãng kia chính là một trong những người có liên quan trong cuộc chia tay lúc trước cậu và Yến Tuy cùng vây xem, Mạnh Kỳ.

Hóa ra hắn mới là bạn bè thân thích.

"Chạy đi đâu vậy?" Phùng Trạch Kiều nhìn thấy thần sắc oán giận kỳ quái của Mạnh Đình mới nổi lên, thời điểm lại nhìn thấy Cố Lãng nhịn xuống.

Mạnh Đình cúi đầu hồi lâu, mới phản ứng được, người trong lời nói của Phùng Trạch Kiều là cậu, cậu ngẩng đầu, rất nghiêm túc, "Tôi ngủ quên mất."

"Cậu ấy ở trong hoa phòng ngủ vừa tỉnh dậy, tôi vừa lúc nhìn thấy, đưa cậu ấy trở về."

Cố Lãng lúc đối mặt với Phùng Trạch Kiều, một điểm cả kinh cũng không có giống như lúc ở trước mặt Yến Tuy, tao nhã giống như một quý công tử chân chính, hắn nhìn lướt qua Mạnh Đình cúi đầu, tiếp tục nói, "Ngài cũng đừng trách cậu ấy, cậu ấy chính là tuổi dậy thì đấy."

Có Cố Lãng nói như vậy, Phùng Trạch Kiều tự nhiên không cách nào nói Mạnh Đình cái gì nữa, nhưng bất mãn trong lòng vẫn có như cũ, cho dù là ai tìm người hơn 2 tiếng, trong lòng này cũng là sẽ nén giận.

"Còn không cảm ơn anh họ Cố của cậu."

Cố Lãng là anh họ của Mạnh Kỳ, Mạnh Đình gọi hắn như vậy cũng coi như đúng.

Ánh mắt Mạnh Đình quét tới Cố Lãng, ngước mắt một cái lại tiếp tục cúi đầu, "Cảm ơn."

Đây chính là chị dâu tương lai của hắn, Cố Lãng cũng không dám làm bộ làm tịch làm gì, hắn cười cười, "Đã gọi anh họ rồi, dẫn đường thì tính là cái gì, đây là danh thiếp của tôi, sau này có yêu cầu gì, gọi điện thoại cho tôi."

Một chiếc danh thiếp khinh bạc màu bạc đưa cho Mạnh Đình, Mạnh Đình nhận lấy, lần này chính là Phùng Trạch Kiều cũng xem Mạnh Đình khác đi, người ngốc có phúc của ngốc, lại lọt vào mắt xanh của Cố Lãng, trả lại cho cậu ta điện thoại riêng thôi.

Mạnh Đình đối với giới thượng lưu Hải Thành, một chút khái niệm đều không có, cậu nhận lấy, chỉ là bởi vì Cố Lãng là người mà Yến Tuy quen biết.

"Được thôi." Mạnh Đình gật gật đầu.

Sau đó Cố Lãng lại cùng Phùng Trạch Kiều, Mạnh Nghi Hàng, Mạnh Kỳ hàn huyên hai câu, liền quay người đi ra, nhưng không hề rời khỏi phòng khác, tuy rằng không nghe được bọn họ nói cái gì, nhưng có thể nhìn thấy Mạnh Đình có bị bắt nạt hay không, như thế nào cũng coi như là hoàn thành chuyện Yến Tuy giao cho hắn đi.

"Đây là bác cả của cậu, đại ca của cậu."

Mạnh Đình ngước mắt nhìn người một chút, ngoan ngoãn gọi, "Bác cả, đại ca."

Mạnh Nghi Hàng 45 tuổi, được bảo dưỡng coi như không tệ, đôi mắt cực kỳ giống Mạnh lão gia tử, lúc nhìn người luôn cảm thấy có chút âm trầm, người bình thường vẫn là thật sự không mấy ai nhận được ánh mắt như vậy.

Phản ứng của Mạnh Đình hơi có chút trì độn, cảm thấy bác cả này hẳn là không thích cậu ở ngoài lắm, cũng cảm giác không ra cái khác được.

Còn Mạnh Kỳ chính là có chút mất tập trung, đối với đứa con riêng mới nhận trở về này, cũng không hứng thú quá lớn, nhưng thời điểm Mạnh Kỳ đột nhiên người mắt nhìn người, y đột nhiên không kịp chuẩn bị bị kinh diễm một hồi.

Phùng Trạch Kiều coi như là rõ ràng tính tình Mạnh Đình bao nhiêu, cũng không đợi nói lời gì dễ nghe với cậu, bà ta chuyển sang Mạnh Kỳ, thần sắc trong nháy mắt hòa ái rất nhiều, "Nó mới đến cái gì cũng không hiểu, cháu nhìn thêm chút."

"Phùng phu nhân yên tâm, cháu hiểu được." Mạnh Kỳ nịnh nọt Phùng Trạch Kiều, vẫn là rất rập khuôn, không tới hai câu, Phùng Trạch Kiều đã bị hắn nịnh nọt tới mở cờ trong bụng, trước khi điểm này không nồng liền cũng tản đi.

Mạnh Kỳ một bên lĩnh hội Mạnh Đình, y mang theo ánh mắt hứng thú, trên dưới lướt qua Mạnh Đình, nhưng Mạnh Đình trước sau cúi đầu, bộ bộ dáng vẻ như đi vào cõi thần tiên, nếu không có nhiều người trong đại sảnh nhìn như vậy, y còn thực sự muốn giơ mặt cậu lên, hảo hảo nhìn một chút.

Mà bạn trai cũ của y Tô Tư Vũ ở trong đại sảnh, ánh mắt hắn lướt qua Mạnh Kỳ một mặt hứng thú, màu sắc con ngươi lập tức giảm xuống rất nhiều, trong lòng hắn không khỏi cười khẩy, cũng càng kiên định mình muốn chia tay với y, sau đó quyết định thay đổi triệt để.

Sau khi hơn 10h, lục tục đã có người cáo từ rời đi, mà Mạnh gia làm thông gia ở lại tới phía sau, khoảng 11h mới cáo từ, Cố lão phu nhân và Cố Lãng cùng tiễn bọn họ, ánh mắt Cố Lãng đảo qua trên người Mạnh Đình, cau mày, lại cảm thấy cần nhắc nhở Yến Tuy một chút.

Người vợ này của anh vừa nhìn liền có chút ngốc, chớ để bị bắt cóc đi.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu công dùng một bát cơm chiên trứng chiếm được hảo cảm

6. Chương 6

"Hôm nay cháu cũng trở về nhà cũ, Tiểu Thất ngồi cùng cháu đi."

(Ểm Đình là cháu thứ 7 trong nhà nên gọi là Tiểu Thất.)

Mạnh Kỳ liếc mắt nhìn vẫn chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Mạnh Đình, sau đó nói với Phùng Trạch Kiều như vậy.

Phùng Trạch Kiều đồng ý với Mạnh Kỳ chuyện về nhà cũ, đương nhiên là cao hứng, hắn muốn nói chuyện với Mạnh Đình, bà cũng không tìm được lý do phản bác, đúng là cảm thấy tiểu tử đần đần ngốc ngốc này vận khí cũng không tệ lắm, trước sau Cố Lãng và Mạnh Kỳ đều có hảo cảm với cậu.

Nhưng mà Mạnh Đình cũng rất xác định mình không muốn cùng ngồi với Mạnh Kỳ, hắn đè lên người một nam nhân hôn, còn các loại táy máy tay chân, chuyện này đối với Mạnh Đình mà nói kích thích hơi có chút lớn, cậu lắc đầu, "Tôi ngồi cùng với ngài."

Dứt lời, cậu trước hết chui vào trên xe cậu và Phùng Trạch Kiều lúc trước đến.

Nhưng kết quả cuối cùng cũng thay đổi không quá lớn, Phùng Trạch Kiều bị Mạnh Kỳ dỗ đi ngồi xe của hắn, hắn ngồi xuống bên cạnh người Mạnh Đình, sau đó đầy mặt sủng nịch mà nhìn cậu, giống như đang nhìn một tiểu tình nhân tùy hứng vậy, cực kỳ dính sát.

Mạnh Đình rốt cục lại ngước mắt nhìn hắn, ánh mắt rất là kỳ quái không hiểu, cậu cảm thấy biểu tình của Mạnh Kỳ kỳ lạ, nhưng không tiếp tục nói lời nào nữa.

"Ê, xoay đầu lại, để tôi nhìn một chút."

Mạnh Đình nghe vậy lúc này liền quay đầu đi, ánh mắt cậu nhàn nhạt, thân thể lại mơ hồ bắt đầu phòng bị, Mạnh Kỳ này nếu dám táy máy tay chân với cậu, Mạnh Đình đảm bảo tuyệt đối sẽ khiến hắn khắc sâu ấn tượng.

Hắn vừa nhìn sẽ không lợi có lợi hại của Yến Tuy, tư thế ngồi quá mức tùy ý, dễ dàng lền để lộ ra chỗ yếu của mình, Mạnh Đình có 7 phần 10 trở lên chắc chắn có thể một chiêu khống chế địch.

May mà Mạnh Kỳ tạm thời chỉ là có hứng thú với khuôn mặt của cậu, Mạnh Đình không ngượng ngùng, hắn liền cũng không tìm được lý do động thủ ép buộc, hai mắt thưởng thức, lại nghĩ tới một cái gì đó đã quăng tới cho hắn một mỹ nhân xinh đẹp như thế.

"Mỹ nhân bạc tình, không biết cậu có phải là cũng như vậy nhỉ?"

Mạnh Đình không trả lời hắn, thậm chí cũng không dời ánh mắt đi chỗ khác, cứ như vậy nhìn chằm chằm Mạnh Kỳ, nhưng ánh mắt lơ lửng, có thể cảm giác được cậu tuy nhìn người khác, nhưng tâm hồn đã sớm bay xa rồi.

Mạnh Kỳ lại đánh giá Mạnh Đình vài lần, sau đó liền không nhìn mỹ nhân nữa, mỹ nhân vô thần, lại vô vị, như cũ mặc kệ hắn a. Một lát tiếp tục nhớ tới Tô Tư Vũ, Mạnh Kỳ liền cũng không có hứng thú trêu đùa Mạnh Đình nữa.

Trở lại Mạnh trạch đã là nửa đêm rạng sáng, ai đi đường nấy, sau khi tắm xong, Mạnh Đình nghĩ lung ta lung tung tới một mớ, sau đó mơ mơ màng màng ngủ, sáng sớm hôm sau 5 rưỡi đúng giờ giật mình tỉnh lại, chạy bộ về, cậu thuận tiện nhận hai phần sandwich cùng sữa bò, nhưng mà không định tiếp tục ra khỏi cửa phòng nữa.

Một tiếng tiếp theo, cậu liền nhận được bữa sáng và điện thoại di động Yến Tuy sai người lấy danh nghĩa Cố Lãng đưa tới, từ một người hầu của Mạnh gia đưa tới, Mạnh Đình vô cùng thấp thỏm mà tiếp nhận, nhưng người hầu kia cúi người vái chào, liền cái gì cũng không nói.

Cậu nằm úp sấp trên giường, mở điện thoại di động ra, người liên lạc đầu tiên chính là Yến Tuy, Mạnh Đình cũng mới biết hai chữ Yến Tuy này, cậu nghịch điện thoại hồi lâu, tiếng chuông đột nhiên vang lên, cậu sợ tới mức suýt chút nữa quăng điện thoại ra ngoài.

Ấn nút nhận cuộc gọi, Mạnh Đình đưa điện thoại tới bên tai, "Alo?"

"Là anh." Giọng nói thành thục nam tính vang lên bên tai, mắt Mạnh Đình lập tức liền sáng lên.

"Yến Tuy!" Cậu rất cao hứng mà kêu tên Yến Tuy, sau đó bọc chăn cuộn tròn cơ thể, tiếp theo nhỏ giọng, giống như sợ cậu và Yến Tuy nói chuyện, bị người khác nghe thấy vậy, "Em nhận được cơm anh đưa cho em rồi, còn có điện thoại di động."

"Chưa ăn à?" Yến Tuy cũng không nói được tại sao mình gọi số điện thoại này, nhưng sau khi nghe được thanh âm của Mạnh Đình, trái tim anh liền rơi xuống, đây là vợ sắp cưới của anh, gọi điện thoại cũng không tính là kỳ quái.

Mạnh Đình ngập ngừng một chút, nói thật, "Em muốn giữ lại làm món ăn trưa, em đã ăn một phần sandwich rồi."

Kỳ thực cậu đi nhận sandwich, chủ yếu vẫn là sợ cơm Yến Tuy muốn đưa đưa không tới Mạnh trạch, nói cho cùng vẫn là bởi vì cậu không tin Yến Tuy, cậu cảm thấy áy náy, "Xin lỗi, em không xác định anh có đưa tới hay không, em liền đi nhận, còn ăn trước rồi."

Yến Tuy cầm điện thoại di động nói chuyện, đuôi lông mày nhịn không được nhíu nhíu, nghe thanh âm, anh cơ hồ đều có thể tưởng tượng được dáng vẻ hổ thẹn của Mạnh Đình, nhưng mà bọn họ kỳ thực hôm qua mới gặp mặt thấy qua cậu một lần mà thôi, ấn tượng của anh đối với cậu vậy mà sâu sắc đến vậy.

"Ăn không vô?"

"Ăn được," Mạnh Đình vẫn như cũ nói thật lòng, hôm qua phần cơm chiên trứng lớn kia đã triệt để để lộ lượng cơm ăn của cậu, nhưng có thể là đói bụng quá nhiều lần, Mạnh Đình dưới tình huống không xác định mình có thể ăn no, đã dưỡng thành thói quen đầy bụng.

"Vậy thì ăn đi, buổi trưa buổi tối anh vẫn sẽ sai người đưa cơm cho em, nếu như anh quên, em liền gọi điện thoại cho anh."

Sau khi nói xong lời này, Yến Tuy lại nghe được câu "Thật tốt" thấm đẫm chân thành kia của Mạnh Đình.

"Yến Tuy, anh thật tốt, gả cho anh thật tốt." Cậu rất muốn hiện tại liền gả đi a.

Ánh mắt của thư ký Vương ở phía trước Yến Tuy cách đó không xa quét một vòng, nhưng bị nụ cười khóe miệng của ông chủ của hắn khiến kinh sợ, đây là gọi điện thoại cho ai đây, cười tới ngọt như vậy vậy! Muốn chọt mù mắt hắn rồi!

"Nhanh ăn đi, lát nữa cháo sẽ nguội." Nụ cười khóe miệng của Yến Tuy rất nhanh liền tản đi, cho thư ký Vương một loại mơ hồ, sản sinh ra ảo ảnh ảo giác, nhưng mà hắn thập phần xác định, hắn không nhìn lầm, lão tổng băng sơn vạn năm không thay đổi của hắn nở nụ cười, còn là nụ cười ngọt ngào dịu dàng kia.

Công lao to lớn của yêu tinh phương nào, hắn muốn chiêm ngưỡng một lần a!

"Vâng," Mạnh Đình đáp lại, sau đó cậu suy nghĩ một chút, khó khăn mà nói một câu cậu tự cho là lời tâm tình đầu tiên từ trước đến nay, "Anh cũng phải ăn cơm thật ngon nhé."

"Ừm." Yến Tuy ép khóe miệng không cười, nhưng mặt mũi lại đều nhu hòa hạ xuống.

Cúp điện thoại, anh nhìn về phía thư ký Vương đang khiếp sợ, "Chuyện gì?"

Thư ký Vương không hổ là ở bên cạnh Yến Tuy đã trải qua đủ lãnh khí tồi tàn của anh, vẫn như cũ "Chiến sĩ" ý chí kiên định, hắn cấp tốc thu liễm thần sắc nổi lên, sau đó tiến lên hai bước nói, "Tô lão thái thái muốn hẹn ngài uống trà chiều."

Tô gia là thư hương thế gia lâu năm trong Hải Thành, danh tiếng và thanh danh của Tô lão thái thái trong giới thượng lưu vô cùng tốt, bà cùng bà nội đã qua đời của anh là khăn tay kết giao (*), dùng ngôn ngữ hiện tại mà nói, chính là bạn tốt khuê mật, Yến Tuy không thể không cho bà mặt mũi.

((*) Chỉ chị em tốt với nhau)

"Có thể."

Lúc anh nói lời này, thần sắc trên mặt hoàn toàn lãnh đạm, không giống lúc trước gọi điện thoại cho Mạnh Đình, loại mềm mại không khống chế được kia.

Đây mới là Yến Tuy bình thường, so với người sinh hoạt tầm thường, anh càng giống như là một cái máy tại mọi thời khắc đều vận hành, tính toán tinh vi, ngay cả có chút ân tình ý vị, nhưng cũng lãnh đạm tới mức khiến người ta khó có thể phát hiện, cho nên bất luận là Cố Lãng hay là thư ký Vương, lúc nhìn thấy anh đối với Mạnh Đình đặc biệt như vậy, mới có thể khiếp sợ như thế.

Mục đích tới của lão thái thái Tô gia, Yến Tuy rõ ràng trong lòng, bà là vì Tô Tư Vũ mà tới.

Nhưng dù cho anh không hài lòng Mạnh Đình, anh cũng sẽ không thể thành hôn với Tô Tư Vũ, hắn đúng là bị chính Hà Uyển loại bỏ ra khỏi hàng ngũ ứng cử viên kết hôn với anh.

Hai giờ chiều, Yến Tuy đúng giờ tới quán cà phê, mà Tô lão thái đã đến.

Một thân sườn xám màu chàm, mặc ở trên người bà có một loại cảm giác niên đại vượt qua khỏi thời gian không gian, bà đã hơn 60 tuổi, sớm đã không còn trẻ tuổi, nhưng loại ý nhị đặc biệt kia, vẫn chưa theo dung nhan không còn nữa mà biến mất.

Đây là một lão nhân có khí chất, nhưng Yến Tuy lúc này lại có chút không rõ, bà vì sao phải tham dự vào bên trong hôn sự của anh.

"Để ngài đợi lâu rồi."

Yến Tuy khẽ gật đầu, sau đó mới ngồi xuống.

Tô lão thái thái cười lắc đầu, "Không, là ta đến sớm."

Ánh mắt bà nhìn bốn phía, trong con ngươi lộ ra một chút vẻ hoài niệm, "Nhà hàng này đã lâu rồi, trước đây ta và bà nội cháu thường xuyên tới nơi này uống trà tán gẫu."

"Bà ấy a, đều khoe khoang với ta có một cháu trai nghe lời lại thông minh."

Tô lão thái thái nhìn, lại khe khẽ thở dài, lại là cảm khái gì đó, nhưng lúc này, bà lại không nói ra miệng.

Bà thu lại hoài niệm trên gương mặt bà, nhìn về phía Yến Tuy nói năng thận trọng, nói ra ý đồ hôm nay bà tới, "Tuy nhi a, cháu thấy Tư Vũ thế nào?"

Kỳ thực lời này của Tô lão thái thái, vẫn là thực sự hỏi không có gì tốt, Yến Tuy từ lúc 20 tuổi đã nhận lấy vị trí chủ nhà yến gia, cho tới bây giờ có thời gian 8 năm, cả thể xác và tinh thần của anh đều ở trên xí nghiệp gia tộc lão gia tử phó thác cho anh.

Anh không phụ kỳ vọng, đưa Yến thị nâng cao từng bước, trở thành gia tộc quyền thế hàng đầu danh xứng với thực chân chính của Hải Thành.

Mà 8 năm trước Tô Tư Vũ 14 tuổi, mới được chính thức nhận về Tô gia, sau đó từ lúc 16 tuổi bắt đầu liền trà trộn ở các loại trường hợp thanh sắc, tin bên lề từng cái tuôn ra, bọn họ vẫn là đều biết lẫn nhau, nhưng nếu luận về tiếp xúc, vẫn là chưa từng có.

Thậm chí dáng vẻ của hắn, Yến Tuy ở trong lòng vẫn là mơ hồ, nếu không phải hồi trước Hà Uyển muốn anh cưới hắn, anh đều sẽ không có hứng thú biết hắn rốt cục là người như thế nào.

Mà Tô lão thái thái hỏi câu này, anh không không thể không trả lời, nhưng cũng không định theo ý của bà mà trả lời.

"Lão thái thái sợ là không biết, mẹ cháu đã định cho cháu Thất thiếu gia của Mạnh gia, ngày cưới liền định vào tháng 7 tới."

Hiện tại là 23 tháng 6, tháng 7 tới, còn chưa tới nửa tháng, Hà Uyển thời gian này an bài tới giống như chỉ sợ anh đổi ý, nhưng đây là anh cho phép bà một lần cuối cùng vi phạm, đã đồng ý, thì sẽ không có chuyện đổi ý.

Hôn sự nhìn toàn thể cũng không tính là quá vội, chính là vốn chuẩn bị cho Tô gia Tô Tư Vũ, hiện tại đổi thành Mạnh Đình của Mạnh gia mà thôi.

Sắc mặt Tô lão thái thái ngưng lại, nhưng là bởi vì bà chưa từng nghe nói Mạnh gia có Thất thiếu gia gì đó, đương nhiên, bà cũng không có hoài nghi Yến Tuy, anh còn chưa tới mức bỗng dưng bịa đặt ra một cái hôn sự để lấy lệ với bà.

"Tư Vũ nó nói cho ta biết, nó đối với cháu nhất kiến chung tình, đồng ý vì cháu hồi tâm, nguyện ý cùng cháu trải qua tất cả ngăn cách, nguyện ý……"

Lời của Tô lão thái thái nói không được nữa, Yến Tuy nghe vậy trên mặt không có một tia lộ vẻ xúc động nào, có thể nói là bởi vì bà, anh mới không biểu hiện phần xem thường này ra. Có vài người chính là thay đổi tốt hơn, cũng không thể xóa đi phóng đãng mà hắn đã từng.

Yến Tuy vốn là không chút nào để ý tới quá khứ của Tô Tư Vũ, dù sao đều là Hà Uyển nhét tới, nhưng anh gặp được Mạnh Đình, tựa hồ liền thật sự không quá vừa lòng Tô Tư Vũ, phải biết anh thế nhưng đã cùng Mạnh Đình vây xem chia tay của Tô Tư Vũ và Mạnh Kỳ.

Bất luận là nhìn từ tính tình Tô Tư Vũ, hay là Mạnh Kỳ, một quãng thời gian rất dài, bọn họ cũng sẽ là trạng thái dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng, anh không hẳn có bao nhiêu để ý, nhưng cũng không khỏi lo lắng, tuyệt đối không có bớt lo "Chỉ nghe lời của hắn" của Mạnh Đình.

Sau khi đối mặt với Tô lão thái thái, anh bỗng nhiên lại xác định điểm tốt ấy của Mạnh Đình, tình cảm trống rỗng…… Không, anh thích cậu.

"Tuy nhi a, hôn nhân không phải trò đùa, là một quyết định cần phải nghiêm túc, là khế ước gắn liền một đời," Tô lão thái thái đối với cách làm của Hà Uyển, vẫn là nhìn không được, bà vì Tô Tư Vũ mà tới, càng vì cháu trai Yến Tuy của người bạn cũ mà tới.

Yến Tuy hơi trầm mặc, lại trả lời Tô lão thái thái, "Cháu biết, chí ít đối với cháu mà nói, cháu sẽ chịu trách nhiệm mà cháu phải gánh vác. Nhưng hiện tại người kia là Thất thiếu gia của Mạnh gia."

Nói cách khác, bất luận là ai gả cho anh, anh đều sẽ không trốn tránh trách nhiệm của mình, thậm chí sẽ giống như đối với Hà Uyển vậy, vẽ ra một đường biên ngang rõ ràng, tại thời điểm không thể nhịn được nữa, anh mới sẽ rũ bỏ phần trách nhiệm này.

Minh bạch ý tứ trong lời nói của Yến Tuy, Tô lão thái thái tiếp tục thở dài, nhưng là thật sự vì tiếc cho Tô Tư Vũ, Yến Tuy có đường biên ngang có nguyên tắc có gánh vác, xác thực sẽ là một người chồng không tệ.

"Cậu ấy có thể đúng lúc tỉnh ngộ, ngài cũng không cần lo lắng tương lai của cậu ấy không quá tốt, theo cháu tới Yến gia giống như tới vũng bùn vậy, chưa chắc có vui vẻ mà cậu ấy cho rằng."

Yến Tuy cũng là bởi vì Tô lão thái thái mới nói lời này, nhưng nói tới đây, cái đề tài này cũng không có cần thiết phải tiếp tục nữa.

Tô lão thái thái nhẹ nhàng gật đầu, nói với Yến Tuy hai câu, lần gặp mặt này coi như kết thúc rồi.

Tô lão thái thái còn muốn ngồi một lát trong quán cà phê, Yến Tuy đứng dậy rời đi, nhưng mới tới cửa, trước mặt chính là một người thập phần tinh xảo, loại tinh xảo này không chỉ là dung mạo của hắn, còn bao gồm ăn mặc của hắn, khí chất của hắn, là một công tử nhà giàu cao quý thuần chất chân chính.

"Yến……"

Hắn con chưa gọi xong tên Yến Tuy, Yến Tuy nghiêng người, không có nửa câu chào hỏi, trực tiếp rời đi.

Vừa mới đảo qua ánh mắt kia, lạnh lùng tới mức dường như anh không biết hắn, giống như không nhận ra hắn vậy, nhưng bọn họ trước hôn sự đều nghị định tới trình độ kia, Yến Tuy không thể chưa từng nhìn thấy hình của hắn, không thể không nhận ra hắn, loại xem thường này của anh khiến Tô Tư Vũ có cảm giác rất không tốt.

Nhưng tại thời điểm hắn ngây người không dám tin, Yến Tuy đã lên xe, trong nháy mắt liền biến mất ở cuối đường rồi.

7. Chương 7

Tô Tư Vũ đứng thẳng hồi lâu, mới quay người đẩy cửa tiến vào quán cà phê, sau đó từ chỗ Tô lão thái thái biết được nguyên nhân Yến Tuy không nhìn hắn.

Trước hắn có bao nhiêu vui mừng mình tại hôn nhân trước trọng sinh, trước mắt lại có bấy nhiêu hối hận, vốn hắn chỉ muốn cứu lại một chút ấn tượng của Yến Tuy đối với hắn, lại không nghĩ rằng Hà Uyển sẽ rắp tâm như vậy, liên hệ rất nhiều chuyện, hắn lại vào lúc này mới nhìn rõ ràng, hắn đã từng thực sự không quá để tâm tới Yến Tuy rồi.

"Không phải cậu không tốt, mà là cậu…… đột nhiên thay đổi tốt hơn."

Như vậy mới khiến Hà Uyển không hài lòng, mà giai đoạn hiện nay, Yến Tuy không có triệt để cắt đứt với Hà Uyển, thì sẽ không từ chối hôn sự bà ta an bài cho anh. Mà lấy tính cách của anh, rất khó nghĩ ra anh sẽ thích người nào, cho nên bất kể là Yến Tuy, hay là Mạnh Đình, đối với hắn mà nói cũng không có khác biệt gì.

"Thất thiếu của Mạnh gia…… Mạnh Đình?" Hắn trước đây chưa từng nghe nói Mạnh gia có nhân vật này, có lẽ Mạnh gia vẫn luôn có đứa con riêng này, chỉ là đời trước tịch tịch vô danh, hoặc là cảm giác tồn tại cực yếu, bằng không lấy quan hệ của hắn và Mạnh Kỳ, không thể không biết.

Tô lão thái thái nhìn dáng vẻ thất lạc của Tô Tư Vũ, ngược lại càng tin tưởng lời hắn đã từng nói với bà, hắn là thật sự coi trọng Yến Tuy, muốn cùng anh hảo hảo sinh sống, nhưng đến cùng bọn họ có duyên mà không có phận.

"Cháu chịu sửa chữa là chuyện tốt, ta sẽ thay cháu tìm kiếm người khác."

Tính tình Tô Tư Vũ xác thực cần một người quản, tự hắn tìm, tất cả đều là tay chơi giống hắn đã từng, còn không bằng bà tự tìm, về mặt thân phận là không thể nào sẽ tốt như Yến Tuy, nhưng sẽ không quá kém, quan trọng nhất là, phương diện nhân phẩm sẽ không có vấn đề.

Nhưng mà Tô Tư Vũ lắc lắc đầu, trên mặt tất cả đều là vẻ không cam lòng nồng đậm, hắn nói nhỏ, "Còn có cơ hội, còn có mà."

Hắn lại ngước mắt nhìn về phía Tô lão thái thái, ngữ khí hòa hoãn một chút, "Cháu còn nhỏ, không vội."

Hiện tại nam nhân 30 tuổi thành hôn đều xem là phổ biến bình thường, hắn mới 22 tuổi, hoàn toàn không cần phải vội. Lại chủ yếu là bởi vì, hắn tin Yến Tuy và Mạnh Đình không biết từ xó nào nhô ra kia không lâu dài được, giống như bọn họ đã từng vậy.

Cho đến lúc này, chính là cơ hội của hắn.

Có lẽ, như vậy sẽ tốt hơn.

Còn chưa kết hôn, một trong những nhân vật chính đã bị cho rằng sẽ ly hôn, Mạnh Đình, lúc buổi trưa, quả nhiên lại nhận được bữa trưa Yến Tuy sai người đưa tới, một suất cơm lớn, tiếp tục phối hợp hai mặt hai chay một canh hầm, toàn bộ đều đựng trong hộp giữ nhiệt, nóng hổi, cực kỳ thơm ngon.

Trừ những thứ này, còn có một phần trà chiều.

Có lẽ là Yến Tuy đối với câu "Suất lớn" của Mạnh Đình kia khắc sâu ấn tượng, những thứ đưa tới này không ngoại lệ đều là suất rất lớn.

Khoảng 3h chiều, Mạnh Đình từng muỗng từng muỗng, cầm hộp bánh chocolate lớn nhỏ tiện lợi khoét hết, cậu xoa xoa cái bụng, cũng không quên gửi cho người đã cho cậu đồ ăn lời cảm ơn, muốn cảm ơn lại không thể trực tiếp nói cảm ơn, chuyện này đối với Mạnh Đình mà nói, độ khó có chút lớn.

Cậu suy nghĩ hồi lâu, mới soạn một cái tin nhắn, còn chưa gửi đi, cửa phòng cậu đã bị gõ.

Mạnh Đình ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục do dự một lúc, nhấn gửi đi, cậu mới đứng dậy đi mở cửa.

Cửa hơi hơi mở ra một cái khe hở, liếc một cái, Mạnh Đình liền muốn đóng, lại bị người bên ngoài chặn lại.

"Mạnh tiểu Thất, tôi chính là đại ca của cậu!"

Thanh âm của Mạnh Kỳ có chút nghiêm túc, thấy Mạnh Đình không tiếp tục dùng sức, y mới hài lòng mà thả ra, nhưng mới thả ra, lui về phía sau một bước, cửa lần thứ 2 đột nhiên bị đóng lại, Mạnh Kỳ sờ sờ mũi, vẫn là thật sự chưa từng có lần nào bị ghét bỏ như thế đâu.

Mạnh Kỳ tiếp tục lui về phía sau, dựa vào một bên trên trường, sau đó dùng chân dài của y đạp đạp cửa, "Tiểu Thất, tôi là giúp Văn thúc tới đây chuyển lời đấy, cậu xác định cậu muốn trốn……"

Lời y nói còn chưa dứt, cửa lại mở ra, Mạnh Đình một thân quần áo màu trắng từ bên trong đi ra, tóc ngắn hơi cuộn lại theo bước chân nhẹ nhàng của cậu lay động, có một loại cảm giác mềm mại không nói ra được, mê hoặc người khác tiến lên nhẹ nhàng sờ một phen.

Còn muốn càng khiến y nghẹn lời, vẫn là gương mặt đó, đêm qua ở dưới ngọn đèn, đã cảm thấy khuôn mặt đủ xinh đẹp, hôm nay bên trong sắc trời bình thường, lại tựa hồ càng đẹp hơn hai phần, hai gò đỏ hồng, môi đầy đặn, cậu không chỉ có đôi mắt đẹp, chính là đôi môi cũng đẹp.

Vốn chỉ là tẻ nhạt muốn đi qua trêu Mạnh Đình một chút, thật sự cảm giác mình lúc này bị mê hoặc rồi.

Gần như không do dự lắm, y liền gợi lên nụ cười phóng đãng mê người, rướn người lên, cúi đầu xuống, môi của y còn chưa có đụng tới Thất đệ mỹ nhân này của y, bụng liền mạnh mẽ bị trúng một quyền, trong nháy mắt đau đớn tới cực hạn, khiến y ngay cả kêu thảm cũng không kêu ra, thuận tiện cũng đem mấy tâm tư kiều diễm kia bị đau không còn nữa.

Sau khi Mạnh Đình đánh y một quyền, còn dùng loại ánh mắt thản nhiên vô tội nhìn y, sau đó không thèm quan tâm, tự cậu tìm đường đi xuống lầu.

Từ chỗ Văn thúc biết được, Mạnh Kỳ cũng không có lừa cậu, thuận tiện cậu còn biết, bọn họ tìm cậu là chuyện gì, hóa ra buổi tối người Mạnh gia đều sẽ trở về, cũng bao gồm cả người cha ruột của cậu ở bên chi thứ 2 kia.

Cậu đi trong hoa viên của Mạnh gia, đột nhiên điện thoại trong túi rung rung, cả người cậu cũng dường như dừng lại, hồi lâu mới đưa tay lấy điện thoại ra, bởi vì cậu có chút khẩn trương, không biết Yến Tuy có thể nhìn hiểu ý tứ bên trong tin nhắn của cậu hay không.

“Anh hiểu rồi.” (Câu gốc:)

Bốn chữ đơn giản, lại khiến cho Mạnh Đình ngay cả mắt cũng đều híp lại cười.

Tin nhắn cậu soạn, cũng chỉ có một mình cậu hiểu cảm thấy có bao nhiêu cao thâm tới mức khó hiểu như vậy.

“Yến Tuy, anh đối với em tốt như vậy, em sau này cũng sẽ tốt với anh.”

Mạnh Đình cảm thấy đây chỉ là cảm ơn biểu đạt uyển chuyển, nhưng lại không biết đặt trong mắt ai đó, đều là lời tâm tình uyển chuyển cực kỳ rung động lòng người, mặc dù Mạnh Đình là dự định muốn thực thi, để báo đáp ân huệ bữa cơm no.

Ngay lúc Mạnh Đình vì tiến bộ hiếm thấy của mình mà cao hứng, điện thoại di động lần thứ hai rung lên, nhưng là Yến Tuy gọi tới.

“Yến Tuy!”

Trong thanh âm của Mạnh Đình để lộ ra kinh hỉ tràn đầy, cậu xác thực rất cao hứng Yến Tuy gọi điện thoại cho cậu, đây so với gửi tin nhắn còn có cảm giác chân thực nhiều hơn.

“Ừm.” Yến Tuy trầm thấp đáp một tiếng, sau đó lại bày ra thanh âm đứng đắn nói, “Sau này có gì phải nói với anh, liền gọi điện thoại cho anh.”

Mạnh Đình ngẩn người hồi lâu mới suy nghĩ rõ ràng ý tứ trong lời nói của Yến Tuy, cậu dừng lại một chút, lại lặp lại tin nhắn lúc nãy gửi cho Yến Tuy một lần, “Yến Tuy, anh đối với em tốt như vậy, em sau này cũng sẽ đối tốt với anh.”

Mục đích Yến Tuy gọi số điện thoại này, từ trước mắt nhìn tới, đã đủ sáng tỏ, anh chính là vì chính tai nghe Mạnh Đình nói lời này, nhưng chính tai nghe được, anh lại cảm thấy có lẽ nói trước mặt sẽ tốt hơn, bất quá vẫn là tiến tới từng bước một.

Nghĩ như thế, tai Yến Tuy đột nhiên đỏ một chút, lại nhớ đến thông báo không hề uyển chuyển hôm qua của Mạnh Đình với anh, cậu nhớ anh không cần phải chờ đợi quá lâu.

“Em chưa bao giờ nói láo,” Mạnh Đình nghĩ thêm 2 câu, “Còn có…… Em có chút ngốc, có lẽ nếu nghĩ rất lâu mới có thể nghĩ rõ ràng lời mình muốn nói, anh có không thích hay không?”

“Sẽ không,” Yến Tuy tùy tiện nói, anh nghĩ nếu như Mạnh Đình ở trước mắt, anh rất có thể sẽ không nhịn được nhu nhu tóc cậu, anh lại nói, “Anh sẽ không.”

Anh ấy sẽ không không thích, đó chính là thích.

Mạnh Đình tự hỏi mình, nhưng vẫn là lại suy nghĩ một chút, mới rõ ràng câu nói “sẽ không” này chính là sẽ không gì đó, lập tức suy sụp của cậu liền lại lập tức không thấy nữa, “Yến Tuy, anh thích em, em cũng sẽ thích anh.” (*)

“Khụ,” Yến Tuy ho một tiếng, nhưng là bị hai từ “Yêu thích” này khiến cho rung động, nhưng anh cũng không thể phủ nhận, anh đối với Mạnh Đình không có nhiều yêu thích, nhưng hơi hơi thích một chút vẫn là có.

(có nghĩa là thích, yêu thích; câu (*) tui chỉ dịch là thích để câu đỡ lủng củng)

Mạnh Đình ngước mắt liền nhìn thấy Mạnh Kỳ đầy mặt hắc khí đi về phía cậu, hai tay cậu che lại điện thoại di động nói, “Mạnh Kỳ tới tìm em đánh nhau, em đánh thắng y lại trả lời điện thoại của anh.”

Yến Tuy ngừng một chút nói, “Đừng ngắt điện thoại, cứ để mở như vậy.”

“Vâng,” Mạnh Đình từ hôm qua bắt đầu liền quyết định phải nghe theo lời của Yến Tuy, lúc này đương nhiên cũng là nghe theo.

Cậu đút điện thoại vào trong túi, dừng lại bất động, tiếp tục ngước mắt nhìn Mạnh Kỳ đến gần.

Cú đấm kia Mạnh Đình cho y, y đến lúc này còn mơ hồ cảm thấy đau, sau khi hơi hơi trở lại bình thường, y đương nhiên là muốn tìm tới đây, cho em trai mỹ nhân này một chút giáo huấn.

“Tiểu Thất, cậu có biết động thủ với huynh trưởng, bị lão gia tử biết, thì thế nào không?”

Biểu tình trên khuôn mặt lúc nói của Mạnh Kỳ, lạnh hơn chút, y lại tới gần, 3 bước trước người Mạnh Đình thì dừng lại.

Cú đấm kia kỳ thực vẫn xem như là có chút hữu dụng, cho y biết Mạnh Đình không phải dễ ức hiếp như vậy, đây chính là một con thỏ trắng nhỏ móng vuốt dài, không chỉ không phải là không cảm thấy hứng thú, vẫn là có hứng thú cực kỳ, hôm qua đúng là mắt y kém cỏi rồi.

“Là anh muốn hôn tôi trước, tôi mới động thủ!”

Mạnh Đình tiếp tục trực tiếp mà trình bày sự thực, nhưng không chỉ Mạnh Kỳ dừng lại, chính là Yến Tuy cách điện thoại di động nghe cũng dừng lại, bụng Mạnh Kỳ còn đau, nhưng không nhịn được bắt đầu cười ha ha, mà Yến Tuy chính là có kích động cách điện thoại di động bóp chết y.

“Ha ha ha, Tiểu Thất cậu đáng yêu như thế, tôi muốn hôn cậu rất bình thường, cậu chính là như thế cáo trạng với lão gia tử cũng vô dụng.”

Mạnh Kỳ lại sáp tới một bước, thanh âm hạ thấp một chút, “Huống hồ…… Cậu chính là đứa con riêng mới nhân về không quá 2 ngày, cậu nói lão gia tử nghe lời cậu, hay là nghe lời tôi?”

Mạnh Đình rất có đạo lý mà lắc đầu một cái, “Tôi cũng không phải ông ấy, tôi làm sao biết.”

Dù sao cậu cũng sẽ không đứng trên tâm tư của người khác mà cân nhắc, còn chưa phải muốn cưỡng cầu bản thân tốt, huống hồ cưỡng cầu cũng vô dụng, kinh nghiệm vô số lần của cậu đều nói rõ như vậy.

Mạnh Kỳ cảm giác móng vuốt của mình rục rịch, y hôm qua như thế nào lại cảm thấy em trai mỹ nhân này vô vị đây.

“Cậu cười cười với tôi, nói câu dễ nghe, chuyện cậu đánh tôi, cứ như vậy bỏ qua.”

Phải biết y trước khi tới đây, là không có nửa điểm muốn hòa giải với Mạnh Đình, toàn bộ giới thượng lưu Hải Thành này, có thể có mấy người dám động tay với y, mà không phải trả giá chút gì chứ.

Tô Tư Vũ là một, hiện tại có thêm em trai mỹ nhân này của y.

Mạnh Đình tiếp tục trừng hai mắt nhìn y, hồi lâu cậu mới lại mở miệng, “Dễ nghe.”

Thần sắc của Mạnh Đình nghẹn khuất lại đứng đắn, Mạnh Kỳ sửng sốt hồi lâu, mới phản ứng được, sau đó lại cười to lên, “Ha ha ha.”

(Tui giải thích chỗ này cho thím nào chưa hiểu, câu bên trên thím Kỳ nói với ẻm Đình là nói lời dễ nghe với thím thì thím sẽ tha tội cho ẻm, nhưng ẻm Đình lại hiểu sai lời của thím Kỳ thành nếu ẻm nói câu “Dễ nghe” với thím Kỳ nên ẻm mới phun ra câu “Dễ nghe” này =))))

Y cười ha ha lại tiến gần một bước, định hảo hảo vò tóc Mạnh Đình, đáng tiếc vui quá hóa buồn, tay y còn chưa chạm tới tóc Mạnh Đình, Mạnh Đình khoát tay nắm lấy tay y, lại xoay người một khuỷu tay, trực tiếp chọc vào chỗ lúc trước cậu vừa đấm, đau càng thêm đau.

Mạnh Kỳ đau tới mức cả người đều ngồi xổm trên đất, mà Mạnh Đình lại lui lại 3 bước, hai mắt nhìn y nói, “Anh nói trước còn không giữ lời.”

Cậu đã nói dễ nghe rồi, Mạnh Kỳ cũng không giảng hòa, còn muốn động tay động chân với cậu, cậu đương nhiên là chỉ có thể động thủ.

Mạnh Kỳ hồi lâu mới ngẩng đầu, nhưng ngay cả bóng lưng của Mạnh Đình cũng không nhìn thấy, “Mẹ nó nhanh vậy, chuyện này sẽ không để yên.”

Lời mặc dù nói như vậy, nhưng y lại thật sự không có ý nghĩ đi tìm lão gia tử, y nghĩ đứa em trai mỹ nhân này có chút đặc biệt, không thể dựa theo biện pháp tầm thường khiến cậu ta chịu thua, thật sự tìm lão gia tử, sau đó lại muốn trêu, phỏng chừng đều chỉ có thể chịu bị đấm.

Mạnh Đình không đi dạo trong hoa viên thêm, cậu trực tiếp trở về phòng mình, khóa cửa lại, cậu mới lấy điện thoại từ trong túi ra.

“Yến Tuy, anh vẫn còn giữ máy chứ?”

“Còn,” Yến Tuy lần đầu tiên giữ điện thoại lâu như vậy, sát khí toàn thân bốc lên, thư ký Vương đi vào hồi lâu một cái thở mạnh cũng không dám thở ra, chớ nói chi là báo cáo chuyện gì.

“Y quá yếu, em lại đánh thắng rồi.” Mạnh Đình rất cao hứng mà báo tin hỉ cho Yến Tuy, đến tận bây giờ trong những người cậu gặp phải, người tiếp qua 5 chiêu của cậu, còn có thể mơ hồ áp chế lại, cũng chỉ có Yến Tuy.

Trước mặt y nhịn một chút, mới không nói cậu “Anh quá yếu” kia với Mạnh Kỳ, thế nhưng nói với Yến Tuy lại không có vấn đề gì.

“Y vừa nãy lại muốn hôn em?” Yến Tuy hỏi như vậy, sát khí trên người lại nồng đậm 2 phần.

“Y chìa tay ra, em không muốn để cho hắn chạm, em liền động thủ,” Mạnh Đình hiện tại mới mơ hồ thấp thỏm, “Như vậy không tốt, đúng không?”

Nguồn gốc lịch sử đánh nhau của Mạnh Đình đã lâu, lúc cậu ở cô nhi viện chính là dáng vẻ ngốc nghếch này, mấy nam sinh cao kều kia không chỉ muốn chạm vào cậu, còn sẽ muốn cướp đồ ăn của cậu, vì bảo vệ khẩu phần ăn của mình, Mạnh Đình rất nhiều lúc không thể không động thủ, bởi vì mồm miệng cậu không sánh được với mấy người rõ ràng kia.

Dù sao kết quả cuối cùng cũng sẽ là cậu sai, các xơ cũng đều nói là lỗi của cậu, sẽ phạt cậu nhốt giam phòng tối, nhưng cậu kỳ thực chỉ là không muốn bị cướp đồ ăn mà thôi.

Ban đầu, cậu khó khăn còn sẽ muốn giải thích, sau đó liền không giải thích nữa, thích đánh liền đánh, ngay cả bị phạt, cũng không một câu giải thích.

Tiếp sau đó, cậu được đón về nhà bà ngoại cậu, trấn nhỏ kia cực kỳ hỗn loạn, cũng có vài thiếu niên thích bắt nạt, đánh nhau thành quen, cậu cũng không có ý định nhịn, lên cao trung phong bế cũng là như thế.

Cậu sau này học được đánh nhau có hệ thống, lại chỉ cho cậu biết đánh người chỗ nào sẽ đau hơn, mấy kỹ xảo đánh nhau kia của cậu chủ yếu vẫn là dựa vào kinh nghiệm của bạn thân cậu, lâu lâu tích lũy được.

“Xin lỗi……”

Mạnh Đình nói xin lỗi, bị Yến Tuy đánh gãy, thanh âm của anh chậm lại một chút, “Không có lỗi, Mạnh Đình, em làm đúng.”

Lúc nghe được Yến Tuy gọi tên cậu, Mạnh Đình đột nhiên cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, nhưng ngay lúc đó đã bị câu nói khẳng định của Yến Tuy mang tới vui sướng che lấp mất rồi.

“Cảm ơn anh, anh là người đầu tiên nói em đánh nhau là đúng,” Loại vui sướng này khiến Mạnh Đình rất muốn leo lên giường lăn lộn một cái, nhưng nhớ đến mình đã trưởng thành lâu rồi, cậu nhịn được, “Yến Tuy, anh thật tốt, em thích anh, rất thích nha.”

Thích anh nói em đánh nhau là đúng, Yến Tuy.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đình tử đối mặt với tiểu công, kỹ năng tự động nói lời tâm tình ~~hhh

8. Chương 8

Yến Tuy nghe như vậy chậm rãi ngồi xuống, sát khí nồng đậm trên người trong nháy mắt anh ngồi xuống, biến mất không còn dấu vết, còn muốn khiến người ta chấn động hơn một đêm xuân hoa, thư ký Vương trừng lớn mắt, hắn cảm thấy hắn nhìn thấy kỳ tích, hắn cho rằng kỳ tích kia mãi mãi cũng không thể phát sinh.

Đầu điện thoại bên kia rốt cuộc là ai? Hay là tiểu yêu tinh trước đây không lâu khiến ông chủ cười? Cái này cũng quá giày vò người ta rồi, một lát khiến ông chủ lãnh khí, một lát khiến ông chủ cười. Thư ký Vương rốt cục có thể xoay chuyển con ngươi bắt đầu suy nghĩ.

Ánh mắt Yến Tuy rơi xuống trên người thư ký Vương, sau đó nhẹ nhàng giơ tay, nhưng là muốn bảo hắn đi ra ngoài.

Thư ký Vương không có nửa điểm do dự, cúi đầu khom người sau đó rút lui khỏi phòng làm việc.

Mới vừa có trong nháy mắt, anh là có để thư ký Vương an bài, sai hắn tới Mạnh trạch cướp người.

"Mạnh Đình……" Anh lại khẽ gọi một câu Mạnh Đình, anh cũng không có cách nào hoàn toàn nói rõ tại lúc Mạnh Đình nói rằng cậu thích anh như vậy, trong lòng anh đều là cảm xúc gì. Có chút là vì lo lắng Mạnh Đình quá mức trực bạch, lo lắng cậu bị thương tổn, lo lắng chính mình cô phụ phần thâm tình này của cậu, lại còn có một chút vui vẻ nhàn nhạt lại bí ẩn anh đều không thể xem nhẹ.

"Hả?" Mạnh Đình nghi hoặc một tiếng, chờ Yến Tuy tiếp tục nói.

Nhưng mà Yến Tuy vẫn còn không cách nào nói câu "Anh cũng thích em" kia ra khỏi miệng, tình cảm không đủ, còn có chính là câu như thế nói qua điện thoại, cũng không đủ trịnh trọng, anh chậm rãi phun ra một hơi, lại có thể nhu hòa chút âm thanh, "Buổi tối muốn ăn gì, anh sai người đưa tới cho em."

"Tối nay anh không cần đưa cho em," Thanh âm của Mạnh Đình mang theo đáng tiếc nồng đậm, Yến Tuy lại tưởng rằng cậu thất lạc không nghe được lời cậu muốn nghe, bởi vì thất lạc của Mạnh Đình, anh đột nhiên cảm thấy mình có chút tra?

"Buổi tối, em phải ăn cơm với người Mạnh gia, hẳn là có thể để em ăn no đi?" Lời phát ra từ đáy lòng cậu mang theo lo âu nồng đậm, khiến người ta cảm thấy cậu vừa đáng thương vừa tức cười, cậu thế nào cũng coi như là Thất thiếu của Mạnh gia, nhưng ngay cả ăn cơm no cũng đều phải dựa vào chồng tương lai lén đưa vào.

Đuôi lông mày Yến Tuy hơi hơi nhíu lại, trực tiếp bỏ qua mấy phê phán tự mình nói tràng giang đại hải lúc trước, "Anh đưa ăn khuya cho em."

Đã không phải là sai người đưa, mà là tự anh đưa tới.

Đáng tiếc Mạnh Đình cũng không chú ý tới ý khác, cậu chú ý tất cả trên "Ăn khuya".

"Quá tốt nha……" Mạnh Đình theo bản năng lại muốn nói lời cảm ơn, cậu do dự một hồi, thay đổi cách nói, "Yến Tuy anh thật tốt, em thích anh a."

Phạm vi ửng đỏ của lỗ tai Yến Tuy nhẹ nhàng lan ra, không nhịn được cúi đầu ho một tiếng, lại cảm giác mình sống tới 28 tuổi, vậy mà có chút không chống đỡ được nhiệt tình cùng chân thành của thiếu niên 17 tuổi.

"Muốn ăn cái gì?" Trong thanh âm của Yến Tuy không cảm thấy mang theo chút khàn khàn, trong ánh mắt hạ thấp, có mềm mại anh đều không cảm giác được. Mỗi lần Mạnh Đình nói như vậy, anh liền cảm thấy chính mình có bao nhiêu đắm chìm, anh nghĩ khoảng cách anh thích thượng Mạnh Đình, cũng sẽ không quá lâu.

"Mỳ nhỏ có chút cay……" Mạnh Đình nằm nhoài trên giường mắt phát ra ánh sáng, cậu nghĩ tới một tô mỳ của trợ lý đã từng ăn trong căn cứ làm tới cực kỳ ngon, nếu như không phải giới tính nữ, cũng thích nữ nhân, cậu đều muốn cùng cô ấy chịu đựng trải qua.

Đương nhiên loại ý nghĩ này, cũng chỉ là tại lần đầu tiên cậu được ăn mỳ cô nấu, sau đó nữ trợ lý kia liền công bố với tất cả mọi người, cô ấy thích nữ nhân, hơn nữa muốn theo đuổi một nữ bác sĩ khác trong căn cứ.

Cũng tại lần này, cậu mới biết trong quốc gia của bọn họ, không chỉ có nam nhân cùng nữ nhân kết hôn, chính là nam nhân cùng nam nhân, nữ nhân cùng nữ nhân đều có thể kết hôn, chỉ cần bản thân bọn họ đồng ý.

Cho nên cậu lúc cậu quyết định phải đi con đường thông gia "Phế vật", cậu đã làm xong chuẩn bị gả cho nữ nhân, cũng gả cho nam nhân, đến nỗi lúc Yến Tuy nói cho cậu biết, anh là chồng của cậu, cậu không có nửa điểm xoắn xuýt liền thản nhiên tiếp nhận.

"Được," Yến Tuy trả lời, nếu như Mạnh Đình ở trước mặt anh, lấy nhìn thấu của Yến Tuy, nhất định có thể phát hiện tại thời khắc này đang nghĩ tới người khác, nói chuẩn xác là mì người khác nấu, nhưng hiện tại bọn họ cách điện thoại, anh không nhìn thấy, dĩ nhiên là cũng không cách nào phát hiện, bất quá anh là ghi lại một list món ăn Mạnh Đình thích.

"Nếu như Mạnh Kỳ còn dám chạm vào em, không cần lưu thủ, mạnh mẽ đánh, nhớ kỹ, em là người của anh, không cần sợ y."

Mặc dù đã biết Mạnh Đình không chịu thiệt thòi gì, nhưng nghĩ tới Mạnh Kỳ lại muốn hôn cậu, muốn chạm vào cậu, anh vẫn là không nhịn được muốn tỏa ra lãnh khí, lời nói ra, cũng mang theo chút nghiêm túc.

"Em nhớ rồi," Mạnh Đình không chỉ nói trên miệng như vậy, đầu cậu cũng không tự giác mà thức tỉnh, cậu còn tự động giải thích với Yến Tuy, "Chúng ta liền sắp kết hôn, em sắp là người của anh rồi."

Có bảo vệ của Yến Tuy coi như cũng rất lợi hại, cậu khẳng định trải qua cuộc sống sâu gạo ăn no ngủ kỹ lý tưởng nhất.

"Ừm," Yến Tuy tại trong lời nói tâm tình của Mạnh Đình nhấp nhô to lớn, ngay cả bản thân anh cũng không chú ý tới, anh lại dặn dò một câu, "Có chuyện gì liền gọi điện thoại cho anh, không tiện thì gửi tin nhắn."

"Vâng, em nhớ rồi," Mạnh Đình tiếp tục ngoan ngoãn đáp lại, nghĩ không ra lời tâm tình tinh tế nào, cậu liền dùng lại câu nói lúc trước nghĩ ra kia, "Anh cũng phải ăn cơm thật ngon."

"Được."

Yến Tuy chờ Mạnh Đình cúp điện thoại, anh mới cúp.

Mà Mạnh Đình đặt điện thoại xuống, trực tiếp lăn lộn trên giường, cậu có đồ ăn ăn khuya, không cần lo lắng buổi tối ăn không đủ no, "Yến Tuy thật sự là quá tốt, có cơ hội mình nhất định phải hảo hảo báo đáp anh ấy."

Mạnh Đình suy nghĩ một lúc, cũng không nghĩ ra sẽ là cơ hội thích hợp nào, nhưng tương lai dài như vậy, cậu khẳng định có thể có cơ hội.

Cậu không thể một mình ở trong phòng suy nghĩ bao lâu, Văn thúc liền lại dẫn người tới, đưa quần áo đã đặt trước cho Mạnh Đình tới, còn uyển chuyển mà chọn cho Mạnh Đình một bộ, nhưng lúc nhìn thấy Mạnh Đình không nghe lời y nói cân nhắc nên mặc bộ nào, y mới uyển chuyển buông tha cho.

"Bộ màu trắng này, ngài mặc khẳng định đẹp, buổi tối mặc cũng thích hợp."

Mặc dù là tây phục, cũng không phải loại tây phục quá mức nghiêm túc kia, bộ quần áo này được cắt may hết sức tu thân, Mạnh Đình tuy rằng còn chưa thành niên, thân thể vẫn còn đang trưởng thành, nhưng mặc kiểu này, có thể khiến cậu càng thêm thành thục cũng càng tinh xảo hơn chút.

Có người có thể giúp cậu quyết định chuyện khó quyết định như vậy, Mạnh Đình đương nhiên bằng lòng, cậu gật đầu liên tục, "Cảm ơn ngài."

Văn thúc nhẹ nhàng gật đầu, lại nói, "Tiệc tối bắt đầu lúc 6h."

"Vâng, tôi sẽ không đến muộn," Mạnh Đình lại gật đầu với Văn thúc một lần nữa, nhưng là không định xuống lầu trước 6h.

Quyết định của cậu một chút sai cũng không có, cậu 6h xuống lầu, trong phòng khách dùng cơm, chủ nhân chính thức ăn cơm chỉ có cậu và Mạnh Kỳ, Mạnh Đình bàn ăn chỉ bày đĩa bát thìa, trợn tròn mắt, thậm chí ngay cả thức ăn cũng không mang lên trước cho bọn họ.

Mạnh Kỳ cười "hắc hắc" với Mạnh Đình, lại phát hiện cậu ngay cả ánh mắt cũng không liếc y một cái.

Mạnh Đình hỏi Văn thúc, ngồi vào vị trí thuộc về cậu, sau đó giương mắt nhìn bàn trống, cậu cảm thấy cậu bị Văn thúc lừa dối.

Dư quang bên trong quyest tới Mạnh Kỳ, cậu cho rằng Mạnh Kỳ là đầu sỏ, Văn thúc là đồng lõa giúp đỡ gạt cậu, không giữ chữ tín, vẫn hẹp hòi như thế, HỪM!

Mạnh Đình lôi điện thoại di động ra, cáo trạng với Yến Tuy, "Bọn họ gạt em xuống lầu, kỳ thực thức ăn cái gì cũng không có, em rất bực mình."

"Ngoan, lát nữa anh đưa cho em ăn." Tin nhắn của Yến Tuy rất nhanh liền gửi tới.

Mạnh Đình nhìn xong "Ăn", sau đó mới đưa mắt chuyển tới từ "Ngoan" đầu tiên, cậu không biết mình có tính là ngoan hay không, nhưng vẫn là trả lời, "Em ngoan." Cố gắng ngoan!

Yến Tuy còn đang lưu lại cuộc họp cao tầng công ty, lúc nhìn thấy hai chữ này, đuôi lông mày cao cao khiêu lên, lần thứ hai xác định mình có chút không chống đỡ được loại "làm nũng" này của Mạnh Đình, anh do dự một chút, mới trả lời một chữ "Ừ", sau đó đặt điện thoại di động xuống, nhìn về phía mọi người đột nhiên an tĩnh, sắc mặt lạnh lùng, "Tiếp tục."

Mọi người lại dừng một chút, mới tiếp tục.

Tổng tài của bọn họ lại sẽ ở giữa hội nghị gửi tin nhắn, đây nhất định là tin nhắn phi thường quan trọng liên quan tới xí nghiệp mạch máu!

Thư ký Vương mơ hồ biết chút chân tướng, cũng theo vẻ mặt đứng đắn của Yến Tuy, không một tia kẽ hở ra ngoài, nhưng ở trong lòng, hắn cảm thấy có thể khiến ông chủ của hắn ở trong hội nghị quan trọng nhắn tin, nhất định là "Tiểu yêu tinh" thần thông quảng đại kia.

Văn thúc quả thật có hiềm nghi lừa gạt Mạnh Đình, bất quá y bảo cậu xuống sớm hơn một tiếng, chủ yếu vẫn là bởi vì nguyên nhân cậu mới về Mạnh gia, sau 6 rưỡi, lục tục có người Mạnh gia đẩy cửa đi vào, tới trước hết, không phải ai khác, là hai anh trai cùng cha khác mẹ với Mạnh Đình, Mạnh gia.

Tam thiếu và Tứ thiếu, Mạnh Giang và Mạnh Ba, theo thứ tự là 23 và 21 tuổi, một vừa mới tốt nghiệp đại học, một còn đang học năm hai.

Văn thúc sau khi giới thiệu Mạnh Đình, hai người kia nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, an vị qua một bên tự mình hoan nghênh bắt đầu tán gẫu, hoàn toàn không nhìn tới Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng không ý kiến, cậu vẫn là ngoan ngoãn ngồi ở vị trí của mình…… chờ mang món ăn lên.

Đến sau chính là hai đứa con khác của cha đẻ Mạnh Nghi Đức của cậu, Ngũ thiếu Mạnh Tiêu và Lục tiểu thư Mạnh Thấm, 20 tuổi và 19 tuổi, bọn họ cùng Mạnh Ba trước sau chênh lệch một tuổi, đây biểu thị Mạnh Nghi Đức vào lúc đó ít nhất chân đạp 3 thuyền, cũng không biết chân đạp của ông nhiều bao nhiêu.

Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm không hề che giấu chút nào ánh mắt đánh giá người khác của mình, thậm chí mơ hồ có chút địch ý với Mạnh Đình, phải biết bọn họ cũng không bằng gương mặt kia của Mạnh Đình, hơn nữa cậu đối với lạnh nhạt của Mạnh Giang và Mạnh Ba không phản ứng, khiến bọn họ không hẹn mà gặp cảm thấy Mạnh Đình lòng dạ hơi sâu, không chừng lúc nào đó liền cản đường bọn họ.

Nói bóng gió một phen, Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm hiếm khi liên hợp mà lại cái gì cũng không hỏi, nhưng thật là là bọn họ hỏi quá nhanh, Mạnh Đình mới suy nghĩ xong một vấn đều trước, bọn họ đã hỏi cái kế tiếp, cậu đương nhiên lại phải bắt đầu suy nghĩ vấn đề sau, lặp đi lặp lại, Mạnh Đình đều sắp bị hỏi tới hôn mê rồi.

Mạnh Kỳ ngồi đối diện cậu đang nhìn mê man trong mắt Mạnh Đình, không nhịn được bĩu môi, nhưng là nhịn cười, mơ hồ cũng có đáng yêu của mơ hồ, tuy rằng đều có làn da của một mỹ nhân, nhưng Mạnh Đình và Tô Tư Vũ là hai người, hai tính cách hoàn toàn khác nhau.

Tiếp theo chính là Mạnh Nghi Đức và phu nhân của hắn Hàn Tuyết Quân đến, Mạnh Nghi Đức lúc nhìn thấy Mạnh Đình, rõ ràng sững sờ chốc lát, hiển nhiên thông qua gương mặt đó, khiến hắn nghĩ tới mẹ ruột của Mạnh Đình, có xúc động chớp mắt, nhưng sau cái chớp mắt này, hắn liền lại thu liễm.

Nhưng ngoại trừ Mạnh Đình, tất cả mọi người cảm giác được hắn đối với mẹ đẻ của Mạnh Đình bất đồng bao nhiêu, còn có thể cũng đối với Mạnh Đình hay không, vẫn chưa thể kết luận. Nhưng Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm càng thêm cảnh giác Mạnh Đình là khẳng định.

"Cha, mẹ." Mạnh Đình phép tắc mà gọi từng người, Hàn Tuyết Quân lại ý tứ một chút mà hỏi hai câu, nhận được gật đầu của Mạnh Đình, bà liền cũng không nói nhiều lời nữa, ngược lại bà hỏi han ân cần với hai đứa con ruột, về mặt thái độ khác biệt rất lớn.

Mạnh Nghi Đức đối diện với Mạnh Đình, cuối cùng hắn chỉ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, an vị đi tới một bàn khác, tiếp tục không lâu sau hắn liền đứng dậy đi gặp Mạnh lão gia tử và mẹ của hắn Lý Nhất Phỉ, đối với Mạnh Đình so với Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm đã từng lúc mới về Mạnh gia còn lạnh nhạt hơn hai phần, dường như sững sờ lúc trước chỉ giống như ảo giác của bọn họ.

Mạnh Nghi Hàng và vợ hắn Cố Bình, Mạnh Nghi Quý và vợ hắn Thẩm Tố Tố, bốn người bọn họ gần như đến cùng một lúc. Nhị thiếu Mạnh Hoằng và Tam tiểu thư Mạnh Tương đều du học nước ngoài không về được, Bát tiểu thư nhỏ nhất mới lên tiểu học, ngủ rất sớm, Mạnh Nghi Quý và Thẩm Tố Tố sẽ không dẫn cô bé tới.

Thời gian gần 7h, Mạnh lão gia tử cũng đúng giờ xuất hiện tại phòng ăn.

Xuất hiện cùng với ông, còn có vợ cả của ông Phùng Trạch Kiều, vợ bé Lý Nhất Phỉ và Mạnh Nghi Đức dìu ông.

"Ăn cơm."

Ông ngồi xuống vị trí, mọi người ngồi xuống theo, sau đó người hầu nối đuôi nhau bưng thức ăn lên, tổ tiên của Mạnh lão gia tử đến từ Tương (*), ăn cay là nhất, mấy món ăn kiểu Trung Quốc này đều không ngoại lệ tất cả đều là cay, mà Mạnh Đình rất thích ăn cay, nhưng trời sinh chỉ có thể ăn cay một chút, sau khi ăn hai miếng, cậu liền uống canh, phát hiện canh cũng là cay, cậu cũng chỉ có thể cúi đầu gẩy cơm ăn.

Nhưng chính là cay không quen, cũng không thể ảnh hưởng tới bản năng "Thùng cơm" của Mạnh Đình, cậu trở thành thùng "Cơm" danh xứng với thực, vì có thể ăn thêm mấy món, cậu đã xới ba bát cơm tẻ, trở thành người nhà Mạnh gia về nhà cũ ăn cơm, có khẩu vị tốt nhất từ trước đến nay.

"Thùng cơm!" Mạnh Tiêu thấp giọng lẩm bẩm một câu, Mạnh Đình không phản ứng, Mạnh Kỳ lại liếc mắt nhìn cậu, ý tứ không rõ, nhưng là khiến hắn phải đem sỉ nhục tiếp theo với Mạnh Đình, nuốt vào trong bụng.

Trên bàn cơm của nhà cũ Mạnh gia, là thói quen không tán gẫu nói chuyện, nhưng cơm nước xong, người hầu còn sẽ bưng trà bánh lên, lúc này mới là thời gian nói chuyện, Mạnh Đình ăn rất nhiều cơm, giương mắt nhìn trà bánh rất thơm, cậu còn phải giữ bụng ăn đồ ăn khuya Yến Tuy mang cho cậu, cái này càng khiến cậu chờ mong.

"Bữa tiệc gia đình hôm nay chủ yếu là có hai việc muốn nói," Mạnh lão gia tử nói, tất cả động tĩnh sột sột xoạt xoạt đều không thấy nữa, ngay cả Mạnh Đình cũng ngước mắt nhìn về phía Mạnh lão gia tử, chờ ông tiếp tục nói hết lời.

"Một trong số đó chính là Mạnh Đình đã trở về nhà rồi," Lời của ông cơ hồ không có dừng lại, lại tiếp tục nói, "Tiếp theo chính là Mạnh gia thông gia với Yến gia, ngày kết hôn đã định vào tháng 7 tới, các người đều phải có mặt, Cố Bình và Tố Tó nhớ gọi điện thoại cho Tương nhi và Hoằng nhi."

"Vâng," Cố Bình đã từ chỗ Mạnh Nghi Hàng biết một số chuyện, lúc này cũng không có bao nhiêu giật mình, Thẩm Tố Tố lại là sửng sốt hồi lâu mới đáp lại "Vâng."

Mạnh lão gia tử cũng đoán khiến trong lòng mọi người phỏng đoán quá lâu, ông nói thẳng, "Là chủ nhân Yến gia Yến Tuy, cùng với Mạnh Đình của Mạnh gia chúng ta."

Vì trước kia Mạnh lão gia tử đều không tự ông công bố con riêng trở về, mới ngay câu đầu tiên đã nói ra Mạnh Đình, không phải bởi vì Mạnh Đình đặc biệt, ông nhắc đến là bởi vì Yến Tuy.

9. Chương 9

"Chuyện này đã bàn kỹ lưỡng chưa?"

Không trách Mạnh Nghi Quý hỏi như thế, lúc trước Yến gia và Tô gia bàn bạc tới lui tới loại trình độ kia, cũng không phải là nói thay đổi liền thay đổi.

"Ta đã nói chuyện với Yến gia Yến Tuy qua điện thoại."

Lúc trước thật sự là không nghe nói Yến Tuy cùng người Tô gia nào thông qua điện thoại, từ đầu tới cuối đều là Hà Uyển tự mình tính toán liên lạc với bên kia.

Đương nhiên cũng không có ai cho rằng, anh gọi cú điện thoại này sẽ là bởi vì Mạnh Đình, đích thị là anh không chịu nổi phiền phức kia, vì thanh tĩnh, thấy Hà Uyển đột nhiên lại thay đổi hôn sự, gọi điện thoại, cũng chỉ là không muốn vị hôn thê đột nhiên lại tiếp tục thay đổi người nữa, cũng mặc kệ nguyên nhân rốt cục là cái gì, đồng ý của anh tuyệt đối là làm bảo đảm khiến người ta tin tưởng hơn so với Hà Uyển.

Thông gia với Yến gia, chính là người bên chi thứ hai Lí Nhất Phỉ kia cũng đều tìm khắp không thấy chỗ bất mãn gì, Mạnh Nghi Quý lại suy nghĩ một chút nói, "Vậy phải nắm chặt."

Có thể cùng chủ nhà Yến gia leo lên quan hệ thông gia, tuyệt đối là Mạnh thị nhặt được đại tiện nghi rồi. Thời gian mới chưa được nửa tháng, cũng không thể xảy ra biến cố gì, lại khiến Hà Uyển lật lọng.

Tâm tư nữ nhân này cũng quá khó hiểu, đặc biệt tâm tư của mẹ Yến Hà Yến gia, thế nào liền một lòng một dạ chờ mong con mình quá không cao hứng đây. Trong đầu Mạnh Nghi Quý chỉ lược qua, cũng không tính toán suy nghĩ nhiều gì, trước mắt quan trọng chính là làm thế nào đảm bảo hôn sự sẽ không lại thay đổi, hoặc là giữa đường xuất hiện biến cố gì.

Ánh mắt Mạnh lão gia tử quét qua mọi người trong phòng lớn một lần, cuối cùng rơi xuống trên người Mạnh Đình, "Mạnh Đình, cậu có ý kiến gì không?"

Mạnh Đình bị điểm tên hỏi, không chỉ có lão gia tử nhìn cậu, tất cả những người khác cũng đều dời ánh mắt tới.

Hâm mộ cùng ghen tỵ trên mặt Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm căn bản thu liễm không được, bọn họ trở về nhà chính lâu như vậy, cũng chưa từng thấy có hôn sự tốt như vậy nói cho bọn họ, nhưng Mạnh Đình mới trở về có mấy ngày thôi, đây chính là Yến Tuy, gia chủ của Yến gia a!

Mạnh Kì Mạnh Giang Mạnh Ba ba đứa nhỏ chính thất xuất hiện, ánh mắt bọn họ nhìn Mạnh Đình cũng bất đồng, mỗi người có đánh giá riêng của mình, năm người này đều không ngoại lệ đều rõ ràng, ít nhất ở trong nhà cũ Mạnh gia, bọn họ bắt nạt làm nhục Mạnh Đình không được, ngược lại, bọn họ còn phải làm hết sức tạo điều kiện cho Mạnh Đình.

"Cháu không có ý kiến." Mạnh Đình nhẹ nhàng lắc đầu, rất nhanh đáp lại lời của lão gia tử.

Mặc dù dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết Mạnh Đình không thể nào cự tuyệt hôn sự như vậy, nhưng khi cậu nói không ý kiến, các loại cảm xúc đau khổ phức tạp vẫn là dâng lên đáy lòng của mọi người.

"Ừ," Thanh âm đáp lại của Mạnh lão gia tử, sau đó liền không có tiếp tục tìm Mạnh Đình nói chuyện, tiếp đó, cũng vẫn là trưởng bối bọn họ nói chuyện, đề tài vẫn như cũ không rời khỏi hôn sự của Mạnh Đình và Yến Tuy, nói tới gần 9h, lão gia tử ngày bình thường đều lúc này chuẩn bị đi ngủ, mặc dù mấy con trai của ông vẫn còn tiếp tục hào hứng nói chuyện, ông lại không có ý định do đó nhiễu loạn làm việc và nghỉ ngơi của mình.

"Hôm nay chỉ tới đây giải tán thôi, cụ thể ngày mai lại bàn bạc."

Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm trong mắt mơ hồ đều muốn phun ra lửa, càng nghe bọn họ nói, bọn chúng liền càng hiểu được Yến gia rốt cuộc là tồn tại cái dạng gì, cũng hiểu Mạnh Đình rốt cuộc là số dẫm vào cứt chó như thế nào.

Bà nội ruột của Mạnh Đình Lí Nhất Phỉ, buổi tối này đều không nói cái gì, bà vẫn luôn cười mỉm mà nghe, nhìn.

Tự đắc của Phùng Trạch Kiều tự đắc, kể công của Mạnh Nghi Hàng, bà đương nhiên là nhìn ở trong mắt, hôn sự này là ai đi bàn luận, đương nhiên sáng tỏ rồi.

Bà chậm rãi đứng dậy đỡ lấy tay Mạnh lão gia tử, nụ cười ôn nhu không đổi đều hàm chứa trong giọng nói của bà, lại khiến tất cả mọi người không khỏi dừng bước.

"Cổ ca, Đình nhi có thể quá phận một chút hay không, tôi thấy tuổi của Tiêu nhi và Thấm nhi đều thích hợp hơn chút.

Liền thân phận của Yến Tuy, chính là đem đứa nhỏ chính thất của Mạnh gia đi mới xứng đôi, càng không cần phải nói là mấy đứa con riêng này đã nhận về chưa tới mấy năm, không giống với Mạnh Đình, Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm đối mặt với hôn sự như vậy, cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến nào.

Mà khiến Lí Nhất Phỉ này mở miệng, chủ yếu vẫn là bởi vì Mạnh Đình quay về thời gian quá ngắn, không thân với chi thứ hai bọn họ, mấy ngày nay bà không có để ý, ngược lại khiến Phùng Trạch Kiều chĩa mũi dùi vào chỗ trống, Mạnh Đình hẳn là bị lôi kéo qua, như thế, thay vì đem hôn sự này cho Mạnh Đình, bà cảm thấy còn không bằng cho Mạnh Tiêu hoặc là Mạnh Thấm tốt hơn.

Mạnh Đình cũng mở to mắt nhìn, vẫn luôn đều không có tồn tại cảm giác tâm trạng đập "Thình thịch thình thịch thình thịch" lên, lại là khẩn trương. Cậu vẫn đều rất rõ ràng khắp nơi trước mặt Mạnh gia, không có bất kỳ phản kháng nào là đường sống, nhưng vào giờ khắc này, cậu cảm thấy khủng hoảng hơn so với trước kia.

"Mạnh Đình thích hợp," Mạnh lão gia tử nhìn lướt qua Lí Nhất Phỉ, cũng chỉ cho ra đáp án này, cũng là đáp án thực sự cầu thị, nếu Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm có thể làm cho Hà Uyển vừa ý, sớm không có chuyện gì của Tô gia Tô Tư Vũ rồi.

"Lão gia tử nói rất đúng, chỉ có Đình nhi nhà chúng ta thích hợp," Phùng Trạch Kiều tiến lên hai bước đỡ tay bên kia của Mạnh lão gia tử, lúc Lí Nhất Phỉ ngây người, bà đỡ đỡ Mạnh lão gia tử đi về hậu trạch rồi.

Mạnh Nghi Đức tiến lên đỡ lấy Lí Nhất Phỉ, không nói câu gì, cúi đầu suy tư đỡ Lí Nhất Phỉ trở về phòng của bà, hai đôi vợ chồng Mạnh Nghi Hàng và Mạnh Nghi Quý đều từng người trở về phòng mình, cuối cùng mới là đám tiểu bối này.

Mạnh Đình tại lúc Mạnh lão gia tử rời đi, cậu liền ôm trái tim nhỏ kinh sợ chưa tiêu tan của cậu trở về phòng, mà chờ bọn Mạnh Kì Mạnh Tiêu hoàn hồn, sớm không thấy thân ảnh Mạnh Đình đâu.

Yến Tuy tốt như vậy, cậu không muốn nhường cho người khác.

Thời điểm Lí Nhất Phỉ hỏi câu kia, Mạnh Đình đột nhiên xác định điểm này. Hơn nữa cậu thật sự rất vội vàng gả ra ngoài, Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm tuyệt đối không có cậu lo lắng, ngay cả có, cậu cũng không nhường.

Cậu thay đồ ngủ cho mình, nằm trên giường, cầm điện thoại di động xuất thần, điện thoại di động rung một hồi, Mạnh Đình kịp phản ứng, nhanh chóng mở ra.

"Tới cổng Mạnh trạch đi."

Mạnh Đình ngừng một lát lập tức ngồi dậy, cậu cũng không thay quần áo, cầm một cái áo khoác thể thao choàng lên trên người, như một cơn gió chạy xuống lầu. Mà Mạnh Kì còn đang uống nước trong phòng khách bị cậu xem thường đến cùng.

Mạnh Đình nghĩ, nhất định là ban đêm đưa tới không dễ dàng bằng ban ngày, mới bảo cậu đi ra cổng lấy, cậu cũng không thể thêm phiền phức cho Yến Tuy, vội vàng tới lấy.

Khoảng cách từ lầu ba đại trạch tới cửa sắt lớn của đại trạch cũng không ngắn, Yến Tuy để điện thoại di động xuống, còn chưa tới 2 phút liền nhìn thấy một thân ảnh màu trắng lấy tốc độ chạy trốn cực nhanh mà đến.

Bởi vì cổng sắt lớn đang đóng, cậu còn sốt ruột mà nhảy lên hai cái, người gác cổng mở cửa, cậu mới tiếp tục xông tới.

Mà Yến Tuy mới mở cửa xe ra, Mạnh Đình đầu lông xù liền sáp tới tiến vào.

"Em tới rồi."

Hơi thở của Mạnh Đình có chút không đều, hai má bởi vì chạy nhanh mang theo chút đỏ ửng, một đôi mắt trừng lớn, nhìn thấy Yến Tuy đột nhiên xuất hiện mừng rỡ không thôi, "Yến Tuy, Yến Tuy."

Cậu liên tiếp gọi hai tiếng, tay phải đưa lên tiếp tục túm lấy tay áo của Yến Tuy.

Yến Tuy ngược lại nắm tay Mạnh Đình, đi vào bên trong ngồi xuống, kéo cậu lên xe. Mà Mạnh Đình cũng ngây ngẩn để anh dắt lên chỗ ngồi sau xe.

Mạnh Đình gần như cùng tay cùng chân hơi hơi tiến lên phía trước, nhìn giống như là yêu thương nhung nhớ, mặc dù ngay từ đầu là vô tâm, nhưng Mạnh Đình lại không có ý định sửa chữa, cậu lại nghiêng nghiêng về phía trước, sau đó ôm lấy Yến Tuy, sau đó lại buông anh ra.

Cậu cho tới bây giờ đều chưa từng ôm ai, vào giờ khắc này cậu rất muốn ôm anh, liền làm như vậy.

Cái ôm này rất nhanh rất nhẹ rất đột nhiên, chính là Yến Tuy cũng có chút ngây ngẩn cả người, anh thậm chí chưa kịp ôm lại Mạnh Đình một chút, cậu cũng đã ngồi xong rồi.

"Sao anh lại tới?"

"Anh tới thăm em một chút," nhưng nhìn thấy người rồi, anh lại cảm thấy có chút không đủ, nhưng cụ thể là không đủ thế nào, anh lại nghĩ mãi mà không rõ.

Mạnh Đình nhìn chằm chằm thấy ánh mắt Yến Tuy bỗng nhiên thấp xuống, thấy tay bọn họ còn chưa tách ra, cậu lại tiếp tục khẩn cấp một chút, thanh âm của cậu mang theo chút thấp thỏm, "Yến Tuy, lần này em nhất định phải nói cảm ơn, anh là…… người đầu tiên tới thăm em."

Cậu ở cao trung phong bế ba năm, mỗi bạn học cách vài tuần hoặc là một hai tháng đều có người đến thăm, chỉ có cậu, ba năm rồi, bất kể là bà ngoại cậu hay người Mạnh gia đều không có tới thăm cậu lấy một lần, đến đại học và trong căn cứ cũng như vậy, cậu tựa hồ tách biệt với cả thế giới.

Cậu trước kia cũng không thay đổi cảm thấy chỗ nào không tốt, nhưng hiện tại Yến Tuy tới thăm cậu, cho cậu biết, cậu thật ra cũng muốn có người tới thăm.

"Cảm ơn anh."

Mạnh Đình nói những lời này, một chút tình tự vương vấn trên người cậu kia, khiến ánh mắt Yến Tuy ảm đạm mấy phần, loại người lãnh tình giống như anh, có một loại tâm tình tương tự thương hại rất khó sinh ra, nhưng vào lúc này, anh đột nhiên liền cảm động lây, có chút đau lòng Mạnh Đình.

Anh nắm tay cậu, nhẹ nhàng kéo, liền kéo Mạnh Đình tới trong ngực, khí tức trên người thiếu niên rất sạch sẽ, sạch sẽ giống như ánh mắt kia, Yến Tuy chưa từng có thói quen ôm người khác, vào giờ khắc này cảm thấy, loại cảm giác ôm này không tồi.

Có lẽ là tâm tình lay động trong lời nói của Lí Nhất Phỉ, khiến Mạnh Đình tối nay hết sức mẫn cảm, tay cậu chậm rãi trượt tới sau lưng Yến Tuy, trán dựa lên lồng ngực anh, hốc mắt vậy mà đã ươn ướt, đây cũng là lần đầu có người ôm cậu như thế này.

"Cảm ơn."

Lời nhiều hơn nữa Mạnh Đình cũng không nói ra được, hồi lâu sau, cậu ngẩng đầu, mặt dánh lên cằm Yến Tuy cọ cọ, "Yến Tuy, em thích anh ôm em."

Lỗ tai Yến Tuy lại lặng lẽ đỏ, lúc này anh nghe ra trong lời nói của Mạnh Đình cũng không có ý tứ dư thừa, cậu chỉ là thích anh ôm thôi, nhưng cũng là bởi vì đã hiểu, anh cũng không hiểu rõ lắm bản thân anh trong nháy mắt này là tư vị gì.

Bởi vì Mạnh Đình thích, Yến Tuy lại ôm cậu thêm một chút, khoảng 10 sau, anh mới buông ra, cầm hộp đựng thức ăn bên chân tới, "Ăn khuya, ăn đi."

Bởi vì là mì, để quá lâu rất dễ dàng liền nhão ra, bằng không cũng không phải là không thể ôm thêm một lát nữa.

Dựa vào Yến Tuy, loại cảm giác này rất an toàn rất thoải mái, Mạnh Đình đều sắp muốn ngủ rồi, nhưng nghe thấy hai chữ ăn khuya, mấy thứ buồn ngủ kia liền đều bay xa rồi, Yến Tuy không nói, cậu cũng đã

quên mục đích cậu chạy như điên xuống đây rồi.

10. Chương 10

Mở đèn xe lên, Yến Tuy lại tự mình vặn mở hộp đựng thức ăn, sau đó đưa cho Mạnh Đình, "Ăn xong trở lên đi thôi."

Mạnh Đình gật đầu, cũng không phản đối, cậu đang cầm hộp đựng thức ăn ăn tới rất là nghiêm túc.

Mạnh Đình nhưng thật ra là chút xíu cay đều không ăn được, dù theo cậu yêu cầu thêm chút cay, khiến trán và cánh mũi cậu đều toát ra chút mồ hôi nho nhỏ, ăn xong một miếng cũng không quên thổi khí "Phù phù".

"Uống chút nước," Yến Tuy mở một chai nước khoáng ra, nhìn Mạnh Đình hai tay đang cầm hộp đựng thức ăn, anh rất tự nhiên liền đút nước cho cậu.

"Ăn ngon không?"

"Ờ, ờ." Mạnh Đình gật đầu, sau đó lại vùi đầu tiếp tục ăn, trong lúc đó Yến Tuy lại đút nước cho cậu hai lần, anh sợ Mạnh Đình buổi tối ăn nhiều rồi bỏ ăn, phân lượng cơm tối Mạnh Đình ăn nhiều, ăn hết bát này tuyệt đối là đủ rồi.

Lúc Mạnh Đình do dự có nên húp nốt nước mỳ hay không, Yến Tuy cầm lấy hộp thức ăn, vặn nắp lại bỏ qua một bên, lại rút khăn giấy ra lau mặt cho Mạnh Đình, lau xong mặt, anh lại tiếp tục lau tay cậu, có chút không thuần thục, cũng không ảnh hưởng tới nghiêm túc và tỉ mỉ của anh.

Mà Mạnh Đình cũng ngoan ngoãn ngửa đầu, để Yến Tuy lau, khuôn mặt của Yến Tuy cả quá trình cực kỳ nghiêm túc hoàn toàn rơi vào đáy mắt cậu, cậu không nhịn được câu môi lên cười, cậu nghĩ cậu chắc chắn sẽ không nhận không ra Yến Tuy tới, anh ấy là Yến Tuy, cậu vĩnh viễn cũng sẽ không quên anh.

Yến Tuy lau xong tay cho Mạnh Đình, ngước mắt liền nhìn đối diện với khuôn mặt mang theo nụ cười của cậu, giống như một con mèo nhỏ thỏa mãn, chờ người tới vuốt ve, anh lại giơ tay lên nhéo nhéo mái tóc quá mức mềm mại của cậu, nhìn cậu bất giác đi theo cọ lòng bàn tay anh, đột nhiên rất muốn cứ như vậy mang người đi.

"Trời không còn sớm, trở về đi ngủ sớm một chút, anh tối mai trở lại thăm em."

Mạnh Đình gật đầu một cái, do dự một chút, cậu lại hướng lên trên ôm ấy Yến Tuy, cọ cọ cổ anh, rồi sau đó mềm nhũn mà nói, "Anh cũng phải hảo hảo ăn cơm."

Yến Tuy lờ mờ cảm thấy lời này cảm thấy lời này của Mạnh Đình hẳn là có hàm nghĩa đặc biệt gì đó, nhưng anh chính là dù thông minh cũng không nghĩ ra sẽ là lời tâm tình này, lời tâm tình thuộc về Mạnh Đình muốn nói cho anh.

Yến Tuy đưa tay ôm lại Mạnh Đình, lại hồi lâu anh mới buông người ra.

Mở cửa xe, Mạnh Đình xuống xe, cậu quay đầu lại nhìn xe của Yến Tuy một cái, đi tới cổng sắt lại tiếp tục quay đầu lại, đi vào bên trong, cậu lại không nhịn được quay đầu lại, mà xe Yến Tuy vẫn còn ngừng lại, cậu trở lại lầu 3, đi tới ban công nhỏ, xa xa nhìn thấy một chùm đèn xe, lặng lẽ biến mất trong đêm đen.

Mạnh Đình lăng lăng nhìn hồi lâu, điện thoại trong túi áo rung lên, lại vẫn là tin nhắn Yến Tuy gửi cho cậu.

"Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

Mạnh Đình lập tức trở lại bên trong, bò lên giường, kéo chăn đắp kín, sau đó mới trả lời tin nhắn Yến Tuy.

"Em nghe lời anh, em nằm lên giường rồi, lập tức ngủ, ngủ ngon."

Mạnh Đình đang muốn đặt điện thoại lên bàn đầu giường, điện thoại lại rung, cậu rút tay về, mang trên mặt chút vui mừng, cho tới bây giờ mới chỉ có Yến Tuy biết điện thoại của cậu, cũng chỉ có anh mới sẽ gửi tin nhắn cho cậu.

"Ngoan."

Nhìn thấy chữ này, Mạnh Đình lại nhìn thêm một lúc, sau đó tiếp tục nhắn tin lại cho Yến Tuy giống như lần trước, "Em ngoan."

Hai tin nhắn không có chút giá trị cụ thể nào, lại khiến hai người đều không khỏi hiểu ngầm cười một tiếng. Duyên phận giữa người và người thật đúng là kỳ quái, thời gian hai ngày ngắn ngủi, Yến Tuy và Mạnh Đình đều cảm thấy nhau thật tốt đã thăng tới cực hạn, tiếp tục tiến thêm một bước liền thật sự là thích rồi.

Xe của Yến Tuy lái khỏi vị trí, bị không đếm xỉa đến gần một tiếng, thư ký Vương bị ném đầy mặt lương cẩu, cảm thấy ưu thương gợn sóng.

Lão tổng băng sơn của hắn rơi vào bể tình, hoàn toàn biến thành chàng trai ngu ngốc trong yêu đương. Anh kéo một thiếu niên lên xe, ôm người lâu như vậy, lại đút nước lau mặt lau tay cho, hiện tại gửi tin nhắn trước khi đi ngủ, còn cười tới đầy mặt ôn nhu, đây là ngại kích thích hắn không đủ a.

Mà hắn cũng mới biết lực oát của bóng đèn của mình như vậy còn chưa đủ đâu, không chỉ có Yến Tuy không nhìn hắn, Mạnh Đình kia đoán chừng từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra sự hiện hữu của hắn. Nếu không phải hiện tại lái xe, hắn rất muốn soi gương xem một chút, hắn không phải là biến dạng rồi?

Hắn chính là người đàn ông độc thân hoàng kim nổi danh của công ty a, người đẹp trai, có năng lực, có tiền. Về phần Yến Tuy, lại là thuộc loại người đàn ông độc thân kim cương quý giá hiếm thấy, nhưng lập tức liền không phải rồi.

Đương nhiên, đêm nay hắn được mở rộng tầm mắt, cũng không tính là bận rộn toi công, cuối cùng cũng biết tiểu yêu tinh nào khiến ông chủ của hắn mất hồn mất vía, lại chính là đối tượng kết hôn hai tuần nữa của ông chủ, phát triển này cũng quá ly kỳ, quá thần tốc a.

Yến Tuy sau khi cười nhạt, thần sắc lại khôi phục lạnh lùng nghiêm nghị, anh lại nhìn điện thoại một chút, rồi sau đó nói với thư ký Vương ngồi phía trước, "Về nhà anh trước, lát nữa tự mình lái xe về."

"Vâng." Thư ký Vương đối với Yến Tuy tuy có thể nói là vâng mệnh là thuận theo, lực chấp hành cực cao, lúc này liền cũng không ngoại lệ, sau khi hắn xuống xe, Yến Tuy tự mình ngồi vào vị trí tài xế, nhưng mà xe lại không phải đi về phía Yến trạch, mà là đi tới một hội sở cao cấp ở Hải Thành.

Cố Lãng làm chủ, yêu cầu anh nhất định phải đi, hơn nữa còn là dùng nhân tình lần trước hắn giúp đỡ anh làm yêu cầu.

Hắn biết Yến Tuy, cũng sẽ không mời người loạn thất bát tao gì, người tới đều là những người bọn quen thuộc từ nhỏ đến lớn, phẩm hạnh chưa chắc đều có rất tốt, nhưng ánh mắt tuyệt đối là có.

Mà Cố Lãng vốn là cũng không có ý định gọi Yến Tuy, nhưng ai bảo hắn tài nghệ không bằng người, chơi trò chơi thua, hắn đáp ứng một yêu cầu của người khác, là bảo Yến Tuy tới hội sở một chuyến.

"Sao cậu biết tôi có thể gọi được Yến Tuy tới?"

Cố Lãng uống đến có chút nhiều, nhưng đầu óc coi như thanh tỉnh, hắn nhìn Tô Tư Vũ cười hết sức yêu dị hỏi.

Yến Tuy một người thanh lãnh như vậy, chính là Cố Lãng lớn tiếng nói hắn và Yến Tuy quan hệ đặc biệt thân thiết, cũng không mấy người tin, huống chi hắn cũng chưa từng rêu rao, nhưng Tô Tư Vũ lại đưa ra một yêu cầu như vậy với hắn, yêu cầu hắn hoàn toàn không nghĩ tới.

"Gặp được vận may thôi," Tô Tư Vũ cười cười, hắn biết nhiều chuyện của Yến Tuy đi, bọn họ mặc dù giao lưu không coi là nhiều, nhưng dù sao cũng sống cùng dưới một mái hiên hơn 10 năm, ít nhiều gì cũng sẽ biết một chút chuyện người bình thường không biết, trong đó liền bao gồm chuyện Cố Lãng là bạn tốt của Yến Tuy.

"Cậu muốn cậu ta tới làm gì?" Cố Lãng đút điện thoại vào trong túi quần, theo âm nhạc đung đưa thân thể, lại tiếp tục truy hỏi một câu.

Hắn đây là rơi vào vết nứt trước cuồng hoan cuối cùng, hắn phải quý trọng.

Tô Tư Vũ cầm lấy chén rượu nhấp một hớp, lại lộ ra đầu lưỡi liếm liếm môi, một Đại lão gia động tác như vậy đoán chừng có thể ác tâm giết chết người, nhưng Tô Tư Vũ không chỉ trẻ tuổi, còn đẹp nữa, rất xác định mình thích nữ nhân của Cố Lãng, đều sững sờ trong chốc lát, lại càng không cần phải nói xung quanh lũ tiểu tử xung quanh mấy nam nữ kia.

"Tôi coi trọng anh ta, tôi muốn theo đuổi anh ta."

Mà xung quanh vốn là động tâm ý nghĩ câu dẫn của Tô Tư Vũ, nghe được lời này của hắn đều yên lặng thối lui, Yến Tuy trong giới này của bọn họ có lực ảnh hưởng như vậy, đừng nói Yến Tuy có khả năng thích hắn hay không, chính là bất cứ người nào yêu đơn phương Yến Tuy, cũng không phải là bọn họ có thể chạm vào.

Tô Tư Vũ thu phản ứng của đám người xung quanh vào trong mắt, tiếp tục câu môi cười một tiếng, mang theo một loại tà khí không tên, hắn nghĩ, đây chính là Yến Tuy a, anh người không có ở đây, cả Hải Thành, cả Hạ quốc cũng không có không kiêng kỵ người của anh, mà hắn lại làm sao có thể liền buông tha anh như vậy đây.

Cái đề tài này mang theo tí ti mùi vị ý do vị tẫn liền kết thúc như vậy, mọi người tiếp tục uống rượu nói chuyện phiếm chơi trò chơi, nền nhạc rock ồn ào náo động đến rung trời, đến lúc cửa phòng bao bị mở ra, đáp ứng yêu cầu của Tô Tư Vũ, Yến Tuy được Cố Lãng mời tới đến rồi.

Vị trí của Cố Lãng vẫn luôn đối diện với cửa, trong nháy mắt nhìn thấy Yến Tuy, hắn lập tức liền bãi chính thân thể, sắc mặt cũng nghiêm túc xuống, cũng theo đó phát hiện dị thường của hắn, tiếp theo đều không ngoại lệ tất cả đều là cùng một loại thần sắc và phản ứng với Cố Lãng.

"Mẹ ơi, ai đưa băng sơn tới đây a." Có người nhỏ giọng thầm nói, lại là hết sức không tình nguyện Yến Tuy tới, nhưng lời của hắn cũng chỉ đủ một mình hắn nghe được.

Thời gian chưa tới 10s đồng hồ, trong cả phòng bao cũng chỉ còn lại thanh âm của nhạc rock, ánh mắt Yến Tuy nhìn chăm chú một chút, người bị anh ngắm tới, lập tức ấn phím tạm dừng„ rồi sau đó trong phòng bao xa hoa khổng lồ, cũng chỉ có tiếng bước chân không nhanh không chậm của Yến Tuy đi tới.

Anh liếc Cố Lãng một cái, rồi sau đó chọn lấy vị trí ngồi xuống, những người khác vẫn là không dám làm càn, mọi người toàn bộ cúi đầu, bộ dáng chờ ai đó đánh, chỉ sợ ngay cả trước mặt lão tử của bọn họ, cũng sẽ không có thời điểm thuận theo an tĩnh như vậy.

Tô Tư Vũ nửa điểm không có ngờ tới thần khí của Yến Tuy sẽ phát triển tới như vậy, bọn họ cho dù kiêng nể Yến Tuy, cũng không nên sợ tới loại tình trạng này đi, cái này so với chuột thấy mèo, còn muốn khoa trương hơn.

Bị lây nhiễm loại tâm tình này, Tô Tư Vũ trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra hắn còn có thể làm cái gì, ý định ban đầu của hắn cũng đều là do trò chơi này, không chú ý tới thời gian triển khai của hắn và Yến Tuy a.

"Chuyện gì?" Yến Tuy kéo cổ áo mình, nhìn về phía Cố Lãng, chân mày khẽ nhíu lại, anh quả thật không thích lắm mấy nơi như vậy, nếu anh có tới, mọi người cũng chơi tới không cao hứng, trừ phi là ai đó phiền phức trêu chọc thứ gì đó không thu thập được, anh mới sẽ đi qua.

"Tớ không gây họa," Cố Lãng theo bản năng liền nói như vậy, sau đó một đám người lắc đầu theo.

Cố Lãng là chủ nhà sớm nhất trong đồng lứa bọn họ, rõ ràng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng dần dần, Yến Tuy liền trở thành người bọn họ vỗ mông ngựa cũng không đuổi kịp.

Rất nhiều bọn họ không nguyện ý để trưởng bối biết, mình lại không thu thập được phiền toái, Yến Tuy gọi 2 cuộc điện thoại liền giải quyết xong, khiến bọn họ không phục cũng không được, hơn nữa ác hơn chính là, Yến Tuy thu dọn phiền toái, quay lại còn muốn giáo huấn bọn họ, ra tay còn ác hơn cha mẹ bọn họ, bất luận là từng trải, hay là vây xem, đến nay khắc sâu ấn tượng.

Tuổi không sai biệt lắm với anh, mấy năm nay đều thu liễm rất nhiều, không phải không thích chơi đùa, mà là Yến Tuy thật sự đáng sợ.

"Là hắn, hắn bảo Cố Lãng mời anh tới."

Rất nhanh đã có người bán Tô Tư Vũ đi, Tô Tư Vũ nhỏ hơn bọn họ 5 6 tuổi tới 7 8 tuổi, vốn là đều không chơi cùng nhau, hắn là cố ý hỏi thăm Cố Lãng, sau đó lại cấp cho bên trong một bạn trai tương xứng, tiếp theo mới tiến vào.

Nhưng rốt cục hắn cũng không chỉ có 20 tuổi, hắn sống thêm một đời, cảnh tượng lúng túng hơn thế này hắn đều đã gặp qua.

"Là tôi," Tô Tư Vũ tiến lên phía trước 2 bước, tư thế bước đi của hắn rất trang trọng, cố ý phô ra thân hình của mình, lại sẽ không quá mức giả bộ, ngược lại khiến người ta nổi lên tà niệm dâm uế, nói chung người biết hắn, đều cảm thấy hắn từ trong ra ngoài đều là cảnh đẹp ý vui.

"Tôi là Tô Tư Vũ, tôi muốn quen biết anh."

Yến Tuy mâu quang giương lên, từ trên người Tô Tư Vũ đang hơi có chút khẩn trương thấp thỏm lướt qua, rồi sau đó lại rơi xuống trên người Cố Lãng, anh cau mày, cũng hiểu rõ chủ ý muốn xem náo nhiệt của hắn, anh chậm rãi đứng dậy đi tới, nhưng chỉ là lướt qua Tô Tư Vũ, rồi sau đó tay đặt trên bả vai Cố Lãng đáp, "Các cậu tiếp tục chơi."

Dứt lời, anh liền trực tiếp từ trong phòng bao rời đi, không một chút dừng lại, còn hoàn toàn không thèm nhìn tới Tô Tư Vũ.

Rất rõ ràng, Tô Tư Vũ muốn quen biết Yến Tuy, nhưng Yến Tuy không muốn quen biết hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Bonus tiểu kịch trường, hãy nhận lấy nhé

Cố Lãng: Tiểu Đình tử mau tỉnh lại, có người muốn theo đuổi chồng em nè

Yến Tuy: Đánh thức thử chút xem?

Cố Lãng: Tớ không dám. /(ToT)/ ~~ (não tớ vừa nãy bị mẹ tấn công một chút!)

Con editor có lời muốn nói: Tác giả hãy ít dùng mấy từ cân não chút điiiiii

11. Chương 11

Tô Tư Vũ trên mặt lúc xanh lúc đỏ lúc trắng, ngay cả hắn đã làm tốt chuẩn bị ý chí kiên cường, lúc này bị cự tuyệt và coi thường thẳng thắn, vẫn như cũ có chút chịu không nổi, vài phần do dự, hắn quay người lại đuổi theo.

"Yến Tuy!" Tô Tư Vũ gọi lại nhận lấy chìa khóa xe, chính là muốn đi về phía xe của Yến Tuy.

Chân mày Yến Tuy lại tiếp tục cau lại, anh quả thật một chút cũng không muốn có liên quan tới Tô Tư Vũ, đối tượng kết hôn của anh đã biến thành Mạnh Đình, bọn họ đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa, sau này cũng không cần phải có liên hệ.

Huống chi anh biết, Hà Uyển đề nghị kết thân với Tô gia, lúc ấy phản đối cường liệt nhất còn là bản thân Tô Tư Vũ hắn, chính là bởi vì như thế, hôn sự mới năm lần bảy lượt trì hoãn, mà xuất hiện của Mạnh Đình, khiến Hà Uyển có lựa chọn tốt hơn.

Hôn sự của Yến gia và Tô gia hoàn toàn không có yên lòng, anh cho là với Tô Tư Vũ mà nói nên mãn ý mới đúng.

Nhưng buổi chiều hắn mới để Tô lão thái thái làm thuyết khách cho hắn, buổi tối liền dụng kế để Cố Lãng mời anh tới hội sở.

Yến Tuy dừng bước, quay người, mắt phượng sắc bén khẽ trầm xuống, khí tràng toàn bộ khai hỏa, "Cậu có chuyện gì?"

Yến Tuy không thể không nói như vậy, Tô Tư Vũ có chút sợ hãi, nhưng chấp niệm mãnh liệt trong lòng, khiến hắn coi nhẹ những thứ sợ hãi này, lựa chọn mở miệng, "Em hối hận rồi, em nguyện ý gả cho anh."

Nhưng Yến Tuy lại không hối hận đối tượng kết hôn biến thành Mạnh Đình, hoặc là nói, hẳn là mãn ý, còn có một chút chút yêu thích đã có manh mối, anh không thể không thừa nhận.

Nhìn thần sắc bất vi sở động của Yến Tuy, Tô Tư Vũ tiếp tục nói, "Em biết em hối hận đã muộn rồi, nhưng em sẽ không buông tay đâu, Yến Tuy, em muốn theo đuổi anh."

Hắn muốn nhìn Yến Tuy vì hắn mà mê muội, bộ dáng nhiễm tình dục, hắn muốn bắt đầu lại một lần nữa, hắn muốn bọn họ có một kết cục viên mãn. Đã từng, tại thời điểm hắn không biết, hắn đã bỏ lỡ Yến Tuy nhiều điểm tốt như vậy, lần này, hắn không muốn lại bỏ lỡ nữa.

"Em trước kia quả thực không tốt, nhưng em có thể thay đổi, em muốn thay đổi vì anh."

Tô Tư Vũ hốc mắt ửng đỏ, lã chã, đổi lại là người khác sớm đã kéo mỹ nhân như thế vào trong ngực rồi, nhưng Yến Tuy không có cảm giác, Tô Tư Vũ bất kể là sau này hối hận như thế nào, nhưng lời nói của hắn đã muộn rồi.

"Cậu và tôi ngoại trừ thế giao (*) cũng không có quan hệ chi tử chi ngoại (**)gì hết, cậu không cần thay đổi cái gì vì tôi cả."

((*) Thế giao: quan hệ nhiều đời

(**) Chi tử chi ngoại: quan hệ con cái, bên ngoại; ý ở đây chẳng có quan hệ ràng buộc của vợ chồng gì cả)

Cho dù là Mạnh Đình, Yến Tuy cũng cảm thấy cậu không cần vì anh mà thay đổi gì cả, thậm chí tới tương lai, Mạnh Đình có lẽ muốn rời khỏi anh, tìm được cơ hội thích hợp, anh cũng sẽ buông tay. Dĩ nhiên đây chỉ là ý của anh giờ khắc này, không bao lâu nữa anh liền biết ý nghĩ này có bao nhiêu ngu ngốc bao nhiêu tự cho là đúng.

"Vị hôn thê của tôi là Mạnh Đình, vợ sau này cũng sẽ là em ấy."

Ngữ khí của Yến Tuy quyết tuyệt khẳng định, đối với Tô Tư Vũ mà nói là cực kỳ vô tình, nhưng đổi lại tới góc độ của Mạnh Đình, anh nói như vậy cũng có thể nói là tình căn thâm chủng, khuynh tâm đã lâu.

Nhưng Tô Tư Vũ biết, đó là anh đồng ý cậu làm vợ tương lai, vô luận người trên vị trí kia là ai, người mà đã từng được Yến Tuy đối đãi như vậy là hắn, nhưng lại bị hắn nghĩ sai mà hỏng bét, chữa lợn lành thành lợn què, giao cho những người khác.

Yến Tuy dứt lời, liền không tiếp tục dừng lại, anh xoay người lên xe, nhanh chóng lái xe rời khỏi hội sở, để lại Tô Tư Vũ hối hận không cam lòng thậm chí mơ hồ bắt đầu oán hận.

Trăng ẩn sao chìm, sắc trời từ đen tới trắng, Mạnh Đình vẫn như cũ tỉnh lại lúc 5h sáng, cậu mơ hồ một hồi, nhưng ngay sau đó ánh mắt trừng lớn, cả người sững sờ ở nơi đó.

Đêm qua…… Cậu hình như không có ác mộng thì phải? Chẳng lẽ là bởi vì Yến Tuy ôm cậu? Nhất định là như vậy!

Thật ra, cậu cũng không phải là hoàn toàn không có gặp ác mộng, nhưng ít ra không phải là giật mình tỉnh lại trong ác mộng, mà là tự nhiên tỉnh dậy, đây đối với Mạnh Đình mà nói, thật sự quá hiếm thấy rồi.

Mạnh Đình xác định như vậy, cả người cao hứng tới mức ở trên giường lăn lộn hai cái, phải biết rằng đây là giấc ngủ tốt của cậu từ khi trọng sinh hơn một tháng qua, được coi là không tệ.

"Buổi tối, mình muốn Yến Tuy ôm mình nhiều hơn một chút."

Mạnh Đình quyết định như vậy, liền thay quần áo, vẫn như cũ chạy bộ buổi sáng vòng quanh Mạnh trạch, tinh thần không tệ, cậu còn chạy thêm một vòng.

Trong khoảng thời gian 5 đến 6 giờ này, nói như vậy, ngoại trừ người giúp việc dậy sớm, người chủ nhà của Mạnh gia, không có mấy người thức dậy, cậu chạy xong trở lại, lại nhìn thấy Mạnh Kì ngáp tới mức đều không ngậm mồm được, y cũng thay quần áo thể thao, nhìn bộ dáng cũng là muốn chạy.

Mạnh Đình nghênh đầu đánh giá y một cái, liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về, nhưng lại không phải đi về phòng, mà là đi vào bếp, cậu như cũ muốn đi lấy sandwich và sữa bò, bất quá không phải là hai phần, mà là một phần.

Người của Yến Tuy đưa tới ít nhất đều tới 8 9 giờ, nhưng cậu bây giờ đã đói bụng rồi, mà bác gái phòng bếp cũng rất tốt, bằng lòng cho cậu lấy, làm vì thù lao, Mạnh Đình sẽ giúp thím vứt mấy thứ bỏ đi trong bếp ra ngoài cổng sắt.

"Sao cậu làm loại chuyện này?"

Mạnh Kì ngày bình thường rèn luyện không ít, nhưng đều là buổi tối, y dậy sớm như vậy, vốn chính là cố ý để vô tình gặp gỡ Mạnh Đình, nhưng Mạnh Đình dậy còn sớm hơn y nhiều, y vẫn không thể vô tình gặp gỡ, cậu cũng đã chạy xong trở về rồi, như thế y đương nhiên cũng sẽ không chạy bộ.

Y ngáp, vung tay đi theo sau Mạnh Đình, y quả thật hiếu kỳ với em trai mỹ nhân này, nhưng lại không nghĩ tới cậu sẽ làm loại chuyện như vậy.

Mạnh Đình mỗi tay một túi rác khổng lồ, nghiêng đầu nhìn Mạnh Kì, thấy y bé ngoan bảo trì cự ly ba bước với cậu, cậu mới tiếp tục đi về phía cửa, qua khoảng nửa phút, cậu mới trả lời câu của Mạnh Kì.

"Tôi muốn bữa sáng, đương nhiên phải làm việc."

Cậu và Mạnh Kì những đứa nhỏ của chủ nhà này không giống nhau, cụ thể không giống thế nào, Mạnh Đình cũng không rõ lắm, nhưng không ảnh hưởng tới việc cậu phải hiểu những chỗ cần phải hiểu ở nơi này, tỷ như trên chuyện ăn cơm.

"Thế bữa trưa và bữa tối? Mạnh Kì nghĩ tới chuyện trưa hôm qua Mạnh Đình không xuống lầu, lập tức hỏi một câu.

Lần này Mạnh Đình không trả lời, đơn giản là vì không muốn để lộ Yến Tuy ra ngoài, vạn nhất bị Mạnh Kì tố cáo, cậu sau này không có cơm ăn nữa.

Mạnh Đình vứt rác vào trong thùng, sau đó đi về, Mạnh Đình vẫn như cũ là bộ mặt suy nghĩ.

Lại đi một lúc, Mạnh Đình chợt dừng bước lại, giống như hậu tri hậu giác, mới vạn phần cảnh giác mà nhìn Mạnh Kì, "Tôi…… Tôi sẽ không tiếp tục đi nhận nữa, anh khỏi cần ngó chừng tôi."

Còn đã nhận rồi, đã ăn vào bụng, cậu không thể nào trả lại cho Mạnh Kì.

Mạnh Kì nghe vậy thần sắc trên mặt trong nháy mắt dở khóc dở cười, "Chưa ai nói cho cậu biết phép tắc ăn cơm của nhà cũ sao?"

Buổi sáng bảy giờ đến tám giờ, buổi trưa mười một giờ đến mười hai giờ, tối bảy giờ đến tám giờ, đều là thời gian ăn cơm, quá thời gian không chờ.

Mạnh Kì còn muốn nói tiếp, Mạnh Đình chỉ lắc đầu, cũng không phải vì ý kiến kia của Mạnh Kì.

"Không cần, các anh vốn không có nghĩa vụ phải cho tôi cơm ăn."

Mạnh Kì coi như là nhìn ra rồi, Mạnh Đình ngốc đúng là ngốc, tại cậu nhiều chỗ có cơ bắp, mới không có nhìn ra dễ dụ như vậy. Mà những ngụy biện này đều là người nào đó truyền bá cho y. (việc có cơ bắp và có dễ bị dụ hay không có liên quan không nhể =.=")

Hắn có lẽ nên nghĩ rằng, Mạnh Đình trước kia trải qua đều là cuộc sống như thế này đây.

"Anh không cần đi theo tôi!" Mạnh Đình híp mắt nói, Mạnh Kì cứ tiếp tục đi theo cậu, cậu lại luôn phải tư thế quyền cước.

Mạnh Kì dừng bước, trên mặt là bực bội cộng thêm thần sắc bất đắc dĩ, nhưng lại không tiếp tục đi theo Mạnh Đình nữa.

Y lại suy nghĩ một lát, chuyển sang đường khác đi tìm Văn thúc, tiếp tục điều tra một phen, bọn họ lúc này mới phát hiện ngày đầu tiên Mạnh Đình tới nhà cũ không có cơm ăn, ngày thứ 2 ở nhà bếp nhận được 2 phần sandwich, vẫn như cũ là không có cơm ăn, còn ngày hôm qua…… Cố gia đưa cơm cho cậu ta.

Văn thúc khó có một lần nhầm lẫn, cái mặt già này nóng bừng, dĩ nhiên khiến y và Mạnh Kì để ý như vậy, chủ yếu vẫn là bởi vì Mạnh Đình hôm nay bất đồng, cậu nhưng là người tháng sau phải gả tới Yến gia a, sao có thể thất lễ được.

Nhưng kết quả cuối cùng như cũ không thay đổi, Văn thúc liên lạc với Cố gia bên kia xong, cuối cùng vẫn là bọn họ ba bữa cơm đưa cho Mạnh Đình, nhưng mơ hồ tiết lộ đây là ý tứ của Yến Tuy.

Mạnh lão gia tử sau khi thông báo, cũng không có phản ứng gì, liền thời gian nửa tháng này, muốn Mạnh Đình cùng Mạnh gia kiến lập tình cảm bao sâu, vốn là không thể nào, cậu cũng không cần cậu sau khi xuất giá tới Yến gia sẽ thêm hướng về Mạnh gia, Mạnh Đình trong tính toán của cậu, cũng chỉ là Mạnh gia bắc cầu tới Yến Tuy mà thôi.

Buổi tối người giúp việc đưa cơm cho Mạnh Đình qua kẽ hở, Mạnh Kì lại xuất hiện ở cửa, không đợi Mạnh Đình đuổi người, y trước hết mở miệng.

"Tôi có tin tức của Yến Tuy, cậu muốn nghe không?"

Tay Mạnh Đình dừng lại, quả nhiên không tiếp tục đóng cửa.

"Chuyện đêm qua Tô gia Tô Tư Vũ ở hội sở tỏ tình cả Hải Thành mọi người đều biết rồi, chỉ sợ chỉ có mình cậu còn chưa biết thôi." Mạnh Kì nói thần sắc lạnh như băng, cũng không phải nhằm vào Mạnh Đình, là đối với Tô Tư Vũ và Yến Tuy.

Rất hiển nhiên, Tô Tư Vũ vứt bỏ y, là bởi vì coi trọng Yến Tuy, muốn tới đoạt chồng của em trai y.

Mạnh Đình nhìn y, trong mắt vẫn như cũ rất trong suốt, đương nhiên càng có thể là cung phản xạ của cậu quá dài, còn chưa phản ứng kịp lời của Mạnh Kì là có ý gì.

"Đừng có đần độn cả ngày chỉ ở trong phòng thôi, chồng cậu bị đoạt đi lúc nào cũng không biết được đâu."

"Anh nói xong chưa?"

Mạnh Kì còn đang chần chờ, Mạnh Đình "Rầm" một tiếng liền đóng cửa lại.

Gió mang theo phun trên mặt Mạnh Kì, y cảm giác mặt mình có chút đau, còn có chút bị dọa sợ, hồi lâu không nói gì, y mới tiếp tục gõ gõ cửa phòng Mạnh Đình nói: "Buổi tối Chung gia có yến hội, Yến Tuy hẳn là sẽ đến, cậu muốn đi thì 7h xuống lầu."

Lại đứng một lát, Mạnh Kì không nghe thấy Mạnh Đình nửa điểm đáp lại, y mới mặt đen thùi lui từ lầu ba rời đi, nhưng không bao lâu, cửa phòng cách vách của Mạnh Đình mở ra, nhưng là Mạnh Tiêu, hắn dựa cửa suy nghĩ một chút, lại cười lạnh đóng cửa lại.

Về phần Mạnh Đình, cậu sau khi xác định Mạnh Kì rời đi, cậu nắm chặt điện thoại di động, suy nghĩ một lát, liền gọi điện thoại.

Hắn mặc dù ngốc nghếch, nhưng còn chưa ngốc tới mức nghe không hiểu tiếng người, trừ phi là quá mức kỳ quái và lời chưa từng nghe qua.

"Yến Tuy." Sau khi điện thoại được kết nối, Mạnh Đình lập tức liền gọi tên Yến Tuy, trong âm thanh đều là lo lắng dày đặc tới mức không tản đi được.

Yến Tuy ngừng lại, ngay sau đó lại hỏi, "Sao thế?"

"Yến Tuy, anh đã có người trong lòng rồi sao?" Cậu quá gấp gáp gả ra ngoài, cũng không kịp suy nghĩ Yến Tuy có phải trong lòng đã có người hay chưa, cậu mặc dù gấp gáp, nhưng vẫn là cảm thấy người có tình ý nên trở nên thân thuộc, cậu không muốn trở thành người xấu chia rẽ người khác.

Yến Tuy cái gì cũng tốt, nhưng anh nếu có người trong lòng rồi, cậu cảm thấy bọn họ tốt hơn vẫn là không nên kết hôn.

Yến Tuy trầm mặc chốc lát, mới trả lời Mạnh Đình "Không có."

Không thể phủ nhận, anh đối với Mạnh Đình có chút hảo cảm có chút thích, nhưng còn chưa phải là loại thích mà Mạnh Đình hỏi anh này.

Mạnh Đình thở ra một hơi, cả người thanh tĩnh lại, cậu mới vừa quá mức khẩn trương, làm cho cánh tay cậu nắm chặt điện thoại kia, sau khi thanh tĩnh lại, mơ hồ có chút cứng ngắc lại.

"Vậy là tốt rồi."

Mạnh Đình nói lại tiếp tục hô một câu, "Yến Tuy."

Nhưng lời đối với lời nói sắp ra khỏi miệng có chút chần chờ.

"Hửm?"

"Vậy anh thích em có được hay không?" Nếu anh cảm thấy phải kết hôn với người trong lòng thì sẽ tốt hơn, vậy không bằng cậu thích Yến Tuy, Yến Tuy cũng thích cậu, "Yến Tuy, em nghĩ thích anh."

12. Chương 12

Mạnh Đình trên tình cảm trực bạch trực tiếp khiến Yến Tuy có chút luống cuống, chính là cách điện thoại di động, anh cũng có thể cảm giác được quyết tâm của Mạnh Đình giờ phút này giống như phi nga phác hỏa (*), loại quyết tâm thích anh mãnh liệt này.

((*) Phi nga phác hỏa: thiêu thân lao đầu vào lửa)

"Em hẳn là khiến anh khó xử……"

Yến Tuy hồi lâu không có lên tiếng, khiến Mạnh Đình có chút suy sụp, nhưng cậu xác thực là ôm một mảnh chân tình gọi cuộc điện thoại này, cậu lại tiếp tục thương lượng nói, "Vậy trước khi anh xác định không có cách nào thích em, trước tiên có thể đừng thích người khác có được không?"

Mạnh Đình đối với đột nhiên mạo muội nảy ra bày tỏ với Yến Tuy này, Tô Tư Vũ nháo tới toàn thành đều biết, vẫn là rất để ý, lúc trước cũng không nhớ kỹ cái tên này, giờ khắc này lại là ghi nhớ.

"Được." Thật ra thì Yến Tuy trước khi Mạnh Đình hỏi câu kia, anh đã muốn đáp ứng cái này rồi, nhưng câu nói của Mạnh Đình mang tới đủ loại tâm tình lên men ở trong lòng, trong lúc nhất thời khiến anh quên mất trả lời.

"Vâng," Mạnh Đình nhẹ nhàng gật đầu, cái này có thể, quá tham lam sẽ khiến người khác chán ghét, mà trước mắt mình tranh thủ tới cho mình và Yến Tuy một cơ hội, một lòng chờ đợi cơ hội đối phương thích mình.

"Sao em lại muốn hỏi mấy thứ này?"

Sau câu hỏi của Mạnh Đình không có bất kỳ chuyển tiếp cùng nguyên nhân hậu quả, Yến Tuy cũng mới có thời gian hỏi tới vấn đề anh đã sớm nên hỏi này.

Mạnh Đình không có một cái chớp mắt do dự, liền bán Mạnh Kỳ đi, cậu lặp lại lời của Mạnh Kỳ nói một lần cho Yến Tuy nghe, trong lòng lại không có luống cuống như lúc mới nghe được, so với lời của Mạnh Kỳ, cậu càng muốn tin tưởng lời Yến Tuy nói cho cậu biết.

"Yến Tuy, anh không có nhận lời tỏ tình của hắn, đúng không?" Nếu như tiếp nhận, Yến Tuy nhất định sẽ nói cho cậu biết, anh đã có người mình thích.

"Anh không thích cậu ta."

Lời Yến Tuy nói với Mạnh Đình càng thêm xác định, anh đối với Tô Tư Vũ không có bất cứ tình cảm gì, cũng không có khả năng sinh ra tình cảm.

Thế giới tình cảm của Tô Tư Vũ quá mức phong phú, những thứ hắn muốn kia đều không phải là thứ Yến Tuy muốn, bọn họ không chỉ có quỹ đạo nhân sinh giống như hai đường thẳng song song, chính là quan niệm tình cảm cũng giống nhau.

Mà Mạnh Đình nhìn anh và Tô Tư Vũ không có gì khác nhau, nhưng kỳ thực là không giống nhau, chí ít anh có cảm giác với Mạnh Đình, cùng đối với với Tô Tư Vũ là hoàn toàn bất đồng, còn bọn họ có thể đi bao xa, hiện tại chính là Yến Tuy cũng không có cách nào đảm bảo.

"Em nhớ kỹ rồi," Mạnh Đình hoàn toàn an tâm xuống, lo lắng trong thanh âm toàn bộ tản đi.

Yến Tuy cũng theo đó thở phào nhẹ nhõm, thanh âm của anh bằng phẳng, tiếp tục nói với Mạnh Đình, "Sau này cũng giống như lần này, có nghi ngờ gì trực tiếp gọi điện thoại cho anh."

Có thể nói cho Mạnh Đình, anh đều sẽ nói, không thể nói, anh cũng sẽ trực tiếp nói cho cậu biết không thể nói, không có kẻ thứ 3 chuyển lời, hiểu lầm giữa bọn họ chắc chắn ít hơn một chút.

"Vâng," Mạnh Đình trả lời, cậu cũng cảm thấy như vậy tốt, "Anh cũng thế, anh hỏi cái gì, em cũng đều nói cho anh biết."

Những lời này Mạnh Đình nói tới đặc biệt chậm, mang theo tí ti suy tư cùng mùi vị hậu tri hậu giác, cậu nghĩ tới chuyện bản thân trọng sinh, những cái khác dễ nói, duy chỉ có chuyện này, cậu hẳn là sẽ không nói, cậu không muốn bị người khác coi như yêu quái mà nhìn, hơn nữa không muốn bị Yến Tuy nhìn như vậy.

Yến Tuy lại đem loại chậm chạp này, biến thành trịnh trọng, anh mặt mày hòa hoãn, giọng nói cũng như vậy, "Còn yến hội của Chung gia, em cũng tới đi anh sẽ tới."

"Vâng," Mạnh Đình tiếp tục gật đầu, cậu suy nghĩ một chút lại nói, "Em chờ anh."

Yến Tuy lại dừng một chút mới trả lời "Ừm", chờ đợi này cũng bao gồm chờ anh thích cậu ấy đi.

"Sẽ không quá lâu."

"Em không sao, em có thể chờ." Cho dù Yến Tuy có xảy ra chuyện gì không tới cũng không sao, dù sao tiếp tục không bao lâu nữa cậu liền có thể gả đi rồi, còn có 30 ngày, cậu có thể chờ.

Sóng não của hai người đột nhiên lệch hướng, lại tiếp tục hàn huyên vài câu, Mạnh Đình tắt điện thoại, ăn cơm tối, chọn một bộ tây phục trong tủ quần áo mặc vào, xuống lầu, thời gian gần 7h tối.

Phòng khách tầng 1 không chỉ có Mạnh Kỳ, Mạnh Tiêu cũng ở đây, còn Mạnh Giang và Mạnh Ba buổi sáng có việc rời đi rồi, mà Mạnh Thấm cũng có hẹn của cô, còn chưa tới 5h chiều đã rời đi, bọn họ lần sau trở lại, cũng hẳn là chuyện của thứ 7 tuần sau rồi.

Mạnh Tiêu qua tháng 3 là sinh nhật tròn 20 tuổi, lớn hơn Mạnh Đình khoảng 3 tuổi, nhưng đầu óc rõ ràng so ra kém hơn nam nhân khác của Mạnh gia, chính là thân thể của Mạnh Đình còn cao hơn hắn một chút, bất quá người dựa vào ăn mặc, một thân nhãn hiệu nổi tiếng cộng thêm khéo léo, cũng là một thanh niên tuấn tú.

Hắn đi bên cạnh Mạnh Kỳ và Mạnh Đình, liền hoàn toàn biến thành phông nền, phong thái của trưởng công tử Mạnh gia Mạnh Kỳ ở nơi nào, loại quý khí này cũng không phải là y trở lại bổn gia vài năm là có thể dưỡng ra, mà Mạnh Đình trời sinh nhan sắc tốt, màu đen còn tôn khí chất của cậu hơn màu trắng, cái loại u sầu biến thành thần bí này, càng thêm phát triển.

So với quá mức rõ ràng, chính là bản thân Mạnh Tiêu cũng cảm thấy vậy, sắc mặt tự nhiên cũng không đẹp.

Ra khỏi cửa lớn, Mạnh Kỳ mang theo Mạnh Đình ngồi xe của y, lại để Mạnh Tiêu tự mình lái xe, sắc mặt của hắn liền càng không tốt, hắn nháy mắt với Mạnh Đình, đáng tiếc Mạnh Đình ngay cả một chút dư quang cũng không chia cho hắn.

Có kinh nghiệm lần trước, Mạnh Đình chính là không muốn ngồi cùng Mạnh Kỳ, cũng không có tiếp tục làm thêm những ngọ ngoạy khác. Mạnh Kỳ đã quyết định, cậu liền tự mình chui vào trong xe.

"Chịu mang theo hắn đi đã không tệ rồi, còn bày cho tôi chút sắc mặt, cũng không suy nghĩ bản thân là thân phận gì."

Mạnh Kỳ sau khi lên xe, ngay sau đó lẩm bẩm một câu, nghĩ tới Mạnh Đình còn ngồi bên cạnh y, y lại bổ sung, "Cậu không giống cậu ta, cậu là người của chi lớn bọn tôi, là em trai ruột thịt của tôi."

Y nhưng chẳng bao giờ nói với những huynh đệ Mạnh gia khác mấy lời như vậy đâu, mà Mạnh Đình được hắn nói như vậy dư quang cũng không thèm quét qua y một cái. Nhưng hết lần này tới lần khác cậu ấy người đẹp như tranh, y chính là muốn tức giận, cũng không tức giận nổi.

Nghĩ tới thất trách của Mạnh Trung và Văn thúc, y liền nhiều thêm vài câu với Mạnh Đình.

"Cậu muốn gia chủ của Yến gia Yến Tuy, có một vài việc, cậu cũng nên biết một chút."

Mạnh Đình vốn là không có ý định phản ứng Mạnh Kì, nhưng nghe được hai chữ Yến Tuy, cậu liền nghiêm túc nghe.

Mà Mạnh Kỳ phát hiện cậu đối đãi khác biệt như vậy, cũng cảm thấy đau răng một trận, nhưng y vẫn là tiếp tục nói ra lời của y.

"Hải Thành người có tiền rất nhiều, nhưng chân chính có thể được gọi là hào môn quý tộc, cũng không có nhiều, Mạnh gia chúng ta xem là một, còn có Cố gia cậu tới, thêm nữa chính là Hàn gia tam thẩm, cùng với Tô gia, Lâm gia vân vân, thêm nữa của lão cựu và tân cận vùng lên có hai ba mươi gia đình đi."

Mạnh Kì lại quét Mạnh Đình một vòng, nhìn khuôn mặt mộc của cậu, một chút phản ứng đặc biệt cũng không có, tối hôm qua y sẽ cảm thấy không thú vị, hiện tại y biết, em trai mỹ nhân này của y còn đang tiêu hóa, phải đợi cậu phản ứng, ít cũng phải chừng 10 phút đồng hồ sau.

Dù sao cũng nhàm chán, y có thể đợi.

13 phút sau, Mạnh Đình khẽ động lông mày, nhìn lướt qua Mạnh Kỳ, "Nha."

Mạnh Kỳ chờ lâu như vậy chờ được phản ứng này một chút khẩu khí cũng không có đi lên, thiếu chút nữa bị mình nhịn chết, cái gọi là kỳ vọng càng lớn thất vọng càng lớn, chính là như thế.

Y nhẹ nhàng "Hừm" một tiếng, sau đó mới nói, "Không nghe ra hả, tôi vừa nãy mới không có nhắc tới Yến gia."

"Yến gia và mấy hào môn quý tộc uy tín lâu năm hoặc là mới tiến vào này khác nhau, Yến gia và Chung gia của Hải Thành, Hứa gia của Lê thành, Tiêu gia của Bắc thành là 4 gia tộc quyền thế đứng đầu của Hạ quốc chúng ta, chúng ta hiện tại phải đi chính là Chung gia một trong 4 gia tộc quyền thế lớn đứng đầu."

Đây chính là tồn tại trình độ ngang hàng với Yến gia, mà quý tộc khác của Hải thành bọn họ, không thể nghi ngờ là dựa vào hoặc là muốn dựa vào hai gia tộc này, chính là lớp con cháu bọn họ này, cũng có bè cánh rõ ràng.

Mạnh gia vốn là một phe phái kia của Chung gia, hiện tại bởi vì Mạnh Đình coi như là phản bội đi tới Yến gia bên kia, nhưng điều này cũng không có gì không tốt, vốn là Mạnh gia bọn họ Chung gia bên kia, cũng không phải là đặc biệt có thể diện, không trách Mạnh lão gia tử động tâm tư kia.

Mà Chung gia và Yến gia cũng không phải là cừu địch cả đời không qua lại với nhau, nhân duyên gắn liền giữa 4 gia tộc quyền thế lớn có thể so với người ngoài ngoài nhìn phức tạp bao nhiêu, bà nội của Yến Tuy là em gái ruột của gia chủ hiện tại của Hứa gia Lê thành, năm đó bà gả tới Hải Thành, phô trương cùng hình thức cho tới nay còn có người hiếm lạ và vui vẻ, trong chi thứ thông gia liền càng nhiều hơn.

"Nha", Lúc này Mạnh Đình rất nhanh liền phản ứng với Mạnh Kỳ, thấy Mạnh Kỳ không có gì muốn tiếp tục nói, cậu lại tiếp tục gật đầu một cái, "Cảm ơn."

Những chuyện này, cậu đều không biết, cũng quả thực nên biết, mà Mạnh Kỳ có thể nói cho cậu những thứ này, nên phải cảm ơn y một câu.

Mạnh Kỳ được câu cảm ơn này của cậu, trong lòng cũng thoải mái chút ít, cuối cùng cũng không phải là "bạch nhãn lang" gì, y nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ nói, "Chi lớn chúng ta cùng chi thứ hai không giống nhau, cậu nếu thật sự thân với bên kia, cậu cũng biết sự lợi hại của bọn họ."

Bọn họ chính là ép tất cả giá trị trên người Mạnh Đình ra, đều không hẳn sẽ buông tha cho cậu.

Lời này Mạnh Đình vẫn như cũ thừa nhận, kinh nghiệm đời trước của cậu cũng không nói rõ ràng những thứ này, cho nên cậu mới chịu làm một "Phế vật" "Ép" thế nào cũng không dùng được a.

Trong cửa sổ xe chiếu ra thần sắc bé ngoan gật đầu kia của Mạnh Đình, móng vuốt của Mạnh Kì lại có chút ngứa rồi, nhưng nghĩ tới đau ở bụng còn chưa có tan hết, y liền yên lặng nhẫn nại xuống phần ý động này.

Lần này gần hơn lần trước một chút, sau nửa tiếng, bọn họ đã xuống xe rồi.

Bọn họ xuống xe, Mạnh Tiêu cũng tới, ngược lại không để bọn họ chờ, 3 người cùng nhau tiến vào Chung gia, sau khi đi một lát, Mạnh Kỳ liền quay đầu lại, Mạnh Tiêu trong mắt tính kế, mà Mạnh Đình lại là vùi đầu đi theo y, thấy y dừng lại, còn rất kinh ngạc.

Ánh mắt Mạnh Kì từ trên người Mạnh Đình lướt qua, liền rơi xuống trên người Mạnh Tiêu, "Tự cậu đi chơi đi, Mạnh Đình lần đầu tới, tôi dẫn cậu ấy đi một chút."

"Được." Mạnh Tiêu mặc dù không có cam lòng, nhưng có thể vào đây đã là thu hoạch lớn nhất hôm nay của hắn rồi, hắn cũng không phải là nhất định phải đi theo Mạnh Kỳ.

"Muốn ngồi tốt vị trí phu nhân gia chủ của Yến gia, cậu phải học rất nhiều thứ đấy."

Dụng ý của Hà Uyển mọi người đều đã nhìn ra, mà bà ta đối với Mạnh Đình không cách nào không hài lòng, xuất thân cô nhi, bà ngoại ruột thịt khắc nghiệt, lại ở trong cao trung phong bế 3 năm, chính là một người bình thường đều bị làm tới không bình thường, huống chi Mạnh Đình rõ ràng trời sinh kém cỏi.

Vị trí phu nhân gia chủ, để cho một người như vậy ngồi, Yến Tuy ra tay tóm lấy thế nào, làm sao có thể có giúp ích, Mạnh Đình có thể không bởi vì mình mà khiến Yến Tuy đi theo cậu cùng một chỗ bị người chê cười, liền coi là phát huy vượt xa người thường rồi.

Theo lời Mạnh Kỳ nói, cậu thật sự muốn làm tốt "Phu nhân" này, phải học rất nhiều thứ.

Mạnh Đình đi theo Mạnh Kì một vòng, những cảm xúc nóng lên lúc trước kia, bị một chậu nước lạnh tên là "Hiện thực", dội một cái lạnh thấu tim.

Mạnh Kì cúi mắt nhìn cậu, tâm tình mất mát trên người Mạnh Đình cực kỳ rõ ràng, nhưng đây chính là hiện thực, cậu và Yến Tuy chênh lệch không chỉ là thân phận, còn là chênh lệch giáo dưỡng và năng lực, mà khoảng cách đối với người bình thường mà nói còn giống như khoảng cách trời đất, khó có thể vượt qua, càng không cần phải nói là Mạnh Đình.

Mạnh Kì khó được một lần "Hảo tâm", cũng không muốn dùng lực quá mạnh.

"Theo tôi tới vườn một chút đi, hoa viên của Chung gia cải tạo trên di chỉ của dinh thự cũ."

Mạnh Đình còn chưa gật đầu, huyên náo trong đại sảnh đột nhiên liền tĩnh lặng, loại thời điểm này, không phải là gia chủ Chung gia đi ra, chính là Yến Tuy tới.

Anh kỳ thực tới một lát rồi, bất quá vẫn luôn ở trong thư phòng của gia chủ Chung gia, từ thư phòng của hắn tới đây, một đường có rất nhiều người hàn huyên nói chuyện, năm lần bảy lượt trì hoãn, bằng không Mạnh Đình sớm đã nhìn thấy anh rồi.

Trong đại sảnh này nhiều hơn cả là một vài cậu ấm trẻ tuổi quý tiểu thư đang nói chuyện, ai cũng là trang phục lộng lẫy, giơ tay nhấc chân ưu nhã tự nhiên mà có, duy chỉ có không ăn khớp, cũng chỉ có Mạnh Đình.

Yến Tuy và người bên cạnh anh nhẹ nhàng vuốt cằm, anh liền đi về phía Mạnh Đình, đám người tự giác tách ra vì anh, anh dừng lại lại trước người Mạnh Đình một bước, giơ tay lên liền rơi xuống trên mái tóc câu.

"Sao thế? Chờ lâu hả?"

13. Chương 13

Mạnh Đình cảm thụ được bàn tay ấm áp trên đầu kia, ngước mắt nhìn người, môi cậu nhẹ nhàng mấp máy, sau đó lộ ra nụ cười, "Anh đến rồi."

Tính cả gặp mặt tối hôm qua Yến Tuy đưa ăn khuya cho Mạnh Đình, đây là lần thứ 3 bọn họ gặp nhau, nhưng giữa hai người này rất quen thuộc và thân cận, hoàn toàn không nhìn ra mới quen biết không lâu.

Mạnh Kỳ nhìn chằm chằm ngón tay kia của Yến Tuy, cảm giác trong lòng quả thực ngũ vị tạp trần.

Em trai mỹ nhân này của y quá khủng rồi, còn chưa kết hôn, đã hư hư thực thực tóm lấy trái tim của Yến Tuy, mà cậu đều để Yến Tuy sờ đầu, nhưng y động vào một móng vuốt của cậu đều phải chịu đựng một quyền, đãi ngộ ngày cũng khác nhau quá nhiều đi!

Khiếp sợ hơn Mạnh Kỳ chính là những người khác vây xem trong phòng khách, lúc trước lúc Mạnh Kỳ dẫn Mạnh Đình đi một vòng, bọn họ mặc dù không đối với thân phận con riêng của Mạnh Đình để lộ ra chút mờ ám mỉa mai gì, nhưng bọn họ cố ý hoặc là vô ý bày ra loại xa cách kia, vẫn là phân biệt cách ly với bọn họ.

Bọn họ là muốn Mạnh Đình hiểu, cậu không thể nào dung nhập trong phạm vi của bọn họ, bọn họ cũng không thể bởi vì cậu, mà hạ thấp phong cách của mình.

Nhưng dư vị xa cách này còn chưa đi qua, Yến Tuy liền đánh vào mặt bọn họ ngay trước mặt rồi, ngay cả anh đều đối xử thân mật với người này như vậy, sao bọn họ có tư cách tự cao tự đại xa cách, vạch rõ giới hạn đây.

Ánh mắt Yến Tuy quét qua Mạnh Kì bên người Mạnh Đình, màu mắt u ám thêm mấy phần, rồi sau đó tay anh từ đỉnh đầu Mạnh Đình rời đi, nắm lấy cổ tay cậu, tiếp tục trực tiếp dắt tay cậu.

"Theo anh đi ra ngoài một chút?"

"Vâng," Mạnh Đình cầm lại tay Yến Tuy, rồi sau đó nhẹ nhàng gật đầu, tiếp theo cậu lại được Yến Tuy trong sự chú ý của mọi người dắt đi ra khỏi phòng khách.

Đi ra đại sảnh hồi lâu, Yến Tuy cũng không buông tay Mạnh Đình ra, sau khi xác định xung quanh không ai có thể nghe được bọn họ nói chuyện, anh dừng bước, thuận tiện cũng kéo Mạnh Đình dừng lại, nhưng tay anh dắt Mạnh Đình vẫn như cũ không buông ra.

Khuôn mặt Mạnh Đình rất xinh đẹp, nhưng tay không thể nói là tốt, lòng bàn tay phải của cậu có một vết dao vừa nhỏ vừa dài, giữa đốt ngón tay còn có vài vết sẹo rất nhỏ, đoán chừng rất lâu rồi, có vài cái ngược lại là trước đó không lâu lưu lại.

Trong đầu anh hiện lên phần tài liệu thuộc về Mạnh Đình kia, vốn là cảm thấy đủ tường tận, hiện tại nhìn thấy ngược lại còn chưa đủ, ít nhất ba năm cậu tới cao trung phong bế kia quá mức giản lược rồi.

"Bây giờ có thể nói cho anh biết, em sao không cao hứng vậy?"

Mạnh Đình không nghĩ tới Yến Tuy lại lợi hại như thế, ngay cả chút xíu không vui còn sót lại kia của cậu đều đã nhìn ra.

Mâu quang của cậu khẽ trầm xuống, dời đến trên tay giao nhau của bọn họ, lại thêm vài phút, cậu mới mở miệng.

"Yến Tuy, em cảm thấy anh có lẽ rất nhanh sẽ muốn hối hận lúc trước đáp ứng lời của em."

"Em hẳn là còn ngốc hơn cả những gì em đã nói cho anh biết, không, là ngốc hơn rất nhiều."

Vốn là cậu cho rằng cậu chỉ cần gả cho Yến Tuy, cố gắng đối tốt với anh, là được rồi, nhưng thực tế nói cho cậu biết, nhưng thứ này rất không đủ, cậu không xứng với Yến Tuy, rất không xứng, cậu cách "Thê tử" đạt tiêu chuẩn kém xa vạn dặm.

“Có một số việc, em có lẽ cả đời đều học không được.”

Mạnh Đình cảm thấy ủ rũ cực kỳ, nếu như cậu có thể thông minh một chút, cho dù chỉ một chút chút thôi cũng được, giữa cậu và Yến Tuy cũng sẽ không tiếp tục là khoảng cách mà cậu không cách nào vượt qua này, nhiều nhất chính là cậu cực khổ chút, đi xa một chút mà thôi.

“Chẳng hạn như?” Yến Tuy nghe Mạnh Đình nói, thủy chung rất bình tĩnh, thậm chí khóe mắt tràn ra chút tiếu ý ôn nhu, anh lúc này không còn lạnh lùng, mà là ấm áp, bất tri bất giác đã bị Mạnh Đình sưởi ấm rồi.

“Nói chẳng hạn,” Cậu đối mặt với mấy trường hợp cần phải nói kia, đoán chừng không phải nói sai, chính là một câu cũng không nói ra được.

“Ví dụ như cười……” Cậu cũng không học được loại cười này, rõ ràng đều không vui vẻ, tại sao phải cười chứ.

“Còn có, bọn họ hiểu em đây đều không hiểu,” Thời thượng gì đấy, nhãn hiệu nổi tiếng gì đấy, ở trong mắt Mạnh Đình chỉ phân biệt tay áo ngắn tay áo dài, quần áo mùa hè quần áo mùa đông.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút lại giống như nhận mệnh bổ sung một câu, “Anh mời người dạy em, em cũng học không được, em quá ngu ngốc.”

Ánh mắt Mạnh Đình vẫn như cũ không dám nhìn mặt Yến Tuy, cậu sợ nhìn thấy biểu tình đổi ý của anh, chính bản thân cậu cũng cảm thấy, Yến Tuy đổi ý hẳn là đúng, hoặc là nói, càng sớm đổi ý đối với Yến Tuy mà nói càng sáng suốt, kịp thời ngăn cản tổn hại, cuối cùng không cưới đần độn như cậu về.

Một tay khác của Yến Tuy xoa mặt Mạnh Đình, sau đó dời tới cằm cậu, ngẩng đầu cậu vẫn luôn cúi thấp lên.

“Anh nói rồi, anh sẽ không đổi ý,” Đã từng là bởi vì Hà Uyển, hiện tại bắt đầu liền không chỉ là vậy, anh nhìn về phía Mạnh Đình ánh mắt đột nhiên trừng lớn, cẩn thận phân tích màu sắc cùng ánh sáng đáy mắt kia, lại tiếp tục mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Ai nói em ngốc?”

“Rất nhiều rất nhiều người đều nói như vậy……” Ngoại trừ ân sư trong trường đại học cậu đã từng kia, trong đám người cậu tiếp xúc qua, cho dù ngoài miệng không nói, trong thái độ của bọn họ đều nói rõ ý tứ như thế, ngay cả mùi hương cậu điều chế ra có bao tốt, ánh mắt những người đó nhìn cậu vẫn như cũ mang theo thương hại.

Mà cậu kỳ thực chẳng hề thích thương hại như vậy.

“Anh không cảm thấy thế,” Ngón cái của Yến Tuy chậm rãi di chuyển lên trên, liền muốn chạm tới đôi môi màu anh đào kia, thu hồi lại, “Mỗi người đều có am hiểu và không am hiểu riêng của mình, em chẳng qua là còn chưa có gặp được việc em chân chính am hiểu thôi.”

Yến Tuy buông tay Mạnh Đình ra, chuyển sang xoa vai cậu, tiếp tục nói, “Cho dù em đời này đều không gặp được cũng không sao cả, vợ của anh cũng không cần nói chuyện với nhiều người như vậy, cũng không cần hiểu mấy thứ kia, em chỉ cần làm chuyện bản thân em thích là được rồi.”

“Em thích ăn cơm, thích ngủ, đều có thể sao?”

Tia sáng đáy mắt Mạnh Đình lại sáng hơn chút, ánh mắt nhìn qua, thật giống như chứa đựng toàn bộ thế giới của cậu, cũng sẽ vì anh mở ra toàn bộ thế giới của cậu.

“Có thể,” Yến Tuy nhẹ nhàng gật đầu, tay giơ lên vốn là đặt trên cằm của anh, rơi vào trên mái tóc mềm mại của cậu, nhưng mới nhu được một nửa, Mạnh Đình liền nhào tới trong ngực anh.

“Em còn thích ôm anh.”

Cậu kỳ thực vẫn là muốn biểu đạt cảm tạ, nhưng đối với bao dung của Yến Tuy như vậy, cậu cảm thấy chỉ dùng 2 chữ “Cảm ơn” để diễn tả quá không đủ rồi, dùng cái ôm để diễn tả vẫn như cũ không đủ, nhưng đây đã là phương thức biểu đạt thân mật nhất mà cậu có thể nghĩ tới trước mắt.

Qua hồi lâu, Yến Tuy lại nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, mà Mạnh Đình cũng tìm được vị trí thoải mái, đặt đầu cậu trên vai anh, khóe miệng câu lên, xác thực là yêu thích giống như cậu đã nói.

Yến Tuy cúi mắt đối diện với tầm mắt của Mạnh Đình, cậu lại nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, "Em muốn ôm lâu hơn chút cơ."

Đây vốn chính là một trong những mục đích lớn nhất mà Mạnh Đình tới yến hội chờ Yến Tuy, như thế cậu buổi tối mới có thể ngủ ngon giấc.

Yến Tuy là bởi vì chú ý tới có người nhìn anh và Mạnh Đình, vừa muốn đỡ cậu, nhưng Mạnh Đình nói lời này, anh liền theo đó do dự. Sau một cái chớp mắt do dự, anh chậm rãi ôm lấy eo Mạnh Đình, vỗ nhè nhẹ sống lưng cậu, bọn họ là vợ chồng, ôm như vậy cũng không tính là khác người.

Tối hôm qua ôm có hơn 10 phút, tối nay ôm gần nửa tiếng, Mạnh Đình mới thỏa mãn mà buông người ra. Cậu mặt mày sáng lên, vui vẻ tới mức tựa hồ muốn nhảy nhót một cái.

Yến Tuy lại xoa tóc cậu, rồi sau đó dắt cậu đi trở về đại sảnh.

Anh đã gọi điện cho Mạnh lão gia tử, rất nhiều chuyện đều đã an bài xong xuôi, hôn sự của anh và Mạnh Đình sẽ không có thay đổi, còn Hà Uyển bà nhất định là lại muốn có bất mãn với Mạnh Đình, nhưng vẫn là sẽ không phải trước hôn nhân, bà tự phụ như vậy, sao lại sẽ dễ dàng phủ định phán đoán của mình chứ.

Chính là có người lắm mồm kể lại chuyện ở đây cho bà nghe, bà cũng chỉ sẽ cho là cậu cố ý tạo ra hiểu lầm như vậy cho bà nhìn.

"Vị này là……" Một người vai vế giống Mạnh lão gia tử, hỏi Yến Tuy, mấy năm này Yến Tuy tham gia yến hội chẳng bao giờ mang theo bạn trai hay bạn gái, Mạnh Đình mặc dù cũng không phải là anh mang vào đây, nhưng mà là duy nhất những năm gần đây được anh dắt che chở mọi chỗ.

"Vị hôn phu, thiệp mời tiệc cưới ngày mai sẽ đưa tới quý phủ."

"A, tốt, chúc mừng."

Theo Yến Tuy đi một vòng, cùng đi theo Mạnh Kỳ một vòng, cảm giác giác hoàn toàn khác nhau, lúc trước ánh mắt của những người đó hận không thể trong trong ngoài ngoài đều tróc sạch sẽ cậu ra, nhưng hiện tại ngoại trừ cực kỳ cá biệt, không có nhiều người dám đánh giá cậu.

Càng chủ yếu chính là, cậu tin tưởng Yến Tuy, được anh ôm cảm thấy an toàn, dắt cũng cảm thấy an toàn. Anh lợi hại như vậy, cậu đều không đánh lại anh, khẳng định an toàn!

(Các thím còn nhớ ẻm có thể đánh bại tất cả ngoại trừ anh không, chỗ này ẻm đang nhớ tới cái đấy đấy=))))

Yến Tuy nói chuyện với những người khác một lát, ánh mắt liền sẽ quay trở lại trên người Mạnh Đình, thấy cậu cũng không chú ý xung quanh, không phải là cúi mắt xuống, chính là nhìn anh, không có chút suy sụp lúc trước anh gặp cậu.

"Nhàm chán sao?"

"Không," Mạnh Đình lắc đầu, cậu đung đưa tay bọn họ đang nắm, "Đi theo anh rất tốt, em rất thích."

Mạnh Đình nhìn về phía anh, rất biết nói chuyện, một câu nói tùy ý liền làm rối loạn tâm tình anh.

Yến hội này nói rõ Yến Tuy cũng tới, Tô Tư Vũ thế nào không tới chứ, mà hắn cũng có may mắn vây xem Yến Tuy xuất hiện, đến quá trình anh dắt Mạnh Đình đi, hắn đuổi theo đi ra, nhưng cùng Mạnh Kỳ cùng nhau nhìn thấy hai người ôm nhau, hắn muốn tiến lên kéo hai người bọn họ lại, lại bị Mạnh Kỳ kéo lại.

"Đó là em trai và chồng của em trai tôi, anh muốn đi làm cái gì? Anh có lập trường gì?" Mạnh Kỳ thần sắc trào phúng, lời nói không chút lưu tình, lại kéo hắn trở về kiếp trước trong những năm tháng nhan sắc xấu xí, không có tiền, cũng không có ai, không có gì cả, cái gì cũng không có!

"Lập trường cái gì! Ai cũng không có tôi có lập trường!" Nhưng hắn nói như vậy, lại không có tiến lên.

Hắn và Mạnh Kỳ đi phía sau theo trở lại đại sảnh, liền nghe thấy Yến Tuy giới thiệu Mạnh Đình như vậy, thần sắc của hắn lại không nhịn được muốn vặn vẹo.

Nhưng lần trở lại này chính là Mạnh Kì cũng không còn khuyên hắn, y giơ một chén rượu lên, lại là đi tìm bạn bè của y, y chán ghét cùng một chỗ với Tô Tư Vũ nóng nảy như vậy, sẽ mất mặt.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình đi một vòng, liền dẫn cậu tới chỗ đặt thức ăn, lấy mấy thứ Mạnh Đình vào hai cái khay, yên lặng tìm vị trí, Mạnh Đình ăn, anh nhìn cậu ăn.

"Ăn nhiều như vậy, sao không có chút thịt nào?" Cũng là bởi vì mới vừa ôm người lâu như vậy, Yến Tuy giờ phút này càng có quyền nói chuyện.

Mạnh Đình nuốt thức ăn xuống, trả lời câu của anh, "Em chạy bộ sáng sớm đấy, ngày nào cũng chạy."

Yến Tuy không có trả lời, lại rút khăn tay trong túi áo ra, khẽ nghiêng người, lau lau gương mặt Mạnh Đình bị bơ dính tới.

Mạnh Đình trừng lớn 2 mắt, sau đó liền cúi đầu tiếp tục ăn, chờ một khay ăn xong rồi, cậu ngước mắt nhìn Yến Tuy một cái, sau đó hai má đỏ từng chút từng chút, cung phản xạ của cậu chậm tới mức trái đất đều xoay đủ một vòng, nhưng rốt cục không phải là cái gì cũng không biết.

Mà Yến Tuy cũng giống như đáp ứng Mạnh Đình, thử đi thích cậu, cái này không khó, một chút cũng không khó.

Hai đứa màiii, chưa chính thức thích nhau mà đã ân ái chọc mù mắt tau rồi đợi chúng mài yêu nhau thì tau phải làm saoooo

Tui cảm thấy anh Tuy giống như nuôi một con heo xinh đẹp ấy =.=" chỉ ăn với ngủ, lại còn hay thả thính với anh =.="

14. Chương 14

"Còn muốn ăn không? Anh lấy cho em."

Con ngươi Mạnh Đình xoay xoay, rồi sau đó nhẹ nhàng gật đầu, cậu đã quyết định ngày mai bắt đầu không tới phòng bếp lấy sandwich nữa, ăn khuya ăn no một chút mới có thể chống lại tiêu hao chạy bộ sáng sớm của cậu, "Em muốn ăn thịt."

"Được."

Yến Tuy đứng dậy đi lấy giúp Mạnh Đình, Mạnh Đình bé ngoan ngồi chờ anh trở lại.

Cậu tiếp tục ăn ăn hết chút còn lại trên đĩa, lúc này mới ngẩng mắt lên tìm kiếm bóng dáng Yến Tuy, mà Yến Tuy sớm bị người đi tới đi lui chặn lại.

Mạnh Đình không có bắt lấy được bóng dáng thuộc về Yến Tuy trong đám người, một nam nhân xinh đẹp có chút nhìn quen mắt ngồi xuống vị trí vốn là của Yến Tuy, vẻ mặt âm trầm mà nhìn cậu.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút, xác định mình không nợ người khác tiền, khẳng định không phải là tới đòi nợ cậu, ánh mắt cậu đảo qua liền dời đi, sau đó tiếp tục đi tìm Yến Tuy.

"Cậu rất cao hứng đi?"

Nhìn Mạnh Đình đối với hắn mà nói, một chút phản ứng cũng không có, Tô Tư Vũ lại lặp lại lần nữa, "Nhặt được đồ rơi của tôi, lập tức liền gả cho Yến Tuy, cậu thật cao hứng đi."

Nửa câu đầu, Mạnh Đình nghe không hiểu, nhưng nửa câu sau thật đúng là bị hắn đoán đúng rồi, có thể gả cho Yến Tuy, cậu rất cao hứng.

Cậu nghiêng đầu lại, nhìn thấy Tô Tư Vũ, không có lắc đầu cũng không có gật đầu, cậu không nhận ra hắn, không cần thiết nói thật với hắn.

Tô Tư Vũ lại cười lạnh một cái, mới giới thiệu bản thân, "Tôi là vị hôn phu trước của Yến Tuy, Tô Tư Vũ."

Vị hôn phu trước gì gì đó, Mạnh Đình chưa từng nghe nói, nhưng Tô Tư Vũ cái tên này cậu trước khi tới yến hội mới nghe qua, giờ phút này nhất định là không quên được, như vậy hắn cũng chính là Tô Tư Vũ sau khi bày tỏ với Yến Tuy bị cự tuyệt kia.

Nhưng hắn tìm cậu làm cái gì, Mạnh Đình vẫn như cũ nghĩ mãi mà không ra, hôn sự của hắn và Yến Tuy, cho tới bây giờ hoàn toàn không có chỗ trống lựa chọn cậu, cậu nhiều lắm chính là phù hợp hơn một chút, đây chẳng lẽ là giận chó đánh mèo? Mạnh Đình không hiểu được mình có tính là oan hay không a.

"Tôi cho cậu biết, Mạnh Đình, Yến Tuy trốn không thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu……"

Mạnh Đình mi tâm nhăn lại, thần sắc từ suy nghĩ biến thành cảnh giác, "Cậu muốn hại anh ấy?"

Trốn không thoát khỏi lòng bàn tay, không phải là đồ khốn mới nói như vậy sao, mà bộ dáng phẫn hận này của Tô Tư Vũ, có phải hắn kỳ thực là kẻ địch của Yến Tuy không? Vậy cậu có cần giúp Yến Tuy đánh hắn một trận hay không, khiến hắn sợ rồi hẵng nói?

"Tôi thích anh ấy, tôi muốn theo đuổi anh ấy."

Tô Tư Vũ đem tất cả phản ứng trên mặt Mạnh Đình đều xem như là cố ý bỡn cợt hắn, mà hắn cũng không ngần ngại trực bạch hơn một chút nói với Mạnh Đình.

Mạnh Đình nghe như vậy tiếc nuối mà đè xuống ý nghĩ đánh người, sau đó nghiêm túc lắc đầu với Tô Tư Vũ, "Như vậy không tốt cậu thích chồng của người khác, thế là không tốt."

"Có câu gọi là cái gì ý nhỉ……" Não Mạnh Đình đột nhiên tắc, như thế nào cũng nghĩ không ra nổi, cậu rũ mắt nghiêm túc nghĩ, nhưng Tô Tư Vũ lại bị lời nói và diễn xuất của cậu chọc tức gần chết, mà trước mắt bao người, hắn ngoại trừ ngôn ngữ, cũng không thể thật sự thế nào đó với Mạnh Đình.

"Cậu cho rằng cậu nói như vậy, tôi sẽ buông tha cho?" Thân thể Tô Tư Vũ khẽ nghiêng về phía trước, mâu quang lại bén nhọn hơn trước một chút.

Mà Mạnh Đình ngước mắt sắc càng thêm tiếc nuối, "Xin lỗi, tôi không nhớ ra được là nói cái gì, chờ tôi nghĩ ra, tôi sẽ nói cho anh biết."

Mạnh Đình tiếp tục lấy làm tiếc, Tô Tư Vũ trong lúc nhất thời không biết nên làm phản ứng gì, mà hai nam nhân phía sau Mạnh Đình đã nghe hết được toàn bộ quá trình, đã khống chế không được ôm bụng cười cười lớn, "Ha ha ha!"

"Ha ha ha!"

Một trong số tiếng cười chính là Cố Lãng, còn có một chính là cháu đích tôn của Chung gia Chung Minh.

Yến Tuy ở trong góc coi như là yên tĩnh, liền cũng khiến bọn họ tìm kiếm, không khéo như thế, lại thấy được chuyện vui lớn như vậy.

"Chu choa ma ơi, Yến Tuy ở đâu tìm được bảo bối như vậy, tui cũng muốn có một."

Chung Minh vừa nói, Cố Lãng cũng gật đầu theo. Chính là bị chọc giận, cũng rất thú vị, huống chi Mạnh Đình còn xinh đẹp như thế.

Mạnh Đình ngước mắt nhìn về phía bọn họ, không rõ vì sao, Tô Tư Vũ quay lưng, thần sắc lúng túng tới mức hận không thể trực tiếp đào một cái lỗ trên mặt đất, mà lúc này đây Yến Tuy cũng trở lại, nghe được câu cuối cùng kia của Chung Minh.

Ánh mắt Yến Tuy quét một vòng tiếp tục đi tới bên người Mạnh Đình, trước tiên đặt cái đĩa lên bàn, anh mới đứng thẳng người, tay nắm bả vai Mạnh Đình, ngước mắt nhìn về phía Tô Tư Vũ, "Cậu có chuyện gì?"

Không đợi Tô Tư Vũ nói, anh lại tiếp tục mở miệng, "Nếu như không có chuyện gì thì đừng có tới đây, tôi và vị hôn phu của tôi không muốn bị quấy rầy."

Nếu không phải Tô lão thái thái và bà nội của anh quan hệ quả thật không tệ, trước mắt tuyệt đối sẽ không phải là hai câu như vậy mà bỏ qua cho Tô Tư Vũ, mà Tô Tư Vũ tựa hồ là nghe không hiểu lời cự tuyệt, lại còn dám tìm tới Mạnh Đình, quấy nhiễu như vậy thật sự khiến người ta không ưa.

Mấy ngày nay Tô Tư Vũ hình như lại trải qua một lần hết thảy các khó chịu đã từng, sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn hừ một tiếng, xoay người rời đi, trực tiếp ra khỏi đại sảnh, lên xe, chính là nán lại yến hội của Chung gia không nổi nữa.

Bị ánh mắt lạnh như băng kia của Yến Tuy nhìn chằm chằm, Chung Minh và Cố Lãng chính là tiếp tục muốn cười, cũng không cười nổi nữa.

Bọn họ cũng không tiếp tục ngồi một mình, hai người đứng dậy ngồi xuống đối diện Yến Tuy và Mạnh Đình.

Ánh mắt Yến Tuy thu lại, rơi xuống trên người Mạnh Đình, rồi sa đó ngồi xuống, "Ăn đi."

Bên trên hai đĩa ngoại trừ thịt, còn có chút rau salad, suy nghĩ của anh ngược lại rất chu toàn.

Mạnh Đình cũng không xoi mói, cậu vẫn như cũ ăn tới rất ngon, ba người Yến Tuy và Chu Minh Cố Lãng không có tán gẫu, qua hồi lâu, Mạnh Đình mới ngẩng đầu nhìn về phía Cố Lãng và Chung Minh, nghi hoặc hỏi, "Các anh mới vừa nãy là chê cười tôi sao?"

Cậu hình như không có làm chuyện gì khiến người ta chê cười đi.

Cố Lãng và Chung Minh thần sắc lập tức ngừng lại, nhưng cực kỳ vất vả nhịn xuống cười muốn phun ra kia, "Không dám, không dám."

Có Yến Tuy nhìn chằm chằm, bọn họ làm sao dám.

Chung Minh mặc dù tám phần có thể sẽ là gia chủ tương lai của Chung gia, nhưng cũng là chuyện của 20 30 năm sau, cùng Yến Tuy gia chủ đương quyền của Yến gia này vẫn là có khác biệt rất lớn, người ngoài đều cảm thấy quan hệ của bọn họ giống nhau, quả thực giống nhau, nhưng cái này không giống cái kia, bọn họ chẳng qua là một kiểu bạn bè so với bạn chí cốt tri âm kém hơn một chút mà thôi.

Trước kia sẽ tốt hơn chút, nhưng kể từ khi Yến Tuy làm gia chủ, lui tới dự tiệc nói chuyện đều là ông nội của anh hoặc là cha anh, quan hệ của bọn họ mới dần dần phai nhạt chút ít, chỉ có như vậy, y và Yến Tuy nói chuyện cũng tùy ý hơn với người khác một chút.

"Ê, cậu vẫn chưa trả lời vấn đề lúc trước của tớ đâu?"

Yến Tuy suy nghĩ một chút nói, "Trên trời rớt xuống a." Cho nên khả ngộ bất khả cầu. (Có thể gặp mặt nhưng không thể cầu)

Nghe ra lời của Yến Tuy, Chung Minh thực sự là vất vả lắm mới nhẫn nại được tinh thần bát quái của mình, y cho Cố Lãng một khuỷu tay, hắn rõ ràng biết nhiều hơn y, nhưng lúc trước y hỏi thế nào, hắn một câu cũng không tiết lộ với y.

Cố Lãng "Tê" một tiếng, động tĩnh hơi lớn, 3 người kia bao gồm Mạnh Đình liền đều nhìn chằm chằm hắn, hắn sờ sờ xương sườn bị Chung Minh đụng vào, cũng dời đi đề tài, "Cậu lúc trước muốn nói chính là, chân trời nơi nào không có cỏ thơm nhể."

Mạnh Đình nghe vậy, liền cũng không kịp ăn, mắt cậu trợn tròn, "Đúng, chính là cái này, tôi mới vừa cứ nghĩ mãi mà không ra."

"Anh thật lợi hại." Ngay cả cậu nghĩ cái gì đều biết hết.

Cố Lãng không nói, Mạnh Đình mấy ngày tiếp theo đoán chừng đều phải suy nghĩ cái này đi, ánh mắt cậu bốn phía tìm kiếm Tô Tư Vũ, nhưng hắn sớm không thấy nữa, "Lần sau hắn còn tới tìm tôi, tôi liền nói cho hắn biết."

Thấy hai người đối diện đều là thần sắc nín cười, Mạnh Đình nghĩ lại một chút, rồi sau đó thu liễm thán phục trên mặt, nghiêm chỉnh cơ thể nói, "Thật ra thì cho tôi thêm chút thời gian, tôi nhất định có thể nghĩ ra được, thật đấy."

Cậu kỳ thực không phải là ngốc tới mức không có thuốc chữa đi…… Không, có lẽ đúng.

Yến Tuy giơ tay lên rơi vào trên tóc Mạnh Đình, nhẹ nhàng vuốt vuốt, ánh mắt quét tới, Cố Lãng và Chung Minh lập tức nghiêm túc lại thần sắc, nhưng vẫn là có chút cười khống chế không được muốn bung lụa, bất

quá Mạnh Đình có thể cảm giác được, loại cười này cũng không mang theo ác ý, cậu lại quét bọn họ một cái, tiếp tục vùi đầu ăn.

Bình thường mà nói Mạnh Đình chống lại Tô Tư Vũ, tất cả mọi người cảm thấy Mạnh Đình muốn chịu thiệt, nhưng sự thật chính là Tô Tư Vũ chút xíu tiện nghi cũng không chiếm được, còn bị phát cáu tới không nhẹ. Nếu không phải trong mắt Mạnh Đình mang theo chút chân thành cứng cỏi, bọn họ thật sự cảm thấy cậu muốn chọc giận Tô Tư Vũ.

Yến Tuy làm yểm hộ, Mạnh Đình ăn bao nhiêu cũng không có bao người để ý, ngay cả ý nghĩ cũng không, cũng không dám trước mặt biểu đạt ý kiến.

Yến hội tiến vào đoạn giữa, cũng chính là vũ hội, khách khứa khiêu vũ uống rượu, bốn người bọn họ ở nơi hẻo lánh này ngồi nửa buổi tối, nói chính xác, là bồi Mạnh Đình ăn cả một buổi tối.

Dạ dày kia liền giống như động không đáy, tựa như Yến Tuy bưng bao nhiêu, cậu đều có thể ăn hết.

Bị cậu ảnh hưởng, Cố Lãng và Chung Minh cũng theo đó ăn không ít, vẫn là cái mùi vị kia, căn bản là không có Mạnh Đình ăn không cảm thấy ngon như vậy, nhưng dù sao cũng nhàm chán, vừa ăn vừa chém gió, cũng rất thú vị.

Sau tiệc khiêu vũ chính là tan cuộc, chính là Mạnh Đình và Yến Tuy cũng phải chia tay.

Chung Minh đứng dậy, trước tiên tiễn bọn Yến Tuy rời đi Mạnh Đình đi kề bên Yến Tuy, cuối cùng nói ra lời đã nhẫn nại hồi lâu, "Em hình như không phải rớt từ trên trời xuống." Cậu rõ ràng là từ Mạnh gia tới, đã từng còn là của người khác không cần.

"Chẳng lẽ bởi vì em là bảo bối, cho nên phải rớt từ trên trời xuống?"

Yến Tuy cũng không biết mình một buổi tối này vì Mạnh Đình cười bao nhiêu lần, anh nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc cậu, "Em thật sự là bảo bối." Còn sắp trở thành của anh.

Mạnh Đình hoàn toàn không nghĩ tới trên người mình có cái gì thuộc về tính chất đặc biệt "Bảo bối" sẽ có, dù sao không thể là bởi vì cậu ngốc đi.

"Em…… Em còn muốn nghĩ một chút."

Trong đôi mắt hoa đào mê mang kia của cậu tỏa ra mỵ sắc, chính là Cố Lãng và Chung Minh nhìn đều cảm thấy ngứa tay, càng không cần phải nói Yến Tuy có thể cảm thụ tới trực quan hơn, tay anh rời khỏi tóc Mạnh Đình, chuyển sang dắt tay cậu, tiếp tục nói nhỏ.

"Em từ từ suy nghĩ, bao lâu cũng không sao cả."

Mạnh Kì đã sớm rồi, thấy bọn họ từ trong đại sảnh đi ra, y liền cũng nghênh đón tới, mặc dù trong lòng y bất bình với Yến Tuy, nhưng cũng sẽ không không có chừng mực biểu hiện ra ngay trước mặt anh, y cười cười với bọn Yến Tuy, liền đi về phía Mạnh Đình.

Đêm đã khuya, tiếp tục để Yến Tuy tiễn cậu, nhiều lần trắc trở cũng không cần thiết, cậu chậm rãi buông tay Yến Tuy ra, đi ra một bước, cậu lại quay đầu lại nhìn về phía Yến Tuy, "Em sẽ hảo hảo nghĩ, lần tới gặp em cho anh biết."

"Được."

Yến Tuy trả lời, nhu hòa trong thần sắc của anh đám Cố Lãng chưa từng thấy qua, bọn họ chợt hiểu ra, Yến Tuy này coi như là ngã trên người Mạnh Đình rồi.

Mạnh Đình quay người lại, đi theo Mạnh Kì sau đó ngồi lên xe, cậu nhấn cửa sổ xuống, nhô ra nửa cái đầu, xa xa nhìn về phía Yến Tuy cười, lại vươn một tay ra, vẫy a vẫy, đến lúc xe chạy, mang theo Mạnh Đình rõ ràng luyến tiếc Yến Tuy rời đi.

15. Chương 15

Yến Tuy nhìn chăm chú phương hướng thân xe biến mất trong chốc lát, lại xoay người gật đầu một cái với Chung Minh và Cố Lãng, rồi sau đó lên xe của anh, rất nhanh liền cũng rời khỏi địa giới của Chung gia.

Sau khi anh ngồi lên xe, thần sắc nhanh chóng lạnh xuống, anh lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại.

"Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện ba năm cao trung của Mạnh Đình."

Sẹo lòng bàn tay Mạnh Đình cùng dấu vết trên tay cậu, khiến anh không cách nào phớt lờ.

Trở lại Yến trạch, cũng không ngoài ý muốn, anh gặp Hà Uyển ở trong phòng khách chờ anh.

Thời gian này phần lớn người giúp việc đều đi nghỉ rồi, trong phòng khách lớn như thế, chỉ một mình bà ngồi, không bật TV, cũng không nghịch điện thoại di động, cứ như vậy ngồi theo dáng vẻ tiêu chuẩn, đổi lại là người khác đã sớm bị bà dọa sợ rồi.

Yến Tuy cũng không có cảm giác, lúc Hà Uyển nhìn sang, anh nhẹ nhàng vuốt cằm, rồi sau đó liền đi về phía cửa thang gác.

"Tuy Nhi."

Hà Uyển ngồi bất động, gọi Yến Tuy một câu, Yến Tuy dừng bước, xoay người lại, nhìn về phía Hà Uyển, đợi bà tiếp tục nói xong.

"Con gặp qua Mạnh Đình rồi đi, có thể có chỗ nào không thích ở cậu ta hay không?"

"Không có," Yến Tuy nói, lại đi hai bước về phía Hà Uyển, tiếp tục vuốt cằm, "Ngài nghỉ ngơi sớm một chút."

Dứt lời, anh cũng không cho Hà Uyển cơ hội giữ lại, xoay người, đi lên lầu 2, mở cửa phòng mình ra đi vào, lại đóng cửa lại.

Hà Uyển vẫn như cũ ngồi im, hồi lâu sau, bà mới cười lạnh một tiếng, chỉnh lý tốt thần sắc, lại không ngủ trong phòng ở nhà cũ, mà là đi ra cửa quay trở lại chỗ ở của bà, bà hận Yến gia, hận hết thảy liên quan tới nó, liền cũng bao gồm Yến Tuy, mặc dù đó là con trai của bà.

Mạnh Đình còn muộn hơn Yến Tuy 5 phút mới tới Mạnh trạch, như vậy tính ra, vốn là lộ trình nửa giờ, đường về ước chừng hơn 1 tiếng.

Cũng là bởi vì Mạnh Kì nửa đường nhận được tin tức, chuyển hướng đi phía khác, đón Mạnh Tiêu uống say khướt suýt chút nữa xảy ra chuyện trở về.

"Chẳng lẽ là đàn ông, chú mày còn muốn người khác thượng, cậu ta còn không xứng với con riêng của Mạnh gia tôi."

Đó chính là một nhà giàu mới nổi trà trộn tới yến hội, ngay cả một nửa người trong vòng đều không phải, hoa ngôn xảo ngữ mấy câu đã đem Mạnh Tiêu mê hoặc tới mức tìm không ra bắc, kém chút nữa bị bỏ thuốc thất thân rồi, thay đổi thời gian trường hợp, y khẳng định sẽ không quản hắn, nhưng Mạnh Tiêu là y mang tới yến hội của Chung gia, xảy ra chuyện, y cũng không thoát khỏi quở trách.

Dị thường trên người Mạnh Tiêu cũng không hoàn toàn tiêu tán sạch sẽ, mặc dù thần trí căn bản khôi phục rõ ràng, tâm tình cũng không chịu khống chế lớn.

Hắn sắc mặt xanh đỏ lẫn lộn, phẫn nộ cùng cực, hắn nhìn thần sắc Mạnh Đình đặc biệt âm ngoan, Mạnh Đình chống lại ánh mắt của hắn, đầu lông mày cau lại, nhưng vẫn là không nói gì, cái gì cũng đều không làm.

Mạnh Kì lại nhận hai cuộc điện thoại, y từ vị trí phó lái xoay người lại, ánh mắt kia hận không thể lăng trì Mạnh Tiêu, "Quả nhiên là bạch nhãn lang, ngay cả người trong nhà cũng tính kế!"

Mạnh Tiêu trở về đã nhiều năm như vậy, làm sao có thể ngay cả nhà giàu mới nổi và con cháu của nhà giàu chân chính đều không phân biệt được, chẳng qua là Mạnh Tiêu thấy gã có tiền, muốn khiến gã xài tiền vì hắn, cứ như vậy vẫn luôn bám theo, bất quá chia tay là chuyện sớm muộn.

Hắn nghe được chuyện Mạnh Kì muốn dẫn Mạnh Đình tới yến hội, trong lòng sinh kế, càng nghĩ, càng không muốn bỏ qua, nhưng hắn không nghĩ tới mấy người Yến Tuy cả tối cơ hồ là trông coi Mạnh Đình một tấc cũng không rời.

Mà cái tên nhà giàu mới nổi kia cũng tồi tệ, xa xa nghe được Mạnh Đình là người của Yến Tuy, gã đâu còn dám đụng tới, ngược lại cảm thấy là Mạnh Tiêu hại gã, gã có thể trà trộn tới yến hội của Chung gia, đã nói lên bản lĩnh của gã không nhỏ, hắn liền thay đổi tính kế Mạnh Tiêu, nhiều lần nhằm vào lại đụng tới nơi này của gã, lại là muốn bán cho Mạnh gia hắn một cái tốt.

Đương nhiên, nếu như gã có cách tìm tới Yến Tuy, cũng sẽ không tìm đến hắn, cho đến lúc này Mạnh gia liền thực sự mất mặt.

"Tại sao không thể tính kế, đều là con riêng, tại sao cậu ta có thể gả tới Yến gia, tôi lại không được?"

Huống chi hắn còn trở lại Mạnh gia sớm hơn Mạnh Đình, những năm này vì lấy lòng Lí Nhất Phỉ và lão gia tử, tốn không ít tâm tư, nhưng cuối cùng thì sao, có hôn sự tốt, người nghĩ tới cũng không phải hắn.

Nếu như Mạnh Đình xảy ra chuyện, Mạnh lão gia tử vì không để cho hôn sự ngâm nước nóng, nhất định phải tiếp tục chọn người từ Mạnh gia, vậy còn có ai thích hợp hơn hắn sao?

"Không phải là gương mặt sao? Phá hủy, tao xem mày lấy cái gì câu dẫn Yến Tuy?" Mạnh Tiêu giờ phút này dưới sự kích thích còn sót lại dược vật cùng hơi rượu, thật là cái gì cũng dám nói.

Hắn không chỉ có dám làm còn dám làm (chỗ này thì có gì khác nhau nhể, hay tác giả viết nhầm), vung tay bắt đầu làm liền muốn tới rạch mặt Mạnh Đình, nhưng chính là hắn không khiêu khích trước, Mạnh Đình cũng không có ý định bỏ qua cho hắn.

Sau khi nghe được Mạnh Tiêu thừa nhận muốn tính kế cậu, cảm xúc trên mặt Mạnh Đình liền đều biến mất sạch sẽ, loại lãnh đạm này cũng không tốt hơn Yến Tuy bình thường bao nhiêu, ánh mắt cậu nhìn Mạnh Tiêu, giống như một thợ săn cay độc theo dõi con mồi của hắn, cậu khoát tay túm được cổ tay Mạnh Tiêu, lực mạnh mẽ bẻ gãy, trực tiếp tháo khớp các ngón tay của hắn, một cái tay khác, cậu cũng không bỏ qua cho.

"Á á!" Kêu liên tục 2 tiếng thảm thiết Mạnh Tiêu cơ hồ bị đau tới ngất đi.

Mà Mạnh Đình lại nhìn chằm chằm chân hắn, tư thế rất muốn tháo khớp chân hắn ra.

"Đừng, đủ rồi, Mạnh Đình đủ rồi!"

Mạnh Kì nhìn Mạnh Đình nuốt một ngụm nước bọt, đây chính là Mạnh Đình lúc trước ở trước mặt Yến Tuy mềm mại ngoan ngoãn sao, đây chính là một con sói ác khoác da tiểu bạch thỏ, người bình thường ngay cả có năng lực bẻ gãy cánh tay nam nhân trưởng thành, cũng sẽ không có quả quyết như cậu, tàn nhẫn mà có hiệu suất như vậy.

Cậu rốt cuộc là những thủ đoạn này như thế nào sẽ, đừng nói đánh nhau, chính là dùng để giết người, cũng dễ dàng a.

So với thảm trạng của Mạnh Tiêu giờ phút này, hai quyền hôm qua Mạnh Đình cho y, tuyệt đối coi là lưu tình với y rồi.

Mạnh Đình vốn là một cái liền có thể nhìn thấu, giờ phút này bí hiểm trong mắt Mạnh Kì dâng lên rồi.

Ánh mắt Mạnh Kì quét về phía tài xế thần sắc biến ảo cực nhanh, lạnh lùng nói, "Hảo hảo lái xe."

"Vâng."

Tài xế đáp lời, tiếp tục không dám nhìn Mạnh Đình thông qua gương chiếu hậu nữa, Mạnh Đình nhưng chính là hắn và Mạnh Trung cùng tới đón, giờ phút này tự nhiên cũng chịu chấn động.

Xe dừng lại, Mạnh Đình xuống xe trước, tự cậu trở về phòng, Mạnh Kì cũng không dám giữ cậu, y mang theo Mạnh Tiêu tới hậu trạch, Mạnh lão gia tử đã ngủ, Phùng Trạch Kiều nhưng còn chưa ngủ, bộ dạng Mạnh Tiêu thực sự thê thảm, bà sai người tìm bác sĩ, rồi cùng Mạnh Kì bàn bạc một chút, giữ lấy điện thoại của Mạnh Tiêu, để người giữ ở cửa của hắn, tất cả chờ ngày mai Mạnh lão gia tử tỉnh lại rồi hãy nói.

Dĩ nhiên, có thể quyết định như vậy điều kiện tiên quyết là Mạnh Đình thật sự không có chuyện gì, bằng không hôn sự này tuyệt đối ngâm nước nóng.

Chuyện này phát sinh ở Chung gia, Chung Minh không bao lâu nữa sẽ biết chân tướng sự việc, chần chờ chốc lát, y liền gọi điện thoại cho Yến Tuy, bằng không để lâu điện thoại của Yến Tuy liền gọi tới chỗ Mạnh Đình.

Mạnh Đình sau khi trở về phòng, tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường nổi lên buồn ngủ, trong lòng cậu trống rỗng, cũng không có gánh nặng trong lòng đặc biệt rõ ràng, Mạnh Tiêu kia lúc trước không có ý tốt với cậu, cậu trước kia đối với người như vậy, đều không nương tay, lần này cũng không ngoại lệ.

Cậu không sợ Mạnh Tiêu, nhưng đối với chi thứ hai của Mạnh gia phía sau Mạnh Tiêu, có chút sợ hãi, bọn họ nhưng sẽ không đánh nhau một trận với cậu, luận về thắng thua.

Bất quá điện thoại của Yến Tuy gọi tới, cậu vẫn là rất cao hứng.

"Yến Tuy," Cậu nằm nói chuyện, thanh âm thấp một chút, cậu túm một cái gối ôm vào trong ngực, vừa lúc đặt ngón tay linh hoạt sở trường kia lên phía trên.

"Em ở đâu?" Yến Tuy trực tiếp hỏi, cũng là muốn trước tiên xác định an toàn của Mạnh Đình.

"Em ở trong phòng, nằm trên giường." Mạnh Đình thành thật trả lời.

Lại là hồi lâu trầm mặc, Mạnh Đình mới tiếp tục mở miệng, cậu đã quyết định muốn dùng chân thành đối đãi với Yến Tuy rồi, chuyện này liền cũng sẽ không giấu diếm.

"Yến Tuy, em mới vừa rồi lại đánh nhau."

"Xảy ra chuyện gì?" Yến Tuy mi tâm nhăn lại, thanh âm cũng theo đó lạnh lùng, Mạnh Đình có chuyện tham dự đánh nhau gì đó, Chung Minh cũng không dám nói với anh.

Mạnh Đình liền đem chuyện bọn họ đột nhiên đổi đường đón Mạnh Tiêu về, lời của Mạnh Tiêu và Mạnh Kì thuật lại một lần.

"Em không phải quá rõ, nhưng là Mạnh Tiêu không tốt, hắn muốn hại em, em liền đánh hắn."

Mạnh Đình từ nhỏ đến lớn gặp quá nhiều ác ý, khiến cậu đối với loại tâm tình này hết sức nhạy cảm, thời gian rất dài, cậu đều sẽ chọn bạo lực giải quyết. Nhưng sau đó, cậu dần dần biết, bạo lực có lúc cũng không thể giải quyết vấn đề, còn có thể mang đến phiền toái vì mình, cậu liền học nhẫn nhịn.

Nhưng loại nhẫn này, cũng là có điểm mấu chốt, trước kia là đồ ăn của cậu, an toàn của người thân của cậu, hiện tại còn bao gồm hôn sự của cậu và Yến Tuy, mà Mạnh Tiêu không chỉ có muốn rạch mặt cậu, còn rõ ràng mơ ước đến Yến Tuy rồi, cậu liền không có ý định nhẫn nữa.

"Cũng chính là khiến hắn ta đau vài ngày, em biết, không thể giết người."

Giết người là phải đền mạng, cậu chỉ có một mạng, cậu muốn mình sống, không muốn cho người khác, còn là người cậu vạn phần chán ghét kia.

Yến Tuy hiếm thấy trầm mặc, anh từ trong lời nói của Mạnh Đình cảm thấy ra chút ý vị rất vi diệu, cậu nói như vậy, đã nói lên cậu từng bị bức tới mức độ động tới ý nghĩ giết người, cuối cùng lại áp chế xuống.

Một loại tâm tình phiền não không biết từ đâu đối với Mạnh Đình, từ đáy lòng Yến Tuy lan tràn ra.

Anh cần phải đối với hành vi của Mạnh Đình trách cứ hoặc là khuyên can chút gì đó, nhưng cuối cùng anh không nói gì, thậm chí cũng không hỏi gì, thái độ đối đãi giống với vết sẹo trên tay cậu, anh muốn biết cái gì, sẽ tự mình đi biết, cũng không cần Mạnh Đình lại lộ ra vết sẹo để anh biết.

Mạnh Đình hai đời căn bản là không có nhìn người đối diện, cậu duy nhất chỉ có thể coi như là nhìn rõ ràng chính bản thân cậu, cậu biết mình không bình thường, vô luận cậu từng cố gắng muốn bình thường bao nhiêu, nhưng cậu rõ ràng, đây chẳng qua là giả bộ vô tội cho người khác nhìn, cậu bên trong vẫn như cũ là không bình thường, vẫn luôn như vậy.

"Mạnh Đình……" Yến Tuy rốt cục đã mở miệng.

"Dạ?" Mạnh Đình nhẹ nhàng trả lời, trong thanh âm mang theo chút thấp thỏm cùng cùng luống cuống. Cậu luôn ngốc như vậy, lúc này mới bao lâu liền đem vấn đề càng ngày càng nghiêm trọng của mình bại lộ với Yến Tuy, cậu nhất định là bị ghét bỏ rồi.

"Sau này anh chăm sóc em." Mạnh Đình còn nhỏ, có người chăm sóc, cũng có thể bài trở lại một chút.

Mà Mạnh Đình trong trí nhớ chưa từng khóc, trong nháy mắt Yến Tuy dứt lời, hốc mắt liền đỏ.

"Yến Tuy…… cảm ơn anh."

Bất kể Yến Tuy sau này có thể đối tốt với cậu hay không, chỉ lời này của anh với cậu, là cậu có thể dốc toàn bộ báo đáp anh.

Lời này nói ra, chính là bản thân Yến Tuy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện cũ của Mạnh Đình một chút cố ý bị che giấu, anh mặc dù còn chưa biết, nhưng đại khái có thể đoán ra một phần, anh vốn ý định chịu trách nhiệm nên có với vợ của mình, hiện tại vị trí thê tử của anh chính là Mạnh Đình, anh nguyện ý chịu trách nhiệm tới mức nhiều hơn một chút.

Những lời này, quyết định như vậy, cũng chỉ là anh nguyện ý mà thôi.

"Đi ngủ đi," Thanh âm của Yến Tuy lại thấp một chút, giống như là một loại cố ý dỗ cậu ngủ, "Ngủ ngon."

Mạnh Đình cũng hạ thấp thanh âm, "Ngủ ngon."

Đợi một lát, hai bên lại đều không ai cúp điện thoại, Yến Tuy chỉ có thể tiếp tục mở miệng, "Em cúp trước."

"Vâng," Mạnh Đình trả lời, sau đó mới lấy điện thoại di động từ bên tai ra, nhấn nút tắt.

Vốn là tối nay, cậu đại khái là ngủ không được, nhưng sau khi nhận điện thoại của Yến Tuy, trái tim cậu lại lần nữa dẹp yên xuống, mí mắt dần dần nặng trĩu, tiếp theo không lâu Mạnh Đình liền ngủ thiếp đi.

Trước khi ngủ, cậu còn suy nghĩ, cậu đã có người chăm sóc rồi, cái này thực sự tốt, tốt giống như gả cho Yến Tuy vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đình tử thật ngoan, nhưng là không dễ ăn hiếp

~Con editor có lời muốn nói: huhuuu ẻm Đình thật đáng yêu nhưng cũng thật đáng sợ, cơ mà tui thứt =)))

16. Chương 16

Vẫn như cũ ở trong cơn ác mộng tỉnh lại, Mạnh Đình hòa hoãn một chút, ký ức dần dần thu lại, nghĩ tới cuộc điện thoại của Yến Tuy đêm qua, loại vui sướng này trong nháy mắt rời khỏi u buồn ngủ không ngon mang tới, sắc trời còn muốn u ám hơn ngày thường một chút, nhưng Mạnh Đình vẫn là đứng dậy chạy bộ sáng sớm.

Chạy được một nửa ngày thường, trời đã mưa rồi, Mạnh Đình vẫn như cũ không ngừng lại, tiếp tục chạy xong những cái đã định ra từ sớm, vuốt mái tóc và quần ướt nhẹp trở về phòng khách đại trạch.

Mà trong phòng khách đang náo nhiệt, Mạnh lão gia tử, Phùng Trạch Kiều, Lí Nhất Phỉ, còn có Mạnh Kì và Mạnh Tiêu đều ở đây.

Mạnh Tiêu hai tay quấn băng gạc và băng vải đều đeo trên cổ, nhìn thấy Mạnh Đình, ánh mắt vẫn như cũ hận không thể ăn cậu.

Mạnh Tiêu nhưng so với mấy người giáo huấn Mạnh Đình ngày xưa còn khó dây dưa hơn nhiều, bọn họ bị đánh sẽ biết sợ, nhưng Mạnh Tiêu không chỉ không sợ, còn muốn oán hận, Mạnh Đình và hắn coi như là hoàn toàn kết thù rồi.

"Đi nói xin lỗi với Mạnh Đình."

Mạnh lão gia tử lên tiếng, Mạnh Tiêu tiếp tục oán hận, cũng phải ngoan ngoãn theo lời ông nói đi làm.

"Thật xin lỗi, hôm qua là tôi sai rồi, xin hãy tha lỗi cho tôi."

Mạnh Tiêu đưa lưng về phía mọi người, thanh âm tuyệt đối là đầy áy náy, nhưng thần sắc hoàn toàn không phải là như thế, thậm chí ẩn hàm khiêu khích.

"Tách tách" một tiếng, Mạnh Đình đột nhiên cầm lấy điện thoại chụp lấy hắn, cậu tiến lên hai bước, nhìn về phía Mạnh lão gia tử, "Ngài xem hắn chính là biểu tình này đối diện với tôi, vừa khó coi lại vừa chán ghét."

Mấy hôm nay Mạnh Đình không có chuyện gì làm nhàm chán, chức năng trong điện thoại di động đều nghĩ ra rồi, mà chức năng chụp ảnh này, cậu kiếp trước đều không dùng, bất quá đây là lần đầu tiên dùng để chụp người khác, còn là chụp người đáng ghét, chờ Mạnh lão gia tử nhìn xong, hắn lập tức liền xóa bỏ.

Mạnh Tiêu đầy mặt kinh ngạc, Mạnh Kì không nhịn được ngoắc ngoắc khóe miệng, nhận lấy điện thoại trong tay Mạnh Đình, đi về phía Mạnh lão gia tử.

"Nghiệt chướng!" Mạnh lão gia tử trung khí rất đủ, rống lên một tiếng, Mạnh Tiêu chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất.

"Ông nội, con…… con……" Có hình chụp, hắn hết đường chối cãi, hắn sao nghĩ tới Mạnh Đình lại đột nhiên giảo hoạt như vậy đây.

"Ông nội." Mạnh Kỳ đứng bên cạnh Mạnh lão gia tử cũng gọi một câu, rồi sau đó chậm rãi nói, "Muốn con nói xin lỗi một chút thành ý sao được chứ, nếu Ngũ đệ thái độ không đủ, con thấy tiệm cà phê trên danh nghĩa của cậu ấy giao cho Thất đệ làm chịu tội được rồi."

Tiệm cà phê này là Mạnh Tiêu lấy lòng Lí Nhất Phỉ nhiều năm, bà lấy được cho hắn, đưa cho Mạnh Đình trên danh nghĩa còn đang trong tay chi thứ hai, nhưng Mạnh Đình không chỉ lập tức sẽ gả ra ngoài, trong lòng rõ ràng đã nghiêng tới chi lớn bên kia mà đi rồi.

Một tiệm cà phê đối với bọn họ mà nói không coi là cái gì, nhưng chân muỗi có nhỏ đi nữa, đó cũng là thịt, còn là đưa tới chi lớn bên kia, chút nụ cười ôn nhu Lí Nhất Phỉ duy trì kia cũng nhanh chóng vỡ vụn rồi.

"Tôi thấy Kỳ nhi này chú ý cho kỹ." Lí Nhất Phỉ mất hứng, Phùng Trạch Kiều khẳng định cao hứng, bà làm ra quan hệ thông gia tốt như vậy cho Mạnh gia, chính là thời điểm được sủng ái, Mạnh lão gia tử cơ hồ không có gì do dự liền đáp ứng.

"A Văn ngươi đi làm, quán ăn trên lầu của tiệm cà phê cũng giao cho Mạnh Đình."

"Vâng." Văn thúc gật đầu, y xử lý chuyện này hiệu suất đương nhiên cao, chưa tới hai ngày khẳng định là xong cho Mạnh Đình.

Mạnh Tiêu cảm thấy thịt đau, quán ăn kia nhưng còn muốn kiếm được nhiều hơn tiệm cà phê, khách hàng phong phú, quản lý đã tạo thành hệ thống, căn bản không cần Mạnh Đình phí tâm tư gì, liền có đống tiền lớn vào sổ rồi, mặc dù có thể còn không bằng Lí Nhất Phỉ Phùng Trạch Kiều tùy ý mua một hai châu báu đồ trang sức đeo tay, nhưng đối với tiểu bối bọn họ mà nói, tuyệt đối thỏa mãn gái hồng lâu dùng rồi.

Mạnh Kỳ khẳng định không thiếu tiền, nhưng bọn họ làm con riêng rất thiếu, nếu không cũng sẽ không có chuyện Mạnh Tiêu hạ thấp phong cách, đi treo lên một tên nhà giàu mới nổi chưa nhập cách.

(Nhập cách: phù hợp với quy luật nhất đinh (theo Baidu))

Nhà hàng và tiệm cà phê liền lầu trên lầu dưới, Mạnh Tiêu sao có thể chưa từng mơ ước, trước mắt không chỉ có nhà hàng trở thành của Mạnh Đình, vốn là tiệm cà phê thuộc về hắn cũng trở thành của Mạnh Đình

rồi, hắn trong nháy mắt thở phì phì như trâu, nếu không phải hai tay hắn đã bị phế, hắn đều muốn xông lên tiếp tục đánh một trận với Mạnh Đình.

"Kiến thức hạn hẹp, Đình nhi vừa trở về, con là anh trai tặng quà ra mắt thì sao?" Lí Nhất Phỉ cũng không muốn để cho Mạnh Tiêu tiếp tục mất mặt, lời của bà còn có tác dụng hơn lời của Mạnh lão gia tử đối với hắn.

Mạnh Tiêu cúi đầu, cũng không dám biểu đạt cái gì.

Còn những cái khác, đêm qua đã có Văn thúc và Mạnh Kỳ đi giải quyết tốt hậu quả rồi, cũng không tạo ra ảnh hưởng gì quá lớn, mà Mạnh Tiêu bị thương, lại phá tiền, chuyện này coi như là đã qua, nhưng Mạnh Tiêu và Mạnh Đình cũng biết, vẫn chưa xong, chỉ cần cho Mạnh Tiêu cơ hội, hắn nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng với Mạnh Đình, tìm cơ hội hãm hại.

Mạnh Đình âm mưu quỷ kế từ trước đến giờ không có cách, chính là biết Mạnh Tiêu còn muốn hại cậu, cũng không biết làm thế nào mới tốt, cậu lại không thể giết người. Đương nhiên, trong lòng cậu càng có khuynh hướng đánh Mạnh Tiêu vài trận, đánh hội đồng tới lúc hắn sợ thì thôi! (ôi em ác quớ =.=")

Mạnh lão gia tử Phùng Trạch Kiều lần lượt rời đi, Lí Nhất Phỉ cũng để Mạnh Tiêu đưa bà về phòng, Văn thúc đi làm thủ tục thay đổi quán ăn và tiệm cà phê, ngoại trừ mấy người giúp việc đi ngang qua, trong đại sảnh lại chỉ còn Mạnh Đình cùng Mạnh Kì.

"Ây yo, tiểu Thất trở nên thông minh nha."

Y cầm lấy điện thoại di động, rất nhanh liền ấn vài phím, sau đó mới đưa trả lại cho Mạnh Đình, "Số của tôi, sau này có chuyện gì gọi cho tôi, tôi thế nào cũng coi như đại ca của cậu."

"Không phải là chụp ảnh? Anh không biết dùng?" Mạnh Đình nhận lấy điện thoại di động, thả lại trong túi quần, lúc này mới thở phào một cái, cậu vừa nãy đúng là có chút sợ Mạnh Kỳ không trả điện thoại của cậu, đây chính là của Yến Tuy đưa cho cậu.

Mạnh Kì im lặng, chỉ có thể nói y không nghĩ tới còn có thể dùng như vậy.

"Hắt xì," Với mái tóc và quần áo ướt nhẹp, ở phòng khách trì hoãn lâu như vậy, Mạnh Đình nhịn không được hắt hơi một cái.

"Trời này còn chạy cái gì?" Mạnh Kỳ cau mày nhìn, y nhìn về phía một nữ hầu trong phòng khách, "Tiểu Phương, mang khăn lông tới đây."

"Không cần, tôi trở về tắm."

Mạnh Đình gật đầu với Mạnh Kỳ, liền xoay người lên lầu trở về phòng. Nhưng còn chưa tới phòng, cậu lại hắt xì liên tiếp hai cái.

Thân thể cậu trước kia không có kém như vậy, ngay cả gặp mưa chạy toàn bộ hành trình, hôm sau cũng vẫn đi học, cậu suy nghĩ một lát, đoán là bởi vì gần đây ngủ không ngon, thân thể mới kém.

"Hắt xì!" Cậu lại hắt xì một cái.

Sau khi nhanh chóng tắm nước nóng sạch sẽ, Mạnh Đình liền định làm ổ trở lại trên giường, đắp kín, ra một chút mồ hôi, hẳn là rất nhanh sẽ tốt.

Mạnh Kỳ mấy hôm nay sống chung với Mạnh Đình cũng thực sự có chút tình nghĩa, Mạnh Đình đánh y tàn nhẫn, nhưng ai khiến y nhìn cậu thuận mắt nhỉ, y cầm chút thuốc, lại tới gõ cửa.

Gõ một lúc lâu, mới nhìn thấy Mạnh Đình mang theo mái tóc lộn xộn ướt nhẹ tới mở cửa.

"Cậu bị ngu hả? Đầu tóc còn chưa khô đã đi ngủ rồi?"

Mạnh Đình mắt sương mù trợn tròn, sờ sờ tóc mình một cái, quả thực lại ướt rồi, cậu trừng Mạnh Kỳ, "Đây là mồ hôi, anh không hiểu."

Cậu thật vất vả mới trùm kín ra mồ hôi, bất quá lại gội đầu, tắm rửa quả thật rất cần thiết.

Mạnh Kỳ quả thực muốn bị "không hiểu" này của Mạnh Đình chọc tức, y đưa tay chống trên cửa, ngữ khí chậm lại, "Đi lau tóc khô, tôi cho người thay vỏ chăn cho cậu, đây là thuốc cảm, uống xong nghỉ ngơi đi."

Mạnh Đình nhìn Mạnh Kỳ một chút, lại quay đầu lại nhìn một chút giường chiếu bị cậu làm cho ngổn ngang, cuối cùng gật đầu, tránh cơ thể sang một bên, để Mạnh Kỳ tiến vào.

Mạnh Đình lại đánh giá Mạnh Kỳ một cái, xác định y sẽ không làm loạn phòng cậu, cậu mới đi vào phòng tắm.

Mạnh Kỳ tự mình từng trải qua một lần, lại vây xem một lần lực sát thương đáng sợ của Mạnh Đình, y cho dù còn có tà tâm kia, cũng không còn gan làm hại kia nữa, huống chi phía sau Mạnh Đình, còn có Yến Tuy, cậu thậm chí cả Mạnh gia đều chọc không nổi.

Y giống như y đã nói, cho người đi vào thay vỏ chăn cho Mạnh Đình, sau đó còn có tâm rót nước cho cậu, thậm chí người giúp việc đưa điểm tâm của Yến Tuy đưa tới cho Mạnh Đình, y cũng nhận thay.

Bất quá Mạnh Đình ở trong phòng tắm cũng ở tới quá lâu, như vậy không biết chiếu cố bản thân, còn cảm giác mình đặc biệt hiểu người, y cũng là lần đầu nhìn thấy hắn tiếp tục "Cộc cộc cộc" gõ cửa, "Mạnh Đình, cậu có phải ngất bên trong rồi không?"

"Cậu nếu không ra, tôi phá cửa đấy."

Mạnh Kỳ còn muốn thay đổi thuyết pháp, Mạnh Đình liền mở cửa ra, cậu mặc đồ ngủ tay dài, bọc mình tới nghiêm nghiêm thực thực, đầu tóc cũng lau khô, mang trên mặt chút đỏ ửng, cũng không biết là tắm, hay là thân thể đã nóng lên.

Mạnh Kỳ giơ tay lên vừa muốn sờ trán cậu, ánh mắt mềm mại của Mạnh Đình, trong nháy mắt liền sắc bén.

Mạnh Kỳ run rẩy thu tay mình lại, "Thuốc ở đây, nhớ uống, bên kia còn có bữa sáng."

"Còn có không thoải mái liền nói một tiếc, trong nhà mời bác sĩ vẫn là rất tiện."

"Ờm." Mạnh Đình trả lời, sau đó nhìn chằm chằm Mạnh Kỳ, thấy y không có chút nào tự giác, cậu cũng chỉ có thể mở miệng báo cho biết, "Cảm ơn anh, bất quá tôi cần nghỉ ngơi rồi, anh ở trong phòng tôi không tốt."

Mạnh Kỳ lại tiếp tục trợn hai mắt nhìn cậu, cuối cùng bất đắc dĩ từ trong phòng Mạnh Đình đi ra, trước khi ra cửa, y lại quay đầu lại nói, "Tôi trở về chỗ ở của mình, cậu có chuyện gì tìm Văn thúc, đừng giấu không nói."

Mạnh Kỳ thề, y cho tới bây giờ chưa từng thao tâm qua làm bà thím như này, nhưng Mạnh Đình rõ ràng không hiểu cậu phần này khó mà có được.

"Cảm ơn." Mạnh Đình khách khí nói với Mạnh Kỳ, rồi sau đó đóng cửa lại.

Mạnh Đình cũng không phải là hoàn toàn không hiểu, phần thiện ý kia Mạnh Kỳ đối với cậu, nhưng y là người Mạnh gia, liền nhất định cậu không cách nào mở lòng với y. Cậu nhìn về phía hộp đựng thức ăn trên bàn, lọ thuốc và nước, cậu đi về phía trước, cầm lấy lọ thuốc, cuối cùng lại vứt nó xuống thùng rác.

Cậu mở hộp đựng thức ăn ra, ăn hai miếng, thần sắc trên mặt mới hoàn toàn khôi phục hòa hoãn, cậu lấy điện thoại từ trong túi áo ngủ ra, gửi tin nhắn cho Yến Tuy.

"Em ăn điểm tâm rồi, ăn rất ngon."

Ăn xong điểm tâm, Mạnh Đình đợi một lát không đợi đến khi Yến Tuy trả lời, cậu liền lại làm ổ trên giường, cả ban ngày, cậu đều là ngây ngốc ngốc, bất quá ngoại trừ Mạnh Kỳ đã rời khỏi nhà cũ, cũng không ai phát hiện Mạnh Đình ngã bệnh.

Mà cậu lại sa vào chu nhi phục thủy (buồn ngủ), tựa hồ vĩnh viễn sẽ không có trong ác mộng kết thúc, điện thoại rung hai lần, cậu cũng không phát hiện.

"Nơi này là phòng của Mạnh Đình thiếu gia." Văn thúc buổi trưa liền nhận được thông báo, Yến Tuy sẽ tới Mạnh trạch, nhưng chính là tiếp đãi người ngay trước mắt, y vẫn cảm thấy không chân thực.

Mà Yến Tuy tới nơi này, tán gẫu với Mạnh lão gia tử là một mặt, chủ yếu hơn là, anh tới xem Mạnh Đình một chút, thuận tiện dẫn cậu đi làm giấy hôn thú của bọn họ. Vốn là thư ký Vương chỉ cần cầm ảnh của hai người, hắn có thể làm tốt, nhưng bị Yến Tuy bác bỏ.

Anh nhớ Mạnh Đình hi vọng gả cho anh như vậy, tự mình làm chứng nhận, hẳn là sẽ rất cao hứng đi, để cậu cao hứng là một mặt, tối hôm qua chính là cuộc điện thoại kia, khiến Yến Tuy có chút bận tâm Mạnh Đình, không gặp được người luôn không yên lòng, mấy lý do cùng cộng lại, anh liền tới đây.

Văn thúc gõ cửa, cũng không thấy người mở ra, y cũng có chút lúng túng, song y chỉ có thể tiếp tục gõ.

Lại qua hồi lâu, Mạnh Đình mới tới mở cửa.

Sắc mặt còn khó coi hơn buổi sáng một chút, bởi vì liền tục trong cơn ác mộng không ngừng, tâm tình cậu vốn là hỏng bét, còn bị loại tiếng gõ cửa đơn điệu không ngừng cứu tỉnh, thần sắc cậu dĩ nhiên là uể oải phiền não hơn chút.

"Chuyện gì…… Yến Tuy?" Mạnh Đình không nhịn được đưa tay xoa mắt, sợ mình ngủ mơ nhìn lầm người, nhưng sau khi cậu dụi xong, Yến Tuy còn đang ở trước mắt cậu, chẳng qua là anh mi tâm cau lại, thấy thần sắc của anh có chút lạnh.

Mà Mạnh Đình ngoại trừ thiện ý ác ý bên ngoài, đối với những cái khác tâm tình cũng không mẫn cảm, lúc này lại ngã bệnh, tự nhiên càng trì độn hơn chút, thân thể cậu bổ nhào về phía trước, nửa nằm nhoài trên người Yến Tuy, lại đưa tay sờ sờ khuôn mặt anh, "Nóng, là người thật, không phải là mộng."

Trong mắt Yến Tuy hiện lên mấy phần bất đắc dĩ, anh ôm Mạnh Đình, nhìn về phía Văn thúc.

Văn thúc mặc dù rất là kinh ngạc Mạnh Đình "Càn rỡ" với Yến Tuy, nhưng y nhiều năm quản gia dày công tu dưỡng, y duy trì thần sắc, khẽ khom người, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Thông báo mà mai không có chương mới nha các nàng, mai tui về quê với ba má nên đành chờ tới ngày kia nhé ^^

17. Chương 17

Mạnh Đình nhìn bóng lưng Văn thúc một chút, hậu tri hậu giác phát hiện phản ứng của mình có chút quá mức rồi, cậu cúi đầu muốn rút khỏi lồng ngực Yến Tuy, lại phát hiện anh ôm cậu tới mức còn rất chặt.

"Sao anh lại tới?"

"Em sinh bệnh sao?"

Thanh âm hai người gần như trùng nhau, Yến Tuy không đợi Mạnh Đình trả lời, anh ôm người tiếp tục đi vào phòng Mạnh ĐÌnh, mà Mạnh ĐÌnh cũng ngoan ngoãn được ôm đi, vốn cậu không cảm thấy mình sinh bệnh là đại sự gì, nhưng bộ dạng Yến Tuy nghiêm túc như vậy, khiến cậu cảm thấy cậu hẳn là làm sai chỗ nào.

"Buổi sáng lúc chạy bộ dầm mưa một chút, em ngủ một giấc là tốt rồi."

Cậu cậu thật ra đã không chỉ ngủ một giấc, tình trạng giấc ngủ quá mức hỏng bét, căn bản không đạt tới hiệu quả nghỉ ngơi cậu muốn, ngược lại khiến tình trạng của cậu càng kém hơn chút, bất quá Mạnh ĐÌnh không có tự giác như vậy, cậu còn chưa phát hiện bản thân và 17 18 tuổi đã từng không giống nhau nhiều.

"Ăn cơm chưa?"

Yến Tuy ôm Mạnh ĐÌnh ngồi xuống sofa trước giường, lại tiếp tục cau mày hỏi một câu.

"Ăn rồi, anh cho người đưa tới cho em, em đều ăn rồi." Mặc dù cậu có chút ăn không vô, nhưng vẫn là ăn hết.

"Ừm." Thần sắc Yến Tuy thoáng hòa hoãn, anh lại tiếp tục hỏi, "Uống thuốc chưa?"

Lần này Mạnh Đình trầm mặc, nếu như là Mạnh Kì hỏi cậu lời này, cậu chắc chắn sẽ không trả lời, nhưng đây là Yến Tuy hỏi cậu, cậu không muốn nói dối anh.

"Em không thể uống thuốc," Mạnh ĐÌnh trong mâu quang thấp xuống lộ ra chút khủng hoảng, cậu nắm lấy tay áo Yến Tuy, lặng lẽ nắm chặt, "Em sẽ không nhịn được uống rất nhiều rất nhiều……"

Thần sắc Yến Tuy dừng lại, chính là thân thể trong nháy mắt này cũng cực kỳ cứng ngắc, nhưng chỉ là trong chớp mắt, Mạnh Đình căn bản không có phát hiện, cậu liền khôi phục bình thường, anh một tay tiếp tục ôm eo Mạnh ĐÌnh, một tay khác nhấc lên, nâng cằm cậu lên.

"Chuyện khi nào?"

Yến Tuy như cũ tận lực khống chế ngữ khí của mình, nhưng lời nói ra vẫn rất lạnh lùng.

Bất quá Mạnh Đình cũng không cảm giác quá lớn với phần lãnh ý này, cậu ngẩng đầu nhớ lại một chút mới trả lời Yến Tuy, "Tám năm trước."

"Yến Tuy, em không uống thuốc sẽ không có chuyện gì đâu, thật đấy," Cậu vươn thân thể, hai tay vòng qua vai Yến Tuy, vùi đầu bên gáy anh, mà thân thể cậu xuất hiện chút run rẩy chính cậu cũng không phát giác, "Em đã ổn rồi, thật đấy."

Có lẽ chính là cậu dường không thể tiếp tục chạm vào bất kỳ thứ thuốc nào, cậu cũng không phải là không thể khống chế lượng thuốc bản thân uống, mà là quá trình uống này, đối với cậu mà nói cũng là một loại hành hạ.

Vấn đề trên người cậu nhiều lắm, nhiều tới mức cậu cũng ghét bỏ mình.

Cậu sao sẽ tồi tệ như thế chứ, cậu có quá khứ như vậy, từng muốn thay đổi bản thân mình tốt hơn như thế nào, thay đổi không tốt, cậu từ rất lâu rất lâu trước đây, từ trong ngọn nguồn liền đã triệt để tồi tệ rồi.

Yến Tuy ôm lại Mạnh Đình, ôm lại rất chặt rất chặt, 8 năm trước, Mạnh ĐÌnh còn chưa tới 10 tuổi, ngay cả trong quá khứ, đều là một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, huống chi là hiện tại…… Mạnh Đình trưởng thành tới hiện tại, chuyện xảy ra trên người, chỉ sợ còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều so với anh suy đoán.

Cô nhi viện, Mạnh gia, thậm chí bà ngoại cậu cũng phải tra một lần nữa.

"Tại sao uống thuốc?" Yến Tuy hỏi, lòng bàn tay phủ tại sau lưng cậu, như thế có lẽ sẽ khiến cậu dễ chịu hơn chút đi.

"Nếu như em không muốn nói, đừng nói."

Trình độ anh dễ dàng mềm lòng với Mạnh Đình, đã vượt quá dự tính của mình.

Mạnh Đình tiếp tục ôm cổ Yến Tuy, gò má đặt tại đầu vai anh, lại không nhịn được cọ cọ người, sau đó mới nói, "Bà ngoại và em có một đoạn thời gian, thân thể đều không tốt, thường xuyên sinh bệnh, trong nhà có rất nhiều thuốc……"

"Em lúc nào cũng rất dễ đói, em cho rằng em sinh bệnh, liền uống rất nhiều rất nhiều thuốc……"

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy một cái, thấy anh không có bất kỳ thần sắc ghét bỏ nào lộ ra, cậu lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, "Sau đó phát hiện vô dụng, em liền không uống nữa."

"Uống bao lâu?" Thần sắc Yến Tuy càng lạnh hơn chút, cái gì gọi là lúc nào cũng dễ đói…… Mạnh Đình là đói bụng tới mức đem thuốc làm cơm ăn sao!

Mạnh Đình lại trầm mặc một hồi mới trả lời anh, "Em không nhớ lắm…… Sau đó liền thực sự không uống nữa."

Ánh mắt cậu dao động, cực kỳ bất an, nhưng sau phút chốc cậu càng ôm chặt cổ Yến Tuy hơn, "Anh nói muốn chăm sóc em, em đã tin, anh không thể đổi ý."

Đương nhiên Yến Tuy cho dù đổi ý, cậu cũng không biết cậu có thể làm cái gì, đánh anh, không hẳn sẽ đánh lại, giữ lấy, cậu hình như không có tư cách giữ người lại.

"Dọn dẹp chút đồ, bắt đầu từ hôm nay, em ở cùng anh."

Đặt Mạnh Đình vào Mạnh gia, anh đã không yên lòng rồi. Sau hơn mười ngày nữa bọn họ vốn là sẽ ở chung một chỗ, sớm tới cũng không sao cả.

Lời nói đơn giản rõ ràng như thế, Mạnh Đình khẳng định có thể nghe hiểu, nhưng cậu vẫn không có lập tức theo lời Yến Tuy đi làm, cậu sửng sốt hồi lâu, tay ôm lấy Yến Tuy thoáng buông lỏng chút, cậu ngẩng mặt lên, vạn phần chăm chú nhìn Yến Tuy, trong mâu quang dao động chút mừng rỡ cùng không xác định.

"Yến Tuy, em hình như thích anh hơn rồi."

Yến Tuy nghe nói như thế trong lòng ấm áp một chút, nhưng mơ hồ anh còn đối với "Hình như" kia của Mạnh Đình có chút không hài lòng lắm, Mạnh Đình vốn chính là rất thích anh, đâu có "Hình như" cái gì. Bất quá anh nghĩ như vậy, lại không mở miệng sửa chữa.

Mạnh Đình ở Yến Tuy trên người dựa một lúc lâu, mới đứng dậy thu dọn.

Thật ra không có gì phải thu dọn, cậu vốn chính là một thân một mình tới Mạnh gia, mấy hôm nay cũng bất quá nhiều thêm vài bộ quần áo, không, còn nhiều thêm một chiếc điện thoại, Yến Tuy đã tặng cho cậu.

Yến Tuy nhìn hành lý vẻn vẹn ít ỏi của cậu, cũng không mở miệng hỏi cái gì, anh đi tới, dắt tay Mạnh Đình, "Đi thôi."

Mạnh Đình được nắm hay, trong lòng nổi lên mãnh liệt khẩn trương lay động, vẫn như cũ không thể biến mất.

Cậu thật sự có thể rời khỏi Mạnh gia sao? Cậu lập tức liền phải rời khỏi Mạnh gia sao? Nếu như đây là mơ, nhất định là giấc mơ đẹp nhất cậu từng có.

Yến Tuy nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình một cái, lại cởi tây trang khoác ngoài của mình xuống, choàng lên người Mạnh Đình, "Mặc vào, đừng để bị lạnh nữa."

Mạnh Đình gật gật đầu, nghe lời mặc vào.

Mạnh Đình 1m76, Yến Tuy nhưng có chiều cao 1m89, quần áo này đối với Mạnh Đình mà nói đương nhiên hơi lớn, nhất là tay áo, một nửa tay của cậu đều tìm không ra.

Mạnh Đình cố ý xắn tay áo mình lên một chút, để lộ tay, rồi sau đó chủ động cầm tay Yến Tuy, cậu thích được Yến Tuy nắm, cũng thích nắm lấy anh.

Thư ký Vương Vương Phong ở trong phòng khách thương lượng với Văn thúc một lát, lại cầm lấy thẻ căn cước và sổ hộ khẩu buổi sáng mới làm xong đưa tới, thuận tiện cũng biết được chuyện tiệm cà phê và nhà hàng trên danh nghĩa Mạnh Đình.

Yến Tuy nhìn về phía Mạnh Đình bên người anh, "Em ngồi đây một lát, anh đi tìm Mạnh gia gia nói vài lời, rất nhanh liền trở lại."

"Vâng." Mạnh Đình ngoan ngoãn gật đầu, cậu biết Yến Tuy là muốn đi nói chuyện cậu tới Yến gia.

Trong lòng cậu rất nguyện ý tin tưởng Yến Tuy, nhưng vẫn là đối với anh hiện tại có thể dẫn cậu đi, sinh ra chút hoài nghi cùng lo lắng không thể khống chế, phải biết rằng đây là chuyện cậu đời trước tới trước lúc chết đều làm không được a.

Trên mặt Mạnh Đình có chút ửng hồng không bình thường, trên người lại khoác áo khoác tây trang của Yến Tuy, thời gian bọn họ nán lại trong phòng không tính là ngắn, ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Yến Tuy lại tha thiết như vậy, vào giờ khắc này Văn thúc và Vương Phong đều suy nghĩ nhiều.

"Khụ," một tiếng, Vương Phong dời đi tầm mắt rơi vào trên người Mạnh Đình, ông chủ của hắn hẳn là không có cầm thú tới trình độ hạ thủ với vị thành niên đi.

Mặc dù tuổi trên thẻ căn cước và sổ hộ khẩu đều sửa lại, vẫn như cũ không thể thay đổi được, sự thực Mạnh Đình chưa đầy 18 tuổi a.

"Tôi có thể muốn một ly nước không?" Bị Vương Phong ho một cái, Mạnh Đình cũng cảm thấy cổ họng không thoải mái lắm, thanh âm nói ra mang theo chút khàn, chính là nguyện ý tin chắc Vương Phong cũng dao động.

Văn thúc vung tay lên, một nữ hầu mang tới một chén nước ấm, Mạnh Đình nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó ừng ực uống.

Mạnh lão gia tử nghe thấy Yến Tuy quyết định muốn mang Mạnh Đình đi sớm, rất kinh ngạc trong chốc lát, nhưng cuối cùng ông vẫn là đồng ý, Mạnh Đình ở Mạnh gia khoảng 10 ngày, cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại, Yến Tuy thể hiện phần đặc biệt này đối với Mạnh Đình, khiến ông rất vui mừng.

Ông cho rằng Mạnh Đình gả đi, chỉ cần Yến Tuy lạnh nhạt đều cho rằng trải qua tới tốt đẹp, thật không nghĩ đến cháu trai này vấn đề nhiều hơn, không chỉ khiến Hà Uyển lọt mắt, ngay cả Yến Tuy hình như cũng coi trọng.

Đương nhiên, Yến Tuy có thể vững vàng nắm giữ vị trí gia chủ Yến gia những năm này, ông không dám có bất kỳ chỗ nào xem thường anh, hai mẹ con này rốt cuộc là đang đùa giỡn kế sách gì, nhất thời cũng nói không tốt.

"Có thể." Mạnh lão gia tử gật đầu, ông nhìn về phía Yến Tuy lộ ra nụ cười, "Sau này thường xuyên dẫn Mạnh Đình về gặp ta."

Yến Tuy thần sắc như cũ là bộ dáng nhàn nhạt kia, nhưng cũng coi là hòa hoãn, "Chắc chắn rồi, chúng tôi sẽ thường xuyên trở lại."

Hai người lại hàn huyên hai câu, Mạnh lão gia tử liền đứng dậy tiễn Yến Tuy đi ra ngoài, bọn họ xuất hiện ở đại sảnh, tất cả mọi người nhìn tới đây.

Phùng Trạch Kiều và Lí Nhất Phỉ cũng ở đây rồi, các bà mỗi người một câu hỏi Mạnh Đình rất lâu, cái gì cũng hỏi, đều là Văn thúc mở miệng giải thích cho các bà một lúc lâu.

"Ngài dừng bước, tôi đây liền mang Mạnh Đình đi."

Mạnh lão gia tử cười cười, rồi sau đó nhìn về phía Mạnh Đình, đây là lần đầu tiên ông thật tình nhìn rõ ràng Mạnh Đình một chút như vậy, da trắng ngần, khuôn mặt như vẽ, trong đám cháu của ông, dung mạo của Mạnh Đình đúng là xuất sắc nhất.

"Sau này cùng Yến Tuy hảo hảo sống, cũng đừng gây chuyện."

Mạnh lão gia tử lúc nói chuyện, Yến Tuy chạy tới bên người Mạnh Đình, hai người đối mặt, trái tim Mạnh Đình rốt cục an định lại, cậu nhìn về phía Mạnh lão gia tử, nhẹ nhàng khom người chào, lại không trả lời ông.

"Ngài bảo trọng."

Sau này cậu chính là không sống được với Yến Tuy nữa, cậu cũng tuyệt đối sẽ không trở lại Mạnh gia.

"Chúng ta đi thôi." Mạnh Đình quay người lại, giương lên một nụ cười với Yến Tuy, hai tay giơ lên, vững vàng cầm tay anh.

Yến Tuy chính là ảm đạm vô quang trong sinh mệnh của anh, cho tới nay dương quang liên tiếp kia ấm áp nhất xán lạn nhất, là dương quang chỉ duy nhất có thể bị cậu giành được.

Yến Tuy quay đầu nhìn mấy người Mạnh lão gia tử nhẹ nhàng vuốt cằm rồi sau đó liền dẫn Mạnh Đình đi ra ngoài, Vương Phong mang theo hành lý của Mạnh Đình, rớt lại vài bước đi theo phía sau bọn họ.

"Em sẽ hảo hảo sống với anh," Mạnh Đình cảm thấy lời này nói với Mạnh lão gia tử không có ý nghĩa gì, nhưng nói với Yến Tuy, lại rất cần thiết, cậu vốn là sống với Yến Tuy mà.

"Còn có, em cũng sẽ không gây chuyện." Mạnh Đình tự nhận là mình tuyệt đại đa số thời điểm, vẫn là rất an phận, "Em sẽ nghe lời, nghe lời anh."

Yến Tuy quét qua Mạnh Đình một cái, khoát tay sờ lên trán cậu, nhiệt độ vẫn như cũ không có giảm xuống, anh đổi lại nắm tay Mạnh Đình, mà tay vốn là nắm lấy tay cậu, trực tiếp ôm lấy Mạnh Đình, cơ hồ nửa ôm kéo nửa ôm người vào trong ngực.

18. Chương 18

Vương Phong ở phía sau nhìn, ánh mắt đều trợn tròn, dám cam đoan đây nếu không phải trong Mạnh trạch, Yến Tuy khẳng định trực tiếp ôm lấy người đi.

Mà bộ dáng cẩn thận che chở này của anh, càng xác minh suy đoán lúc trước hắn, ông chủ của hắn quả nhiên hóa thân cầm thú rồi.

Tài xế lão Triệu xa xa thấy bọn họ, liền mở cửa xe ra, Yến Tuy lên xe trước, sau đó kéo Mạnh Đình lên.

Vương Phong cũng ngồi xuống vị trí tay lái phụ, lão Triệu nhìn thoáng qua phía sau, xe liền rời đi.

Mạnh Đình ngoan ngoãn ngồi một lát, liền tự mình dịch dịch về phía Yến Tuy, sau đó cậu liền lại được Yến Tuy ôm tới trong ngực.

"Cảm thấy khó chịu liền nằm trên đùi anh, một lát thôi, rất nhanh chúng ta liền tới nhà rồi."

"Em không khó chịu, một chút cũng không khó chịu." Cậu cảm giác mình hiện tại tinh thần tốt, còn có thể chạy 5 6 cây số không dừng, cậu mở to hai mắt nhìn Yến Tuy, cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ.

"Em cao hứng mà, rất cao hứng," Cậu nói, hai tay nhấc lên ôm lấy eo Yến Tuy. Bình thường, cậu quen thuộc một người, thích ứng một hoàn cảnh cần một đoạn thời gian rất dài, nhưng đối với Yến Tuy, cậu tựa hồ không giống vậy.

Nhất định là bởi vì liên quan tới bọn họ sẽ kết hôn, bọn họ sau này đều sẽ là bạn đời của nhau thẳng thắn nhất thân mật nhất, trước mắt bất quá tới sớm hơn vài ngày mà thôi.

Yến Tuy ôm lại Mạnh Đình, anh cũng không biết Mạnh Đình trong lòng suy nghĩ như vậy, anh có chút lo lắng, anh sợ anh và Yến gia không tốt như Mạnh Đình nghĩ, cho đến lúc này, anh có thể cũng sẽ không cao hứng hay không, bất quá anh sẽ không thất hứa hôn sự của bọn anh, Mạnh Đình cũng không được hối hận.

Từ ngoại ô phía đông của Hải Thành tới ngoại ô phía bắc của Hải Thành, khoảng cách này cũng không ngắn, lão Triệu quen thuộc tình hình giao thông, cũng vẫn phải hơn 1 tiếng sau mới tới, mà Mạnh Đình cũng từ lâu ngủ thiếp đi trong ngực Yến Tuy, cậu hiện tại không chỉ có trán nóng lên, ngay cả khí thở ra cũng nóng tới kinh người.

Cửa xe mở ra, Yến Tuy xuống xe, sau đó mới ôm Mạnh Đình từ trong xe đi ra ngoài.

Quản gia của Yến gia Tiêu bá đã canh giữ ở cửa một lúc lâu rồi.

"Lý Dập tới rồi, liền dẫn hắn tới phòng tôi."

"Vâng," Tiêu bá khoảng 50 tuổi, thoạt nhìn rất là bình thường, nhưng thái độ của Yến Tuy đối với ông thân cận hơn chút so với thư ký Vương Vương Phong, người giúp việc trong nhà cũ này, tuyệt đại đa số đều là người già nhìn Yến Tuy trưởng thành, Tiêu bá này liền cũng thế.

Hơn nửa canh giờ trước, ông nhận được điện thoại của Yến Tuy, sau đó toàn bộ người giúp việc của nhà cũ đều huy động lên.

Nhà bọn họ chính là đón gia chủ phu nhân về, đương nhiên, Tiêu bá cũng chưa quên chuyện Yến Tuy để ông mời bác sĩ tư nhân tới, có lẽ 5 6 phút nữa, bác sĩ tư nhân của Yên gia Lý Dập hẳn là sẽ tới.

Yến Tuy ôm Mạnh Đình một đường lên lầu 2, Vương Phong mở cửa ra, anh tiếp tục ôm người tới trên giường trong phòng anh.

Lại đứng dậy cởi áo khoác và giày của Mạnh Đình ra, lúc này mới kéo chăn qua đắp cho cậu.

Vợ của Tiêu bá cô Vương đã bưng nước nóng và khăn lông tiến vào, bà nhìn Mạnh Đình trên giường một cái, vui vẻ trên mặt nhạt xuống, "Ai u, đứa nhỏ này là thế nào? Ta thấy nóng tới mức còn rất nghiêm trọng."

"Ngài lau cho cậu ấy, ta đi tìm nhiệt kế, lại thúc dục Tiểu Lý một chút, không như vậy hắn còn lề mề."

Cô Vương nhanh chóng đi xuống, tuổi này của bà, không chăm sóc được người bệnh nhất, nhìn còn lo lắng hơn Yến Tuy mấy lần.

Yến Tuy cởi nút ống tay áo, xắn lên chút, sau đó vắt khô khăn lông, lau mặt cho Mạnh Đình, lại mở mấy nút cổ áo cậu ra, cũng lau một lượt phần cổ và gáy.

Mạnh Đình khẽ mở mắt ra một chút, ánh mắt mông lung nhìn Yến Tuy, cậu nhẹ nhàng cười cười, lại tiếp tục nhắm mắt lại, cậu mí mắt nặng trĩu, rõ ràng không quá buồn ngủ, lại không có tinh thần gì cả.

"Yến Tuy, em tốt hơn nhiều rồi."

"Đừng nói, em tốt hay không, em không nói được."

Yến Tuy còn thật sự chưa từng có liên tục trong vòng vài ngày, lo lắng cho một người như vậy, nhưng không có gì phiền chán, ngược lại phần cảm giác đau lòng kia, càng ngày càng rõ ràng.

Mạnh Đình lại mở mắt nhìn người, đáy mắt trong sáng gờn gợn, sạch sẽ tới mức có thể soi người.

"Ngoan, bác sĩ xem qua rồi hãy nói."

Yến Tuy bị Mạnh Đình nhìn tới mức không khỏi tự mình nghĩ lại một chút, anh đưa tay nhu nhu tóc cậu, vô sư tự thông (*) dỗ dành người.

(Vô sư tự thông: không có thầy dạy mà tự biết)

Mạnh Đình gật gật đầu, trong chăn vươn tay ra túm lấy tay vốn sẽ phải rời đi của Yến Tuy, chậm rãi dán mặt mình qua, sau đó không kìm lòng nổi mà cọ cọ, "Em ngoan."

Trong tin nhắn nhìn thấy 2 chữ này, Yến Tuy liền có chút chịu đựng không nổi, trước mắt lại càng hơn thế, trái tim của lão xử nam 28 năm giờ khắc này hung hăng bị đụng một cái, anh nhẹ nhàng mấp máy môi, lại không biết mình lúc này nên phản ứng thế nào mới tốt.

Mà Mạnh Đình nói xong lời này, lại chậm rãi nhắm mắt lại, bất quá tay nắm chặt của cậu cũng không buông ra.

Lòng bàn tay Yến Tuy là làn da mềm mại của gương mặt Mạnh Đình, ngón trỏ còn chạm tới mấy sợi lông mi vừa dài vừa cong, anh nhìn khuôn mặt Mạnh Đình, đột nhiên hiểu cái gì là cảm giác kinh diễm, đã từng vô luận mới nhìn ảnh, hay là hiện tại trải qua lâu như vậy, anh đối với khuôn mặt của cậu cũng không có cảm giác quá lớn, chỉ cảm thấy là một thiếu niên xinh đẹp mà thôi.

Nhưng vào giờ khắc này, anh thật sự cảm giác được mỹ lệ này đủ để mê hoặc tâm hồn anh, một loại mỹ lệ mỏng manh lại mềm mại.

Tóm lại, Yến Tuy dạ nhìn ngây ngẩn, mà Tiêu bá và bác sĩ tư nhân Lí Dập đẩy cửa tiến vào cũng vừa vặn nhìn thấy, một màn nhìn người thâm tình này của Yến Tuy.

Cước bộ của hai người ngừng lại, mới tiếp tục tiến lên, mà Yến Tuy nhanh chóng thu liễm xong phần ngây ngẩn kia, nhìn về phía Lí Dập, "Cậu xem cho em ấy một chút."

Anh nói xong đứng dậy nhường vị trí, lại đi tới bên kia giường ngồi xuống, thần sắc nghiêm túc vô cùng.

Trên tay Lí Dập mang theo một cái hòm thuốc, cô Vương tìm nhiệt kế, thấy Lí Dập đã tới, bà liền cũng không nói thêm nữa, đứng bên cạnh Tiêu bá, Yến Tuy không có chút nào che dấu đặc biệt của anh đối với Mạnh Đình, khiến bọn họ cũng lựa chọn đứng cùng một phe với cậu.

Mặc dù còn chưa biết tính cách của Mạnh Đình, nhưng chỉ bằng cậu là "Phu nhân" được Yến Tuy đồng ý, liền cũng không có chỗ trống cho bọn họ phản đối.

Bọn họ là người giúp việc, mặc dù thời gian dài, tình cảm có chút bất đồng, nhưng là không thể khiến bọn họ quên đi bổn phận của mình, huống chi hai vị chủ cũ đã mất và Yến Tuy trước mắt, chẳng bao giờ bạc đãi bọn họ, phần hiểu ngầm này, bọn họ vẫn là nên hiểu được.

Sau khi kiểm tra kiểm tra một phen, Lí Dập liền nhìn về phía Yến Tuy, "Virut cúm, trước tiên truyền bình hạ sốt, tôi tiếp tục kê ít thuốc, ngày mai tình huống không nghiêm trọng, cũng không cần tới bệnh viện."

Thấy Yến Tuy cũng không phản đối ý kiến, Lí Dập liền đi chuẩn bị bình truyền dịch.

Yến Tuy trong chăn tìm được tay Mạnh Đình, rồi sau đó nắm chặt, khuôn mặt trán cậu đều nóng, nhưng đầu ngón tay lại lạnh tới dọa người, mà anh cũng biết Mạnh Đình không có ngủ tiếp.

"Nghe lời."

"Vâng." Mạnh Đình cúi đầu trả lời, cậu xác thực là ngủ không được, bất kể là uống thuốc hay là truyền dịch với cậu mà nói đều là chuyện rất kinh khủng, nhưng cậu lúc trước từng đáp ứng Yến Tuy phải nghe lời anh, cậu không muốn nuốt lời, thêm vào có lẽ đã qua nhiều năm như vậy, cậu đã tốt hơn rồi đi.

Mạnh Đình mở mắt, nhìn về phía Yến Tuy, liền cũng nhìn thấy Tiêu bá cùng cô Vương không xa phía sau anh.

"Đây là Tiêu bá, đây là cô Vương," Yến Tuy lại nhìn về phía hai người này, "Đây là Mạnh Đình, sau này đối với em ấy giống tôi."

"Vâng," Tiêu bá và cô Vương đồng thời khom người đáp lời.

Bọn họ trả lời, liền biểu thị hầu nam và hầu nữ trong nhà cũ cũng đều đáp ứng.

Bọn họ bình thường rất ít ở trong phòng Yến Tuy quá lâu, lúc này coi như giới thiệu qua, hai người bọn họ liền tiếp tục khom người lui ra khỏi phòng. Ánh mắt Mạnh Đình rời theo bóng lưng bọn họ, liền đánh giá xung quanh phòng, "Đây là phòng của chúng ta?"

Yến Tuy chần chờ một chút, "Ừ" một tiếng, nhìn chung sống trước mắt của bọn họ, tính khả năng gian phòng này trở thành của bọn họ cực lớn. Bất quá trước khi Mạnh Đình hỏi câu này, Yến Tuy cũng không nghĩ tới phương diện kia. Anh ôm người lên, theo bản năng liền đi về phòng mình.

Dựa theo chu toàn của Tiêu bá nhất định là chuẩn bị phòng đơn cho Mạnh Đình, Yến Tuy suy nghĩ một chút vấn đề chỗ ở của Mạnh Đình, lựa chọn tạm thời để xuống không nghĩ nữa.

"Em mệt không? Có muốn tới ngủ cùng ngủ với anh không?" Giường của Yến Tuy rất lớn, ngủ ba năm người cũng không có vấn đề gì, hai người lại càng không vấn đề, cậu thấy Yến Tuy chần chờ, cậu lại thêm một câu, "Em ngủ rất ngoan, không ngáy ngủ, cũng không nói mớ."

Cậu chính là gặp ác mộng, cũng sẽ không có tiếng động gì, nhiều lắm chính là nghiêng người một cái liền giật mình tỉnh lại, nói như vậy sẽ không quấy rầy đến người khác. Mạnh Đình có thể rõ ràng như thế, là bởi vì hồi cao trung phong bế ngủ chung phòng với cậu có 7 người khác, cả một tháng, cũng không có ai phát hiện chuyện cậu ban đêm luôn gặp ác mộng.

Yến Tuy còn chưa đáp lời, Lí Dập và Tiêu bá lại tiến vào, mà Mạnh Đình thấy đồ trên tay hắn, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch xuống, liền cũng không để ý chuyện muốn lôi kéo Yến Tuy ngủ cùng cậu.

Yến Tuy vốn là nhìn Mạnh Đình, liền cũng phát hiện thần sắc biến hóa trong nháy mắt này của cậu, nhíu nhíu mày, vẫn như cũ không có động tác kế tiếp ngăn cản Lí Dập.

Tay Mạnh Đình được kéo ra khỏi chăn, Lí Dập kia nhìn Mạnh Đình một cái, "Thả lỏng một chút."

Một đại nam hài có nên giống như cô bé sợ đau như vậy không, còn tới mức muốn người khác dỗ dành, bất quá khẩn trương của cậu rất dễ dàng liền đã nhìn ra.

Mạnh Đình không nói gì, nói một cách chuẩn xác, cậu khẩn trương tới mức nói không nên lời.

Ánh mắt cậu từ trên người Lí Dập quét qua, liền dời tới trên người Yến Tuy, lại quét qua, cậu liền nhắm hai mắt lại.

Mà Lí Dập cũng cắm ống tiêm vào mạch máu trên mu bàn tay cậu, hắn tiếp tục động tác của hắn, mãi cho đến khi đặt bình thuốc bên giường mới đặt xuống, thời gian trôi qua, Yến Tuy phát hiện không đúng, anh nửa bế Mạnh Đình lên, thanh âm cực kỳ nghiêm túc.

"Mở mắt, nghe lời, mở mắt, hô hấp!"

Cảm nhận được có thứ gì đó tràn vào thân thể mình, những cảm xúc u ám kia, Mạnh Đình cũng có chút không cách nào khống chế, cậu chậm rãi mở mắt, ánh mắt kia trống rỗng tới mức có chút dọa người, sắc mặt trắng bệch, cậu quả thực theo lời Yến Tuy, khẩn trương tới mức hô hấp một chút đều cảm thấy khó khăn.

Lí Dập cũng có chút bị dọa sợ, nhưng hắn phát hiện không đúng, lập tức rút ống tiêm ra, "Cậu ấy không phải là bị sốc?"

Tâm lý con người tới cận hiện đại mới dần dần hệ thống hóa trở thành một môn khoa học, mà nghiên cứu của loài người đối với nó vẫn như cũ quá ít ỏi, rất nhiều bệnh tâm lý còn khó có thể khỏi hẳn hơn là bệnh nan y.

Sợ hãi của rất nhiều người, một loại là bóng ma trong lòng và vết thương trong lòng lúc nhỏ lưu lại, trừ phi có kinh nghiệm rất đặc thù, một loại rất khó khôi phục, liền ví dụ như sốc.

Nhưng chữa bệnh cũng không phải là chỉ có loại phương pháp truyền nước này, Mạnh Đình sốc, cũng có thể là uống thuốc đi, chính là hiệu quả trị liệu không có nhanh như truyền nước thôi.

"Tôi kê cho cậu ấy chút thuốc đi."

Lí Dập đối với chuyện của Yến gia coi như là quen thuộc, hôm nay liền cũng nhận được thiệp mời tiệc cưới của anh và Mạnh Đình, ở chỗ này gặp người, hắn là rất ngoài ý muốn, nhưng căn cứ theo dày công tu dưỡng của bác sĩ tư nhân, hắn tiếp tục tò mò liền cũng sẽ không hỏi thêm một câu.

"Cậu ở trong phòng khách chờ một chút, tôi chút nữa ra ngoài tìm cậu."

"Vâng," Lí Dập gật đầu, lại nhìn thoáng qua Mạnh Đình rụt trong ngực Yến Tuy, hoàn toàn không nhìn thấy mặt, lặng lẽ thối lui khỏi phòng.

"Yến Tuy, em quá vô dụng."

Mạnh Đình đã tận lực khống chế rung động thân thể mình, nhưng cũng không phải là cậu cố ý khống chế là có thể nhịn được.

"Không, là anh không tốt." Mạnh Đình đều nói cho anh biết, sợ hãi của cậu, anh còn muốn cậu thay đổi, muốn thử, là anh quá vội vàng, quá không cẩn thận rồi.

"Chúng ta không truyền nước, không tiêm, cũng không uống thuốc, bất quá em phải sớm khỏe một chút," Yến Tuy ôm lấy cả chăn và Mạnh Đình, sờ sờ gương mặt và trán của cậu vẫn như cũ nóng lên, cúi đầu một cái cực kỳ tự nhiên hôn một cái tại mi tâm cậu.

"Ngoan, anh trông chừng giúp em."

19. Chương 19

Lông mi Mạnh Đình tại nụ hôn nhẹ của Yến Tuy run rẩy, còn chưa nhắm mắt lại, cậu liền lại trợn to hai mắt, trong đôi mắt kia mang theo một chút mới lạ, cậu thoáng ngẩng mặt, cọ cọ khuôn mặt Yến Tuy, thần sắc Yến Tuy ngừng lại, nghiêng mặt đi, môi Mạnh Đình cũng theo đó lướt qua môi anh.

Quá nhanh quá nhẹ quá đột ngột, cơ hồ khiến người ta cảm thấy nụ hôn này là một ảo giác, Yến Tuy hít sâu một hơi, một ngón tay xoay đầu tiếp tục ngẩng lên của Mạnh Đình lại, thuận tiện cũng đè xuống nhịp tim đột nhiên đập lỡ nhịp đã có chút lúng túng của anh.

Trong đôi mắt Mạnh Đình vẫn thuần khiết như cũ, bất quá nụ hôn trên trán của Yến Tuy, không cẩn thận chà nhẹ, khiến cậu phát hiện phương thức biểu đạt còn thân mật hơn cả ôm.

"Chờ em khỏe rồi, em lại hôn anh, em sinh bệnh, không thể lây bệnh cho anh."

(Con editor: *quắn quéo* *cào tường*)

Mạnh Đình nhẹ giọng lẩm bẩm, lúc này mới chậm rãi nhắm hai mắt lại, cậu rốt cục sinh bệnh rồi, vừa nãy trải qua như vậy cực kỳ hao tổn tinh thần, được Yến Tuy ôm lấy, được cảm giác ấm áp an toàn vây quanh, không bao lâu, cậu liền ngủ mất.

Yến Tuy nhìn chằm chằm khuôn mặt Mạnh Đình hồi lâu, sau khi xác định cậu đã ngủ, anh mới đưa tay xoa môi mình, trôi qua lâu như vậy, xúc cảm mềm mại kia vẫn như cũ khắc sâu rõ ràng trong đầu, mâu sắc của anh dần dần u ám, bên tai ửng đỏ, nụ hôn này đối với ảnh hưởng của anh thật sự vượt ngoài dự tính.

Ánh mắt anh dời khỏi đôi môi Mạnh Đình, lại duỗi tay nhu nhu mi tâm cau lại của cậu, đều là đau lòng, chút tâm tình kích động kia liền cũng theo đó biến mất, anh tiếp tục ở bên giường trông coi một lát, mới xuống lầu tìm những thứ kia, rồi sau đó nói với Lí Dập tình huống của Mạnh Đình.

"Cái này khả năng khó xử lý……" Sinh bệnh lại không thể uống thuốc, đây là cảm mạo chịu đựng phần lớn có thể khỏi, nhưng sau này nếu bị bệnh khác, thực sự không thể chịu đựng vượt qua được.

"Cậu giúp tôi thử nghĩ biện pháp một chút, liên lạc với vài bác sĩ tâm lý, tôi trước tiên gặp một chút rồi nói."

Anh muốn hiểu rõ hơn một chút tình huống, tình huống của Mạnh Đình căn bản không thể gấp.

"Thuốc tây không thể uống, thử chút thuốc Đông y xem?"

Lí Dập nhìn bộ dáng cau mày của Yến Tuy, đề nghị với anh thử xem, bình thường, anh học Tây y, thật sự rất ít đề cử Trung y với người khác, nhưng Mạnh Đình đây không thể không có biện pháp.

"Nếu không thử một chút dược thiện (*) đi, tôi học qua từ lão thái thái." Cô Vương đột nhiên chen lời nói, bà vừa mới nhìn thấy Mạnh Đình đã cảm thấy cậu cần hảo hảo tẩm bổ, mà bà nội đã mất của Yến Tuy làm dược thiện vô cùng tốt, cô Vương đi theo trợ thủ, cũng học được không ít.

((*) dược thiện: thực phẩm có khả năng chữa bệnh)

"Cũng được," Yến Tuy nghĩ tới bộ dáng ăn ngon của Mạnh Đình, cảm thấy đề nghị này coi như có thể tiến hành.

Cô Vương bận rộn rời đi, Tiêu bá tiễn Lí Dập trở về, Yến Tuy ở phòng khách ngồi một lát, trở về phòng tiếp tục trông Mạnh Đình.

Anh mang laptop tới, ngồi trên ghế sa lon bên giường làm việc, vừa nhấc mắt là có thể nhìn thấy Mạnh Đình.

Mà cậu cũng tiếp tục vù vù ngủ, giống như chính cậu đã nói, cậu ngủ, quả thực rất biết điều, không hề nhúc nhích, nhưng mặt mũi nhíu lại, cũng không ngủ quá tốt.

Thời gian không sai biệt lắm tới 5 giờ, Yến Tuy buông máy tính xuống, tiến lên, kéo chăn đắp tới cằm của Mạnh Đình xuống, lại duỗi tay nhu nhu tóc cậu, "Tỉnh, ăn chút gì rồi ngủ tiếp."

Mắt Mạnh Đình chậm rãi mở ra, sau khi khôi phục trấn tĩnh, cậu chậm rãi ngồi dậy, sau đó dựa tới trong ngực Yến Tuy, thanh âm khàn khàn, mang theo chút khó chịu cùng ủ rũ, "Em đã chết rất nhiều lần."

Mạnh Đình nói chính là nói thật, nhưng lời này lại khiến Yến Tuy hiểu rằng cảm thụ của cậu quá khó khăn, cậu chỉ đang gặp ác mộng, "Nói cái gì vậy, em không hảo hảo ở bên anh ư."

Anh vỗ nhè nhẹ phía sau lưng Mạnh Đình, tận lực khiến cậu dễ chịu hơn chút, "Em muốn ăn trong phòng, hay là xuống dưới lầu ăn với anh?"

"Dưới lầu đi, em muốn cùng một chỗ với anh." Cậu lưu luyến cọ cọ Yến Tuy, nghĩ đến sau này đều có thể cùng một chỗ với Yến Tuy, tâm tình của cậu liền từ từ dễ chịu, buổi tối, cậu còn phải để Yến Tuy ôm cậu nhiều hơn chút.

Yến Tuy mở hành lý Mạnh Đình mang đến ra, đổi cho cậu một bộ quần áo nhẹ nhàng, lại dẫn cậu tới phòng vệ sinh rửa mặt, anh mới dắt người xuống lầu, mà Mạnh Đình hai kiếp cũng chưa từng được người chiếu cố qua như vậy.

Cậu lặng lẽ quan sát Yến Tuy, hình như anh có chút phiền, cậu bình thường sẽ kịp thời ngăn cản, nhưng động tác của Yến Tuy không quá thuần thục, mà từ đầu tới cuối không có bất kỳ chút biểu hiện không kiên nhẫn nào ra, hay là nói, anh đã bắt đầu nhạc tại kỳ trung (*) rồi.

(Nhạc tại kỳ trung: thích làm chuyện gì đó, cũng ở trong đó đạt được niềm vui)

Hai người tay nắm tay đi xuống, khiến cô Vương và Tiêu bá không nhịn được nhìn nhiều thêm 2 cái, nhưng bọn họ lập tức liền bưng đồ ăn lên.

"Hai người không ngồi xuống cùng ăn hả, nhiều món ăn như vậy, tôi và Yến Tuy khẳng định ăn không hết."

Cái bàn rất dài bày đầy một nửa, cậu và Yến Tuy hai người, ăn hết món ăn không ăn cơm cũng ăn không hết, huống chi cậu hiện tại còn bị bệnh, ít nhiều sẽ ảnh hưởng một chút tới thèm ăn.

"Tiêu bá, cô Vương ngồi xuống cùng nhau ăn đi."

Yến Tuy bình thường chỉ ăn bữa sáng ở nhà, chính là không để ý bọn họ cùng nhau ăn, cơ hội như vậy cũng không nhiều, Mạnh Đình đề nghị cũng không có chỗ nào không đúng. Cô Vương và Tiêu bá thoáng chần chờ một chút, liền đi tới ngồi xuống.

Chỉ có Mạnh Đình và bọn họ cùng nhau ăn thì không sao cả, nếu Hà Uyển ở đây, bọn họ tuyệt đối sẽ không như thế.

Mạnh Đình ngồi bên tay trái Yến Tuy, anh tự mình mở dược cổ trước mặt Mạnh Đình ra, lại cẩn thận đánh giá phản ứng của Mạnh Đình, "Đây là dược thiện cô Vương chuẩn bị, em xem một chút có thể ăn được hay không, ăn không được không cần miễn cưỡng."

Mạnh Đình sáp lại ngửi ngửi, sau đó nheo mắt lại, "Thơm quá a."

Tiêu bá và cô Vương thần sắc đều nghiêm túc lập tức thở phào nhẹ nhõm, cô Vương treo lên nụ cười hòa ái, "Thích thì ăn nhiều một chút, cô Vương tôi cũng là chút bổn sự này."

Mạnh Đình cầm lấy muỗng, ánh mắt quét tới mọi người đều nhìn chằm chằm mình, mắt cậu lại trợn tròn một độ cong, "Bắt đầu ăn sao?"

"Ăn đi," Khóe miệng Yến Tuy không nhịn được ngoắc ngoắc, cầm lấy đũa gắp vài miếng thịt, một ít rau tới trong đĩa của Yến Tuy, sau đó anh mới tự mình ăn.

Mà Mạnh Đình cũng rốt cục uống dược thiện cô Vương đã chuẩn bị tới trong miệng, ngửi có chút mùi thuốc, nhưng vào miệng cũng không khó uống, cậu uống liền mấy thìa, sau đó mới bắt đầu ăn cơm.

Cậu căn bản không cần phải vươn đũa gắp thức ăn, món ăn trong mâm mới ăn được 1 nửa, Yến Tuy liền thêm vào.

Tiêu bá và cô Vương mặc dù chưa gắp thức ăn cho cậu, nhưng loại hòa khí này cũng không khó cảm thụ, loại ăn cơm này hoàn toàn bất đồng với trong nhà cũ của Mạnh gia, cũng không giống với tự cậu ăn một mình.

Cậu nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhìn về phía Yến Tuy vẫn trầm ổn như núi, "Chờ em khỏi bệnh rồi, em cũng gắp cho anh."

Mạnh Đình vốn là cũng không biết làm thế nào mới coi là đối tốt với một người, nhưng hiện tại có người đối tốt với cậu, cậu liền cũng có thể học theo. Yến Tuy đối tốt với cậu thế nào, cậu cũng liền như thế.

Mạnh Đình mặt mũi cong cong, ngữ khí bộ dáng trịnh trọng, hết sức thuận mắt, Yến Tuy khẽ gật đầu một cái, khóe miệng lại tiếp tục câu lên.

Ánh mắt Mạnh Đình nhìn chăm chú trên bàn, lại quay đầu lại tha thiết mong chờ mà nhìn Yến Tuy, "Em muốn ăn cà kia, ăn với cơm đặc biệt ngon."

“Được,” Yến Tuy nhấc cánh tay dài lên, liền gắp cho Mạnh Đình một đũa lớn, cậu quả nhiên lại ăn thêm nửa bát cơm.

Lúc cậu muốn ăn chén cơm thứ 4, Yến Tuy ngăn cản, “Buổi tối còn có dược thiện, không nên ăn quá no.”

Mạnh Đình xoa bụng, cậu đúng là ăn no, nhưng đĩa cà còn dư lại chút nước canh, cậu cảm thấy bỏ đi thật đáng tiếc, nhưng cậu còn chưa nghĩ ra phải nói với Yến Tuy thế nào, Yến Tuy lại nói.

“Ăn nửa bát nữa.”

“Vâng.” Mạnh Đình lập tức liền cười với Yến Tuy, mà khiến Yến Tuy thay đổi quyết định, cũng là bởi vì anh biết Mạnh Đình sẽ cười với anh như vậy mà.

Thiếu niên 17 18 tuổi, bữa tối ăn 3 chén cơm, thật sự không quá kỳ quái, mặc dù cậu còn sinh bệnh, cô Vương và Tiêu bá đều đặc biệt hài lòng, hảo cảm đối với Mạnh Đình thẳng tắp tăng lên, trẻ con ngoan rất dễ nuôi nha.

(À làm đến đoạn này tui mới phát hiện gọi cô Vương nhưng vẫn để nguyên Tiêu bá hơi kỳ kỳ nên tui sẽ đổi lại theo kiểu Việt Nam là gọi bác Tiêu)

Mạnh Đình ăn no gần như nửa ngồi liệt trên ghế salong trong phòng khách, cậu híp mắt, ôm bụng, lại rất hưởng thụ loại cảm giác ăn cơm no này, cảm giác Yến Tuy cho cậu ăn cơm no lại càng thích.

(Sao tui cảm giác ẻm Đình bị gả vào nhà anh Dậu thế này =.=”)

Yến Tuy đi tới, còn chưa mở miệng nói gì, Mạnh Đình liền nghiêng người lên phía trước ôm lấy hông anh, đầu xù ghé vào trước bụng anh, Yến Tuy đưa tay nhu nhu, suýt chút nữa quên lời muốn nói.

Lúc sau, Yến Tuy mới nói, “Chúng ta đi bộ một lát, thuận tiện anh dẫn em đi dạo.”

“Vâng,” Khuôn mặt Mạnh Đình dán lấy tây trang của anh chà chà, sau đó mới buông người ra, cậu ngước mắt nhìn về phía Yến Tuy, mà Yến Tuy cũng đưa tay ra với cậu, ánh mắt cậu cũng từ khuôn mặt Yến Tuy dời đến tay anh vươn ra.

Mạnh Đình cũng không tiếp tục do dự, cậu bỏ tay phải của mình vào trong lòng bàn tay anh mở ra, được anh cầm lấy, sau đó cũng sẽ cầm lại, động tác rất tự nhiên, nhưng kỳ thực lại rất không bình thường, đối với Mạnh Đình đối với Yến Tuy đều vậy.

“Sau này ăn cơm no, không thể lập tức ngồi xuống.”

Mặc dù Mạnh Đình đầy mặt bộ dáng thỏa mãn, rất đáng yêu, nhưng đối với thân thể không tốt lắm, anh cũng cần phải quản cậu.

Mạnh Đình ngoan ngoãn gật đầu, sau đó lại nghiêng đầu mong đợi nhìn Yến Tuy, “Vậy sau này chúng ta đều có thể tản bộ cùng nhau sao?”

“Ừ, cùng nhau,” Dư quang của Yến Tuy quét tới Mạnh Đình, có thể có một người như vậy luôn theo anh tản bộ đến già, đây là chuyện trước kia anh chẳng bao giờ nghĩ tới, nhưng lúc này nhìn Mạnh Đình, lại cảm thấy không tệ, hoặc là nói là mong đợi.

Nhưng ngoài mong đợi, còn có chút giữ lại, dù sao…… Mạnh Đình quá nhỏ, tương lai của bọn họ quá dài, cậu sẽ nguyện ý đi theo anh bao lâu đây.

Mạnh Đình đột nhiên dừng bước lại, Yến Tuy cũng dừng lại nhìn cậu.

“Yến Tuy.”

“Hả?”

“Em nghĩ thông suốt rồi.”

Đường nhìn ban đêm chỉ đủ bọn họ nhìn nhau rõ ràng, nhưng cũng đủ rồi.

"Anh nói em là bảo bối, là bởi vì anh thích em đúng không." Mạnh Đình nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy mình không có tính chất đặc biệt của bảo bối, nhưng Yến Tuy đã nói như vậy rồi, cũng chỉ có thể là như thế.

Cậu thích anh, cậu không phải bảo bối trong mắt người người, mà là của Yến Tuy.

Mạnh Đình nói khóe miệng vung lên, cậu tiến lên một bước, nắm lấy tay còn lại của Yến Tuy, trịnh trọng mà nói, "Anh cũng là bảo bối của em."

Nói cách khác, chính là, em cũng thích anh như vậy nha.

Cái thời tiết nóng kinh khủng này khiến tui lười quá =.="

20. Chương 20

Mạnh Đình cầm khẽ nhếch, ánh mắt thuần túy sạch sẽ, hoàn toàn không hiểu được mình rốt cuộc lời mình nói ý tứ như thế nào, có lẽ ý tứ cậu muốn biểu đạt không tệ, nhưng người bình thường, thật sự rất khó dùng thần sắc trịnh trọng như vậy nói ra.

Đây không phải là lời yêu thương, là lời thật lòng của Mạnh Đình, nhưng chính là như vậy, mới khiến người ta bị chấn động bội phần.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, bên tai Yến Tuy dần dần nóng lên, lại bị lời trêu chọc của Mạnh Đình khiến Yến Tuy có chút thất thố, anh buông mắt nhìn người, Mạnh Đình cũng không tránh, thẳng thắn nhìn nhau, trong đôi mắt kia là thật tình, là xác định, là trịnh trọng……

Đây không phải là Mạnh Đình cố ý nói ra lời trêu chọc anh, mà là sau khi anh suy nghĩ, cảm thấy lời nhất định phải nói cho anh biết, lời trực bạch nóng bỏng tới mức làm nóng lòng người.

Mà anh một chút cũng không thể phản bác lời Mạnh Đình nói, Mạnh Đình thực sự là bảo bối mà anh chỉ có thể gặp mà không thể cầu, được cậu tỏ tình dùng lời như vậy, anh ngoài vô thố, trong lòng cũng vui vẻ, rõ ràng vui mừng tới mức không thể không để ý.

Tay anh nhẹ nhàng dùng lực một cái, liền kéo Mạnh Đình tới trong ngực, rồi sau đó ôm lấy: "Em nói rất đúng."

Anh thích Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng thích anh.

Trên mặt Mạnh Đình lại nở ra một nụ cười, cậu cọ cọ người, lại cảm thấy không đủ, cậu dịch cơ thể lên, mâu quang quét qua trên môi Yến Tuy, sau đó hôn hôn gương mặt anh.

Đôi môi màu anh đào rơi xuống trên mặt căng thẳng của Yến Tuy trong nháy mắt, giống như một sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua, mang tới một chút hơi thở thuộc về Mạnh Đình.

Mâu quang Yến Tuy đung đưa, thân thể cũng theo đó cứng ngắc lại, lúc này anh hẳn là phản ứng lại cái gì đó, làm gì đó, nhưng anh vẫn rơi vào trong mềm mại này, giống như lọt vào trong sương mù, quả quyết cùng dứt khoát trước kia, lúc này hoàn toàn rời xa anh.

Ánh mắt Mạnh Đình như cũ mở rất lớn, đối với loại chuyện hôn này, cậu biểu hiện tới hờ hững lại mới mẻ, nhưng không có cách nào bài xích, cậu cười cười, sau đó dựa vào vai Yến Tuy, "Em muốn hôn anh, lại không nhịn được, anh lát nữa rửa mặt?"

Yến Tuy mím môi, anh e rằng không nỡ rửa khuôn mặt này, anh giơ tay sờ sờ khuôn mặt Mạnh Đình.

Thân thể Mạnh Đình vẫn như cũ có chút nóng lên, tay Yến Tuy chạm tới rất thoải mái, cậu kìm lòng không nổi lại cọ cọ.

Cảm giác được phần yêu thích này của Mạnh Đình, tay Yến Tuy liền cũng không tiếp tục rời đi nữa, hồi lâu sau, anh mới buông Mạnh Đình ra, kéo cậu tiếp tục tản bộ, nhưng đoạn đường này cảm giác tim đập thủy chung không tản đi, tốc độ thất thủ của anh cực nhanh, là chuyện trước khi anh 28 tuổi chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhà cũ Yến gia cũng không có hoa viên hoa lệ tinh mỹ, chỉ có một bãi cỏ xanh biếc, Mạnh Đình nhìn không ra cái gì, chỉ cảm thấy tầm nhìn tốt, sau này cậu muốn chạy bộ cũng không sợ không có chỗ.

Sắc trời dần dần mờ mờ, dọc theo bãi cỏ cách một đoạn lại có một ngọn đèn trắng nhỏ, hôm nay vừa mới mưa, Yến Tuy mang theo Mạnh Đình đi lòng vòng xung quanh, nhìn thời gian không sai biệt lắm, liền mang người trở lại, bọn học đi vòng quanh lầu một một lần.

"Cô Vương bác Tiêu bọn họ ở gian phòng này, sau này anh không ở nhà, em có việc, phòng khách không thấy người, tới nơi này tìm."

"Gian phòng này là phòng gym, sau này khí trời có tốt hay không, em đều có thể tới đây chạy bộ, rèn luyện."

Nói là phòng gym, nhưng kỳ thực rất lớn, các loại dụng cụ vận động đều có, bên ngoài bị Mạnh Đình cho rằng bãi cỏ bình thường cũng không đơn giản, đó là bãi cỏ đủ dùng để đánh golf, chiếm diện tích mênh mông, chỉ sợ vượt quá tưởng tượng của Mạnh Đình.

Đương nhiên, cậu cũng không cần nghĩ quá nhiều, chính là Yến gia Yến Tuy có thêm tiền, cậu cũng vẫn là ăn cơm kia, ngủ cái giường kia, yêu cầu của cậu đối với Yến Tuy vẫn luôn đều thấp tới không theo chuẩn mực, ăn no ngủ kỹ là được rồi.

"Sau này em muốn học cái gì, liền nói với anh, anh có thời gian anh dạy cho em, lúc quá bận, anh bảo bác Tiêu mời người tới dạy."

Nhìn Mạnh Đình sờ sờ dụng cụ xoạt xoạt, Yến Tuy liền nói như vậy.

"Vâng." Mạnh Đình gật đầu lia lịa, cậu đối với phòng gym này quả thực rất cảm thấy hứng thú.

Yến Tuy lại dẫn Mạnh Đình tới lầu hai, "Gian phòng này là thư phòng của anh, bên trong có rất nhiều sách, sau này em muốn đọc cái gì, liền đi vào lấy."

Cước bộ của Mạnh Đình lại thoáng chần chờ ở cửa thư phòng, mới đi theo vài, cậu đối với thư phòng nghiêm túc thế này, tự nhiên cảm thấy sợ hãi, trong nháy mắt cậu liền câu nệ rất nhiều, may mà Yến Tuy cũng không mang cậu tới chỗ này lâu, anh lại dẫn cậu tới lầu 3.

"Giang phòng này là phòng cưới của mẹ và cha anh, kia là gian phòng của bà nội và ông nội, những phòng khác khác chính là để đó không dùng."

Hai gian phòng kia cũng không có mở ra, cậu xoay một vòng, Yến Tuy liền mang Mạnh Đình trở về phòng anh.

"Em còn bệnh, không cần phải gấp, sau này sẽ từ từ quen thuộc."

Mạnh Đình gật gật đầu, tự cậu tới trên giường nằm xuống, cậu nhìn về phía Yến Tuy, "Anh có chuyện gì bận có thể đi, em tự mình chờ cũng không sao cả."

Yến Tuy không trả lời gì, ém chăn tốt cho Mạnh Đình, anh đứng dậy mang một chiếc ghế tới bên giường, anh vẫn như cũ tính toán ở chỗ này làm việc.

Mà Mạnh Đình thời điểm hiểu ý đồ của Yến Tuy, tự mình liền dời sang vị trí khác, còn kéo chăn ra một góc, sau đó đôi mắt chờ mong mà nhìn người.

"Anh phải gõ bàn phím, sẽ có chút thanh âm."

Mạnh Đình nghe vậy lập tức lắc đầu, "Không ảnh hưởng, hơn nữa, em đã ngủ một ngày rồi." Cậu nghĩ Yến Tuy ở bên giường bồi, còn không bằng tới trên giường bồi, như vậy bọn họ có thể gần hơn một chút. (chỗ này ta không nghĩ cái gì hết =.=)

Yến Tuy thoáng chần chờ liền gật đầu, anh thay quần áo, mới lên giường, anh ngồi, Mạnh Đình nằm bên cạnh, Yến Tuy làm việc không bao lâu, anh liền từ có chút khoảng cách, biến thành sát gần cậu.

Yến Tuy tiếp tục làm việc, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình một chút, cậu đầu tiên là cầm điện thoại di động loay hoay một chút, lại đặt sang một bên, tiếp tục không bao lâu cậu liền nhắm mắt lại, nằm quy củ cũng trở thành nghiêng người ôm người.

Ngang hông bị một tay vòng quanh, Yến Tuy vẫn là lần đầu tiên dưới tình huống như thế xử lý chuyện, so với thường ngày, anh hơi có chút không yên lòng, hoặc là nói tâm viên ý mã, nhưng Mạnh Đình rõ ràng thích như vậy, chân mày cậu giãn ra, ngủ ngon hơn lúc trước.

Yến Tuy bất đắc dĩ, lời tâm tình của anh nói không lại Mạnh Đình, vẫn là trên chủ động nhiệt tình cũng không sánh bằng, có lẽ, anh còn phải xem thêm nhiều sách về phương diện này.

Khoảng 10h, anh tắt máy tính, lại xuống lầu một chuyến, bưng tới dược thiện cô Vương vẫn luôn hầm nóng.

Anh nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Tỉnh tỉnh, ăn canh rồi ngủ tiếp."

Đầu Mạnh Đình giật giật, vẫn như cũ không tỉnh, Yến Tuy tiếp tục nhu, xoa nhẹ một lúc lâu, phát hiện cậu tựa hồ ngủ tới ngon hơn.

Anh bất đắc dĩ, chỉ có thể bế nửa người lên, "Tỉnh tỉnh."

Mạnh Đình hai tay vòng qua Yến Tuy, mắt còn chưa mở ra, thanh âm cũng hơi có chút hàm hồ, "Yến Tuy…… em tỉnh rồi."

"Ừm." Yến Tuy nhẹ nhàng trả lời, ôm Mạnh Đình tiếp tục ngồi dậy, lại chồng gối chung một chỗ, anh đặt người trên gối đầu, nhưng tay Mạnh Đình dần dần khôi phục khí lực càng ôm anh chặt hơn.

"Yến Tuy, em vừa mới ngủ tới đặc biệt ngon." Không có ác mộng, không có tiếp tục chết…… Cái này quá khó khăn, cậu đã lâu không có cảm giác ngủ ngon như vậy rồi, "Cảm ơn anh."

"Anh nói rồi những cái này đều là nên như vậy, không cần nói cảm ơn."

Yến Tuy đã càng ngày càng quen thân mật với Mạnh Đình, anh tiếp tục để cho ôm, lại suy nghĩ tới khả năng phía sau "Cảm ơn" của Mạnh Đình.

"Vậy anh sau này đều có thể ôm em ngủ không?"

Mạnh Đình trong thanh âm mềm mại mang theo một chút thấp thỏm cùng mong đợi, cậu cọ cọ người, "Em đặc biệt thích anh ôm em."

Mạnh Đình hoàn toàn không biết nói xa nói gần tiếp tục khiến Yến Tuy sửng sốt, hồi lâu sau, anh đè vai Mạnh Đình xuống, lúc này mới đứng dậy, mà Mạnh Đình vẫn là vẻ mặt nghi ngờ nhìn anh, giống như đang hỏi, anh tại sao không ôm cậu.

Anh chìa tay, Mạnh Đình lập tức nắm lấy tay anh, dán khuôn mặt cậu tới, tiếp theo sau đó nhìn anh.

Bị cặp mắt kia nhìn, Yến Tuy theo bản năng liền nói như vậy, "Trước tiên uống dược thiện, bằng không sẽ lạnh."

Ánh mắt Mạnh Đình nhìn chăm chú thang cổ trên bàn ghế salong, ánh mắt liền sáng lên, cậu nắm chặt tay Yến Tuy từ khuôn mặt dời đi, nhưng vẫn là không buông ra, "Em ngửi thấy được, rất thơm."

Nhưng cậu nói xong, ánh mắt lại lướt qua trên mặt Yến Tuy, bình thường ăn đối với Mạnh Đình là quan trọng nhất, nhưng vừa rồi vấn đề kia không chiếm được trả lời, cậu vẫn có chút để ý, có lẽ…… Đó là một vấn đề rất khó trả lời đi.

"Mạnh Đình, em còn nhỏ, anh sợ em sẽ hối hận."

Yến Tuy mới vừa theo bản năng muốn dời đi đề tài này, không phải bởi vì anh không muốn ôm người, mà là anh rõ ràng chính mình, có phát sinh quan hệ hay không, đối với anh mà nói là không giống nhau, nếu như bọn họ thật sự đi tới một bước kia, sau này Mạnh Đình hối hận, anh cũng sẽ không thả người đi.

"Em không nhỏ nữa," Mạnh Đình không quá hiểu sao lại liên quan tới vấn đề cậu còn nhỏ, tiếp tục suy nghĩ, cậu mới nhớ tới, cậu trước mặt quả thực lại nhỏ lại rồi, nhưng không phải là quá nhỏ.

"Em không hối hận, em liền sẽ không hối hận."

Yến Tuy ôm cậu, cậu có thể ngủ ngon, cậu sao sẽ hối hận, cậu cầu cũng không được đây.

Cậu nhào tới phía trước, trực tiếp đẩy ngã Yến Tuy vội vàng không kịp chuẩn bị ở trên giường, "Yến Tuy, anh không muốn ôm em, em đây có thể ôm anh không?"

Ở nơi này ôm, cậu diễn xuất này rõ ràng là nhanh như hổ đói vồ mồi.

Mạnh Đình nói mềm mại, hành động lại khá bá đạo, dù sao Yến Tuy cũng là lần đầu tiên bị người đụng ngã trên giường.

Cái thời tiết điên khùng này thật khiến người ta khó ở mà T_T

21. Chương 21

Yến Tuy ngước mắt nghiêm túc nhìn Mạnh Đình, tay ôm lấy Mạnh Đình vừa buông ra, lại chống xuống giường, lật Mạnh Đình lại áp ở trên giường.

Mà ánh mắt sáng rực của Mạnh Đình cũng thoáng thấp xuống, cậu suy nghĩ lại lời và hành động của mình vừa nãy có phải có chỗ không đúng rồi hay không.

Không, phải nói, cậu rất ít khi làm chuyện gì đối mặt, chẳng qua là cậu đã sớm quen loại trạng thái lúc nào cũng nói sai này của bản thân, mà Yến Tuy tiếp xúc với cậu không lâu, hiển nhiên còn không có.

"Cái này cũng không thể, đúng không."

Tay phải Yến Tuy xoa khuôn mặt Mạnh Đình, nhẹ nhàng nhu nhu, hai đầu ngón tay mới hạ xuống cằm cậu, thoáng giơ lên, mâu quang Mạnh Đình theo đó di chuyển lên, hai người lại nhìn nhau.

"Mạnh Đình em thật sự biết lời này có ý nghĩa gì không?"

Vốn Yến Tuy rất tin vào tự chủ của mình, nhưng lúc này mới không bao lâu, chút tự kiềm chế kia của anh ở trước mặt Mạnh Đình, đã biến thành trò cười.

Mạnh Đình còn mang theo tâm tính lỗ mãng của thiếu niên, cậu lại không thể theo như vậy, cậu chịu trách nhiệm với nhân sinh của hai người.

Mạnh Đình không có nửa điểm chần chờ liền gật đầu, "Anh ôm em, em cũng ôm anh như vậy nha." Cái này còn có thể có ý tứ gì?

Yến Tuy lại yên lặng nhìn Mạnh Đình hồi lâu, lại biết trước mắt rõ ràng là anh tự mình nghĩ nhiều rồi, Mạnh Đình muốn ôm, liền thật sự chỉ là ôm mà thôi.

Anh ngồi dậy, sau đó kéo Mạnh Đình lên, anh sờ sờ tóc Mạnh Đình, "Trước khi em khỏi bệnh, muốn ôm thì ôm đi."

Yến Tuy dừng một chút lại thêm một câu, "Đây là đặc quyền của bệnh nhân."

Mạnh Đình do dự gật đầu, chỉ ôm mấy ngày, cậu hiển nhiên có chút bất mãn, bất quá tương lai, cậu tốt với Yến Tuy, anh sẽ nguyện ý cho cậu ôm nhiều hơn.

Dược thiện cổ (*) này mùi thuốc còn đậm hơn buổi tối chút, cơ hồ không khác gì thuốc Đông y, Mạnh Đình không mang theo cau mày uống liền 2 chén, lúc này mới thầm nói, "Quá ít thịt."

(Cổ: tương truyền là một loại độc trùng do con người nuôi dưỡng. Theo truyền thuyết thì cổ độc là vu thuật thần bí rất lợi hại ở Hồ Nam, Tây Tương được truyền lại. Văn nhân học sĩ tương truyền nhau, nét bút thư sách, cũng nghiễm nhiên cho là có chuyện lạ; một thành phần dược gia, cũng cho đây là sự thật, ghi lại một vài phương pháp nuôi cổ. Nguồn: Kinzie)

“Chờ em khỏi rồi, mới có thể ăn nhiều.”

Yến Tuy cầm lấy khăn lau lau khóe miệng Mạnh Đình, lại dẫn cậu tới phòng tắm, đơn giản rửa mặt.

“Em ngủ trước, anh đi tắm.”

Mạnh Đình gật gật đầu, cúi đầu ngửi mình một cái, cậu hôm nay tính ra đã tắm hai lần rồi, trên người cũng không có mùi vị khác thường gì cả.

Xác định cái này một chút, cậu lúc này mới yên lòng đi tới giường trong phòng, sau này ngủ cùng Yến Tuy, cậu nhất định phải tắm rửa bản thân sạch sẽ, cậu cũng không thể bởi vì không vệ sinh khiến Yến Tuy ghét bỏ được.

Nước lạnh dội xuống, suy nghĩ của Yến Tuy rốt cục có thể rõ ràng chút ít, mạch não của Mạnh Đình hiển nhiên không giống với anh, với tuyệt đại đa số người khác, trực bạch là trực bạch, chuyện gì cũng không nghĩ nhiều hơn.

Ngủ chính là ngủ, ôm cũng chính là ôm, người chân chính sốt ruột nghĩ nhiều, ngược lại biến thành anh.

Anh thay xong quần áo ngủ lên giường, Mạnh Đình mở mắt, dịch a dịch tới trong ngực anh, cậu nhớ kỹ lời của anh lúc trước, đặc quyền này sử dụng trên người cậu là bệnh nhân.

Yến Tuy nghiêng nghiêng người, để một chiếc đèn bàn đầu giường tới mức tối nhất, lúc này mới tiếp tục nằm xuống, anh nhìn lướt qua cái đầu lông xù trong ngực, đưa tay ôm lấy người, vỗ vỗ sau lưng cậu, giống như dỗ người ngủ, “Ngủ đi.”

Đây là lần đầu tiên Yến Tuy ôm ngủ, Mạnh Đình cũng vậy, tay cậu nhẹ nhàng níu lấy một góc quần áo Yến Tuy, người cũng sát vào hơn chút, cậu nói nhỏ, “Yến Tuy, anh nếu cảm thấy em nói sai làm sai cái gì, anh nói cho em biết, em thay đổi một chút.”

Cậu đần như vậy, chính là thay đổi cũng chưa chắc đã thay đổi được, nhưng cậu vẫn là muốn cố gắng thử một chút.

Tay Yến Tuy vỗ sau lưng Mạnh Đình rơi xuống khuôn mặt cậu, lại lướt nhẹ trên trán cậu, một nụ hôn nhẹ rơi xuống, “Em không có nói sai, cũng không có làm sai, không cần nghĩ những điều này, em hiện tại cần nghỉ ngơi.”

“Ngủ ngon.”

Mắt Mạnh Đình chậm rãi nhắm lại, quần áo Yến Tuy cậu cũng không níu lấy nữa, cậu ôm lấy cổ Yến Tuy, khóe miệng khẽ câu lên, “Anh nói rất đúng, em muốn khỏe nhanh lên một chút, sau đó đối tốt với anh.” Tranh thủ để Yến Tuy chủ động cho cậu ôm ngủ!

Yến Tuy không tiếp tục nói, Mạnh Đình nhắm mắt lại một lát, liền lại ngủ thiếp đi.

Một đêm này Yến Tuy tỉnh lại vài lần, 2 3h đêm, xác định Mạnh Đình không tiếp tục phát sốt, anh mới an tâm đi ngủ.

Cảm giác này đối với Yến Tuy mà nói rất đặc biệt, đối với Mạnh Đình mà nói cũng là chuyện tốt trước nay chưa từng có, 5h đúng, cậu ở trong ngực Yến Tuy đúng giờ tỉnh lại, một đêm này, cậu thật sự không gặp ác mộng.

Cậu không dám cử động nhiều, cứ như vậy nghiêng đầu nhìn Yến Tuy, khắc sâu bộ dáng của anh một lần lại một lần vào trong đầu, Yến Tuy thật sự là đẹp, nơi đó nơi đó đều đẹp, Mạnh Đình vô cùng khẳng định điểm này.

Sau nửa giờ, lông mi Yến Tuy giật giật, dường như tỉnh rồi, Mạnh Đình nhẹ nhàng cười một tiếng, ôm cổ anh, hai người vốn thân mật càng thêm thân mật.

“Yến Tuy, anh đã tỉnh.”

“Ừ.” Yến Tuy trả lời, tay tìm trán Mạnh Đình, lại tiếp tục nghiêm túc cảm giác một chút, xác định không sốt nữa, anh mới thu tay lại.

Trong thanh âm của anh mang theo chút lười biếng, "Mấy hôm nay em trước tiên đừng chạy bộ ngay, chờ khỏi hẳn rồi, chúng ta cùng nhau chạy."

"Vâng, em nghe lời anh." Mạnh Đình cọ cọ người, lại nhoai người lên, hai tay bưng lấy mặt Yến Tuy, ngay sau đó một nụ hôn rơi xuống trán Yến Tuy, "chụt" một tiếng, mang theo chút vị chát, cậu mở to hai mắt nói, "Yến Tuy, chào buổi sáng."

Yến Tuy hôn cậu chúc ngủ ngon, cậu hôn lại anh chào buổi sáng, này rất tốt.

Mắt Yến Tuy hoàn toàn mở ra, tất cả xung quanh như cũ có chút mơ hồ, duy chỉ có khuôn mặt tươi cười long lanh xinh đẹp này của Mạnh Đình là rõ ràng, anh cũng nhịn không được nữa cười cười, "Chào buổi sáng."

Dưới chủ động thân mật của Mạnh Đình, bọn họ lần đầu tiên ôm nhau ngủ sáng sớm thức dậy, không có lúng túng, không có bất kỳ không tự nhiên nào, có câu nói, bạch thủ như tân, khuynh cái như cố (*), anh nghĩ anh và Mạnh Đình hẳn là thuộc về về sau, trời sinh ăn ý.

((*) bạch thủ như tân, khuynh cái như cố: có những người quen biết đã lâu lại như mới quen, nhưng có những người vừa mới quen lại như đã quen lâu rồi)

Yến Tuy ôm Mạnh Đình chậm rãi ngồi dậy, Mạnh Đình liền không cách nào áp người nữa, cậu ngồi thẳng, nhưng nụ cười vẫn như cũ không tản đi, cậu bình thường không phải người thích cười như vậy, nhưng hôm nay ngủ ngon giấc, tâm tình cậu rất tốt, Yến Tuy đối với cậu thế này, đương nhiên càng vui vẻ hơn.

Yến Tuy nhu nhu đầu Mạnh Đình, "Đi rửa mặt đi."

"Vâng." Mạnh Đình gật gật đầu, lúc này mới bò xuống giường, quay đầu lại nhìn Yến Tuy một cái, cậu liền đi vào trong phòng tắm.

Mà Yến Tuy rốt cục không nhịn được sờ sờ mi tâm mới vừa được Mạnh Đình hôn tới, trên mặt lộ ra chút bất đắc dĩ lại cười sủng nịch, thôi vậy, hết thảy thuận theo tự nhiên.

Hôm nay thời tiết vẫn không tốt lắm, Yến Tuy không tới bãi cỏ chạy bộ, tới phòng gym tầng một, anh chạy một lát, liền dạy Mạnh Đình sử dụng những dụng cụ này, hai người đều ra chút mồ hôi, Yến Tuy lại tắm lần nữa, Mạnh Đình lại chỉ có thể lau cơ thể một chút, thay quần áo.

7h đúng, cô Vương liền mang theo mấy nữ hầu bưng lên điểm tâm, cháo trắng dưa cải, bánh bao bánh quẩy, sandwich sữa tươi đều có.

Mạnh Đình cũng không phí não đi chọn loại đồ ăn nào, cậu mỗi loại đều ăn một phần, khẩu vị vô cùng tốt, khiến cô Vương vui vẻ gật đầu, bà nhớ a, nếu lão thái thái cũng cùng bà nhìn thấy gia chủ phu nhân như vậy, đều cực kỳ vui vẻ.

Yến Tuy đối với Mạnh Đình "Ăn rất nhiều" vẫn luôn tiếp nhận hài lòng, trước mắt cậu bị bệnh, anh chỉ sợ cậu ăn không vào, đầu sẽ ghét bỏ cậu ăn nhiều.

Bọn họ ăn xong bữa ăn sáng không bao lâu, bác sĩ tư nhân Lí Dập đã đến, hắn lại kiểm tra một chút cho Mạnh Đình đang rõ ràng đặc biệt câu nệ với hắn, thần sắc hắn thoải mái một chút, "Chỉ cần không tiếp tục phát sốt ho khan, sẽ không có gì đáng ngại nữa."

Hắn nhìn về phía Yến Tuy, dặn dò, "Mấy ngày này chú ý nhiều chút, đừng tiếp tục cảm lạnh."

"Được." Yến Tuy trả lời.

Mạnh Đình nghiêng đầu nói với Lí Dập, "Cảm ơn." Sáng sớm đã chạy tới Yến gia như vậy, cảm ơn này là cần thiết.

Lí Dập cười cười, "Lấy tiền làm việc mà thôi."

"Đúng rồi!" Lí Dập nói từ trong hòm thuốc ôm ra hai quyển sách cho Yến Tuy, "Của anh cần, còn có người anh bảo tôi liên hệ, tôi đều liên lạc xong rồi, anh muốn gặp liền trước tiên gọi điện thoại cho tôi."

"Được," Yến Tuy gật gật đầu, lại tiếp tục tán gẫu vài câu với Lí Dập, Lí Dập liền cáo từ rời đi."

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy một chút, nhẹ giọng nói, “Anh bận rộn thì anh đi đi, bác sĩ đều nói em tốt rồi, em ở nhà không sao cả.”

Cậu suy nghĩ một chút lại nói, “Sớm về nhà một chút.”

Yến Tuy nghe vậy nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đi tới ngồi bên cạnh Mạnh Đình, Mạnh Đình không rõ thế nào, người cũng liền kề sát tới.

Cậu mở to mắt nhìn Yến Tuy, thanh âm vui rạo rực, lộ ra một chút bất khả tư nghị, “Anh hiện tại đã nhớ em rồi sao?”

Lẽ nào Yến Tuy trước khi đi còn tới đây, ngồi cạnh cậu một chút, ôm cậu một chút? Yến Tuy quả nhiên thích cậu như vậy ư.

Mạnh Đình bởi vì cao hứng, khóe mắt khẽ nhếch lên, mang theo chút mị sắc không tự chủ, vốn nghĩ Yến Tuy phản bác, đột nhiên không nói cái gì.

Anh hiện tại chính là không ngờ, một lát thôi cũng sẽ nhớ cậu rồi.

Yến Tuy nhẹ nhàng nắm tay Mạnh Đình, đứng dậy kéo người lên.

“Anh phải ra ngoài, bất quá em cũng phải đi.”

Trạng thái tinh thần của Mạnh Đình nhìn ra rất tốt, bọn họ trước tiên đi xử lý chuyện hôm qua chưa làm rồi tiếp tục nói, như thế cũng khiến Mạnh Đình ở nhà anh tâm chút.

Mạnh Đình nhìn tay bọn họ nắm, khẽ gật gật đầu, khóe miệng câu lên, trên mặt tiếp tục giương lên nụ cười, cậu cũng không để ý Yến Tuy muốn dẫn cậu ra ngoài làm gì, nhưng là cậu vui vẻ hai người có thể cùng một chỗ, như vậy chính là làm cái gì cũng tốt.

“Được nha.” Cậu trả lời.

Cô Vương thu thập trong phòng khách, chú Tiêu đợi mệnh lệnh đều sững sờ một lúc.

Yến Tuy ôn hòa dễ nói chuyện như vậy bọn họ hiếm thấy qua, trước kia cũng chính là lúc lão thái thái lão thái gia ở đây, cảm xúc của Yến Tuy sẽ có chút, nhưng cũng sẽ không ôn hòa khiến người ta có thể cảm giác ra được như vậy.

Xem ra gia chủ của bọn họ thật sự rất thích gia chủ phu nhân.

Lúc bọn họ lại đi xuống, Yến Tuy đổi lại tây trang màu đen thường ngày, Mạnh Đình lại là một thân tây phục màu trắng.

Yến Tuy cao lớn mạnh mẽ, màu đen khắc sâu loại cảm giác thâm trầm lãnh đạm này, khí tràng trên người càng phát ra cường đại, mà Mạnh Đình thân cao không tính là thấp, nhưng rốt cuộc còn chưa chân chính trưởng thành, hơn nữa khuôn mặt kia rất mềm mại, nhìn giống như một tiểu bạch thỏ dễ bắt nạt, mặc dù hoàn toàn không phải có chuyện như vậy.

Mạnh Đình trời sinh đối với ánh mắt của người khác không mẫn cảm lắm, cậu dán chặt bên người Yến Tuy, dư quang quét người, một chút cũng không keo kiệt khen ngợi của mình, “Anh mặc như vậy, rất đẹp.”

Thoạt nhìn đặc biệt dọa người, đặc biệt lợi hại, Mạnh Đình lại cảm thấy rất đẹp.

Cho tới bây giờ Yến Tuy đều chỉ nghe thấy lời đánh giá đáng sợ, dọa người, không nhịn được nhíu nhíu đuôi lông mày, anh dắt tay Mạnh Đình, lời nói giản lược, “Em đẹp.”

Mạnh Đình cầm lại tay Yến Tuy, chờ bọn họ lên xe rồi, gương mặt cậu mới lại dần dần đỏ lên, vừa nãy Yến Tuy khen cậu đẹp nha. Khen ngợi của Yến Tuy khác với người khác khen, cậu nghe trong lòng ấm áp, ngứa ngứa, đặc biệt cao hứng.

“Em chỉ có khuôn mặt đẹp, anh toàn thân đều đẹp.”

(Đệt hai đứa mài bớt khen nhau giùm tau cái U_U)

"Khụ khụ khụ……" Yến Tuy còn chưa có phản ứng gì, thư ký Vương Vương Phong ngồi ở vị trí kế bên tài xế chợt ho lên, toàn thân? Mạnh Đình này đều nhìn sạch toàn thân ông chủ của hắn rồi sao? Hắn không chỉ muốn ho, não bổ chút phương diện cấm kỵ, lỗ mũi đều theo đó ngứa.

Ánh mắt Mạnh Đình quét tới, lúc này mới chú ý tới phía trước có hai người có thể nghe được cậu nói, nhưng cậu nói với Yến Tuy, hắn ho khan làm cái gì.

"Lái xe," Yến Tuy đã rất có thể thích ứng với thuộc tính lời nói trực bạch tới dọa người của Mạnh Đình rồi, anh nhìn Mạnh Đình cúi đầu, khuôn mặt còn mang theo chút đỏ ửng, suy nghĩ một chút, anh liền biết lời của Mạnh Đình, vẫn như cũ không có ý tứ dư thừa.

Cậu quả thực chỉ có khuôn mặt đẹp, tay và thân thể cậu ít nhiều gì cũng lưu lại một vài vết thương đánh nhau để lại, vài cái sẽ mất đi, vài cái vĩnh viễn cũng không mất đi được, rõ ràng những chuyện này, Yến Tuy liền không cách nào ngạc nhiên giống như Vương Phong.

"Hắn là Vương Phong, là thư ký của anh," Yến Tuy vừa nói vừa chỉ chỉ đại hán mặt đen lái xe, "Hắn là Triệu Binh, em sau này muốn đi đâu, liền gọi điện thoại cho hắn."

"Vâng." Mạnh Đình gật gật đầu

Cậu rũ mắt nhìn tay mình, lại kéo tay Yến Tuy qua nhìn một chút, lại không cảm giác mình nói sai.

Mạnh gia cùng một số người xem ra, cậu chính là cái khuôn mặt này còn có chút giá trị, không thể phá hủy, bằng không khuôn mặt cậu chưa chắc có thể giữ được.

"Tay của anh đẹp." Yến Tuy tiếp tục nói khẳng định.

Mạnh Đình nhìn tay bọn họ, Yến Tuy cũng vậy, anh nhẹ nhàng xoa vết sẹo lòng bàn tay Mạnh Đình, giống như là muốn xoa chúng mất đi, nhưng cuối cùng chỉ là xoa đỏ tay Yến Tuy, mấy vết sẹo kia vẫn như cũ không thể mất đi, dù cho dấu vết trên tay không còn, chuyện từng phát sinh cũng không cách nào thay đổi.

Cùng nhau đau lòng, Yến Tuy liền cũng không tiếp tục để ý Vương Phong và Triệu Binh ở phía trước, anh ôm Mạnh Đình tới trong ngực, "Em nói đều đúng."

Mạnh Đình nghe vậy cũng không tiếp tục nghiên cứu tay bọn họ nữa, cậu dựa đầu vào vai Yến Tuy, lại cảm thấy không đủ, cậu giương mặt lên kề sát người cọ cọ.

Động tác mờ ám này của cậu kết thúc rất nhanh, mắt Yến Tuy lộ ra bất đắc dĩ, Vương Phong và Triệu Binh chỉ có thể coi như mình là người mù và kẻ điếc.

Vương Phong cẩn thận ngồi thẳng thân thể, thiệt thòi hắn còn cảm thấy hôm qua hiểu lầm Yến Tuy, quá không có đạo đức, nhưng một đêm này trôi qua, quan hệ của bọn họ đều tiến triển tới mức nhìn nhau sạch sẽ, có lẽ, hôm qua hắn cũng không có hiểu lầm? Vương Phong suy nghĩ một chút, tầm mắt trong kính chiếu hậu đối diện với Yến Tuy, toàn thân hắn lạnh lẽo, cái gì cũng không dám nghĩ nhiều nữa.

Yến Tuy không lạnh như vậy nữa, nhưng cũng chỉ là lúc Mạnh Đình ở đây mới như thế thôi, anh vẫn là Yến Tuy, gia chủ Yến gia thủ đoạn và tâm tính đều rất đáng sợ.

Buổi sáng 9h, bọn họ tới cửa cục dân chính, bọn họ sau khi đợi 5 đôi, liền tới phiên anh và Mạnh Đình.

Trôi qua lâu như vậy, Mạnh Đình mới hiểu, Yến Tuy là dẫn cậu đi làm cái gì, trong nháy mắt cậu hiểu được, như rơi vào trong mây, như lọt vào sương mù.

"Chúng ta là tới kết hôn?"

"Ừ," Yến Tuy khẳng định mà nói với Mạnh Đình, khóe miệng anh ngoắc ngoắc, "Đến chúng ta rồi."

Mạnh Đình hít sâu một hơi đi theo, đôi môi màu anh đào nhấp nhẹ, cả người đều cực kỳ chuyên chú, đương nhiên, trong lòng cậu cũng không biểu hiện ra loại bình tĩnh kia, trong đầu cậu chỉ có một câu lặp đi lặp lại, cậu và Yến Tuy kết hôn, kết hôn, kết hôn……

Điền bản khai, chụp hình, tuyên thệ, rồi nhận lấy giấy hôn thú thuộc về bọn họ, thời gian chưa tới một tiếng, liền xong xuôi toàn bộ.

Mạnh Đình cầm giấy hôn thú của cậu và Yến Tuy, giống như đang cầm tảng đáng nặng ngàn cân vậy, cậu cúi đầu nhìn, cảm xúc trong mắt kích động lại kích động.

"Yến Tuy, chúng ta thực sự kết hôn rồi."

Thời gian 7 ngày cậu vô dụng liền gả mình cho Yến Tuy, hiện tại bắt đầu, bọn họ chính là vợ chồng công nhận trên luật pháp.

"Ừ." Tâm tình trong lòng Yến Tuy cũng không bình tĩnh, vốn là vì khiến Mạnh Đình cao hứng, mới tự mình tới đây một chuyến, nhưng tới đây rồi, cảm giác trong lòng anh liền khác.

Bọn họ đi qua một hành lang nhỏ không có ai, Mạnh Đình không tiếp tục kiềm chế sự hưng phấn của mình, cậu nhoai người lên trước, đặt Yến Tuy trên vách tường, cậu mở to mắt: "Yến Tuy, em rất cao hứng."

Yến Tuy bị áp, một là anh không đoán được động tác của Mạnh Đình, tiếp đó là anh phóng túng.

Mạnh Đình vừa nói, hai tay ôm lấy cổ Yến Tuy, cậu nhìn nhìn trái phải, sau đó nheo mắt lại, dâng môi mình lên.

Nhẹ nhàng hạ xuống, không có âm thanh, nhưng cảm giác mềm mại kia liền dừng lại trên gương mặt Yến Tuy.

Mạnh Đình thối lui một bước, cúi đầu muốn kéo tay Yến Tuy, tiếp tục đi ra hành lang nhỏ này, nhưng còn chưa đụng tới tay Yến Tuy, cậu lại tiếp tục bị áp ngược lại.

"Hửm?" Mạnh Đình nghi ngờ nhìn Yến Tuy, ngay sau đó ánh mắt cậu sáng bừng, cậu ngẩng mặt, "Anh cũng cao hứng, anh cũng muốn hôn em đúng không."

Mạnh Đình như thế, Yến Tuy còn không có phản ứng, "tính" phúc nửa đời sau của bọn họ liền phải khiến người ta sầu lo.

Tay Yến Tuy nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên, liền cúi đầu trực tiếp hôn lên môi cậu.

Mạnh Đình có chút kinh ngạc Yến Tuy tại sao muốn hôn chỗ này, nhưng cậu vẫn là ngoan ngoãn ngẩng đầu không động đậy, loại tín nhiệm này, trực tiếp lại thêm một mồi lửa trong lòng Yến Tuy, anh nhẹ nhàng ngậm môi dưới của Mạnh Đình, tại lúc cậu ngây người, cạy hàm răng mà đi vào.

Đầu lưỡi hai người vừa chạm tới cùng một chỗ, tất cả nhẹ nhàng trì hoãn trong nháy mắt biến mất, hô hấp cũng theo đó gấp gáp, ở trong không gian nhỏ hẹp này, giống như có hoa lửa nở rộ, tất cả chú ý đều tập trung vào nơi này, bất cứ một chút cảm xúc nào đều phóng đại trong đầu.

Môi lưỡi cọ sát lẫn nhau, Yến Tuy càng hôn càng sâu, tự kiềm chế mà anh tự tin lại tiếp tục đứng trước thất bại……

Mạnh Đình là lần đầu tiên bị người hôn như vậy, Yến Tuy cũng là lần đầu tiên hôn người khác, hai phút đi qua, Yến Tuy chợt buông Mạnh Đình ra, ôm người tới trong ngực, nhẹ nhàng thở, khí lực người cũng tăng lên.

Mạnh Đình không nhịn được liếm liếm môi, lại tiếp tục mấp máy, nhưng tay cậu đã đặt tới eo Yến Tuy, chậm rãi ôm trụ.

Tất cả cảm giác đều nói cho cậu biết, nụ hôn này mặc dù bất thình lình, nhưng một chút cũng không chán ghét.

Yến Tuy điều chỉnh tốt hô hấp của mình, lúc này mới buông Mạnh Đình ra, thấy cậu đỏ mặt nhìn anh, anh nhẹ nhàng cười cười, "Chúng ta trở về."

"Vâng," Mạnh Đình gật gật đầu

Đi ra cục dân chính, Mạnh Đình lại tiếp tục quay đầu lại nhìn thoáng qua, có rất nhiều nam nam nữ nữ nắm tay tiến vào giống bọn họ, bọn họ rất nhiều người đều nhìn cậu và Yến Tuy, thấp giọng nói cái gì đó.

Mạnh Đình không nghe cẩn thận, cậu quay đầu lại chẳng qua là cảm thấy chỗ này đối với cậu và Yến Tuy mà nói, rất đặc biệt.

Bởi vì giấy hôn thú, cũng bởi vì nụ hôn kia.

Trở lại trên xe, Mạnh Đình lật tờ giấy hôn thú của bọn họ lại nhìn, thần sắc dần dần mang theo một chút ảo não.

"Em lúc nãy quá khẩn trương, cười rất xấu."

Yến Tuy cũng theo đó liếc nhìn giấy chứng nhận của bọn họ, nhẹ nhàng nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Đẹp."

Mạnh Đình nghe vậy lại nhìn lại một cái, sau đó chậm rãi khép lại, ôm tới trong ngực, trịnh trọng gật đầu, "Chúng ta thật xứng."

"Khụ." Vương Phong lại không nhịn được cúi đầu ho một cái, vị gia chủ phu nhân này của bọn họ thật đúng là không biết kín đáo, cậu ta và Yến Tuy coi như xứng, cũng không tự cậu ta nói đi.

Mạnh Đình nhìn về phía Vương Phong, nhoai người lên phía trước, "Tôi và Yến Tuy lĩnh chứng kết hôn."

"Chúc mừng," Vương Phong xoay người trịnh trọng nói, nhìn bộ dáng vui sướng hài lòng của Mạnh Đình, hắn lại thêm một câu, "Tân hôn vui vẻ."

"Cảm ơn, bọn tôi sẽ vui vẻ." Bộ dáng Mạnh Đình trả lời, còn trịnh trọng hơn Vương Phong cố ý giả bộ 2 phần, Vương Phong còn chưa phản ứng gì, cậu đã bị Yến Tuy ôm quay lại.

Một chuyến này, Mạnh Đình xem ra đủ để xác định quan hệ của bọn họ, cũng đủ khiến cậu đối với Yến Tuy hoàn toàn thẳng thắn, tầng ngăn cách ngôn ngữ hành động kia cuối cùng cũng biến mất, cậu yên tâm thoải mái mà nằm nhoài trong ngực Yến Tuy, khóe miệng câu lên, không cố ý che giấu cao hứng của cậu.

Mà Vương Phong và Triệu Binh ngồi trước không nói nữa, nhưng bọn họ cũng có thể cảm thấy không khí ngọt ngào kia.

Bất quá Mạnh Đình tính tình như vậy, đổi lại ai cũng không chán ghét được, Yến Tuy thất thủ cũng không ngoài ý muốn, chính là hắn mới tiếp xúc với Mạnh Đình hai lần, cũng cảm thấy gia chủ phu nhân này đặc biệt rất thuận mắt.

Yến Tuy nhìn ngoài cửa sổ một chút, anh thấp giọng nói, "Tới công ty."

"Vâng." Triệu Binh quẹo trái ở đường rẽ, Yến Tuy rõ ràng là luyến tiếc người, muốn dẫn Mạnh Đình tới công ty.

Đương nhiên, phần luyến tiếc này là lẫn nhau, Mạnh Đình cũng luyến tiếc Yến Tuy, còn luyến tiếc hơn bất cứ lúc nào trước kia.

Bất quá cậu cầm tờ hôn thú này trong ngực một chút, lại cảm thấy không muốn cất đi, không an lòng, cậu cao hứng theo Yến Tuy ra ngoài, ôm chặt hơn giấy hôn thú của bọn họ.

Phòng làm việc của Yến Tuy tầng cao nhất của cao ốc Yến thị, bọn họ đi thang máy riêng lên lầu, nhưng chính là người nhìn thấy ít hơn, không cần quá nhiều thời gian, chuyện Yến Tuy mang theo một bé trai xinh đẹp tới công ty liền truyền khắp trên dưới, lên tới tổng giám đốc, xuống tới bác gái quét nhà vệ sinh.

Hôm qua thiệp mời tiệc cưới đều đưa cho mọi người, cả giới thượng lưu Hải Thành, xí nghiệp Yến thị ai còn không biến gia chủ Yến gia Yến Tuy muốn cùng một đứa con riêng của Mạnh gia thông gia rồi chứ, hết lần này tới lần khác đứa con riêng này còn là mẹ đẻ của Yến Tuy Hà Uyển tìm, hai người chính là không xứng, qua cửa ải của Hà Uyển, liền cũng không còn dư âm nghi ngờ của người khác.

Nhưng trước mắt Yến Tuy dẫn theo một bé trai xinh đẹp tới công ty, đây là ý gì, rất khó khiến người ta không bát quái không nghĩ nhiều.

Yến Tuy làm người trong cuộc có lẽ có thể đoán được, chấn động của người trong công ty, về phần Mạnh Đình vẫn còn cái gì cũng không cảm giác được, cậu vẫn như cũ cẩn thận cầm tờ giấy hôn thú của bọn họ, sau đó được Yến Tuy ôm đi.

"Cho người cầm tới nhà ăn tầng 9 cầm ít nước trái cây lên," Bé trai tuổi này giống Mạnh Đình có lẽ sẽ thích ăn chút đồ ăn vặt, bất quá trước mắt thân thể cậu còn chưa hoàn toàn tốt, đồ ăn vặt nóng, nước trái cây liền hoàn hảo.

Vương Phong tự mình mang nước trái cây vào, Yến Tuy đang tự mình dạy Mạnh Đình cách dùng máy trò chơi.

Mạnh Đình đối với sản phẩm điện tử cũng không tính là xa lạ, chẳng qua là cậu trước kia đều dùng để học tập, cực ít khi chơi trò chơi, tiếp đó chính là cậu thích để Yến Tuy dạy cậu.

"Chết rồi……" Mạnh Đình rũ mắt nhìn nhân vật chết thẳng cẳng, xem ra Yến Tuy cũng rất ít chơi trò chơi.

"Khụ." Yến Tuy nghe vậy, trên mặt cũng không nổi lên bất kỳ thần sắc ngượng ngùng nào, anh sờ sờ tóc Mạnh Đình, "Em chơi trước, lát nữa anh dẫn em đi ăn cơm."

"Vâng." Mạnh Đình gật gật đầu, cậu biết Yến Tuy là sợ cậu nhàm chán, nhưng không đâu, cậu nếu không có điện thoại di động cũng không không cảm thấy nhàm chán, một chút từng trải đặc thù, cậu không sợ nhất chính là nhàm chán.

Cậu có thể một mình chờ thời gian rất dài rất dài, có thể nghĩ tới rất nhiều chuyện, cũng có thể cái gì cũng không nghĩ, chỉ cần không để cho cậu đói, những cái khác đều tốt.

(Wo em quả thực là đạt tới cảnh giới mà chị đây chưa bao giờ đạt tới được =.=" không có wifi một lúc thôi mà chị đây đã giống như sắp chết rồi U_U)

Yến Tuy ngồi và chủ vị, lại nhìn Mạnh Đình, sau đó mới bắt đầu nghiêm túc làm việc, phòng làm việc của anh đương nhiên là không thể thiếu người tới, những người đó sớm trước đó đã phong thanh rồi, đương nhiên đối với Mạnh Đình chơi trò chơi rất hiếu kỳ, căn cứ vào uy nghiêm của Yến Tuy, dám đánh giá người của anh không nhiều.

Mà Mạnh Đình cũng chỉ coi bọn họ giống như Vương Phong vậy, đều có chính sự phải làm, cậu càng không có khả năng nói cái gì với bọn họ.

(Vương Phong là một cảnh sát gương mẫu của TQ, lập được rất nhiều công lao. Còn gương mẫu như nào thì tui cũng chả giải thích thêm đâu vì nó rất dài =.=)

Cậu chơi game cùi bắp giống như Yến Tuy, toàn game over, bất quá ai bảo tâm tình cậu tốt chứ, chính là có chết thêm N lần, cậu vẫn cảm thấy cao hứng.

Bất quá lực hấp dẫn đối với cậu không lớn, cậu chơi một lát, liền out, lúc này trong phòng làm việc rất yên tĩnh, Yến Tuy cúi đầu phê văn kiện, Mạnh Đình nghiêng người, cầm lấy điện thoại di động lặng lẽ chụp một tấm, sau đó xoay người ngồi, lại hồi lâu cậu mới quay đầu lại, mà Yến Tuy cũng đang nhìn cậu.

"Sắp 12h rồi, chúng ta đi ăn cơm, sau đó anh đưa em về."

Bởi vì anh luyến tiếc Mạnh Đình, giam người trong phòng làm việc của anh, chuyện như vậy, Yến Tuy trước kia chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng trước mắt anh không chỉ nghĩ như vậy, còn làm như vậy.

Mạnh Đình bỏ điện thoại vào trong túi, tự mình đứng dậy đi tới, cậu nhìn Yến Tuy một chút, sau đó cúi người xuống ôm lấy cổ Yến Tuy, "Em không muốn về, em buổi chiều ở trên ghế salong chơi game được không? Em sẽ cực ngoan cực ngoan."

Yến Tuy căn bản không có cách nào cự tuyệt thân mật của Mạnh Đình, lại càng không cần phải nói là lời làm nũng lại khẩn cầu như vậy.

"Anh là sợ em cảm thấy nhàm chán." Mạnh Đình thích bồi anh, anh thế nào không chịu, nhưng càng như thế, anh cũng càng hi vọng là Mạnh Đình thật sự thích, mà không phải vì anh mà miễn cưỡng.

"Không nhàm chán, một chút cũng không." Mạnh Đình vốn là muốn đứng lên nghe vậy tiếp tục ôm người, cậu thoáng buông ra một chút, sáp tới, hôn lên khóe miệng Yến Tuy một cái, "Em thích mà."

Hầu kết Yến Tuy trên dưới chuyển động hai cái, anh còn chưa có động tác, cửa phòng làm việc tiếp tục đẩy ra, mặc dù Vương Phong lại vội vàng thối lui ra ngoài, nhưng Mạnh Đình bị làm phiền, đã buông Yến Tuy ra, hậu tri hậu giác mà đỏ mặt, lại tự mình lén lút đánh giá Yến Tuy.

Nhưng cậu lại không có phần công phu nhìn người kia, sau hai giây, cậu liền buông tha, "Anh chán ghét em hôn anh không?"

Yến Tuy chậm rãi lắc đầu, anh là chống đỡ không được loại thân mật này, về phần chán ghét nửa điểm cũng không có.

Nếu như có bất kỳ một chút, Mạnh Đình và anh đều không tới được loại tình trạng anh không thể chống đỡ trước mắt này được.

Mạnh Đình nghe vậy thở phào một hơi, khóe miệng cậu giương lên, "Em cũng không chán ghét."

Cậu không chán ghét cái gì cả, lời của Mạnh Đình đều nói trực bạch như vậy rồi, Yến Tuy không thể nào nghe không hiểu, anh đứng lên, Mạnh Đình liền đưa tay mình qua, hai người cùng nhau đi ra cửa.

Tay Yến Tuy hạ trên tay nắm cửa, bỗng nhiên thu lại, mà tay anh kéo Mạnh Đình lại đặt xuống, áp người lên trên cửa, sau đó cúi đầu hôn lên môi Mạnh Đình.

"Nhắm mắt."

Mạnh Đình nghe vậy chậm rãi nhắm mắt lại, chút ngọt thanh của nước trái cây trong miệng cậu, trong nháy mắt liền bị cướp sạch, bị nhiễm hơi thở thuộc về Yến Tuy, hô hấp của hai người đều dồn dập lên, nụ hôn này vẫn như cũ không có quy tắc, nhưng so với lúc trước ở trong hành lang cục dân chính quá mức dồn dập và vội vàng thì đã tốt hơn rất nhiều.

Mạnh Đình cũng không tiếp tục ngây người, mà là vụng về chủ động đáp lại.

Hôn lại hôn khoảng cách của hai người liền không còn nữa, cách quần áo chặt chẽ dán vào nhau, nụ hôn mang theo dục vọng dâng trào lại mãnh liệt, mâu sắc Yến Tuy dần dần u ám, mà Mạnh Đình đã nhận ra chút hơi thở nguy hiểm, cũng không dám động.

Khoảng 10ph trôi qua, Yến Tuy mới thoáng buông lỏng áp chế với Mạnh Đình, nhưng chỉ là trên khí tràng, người vẫn như cũ bị anh khóa vào trong ngực không buông ra, anh nâng cằm Mạnh Đình lên, thấp giọng nói, "Mạnh Đình, em không có cơ hội hối hận."

Một nụ hôn khiến anh xác định tâm ý của mình, liền cũng hiểu được ý nghĩ lúc trước của anh có bao nhiêu ngây thơ, đối với Mạnh Đình, anh không thể nào buông tay.

Mạnh Đình không hiểu mô tê gì, nhưng vẫn là xác định mà lắc đầu, "Em không hối hận."

Bất kể tương lai là kết cục gì, cậu cũng sẽ không hối hận còn đường này là chính bản thân cậu chọn, không cần hối hận, cũng sẽ không hối hận.

Yến Tuy lại bình tĩnh nhìn Mạnh Đình một chút, ôm người tới trong ngực, mới đưa tay mở cửa ra.

Vương Phong quy củ mà cúi đầu, đối với phá vỡ thân mật của Yến Tuy và Mạnh Đình, hắn cũng rất bất đắc dĩ, ai bảo hắn xui xẻo chứ.

Hắn lùi lại mấy bước đi theo phía sau bọn họ, lại không nhịn được nhìn, lại phát hiện thái độ Yến Tuy đối với Mạnh Đình lại có bất đồng, rõ ràng dục vọng chiếm hữu nhiều hơn, một loại dục vọng chiếm hữu đặc biệt thuộc về giống đực.

Yến Tuy dẫn người tới nhà ăn, sau vài giây, cả nhà ăn yên lặng như tờ, từng đôi mắt toàn bộ nhìn chằm Mạnh Đình bên cạnh Yến Tuy, ánh mắt Yến Tuy quét tới, mọi người lúc này mới tự giác cúi đầu, sau đó cả nhà ăn yên tĩnh cũng khôi phục chút tiếng động, nhưng thấp hơn vốn có rất nhiều.

"Muốn ăn cái gì?"

Chú ý của Mạnh Đình đã sớm tới trên khay thức ăn, cậu chỉ chỉ mấy món thịt, Yến Tuy lại thêm vài loại khác, sau đó mới cầm lấy đồ ăn dẫn Mạnh Đình qua một bên ngồi.

Về phần Yến Tuy ăn, Vương Phong chịu trách nhiệm bưng tới.

Mạnh Đình nhìn Vương Phong một cái, cảm giác mình bị cướp việc làm, không, hẳn là cậu phản ứng quá chậm, còn chưa phát hiện ra, cậu có thể làm cái này, bất quá lần này chưa nghĩ tới, lần sau nhất định cậu sẽ nhớ.

Yến Tuy quen thuộc lượng cơm Mạnh Đình ăn, lại đứng dậy lấy thêm cho cậu chút thức ăn, xác định cậu ăn no, anh mới mang người về.

Bọn họ vừa đi, tiếng nói trong phòng ăn trực tiếp cất cao.

"Thật sự rất đẹp a."

"Cậu ấy rốt cuộc là gì của ông chủ nhể?"

Vương Phong trước sau chân cũng đi theo Yến Tuy Mạnh Đình rời đi, nếu không bị đống người bát quái này ngăn lại, chỉ sợ không dễ thoát thân như vậy.

Yến Tuy trước kia lúc bận rộn, cũng có trực tiếp ngủ trong công ty, trong phòng làm việc còn có một phòng ngăn cách, đương nhiên không lớn như trong nhà, nhưng một cái giường, một cái tủ treo quần áo, một phòng tắm, thỉnh thoảng ngủ vài đêm cũng không ngại.

Yến Tuy mở phòng ra, dẫn Mạnh Đình đi vào, "Em ở đây ngủ một giấc, anh liền ở bên ngoài, tỉnh ngủ rồi, em ra ngoài tìm anh."

Mạnh Đình nhìn giường một chút, lại nhìn Yến Tuy một chút, chậm rãi gật đầu, cậu đều nói phải ngoan rồi, đương nhiên Yến Tuy nói gì chính là cái đó, mặc dù cậu không phải là rất muốn ngủ.

Yến Tuy lại điều chỉnh nhiệt độ điều hòa một chút, bưng chén nước tới trên bàn đầu giường, nhìn Mạnh Đình nhắm mắt xong, anh đứng một lát, lúc này mới đi ra ngoài.

Xác định Yến Tuy đi, Mạnh Đình mở mắt, lấy tờ hôn thú đặt trong ngực ra, nhẹ nhàng sờ sờ, cẩn thân mà ôm trong ngực, lúc này mới lại nhắm mắt.

Yến Tuy ở bên ngoài xử lý chuyện, không bao lâu anh liền nhận được điện thoại của Cố Lãng.

"Ông chủ Yến, nghe nói cậu dẫn theo bé trai xinh đẹp tới công ty?"

Nếu bàn về tinh thần bát quái ai có thể so với Cố Lãng được, bất quá hắn nghe mấy lời này, không thể nào tin được, đặc biệt mà Yến Tuy đối với Mạnh Đình, hắn là tận mắt, mà hắn biết Yến Tuy cũng không phải loại người 3 tâm 2 ý, bằng không anh cũng sẽ không đến mức bây giờ còn là lão xử nam cần được cứu rỗi.

Yến Tuy nghe vậy mâu quang bén nhọn chút, "Cái gì mà bé trai xinh đẹp, cậu ấy là Mạnh Đình, chị dâu cậu."

Lời này đều truyền tới trong tai Cố Lãng, chỉ sợ không bao lâu cả giới thượng lưu Hải Thành cũng sẽ biết.

"Xem ra phần lớn mọi người đều quá rảnh rỗi." Yến Tuy nói chính là nhân viên Yến thị của anh, đều rảnh tới mức có tâm tư truyền bát quái của ông chủ rồi.

Cố Lãng nghe khẩu khí cà lơ phất phơ một hồi, không chỉ có giọng nói, chính là tư thế ngồi của hắn đều đoan chính lên, "Tớ sai rồi, là chị dâu."

"Bất quá, sao cậu dẫn người tới Yến thị?" Đây không phải còn chưa kết hôn sao, mà vốn là hắn cảm thấy ngay cả kết hôn, Yến Tuy cũng sẽ không giống nam nhân sẽ mang vợ tới làm việc a.

Yến Tuy nghe vậy đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, không trả lời câu hỏi của Cố Lãng, ngược lại hỏi hắn một câu.

"Sao mới coi là chủ động một chút?" Đây là vấn đề Yến Tuy hôm nay ngoài công việc, vẫn luôn buồn rầu, anh cảm thấy anh hẳn là chủ động hơn Mạnh Đình chút, nhưng lại không nghĩ ra chủ động như thế nào, như thế nào mới coi là chủ động.

Hiếm khi có vấn đề Yến Tuy hỏi hắn, khóe miệng Cố Lãng toét ra một độ cung, nhưng thanh âm như cũ vẫn duy trì nghiêm túc, "Chủ động nha, chính là hành động theo ý nguyện chủ quan, chính là cậu muốn liền làm nha! Tớ tưởng Yến Tuy cậu hiểu rõ nhất cái gì là chủ động nha."

Lúc trẻ con khác còn bị phụ huynh uốn nắn, Yến Tuy đã rõ ràng mục đích của mình, anh là người thừa kế duy nhất của Yến thị, tất cả cố gắng của anh cũng đều hướng về cái này, cho tới bây giờ anh quả nhiên đã

vững vàng nắm Yến thị trong lòng bàn tay, quyền ngôn ngữ của anh ở Yến thị còn hơn hẳn tất cả gia chủ trước kia.

Anh đây đều không tính là chủ động, cái gì mới coi là chủ động đây.

Đương nhiên, đây chỉ là đã từng, lúc còn trẻ nỗ lực, phần chủ động kia đương nhiên vì Yến Tuy mà nắm giữ, nhưng càng về sau, Yến thị không còn là mục tiêu mà là trách nhiệm, phần nhiệt tình kia dĩ nhiên là cũng theo đó phai nhạt.

Muốn liền làm…… Từ hành động hiện hữu nhìn tới, Mạnh Đình đối với anh còn thật sự đặc biệt tính là chủ động, muốn tỏ tình liền tỏ tình, muốn hôn liền hôn.

"Tớ biết rồi."

Yến Tuy tắt điện thoại, lại đứng trước cửa sổ một lát, mới trở về tiếp tục làm việc, thật ra trong lòng anh đã có quyết định, chỉ là Mạnh Đình không phải là Yến thị, cậu sinh động hơn Yến thị, cũng khó làm hơn Yến thị.

Nhưng không thể nghi ngờ anh là tình thế bắt buộc, câu anh hỏi Cố Lãng này chẳng qua là để anh rõ ràng hơn chút thôi.

Về phần làm sao mới coi là chủ động, anh sợ là rất khó vượt qua Mạnh Đình, hơn nữa anh nghĩ anh cần tự chủ cường đại hơn so với trước kia, mới có thể đảm bảo có một số việc sẽ không phát sinh quá sớm, mà khiến tình cảm của bọn họ lưu lại tỳ vết nào.

Đúng 2h, Mạnh Đình xoa mắt, lại đi ra tìm người, cậu thấy Yến Tuy, lặng lẽ thở phào, lại nhẹ nhàng gật đầu với những người khác đang nói chuyện, rồi sau đó tự mình ngồi vào trên ghế sa lon, lại lôi điện thoại di động ra chơi.

Những người đó lục tục thối lui khỏi phòng làm việc của Yến Tuy, đã là chuyện của nửa tiếng sau, Yến Tuy đi tới, Mạnh Đình liền ngẩng mặt lên.

"Ngủ ngon không?"

Mạnh Đình nghĩ một chút nói thật, "Không có anh ôm em ngủ không ngon."

Từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, nằm trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ, sửng sốt hồi lâu mới nhớ tới từng chuyện một, chính là nghe được phía ngoài có tiếng nói, cậu cũng gấp không chịu được đi ra ngoài tìm người.

Mạnh Đình dịch dịch mình, chậm rãi tựa vào trong ngực Yến Tuy, thanh âm như cũ trầm thấp, "Em luôn gặp ác mộng, nhưng anh ôm em, em liền không nằm mơ nữa."

Bằng đầu óc của Yến Tuy, không tới chốc lát anh liền trước sau nghĩ tới rõ ràng, đây mới là nguyên nhân Mạnh Đình cố chấp muốn anh ôm cậu, hoàn toàn không phải là ý tứ anh vốn cho rằng kia, Mạnh Đình quá mức trực bạch, thời gian rất dài, hóa ra là bọn họ nghĩ sai rồi.

Nhưng chỉ là chút hoàn hảo này, anh sợ anh còn nghĩ sai những cái khác.

"Ác mộng gì?" Yến Tuy vỗ nhè nhẹ sau lưng Mạnh Đình, sau khi suy nghĩ cũng không ảnh hưởng tới anh đau lòng người này.

Mạnh Đình vùi đầu bên gáy Yến Tuy, qua hồi lâu, cậu mới tiếp tục nói, "Ác mộng liên tục liên tục chết, em không thích nằm mơ, một chút cũng không."

Nhưng nằm mơ loại chuyện này, cũng không thể vì Mạnh Đình chủ quan mà ngăn trở, chất lượng giấc ngủ đời trước của cậu vốn không phải quá tốt, trọng sinh hơn một tháng này, thuần túy chính là hành hạ.

Mà cậu tới hiện tại cũng chỉ là tự mình ủ rũ, không trở nên nóng nảy dễ cáu, đã coi là hiếm thấy rồi.

"Sau này anh ôm em ngủ."

Yến Tuy không cần bản thân Mạnh Đình cố gắng, liền thay đổi quyết định lúc trước của cậu. Nhưng anh cũng biết, cái này trị ngọn không trị gốc, tình huống của Mạnh Đình muốn hoàn toàn giải quyết, còn cần một chút trợ giúp của ngoại lực.

Mạnh Đình nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt chậm rãi nở ra một ý cười, cậu dán mặt cọ cọ người, "Yến Tuy, anh thật tốt."

22. Chương 22

"Thật tốt" này của Mạnh Đình, cũng không phải Phật trên đầu môi chót lưỡi gì cả, cậu chưa từng nói với người khác ngoại trừ Yến Tuy, cậu thật sự cảm thấy Yến Tuy tốt.

Cậu đần như vậy, quả thực có thể nói là tồi tệ, nhưng Yến Tuy sau khi biết, vẫn là nguyện ý kết hôn với cậu, còn muốn mang cậu ra khỏi Mạnh ra sớm hơn, lần đầu tiên ôm, liền đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên ngã bệnh được người khác chiếu cố……

Suy nghĩ của cậu quá mức cứng ngắc, ngôn ngữ quá mức nghèo nàn, ngoại trừ "Thật tốt", cậu không nghĩ ra lời nào khác để diễn tả lòng cảm kích của cậu.

Tay Yến Tuy vỗ nhẹ sống lưng Mạnh Đình dừng lại, chậm rãi chuyển tới cổ cậu, tiếp đó là khuôn mặt cậu.

Mạnh Đình ngước mắt cùng Yến Tuy nhìn nhau, con ngươi quá mức sạch sẽ, khiến tâm tình của cậu nhìn một cái không sót cái gì.

Yến Tuy chậm rãi nhích tới gần, đầu tiên là trên đôi môi Mạnh Đình hạ xuống một nụ hôn, lại chậm rãi dời lên trên, lại hôn mi tâm cậu một cái.

"Em phải nhớ kỹ, anh đối tốt với em là điều cần thiết."

Những lời này đối với Mạnh Đình mà nói, mà không phải là nói với người trên vị trí vợ của anh, điểm này Yến Tuy trong lòng vô cùng rõ ràng.

Đối tốt với một người, không giống với chịu trách nhiệm với một người, Mạnh Đình từ ban đầu đối với anh mà nói chính là bất đồng, chỉ là căn bản không biểu hiện rõ ràng, anh hiện tại mới chân chính xác định mà thôi.

Lông mi mắt Mạnh Đình run rẩy, các loại tâm tình lần lượt lên men trong mắt, cậu chăm chú mà nhìn Yến Tuy, hồi lâu sau, cậu mới trịnh trọng mà gật gật đầu.

Cậu vẫn luôn được nói rằng không có gì là cần thiết, nhưng Yến Tuy luôn nói với cậu, cậu ăn no ngủ kỹ là cần thiết, anh đối tốt với cậu cũng là cần thiết.

Cậu không biết ai đúng ai sai, cũng không cần biết, cậu chỉ biết là cậu thích Yến Tuy nói chuyện với cậu như vậy, đối với cậu như vậy.

Đương nhiên cậu cảm thấy phần "Cần thiết" này là lẫn nhau, mai sau cậu cũng sẽ đối tốt với Yến Tuy, đương nhiên rất tốt.

"Yến Tuy, kết hôn với anh thật tốt."

Khóe miệng Mạnh Đình câu lên, lộ ra một nụ cười mê người không tự chủ, tại thời điểm Yến Tuy ngây người, cậu lại nhích tới gần thêm, cánh tay lật Yến Tuy lại lên ghế salong, đôi chân rất có kỹ xảo mà chế trụ phản ứng bản năng thân thể Yến Tuy.

"Đừng động."

Mạnh Đình nghiêm túc nói với Yến Tuy, Yến Tuy quả nhiên không động nữa.

Cậu thuận lợi đè người lại, mới giải thích hành vi của cậu, "Chúng ta không phải là đánh nhau, em là muốn hôn anh."

Thấy Yến Tuy như cũ không có phản kháng, nghiêm túc trên mặt Mạnh Đình thu lại, không tiếp tục do dự, cậu dâng môi mình lên.

Người Yến Tuy thoạt nhìn rất lạnh, nhưng môi anh lại không lạnh, ấm áp, rất thoải mái.

Mạnh Đình khắc chế nhịp tim tăng nhanh dẫn tới khẩn trương, nụ hôn vụng về lại chuyện chú, sau khi ở giữa cánh môi Yến Tuy trăn trở một lát, đầu lưỡi cậu nhẹ nhàng thăm dò, thử hôn sâu hơn chút, nụ hôn của cậu có chút giống với tính cách của cậu, trực bạch biến thành nhiệt tình cùng thản nhiên.

Xác định Yến Tuy không có cự tuyệt, xác định cả hai đều thích hôn như vậy, cậu bắt đầu lần đầu tiên quá mức chuyên chú của cậu, dẫn tới hôn sâu triền miên.

Mỹ nhân kế tới quá mức đột nhiên, phản ứng của Mạnh Đình lại quá mức ngoài dự đoán, trái tim Yến Tuy hoàn toàn thăng không nổi lên phản kháng, bị người áp trên ghế salong hôn, Yến Tuy là lần đầu tiên, nhưng người hôn anh là Mạnh Đình, anh rất xác định, anh nguyện ý thêm vài lần.

Bị Mạnh Đình nhiệt tình kích thích trái tim từng trận run rẩy, tay cả hai ôm lấy nhau cũng tiếp tục chặt chẽ, Mạnh Đình đến cuối cùng hoàn toàn ngồi trên đùi Yến Tuy, lấy tư thế lúc lên lúc xuống này, trao đổi một hôn triền miên lại nhiệt liệt, dư vị kéo dài.

Hồi lâu, sau khi Yến Tuy tìm lại hô hấp, nhẫn nhịn không cười ra tiếng, sau đó lại nhẹ nhàng mà "Tê" một tiếng, lấy nụ hôn làm chủ đạo của Mạnh Đình, ngoài nhiệt liệt cũng có chút thảm thiết, đôi môi Yến Tuy bị cắn phá.

"Rách, rách rồi……" Mạnh Đình mở to mắt nhìn vết thương bị rách trên môi Yến Tuy, cậu lại ghé sát vào chút, nhẹ nhàng mà thổi, "Phù, phù…… đau không?"

"Em quá ngốc, đều cắn anh rồi……" Hơn nữa ngay sau khi cắn cậu cũng không để ý tới, cậu tâm tình áy náy cùng một chỗ, ngượng ngùng liền cũng ném ra sau ót, cậu tiếp tục thổi "Phù phù" cho Yến Tuy.

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình, nụ cười trên mặt như cũ không thể thu hồi, anh nhẹ nhàng mà lắc đầu, "Không đau."

Anh vừa nói vừa ôm lấy người, hồi lâu sau anh mới thấp giọng nói, "Anh rất cao hứng."

Loại cao hứng kìm lòng không nổi này vừa nghĩ đã muốn mỉm cười.

Áy náy trong lòng Mạnh Đình tản đi chút, cậu nhớ tới nụ hôn vừa nãy một chút, ngoài đỏ mặt tim đập, cậu cũng cố gắng kinh nghiệm, cậu cam đoan nói, "Em sau này sẽ cẩn thận một chút."

Yến Tuy ngoắc ngoắc môi, lại nhẹ giọng nói "Được." Dụ hoặc Mạnh Đình chủ động dâng hôn, Yến Tuy không cách nào cự tuyệt.

Một nụ hôn qua đi hơi mù mà Mạnh Đình ngủ không ngon mang đến, cũng khiến tâm tình Yến Tuy buổi chiều càng tốt hơn, hiệu suất xử lý công việc cao kinh ngạc, người tới trong phòng làm việc từng tốp, lại đi một tốp, Vương Phong đưa vào rất nhiều văn kiện, lại mang đi rất nhiều.

Mà Mạnh Đình vẫn luôn ngồi trên ghế salong, chơi game một lát, ăn hoa quả ướp lạnh bánh ngọt, tại điều kiện tiên quyết không ảnh hưởng tới Yến Tuy, nhìn anh một chút, sờ sờ giấy hôn thú của bọn họ, một ngày này đối với Mạnh Đình mà nói giống như viên mãn.

Chưa tới 5h, Yến Tuy tắt máy tính, lại tiện tay thu dọn bàn làm việc một chút, liền đứng dậy đi tới bên cạnh ghế salon Mạnh Đình đang chờ.

"Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta về nhà."

Mạnh Đình ngước mắt nhìn Yến Tuy một cái, đặt tablet lên bàn, liền đặt tay phải của mình vào giữa tay Yến Tuy, hai tay nắm lấy nhau, hai người đều không nhịn được lộ ra chút cười.

"Vâng," Mạnh Đình đáp lời, ánh mắt lại không nhịn được lưu luyến trên đôi môi của Yến Tuy nhiều hơn chút.

Thật ra không chỉ cậu không nhịn được để ý, cả buổi trưa, không biết bao nhiêu người bị dọa sợ, liền đều mang theo vô cùng kinh ngạc với Mạnh Đình, cậu ta dám hạ miệng, lại còn dám lưu lại dấu vết, nói không phải cố ý cũng chẳng ai tin, đây là công khai biểu thị chủ quyền rõ ràng a.

Yến Tuy sau khi nhận được điện thoại của Cố Lãng, liền để Vương Phong nói ra ngoài, anh mang đến chính là Mạnh Đình, là người vợ đã lĩnh chứng nhận của anh.

Về phần mọi người nghe được tin tức sẽ là phản ứng gì, cũng không phải yêu cầu Yến Tuy phải đi suy nghĩ, bọn họ làm gì nghĩ gì tạm thời còn chưa ảnh hưởng tới anh và Mạnh Đình.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình trong ánh mắt không nhịn được tò mò của mọi người, rời khỏi cao ốc Yến thị, từ khi anh tiếp nhận Yến thị tới nay, lần đầu tiên không có nguyên nhân đặc thù buổi chiều tan ca trước 6h, đây là tiết tấu công tác cuồng liền muốn biến thành người đàn ông của gia đình a.

Vương Phong cũng không đi theo, ngồi trước chỉ có Triệu Binh nghiêm túc lái xe, sau khi lên xe, Mạnh Đình còn chưa hoàn toàn ngồi xong, liền bị Yến Tuy kéo tới, anh sờ sờ trán Mạnh Đình, lại cẩn thận đánh giá cậu một chút, "Có cảm thấy mệt mỏi hay không?"

Mạnh Đình nhẹ nhàng lắc đầu, "Em không mệt, anh mới mệt mỏi, anh phải nuôi em quả thực quá cực khổ rồi."

Cả một ngày Mạnh Đình coi như là mở mang đầu óc thời gian làm việc bình thường của Yến Tuy, thấy người chưa xong, xử lý sự tình chưa xong, gọi điện thoại, nghe điện thoại, nhìn máy tính, anh tổng tài này làm tới mức thật sự không nhàn rỗi.

Yến Tuy cười khẽ, chỉ có nuôi Mạnh Đình thì có thể tốn bao nhiêu chứ, nhưng Mạnh Đình nói như vậy, trong lòng anh vẫn là an ủi rất thỏa đáng, "Không khổ cực."

Mạnh Đình nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn ánh mắt Yến Tuy ngữ khí của cậu nghiêm túc, "Cực khổ, em đều thấy được."

Yến Tuy tuổi còn trẻ đã vững vàng nắm trong tay cả Yến thị, không bỏ ra chút ít cực khổ làm sao có thể, chính là anh cũng cảm thấy những cực khổ này theo lý thường phải làm, nhưng ngữ khí Mạnh Đình như vậy, trong lúc nhất thời khiến cảm xúc trong lòng anh khó có thể rõ ràng.

Mạnh Đình đây là đang…… đau lòng anh đi. Loại cảm giác này rất đặc biệt, cũng rất tốt.

"Em quá không tốt…… Em ngoại trừ có thể giúp anh đánh nhau, những cái khác đều không làm được," Chính là cậu kiếp trước biết điều chế mùi hương, tại vị trí vợ của Yến Tuy cũng không có đất dụng võ, nhưng cậu vẫn là không muốn buông tha vị trí này, không chỉ là vì gả ra ngoài, còn là vì Yến Tuy.

(Đứa nào re-up là chó)

Hiện tại, cậu liền muốn gả cho anh. Không, cậu đã gả cho anh rồi, này rất tốt.

Thanh âm Mạnh Đình thả thấp, thần sắc lại trịnh trọng hơn lúc trước chút, "Bất quá, em sẽ bên anh, chỉ cần anh còn muốn em, em liền sẽ vĩnh viễn bên anh."

Không bao giờ xa nhau, vinh nhục cùng nhau, chính là lời hứa Mạnh Đình hứa với Yến Tuy, mặc dù cậu cũng không xác định Yến Tuy có cần hay không, nhưng đây là toàn bộ tâm ý của cậu dành cho anh.

Yến Tuy nghiêm túc nhìn Mạnh Đình, trong mắt mang theo chút mạnh mẽ cùng chăm chú, có chút dọa người, Mạnh Đình cảm thấy được, vẫn như cũ cùng Yến Tuy nhìn nhau, mà tại thời điểm cậu không nhịn được sắp bắt đầu thấp thỏm thất lạc, Yến Tuy nâng cằm cậu lên, một nụ hôn nhẹ nhàng trên môi cậu, giống như là đóng dấu, anh chấp nhận.

"Được."

Bất kể Mạnh Đình có hiểu ý tứ trong lời nói của mình hay không, anh đều coi lời này là thật, không có hoàn chuyển đường sống mà coi là thật. (Chỗ này khó hiểu thế U_U)

"Vâng." Tâm ý được Yến Tuy tiếp nhận, Mạnh Đình không nhịn được lộ ra chút mỉm cười, cậu ngồi thẳng cơ thể, vỗ vỗ vai mình, "Anh dựa vào em đi, em cũng có thể cho anh dựa vào."

Chiều cao của Mạnh Đình thấp hơn Yến Tuy, vai đương nhiên cũng không có rộng như của anh, nhưng cậu đầy mặt chân thành mà nhìn người, còn thật sự thất lễ khước từ ý tốt như này, Yến Tuy còn đang chần chờ, Mạnh Đình liền đưa tay ấn đầu anh tới trên vai mình.

"Anh nghỉ ngơi một chút, về tới nhà, em nói với anh."

Mạnh Đình quyết định sẽ đối tốt với Yến Tuy, không phải nói một chút thế thôi, mà là nghiêm túc học tập, hơn nữa thay đổi áp dụng.

Đương nhiên khiến Yến Tuy có chút dở khóc dở cười chính là, Mạnh Đình thỉnh thoảng để lộ ra chút thái độ bá đạo kia, đáng yêu tới khủng khiếp, ví dụ như giờ phút này, anh mặc dù cảm thấy không được tự nhiên, nhưng vẫn là bởi vì phần đáng yêu bá đạo này của Mạnh Đình, lựa chọn ngoan ngoãn nghe theo.

Anh dựa vào đầu vai hơi có chút cách người, nghịch ngón tay cậu, khóe miệng chậm rãi câu lên cười nhạt, tâm tình an bình trước nay chưa từng có.

Anh bắt đầu thuận mắt với Mạnh Đình, cũng là bởi vì chân thành và thản nhiên của cậu không giống với người khác, trước mắt lại là yêu thích thực sự, so với hôm qua, so với buổi trưa đều thích hơn một chút.

Triệu Binh ngồi phía trước lái xe dùng hết dày công tu dưỡng nghề nghiệp hơn 10 năm lái xe, mới không khiến kỹ thuật lái xe của hắn có chút thất thường, ảnh hưởng tới hai người ngồi phía sau.

Bất kể là Mạnh Đình, hay là Yến Tuy, bọn họ thân mật với nhau đều vượt ngoài dự đoán của mọi người, nhưng không thể phủ nhận một chút, bầu không khí giữa bọn họ rất tốt đẹp, đẹp khiến người ta hâm mộ.

Xe dừng lại trước Yến trạch, Mạnh Đình cẩn thận đỡ Yến Tuy dậy, thấy anh vẫn còn nhắm mắt, cậu chần chờ một chút, lại tính trực tiếp cõng người đi vào, mà Yến Tuy cảm giác được phần ý đồ này, chậm rãi mở mắt ra.

"Anh tiếp tục ngủ, em cõng anh về được chứ, em khí lực rất lớn."

Ngày đó cậu bị Yến Tuy trong năm chiêu chế trụ, có một phần nguyên nhân là đoạn thời gian đó ăn không no, ngủ không ngon, trước mắt trạng thái của cậu cũng không tệ, cậu cảm thấy cõng Yến Tuy một chút vấn đề cũng không có.

Cậu suy nghĩ một chút lại thêm một câu, "Đây đang ở trong nhà, không sao đâu."

Ở trường hợp bên ngoài, trước mặt người ngoài, cậu cõng Yến Tuy tựa hồ rất khó coi, nhưng đây là đang ở trong nhà bọn họ, có quan hệ gì chứ.

Yến Tuy cười cười, ôm trụ Mạnh Đình, hôn một cái lên khuôn mặt cậu, coi như là phần thưởng đối với phần khổ tâm của Mạnh Đình.

"Cõng anh làm gì? Anh lại không bị bệnh, không cần cõng."

Mạnh Đình nghĩ lại nghĩ, mới chậm rãi gật đầu, theo đó cũng có chút mất mát, cậu thật vất vả mới tìm được cơ hội có thể đối tốt với Yến Tuy a.

Mất mát của cậu tới nhanh, đi cũng nhanh, sau khi được Yến Tuy dắt xuống xe, tâm tình cậu lại khôi phục trong sáng, bọn họ sau này mỗi ngày mỗi ngày đều ở đây cùng một chỗ, cậu nhất định có thể tìm được nhiều cơ hội khác đối tốt với Yến Tuy.

Cũng cũng biết chút đúng mực, đối tốt với Yến Tuy là điều kiện tiên quyết, nhưng không thể bởi vì cậu quá ngốc, làm ra nhiều phiền toái không cần thiết cho Yến Tuy.

Mạnh Đình ở phương diện điều chế mùi hương tuyệt đối là một nhân tài, nhưng ngoại trừ cái này và công phu đánh nhau được luyện từ nhỏ, tại phương diện khác bình thường tới mức không quá chút xíu xíu, thậm trí tâm trí cậu đều có chịu đựng chút ảnh hưởng, không đến mức giống như trẻ con không hiểu chuyện, nhưng cũng khó giống như người trưởng thành băn khoăn chu toàn, ngược lại lại phù hợp với tuổi trước mắt của cậu hơn chút.

Ủ dột của cậu, kiệm lời của cậu đều là màu sắc tự vệ đối với khuyết điểm của mình, chính là bởi vì đối với Yến Tuy nội tâm thoải mái, cậu lúc này mới không chút cố kỵ nào mà bộc lộ ra, trong quá trình này, Yến

Tuy nếu có bất kỳ chút ác ý hoặc hành động không thích hợp nào, Mạnh Đình chỉ sợ đều sẽ lại một lần nữa lui về trong mai rùa của mình.

Quá trình cọ sát cùng một chỗ này của cậu và Yến Tuy thuận lợi ngoài dự liệu, hai người tay nắm tay mà đi, rất đẹp mắt, cũng như Mạnh Đình buổi sáng ở trên xe nói, cậu và Yến Tuy rất xứng đôi, trên dung mạo, trên khí tràng đều là tương hợp.

Cái này mọi người một cái là có thể nhìn ra, Hà Uyển đương nhiên sẽ không nhìn không ra, bà đứng ở cửa lớn phòng khách nhà cũ, tiếu ý trên mặt theo bọn họ tới gần, từng chút từng chút tản đi.

Chính xác mà nói, bà chờ Mạnh Đình đã một ngày.

Bà buổi sáng tới Mạnh gia, mới từ chỗ Phùng Trạch Kiều biết được, hôm qua Mạnh Đình đã được Yến Tuy đón về nhà cũ rồi, bà chạy tới nhà cũ, lại biết Yến Tuy đã mang người đi, tiếp theo không lâu sau bà liền nhận được tin tức, Yến Tuy dẫn người tới công ty.

Cả một ngày trôi qua, Yến Tuy mới mang người về, vẫn là tay trong tay như vậy, mang theo bộ dáng tình đầu ý hợp trở về, hiển nhiên con trai đã bị thằng ngốc Mạnh Đình kia tính kế mê hoặc tới mức bại trận rồi.

Nhưng cái này có quan hệ gì, có người ngu là trời sinh, cũng không phải là Yến Tuy vài câu lời ngon tiếng ngọt là có thể biến thành thông minh, hơn nữa người ngu bắt đầu điên, nháo ra trò cười, đó mới không có cố kỵ, đó mới mất mặt.

Hà Uyển xa xa nhìn thấy Yến Tuy và Mạnh Đình, Yến Tuy liền cũng nhìn thấy bà rồi, ôn hòa trên mặt anh cũng dần dần tản đi, nhưng tay nắm Mạnh Đình vẫn như cũ không buông ra.

"Ngài đã tới." Anh đối với Hà Uyển nhẹ nhàng vuốt cằm, sau đó nhìn về phía Mạnh Đình, "Đây là mẹ anh."

"Đây là Mạnh Đình."

Hà Uyển cười cười, còn chưa nói chuyện, Mạnh Đình liền đứng thẳng thân thể, gọi một câu, "Mẹ!"

Phát giác mình quá mức khẩn trương, âm lượng có chút lớn, cậu lại đè thấp nói, "Chào ngài."

Lời nói trước sau kia, âm lượng khác nhau quá lớn, Hà Uyển trong lúc nhất thời có chút không rõ suy nghĩ của Mạnh Đình, cậu ta rốt cuộc là nhiệt tình, hay là không nhiệt tình đây.

"Rồi, rồi, mau vào đi." Nụ cười trên mặt Hà Uyển cứng đờ, tiếp tục biến thành mềm mại, bà nghiêng nghiêng người, tiếp tục như thế, bà không chỉ có giọng nói thay đổi mềm mại, ngay cả ánh mắt nhìn Mạnh Đình cũng là như thế.

"Tuy nhi dẫn con đi làm gì?"

Mạnh Đình nghe vậy cũng không lập tức trả lời, cậu nghiêng đầu nhìn về phía Yến Tuy một cái, thấy anh nhẹ nhàng vuốt cằm, cậu mới nói với Hà Uyển.

"Chúng con đi nhận chứng nhận kết hôn."

(Đứa nào re-up là chó)

Cậu nói nhưng không lấy giấy hôn thú trong ngực ra, cậu nhìn về phía ánh mắt Hà Uyển lộ ra chút nghi ngờ.

Hà Uyển mặc dù đang cười, nhưng đó là nụ cười giả dối, cười với người nhà cũng muốn giả dối, bà ta khẳng định không thích bọn họ rồi, nhưng mà bà ta không thích cậu, rất dễ hiểu, cậu trời sinh liền không khiến người khác thích, nhưng bà ta vì sao cũng không thích Yến Tuy chứ, anh ấy tốt như vậy a.

"Nha…… Nha?" Ngữ khí Hà Uyển trực tiếp giương cao, nụ cười vẫn còn, nhưng liền ôn nhu cố giả bộ không thấy nữa, bà nhìn Yến Tuy, trong mâu quang phẫn nộ nhiều hơn kinh ngạc, có thứ gì đó luôn che dấu, thiếu chút nữa căng cứng không ngừng.

"Ngày kết hôn đều định rồi, vẫn là làm càng sớm càng tốt." Yến Tuy giải thích một câu, liền không tiếp tục nói thêm nữa, ánh mắt anh quét về phía chú Tiêu góc phòng khách, "Mười phút nữa dọn cơm."

"Vâng," Chú Tiêu thấp giọng trả lời, xoay người đi vào nhà bếp.

Yến Tuy thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hà Uyển hơi có thất thố, tiếp tục nói, "Chúng ta trở về phòng thay quần áo."

Mạnh Đình đi theo Yến Tuy gật đầu với Hà Uyển hỏi thăm, rồi sau đó được Yến Tuy dắt lên lầu trở về phòng.

Ánh mắt sáng quắc của Hà Uyển vẫn dõi theo bọn họ, cho tới khi bọn họ đóng cửa lại, bà mới thu hồi ánh mắt, rồi sau đó ngồi trên ghế salon, cúi đầu trầm mặc.

Mạnh Đình thay quần áo xong, liếc nhìn một lần phòng của cậu và Yến Tuy, cuối cùng vẫn là lựa chọn đặt giấy hôn thú của bọn họ vào trong tủ đầu giường, nguyên nhân rất đơn giản, cậu muốn lúc thời thời khắc khắc, lúc nào cũng xác định còn ở đó hay không, bằng không giấu chỗ nào cũng không yên tâm.

Nhìn bộ dáng Mạnh Đình một hơi thả lỏng xuống, Yến Tuy không nhịn được lại ngoắc ngoắc môi, anh đi tới, nhu nhu tóc Mạnh Đình, ngữ điệu nhẹ nhàng nói, "Quan hệ của anh với bà ấy không tốt lắm, bà ấy nói gì với em, em cũng không cần để ý."

Ngữ khí Yến Tuy bình đạm mà kể lại sự thật, Mạnh Đình suy nghĩ một lát, đưa tay ôm chặn ngang lấy Yến Tuy, "Em không để ý, anh cũng không cần để ý."

Cậu không nhận thức Hà Uyển, cách nhìn ý nghĩ của bà ta đối với cậu ra sao, chân chính sẽ để ý, sẽ bị tổn thương tới, ngược lại có lẽ là Yến Tuy.

Tay Yến Tuy xoa nhẹ tóc Mạnh Đình ngừng lại, mới tiếp tục xoa, Mạnh Đình có một số việc rất trì độn, nhưng có những cái cậu có phản ứng nhạy cảm, tỷ như, cậu đều biết cái gì là tổn thương hơn bất cứ kẻ nào.

Chân chính có thể đâm tổn thương lòng người, thường không phải người xa lạ, mà là người thân cận bạn nhất.

Trong mắt Yến Tuy lạnh một chút, "Anh đã sớm không để ý."

"Ừ." Mạnh Đình đáp lời, lại ngước mắt nhìn Yến Tuy một chút, cậu gật đầu, rất đồng thừa nhận mà nói, "Đúng, chúng ta không để ý là được rồi."

Tay Yến Tuy di chuyển tới sau eo anh, nắm trụ lấy tay cậu, rồi sau đó kéo cậu đứng dậy đi xuống dưới lầu.

Có một số việc Mạnh Đình không để ý, anh lại không thể không để ý, mặc dù kết quả sai người đi điều tra rõ còn chưa có trở lại, nhưng anh hiểu có thể khiến Mạnh Đình trở nên tổn thương nhạy cảm như vậy, phải như thế nào, có vài người không cần để ý, lại không thể tha thứ.

Bọn họ từ trên lầu đi xuống, bác Tiêu cô Vương mang theo người giúp việc vừa lúc dọn xong thức ăn, mà Hà Uyển cũng ngồi xuống.

Ánh mắt Mạnh Đình quét tới, bác Tiêu và cô Vương đều nhẹ nhàng lắc đầu với cậu, cậu suy nghĩ trong chốc lát, liền hiểu ý tứ bọn họ.

Nhất định là cùng nhau ăn cơm với mẹ của Yến Tuy quá mất tự nhiên, ăn không ngon, bọn họ đều không nguyện ý, như vậy cũng tốt.

Loại mất tự nhiên này không chỉ có ở trên người bác Tiêu cô Vương, ngay cả trên người Yến Tuy cũng có, đương nhiên cái kia không gọi là mất tự nhiên, mà gọi là lạnh nhạt, lạnh nhạt không tự chủ.

Song Mạnh Đình biết cái gì gọi là cảm giác đói bụng nhất, cậu nhưng không nỡ khiến Yến Tuy bởi vì mất tự nhiên mà đói bụng.

Sau khi ngồi vào bàn cơm, cậu cố gắng ăn cơm, cũng cố gắng gắp thức ăn cho Yến Tuy.

"Anh mỗi ngày đều cực khổ như vậy, phải ăn nhiều."

"Ừ." Yến Tuy nhẹ nhàng trả lời, sau đó đều ăn món ăn Mạnh Đình gắp cho anh.

Ánh mắt Mạnh Đình bất giác quét về phía Hà Uyển đối diện, ánh mắt bà cũng quét tới, hai người đối diện, tại lúc Hà Uyển cho rằng cậu sẽ ý này ý nọ nói cái gì, Mạnh Đình cúi đầu mạnh mẽ bới một miếng cơm, tốc độ ăn rõ ràng tăng nhanh, tốc độ Yến Tuy gắp thức ăn cho cũng thế.

Ánh mắt Hà Uyển lạnh lẽo, trước ánh mắt triệt để "lạnh" của bà, cậu và Yến Tuy vẫn là ra sức ăn ngon nhiều hơn.

Mạnh Đình trong ánh mắt kinh ngạc của Hà Uyển, cực kỳ nhanh ăn 3 bát cơm, cùng rất nhiều thức ăn Yến Tuy gắp cho cậu, Yến Tuy dưới ảnh hưởng của cậu, cũng ăn thêm một chén, thoạt nhìn khẩu vị tốt hơn ngày bình thường.

Vốn là anh đối diện với Hà Uyển sẽ không có khẩu vị gì, nhưng Mạnh Đình ngồi bên cạnh, anh bất giác liền đặt phần lớn lực chú ý trên người cậu, bất cứ phản ứng và cử động nào của cậu, ở trong mắt anh đều là đáng yêu, như thế tâm tình đương nhiên là tốt, khẩu vị liền cũng theo đó tốt hơn.

Bọn họ ăn xong rồi, Hà Uyển còn có nửa bát cơm chưa ăn xong, bất quá ý tứ của bà cũng là không muốn ăn nữa.

Mạnh Đình do dự một lát, vẫn là mở miệng, "Ngài sao còn có cơm thừa? Này không tốt, ngài vẫn là ăn hết đi."

(Đứa nào re-up làm chó)

Hà Uyển vốn không có khẩu vị, bị câu nói này của Mạnh Đình, tất nhiên là càng không muốn ăn, chiếc đũa trong chén cơm của bà gẩy một cái, liền đặt lên bàn, nhìn Mạnh Đình, khóe miệng mang theo cười, nhưng ánh mắt còn muốn lạnh hơn lúc trước.

"Cậu nói cái gì hả? Đây là Yến gia, tôi ăn không vô, còn dư lại chút cơm còn không được sao?"

Mạnh Đình cũng không bị tư thế này của Hà Uyển hù sợ, cậu nghĩ một chút, thần sắc giống như nghiêm túc.

"Rất nhiều giáo viên đều nói không tốt, bọn họ chưa nói cho ngài sao?"

Hà Uyển im lặng trầm mặc, Mạnh Đình cho rằng bà thừa nhận, cậu nghiêng đầu nhìn về phía Yến Tuy, "Sau nhà nhà chúng ta nuôi một con cún nhỏ, hoặc là con mèo nhỏ đi, như vậy sẽ không sợ cơm thừa." Người thích để thừa cơm là mẹ ruột của Yến Tuy, cái này quá khó xử lý, cũng chỉ có thể như vậy.

Yến Tuy nhẹ nhàng cười cười, lại nói "Được."

Mạnh Đình gật gật đầu, lại nhớ tới mấy con mèo con chó của giáo viên trong đại học, so với chung sống với người khác, cậu thích chung sống mấy con chó con mèo này hơn, cậu cũng cảm thấy bọn chúng hiểu cậu hơn, hiện tại cậu đã có Yến Tuy.

"Gần nhà chúng ta có một nhà thu lưu thú cưng, lát nữa chúng ta có thể đi qua xem một chút."

23. Chương 23

Trong mắt Mạnh Đình trong suốt quá mức thuần túy, trái tim Yến Tuy chợt mềm nhũn, anh nhìn về phía Hà Uyển.

"Con mang Mạnh Đình đi xem một chút." Nói đi là đi, lực hành động của Yến Tuy từ trước đến giờ liền cao như vậy.

Hà Uyển nghe vậy sắc mặt lại càng không dễ nhìn, tức giận bà bị Mạnh Đình kích thích còn chưa tản đi, Yến Tuy này muốn dẫn người đi, điệu bộ bao che cũng quá rõ ràng.

Giờ đây cả Hải Thành đâu còn có người dám nói một câu không tốt với bà, nhưng Mạnh Đình không chỉ nói, tới hiện tại còn không nhận lỗi, đã không nói xin lỗi, mà cậu ta dám tư cách như vậy tất cả đều bởi vì Yến Tuy che chở cậu.

Bà ta muốn khiến Yến Tuy ấm ức, nhưng rõ ràng chưa có thành công, biến thành khiến bản thân bà ấm ức rồi, nghĩ như vậy, ba phần tức giận cũng trở thành 7 phần tức giận!

Các loại tâm tình xoay một vòng trong lòng, bà thu liễm tức giận không tiêu trên mặt, nhưng cũng không tiếp tục cười, cứ như vậy nhàn nhạt mà nhìn Mạnh Đình, trong đôi mắt kia mơ hồ là thương hại.

Bà từ ban đầu thương hại Mạnh Đình bị lời ngon tiếng ngọt của Yến Tuy dụ dỗ, lúc này bắt đầu coi trời bằng vung vùng dậy. Nhưng càng như thế, cậu ta tới cuối cùng cũng chỉ sẽ càng thảm hại hơn.

Một chuyến này bà tới đây, không hài lòng lại hài lòng, không hài lòng rõ ràng là bởi vì Mạnh Đình không thức thời, nhưng bà ban đầu nhìn trúng cậu chính là phần "ngu" này nha, chẳng qua là hiện tại bà liền mang theo tức giận ra về.

Muốn nói thỏa mãn đương nhiên là bởi vì Yến Tuy, Yến Tuy từ trước đến giờ đều đối với quyết định của bà không có phản ứng, lần này lại sẽ lựa chọn dùng thủ đoạn dụ dỗ người, còn ở trước mặt bà diễn phim ân ái cái gì, liền xem nó có thể diễn được bao lâu.

Mạnh Đình đối với loại ánh mắt này đương nhiên rất nhạy cảm, nhưng chỉ là rõ ràng ý vị của ánh mắt này, cậu lại bắt đầu mơ hồ. Cho nên cậu rốt cục có cái gì tốt khiến bà thương hại đây? Chẳng lẽ còn là bởi vì cậu trời sinh ngu hơn người khác?

"Chúng ta đi thôi." Yến Tuy nghiêng người chặn lại ánh mắt Hà Uyển, rồi nhẹ nhàng gật đầu, thật sự liền cứ như vậy dắt người đi.

Hà Uyển nhìn Yến Tuy dẫn người rời đi, lại ngồi trong phòng khách một lát, bà liền từ Yến trạch rời đi.

Như thế bà liền cũng có thể phát hiện một chút sự tình không thể nào, tỷ như Yến Tuy và Mạnh Đình trước hôn nhân cùng phòng và vân vân, Yến Tuy mà bà biết, lại không phải sẽ vì dụ dỗ người khác liền để người khác dễ dàng vào phòng anh, lãnh địa thuộc về anh xâm phạm tuyệt đối, đây là chuyện Yến Tuy tuyệt đối thế nào cũng sẽ không làm.

Tản bộ sau khi ăn xong, Yến Tuy mang theo Mạnh Đình đi bộ về phía trước, thuận tiện dẫn cậu nhận thức vài con đường xung quanh Yến trạch, Yến trạch đi về phía nam một đoạn mới đến một khu biệt thự, cảnh đẹp dần dần nhiều hơn.

Yến Tuy lớn lên ở nơi này, đối với xung quanh đây đương nhiên quen thuộc, nhưng anh đã có vài năm không đi dạo như vậy.

Mạnh Đình đối với ngoại vật cũng không hiếu kỳ, cậu nhớ đường, liền cũng không có nhìn thêm, chuyên tâm đi theo Yến Tuy.

Bất quá cậu ít nhiều vẫn là chú ý tới rất nhiều ánh mắt rơi trên người Yến Tuy, những người đó mặc dù không tới gần đây, nhưng không thể nghi ngờ là cảm thấy hứng thú với Yến Tuy, cũng là, cậu cảm thấy Yến Tuy tốt, liền cũng sẽ có những người khác cảm thấy anh tốt.

(Đứa nào re-up là chó)

Yến Tuy không tiếp tục nắm tay Mạnh Đình, nhưng thỉnh thoảng cúi đầu nói chuyện với cậu, mấy bộ dáng thân mật ôn nhu kia, cũng xua đuổi không ít ánh mắt "mơ ước".

Mạnh Đình phát giác trong đám người nhìn sang, kỳ thật phần lớn là muốn nhìn cậu, chẳng qua là Yến Tuy rất nhạy cảm, bất động thanh sắc liền ngăn trở, hoặc là thông qua một vài mờ ám không dễ dàng phát giác, biểu thị công khai chủ quyền.

Khí tràng của Yến Tuy quả thực trời sinh chớ tiến gần, nhưng Mạnh Đình đi theo bên người Yến Tuy không có ủ dột thường ngày, mềm mại lại xinh đẹp, thật sự khiến người ta liếc mắt, chỉ có bản thân Mạnh Đình cảm thấy là Yến Tuy bị người nhìn, trong lòng chua, nhưng chua hơn, hẳn vẫn là Yến Tuy. (èo chúng mài ghen lẫn nhau làm gì =.=)

"Chính là chỗ này……" Yến Tuy chỉ chỉ phía trước, tay để xuống ngay sau đó liền tay Mạnh Đình.

Mạnh Đình nắm lại, ánh mắt nhìn tới, cảm xúc kích động vui mừng xen lẫn, liền ném mấy cảm xúc không rõ kia ra sau ót.

"Anh nói chúng ta nuôi mèo tốt, nhau là chó tốt?"

“Em thích cái gì, chúng ta liền nuôi cái đó.”

Yến Tuy nói xong tiếp tục nắm tay Mạnh Đình đi vào, lúc nãy anh đã cần phải nắm, mà không phải cố kỵ một vài ánh mắt có thể sẽ khiến Mạnh Đình khó chịu, mà bảo trì khoảng cách.

“Ừ.” Mạnh Đình khẽ ừ một tiếng, cũng không biết vì sao, trong nháy mắt này, chóp mũi cậu hơi chua, ánh mắt cũng theo đó phủ một tầng sương mù nhàn nhạt, cậu không phải là muốn khóc, cậu chỉ là có chút cảm xúc.

Đối với cậu mà nói nuôi một thú cưng, so với cầm được giấy hôn thú của cậu và Yến Tuy còn muốn chân thật hơn.

Nhưng hiện tại cậu và Yến Tuy kết hôn là chân thật, bọn họ muốn nuôi thú cưng cũng là chân thật, cho nên cậu mới cảm động.

Yến Tuy hạ mắt nhìn Mạnh Đình một cái, tay nhẹ nhàng kéo, liền kéo người vào trong ngực, anh giơ tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, “Chúng ta vào xem một chút đi.”

“Vâng,” Mạnh Đình gật gật đầu, nắm chặt tay Yến Tuy, rồi sau đó cùng nhau tiến vào trong nhà thu nhận này.

Bọn họ từ cửa thủy tinh đi vào, đối diện là một nam nhân ánh mắt kiểu kim chúc áo khoác trắng, hắn nhìn Yến Tuy ngẩn người, nghiêm túc trên mặt tản đi chút, tư thế đứng cũng tùy ý chút, “Sao anh rảnh rỗi tới đây?”

Hắn lần đầu tiên khai trương, Yến Tuy từng tới 10ph đồng hồ, từ sau lần kia anh liền không tiếp tục đặt chân tới nơi này nữa.

“Mới vừa nãy gửi tin nhắn cho cậu,” Yến Tuy tiếp tục dắt Mạnh Đình đi tới ghế salon da mềm mại duy nhất, đó là bảo tọa Chân Hàm làm cho chính mình, ngày thường không có ai dám chạm vào, trơ trọi mà đứng ở trong một đống ghế gỗ, hết sức bắt mắt.

“Ngồi đi,” Yến Tuy nói với Mạnh Đình, Mạnh Đình gật gật đầu, lại nghi hoặc mà nhìn Chân Hàm một cái, lúc này mới ngồi xuống.

Chân Hàm mặt đen đi theo tới, hắn sờ sờ túi áo, không sờ thấy điện thoại di động, hắn hé răng lên tiếng tiếp tục nói.

“Em mới làm tiểu phẫu, điện thoại di động phỏng chừng để quên trong phòng thay quần áo rồi.”

Hắn nói ánh mắt quét về phía Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng ngước mắt chống lại ánh mắt của hắn, không có né tránh, cũng không có tò mò nhiều hơn, chỉ là rất bình thường mà đối mặt, nhưng Chân Hàm bị Yến Tuy “tổn thương” tới cảm giác mình được “chữa khỏi” một chút.

“Đây là Mạnh Đình, biểu tẩu (chị dâu họ) của cậu.”

“Cậu ấy là Chân Hàm, biểu đệ (em trai họ) của anh.”

Yến Tuy còn có một bác gái hàng năm ở nước ngoài, Chân Hàm khi còn bé từng ở nhà cũ hai năm, sau đó lại bị đón về nước ngoài.

Hai năm trước hắn trở về nước, ở gần nhà cũ mở bệnh viện thú cưng, bất quá tên của bệnh viện thú cưng này là “Nơi thu nhận thú cưng” mà thôi.

“Chào em họ,” Mạnh Đình ngoan ngoãn chào người, cho đến tận bây giờ, người và việc bên cạnh Yến Tuy cậu không biết gì cả, cũng chính là hôm nay cậu mới gặp Hà Uyển và em họ Chân Hàm này.

“Chào anh.” Chân Hàm nhìn chằm chằm Mạnh Đình, lại liếc nhìn ghế salon của hắn bị ngồi, chị dâu này thoạt nhìn có chút ngốc, nhưng ấn tượng đầu tiên không tính là chán ghét, hắn liền cũng không cưỡng chế muốn người đứng dậy.

Nhưng anh họ này của hắn luôn không nhớ hắn khiết phích, cũng quá khiến người ta tức giận rồi.

“Bọn anh muốn nuôi thú cưng, chỗ này của em có thích hợp hay không, bọn anh trước tiên xem một chút.”

Yến Tuy như cũ đứng nói với Chân Hàm, em họ này của anh không chỉ có vấn đề khiết phích, hắn còn keo kiệt, tất cả mọi việc trong cả bệnh viện thú cưng đều tự hắn xử lý, đương nhiên mua sắm tốt lắm, nhưng đối với đồ của người khác, đó chính là càng tiện nghi càng tốt.

Yến Tuy cho rằng, hắn không phải là thích sạch sẽ, hắn chính là không nỡ cho người khác dùng đồ tốt của mình.

"Ngoại trừ mấy hôm trước em đưa tới mấy con mèo con chó bị lạc lang thang, con vật nhỏ thì không có, hai ngày nữa em gọi điện thoại cho anh."

"Nơi thu nhận thú cưng" này của hắn chủ yếu vẫn là bệnh viện, để người xung quanh tới xem bệnh làm đẹp cho thú cưng, con thú nhỏ cũng sẽ bán, bất quá bình thường đều phải nói trước chủng loại, hắn mới đi lựa chọn trở về bán lại, đột nhiên cần như vậy là không có.

Yến Tuy còn chưa trả lời, Mạnh Đình liền kéo tay áo anh, Yến Tuy và Chân Hàm liền đều nhìn tới.

"Chó mèo bị lạc lang thang tốt hơn, em nghĩ bọn chúng sẽ thích em," Mạnh Đình đối với người khó khăn có tình cảm, đối với chó mèo cũng từng giống cậu không có gia đình cũng vậy, cậu biết bọn chúng so với bất kỳ thú cưng nuôi trong nhà nào đều khát vọng có một gia đình hơn.

"Còn có anh, chúng nó cũng sẽ thích anh."

Hầu kết Yến Tuy trên dưới chuyển động một chút, nhẹ giọng nói thanh "Được."

Bị ánh mắt như vậy nhìn, anh chỉ muốn thỏa mãn tất cả yêu cầu của Mạnh Đình.

Dùng sắc khiến trí thông minh mê muội chính là hình dung bản thân mình, nhưng Mạnh Đình thật sự có thể ảnh hưởng tới tâm tình và quyết định của anh.

Mà anh chính là ý thức được điểm này, vẫn là lựa chọn mặc kệ, đơn giản là sau khi đáp ứng điều này, Mạnh Đình cười với anh.

Mạnh Đình mấp máy môi, có lẽ căng thẳng một chút, nhưng nhịn không được, cậu cười cười, lại duỗi tay gảy gảy lòng bàn tay Yến Tuy, coi như là bày tỏ cảm ơn. (đây là kiểu cảm ơn gì vậy =.=)

Đuôi lông mày Chân Hàm gợi gợi, liếc mắt với Mạnh Đình, cũng đối với Yến Tuy, theo đó chính là lửa bát quái bừng cháy hừng hực.

(Đứa nào re-up là chó)

Anh họ hắn đột nhiên đổi tính làm chuyện tốt? Khả năng này thật sự nhỏ a.

"…… Còn chưa ăn cơm, đã phải gặm lương cẩu."

Hắn nói thầm nuốt lời mắng người vào trong, ở trước mặt người khác hắn khẳng định không cố kỵ nói ra, nhưng Yến Tuy còn nghiêm hơn mẹ hắn quả hắn, không chỉ là ngoài miệng nói một chút, thỉnh thoảng bị lôi kéo luyện một chút quyền cước cũng có, khi đó chính là lúc hắn bị dạy dỗ.

Mạnh Đình ở bên cạnh lồng thú cưng đi một vòng, cuối cùng chọn một con mèo nhỏ rất xấu, còn có một con chó quê mùa màu vàng bị mất một nửa đuôi.

Đầu năm nay người nuôi mèo nuôi chó rất nhiều, nhưng cũng rất nhiều bị vứt bỏ ngược đãi.

Mạnh Đình đứng trước cái lồng, tay sờ sờ con chó quê mùa có chút uể oải mới được giải phẫu 2 ngày, "Không sao rồi, sau này mày có tao và Yến Tuy, bọn tao sẽ chăm sóc mày."

Con chó quê mùa kia tựa hồ cảm giác được thiện ý của Mạnh Đình, nó liếm liếm lòng bàn tay Mạnh Đình, nhẹ nhàng "ư ử" một tiếng, giống như là đáp lại lời của cậu.

Mạnh Đình lại sờ nó một chút, tiếp tục nhìn còn mèo trắng nhỏ một chút, nó bị thương lại bị bệnh, ngoại trừ mặt, lông trên người đều rụng hết, vốn đã gầy, như vậy đương nhiên là gầy hơn xấu hơn.

Duy nhất khuôn mặt có lông còn đầy vi khuẩn, từng khối từng khối màu đen, càng khó coi, Mạnh Đình có thể chọn nó, thật sự ngoài dự liệu của Chân Hàm, ngoài dự đoán hơn cả chính là, cậu ấy rất thích bọn chúng.

“Bọn chúng đều đã giải phẫu, cũng đã tiêm, mang về không sao cả, bất quá hai người không biết chăm sóc bọn chúng.”

Chân Hàm tựa ở cửa, giống như không có xương, đương nhiên hắn cũng chỉ trước mặt Yến Tuy như vậy, ngày bình thường hắn tự nhận vẫn là rất đoan trang, rất cao lãnh.

“Ba ngày 1 lần hai người phải mang bọn chúng tới đây kiểm tra lại một lần.”

Lời này của hắn nói theo cách khác, Yến trạch anh cũng không phải là không có ai, nhiều người như vậy, sao không thể tìm được người chăm sóc hai vật nhỏ, về phần kiểm tra lại, một cú điện thoại của Yến Tuy, hắn đương nhiên là tới.

Mạnh Đình đứng dậy đi tới trước người Chân Hàm, nghiêm túc nói, “Cậu có thể hảo hảo nói với tôi một chút không?”

Chân Hàm dư quang quét Yến Tuy một cái, lập tức đứng vững, gật đầu, “Được.”

Vừa nói, thuộc tính lải nhải của Chân Hàm liền bạo phát, thời gian hắn nói thao thao bất tuyệt với Mạnh Đình gần 2 tiếng, mà Mạnh Đình cũng nghiêm túc nghe 2 tiếng.

Hắn nhìn hai cái lồng bên chân một chút, lần đầu tiên muốn người khác điện thoại.

“Tôi có thể gọi điện thoại cho anh không, khả năng sẽ không nhớ được chỗ, tôi nghĩ sẽ cần tìm anh xác nhận một chút.”

“Có thể,” Chân Hàm căng thẳng gật gật đầu, dư quang quét tới, Yến Tuy đi ra bên ngoài nghe điện thoại, hắn giơ tay lên liền muốn xoa tóc Mạnh Đình, “Ây yo, đều là người trong nhà, khách khí cái gì.”

Cả buổi tối này hắn muốn động thủ lâu rồi, nhưng Yến Tuy vẫn luôn nhìn chòng chọc, hắn không dám động thủ, trước mắt…… vẫn như cũ không được.

Mạnh Đình nhìn có chút khó chịu, giơ tay lên liền bắt được cổ tay hắn, cậu cau mày nhìn Chân Hàm, “Anh làm cái gì?”

Chân Hàm phẫn nộ mà thu tay lại, hắn cũng không thể nói cho cậu biết, cậu mơ ước lông xoăn của cậu đã lâu rồi đi.

(Đứa nào re-up là chó)

“Không có chuyện gì, trên tóc cậu có thứ gì đó, tôi nhặt giúp cậu.”

Chân Hàm nghiêm túc mà nói, Mạnh Đình vẫn như cũ nghi ngờ, nhưng vẫn là buông tay ra, sau đó Chân Hàm rốt cục xoa nhẹ một cái, mới được một cái, Yến Tuy liền đi vào, tiếp đó ánh mắt kia, hắn liền cảm thấy tay mình cũng sắp bị “nhìn” gãy rồi.

“Nói xong rồi?” Yến Tuy nhìn về phía Chân Hàm, giọng nói nhàn nhạt, nhưng Chân Hàm lập tức ngồi thẳng, gật đầu, “Xong rồi.”

Bọn họ nói chuyện, Mạnh Đình lại tiếp tục cúi đầu nhìn mèo nhỏ và cún nhỏ có chút nhát gan.

Chân Hàm liền tiếp tục đơn giản dặn dò hai câu, sau đó liền tiễn Yến Tuy và Mạnh Đình rời đi, hắn ở cửa nhìn bóng lưng Yến Tuy và Mạnh Đình biến mất, lấy điện thoại di động ra, lập tức đăng một tin tức trong nhóm bạn bè.

“Chị dâu nhỏ rất đáng yêu.” Lại thêm một bức ảnh con mèo đáng yêu mà hắn cất kỹ.

Chưa tới hai phút, một loạt tin tức khen ngợi.

Xét thấy Yến Tuy cũng có thể nhìn thấy, không ai dám bình luận linh tinh, nhưng mấy lời kiểu trôi theo gió đã để lộ tâm bát quá rục rịch của bọn họ.

Đương nhiên càng khiến kinh hãi chính là, nửa tiếng sau, một loạt lời khen đột nhiên tag tên Yến Tuy.

Trầm mặc rất lâu sau đó, Chung Minh rốt cục đăng bình luận đầu tiên.

“Xem ra ông chủ Yến cũng cảm thấy chị dâu nhỏ của bọn tớ đáng yêu a ha ha.”

Một phút hai phút ba phút đi qua, Yến Tuy cũng không phản ứng gì, trái tim Chung Minh nhấc lên rốt cục rơi xuống.

Hắn "hắc hắc" cười hai tiếng, thuận tay thêm comment mới, lại chuẩn bị đi ra ngoài chơi, nhưng ngay sau đó hắn lảo đảo một cái, tý nữa ngã xuống đất.

"Tôi không đáng yên, Yến Tuy đáng yêu."

Chung Minh "ngao" một tiếng sói hú, lại khó có thể tưởng tượng có người sẽ dùng từ "đáng yêu" như vậy tới trên người Yến Tuy, tất cả người nhìn thấy bình luận đều có một phản ứng giống Chung Minh, hơn nửa người đều thành công ói rượu!

Tiếp tục dưới câu nói kia, lại hiện ra trả lời hư hư thực thực của chính Yến Tuy, "Ừ."

Bọn họ sau khi trở lại Yến trạch, trước tiên làm ổ cho hai con mèo nhỏ cún nhỏ mới tới, Mạnh Đình lại trấn an bọn chúng một lát, cậu mới bị Yến Tuy xách về phòng, sau đó tắm rửa đi ngủ.

Mạnh Đình tắm trước, Yến Tuy tắm sau, anh tắm xong quay lại liền nhìn thấy Mạnh Đình nghịch điện thoại, anh liền thuận tay kéo người tới trong ngực, sau đó chỉ Mạnh Đình một chút cách dùng app chat như thế nào.

Thật ra chính anh cũng không dùng nhiều, lập một mail mới, anh giúp Mạnh Đình đăng ký tài khoản, để cậu add mình, anh cầm điện thoại accept, đương nhiên cũng dạy cậu chat trong nhóm bạn bè thế nào.

Lấy chính mình làm mẫu, anh liền khen thử dưới cái tin tức của Chân Hàm kia.

"Ấn chỗ này liền có thể trở lại." Yến Tuy lại ấn phím kia một cái, liền có một khung chat nhảy ra.

Điện thoại di động Mạnh Đình cầm, cậu suy nghĩ một chút, liền gõ một ít tiếng lóng, đương nhiên cậu không có ấn gửi đi, cậu nghiêng đầu nhìn về phía Yến Tuy, cười cười với anh, cậu chính là cảm thấy Yến Tuy đáng yêu, chỗ đó chỗ đó đều đáng yêu.

Yến Tuy nhìn tin Chân Hàm đăng trong nhóm, lại nhớ tới chuyện lúc trước anh động tay với Mạnh Đình, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm, liền gửi đi, sau đó anh mới lại tiếp tục đăng một cái "Ừ."

Show ân ái đều show tới điện thoại của em họ thân thiết rồi, Yến Tuy lương cẩu này rắc tới mức cực kỳ vô nhân đạo a, rất nhiều người bị anh show tới mức kêu gào rung trời, nhưng kẻ khởi xướng Yến Tuy lại rút điện thoại của anh và Mạnh Đình từ trong ngực ra, đặt vào trên bàn đầu giường.

"Sắp 11h rồi, chúng ta đi ngủ."

"Vâng."

Mạnh Đình mặc dù cảm thấy thú vị với đám bạn của Yến Tuy, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời gật đầu.

Cậu từ trong ngực Yến Tuy chui ra, nằm lên gối, Yến Tuy ngồi dậy tắt đèn, nằm lên giường, không đợi Mạnh Đình từ từ dịch chuyển, anh trực tiếp kéo người tới, lại nhẹ nhàng ôm.

"Ngủ đi."

"Vâng," Mạnh Đình trả lời, nhưng mắt cậu vẫn mở rất lớn, cậu chờ một lát, Yến Tuy vẫn ôm cậu như vậy, cậu chọc chọc ngực Yến Tuy, "Anh có phải đã quên chuyện gì rồi không?"

"Cái gì?" Khóe miệng Yến Tuy ngoắc ngoắc, vẫn như cũ nhắm mắt ôm người không động đậy.

Mạnh Đình nhẹ nhàng giãy giãy, từ trong chăn vươn tay ôm cổ Yến Tuy, "Anh còn chưa có chúc ngủ ngon em, còn chưa hôn em đâu."

Yến Tuy mở mắt nhìn người, dưới ngọn đèn yếu ớt, ánh mắt kia của Mạnh Đình vẫn như cũ sáng ngời, cậu đầy mặt nghi hoặc, giống như bọn họ đã sớm giao hẹn xong phải như thế, ít nhất đối với Mạnh Đình là như thế, Yến Tuy hôn chúc ngủ ngon cậu, cậu sẽ hôn chào buổi sáng Yến Tuy.

Yến Tuy không tiếp tục chần chờ, ôm Mạnh Đình, tư thế thay đổi, lúc lên lúc xuống, Mạnh Đình trũng xuống giường, tư thế như thế này đương nhiên khó chịu, nhưng tay cậu ôm cổ Yến Tuy vẫn như cũ không

buông ra, cậu thấy Yến Tuy nghiêng thân sáp tới, khóe miệng cậu câu lên cười khẽ, mắt theo bản năng liền nhắm lại.

Nhưng nụ hôn của Yến Tuy cũng không rơi vào mi tâm cạu, mà là rơi vào trên môi cậu, tư thế của hai người liền cố định như vậy, không có rời khỏi, cũng không có tiếp tục.

Mạnh Đình chậm rãi mở mắt, mâu quang quét qua khuôn mặt Yến Tuy một lần, tay ôm cổ anh dời tới trên mặt Yến Tuy, nhẹ nhàng xoa xoa, Yến Tuy thoáng dời đi, Mạnh Đình lại tiếp tục theo đó đi lên, cậu lộ ra đầu lưỡi liếm liếm chỗ cậu buổi chiều cắn Yến Tuy.

"Được……" Rồi.

Lời nói chưa dứt, nụ hôn của Yến Tuy liên tiếp rơi xuống, anh vây người trong lồng ngực anh, sau đó mạnh mẽ cướp đoạt đôi môi của Mạnh Đình, loại chuyện hôn môi này, đối với nam nhân mà nói, không cần người khác dạy, giác quan của anh chính là thầy giáo tốt nhất.

Nụ hôn tràn đầy hơi thở mờ áp kéo dài vô hạn, một nụ hôn ngủ ngon đơn giản, đương nhiên là ấm áp, nhưng nụ hôn chúc ngủ ngon biến chất, liền có chút khó sửa chữa.

Hô hấp 2 người loạn tới rối tinh rối mù, lồng ngực Mạnh Đình không ngừng phập phồng, cậu che đôi môi có chút tê dại, nhìn Yến Tuy, nhỏ giọng lầm bầm, "Rất mệt, rất mệt."

Thật ra mới nói là rất nóng rất nóng mới đúng, từ đôi môi vẫn luôn nóng liền nóng bừng toàn thân.

(Đứa nào re-up là chó)

Yến Tuy đỡ thân thể, hồi lâu anh nằm nghiêng quay lại vị trí ban đầu của anh, lại một cái kéo Mạnh Đình qua, ôm vào trong ngực, "Ngủ ngon."

Mạnh Đình hai tay ôm lại lấy người, gật đầu, "Ngủ ngon."

Nụ hôn này mệt mỏi ngoài dự tính, nhưng có nụ hôn chúc ngủ ngon của Yến Tuy, lại có anh ôm, cậu nghĩ tối nay cậu nhất định có thể ngủ ngon.

Trái tim cậu anh định lại, rất nhanh liền ngủ, Yến Tuy ngược lại vẫn là bị lửa nóng tới nửa ngày, mới tỉnh táo lại đi ngủ, nụ hôn chúc ngủ ngon sau này, không thể dễ dàng châm lửa, bằng không anh và Mạnh Đình đều chịu không được nóng như vậy.

Hôm sau, Yến Tuy tỉnh lại, lại nhận được nụ hôn chào buổi sáng ngọt ngào của Mạnh Đình, anh đi làm, Mạnh Đình ở nhà chăm sóc mèo nhỏ và cún nhỏ.

Cún quê mùa bị Mạnh Đình gọi là Đại Hoàng còn tốt, chính là mèo nhỏ Mao Cầu xấu tới mức ngay cả bác Tiêu cô Vương đều có chút không muốn tới gần.

Bất quá Mạnh Đình mang chúng về, liền không muốn để người khác động tay, cậu chăm sóc mèo chó có cách của cậu, hơn nữa cậu tối hôm qua còn ở chỗ Chân Hàm bổ sung thêm kiến thức, cậu mang theo Đại Hoàng và Mao Cầu, xách hòm thuốc lên, liền ở trên sân cỏ trước Yến trạch thanh lý cho bọn chúng.

Ánh sáng buổi sớm rơi xuống, trong lồng ngực cậu ôm Mao Cầu, cầm lấy tăm bông cẩn thân lại tỉ mỉ thoa thuốc tẩy rửa cho bọn chúng, Đại Hoàng bên cạnh còn không dám làm càn, một người hai thú cưng tự biến thành một thế giới.

Bác Tiêu cô Vương nhìn mấy lần xác định Mạnh Đình không cần bọn họ trợ giúp, liền không tiến lên quấy rầy.

"Mao Cầu, mày ngoan ngoãn ăn cơm uống thuốc, rất nhanh sẽ tốt, chờ lông của mày dài ra rồi, nhất định sẽ biến thành xinh đẹp."

Mạnh Đình lại cẩn thận đánh giá Mao Cầu một vòng, liền suy nghĩ thêm, cậu bổ sung, "Cho dù không xinh đẹp cũng không sao, tao và Yến Tuy nuôi mày."

Có lẽ là vuốt ve của Mạnh Đình quá mức thoải mái, Mao Cầu từ lúc tới Yến trạch tới giờ cũng chưa kêu một câu, nhẹ giọng mà "meow" một tiếng, mang theo chút âm trẻ con.

Mạnh Đình bị manh tới, cậu từ trong ngực rút điện thoại ra, chụp ảnh chung mình và Mao Cầu một tấm, suy nghĩ một chút, cậu liền gửi cho Yến Tuy.

Yến Tuy cầm lấy điện thoại, vốn cho rằng lại là tin tức của lũ bạn kia bát quái, nhìn là của Mạnh Đình, lãnh sắc chân mày anh tản đi, mở ra, nhìn chằm chằm hình một lúc lâu, tiếp theo anh liền đặt ảnh này làm hình nền điện thoại.

(Đứa nào re-up là chó)

"Âm thanh của Mao Cầu rất đáng yêu." Dưới tấm ảnh, Mạnh Đình lại gửi tin này.

Tối hôm qua, bởi vì tin tức của đám bạn Chân Hàm, Mạnh Đình thành công nắm giữ từ "đáng yêu" này.

Cậu cảm thấy Yến Tuy đáng yêu, cảm thấy mèo nhỏ cún nhỏ của bọn họ đáng yêu, nhưng Yến Tuy lại cảm thấy Mạnh Đình nói lời này đáng yêu nhất.

Anh mở nhóm bạn bè ra đăng tin đầu tiên.

"Đáng yêu." Cộng thêm ảnh Mạnh Đình ôm Mao Cầu.

Không bao lâu, đại quân khen ngợi đêm qua ùn ùn xuất hiện, Cố Lãng sau khi khen, điện thoại liền gọi tới.

"Cậu là Yến Tuy, cậu vẫn là Yến Tuy? Cậu thật sự là Yến Tuy?" Hắn thập phần vạn phần triệu phần hoài nghi Yến Tuy bị "Xuyên" rồi.

"Chuyện gì?" Thanh âm lạnh lùng thuộc về Yến Tuy xuất hiện, hoài nghi mấy trăm vạn phần của Cố Lãng đều cùng nhau bị chôn vùi, hắn bị thanh âm này ngữ khí này giáo huấn bao nhiêu lần, hắn đều không nhận ra, thì ai còn có thể nhận ra chứ.

Yến Tuy không bị "Xuyên", anh chỉ là yêu đương thôi.

Trời ơi chương này nhiều chỗ bà tác giả nói mà tui cả hiểu bả muốn nói cái gì hết trơn nên tui đã tự sửa lại theo ý hiếu của mình đấy =.=

24. Chương 24

"Ha ha, không có chuyện gì……"

Cố Lãng gãi gãi đầu, ánh mắt và ngữ khí đều "Phiêu di" một lúc lâu, mới tiếp tục nói, "Cái kia…… Mọi người đề nghị cậu dẫn chị dâu ra mắt, bọn tớ nhận thức một chút."

Yến Tuy trầm mặc hồi lâu không trả lời, Cố Lãng lại vỗ đầu một cái, bừng tỉnh đại ngộ.

Chính là a, Yến Tuy và Mạnh Đình lúc này mới quen biết bao lâu, còn chưa tới trình độ kia, ít nhất trước mắt còn chưa phải là lúc. Bảo Yến Tuy dẫn người tới cho bọn hắn gặp, và dẫn người tới gặp Hà Uyển, đối với Yến Tuy mà nói cái phía trước khó có được hơn, ý nghĩ cũng trọng đại hơn.

"Em ấy hai hôm nay bị bệnh, còn chưa khỏe hẳn, ngày mốt đi."

Cố Lãng hít sâu một hơi, chợt nuốt lý do hắn đã thật vất vả tìm cho Yến Tuy trở lại bụng, "Được."

Thời gian quen biết dài ngắn không là vấn đề, Yến Tuy thật sự thích người ta mới là sự thật a.

Yến Tuy lần đầu tiên thích một người như vậy, Cố Lãng đồng thời cảm khái, trong lòng cũng ít nhiều lo lắng, không quản Yến Tuy bình thường có bao tài giỏi bao cường đại, một khi anh vì thật lòng, anh liền có khả năng bị tổn thương tới.

Không phải nói người càng lãnh tình, càng thuần tình (tình cảm thuần khiết), cũng càng si tình, Mạnh Đình này tốt nhất đừng cô phụ tâm ý của Yến Tuy, bằng không một tá huynh đệ bọn họ này cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu.

"Tớ đi sắp xếp, sắp xếp xong xuôi tớ gọi điện thoại lại cho cậu."

"Cũng được," Yến Tuy trả lời, ở phương diện tổ chức tụ tập, Cố Lãng tuyệt đối kinh nghiệm phong phú, cộng thêm hắn cũng biết thói quen của Yến Tuy, hắn đi sắp xếp không tồi.

Cúp điện thoại, Yến Tuy nhu nhu mi tâm, ánh mắt quét tới hình Mạnh Đình trên điện thoại, lại không nhịn được nhẹ nhàng cười một tiếng.

Ánh mặt trời màu vàng, bãi cỏ xanh biếc, thiếu niên xinh đẹp áo sơ mi trắng, một con mèo nhỏ xấu xí tới mức có chút đặc sắc, một người một thú cưng đều không có đặc biệt mỉm cười, nhưng hai đôi mắt này sạch sẽ tới mức nhìn một cái không sót lại gì, trong sáng thuần khiết như thế, cực kỳ đẹp.

Nụ cười trên mặt Yến Tuy thu lại tới rất nhanh, nhưng không thể phủ nhận, bởi vì tấm hình này của Mạnh Đình, tâm tình anh thay đổi tốt hơn.

Khoảng nửa tiếng sau anh lại mở nhóm bạn bè ra, mấy đứa bạn học tốt ở ẩn ngụp dưới nước dòm ngó vạn năm đều bị anh nổ xuất hiện, nếu như bọn họ lá gan lớn hơn chút, có lẽ đã giống như Cố Lãng gọi điện tới đây hỏi, bọn họ thật sự hoài nghi đến cùng cái đứa trong nhóm bạn bè đăng cái này có phải chính là Yến Tuy hay không a.

Không lâu sau tin tức Cố Lãng nói muốn tụ tập vừa truyền đi, mấy đứa ở nước ngoài xa xôi đều nói muốn đặt vé máy bay trở về, càng không cần phải nói mấy đứa khác ở Hải Thành nước Hạ. Nhờ phúc của Mạnh Đình, lần tụ tập này có thể sẽ trở thành lần tụ tập đầy đủ nhất sau khi trưởng thành của bọn họ.

Khoảng 5 rưỡi chiều hôm đó, Mạnh Đình dắt Đại Hoàng, ôm Mao Câu đi về phía cửa sắt lớn, cậu muốn đi chờ Yến Tuy, nhưng cậu còn chưa đi tới cửa sắt, điện thoại trong túi áo liền rung.

Cậu lấy điện thoại ra vừa nhìn, vui mừng trên mặt tản đi, chần chờ chốc lát, cậu mới nhận điện thoại.

"Alo."

"Mạnh tiểu Thất, cậu bị bệnh không đợi ở nhà cũ, chạy đi đâu!"

Lời này của Mạnh Kỳ tuyệt đối là biết rõ còn cố hỏi, y cực kỳ hưng phấn trở về nhà cũ, tìm không thấy Mạnh Kỳ là không sai, nhưng hắn đã từ chỗ Văn thúc biết chuyện đã xảy ra ngày đó sau khi y rời đi, nhưng loại cảm giác thịt đau bảo bối nhà mình bị người dắt đi, vẫn là rất rõ ràng, ngữ khí tự nhiên cũng tăng lên.

Sinh khí một lúc lâu, y liền gọi cuộc điện thoại này.

Mạnh Đình ngồi lên một tảng đá gần cửa sắt, ôm Đại Hoàng tới trong ngực, cậu mới trả lời Mạnh Kỳ.

"Tôi đi lấy chồng (*) a, anh cũng biết mà."

(Chính xác chỗ này là " " xuất giá, lấy chồng (từ này dùng cho phụ nữ đi lập gia đình), suy đi tính lại dùng từ nào hợp lý thì tui vẫn thích dùng từ "lấy chồng" =)))))

Đêm hôm đó lúc Mạnh lão gia tử nói hôn sự của cậu và Yến Tuy, cậu nhớ Mạnh Kỳ cũng ở đó, cũng là y nói cho cậu biết chuyện Tô Tư Vũ tỏ tình với Yến Tuy, Mạnh Kỳ không phải cũng biết cậu sắp gả cho Yến Tuy sao.

Mạnh Kỳ im lặng chốc lát, rất muốn túm Mạnh Đình hảo hảo lắc lắc, "Mạnh tiểu Thất! Các cậu còn chưa kết hôn đâu!"

Hôm nay ngày 1 tháng 7, còn năm ngày nữa cậu ta và Yến Tuy mới kết hôn, tên này khẩn cấp rời khỏi bổn gia a.

Mạnh Đình nghe vậy lại tiếp tục nhu nhu đầu Đại Hoàng, tiếp tục dùng ngữ khí bình thản của cậu trình bày sự thật, "Tôi và Yến Tuy kết hôn rồi, hôm qua đã lĩnh chứng."

Mạnh Đình nhìn hai tờ giấy hôn thú tuyệt đối có thể cho cậu cảm giác an toàn hơn một hôn lễ xa hoa, vốn cậu là vì muốn xuất giá, từ sau khi biết Yến Tuy liền không phải nữa, đương nhiên điểm này, cậu không cần thiết nói cho Mạnh Kỳ.

Mạnh Kỳ thật không nghĩ tới động tác của Yến Tuy nhanh như vậy, mang người đi không nói, còn làm giấy chứng nhận nữa.

Mạnh Kỳ các loại lời nói xoay một vòng trong miệng, mới bất đắc dĩ mà dời đi đề tài, "Khỏi bệnh rồi sao?"

"Khỏe rồi," Mạnh Đình nói, trong tầm mắt cậu một chiếc xe hơi có chút nhìn quen mắt xuất hiện cuối con đường, ánh mắt cậu phát sáng lập tức liền đứng lên.

"Tôi gọi điện thoại cho cậu, sao cậu không gọi?"

Nếu như Mạnh Đình gọi, y tuyệt đối sẽ không dễ dàng để Yến Tuy mang người đi như vậy, càng dễ dàng đạt được lại càng không biết quý trọng, đây là bệnh chung của đàn ông, y cũng không muốn người của Mạnh gia y bởi vì quá mức chủ động mà bị người cảm thấy rẻ mạt.

Mạnh lão gia tử dễ dàng để Yến Tuy mang người đi như vậy, y cũng là nghĩ không thông a.

Mạnh Đình dựa theo sự thật mà nói, "Không muốn gọi."

(Đứa nào re-up là chó)

Cậu không xóa số của Mạnh Kỳ trong điện thoại, coi như hiếm thấy rồi, muốn cậu chủ động gọi điện thoại cho Mạnh Kỳ, trước mắt thậm chí tương lai một đoạn thời gian rất dài mà nói, đều không có khả năng lớn.

Mạnh Kì cũng không có chỗ nào có lỗi với cậu, nhưng cậu không thích người Mạnh gia, muốn tránh xa người Mạnh gia, là ý nguyện chủ quan của bản thân cậu, cậu bất giác có gì đó miễn cưỡng bản thân.

Trái tim Mạnh Kỳ bị một câu nói của Mạnh Đình nói xong tới mức oa lạnh oa lạnh, y còn chưa mở miệng chất vấn cái gì, Mạnh Đình lại mở miệng.

"Tôi có thể cúp chưa?"

Xe Yến Tuy đã dừng lại, mắt thấy anh sắp từ trong xe đi ra, cậu không muốn nói chuyện với Mạnh Kỳ, cậu muốn nói chuyện với Yến Tuy.

"Không thể!" Mạnh Kỳ bị lời của Mạnh Đình giận tới gân xanh trên trán nổi lên.

Y muốn từ bỏ đối tốt của mình với Mạnh Đình, nhưng cẩn thận nghĩ một chút, y ngoại trừ mang thuốc cho Mạnh Đình, vì cậu nói hai cậu, tựa hồ cũng không làm gì nữa, phải nói là không có cơ hội làm cái gì, nếu không với tính tình vừa ngốc lại vừa đơn thuần kia của Mạnh Đình, y sao có thể không bắt người lại, đúng, y còn thiếu chút cơ hội thích hợp thôi!

"Tôi là đại ca của cậu, đêm đó là tôi dẫn cậu đi gặp Yến Tuy, tôi còn mang thuốc cho cậu!"

Âm Mạnh Kỳ càng nói càng là chột dạ, nhưng Mạnh Đình thực sự can đảm cúp điện thoại, cậu tuyệt đối muốn bị phát điên rồi.

Lý do coi như đầy đủ, Mạnh Đình tiếp tục muốn cúp rồi, lúc này liền cũng chưa cúp, mà Yến Tuy đều tới bên cạnh cậu rồi.

Yến Tuy nhìn thấy Mạnh Đình cầm điện thoại hồi lâu cũng không nói một câu, nhưng không mở miệng, cứ như vậy dừng bước trước người Mạnh Đình cách 2 bước chân, chờ cậu nói điện thoại xong.

Mạnh Đình thấy Yến Tuy đi tới, nụ cười trên mặt cậu dần dần nở rộ, Mạnh Kỳ mặc dù còn thao thao bất tuyệt nói, nhưng những thanh âm kia đột nhiên đều rời xa khỏi cậu, cậu tiến lên hai bước, kiễng mũi chân, nửa người đều kề sát trên người Yến Tuy.

Trong lồng ngực cậu còn ôm Mao Cầu, miễn cưỡng lưu lại chút không gian không có ép đến nó, cái này cũng khiến tư thế Mạnh Đình bổ nhào về phía trước hơi kỳ quái chút, nếu không phải Yến Tuy lúc này liền đưa tay đỡ lấy, cậu rất có thể lập tức liền nghiêng đổ.

"Nha." Cậu trả lời lời Mạnh Kỳ, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào Yến Tuy, tựa hồ muốn giải thích gì đó, nhưng nói điện thoại cậu cũng không nói, chỉ có thể nhìn người, ý đồ nhìn thấy Yến Tuy hiểu cậu.

Yến Tuy bất đắc dĩ ôm lấy người, để Mạnh Đình tiếp tục nằm úp sấp trong ngực anh nói điện thoại.

Mạnh Kỳ đầu bên kia tự nhiên không thể nào biết trong lúc nói mấy câu, tư thế Mạnh Đình nói điện thoại với y liền thay đổi hoàn toàn rồi, bất quá trong câu "Nha" nhàn nhạt kia, ít nhiều còn có chút ý vui bộc lộ ra, khiến tâm tình y hòa hoãn chút, y cho rằng Mạnh Đình cuối cùng bị y cảm động.

"…… Yến Tuy nếu đối với cậu không tốt, tôi còn có thể làm chủ cho cậu."

"Tóm lại không thể cúp!" Mạnh Kỳ miệng đắng lưỡi khô, y lâu rồi không có nói chuyện giảng sự thật bày đạo lý với người khác, y nói xong lại theo bản năng mà uy hiếp một câu! "Cậu dám thử cúp xem?"

Mạnh Đình nghe vậy dời điện thoại bên tai đi, lại nhìn hai cái, tay xoẹt một cái, cậu liền thử cúp, sau đó liền thật sự cúp. =)))))))))

"Cũng không sao a!"

Cậu nói thầm để điện thoại xuống, bên trong dư quang tất cả đều là Yến Tuy đuôi lông mày khơi lên thần sắc không rõ, cậu kề sát người cọ lại cọ, lúc này mới mềm nhũn mà gọi một câu, "Yến Tuy."

Mâu quang của cậu thuần túy, tất cả đều là vui vẻ muốn hiện ra màu sắc, "Anh về rồi."

"Ừ." Yến Tuy nhẹ nhàng trả lời một câu, giơ tay lên nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Anh về rồi."

"Em ra cửa làm gì?" Thật ra đoán ra rồi, nhưng anh vẫn là muốn hỏi lại một chút, muốn nghe Mạnh Đình nói một chút.

Nụ cười của Mạnh Đình trên mặt không tản đi, cậu tiếp tục ngước mắt nhìn người, nghiêm túc nói, "Em mang Đại Hoàng còn có Mao Cầu tới chờ anh."

"Ừ," Yến Tuy trả lời, thần sắc trên mặt lại nhu hòa chút, anh ôm người đi vào.

"Chỗ này gió to, sau này ở trong phòng khách chờ anh, anh về rồi, sẽ đi vào."

Mạnh Đình nghe vậy nghiêng người qua, thò đầu ra cảm thụ chút gió, nói thật, mùa hè này, cậu thật sự không cảm thấy bao nhiêu gió.

"Vậy em sau này mặc thêm áo chờ anh được không?" Muốn phản bác quyết định của Yến Tuy, Mạnh Đình có chút khí nhược, cánh tay cậu kề bên Yến Tuy, "Em…… Không, là bọn em, bọn em cũng sớm một chút nhìn thấy anh."

Lý do này còn thật sự khó khiến người khác phản bác, tay Yến Tuy ôm người bất giác ôm chặt hơn chút, anh nghiêng đầu, đôi môi trên đỉnh đầu Mạnh Đình nhẹ nhàng chạm chạm.

"Được, bất quá nếu còn bị gió thổi sinh bệnh, liền không được nữa."

Mạnh Đình nghe vậy dừng bước, một tay rất lưu loát mà kéo cổ Yến Tuy xuống, ở trên mặt anh nhẹ nhàng hôn một cái, "Chụt" một tiếng, thanh thúy tới lòng người ngưa ngứa.

Hôn xong rồi, cậu mới nhìn nhìn, "Chỉ có Đại Hoàng và Mao Cầu, không ai nhìn thấy."

Môi Yến Tuy nhẹ nhàng mấp máy, không tiếp tục nói, anh ôm người tiếp tục đi vào, bọn họ trước tiên đặt Đại Hoàng và Mao Cầu trở lại ổ chó và ổ mèo của bọn chúng, sau đó Mạnh Đình lại theo anh lên lầu thay quần áo.

(Đứa nào re-up là chó)

Cửa phòng mới vừa đóng, Mạnh Đình không tiếp tục đi vào, liền áp Yến Tuy lên cửa, tay Yến Tuy phủ trên mặt Mạnh Đình, bụng ngón cái bất giác ở trên môi Mạnh Đình vuốt ve, mâu quang lạnh lùng lại mang theo tính xâm lược không thể bỏ qua.

Mạnh Đình ngước mắt nhìn Yến Tuy, thấy cậu mẫn cảm với nguy hiểm tự nhiên là cảm giác ra Yến Tuy như vậy không thích hợp, nhưng cậu vẫn là không biết làm thế nào, cậu cảm thấy Yến Tuy sẽ không tổn thương cậu, nhưng khi cảm giác và tín nhiệm trong đầu xung đột, cậu tự nhiên là không biết làm sao.

"Chúng ta muốn ở đây làm cái gì?" Tay Mạnh Đình chống đỡ lồng ngực Yến Tuy, nghi ngờ hỏi một câu.

Yến Tuy vẫn như cũ không trả lời, anh dùng hành động trả lời câu hỏi của Mạnh Đình. Anh chậm rãi cúi đầu cắn môi Mạnh Đình, một tay khác cũng ôm lên eo sau của cậu, tại lúc Mạnh Đình ngây người, tiến nhanh mà vào, tiếp tục cuốn lấy đầu lưỡi cậu cùng khiêu vũ.

Lông mi của Mạnh Đình không tự chủ run lên, lại hồi lâu cậu chậm rãi nhắm hai mắt lại, cố gắng quên đi hơi thở nguy hiểm không tự chủ tản ra của Yến Tuy, cùng nhau ra vào trong nụ hôn nhiệt liệt say lòng người này.

Mạnh Đình rất trung thực với cảm giác thân thể mình, cánh tay cậu bất giác quấn lên cổ Yến Tuy, cằm khẽ giơ lên, để hai người hôn nhau không vất vả như vậy nữa, nụ hôn này thâm nhập chưa từng có, tất cả giác quan của cậu đều bị cướp đoạt, từ đỉnh đầu tới chân đều theo đó từng đợt tê dại.

"Hô…… Hô……"

Hồi lâu sau, ánh mắt Mạnh Đình khẽ mở ra, hốc mắt thêm chút ửng đỏ, đã bị hôn tới động tình.

Cậu dựa vào Yến Tuy, nhẹ nhàng cọ thân thể mình, cậu kiếp trước sống tới 28 tuổi, đối với loại phản ứng này tự nhiên sẽ không xa lạ, chẳng qua là cậu đối với chuyện này không có nhiều hứng thú, ngay cả tự mình thư giải cũng thật lâu mới một lần, hai nhân làm như thế nào cậu liền càng không hiểu.

"Phải…… Phải làm thế nào?"

Cậu hỏi Yến Tuy, cậu nghĩ cậu không biết, Yến Tuy khẳng định biết a.

Yến Tuy đưa tay ôm người, chần chờ một lúc lâu, anh mới khom lưng ôm lấy người, đi tới bên giường, mà Mạnh Đình cũng ngoan ngoãn bị ôm.

Yến Tuy đương nhiên sẽ không hiện tại tại thời điểm này liền đem người triệt để ăn xong lau sạch, nhất là thời điểm phản ứng của Mạnh Đình ngây ngô như vậy không hiểu chuyện, thêm nữa chính là anh cái gì cũng chưa có chuẩn bị, nếu khiến Mạnh Đình bởi vì loại chuyện này bị thương nằm trên giường, vậy thì thật sự là anh quá khốn nạn rồi.

Kết quả cuối cùng là Yến Tuy lấy tay giúp Mạnh Đình giải quyết, bản thân anh tới phòng tắm tắm nước lạnh triệt triệt để để.

Nụ hôn của Mạnh Đình vừa nãy ở sân nhà chỉ là một đại hỏa tác, sớm hơn trước đó hẳn là hôm qua anh mang Mạnh Đình đi ra ngoài, khiến anh hiểu được một sự thật, chút khả năng hấp dẫn anh trên người Mạnh Đình kia, cũng như có thể hấp dẫn tới người khác, đổi lại người sớm hơn phát hiện Mạnh Đình, liền cũng không có chuyện gì của anh rồi, đây là sự thật, đây là sự thật, sự thật khiến anh có chút phiền não.

Ánh mắt những người đó, sau đó là sờ đầu của Chân Hàm, cuộc điện thoại vừa nãy của Mạnh Kỳ…… Lúc này mới tích lũy lại nổi lên mất khống chế của anh, mất khống chế quá mức mơ hồ, nói đúng hơn, anh là ghen mới đúng.

Anh từ buổi tối hôm qua ở trong nhóm bạn bè bắt đầu, tới hiện tại anh hôn, lại tự mình giúp Mạnh Đình thư giải, anh chính là ý đồ đóng dấu ở trên người Mạnh Đình ấn ký chỉ thuộc về anh.

(Đứa nào re-up là chó)

Anh không phải người như thế, trước khi gặp Mạnh Đình, anh tuyệt đối không phải người như thế.

Tắm nước lạnh một lần, Yến Tuy đem mình từ đầu tới đuôi phân tích một lần, kết quả cuối cùng, anh vẫn là nghĩ mình quá lo lắng rồi.

Anh xoa tóc, từ trong phòng tắm đi ra, Mạnh Đình còn nằm trên giường, quần áo vừa nãy anh thuận tay mặc cho cậu, nhưng Mạnh Đình hai má hồng hồng, hốc mắt hồng hồng, một bộ dáng bị ức hiếp, hầu kết

Yến Tuy lại lần nữa chuyển động, anh cảm thấy anh hình như còn phải tiếp tục trở lại tắm nước lạnh lần nữa.

Mạnh Đình ôm gối ánh mắt nhìn lướt qua Yến Tuy lập tức thu hồi, sau đó hai mái lại đỏ hơn chút, cậu trước kia cũng không cảm thấy loại chuyện này có có gì quá ham muốn quá nghĩ tới, nhưng nụ hôn của Yến Tuy, tay của anh, đem xấu hổ hai đời của cậu đều kích phát ra ngoài.

Cậu lăn lăn, kéo chăn bao mình lại.

Không lâu sau, đệm giường lún xuống một góc, hơi thở quen thuộc tư thế quen thuộc, cậu lại được người kéo tới trong ngực.

"Mạnh Đình……" Yến Tuy ôm lấy người, nhẹ nhàng thở dài một hơi, ngữ khí thêm chút tự trách.

"Vừa nãy là anh không tốt, là anh khốn khiếp, em…… tức giận?"

"Không có," Mạnh Đình nghe vậy lập tức kéo chăn xuống một chút, liếc Yến Tuy một cái, lại duỗi hai tay ra tiếp tục ôm cổ Yến Tuy, Yến Tuy thuận thế lật người, Mạnh Đình liền nằm nhoài trên người anh.

"Anh không có không tốt, em cũng không có tức giận," Khuôn mặt cậu vẫn như cũ cực kỳ nóng, cậu dán lên cổ mới xối nước lạnh của Yến Tuy cọ lại cọ, tiếp tục nói, "Em…… Em là xấu hổ."

"Anh giúp em, em quá kích động…… em, em còn làm anh…… trên tay." Mạnh Đình tiếp tục cà lăm nói, nhiệt độ khuôn mặt lại cao hơn chút, chân dài của cậu vắt ngang, trực tiếp khóa ngồi trên người Yến Tuy, sau đó mới tiếp tục vùi đầu ôm lấy người, đầy mặt đỏ bừng nói.

"Em hẳn là thích."

Yến Tuy lại lần nữa phản tỉnh, anh đối với Mạnh Đình phải nói là không có khả nhưng tự chủ gì cả, ranh giới cuối cùng chính là anh và Mạnh Đình tạm thời không thể làm tới cuối cùng, ít nhất phải đợi tới sau sinh nhật sang năm đi, vốn là anh cảm thấy việc này cũng không khó làm, lúc này mới bao lâu, anh đã cảm thấy có chút khó khăn.

Anh làm đệm người, dùng chút khí lực ôm lấy người, cứ như vậy hồi lâu cũng không nói chuyện, Mạnh Đình cần chút thời gian rút đi mấy thứ ngượng ngùng kia, anh cũng cần chút thời gian nén lại lửa nóng trong lòng.

Loại xấu hổ này của Mạnh Đình kéo dài tới lúc bọn họ xuống lầu ăn cơm xong, còn chưa tản đi,cậu vẫn như cũ dán Yến Tuy, vẫn như cũ không nhịn được ngước mắt ngắm người, nhưng chỉ cần ánh mắt của Yến Tuy đụng chạm với cậu, khuôn mặt cậu lập tức liền đỏ.

"Anh tới thư phòng đi, em và Mao Cầu còn có Đại Hoàng ở phòng khách xem TV."

Mạnh Đình không từ bỏ mà nhìn Yến Tuy một cái, sau đó bé Mao Cầu ở trên ghế salon lên.

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, chần chờ một chút, anh vẫn là đi lên lầu, anh mới đi lên hai bước, thanh âm của Mạnh Đình lại truyền tới, bất quá không phải là nói chuyện với anh.

"Alo."

Trong điện thoại của Mạnh Đình ngoại trừ anh ra, tựa hồ chỉ có Mạnh Kỳ và Chân Hàm, trước mắt sẽ gọi tới, có khả năng nhất vẫn là Mạnh Kỳ.

"Cậu làm cái gì thế, gọi điện thoại nhiều như vậy cậu cũng không nhận!"

Bị Mạnh Đình lập tức cúp điện thoại, Mạnh Kỳ quả nhiên bị chọc tức, chờ y hòa hoãn bực bội, y liền liên tục gọi hai cuộc điện thoại, nhưng cũng không có người nhận, tiếp đó nhà cũ ăn cơm, ăn cơm xong, y trở về phòng lập tức liền gọi điện thoại tới.

"Tôi không nói cho anh." Mạnh Đình trả lời, nhiệt độ thật vất vả biến mất đi lại bò lại lên mặt.

Điện thoại vẫn luôn ở trong túi áo cậu, cậu đương nhiên biết nó rung là biểu thị có người gọi điện thoại cho cậu, nhưng khi đó cậu và Yến Tuy đang kích động, cậu liền cũng chẳng quan tâm nữa.

Huống chi, cậu thật sự không cảm thấy Mạnh Kỳ luôn gọi điện thoại cho cậu sẽ có chuyện quan trọng gì.

“Cậu……” Mạnh Kỳ phát hiện công chọc giận người khác cách điện thoại của Mạnh Đình tăng lên a, mấy cuộc điện thoại, y bao lâu không có tức giận lớn như vậy rồi.

“Tôi……” Mạnh Kỳ còn chưa mở miệng nói Mạnh Đình cái này cái nọ, tay cầm điện thoại của Mạnh Đình, liền bị nắm lấy, tiếp đó điện thoại của cậu, liền bị Yến Tuy rút đi.

“Cậu tìm Mạnh Đình có chuyện gì hả?”

“Tôi cũng không biết y tìm em có chuyện gì,” Mạnh Kỳ còn chưa mở miệng, Mạnh Đình đã trả lời Yến Tuy, cậu nói xong đưa tay ôm lấy khuỷu tay Yến Tuy, kéo anh cùng nhau ngồi xuống sofa trong phòng khách, sau đó đặt cằm lên đầu vai Yến Tuy, cùng nhau nghe Mạnh Kỳ còn muốn nói cái gì đó.

Lại là trầm mặc hồi lâu, Mạnh Kỳ mới lại mở miệng, nhưng ngữ khí đã không có táo bạo như lúc trước nữa.

“Tối mai là sinh nhật thím ba, cũng chính là sinh nhật của mẹ ruột trên danh nghĩa của tiểu Thất, tôi chính là gọi điện thoại tới nhắc nhở cậu ấy một chút.”

Nhưng hai cuộc điện thoại đều chưa nói tới vấn đề chính, y đã bị Mạnh Đình chọc giận gần chết, hiện tại còn bị ngữ khí lạnh lùng của Yến Tuy sợ hết hồn.

“Thím ba người kia…… tóm lại anh có thời gian tốt nhất là cùng đi đi.”

Mạnh Đình mặc dù coi như là bị chi lớn bọn họ lôi kéo tới, nhưng rốt cuộc vẫn là con của Mạnh Nghi Đức, Hàn Tuyết Quân cũng là mẹ trên danh nghĩa của cậu, tiệc sinh nhật này cậu cũng không thể vắng mặt, bên kia tới hiện tại cũng không tin tức cho Mạnh Đình, mới biết rõ ràng là bọn họ không có báo cho Mạnh Đình, không biết còn tưởng rằng Mạnh Đình ỷ vào Yến Tuy liền bất hiếu như vậy.

Mạnh Đình trước mắt còn chưa coi là dừng chân trong giới cao quý của Hải Thành, danh tiếng như vậy truyền đi, nghe sai đồn bậy lâu dần, đối với cậu tuyệt đối là khốn nhiễu.

Mà Hàn Tuyết Quân người này…… Chính là y cũng có chút không nhìn thấu, y gọi cú điện thoại này, thuần túy là sợ Mạnh Đình chống lại bà ta chịu thiệt, y tuyệt đối là một mảnh hảo tâm, đáng tiếc Mạnh Đình không biết phân biệt, mấy câu liền chặn họng tới mức y gần chết, hiện tại nhớ tới, vẫn là rất tức giận a.

“Tôi sẽ đi cùng, cảm ơn.”

Ngữ khí Yến Tuy không thay đổi, nhưng cuối cùng là không có hiểu lầm Mạnh Kỳ.

Yến Tuy đã nói như vậy, Mạnh Kỳ liền cũng không tìm được chủ đề tiếp tục nói chuyện, chủ yếu y vẫn là muốn cùng một mình Mạnh Đình nói chuyện, mà không phải là Yến Tuy mọi mặt đều ưu tú hơn y.

Lúc y đang suy nghĩ tìm từ, định cúp điện thoại, y nghe thấy thanh âm của Mạnh Đình.

“Mạnh Kỳ, cảm ơn anh.”

Mạnh Đình ở bên cạnh nghe, cộng thêm cậu kiếp trước biết mấy chuyện kia, đủ để cậu minh bạch ý tứ trong lời nói của Mạnh Kỳ.

Mạnh Kỳ nghe vậy thở phào một hơi, đang muốn nói chuyện, thanh âm “tút tút tút” lại truyền tới, một ngụm lại tiếp theo nghẹn ở trong cổ, nhưng lúc này y cũng không tiếp tục gọi điện thoại cho Mạnh Đình nữa.

Không thể nghi ngờ cú điện thoại này là Yến Tuy cúp, Mạnh Đình dùng loại ngữ khí mềm mại này nói chuyện với người khác ngoài y, y vẫn là có chút để ý như vậy.

Yến Tuy để điện thoại xuống, đầu Mạnh Đình lại dịch dịch vào trong, tay ôm Mao Cầu dời đi, nắm trụ lấy tay Yến Tuy, mặc dù còn chưa tới yến hội ngày mai, tâm tình cậu đã có chút xuống thấp rồi.

Yến Tuy hạ mắt nhìn Mạnh Đình một cái, tay chuyển qua sau eo cậu, nhẹ nhàng đỡ, Mao Cầu trên đùi Mạnh Đình cũng bị anh ôm tới trong ngực, “Mạnh Đình, nói cho anh biết tại sao?”

Cái ôm của Yến Tuy ấm áp lại vững chắc, ngữ khí trầm thấp và ôn nhu của anh, khiến cảm xúc phức tạp trong lòng Mạnh Đình tản đi chút, cậu tiếp tục dựa vào người, hồi lâu mới mở miệng.

“Bọn họ coi như là người nhà của em đi, nhưng em cảm thấy không phải, em hẳn là không có người thân.”

Mới ra đời được 3 ngày đã bị mẹ đẻ vứt bỏ, cô nhi vừa được 7 tuổi được bà ngoại đón về, vẫn là chưa từng trải qua ngày tốt đẹp nào, ba năm cao trung, 4 năm đại học, 5 năm căn cứ nghiên cứu…… Cậu đối với cái gọi là "Người nhà" này thủy chung đều xa cách.

(Đứa nào re-up là chó)

Ngữ khí Mạnh Đình cũng không bi thương, cậu rất sớm rất sớm trước kia đã đón nhận hiện thực như vậy.

"Em cảm giác được, bọn họ cũng không thích em, không cần em, nhưng vì cái gì còn luôn muốn tìm em phiền toái đây?" Còn luôn muốn khống chế cuộc đời cậu?

Thời điểm cậu chân chính cần người nhà, bọn họ chưa bao giờ xuất hiện, nhưng thời điểm mỗi khi cậu tựa hồ vì mình giành ra chút không gian, bọn họ luôn chân sau tới lôi kéo cậu.

"Em…… Em đều vô dụng như vậy a."

Cậu đều biến thành phế vật, đều xuất giá rồi, Mạnh gia bên kia tựa hồ còn không có ý định bỏ qua cho cậu.

"Yến Tuy," Mạnh Đình gọi một câu, ánh mắt nhìn tới, thần sắc Yến Tuy như cũ không thay đổi, ngữ khí Mạnh Đình lại trở nên buồn bã, "Vạn nhất em liên lụy anh làm sao bây giờ?"

Nếu như chỉ có cậu, nhiều nhất chính là kết cục giống như kiếp trước, nhưng hiện tại cậu còn có thêm một Yến Tuy, Yến Tuy đối với cậu tốt như vậy, cậu làm liên lụy tới anh làm sao bây giờ, cậu nhiễu loạn cuộc đời anh làm sao bây giờ?

Cậu quá ích kỷ, đã muốn bản thân trốn chạy, lại không ý thức được bản thân chính là phiền toái, là một phiền toái sẽ liên lụy tới người khác.

Mấy lời đơn giản của Mạnh Đình, lượng tin tức quá lớn, Yến Tuy trong lúc nhất thời còn chưa rõ ràng, anh có chuyện quan trọng hơn phải khẩn cấp đi làm.

"Không có, em sẽ không liên lụy anh."

Yến Tuy xác định mà nói, một nụ hôn lại khẽ rơi xuống mi tâm Mạnh Đình.

"Em phải tin tưởng anh."

Tin anh và Yến gia của anh đều đủ cường đại, cái khác không dám nói, Mạnh Đình anh tuyệt đối bảo vệ được.

Thật sự bộ này tui cũng muốn làm 2 chap 1 ngày lắm cơ mà một chap bộ này dài gấp đôi bình thường nên chắc chỉ có thể 1 chap một ngày thôi U_U

25. Chương 25

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy hồi lâu, hai tay nhấc lên ôm chặt lấy cổ Yến Tuy, rồi sau đó vùi đầu bên gáy anh.

"Cảm ơn anh," Bất kể Yến Tuy có làm được hay không, cậu cũng muốn cảm ơn phần tâm che chở này của anh. Trọng sinh tỉnh lại cậu muốn làm phế vật, là cậu dự định vò đã mẻ lại sứt đối với mình, lại không nghĩ rằng có thể gặp được Yến Tuy.

Cậu đồng thời may mắn, cũng không biết mình có thể nắm được phần may mắn này bao lâu, nhưng không thể nghi ngờ tại thời điểm có thể nắm trụ, cậu sẽ dùng hết khả năng cậu có được tới nắm lấy, không chỉ là bởi vì cậu muốn rời xa quỹ đạo vận mệnh đã từng, cũng là bởi vì người này là Yến Tuy, Yến Tuy đối với cậu đã đủ đặc biệt.

"Giữa chúng ta không cần hai chữ cảm ơn."

Yến Tuy nói, thần sắc lộ ra chút bất đắc dĩ, giơ tay lên xoa tóc Mạnh Đình, trong lòng anh rõ ràng, muốn kiến lập tín nhiệm tuyệt đối cho Mạnh Đình đối với anh, còn cần chút thời gian, cũng cần một vài hành động của anh.

Tâm tình Mạnh Đình dần dần ấm lên trong lồng ngực ấm áp của Yến Tuy, hai tay cậu vẫn như cũ cuộn chặt lấy cổ Yến Tuy, sau đó thấp giọng hỏi, "Anh còn muốn tới thư phòng không?"

Yến Tuy nghe vậy nhẹ nhàng cười cười, anh tiếp tục xoa tóc Mạnh Đình nói, "Không đi, anh ở chỗ này xem TV với em."

"Được," Mạnh Đình trả lời, nhưng cậu không có ngồi nghiêm chỉnh, vẫn như cũ cuộn chặt lấy trên người Yến Tuy, đừng nói xem TV, chỉ sợ trên TV nói cái gì, cậu cũng không nghe rõ.

Nhưng cái ôm của Yến Tuy, hơi thở của anh, khiến cậu cảm thấy an toàn, cảm thấy thích, cậu đã nghĩ cứ ỷ lại như vậy, ôm như vậy.

Khoảng nửa tiếng sau, Mạnh Đình dựa vào vai Yến Tuy cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Yến Tuy trước tiên một tay ôm lấy Mao Cầu trên đùi cậu bỏ qua một bên, sau đó một tay vòng qua hõm vai Mạnh Đình, một tay ôm lấy đùi cậu, cứ như vậy tại điều kiện tiên quyết không lay tỉnh người, ôm lấy cậu, từng bước từng bước đi tới căn phòng của bọn họ.

Thả người lên giường, Mạnh Đình vẫn như cũ không có tỉnh, Yến Tuy thở phào một cái, nhưng tay Mạnh Đình thủy chung vòng qua cổ anh không buông, Yến Tuy cũng chẳng quan tâm cởi quần áo, cứ nằm cả quần áo, tiếp tục vỗ nhẹ Mạnh Đình, tới khi cậu hoàn toàn ngủ say anh mới thoát thân đi ra ngoài.

Anh chỉnh ánh đèn u ám, tới thư phòng một chuyến, lấy máy tính, cũng không phải còn có công việc phải làm, mà là anh thúc dục người đi điều tra một chút, trước tiên gửi cho anh một phần tài liệu điều tra ra được, anh cầm lấy máy tính là muốn xem cái này.

Quang ảnh rơi vào trên mặt Yến Tuy, thần sắc của anh từ nghiêm túc dần dần biến thành lạnh lẽo, nếu không phải Mạnh Đình còn đang nằm bên người anh ngủ say, anh có ý thức kiềm chế tâm tình của mình, sắc mặt chỉ sợ còn muốn khó coi hơn trước.

(Đứa nào re-up là chó)

Mạnh Đình điều tra tốt nhất chính là bảy năm kia sau khi cậu cùng bà ngoại cậu về nhà, từ 7 tuổi tới 14 tuổi, một đứa nhỏ chân chính trưởng thành hiểu chuyện cũng chính là thời gian 7 năm này, nhưng Mạnh Đình bảy năm này trải qua cuộc sống…… Thật sự quá khiến người ta tức giận.

Bà ngoại của Mạnh Đình xác thực là bà ngoại ruột của cậu, nhưng quan hệ của bà và mẹ đẻ của Mạnh Đình Dư Mĩ Huyên vốn là không tốt, mẹ con như thù, cơ hồ tới mức cả đời không qua lại với nhau, muốn trông cậy vào bà đối tốt với con của Dư Mỹ Huyên, vốn là khả năng không lớn.

Bà cầm tiền Mạnh gia cho, cả ngày cá ngựa đánh bạc, trực tiếp nhốt Mạnh Đình ở trong nhà, ba ngày hai đầu không về nhà là chuyện thường xuyên xảy ra, Mạnh Đình vốn cũng có chút trời sinh kém cỏi, mãi cho tới 7 tuổi không biết khóc không biết nháo, chính là đói bụng tới mức lợi hại rồi chỉ sợ cũng chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Yến Tuy nhìn trong tư liệu có một tấm hình lúc 8 tuổi của Mạnh Đình, sắc mặt trắng bệch, đầu tóc khô vàng, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay, cặp mắt kia đặc biệt lớn, trong đôi mắt kia đều là sợ hãi cùng luống cuống, cậu không thể từ chỗ bà ngoại cậu nhận được bất kỳ một chút quan ái nào, chỉ có giam cầm và đói bụng.

Tình huống như thế mãi cho đến năm ấy Mạnh Đình 9 tuổi, cậu bệnh tới mức lợi hại rồi, thiếu chút nữa chết, bà ngoại cậu mới hơi sợ, nhưng trong chút sợ hãi này chỉ sợ nhiều hơn cũng vẫn là sợ mất Mạnh Đình, sau này Mạnh gia không cho bà tiền thôi.

Bệnh khó khăn lắm mới tốt, mãi cho tới 9 tuổi Mạnh Đình chưa từng được tới giáo dục cơ sở, trực tiếp bà đưa tới lớp ba tiểu học lân cận liền đi học, như vậy muốn trông cậy vào Mạnh Đình sẽ theo được nghiệp học hành, có thể ở trên lớp nghe hiểu được thật sự quá khó khăn rồi, có thể tưởng tượng Mạnh Đình mới tới trường sẽ không có giúp đỡ như thế nào, thầy giáo của cậu, bạn học của cậu sẽ nhìn cậu như thế nào.

Tuổi lớn như vậy, một chữ cũng không biết, hỏi cái gì cũng không trả lời được, hoàn toàn không hợp với tất cả xung quanh mình, không cần trách phạt đánh chửi, loại ánh mắt khác thường này cũng đủ để đè bẹp một thiếu niên nhỏ bé bất quá mới 9 tuổi.

Mà điều này cũng không biểu thị bà ngoại Mạnh Đình liền bắt đầu có trách nhiệm, bà vẫn như cũ chơi bài của bà, lúc nhớ tới mới cho Mạnh Đình chút tiền, hàng ngày xuôi ngược đưa đón đi học càng không có khả năng, chỗ ở của bọn họ lại cực kỳ hỗn loạn, đặc thù của Mạnh Đình rõ ràng, rất dễ dàng liền trở thành đối tượng cho mấy đứa nhỏ lớn thích bắt nạt.

Từ năm thứ ba mãi cho đến tốt nghiệp sơ trung, Mạnh Đình cả ngày chính là làm thế nào không bị đói và làm sao không bị đánh, cùng với ở nơi này làm cho mình hơi bình thường một chút.

Yến Tuy nhìn mấy tấm hình ít ỏi, mỗi một tấm đều nhìn tới anh vô cùng đau lòng, Mạnh Đình đối với uống thuốc đối với truyền nước sợ hãi như vậy, chỉ sợ cũng là tại thời gian này suy sụp, đói bụng tới mức chỉ có thể uống thuốc là một loại cảnh ngộ như thế nào, Yến Tuy thật sự không cách nào tưởng tượng.

Dư Mĩ Huyên quá vô trách nhiệm, Mạnh gia quá vô trách nhiệm, bà ngoại này của Mạnh Đình đồng dạng cực kỳ vô trách nhiệm, Mạnh Đình gặp phải những thứ này, còn có thể sống được, còn có thể giữ lại tâm tính như vậy, quả thực chính là kỳ tích.

Yến Tuy để máy tính qua một bên, sau đó từ trong chăn kéo tay phải của Mạnh Đình ra, lòng bàn tay kia một đường vết thương dài nhỏ, theo tư liệu điều tra được, vết thương này của cậu là năm 14 tuổi ấy lưu lại, là tại trước khi cậu bị đưa tới cao trung phong bế.

Là Mạnh Đình suýt chút nữa là lỡ tay giết người, cùng người đối đầu lưu lại, để lại cho cậu vết sẹo này chính là một nam nhân trung niên đột nhiên xông tới trong nhà cậu muốn dâm loạn cậu.

Trong tư liệu lại cẩn thận điều tra qua nam nhân kia, gã chính là một trong những tình nhân của bà ngoại Mạnh Đình, Mạnh Đình bị tai nạn lần này, bà ngoại cậu cũng phải chịu một nửa trách nhiệm.

Tình huống lúc ấy rốt cuộc như thế nào, ngoại trừ Mạnh Đình và anh không ai biết, chẳng qua là mọi người đều không nghĩ tới Mạnh Đình ra tay sẽ tàn nhẫn như vậy, phế đi triệt để của cậu, còn kém chút nữa giết chết cậu rồi.

Người kia không chết, Mạnh gia dùng tiền và thủ đoạn đè chuyện xuống, lại làm trừng phạt Mạnh Đình bị đưa tới cao trung phong bế, danh nghĩa nói là muốn để cậu sửa chữa phần thô bạo này trong xương tủy.

Còn bà ngoại Mạnh Đình cùng với nam nhân kia cho tới bây giờ vẫn như cũ hảo hảo mà sống ở thị trấn Đông Lâm.

(Đứa nào re-up là chó)

Những thứ này chính là tất cả nội dung trong tư liêu, có lẽ còn có để lộ sai sót, nhưng chính là cảnh ngộ của Mạnh Đình trong 7 năm, giống như là gặp phải cơn ác mộng.

Yến Tuy nhìn vết thương trên tay Mạnh Đình, lãnh ý khóe mắt đuôi lông mày càng sâu, anh cho rằng sau lưng chuyện này còn có bóng dáng người Mạnh gia, bằng không sẽ không có phải trừng phạt mà nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, không bị trừng phạt mà ngược lại tiếp tục reo rắc tai ương.

Còn là ai tạm thời vẫn không thể xác định, nhưng hôm nay anh tra xét, người liên quan tới Mạnh gia, anh cũng sẽ không bỏ qua.

Yến Tuy đặt lại tay Mạnh Đình vào trong chăn, lặng lẽ đứng dậy đi tới ngoài ban công liền với phòng, gọi mấy cuộc điện thoại, anh quay lại phòng cất máy tính, lại tới phòng tắm một chuyến, quay lại trên giường cũng không làm gì khác, Mạnh Đình muốn anh bồi ngủ, anh liền bồi cậu.

Anh chậm rãi nằm xuống, ôm Mạnh Đình tới trong ngực, lại nghiêng người hạ xuống trán cậu một nụ hôn, nói nhỏ, “Mạnh Đình, ngủ ngon.”

(Đứa nào re-up là chó)

Nhìn bộ dáng Mạnh Đình vù vù ngủ, chân mày khóa chặt của Yến Tuy giãn ra một chút, lại duỗi tay vuốt vuốt trán cậu, anh ôm lấy người, hồi lâu chính anh cũng nhắm mắt lại ngủ, nhưng loại cảm giác đau lòng này tới khi anh ngủ hồi lâu, đều không thể từ giữa ngực anh tản đi.

Mạnh Đình ở trong ngực Yến Tuy tỉnh lại, âm mai hôm qua toàn bộ quét tới, cậu ngoan ngoãn bị người ôm, lúc Yến Tuy tỉnh lại, nhô cơ thể lên, hạ xuống trán anh một nụ hôn, "Yến Tuy, chào buổi sáng."

Trong mắt Yến Tuy dần dần khôi phục trong sáng, ngay sau đó khuôn mặt tươi cười của Mạnh Đình liền chiếu vào, cậu mặt mày cong cong, cười nhìn người, đôi môi khẽ chu, Yến Tuy cảm thụ trán một chút, mâu quang bất giác lại lưu lại trên môi cậu một chút.

Anh giơ tay nhu nhu mặt Mạnh Đình, "Ngủ có ngon không?"

"Rất tốt," Mạnh Đình một tay chống thân thể dịch dịch lên chút, hai tay tiếp tục ôm mặt Yến Tuy, cúi đầu hôn một cái lên môi anh, Yến Tuy không có phản ứng, khuôn mặt Mạnh Đình liền có thêm chút đỏ bừng, như vậy cậu mới tiếp tục nói, "Em ngủ với anh, đều ngủ tới đặc biệt tốt."

Tốt tới mức cậu muốn hôn Yến Tuy nhiều hơn một chút, về phần tại sao là môi, cậu chẳng qua là dựa vào trái tim mà làm thôi.

Yến Tuy nhẹ nhàng mấp máy môi, tại thời điểm Mạnh Đình nói dứt xong liền muốn nghiêng người qua một bên, tay anh đè gáy cậu xuống, ngăn cản cậu rời đi, hai người nhìn nhau, khuôn mặt Mạnh Đình đỏ hơn chút, nhưng cậu vẫn là hiểu ý tứ Yến Tuy, chậm rãi nhích tới gần, rồi sau đó môi kề nhau, hai người trao nhau một nụ hôn buổi sáng ôn nhu lưu luyến mệt mỏi.

Nụ hôn kết thúc, Mạnh Đình chậm rãi mở mắt, cậu tiếp tục hai tay ôm lấy mặt Yến Tuy, lại tiếp tục sáp tới cọ cọ người, anh nhẹ nhàng nói, "Yến Tuy, em thích anh." Một loại thích dần dần liền muốn rộng mở trong sáng.

"Ừ." Yến Tuy đáp lời, ôm lấy thắt lưng Mạnh Đình đem người cùng nhau ôm ngồi dậy, anh nhu nhu tóc Mạnh Đình, đối diện với tầm mắt cậu, nghiêm túc nói, "Anh cũng thích em, Mạnh Đình."

Mạnh Đình nghe vậy mắt sáng rực lên, nụ cười lại càng không thu lại được.

Cậu không nhịn được lại tiếp tục nói, "Em sẽ luôn thích anh."

Cho dù có một ngày Yến Tuy không thích cậu, cậu vẫn là sẽ thích Yến Tuy.

Đuôi lông mày Yến Tuy khẽ khơi lên, nhéo thịt mềm trên mặt Mạnh Đình, xác định nói, "Đây là chắc chắn."

Nếu như thích rồi, đương nhiên là phải luôn luôn thích, anh như vậy, Mạnh Đình cũng phải như vậy.

Hai người cùng nhau đứng lên cùng nhau chạy bộ sáng sớm trở lại, lại lôi kéo Đại Hoàng chạy nửa vòng, sau khi trở về phòng rửa mặt, mới tới bàn cơm ăn điểm tâm.

"Anh hôm nay không tới công ty, buổi tối chúng ta cùng đi."

Mạnh Đình nghe vậy từ trong chén cháo ngẩng mặt, cậu nhìn về phía Yến Tuy, ánh mắt chớp chớp, sau đó lắc đầu, "Không cần như vậy, em không sợ bọn họ, em hôm qua…… Chẳng qua là có chút chút khó chịu như vậy, hiện tại đã hoàn toàn không có.

(Đứa nào re-up là chó)

Mạnh Đình cảm thấy cậu hôm qua sẽ cảm thấy khó chịu, là bởi vì hai hôm nay cậu trải qua rất tốt, hiểu cái gì là tốt, liền cũng càng hiểu được cái gì là không tốt, cho nên cậu mới khó chịu, đối với người Mạnh gia cậu chẳng qua là chán ghét, cũng không sợ hãi.

"Anh có chuyện liền tới công ty, em chờ anh về nhà, hoặc là em tới bên kia chờ anh cũng không sao đâu."

Yến Tuy lại suy nghĩ một chút liền gật gật đầu, "Được, anh sẽ về sớm."

"Ừ." Mạnh Đình nghe vậy cười cười, lại vùi đầu uống chén cháo, cô Vương hiểu được đại khẩu vị của Mạnh Đình, cố ý chuẩn bị chén lớn này có thể che cả mặt cậu, không cần lúc nào cũng phải múc mà vẫn có thể ăn no, dù sao Mạnh Đình là ăn tới rất vui vẻ.

Yến Tuy rời đi tới công ty, chú Tiêu cô Vương mang theo mấy người giúp việc tới phòng của Yến Tuy và Mạnh Đình, dọn dẹp đồ đạc ban đầu là của Yến Tuy để ra một nửa không gian, mua thêm vào đồ thuộc về Mạnh Đình, mà vốn là thu dọn phòng cho Mạnh Đình trực tiếp biến thành phòng để đồ của cậu, mặc dù trước mắt bên trong cũng không đặt thứ gì.

Trong thư phòng của Yến Tuy vị trí gần cửa sổ có thêm một bàn làm việc, đều là chuẩn bị cho Mạnh Đình, đồng thời Mạnh Đình còn nhận được máy tính và tablet thuộc về chính cậu, Yến Tuy còn chuẩn bị những thứ khác cho Mạnh Đình, bất quá những thứ kia phải tự tay anh giao cho cậu.

Sau khi mấy người đó ra ngoài, Mạnh Đình lại lần nữa đánh giá căn phòng này, hốc mắt khống chế không được có chút nóng lên, vốn là cậu không có nhiều cảm giác, nhưng hiện tại cậu cảm thấy căn phòng này thuộc về cậu và Yến Tuy.

Quần áo của bọn họ đặt một tủ, giày để một tủ, vốn là một nửa khác thuộc về Yến Tuy đều bị cậu chiếm cứ, loại cảm giác này đặc biệt tốt.

"Còn hai tiếng nữa, Yến Tuy liền về rồi, tới lúc đó chúng ta cùng đi đón anh ấy."

Mạnh Đình nhu nhu Mao Cầu, mong đợi trên mặt không cần che giấu.

"Meow," Mao Cầu nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mà kêu một tiếng, tiếp theo sau đó nằm úp sấp trong ngực chủ nhân của nó ngủ trưa.

Mao Cầu và Đại Hoàng mặc dù bề người xấu xí, nhưng tính tình ngoan hơn mấy thú cưng bình thường rất nhiều, Mạnh Đình mang Đại Hoàng nhận biết một lần người trong nhà, nó nhìn thấy những người đó liền không tùy ý kêu to.

Mao Cầu bởi vì bị thương thân thể không tiện, chính là muốn trèo ghế salon, đều phải tới trước dưới chân Mạnh Đình vòng quanh khẽ gọi, lên ghế salon cũng chỉ muốn trong ngực Mạnh Đình, biết điều giống như chủ nhân của nó, cô Vương và chú Tiêu đã thay đổi cái nhìn với bọn chúng.

Mạnh Đình ở trong phòng lại nghịch điện thoại một lát, liền nghe thấy tiếng kêu của Đại Hoàng, cùng với tiếng thét chói tai của nữ nhân.

"Cái thứ gì vậy, ném xuống cho ta!"

Có thể ở trong Yến trạch nói chuyện như vậy, chỉ có một phụ nữ, không thể nghi ngờ chính là Hà Uyển.

26. Chương 26

Tối hôm đó Mạnh Đình và Yến Tuy nói muốn đi nhận nuôi thú cưng Hà Uyển cũng ở đây, nguyên nhân gây ra còn là bởi vì bà để thừa cơm, lúc ấy không có cảm giác gì, lúc này bà ta nhìn thấy trong sân của Yến trạch nhiều hơn một con chó quê mùa mất lông đuôi này, nghĩ tới cơm thừa của bà ngày đó có thể chính là bị cho con chó xấu xí này ăn, bà ta trong lòng một trận lại một trận buồn nôn không khống chế được.

Ngón trỏ của bà ta chỉ chỉ về phía Đại Hoàng, đã bị mắc ói tới mức cả người run rẩy.

Bác Tiêu cô Vương chờ một đám người giúp việc hoặc từ đại sảnh hoặc từ trong vườn hoa đi tới, rất nhanh liền hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng đối với mệnh lệnh của Hà Uyển, bọn họ lại do dự.

Bình thường, bọn họ vạn vạn lần sẽ không có do dự như vậy, nhưng hiện tại trong nhà cũ Yến gia, Mạnh Đình nghiễm nhiên đã là một chủ nhà khác rồi, mèo con và cún con của cậu cũng không phải là có thể tùy tiện động vào, huống chi Đại Hoàng cũng là Yến Tuy cùng mang về, chính là bản thân Hà Uyển cũng không thể dễ dàng làm xằng với đồ đạc của Yến Tuy, huống chi bọn họ mấy người giúp việc này.

"Sao hả? Đều không nghe thấy lời của tôi hả?" Hà Uyển xoay người nhìn về phía bác Tiêu, thần sắc càng lạnh hơn, bác Tiêu ở Yến gia lâu như vậy, không thể nào không biết tính tình của bà, đắc tội với bà nhưng không tốt hơn đắc tội với Mạnh Đình vừa mới tới Yến gia không bao lâu.

Bác Tiêu còn chưa kịp trả lời cái gì, Đại Hoàng liền lại xông lên phía trước, càng lớn tiếng kêu hơn lúc trước, bộ dáng cũng hung hăng không ít, "Gâu gâu gâu!"

"Gâu gâu gâu!"

Hà Uyển bị cả kinh liền lùi lại 2 bước, bà ra nhìn thấy Đại Hoàng quả thực muốn bị tức điên, bà ta châm chọc nói, "Có chủ nhân dạng gì, liền có chó dạng đấy!" Ăn cơm của Yến gia, lại dám sủa loạn với bà! Lá gan con chó này cũng không kém ông chủ nhỏ của nó đây!

Bác Tiêu vội vàng tiến lên dắt dây thừng ở cổ Đại Hoàng, tránh cho nó tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, "Bà chủ nguôi giận, mời ngài mau vào trong nhà, Đại Hoàng ngày bình thường rất ngoan." Ông thấy rõ, là Hà Uyển thét chói tai trước tạo ra động tĩnh, mới khiến Đại Hoàng cảnh giác với bà.

Đại Hoàng chính là sủa cũng là bởi vì bản năng bảo vệ giữ nhà của nó, cũng không có ý đồ đả thương người khác gì cả, như thế nào cũng không tới mức mới kêu 2 tiếng, liền tới trình độ khiến Hà Uyển quăng đi đi.

Hà Uyển nghe vậy cười lạnh một cái, trực tiếp lôi điện thoại từ trong túi ra, "Tiểu Trần vào trong này."

Bà còn không tin bà ở nhà cũ ngay cả một con súc sinh đều dạy dỗ không được! Bà sai không được bác Tiêu, cũng có thể sai bảo tiêu bà mang tới đi.

"Đại Hoàng trở lại." Mạnh Đình ôm Mao Cầu xuất hiện ở chỗ cửa cầu thang, bác Tiêu nghe thấy nói, buông sợ dây ra, Đại Hoàng lập tức nhảy lên cầu thang chạy tới bên người Mạnh Đình, chà chà đùi cậu, hoàn toàn thuận theo.

Mạnh Đình khẽ khom người đưa tay nhu nhu đầu Đại Hoàng, tiếp theo sau đó đi xuống cầu thang.

Hà Uyển ở trong đình viện đứng bất động, chờ Mạnh Đình đến gần, nhìn thấy Mao Cầu trong lồng ngực cậu còn xấu hơn, bà ta lại lui về phía sau một bước, bà chỉ và Mạnh Đình, thanh âm càng bén nhọn hơn, "Mày mang thứ gì về trong nhà thế này, ném cho tao, ném!"

Loại đồ xấu xí này tới mức khiến người ta kinh ngạc, Mạnh Đình lại dám mang tới dưới mí mắt bà ta, bà ta như thế nào không lên cơn.

Mạnh Đình vỗ vỗ Đại Hoàng lại muốn kích động, cậu đứng thẳng thân thể nhìn về phía Hà Uyển nói chuyện, ngữ khí một chút cũng không bị kích động của Hà Uyển ảnh hưởng tới, "Mẹ, đây là Đại Hoàng, đây là Mao Cầu."

Cái tên này nhà quê tới mức lạc hậu, Hà Uyển trả lời cũng không muốn trả lời, bà ta tiếp tục phẫn nộ trừng hai thú cưng một người.

"Đây là mẹ của Yến Tuy, "Mạnh Đình giới thiệu Hà Uyển xong, liền dặn dò Đại Hoàng, "Mẹ tính tình không được tốt, mày đừng kinh ngạc."

"Khò khè" một tiếng, Đại Hoàng cọ cọ đùi Mạnh Đình coi như là trả lời, Hà Uyển nghe vậy thiếu chút nữa bị chọc tức ngẩng đầu, "Cậu, cậu được a!" Tính tình không tốt…… Bà tính tình không tốt? Mạnh Đình này còn kém ngay mặt chỉ tay nói bà cố tình gây sự.

Bà ta "Mày" một lúc lâu, cái gì cũng không nói được.

Lúc này bảo tiêu bị bà ta gọi điện bảo tiến vào cũng tới, lời của bà rốt cục cũng thuận rồi, "Xách hai con súc sinh này ra ngoài cho ta!"

Nếu như có thể, bà hiện tại liền cũng muốn lôi Mạnh Đình không có mắt này ra khỏi Yến trạch.

Hai bảo tiêu kia khoảng 30 tuổi, cao cao to to, thoạt nhìn khá lão luyện, hắn nghe lời của Hà Uyển trực tiếp liền đi về phía Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng không nói cứ như vậy nhìn hắn đến gần, sau khi hắn vươn tay cậu túm lấy cổ tay hắn, hai người bắt đầu giằng co.

"Động thủ!" Hà Uyển nhìn lại ra lệnh một câu, chính là muốn bảo tiêu kia không để ý tới thân phận của Mạnh Đình, tiếp tục động thủ.

Nhưng động thủ trước không phải là bảo tiêu, mà là Mạnh Đình.

Cậu kéo cổ tay nam nhân kia qua, bả vai trực tiếp đụng vào lồng ngực hắn, đầu gối cong một cái trực tiếp đâm lên hạ bộ của hắn, tại lúc hắn nhịn không được hừ một tiếng muốn khom người, một khuỷu tay của cậu đập vào sống lưng hắn. (huhuuu ẻm ngầu lòi nè *mắt trái tim*)

"Ngao!" Hắn nhịn không được kêu thảm thiết một tiếng, nhưng Mạnh Đình vẫn như cũ không có bỏ qua cho hắn, lại một khuỷu tay nữa đụng vào cằm hắn, chân phải thuận thế đá ra, một nam nhân cao cao to to trực tiếp bị cậu đá bay tại bên chân Hà Uyển, lúc này Đại Hoàng cũng xông lên phía trước, cắn hắn một ngụm, sau đó xong xuôi nghênh ngang mà lắc lắc đầu quay trở lại bên chân Mạnh Đình.

Mà quá trình này nhìn phức tạp, nhưng kỳ thực chưa tới 2 phút, bác Tiêu há mồm, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lực chiến đấu của Mạnh Đình thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt, trong ngực cậu còn ôm Mao Cầu, cứ như vậy không tốn chút sức nào mà giải quyết gọn một tên nam nhân cao lớn trưởng thành.

(Đứa nào re-up là chó)

Mạnh Đình nhìn về phía Hà Uyển, đầu lông mày cong lại, thần sắc nghiêm túc lại thật tình, "Đại Hoàng và Mao Cầu là người nhà của con và Yến Tuy, nơi này cũng là nhà của bọn nó, ngài không thích cứ nói cho con biết, con bảo chúng nó tránh ngài là được rồi, vì sao phải đuổi bọn nó đi?"

"Nơi này khi nào thì thành nhà của mày, tao lại không biết!" Hà Uyển nghe vậy, hỏa khí trong mắt lớn hơn nữa, bà nổi giận, hoàn toàn đã quên mục đích mình tới nhà cũ rồi, bà hôm nay không để Mạnh Đình cúi đầu với bà, sau này hẳn là cậu ta cưỡi lên đầu bà làm mưa làm gió đi!

"Không có tao, mày ở Yến gia coi là cái gì, mày dám nói với tao như vậy?"

Mạnh Đình mờ mịt mà nhìn, Hà Uyển nở nụ cười lạnh, thanh âm cũng lớn hơn chút, bà ta không chỉ nói cho Mạnh Đình nghe, cũng nói bọn đầy tớ của Yến gia nghe, "Tao có thể để Yến Tuy kết hôn với mày, liền cũng có thể để nó ly hôn với mày, nó là con tao!"

"Hôm nay mày nếu không nghe lời tao vứt hai con súc sinh này đi, ngày mai tao liền bảo Yến Tuy ly hôn với mày."

Hà Uyển nói, thần sắc dần dần bình tĩnh lại, nhưng lạnh như băng trong lời nói của bà ta càng sâu, bà ta đã thật lâu không có nói chuyện với người khác nhiều như vậy rồi, hôm nay toàn bộ bị Mạnh Đình bức ra.

"Trong Hải Thành muốn gả cho Yến Tuy, từ thành Bắc xếp hàng tới thành Nam đều xếp hàng không hết, mày cho rằng mày là thứ gì! Nói dễ nghe một chút là con của Mạnh gia, khó nghe chút, mày chính là đứa con riêng nhìn không được người cao không tới mặt bàn!"

Thân phận của Mạnh Đình chính là vết nhơ trên người cậu vĩnh viễn rửa không sạch, cậu ở trong vòng cao quý của Hải Thành cũng vĩnh viễn cao không tới mặt bàn. Nếu như không phải như thế bà như thế nào sẽ nhìn trúng cậu, Mạnh Đình tốt nhất là thức thời cho bà, bằng không bà có thể phủng cậu lên trời, cũng có thể giẫm cậu xuống địa ngục!

"Chọn đi, mày muốn Yến Tuy, hay là muốn hai con súc sinh này!"

"Gừ gừ gừ!" Đại Hoàng cúi cúi gầm gừ với Hà Uyển một chút, nó có thể rõ ràng cảm giác được Hà Uyển có ác ý với Mạnh Đình với bọn chúng.

Song Mạnh Đình lại nhẹ nhàng vỗ nó một cái, nó chỉ có thể lui về bên chân cậu, nhưng ánh mắt tập trung vào Hà Uyển, vẫn như cũ đề phòng.

Mạnh Đình suy nghĩ một lát, chậm rãi lắc đầu, "Ngài không phải là Yến Tuy, con không chọn."

Mặc dù bà ta là mẹ của Yến Tuy, cậu cũng không cảm thấy bà ta có tư cách bảo cậu làm lựa chọn như vậy.

Nhưng cậu ngoại trừ không làm lựa chọn, Hà Uyển nói những cái khác, cậu cũng không cảm thấy nói sai, Yến Tuy đúng là sẽ có rất nhiều người thích, cậu cũng thực sự là đứa con riêng nhìn không được người cao không tới mặt bàn.

"Hoặc là, ngài nói với Yến Tuy, bảo anh ấy tới bảo tôi chọn đi."

Lúc đó cậu liền sẽ không tiếp tục khiếp sợ, sẽ không tiếp tục lòng tham.

“Chọn cái gì?”

Thanh âm của Yến Tuy xuất hiện ở cửa lớn đình viện, anh từng bước đi tới, lúc đi ngang qua tên bảo tiêu che hạ thể rên rỉ kia, cước bộ ngừng lại, mâu quang khẽ trầm xuống, bảo tiên đối diện với tầm mắt của anh toàn thân run lên, chính là thân thể đau còn chưa tản đi, hắn cũng không dám tiếp tục phát ra thanh âm gì.

Yến Tuy đi qua hắn và Hà Uyển cũng không dừng chân, mà là tiếp tục đi về phía Mạnh Đình, anh đứng bên người Mạnh Đình, ôm lấy cậu, cẩn thận đánh giá một lần, xác định cậu không có bị thương, anh mới xoay người nhìn về phía Hà Uyển, “Xảy ra chuyện gì?”

Lời này của anh còn kém trực tiếp mở miệng chất vấn bà làm gì Mạnh Đình của anh!

Hà Uyển mím môi không nói, có vài lời bà có thể nói với Mạnh Đình tới lẽ thẳng khí hùng, nhưng đối diện với người trong cuộc Yến Tuy, bà ta nói không nên lời, trong đình viện trong lúc nhất thời im thin thít xuống, Hà Uyển và Mạnh Đình đều vùi trong suy nghĩ của mình, trong lúc nhất thời cũng không cách nào mở miệng nói gì đó với Yến Tuy.

Bác Tiêu khẽ khom người, đi lên trước, nói nhỏ với Yến Tuy mấy câu, rồi sau đó thối lui sang một bên, ông dùng lời cực giản lực đem xung đột trong đình viện thuật lại với Yến Tuy một lần, không thiên vị, nhưng ông không có nghiêng về phía Hà Uyển, thật ra thì chính là nghiêng về phía Mạnh Đình.

Ánh mắt Yến Tuy thoáng lạnh chút, anh nói với bác Tiêu, “Bác tiếp tục tìm bảo tiêu cho mẹ, để Triệu Bình dẫn người trở về.” Dám ở trong Yến Trạch động thủ với Mạnh Đình, tuyệt đối phạm vào kiêng kỵ của Yến Tuy, người như vậy chính là trả lại cho Hà Uyển dùng, cũng không khả năng nữa.

“Dạ,” Bác Tiêu gật đầu, vung tay lên, mấy thanh niên giúp việc một bên vẫn chần chờ do dự lúc này mới tiến lên khiêng người mang đi.

Yến Tuy đưa tay dắt tay Mạnh Đình, đem đầu ngón tay có chút hơn lạnh của cậu nắm trong lòng bàn tay, nhưng anh vẫn như cũ không nói chuyện với Mạnh Đình, anh nhìn về phía Hà Uyển, mở miệng.

“Mẹ có thể không biết, Mao Cầu và Đại Hoàng là con và Mạnh Đình muốn nuôi, liền chính là Mạnh Đình mang tới, ngoại trừ em ấy ra ai cũng không có tư cách bảo chúng nó đi.”

Lời của anh ngừng lại, tiếp theo nói, ”10% cổ phần Yến thị con đã chuyển tới danh nghĩa của Mạnh Đình, em ấy chính là phu chủ của Yến thị con đây, nơi này chính là nhà của em ấy.

Lời Yến Tuy trầm thấp lạnh lùng, nhưng kinh trụ tới tất cả mọi người nghe được trong đình viện.

Cổ phần 10% của Yến Tuy, đó là tài phú khổng lồ như thế nào thật sự không cách nào tưởng tượng, thêm nữa cổ phần này không chỉ tượng trưng là tài phú, còn là bảo đảm tốt nhất đối với vị trí phu chủ của Mạnh Đình, cậu chính là tới đại hội cổ đông của Yến thị, quyền ngôn ngữ của cậu cũng sẽ không khiến người khác bỏ qua.

“Con! Con!” Hà Uyển tiếp tục kinh sợ, bà biết Yến gia là có quy củ như vậy, cổ phần của vị trí gia chủ phu nhân nhiều nhất có thể có là 10%, nhưng bà cho rằng Yến Tuy sẽ không cho, chính là cho cũng sẽ không vượt quá 3%.

Nhưng Yến Tuy dùng sự thật làm mất mặt bà, anh không chỉ cho, còn cho tối đa 10%, chính là bà cũng mới chỉ có 5% cổ phần của Yến gia thôi! Sức mạnh của Mạnh Đình thoáng một cái đều vượt qua bà ta.

Hà Uyển mắt đỏ rực, ánh mắt nhìn Mạnh Đình cơ hồ muốn ói ra máu, khắc sâu mà cảm thụ một chút cái gì là cảm giác thịt đau.

“Con sao có thể đùa giỡn như vậy!”

Bà ta chất vấn Yến Tuy, giống như là không nhận thức anh vậy, nhưng lời này vừa hỏi ra, chính mình liền cảm thấy mặt đau, ban đầu đem hôn nhân của anh làm thành trò đùa không phải là bản thân Yến Tuy, mà là bà người mẹ này, huống chi Yến Tuy cũng không cảm giác mình là trò đùa.

Yến Tuy không trả lời câu hỏi của Hà Uyển, anh nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình, thần sắc và ngữ khí rõ ràng nhu hòa hơn chút, “Ngủ trưa chưa?”

Mạnh Đình nghe vậy ngước mắt chống lại tầm mắt Yến Tuy, rồi sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, "Em không ngủ, Mao Cầu ngủ."

Mâu quang của cậu từ từ thấp xuống, nhìn Đại Hoàng một cái, lại nhìn Mao Cầu một cái, bước chân dịch dịch về phía Yến Tuy, "Em, Đại Hoàng, còn có Mao Cầu, bọn em đều rất ngoan…… Em không muốn đánh nhau, nhưng là em mang chúng nó về, liền phải bảo vệ chúng nó tốt."

Mạnh Đình cũng không phải là không có nghe hiểu lời Yến Tuy, nhưng cậu ham muốn đồ của Yến Tuy, cũng không bao gồm tài phú của anh, anh cho cậu những thứ đó cậu cao hứng, những thứ này cũng không đủ để khiến cậu thất lễ, trước mắt cậu lo lắng hơn là Yến Tuy thấy cậu đánh nhau mất hứng.

Tay Yến Tuy nhẹ nhàng kéo, liền kéo Mạnh Đình tới trong ngực, rồi sau đó ôm trụ, "Em không làm sai."

"Đánh nhau bảo vệ mình, bảo vệ người nhà cũng không sai," Yến Tuy tiếp tục xác định cho Mạnh Đình, sau đó lại thuận thế dạy một câu, "Bất quá đây đang là ở trong nhà chúng ta, liền không cần thiết em tự mình động thủ, nói với bác Tiêu, bác ấy sẽ cho người giúp em."

"Anh cũng giúp em?" Mạnh Đình nhìn về phía Yến Tuy, mắt mở rất lớn, một vài thứ trong suốt chợt lóe lên, nhìn tới mức trong lòng người ngứa lại đau lòng.

Yến Tuy giơ tay lên nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại sờ sờ mặt cậu, "Anh đương nhiên giúp em."

Mạnh Đình mấp máy môi, khóe miệng lộ là chút tiếu ý, "Yến Tuy, em nhớ rồi."

"Meow," Mao Cầu trong ngực Mạnh Đình cũng ngẩng cái đầu xấu xí của nói lên, kêu lên một câu.

Mạnh Đình thấp mắt nhìn một cái, lại nhìn về phía Yến Tuy, "Mao Cầu và Đại Hoàng cũng nhớ rồi." Nhớ nơi này là nhà của bọn nó.

Yến Tuy và Mạnh Đình bên kia có bao tốt đẹp ấm áp, Hà Uyển cách nơi này mấy bước liền có bao khó chịu kiềm chế.

Bà ta rất muốn cứ như vậy bạo phát, nhưng cuối cùng bà vẫn là lựa chọn nhẫn xuống, tức giận trên mặt bà dần dần tản đi, nụ cười ôn nhu kia lại lần nữa treo lại trên mặt bà, loại công phu biến sắc mặt này, tiếp tục khiến Mạnh Đình ngạc nhiên không thôi, dù sao cậu như thế nào cũng không làm được.

"Mẹ vốn là muốn Mạnh Đình theo mẹ đi dạo phố, con đã về rồi, vậy coi như xong." Đi dạo phố chỉ là cái tên gọi, tính toán của bà tuyệt sẽ không đơn thuần như vậy.

Ánh mắt Yến Tuy quét về phía Hà Uyển, tay ôm lấy Mạnh Đình cũng không buông ra, cứ như vậy cùng bà nói chuyện với nhau, "Sau này loại chuyện đi dạo phố này, mẹ không cần tìm Mạnh Đình, mẹ muốn người bồi, chỉ cần nói với bác Tiêu, bác ấy sẽ an bài."

(Đứa nào re-up là chó)

Dứt lời, anh liền thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Mạnh Đình, "Em theo anh trở về phòng."

"Vâng," Mạnh Đình gật gật đầu, cậu cũng cảm thấy cậu không thích hợp bồi Hà Uyển đi dạo phố, nhưng bồi Yến Tuy làm bất cứ chuyện gì, cậu đều cảm thấy không thành vấn đề.

Mạnh Đình không chỉ có tự mình bồi Yến Tuy đi, còn mang theo Mao Cầu Đại Hoàng cùng nhau đi, mang tới phòng của cậu và Yến Tuy, không gian kia bà đều không thể dễ dàng chen chân, anh cư nhiên để một đứa con riêng, hai con thú cưng xấu ra tới chân trời tiến vào.

Hà Uyển nghĩ không thông Yến Tuy, quá nghĩ không thông.

Yến Tuy dắt người đi vào phòng, tới trên ghế salong ngồi xuống, anh còn chưa mở miệng, Mạnh Đình liền nhào tới trong ngực anh, hai tay càng cuộn càng chặt, tiếp đó cậu nhấc chân khóa ngồi trên đùi Yến Tuy, rồi sau đó tứ chi cùng sử dụng ôm chặt lấy người.

"Yến Tuy, anh và Mao Cầu Đại Hoàng, em đều muốn."

Chính là cậu muốn tin tưởng Yến Tuy, cậu vẫn là không nhịn được sẽ nghĩ, Yến Tuy bảo làm lựa chọn, cậu sẽ như thế nào, nói theo cách khác, cậu chỉ cảm thấy cậu sẽ khổ sở, khổ tới tới muốn chết.

"Đồ ngốc, anh sao sẽ để em làm lựa chọn như vậy chứ," Yến Tuy nhu nhu sau gáy Mạnh Đình, mang trên mặt chút bất đắc dĩ, anh cho rằng có thể cho Mạnh Đình nhiều hơn chút cảm giác an toàn, tựa hồ không xảy ra tác dụng quá lớn a.

"Anh không nỡ," Không cần suy nghĩ nhiều anh liền biết Mạnh Đình sẽ khổ sở, anh như thế nào cam chịu đây.

Mạnh Đình nhẹ nhàng cắn môi, chút tâm tình trong nháy mắt này cuộn trào mãnh liệt có chút khó có thể tự áp chế, đây là lần đầu tiên cậu bị người nói ngốc, không phải tê dại, mà là trong lòng nóng lên tới mức khiến cậu có chút luống cuống.

Cậu nghiêng đầu cắn vành tai Yến Tuy, chỉ dùng chút xíu khí lực, cậu cũng đã không nỡ rồi, thay cắn bằng mút, tai bên kia của Yến Tuy cũng theo đó đỏ ửng.

"Mạnh Đình……" Thanh âm Yến Tuy thấp thấp trầm trầm, giống như dương cầm, lại trong nháy mắt bị khiêu khích tới cực hạn.

Mạnh Đình nghe vậy chậm rãi buông ra, nhìn chằm chằm vành tai Yến Tuy, cậu lại sáp tới liếm liếm giống như trấn an, song cắn và mút này so với lúc trước còn muốn khiến người ta đánh mất khống chế hơn.

Yến Tuy nâng mông Mạnh Đình, trong chớp mắt, tư thế hai người thay đổi, Mạnh Đình bị Yến Tuy đặt ngã trên ghế salon, ánh mắt hai người nhẹ nhàng chạm tới, lửa nóng trong lòng cũng không cách nào kiềm chế, Yến Tuy nghiêng người lên trên hôn lên môi Mạnh Đình.

Cầm Mạnh Đình khẽ ngẩng thừa nhận nụ hôn nóng bỏng say mê bá đạo của Yến Tuy, hai tay cậu vẫn như cũ quấn trên người Yến Tuy, tư thế không thả người rời đi vẫn như cũ rất rõ ràng.

Nụ hôn của Yến Tuy bá đạo xâm nhập, cơ hồ muốn đem cả người nuốt ăn vào bụng, lồng ngực anh kịch liệt phập phồng, trên trán đều toát ra chút nhiệt khí, tay anh vừa kéo, nút áo sơ mi trắng trên người Mạnh Đình liên tiếp bị xả khai, tay anh phủ lên, chịu không nổi ngứa, giữa răng môi nhẹ nhàng "Ưm" một tiếng, bên tai Yến Tuy lại lần nữa đỏ lên.

Nụ hôn của Yến Tuy từ trên môi cậu rời đi, từ khóe miệng vẫn luôn lưu luyến xuống, mỗi nơi trên da thịt trắng nõn lưu lại ấn ký đỏ ửng lại dày đặc, mắt Mạnh Đình khẽ híp, có chút luống cuống, nhưng lại không có chút ý tứ ngăn cản Yến Tuy.

Áo sơ mi trắng chỉ còn dư lại một nút áo cuối cùng chưa bị xả khai, Yến Tuy trong tầm mắt Yến Tuy có thể rõ ràng nhìn thấy thân thể Mạnh Đình bởi vì anh mà có chút biến hóa, anh ngước mắt nhìn về phía Mạnh Đình, thấp giọng hỏi, "Muốn sao?"

Mạnh Đình nghe vậy chậm rãi mở mắt, đỏ bừng trên mặt dần dần lại nồng đậm hơn chút, nhưng cậu vẫn là thành thực gật đầu, "Muốn, em nói, em nghĩ muốn anh."

Uy lực lời nói thật của Mạnh Đình xa quá mức lời tâm tình bình thường, khiến u ám trong mắt Yến Tuy càng nồng đậm hơn chút, anh đỡ Mạnh Đình ngồi dậy để cậu tựa vào trong lồng ngực anh, vẫn là dùng tay anh giúp cậu giải quyết.

(Đứa nào re-up là chó)

Mạnh Đình vùi đầu bên gáy Yến Tuy, vừa cảm thấy xấu hổ vừa hưng phấn, "Yến Tuy, được…… được rồi."

"Ừ," Yến Tuy trả lời, lại tăng nhanh tốc độ hơn chút, khiến Mạnh Đình lại lần nữa trong vui thích cực hạn thư giả xuất ra trong tay anh.

Mạnh Đình tựa vào trên người Yến Tuy thở, tất cả xấu hổ lại lần nữa bao phủ tới, nhưng lần này cậu chính là tiếp tục ngượng ngùng, cũng không để Yến Tuy tới phòng tắm giải quyết, cậu sau khi trở lại bình thường, tiếp tục hôn môi Yến Tuy, tay cậu cũng với vào trong quần áo Yến Tuy.

"Em cũng có thể giúp anh."

Cậu cũng không phải là không có cảm giác, phản ứng trên người Yến Tuy, cậu đương nhiên cũng biết, Yến Tuy có thể giúp cậu, cậu đương nhiên cũng có thể giúp Yến Tuy.

Vốn ghế salon sạch sẽ gọn gàng bị hai người làm cho hỏng bét, quần manh áo rách của hai người vây lấy ngay, hồi lâu sau, Yến Tuy ôm lấy người cùng nhau đi vào phòng tắm, hai người tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài, lúc bọn họ trở về phòng đã qua một tiếng rồi.

Khuôn mặt Mạnh Đình vẫn như cũ có chút hồng, bất quá so với lúc trước, loại cảm giác xấu hổ hận không thể chôn vùi mình tản đi chút, đối diện Yến Tuy cũng muốn thân mật hơn, thả lỏng hơn chút.

Cậu tựa vào đầu vai Yến Tuy, nghiêng đầu nhìn anh, mỵ sắc khóe mắt chân mày còn chưa rút đi, nhưng trong mắt đã thay bằng thật tình, "Anh thích không?"

Yến Tuy bất đắc dĩ nhu nhu tóc Mạnh Đình, nghiêng đầu hôn một cái lên khuôn mặt cậu, "Thích."

Mạnh Đình nguyện ý thân mật với anh, anh đương nhiên thích, so với thích theo dự đoán còn nhiều hơn rất nhiều.

"Vậy thì tốt." Mạnh Đình gật gật đầu, một bộ dáng thở phào một hơi, hai tay cậu ôm lấy vai Yến Tuy nói nhỏ, "Em cũng thích." Cho nên cậu hi vọng Yến Tuy cũng sẽ thích, mặc dù cậu cảm thấy cậu làm cũng không tốt như Yến Tuy.

Mạnh Đình nhìn nhìn, dư quang quét tới Đại Hoàng và Mao Cầu trên một góc ghế salon, nhiệt khí trên mặt cậu lại lần nữa nồng đậm, "Nha, bị Đại Hoàng và Mao Cầu nhìn thấy rồi."

Ánh mắt Mạnh Đình quét tới bọn chúng, con ngươi xoay xoay tròn, cậu chọc chọc Yến Tuy, "Anh chỉ có thể cho em, Đại Hoàng, Mao Cầu nhìn, những người khác đều không thể, nhớ chưa! Nhất là đám người xếp hàng từ thành Bắc tới thành Nam muốn gả cho anh kia." Còn có Tô gì ấy…… Nhớ không nổi tên, Mạnh Đình sẽ không nói ra.

"Được," Yến Tuy bất đắc dĩ, lời này của Hà Uyển cũng thật là khiến Mạnh Đình nhớ kỹ, bất quá bộ dáng ghen tị này cũng quá đáng yêu, ngoại trừ "Được" này, anh không trả lời được gì.

Yến Tuy trở lại khá sớm, nhưng bọn họ ở trong phòng trì hoãn một tiếng liền cũng không coi là sớm.

Lại ôn tồn thân mật trong chốc lát, bọn họ liền đứng dậy thay quần áo, chuẩn bị đi tới chỗ Tam công tử Mạnh gia.

Yến Tuy vẫn như cũ là tây phục màu đen, Mạnh Đình nhìn nhìn Yến Tuy, liền cũng chọn một bộ tây phục cùng màu với anh, hai người đứng chung một chỗ, nhìn từ trong gương liền đặc biệt đăng đối.

"Chúng ta đều đẹp." Mạnh Đình gật gật đầu xác định nói mình và Yến Tuy.

Yến Tuy không trả lời, nhưng cúi đầu hôn trán Mạnh Đình một cái, loại ý vị sủng nịch này liền không cần nói nhiều.

27. Chương 27

Yến Tuy và Mạnh Đình trong phòng đi ra ngoài, Hà Uyển đã rời đi, mặc dù và rõ ràng Yến Tuy không phải là loại người sẽ nói dối lừa gạt bà, bà vẫn là muốn đi chứng thực mới có thể thật sự tin tưởng.

Tin tưởng Yến Tuy thật sự ở bên Mạnh Đình thời gian chưa tới 10 ngày, liền chuyển 10% cổ phần Yến thị cho cậu ta.

Yến Tuy vốn là không có ý tứ giấu diếm, Hà Uyển rất nhanh liền cho người đi điều tra sự tình từ đầu đến cuối đã điều tra xong.

10% kia cũng không hoàn toàn là từ danh nghĩa Yến Tuy chuyển tới, 4% trong đó là Yến Tuy tự mình bỏ tiền mua được từ trong tay một vài cổ đông và chi thứ Yến gia, anh tự mình gom đủ 10% cổ phần Yến thị vì Mạnh Đình, còn có thân phận cổ động quan trọng thứ 3 của Yến thị.

Động tác lần này của Hà Uyển, cộng thêm loại chuyện này vốn là rất dễ lan truyền, chuyện anh đưa cho vợ tương lai của anh 10% cổ phần rất nhanh mọi người trong giới cao quý Hải Thành đều biết.

Ngày trước mọi người mơ ước hoặc coi trọng vị trí gia chủ phu nhân của Yến gia, là bởi vì Yến thị, hơn nữa bởi vì Yến Tuy, bọn họ tin loại thông gia này có thể mang tới nhiều ích lợi hơn lẫn nhau, nhưng tuyệt sẽ không nghĩ tới Yến Tuy sẽ có số lượng lớn như vậy, mấy người kia vốn là đã đỏ mắt với Mạnh Đình, giờ phút này tim đều rỉ máu.

(Đỏ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng, hay theo tiếng việt của mình là Ghen ăn tức ở)

Trong đó lấy Tô gia làm đứng đầu, từng còn kém chút nữa, Tô Tư Vũ liền trở thành vợ của Yến Tuy, nếu như không có Tô Tư Vũ phá rối, Hà Uyển đột nhiên thay đổi, vị trí này sao tới lượt Mạnh Đình của Mạnh gia.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình trước tiên ở nhà ăn chút gì đó, lại mang theo Đại Hoàng tới bãi cỏ lăn nửa vòng, sau đó bọn họ mới xuất phát tới chỗ Mạnh Nghi Đức Hàn Tuyết Quân.

Tới chỗ yến hội, thời gian đã qua tám giờ, bọn họ tới không tính là sớm, nhưng cũng không tính là muộn.

Yến Tuy từ trong xe bước ra ngoài, ánh mắt chỗ cách đó không xa đều tập trung tới đây, bất kể ban đầu cười hay không, giờ phút này đều giương lên khuôn mặt tươi cười, bất quá không phải là nụ cười khúm núm vô cùng nịnh bợ, mà là loại cười ưu nhã khéo léo cơ hồ máy móc.

Bất quá ánh mắt Yến Tuy cũng không quét cho bất luận kẻ nào, anh nghiêng người một cái từ trong xe lại dắt ra một người khác, một nam nhân trẻ tuổi quá mức xinh đẹp.

Xuống xe, nhưng Yến Tuy vẫn như cũ không buông tay bên người cậu ra, cứ như vậy dắt cậu tiếp tục đi vào.

Kể từ đó, thân phận của người bên cạnh anh liền cũng đoán ra, tất nhiên là Mạnh gia Thất thiếu Mạnh Đình, con riêng mới đón về chủ gia không lâu, nhưng ngoài những thứ này, thân phận của cậu còn có một cái quan trọng hơn, vợ sắp cưới của Yến Tuy.

Nghênh đón trước hết tự nhiên là huynh đệ Mạnh Giang Mạnh Ba được phái tới cửa phòng khách yến hội, chịu trách nhiệm tiếp đãi khách, ánh mắt bọn họ nhìn Yến Tuy một lúc lâu, trên mặt mới giương lên nụ cười.

"Yến đại ca và Mạnh Đình tới, mau vào đi, cha mẹ em đều nhắc tới các anh đã lâu."

(Đứa nào re-up là chó)

Mạnh Kỳ đều không có thể tiến vào cái phạm vi Yến Tuy này, lại càng không cần phải nói huynh đệ bọn họ, lúc trước nhìn thấy Yến Tuy, ngay cả tư cách đi tới chào hỏi cũng không có, hiện tại bởi vì Mạnh Đình bên người anh, có vẻ thân thiết hơn so với người bình thường một chút.

"Đúng vậy a đúng vậy a," Mạnh Giang mở miệng trước, Mạnh Ba liền phụ họa theo, hắn nhìn thoáng qua Mạnh Đình, bất động thanh sắc đưa mắt ra hiệu, là muốn Mạnh Đình phụ họa bọn hắn, song Mạnh Đình vẫn như cũ nắm tay Yến Tuy, ngay cả chào hỏi cũng không, giúp đỡ hàn huyên càng không có khả năng.

Yến Tuy nghiêng người nhìn Mạnh Đình, tựa hồ cũng không hứng thú nói chuyện với hai huynh đệ bọn họ, tràng diện thoáng cái liền lúng túng.

Vừa lúc đó, Vương Phong tụt lại phía sau vài bước tiến vào mang theo một hộp lễ vật đưa cho Mạnh Giang, "Đây là quà sinh nhật gia chủ và gia chủ phu nhân của chúng tôi tặng Hàn tam thái thái."

"Yến đại ca khách khí."

Mạnh Giang không nhận được sắc mặt của Yến Tuy và Mạnh Đình tự nhiên lúng túng, nhưng hắn không tiếp tục lúng túng vẫn là bày ra khuôn mặt tươi cười, nhận lễ vật này.

Mạnh Giang tiếp tục cùng Vương Phong nói chuyện, Yến Tuy lại nhẹ nhàng nói với Mạnh Đình, âm lượng giới hạn để Mạnh Đình có thể nghe được, nhưng không phải là nói thầm.

“Lần đầu tiên tới nơi này?”

“Ừ.” Mạnh Đình gật đầu một cái, hai kiếp, đây thật sự là lần đầu tiên cậu bước chân vào căn nhà cha đẻ của cậu sống hàng ngày, giống với dự đoán, cậu cũng không có bất kỳ cảm giác nào, ánh mắt đánh giá một vòng, thu hoạch một tá ánh mắt tò mò ác ý, cậu không có cảm giác gì, mà những thứ này nhiều hơn bởi vì Yến Tuy đứng bên người cậu, cậu cảm thấy an toàn.

“Nơi này không lớn bằng nhà chúng ta, cũng không đẹp bằng nhà chúng ta.”

Mạnh Đình đối với trang hoàng thiết kế cũng không có nghiên cứu gì, cậu cảm thấy Yến trạch đẹp, thuần túy là bởi vì Yến Tuy, cậu cảm thấy chỗ đó chỗ đó của Yến Tuy đều đẹp, đương nhiên cũng bao gồm nhà trước kia của anh, nhà hiện tại của bọn họ.

Yến Tuy nghe vậy ngoắc ngoắc khóe miệng, ngoài ra một tay không dắt người giơ lên, vuốt vuốt tóc Mạnh Đình, sau đó nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng, anh mới nói tiếp.

“Chờ gặp được người, chúng ta về nhà sớm một chút.”

“Vâng,” Mạnh Đình nghe vậy ngoan ngoãn trả lời, nghiêng đầu cọ cọ tay Yến Tuy còn chưa rời đi.

“Hàn tam thái thái ở đâu?”

Yến Tuy có chút không nỡ mà thu tay mình lại, liền nhìn về phía Mạnh ba thần sắc hơi âm trầm.

Tầm mắt Mạnh Ba trước tiên đối diện với Mạnh Đình, sau đó mới nhìn về phía Yến Tuy, thần sắc mang theo chút cẩn thận cùng lấy lòng, “Cha mẹ đều ở trên lầu, người giúp việc đi thông báo, hoặc là tôi dẫn 2 người đi gặp?”

“Không cần, chờ bọn họ xuống được rồi.”

Ánh mắt Yến Tuy quét qua trên người Mạnh Ba, khiến trong lòng hắn lạnh lẽo, ánh mắt này của Yến Tuy giống như là nhìn thấu tất cả ý niệm trong lòng hắn, liền cũng bao gồm ý niệm cực kỳ mãnh liệt hắn đột nhiên có.

Lúc Yến Tuy nhìn hắn, Mạnh Đình cũng đang nhìn, chân mày cậu nhăn nhăn, một tay khác nắm thành nắm đấm, lại buông ra, cậu nhìn thấy người Mạnh gia, luôn sẽ khắc chế không được sản sinh ra một đoàn ý niệm, ánh mắt bọn họ nhìn cậu chán ghét, nhìn Yến Tuy cũng chán ghét như vậy.

Em ngoan, em không đánh nhau.

(Đứa nào re-up là chó)

Mạnh Đình mặc niệm mấy lần, đồng tới tay cậu nắm Yến Tuy cũng nắm chặt hơn một chút.

Hàn Tuyết Quân và Mạnh Nghi Đức không ở dưới lầu quay lại phòng lầu hai nói chuyện, kỳ thực còn là bởi vì Mạnh Đình.

Tin tức Yến Tuy chuyển nhượng cổ phần Yến thị cho Mạnh Đình đã truyền tới trong tai bọn họ, Mạnh Đình không chỉ ở Yến thị hết sức quan trọng, chính là trở lại Mạnh gia cũng là như thế, mặc dù bọn họ là cha mẹ trên danh nghĩa của cậu, liền cũng thất lễ cậu không được.

Đây là dặn dò lão gia tử đích thân gọi điện thoại cho bọn họ, không phải là cảnh cáo.

Tạo hóa của con người thực sự khó có thể nói rõ, Mạnh Đình đối với Mạnh gia vốn chỉ là phế vật lợi dụng, mèo mù vớ cá rán, giẫm phải cứt chó mới khiến Hà Uyển nhìn trúng, lại không nghĩ rằng phần vận khí này còn khiến Yến Tuy để mắt tới cậu ta.

Yến Tuy muốn cái gì, có mưu tính đặc biệt gì, chính là Mạnh lão gia tử cũng không cách nào kết luận, nhưng có thể nhìn ra một chút là, Mạnh Đình đã từ một con cờ thông gia không quan trọng, biến thành người mà hai nhà thậm chí bất kỳ gia tộc nào của Hải Thành đều thất lễ không được.

“Em đang ở đây lo lắng cái gì? Anh thấy Mạnh Đình không có phần tâm trí kia.” Mạnh Nghi Đức nhìn Hàn Tuyết Quân, trong thần sắc có chút hơi không nhịn được.

Hắn thậm chí còn Mạnh lão gia tử đều cảm thấy Mạnh Đình được Yến Tuy thích là chuyện tốt của Mạnh gia, Hàn Tuyết Quân không ở dưới tiếp khách, như vậy như lâm đại địch, kéo hắn ở đây thương thảo, hắn cảm thấy không cần thiết, dần dần liền cũng không bình tĩnh."

"Tâm trí……" Hàn Tuyết Quân nói cười lạnh một cái, giống như đang giễu cợt Mạnh Nghi Đức ấu trĩ, "Cậu ta có thể tại thời gian ngắn như ậy, khiến Yến Tuy vì cậu ta làm tới như vậy, anh nói cậu ta không có tâm trí này?"

"Em thấy…… Là các anh bị cậu ta lừa gạt rồi."

Hàn Tuyết Quân nói các người là chỉ Mạnh Nghi Đức, Mạnh Nghi Quý cùng với mẹ của bọn họ Lý Nhất Phỉ ba người này.

"Đại trí giả ngu, hay là phẫn trư cật hổ?" (*) Trên mặt Hàn Tuyết Quân không có tiếu ý, bà ta tiếp tục nói, "Anh nghĩ một chút Mạnh gia các anh mấy năm nay đối với cậu ta thế nào, còn cảm thấy trái tim cậu ta sẽ hướng các anh? Cậu ta không lợi dụng Yến Tuy giúp cậu ta trả thù Mạnh gia coi như không tệ rồi."

(Đại trí giả ngu: người tài vẻ ngoài đần độn; tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi

Phẫn trư cật hổ: giả heo ăn hổ => che giấu khả năng của mình để tiêu diệt đối thủ)

Không nhịn được trên mặt Mạnh Nghi Đức tản đi, chân mày cau lại, thần sắc cũng theo đó nghiêm túc. Theo lời Hàn Tuyết Quân nói, cũng không phải là không có khả năng như vậy, chi thứ hai cùng Mạnh Đình thật sự không thân, Mạnh gia cho cậu ta cũng không có bao nhiêu ân đức.

Hàn Tuyết Quân nhìn trên mặt lộ ra chút thần sắc châm chọc, Mạnh Nghi Đức làm ra tới ba đứa con riêng ba nữ nhân khác nhau, bà ta sẽ không cảm thấy có một ai là đèn đã cạn dầu, đương nhiên Mạnh Đình này bà ta cũng có chút lầm.

(Đứa nào re-up là chó)

"Cộc cộc cộc." Tiếng gõ cửa vang lên, và Mạnh Nghi Đức đều theo bản năng chỉnh tư thế ngồi, Mạnh Nghi Đức nói, "Tiến vào."

Một nữ hầu đi tới, thấp giọng nói, "Tiên sinh, thái thái, Tam thiếu gia bảo tôi nói với hai người biết, Thất thiếu gia và gia chủ Yến gia tới."

Hàn Tuyết Quân và Mạnh Nghi Đức liếc nhau một cái, chậm rãi đứng lên, sửa sang quần áo, lạ cùng nhau ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Mạnh Giang Mạnh Ba vẫn như cũ bồi Yến Tuy Mạnh Đình, nhưng kỳ thực chỉ có Vương Phong nói chuyện với bọn họ, Yến Tuy và Mạnh Đình thỉnh thoảng nói nhỏ với nhau vài câu, rõ ràng gạt hai người kia ra ngoài.

Mạnh Giang và Mạnh Ba đều không còn mặt mũi nữa, Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm liền cũng sẽ không có ngốc mà sáp tới, khiến người ta lạnh nhạt.

Bất quá Mạnh Nghi Đức và Hàn Tuyết Quân đi tới, Mạnh Tiêu và Mạnh Thấm liền tới gần, rất hiển nhiên bọn họ vẫn như cũ rất mơ ước Yến Tuy.

"Cha, mẹ." Mạnh Đình dán bên Yến Tuy gọi người, sau đó liền ngậm miệng không nói.

"Tới là tốt rồi, ta vốn còn muốn bảo cha con gọi điện thoại cho con đấy."

Hàn Tuyết Quân cười trước tiên đáp lời Mạnh Đình, vừa nói, bà đi tới, tựa hồ muốn lôi kéo tay Mạnh Đình, nhưng không ngoại lệ bị tránh, nói chính xác hơn, là Yến Tuy kéo tay Mạnh Đình tránh ra.

Như thế Hàn Tuyết Quân chính là muốn phát tác cũng không dám phát tác, tiếu ý nhạt dần, ánh mắt quét tới Mạnh Đình, tựa hồ muốn nhìn thấu hết cậu trong trong ngoài ngoài.

Yến Tuy cùng Mạnh Nghi Đức hàn huyên hai câu, cũng hoàn toàn không nói gì với Hàn Tuyết Quân, Hàn Tuyết Quân ở Mạnh gia tự nhiên coi là có thể diện, nhưng trước mặt Yến Tuy liền cái gì cũng không phải, anh và Mạnh Nghi Đức nói chuyện, nhiều lắm cũng chính là nhìn trên mặt mũi Mạnh Đình.

Mạnh Đình thỉnh thoảng chống lại tầm mắt đám người Hàn Tuyết Quân, trong lòng cảm giác không thoải mái lắm, cậu chỉ mấp máy môi, tận lực không biểu hiện ra loại không thoải mái này, nhưng không thể nghi ngờ, cậu rất xác định mình không thích bọn họ, mặc dù bọn họ lúc này không có bất kỳ khiêu khích nào, thậm chí trong lời nói nhiều ít thêm chút nịnh bợ tâng bốc không tự chủ, nhưng cậu vẫn là cảm thấy không thích.

Cậu đời trước rất thảm, bản thân cậu phải chịu một phần trách nhiệm, liền còn có kẻ cầm đầu Mạnh gia, nhưng nếu nói Mạnh Đình bởi vì vậy thêm hận bọn họ, thật sự cũng không có, không phải là bọn họ không đủ khiến người ta hận, mà là đối với Mạnh Đình là một chuyện rất mệt mỏi rất phí sức, chính là cả đời này, cậu cũng không muốn vì bọn họ mà tốn thêm chút tâm tư này.

Tân khách lui tới rất nhiều, Hàn Tuyết Quân và Mạnh Nghi Đức cũng không thể cả quá trình vây quanh bọn họ, sau một phen hàn huyên, bọn họ liền tản ra.

Trên tay Mạnh Tiêu còn treo thanh gỗ cùng băng vải, hắn mấy lần quăng ánh mắt đau khổ với Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng không thèm nhận, ngốc ngốc lăng lăng, cậu thậm chí rất nhiều người đều nghĩ không thông, một người thoạt nhìn không thú vị như vậy, sao sẽ khiến Yến Tuy vì cậu ta làm tới loại trình độ này chứ.

Những người đó rời đi, Mạnh Đình chợt thở phào một cái, cậu ngước mắt tỉ mỉ nhìn Yến Tuy, sau đó buồn rầu nói, "Anh quá thu hút người khác."

Tối nay, so với ánh mắt không mang theo hảo ý kia, càng khiến Mạnh Đình để ý chính là mấy ánh mắt mơ ước Yến Tuy kia, mọi người nhìn Yến Tuy giống như muốn ăn thịt anh vậy, thật là đáng sợ, Yến Tuy của cậu tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào "Ăn".

Yến Tuy nghe vậy ý cười trong mắt càng nồng đậm hơn chút, ngón cái của anh nhẹ nhàng vuốt vuốt mu bàn tay Mạnh Đình, dùng ngữ khí giống như buồn rầu nói, "Vậy làm sao mới tốt bây giờ?"

Mạnh Đình nghe vậy mở lớn hai mắt, cước bộ nhích dần tới bên Yến Tuy chút, lại kiễng mũi chân ghé vào bên tai Yến Tuy nói nhỏ, "Không liên quan tới anh, là bọn họ không tốt, anh đều kết hôn với em rồi."

"Nếu không em mang giấy hôn thú của chúng ta ra cho bọn họ xem một chút?" Ánh mắt Mạnh Đình quét bốn phía, mỗi anh ánh mắt đều thẳng tắp, cậu lập tức liền phủ định biện pháp này, "Bọn họ đoán chừng sẽ muốn xé giấy hôn thú của chúng ta, cái này không thể được."

"Thật đáng ghét, anh đều là người của em rồi……"

Mạnh Đình tiếp tục lẩm bẩm oán trách, song Yến Tuy lại là nhịn cười không được, tươi cười từ khóe miệng tới khóe mắt, cực kỳ mê người, anh nhu nhu tóc, "Đừng lo, bọn họ không dám."

Bọn họ ở trước mặt anh, cũng không có can đảm dám nói trêu chọc Mạnh Đình, can đảm hoàn toàn bị khí tràng của anh ảnh hưởng, quan trọng hơn là, anh rất xác định mình sẽ không bị người khác ngoài Mạnh Đình câu dẫn đi.

Mạnh Đình chuyển con ngươi suy nghĩ một lúc lâu, mới gật đầu.

"Có lẽ, em hẳn là trở lên tốt hơn chút, như vậy em liền có thể giúp anh cùng nhau đuổi người."

Cái gì cũng dựa vào Yến Tuy, anh cũng sẽ vất vả a, bản thân cậu cũng là nam nhân, luon núp dưới cánh anh, có phải có chút quá vô dụng hay không?

Yến Tuy còn chưa trả lời, Mạnh Đình lại lắc đầu, "Không đúng, em vốn là vô dụng, thay đổi không tốt."

Những người khác cố gắng có lẽ có thể thay đổi tốt, chỉ có cậu cố gắng thế nào cũng vô dụng.

Yến Tuy nhẹ nhàng thở dài, dắt Mạnh Đình đi ra ngoài, ánh mắt mọi người đi theo một đường, cho tới khi thân ảnh bọn họ hoàn toàn biến mất, những ánh mắt kia mới bị thu hồi.

(Đứa nào re-up là chó)

Mà Yến Tuy cũng rất cục tìm được chỗ có thể thanh tĩnh nói với Mạnh Đình một chút.

"Em đánh nhau rất lợi hại, như thế nào vô dụng? Em rất biết chăm sóc Đại Hoàng và Mao Cầu, như thế nào vô dụng? Em thành thực đơn giản, chân thành dũng cảm, Mạnh Đình em rất tốt, trong mắt anh, em đều tốt hơn so với bất cứ kẻ nào."

Yến Tuy cho rằng tình huống của Mạnh Đình hôm nay, nhiều hơn đều là bị Mạnh gia, bị bà ngoại của cậu trì hoãn, bản thân Mạnh Đình cũng không vấn đề, ngay cả có cũng không phải là vấn đề lớn tính nguyên tắc gì cả, cậu rất tốt, so với anh nói ra còn muốn tốt hơn.

Mạnh Đình ngước mắt nhìn Yến Tuy, ánh mắt mở rất lớn, nhưng dần dần, lông mi cậu liền ướt.

"Yến Tuy, anh thật sự không cảm thấy em sai ư, em không tốt, em vẫn luôn rất vô dụng."

Tất cả quá trình cố gắng của cậu đều cực kỳ phí sức, người bình thường cảm thấy cái kia đơn giản, cậu phải xài thời gian gấp mười gấp trăm lần thậm chí nhiều hơn mới có thể học xong, đều nói chăm chỉ có thể bù lại kém cỏi, nhưng cậu cảm thấy "Kém cỏi" của cậu rất khó bù lại.

"Không có, anh sẽ không cảm giác sai." Yến Tuy giơ tay lên xoa mặt Mạnh Đình, đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ cọ, cọ đi trong suốt trên lông mi Mạnh Đình khiến anh đau lòng.

Mạnh Đình mở lớn hai mắt, mũi chân kiễng lên chút, nhẹ nhàng hôn, gót chân rơi xuống, cậu nhẹ nhàng dựa tới trong ngực Yến Tuy, "Em tin tưởng anh."

Trong lòng cậu rất thanh tỉnh, Yến Tuy thích cậu, mới cảm thấy cậu tốt, ở trong mắt người ngoài, cậu vẫn như cũ không tốt, vẫn như cũ không xứng với Yến Tuy, bất quá vậy thì có quan hệ gì, cậu chỉ cần Yến Tuy cảm thấy cậu tốt là được rồi.

"Anh nói em tốt, em liền tốt," Ngoài những thứ này, cậu cũng muốn tốt hơn một chút so với bản thân hiện tại, để Yến Tuy thích cậu hơn là tốt rồi.

Yến Tuy ôm lấy Mạnh Đình, ngữ khí so với bất cứ lúc nào đều muốn ôn nhu hơn, "Chúng ta có thời gian cả đời, từ từ đi, đừng vội."

"Ừ." Mạnh Đình trả lời, hai tay ôm chặt người hơn.

Cả đời, từ này thực sự dễ nghe, cậu thích!

28. Chương 28

Mạnh Kì và Tô Tư Vũ lần trước vây xem Yến Tuy và Mạnh Đình ôm nhau, lần này liền cũng vậy, bất quá lần trước bọn họ là cố ý đi ra ngoài, lần này chính là chỉ tình cờ gặp được.

Mạnh Kì cảm thấy rất phiền não, vốn là y và Tô Tư Vũ chính là thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, lúc trêu ghẹo này tới mức đều không cảm thấy tệ, Tô Tư Vũ đột nhiên chia tay với y, kia tuyệt đối là vô tình.

Hiện tại hắn tiếp tục tìm tới y, coi như là muốn cùng y tình cũ cháy lại lần nữa, y cũng không phải là không có khả năng tiếp nhận, dù sao Tô Tư Vũ thực sự là cực phẩm mỹ nhân hiếm có mà y nhìn thấy.

Nhưng rõ ràng Tô Tư Vũ không có ý tứ này, hắn tìm tới y, mục đích không phải là y, mà là em trai Mạnh Đình của y và em chồng Yến Tuy, cái này khiến y không nhịn được cảm thấy chán ghét.

Tô Tư Vũ cố ý ở gần cửa Mạnh trạch khu nam chặn Mạnh Kỳ, chặn được người, hai người tới bên này, còn chưa nói được gì, liền nhìn thấy Mạnh Đình hôn Yến Tuy, Yến Tuy không có chút phản cảm, lúc này còn đem người giống như bảo bối ôm vào trong ngực, muốn bao nhiêu ôn nhu liền có bấy nhiêu ôn nhu.

Nếu không phải Yến Tuy khuôn mặt kia quá cao, Tô Tư Vũ đều muốn nói với bản thân mình hắn là nhận lầm người, nhưng không phải, đó chính là Yến Tuy, chẳng qua là người hiện tại anh ôm là Mạnh Đình, không phải hắn.

Hắn lúc này mới mấy ngày không gặp bọn họ, hai người kia đã tiến triển tới mức hôn nhau rồi…… Mấy ngày nữa có phải muốn lên giường? Có lẽ Mạnh Đình này chính là dựa vào công phu trên giường lung lạc Yến Tuy? Tô Tư Vũ biết cái này không thể nào, nhưng hắn vẫn là nhịn không được nghĩ như vậy.

"Nhìn thấy chưa, quan hệ bọn họ rất tốt, cậu mù lòa buôn bán cái gì?"

Mạnh Kì nhìn Mạnh Đình chủ động hôn, trong lòng cũng có chút không tư vị, Mạnh Đình đối với y sinh ra phòng bị tới mức như thế nào, làm sao tới trước mặt Yến Tuy liền hoàn toàn thay đổi, y nhưng là đại ca chính kinh của cậu đấy.

(Đứa nào re-up là chó)

Tô Tư Vũ chính là muốn châm chọc cười cười liền cũng cười không được, Yến Tuy là diễn trò, hay là thật tình, hắn thật sự chưa nhìn ra, nhưng không thể nghi ngờ hắn vốn là người tình thế bắt buộc, tại trước mặt hắn không biết từ đâu ra bị một người kéo tới xó xỉnh đụng phải hai người hôn nhau.

Đương nhiên so với loại không thoải mái không phục này, hắn càng phẫn nộ là động tác hôm nay của Yến Tuy, đây chính 10% cổ phần của Yến thị! Hắn nghĩ không ra, Mạnh Đình rốt cuộc chỗ nào đặc biệt, sẽ khiến Yến Tuy đem thứ đã từng không cho bất cứ kẻ nào mang cho cậu ta.

Càng xem càng tâm tắc, Tô Tư Vũ bắt được cổ tay Mạnh Kỳ, kéo y từ trong góc này lôi đi.

Hắn tìm Mạnh Kỳ đúng là có việc, bất quá không phải là chuyện quay lại với Mạnh Kỳ, mà là chuyện đứng đắn chân chính.

"Tôi xuất tiền mua ít cách điều chế nước hoa của Mạnh gia các anh." Tô Tư Vũ dựa vào một thân cây, trên mặt hoàn toàn không có tiếu ý, nhưng nghiêm túc trong giọng nói của hắn thật tình có thể cảm giác được, "Nếu như anh cảm thấy thua thiệt, tôi có thể phân anh một ít cổ phần, chúng ta coi như là hợp tác."

Đuôi lông mày Mạnh Kì khiêu khiêu, ánh mắt nhìn Tô Tư Vũ có chút mơ hồ, "Cậu nguyện ý ra bao nhiêu tiền?"

"Hai trăm vạn, trên người tôi hiện tại chỉ có số tiền này, còn có thể dùng cổ phần chống đỡ một phần," Hơn nửa khuôn mặt Tô Tư Vũ đều ẩn trong bóng tối, nhưng ánh mắt hết sức sáng, thật giống như hắn liền cho rằng giao dịch này của hắn và Mạnh Kỳ, hắn nhất định có thể kiếm lời.

Song Mạnh Kỳ lại thực sự kinh ngạc, mâu quang y khẽ trầm xuống, hồi lâu mới xùy cười một tiếng, lại cảm thấy Tô Tư Vũ đang đùa giỡn y.

"Các điều chế nước hoa? Mạnh gia chúng tôi có một công ty nước hoa, bất quá cũng là một vài sản phẩm tầm trung trở xuống, lợi nhuận hàng năm còn không đủ cho mấy bà chủ tiểu thư mua hai cái đồ trang sức. Cậu xác định cậu lên giá 200 vạn với tôi mua mấy cách điều chế kia?"

Tô Tư Vũ nghe vậy đứng thẳng thân thể, lại tới gần một bước, mâu quang tập trung vào Mạnh Kỳ, hồi lâu hắn mới tiếp tục nói, lại còn muốn thật tình hơn lúc trước, "200 vạn mua đương nhiên không phải là mấy cách điều chế bình thường kia, tôi muốn chính là cách điều chế gia truyền của Mạnh gia các anh."

(Đứa nào re-up là chó)

Công ty nước hoa kia của Mạnh gia sau đó rơi vào trong tay chi thứ 2 của Mạnh gia, dựa vào mấy phương pháp điều chế cao cấp nhất, trực tiếp biến thành cây rụng tiền của Mạnh gia, chi thứ hai có số tiền này, đương nhiên là chèn ép chi lớn, quyền thừa kế của Mạnh Kỳ bị mất, Tô Tư Vũ cho rằng cùng công ty nước hoa cái này có quan hệ rất lớn.

Đương nhiên hắn tìm tới Mạnh Kỳ không chỉ có là bởi vì thay đổi vận mệnh của hắn, hắn còn muốn bởi vì thành tựu sự nghiệp một phen, hắn sẽ khiến Yến Tuy biết, hắn và Mạnh Đình khác nhau, hắn so với Mạnh Đình so với bất cứ kẻ nào đều xứng với anh hơn.

"Cách điều chế gia truyền?" Song Mạnh Kì vẫn là lắc đầu, "Tôi nhưng chưa từng nghe nói Mạnh gia chúng tôi có cách điều chế gia truyền gì…… Nếu có sao có thể cất giấu, không lấy ra kiếm tiền." Chính là Mạnh gia trước mắt không thiếu tiền, cũng sẽ không chê nhiều tiền, sao có thể sẽ cất giấu không dùng.

Mạnh Kỳ đưa tay niết cằm Tô Tư Vũ, càng sát gần hơn chút nhìn hắn, "Cậu từ đâu nghe được mấy lời nói vớ vẩn……"

"Hay là…… Cậu thật ra không quên được tôi, còn nghĩ tới tôi, cố ý dùng loại chuyện này kéo tôi?"

Mạnh Kỳ nói lại bắt đầu động thủ động cước, nhưng phản ứng của Tô Tư Vũ so với trong dự liệu của y còn muốn lớn hơn nhiều.

"Sao có thể, rõ ràng liền……" Hắn cắn môi thiếu chút nữa đem lời không nên nói nói ra, hắn đẩy tay không quy củ của Mạnh Kỳ trên người hắn ra, "Anh tốt nhất quay lại Mạnh gia hảo hảo điều tra một chút, nếu để chi thứ hai nhận được, để bọn họ kiếm lời tới oa mãn biều mãn anh đừng hối hận!"

Mạnh Kỳ mặc dù căn bản xác định Mạnh gia không thể nào có cách điều chế gia truyền cất giấu gì cả, nhưng trong lời nói của Tô Tư Vũ liên quan tới hai chi bọn họ tranh giành, liền cũng không tự chủ được y nghiêm túc thương lượng.

Y gật đầu, "Tôi sẽ tra."

"Về phần Mạnh Đình bên kia, cậu tốt nhất đừng có ý nghĩ không đứng đắn gì, cậu ấy cũng là người của chi lớn bọn tôi."

Tô Tư Vũ nghe vậy suýt chút nữa bị chọc tức, hồi lâu, hắn mới thu hồi tức giận hơi có chút khống chế không được, gật đầu với Mạnh Kỳ.

Trước mắt mà nói, hắn còn dùng tới Mạnh Kỳ, không muốn trở mặt với y, bằng không liền bộ dáng bao che cho con này chủa y, hắn mới không muốn phản ứng với y đâu!

Hai người một trước một sau đi vào đại sảnh tầng 1, Yến Tuy đã sớm mang theo Mạnh Đình trở lại, yến hội trước mắt đang tiến hành tới phần quan trọng, một đống người vây quanh một chiếc bánh ngọt, đang hát chúc mừng sinh nhật.

Mạnh Nghi Đức dẫn đầu hát, còn thân mật mà tặng một món quà sinh nhật cao quý, lại hôn lên má Hàn Tuyết Quân, Hàn Tuyết Quân đầy mặt mỉm cười hạnh phúc, tân khách chung quanh cũng phần lớn là mỉm cười chúc phúc, rất vui vẻ hòa thuận, mặc dù đang căn bản không có ai không biết Mạnh Nghi Đức bên ngoài tình nhân Tiểu Tam con riêng bay đầy trời.

"Đình nhi Yến Tuy cũng tới ăn bánh ngọt đi," Hàn Tuyết Quân đối với hai người trong góc không nói lời nào không cười đặc biệt đột ngột.

Yến Tuy liếc Mạnh Đình một cái, đưa tay nhận lấy bánh ngọt, anh đưa cho Mạnh Đình, "Ăn đi."

Hàn Tuyết Quân cứng ngắc mỉm cười liền mang một phần bánh ngọt khác tới, vô tình lại là Yến Tuy nhận, bất quá anh vẫn như cũ không ăn, anh mang theo Mạnh Đình qua vị trí một bên ngồi xuống, cái đĩa kia của anh cũng đẩy tới trước mặt Mạnh Đình.

"Nuốt trôi thì ăn, ăn không vô, lát nữa về nhà chúng ta ăn khuya."

"Nuốt trôi," Mạnh Đình gật đầu một cái, cậu cũng không có thói xấu lãng phí đồ ăn, mặc dù đây là bánh ngọt của người Mạnh gia cậu không thích, nhưng lễ vật Yến Tuy tặng bọn họ rồi đều không biết đủ mua bao nhiêu trái trứng nữa, cậu ăn được bao nhiêu cũng không áy náy. (U_U móe sao ẻm ngay cả quà của chồng tặng người khác cũng quy ra trứng gà được thế này =.=")

Chuyện Mạnh Đình ở trước mặt anh để ý, kỳ thực còn là rất nhanh trí.

Hai đĩa bánh ngọt đều nhanh chóng bị cậu ăn hết, cậu mới ý tứ một chút mà đánh giá một câu, " Không ngon bằng bánh chocolate lần trước anh tặng em, phân lượng còn đặc biệt ít" hai phần cậu đều ăn tới có chút chưa đã nghiền, cũng không biết mấy người kia ăn một phần có cảm giác ra ý vị gì hay không.

"Trong nhà cũng có thể làm bánh ngọt, em muốn ăn liền nói với cô Vương."

Yến Tuy nói đưa tay qua, bụng ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa khóe miệng Mạnh Đình.

Chỗ đó còn chút bơ bị Mạnh Đình để sót, Mạnh Đình nhìn chằm chằm ngón cái của Yến Tuy một chút, sau đó quay đầu đi, đầu lưỡi nhô ra một cái, đem chút bơ này liếm trở lại.

Cậu chẹp miệng một chút, vẫn ngọt ngọt như cũ, cậu cúi đầu ăn nốt miếng bánh ngọt cuối cùng kia vào trong miệng, lúc này mới lại ngước mắt nhìn Yến Tuy.

Yến Tuy mím môi không nói, tay anh đã thu lại, ngón trỏ ngón cái lại không nhịn được ma sát nhau, tựa hồ dư vị chỗ vừa mới được Mạnh Đình liếm kia có một xúc cảm kỳ dị.

"Anh cũng muốn ăn sao?" Mạnh Đình vừa nói lại vừa cúi đầu nhìn đĩa bánh ngọt, cái muỗng cố gắng cạo cạo, cũng chỉ có thể cạo ra chút bơ.

Cậu thử thăm dò mà đưa tới trước mặt Yến Tuy, tại thời điểm cậu muốn thu về tự mình tiếp tục ăn nốt, Yến Tuy nghiêng thân lên trước một chút, đôi môi hơi hơi hé ra, liền ngậm chỗ bơ Mạnh Đình thật vất vả mới cạo ra được ngậm vào trong miệng. (đù =.= chúng mài giàu nứt đố đổ vách ra mà làm như nhà anh Dậu thế này U_U)

Anh nếm thử một chút, sau đó khóe miệng chậm rãi câu lên, "Rất ngọt."

Vốn Mạnh Đình cũng không cảm giác hành động của mình có cái gì không đúng, cậu thích Yến Tuy, chia sẻ đồ ăn ngon với anh liền cũng là phải, nhưng lời này của Yến Tuy vừa ra, khuôn mặt cậu liền theo đó đỏ ửng, giống như Yến Tuy nói không phải bánh ngọt kia ngọt, mà là cậu ngọt.

Nhưng cậu không ngọt a, cậu hẳn là không có mùi vị gì mới đúng.

Mạnh Đình thấp mắt nhìn cái muỗng một chút, lại cuối cùng ở trên đĩa cọ cọ một cái, lại liếm sạch sẽ phần còn sót lại trên cái muỗng, cậu mới đặt cái muỗng xuống, chờ cậu tiếp tục ngước mắt nhìn người, lại phát hiện ánh mắt Yến Tuy nhìn cậu càng ngày càng nóng.

Không để ý ửng đỏ bên tai Yến Tuy, biểu hiện của anh thủy chung bình tĩnh như vậy, Mạnh Đình hơi có chút hiểu, nhưng nhiều hơn chính là mông lung và thản nhiên.

Mà người chung quanh nhìn, biểu tình giờ phút này liền đều quái dị tới không xong, Yến Tuy lau miệng cho Mạnh Đình, liền đủ thân mật rồi, Mạnh Đình còn liếm chút bơ này lại, còn đem chỗ bơ thừa mình ăn tới loạn thất bát tao vét cho Yến Tuy ăn.

Càng khiến người chấn kinh chính là, Yến Tuy không có chút tức giận, cứ như vậy há mồm ăn, ăn, ăn……

Mọi người hoàn toàn ngoài dự đoán bị đút đầy miệng lương cẩu, giờ phút này không có mấy người không mộng.

Cho dù biết các ngươi ân ái, cũng không cần show như vậy đi! Thật sự là quá kích thích người!

Hướng về phía hai người càng chú ý hơn, càng bị kích thích nghiêm trọng hơn, Tô Tư Vũ chén bị đụng đổ, trên tây trang rượu đỏ liền cũng dính vào chút, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh tỉnh táo chút.

Mạnh Kỳ cũng chỉ là nhìn bóng lưng Tô Tư Vũ một cái, liền tùy hắn đi, ánh mắt y nhìn Mạnh Đình từ kinh dần dần dần biến thành chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đâu có người nào vội vàng đi chiếm tiện nghi người ta như vậy chứ! Nhưng càng giận hơn chính là, Yến Tuy chiếm tiện nghi của tiểu Thất nhà y còn một bộ dáng dửng dưng bất vi sở động như vậy, giả bộ cái gì mà giả bộ.

"Ăn xong rồi?" Yến Tuy thấp giọng hỏi.

"Ừ." Mạnh Đình gật đầu một cái, ánh mắt quét tới bốn phía, đối diện với ánh mắt Mạnh Kỳ, cậu nghiêng đầu, không rõ vì sao, cậu nhưng thế nào không biết bản thân chỗ nào lại chọc tức y rồi? Bọn họ cả buổi tối cũng không nói được câu nào nha, chẳng lẽ là cú điện thoại tối qua kia?

Yến Tuy theo ánh mắt Mạnh Đình cùng nhau nhìn tới, Mạnh Kỳ đã thở phì phò mà quay đầu đi rồi.

Yến Tuy thu hồi ánh mắt, đứng lên, lại đưa tay phải về phía Mạnh Đình, "Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta về nhà."

"Vâng." Mạnh Đình nghe vậy lập tức gật đầu, sau đó liền cũng không tiếp tục suy nghĩ Mạnh Kì tại sao lại giận cậu nữa.

Vợ chồng Mạnh Nghi Đức Hàn Tuyết Quân đang nói thầm, nhìn thấy Yến Tuy dắt Mạnh Đình đi tới, bọn họ liền cũng thay bằng nụ cười khéo léo, chờ bọn họ đi lên.

"Thời gian không còn sớm, tôi và Mạnh Đình cáo trừ trước."

Yến Tuy mặc dù mới làm gia chủ Yến gia tám năm, nhưng khí thế khắp người chính là một lão hồ ly tuổi trên 50 đều kém hơn, tự có một loại ý vị không cách nào phản bác, Mạnh Nghi Đức rõ ràng chống đỡ không được.

Hàn Tuyết Quân quét Mạnh Nghi Đức một cái không biết nói gì, trên mặt giương lên nụ cười, cực kỳ hòa ái, "Tiểu Thất đều chưa từng ở trong nhà, sau này chỉ sợ cơ hội này cũng không nhiều, ta thấy không bằng mấy hôm nay nó liền ở nhà đi, ta và Nghi Đức sẽ……"

Lời của bà còn chưa nói xong, liền bị Yến Tuy cắt đứt, anh nhìn về phía Mạnh Nghi Đức, nhẹ nhàng gật đầu, "Cáo từ."

Đơn giản trực tiếp, liền một cái lý do giống như không cho Hàn Tuyết Quân tìm, cực kỳ không coi ai ra gì.

Nhưng Hàn Tuyết Quân có thể như thế nào, sắc mặt bà ta xanh hồng đan xem một lúc lâu, khẩu khí này bà ta vẫn phải nhịn xuống, bà ta chọc không nổi Yến Tuy, Hàn gia và Mạnh gia phía sau bà ta cũng không chọc nổi Yến Tuy, thật lực tuyệt đối ở trước mặt, hết thảy giáo dưỡng và lễ nghi đều là hư vọng.

Mạnh Đình được Yến Tuy dắt rời đi, ánh mắt cậu từ chỗ hai tay bọn họ giao nhau dần dần chuyển tới trên gò má Yến Tuy, cậu hai mắt nhìn chăm chú, sau đó khóe miệng đuôi lông mày liền đều lộ ra nụ cười, trong nháy mắt nở rộ nụ cười mỹ lệ còn muốn mê người hơn minh châu trong đêm tối.

Trong lúc nhất thời rất nhiều ánh mắt liền đều rơi xuống trên người Mạnh Đình, cũng bao gồm Mạnh Kỳ trong đó, đều chưa từng nhìn thấy Mạnh Đình cười như vậy, sạch sẻ mỹ hảo, so với nụ cười này, mấy người bọn họ còn duy trì tiếu ý này, tựa hồ đều không có cười.

Mạnh Đình là cười, bọn họ chẳng qua là mang lên một cái gọi là mặt nạ người nhìn không ra thâm thiển mà thôi.

"Cười tới thật sự đẹp."

Một thanh âm truyền tới, Mạnh Kỳ suýt chút nữa liền gật đầu rồi, bất quá thanh âm này quá mức quen thuộc, y nghiêng đầu nhìn Tô Tư Vũ một cái, mím môi không nói.

"Tâm động liền đuổi theo a, anh cũng không phải người cố kỵ luân lý đạo đức gì……" Tô Tư Vũ vung lên khuôn mặt tươi cười, yêu dị lại tà khí, hắn tiến tới bên tai Mạnh Kỳ, thanh âm trầm thấp chút, nhưng lại cảm giác đầu độc này được hắn phát huy tới mức tận cùng.

"Em trai tiểu bạch thỏ, anh không phải hắn là dễ như trở bàn tay, hay là, đã chơi chán rồi?"

Mạnh Kì nghe vậy cũng không tức giận, y quả thực không phải thứ tốt gì, chân mày khơi lên, lại nhẹ nhàng than thở, "Chơi không nổi."

"Bọn hèn nhát!" Tô Tư Vũ nghe vậy tất cả tiếu ý trong khoảnh khắc thu lại, lời này buông xuống, hắn liền cũng từ bên người Mạnh Kỳ đi ra.

Song hắn lại không biết chơi không nổi của Mạnh Kỳ nhưng không chỉ là bởi vì Yến Tuy, còn là Mạnh Đình, đó không phải tiểu bạch thỏ gì cả, thực sự can đảm nhìn cậu như vậy, khẳng định phải chịu thiệt, nhìn Mạnh Tiêu bên cạnh tay còn đang treo hắn biết rồi.

Yến Tuy và Mạnh Đình rời đi, thư ký Vương Phong tự nhiên cũng cùng đi theo, bất quá hắn vẫn như cũ không cùng Yến Tuy Mạnh Đình một xe, tự hắn lái xe tới, lúc này chính là trong lòng nhiều bát quái hơn nữa, còn muốn vây xem liền cũng không có danh mục liền tiến gần tới.

Bất quá Yến Tuy và Mạnh Đình lên xe, liền cũng không còn hành động thân mật quá đáng gì nữa, cậu được Yến Tuy ôm chặt hai người cùng nhau lướt nhóm bạn bè trên điện thoại của Yến Tuy chơi đùa.

Bạn tốt của Mạnh Đình cũng chỉ có một mình Yến Tuy, Yến Tuy lại không thích đăng, xoạt một cái liền không có gì nữa.

Yến Tuy không như vậy, trong nhóm bạn của anh tốt hơn chút, Chân Hàm Cố Lãng lại thích đăng, một ngày không có 4 5 tin tức thì không yên, nhạc thú đương nhiên là nhiều.

Bất quá Mạnh Đình cùng bọn họ đều không thể nào quen thuộc thuần túy chính là xem náo nhiệt.

"Tới chậm một bước, không gặp được Yến lão đại show vợ. [cười đểu]"

Một biểu tình bỉ ổi hề hề, đủ để biểu đạt tâm tình giờ phút này của Cố Lãng, hắn một chút cũng không muốn được vinh dự đút lương cẩu của phu phu Yến Tuy, không tới thực sự là tốt.

Nhưng hắn không cao hứng bao lâu, Yến Tuy hiếm khi lướt nhóm bạn bạn, reply hắn một cái bình luận, chỉ có icon thoạt nhìn hết sức muốn ăn đòn, "[smile]"

"Yến lão đại cậu thị gian hả?" Cố Lãng trước khi ấn gửi, di hận mà gõ lại "Thị gian" thành "Ở", "Yến lão đại cậu ở đây hả?"

"Ừ."

Cố Lãng nhìn tên Yến Tuy, đột nhiên chửi một tiếng, đù mé, hắn quá phấn khích tới nỗi trong lúc nhất thời không nhớ tới bọn họ tối mai tụ tập rồi, chờ nhìn thấy Yến Tuy và Mạnh Đình hai vị chính chủ, tiếp tục bị show vẻ mặt không phải chuyện đương nhiên sao.

"Ế ế ế." Chân Hàm chờ cả đám người nghe thấy ý vị lại ùn ùn lũ lượt xuất hiện.

Một hàng dài "Ế ế ế" không hiểu ra sao chỉnh tề mà xếp thành hàng dài.

"Ế?" Mạnh Đình nhìn thấy bình luận càng ngày càng nhiều, không hiểu mô tê gì mà nhìn về phía Yến Tuy, đồng thời kèm theo một tiếng "Ế".

Yến Tuy không kiềm chế được tay rục rịch của mình, anh giơ tay nhu nhu mặt Mạnh Đình, nhu đủ rồi anh mới nói, "Bọn nó bị chuột rút đấy, không cần để ý."

Mạnh Đình nghe vậy hơi chần chờ gật đầu, "Thì ra đây chính là chuột rút a, vậy em cũng rút?"

Tim Yến Tuy bị Mạnh Đình manh tới mức tê tê dại dại, anh nghiêm trang mà nói, "Bọn nó là chuột rút, em là đáng yêu."

Mạnh Đình còn rất thích từ đáng yêu này, cậu gật đầu, "Anh nói em và Mao Cầu đáng yêu em nhìn thấy rồi."

Cậu nói dư quang lướt qua chỗ phía trước, rồi sau đó ngửa mặt lên, hôn cằm Yến Tuy một cái, lại hạ giọng nói, "Anh cũng đáng yêu."

"Ừ." Yến Tuy hồi lâu mới phun ra từ "Ừ" này, rồi sau đó anh liền ôm Mạnh Đình tiếp tục lướt nhóm bạn bè, tiếp tục xem mấy comment chuột rút của lũ người kia trong bài viết của Cố Lãng, đội hình uốn cong.

Nửa tiếng sau về tới nhà, Triệu Binh ôm ngực trở về phòng tự mình chữa khỏi bệnh, Yến Tuy tiếp tục dắt Mạnh Đình đi vào trong phòng khách.

Cô Vương còn chuẩn bị dược thiện cho Mạnh Đình, Yến Tuy đi tắm trước, Mạnh Đình ở lại phòng khách uống dược thiện, sau khi uống xong cậu lại ăn một đĩa nhỏ ô dâu tây liền thật sự no căng, sau đó ôm Mao Cầu một chút cậu mới trở lại trên lầu.

Yến Tuy mới từ phòng tắm đi ra, ngang hông quấn khăn tắm, nhưng nửa người trên cái gì cũng không mặc, Mạnh Đình nhìn một lát, ánh mắt dần dần liền trợn tròn.

Yến Tuy bình thường mặc quần áo, chỉ cảm thấy đầy khí thế, không quá nhìn ra được vóc người có bao tốt, trước mắt không một chút che đậy, cơ ngực cơ bụng vừa đẹp vừa cân xứng kia liền nhìn không sót cái gì, thân thể anh cùng khuôn mặt anh cơ hồ không có gì sai lệch, nhìn ra được Yến Tuy luyện tập không ít.

Bị Mạnh Đình nhìn, anh cảm thấy thân thể khẽ nóng lên, không thể nghi ngờ, anh trước đó đã tắm nước lạnh lại tẩy rửa sạch sẽ rồi.

"Ăn xong rồi?"

"Ừ." Mạnh Đình nghe vậy tiếp tục tới gần, ánh mắt không nhịn được nhẹ nhàng lướt lướt xung quanh, sau đó lại quay trở lại trên người Yến Tuy, tiếp theo cậu liền tay chân nhanh nhẹn mà cầm lấy quần áo và khăn tắm của mình, cắm đầu đi vào phòng tắm, "Em cũng đi tắm."

Nhưng cậu còn chưa hoàn toàn đi qua Yến Tuy, liền bị Yến Tuy ôm tới trong ngực.

Mạnh Đình ngước mặt nhìn Yến Tuy, "Sao thế?"

Hầu kết Yến Tuy trên dưới chuyển động, sau đó nói nhỏ, "Không có gì."

Anh nói xong liền cũng buông người ra.

Mạnh Đình đi vào phòng tắm đóng kỹ cửa, rồi sau đó đưa tay xoa ngực mình, chỗ đó tốc độ đập có chút không chịu khống chế, khuôn mặt cậu tại lúc cậu không tự chủ đã sớm đỏ bừng rồi.

Yến Tuy thay xong quần áo, ngồi xuống trên giường, hồi lâu gợi lên khóe miệng cười, lại qua một lát, anh nhìn thấy Mạnh Đình từ trong phòng tắm lộ ra cái đầu ướt nhẹp.

"Yến Tuy, em quên mang theo quần lót rồi." Càng chủ yếu hơn là khăn tắm của cậu đặc biệt nhỏ, muốn quấn giống như Yến Tuy, cần phải lớn một chút.

Nói tới cậu và Yến Tuy cũng không ít trần truồng nhìn nhau, Yến Tuy đã giúp cậu một lần, liền chiều nay bọn họ lại giúp nhau một lần, theo lý thuyết cậu không mặc gì đi tới trước mặt Yến Tuy, cũng hẳn là không có gánh nặng gì trong lòng mới đúng, nhưng lúc này cậu ngay cả nói lời này cũng cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

"Anh có thể…… Giúp em cầm một chút không?"

"Được," Yến Tuy cũng không có ý tứ làm khó người, anh nói xong trực tiếp đứng dậy đi về phía Mạnh Đình, thời điểm anh vừa mới thay quần áo, đã giúp Mạnh Đình cầm xong rồi. Nói cách khác, anh trước lúc Mạnh Đình vào phòng tắm đã phát hiện cậu không mang quần lót.

Ánh mắt Mạnh Đình rơi vào quần lót trên tay Yến Tuy, cậu không chỉ có mặt đỏ, chính là tóc cũng theo đó muốn bốc hơi nước.

Cậu cầm lấy quần lót, vèo một cái đóng cửa lại, bên trong mới truyền tới thanh âm buồn buồn "Cảm ơn anh nha."

Yến Tuy quay trở lại bên giường ngồi xuống, nụ cười trên mặt lại tiếp tục tản không đi.

Mạnh Đình không bao lâu liền từ bên trong chạy ra, ánh mắt cậu ướt át nhìn Yến Tuy một chút, liền vẫn là đi về phía anh, sau đó mặt hồng hồng, ngồi bên người anh, nắm trụ lấy tay anh, "Chúng ta ngủ?"

"Ừ, ngủ."

Yến Tuy nói xong kéo chăn ra, Mạnh Đình trước tiên leo lên nằm tốt, Yến Tuy lại đúng dậy tắt đèn, sau đó mới nằm xuống bên người Mạnh Đình.

Lúc này anh không cần Mạnh Đình nhắc nhở, rơi xuống trán cậu một nụ hôn, "Ngủ ngon."

"Anh cũng ngủ ngon." Mạnh Đình trả lời, lại lăm một cái, lăn tới trong ngực Yến Tuy, để người ôm trụ, lúc này mới thỏa mãn mà nhắm mắt lại.

Cậu không bao lâu liền ngủ mất tiêu, Yến Tuy lại vừa ngọt ngào mà thống khổ chống cự một lúc lâu mới ngủ được.

Không phải không muốn hôn môi thân mật hơn, thân mật hơn mà an ủi, mà là thể nghiệm tối nay đủ để anh hiểu được, anh đối với Mạnh Đình đã không có tự chủ gì có thể nói, anh rất hoài nghi sau khi hôn người, còn có thể giống như hai lần trước thu lại hay không.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đình Tử đáng yêu moa moa moa ~ trái tim mẹ ruột cũng tan chảy rồi

~Editor: Bà mẹ đẻ viết dễ hiểu chút điiii TT_TT

29. Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm Mạnh Đình tỉnh lại, cậu nhìn người một lúc lâu, tại thời gian không sai biệt thường ngày lắm Yến Tuy tỉnh, tay cậu khoát lên ngực anh chậm rãi mở ra, lại trên dưới chuyển động.

Thật ra cậu tối qua đã muốn sờ xem một chút, nhưng lúc ấy bị tâm tình ngượng ngùng bao trụ, liền không có không biết xấu hổ, càng không cần phải nói động thủ thực tiễn.

Mạnh Đình rất nhanh liền bị nắm bao lấy, tay cậu được Yến Tuy bụm tại ngực, Mạnh Đình cả người lập tức cứng đờ, hồi lâu mới chớp mắt một cái, tiếp đó mới cảm giác được trong lòng bàn tay một chút lại một chút nhịp tim mạnh mẽ thuộc về Yến Tuy, loại cảm giác này rất thần kỳ, nhưng nắm bao lấy hoàn toàn rất xấu hổ.

Mạnh Đình nhấc người lên, một nụ hôn chào buổi sáng rơi xuống trán Yến Tuy, "Yến Tuy, chào buổi sáng."

Cậu nói xong kéo tay mình ra, không rút ra được, dời đi lực chú ý không chuyển thành công a.

"Xúc cảm thế nào?"

Tay Yến Tuy bụm lấy tay Mạnh Đình buông ra, niết niết thịt mềm trên mặt cậu.

Mạnh Đình trừng lớn mắt, nói thật, "Sờ…… rất tốt."

Cậu chưa từng sờ người khác, nhưng tất cả cảm giác đều nói cho cậu biết, tiếp xúc với Yến Tuy, cậu không có bất kỳ bài xích nào, thậm chí càng ngày càng thích.

Cậu nói xong lại duỗi tay quang minh chính đại sờ vài cái, sau đó mới xác nhận với Yến Tuy, "Anh là người của em, em có thể sờ, đúng không?"

"Ừ." Yến Tuy trả lời, giữa hai đầu lông mày thêm chút bất đắc dĩ, Mạnh Đình sợ rằng khó mà nhận thức được cực khổ của nhẫn nại, lúc nào cũng tự mình đề cao nhẫn nại nhu cầu của anh a.

Hai người trên giường nị oai một lát, liền vẫn là theo thói quen thức dậy chạy bộ dắt theo cún đùa giỡn với mèo nhỏ, sau đó ăn sáng, sau khi ăn xong Yến Tuy cũng không lập tức quay lại trên lầu thay quần áo tới công ty, anh đi tới bên ghế sa lon ngồi xuống, sau đó đưa tay ôm trụ Mạnh Đình đang ôm Mao Cầu.

"Anh bảo Cố Lãng giúp tổ chức một buổi tụ tập, đều là mấy người trong đám bạn bè kia, địa điểm tụ tập ở bờ biển Tây Giao, khoảng 2h chiều chúng ta xuất phát, em thích chúng ta liền ở cả buổi chiều, không thích thì chúng ta về sớm một chút.

Yến Tuy lúc nói chuyện, Mạnh Đình liền nhìn anh, Yến Tuy nói xong, Mạnh Đình hơi hơi suy tư một chút mới gật đầu.

"Vậy em lập tức mang Mao Cầu và Đại Hoàng tới tiệm thu nhận."

Cậu vẫn nhớ Chân Hàm nói, cứ ba ngày phải dẫn Mao Cầu và Đại Hoàng quay lại tái khám, hôm nay chính là ngày thứ 3 bọn chúng tới Yến trạch.

Yến Tuy vẫn như cũ ôm cậu không đứng dậy, Mạnh Đình lại tiếp tục nói, "Em nhớ được đường, anh đi bận việc của anh đi.

Thực ra Yến Tuy cảm thấy gọi điện thoại bảo Chân Hàm tới là được rồi, nhưng tính tình Mạnh Đình giống như sẽ không thích phiền toái người khác, hôm đó chính là Lí Dập sáng sớm xem bệnh cho cậu, cậu đều phải thật tình nói cảm ơn.

"Được, bất quá bảo Triệu Binh đi theo em, anh mới yên tâm."

Mạnh Đình ngoan ngoãn gật đầu, mặc dù cảm thấy không phải đặc biệt cần thiết, cũng không cự tuyệt ý tốt của Yến Tuy.

Yến Tuy lại ngồi bên Mạnh Đình một lát, anh liền đứng dậy lên lầu, nhưng vẫn là không tới công ty, mà là tới trong thư phòng, anh sáng nay làm việc trong thư phòng.

Không bao lâu, Vương Phong liền cũng đến.

"Sắp xếp hành trình một chút, sau hôn lễ tôi muốn thời gian rảnh 7 ngày."

Vương Phong hoàn toàn không nghĩ tới Yến Tuy có cái gì sẽ cần tới thời gian rảnh 7 ngày, nhưng hắn vẫn là gật đầu, "Vâng."

Hắn vẫn như cũ suy nghĩ, Yến Tuy liền tự mình cho hắn đáp án.

"Cậu nói du lịch trong nước tốt hay là nước ngoài tốt?"

Vương Phong nghe vậy trong lòng một hàng dấu chấm lửng kéo dài vô tận, đây là du lịch gì chứ, thời gian này rõ ràng là du lịch trăng mật, trăm triệu không nghĩ tới Yến Tuy cũng sẽ chạy theo mốt như vậy a.

(Đứa nào re-up là chó)

"Trong nước cũng có nơi cảnh sắc đẹp, bất quá bàn về tự tại vẫn là nước ngoài tốt, nếu không…… ngài hỏi Mạnh công tử một chút?"

Yến Tuy trầm ngâm một chút, phất phất tay, bảo Vương Phong trước tiên bắt đầu sắp xếp hành trình cho anh rồi nói tiếp.

Bất quá du lịch trăng mật ý nghĩa luôn là bất đồng, phải thận trọng, Mạnh Đình thích, sau này anh có thể thường xuyên dẫn cậu đi chơi.

Đương nhiên, anh có ý nghĩ này cũng không phải là anh đột nhiên liền từ cổ hủ biến thành nhân sĩ lãng mạn, anh hôm qua buổi sáng trước khi anh tới công ty, trước tiên đi gặp bác sĩ tâm lý Lí Dập giới thiệu, thời gian hàn huyên với hắn gần 2 tiếng.

Chính là bác sĩ cũng nói tình huống của Mạnh Đình không thể gấp gáp, nhưng mang cậu đi ra ngoài nhiều một chút, mở rộng tầm mắt, thả lỏng tâm tình luôn có lợi.

Yến Tuy suy nghĩ một phen, du lịch trăng mật này liền nhảy ra, nhưng thời gian rảnh 7 ngày liền cũng ý nghĩa trong khoảng thời gian trước hôn nhân và sau hôn nhân anh sẽ đặc biệt bận rộn.

Như thế anh mới không nhất định phải bồi Mạnh Đình cùng nhau mang theo hai tiểu tử tới tiệm thu lưu.

Bệnh viện thú cưng này của Chân Hàm buôn bán cũng không tệ lắm, phòng thẩm mỹ bắt đầu từ sáng sớm 8h tới tận 8h tối không có thời gian rảnh, rất nhiều người mang thú cưng tới đây đều phải hẹn trước.

Bất quá chuyện hẹn trước là hai tiểu muội lễ tân phụ trách, sao phiền phức tới bản thân Chân Hàm được, song hôm nay hắn vẫn thật sự bị "hẹn trước" một lần.

"Chị dâu cậu lát nữa tới đấy."

Yến Tuy sau khi gửi tin này, ngay lập tức lại gửi tới một tin khác.

"Quản tốt tay cậu."

Chân Hàm nhìn chằm chằm hai tin một lúc lâu, sau đó cười "Hắc hắc".

Tiếng cười mang theo lạnh lùng đặc biệt của người Yến gia, hai nam hộ sĩ đi ngang qua ghế salong bảo tọa của hắn da đầu hơi hơi sít chặt một cái, có chút bị dọa sợ.

Nói hiện tại sớm như vậy, hẳn là còn chưa có ai tìm đường chết đụng vào đồ đạc của viện trưởng của bọn họ mới đúng a.

Hắn đợi không bao lâu, Mạnh Đình một tay ôm Mao Cầu, một tay dắt Đại Hoàng, phía sau còn đi theo Triệu Binh cao cao tráng tráng một thân áo đen.

"Xin hỏi ngài có hẹn trước không?" Tiểu muội lễ tân trong đó mỉm cười hỏi Mạnh Đình một câu, cậu mang theo mèo nhỏ cún nhỏ, làm cái gì rất dễ đoán.

Mạnh Đình lắc đầu một cái, ánh mắt lướt qua xung quanh, "Tôi tìm Chân Hàm, tôi là chị dâu họ của cậu ấy."

"Chị dâu họ……" Tiểu muội lễ tân thanh âm khống chế không được có chút quái dị…… Chính là hiện tại nam nam lấy nhau được luật pháp thừa nhận, cũng rất ít nam sẽ trịnh trọng như vậy mà gọi mình, huống chi Mạnh Đình thoạt mình rất không lớn, một chút cũng không giống người có chồng.

Mạnh Đình không am hiểu nói chuyện với người khác, nhất là loại sinh vật "em gái" này, tâm tình của các cô rất dễ kích động, thật giống như cậu nói chuyện gì không đúng vậy, nhưng cậu không nói sai a, Chân Hàm là em họ của Yến Tuy, cậu liền cũng là chị dâu họ của cậu ấy.

"Có ở đây không?" Cậu ngập ngừng hỏi một câu.

"Tôi ở đây, chị dâu tới rồi, vào đi." Chân Hàm ở cửa sổ khu tiếp khách liền nhìn thấy Mạnh Đình bên trong, chính là Yến Tuy không gửi hai tin nhắn kia, hắn cũng không thể chậm trễ cậu, hắn hất hất tay với hai tiểu muội lễ tân, ý là Mạnh Đình hắn tới tiếp đãi.

Mạnh Đình lặng lẽ thở phào một cái, gật gật đầu, đi theo Chân Hàm.

Sau đó chính là một loạt kiểm tra đối với Mao Cầu và Đại Hoàng, Chân Hàm tuyệt đối là bác sĩ thú ý chuyên nghiệp, đối phó với mèo chó rất thuần thục, bất quá có nhiều chỗ vẫn còn cần người phối hợp một tay, vốn là hắn muốn bảo hộ sĩ tiến vào, nhưng nhìn Mạnh Đình làm tới không tệ, hắn liền cũng không gọi nữa.

"Bọn nó thích cậu."

"Ừ, tôi cũng thích bọn nó."

Mạnh Đình đưa tay nhu nhu lăn qua lăn lại Đại Hoàng có chút yên yên một phen, Đại Hoàng cọ cọ tay Mạnh Đình, rất hưởng thụ vuốt ve của cậu.

"Miệng vết thương của nó tốt tới mức coi như nhanh, tiếp tục khoảng 1 tháng nữa là có thể khỏi."

Chân Hàm nói xong lại nhìn về phía Mao Cầu trong lồng bên chân Mạnh Đình, "Mao Cầu sẽ chậm chút, đoán chừng phải hai ba tháng."

Chính là hắn cũng nghĩ không thông Mạnh Đình sao lại lấy Mao Cầu như vậy đặt cho mèo nhỏ, chẳng lẽ là kỳ vọng tương lai với nói, bộ dáng rất nhiều lông, ăn biến thành quả bóng? Đừng nói, Mạnh Đình thật sự là nghĩ như vậy.

Mạnh Đình nghe vậy nghiêm túc gật đầu, "Tôi biết rồi, chúng tôi không vội, có thể tốt là được rồi."

Chân Hàm nghe vậy khóe miệng ngoắc ngoắc, xem như là cười, làm bác sĩ có vài phương diện là tương thông, hắn lần đầu tiên gặp Mạnh Đình đã cảm thấy cậu có vấn đề, không phải hắn lòng dạ khó lường với Yến Tuy hoặc là có vấn đề uy hiếp, mà là loại vấn đề kia bản thân hắn không kiện toàn.

Loại vấn đề này có thể lớn có thể nhỏ, vốn hắn là rất để ý Yến Tuy, bất quá hai lần tiếp xúc gần đây, lại khiến hắn kinh ngạc.

Mạnh Đình có thể bình thường giao lưu với người khác, đối ngoại chỉ có biểu hiện tới mức có chút quái gở, thỉnh thoảng chậm hơn một hai nhịp, cũng không phải là vấn đề gì không thể dễ dàng tha thứ.

(Đứa nào re-up là chó)

Mạnh Đình ôm Đại Hoàng từ trên giường xuống, buộc dây vào cho nó, trấn an một chút, lại từ trong lồng ôm Mao Cầu ra, cậu lúc này mới đứng thẳng thân thể nhìn về phía Chân Hàm, "Cảm ơn."

Cậu nói xong liền muốn mang Đại Hoàng Mao Cầu rời đi, lại bị Chân Hàm gọi.

"Anh chờ một chút, anh mang theo Đại Hoàng Mao Cầu ở bên ngoài đợi một chút, tôi thay quần áo đi cùng anh tới Yến trạch, buổi trưa sẽ cùng nhau tới bờ biển."

Mạnh Đình mở lớn hai mắt, tựa như mới kịp phản ứng Chân Hàm cũng là một thành viên trong đám bạn bè của Yến Tuy, trong đám người cùng tụ tập chơi bời liền cũng có hắn.

"Tôi có thể chờ."

Mạnh Đình không nghĩ được lý do và cần thiết để cự tuyệt, cậu dắt Đại Hoàng, ôm Mao Cầu, đi ra ngoài đợi.

Không lâu sau, Chân Hàm liền thật sự đi theo cậu cùng nhau tới Yến trạch.

Yến Tuy đứng ở bên cửa sổ nghe điện thoại, xa xa liền nhìn thấy có hai người nói chuyện từ cửa lớn đi tới, anh bảo Chân Hàm quả tay hắn, nhưng đã quên bảo hắn im miệng rồi, tên kia tìm được Mạnh Đình nguyện ý nghe hắn nói lảm nhảm, còn nói tới không đủ.

Chỉ bất quá Yến Tuy không đoán được, Chân Hàm nói không phải là cái gì khác, mà là một vài bát quái và lịch sử đen tối không muốn ai biết của anh.

"Anh đừng thấy anh ấy tướng mạo bao chính trực, thật ra chính là lòng dạ hiểm độc, hồi bé tôi và Cố Lãng không biết cõng cho anh ấy bao nhiêu oan uổng."

Mạnh Đình ngước mắt nhìn Chân Hàm lại là một bộ dáng không tin, nhưng mà miệng cậu ngốc, cũng nghĩ không ra lời nào đặc biệt mạnh mẽ có thể bảo vệ người, cậu cường điệu một chút, "Không có đi, Yến Tuy rất tốt."

"Sách, đó là cậu không biết, cậu nghe tôi nói a."

Blo bla…… Yến Tuy 9 tuổi mang theo bọn họ dẫm nát ruộng hoa khai hoang của Tăng đại gia cách vách, cuối cùng hắn và Cố Lãng đều bị đánh, chỉ có Yến Tuy không có chuyện gì, còn được Tăng đại gia tặng bánh bột ngô ăn, khen ngợi một trận.

Mặc dù Chân Hàm nói có đầu có đuôi, có tình tiết câu chuyện có âm thanh mô phỏng, bộ dáng rất khiến người ta tin tưởng, nhưng Mạnh Đình vẫn cảm thấy Yến Tuy tốt.

"Tăng gia gia đều cảm thấy Yến Tuy, tôi cũng cảm thấy như vậy."

Mấy lên án thanh tình tịnh mậu của Chân Hàm kia, đều bị Mạnh Đình tự động quên đi.

Chân Hàm cảm giác được cảm giác muốn hộc máu của Mạnh Kỳ mỗi khi đối mặt với Mạnh Đình, gân của cậu chính là thẳng, nhận thức chắc chắn cái gì rất khó thay đổi, muốn tùy tiện lay động hình tượng của Yến Tuy trong lòng cậu không quá dễ dàng.

"Còn có, mỗi lần tụ tập anh ấy không đánh vài người, sẽ giống như không vui vẻ, bạo lực mười phần."

Mạnh Đình thật ra rất không thích người khác nói xấu Yến Tuy, cậu phồng hai má lên, đầu xoay xoay, vẫn như cũ nghĩ không ra biện pháp gì ngoại trừ đánh nhau, ánh mắt quét tới 4 phía, đột nhiên ngắm tới Yến Tuy đứng trước cửa sổ nhìn bọn họ, mấy buồn bực kia đột nhiên từ trong lòng cậu tản đi.

Cậu buông sợ dây của Đại Hoàng ra, phất phất tay với Yến Tuy, nụ cười trên mặt bất giác kiền xán lạn.

"Tôi biết a, Yến Tuy rất lợi hại, các anh khẳng định đánh không lại." Trên mặt Mạnh Đình hoàn toàn là tự hào, vì Yến Tuy mà tự hào.

Cho nên bọn họ liền đáng đời bị đánh?

Chân Hàm xác định Mạnh Đình ngoan thì ngoan, nhưng không có tam quan chính trực hướng về phía trước gì cả, đối với Yến Tuy có một loại tin tưởng và sùng bái gần như mù quáng, chính là cậu miệng lưỡi vô dụng như vậy cũng không đem Yến Tuy từ trong lòng cậu kéo xuống một chút thần kỳ.

Đương nhiên sự thật cùng hắn nói cũng chênh lệch khá xa, Yến Tuy đánh người, là dạy dỗ mấy người gây họa, có khi còn liên hợp với người nhà của bọn họ cùng nhau trị, không phát cáu một cái không buông tha, cũng không phải hung tàn có thể miêu tả được.

Thời gian càng lâu, trong đồng lứa bọn họ, sẽ không mấy người không sợ hãi Yến Tuy, hơn nữa anh càng ngày càng không thích cười, mỗi lần tụ tập anh đều là lạnh lùng danh xứng với thực, quả thực chính là dựa vào nhà máy năng lượng nguyên tử phát công, uy lực kinh người.

Cũng không biết có Mạnh Đình, anh có thể sát phong cảnh như vậy hay không đây.

Nhìn thấy Yến Tuy, Mạnh Đình cũng không muốn nghe Chân Hàm nói chuyện, cậu tăng nhanh cước bộ đưa Đại Hoàng trở lại ổ chó của nó, đặt Mao Cầu trên ghế sa lon, liền tiếp tục đứng dậy lên lầu tìm Yến Tuy, mà người cậu muốn tìm đang xuống lầu rồi.

"Bọn em về rồi." Mạnh Đình chờ Yến Tuy tới gần, lập tức liền đưa tay mình ra.

"Ừ." Yến Tuy trả lời, nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Vất vả rồi."

"Không vất vả," Mạnh Đình lắc đầu một cái, đã sáp tới trong ngực Yến Tuy cọ cọ người, hoàn toàn quên đi Chân Hàm đã đi cùng cậu một đường.

(Đứa nào re-up là chó)

Chân Hàm cũng không phải thật sự không có mắt như vậy, xa xa bên cửa sổ hắn đã nhận được cảnh cáo của Yến Tuy rồi, hắn đưa lưng về phía bọn họ ngồi ở trên ghế sa lon dạy mèo nhỏ, chờ Mạnh Đình và Yến Tuy thân mật đủ rồi, hai người tới đây, hắn mới nói.

"Em tới cọ bữa cơm, lát nữa cùng nhau đi."

Hắn nói xong đột nhiên thò người ra, "Cô Vương, đừng quên cơm của cháu, cháu muốn ăn cánh gà kho tàu (*)."

Hắn nói xong nhìn về phía Mạnh Đình, "Ăn qua chưa? Món sở trường của cô Vương."

Mạnh Đình nhìn hắn một cái, lại quay đầu nhìn một chút cô Vương đang mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, "Chưa, bất quá canh cà của cô Vương cũng ăn rất ngon."

Ăn hàng gặp được ăn hàng vẫn là rất có lời để nói, Chân Hàm ăn mĩ thực trong ngoài nước, nói tới cà, hắn liền biết 7 8 cách nấu, trong lúc nhất thời thao thao bất tuyệt, ánh mắt Mạnh Đình cũng càng ngày càng sáng, thèm thèm.

Ánh mắt Yến Tuy mang theo chút lãnh ý lướt qua trên người Chân Hàm, tại khoảng trống bọn họ nói chuyện, tay anh nhu nhu Mạnh Đình thấp giọng hỏi, "Em ở đây xem TV, hay là đi thư phòng với anh?"

Mạnh Đình nghe vậy liền cũng chẳng quan tâm thảo luận ăn uống với Chân Hàm nữa, cậu ngước mắt nhìn Yến Tuy, nghiêm túc nói, "Em đương nhiên cùng anh, chính là sợ em sẽ quấy rầy đến anh."

"Sẽ không," Yến Tuy mâu quang hòa hoãn chút, sau đó anh liền dắt người đi.

Chân Hàm muốn thăm dò cái gì, Yến Tuy còn có thể không biết?

Nhưng là tiến triển của anh và Mạnh Đình xa so với bọn hắn, thậm chí bản thân hắn dự liệu tới mức muốn nhanh hơn, nhanh hoàn toàn ngoài dự đoán. Hắn để ý Mạnh Đình bị người cố ý chiếm giữ nói chuyện, liền cũng không muốn che dấu.

Chân Hàm 45 độ ngẩng mặt hồi lâu, đột nhiên lại cười, thanh âm "ha ha ha" không dứt vang khắp phòng khách.

Sinh thời, hắn cư nhiên thật sự có thể nhìn thấy bộ dáng Yến Tuy ghen a, ờm, có thể tiếp tục đăng một cái vào nhóm bạn bè rồi.

(*) Cánh gà kho tàu:

30. Chương 30

Chân Hàm căn bản xác định Yến Tuy trước mắt không có thời gian lướt nhóm bạn bè, xoạt xoạt xoạt liền đăng tin tức ra ngoài.

"Mới nói hai câu, chị dâu nhỏ đã bị dẫn đi rồi, hẹp hòi."

"Hẹp hòi!!!" Cố Lãng rep đầu tiên, cơ mà loạt dấu chấm than này cũng không phải chung mối thù với Chân Hàm, hắn nói chính là bản thân Chân Hàm, hẹp hòi danh xứng với thực, thỉnh thoảng bảo y đãi khách, chỗ tới nhất định là có hoạt động, hoặc là chỗ có vé ưu đãi.

(Chỗ này tui sẽ sửa lại cách gọi bạn Lãng và bạn Hàm nhé, cách xưng hô cũng chả ảnh hưởng gì toàn cục chỉ là để dễ phân biệt thôi. Cố Lãng: hắn; Chân Hàm: y)

Rất nhiều lần hắn nhận được điện thoại của Chân Hàm, đều là mượn thẻ hội viên của hắn, bởi vì có thể giảm giá…… Hắn rất nhiều lần đều kèm theo tặng y thẻ hội viên rồi, y còn luôn có thể tìm tới chỗ hắn để mượn, Cố Lãng cũng là cực kỳ cạn lời.

Đương nhiên hắn đầu óc nóng lên xong, lập tức liền bổ sung một câu, "Tôi nói chính là Hàm tử."

Chân Hàm đăng trong nhóm bạn bè xong vẫn luôn lướt lướt lướt, bình luận bên dưới các loại điên loạn, cho tới gần thời gian ăn cơm trưa, Yến Tuy dắt Mạnh Đình xuống, y mới thu điện thoại lại.

Ánh mắt Chân Hàm từ chỗ tay giao nhau của bọn họ chậm rãi chuyển qua trên mặt Yến Tuy, sau đó trong lòng nhẹ nhàng "Đệt" một tiếng, y nhỏ hơn Yến Tuy 3 tuổi, hồi bé cùng đi ra ngoài chơi, lúc mệt mỏi y muốn Yến Tuy ôm y, Yến Tuy không chỉ không ôm, cũng không thèm dắt, thật sự bị quấy rầy tới phiền, chỉ cho y một cái chân……

Vô cùng tàn nhẫn chính là, cái kia cũng không phải là ôm y, mà là đá y, đuổi y đi…… Tính tình lạnh lùng bạc bẽo tới loại trình độ này, cũng là hiếm thấy. Đương nhiên, người Yến gia đều là kỳ ba, bản thân y cũng thế.

Nhưng còn bây giờ thì sao, lên lầu dắt người đi, xuống lầu dắt người đi…… đãi ngộ này khác nhau, đây là Yến Tuy sao. Lòng dạ đen tối, trọng sắc khinh bạn……

Chân Hàm oán thầm xong, cả người đều tràn đầy sức sống, y cũng không cần người mời mình liền tới bên bàn cơm ngồi xuống.

Đương nhiên y bữa cơm này ăn tới ít nhiều có chút tâm tắc, hai người kia anh gắp rau cho em, em gắp thịt cho anh, anh tới em lui, ngọt ngào kia, y một người sốt sờ sờ như vậy, hoàn toàn bị làm không khí a.

Yến Tuy ăn no, để bát đũa xuống, nhín về phía Chân Hàm nói, "Bác gái nói bác ấy đặt vé máy bay ngày kia trở về, bảo cậu đi đón."

Chân Hàm tiếp tục gặm xong một cánh gà, sau đó mới ngước mắt nhìn Yến Tuy một cái, lạnh lùng nói, "Em không đi."

"Về cái gì mà về, bà ấy không phải vì tên đàn ông kia cả đời cũng không định về nước đi? A……" Chân Hàm nói xong cười lạnh một cái, sau đó y lại gắp hai cái cánh gà tới trong bát, đứng dậy bưng tới ghế salon bên kia ăn.

Yến Tuy trầm mặc một chút, hiếm thấy không tiếp tục nói Chân Hàm cái gì, anh nghiêng đầu nhìn lại, Mạnh Đình một bên nhai một bên nhìn nhìn anh, nhìn nhìn Chân Hàm, hai má phình ra, ánh mắt hơi mê mang, tựa hồ rất lo lắng lại không biết cậu có thể nói cái gì.

Yến Tuy gắp lên hai cái cánh gà tới trong đĩa Mạnh Đình, hôm nay đĩa đồ ăn này không sai biệt lắm chính là cậu và Chân Hàm ăn, "Ăn đi."

Mạnh Đình nghe vậy gật đầu một cái, vùi đầu tiếp tục ăn.

Rất nhiều chuyện cậu đều không biết chân tướng, càng không tham dự chút xíu xiu, vẫn là không nên nói lung tung cái gì, cậu ngoan ngoãn không thêm phiền toái cho Yến Tuy là được.

Tính tình Chân Hàm tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, gặm xong mấy cánh gà, lại quay lại trên bàn cơm tiếp tục gặm.

Cô Vương không dùng đĩa, trực tiếp dùng bát lớn đựng cánh gà kho tàu, mắt thấy sắp bị hai người này gặm sạch.

"Trong bếp vẫn còn, ăn không đủ tôi tiếp tục bưng tới," Cô Vương hòa ái mà nói, đặc biệt có cảm giác thành tựu.

"No rồi no rồi, ăn quá đã rồi."

Ngày bình thường Chân Hàm chính là có thích món này, cũng sẽ không gặm thành như vậy, nhưng hôm nay Mạnh Đình không phải đặc biệt nể mặt nha, y liền theo cậu gặm, không cẩn thận liền ăn quá no.

Nhưng mà Mạnh Đình nhìn nhìn bát mình, ngẩng mặt nhìn về phía cô Vương, "Cháu còn muốn ăn nửa bát cơm."

Cả bữa này cậu ăn ba bát rưỡi cơm, đây còn là với điều kiện cậu gặm nhiều cánh gà, bằng không cậu chừng 4 bát cơm mới ăn no thỏa mãn.

Cô Vương đương nhiên không có không cho phép, cô tiếp tục cười mỉm mà nói, "Được thôi, được thôi."

Chân Hàm chua loét mà nhìn cô Vương, "Cô Vương, cô thích Mạnh Đình, không thích cháu a."

"Chờ ngài lúc nào cũng ăn 4 bát cơm, tôi sẽ thích ngài đi." Cô Vương Yến gia từ nhiều năm trước, cơ hồ nhìn Yến Tuy Chân Hàm lớn lên, phần tình nghĩa này tồn tại, nói chuyện tự nhiên cũng tùy tiện một chút.

Chân Hàm yên lặng nhìn bát của mình, y lớn như vậy tối đa cũng chỉ ăn tới 3 bát, ngày bình thường một bát rưỡi đều coi là nhiều rồi, muốn 4 bát cơm…… Y cảm thấy y làm không được.

Mạnh Đình xới cơm về, Chân Hàm lại liếc nhìn, nói là nửa bát, nhưng thật ra là hơn nửa bát mới đúng a, nhìn từ ngoài, hoàn toàn nhìn không ra Mạnh Đình sẽ là đại vương dạ dày a.

"Trong nồi còn có cơm, anh không cần khách khí." Mạnh Đình cũng nghĩ mãi mà không rõ Chân Hàm ăn cánh gà không khách khí, sao ăn cơm liền khách khí, bất quá y tới nhà ăn cơm, cậu nói lời này không sai đi, cậu nghĩ xong lại nhìn Yến Tuy một cái.

Yến Tuy ăn xong rồi, cũng không rời khỏi bàn, anh cầm đũa tiếp tục gắp thức ăn giúp Mạnh Đình, không nói chuyện lại vẫn như cũ quan tâm tới rất chói mắt.

Chân Hàm đứng dậy tiếp tục tới trên ghế salon nằm xác chết, làm bóng đèn lực oát không đủ, thể nghiệm này có chút khó chịu, y không muốn làm nữa.

Cơm nước xong, Mạnh Đình mang theo Đại Hoàng Mao Cầu cũng ăn no đi tản bộ, Yến Tuy tiếp tục trở lại thư phòng, Chân Hàm ở phòng khách, đợi một lát liền tới phòng của y ở Yến trạch, mặc dù không tích một tầng bụi nghiêm trọng như vậy, nhưng y quả thật có mấy năm y không về nhà cũ ở qua rồi, mặc dù chỗ y làm việc lộ trình cách nơi này chưa tới 30 phút đồng hồ.

(Đứa nào re-up là chó)

Y ở trong phòng ngồi một lát, liền lên lầu 3, bảo bác Tiêu mở cửa phòng hai vị lão nhân gia ra cho y, y cũng không đi vào, đứng ở cửa một lúc lâu, y mới đi xuống lầu.

Con người chết giống như ngọn đèn tắt, bọn họ có lẽ không để ý nữa, nhưng người sống như thế nào không để ý.

Sắc mặt Chân Hàm âm u, người lạ chớ gần, mấy người giúp việc nhìn thấy y từ trên lầu 3 xuống, vẻ mặt đều cực kỳ cẩn thận.

Nhưng Mạnh Đình ôm Mao Cầu trực tiếp lướt qua y, đi được 2 bước, mới kịp phản ứng người cậu đi qua là Chân Hàm, lại quay đầu lại nhìn y một cái, không nghĩ ra lời muốn nói, cậu nhẹ nhàng gật đầu, lại tiếp tục trở về phòng.

Đuôi lông mày Chân Hàm gạt gạt, lại đi tới thư phòng của Yến Tuy, hai huynh đệ họ hàng rõ ràng là muốn tiếp tục đề tài lúc trước ở trên bàn cơm không thể tiếp tục.

"Bà ấy trở lại làm gì?" Chân Hàm cũng không tìm chỗ ngồi, đứng trước bàn làm việc của Yến Tuy, sắc mặt đen trầm vô cùng, hiển nhiên y đối với Yến Tuy cũng có chút giận chó đánh mèo, mặc dù giận chó đánh mèo này cũng không có đạo lý gì có thể nói, nhưng y khó chịu, còn muốn nói đạo lý cái gì.

"Lúc lão gia tử lão thái bà xảy ra chuyện, bà ta không trở lại, lúc Yến thị thiếu chút nữa bị chia sẻ, bà ta không trở lại, hiện tại trở về làm gì?"

Cha mẹ cả đời yêu thương bà ta cưng chiều bà ta xảy ra tai nạn xe cộ, bà ta không trở về, căn nhà mình từ nhỏ lớn lên suýt chút nữa là bị người khác đoạt đi, bà ta cũng không trở lại, hiện tại người đã chết nhiều năm như vậy, Yến thị cũng đã ở trong tay Yến Tuy tiếp tục phát triển, bà ba còn trở về làm gì?

Hoặc là nói Chân Hàm muốn hỏi, bà ta sao còn mặt mũi trở lại!

"Nếu như anh bảo bà ấy trở lại Yến gia ở, sau này anh cũng không cần quản em gọi em họ gì ấy nữa! Em cùng anh, cùng các anh đều không quan hệ."

Nếu như không phải là lão gia tử lão thái bà Yến Tuy đối tốt với y, y thật sự muốn hoàn toàn chia cắt tất cả quan hệ với người đàn bà kia.

Yến Tuy chỉ lúc Chân Hàm tiến vào ngước mắt nhìn thoáng qua, sau đó anh vẫn luôn ký văn kiện của anh, nhìn báo cáo trên máy trên, chờ Chân Hàm nói xong toàn bộ rồi, anh mới khẽ đẩy máy tính ra một chút, thân thể nghiêng về phía sau dựa tới trên ghế, cứ như vậy nhìn Chân Hàm.

Chân Hàm cổ vươn thẳng, tự nhiên chột dạ, nhưng nếu Yến Tuy thật sự dễ dàng như vậy liền tha thứ cho bà ta, y thật sự muốn mất hết tính người.

"Tha thứ cho bà ấy hay không là chuyện của ông nội bà nội và cậu, tôi không xen vào, Yến gia…… Bà ấy sẽ không ở."

Giống như Chân Hàm suy nghĩ, bà ta không có mặt mũi ở lại.

"Tôi không tha thứ, lão gia tử lão thái bà cũng sẽ không tha thứ, nhưng đừng nghĩ khi dễ bọn họ chết rồi sẽ không nói chuyện."

Chân Hàm hé răng lên tiếng, hiển nhiên nhớ tới bà ta, chút phẫn nộ kia lại lần nữa bay lên, nửa điểm không tùy thời ánh sáng giảm đi.

"Vậy là được rồi." Thanh âm Yến Tuy vẫn như cũ lạnh như vậy, nhưng cũng khiến Chân Hàm dễ chịu chút.

"Coi trọng chị dâu, nhưng đừng lôi kéo qua."

Chân Hàm nghĩ tới lại dặn dò một câu, y sợ Yến Tuy bị gió thổi qua gối (*), vì Mạnh Đình mà hoàn toàn thay đổi.

((*) gió thổi qua gối: thông thường dùng câu này để chỉ vợ muốn nói chuyện với chồng về một vấn đề này nhưng không trực tiếp nói mà vòng qua vấn đề khác để đạt mục đích ban đầu. Còn trong trường hợp khác thì để chỉ một người muốn nhờ người chồng giúp, nhưng không trực tiếp nói thẳng với chồng mà đi sang nói với người vợ nhờ vợ nói vài lời tốt đẹp với chồng để được trợ giúp. Nói đơn giản dễ hiểu là khi chúng ta nếu muốn xin tiền mẹ thì ỉ ôi nịnh nọt các kiểu mới dẫn dắt vào vấn đề chính để mẹ chuyển tiền cho =)))))

Song lời này Yến Tuy liền không nhanh chóng đáp ứng như vậy, anh nhìn Chân Hàm, mâu quang mang theo chút cảnh cáo, ngón tay gõ trên bàn, "Giữa tôi và Mạnh Đình như thế nào, không phải cậu có thể quản, em ấy là chị dâu của cậu, thái độ gì với chị dâu, cậu hẳn là rõ ràng."

Chân Hàm thừa nhận, y giận chó đánh mèo tới càng ngày càng không có đạo lý, nhưng y vẫn như cũ không cảm thấy lo lắng của y là dư thừa, bản thân Yến Tuy không biết anh và Mạnh Đình cùng một chỗ đều biến thành cái bộ dáng gì rồi, Mạnh Đình có ảnh hưởng với anh, liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Hơn nữa Mạnh Đình…… Quá đơn thuần quá nhược, y rõ ràng chính là nhược điểm hiện tại của Yến Tuy thậm chí còn tới sau này, sớm đề phòng không phải rất có cần thiết sao.

“Được rồi, anh nói cái gì thì chính là cái đó.”

Chân Hàm đối với Yến Tuy khi còn bé còn dám chơi xỏ, sau khi Yến Tuy lên làm gia chủ không dám nữa, mấy năm này Yến Tuy bận rộn, y có khúc mắc, số lần nói chuyện như thế này cũng rất ít, Yến Tuy thay đổi hay không, y từ lâu không xác định được.

Nhưng y rất xác định chính mình, y sẽ không tha thứ cho bà ta, cũng bao gồm tha thứ người của bà ta.

Chân Hàm đứng trong thư phòng một lát, liền cũng đi ra, cự ly xuất phát thời gian không dài, y cũng không trở về phòng, tới phòng khách, Mạnh Đình bồi cô Vương ăn trái cây, mỗi há miệng ăn một trái dâu tây, cơ mà, bọn họ mới ăn cơm xong không bao lâu đi.

Chân Hàm thật sự có chút thay Yến Tuy lo lắng, Mạnh Đình thật sự sẽ không bị người ta dùng ăn uống lừa đi mất đi?

“…… Tôi đã thay xong thuốc cho bọn nó, ngài để ý một chút đừng để bọn nó đánh nhau là được.” Mặc dù Mạnh Đình chưa từng nhìn thấy Đại Hoàng và Mao Cầu đánh nhau lần nào, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hai con đều không hoàn toàn tốt, tiếp tục đánh nhau đoán chừng tới kết cục lưỡng bại câu thương.

“Còn có, bọn nó rất biết điều, ngài đừng ghét bỏ bọn nó.”

“Được, được, tôi rất thích.” Cô Vương đâu có thể trả lời một câu không được, không nói thân phận gia chủ phu nhân gì đó, chỉ với bộ dáng vừa mềm lại vừa ngoan này của cậu, cô cũng sẽ chăm sóc thật tốt thú cưng của Mạnh Đình.

“Còn có…… mẹ Yến Tuy tới, ngài giúp tôi giấu bọn nó đi.” Mạnh Đình cũng ngại quá phiền cô Vương rồi, nhưng trong nhà này, ngoại trừ Yến Tuy, cậu liền đối với cô Vương nấu cơm ăn cho bọn cậu cực kỳ có hảo cảm, trước mắt rời đi, đương nhiên cũng càng tín nhiệm cô hơn chút.

”Giấu ở đâu cũng được, đừng quẳng đi là được, thật sự không được, ngài gọi điện cho tôi và Yến Tuy, bọn tôi sẽ nhanh chóng trở về.

Cô Vương nghe không biết làm ra cảm tưởng gì, ngược lại Chân Hàm là cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Mẹ Yến Tuy bị Mạnh Đình so với hổ sói a, đương nhiên, bản thân bà ấy nếu nghe được đoạn đối thoại, đoán chừng sẽ muốn phát điên, đâu có vợ nào dám nói mẹ chồng như vậy, mặc dù nhìn từ phía Mạnh Đình, lo lắng của cậu rất có đạo lý.

“Được, được,” Cô Vương lại trả lời, nhận lấy Mao Cầu trong ngực Mạnh Đình, nhẹ nhàng nhu nhu, sau đó lại nói, “Ngài đừng lo lắng, gia chủ nói lời kia, bà ấy không dám.”

Hà Uyển có lẽ còn có thể nghĩ vài biện pháp khác để đối phó Mạnh Đình, nhưng sẽ không bắt đầu ra tay từ hai vật nhỏ này, rất nhiều người đều sợ Yến Tuy, Hà Uyển cũng sợ, chẳng qua là bà ta vẫn không cam lòng, vừa sợ vừa hận, cực kỳ phức tạp.

31. Chương 31

Mạnh Đình lúc nói chuyện với cô Vương, dư quang quét tới Chân Hàm, cậu dừng một chút quay đầu đi, nhìn y một cái, lúc Chân Hàm cho rằng cậu sẽ nói cái gì đó, cậu lại từ từ xoay đầu trở về, sau đó lại đút vào miệng mình một trái dâu tây, hai gò má tiếp tục chuyển động.

"Chị dâu ghét em hả?" Chân Hàm rõ ràng mình ở phương diện khác quả thực rất khiến người ta chán ghét, nhưng cho tới bây giờ, y hẳn là còn chưa để lộ ra với Mạnh Đình a, Mạnh Đình cũng không phải người mẫn cảm như vậy mà.

Mạnh Đình nghe vậy hơi kinh ngạc nhìn Chân Hàm một cái, nhưng vẫn là lắc đầu.

Trên mặt Chân Hàm lộ ra nụ cười, đi tới trên ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống, cằm khẽ nhếch, rất xác định mà nói, "Vậy chị dâu chính là thích em rồi." Vừa mềm vừa manh, quả nhiên dễ gạt a.

Y trong lòng hí hửng chút, lại thấy Mạnh Đình lắc đầu, nhưng không ghét lại không thích, đây là ý gì.

"Anh là em họ của Yến Tuy, tôi không ghét anh, nhưng tôi cũng không thích anh nói xấu Yến Tuy."

Lời nói thật này của Mạnh Đình phun ra, trong phòng khách tĩnh lặng, cô Vương cúi đầu mắng bé mèo một lát, nhìn thấy điều khiển TV trên bàn, lập tức mở TV, thanh âm phim bộ, không khí lúng túng đông lạnh kia trong phòng khách mới hư hư thực thực tốt hơn chút.

Nhưng cô Vương vẫn là không tán đồng nhìn Chân Hàm một cái, sao có thể ở sau lưng nói xấu Yến Tuy chứ, đừng nói Mạnh Đình không thích, ngay cả cô và bác Tiêu cũng không thích.

"Ha ha." Chân Hàm sờ sờ lỗ mũi, hỉ nộ khó phân biệt cười nói, tiếp tục nhìn lại, Mạnh Đình đã nghiêm túc xem TV với cô Vương.

"Tôi ghét anh tôi ghét anh tôi ghét anh…… ưm."

"Khụ khụ." Ánh mắt Chân Hàm lướt qua TV, thấp giọng ho một cái, thật vừa đúng lúc, chính là cảnh nam nữ chính hôn môi, y lại nhìn thoáng qua Mạnh Đình, phát hiện cậu vẫn như cũ không có thần sắc gì khó xử, trong ánh mắt lộ ra chút nghi hoặc, nội dung bộ phim tiếp tục tiến triển, nghi hoặc của cậu biến thành mờ mịt……

Chân Hàm đột nhiên cảm thấy Yến Tuy có chút cầm thú, Mạnh Đình này rõ ràng cái gì cũng đều không hiểu, xem bộ phim thanh xuân vườn trường máu chó đều có thể đoán được quá trình và kết cục, cậu đều xem không hiểu, một cảnh hôn đều nghi hoặc……

Cho nên hai người này nhìn giống như thân mật, kỳ thực vẫn dừng lại ở giai đoạn kéo kéo tay nhỏ ôm ôm nhau? Yến Tuy này cũng quá vô dụng rồi!

Chân Hàm một bên xem TV, một bên trong đầu các loại ý nghĩ bay loạn, Mạnh Đình trên ghế sa lon bên cạnh y, chính là thật sự đang xem TV, mặc dù mê mang, cậu mê mang là nội dung trong bộ phim truyền hình, tới nỗi Yến Tuy xuống lầu lúc nào, ba người quá mức chuyên chú đều không biết.

Cô Vương phát hiện Yến Tuy trước, không cần nhắc nhở, cô liền đứng dậy nhường vị trí.

Yến Tuy ngồi xuống, tay khoát bên hông Mạnh Đình, ánh mắt Mạnh Đình nhìn chằm chằm TV, thân thể liền tự giác nhích tới trên người Yến Tuy, cảnh trên TV thay đổi, Mạnh Đình cũng theo đó dời ánh mắt, cậu nghiêng đầu nhìn Yến Tuy, “Anh xuống rồi, mệt không? Khát không?”

“Không mệt, không khát.” Yến Tuy nói tay thu chặt hơn một chút, Mạnh Đình cơ hồ toàn bộ áp sát trong ngực anh.

Mạnh Đình là một nam nhân 17 tuổi bình thường, khung xương đương nhiên không tính là nhỏ, nhưng Yến Tuy lại cảm thấy vị trí trong lồng ngực của anh đặc biệt phù hợp với cậu, đúng như theo lời Mạnh Đình nói, bọn họ rất xứng đôi, xứng đôi trên các loại ý nghĩa.

Thấy Mạnh Đình còn nhìn anh, Yến Tuy lại hỏi, “Khó chịu?”

Mạnh Đình chần chờ một chút, mới gật đầu, “Còn được, chính là có chỗ có chút rất kỳ quái.”

“Đều nói chán ghét, nhưng vẫn là hôn, không phải chỉ có người trong lòng mới có thể hôn sao?”

Mạnh Đình cũng biết suy nghĩ của mình, chưa chắc người đời cho là chính xác, nhưng cậu vẫn là thẳng thắn mà nói: “Dù sao em cũng không hôn người mình ghét, em hôn anh, hôn Mao Cầu, hôn Đại Hoàng.”

Đừng nói bản thân Yến Tuy nhìn thẳng vào Mạnh Đình, ngay cả Chân Hàm và cô Vương dự thính bên cạnh trong lòng đều theo đó tê dại lên.

Bị đặt ngang hàng với Mao Cầu Đại Hoàng, cảm giác này có chút vi diệu, nhưng không thể phủ nhận mấy “Lời tâm tình” này của Mạnh Đình vẫn là rất hữu hiệu với Yến Tuy.

Anh đưa tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại nhu nhu khuôn mặt cậu, “Em nói rất đúng.”

Mạnh Đình nghe vậy lộ ra chút kinh ngạc, sau đó lại cao hứng gật gật đầu, cậu kề sát hơn chút nói, “Yến Tuy, anh nói tất cả đều đúng.”

Cảm giác được Yến Tuy khẳng định rất tốt, nếu không phải xung quanh còn có người, cậu nhất định phải hôn Yến Tuy một cái, cậu nghĩ tới liền nhẹ nhàng mấp máy môi, ánh mắt Yến Tuy cũng theo đó dời tới môi cậu.

“Khụ……”

“Khụ,” Cô Vương và Chân Hàm đều ho nhẹ một tiếng biểu thị công khai cảm giác tồn tại của mình, nhưng đều đứng lên.”

“Em quay lại toilet trên lầu.”

“Tôi mang Mao Cầu đi xem Đại Hoàng một chút.”

Hai người kia lực oát hoàn toàn không sáng như lúc trước, rốt cuộc tìm được cớ rời khỏi phòng khách dinh dính tới mức không muốn hạ người này.

Mạnh Đình nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt nhìn bóng lưng hai người kia tới lúc hoàn toàn không nhìn thấy, tay cậu liền không tiếp tục cố kỵ muốn ôm người, muốn gác chân Yến Tuy.

Hai tay chặt chẽ ôm người, chân cũng đặt ngang trên đùi Yến Tuy, luận về dục vọng chiếm hữu, Mạnh Đình trên biểu thị công khai lời nói có lẽ còn muốn thắng Yến Tuy một chút.

Yến Tuy trên mặt nổi lên nụ cười nhẹ bất đắc dĩ, lại mặc kệ Mạnh Đình tư thế ôm người vô cùng bá đạo của Mạnh Đình.

Mạnh Đình kề sát khuôn mặt Yến Tuy cọ cọ, “Vừa nãy bọn họ ở đây, em nhịn tới mức rất khổ cực mới không ôm anh, em muốn ôm thêm một lát.”

“Được,” Yến Tuy trả lời, ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt cong cong của Mạnh Đình, thoáng gần lại, môi anh liền rơi vào trên mi tâm cậu, lông mi của Mạnh Đình nhẹ nhàng rung lên, nhưng không nhắm lại, mà là chủ động ngẩng mặt lên, cười nói, “Em cũng có chịu đựng mới không hôn anh, hiện tại có thể hôn……”

Lời của Mạnh Đình chưa hỏi xong, liền khiến Yến Tuy dùng môi lấp kín miệng, trực tiếp dùng hành động của anh giải quyết nghi hoặc của Mạnh Đình.

Chân kia của Mạnh Đình không khoát lên đùi Yến Tuy tiếp tục dùng lực, cậu liền trực tiếp ngồi trên đùi Yến Tuy, cậu vốn thấp hơn Yến Tuy một chút, tư thế này vừa vặn bổ sung chút chiều cao không đúng này của bọn họ.

Hai người rời môi, tiếp tục đối diện, Yến Tuy ôm eo Mạnh Đình, Mạnh Đình bưng lấy mặt Yến Tuy, tiếp tục hôn nhau, lời lẽ chạm vào nhau, thiên lôi kết hợp với lửa, loại rung động tê dại lại khuấy động thần kinh này trong nháy mắt cuốn sạch tâm hồn, giống như hai chú nai con, reo rắc vui vẻ mà chạy nhảy như điên. *(đù cái so sánh hay lắm =.=)*

Nụ hôn kết thúc, trán hai người đỡ lấy nhau, hồi lâu mới chậm rãi mở mắt, sau đó đối diện, lại không nhịn được cười cười với nhau.

(Đứa nào re-up là chó)

Ngượng ngùng lúc thân mật nhạt hơn chút so với thường ngày, nhưng loại cảm giác ấm áp này càng ngày càng tăng, nụ hôn như vậy càng ngày càng khiến người ta nghiện rồi, đối với Mạnh Đình, đối với Yến Tuy cũng thế.

Mạnh Đình ôm cổ Yến Tuy, tựa vào đầu vai anh, bộ dáng kia còn muốn ngoan hơn Mao Cầu an tĩnh ngủ, trái tim Yến Tuy nhuyễn tới rối tinh rối mù.

Anh nhu nhu tóc Mạnh Đình, nụ cười khóe miệng cũng khó thu lại, vốn là anh cho rằng anh khả năng không nhiều thích một người, càng không khả năng phát sinh chuyện ở trong phòng khách nhà mình cùng người hôn môi.

Nhưng khó liệu, anh thích người, chuyện phát sinh không óc thể xảy ra nhất đã xảy ra, tiếp theo sau này phát sinh cái gì, ngay cả bản thân anh cũng không cách nào xác định, nhưng có thể xác định một điểm là, anh đã bắt đầu mong đợi phát sinh ngoài dự tính như vậy.

Chân Hàm quay trở lại trên lầu chỉ là một cái cớ, y ở trong phòng ngồi một chút, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, y liền đi xuống.

Nhưng tới dưới lầu, nhìn hai người vẫn như cũ ôm nhau thân mật không thể tách rời, gân xanh trên trán y bất giác nhảy lên, y độc thân, không có bạn trai có thể show, liền muốn khi dễ y như vậy ư, quá không nhân quyền đi!

"Khụ……" Y lại muốn tiếp tục ho một chút biểu thị công khai một chút cảm giác hiện hữu của mình, Yến Tuy liền xoay đầu lại, cảnh cáo nhìn y một cái.

Chân Hàm không hiểu ra sao đi tới, Yến Tuy liền bế người lên, thanh âm cũng giảm thấp xuống.

"Em ấy ngủ rồi."

"Nha nha." Chân Hàm nghe vậy lập tức gật đầu, không chỉ thanh âm ngay cả động tác cũng nhẹ hơn chút, y quay lưng, sau đó lại xoay tới, thấp giọng hỏi, "Vậy…… Còn đi không?"

Hiện tại đã 2h rồi, qua thời gian này, tới bờ biển không sai biệt lắm 4h, nghịch nước một lát, ngắm chiều tà, tiếp tục chính là biệt thự uống rượu nói chuyện phiếm, khiêu vũ ca hát mấy tiết mục tụ hội thường ngày.

Nếu như chờ Mạnh Đình tỉnh ngủ, bọn họ đi, đoán chừng ngay cả chiều tà gì ấy cũng không nhìn thấy, chọn ở bờ biển liền ý nghĩa gì nữa.

"Đi thôi," Yến Tuy dứt lời, bước đi liền đi đi ra ngoài, ở bên cánh cửa chính phòng khách, bọn họ chờ một chút, bác Tiêu xách tới một cái vali, trên tay còn có một cái áo choàng dài, bác trước mắt cẩn thận khoác tới trên người Mạnh Đình trong ngực Yến Tuy, lúc này mới thối lui hai bước.

Yến Tuy trong chớp mắt ôm người đi ở phía trước, Chân Hàm và bác Tiêu đi theo phía sau 2 bước.

Bác Tiêu đưa vali cho Triệu Binh, Triệu Binh đặt nó vào phía sau, Yến Tuy ôm Mạnh Đình đã ngồi vào chỗ phía sau, Chân Hàm cũng đã ngồi xong ở vị trí phó lái.

Bác Tiêu lại tiếp tục thối lui hai bước, khẽ khom người đưa mắt nhìn xe bọn họ đi xa, hồi lâu sau, bác vô cùng trên gương mặt nghiêm túc, lộ ra chút mỉm cười.

Gia chủ của bọn họ thật sự rất thích gia chủ phu nhân a, giống như hai vị chủ cũ của bác ngày trước. Như vậy mới tốt, tốt như vậy a.

Xe có rèm che lái trên đường nhựa ven biển, kỹ thuật lái xe siêu cao của Triệu Binh hôm nay được phát huy, chính là rẽ hắn cũng tận lực lái ra cảm giác làn xe thẳng tắp, xe tốt đường không tồi, càng không có thanh âm loạn thất bát tao gì, Mạnh Đình ở trong ngực Yến Tuy hoàn toàn ngủ ngon giấc.

Ngược lại Chân Hàm có chút kìm nén hỏng rồi, y ở trong nhóm bạn bè, đăng một loạt icon [than thở], có thể thấy được biệt khuất.

Vốn là y muốn đi với Yến Tuy Mạnh Đình, là cảm thấy có thể một đường thỏa thích tán gẫu, nhưng duy nhất có Mạnh Đình nguyện ý nghe y nói chuyện, lại chưa xuất phát đã ngủ thiếp đi trong ngực Yến Tuy rồi.

Không cần Yến Tuy cảnh cáo, y cũng không dám gây ra tạp âm, trong nhóm bạn bè lướt lướt lướt, mắt thấy rốt cục nhịn đủ rồi.

Yến Tuy nhìn đồng hồ đeo tay một chút, thời gian Mạnh Đình ngủ có nửa tiếng, anh đưa tay nhu nhu đầu lông xù của cậu trong ngực, muốn lay tỉnh người, nhưng Mạnh Đình chỉ là cọ cọ tay anh, cúi đầu lẩm bẩm một câu gì đó, lại tiếp tục "vù vù" ngủ.

Giữa lông mày cậu đều là an hòa, ý chí gọi tỉnh người của Yến Tuy đột nhiên liền không kiên định như vậy nữa.

Mạnh Đình vẫn luôn ngủ không tốt, trước mắt hiếm khi ngủ tới không tệ, liền thuận theo cậu đi.

Nghĩ như vậy, Yến Tuy cứ tiếp tục ôm chặt người ngủ, thỉnh thoảng vỗ vỗ, Mạnh Đình lại hoàn toàn ngủ say.

Xe có rèm che dừng lại trước biệt thự ba tầng ghép lại, đứng ở trước biệt thự liền có thể nhìn thấy một bờ cái màu vàng, xa xa nhìn thấy một đám nam nhân chỉ mặt quần biển chạy tới, ở lại trong biệt thự tán gẫu, nghe được động tĩnh cũng ùn ùn đi ra.

Chân Hàm xuống xe trước, có vài người lập tức chào hỏi y.

"Hàm tử, sao cậu……"

Nhưng động tác đầu tiên Chân Hàm xuống xe, chính là cái biểu tình y đăng ở trong nhóm bạn bè, ngón trỏ hướng lên môi một chút, biểu tình hết sức nghiêm túc, người nói chuyện với y âm lượng có thể thấy được mà hạ thấp xuống.

"…… Ngồi xe ông chủ Yến tới?"

Triệu Binh xuống xe, đi tới vị trí chỗ ngồi phía sau, mở cửa xe ra, còn gò má dựa vào lồng ngực Yến Tuy, cái này có thể nhìn ra cái trò hay gì mới là lạ

Đây là rõ rành rành diễn dịch cái gì mà "Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai" lại còn "Do bão tỳ bà bán già diện", vốn chỉ tò mò vợ của Yến Tuy là bộ dáng gì, hiện tại biến thành cào tim cào phổi mà tò mò.

(Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai: hết lời mời mọc mới chịu ra

Do bão tỳ bà bán già diện: tay ôm tỳ bà che khuất nửa gương mặt =>> đây là hai câu thơ trong bài "Tỳ bà hành" của Bạch Cư Dị)

Đám người này há hốc mồm muốn nói chuyện, tại thời điểm ánh mắt Yến Tuy quét tới, toàn bộ đông đặc lại ở chỗ cổ họng, kém chút nữa nhịn chết chính mình.

Bọn họ chỉ biết là không thể nói chuyện, còn chưa biết rốt cuộc tại sao không thể nói, bọn họ không dám chớp mắt với Yến Tuy, hướng về phía Chân Hàm, ánh mắt cũng muốn co rút, Chân Hàm vẫn là mím môi lắc đầu không muốn tiết lộ.

Y bị đè nén một đường, tự nhiên cũng phải nhường bọn họ hảo hảo cảm thụ một chút cảm giác chua loét muốn nói không thể nói.

"Yến Tuy! Cậu ông chủ này mới đến thế này, mặt trời cũng muốn xuống núi rồi, cậu nhìn không thấy rồi!"

(Đứa nào re-up là chó)

Cố Lãng ở lầu 2 nhìn không thấy Yến Tuy và Mạnh Đình, nghiêng ra nửa người, kéo dài cổ, chỉ sợ Yến Tuy bọn họ nghe không được âm thanh của hắn, rống chính là thống khoái.

Mạnh Đình ngủ hai tiếng, kỳ thực không sai biệt lắm cũng nên tỉnh, chẳng qua là Yến Tuy ôm, bản năng khiến cậu an tâm, chính là ý thức mơ mơ hồ hồ, cậu cũng muốn ỷ lại thêm một chút.

Mà trước mặt bị một tiếng rống này của Cố Lãng, cậu nửa tỉnh nửa mê mơ hồ liền cũng không thấy, thân thể hơi hơi cứng đờ, cậu chậm rãi mở mắt ra, sau đó liền chống lại rất nhiều ánh mắt biệt khuất lại hiếu kỳ.

Cậu lại tiếp tục cứng ngắc một chút, mâu quang hơi có chút lúng túng nâng lên, quét tới gò má Yến Tuy, trái tim cậu mới một lần nữa ổn định lại.

"Yến Tuy, sao thế?"

Mạnh Đình hạ thấp giọng hỏi.

"Không có chuyện gì, còn mệt không, muốn ngủ tiếp tục ngủ."

Mâu quang Yến Tuy hạ xuống, chút lạnh lẽo kia nhìn Cố Lãng chợt tản đi chút, mặc dù những người khác hoàn toàn cảm giác không ra chút khác biệt này.

Tay Mạnh Đình tiếp tục nắm chặt cổ Yến Tuy, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, "Em không mệt, chúng ta đâu là ở đâu?" Kỳ thực cậu còn muốn hỏi, mấy người xung quanh sao đều nhìn chằm chằm Yến Tuy của cậu a.

"Bờ biển Tây Giao, chúng ta đã tới."

Yến Tuy nói nhấc chân tiếp tục đi vào, chính là Mạnh Đình thức dậy, anh cũng không có ý tứ đặt người xuống.

Mạnh Đình nhìn ánh mắt vô cùng kỳ quái của mấy người đó, có chút lo lắng Yến Tuy bị cướp đi, ý xấu với Yến Tuy như vậy, liền cũng không nói mình tới rồi, mấy lời kiểu như vậy.

Mà người vây xem biểu tình cũng từ mạc danh nhất trí, biến thành các loại quái dị nổi lên.

Đây là Yến Tuy? Cuồng sủng vợ này là Yến Tuy?

Khoảng cách lần trước Cố Lãng tổ chức tụ hội mới mấy ngày, sao lại có loại chuyện ly kỳ này phát sinh chứ.

Cố Lãng tự cảm thấy phạm sai lầm, cũng không dám ở lầu hai nghển cổ nhìn trời, hắn lò dò đi xuống, cầm chìa khóa, tự mình dẫn Yến Tuy Mạnh Đình tới phòng đã chuẩn bị cho bọn họ.

"Chị dâu nhỏ đừng để ý, bên ngoài đều là mấy đứa bạn của tôi và Yến Tuy, cậu trước tiên nghỉ ngơi chút, lát nữa ra ngoài, tôi không, là ông chủ Yến giới thiệu cho cậu."

Cố Lãng dứt lời, liền lùi lại ba bước, rời khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại.

Mạnh Đình hậu tri hậu giác mà buông tay ôm cổ Yến Tuy ra, "Hoàn hảo hoàn hảo." Cậu thở ra một hơi.

"Hoàn hảo cái gì?" Yến Tuy cẩn thận đánh giá thần sắc của Mạnh Đình, thấy trên mặt cậu cũng không có bộ dáng không thoải mái gì, lúc này mới đặt người trên ghế salon duy nhất trong phòng, nhưng vẫn như cũ duy trì tư thế ôm người, rút tay mình ra.

"Hoàn hảo không phải người xếp hàng muốn gả cho anh."

Mạnh Đình nói lại đi tới cọ cọ mặt Yến Tuy, "Anh là người của em."

Mâu quang Mạnh Đình sáng trong lại sạch sẽ, lời này cậu vừa nói, chọc một cái chọc trúng chuẩn xác Yến Tuy.

Anh đưa tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, ánh mắt hoàn toàn nhu hòa, anh nói nhỏ, "Biết rồi."

"Anh là người của em."

"Ừ." Mạnh Đình gật đầu, lại sáp tới hôn một cái lên mặt Yến Tuy, lúc này mới hoàn toàn buông tay cậu cường thế ôm người ra.

Cậu đứng dậy đẩy cửa sổ ra, "Nơi này chính là bờ biển a, thật xinh đẹp."

Biển màu xanh nhạt sạch sẽ, đá ngầm màu đen, bờ cát màu vàng, gió biển vừa ấm lại vừa mặn, tiếng sóng biển chợt xa chợt gần, Màu da cam sáng rỡ chiếu nghiêng mà đến, cả người Mạnh Đình đều bao phủ trong quang ảnh màu hồng cam, tóc cậu hơi cuộn lại, theo gió bắt đầu khởi động, so với sóng biển còn muốn nhu hòa hơn chút.

Yến Tuy nhìn tới xuất thần, Mạnh Đình đột nhiên quay đầu sang, khuôn mặt hơi màu đỏ của ánh chiều tà, lông mi thật dài, lưu lại một một đường viền phác họa, đôi môi màu anh đào không thay đổi kia, giật giật,

cậu nói, “Xinh đẹp giống như Yến Tuy anh.”

Ta muốn nói là chắc đợt tới đây ta sẽ không up chương đều đặn được =.=” đừng quên ta nha

32. Chương 32

Hai sự vật hoàn toàn không thể so sánh với nhau bị Mạnh Đình cưỡng chế đặt vào cùng nhau, ít nhiều hẳn cảm thấy kỳ cục, nhưng thần sắc của Mạnh Đình, ánh mắt của cậu lại đều tràn đầy sức thuyết phục khiến người ta không nhịn được tin tưởng cậu.

Bị Mạnh Đình so sánh như vậy, Yến Tuy hoàn toàn thăng không nổi bất cứ không nguyện ý nào.

Mạnh Đình thấy Yến Tuy cứ như vậy nhìn cậu không nói lời nào, cậu liền cũng hoàn toàn xoay người lại, tiếp theo, cậu đi tới, dắt tay Yến Tuy, kéo anh tới bên cửa sổ.

“Đẹp không?”

“Đẹp.” Yến Tuy trả lời, vươn tay qua, kéo Mạnh Đình tới trước người, tay anh vòng qua, cằm đặt trên đầu vai cậu, gió biển từ từ thổi qua, anh chậm rãi nhắm mắt lại.

Mạnh Đình khẽ nghiêng đầu nhìn Yến Tuy một chút, đôi môi nhẹ nhàng cọ qua gò má anh, thoáng dừng lại, cậu lại quay lại, gương mặt đỏ hơn một chút, nhưng tay cậu đã vững vàng đem tay Yến Tuy khoát lên ngang hông cậu cầm trụ.

Lông mi Yến Tuy hơi hơi mở ra, lại chậm rãi nhắm lại, khóe miệng câu lên nụ cười, tâm tình so với chiều tà trên biển này còn muốn tốt hơn.

Hồi lâu, Yến Tuy ở bên tai Mạnh Đình nói nhỏ, “Chúng ta tới biển đi một chút?”

“Được.”

Bọn họ mở cửa đi ra ngoài, một đám người đi dạo ở hành lang lầu hai, tất cả toàn bộ xoay người lại, ánh mắt quét a quét, tựa hồ muốn phát hiện chỗ nào đó không thích hợp rất nhỏ trên người Yến Tuy Mạnh Đình, đáng tiếc cũng không có.

Mạnh Đình chống lại ánh mắt của bọn họ, loại kích thích tứ chi đồng thời sử dụng đem Yến Tuy vững vàng

ôm lấy lại vùng lên này, tay nắm lấy Yến Tuy lặng lẽ nắm chặt. *(ẻ m ghen m à đá ng y ê u vl v ậ y U_U)*

Yến Tuy nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình một cái, cho rằng cậu bị mấy người này nhìn có chút khẩn trương.

"Đây là Mạnh Đình, chị dâu của các cậu."

"Chị dâu!" Năm người ở trên hành lang há miệng, bất kể giọng lớn giọng nhỏ, gọi hay không, một tiếng "Chị dâu" này nghe hết sức chỉnh tề.

"Chung Minh em biết, cậu ấy là Kỉ Khả, cậu ấy là Tiếu Minh."

Yến Tuy chỉ chỉ ba người đối diện bọn họ, giới thiệu cho Mạnh Đình.

"Chào các anh." Mạnh Đình chào hỏi, ánh mắt mang theo chút thành khẩn, vừa vặn đề phòng không tự chủ trên người vẫn như cũ không tản đi.

Cảm giác này giống như bánh màn thầu trắng lớn cậu thích nhất ôm trong trong ngực, trong đám người không biết có đói bụng hay không kia, cậu có thể ngửi thấy được mùi vị vừa ngon lại vừa thơm, nhưng lại sợ ai đó tới gần cũng ngửi thấy được, xoay người lại liền muốn đoạt với cậu.

(Đứ a n à o re-up l à ch ó)

Đương nhiên cậu biết Yến Tuy không phải là bánh màn thầu trắng lớn, nhưng cậu thích Yến Tuy a, mẹ Yến Tuy đều nói rồi, muốn gả cho anh từ thành Nam xếp hàng tới thành Bắc đều xếp hàng không hết, vậy có bao nhiêu người, sẽ cho cậu gặp phải xác suất quá lớn.

Cậu rất lo lắng a.

"Tôi là Thạch Hạc, chị dâu giống như ông chủ Yến gọi tôi là Thạch Đầu *(t ả ng đá)* là được rồi," Một nam nhân cao lớn phía sau Chung Minh, không cần Yến Tuy mở miệng, hắn liền tự giới thiệu mình, sau đó hắn một khuỷu tay đụng một cái nam nhân bên cạnh hắn tướng mạo tinh xảo hơn hắn bội phần.

"Sư huynh, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có thể uống rượu mừng của anh rồi."

Nam nhân tây trang màu đen áo sơ mi trắng kia, da trắng, hào hoa phong nhã, nói chuyện tương đối hòa khí.

"Tôi là Vinh Nam, cùng một người hướng dẫn với sư huynh, sư huynh là đệ tử mà thầy của chúng tôi thích nhất, tụ hội hàng năm đều phải khen anh ấy một lần."

“Yến Tuy rất tốt.” Mạnh Đình gật gật đầu, nhưng tay cậu nắm Yến Tuy chặt hơn, Vinh Nam này mặc dù chưa cho cậu cảm giác mơ ước Yến Tuy mãnh liệt như Tô Tư Vũ, nhưng cậu vẫn cảm thấy hắn có vấn đề, hơn nữa, mọi người đều gọi cậu là chị dâu rồi, chỉ có hắn không gọi.

Yến Tuy khẽ gật đầu một cái với bọn họ, ”Tôi mang Mạnh Đình tới bờ biển đi dạo chút, lát nữa trở lại.

Anh nói như vậy, năm người kia xếp thành hàng, tự nhiên nhường ra vị trị.

Vinh Nam chần chờ, cũng tránh ra, sau đó đưa mắt nhìn Yến Tuy dắt Mạnh Đình đi xa.

“Oimeoi, chị dâu của chúng ta sao lại ngoan như vậy chứ, muốn sờ một cái quá.”

Thạch Hạc thầm nói ra tiếng lòng bản thân, lại cười ôm trụ vai Chung Minh trước người hắn, tay vừa nhấc lên trực tiếp nhu tóc Chung Minh, tóc chị dâu sờ không được, chỉ có thể thông qua các anh em.

Chung Minh thần sắc mông lung, sau đó đẩy mặt không vui mà bắt đầu chống cự, “Thạch Đầu, cậu dám sờ a, đầu tôi cậu cũng dám sờ?”

“Tui liền sờ nè……”

Mấy người khó được tụ tập chung một chỗ vừa đánh vừa nháo, điên loạn, ác liệt, nhưng không thể phủ nhận thành ý ngàn dặm vạn dặm chạy về Hải Thành của bọn họ.

Yến Tuy và Mạnh Đình ở dưới lầu nghe được tiếng gào thét của Chung Minh, mấy người chơi đùa, bất quá bọn họ cũng không dừng lại, ra khỏi biệt thự liền đi tới bờ cát.

Cát mịn mềm mềm dẫm dưới chân, loại cảm giác này rất đặc biệt, cước bộ của Mạnh Đình khi nặng khi nhẹ, chơi tới rất vui vẻ.

Cậu đột nhiên cúi người bốc một nắm, “Rất mềm nha.”

Tay cậu chậm rãi mở ra, cát mịn kia từ giữa ngón tay cậu từ từ trượt xuống, khiến Yến Tuy có một loại kích thích ôm cậu.

Anh tiến lên một bước, nhẹ nhàng kéo liền kéo người tới trong ngực ôm lấy, lúc này mới thì thầm hỏi, “Nghĩ gì thế?”

“Gió thật lớn, thổi sạch cát của em rồi.”

Chuyện bi xuân thương thu, Mạnh Đình làm không được, cậu mở to hai mắt cũng là có nguyên nhân, "Còn thổi vào mắt em rồi."

Cậu ngẩng đầu nhìn Yến Tuy, trong hốc mắt đã tích một tầng hơi nước, ướt nhẹp.

Rõ ràng là tự mình nghĩ quá nhiều, kém chút nữa phun ra ô long (chửi thề), nhưng bị Mạnh Đình nhìn như vậy, Yến Tuy vẫn là mềm lòng.

Anh buông tay khoát lên phía sau lưng Mạnh Đình ra, nâng mặt Mạnh Đình lên, lại kề sát vào chút, "Nhịn chút, đừng chớp mắt."

"Ừ." Mạnh Đình trả lời, ngoan ngoãn ngẩng mặt, nhẫn nại kích thích mãnh liệt muốn nhắm mắt, lông mi mắt không chịu khống chế khẽ run, cặp mắt phong tình hoa đào kia nhìn một cái không xót gì.

Hầu kết Yến Tuy lăn lăm, sau đó mới cưỡng chế bản thân chuyên tâm chút, anh cẩn thận đánh giá mắt Mạnh Đình, sau đó thổi một cái lên mắt trái bị dính cát, "Chớp mắt, lại mở ra anh nhìn chút."

Mạnh Đình nghe vậy ngoan ngoãn mở ra, nhưng lông mi hốc mắt cậu cũng ướt theo, chóp mũi hơi xót, tong lòng không ủy khuất, nhưng vẻ mặt cực kỳ ủy khuất đáng thương.

Yến Tuy càng thêm đau lòng, anh lại thổi liền hai cái, "Lại chớp mắt."

"Được chưa?"

Mạnh Đình chớp mắt một cái lại chớp mắt một cái, cảm giác một lúc lâu, mới gật đầu, "Được rồi."

Cậu giơ tay lên muốn lau nước mắt, tay lại bị Yến Tuy bắt được.

"Đừng lấy tay lau."

Yến Tuy nói xong từ trong túi áo tây trang lấy ra một chiếc khăn lụa, một tay khác nâng cằm Mạnh Đình, cẩn thận mà lau cho cậu.

"Cát có thể nghịch, bất quá phải cẩn thận một chút, dính vào mắt sẽ không tốt."

Mạnh Đình không có trả lời, cứ như vậy nhìn Yến Tuy, phong cảnh bờ biển vẫn như cũ rất đẹp, nhưng lại không đẹp bằng Yến Tuy nói chuyện với cậu. Ờm, Yến Tuy của cậu đẹp nhất.

Hai người đứng trên bờ cát, tà dương chiếu nghiêng kéo bóng người tới rất dài.

Bọn họ cũng không đi xa lắm, chính là đứng ở lầu hai của biệt thự cũng có thể xa xa nhìn thấy thân ảnh của bọn họ, từ ban đầu Yến Tuy chủ động ôm người, tất cả vui chơi đều tự giác an tĩnh lại, mọi người đều ngốc ngây người mà nhìn.

Mặc dù không biết Yến Tuy nói cái gì với Mạnh Đình, nhưng cái này còn cần chứng thực cái gì? Không ngoài ý muốn chính là anh anh em em lời ngon tiếng ngọt, còn có hoàn toàn bỏ qua hành động thân mật của bọn họ, Yến Tuy cúi đầu thổi mắt cho Mạnh Đình, bọn họ đều cho rằng hôn nhau.

Lúc bọn họ muốn đầu mặt đau trứng muốn thu hồi lại ánh mắt, hai bóng người kia lại tiếp tục hợp vào chút, bất quá lúc này giống như là Mạnh Đình hôn Yến Tuy.

"Oimeoi, con cũng muốn yêu đương, con mới không muốn bị ngược."

Thạch Hạc tru lên, lại tiếp tục ôm cổ Chung Minh, "Hai chúng ta thấu hợp chút như thế nào?"

Chung Minh nghiêng mắt qua, "Được a, cậu trước tiên đánh thắng được cha tôi, tôi liền cùng cậu thấu hợp."

"Ha ha." Thạch Hạc cười ha ha, thu tay mình lại, hắn lại nhìn về phía Chân Hàm, "Hàm Tử, chúng ta thấu hợp nha, ông chủ Yến thật là quá đáng! Chúng ta phải dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân (*).

(Dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân: dùng phương pháp của người để trị lại người đó, gần nghĩa với câu "Gậy ông đập lưng ông" của VN mình. Nguồn: blogcafesang)

Chân Hàm nghiêm túc nhìn Thạch Hạc một cái, sau đó quăng một câu, "Cậu quá xấu."

Thạch Hạc liền trúng hai súng, đau thương lùi về phía sau hai bước, thần sắc cực kỳ bi thương.

"Được rồi, được rồi, có cái gì đẹp chứ, còn chưa bị ngược đủ sao?"

Cố Lãng lớn tiếng nói, nhưng thần sắc hắn chính là bộ dáng bị ngược thảm, trốn được sơ nhất, trốn không được 15 a, làm xong chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn là không có ngờ tới Yến Tuy sẽ tàn ác vô nhân đạo như vạy, không biết đám đàn ông độc thân bọn họ ở đây sao!

Thật ra Mạnh Đình cũng không có thân mật người, cậu chỉ là sợ tiếng sóng biển quá lớn, Yến Tuy nghe không được lời của cậu, ghé sát hơn một chút thôi.

"Em thích anh, rất thích rất thích."

Con ngươi của Mạnh Đình được tà dương chiếu tới cực kỳ xinh đẹp, ánh mắt nhìn Yến Tuy chăm chú tới

giống như liền chỉ có thể chứa được anh.

Sự thật cũng là như thế, Mạnh Đình giờ phút này hoàn toàn quên mất mình ở đâu, trái tim trong lồng ngực cậu đập từng cái từng cái cực kỳ rõ ràng, tim đập này là vì Yến Tuy mà có, không có hôn môi, không có tim đập lúc an ủi lẫn nhau quá mức kích động mà có, Yến Tuy cũng chỉ là nói chuyện với cậu, nhìn cậu, nhịp tim của cậu liền tăng lên.

Giờ khắc này người khác nói, cậu liền biết cậu đây là động tâm rồi, động tâm đạo lý nguyên nhân đơn giản nhất cũng nói không rõ ràng nhất.

Cậu trước kia chưa từng thích người, sau này cũng không có khả năng lớn tiếp tục thích người khác.

Cậu hiện tại và sau này đều thích Yến Tuy, cậu vô cùng xác định điểm này.

Lời lẽ văn hoa của Mạnh Đình quá thiếu thốn, cậu không biết hình dung mình đối với thích một người như thế nào, chỉ có thể không ngừng lặp lại từ thích, nhưng cái này liề so với bất cứ tu từ nào đều muốn động lòng người hơn.

Tiếng sóng biển lúc thì ồn ào náo động lúc lại đi xa, Yến Tuy thậm chí không có cách nào xác định nhịp tim của mình là thay đổi nhanh hơn, hay là thay đổi chậm đi, loại cảm giác này rất đặc biệt, giống như thế giới của anh trong nháy mắt thu nhỏ, thu nhỏ tới mức anh chỉ có thể nhìn thấy trước mắt.

(D ù t kh ô ng mu ố n nh ư ng t v ẫ n ph ả i h á t l ạ i c â u n à y: C ả th ế gi ớ i b ỗ ng ch ố c thu b é l ạ i v ừ a b ằ ng m ộ t ch à ng trai =)))))))

Hồi lâu đi qua, anh nhẹ nhàng cười với Mạnh Đình một tiếng, sau đó cầm lấy tay cậu, mười ngón tay đan xen nắm trụ, hai người tiếp tục bước chậm trên bờ cát đầy tà dương.

Lần tụ hội này tới tổng cộng có khoảng 30 người, đám bạn của Yến Tuy hiện tại tính toán tới không sai căn bản đều tới, không khí sôi động trước nay chưa có, mặc dù Yến Tuy tiếp tục mà cuồng ngược đám người, cũng không thể ngăn cản tâm bát quá bùng cháy hừng hực của bọn họ.

Cố Lãng và Chân Hàm hơi biết nhiều hơn chút, đã bị mọi người thay nhau thẩm tra qua vài lần, nhưng tin túc về Mạnh Đình vẫn là rất ít ỏi, ngoại trừ thân phận con riêng Mạnh gia cái này dân chúng đều biết, những cái khác hết thảy không biết.

Hôm nay thấy người, giống như trong bức ảnh Yến Tuy đăng, tuổi nhỏ, vừa ngoan vừa mềm vừa đáng yêu, nhưng thật sự rất khó tin Yến Tuy sẽ thích kiểu này, không phải nói loại tính cách này của Mạnh Đình không tốt, mà là thật sự rất không ăn khớp với Yến Tuy a.

"Chỗ nào không ăn khớp, chị dâu của chúng ta rất tốt," Chân Hàm đột nhiên nói hơi uyển chuyển trách móc Vinh Nam một chút, cậu ta ghét bỏ thì ghét bỏ, đâu chịu được người ngoài nói xấu Mạnh Đình.

Y quét Vinh Nam một cái, cũng không muốn truy cứu hắn ta rốt cuộc là dựa vào cái gì nói ra lời trong lòng này, y trách móc xong rồi, lại tiếp tục chuyện đang làm trên tay, rửa bát, đây là lần thứ ba y rửa bát, trước mắt y phân vân có nên rửa lần thứ tư hay không.

"Không phải không tốt, chính là đau lòng sư huy mấy năm nay không dễ dàng, trước mắt còn một đứa nhỏ tính tình……" Lời của hắn tới đây liền không tiếp tục nữa, Yến Tuy đã dắt Mạnh Đình trở lại.

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, ý vị sủng nịch không cần nhiều lời, càng hiếm thấy chính là nụ cười khóe miệng anh, anh cực kỳ ít cười như vậy, nhưng đối với Mạnh Đình đây là biểu tình anh thường có nhất.

Nếu như thận sự đau lòng Yến Tuy mấy năm nay không dễ dàng, giờ phút này hẳn là cản thấy vui mừng.

Người cả đời này, có thể tìm được người khiến mình phát ra nụ cười từ nội tâm muốn, cũng không dễ dàng. Nhưng hiển nhiên Yến Tuy vận khí không tệ, tại thời điểm thích hợp nất, gặp được người có thể mang tới nụ cười cho anh.

"Ông chủ Yến, chị dâu mau tới, chúng ta hôm nay ăn BBQ, ai cũng phải động tay."

Cố Lãng lớn tiếng nói, lúc Mạnh Đình ngước mắt nhìn sang, hắn cười hì hì nói, "Chị dâu ngoại lệ, cậu muốn ăn cái gì, bảo ông chủ Yến nướng cho cậu."

"Sẽ rất khó sao? Tôi cũng muốn nướng cho Yến Tuy ăn."

Ánh mắt Mạnh Đình quét một vòng, cũng không biết mình tay chân vụng về có làm tốt được hay không."

"Không khó không khó." Cố Lãng nhịn xuống kích thích ôm tim, hắn phát hiện Mạnh Đình so với Yến Tuy còn muốn không biết tiết chế mà show hơn a, hết lần này tới lần khác cậu chân thành tới hoàn toàn không biến chính mình nói lời gì đâm thủng lòng người a.

(Đứ a n à o re-up l à ch ó)

Hắn không có người nướng cho hắn ăn, Cố Lãng ôm trái tim nhỏ gào khóc, tiếp tục nói, "Nguyên liệu nấu ăn rửa sạch, dùng xâu……"

"Hử?" Mạnh Đình nghe tới nghiêm túc, phát hiện Cố Lãng đột nhiên không nói nữa, nhẹ nhàng mà nghi ngờ một cái.

Cố Lãng chạm phải ánh mắt Yến Tuy, thân thể đều cứng ngắc chốc lát, hắn lẩm bẩm nói, "Ông chủ Yến biết, cậu ấy chỉ cho cậu đi."

Lời này phun ra, ánh mắt Yến Tuy cuối cùng từ trên người hắn dời đi, Cố Lãng quay người đi, khuôn mặt nhăn nhó muốn khóc lên rồi, hắn một chút cũng không muốn trở thành đối tượng chú ý trọng điểm sau này của Yến Tuy, hắn còn muốn thừa dịp thanh xuân vừa vặn, hảo hảo chơi đùa đây.

Mạnh Đình nghe vậy trên mặt tràn ra chút vui mừng, cậu quay đầu lại nhìn Yến Tuy, nói nhỏ, "Anh dạy em?"

"Anh dạy em."

Yến Tuy nói liền lôi kéo Mạnh Đình hướng tới rãnh nước, vừa nãy đã chơi đùa bên ngoài một hồi, rửa tay một chút, rất cần thiết nha.

Mạnh Đình chính là vẫn chưa có động tác gì, Yến Tuy đã thuần thục vén tay áo lên cho cậu, Mạnh Đình ngước mắt nhìn Yến Tuy một chút, liền ngoan ngoãn đứng không nhúc nhích, để Yến Tuy có thể giúp cậu.

Hai tay áo đều kéo lên, Yến Tuy trước tiên mở khoá vòi nước, sau đó mới lôi kéo tay Mạnh Đình tới dưới vòi nước, xoa xoa lại nhu nhu, lại thêm chút nước rửa tay, Mạnh Đình không lộn xộn, Yến Tuy rất nhanh đã giúp cậu rửa tay sạch sẽ, lại lấy khăn ra, giúp cậu lau khô.

Chuyện đã xong rồi, anh mới bắt đầu tự rửa cho chính mình, sau đó khăn tay bị Mạnh Đình cầm lấy, "Em giúp anh."

Cậu nói liền giúp Yến Tuy lau sạch tay, lại cẩn thận đem khăn cất vào túi, cậu nói "Về nhà em giúp anh giặt."

"Được."

Yến Tuy có thể cảm giác được tâm tình muốn báo đáp của Mạnh Đình, cái cảm giác ấy thật sự rất ấm áp, anh căn bản không thể cự tuyệt.

Người chung quanh đã không muốn nhìn bọn họ nữa, chỉ là rửa rửa cái tay, bọn họ đều đem mọi người ngược một lần, thật sự quá tàn nhẫn rồi.

Yến Tuy dạy Mạnh Đình đem nguyên liệu nấu ăn xiên qua, lại thêm một chút muối, sau đó liền để trên vĩ nướng nướng, Yến Tuy cũng không phải làm quá tốt, nhưng quy trình cơ bản vẫn biết, anh mang theo Mạnh Đình chủ yếu là phụ trách xiên thức ăn mà thôi.

Một bên kia còn mời đầu bếp chuyên gia tới, bọn họ buổi sáng đều bắt đầu lấy heo sữa quay, còn có chút hải sản tươi sống, mùi thơm bay lên, dù đang không đói bụng cũng cảm thấy thèm ăn nha, huống hồ ngày hôm nay bọn họ chơi chơi nháo nháo, tất nhiên là đang đói bụng rồi.

Cố Lãng mang theo vài người, đem cái bàn dài có thể chứa mọi thứ cần thiết đặt tại trước biệt thự, sau đó lại đem bàn ghế đến xung quanh, đĩa dao chén nĩa cùng rượu đều mang lên, các loại hoa quả cũng mang lên, bộ dụng cụ nướng cũng bưng lên, cuối cùng là heo sữa quay nóng hổi.

"Rồi rồi, mọi người đừng bày biện làm gì."

Chân Hàm thấy cũng không cần bày cho đẹp mắt làm gì, ai dám xằng bậy mà bắn nước hoa quả lên mặt y, y liền cùng người đó đánh nhau nha.

Bọn họ muốn chính là tuỳ ý, không cần bày biện đẹp mắt làm gì.

Đầu bếp mang theo người đến trợ giúp, liền đem heo sữa mang xuống, sau một phen bày bày tính tính, tất cả nguyên liệu cần nướng đều đã xiên xong, phụ trách nướng, cũng đã nướng hai đĩa lớn.

"Đến đến đến, tất cả cùng ngồi xuống, bọn họ nướng, chúng ta ăn trước đi."

Yến Tuy nghe vậy liền mang theo Mạnh Đình đang ở chỗ rãnh nước, cũng đi lại đây.

Chân trời chỉ còn một điểm sáng nhỏ, mà độ sáng vẫn như cũ có thể nhìn rõ ràng, tiếp theo, Cố Lãng bật lên một cái công tắc, cả một vùng bỗng nhiên trở nên sáng rỡ.

Mọi người đều đi tới ngồi xuống, Yến Tuy ánh mắt quét tới, sau đó nói, "Ăn đi."

May mà trong miệng không có rượu, bằng không có lẽ đã sặc mà phun ra rồi nha, ít nhất thì, anh nên nói cái này cái kia chứ, hai chữ "Ăn đi" là muốn làm sao đây.

Tâm lý những người khác đều là oán thầm, bất quá Mạnh Đình lại cao hứng, cậu đã sớm thèm rồi, giờ không ăn thì làm gì.

Yến Tuy nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình một chút, thấp giọng nói, "Ăn đi."

"Dạ, anh cũng ăn."

Mọi người cũng đói bụng, sau khi chờ phu phu bắt đầu ăn, bọn họ cũng liền ăn, thỉnh thoảng lại cúi đầu nói chuyện, ngược lại là một mảnh hoà hợp vui vẻ nha.

"Yến lão đại, ly này mời anh và chị dâu, chúc trăm năm xảo hợp nha."

"Đúng, trăm năm xảo hợp."

Thạch Hạc mở đầu, cả một đám xung quanh bắt đầu ồn ào, mở nắp rót rượu, thề không chuốt say Yến Tuy không buông tha.

Thạch Hạc, làm tốt lắm!

Trước đây Yến Tuy đều rất sát phong cảnh đó, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội, bọn họ sao lại không đòi trở về được?

Trước khi đến Yến Tuy vốn đã chuẩn bị tâm lý rồi, anh nhấc lên ly rượu, nhẹ nhàng quơ quơ, "Mạnh Đình còn nhỏ, ngày hôm nay không uống rượu, uống nước trái cây đi."

Yến Tuy vô sỉ vô địch thiên hạ rồi, cơ hồ trong lòng mỗi người đều hiện lên câu nói này, đặc biệt là khi anh vô sỉ đến danh chính ngôn thuận, còn rất uy nghiêm, bọn họ chưa bao giờ biết đến, tuổi tác của vợ còn có thể dùng như vậy nha.

Mạnh Đình cắn một miếng thịt, hai gò má động a động, đôi mắt lại xoay vòng vòng mà nhìn hết tất cả mọi người, cuối cùng lại trở lại trên người Yến Tuy, thế nhưng trong lòng lại tràn đầy thán phục, tửu lượng của cậu đặc biệt thấp đó, Yến Tuy không hỏi cậu vậy mà vẫn biết, thật sự là rất lợi hại nha.

"Chị dâu nhỏ không uống, Yến lão đại ngươi phải uống giúp."

Thạch Hạc như hi vọng của mọi người, nói ra tiếng lòng của họ.

Ánh mắt Yến Tuy quét tới, trước tiên gắp cho Mạnh Đình một đũa salad, "Đồ ăn cũng phải ăn."

"Dạ," Mạnh Đình nghe vậy lập tức gắp salad, nhét vào miệng, sau đó lại nhìn Yến Tuy ngọt ngào cười.

Gương mặt Yến Tuy nhu hoà một chút, anh quay đầu lại nhìn Thạch Hạc, sau đó nâng ly rượu đỏ lên, một hơi cạn sạch.

"Hảo!"

"Vẫn là chị dâu có khả năng."

Thạch Hạc suýt nữa thì bại trận, vậy mà Mạnh Đình cười một cái liền làm Yến Tuy cam tâm tình nguyện uống.

Mạnh Đình không rõ lắm nhìn lại, không nghĩ ra chính mình có khả năng cái gì, cậu gắp một khối thịt nướng cho vào đĩa Yến Tuy, nói nhỏ, "Anh cũng ăn đi, uống nhiều rượu không tốt đâu."

"Nghe em," Yến Tuy để chén rượu xuống, đang muốn đi lấy xiên thịt ăn, cái nĩa của Mạnh Đình đã xiên khối thịt kia, đưa đến bên miệng Yến Tuy, Yến Tuy không chần chừ há miệng cắn xuống.

"Cái này thịt non mềm, ăn cực kỳ ngon luôn."

Đối với Mạnh Đình, cùng Yến Tuy chia sẻ thức ăn, là sự tình nhất định phải làm cũng như vô cùng trọng yếu trong công cuộc "Đối tốt với Yến Tuy", dù sao cậu quá ngốc, muốn đối xử tốt với một người, quá ít, cho nên nếu đã nghĩ ra thì nhất định phải làm được.

"Ăn ngon," Yến Tuy gật gật đầu, trong con ngươi lại nhiễm chút ý cười.

So với sự do dự của Mạnh Đình lúc đút anh ănbánh ngọt lần trước, lần này Mạnh Đình rõ ràng tự tin hơn nhiều.

(Edit bỏ quên 2 trang word, beta bị khùng khùng lun rồi

Vịt: huhuuu não ta lúc ấy bị rớt đâu đấy T_T)

"Hàm Tử, cậu cũng đút tôi một miếng?" Cố Lãng đấy đẩy Chân Hàm bên cạnh, thật sự là bị đôi phu phu này kích thích tới không nhẹ nữa rồi a.

Chân Hàm nuốt xuống một miếng thịt, trả lời 2 chữ với Cố Lãng, "Đi chết."

Cái muỗng y ăn xong, Cố Lãng dám đụng vào thử một chút?

Bị kích thích quá mức, Cố Lãng quên đi thuộc tính khiết phích cấp độ 10 của Chân Hàm, hắn yếu ớt mà quay lại, nhưng mà Chung Minh bên kia cũng không hào hứng để ý hắn, hắn đối với chuốc rượu Yến Tuy càng cảm thấy hứng thú, đang khổ tư nói cái gì thuận lợi nói tốt đây.

Sau một chén rượu này, không khí hoàn toàn sôi động lên, mọi người ngồi ăn, biến thành đứng anh, đi ăn, xa xa là tiếng sóng biển, nhưng cũng không bằng loại ầm ĩ náo nhiệt này.

Yến Tuy ít nhất uống có hai ly rượu đỏ rồi, nhưng anh vẫn như cũ vững như Thái Sơn, mặt không đổi sắc, tửu lượng kia giống như động không đáy, ngược lại là mấy tên ban đầu kêu gào tới lệ hại nhất kia, đã có chút lung la lung lay đứng dậy rồi.

Mà từ đầu tới cuối chân chính ăn BBQ, chỉ có Mạnh Đình và Chân Hàm, cùng với Yến Tuy mà Mạnh Đình không quên đút cho ăn, hai người ăn, còn có một người có vợ nhỏ chiếu cố, cuối cùng cái kia đặc biệt chọc người đỏ mắt a.

Vừa cười vừa nháo, vừa uống vừa chơi, mãi cho tới ban đêm khoảng 10h, chính là đại vương dạ dày Mạnh Đình cũng không ăn nữa, thật sự là ăn quá no.

Hơn nữa loại BBQ này, chủ yếu là quá trình thú vị, ăn quá nhiều đối với thân thể không tốt, tới sau đó Yến Tuy bảo đầu bếp nấu cho Mạnh Đình một chén mì nhỏ, theo yêu cầu trước kia của cậu thêm chút cay.

Mạnh Đình ăn xong chỉ số tâm tình lại lần nữa tăng cao, không chỉ cười với Yến Tuy, chính là thỉnh thoảng tới đây trêu chọc cậu, cậu cũng mỉm cười mà đối đáp.

Bọn họ là bạn của Yến Tuy, mặc dù còn không phải bạn của cậu, nhưng rốt cục cùng người lạ bất đồng, đây chính là thể ngộ tối này của Mạnh Đình.

Bất quá tụ hội tới đây vẫn chưa kết thúc, tiết mục quen thuộc của bọn họ trước kia vẫn chưa có đâu.

"Còn tới?" Thanh âm Cố Lãng trực tiếp cất cao, nhìn Yến Tuy cực kỳ bất khả tư nghị, thân a, đây nhưng là tụ hội cậu mang vợ tới cho mọi người gặp mặt, không phải là tụ hội trước kia thanh toán, sao còn muốn đánh một trận mới bỏ qua cho mọi người đây.

"Không muốn tôi chỉ đích danh, tự mình đứng ra."

Lời này của Yến Tuy vừa ra, các loại ầm ĩ tất đã đều không thấy, mọi người xếp xếp hàng, đáng thương mà nhìn Yến Tuy, tiếp tục bất động thanh sắc mà đưa mắt ra hiệu với Mạnh Đình, chị dâu thân ái, cầu xin anh cứu chúng em nha.

Đáng tiếc tần sất sóng não của Mạnh Đình quá kỳ quái, không nhận được cầu xin tới từ đám bọn họ.

Mới qua 3 giây, không ai chịu được thần sắc càng ngày càng lạnh của Yến Tuy, từng người ngoan ngoãn đứng dậy, còn bao gồm mấy tên bình thường vắng mặt chạy ra nước ngoài, này tai bay vạ gió a, bọn họ ở trong đám bạn bè xem náo nhiệt là tốt rồi, tội gì quay về chứ.

Nhưng mà Yến Tuy nghiêm túc là thật sự nghiêm túc, tình nghĩa từ nhỏ tới lớn, anh không thể nhìn bọn họ đi sai đường, tiết mục tụ hội thường có, ít nhiều sẽ nổi lên vài tác dụng đốc thúc.

Tiêu chuẩn không đánh người của Yến Tuy, kỳ thực cũng không cao, đồi trụy bài bạc ma túy tuyệt đối không thể đụng vào, tiếp tục chính là đánh nhau ẩu đả, đua xe đả thương người. Sinh hoạt quá tốt, người trong nhà quá mức cưng chiều, có nhiều lúc sẽ cho bọn họ một loại nhận thức sai mình không gì làm không được, sẽ nghĩ phải tìm kiếm kích thích.

Yến Tuy liền phụ trách cho bọn họ hiểu rõ một trong những trả giá của kích thích sau này sẽ có là cái gì.

"Em tháng trước ở nước ngoài đua xe với người khác, bất quá bọn em là ở đường núi, không có ai, cũng

không bị bắt."

Cho dù tình tiết không nghiêm trọng, vẫn là tránh không được phải nhận tội với Yến Tuy, sân bãi rất nhanh liền dọn dẹp.

Phong thanh cũng coi như nghĩ tới thông, về nước một chuy trở về chuyến, không nhận vài quả đám của Yến Tuy, cái này dù sao vẫn là không viên mãn, tới thì tới đi, hai năm qua hắn ở nước ngoài cũng không ít luyện, anh đánh ai còn chưa chắc chắn đâu.

Song Yến Tuy thật sự lợi hại, hắn đây thân thủ chính là bộ đội đặc chủng tinh anh đều chưa chắc đánh thắng được anh, đặc biệt anh còn rất có chừng mực, sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy đau, cũng sẽ không tổn thương tới hắn.

"Ai ô, ai ô" Thanh âm không ngừng truyền đến, nghe thấy người rơi lệ, nghe thấy thương tâm, đứng hàng phía sau, gan run rẩy, tim cũng run rẩy.

"Bọn họ làm cái gì vậy?" Mạnh Đình đứng ở một bên nhìn hồi lâu, mới hỏi một câu Chân Hàm bên người cậu.

"Yến Tuy dạy dỗ người a, tiết mục tụ hội bình thường, anh phải quen, bọn em từ nhỏ tới lớn đều phải như vậy.

Chân Hàm hai tay túm quần, đầy mặt quen thuộc mà nói, y suy nghĩ một chút lại nói, "Nhìn thấy chưa, đây mới là Yến Tuy." Y mới không nói xấu Yến Tuy, y nói đều là nói thật có bằng chứng.

Cơ mà y quay đầu lại, Mạnh Đình sớm không thấy nữa, cậu chạy tới bên người Yến Tuy rồi.

"Em giúp anh đánh."

"Phốc!"

Bốn phía rất an tĩnh, Mạnh Đình nói có nhỏ giọng đi nữa, cũng có người nghe được, sau đó bọn họ liền cười.

"Ha ha ha……"

Mẹ ơi, chị dâu nhỏ này sao đáng yêu như vậy chứ, cậu ta cho rằng gắp thức ăn giúp Yến Tuy, nói giúp là có thể giúp?

Nhưng khiến bọn họ càng thêm kinh ngạc chính là, Yến Tuy lại gật đầu, anh ấy đây là nghĩ cái gì?

Tiếp theo là Thạch Hạc, hắn hoàn toàn sờ không được đầu mối, “Đây là muốn sao?”

Mạnh Đình cởi áo khoác tây trang xuống, nhìn về phía Thạch Hạc, “Tôi giúp Yến Tuy, tôi cùng anh đánh.”

“Này…… này làm sao có thể.”

Thạch Hạc cũng không cảm thấy đổi lại Mạnh Đình tới có bao tốt, chung sống với Yến Tuy đã lâu liền biết, anh có bao nhiêu bao che khuyết điểm, so với Mạnh Đình, rõ ràng hắn không thấp lắm, thật sự làm người bị thương, Yến Tuy nhất định tìm hắn phiền toái.

“Không sao cả,” Yến Tuy nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Mạnh Đình, sau đó từ từ lui về phía sau.

Thạch Hạc suy nghĩ một lát, mới tiêu hóa được không sao cả này trong miệng Yến Tuy, hắn nhe răng cười một tiếng với Mạnh Đình, “Tôi nhường cậu……”

Nói còn chưa dứt lời, Mạnh Đình liền động thủ, cậu một cước đá tới, sạch gọn, một cước này là có thể nhìn ra, cậu cũng không phải người môn đạo gì cũng đều không hiểu a.

Thạch Hạc nghiêng người tránh né, Mạnh Đình một đấm lại lên, quyền phong cọ qua mặt hắn, Thạch Hạc hoàn toàn cảnh giác lên, Mạnh Đình thật sự không cần hắn nhường, hắn vừa thất thần, Mạnh Đình lại một cước suýt chút nữa rơi vào sau lưng hắn.

Nhưng cậu vẫn như cũ không có đá trúng, không phải Thạch Hạc né, mà là Mạnh Đình nhường, “Tôi là chị dâu của cậu, tôi nhường cậu.”

“Bất quá chỉ có 3 chiêu.”

“Hú hú hú……”

Lời của Mạnh Đình nhận được nhất trí vỗ tay tán thưởng tại chỗ, mặc dù vỗ tay tán thưởng này nghe ra giống như bị chuột rút.

Mạnh Đình dứt lời, liền không tiếp tục lưu tình, vặn tay Thạch Hạc, tiếp tục quay người một cái, người cao cao to to kia, trực tiếp bị cậu nhấc lên ném tới trên mặt cát, lại một cước đá ra, Thạch Hạc lăn lộn tránh thoát, Mạnh Đình chờ hắn đứng lên, sau đó mới tiếp tục tiếp đón đi lên.

Nhưng rõ ràng Thạch Hạc không phải là đối thủ của Mạnh Đình, sau 5 chiêu liên tục, Thạch Hạc lần nữa bị ném tới trên mặt đất, nhưng lúc này hắn đã không còn khí lực đứng dậy.

Mạnh Đình cẩn thận đánh giá hắn, vỗ vỗ tay mình, quay đầu lại đi tìm Yến Tuy, trên mặt không chút tay

đổi hiện lên nụ cười trong veo động lòng người, cậu vẫy tay nói, “Yến Tuy, em đánh thắng rồi.”

Yến Tuy trên mặt lộ ra chút cười nhạt, gật gật đầu.

“Má ôiiiii.”

Cố Lãng tiếp tục kinh thán lên, Mạnh Đình không động thủ, hắn hoàn toàn nhìn không ra người sẽ có thân thủ tốt như vậy, nhưng nhìn bộ dáng bình tĩnh của Yến Tuy, hắn hẳn sớm đã biết rồi, giấu tới thật sự thâm.

Nhưng mà Yến Tuy chỉ là biết Mạnh Đình đánh nhau không tệ, cũng không biết là không tệ như vậy, đối diện với Thạch Hạc, cậu toàn bộ quá trình tay nghề điêu luyện.

Bị kích thích như vậy còn có Chân Hàm, “yếu đuối” mà y từng cảm thấy đánh giá với Mạnh Đình kia có thể rớt rồi, đây là “hung tàn” không kém Yến Tuy a.

Tụ hội sau này chẳng lẽ muốn biến thành anh dâu của hắn liên hợp đánh kép?

Nhưng không phải không thừa nhận chính là, phát hiện điểm này, cách nhìn của bọn họ đối với Mạnh Đình tốt hơn chút, ít nhất trên vũ lực cậu đủ xứng với Yến Tuy rồi.

Mạnh Đình lại tiếp tục giúp Yến Tuy đánh hai trận, sau đó cậu liền bị Yến Tuy gọi quay lại.

Trong đám người bọn họ cũng là có cao thủ chân chính, tiếp tục có chính là Mạnh Đình giỏi cận thân chiến (*) hơn, nhìn vợ mình dính sát nam nhân khác, cảm giác này không được tốt, tổng hợp mấy nguyên nhân trên, Yến Tuy lại tự mình động thủ.

((*) c ậ n th â n chi ế n: đá nh nhau k ề s á t)

Mạnh Đình ngoan ngoãn trở lại, cậu cho rằng Yến Tuy vốn là ngứa tay, muốn đánh người thôi.

Cậu trở lại, Cố Lãng hơi chân chó đưa đến một cái ghế cho cậu, Mạnh Đình nhìn một cái, liền cũng ngồi xuống, sau đó nghiêm túc nhìn Yến Tuy đánh nhau.

Không bao lâu, trên mặt câu liền hiện lên đỏ nhạt kích động, Yến Tuy của cậu thật là lợi hại nha.

Yến Tuy mỗi cú đánh trở mình một cái, Mạnh Đình liền dẫn đầu nhiệt liệt vỗ tay, tiết mục “Thanh toán” cực kỳ nghiêm túc này trong nháy mắt tràn đầy cảm giác vui vẻ.

"Cậu sao biết sư huynh?" Vinh Nam không biết từ lúc nào ngồi vào bên cạnh Mạnh Đình, sau đó tùy ý hỏi một câu.

Mạnh Đình nghiêng đầu nhìn Vinh Nam một cái, nghĩ một lát, mới nhớ ra hắn là ai, đó là người duy nhất không gọi cậu là "chị dâu", sư đệ đại học của Yến Tuy.

"Thì biết thôi." Mạnh Đình trả lời lời này, lại quay lại, tiếp tục nhìn Yến Tuy, bất quá lúc này không phải là khiểu tự hào mà nhìn, mà là hơi cảnh giác mà nhìn, thật sự có người muốn tới đoạt "Bánh màn thầu trắng lớn" Yến Tuy của cậu.

"Sư huynh xem ra rất thích cậu a." Vinh Nam cũng không ngại Mạnh Đình trả lời hơi có lệ, hắn lại tiếp tục nói.

"Yến Tuy thích tôi, tôi cũng thích anh ấy." Mới không phải xem ra cái gì đó.

Mạnh Đình nghiêng đầu nghiêm túc nói với Vinh Nam, lại suy nghĩ một lát, cậu tiếp tục nói, "Tôi đã kết hôn với Yến Tuy rồi, anh tốt nhất đừng thích anh ấy, cái gì kia…… Thiên nhai hà xử vô phương thảo (*), anh nên đi thích người khác, như vậy mới đúng, thật đấy."

((*) t ạ m d ị ch: ch â n tr ờ i ch ỗ n à o m à kh ô ng c ó c ỏ th ơ m)

Đây là dài nhất Mạnh Đình tối nay nói với người ngoài, từng chữ tràn đầy chân thành, nhưng Vinh Nam lại có một loại lúng túng đột nhiên bị vạch trần, không có chút nào ngoài ý muốn, Mạnh Đình cũng không nói sai, hắn đã từng có lẽ là hiện tại đối với Yến Tuy giữ lại có chút chấp niệm, hoặc là nói hy vọng xa vời.

Chẳng qua là hắn đã từng cho rằng Yến Tuy là không thể nào tiếp nhận bất luận kẻ nào, đương nhiên cũng bao gồm hắn, hắn không dám đối mặt với hậu quả có thể sẽ có sau khi nói rõ, nhưng hiện tại nhìn thấy Yến Tuy đối tốt với người khác, những thứ hắn đã từng cho rằng có thể buông xuống kia, lại đều bừng bừng mà tỏa ra.

Yến Tuy có thể thích người khác, vậy tại sao không thể là hắn đây.

Chân Hàm đột nhiên vỗ vỗ vai Vinh Nam, "Cố Lãng gọi cậu."

Vinh Nam hơi có chút chật vật đứng dậy rời đi, Cố Lãng đâu có tìm hắn, chính là Chân Hàm thấy Vinh Nam không thuận mắt, cũng không muốn hắn cản trở mắt Mạnh Đình, bảo hắn rời đi.

Y thấp mắt nhìn vị trí kia một chút, cũng không muốn ngồi xuống, liền cứ đứng như vậy.

"Em họ, tôi nói sai rồi sao?" Mạnh Đình nhìn Chân Hàm một cái hỏi, cậu nghĩ một chút lời của mình, vẫn như cũ không có phát hiện chỗ nào nói sai, "Yến Tuy đã kết hôn rồi, anh ấy tiếp tục thích hắn không tốt."

"Anh không nói sai." Chân Hàm nói, cười cười với Mạnh Đình, ừm, cái mác đơn thuần dễ lừa gạt kia cũng có thể rớt đi, hắn nhìn ra so với bất cứ kẻ nào đều rõ ràng hơn, Vinh Nam kia ở trước mặt Mạnh Đình ngay cả một chiêu đều không xong, liền hoàn toàn thua.

Chị dâu nhỏ của y lực chiến đâu ngoài dự đoán mọi người kinh người a!

"Luôn có vài người không biết tự lượng sức mình." Trước kia thời gian dài như vậy, hắn đều không thể khiến Yến Tuy đối với hắn như thế nào, hiện tại Yến Tuy đã có người mình thích, có vài người lại không cam lòng, không phải là không tự lượng sức là cái gì.

Yến Tuy từ từ đi trở về, Chân Hàm chọc một lúc lâu mới tự giác tránh ra.

Yến Tuy cầm lên ác khoác tây trang trên đùi Mạnh Đình, khoác tới trên người Mạnh Đình, sau đó mới đứng thẳng người nói, "Chúng ta trở về ngủ."

"Vâng,"

Mạnh Đình gật gật đầu, đưa tay đặt lên lòng bàn tay Yến Tuy vươn ra, được anh kéo, lại được anh dắt trở về phòng.

"Yến Tuy anh rất lợi hại nha."

Tại chỗ rẽ mọi người không nhìn thấy, Mạnh Đình nhô cơ thể lên, ở trên mặt Yến Tuy rơi xuống một nụ hôn nhanh tới mức khiến mọi người giữ không được.

Yến Tuy rủ mắt nhìn Mạnh Đình một cái, sau đó dắt cậu trở về phòng, cửa phòng đóng lại, Mạnh Đình đưa tay bật đèn, còn chưa chạm tới, cằm cậu đã bị giơ lên, tiếp sau đó cậu bị hôn lên.

33. Chương 33

Kỳ thực ngay từ lúc tản bộ trên bờ cát, Yến Tuy đã khắc chế loại kích thích mãnh liệt muốn hôn Mạnh Đình, khi đó không phải là không thể hôn, Mạnh Đình lại càng không thể không muốn, mà là anh không muốn anh và Mạnh Đình thân mật bị người vây xem, cho nên anh chịu đựng.

Anh vốn tưởng rằng không cần bao lâu, anh sẽ dần dần phai nhạt loại kích thích này, nhưng là không có, anh thủy chung nhớ tới cảm giác này, hơn nữa càng ngày càng cấp thiết, cho nên vừa trở về không gian chỉ có bọn họ, anh liền hoàn toàn không nhịn được.

Trong phòng chỉ có mép rèm cửa sổ xuyên qua chút ánh sáng, trong nơi hẻo lánh bọn họ ở này, lại là triệt

để tối om, bọn họ ai cũng không nhìn thấy ai, nhưng lại có thể dùng hôn môi, dùng hơi thở, dùng vuốt ve để cảm thụ lẫn nhau, nụ hôn càng ngày càng kịch liệt, cũng càng lúc càng thâm nhập.

Mạnh Đình nếm được mùi vị rượu đỏ, loại cảm giác hơi say rượu này xông thẳng tới ót, cậu cảm thấy cậu hình như đã say rồi.

Cậu ôm trụ cổ Yến Tuy, nhưng cảm thấy tứ chi dần dần mất đi khí lực, rõ ràng vừa nãy ở phía dưới, cậu còn có thể đánh nhau, như thế nào bị Yến Tuy hôn, cậu liền không có khí lực nữa.

Vấn đề này đối với Mạnh Đình choáng choáng váng váng mà nói, có chút thâm ảo.

Tại lúc tay cậu muốn từ trên cổ Yến Tuy lướt xuống, tay Yến Tuy trượt vào trong quần áo cậu đột nhiên dùng sức, mò trụ người.

Thời gian kéo dài nụ hôn này dài trước nay chưa từng có, dần dần cũng từ kịch liệt biến thành ôn nhu, Yến Tuy hôn khắp mỗi ngóc ngách trong miệng Mạnh Đình, thưởng thức mùi vị thuộc về Mạnh Đình, môi anh từ trên môi Mạnh Đình rời đi, nhưng người lại không có bỏ ra.

Bọn họ tứ chi dán chặt, quần áo mùa hè đơn độc mỏng manh hoàn toàn có thể đủ để bọn họ cảm thụ nhiệt độ thân thể càng ngày càng nóng lẫn nhau.

Nút áo sơ mi của Mạnh Đình, đã bị xả khai mấy nút, áo khoác tây trang sớm rơi trên mặt đất, lòng bàn tay anh tỉ mỉ trên da thịt mềm mại của Mạnh Đình, anh có thể rõ ràng nghe được Mạnh Đình thở hổn hển, nhịp tim tăng nhanh, còn có loại tâm tình nguyện ý cùng anh thân cận, điều này khiến anh như thế nào rời đi được, như thế nào bỏ qua được?

Anh tiếp tục tới gần, từ trán Mạnh Đình bắt đầu hôn, từ trên môi cậu sượt qua, tiếp theo là khóe miệng của cậu, cằm của cậu, hầu kết của cậu, cổ của cậu……

"Yến Tuy……"

Mạnh Đình nhẹ nhàng mà gọi một câu, thật sự nụ hôn của Yến Tuy nóng tới mức cậu càng mất khí lực, cũng càng không biết làm sao.

Trán Yến Tuy thấm ra mồ hôi, anh thật sự là nhịn tới cực khổ, nhưng hôm nay không làm mấy thứ gì đó, liền uổng phí chỗ rượu Cố Lãng cho bọn họ uống rồi, anh ôm lấy Mạnh Đình đi tới giường, "Đừng sợ."

Mạnh Đình ôm lại Yến Tuy, "Em không có sợ anh nha."

"Chính là có chút tối……"

Cậu nhìn không thấy Yến Tuy, có chút không quen.

Yến Tuy cũng không biết nhớ ra cái gì đó, cước bộ ngừng lại, sau đó động tác anh đặt người xuống càng ôn nhu hơn.

Mở đèn đầu giường lên, Mạnh Đình quần áo nửa cởi ra, khuôn mặt cũng mang theo ửng đỏ ngượng ngùng, nhưng cậu vẫn như cũ nhìn thẳng Yến Tuy, hết sức nghiêm túc cường điệu một lần, "Em không sợ anh, em là thích anh."

Đôi mắt kia cực kỳ sáng ngời sạch sẽ, tràn đầy tín nhiệm chính cậu cũng không tự giác được, tín nhiệm đối với Yến Tuy.

Yến Tuy lại chậm rãi nhích tới gần, Mạnh Đình tự mình nghênh đón, lại làm một nụ hôn quá mức triền miên, tiếp tục khơi dậy kích thích Yến Tuy mới miễn cưỡng đè xuống.

Mùa hè vốn mặc cũng không nhiều, cởi áo khoác, cởi áo sơ mi, lại cở quần, cũng chỉ còn dư lại quần lót vô cùng cảm tính.

Mạnh Đình khẩn trương mà nuốt một ngụm nước bọt, mắt chớp lại chớp, đây là cậu do dự nhắm mắt hay không, cuối cùng cậu vẫn là không nhắm mắt, cậu không nỡ nhắm lại, Yến Tuy động tình nhìn rất đẹp, so với lúc thường ngày còn đẹp hơn.

Mà cậu muốn nhìn anh, đặc biệt muốn, muốn áp đảo tất cả ngượng ngùng.

Nhưng tại lúc Mạnh Đình cho rằng Yến Tuy vẫn là sẽ lấy tay giúp cậu, nụ hôn của Yến Tuy dần dần đi xuống cũng không đúng lúc ấy dừng lại.

"Yến…… Tuy……" Thanh âm gọi người của Mạnh Đình mang theo một chút nức nở, cậu quả thực bị kích thích tới muốn khóc, cậu chợt phát giác thanh âm của mình quá mức kỳ quái, cắn môi, nhưng vẫn là đứt quãng phát ra vài tiếng hừ nhẹ khó khăn đè xuống.

Hết thảy sau đó vô cùng cuồng loạn và vựng hồ, một lát là đỉnh mây phiêu đãng, một lát là biển sâu trầm luân, thời gian vừa nhanh lại vừa chậm, nhưng cảm giác lại là khắc sâu mà lưu tại đầu óc và trái tim.

Lúc Mạnh Đình ra ngoài, hoàn toàn xụi lơ thành một đoàn, Yến Tuy đứng dậy, trực tiếp đi tới phòng tắm.

Anh dạy dỗ một đám tiểu bằng hữu, nhưng kém chút nữa không quản nổi bản thân, bất quá lúc xối nước lạnh, loại cảm giác mất mát này, vẫn là cực kỳ mãnh liệt, tại lúc nhẫn nhịn và không đành lòng, ranh giới cuối cùng của anh càng ngày càng yếu ớt.

Bất quá Yến Tuy rốt cục là tâm trí cường đại hơn người, tiếp tục ý loạn tình mê, cũng thủy chung có một

dây cung lý trí kéo căng.

Yến Tuy thu thập xong bản thân đi ra ngoài, Mạnh Đình còn vùi trong dư âm của kích thích quá mức, trong dư âm khó có thể trốn thoát, cậu dùng chăn bọc lấy mình, chỉ một cái đầu lộ ở bên ngoài, nhìn Yến Tuy đi tới, cậu lại lặng lẽ kéo kéo chăn lên, chỉ có một đôi mắt mị sắc khó nén còn lộ ra bên ngoài.

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình một cái, cũng không tới bên giường, anh trước tiên mở vali hành lý của bọn họ ra, thay quần áo cho mình, sau đó lại tìm tốt quần áo cho Mạnh Đình, "Dậy rồi sao?"

Mạnh Đình gật gật đầu, chờ nhiệt độ khuôn mặt tản đi chút, cậu mới kéo chăn xuống một chút, lại một lát, cậu mới ngồi dậy, đưa tay nhận lấy quần áo Yến Tuy đưa cho cậu, mâu quang thấp thấp, lại tiếp tục ngẩng lên, nhanh chóng ở trên mặt Yến Tuy hôn xuống, sau đó cậu cầm lấy quần áo chạy.

Yến Tuy cửa phòng tắm đã bị đóng, hồi lâu lộ ra một nụ cười nhẹ lại cực kỳ ôn nhu, giơ tay lên sờ sờ chỗ được môi Mạnh Đình mổ tới, lại gánh nặng ngọt ngào này, căn bản không cách nào cự tuyệt a.

Mạnh Đình ở trong phòng tắm tắm rửa xong, làm kiến thiết trong tâm lý một lúc lâu, cậu mới mở cửa ra, trong phòng vẫn như cũ chỉ mở một chiếc đèn bàn, Yến Tuy không nghịch điện thoại di động cũng không mở máy tính, anh dựa vào gối, nhắm mắt lại, tự hồ đang nghỉ ngơi, lại tựa hồ đang suy tư.

Mạnh Đình cẩn thận đánh giá anh một chút, loại cảm giác tim đập rộn ràng lại xuất hiện, cậu đạp dép đi tới, ngồi bên giường, rất tự nhiên liền gần sát trên người Yến Tuy, gò má dựa vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập hữu lại lại khiến người ta an tâm này, cậu cũng nhắm hai mắt lại.

Yến Tuy chậm rãi mở mắt, trong tầm mắt là mái tóc lông xù của Mạnh Đình mới thổi khô, anh tự tay chỉnh chỉnh tóc cho cậu, khóe miệng câu lên, "Không xấu hổ?"

Vừa nãy bộ dáng chạy trối chết của Mạnh Đình, anh còn tưởng rằng cậu sẽ thừa dịp anh nhắm mắt, liền nhanh chóng nằm ngủ cơ.

"Là có một xíu xíu, nhưng cái đó và em muốn ôm anh không quan hệ a."

Chính là xấu hổ cũng không thể ảnh hưởng tới cậu ôm Yến Tuy, lời của Mạnh Đình chính là ý tứ này.

Yến Tuy nghe vậy ôm lấy Mạnh Đình ngồi thẳng, sau đó tay của anh tiếp tục vừa duỗi vừa dùng lực, liền ôm Mạnh Đình tới trong giường.

Không lâu trước đó hai người đều quá mức kích động một chút, dẫn tới hiện tại đều không quá buồn ngủ.

Bên ngoài căn phòng này, Cố Lãng Chân Hàm bọn họ càng không có ý tứ ngủ, Yến Tuy thật không dễ dàng đi, bọn họ ý định cả đêm cuồng hoan, loáng thoáng có vài thanh âm từ ngoài cửa sổ truyền tới, loại

cảm giác này cùng hoàn cảnh tuyệt đối an tĩnh trong nhà khác nhau, nhưng không tính là chán ghét.

"Khi nào thì bắt đầu sợ tối?"

Yến Tuy nghiêng người, nhưng vậy càng dễ dàng anh nhìn người.

Tay Mạnh Đình rơi vào lồng ngực Yến Tuy, ngón trỏ chạm một cái lại chọc một cái nút áo ngủ của anh, suy nghĩ một lúc lâu, cậu mới trả lời vấn đề này, "Em hình như không sợ tối, em có thể một mình ở chỗ tối chờ rất lâu."

"Vừa nãy em là muốn nhìn anh, quá tối, em liền không nhìn được anh."

Yến Tuy chống lại ánh mắt giơ lên của Mạnh Đình, mấp máy môi, anh lại hỏi, "Cái gì là chỗ rất tối."

Cái này đối với Mạnh Đình mà nói rất đơn giản, cậu không cần suy nghĩ liền trả lời, "Em phạm sai lầm hoặc đánh nhau, chỗ giam, chỗ đó liền rất tối."

Cậu suy nghĩ một chút lại nói, "Nhà bà ngoại cũng rất tối, chỗ ở rất lâu rất lâu trước đây cũng tối."

Có lẽ loại tối này cũng không chỉ rõ loại đem tối tăm kia, bao gồm cả cảm giác.

Bác sĩ tâm lý nói cho Yến Tuy, khi lòng người chịu thương tổn, sẽ tự động sinh ra một loại cơ chế bảo hộ, ủ dột và đờ đẫn của Mạnh Đình không hề chỉ là bẩm sinh, cũng là hoàn cảnh sau này tạo thành.

Nhưng không thể nghi ngờ, cậu là đứa nhỏ rất tốt rất hiếm thấy, thân ở bóng tối, nhưng thủy chung muốn tới ánh mặt trời, đây mới là nguyên nhân có khả năng nhất Mạnh Đình ngày nay tính tình như vậy, nhưng cái này rất không dễ dàng, cũng càng khiến người ta cảm thấy đáng quý.

Yến Tuy lại nghiêng nghiêng thân thể, môi rơi vào mi tâm Mạnh Đình, hồi lâu không rời đi, tựa hồ như vậy liền có thể khiến anh càng khắc sâu mà cảm thụ tâm tình của Mạnh Đình.

"Yến Tuy…… anh làm sao vậy?"

Mạnh Đình nhẹ giọng nghi ngờ hỏi một câu, cậu cảm giác được chút khó chịu Yến Tuy đột nhiên có, nhưng tại sao phải khó chịu đây? Bọn họ hình như không nói tới vấn đề khó chịu nào, cậu từ rất nhỏ đã bị ép quen với hoàn cảnh bóng tối, thời điểm thỉnh thoảng, cậu còn sẽ cảm thấy chỗ như vậy an toàn.

"Em hận bọn họ không?" Yến Tuy không trả lời câu của Mạnh Đình, lại hỏi thêm một câu, từ góc độ người đứng ngoài, anh cũng không khỏi cảm thấy Mạnh gia và bà ngoại Mạnh Đình ghê tởm đáng hận, Mạnh Đình làm người trong cuộc nghĩ như thế nào, hẳn là rất dễ đoán, nhưng anh vẫn cảm thấy cần thiết hỏi

một câu.

"Em không biết."

Tình cảm của Mạnh Đình từ trước tới giờ trực bạch, thích là thích, không thích là không thích, có rất ít tồn tại không biết như vậy, nhưng Yến Tuy hỏi cậu, cậu liền thật sự có chút không biết, không xác định được.

"Em rất ngốc, chỉ có thể chuyên tâm một việc, hận bọn họ rồi, em liền không thể làm tốt chuyện khác nữa.

Mạnh Đình thấp giọng nói, nhưng không biết làm thế nào để Yến Tuy hiểu ý tứ của cậu, "Em cảm thấy em có thời gian, hẳn là học được thích người, thích anh."

Mạnh Đình thật lòng cảm thấy thích một người, đối tốt với một người, là cần phải học tập, đặc biệt cậu không hi vọng ý tốt của mình, trở thành quấy nhiễu cho người cậu thích, cho nên nhất định phải chuyên tâm học.

(Đứa nào re-up là chó)

"Anh cảm thấy em nói đúng không?"

Cảm xúc trong mắt Yến Tuy vẫn như cũ không có biến hóa, nhưng môi anh trừ mi tâm Mạnh Đình trượt tới trên môi Mạnh Đình, sau đó chống lại ánh mắt hơi có chút chần chờ của Mạnh Đình, khóe miệng câu lên, "Đúng, em nói rất đúng."

Mạnh Đình nghe vậy ánh mắt cong cong, cậu vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi Yến Tuy, lại tiếp tục hôn mổ, sau đó cậu vươn tay ôm lấy cổ Yến Tuy, nói nhỏ rì rầm, "Ai nha, em sao lại thích anh như vậy chứ."

Yến Tuy trên mặt cũng không chỉ là khóe miệng cười khẽ, ngay cả ánh mắt cũng theo đó cong cong, anh cảm thấy lời này hẳn là anh nói mới đúng, nhưng Mạnh Đình luôn có thể trước anh một bước nói.

"Ngoan, ngủ ngon."

"Em ngoan nha."

Mạnh Đình nói xong thả lỏng trói buộc với Yến Tuy một chút, nhưng tay vẫn như cũ khoát trên người Yến Tuy, ý vị chiếm hữu đặc biệt nồng, cậu nhô thân thể lên, lại hôn khuôn mặt Yến Tuy một cái, "Ngủ ngon."

Sau khi Mạnh Đình ngủ, Yến Tuy lại cúi mắt nhìn người một lúc lâu, anh mới nhắm mắt lại, nhưng trên mặt cũng không tiếp tục nghiêm túc như vậy nữa, kiên cường của Mạnh Đình so với anh cho rằng, còn tích cực hơn nhiều.

Quá trình chữa khỏi những bóng ma kia có lẽ khó khăn một chút, nhưng kết quả nhất định sẽ tốt.

Một đám người ngoài phòng nháo tới rạng sáng 3, 4 giờ mới đi ngủ, khoảng năm giờ Mạnh Đình cùng Yến Tuy thức dậy tới bờ biển chạy bộ, cả biệt thự đều im ắng, chờ bọn họ chạy về, bữa sáng sắp ăn xong rồi, mới có mấy khuôn mặt thức dậy vẻ buồn ngủ.

"Sớm a."

"Sớm," Yến Tuy đáp lời, chỉ chỉ trà bốc hơi nóng ở một đầu khác trên bàn, "Trà giải rượu, mỗi người uống một chén rồi đi."

"Ai, cảm ơn lão đại, cảm ơn chị dâu."

Tiểu Minh cười cười, uống hả hê một chén, sau đó mặt nhăn tới không còn hình dáng.

Trà giải rượu này sâm đắng thượng hạng hầm thành, Yến Tuy và Mạnh Đình lúc đi chạy bộ đã hầm một ít, tới bây giờ ít nhất đã 2 tiếng, chính là không đắng cũng phải nấu đắng rồi, một chén này đi xuống, buồn ngủ gì cũng bị đắng làm biến mất.

Thạch Hạc và Phong Thanh nhìn thấy Tiểu Minh như vậy có chút không muốn uống, nhưng không chỉ có Yến Tuy nhìn, chính là Mạnh Đình lực hung tàn kinh người kia cũng nhìn, bọn họ cũng chỉ coi thường cái chết, run run rẩy rẩy, do do dự dự mà uống.

"Cái này tốt với thân thể, chính là có chút đắng."

Mạnh Đình nhìn bọn họ uống xong, từng biểu tình quái dị kia, cậu nhìn lướt qua Yến Tuy, hơi tự hào mà nói, "Yến Tuy cũng uống, tôi cũng nếm thử một ngụm."

Bọn họ sẽ không bởi vì uống trà sâm đắng xấu thành bộ dạng kia.

Đương nhiên, lúc bọn họ uống, trà sâm đắng có lẽ còn chưa đắng tới loại cảnh giới trước mắt này.

Mạnh Đình chọc chọc Yến Tuy, trong đôi mắt nhiều hơn chút nóng lòng muốn thử, "Em có thể chụp hình không?"

Yến Tuy liếc mắt nhìn bộ dáng còn chưa cách nào thoát khỏi đau khổ của bọn họ, gật gật đầu, "Chụp đi."

Mạnh Đình cũng không cố ý tới gần chụp, chính là lúc bọn họ quay mặt sang, nhẹ nhàng nhấn một cái, liền đem lịch sử đen tối của bọn họ lưu trong điện thoại di động của cậu rồi.

Thanh âm Mạnh Đình và Yến Tuy nói chuyện cũng không nhỏ, Thạch Hạc bọn họ đương nhiên nghe được, đi tới vừa nhìn, đều muốn bị chính mình xấu tới phát khóc, sau đó lại bị biểu tình của những người khác cười khóc.

"Ai uuuuu, ngoại trừ của em, mấy tấm khác thỉnh chị dâu đều phải gửi cho em."

Lúc nhàm chán, hắn nhìn mấy tấm hình này tự tiêu khiển nửa ngày, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Sau đó Thạch Hạc dẫn đầu, chống lại ánh mắt của Yến Tuy, lấy điện thoại di động ra add Mạnh Đình bạn tốt.

"Em và Tiểu Minh nghỉ một tuần, chờ tham gia xong hôn lễ của các anh, bọn em mới đi."

Mạnh Đình nhìn thấy trong list bạn tốt nhiều thêm mấy người, loại cảm giác này rất kỳ lạ, nghe được thanh âm của Thạch Hạc, cậu liền cùng Yến Tuy cùng nhau nhìn người, Yến Tuy không nói chuyện, Mạnh Đình suy nghĩ một chút, mới chân thành nói, "Cảm ơn các anh trở lại, tôi và Yến Tuy đều rất vui vẻ."

Lời này cũng không cần hướng Yến Tuy xác nhận, là cậu có thể xác định, Yến Tuy mặt dù biểu tình biến hóa không nhiều lắm, nhưng cậu có thể cảm giác được, quan hệ của Yến Tuy cùng bọn họ rất tốt, phải biết đánh người cũng rất mệt mỉ, quan hệ với bọn họ không tốt, mới sẽ không phí khí lực này.

"Ai uuuu, đây là nên mà."

Thạch Hạc nhân cao mã đại sau lời này của Mạnh Đình, mặt đột nhiên đỏ hồng, cả người đều không được tự nhiên, Yến Tuy quét mắt qua, hắn lập tức nhe răng cười, sau đó yếu ớt mà lui về. Chị dâu rất manh, nhưng tuyệt đối không thể đụng vào.

Trước khi đi, hắn lại dặn dò Mạnh Đình một chút nhất định phải gửi ảnh cho hắn.

Làm chủ, Yến Tuy và Mạnh Đình đương nhiên thể mình thu thập xong liền đi, bọn họ ăn cơm xong, ra ngoài đi một vòng, lại quay lại phòng khách, Yến Tuy cầm máy tính xử lý chuyện, Mạnh Đình nằm trên đùi anh nghịch điện thoại di động, thỉnh thoảng có tỉnh, Mạnh Đình liền phụ trách bảo bọn họ uống trà, sau đó chụp cho bọn họ một bức ảnh kỷ niệm xấu xí.

Muốn tóm được ảnh xấu của người khác, hình của chính bọn họ cũng không thể xóa, như vậy cũng không có mãnh liệt muốn xóa hình, đương nhiên, cũng không phải người nào Mạnh Đình cũng chụp, Vinh Nam kia cậu liền không chụp.

"Xấu hổ nha, vừa nãy không nhìn thấy anh."

Một người lớn như vậy, như thế nào lại hết lần này tới lần khác không nhìn thấy hắn chứ. Hơn nữa Mạnh

Đình thật sự sẽ không nói láo, Vinh Nam liếc mắt một cái nhìn ra cậu ý nghĩ cậu không muốn chụp hắn, nhưng hắn cũng không thể nói gì, Yến Tuy mặc dù không phản ứng bên này, nhưng anh còn ngồi bên người Mạnh Đình đấy.

Mà lúc Mạnh Đình ngồi dậy, trực tiếp khoát chân lên người Yến Tuy, lúc chụp hình cho bọn họ cũng là như thế, căn bản không thèm che giấu mà biểu thị công khai chủ quyền cơ.

Yến Tuy chăm chú nhìn máy tính, thỉnh thoảng lúc chân Mạnh Đình không cẩn thận trượt xuống, anh còn phụ trách ôm chân cậu trở về, thân mật của hai người kia hiển nhiên đã vượt ra khỏi giới hạn của vị hôn phu thê, đã muốn tiến vào kiểu lão phu lão thê rồi.

Chân Hàm một bên hé miệng cười, Vinh Nam xấu hổ liền cũng không sáp lại nữa.

Còn có việc rời đi, còn ngủ chưa đủ tiếp tục ngủ, tỉnh lại không muốn đi, lại tới bờ biển đi dạo, mãi cho tới bọn họ ăn cơm trưa xong, Chân Hàm và Cố Lãng dẫn đầu, đi tới bàn còn lại, mỗi người rót một ngụm trà, sau đó bị đắng tỉnh lại.

"Em không đi cùng bọn anh, em ngồi xe Cố Lãng."

Chân Hàm cũng không ý tứ tiếp tục tìm ngược, y nói xong cũng tự mình chui lên xe Cố Lãng.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình ngồi lên xe, là tốp người cuối cùng rời đi, Mạnh Đình nhịn không được quay đầu lại nhìn một chút, sau đó xoay đầu lại, dịch dịch vị trí, liền dựa vào đầu vai Yến Tuy.

"Có ý nghĩa?" Yến Tuy nghiêng đầu cầm cọ tóc Mạnh Đình một chút, sau đó hỏi.

Mạnh Đình không khỏi ngoài ý muốn gật gật đầu, "BBQ có ý nghĩa, đánh nhau có ý nghĩa."

"Ừ…… Chụp hình cũng có ý nghĩa."

Mạnh Đình nói cằm khẽ giương lên, khẽ chu môi hôn cằm Yến Tuy một cái, "Cùng anh cùng một chỗ có ý nghĩa nhất."

Nụ cười kia của Mạnh Đình quá mức xinh đẹp, Yến Tuy thoáng nhìn liền cũng cảm thấy lần tụ hội này so với lúc trước, cảm thấy muốn tươi sáng hơn chút, cũng càng có hứng thú hơn chút, không phải đều là vì Mạnh Đình, nhưng phần ý nghĩa nhất kia tuyệt đối là bởi vì cậu.

Cửa xe mở ra một chút, gió biển thổi, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, mí mắt Mạnh Đình lại nặng hơn chút, không bao lâu cậu liền được Yến Tuy ôm tới trên đùi, lại một đường ngủ trở về Yến trạch.

Lúc trước cậu như thế nào cũng ngủ không tốt, mấy ngày nay ở bên cạnh Yến Tuy, thật giống như muốn đem giấc ngủ trước kia đều bổ sung lại.

"Gâu gâu! Gâu gâu!"

Mạnh Đình mở mắt ra, không cần Yến Tuy gọi, cậu liền tỉnh, "Là Đại Hoàng, nó biết chúng ta về nhà."

Cửa xe mở ra, một con chó quê mùa màu vàng nhảy lên, Mạnh Đình đưa tay ôm lấy.

"Ẳng ẳng, ẳng ẳng."

"Tao và Yến Tuy không ở cạnh mày, tao cũng nhớ mày."

Một người một thú cưng thân mật vô cùng, không biết còn tưởng rằng, Mạnh Đình là từ nhỏ đem nó nuôi lớn, nhưng sự thật là Đại Hoàng tới Yến gia mới chỉ có bốn năm ngày.

Nhưng Yến Tuy kinh ngạc không nổi, anh và Mạnh Đình cũng biết không lâu, mà ràng buộc tình cảm đã thắng được mấy người đã quen biết mấy năm mấy chục năm kia.

Trở lại phòng khách, Mao Cầu cũng từ trong góc chạy tới, ở bên chân Mạnh Đình nhảy tới nhảy lui, Mạnh Đình trực tiếp ngồi xuống thảm lông ở phòng khách, Mao Cầu và Đại Hoàng liền đều dựa vào trong ngực cậu.

Mạnh Đình ôm bọn nó một lát, ngẩng mắt lên tìm Yến Tuy, Yến Tuy cũng không rời đi, anh an vị trên ghế salon, lại lấy máy tính ra, anh hiện tại chính là chỗ nào cũng có thể làm việc.

Mạnh Đình mang theo Mao Cầu Đại Hoàng dịch a dịch, liền tới bên chân Yến Tuy, sau đó mới an tâm tiếp tục ngồi.

Mao Cầu và Đại Hoàng cảm thấy mang theo trong ngực Mạnh Đình an toàn, Mạnh Đình lại cảm thấy dựa vào Yến Tuy an toàn, Yến Tuy thấy bọn họ tâm tình tốt, hiệu suất làm việc liền không tồi.

Bọn họ không cần cố ý tìm kiếm đề tài, cứ như vậy an tĩnh đợi, mỗi chuyện làm kỳ thực cũng rất ấm áp.

Cô Vương và bác Tiêu liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ thối lui khỏi phòng khách, biểu tình trên mặt đều rất vui mừng, người không biết không hiểu loại cảm giác ấm áp này đối với Yến trạch mà nói có bao khó khăn.

Chẳng qua là không bao lâu, bác Tiêu liền trở lại.

“Đại tiểu thư tới.”

Đại tiểu thư trong miệng bác Tiêu, là bác của Yến Tuy, cũng chính là em gái của cha anh, mẹ của Chân Hàm, Yến Mạn Gia.

“Mời bà ấy vào đi.”

Yến Tuy nói, gấp máy tính để sang một bên, lại duỗi tay kéo Mạnh Đình ngồi ở dưới thảm lên, sửa lại quần áo cho cậu một chút, để cậu ngồi bên người anh.

Mao Cầu vẫn như cũ đợi ở trong ngực Mạnh Đình, Đại Hoàng lại nằm bên chân bọn họ.

Năm phút sau, một phụ nữ gợi cảm xinh đẹp giẫm giày cao gót, từng bước đi tới, cầm bà khẽ nhếch, mang theo ngạo khí bẩm sinh, bà đối với một lần nữa bước vào nơi này không có biểu hiện ra gánh nặng gì trong lòng.

“Tuy Tuy, bác nhớ cháu muốn chết.”

Bà nói liền muốn sáp tới hôn Yến Tuy, Yến Tuy còn chưa phản ứng, Mạnh Đình liền đưa tay chặn mặt Yến Tuy lại.

(Đứa nào re-up là chó)

“Anh ấy là của cháu, bác không thể hôn.”

Mạnh Đình nói ra câu này, Yến Mạn Gia mới tựa như chú ý tới cậu.

Bà cũng không giận, trên mặt hiện lên nụ cười mừng rỡ, “Ây guuu, đây chính là cháu dâu đáng yêu của bác đi.”

“Tới, bác hôn một cái.” *=))))))*

Kiểu phụ nữ nhiệt tình này, Mạnh Đình là lần đầu tiên gặp, nhưng cậu vẫn như cũ mà trực tiếp cự tuyệt.

“Cháu cũng không thể hôn, cháu chỉ cho Yến Tuy hôn.” *=)))))))))*

Vốn là bà nhớ người thân, chẳng qua là thói quen lễ nghi ra mắt của nước ngoài, lại bị Mạnh Đình nói ra như vậy, bà thật sự rất muốn hôn cậu, ai u, so với dự đoán còn muốn đáng yêu xinh đẹp hơn cơ.

34. Chương 34

Yến Tuy muốn đứng dậy, nhưng bị Mạnh Đình che chở, anh cũng không đứng dậy nổi, chỉ có thể chỉ chỉ ghế salon bên cạnh anh, "Ngài ngồi."

Yến Mạn Gia nhìn một cái, không cam lòng nhưng cũng chỉ theo lời Yến Tuy ngồi xuống.

"Hẹp hòi vậy a, hôn tý thôi cũng không cho là sao."

Bà nói như vậy, ánh mắt Mạnh Đình trừng tới càng tròn hơn, nhưng cậu nghĩ không được lời gì có lực phản bác.

Hôn một cái quả thật sẽ không xấu, nhưng cậu vẫn là không muốn Yến Tuy của cậu cho người khác hôn nha.

"Ngài lần này định ở lại bao lâu?" Yến Tuy cũng không cho Yến Mạn Gia cơ hội tại cái đề tài này càn quấy quá lâu, anh mặc dù không tức giận như Chân Hàm, nhưng xét thấy hành động của Yến Mạn Gia, anh cũng không thể sẽ đối với bà có quá nhiều tôn trọng và thân cận, thái độ kia căn bản so với Hà Uyển tốt hơn một chút.

Ánh mắt Yến Mạn Gia xoay xoay, thân thể sau đó tựa một cái, chân phải cũng khoát lên chân trái, nụ cười dần dần thu hồi biến thành cười nhạt ưu nhã, bà nói, "Con và Hàm Hàm đều ở trong nước, cô lúc nào cũng muốn trở lại, hiện tại chính là lúc. Hôn lễ của các con, cô sao có thể bỏ qua."

(À chỗ này ta mới nhớ ra bà Gia này là em gái của bố anh Tuy nên phải là cô mới đúng, ta sẽ sửa lại nhé)

Lời này của Yến Mạn Gia ít nhiều là có chút chân thành, nhưng chân thành như vậy tới hơi muộn rồi, Yến Tuy không cần, Chân Hàm cũng không cần.

"Cô trở lại sớm một ngày, đều không cho cô chút biểu tình kinh hỉ sao? Thật không ngoan!"

Hồi nhỏ nhìn lão thành, sau đó lớn lên trực tiếp biến thành đồ cổ, bà nhìn lâu như vậy rồi cũng không nhìn ra Yến Tuy có bao nhiêu tâm tình, thật khó làm a.

Yến Mạn Gia lại nhìn về phía Mạnh Đình, thần sắc trên mặt trong nháy mắt liền nhu hòa chút, "Cháu dâu, đi theo Yến Tuy nhàm chán muốn chết đi."

Mạnh Đình nghe vậy hơi kinh ngạc nhìn bà một cái, rồi sau đó xác định mà lắc đầu, "Không có, Yến Tuy rất tốt, anh ấy rất ngoan, ngài đừng nói xấu Yến Tuy."

Yến Mạn Gia thần sắc ngừng lại, sau đó nhịn không được "ha ha ha" mà cười lớn lên, tiếp đó không thấy ưu nhã và kiêu ngạo ở đâu nữa, cười run rẩy hết cả người, cười tới cuồng loạn, "Ngoan cái rắm, thằng nhóc lòng dạ hiểm độc này như thế nào có thể ngoan."

Nếu nó thật sự ngoan, sớm không biết bị Hà Uyển hãm hại thành bộ dáng gì rồi, đâu sẽ phải là bộ dáng không biết sâu cạn hôm nay, bất quá bộ dáng Mạnh Đình bảo vệ Yến Tuy, cực kỳ đáng yêu, bà có chút chọc tới nghiện rồi.

Mạnh Đình nghe vậy nhìn Yến Tuy một cái, sau đó quay đầu đi, thần sắc lại thật tình chút, "Cháu mặc kệ, dù sao Yến Tuy của cháu rất tốt."

"Ha ha ha." Yến Mạn Gia nghe vậy lại cười, chính là hai người không cười nhìn bà, bà cũng cười tận hứng rồi mới dừng lại.

"Tuy Tuy nhà chúng ta vận khí thật không tệ."

Trước khi gặp mặt Mạnh Đình, bà ít nhiều có chút lo lắng, nhưng gặp được người, lại cảm thấy là Yến Tuy hưởng tiện nghi. Đứa nhỏ tính tình thuần khiết chân thành như vậy, đâu dễ dàng như vậy liền gặp được đây.

Yến Tuy nắm tay Mạnh Đình, nhẹ nhàng vuốt vuốt, trả lời Yến Mạn Gia, "Đúng là không tệ." Anh có thể kết duyên với Mạnh Đình yếu tố vận khí rất lớn, bằng không đâu thể gặp nhau, hai người vừa thích hợp lại ăn ý cũng không cách nào bắt đầu, càng đừng nói yêu nhau.

Yến Tuy thoải mái thừa nhận, bà liền cũng không có thì tốt để tiếp tục đề tài này không buông tha, bà giương mắt lên nhìn, đánh giá phòng khách Yến trạch, không khỏi cảm thán một câu, "Trong nhà đều không có thay đổi gì a."

Yến Tuy nghe vậy ánh mắt rơi vào trên tay Mạnh Đình có chút dừng lại, ngẩng mắt lên, anh nói, "Ông nội bà nội qua đời, mộ của bọn họ ở Nam Sơn, cô muốn đi có thể nói với bác Tiêu."

Cảnh còn người mất, như thế nào không có thay đổi.

Lời này vừa ra, Yến Mạn Gia rốt cuộc trầm mặc một chút, nhưng bà cũng không có trầm mặc bao lâu, bà gật đầu, "Ừ" một tiếng nhỏ không thể nghe thấy.

Trở về luôn là muốn đi, nhưng cái đề tài này đối với Yến Tuy, đối với bà mà nói đều có chút vô cùng trầm trọng, ánh mắt bà dao động chung quanh thu hồi, hỏi Yến Tuy, "Hàm Hàm đâu rồi, nó không phải là sống chung một chỗ với các cháu?"

Bà nói, đau thương trong ánh mắt lóe lên lại vụt qua hoàn toàn không nhìn thấy, bà ôm cánh tay, ngạo nghễ nói, "Đứa ngốc kia cho rằng che giấu cô, cô liền không có biện pháp xem tin tức của nó đây."

"Ê, bà nói cho tôi biết cái tên hỗn đản làm nội ứng cho bà đi?" Thanh âm Chân Hàm xuất hiện ở cửa chính, sắc mặt y đen sầm, từng bước đi tới, giống như muốn đánh nhau với người vậy, y cũng không cần Yến Mạn Gia đáp lời, y lại tiếp tục châm chọc nói.

"Thật vất vả ở chỗ Tiêu tiện nhân đó mài da mặt dày, thậm chí còn có thể dụng tại nơi này, còn dám dụng tại nơi này!"

"Bà da mặt đủ dày, nhưng nơi này không chào đón bà, cút ngay đi."

Vốn Hàm Hàm chẳng qua là không thể dễ dàng tha thứ Yến Mạn Gia ở trong nhà cũ, nhưng nhìn thấy bộ dáng bà coi như không có chuyện gì xảy ra nói chuyện, y đã cảm thấy bà dẫm ở trên mặt sàn nhà cũ cũng khiến người chán ghét.

"Cút ngay đi, nghe không hiểu tiếng người sao?"

Chân Hàm chẳng qua là không đánh phụ nữ, bằng không y thật muốn thay lão gia tử lão thái bà đã qua đời, dạy dỗ một chút nữ nhân cực kỳ bất hiếu này.

Yến Mạn Gia trước khi chưa về nước đã dự liệu được trường hợp như vậy, nhưng chân chính gặp phải, trái tim vẫn là sẽ đau.

"Hàm Hàm……"

"Chó má, Hàm Hàm, đó là bà có thể gọi? Bà ngoại trừ sinh ra tôi, bà làm cái gì?"

Chân Hàm trưởng thành tới lớn như vậy có một nửa thời gian đều ở nước ngoài, nhưng ở nước ngoài lâu như vậy, y cũng không ở cùng một chỗ với Yến Mạn Gia, bà theo đuổi tình yêu của bà, vốn không tâm tư bận tâm y, nếu không phải hai lão nhân, nếu không phải Yến Tuy, y còn không chắc là cái bộ dáng quần áo lụa là gì đây.

Lúc y chân chính phản nghịch, chân chính cần dạy dỗ, chân chính cần tình thương, Yến Mạn Gia tất cả đều không có ở đây, quả sinh bất quản dưỡng (*), bà tính là cái loại mẹ gì!

((*) hiểu nôm na là sinh ra mà mặc kệ nuôi dưỡng)

Đương nhiên, Chân Hàm cũng không cảm thấy đáng tiếc, Yến Mạn Gia ở trong mắt y chính là một kỳ ba, bị bà dạy, y không chừng vặn vẹo thành cái bộ dáng gì.

Mạnh Đình nhìn Chân Hàm kích động, nhìn Yến Mạn Gia âm u, cậu tự giác không có lập trường gì mở miệng, nhưng tay cậu đã vững vàng nắm lấy cánh tay Yến Tuy, hiển nhiên, cậu có chút không quá thích ứng với loại tình cảnh giao phong kịch liệt quá mức này.

Cậu tự dưng cũng có chút sợ bị liên lụy, cũng sợ Yến Tuy bị liên lụy, Đại Hoàng và Mao Cầu cũng theo sát Mạnh Đình, hiển nhiên cũng cảm giác khó chịu.

"Chân Hàm."

Yến Tuy rốt cục mở miệng, cũng là kêu một câu Chân Hàm.

Chân Hàm nghiêng đầu nhìn Yến Tuy một lúc lâu, mới không cam lòng mà ngậm miệng lại.

Mà lúc này đây, bác Tiêu đã cầm đồ đạc từ trên cầu thang đi xuống.

"Đây là lão gia tử đưa cho bà."

Yến Tuy dứt lời, Chân Hàm trừng mắt, nhưng y cũng không cách nào nói cái gì, y có thể tự mình hận Yến Mạn Gia, nhưng không thể ngăn cản hai lão nhân đã qua đời muốn để lại đồ cho con gái bọn họ.

Cái hộp gỗ này từ Yến Tuy tiếp nhận, liền chưa từng mở ra, vẫn luôn đặt ở phòng của hai lão nhân gia, trước mắt Yến Mạn Gia trở lại, cũng nên vật quy nguyên chủ.

Đối mặt với xa cách của Yến Tuy, Yến Mạn Gia vẫn như nói cười Yến Yến, không chút nào bị ảnh hưởng, đối mặt với chất vấn của Chân Hàm, bà mặc dù ủ ê, nhưng vẫn coi là bình tĩnh, nhưng lúc nhận lấy hộp gỗ này, nước mắt của bà liền không cách nào kiềm chế, từng giọt lại từng giọt rơi xuống, mặc dù không có khóc thành tiếng nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng nhìn ra được, bà không biểu hiện được tới thoải mái như vậy nữa.

Nhưng bà lúc ấy rốt cuộc tại sao không về nước, trước đây bà chưa bao giờ nói với Yến Tuy và Chân Hàm.

Chân Hàm đứng một lát, tức giận "hừ" một tiếng, từ phòng khách rời đi, bất quá không có ra khỏi Yến trạch, mà là trở lại trên lầu đi tới phòng của y.

Yến Tuy vỗ vỗ tay Mạnh Đình, mang theo cậu cùng nhau đứng dậy, hai con thú cưng cũng được mang theo, bọn họ cũng đi trở về phòng.

Kỳ thực liền coi như Chân Hàm biểu hiện tới tức giận như vậy, nhưng cậu và Yến Tuy đều đang đợi, chờ Yến Mạn Gia cho bọn họ một giải thích chân thật hợp lý.

Yến Mạn Gia cần một ít thời gian sửa sang lại tâm tình của mình, cùng với quyết định rốt cuộc có muốn nói hay không, Chân Hàm và Yến Tuy nguyện ý cho, nhưng sẽ không tiếp tục cho nhiều hơn.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình trở lại phòng, thời gian rất lâu đều là trầm mặc, Yến Tuy ngồi trên ghế

salon suy nghĩ sự tình, Mạnh Đình nhẹ nhàng ôm lấy anh, không nói lời nào, cũng không lộn xộn.

Hiển nhiên Yến gia cũng không có đơn giản như anh nhìn thấy cảm giác được, nơi này cũng có ân oán thị phi, yêu hận tình cừu, nhưng Mạnh Đình biết rồi cũng không làm sao để ý, cậu tới nơi này là bởi vì cậu kết hôn với Yến Tuy, bọn họ muốn ở cùng một chỗ, không hơn.

Về phần mấy mấy chuyện phức tạp quá mức kia, Yến Tuy nói, cậu liền nghe, Yến Tuy không nói, cậu cũng không hỏi, không có gì tốt xoắn xuýt.

"Tháng 3 tám năm trước, ông nội bà nội trên đường tới thành Đông thăm lão chiến hữu trở lại, gặp phải tai nạn xe cộ liên hoàn, xe con trực tiếp từ trên cầu rơi xuống, tài xế và bảo tiêu ngồi phía trước xác định tử vong tại chỗ, ông nội bà nội cấp cứu tới nửa đêm, lúc anh đi vào, chỉ ông nội nói hai câu, bà nội thậm chí không còn mở mắt nữa."

Yến Tuy lúc đó thật sự đau khổ, anh bởi vì che chở của bọn họ mới có một tuổi thơ bình thường, một năm tháng trưởng thành khá bình ổn tự do, nhưng khi anh mới có năng lực bắt đầu hồi báo bọn họ, bọn họ cứ như vậy đột nhiên rời đi.

Yến Tuy quay đầu đi, chỉ có thể nhìn thấy Mạnh Đình cũng theo sát đầu anh, chuyện này phát sinh thời gian đã 8 năm, anh sớm đã có thể tâm tình bình ổn nói ra từ đầu đến cuối, nhưng anh nói với Mạnh Đình, cùng tự thuật với người khác vô cùng đơn giản lại khác nhau, anh là đang bộc lộ hết.

Bộc lộ hết mang theo ưu thương nhàn nhạt cùng tiếc nuối.

"Chân Hàm và bà nội tình cảm rất tốt, nhận được tin tức kém chút nữa chạy hỏng, nó gọi điện thoại cho cô cả một đêm, cho dù bên kia không nhận tắt điện thoại, nó vẫn gọi……"

Cũng không phải là Chân Hàm muốn Yến Mạn Gia trở lại, mà là y cảm thấy hai vị lão nhân gia trước lúc hỏa táng, sẽ muốn con gái của bọn họ trở về nhìn một chút, trước đó mấy ngày, bà nội còn cố ý càm ràm hai câu với Chân Hàm, "Mạn Gia nhà chúng ta lúc nào trở lại đây?"

Nhưng tới khi thi thể hỏa táng, tang lễ làm xong, Yến Mạn Gia cũng không trở lại, bà trở về gọi cho Chân Hàm, đã bị y kéo vào sổ đen, bà gọi tới chỗ Yến Tuy, sau khi biết được, trầm mặc hồi lâu, không nói gì, cứ như vậy cúp máy.

Nhưng người nắm quyền Yến thị quá trình thay đổi cũng không có an ổn giống như người ngoài cho rằng, Yến Tuy cho dù từ nhỏ hưởng giáo dục tinh anh lớn lên, nhưng khi đó anh cũng mới chỉ có 20 tuổi, chuyện tiếp xúc Yến thị chỉ có sau khi lên đại học thời gian không tới một năm.

Anh sau khi tiếp nhận Yến thị, thời gian liên tục 3 năm đều hết sức cực khổ, cơ hồ đem phòng làm việc làm thành nhà, anh một ngày so với một ngày ổn trọng hơn, cũng một ngày so với một ngày nghiêm túc hơn, một ngày so với một ngày trầm mặc hơn.

Người bên ngoài nhìn thấy Yến Tuy dùng thời gian 8 năm liền vững vàng nắm Yến thị trong tay, nhưng đối với Yến Tuy mà nói, đó là tám năm vượt qua cả ngày cả đêm, bao nhiêu cửa ải khó, bao nhiêu cực khổ, bao nhiêu tính toán, đây mới là thái độ bình thường của anh trong năm tháng 8 năm.

"Chân Hàm nó không vì bản thân tức giận, nó vì ông nội bà nội không đáng giá."

Yến Tuy nói xong, trong mắt cũng tràn ra chút tức giận.

Mà Mạnh Đình vẫn an tĩnh nghe anh nói chuyện cũng không tiếp tục dùng cánh tay ôm lấy người, chân cậu khóa một cái, lại ngồi tới trên đùi Yến Tuy, sau đó hai tay vây quanh Yến Tuy, đầu nằm trên đầu vai anh, nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng Yến Tuy, cậu không nói lời an ủi nào, cậu cũng không nghĩ ra lời đặc biệt thích hợp.

Nhưng cậu có thể đối với cảm xúc của Yến Tuy cảm động lây, loại cảm giác khổ sở này, khiến cậu đau lòng, cậu muốn ôm trụ anh, giống như trấn an anh vậy.

Chân Hàm có thể phát tiết với Yến Mạn Gia, có thể phát tiết với Yến Tuy, nhưng Yến Tuy lại không thể, anh tiếp nhận Yến thị, anh lại không có tư cách tùy tiện tùy hứng, anh cũng tức giận, anh cũng khổ sở, lại không thể biểu hiện ra.

Thậm chí anh cần phải áp chế bọn họ, để mình nằm ở trạng thái tuyệt đối lý trí, Yến Tuy rất cực khổ đây là không thể nghi ngờ, nhưng giờ khắc này, anh nhận được đau lòng đến từ Mạnh Đình, loại đau lòng này đã lâu lại khiến người cảm động.

(Đứa nào re-up là chó)

Tay Yến Tuy nhẹ nhàng ôm lại Mạnh Đình, khuôn mặt nhu hòa chút, anh nhu nhu gáy Mạnh Đình, nói nhỏ, "Anh đã không khó chịu nữa rồi."

"Gạt người." Mạnh Đình thanh âm buồn rầu nói sự thật cậu cảm giác được, "Rõ ràng vẫn còn khó chịu."

Yến Tuy bất đắc dĩ cười cười, cằm đặt trên vai Mạnh Đình, nhắm mắt lại không nói nữa.

Yến Mạn Gia ôm hộp gỗ cũng không biết khóc bao lâu, lúc Yến Tuy mang theo Mạnh Đình xuống ăn bữa tối, hai mắt bà còn hồng hồng, trang điểm trên mặt cũng loạn thất bát tao, bà ôm hộp gỗ lên lầu 3, cuối hành lang kia một gian là phòng của bà, cái gì cũng không thay đổi, liền cũng bao gồm bày biện trong phòng bà, hết thảy giữ lấy bộ dáng năm đó trước khi bà nghĩa vô phản cố (*) ra nước ngoài.

((*): làm việc nghĩa không được chùn bước)

Bà rửa mặt xong ra ngoài, liền thấy Chân Hàm vừa vặn ra cửa, hai mẹ con liếc mắt nhìn nhau, Chân Hàm

lại lần nữa tức giận hừ một cái, bất quá không có trở về phòng, mà là đi xuống dưới lầu, y không phải là vì ăn cơm, y là vì muốn nhìn Yến Tuy và Mạnh Đình, cũng không thể bị bộ dáng đáng thương này của Yến Mạn Gia lôi kéo qua.

Trên bàn cơm, cũng không ai mở miệng nói chuyện, tự mình vùi đầu ăn, Yến Tuy có Mạnh Đình gắp thức ăn cho anh, ăn tới coi như không tệ, về phần Chân Hàm và Yến Mạn Gia cũng có chút ăn không biết vị gì.

Chờ tất cả mọi người ăn xong rồi, Yến Tuy mới mở miệng, "Tới thư phòng."

Trong phòng khách chung quy không phải là chỗ nói chuyện gì cả, cả căn nhà cách âm tốt nhất chính là thư phòng.

Yến Tuy nói xong nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình, ngữ khí hòa hoãn chút, "Em cũng tới."

Mạnh Đình gật gật đầu, cậu không thích chỗ nghiêm túc như thư phòng, nhưng cậu cũng tự nói với bản thân, thư phòng của Yến Tuy không giống với thư phòng của người khác, huống chi nơi đó cũng có bàn đọc sách Yến Tuy cho người đặt mua cho cậu, cũng có chỗ chân chính thuộc về cậu.

Đèn bật lên, rèm cửa sổ kéo ra, bầu trời dần dần tối, nhưng ánh sáng trong thư phòng vẫn như cũ sáng như ban ngày.

Phía trước cửa sổ sát đất của thư phòng cũng có một ghế salon, vừa vặn 4 vị trí, Mạnh Đình sau khi ngồi xuống, thử dịch dịch ghế salon, đáng tiếc chỉ có thể chuyển hướng, trừ phía xoáy mở đinh ốc cố định, bằng không thực không dễ dàng xê dịch.

Ánh mắt Yến Tuy quét tới, sau đó tự mình rời vị trí, rời hướng Mạnh Đình chìa tay ra, Mạnh Đình lập tức đứng dậy đi tới ngồi kề sát Yến Tuy.

Hai người kia dính tới mức đau mắt người khác, Yến Mạn Gia và Chân Hàm đều cảm thấy như vậy.

Yến Mạn Gia và Chân Hàm cũng ngồi xuống, lại là trầm mặc hồi lâu, Yến Mạn Gia đang suy nghĩ nên nói như thế nào, Chân Hàm lại đang cố gắng khắc chế tính tình của mình.

Khoảng 5 phút đồng hồ trôi qua, Yến Tuy mở miệng phá vỡ trầm mặc, "Nói đi."

Không cần hàn huyên cái gì, cũng không cần chuyển tiếp cái gì, trực tiếp nói.

Lời của anh vừa ra, Mạnh Đình và Chân Hàm đều nhìn về phía Yến Mạn Gia, tại lập trường của bọn cậu là như thế nào cũng nghĩ không thông, Yến Mạn Gia sẽ vì cái gì ngay cả thời gian trở về nước nhìn một cái cha mẹ qua đời cũng không có.

Mâu quang Yến Mạn Gia dần dần thấp xuống, lớp trang điểm tẩy đi, mấy thứ che giấu sắc sảo của bà tất cả đều không thấy nữa.

"Cô hoài nghi anh trai không chết."

Lời này của bà thốt ra, trong thư phòng tĩnh lặng, Yến Tuy và Chân Hàm như thế nào cũng không nghĩ tới, bà không về nước lại sẽ liên quan tới người vốn đã hoàn toàn chết.

"Mặc dù chỉ là một bóng lưng, nhưng cô xác định, đó chính là anh trai cô."

Chân Hàm cẩn thận nhìn Yến Tuy một cái, nhíu nhíu mày, y lại nhìn về phía Yến Mạn Gia, "Nói cụ thể."

"Mẹ đuổi theo anh Tiêu Tư tới nước F……"

Tiêu Tư chính là "Tiêu tiên nhân" lúc trước trong miệng Chân Hàm chỉ ra, câu thô tục đầu tiên Chân Hàm học được vẫn luôn dùng để chỉ gã.

Gã là người trong lòng của Yến Mạn Gia từ nhỏ đến lớn, những năm này bà từ trong nước đuổi theo ra nước ngoài, vì hắn chuyện điên cuồng gì mà chưa làm qua, thể diện của con gái Yến gia sớm không biết bị giẫm đạp bao lần rồi, nhưng bà vẫn như cũ vui vẻ chịu đựng, vẫn như cũ không muốn buông tha.

Hơn hai mươi năm trước, ngay cả bản thân Yến Mạn Gia đều nói không rõ ràng Chân Hàm có như thế nào, song chính là từ trong bụng bà sinh ra không phải là con của Tiêu Tư, bà cũng vẫn như cũ không buông bỏ bước chân theo đuổi tình yêu của bà.

Bà lúc bọn họ định cư ở nước M nghe nói Tiêu Tư mang theo một nữ nhân chạy tới nước F chơi, bà tới là muốn "Thị uy", nhưng bà không gặp được Tiêu Tư, lại trước trên ở trên một chợ bán đồ cũ nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, bà cho rằng bóng lưng tiếp tục nhìn cũng nhìn không ra.

Bà lớn tiếng hô, "Ca, ca! Em là Mạn Gia, em la Mạn Gia!"

Cả một buổi chiều bà đều ở chợ bán đồ cũ tìm người, giống như điên rồi mà tìm, nhưng không có, bóng lưng kia giống như chính là ảo giác của bà, nhưng tiếp tục cẩn thận suy nghĩ, Yến Mạn Gia vẫn như cũ không cảm thấy đó là ảo giác, tiếp đó hơn một tháng bà điên cuồng tìm người, cả thành phố, thậm chí là thị trấn xung quanh, bà đều muốn lục tung mà tìm.

Nhưng anh trai của bà, cha của Yến Tuy Yến Vũ, tiếp tục không có bất kỳ tung tích nào lộ ra, Yến Mạn Gia vẫn chính là người không biết buông tha, nước F tìm không được, bà liền tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm, không tìm ra người, bà thề không nghỉ ngơi.

Nhưng mà đúng lúc này, cha mẹ ở trong nước xảy ra tai nạn xe cộ, lúc bà nhận được tin tức, bọn họ cũng

đã chết.

Một bên là cha mẹ chết còn chưa nhập liệm, một bên là anh trai đã "chết" nhiều năm, Yến Mạn Gia lựa chọn ở lại nước ngoài, giữa người chết và người sống, bà lựa chọn có chính là người sống, bà muốn mang anh trai của bà về, cùng nhau tới trước phần mộ của cha mẹ bọn họ dập đầu.

"Nhưng anh ấy không thấy đâu, cô tìm khắp nơi, cũng không tra ra được tung tích của anh ấy." Đã nhiều năm như vậy, có đôi khi bà cũng bắt đầu hoài nghi có phải bà đã nhìn lầm rồi hay không, nhưng bà cùng Yến Vũ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bà sao có thể nhìn lầm đây.

Yến Mạn Gia nói xong nghiến răng nghiến lợi, nếu như Yến Vũ giờ phút này ở trước mắt bà, bà nhất định sẽ nhào tới cắn vài ngụm.

Chân Hàm nhìn Yến Mạn Gia hồi lâu, mới lại "hừ" một tiếng quay đầu đi, nhưng một tiếng hừ tức giận này so với lúc trước rõ ràng không có "giận" như vậy nữa, lại một lát y lại quay đầu lại, "Bà sao không nói, khiến tôi và Yến Tuy hiểu lầm bà, rất có ý nghĩa sao?"

Thì ra là vậy mấy năm này y tức giận như vậy, Yến Mạn Gia nhìn tới đều là chuyện không sao cả!

Nghĩ như vậy, y lại tức giận.

Yến Mạn Gia nhìn Chân Hàm, mắt lộ ra áy náy, bà khe khẽ thở dài, "Mẹ khi đó nói ra, không phải là thêm phiền phức sao? Mẹ cái gì cũng không giúp các con được, còn có thể khiến các con giống mẹ nhọc lòng a."

Càng quan trọng hơn chính là, bà không muốn Yến Tuy theo đó thất vọng, đó là cha ruột của anh, anh không thể nào không thèm để ý.

Về phần Chân Hàm, bà quả thực không phải là một người mẹ tốt, nhưng cũng không đại biểu bà không thích y, chẳng qua là những năm trước đây, bà coi trọng tình yêu của bà hơn, tình yêu rối tinh rối mù kết quả là công dã tràng.

"Cô điều tra nhiều năm như vậy, nhưng có để cho ai biết cô hoài nghi ông ấy không chết không? Yến Tuy sau khi nhanh chóng chỉnh lý tốt suy nghĩ, cắt đứt đối trừng của hai mẹ con kia, hỏi như vậy.

Yến Mạn Gia nghe vậy nghiêng mặt, nhẹ nhàng lắc đầu, "Không có, cô biết chừng mực, cũng bởi vì như thế, cô mới tìm tới khổ cực như vậy."

"Tốt, chuyện tiếp theo, cô không cần quản nữa, cháu đi tra."

Yến Tuy tám năm trước không đủ ổn trọng, không đủ lão luyện, cũng không đủ cường đại, nhưng anh hiện tại đủ rồi, lời này của anh đi ra, Yến Mạn Gia gật đầu, bà không ý kiến.

Bà nhìn nhìn Mạnh Đình ngồi cùng một chỗ với Yến Tuy, lại nhìn Chân Hàm một chút, nhẹ nhàng than thở, "Tuy Tuy, anh trai cô anh ấy không biết có nỗi khổ tâm gì, nhưng anh ấy thực sự là người tốt."

Nỗi khổ tâm như vậy có lẽ giống với quyết định ngay lúc đó của bà khiến Yến Tuy Chân Hàm khó có thể hiểu, nhưng sự thật chính là như vậy, nếu có thể, bọn họ tuyệt đối sẽ không muốn đối mặt với lựa chọn như vậy.

Yến Tuy không gật đầu cũng không lắc đầu, anh đối với tình cảm của Yến Vũ rất vi diệu, có hận ông hay không không biết, chẳng qua là anh cảm thấy rất nhiều chuyện tiếp diễn tới hiện tại, hẳn là phải có một đáp án hợp lý.

"Chuyện này cũng không để chị dâu biết," Yến Mạn Gia cũng không muốn nhắc tới Hà Uyển, nói tới bà liền đầy mặt xúi quẩy, trong mắt bà lạnh chút, "Anh cô năm đó không sai biệt lắm chính là bị cô ta ép "chết"."

Đương nhiên lời này nói tới có chút thành phần giận chó đánh mèo, nhưng chỉ là một chút, Hà Uyển không chỉ riêng đối với chuyện của Yến Tuy vặn vẹo, đối với Yến Vũ càng là như vậy. Cũng chính là bởi vì ông "chết" rồi, bà ta mới hận chuyển tới trên người Yến Tuy.

Yến Tuy khẽ gật đầu một cái, ánh mắt chống lại Yến Mạn Gia, Chân Hàm cũng nhìn tới đây, anh nói, "Đều trở về đi."

Trong cái "đều" này bao gồm Yến Mạn Gia, cũng bao gồm Chân Hàm, trong Yến trạch đều có phòng thuộc về bọn họ, chỗ làm việc của Chân Hàm vốn cách gần đó, y trước kia không muốn trở về là bởi vì Yến Mạn Gia, hiện tại sự tình nói khai thông rồi, y trở về càng thuận tiện hơn.

Yến Mạn Gia vừa mới về nước, Hải Thành mặc dù còn có chỗ khác ở, nhưng chỗ này đối với bà mà nói ý nghĩa bất đồng, bà là số lượng không nhiều lắm coi là người thân mà Yến Tuy và Chân Hàm có thể miễn cưỡng đồng ý.

"Tiểu Đình Đình nói sao?" Yến Mạn Gia nhìn về phía Mạnh Đình sau khi bọn họ nói chuyện thủy chung một ánh mắt không biểu đạt, chẳng qua là Yến Tuy và Chân Hàm là Tuy Tuy và Hàm Hàm, chỉ có cậu bỗng dưng nhiều hơn một chữ "Tiểu".

Mạnh Đình ôm chặt cánh tay Yến Tuy, trả lời Yến Mạn Gia, "Cháu không ý kiến, cháu nghe lời Yến Tuy."

Cậu suy nghĩ một chút rồi hướng Yến Mạn Gia và Chân Hàm dặn dò một câu, "Hai người cũng ngoan, phải nghe lời Yến Tuy, anh ấy phải nuôi chúng ta, rất cực khổ." *=))))))))))*

(Đứa nào re-up là chó)

Tình cảm bọn họ không trở lại, chính là không ngoan, không nghe Yến Tuy nói, không thông cảm cực khổ của người đương gia anh.

Mạnh Đình vừa nói như thế, Chân Hàm vốn còn có chút bất đắc dĩ cũng không nói nữa.

Suy nghĩ một phen, Chân Hàm lại trợn mắt nhìn Mạnh Đình một cái, hơi châm chọc mà nói, "Cậu ngoan nhất a."

Mạnh Đình không nghe ra, chính là nghe ra, cậu cũng chưa chắc để ý, cậu gật đầu, "Đương nhiên, tôi nghe lời Yến Tuy nhất."

Chân Hàm nghe vậy ngước lên trời ném ra một cái liếc mắt, Yến Mạn Gia che miệng cười, thân thể nghiêng nghiêng phía trước, chưa kịp động thủ tán dóc, Yến Tuy trước tiên nghiêng người đi, chặn tầm mắt Yến Mạn Gia, lại nhu nhu tóc Mạnh Đình kiểu khen thưởng.

Mạnh Đình ngước mắt chống lại ánh mắt Yến Tuy, nhẹ nhàng cười một tiếng, cực kỳ quan tâm ngoan ngoãn.

Chân Hàm quét bọn họ một cái, mi tâm hơi hơi nhăn, hơi nhìn kỹ mà nhìn Yến Mạn Gia, "Có phải Tiêu tiện nhân cũng trở về hay không?" Cho nên bà cũng mới đuổi theo về, nhìn tổng quát chuyện trước kia của Yến Mạn Gia, hoàn toàn có khả năng này.

Nhưng Yến Mạn Gia lại lắc đầu, khóe miệng bà câu lên nụ cười nhạt, nghiêm túc trả lời Chân Hàm, "Mẹ không biết, mẹ và ông ta đã 3 năm không liên lạc rồi, mẹ trở lại, là bởi vì mẹ muốn trở lại."

Chân Hàm nghiêm túc nhìn Yến Mạn Gia một cái, sau đó quay đầu đi, vẫn như cũ rất lạnh nhạt.

Yến Tuy nhớ tới cái gì, quay đầu nói với Yến Mạn Gia, "Đúng rồi, Mạnh Đình không thích lễ nghi nước ngoài, cô sau này chú ý chút."

Yến Mạn Gia nghe vậy cũng không ưu nhã nổi nữa, đổi cười nhạt thành nộ trừng, "Cháu dâu đáng yêu như vậy, cô hôn nhẹ chút thôi."

Mạnh Đình nghiêm túc nghe bọn họ nói nghe vậy lập tức lắc đầu, "Không thể, cháu chỉ cho Yến Tuy hôn." Anh ấy không phải đã nói với cô rồi sao a.

"Ngài cũng đừng hôn Yến Tuy được không?"

Mạnh Đình mặc dù là ngữ khí thương lượng, nhưng Yến Mạn Gia thật sự không quan tâm sáp lên, cậu vẫn là muốn ngăn chặn, Yến Tuy của cậu không để cho người khác hôn, Mạnh Đình vô cùng xác định điểm này.

Yến Mạn Gia che ngực ngồi trở lại trên ghế salon, trái tim nhỏ bị ánh mắt của Mạnh Đình đột nhiên nhìn sang manh tới mức run lên một cái.

Chân Hàm ghét bỏ "Xí" một tiếng, cầm giương lên, đứng dậy liền đi ra ngoài cửa, nhưng Yến Mạn Gia vốn nên hảo hảo ngồi, đột nhiên đánh tới, Chân Hàm theo bản năng tiếp được bà.

Sau đó bà liền bưng mặt Chân Hàm, má trái, má phải, dưới trán đều hôn một cái, "Ê ê ê ê…… nhớ chết lão nương rồi."

Bà hôn một chút đột nhiên lại "Ô ô ô" mà khóc lên, Chân Hàm bị xoa đầy mặt nước miếng, cả người đều không tốt, nhưng Yến Mạn Gia đẩy không ra, đẩy không ra lại chịu không được.

"Khóc cái gì mà khóc a." Chân Hàm ghét bỏ, vẫn là kéo Yến Mạn Gia dậy, mà Yến Mạn Gia cũng nằm úp sấp trên ngực y.

"Lão nương ôm con mình, còn không thể khóc a, mẹ liền khóc……"

Chân Hàm nhìn áo trong sạch sẽ của mình bị Yến Mạn Gia làm tới loạn một đoàn, cả người đều muốn điên rồi.

Y cầu cứu mà nhìn Yến Tuy, nhưng Yến Tuy chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn y một cái, con không cho y cơ hội phát tín hiệu cầu cứu với Mạnh Đình, dắt Mạnh Đình quay lưng liền ra khỏi thư phòng, để lại không gian thư phòng cho mẹ con này.

Sinh mệnh của Yến Tuy và Mạnh Đình cũng không có loại tình thương của mẹ, đối với Yến Mạn Gia đột nhiên cảm xúc bộc phát cũng không thể thập phần lý giải, nhưng ít nhiều có thể hiểu chút tâm tình của bà, loại tâm tình vội vàng muốn chữa trị quan hệ với Chân Hàm.

"Cô có chút kỳ quái, bất quá cũng coi như đáng yêu."

Sau khi trở lại phòng, sau khi Mạnh Đình buông xuống cảnh giác, trước sau suy nghĩ một lần, rồi sau đó nói tổng kết như vậy.

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại cảm thấy không đủ, cái tay kia trở lại phía trước, lại tiếp tục vuốt vuốt khuôn mặt mềm mềm của cậu, Mạnh Đình ngoan ngoãn đứng bất động, tùy ý Yến Tuy động tay động chân, Yến Tuy nhu đủ rồi thu tay lại, cậu lại sáp tới gần một bước, vươn tay ôm thật chặt eo Yến Tuy.

Hai người bất giác từng bước từng bước thối lui tới bên giường, Yến Tuy ngồi xuống, Mạnh Đình vẫn như cũ dính trên người anh, cậu ngẩng đầu nhìn Yến Tuy một cái, sau đó đột nhiên phát lực, đẩy ngã người ở trên giường, cậu ôm cổ Yến Tuy, trán ở cổ anh, cọ tới cọ lui.

Cậu tựa hồ có lời muốn nói đặc biệt quan trọng, nhưng lại có chút ngượng ngùng, hồi lâu cậu mới cúi đầu mà nói, "Yến Tuy, anh cũng chỉ có thể hôn em, được không?"

Yến Tuy bất đắc dĩ bật cười, Mạnh Đình còn xoắn xuýt cái này ư.

"Rất để ý?"

Lúc Yến Tuy hỏi như thế, nghĩ tới những người khác cũng có thể hôn Mạnh Đình của anh, cũng cảm thấy mất hứng.

"Ừm, em không thích, đặc biệt không thích." Mạnh Đình gục ở trên người Yến Tuy, lăng lăng mà nhìn người, thần sắc đáng thương lại đáng yêu.

Yến Tuy ôm lấy Mạnh Đình, đỡ cậu lên, để 2 người hoàn toàn nhìn nhau, khóe miệng khẽ câu lên, Yến Tuy bảo đảm nói, "Biết rồi, không để người khác hôn."

Mạnh Đình không trả lời, môi cậu ịn xuống, chân chân thật thật đem Yến Tuy từ trán tới cằm hôn một lần, sau đó mới tiến tới bên tai Yến Tuy trả lời anh, "Anh cũng ngoan."

Yến Tuy ngoan như vậy, sao Yến Mạn Gia và Chân Hàm đều muốn nói xấu anh, Mạnh Đình cũng là nghĩ không thông.

Yến Tuy nghe vậy khóe miệng khẽ câu lên, một cái xoay ngoài áp Mạnh Đình xuống dưới, mâu quang rơi vào trên môi cậu, người liền cũng cúi thấp xuống, trao đổi nụ hôn nóng bỏng vừa ngọt lại vừa dính, mặc dù không khỏi cướp cò, nhưng Yến Tuy trên nhẫn nại, ít nhiều coi là có chút kinh nghiệm.

Trước khi ngủ, Mạnh Đình lại chủ động tiến lên để người ôm trụ, "Em không thể giúp bận rộn của anh, nhưng em sẽ luôn bồi anh."

Mạnh Đình đối với những người khác, chuyện khác không mẫn cảm, nhưng đối với cảm xúc của Yến Tuy, chuyện tương quan của anh lại là ngoại lệ, lời của Yến Mạn Gia khiến Yến Tuy rất để ý, cậu có thể cảm giác được.

Yến Tuy nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, vốn trong lòng còn lưu lại chút u sầu kia theo đó tiêu tán sạch sẽ.

Cảm giác có người bồi, rất tốt.

Thời gian nhoáng cái đã tới buổi sáng ngày 7 tháng 7, ngày đó là ngày Yến Tuy và Mạnh Đình cử hành hôn lễ, chỗ cử hành hôn lễ liền ở trong nhà cũ của Yến thị, đó cũng tính là đồng ý thân phận của Mạnh Đình.

Hai người trước khi bắt đầu, ngoại trừ Mạnh Đình người khác đều triệt để công việc lu bù lên, cậu ngoại trừ kéo đi thử vài trang phục kết hôn, những chuyện khác sẽ không cần cậu tới quan tâm, cậu chỉ cần dắt chó đi dạo, trêu chọc mèo nhỏ, làm việc cậu thích làm là được rồi.

Trong Yến trạch trở lại Yến Mạn Gia, chuyện khác bà cũng không giúp được gì, nhưng bà có thể ngăn cản Hà Uyển, chính là giúp một việc lớn rồi.

Hôm qua Hà Uyển tới đây, bị Yến Mạn Gia đỗi gần nửa giời, thở phì phò mà thẳng bước đi, hôm nay tới bây giờ còn chưa tới, bất quá Yến Mạn Gia trở lại, chính là Hà Uyển hôm nay không tới, cũng không không còn cái gì đáng ngại.

Tiếp tục chính là Hà Uyển tuyệt đối sẽ không cam tâm không tới, bà duy nhất có thể nắm cũng chính là hôn sự của Yến Tuy, hôm nay cũng coi như lúc bà thưởng thức thành quả, bà sao có thể không tới.

Tổ tiên Yến gia phần lớn là văn nhân sĩ quan, là hào tộc đứng đầu chân chính có nội tình, hôn lễ này cũng liền không hợp kiểu phương tây, mà là một hôn lễ kiểu xưa vui vẻ.

Mạnh Đình sau khi đứng lên, liền tới căn phòng bác Tiêu ban đầu chuẩn bị cho cậu, cậu ở chỗ này thay hôn phục.

Gấm đỏ đáy kim ngân thêu đen đủ ba màu, không quá hoa lệ, lại tinh xảo tới mức khiến người ta gọi là hiếm thấy, cậu từ trong phòng thay đồ đi ra, mấy người chờ ở trong phòng, ánh mắt đều thẳng.

Màu da Mạnh Đình vốn là trắng, dưới hỉ phục đỏ thẫm tôn lên, làn da kia không giống tuyết, lại so với tuyết muốn có sức sống hơn, vốn là ngũ quan có chút diễm lệ, lúc này tăng thêm hai phần kiều diễm.

Cậu soi gương một cái, liền quay đầu sang nhìn về phía Yến Tuy, sau đó nhẹ giọng hỏi, “Đẹp không?”

Mâu quang Yến Tuy phát ra đụng với tầm mắt Mạnh Đình, lặng lẽ nhu hòa, anh khẽ gật đầu một cái, “Đẹp.”

Không cần chải chuốt trang điểm gì nữa để chứng minh, Mạnh Đình mặc kiểu này chính là đẹp.

Mạnh Đình nghe vậy trên mặt lộ ra nụ cười, cặp mắt kia tràn đầy hỉ sắc, cậu bước theo nhịp, tới gần 2 bước, nhẹ nhàng cầm tay Yến Tuy, “Yến Tuy, em rất cao hứng.”

“Cao hứng cái gì?” Yến Tuy biết rõ còn cố hỏi, mà anh cũng cầm ngược lại tay Mạnh Đình, bụng ngón tay vuốt ve vết sẹo lòng bàn tay cậu, giống như từ trong tim cảm giác được cao hứng.

Mạnh Đình nghe vậy kinh ngạc nhìn Yến Tuy một chút, nhưng vẫn là nói thật, “Kết hôn với anh em cao hứng nha.”

Còn Yến Mạn Gia và mấy người giúp việc khác ở trong phòng đều yên lặng thối lui, nơi này đã không còn không gian cho bọn họ ở lâu.

Yến Tuy nhẹ nhàng kéo Mạnh Đình, kéo người tới trong ngực, nụ hôn của anh rơi vào mi tâm cậu, "Anh cũng cao hứng."

Trước 28 tuổi, không, chỉ tháng trước thôi anh cũng không nghĩ tới, có một ngày, anh sẽ ôm một tâm tình như vậy tới tham dự hôn lễ của mình.

Mạnh Đình nghe vậy ôm lại cổ Yến Tuy, thỏa mãn mà cọ cọ người. Ở trong nghi thức nhận biết của Mạnh Đình, quan trọng chính là Yến Tuy, còn có giấy hôn thú của bọn họ, còn loại tiệc mừng này, cậu cũng không để ý nhiều, nhưng cũng không nghĩ bài xích phản đối.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình trở lại gian phòng của bọn họ, sau đó Yến Tuy thay hỉ phục giống kiểu dáng với Mạnh Đình.

Mạnh Đình mặc là tinh xảo lại y lệ xinh đẹp, Yến Tuy mặc vào cũng là một loại cảm giác rất đặc biệt, đỏ thẫm hỉ sắc nhạt đi khí thế trên người anh càng ngày càng tăng, khiến người ta chú ý tới khí thế và tác phong của anh.

Mạnh Đình mở lớn hai mắt, đi tới phía sau Yến Tuy, mũi chân kiễng lên một cái nhào tới trên lưng anh, ngữ khí vui vẻ cũng nhiều thêm chút không khỏi lo lắng, "Ai nha, kiểu này mặc quá đẹp, quá thu hút người."

Một cái là có thể nhìn ra đẹp, loại đẹp nho nhã lại thành thục, mị lực cực phú, nói chung cực kỳ thu hút người.

Yến Tuy khẽ cúi người xuống, tay trượt tới đùi Mạnh Đình, cứ như vậy cõng người lên.

Tay Mạnh Đình vòng qua cổ Yến Tuy, khuôn mặt khẽ nóng lên dán người, thấp giọng hỏi, "Anh cõng em làm gì nha."

Yến Tuy nghe vậy trên mặt nổi lên nụ cười, "Cõng em đi gặp liệt tổ liệt tông của Yến gia chúng ta."

35. Chương 35

Cửa mở ra, rất nhiều khách khứa liền cùng nhau nhìn tới, mặt Mạnh Đình chợt đỏ hơn chút, bất quá cậu cũng không có thử tránh thoát xuống dưới, mà tiếp tục ôm lấy cổ Yến Tuy, sau đó đánh vỡ trầm mặc có xu thế quỷ dị.

"Chào các anh."

"Chào chị dâu."

Thạch Hạc Cố Lãng từ sớm đã tới, là muốn vội tới hỗ trợ Yến Tuy chào hỏi khách khứa, lại không nghĩ tới vừa mới nhìn thấy mặt đã dính đầy mặt lương cẩu, nhưng mà, Yến Tuy một thân hôn phục cõng Mạnh Đình mặt đỏ hồng ngượng ngùng lại xinh đẹp, nửa điểm không hợp cũng không cảm thấy, đẹp mắt tới mức khiến người ta hâm mộ.

Yến Tuy cõng Mạnh Đình đi ra, vốn là không sợ bị người nhìn thấy, tay anh tiếp tục mạnh mẽ đỡ chân Mạnh Đình, gật đầu với bọn họ, sau đó chào hỏi, liền tiếp tục đi xuống dưới lầu.

Mạnh Đình hơi có chút ngượng ngùng nằm bên gáy Yến Tuy, một đường cùng Yến Tuy cùng nhau nhận lấy đủ loại ánh mắt.

Nhưng cậu tiếp tục ngượng ngùng, tay và chân cũng không định buông người ra, một tờ giấy hôn thú không đủ, sau hôn lễ hôm nay, dù sao cũng nên để mấy người đó biết Yến Tuy là của cậu đi, chỉ có cậu có thể bảo Yến Tuy cõng như vậy, cậu cũng chỉ cho Yến Tuy cõng.

"Em nặng không?" Mạnh Đình ở bên tai Yến Tuy nhẹ giọng hỏi, dựa quá gần, môi cậu sượt qua vành tai Yến Tuy, khiến màu sắc chỗ đó lặng lẽ hồng nhuận hơn chút.

"Không nặng," Yến Tuy nhẫn nại cảm giác ngứa ngáy kia, thấp giọng trả lời câu của Mạnh Đình. Cước bộ của anh trầm ổn hữu lực, hô hấp vẫn như cũ đều đều, anh chính là một tay ôm người, cũng chưa chắc sẽ có bao phí sức, cõng người lại càng sẽ không.

Mạnh Đình nghe vậy khóe miệng câu lên nụ cười, mặt kề sát Yến Tuy cọ cọ, "Vậy anh liền cõng em đi."

Cậu suy nghĩ một chút lại nói, "Em rất thích."

"Ừm." Yến Tuy đáp lời, khuôn mặt càng thêm nhu hòa.

Bộ dáng Yến Tuy và Mạnh Đình nhẹ nhàng nói chuyện tự nhiên rơi vào trong mắt mọi người, nhưng bọn họ ngoại trừ hâm mộ và chúc phúc, cũng để ý không được cái gì, không biết Mạnh Đình, đương nhiên không cảm thấy cậu có cái gì tốt, nhưng ai bảo cậu vận khí tốt, ai bảo Yến Tuy thích cậu chứ.

Bác Tiêu hôm qua đã mở căn phòng lầu một ở phía đông vẫn khóa kia ra, bên trong hoàn toàn là trang trí kiểu xưa, một loại cảm giác nghiêm túc và trang trọng, ở bên ngoài, còn có từng dãy đồ cổ bày biện, nơi này tuỳ ý một bình hoa bằng ngọc, cũng là vật quý báu trên buổi bán đấu giá tìm không ra.

Bất quá hôm nay nơi này mở ra, cũng không phải muốn bày ra cho người mấy vật quý giá này, giá trị của mấy thứ đó vẫn như cũ chỉ là trang trí, căn phòng này tận cùng bên trong là một cái bàn khổng lồ dựa vào tường, phía trên bày rất nhiều bài vị lớn lớn nhỏ nhỏ, từ đời Tống cho tới nay, tất cả tổ tiên của Yến gia, cũng bao gồm bài vị của tổ phụ tổ mẫu của Yến Tuy.

Yến Tuy nói mang Mạnh Đình tới gặp liệt tổ liệt tông Yến gia của anh, nửa điểm cũng không khoa trương.

Một mặt khác của án thai này là giá sách, phía trên là sách màu vàng nhạt, ghi lại sự tích của tổ tiên Yến thị, có chút đồ sộ, gian phòng này ngày bình thường không thể tùy ý mở ra, chính là Yến Tuy hôm nay kết hôn, nơi này mới lại mở ra một lát.

Mấy trưởng bối của chi thứ Yến thị đi vào, mấy trưởng lão trong Hải Thành coi như có thân phận đi vào, giống như bọn Cố Lãng Thạch Hạc tiểu bối này chỉ được phép ở cửa quan sát, Yến Mạn Gia một thân trang phục lộng lẫy và Hà Uyển lững thững đi vào, cũng đều dừng bước ở cửa.

Yến Tuy vẫn cõng Mạnh Đình tới cửa mới đặt người xuống, xung quanh đều là thanh âm rầm rầm rì rì, nhưng chỉ biết có người nói chuyện, rốt cuộc nói cái gì, lại không thể nghe thấy trong lòng, Mạnh Đình như vậy, Yến Tuy cũng thế.

Tiến vào cửa này, dập đầu, bái hương, bọn họ chính là vợ chồng được tổ tiên Yến thị đều đồng ý, nếu không biến cố, bọn họ sau khi chết cũng sẽ chôn cùng một chỗ, sống và chết đều cùng nhau, ước định như vậy, đủ để khiến bọn họ trở thành người thân thiết nhất trong sinh mệnh lẫn nhau.

Mạnh Đình chủ động đưa tay ra, Yến Tuy cầm lấy, lại tiếp tục cùng nhau đi vào.

Mạnh Đình vốn đối với kiểu nghi thức này không có quá nhiều hiểu biết, vào giờ khắc này cảm thấy, thành thân kết hôn, là trở thành người thân nhất, ký kết ước định quan trọng nhất, cho nên cần phải thận trọng như vậy, long trọng như vậy, cái này không chỉ làm cho người ngoài nhìn, cũng là cậu và Yến Tuy nghiêm túc với nhau.

Cậu chợt hiểu, hơi trễ, nhưng là không tính là quá muộn.

Một ông lão tóc trắng râu trắng đứng ở bên cạnh bàn thờ đầy bài vị, nhìn Yến Tuy và Mạnh Đình đi tới, trong thần sắc nghiêm túc của ông thêm chút hoà hoãn, sau đó ông quay lưng, lấy hương ra châm xong, đưa cho Yến Tuy trước, lại đưa cho Mạnh Đình.

"Từ hôm nay tên của cậu liền ghi trong gia phả của Yến thị."

Lời này rõ ràng là nói với Mạnh Đình, cậu nghiêm túc gật đầu với ông lão.

Ông lão trong thần sắc cũng không chấn động, ông tiếp tục lui về phía sau một bước, hơi cao giọng nói, "Một bái, quỳ, bái."

Hai cái đệm cói đã sớm bày xong, Yến Tuy bên trái, Mạnh Đình bên phải, bọn họ dựa theo chỉ thị của ông lão, ba lạy chín rập đầu, hoàn thành lễ quỳ bái vợ lần đầu tiên nhập thất của dòng họ Yến thị.

Cuối cùng một bái hoàn thành, Yến Tuy đứng lên trước, sau đó lại khom lưng đỡ Mạnh Đình dậy, bọn họ cùng nhau nhìn về phía ông lão, Yến Tuy giới thiệu, "Đây là lão thúc công." *(Ai cho tui biết lão thúc công dịch thuần việt là gì đii)*

“Chào lão thúc công.” Mạnh Đình theo đó chào người.

Lão thúc công nhẹ nhàng gật đầu, lại thắp một nén hương, tự ông cắm vào trong lư hương, lúc này mới xoay người lại trả lời Mạnh Đình “Phu chủ không cần khách khí, ngài và gia chủ hảo hảo giữ gìn Yến gia là tốt rồi.”

Đây là dặn dò của trưởng bối, Mạnh Đình đương nhiên sẽ không có ý kiến, cậu gật gật đầu, “Cháu cố gắng.”

Chủ yếu vẫn là dựa vào Yến Tuy, cậu cố gắng không thêm phiền, Mạnh Đình đối với vị trí của mình vẫn là rất rõ ràng.

Tiếp theo đó người tiến vào phòng đều lên hương, tới đây cũng đều gặp qua Mạnh Đình, phần lớn nói đều là giống lời chú nói, Mạnh Đình cũng đều nhất nhất trả lời.

Bọn họ đối với thái độ của Mạnh Đình tôn kính như vậy, tốt như vậy, kỳ thật không khỏi liên quan tới hành động lần trước Yến Tuy cho Mạnh Đình cổ phần Yến thị, thiên hạ rộn ràng nhốn nháo đều vì lợi ích mà đến, mấy lời cổ kim áp dụng này, ở Yến thị cũng dùng thử.

Chuyện nơi này, thời gian cũng đã tới 10 sáng, nghi thức hôn lễ chính thức chọn lúc 3 giờ chiều, nghe nói là giờ may mắn nhất hôm nay, hiện tại tính toán còn sớm, cách bữa trưa vẫn còn hơn một tiếng, Yến Tuy tìm thời gian trống mang theo Mạnh Đình tới phòng cưới của bọn họ, cũng chính là phòng vốn là của Yến Tuy nghỉ ngơi một chút trước.

“Mệt không?” Hai người ở trên ghế salon ngồi xuống, Yến Tuy liền hỏi Mạnh Đình một câu, loại nghi thức phiền phức này, anh cũng là lần đầu tiên trải qua, cảm giác rất đặc biệt, nhưng anh sợ Mạnh Đình lần đầu tiên gặp nhiều người không quen biết như vậy, sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Mạnh Đình quan sát Yến Tuy mấy lần, rồi sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, “Em cùng một chỗ với anh làm cái gì cũng không mệt.”

(Đứa nào re-up là chó)

Cậu nói chính là nói thật, cậu nhìn ra, Yến Tuy có lẽ sẽ hơi mệt, “Anh mệt sao? Anh có muốn dựa vào em không?”

Mạnh Đình nói vỗ vỗ vai mình không tính là rộng rãi, Yến Tuy thoáng chần chờ, Mạnh Đình liền chủ động ấn đầu anh tới, “Anh dựa vào em có quan hệ gì, em nguyện ý cho anh dựa vào.”

Giống như chính cậu, thỉnh thoảng cũng sẽ cảm giác xấu hổ ngượng ngùng, nhưng cậu vẫn là sẽ trung thực với trong lòng mình, loại tâm tình nguyện ý thân cận với Yến Tuy, cậu muốn Yến Tuy cũng có thể như vậy với cậu, cho nên muốn dựa liền dựa.

Bởi vì ngữ khí đương nhiên của Mạnh Đình, Yến Tuy cũng không phí tâm tư đi xoắn xuýt, anh dựa vào vai cậu không tính là rộng rãi, cũng không phải là đặc biệt thoải mái, khóe miệng câu lên nụ cười nhạt nhưng như thế nào cũng không tản đi.

"Hôm nay sẽ bận rộn chút, buổi tối chúng ta thu thập chút, sáng sớm ngày mai lên máy bay, chúng ta ra nước ngoài chơi, tới lúc đó nghỉ ngơi thật tốt."

Mạnh Đình tiêu hóa một lúc lâu, mới nghĩ hiểu ý tứ trong lời nói của Yến Tuy, nhưng cậu cũng không có lập tức nói được hoặc không được, cậu quay đầu đi, hai tay ôm lấy Yến Tuy, nhẹ giọng hỏi, "Chúng ta rời nhà như vậy không sao chứ? Anh sẽ đặc biệt vất vả hay không?"

Yến Tuy đau lòng cậu, cậu cũng sẽ đau lòng Yến Tuy.

"Em không sao, em chỉ muốn cùng một chỗ với anh ở đây là được rồi."

Có thể cùng Yến Tuy ra ngoài chơi, đương nhiên tốt, nhưng nếu sẽ khiến Yến Tuy cực khổ, sẽ dẫn tới phiền toái, cậu càng nguyện ý bảo thủ chút, hảo hảo đi theo Yến Tuy, bọn họ lâu lâu dài dài mà sống là được rồi.

Yến Tuy giơ tay lên nắm lấy cánh tay Mạnh Đình, tiếp đó từ từ trượt, cầm tay phải của cậu, sau đó giơ lên, hôn lên mu bàn tay của cậu.

"Trong nhà không sao, anh cũng không vất vả, đã sắp xếp xong xuôi, em coi như bồi anh nghỉ ngơi."

Yến Tuy ở trên thương trường tung hoành, biết nhìn người nhất, đương nhiên cũng có thể nghe ra tiểu tâm phía sau những lời này của Mạnh Đình, cậu đối với anh còn có một phần không thể hoàn toàn buông bỏ, một phần này Mạnh Đình tự mình cũng không tự cảm thấy, ngay cả anh cũng có, bọn họ còn cần chút thời gian.

Yến Tuy hiểu điểm này, nhưng cũng không hề cảm giác lo lắng gì, tiến triển của anh và Mạnh Đình đã rất nhanh rồi.

Mạnh Đình thấy tay mình được Yến Tuy nắm, khuôn mặt đỏ hồng, thấp giọng trả lời, "Vâng."

Yến Tuy chậm rãi ngồi thẳng, lại đứng dậy, anh đoán thời gian không sai biệt lắm, nên mang theo Mạnh Đình đi xuống, nhưng anh mới nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy Mạnh Đình khuôn mặt đỏ bừng bao phủ, so với bộ quần áo kia còn muốn đỏ đẹp hơn, trái tim anh bỗng nhiên lỡ nhịp, tựa như nhanh, lại như chậm.

Mạnh Đình ngước mắt nhìn lên, chống lại ánh mắt của Yến Tuy, cậu chớp chớp mắt, lại hơi nghiêng đầu, lập tức ánh mắt cậu sáng rực lên, hai má đỏ hơn chút, cậu không xác định lại giống như xác định mà nói, "Anh muốn hôn em? Vậy liền hôn nha."

Cậu nói xong hơi hơi giương cằm lên, mang theo chút mâu quang hơi híp lại nhìn sang, đem phần câu nhân tới mức tận cùng hết lần này tới lần khác khiến người ta cảm thấy cảm giác sạch sẽ diễn dịch tới tinh tế, bất kể Mạnh Đình có phải có lòng tới câu dẫn anh hay không, Yến Tuy thừa nhận anh đều bị câu rồi.

Ánh mắt anh rời vào trên môi màu anh đào khẽ chu của Mạnh Đình, anh xoa khuôn mặt Mạnh Đình, sau đó khom người xuống, Mạnh Đình không có nói sai, anh là muốn hôn cậu.

Tay Mạnh Đình giơ lên túm lấy một góc hỉ phục của Yến Tuy, càng nắm càng chặt, lại dần dần mất khí lực.

Yến Tuy từ khom lưng tới tiếp tục ngồi trở lại ghế sa lon, áp người từ một bên, Mạnh Đình nằm trên ghế salon, anh nửa nằm trên người cậu, anh đem tay giao nhau của bọn họ vòng qua đỉnh đầu Mạnh Đình, chân Mạnh Đình chẳng biết lúc nào cũng khoát lên ngang hông anh.

Một nụ hôn không thể nói nhạt nhẽo, tới hiện tại gần như muốn cuồng loạn, Mạnh Đình không muốn ngăn cản, Yến Tuy hữu tâm vô lực.

Rời môi, con ngươi Yến Tuy hơi đỏ nhìn người chằm chằm, muốn đem ngũ quan của Mạnh Đình nhất nhất phân tích rõ, sau đó khắc sâu mà ghi tạc trong đầu, khắc tại trong lòng.

Mắt Mạnh Đình khẽ híp, còn vùi trong dư âm sau nụ hôn nóng bỏng, nhưng trong tầm mắt của cậu là một thân ảnh rõ ràng, đó là Yến Tuy, Yến Tuy của cậu.

Hô hấp thoáng bằng phẳng, Mạnh Đình muốn cử động, lại phát hiện mình không nhúc nhích được, cậu nhìn Yến Tuy, giơ tay không bị anh nắm lấy lên, nhẹ nhàng mà sờ sờ khuôn mặt Yến Tuy, “Anh nhịn chút, buổi tối em giúp anh.”

Một nụ hôn này, hai người bọn họ đều theo đó động tình, nhưng cậu đã tiêu xuống, Yến Tuy nhưng vẫn chưa có.

Nhưng cậu không biết lời này của cậu, sẽ chỉ khiến Yến Tuy khó khống chế mình hơn.

Song Mạnh Đình lại cảm thấy Yến Tuy như vậy rất đẹp, một tay khác thoát ra ngoài, cậu ôm lấy cổ Yến Tuy, sau đó ngẩng mặt lên, “Chụt” một cái hôn má anh, cậu nhìn nhìn, bên kia cũng “Chụt” một cái.

Cậu mặt mũi cong cong, trong lòng cực kỳ vui vẻ, “Yến Tuy, em thật sự thích anh nha.”

Yến Tuy mâu quang theo đó u ám chút, khí tức trên người lần nữa không ổn định, cảm giác tồn tại chỗ khác càng thêm mãnh liệt lên.

“Mạnh Đình……”

"Em ở đây." Mạnh Đình đã hoàn toàn không cảm thấy Yến Tuy đáng sợ, cậu thích anh, ngay cả khí tức nguy hiểm anh ngẫu nhiên phóng ra, cũng thích, cậu giống như động vật nhỏ mà cọ người, chỉ cảm thấy dính như thế nào cũng không đủ.

"Chụt chụt" hai cái, cậu lại hôn hôn Yến Tuy.

Thanh âm kia nghe tới ngứa lỗ tai người, trong lòng cũng ngứa, tay Yến Tuy tìm tới nút áo trên quần áo Mạnh Đình, không cần bao lâu, liền mở một hàng, đỏ bừng trên má Mạnh Đình tản đi lại toàn bộ bò trở lại, nhưng cậu cũng chỉ nhìn, không ngăn cản động tác của Yến Tuy.

Nụ hôn của Yến Tuy rơi vào trên cổ Mạnh Đình, vừa nóng vừa ngứa, Mạnh Đình nhịn không được cười hai tiếng, "Ai nha, ngứa."

Yến Tuy cũng không dừng lại, nụ hôn của anh tinh tế dầy đặc, rơi xuống trên lưng Mạnh Đình bị hắn cởi một nửa, trong tầm mắt có thể thấy một vài vết thương vẫn như cũ còn sót lại, nhưng cái này không chút nào ảnh hưởng tới mỹ cảm lưng cậu, nước da trắng nõn, đường cong cân xứng, nụ hôn của Yến Tuy rơi vào trên mấy vết sẹo kia, nhẹ chút cũng hôn tới lâu hơn chút.

Mạnh Đình nằm nhoài trên lưng ghế salon, thỉnh thoảng chịu không nổi ngứa, phát ra vài thanh âm nhỏ vụn, nhưng dù sao cũng phải nói được hôn tới coi như thoải mái.

Cậu quay đầu đi, chỉ có thể nhìn được tóc Yến Tuy, cậu thấp giọng hỏi ra nghi hoặc của mình, "Rất muốn hôn sao?"

Tại giúp đỡ cho rằng, cũng là thẳng vào chủ đề, cậu đối với chuyện tiền hí này, hoàn toàn không có khái niệm, cậu là bị hôn tới thoải mái, nhưng cũng nghi hoặc cảm thụ của Yến Tuy, sau đó cậu liền hỏi.

"Ngứa nha……" Mạnh Đình đưa tay muốn che điểm mẫn cảm của mình, đáng tiếc Yến Tuy ngậm chặt không buông, cậu nửa người cũng bị kích thích mềm nhũn, căn bản che không được, chỉ có thể tiếp tục kháng nghị nói, "Yến Tuy, ngứa."

Được rồi, đây là trừng phạt vì Mạnh Đình tiếp tục đốt lửa, Yến Tuy buông ra, quần áo của Mạnh Đình cũng cơ rồi rơi một nửa, nhưng động tác của anh còn chưa có tiếp tục, thanh âm chuyển động của khóa cửa, cùng với tầm mắt anh dọc theo có thể nhìn thấy cửa phòng ngủ của bọn họ đang bị mở ra.

Nhưng Yến Tuy rõ ràng nhớ, anh lúc đưa Mạnh Đình về phòng, anh đã khóa cửa rồi, người bên ngoài mở cửa rốt cuộc là làm thế nào lấy được chìa khóa, anh cũng không thèm quan tâm suy tính, anh kéo quần áo Mạnh Đình lên, ôm cậu trực tiếp quay lưng, để Mạnh Đình chui vào lồng ngực của anh.

Sau đó anh mới nghiêng đầu qua, lạnh lùng nói, "Đi ra ngoài, cút xéo mau."

Yến Tuy tức giận đây là không thể nghi ngờ, người bên ngoài mở cửa tiến vào, hiển nhiên không ngờ tới

Yến Tuy cũng sẽ ở đây, cửa mở ra một nửa, liền không ai dám tiếp tục đẩy ra.

"Mợ, ngài lại ở đây làm gì, mấy phu nhân thái thái muốn tìm mợ nói chuyện đấy."

Thanh âm Chân Hàm đột nhiên xuất hiện ở cửa, hơn nữa tay mắt lanh lẹ, trực tiếp kéo cửa lại, bất kể Yến Tuy mang theo Mạnh Đình ở trong phòng làm gì, có thể khiến người ta nhìn thấy hay không, Yến Tuy tức giận, phải biết ai còn tốt đều thức thời.

Cửa đóng lại hồi lâu, thần sắc Yến Tuy vẫn lạnh, mâu quang của anh thấp xuống rơi vào Mạnh Đình ngoan ngoãn rụt lại trong lồng ngực của anh, lại mới nhu hòa hơn chút, nhưng thêm vào đó, anh lại càng tức giận.

Mạnh Đình cùng anh Yến Tuy, bộ dáng áo cởi một nửa, sao có thể để người ngoài nhìn thấy chứ.

Yến Tuy lại ôm lấy Mạnh Đình, đi tới bên giường, đặt cậu vào trên giường, sau đó anh tự mình động thủ giúp Mạnh Đình cầm quần áo một lần nữa mặc tốt, anh nhớ lại một chút lúc nãy, thấp giọng giải thích một chút, "Anh không phải đang tức giận với em."

Mạnh Đình nghe vậy gật đầu, cậu đưa tay thuận thuận ngực Yến Tuy, "Em biết, chỉ là em cũng có chỗ không tốt."

Yến Tuy lúc muốn hôn cậu, cậu không ngăn cản, đây chính là chỗ không tốt lớn nhất của mình mà Mạnh Đình nghĩ tới nghĩ lui có thể tìm ra.

"Đừng tức giận, chúng ta buổi tối lại hôn tiếp."

"Ngoan nha, em hôn anh."

Yến Tuy nhìn người, một hơi nửa vời, muốn tiêu hay không, anh đưa tay vò loạn tóc Mạnh Đình, cuối cùng lại ngoan ngoãn vuốt lại cho cậu, nhưng vẫn là nhận lấy cái phúc lợi này, "Được."

Up hơi trễ các thím thông cảm nheee ^^ Tui định up từ tối qua mà lười nên nhây tới bây giờ =))))

36. Chương 36

Mạnh Đình nghe vậy mặt mày cong cong, ngồi xổm ở trên giường, nghiêng người tiến về phía trước ôm lấy Yến Tuy, mặt dán người cọ lại cọ.

Vừa nãy cửa đột nhiên bị mở ra, theo lý mà nói, cậu chính là không tức giận, cũng hẳn bị dọa sợ, nhưng không có, đối mặt với Yến Tuy, cậu không tức giận được, cũng bị dọa không nổi. Thậm chí hi vọng Yến Tuy cũng có thể giống cậu.

Yến Tuy trả lời được, trong lòng cậu liền giống như uống trà mật vậy, ngọt ngào, cậu lại hướng lên trước, đặt cằm tại đầu vai Yến Tuy, chỉ cảm thấy bọn họ cùng một chỗ như vậy, mỗi giây mỗi phút đều cực kỳ vui vẻ.

Thần sắc Yến Tuy dần dần hòa hoãn xuống, tay từ trên tóc Mạnh Đình rời đi, trượt tới phía sau cậu, rồi sau đó cầm lấy tay Mạnh Đình.

Mạnh Đình thẳng người, liền từ trên giường xuống, Yến Tuy lại sửa lại quần áo cho cậu, sau đó mới dắt cậu ra khỏi phòng.

Gần cửa chỉ có Chân Hàm đang coi chừng giùm, Hà Uyển đã không thấy đâu.

"Bà ta làm thế nào lấy được chìa khóa, bảo bác Tiêu điều tra rõ ràng."

Thần sắc Yến Tuy dưới ngắt lời của Mạnh Đình đã không khó coi như lúc trước, nhưng nói tới lời này, lãnh ý trong mắt anh vẫn là lại tràn ra, bất quá cũng không nhằm vào Chân Hàm và Mạnh Đình bên người anh, "Ngoài ra cho người trong coi phòng cưới và thư phòng.

Khách khứa lui tới ngày càng nhiều, cũng sẽ không tự tiện chạy tới lầu 2 lầu 3, nhiều nhất là tới trong phòng khách lầu dưới đi dạo, sân cỏ của Yến trạch trước đó đã sớm sắp xếp xong chỗ nghỉ ngơi và vui chơi, nhưng hành động trước mắt còn là Hà Uyển một trong những người Yến gia liền khó nói.

"Em thấy mợ là muốn tìm chị dâu nói chuyện."

Yến Tuy đặt ở chỗ văn kiện quan trọng, có khóa mật mã còn có khóa dấu vân tay, Hà Uyển hẳn là rõ ràng, bà ta mạo muội như vậy không phải là vì những thứ đó, nhưng bà vì tìm Mạnh Đình, còn có ý lấy chìa khóa xông tới phòng cưới, hành động này cũng rất khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Chân Hàm nói ánh mắt đánh giá Mạnh Đình, sau đó nhãn tiêm phát hiện vài dấu vết bên gáy cậu, thấp giọng không nghe thấy mà "khụ" một tiếng, sau đó nghiêng mặt đi, khó trách Yến Tuy tức giận như vậy, cư nhiên còn thật sự mang theo Mạnh Đình làm mấy chuyện khó nói.

Bất quá vợ chồng người ta khó kìm lòng nổi, lại ở trong phòng của mình, cũng không e ngại người nào, trừ phi cuồng quay lén, bằng không có thể để ý cái gì?

Yến Tuy nghe vậy trầm mặc mấy phần, sau đó mới nói, "Hôm nay cậu cực khổ chút, giúp chú ý một chút tình huống, người muốn quấy rối không cần khách khí, anh sẽ bảo Triệu Binh dẫn người phối hợp với cậu."

Làm một trong những tân nhân, bản thân Yến Tuy tự nhiên không có biện pháp đi nhiều thêm phần tinh lực này, Chân Hàm mặc dù cũng bận rộn, nhưng so với anh liền nhẹ nhàng tự do hơn nhiều.

"Vâng," Chân Hàm cũng không từ chối, lấy quan hệ của y và Yến Tuy, đương nhiên là hy vọng hôn lễ của anh có thể viên mãn, hôm nay trước đó Yến Tuy và bác Tiêu vốn cũng có bố trí phương diện này, chẳng qua là hiện tại Yến Tuy cảm thấy còn cần coi trọng hơn chút mà thôi.

"Em họ, cảm ơn anh."

Mạnh Đình tại lúc Chân Hàm gật đầu liền muốn rời đi, nhẹ giọng nói cảm ơn, mặc dù Chân Hàm thích nói xấu Yến Tuy với cậu, nhưng thời khắc mấu chốt, y vẫn là em họ của Yến Tuy, là một em trai không tệ.

Chân Hàm nghe vậy, trong đôi mắt lướt qua chút tiếu ý, lại tiếp tục gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Mà Yến Tuy cũng dắt Mạnh Đình đi xuống lầu, bác Tiêu xuất hiện ở cửa thang lầu, đầy mặt vẻ áy náy, ông cũng không biết Hà Uyển là thế nào từ chỗ ông lấy chìa khóa đi, quản chế đã điều tra, nhưng thất trách của ông cũng không thể phủ nhận.

"Người Mạnh gia đều tới rồi sao?" Yến Tuy cũng không ở trước mặt người khác hỏi nhiều chuyện kia, nhưng cũng có cần thiết hỏi chuyện của bác Tiêu.

Mạnh Đình không phải gả từ nhà cũ Mạnh gia, hôm đó lúc anh tới tìm Mạnh lão gia tử, đã nói xong, hai nhà cùng nhau mời khách, hai bên có thể mời tầng lớp khách khác nhau, rõ ràng cho thấy Mạnh gia chiếm tiện nghi, Mạnh lão gia tử người tinh thông lõi đời như vậy, như thế nào không đồng ý.

"Tới rồi, Đại tiểu thư ở đằng trước gọi, tôi đây là tới tìm ngài và phu nhân."

"Ừ." Yến Tuy đáp lời, sau đó thấp mắt nhìn Mạnh Đình một cái, thấy cậu thần sắc không có gì khác thường, anh lúc này mới tiếp tục dắt cậu đi tới phòng nhỏ đặc biệt chiêu đãi người Mạnh gia.

(Đứa nào re-up là chó)

Mạnh lão gia tử tới, hai chi vợ của ông Phùng Trạch Kiều và Lí Nhất Phỉ đương nhiên cũng tới, cũng bao gồm con cháu của bọn họ.

Nơi này tự nhiên cũng không thiếu được cha mẹ trên danh nghĩa của Mạnh Đình, Mạnh Nghi Đức và Hàn Tuyết Quân, cùng với 2 đứa con ruột của bọn họ, thêm vào là một đứa con trai riêng, một đứa con gái riêng.

Nhưng mới tiến vào trong căn phòng này, ánh mắt Mạnh Đình liền rơi xuống trên người bà già năm sáu chục tuổi.

Bà mặc lễ phục, nhưng loại ý vị phong trần từ xa đã có thể nghe được, bà ta cùng Hà Uyển đang nói chuyện, tư thái nịnh bợ xu nịnh kia, trong căn phòng này không ai mở miệng chỉ điểm bà cái gì, nhưng khinh thường trong ánh mắt lại thỉnh thoảng tràn ra.

Ánh mắt Yến Tuy theo Mạnh Đình rơi vào trên người bà lão kia, ngay sau đó anh nắm tay Mạnh Đình chặt hơn chút, thần sắc cũng càng lạnh hơn chút, khó trách người của anh ở trấn Đông Lâm tìm không được người, hóa ra sớm đã được đón tới Hải Thành rồi.

Mạnh Đình mấp máy môi, không gọi người, lúc đối diện với Yến Tuy, cậu có thể mở miệng gọi bà là bà ngoại, nhưng loại đột nhiên nhìn thấy này, cậu lại không mở miệng được, nhưng bà và Hà Uyển lúc phòng nhỏ yên tĩnh lại, liền cùng nhau nhìn tới đây, liền cũng nhìn thấy Yến Tuy và Mạnh Đình.

Bà lão kia nhìn thấy Mạnh Đình, ánh mắt dời một cái liền rơi xuống trên người Yến Tuy, ánh mắt kia giống như trên trời đột nhiên rớt vàng xuống, vừa hiếm lạ vừa kinh hỉ, bà bước bà tự cho rằng bước dịu dàng tới đây, Hà Uyển cùng bà nghiêng người chân chính đoan trang tạo thành ánh sáng đối lập, hiệu quả kia có thể so với Tây Thi và Đông Thi cùng nhau đi dạo phố.

"Phốc."Một tiếng cười của Mạnh Thấm, tiếp đó Mạnh Tiêu cũng cười, bọn họ tự giác thất lễ khẽ cúi đầu, nhưng ý vị cười nhạo đắc ý kia cũng không cần nhiều lời.

Bọn họ mặc dù là con trai con gái riêng, nhưng bọn họ không có bà ngoại mất mặt như Mạnh Đình.

Trước mặt không chỉ là mặt Mạnh Đình không nhịn được, ngay cả Yến Tuy cũng muốn không nhịn được, như thế anh còn có thể thích Mạnh Đình được? Bên trong căn phòng này không ít có ý nghĩ như này, hai người đều là nhân tinh, liền cũng cho rằng có thể đem người khác nhìn tới thông thấu.

Từ nhỏ Mạnh Đình có thể bỏ qua phần lớn ánh mắt người ngoài, nhưng Mạnh gia lại không cách nào ở trong đó, bọn họ để lại quá nhiều bóng ma cho cậu, một cái nhăn mày một nụ cười của bọn họ trong mắt cậu tự nhiên liền rõ ràng vô cùng.

Nhưng nếu đổi lại tại lúc khác, cậu có lẽ thật sự sẽ cảm thấy thất thố, sẽ sợ hãi, sẽ bị những tâm tình này áp đảo mà không biết phải làm sao.

Nhưng hiện tại Yến Tuy đứng bên cạnh cậu, cậu không nên mềm yếu cũng không thể mềm yếu, đã nói cậu sẽ đối tốt với Yến Tuy, sao có thể đẩy hết phiền toái cho Yến Tuy.

Cậu hít sâu một hơi, nhìn về phía bà già, "Bà ngoại tới."

Thanh âm Mạnh Đình lạnh tới mức giống như băng tan, nhưng cậu đã cực lực khống chế tâm tình của mình rồi.

Ngô Phượng Kiều quét Mạnh Đình một cái, lại tiếp tục rơi xuống trên người Yến Tuy, nụ cười trên mặt

khoa trương hơn hai phần, “Đình Đình a, đây chính là bà……”

“Anh ấy là Yến Tuy, là chồng của tôi, nhưng không có quan hệ với bà.”

Mạnh Đình cắt đứt lời Ngô Phượng Kiều, tiếu ý khóe miệng cậu tại lúc nhìn thấy bà cũng đã biến mất, trong thần sắc thêm chút lãnh đạm, đây mới là biểu tình trước kia Mạnh Đình đã từng có, nhưng lúc này so với trước kia muốn lạnh hơn chút.

Cậu nhẹ nhàng tránh thoát tay dắt cậu của Yến Tuy, sau đó một tay túm lấy cánh tay Ngô Phượng Kiều, cũng không cho bất luận kẻ nào cơ hội giữ lại, trực tiếp kéo bà ra khỏi căn phòng nhỏ này.

“Này…… đứa nhỏ này.” Hà Uyển muốn nói cái gì, nhưng đột nhiên chống lại ánh mắt Yến Tuy, lời bà nói tất cả đều ngưng ở cổ họng.

“Mạnh Đình ôn chuyện với bà ngoại em ấy, các người không cần tới quấy rầy.” Yến Tuy cũng không phải là không lo lắng Mạnh Đình, nhưng sau khi anh do dự, vẫn là lựa chọn không ngăn cản, dù sao nơi này cũng là Yến gia, anh không thể nào để người khác ở đây khi dễ Mạnh Đình.

Lời của Yến Tuy vững vàng không gợn sóng, hoàn toàn không cách nào phán đoán anh tức giận hay là không tức giận, mà ngay cả Mạnh lão gia tử cũng không có ý kiến gì với lời của anh, những người khác thì càng không có chỗ trống mở miệng.

Lúc này Mạnh Kì vỗ vỗ tay Phùng Trạch Kiều, lúc đi ngang qua Yến Tuy, nhẹ nhàng gật đầu, ra khỏi căn phòng nhỏ này, nhìn bộ dáng hắn là muốn tới tìm Mạnh Đình, trong thần sắc Yến Tuy đột nhiên lạnh hơn chút.

Yến Mạn Gia cùng Phùng Trạch Kiều Lí Nhất Phỉ nói xong vài câu chống lại ánh mắt Yến Tuy, thần sắc bà ngừng lại, sau đó cười cười, “Nhìn cái gì, còn không mang vợ cháu về, chỗ này có cô của cháu, còn mẹ cháu ở đây.”

Yến Tuy nhẹ nhàng gật đầu, không tiếp tục nhìn sắc mặt đám người Hà Uyển, liền cứ như vậy đi theo đuổi tới.

Mạnh Đình kéo Ngô Phượng Kiều tới cửa sau căn nhà, trước ổ cún của Đại Hoàng, Đại Hoàng ngẩng đầu lên, nhìn là Mạnh Đình, lại tiếp tục nằm trở về.

Chỗ này hôm nay không có ai, miễn cưỡng coi như thanh tĩnh.

Một đường tới đây Ngô Phượng Kiều không phải không muốn ồn ào bảo Mạnh Đình buông bà ra, nhưng bà chỉ cần có ý nghĩ này, ánh mắt Mạnh Đình nhìn bà liền càng lạnh hơn chút.

Ánh mắt như thế, bà cũng không xa lạ, ngày đó, bà mở cửa phòng, mùi máu tươi nồng đậm xông đến đầu bà mơ màng, chiếu vào cảnh tượng trong mắt, càng khiến bà không nhịn được thất thanh thét chói tai.

Vết máu màu đỏ sậm hiện đầy trong căn phòng lớn kia, một tên lão già áo rách quần manh hư hư thực thực đã chết, một tay túm lấy dao gọt hoa quả ngồi ở góc tường, thiếu niên thẳng tắp nhìn sang, hình ảnh này mấy năm nay không ít lần xuất hiện trong giấc mơ của bà, lần nào cũng khiến bà mắng to xui xẻo mà mắng tới mấy ngày.

Nhưng không thể nghi ngờ, từ đó về sau, bà cũng có chút sợ Mạnh Đình, bà chưa từng coi Mạnh Đình là cháu ngoại, liền cũng không cảm thấy Mạnh Đình sẽ coi bà là bà ngoại, biết được Mạnh Đình bị đưa tới cao trung phong bế, bà thở phào nhẹ nhõm, nếu như có thể, bà cả đời này cũng không muốn tiếp tục nhìn thấy cậu.

Nhưng trước mắt bà lại tới, là bởi vì bà cùng đường rồi.

Năm đó Mạnh gia để lại cho nàng số tiền kia, sớm cho bà thua sạch, hai năm qua bà một ngày trải qua tới không bằng một ngày, Mạnh gia bảo bà đi, bà muốn hay không liền đáp ứng.

Trước mắt chống lại thần sắc lạnh lùng này của Mạnh Đình, lúc ấy loại cảm giác sợ hãi này mới lại dần dần trở lại.

"Đình a, cháu xem cháu sống tốt lắm, trợ giúp ngoại chút, cũng không tốn của cháu cái gì."

Nhà cũ Mạnh gia bà chưa từng tới, nhưng bà đời này cũng chưa từng ở qua khách sạn tốt như vậy, Yến trạch này bà thấy không thể nghi ngờ chính là ổ phú quý, cái gọi là một người đắc đạo, cả họ được nhờ, bà như thế nào cũng vẫn là bà ngoại của Mạnh Đình cậu đấy.

Mạnh Đình buông tay bà ra, thoáng lùi về phía sau một bước, ánh mắt cậu so với trước kia càng thêm cẩn thận mà đánh giá Ngô Phượng Kiều, cuối cùng cậu rút ra kết luận, "Bà già rồi."

Ba năm không gặp, không, tính cả kiếp trước kỳ thực có nhiều năm hơn, Ngô Phượng Kiều có chút bất đồng với người đàn bà tính khí táo bạo, vĩnh viễn hùng hùng hổ hổ trong trí nhớ của cậu, trước kia miễn cưỡng cũng coi là vẫn còn bộ dạng thùy mị, nhưng hiện tại thực sự già rồi.

Ngô Phượng Kiều nghe vậy thần sắc cứng đờ, lấy lòng trên mặt cố ý giả bộ cũng phai nhạt đi, bà khẽ hừ nhẹ, "Ta không nói với cháu, ta đi nói với cháu rể Yến Tuy."

"Dù sao hôm nay cháu cấp dưỡng lão cho ta, ta liền ở chỗ này vu vạ."

Mạnh Đình nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu, "Bà nuôi tôi 7 năm, nhưng cuối cùng cũng bán tôi, tôi không nợ bà."

“Dưỡng lão?” Mạnh Đình nói thần sắc càng thêm lãnh đạm, cậu lui thêm bước nữa, không phải là sợ Ngô Phượng Kiều, mà là cậu sợ mình khống chế không được làm chuyện gì đó khiến Yến Tuy lo lắng cho cậu, “Tôi không dưỡng, Yến Tuy cũng sẽ không dưỡng.”

“Tôi biết Mạnh gia bảo bà tới làm gì, vạch trần tôi kém chút nữa giết người? Hay là vạch trần tôi từng bị người dâm loạn?”

Chuyện này Mạnh gia đời trước cũng từng bảo Ngô Phượng Kiều đi làm, chẳng qua là lúc đó cậu là sinh viên giỏi trong đại học sắp nhất phi trùng thiên (*), hiện tại cậu là vợ của Yến Tuy thôi.

((*) Nhất phi trùng thiên: bay vọt một cái lên trời; hay dịch trong hoàn cảnh này là “một bước lên trời”)

“Tôi thân bại danh liệt thay bà và hắn ta đi ngồi tù, cũng coi như đáng giá.”

Thân bại danh liệt kỳ thực cũng không thể nói, chỉ là cuộc sống sau này của cậu đều phải đeo trên người giết người không thành, thời niên thiếu bị cái mác từng bị lão già dâm loạn. Những người đó sẽ không quan tâm đây rốt cuộc có phải sự thật hay không, rốt cuộc nội tình có cái gì, bọn họ sẽ dùng ánh mắt vừa sợ vừa hiếu kỳ nhìn cậu, sẽ theo bản năng mà tránh xa, sẽ chỉ chỏ cậu.

“Tôi là tự vệ đả thương người, bà ngoại bà và hắn ta là có ý đồ mưu hại.”

Những thứ này vốn là Mạnh Đình mười bảy tuổi không hiểu, sau đó cậu đã hiểu, nhưng cũng là sau khi cơ hồ bị bức tới đường cùng, cậu mới hiểu.

Khi đó cậu còn muốn thay đổi tốt, cậu còn muốn tránh thoát khỏi cái lồng của Mạnh gia, cậu làm không được kiên quyết như lúc này, nhưng trước mắt cậu chính là phế vật, Yến Tuy không cần cậu, cậu liền vẫn là một phế vật, Mạnh gia đã hoàn toàn hủy hoại cậu rồi.

Cậu không bỏ được Yến Tuy, nhưng cậu càng không muốn tiếp tục trở lại quỹ đạo kiếp trước.

Nhưng không thể nghi ngờ lúc cậu nói lời này, cậu khó chịu, chỉ mấy ngày này, cậu cứ như vậy thích Yến Tuy, giống như luyến tiếc anh.

“Ta không……” Ngô Phượng Kiều muốn biện giải cho mình, nhưng đối mặt với ánh mắt của Mạnh Đình, bà giải thích không được, “Mày là phu nhân của Yến gia, mày muốn để người khác nhìn mày thế này, nhìn Yến Tuy thế nào.”

“Bà đừng có kích động……”

Nghĩ tới Yến Tuy, thần sắc trên mặt Mạnh Đình khó coi hơn hai phần, “Bà không cần lo lắng, tôi sẽ không kết hôn với anh ấy.”

Ngô Phượng Kiều đến, khiến Mạnh Đình rõ ràng hơn mà minh bạch hiện thực, trước kia cậu sẽ muốn nhờ Yến Tuy mà trốn thoát, nhưng cậu đã thích anh, muốn đối tốt với anh, liền cũng không nỡ tiếp tục nghĩ như vậy, lợi dụng anh ấy như vậy.

"Mày, mày……" Ngô Phượng Kiều thật sự bị dọa sợ, bà nhìn Mạnh Đình lớn lên, như thế nào không biết tính cách cậu sẽ không nói dối, cậu nói như vậy, chính là muốn như vậy, quyết định như vậy, hơn nữa một loại thời điểm, cậu quyết định, người bình thường rất khó khăn cưỡng ép trở lại.

"Em nói cái gì?"

Thanh âm Yến Tuy xuất hiện ở phía sau, bên cạnh anh còn có Mạnh Kì đồng dạng kinh sợ, nhưng Mạnh Đình sau khi quay người lại, cũng chỉ nhìn tới Yến Tuy, mâu quang kia không còn vui vẻ lúc bọn họ vừa nãy thân mật ở trên lầu, đau thương nhàn nhạt như ẩn như hiện, cuối cùng toàn bộ thu liễn nổi lên.

Yến Tuy từng bước đến gần, Mạnh Đình cứ như vậy nhìn, nhưng không có mỉm cười giống như thường ngày câu lên, cũng không có chủ động tiến lên, ngay cả đưa tay ra với Yến Tuy cũng không có, cậu mấp máy môi, mâu quang khẽ thấp, lại mới ngẩng lên chống lại tầm mắt Yến Tuy.

"Yến Tuy, thật xin lỗi, chúng ta không có cách nào kết hôn."

Khó chịu Mạnh Đình trước nay chưa từng có, nhưng những khổ sở kia chỉ ở trong mâu quang chuyển chuyển lại đều che giấu trở lại, bọn họ không có cách nào kết hôn, cũng không phải vợ chồng, cậu liền không còn tư cách mở rộng tâm tình của cậu đối với Yến Tuy.

"Anh cho dù không nghe thấy cũng không sao, em sẽ nói cho anh biết."

Cước bộ Yến Tuy tiếp tục đến gần, cũng tiếp tục nghe cậu thuật lại tàn khốc kia, vết thương một lần nữa bị người ác ý xé mở.

"Em 14 tuổi thiếu chút nữa giết người, em 14 tuổi thiếu chút nữa bị người cường……"

Yến Tuy cũng không dừng bước, trực tiếp tiến lên ấn Mạnh Đình tới trong ngực, dùng khí lực lớn nhất khiến Mạnh Đình có thể thừa nhận mà ôm cậu, "Anh nói không sao, bất luận quá khứ phát sinh cái gì đều không sao cả, đây không phải là lỗi của em, là lỗi của bọn họ."

Mạnh Đình vốn cảm giác mình đủ kiên cường, đủ kiên quyết, nhưng nằm trong ngực Yến Tuy, những thứ kia nhìn giống như hàng rào kiên cường, trong chớp mắt liền tan rã biến mất, tất cả khổ sở ùn ùn kéo tới, cậu cũng không còn duy trì được ngữ khí nhàn nhạt kia nữa.

"Có liên quan, Yến Tuy có liên quan, em thích anh, sao có thể để bọn họ cũng nhìn anh như vậy chứ." Cậu đều sẽ cảm giác ánh mắt khó chịu, Yến Tuy khẳng định cũng sẽ chịu quấy nhiễu, "Thật xin lỗi, em không tốt, em sao sẽ……"

Yến Tuy thoáng buông Mạnh Đình ra chút, hai ngón tay giơ cằm cậu lên, ngay sau đó anh khẽ hôn xuống, "Em rất tốt, anh nói em tốt, em chính là tốt, sao em liền bắt đầu không tin anh?"

Mạnh Đình theo bản năng chỉ lắc đầu, cậu tin tưởng Yến Tuy, cậu muốn tin tưởng Yến Tuy.

Yến Tuy tiếp tục ghì đầu Mạnh Đình vào trong ngực anh, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Ngô Phượng Kiều, "Là Lí Nhất Phỉ đón bà tới a, nói cho bà ta biết, Mạnh Đình chịu khổ, tôi sẽ giúp em ấy đòi lại."

Yến Tuy dứt lời, hơi cúi người bế Mạnh Đình lên, chỗ không xa bên cạnh bọn họ, Mạnh Kì vẫn như cũ chìm trong khiếp sợ, ánh mắt Yến Tuy từ trên người y quét qua, rồi sau đó liền cứ như vậy đi ngang qua, ôm Mạnh Đình đi.

Mạnh Đình vùi đầu ở bên gáy Yến Tuy, không nói gì, cũng không ngẩng đầu, càng không nhìn người, bọn họ một đường đi ngang qua không ít người, nhưng Yến Tuy không nhìn những ánh mắt kia, những người đó hoặc có thử thăm dò hai câu, nhưng không nhận được đáp lại, cũng không ai dám đuổi theo Yến Tuy không tha không buông.

"Hôn lễ cứ tiến hành như bình thường, ngoài ra cho người coi trọng nữ nhân kia, tới Yến gia, muốn đi cũng không dễ dàng như vậy."

Mạnh gia tự mình dâng người tới cửa, liền cũng không thể trách Yến Tuy sớm hơn thanh toán.

Dặn dò bác Tiêu và Chân Hàm xong, Yến Tuy ôm Mạnh Đình tới phòng cưới của bọn họ, trước tiên đặt người xuống, anh đột nhiên xoay người lại, bác Tiêu cũng dừng lại động tác đóng cửa, "Bảo cô Vương mang lên chút đồ ăn."

"Dạ," Bác Tiêu gật đầu, sau đó mới đóng cửa lại.

Yến Tuy đặt người vào trên giường, lại phát hiện hai tay Mạnh Đình nắm chặt, bộ dáng hoàn toàn không có muốn buông anh ra, nhưng cậu vùi đầu bên gáy anh, không nói lời nào, không ngẩng đầu lên, đồng dạng cũng không buông người.

Yến Tuy cũng chỉ có thể tiếp tục ôm lấy Mạnh Đình, sau đó an cũng ngồi xuống.

Cô Vương đi lên đặt đồ ăn trên bàn bên ghế salon, lại rời khỏi phòng, hai người bọn họ vẫn là duy trì tư thế như vậy.

"Chân tê không?" Yến Tuy nhẹ giọng hỏi một câu.

"Tê." Mạnh Đình trả lời, nhưng vẫn là không buông người, giống như cậu buông ra, Yến Tuy bỏ chạy mất

vậy, nhưng vừa nãy luôn miệng nói không thể kết hôn chính là bản thân Mạnh Đình cậu.

Nhớ tới cái này Yến Tuy cũng có chút tức giận, nhưng giơ tay lên rơi vào phía sau lưng Mạnh Đình, liền tự động biến thành khẽ vuốt ôn nhu, "Trước tiên buông ra, anh không đi."

Lại mà mấy phần thời khắc trôi qua, Mạnh Đình do do dự dự lúc này mới buông người ra, hốc mắt cậu ửng đỏ, sắc mặt có chút trắng bệch mất tự nhiên, loại cảm giác không an toàn cực kỳ mãnh liệt.

Cậu vẫn là không có cách nào tin Yến Tuy đã biết những chuyện này, còn có thể nguyện ý muốn cậu.

"Em quên rồi sao, chúng ta 7 ngày trước đã lĩnh giấy hôn thú rồi, 3 tiếng trước, chúng ta còn bái tổ tông Yến gia, bất kể em có nguyện ý hay không, chúng ta đã là vợ chồng."

"Em không quên." Mạnh Đình thanh âm buồn rầu nói, ánh mắt rốt cục không tại cường thế chính mình ngụy trang, dần dần trở nên buồn bã, cậu lặp lại một lần, "Em không quên."

Trong hốc mắt cậu hơi nước dần dần nồng đậm, cậu lại ngồi xổm, sau đó hai tay ôm lấy Yến Tuy, gò má kề nhau, nói thật, "Vừa nãy nói như vậy, em thật sự rất khó chịu."

Lúc cậu chết, hình như cậu đều không có nói ra mấy lời trong lúc khổ sở.

"Em muốn kết hôn với anh, không muốn ly hôn, vĩnh viễn cũng không muốn."

Tại thời điểm Mạnh Đình không tự giác, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, rơi xuống cằm Yến Tuy.

Yến Tuy ôm người, anh cảm thấy anh nên nói vài lời an ủi Mạnh Đình, nhưng anh mở miệng, cảm thấy ngôn ngữ cực kỳ vô lực.

Lại một lát, anh đột nhiên đè vai Mạnh Đình xuống, cưỡng chế hai người tách ra.

Ánh mắt Mạnh Đình đột nhiên trợn to, nhưng còn không kịp ủ ê, Yến Tuy đột nhiên quỳ một chân xuống trước giường bọn họ, "Mạnh Đình, anh còn thiếu em một nghi thức cầu hôn, vốn là muốn lúc du lịch trăng mật bổ sung, nhưng mà đợi không được tới lúc đó."

"Hiện tại anh hỏi em, anh muốn cưới em, em nguyện ý chứ?"

Yến Tuy nói, nghiêng người qua từ trong tủ đầu giường Mạnh Đình đặt giấy hôn thú của bọn họ, lấy ra cái hộp nhỏ, bên trong là một đôi nhẫn nam.

Yến Tuy không đợi Mạnh Đình trả lời, anh lấy chiếc nhẫn ra, kéo tay cậu qua, đeo chiếc nhẫn kia cho Mạnh Đình, cả quá trình chưa tới 10 giây đồng hồ.

Anh đưa tay lại muốn đi lấy cái khác, nhưng lại bị Mạnh Đình đè xuống, cậu nhìn chiếc hộp kia, thần sắc trịnh trọng thêm hai phần, lại kéo tay Yến Tuy qua nhìn nhìn thật kỹ, cẩn thận mà đeo cho anh.

"Sao anh nóng lòng như vậy, cũng không chờ em nói nguyện ý."

Mắt Yến Tuy lộ ra bất đắc dĩ, đây không phải là sợ cậu đột nhiên lại nói cho anh biết không nguyện ý chứ sao.

"Em nguyện ý."

Mạnh Đình xác định mà nói, cậu cúi đầu nhìn chiếc nhẫn lóe chút tia sáng trên tay bọn họ, ấn ngón tay kia của Yến Tuy vào trong lồng ngực của cậu, "Nói nói nó nguyện ý."

Úi đm t vừa xem 2Moons bị đáp lương cẩu đầy mặt, xong edit tới đây quả là chịu hết nổi =.=

37. Chương 37

Lý trí và tâm hồn hoàn toàn tách rời, đây là lần đầu tiên Mạnh Đình gặp phải tình huống như thế, mà lý trí của cậu thủy chung không cách nào làm trái với tâm ý của cậu, cậu thích Yến Tuy, không muốn tách rời tâm ý của cậu.

Mạnh Đình buông tay Yến Tuy ra, đột nhiên hướng lên phía trước bổ nhào vào Yến Tuy. Yến Tuy đón được cậu, nhưng cũng lảo đảo một chút, ngồi trên mặt đất, tay phải buông ra chống đỡ, mới không khiến hai bọn họ đều lăn ra đất.

Mạnh Đình hoàn toàn không phát hiện bọn họ vừa nãy kém chút nữa ngã nhào, cậu vùi đầu bên gáy Yến Tuy, rất nghiêm túc nói, "Yến Tuy, nếu như có một ngày anh hối hận, anh nhất định phải nói cho em biết sớm một chút, đừng sau khi anh chán ghét em mới nói cho em biết."

Cậu rất xác định cậu không muốn Yến Tuy chán ghét cậu, nhưng rõ ràng không lâu trước đó, yêu cầu của cậu với Yến Tuy chỉ có ăn cơm no, ngủ ngon giấc là đủ rồi, Yến Tuy đối với cậu rất tốt, cậu vậy mà nổi lên được voi đòi tiên.

Yến Tuy nghe vậy ngón tay chống đỡ thoáng ngừng lại, một tay khác ôm lấy Mạnh Đình nghiêng nghiêng

về phía trước, anh mới ngẩng lên, rồi sau đó xoa gáy Mạnh Đình, nhẹ nhàng nhu, nhưng không có lập tức trả lời những lời này của Mạnh Đình.

"Biết chúng ta kết hôn rồi, anh vì cái gì còn muốn cầu hôn với em không?"

Mạnh Đình tựa vào trên bả vai Yến Tuy, thấp giọng trả lời, "Không biết."

Có lẽ vợ chồng bình thường nhất định phải có quá trình này, có lẽ vì khiến cậu cao hứng…… Nguyên nhân khả năng có rất nhiều, nhưng Yến Tuy rốt cuộc nghĩ như thế nào, Mạnh Đình không cách nào xác định, thậm chí có thể nói căn bản chưa từng muốn đi suy nghĩ.

Nhưng Yến Tuy hỏi, cậu không biết, Yến Tuy nói cho cậu biết, nhưng vậy cũng không có cái gì không thể.

"Bởi vì là anh thích em, anh muốn cưới em." Không phải bởi vì Hà Uyển, không phải bởi vì thông gia của Yến thị và Mạnh thị, chỉ bởi vì anh thích Mạnh Đình, anh muốn kết hôn với cậu, muốn hai người vĩnh viễn ở chung một chỗ."

"Anh thích em, em là hình dáng nào, anh liền thích hình dáng đó."

Yến Tuy đời này cũng chưa từng nói lời buồn nôn như vậy, nhưng lúc này anh ôm Mạnh Đình, những lời này rất tự nhiên liền nói ra, thậm chí anh cảm thấy anh còn có thể nói tới càng thấu xương hơn chút, chỉ cần Mạnh Đình thích.

"Anh trước đó…… đã biết rồi?" Mạnh Đình trên một số chuyện rất nhạy cảm, quá khứ của cậu liền thuộc về trong đó.

Cậu nói xong chậm rãi thối lui khỏi cái ôm của Yến Tuy, ngồi xổm đối diện anh, liền cứ như vậy nhìn anh, chút chút thấp thỏm, chút chút đau thương, chút chút tự ti, còn có chút chút mê mang.

Yến Tuy không có phủ nhận, "Ừm, anh cho người điều tra."

Anh biết Mạnh Đình nói ra cũng không bao lâu, cho người đi điều tra, trước mắt cũng chỉ điều tra 7 năm cậu bị Ngô Phượng Kiều đón về, tại trước sau lúc điều tra, còn chưa đưa về, nhưng mặc dù như vậy cũng không ảnh hưởng tới lời anh hiện tại muốn nói, tâm tình muốn biểu lộ. *(chả hiểu chỗ này lắm =.=)*

"Anh thích em, đau lòng em." Yến Tuy đưa tay qua, nâng hai má Mạnh Đình lên, không để cho cậu cơ hội tránh thoát anh, thân thể anh khẽ nghiêng về phía trước, thanh âm thấp hơn cũng trịnh trọng hơn chút.

"Cũng không phải bởi vì anh biết cảnh ngộ của em đau lòng rồi mới thích, mà là bởi vì anh trước đó thích em mới đau lòng, mới cho người đi điều tra." Anh phải nói rõ ràng cái này với Mạnh Đình một chút, cái này đối với Mạnh Đình mà nói rất quan trọng, đối với anh cũng như vậy.

Thiên hạ người đáng thương ngàn ngàn vạn, ngay cả trong Hải Thành cũng có không ít, anh nếu đều sẽ bởi vì thương hại mà thích, đâu thích được. Anh rất xác định mình là bởi vì thích Mạnh Đình, mới vì quá khứ của cậu đau lòng gấp bội.

Nếu như có thể Yến Tuy sẽ không muốn sớm như vậy sẽ để Mạnh Đình biết, anh tự tiện điều tra chuyện của cậu, anh muốn bọn họ có thể sống chung lâu hơn chút, lúc anh cho Mạnh Đình cảm giác an toàn nhiều hơn chút, bọn họ sẽ cởi mở mà nói.

Nhưng Ngô Phượng Kiều tới, làm rối loạn kế hoạch của anh, Mạnh Đình cũng không phải là kiểu mềm mại mọi người luôn cho rằng kia, tại thời điểm phải kiên quyết, cậu không có nửa điểm do dự, anh không hoài nghi Mạnh Đình lúc trước nói thích anh đều là thật sự, nhưng tính khí kia của cậu cũng sẽ khiến anh nhận định không đụng tường Nam không quay đầu. *(cảm ơn thím @minngox đã giúp tui đoạn này)*

(Không đụng tường nam không quay đầu: Ý chỉ người có tính cách hành động cố chấp, không chịu nghe lời người khác, một khi chưa đạt được mục đích thì tuyệt nhiên sẽ không bỏ cuộc, hay nói ngắn gọn là "cứng đầu".)

Cho nên, lúc đối mặt với Ngô Phượng Kiều, cậu có thể như vậy liền nói ra lời khiến anh thương tâm, chính cậu cũng thương tâm.

Yến Tuy thừa nhận lúc anh vừa nghe được câu "Chúng ta không có cách nào kết hôn kia", anh là tức giận là phẫn nộ, nhưng trên tâm tình còn có cực kỳ sợ hãi đột nhiên tới mãnh liệt, anh sợ Mạnh Đình cứ như vậy đột nhiên xuất hiện trong sinh mệnh của anh, lại cũng sẽ đột nhiên biến mất.

Cậu đem tất cả đều nhiễu loạn rồi, anh sao có thể để cho cậu đi.

Cho nên an bài cái gì, kiên nhẫn cái gì, chờ đợi cái gì, hết thảy bị anh ném đi, hạ thấp tư thái coi là cái gì, quỳ xuống cầu hôn coi là cái gì, nói vài lời yêu thương coi là cái gì?

Lời của Yến Tuy đã nói đủ trực bạch rồi, Mạnh Đình như thế nào không hiểu, nhưng cậu mới thu lại nước mắt, trong hốc mắt lại có chút chát chát rồi, nhưng bất đồng với vị chát khổ sở sợ hãi kia, trước mắt cậu là bị cảm động.

Cậu nhìn Yến Tuy, chậm rãi nhích tới gần, tại thời điểm cách anh một ngón tay, khẽ nheo mắt lại, hôn lên môi anh, môi rời ra, mắt Mạnh Đình khẽ mở ra chút, vẫn như cũ không có lui về, cậu lại hôn hôn chóp mũi Yến Tuy, tiếp đó nụ hôn nhẹ nhàng lại từ sống mũi rơi xuống mắt Yến Tuy.

Yến Tuy không nhịn được nhắm mắt lại, nụ hôn của Mạnh Đình lại rơi xuống mi tâm của anh.

Mạnh Đình tựa hồ muốn dùng đôi môi của cậu để ghi nhớ hình dáng của anh, để cảm thụ tâm ý của anh. Nụ hôn của cậu nhẹ nhàng mang theo chút dè dặt, lại đầy đủ tâm tình cậu khó có thể nói thành lời.

Mắt Yến Tuy chậm rãi mở ra, lại đưa tay lên kéo Mạnh Đình tới trong lồng ngực anh ôm chặt lấy, anh nói thần sắc trong nháy mắt nghiêm khắc, "Sau này đừng dễ dàng nói lời muốn rời khỏi anh, nhớ chưa?"

"Vâng," Mạnh Đình dựa vào bả vai Yến Tuy, nhẹ giọng trả lời, cậu ngẩng đầu, chóp mũi cọ cọ cằm Yến Tuy, trong mâu quang kia tràn ra chút sắc ấm, tâm tình của cậu mặc dù không có hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng không có trầm trọng như lúc trước nữa.

"Chúng ta trước tiên ăn chút gì đó, bằng không đồ ăn sẽ nguội."

Bọn họ buổi sáng rất sớm đã ăn điểm tâm, tới trưa lại không yên tĩnh, đừng nói Mạnh Đình, ngay cả Yến Tuy cũng đói bụng.

"Vâng," Mạnh Đình gật gật đầu, lại nhẹ giọng trả lời.

Cậu bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời như vậy, khiến trái tim Yến Tuy mềm mại, vốn đã không tức giận được với cậu, lúc này lại càng như vậy.

Cô Vương biết sức ăn của Mạnh Đình, đồ ăn mang lên đủ nhiều, khẩu vị của hai người ít nhiều chịu chút ảnh hưởng, Mạnh Đình nhìn thấy chút thức ăn lưu lại trong hộp đựng, lại tiếp tục bưng tới ăn, "Không thể lãng phí thức ăn, em còn có thể ăn."

Yến Tuy nhẹ nhàng cười cười, sau đó đứng dậy tới trong phòng tắm, lấy khăn lông ra, Mạnh Đình cũng đem toàn bộ thức ăn còn lại ăn.

"Ngẩng mặt."

Mạnh Đình ngoan ngoãn theo lời Yến Tuy làm, cằm khẽ nhếch, mâu quang cũng nhìn lên.

Khăn lông ấm áp từ khuôn mặt cậu bắt đầu lau lên, trán, mắt, miệng, cuối cùng Yến Tuy kéo tới tay cậu, lại cẩn thận lau lau, anh chống lại ánh mắt Mạnh Đình, suy nghĩ một chút nói, "Vì em làm những chuyện này, anh cũng cao hứng, em cao hứng cũng đừng có cự tuyệt."

"Em cao hứng." Mạnh Đình đáp lời gật đầu, nhìn Yến Tuy đứng dậy đi trở về phòng tắm, ánh mắt của cậu liền cũng đuổi theo.

Cả nửa ngày tâm tình kịch liệt phập phồng, tới lúc này vẫn như cũ lưu lại có dư âm, nhưng lại tựa hồ không gì có thể ảnh hưởng quá nhiều tới tâm tình của cậu.

Cậu đối với Ngô Phượng Kiều tới, tâm tình không điều khiển được, cũng không phải bởi vì sợ hãi Ngô Phượng Kiều, cùng cậu lưu lại nhược điểm ở Mạnh gia, cậu chân chính sợ chính là Yến Tuy không phải bà ta.

Nhưng hôm nay Yến Tuy vẫn như cũ cần cậu, vậy cậu có cái gì phải sợ anh chứ.

Tâm tình trong nháy mắt sáng tỏ thông suốt, nhưng cũng không chỉ là nghĩ thông suốt đơn giản như vậy, cậu càng thêm kiên định rồi, kiên định tình cảm của cậu đối với Yến Tuy, cũng kiên định phần quyết tâm muốn trở nên tốt hơn kia.

Yến Tuy từ trong phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy Mạnh Đình cười nhạt với anh, cậu nằm nhoài trên lưng ghế salon, cằm đặt trên khuỷu tay cậu, cặp mắt kia thanh thanh gợn gợn, tựa như rửa sạch tất cả bụi bặm, so với ánh nắng giữa trưa ngoài cửa sổ còn muốn sáng lạn hơn.

Cước bộ Yến Tuy đột nhiên chậm lại chút, từng bước đi tới, tới trước mặt cậu.

Mạnh Đình liền chủ động nương đến trong ngực Yến Tuy, Yến Tuy nâng cằm cậu lên Mạnh Đình lại chủ động cầm lấy tay anh, mười ngón tay giao nhau nắm chặt.

Cậu nhìn tay bọn họ một chút, lại nhẹ nhàng cười một tiếng với Yến Tuy, "Vừa nãy là em không tốt, em nói sai rồi, sau này sẽ không nữa."

"Ừm." Yến Tuy không biết thời gian ngắn ngủi anh ra vào phòng tắm này, Mạnh Đình suy nghĩ cái gì liền nghĩ thông suốt như vậy, nhưng anh vẫn cảm thấy cao hứng, anh thích Mạnh Đình mỉm cười như vậy hơn, Mạnh Đình nguyện ý chủ động thân cận anh.

Bọn họ ở trong phòng đợi gần một tiếng, trong lúc này, Hà Uyển mấy lần chịu không nổi muốn lên tìm người, đều bị Yến Mạn Gia ngăn lại.

Bà đối phó với Hà Uyển tự có cách của bà, bà những năm này vì Tiêu Tư chuyện mất mặt gì mà chưa từng làm qua, danh tiếng trong giới quý tộc Hải Thành cũng không ra sao, Hà Uyển lại muốn tư thế một quý phu nhân đoan chính, đỡ không nổi Yến Mạn Gia tự nhiên tới giới hạn có chút vướng chân vướng tay.

"Nhị phu nhân sao lại muốn tiếp cận bà ngoại của Đình Đình nhà chúng ta chứ?"

Hà Uyển tạm thời yên tĩnh, Yến Mạn Gia tìm Lý Nhất Phỉ mở miệng nói chuyện.

Bà nhìn biểu hiện lúc nãy của Mạnh Đình, liền biết quan hệ của cậu và bà ngoại cậu cũng không ra sao, mang theo bà ngoại mất thể diện như vậy rõ ràng sẽ khiến Mạnh Đình không thích, bọn họ nghĩ như thế nào, kỳ thực đúng là không khó suy nghĩ như vậy.

Không ngoại lệ là bọn họ muốn dùng bà ngoại Mạnh Đình tới cảnh cáo Mạnh Đình, hoặc là uy hiếp gì gì đó, Yến Mạn Gia lại quét Hà Uyển một cái, bà ta e rằng cũng có cái tâm tư này.

Hiệu quả bộ dáng ban đầu tựa hồ cũng không tệ lắm, Mạnh Đình và bà ngoại quan hệ đúng là không tốt,

nhưng Mạnh Đình đột nhiên lôi người đi, hiển nhiên cũng ngoài dự liệu của bọn họ, cậu sẽ đối xử với Ngô Phượng Kiều như vào, hai người nói như thế nào, lúc này chính là Lý Nhất Phỉ trong lòng cũng đã suy nghĩ.

Dù sao bà và Mạnh Đình tiếp xúc thật sự không nhiều lắm, cũng nghĩ không ra Mạnh Đình sẽ làm ra quyết định gì.

"Bà ngoại Mạnh Đình nuôi cậu ta 7 năm, hôm nay cậu ấy kết hôn, đương nhiên nên để bà ấy cũng tới hưởng chút hỉ khí."

Hoặc là phải nói xui xẻo tìm tới Mạnh Đình mới đúng, bằng không vẫn không thể khiến cậu ta càng không biết trời cao đất dày. Cậu ta từ lúc mới ra đời đã là người chi thứ 2, liền cũng trốn không thoát khỏi trong tay từ bọn họ.

"Lòng tốt của nhị phu nhân, tôi thay tiểu Thất xin nhận tấm lòng." Mạnh Kì xuất hiện ở cửa, nghênh tiếp lời của Lý Nhất Phỉ, sắc mặt hắn đen thui, ánh mắt sâu kín quét lần lượt mọi người trong phòng khách này.

Y rốt cục hiểu nguyên nhân trên người Mạnh Đình khác hẳn với người bình thường sẽ có, có một bà ngoại như vậy, cảnh ngộ đáng sợ như vậy, như thế nào muốn cậu bình thường, muốn cậu như thế nào thân cận với người Mạnh gia. Yến Tuy sau khi mang theo Mạnh Đình rời đi, y nhưng là lại hỏi Ngô Phượng Kiều vài câu.

Hai ba cậu đại khái cũng tái hiện thời niên thiếu của Mạnh Đình, nhưng so với những đứa nhỏ khác của Mạnh gia, Mạnh Đình quá bất hạnh.

Không chỉ Yến Tuy cảm thấy chuyện kia sau lưng sẽ có người Mạnh gia chủ đạo, ngay cả y cũng cảm thấy như vậy, đối với Lý Nhất Phỉ mà nói là toán vô di sách (*), tại thời điểm rất sớm đã nắm nhược điểm trí mạng của Mạnh Đình ở trong tay, bất kể sau này cậu là hữu dụng, hay là vô dụng, cũng nên vì cậu sử dụng.

((*) Toán vô di sách: toán: Kế hoạch; di sách: tính sai, tính nhầm =>>> Kế hoạch tỉnh vi chuẩn xác, chưa từng tính toán sai)

Chỉ là so với Mạnh Thấm và Mạnh Tiêu, bà ta đối với Mạnh Đình không khỏi độc ác hơn chút, bà ta cơ hồ là muốn từ trên tinh thần hoàn toàn phá hủy Mạnh Đình, nếu không phải cừu hận thiên đại, người bình thường rất khó làm được loại trình độ này.

Y nhìn Lí Nhất Phỉ, trong ánh mắt hiện lên chút chút suy nghĩ, thần sắc ngừng lại, sắc mặt dần dần trong sáng lên.

"Chỉ bất quá Ngô lão thái thái tuổi quá lớn, đột nhiên chạy tới lại cực khổ chút, vừa nãy thật cao hứng, đột nhiên té ngã, may là tiểu Thất đỡ bà ấy một cái, chỉ ngã hôn mê, Yến gia chủ đã cho người đỡ bà ấy đi nghỉ ngơi rồi.

Mạnh Kỳ lúc nói trên khuôn mặt hiện lên chút tiếu ý, y lại tới gần hai bước nói, "Yến gia chủ vốn là muốn để Ngô lão phu nhân gửi lời cho bà, bất quá bà ấy hôn mê, liền bảo tôi nói."

"Cậu muốn nói gì?" Thần sắc Lí Nhất Phỉ lạnh hơn chút, các loại suy nghĩ trong lòng chuyển một vòng, nhưng thần sắc biểu hiện ra ngoài vẫn như cũ nhàn nhạt, không có gì quá sợ hãi, chuyện ba năm trước bà đã sớm lau sạch rồi, hiện tại ai tới truy cứu cũng vô dụng.

"Anh ấy nói tiểu Thất quá khứ chịu khổ gì, anh ấy đều sẽ giúp cậu ấy đòi lại."

Thanh âm Mạnh Kì đột nhiên thả thấp, chỉ đủ Lí Nhất Phỉ và Mạnh Nghi Đức bên người y nghe được, đồng thời cũng đem lãnh ý Yến Tuy lúc trước nói lời này, diễn dịch ra cho bọn họ.

Y dứt lời khẽ nghiêng đầu, âm lượng khôi phục bình thường, y nói, "Về phần là gấp 10 lần, hay là gấp trăm lần, đoán chừng phải xem tâm tình tiểu Thất, ngài nói đúng không?"

"Kỳ nhi nói gì, ta lại có chút nghe không hiểu."

Lí Nhất Phỉ thản nhiên nói, ít nhất trên mặt bà vẫn như cũ là bất vi sở động, về phần trong lòng có sợ hay không, Mạnh Kì cho rằng bà ít nhiều là sợ.

Chi một Mạnh Đình không đáng sợ, nhưng bà đánh giá thấp để tâm của Yến Tuy đối với Mạnh Đình.

"Nghe không hiểu liền coi là vậy."

Mạnh Kì cười cười từ bên người Lý Nhất Phỉ đi qua, sau đó lại đỡ Phùng Trạch Kiều, nhưng cũng không có hứng thú nói chuyện trêu chọc Phùng Trạch Kiều nữa, nói thật, y đột nhiên biết được cảnh ngộ của Mạnh Đình, tâm tình của y có chút trầm trọng, có vài người ghê tởm tới quá đáng chết rồi.

"Chúng ta trước tiên ngồi vào vị trí ăn cơm trước đi, Yến Tuy và Mạnh Đình tình cảm tốt, còn có chuyện, chúng ta làm trưởng bối tất nhiên là thông cảm."

Yến Mạn Gia nói, tay kéo Hà Uyển, cười mỉm hỏi, "Chị dâu, em nói đúng chứ?"

Hà Uyển muốn hất tay Yến Mạn Gia ra, lại phát hiện khí lực của Yến Mạn Gia không nhỏ, kéo tới vững vàng, mà đám người giúp việc nghe lời của Yến Mạn Gia, liền tới đây dẫn người Mạnh gia di tới chỗ ngồi cách vách bọn họ.

"Buông ra, Yến Mạn Gia cô không mặt mũi, đừng tưởng rằng tôi và cô giống nhau."

Mọi người rời đi, Hà Uyển còn chưa được buông ra, Yến Mạn Gia trước tiên buông tay bà ta ra, Hà Uyển

vuốt vuốt cổ tay mình, thần sắc càng thêm lạnh chút, “Chị dâu trưởng như mẹ, tôi nhưng là chị dâu của cô.”

“Phốc ha ha ha,” Yến Mạn Gia cười, tiếng càng ngày càng lớn, cười càng ngày càng khoa trương.

“Chị dâu trưởng như mẹ cái rắm, chị từng nuôi tôi? Hay là từng dạy tôi? Đoan trang với tôi cái bộ dáng gì chứ, nói cho chị biết, năm đó chuyện chị bức chết anh tôi, tôi đời này đều nhớ, Yến Tuy cũng nhớ, cũng ngay cả……”

Yến Mạn Gia không tiếp tục nói, xoay người rời đi, tiếp tục không phản ứng sắc mặt Hà Uyển khó coi tới tận cùng.

Mấy người Mạnh gia ăn xong đi ra ngoài, liền nhìn thấy Yến Tuy mang theo Mạnh Đình ở trong đám bạn bè của anh vây quanh nói chuyện.

Yến Tuy vẫn là bộ dáng nghiêm túc lãnh đạm bình thường kia, nhưng thần sắc của Mạnh Đình đã khôi phục như thường, mặc dù không làm sao đáp lời, nhưng thỉnh thoảng sẽ quay đầu cười cười với Yến Tuy, sẽ gật gật đầu với người nói chuyện.

Mâu quang của Yến Tuy rơi vào trên người Mạnh Đình cũng so với người khác muốn hòa hoãn hơn chút, đương nhiên, cái này phải người quen thuộc anh mới có thể phát hiện.

Tới xem như vậy, bọn họ đem bà ngoại của Mạnh Đình nghênh tiếp, tựa hồ cũng không có gì ảnh hưởng.

“…… Đoán chừng cũng là, thiếp mời phát rồi, khách khứa cũng đều đã tới, Yến đại ca chính là không thích nữa, cũng phải giả bộ thích đấy.”

Mạnh Tiêu ôm cánh tay, ánh mắt rơi vào trên người Mạnh Đình, tất nhiên nhớ chuyện hôm đó Mạnh Đình tháo khớp hai cánh tay gã, bọn họ kết thù kết oán là sự thật không thể phủ nhận, từ đó về sau liền cũng không làm lỡ gã dùng ác ý lớn nhất đi phỏng đoán tình cảnh của Mạnh Đình hiện tại thậm chí cả sau này.

Gã cho rằng như vậy, Mạnh Thấm thậm chí cả Mạnh Giang Mạnh Ba đều cảm thấy như vậy, thậm chí Tô Tư Vũ đi theo Tô lão phu nhân tới trễ, sau nghi nghe nói cũng cho rằng như thế.

Hắn đỡ Tô lão phu nhân, từng bước đi về phía Yến Tuy và Mạnh Đình, nhìn thấy ánh mắt Yến Tuy trần trụi mà không chút nào che giấu.

Tướng mạo vô cùng tinh xảo, khiến rất nhiều người không tự chủ được liền đem ánh mắt rơi vào trên người cậu, nhưng nơi này cũng không bao gồm Yến Tuy, cũng không bao gồm Mạnh Kỳ có chút bận tâm Mạnh Đình.

Bọn họ đi tới, Yến Tuy đang thấp giọng nói chuyện với Mạnh Đình, lại đột nhiên giơ tay lên, ngón cái cọ cọ khóe miệng cậu, vừa nãy anh lén kín đáo đưa cho Mạnh Đình chút điểm tâm, một ít vụn dính vào khóe miệng cậu, kỳ thực nếu không phải ở trước mặt người khác, Yến Tuy càng muốn thay đổi cách giúp cậu lau đi.

Mạnh Đình mấp máy đôi môi, nuốt điểm tâm xuống, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng với Yến Tuy, "Ăn ngon."

Tay Yến Tuy ngừng lại chuyển qua tóc Mạnh Đình, nhẹ nhàng sờ một cái, mới thu hồi, anh nói nhỏ, "Lát nữa anh mang thêm cho em."

"Vâng," Mạnh Đình gật đầu, dư quang quét tới, Tô Tư Vũ và Tô lão thái thái đã tới bên cạnh rồi.

Cậu mở to hai mắt nhìn Tô Tư Vũ một lúc lâu, sau đó người theo bản năng càng kề sát Yến Tuy hơn chút.

"Yến Tuy a, đây chính là Mạnh Đình đi."

"Đây là vợ của cháu, Mạnh Đình," Yến Tuy trả lời Tô lão thái thái, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Đình lại giới thiệu, "Đây là lão thái thái của Tô gia, em gọi lão thái thái là được rồi."

Mạnh Đình nghe vậy gật đầu, sau đó gọi người, "Lão thái thái chào ngài."

Tô lão thái thái nghe vậy thoáng sửng sốt, ngay sau đó chính là bừng tỉnh, bà đây là bị Yến Tuy giận chó đánh mèo rồi, nguyên nhân e rằng là Tô Tư Vũ đi theo bên cạnh bà, bằng không liền lấy quan hệ của bà và bà nội của Yến Tuy, anh như thế nào cũng hẳn bảo Mạnh Đình gọi bà một tiếng bà, mà không phải cách gọi xa lạ khách sáo như vậy.

"Chào Yến đại ca," Tô Tư Vũ cũng không có cam chịu ý tứ lạnh nhạt, hắn hôm nay tới không phải là không có ý tứ muốn cướp danh tiếng của Mạnh Đình, hắn nói ánh mắt rốt cục nhìn lướt qua Mạnh Đình, cảm giác mơ hồ thị uy kia, càng thêm mãnh liệt vài phần.

Yến Tuy quét Tô Tư Vũ một cái, không trả lời, nhẹ nhàng gật đầu với Tô lão thái thái, liền muốn mang theo Mạnh Đình rời đi, nhưng lại bị Mạnh Đình kéo lại.

"Anh gọi Yến Tuy một tiếng Yến đại ca, vậy cũng nên gọi tôi một câu đại tẩu hoặc là giả tẩu tử (*), Cố Lãng bọn họ đều gọi như vậy."

((*) hai từ đại tẩu và giả tẩu tử này đều nghĩa là chị dâu, tui để nguyên văn Hán việt để phân biệt cho dễ)

Mạnh Đình nói ngữ khí ngừng lại, lại tiếp tục nói, "Anh nếu không muốn gọi tôi là chị dâu, vậy cũng không cần gọi Yến Tuy là đại ca nữa, anh ấy có em trai, là Chân Hàm."

Yến Tuy nhưng không nói cho cậu biết, Yến gia và Tô gia có quan hệ thông gia gì đâu, hắn ta và Vinh Nam kia giống nhau không muốn gọi cậu là chị dâu, tâm tư so với Vinh Nam còn muốn rõ ràng hơn, còn muốn đáng ghét hơn.

Mạnh Đình nói xong, quay lại mắt nhìn về phía Yến Tuy, nghiêm túc trong ngữ khí vẫn như cũ không tản đi, "Yến Tuy, em nói đúng không?"

"Em nói rất đúng." Yến Tuy nghe vậy câu lên khóe miệng cười, Mạnh Đình cũng không biết bộ dáng mình ghen, có bao đáng yêu.

Mạnh Đình nghe vậy hài lòng gật đầu, ánh mắt quét tới Chân Hàm, cậu lại hỏi một câu, "Em họ anh nói sao?"

"Chị dâu nói rất đúng," Chị dâu nhà y đối phó với tình địch, lực chiến đấu thẳng tắp, hoàn toàn không cần lo lắng.

Chân Hàm đáp lời lại đá Cố Lãng bên cạnh y một cái, tiếp theo Cố Lãng lại đá Chung Minh một cước, một cước lại một cước, một lát sau, đồng thanh lớn tiếng nói, "Chị dâu nói rất đúng."

Cả trong phòng khách đều vang vọng những lời này, liền cũng càng nhiều người hơn nhìn tới đây, trong lòng không thể không kinh ngạc nhân khí của Mạnh Đình trong đám bạn của Yến Tuy.

Mạnh Đình nơi chân mày nhiều hơn chút tiếu ý, ánh mắt cậu rơi xuống trên người Tô Tư Vũ sắc mặt khó coi, quyết định nói xong hai câu cuối cùng liền rời đi.

"Lời lần trước muốn nói, tôi sau đó nghĩ rồi, là chân trời nơi nào mà không có cỏ thơm. Ý là Yến Tuy là chồng của tôi, anh không thể thích anh ấy, anh đi thích người khác đi."

(Các thím nhớ vụ em Đình ở bữa tiệc muốn nói gì đó với mẻ Vũ này mà không nhớ ra lời muốn nói không =)))))

Cậu bao thân thiết a, còn sợ hắn nghe không hiểu, giải thích một chút đấy, lần trước Vinh Nam kia, cậu còn chưa có đâu.

Mạnh Đình nói xong cũng không để ý Tô Tư Vũ sẽ là sắc mặt gì, cậu quay đầu lại nhìn về phía Yến Tuy, kéo anh đi hai bước, sau đó mới hỏi, "Chúng ta kế tiếp làm gì?"

Yến Tuy kéo tay Mạnh Đình, tiếp tục đi ra ngoài, mang theo chút thanh âm tiếu ý cũng truyền đến, "Bái thiên địa, kết hôn."

Mạnh Đình nghe vậy ngừng lại chút, sau đó tăng nhanh cước bộ đuổi theo Yến Tuy, hai tay cùng cầm lấy

tay Yến Tuy, nghiêng người về phía trước nhìn chiếc nhẫn trên tay kia của Yến Tuy một chút, cậu gật đầu, "Cuối cùng tới rồi."

Bộ dáng xuất giá phúc hận này a, rất nhiều người nghe được đều cười.

Mạnh Kì cũng đuổi theo kịp gân xanh trên trán nổi lên, nghe lời vừa nãy của Mạnh Đình, y còn tưởng rằng cậu đã có tiền đồ rồi cơ, đối diện với Yến Tuy, vẫn là cái bộ dáng này……

Kỳ thực sân cỏ của Yến gia lớn như vậy, hôn lễ kiểu phương tây sẽ thích hợp hơn, bất quá nhiều đời như vậy truyền thụ đều là hôn lễ kiểu truyền thống, ngay cả Yến Tuy cũng không phải ngoại lệ, chỉ là bọn họ là nam nam kết hôn, có nhiều chỗ cần chút thay đổi, kiệu hoa liền miễn, thậm chí bà mối cũng không cần.

3h giờ lành, Yến Tuy dắt Mạnh Đình đi qua một đường thảm đỏ thật dài, đi tới trong hỉ đường đã sắp xếp xong, hai chữ hỉ đỏ chót, nến đỏ dán hỉ long phượng, còn có bài vị của ông nội bà nội của Yến Tuy, cùng với cha của anh, Hà Uyển cũng ngồi ở một bên, nhưng trên mặt bà cũng không có bao hỉ sắc.

Cảnh tượng quá mức quen thuộc, luôn sẽ câu lên chút hồi ức không tính là tốt đẹp, hôn lễ trong dự liệu của bà sẽ tràn đầy khoái cảm trả thù cũng không thực hiện được, bà không trả thù thành công, hôm nay nhìn ngược lại là giống như tác thành Yến Tuy.

Bà ta muốn đứng dậy làm cái gì đó, lại phát hiện tay của Yến Mạn Gia đặt trên vai bà.

"Xem đi, không xem tới cuối cùng, chị sao sẽ biết đây không phải là chị muốn chứ?"

Hà Uyển nghe được lời của Yến Mạn Gia, da đầu đột nhiên một trận tê dại, bà ta quay đầu lại, muốn xác định cái gì đó, lại phát hiện Yến Mạn Gia lại đứng thẳng người không tiếp tục nhìn bà.

Cô ta biết cái gì? Cô ta rốt cuộc biết cái gì rồi!

Cả quá trình bái thiên địa tương đối thuận lợi, hai người sau khi giao bái, ngẩng đầu lên, đối diện với nhau, lại cùng cười, nhìn thế nào cũng là một đôi bích nhân ông trời tác hợp cho. *(bích trong ngọc bích, ở đây ý chỉ đẹp đôi)*

"Kết thúc buổi lễ!" Lão thúc công buổi sáng vì Mạnh Đình chủ trì nghi thức nhập phổ tiếp tục hô lớn một tiếng, nghi thức nhiệt nhiệt nháo nháo cuối cùng hoàn thành.

Ông cười cười, nhiệm vụ của ông hôm nay coi như là hoàn thành, tiếp sau đó chính là dạ tiệc hơn bốn giờ bắt đầu và dạ vũ muộn hơn một chút, dạ vũ là người trẻ tuổi chơi, bọn họ lớp người già này ăn xong, không sai biệt lắm có thể đi.

Nhưng ngay khi mọi người thu hồi ánh mắt, lúc muốn từ hỉ đường thối lui khỏi Yến Tuy tiến lên một bước,

Mạnh Đình trừng lớn hai mắt, chờ động tác của Yến Tuy, lại sau đó, cậu liền bị Yến Tuy trước mặt mọi người ôm hôn.

Không phải nụ hôn kiểu vừa chạm liền tách ra, mà là nụ hôn tương đối xâm nhập, cũng tương đối khắc chế.

Anh ở trong miệng Mạnh Đình nếm một lần, mới chậm rãi buông người ra chút, nhưng chỉ là không tiếp tục hôn mà thôi, anh ôm lấy người, lại một nụ hôn nhẹ rơi vào trán cậu, tiếp đó là tóc cậu.

"Mạnh Đình, cảm ơn em nguyện ý gả cho anh."

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, má đỏ ửng, cậu gật gật đầu, "Em nguyện ý gả cho anh."

Cậu thoáng chần chờ, tiếp theo kiễng chân một chút, ở trên môi Yến Tuy nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó đưa tay ôm lại Yến Tuy.

Tiếng người xung quanh nhiệt nhiệt nháo nháo, ngay từ lúc Yến Tuy ngoài dự đoán mọi người hành động, tất cả đều an tĩnh lại, tiếp đó bọn họ mắt thấy nụ hôn này ngọt ngào tới mức khiến người không đành lòng nhìn, còn có tỏ tình của hai người với nhau.

Mọi người đều bị cưỡng chết nhét một miệng đường, cả đầu cũng bị ngọt tới ngu ngốc.

"Hú hú hú." Trong nháy mắt sau đó, đám người Cố Lãng cười đến đặc biệt khoa trương, có bọn họ dẫn đầu, lễ đường trong nháy mắt lại ồn ào náo nhiệt.

"Hôn tiếp đê, tớ vừa nãy không dám nhìn."

Cố Lãng nói hơi lớn tiếng, thuận tiện cũng có một đám vui vẻ ồn ào náo nhiệt hô theo.

"Hôn đê!"

"Hôn đê!"

Mạnh Đình ngẩng đầu nhìn Yến Tuy, nhẹ giọng hỏi, "Chúng ta không phải hôn rồi sao?"

Sao hú tới giống như là bọn họ hôn không biết xấu hổ vậy.

Yến Tuy giơ cằm Mạnh Đình lên, sau đó tiếp tục cúi đầu hôn người.

38. Chương 38

Editor: pretty_bigbang

Beta: Minyi

"Hú hú hú…… ha ha ha…… oa oa oa……"

Các loại ngữ khí huyên náo cơ hồ muốn nổ tung cái hỉ đường này, như thế này mới thực sự là náo nhiệt a, lúc trước câu nệ như vậy, thật đúng là không giống như tham gia hôn lễ, bây giờ liền có thú vị nhiều hơn.

Không trách bọn Cố Lãng phản ứng lớn như vậy, thật sự là hành động của Yến Tuy quá ngoài dự đoán của mọi người, trong mắt bọn họ, Yến Tuy trước mặt người khác cùng Mạnh Đình dắt tay một cái, ôm một cái, hẳn chính là cực hạn rồi, đây chính là băng sơn vạn năm không đổi, mỗi lần tụ tập, ngoại trừ giáo huấn người, nam nữ chớ gần.

Nhưng còn bây giờ thì sao, hôn một lần, mọi người tiếp tục ồn ào lên, anh lại tiếp tục hôn.

Mạnh Đình ôm cổ Yến Tuy, lông mi run rẩy, cuối cùng vẫn là nhắm lại.

Cậu thích cùng Yến Tuy hôn môi, Yến Tuy nguyện ý, cậu liền nguyện ý, mặc dù bên cạnh nhiều người vây xem như vậy.

Yến Tuy hôn môi Mạnh Đình xong, lại hôn mi tâm cậu một chút, thấp giọng gọi một câu, "Phu nhân, không, phải là bà xã."

Mạnh Đình chớp chớp mắt, không thể tiêu hóa nổi lời buồn nôn mà Yến Tuy đột nhiên nói nhỏ, cậu thăm dò mà trả lời, "Ông xã?"

"Ôi má ơi……"

Cố Lãng đi tới muốn cùng Yến Tuy nói gì đó nghe được hai câu đối thoại như thế, trực tiếp lui về phía sau, một bộ trọng thương vì tim bị bắn thủng.

Hai người kia buồn nôn, quả thực không có giới hạn, đáng thương hắn kẻ cô đơn này, phải ở đây bị tổn thương a.

Phản ứng khoa trương của Cố Lãng, khiến Mạnh Đình quét mắt nhìn hắn một cái, vẫn là thần sắc có chút

không giải thích được, “Em gọi sai rồi?”

Cậu và Yến Tuy kết hôn rồi, bọn họ gọi nhau như vậy ngoại trừ có chút không thích ứng, hẳn là không sao đi, cậu quay lại mâu quang nhìn về phía Yến Tuy.

Yến Tuy khóe miệng câu lên cười khẽ, mang người ôm vào trong ngực, anh nói, “Không gọi sai, Cố Lãng chưa kết hôn, cậu ta không hiểu.”

Cố Lãng vừa được người đỡ lên, lại lần nữa bị trọng thương, trọng thương không cách nào phản bác. Đầu năm nay, người đàn ông độc thân không có nhân quyền a.

“Dạ.” Mạnh Đình gật gật đầu, đem ánh mắt cùng chú ý một lần nữa quay lại trên người Yến Tuy, cậu giơ tay nắm được tay của Yến Tuy rơi vào trên khuôn mặt cậu, mò tới tay Yến Tuy đeo nhẫn, lại sờ thêm hai cái, “Chúng ta đi ăn cái gì đi, cô Vương hôm qua chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon.”

Đề tài nhảy tới quá nhanh, ngay cả Yến Tuy cũng có chút phản ứng không kịp, nhưng anh vẫn là gật đầu trả lời, “Được.”

Yến Tuy cầm tay Mạnh Đình, dắt cậu từ trong hỉ đường đi ra ngoài, một đường từ chỗ mọi người hào hứng không tiêu vây xem tới phòng khách sắp cử hành yến hội và vũ hội.

Tại lúc Yến Tuy và Mạnh Đình thân mật, cũng không phải tất cả mọi người đều có sắc mặt tốt, miễn cưỡng duy trì khuôn mặt không đổi, đều coi là công phu thâm sâu.

Yến Tuy…… Anh ta sao có thể ở trước mặt mọi người không để ý liêm sỉ, cùng Mạnh Đình hôn sâu như vậy chứ!

Loại phẫn nộ mức độ khác nhau này đồng thời ở trong lòng vài người dâng lên, nhưng bọn họ tiếp tục tức giận tiếp tục phẫn nộ tiếp tục không cam lòng, đều phải trơ mắt nhìn, nhìn Yến Tuy đem trái tim của anh trao cho người trước đây bọn họ vạn phần xem thường.

Yến Tuy gặp ma, hay là Mạnh Đình thật sự có ma lực kia, bọn họ đã không có tâm tư đi phân biệt nữa, người trong hỉ đường tản đi tới không sai biệt lắm, đám bọn họ rớt ở phía sau, tự nhiên cũng đuổi theo, chỉ là tâm tình rõ ràng trầm trọng.

Lúc Tô Tư Vũ muốn mau chóng đuổi theo Yến Tuy và Mạnh Đình, hắn bị Tô lão phu nhân bên cạnh hắn đè tay xuống.

Lão nhân gia vô dụng có bao nhiêu khí lực, nhưng Tô Tư Vũ đã từng trọng sinh như thế nào còn có thể không rõ ràng địa vị của bà ở Tô gia, hắn tiêu tốn nhiều công phu như vậy, mới khiến bà đối với hắn nhìn với con mắt khác, cho nên lúc này hắn mặc dù lòng như lửa đốt thế nào, cũng vẫn là nhẫn nại.

"Yến gia ta rất lâu rồi không có lui tới, Tư Vũ theo ta đi một chút."

"Dạ," Tô Tư Vũ quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ phòng khác, mặc dù không nghe thấy quá nhiều thanh âm, cũng biết bên kia rất náo nhiệt, rất ngọt ngào.

"Đứa nhỏ kia tên là Mạnh Đình không sai đi."

Tô lão thái thái dừng bước lại, Tô Tư Vũ cũng cũng buông tay đỡ bà ra, hắn gật đầu, "Phải."

Mạnh Đình đoạt đi nhân duyên của hắn, hắn sao có thể nhớ lầm hoặc là không nhớ tên của cậu ta chứ.

"Cháu cũng thấy đấy, Yến Tuy…… rất thích cậu ta."

Một người có thật sự thích một người khác hay không, cũng không khó phân biệt như vậy, huống chi Yến Tuy căn bản cũng không có muốn che giấu anh thích Mạnh Đình, bà người này lần đầu tiên thấy hai người ở chung đều có thể nhìn ra được, không lý gì mà Tô Tư Vũ nhìn không ra.

"Vậy thì như thế nào?" Ngữ khí của Tô Tư Vũ coi như lãnh tĩnh, nhưng không cam lòng hắn giấu trong thần sắc căn bản là giấu không được.

Tô lão thái thái nhìn Tô Tư Vũ một cái, xoay người lại, nhìn về phía căn nhà của Yến gia, bà nói, "Không thế nào cả, chỉ là người Yến gia từ trước đến giờ lãnh tình lại chuyên tình, cháu đã không có cơ hội nữa rồi."

"Vậy Yến Tuy thích Mạnh Đình, không thích cháu, hoặc là cháu cảm thấy hắn ta cưới cháu, sẽ có bất đồng?"

Tô lão thái thái hỏi như thế, chính là cảm thấy sẽ không có bất đồng, bà hôm nay tới cũng là cảm thấy trước mắt như vậy có lẽ tốt hơn, thay vì càng về sau Yến Tuy và Tô Tư Vũ nháo tới không vui, tình cảm hai nhà xa cách, còn không bằng hiện tại liền bỏ qua.

Loại tình tình ái ái này, không tìm đúng người, liền cái gì cũng không đúng.

"Sao không có, cháu đã thay đổi tốt rồi, góp nhặt từng ngày, anh ấy sẽ bị cháu cảm động." Tô Tư Vũ không cam lòng, là bởi vì hắn ngay cả cơ hội cảm động Yến Tuy đều xa vời.

Tô lão thái thái cảm giác mình nói tới trực bạch rồi, nhưng Tô Tư Vũ hiển nhiên vẫn là không cách nào tỉnh ngộ, hay có lẽ hắn không muốn tin tưởng sự thật Yến Tuy vĩnh viễn không thể nào thích hắn.

Tô Tư Vũ nhìn Hà Uyển cuối cùng từ trong hỉ đường ra, thanh âm của hắn càng thêm âm trầm hai phần, "Ngài nói cho cháu biết, tại sao Hà Uyển muốn đổi chủ ý, sao cháu không thể gả lại cho Yến Tuy chứ?"

Hắn chỉ là có chút tham lam, muốn cùng Yến Tuy có một khởi đầu tốt hơn, sao liền phạm phải sai lầm không thể bù đắp chứ.

Hắn ban đầu lúc trọng sinh kỳ vọng hết thảy tất cả tốt lắm, hắn sẽ như thế nào ngồi vững vàng vị trí gia chủ phu nhân của Yến gia, hắn sẽ như thế nào khiến Yến Tuy yêu hắn không thể rời bỏ hắn, hắn sẽ như thế nào trừng trị những người đã từng có lỗi với hắn, hắn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng duy chỉ có không ngờ tới nhân sinh của hắn từ nay về sau căn bản liền sẽ không có sự tham dự của Yến Tuy nữa.

"Các cháu hữu duyên vô phận," Lão thái thái biết Tô Tư Vũ muốn không phải câu trả lời có lệ này của bà, nhưng những chuyện cũ lâu năm kia, bà như thế nào có thể dễ cùng nói với một tiểu bối như hắn.

"Hôm nay, ta cho phép cháu đi theo ta, là muốn để cháu nhìn thêm rõ ràng chút," Tô lão thái thái nói xong lắc lắc đầu, Tô Tư Vũ đã lâm vào mê chướng, không đụng vỡ đầu chảy máu, hắn sẽ không tự mình tỉnh ngộ, bà tốn nước miếng nhiều hơn nữa, vẫn như cũ là uổng phí thường gian.

Bà quay lưng đi, "Cháu muốn nhìn liền đi nhìn đi, nhưng cháu phải nhớ kỹ, nơi này là Yến gia, mà cháu cũng không có liên hệ gì với Yến gia, gây ra họa, ta cũng vô pháp bảo vệ cháu."

Tô Tư Vũ nghe vậy thân thể hơi hơi ngừng lại, nhưng vẫn là xoay người đi tới phòng khách.

Trong phòng khách bên cạnh ghế salon Yến Tuy và Mạnh Đình ngồi vây quanh một vòng người, Tô Tư Vũ ngay cả một góc quần áo Yến Tuy cũng không nhìn thấy, ánh mắt hắn đảo một vòng, đi về phía Mạnh Kì cúi đầu phẩm rượu, ngồi xuống vị trí trước người y.

Mạnh Kì chỉ ngước mắt quét Tô Tư Vũ một cái, cứ tiếp tục uống rượu, nhìn không giống như là uống rượu giải sầu, nhưng cũng không giống đang nghiêm túc phẩm rượu lắm, hơn nữa rất rõ ràng, Tô Tư Vũ cảm giác được Mạnh Kì trước kia nhìn hắn, chút ánh sáng sẽ có trong mắt kia, đang biến mất.

Phải nói, quan hệ của bọn họ cũng không kéo dài bao lâu, trước khi hắn tốt nghiệp đại học không lâu, hắn và Mạnh Kì cũng đã bắt đầu tự chơi riêng rồi, thỉnh thoảng gặp mặt cũng là vào thẳng chủ đề, hắn đi theo đuổi người khác, Mạnh Kì còn có thể nghĩ kế cho hắn.

Sau đó quyền thừa kế của y tại Mạnh gia sụt giảm, hắn liền…… lúc bọn hắn gặp lại, cũng không biết phải nói thế nào, hắn thấy trong mắt y tự nhiên sẽ không có hứng thú trước kia nữa, nhưng đó là chuyện của hơn 10 năm trước, lúc này hắn là thời điểm Mạnh Kỳ đối với hắn chấp nhất nhất yêu thích nhất a.

Tô Tư Vũ trong lòng đột nhiên có chút trống rỗng, nhưng các loại ý nghĩ ở trong lòng xoay một vòng, hắn vẫn là không cảm thấy có gì đó quá hối hận, cho dù Mạnh Kỳ ở cái tuổi này đối với hắn coi như nghiêm túc, nhưng cũng nghiêm túc không được bao lâu, bọn họ vẫn là phải chia tay.

"Tôi bảo anh tìm phương pháp điều chế, tìm được chưa?" Tô Tư Vũ nói giơ chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đôi môi màu đỏ, tay lại xinh đẹp, ly rượu được hắn bưng, rượu đỏ được hắn uống một ngụm, đều trong nháy mắt cảnh đẹp ý vui.

Mạnh Kì ngước mắt đánh giá hắn, đột nhiên cười cười, kể từ sau khi "bị chia tay", tức giận trong lòng hắn giờ phút này đột nhiên tản mát đi, Tô Tư Vũ nói không sai, y cũng không có bao nhiêu thích hắn, y thích vẻ ngoài xinh đẹp tràn đầy sức sống của hắn hơn.

Giờ phút này y vẫn như cũ sẽ thưởng thức, nhưng không còn là loại thích muốn chiếm hữu riêng mình nữa, như thế cũng tốt.

(Đứa nào re-up là chó)

"Không có." Mạnh Kì nhàn nhạt trả lời Tô Tư Vũ.

"Sao có thể không có, Mạnh Kì, anh rốt cuộc có đi tìm hay không!" Tô Tư Vũ đặt chén rượu lên bàn, động tác quá nhanh, rượu đỏ trong chén rượu kia sóng sánh, có một chút tràn lên miệng ly.

Mạnh Kì nhìn chằm chằm chén rượu bộ dáng hết sức chuyên chú, khiến Tô Tư Vũ càng thêm tức giận không thể kiểm soát, "Anh rốt cục có biết nghiêm trọng của sự việc hay không, tới lúc anh không còn cái gì nữa, đừng tới van cầu tôi!"

Mạnh Kì nghiêng đầu ngước mắt, tìm tòi nghiên cứu trong mắt thoáng hiện cũng phai nhạt xuống, cùng không thông minh, sao tiểu Thất nhà bọn họ thì đáng yêu như vậy, Tô Tư Vũ này lại đáng ghét còn tự cho là đúng như vậy chứ.

"Van cầu cậu? Vậy không bằng tôi đi cầu tiểu Thất nhà tôi, còn có em rể tôi đấy."

Tô Tư Vũ sau này chính là tiếp tục phát triển, hắn có thể so với tiểu Thất nhà y tay nắm giữ 10% cổ phần Yến gia sao, còn có chính là y không tin y sẽ lưu lạc tới tình cảnh không còn gì cả theo lời Tô Tư Vũ.

Bất quá hắn cũng coi như thức tỉnh y, hơn nữa chuyện hôm nay, khiến y sâu sắc cảm thụ Lí Nhất Phỉ không đơn giản, giống nhau không đơn giản, nhưng bà nội ruột Phùng Trạch Kiều của y căn bản không phải đối thủ của bà ta, may mà hiện tại rõ ràng cũng không tính là quá trễ.

Y mới vừa như đi vào cõi thần tiên cũng không phải đang suy nghĩ cái khác, mà là y nghĩ tới Yến Tuy, nghĩ tới y những năm này là làm như thế nào. Y gia thế không bằng Yến Tuy y thừa nhận, nhưng người không thông minh bằng Yến Tuy, Mạnh Kỳ liền không thừa nhận, Mạnh Đình là không dựa được vào Mạnh gia, nhưng y dù sao vẫn hẳn là có thể cho cậu dựa vào chút đi, bằng không Yến Tuy trước mắt mới mẻ, sau này chán ghét rồi, còn không chừng đối xử với Mạnh Đình như thế nào đây.

Mạnh Đình ngây ngốc, y người làm đại ca này cũng không thể không nghĩ nhiều hơn chút. Trước kia y còn có thể khuyên Mạnh Đình đừng cùng Mạnh gia quá xa lạ, sau này ngược lại sẽ không phải, sau này y nếu như cho Mạnh Đình làm chủ, cũng là bằng thực lực của bản thân y cho cậu làm chủ.

Tô Tư Vũ bị lời này của Mạnh Kì nghẹn tới gần chết, còn chưa kịp nói gì, vài người trong đám vây quanh

đột nhiên phát ra một trận cười, “Ha ha ha ha……”

Động tĩnh to lớn, rất nhiều người đều nhìn qua, nhưng bên kia tiếng cười không ngừng, người ở phía ngoài vẫn là không biết bọn họ đang cười cái gì.

Không biết bọn họ đang cười cái gì còn có Mạnh Đình, bọn họ chơi trò chơi, Mạnh Đình cho tới bây giờ chưa từng chơi loại trò chơi này mạc danh kỳ diệu liền thua, sau đó cậu bị yêu cầu trả lời một vấn đề, còn phải nói thật.

“Cậu thích nhất Yến Tuy cái gì?”

Lúc Cố Lãng hỏi câu này, biểu tình tiện hề hề, tràn đầy mong đợi, hiển nhiên đáp án đã kéo dài tới mức có chút không hài hòa.

Mạnh Đình mặt ửng đỏ, quét mọi người một cái, lại quét Yến Tuy một cái, cậu nói thật, “Anh ấy có thể cho tôi ăn cơm no.” Yến Tuy cậu tất cả đều thích, miễn cưỡng coi là thích nhất chính là cái này. Thuộc tính ăn hàng lộ rõ, nhưng khiến người mong đợi trợn mắt hốc mồm.

Không khí đột nhiên ngừng lại, sau đó mọi người phun bật cười, liền chỉ có Mạnh Đình nghiêm túc nói thật, vẫn còn chưa tìm được điểm cười của mọi người.

Yến Tuy đưa tay ôm Mạnh Đình tới trong ngực, chờ bọn họ cười xong rồi, anh mới buông người ra. Bất quá đối với đáp án này, Yến Tuy kinh ngạc lại không kinh ngạc, thỏa mãn càng không cách nào nói, chỉ cảm thấy sau này nên bảo Mạnh Đình đổi lại chỗ cậu thích anh nhất.

Trò chơi tiếp tục, cái muỗng kia lăn lăn di chuyển dời qua Mạnh Đình, lúc cậu thở phào một cái, lại dừng lại trước người Yến Tuy.

Mất mát trên mặt Cố Lãng trong lúc nhất thời biến mất mất tích, nụ cười giương lên so với lúc trước hỏi Mạnh Đình còn muốn khoa trương hơn 2 phần, ”Đến đến đến, mau lên, muốn hỏi ông chủ Yến cái gì, hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua cho cậu ta.

Yến Tuy khó có được lúc thả lỏng như vậy, tại sao có thể bỏ qua, bọn họ đám người kia là trước tiên tiến vào tiết tấu nháo động phòng a.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều vấn đề liên tiếp quăng ra.

“Anh và chị dâu lần đầu tiên hôn môi là ở đâu?”

“Hai người quen biết bao lâu thì ngủ chung?”

“Các người ai thích ai trước?”

Vốn cho rằng Yến Tuy sẽ chọn một để trả lời, không nghĩ tới anh lại trả lời hết.

Anh không có nhìn người hỏi vấn đề, anh nghiêng đầu đối diện tầm mắt Mạnh Đình, anh cười cười.

“Lần đầu tiên hôn môi ở cục dân chính.”

“Bọn tôi luôn ngủ cùng nhau.”

“Bọn tôi nhất kiến chung tình, cho nên là cùng thích đối phương.”

Anh dứt lời, bốn phía lại yên lặng, hiện tại ai nói Yến Tuy không thích Mạnh Đình, ai có thể tin tưởng. Yến Tuy hôm nay bởi vì kết hôn cao hứng đều khác thường tới loại trình độ này rồi, người băng sơn sắp tan chảy rồi a.

“Chị dâu, ông chủ Yến nói đúng không?”

“Đúng a,” Mạnh Đình gật gật đầu với Cố Lãng, sau đó quay đầu đối diện với tầm mắt Yến Tuy, thanh âm thả thấp chút, “Hóa ra anh lần đầu tiên nhìn thấy em đã thích em rồi nha.”

Cậu nói khẽ dịch cơ thể, kề sát tới bên tai Yến Tuy nói, “Hóa ra anh thích em như vậy.”

“Em cũng thích anh, đặc biệt thích!”

Mặc dù cậu không xác định có phải là lần đầu tiên gặp liền thích hay không, nhưng hiện tại cậu chính là thích.

“Chị dâu nói cái gì đấy?”

Bộ dáng hai người, quả thực là ngại kích thích bọn họ không đủ a.

Mạnh Đình quay đầu lại, lắc đầu, “Tôi không nói cho anh.”

“Đến đến đến, chúng ta cụng một chén, chúc ông chủ Yến và chị dâu nhỏ tân hôn vui vẻ, trăm năm hảo hợp!”

Thạch Hạc đẩy Cố Lãng một cái, ngay sau đó đề nghị như vậy, mọi người tự nhiên phụ họa, từng chén rượu

bưng tới, ngay cả Mạnh Đình cũng có một chén, Yến Tuy quét mắt một vòng, liền cũng không ngăn cản, rượu vang nồng độ rất thấp, uống một hai chén hẳn sẽ không say.

Song Mạnh Đình tửu lượng thấp, là thật sự thấp, cậu nếu như đứng ở hầm mùi rượu quá nồng một lúc lâu, đoán chừng đều tới mức ngất ngư nửa ngày, càng không cần phải nói đây thật sự uống tới trong bụng đi.

Mạnh Đình rõ ràng mình sẽ không uống, nhưng trước mắt quả thực cao hứng, vừa nãy lại nói một lúc lâu, cậu một ngụm ừng ực đi vào, không sai biệt lắm chính là nửa chén rồi, cậu mấp máy môi, "Ngọt ngọt, không khó uống."

"Chỉ một chén này, uống xong không cho uống nữa." Yến Tuy một ngụm uống cạn, sau đó cúi đầu dặn dò Mạnh Đình một câu.

"Vâng." Mạnh Đình gật gật đầu, sau đó lại nhấp một ngụm nhỏ, hai má lại hồng hơn vừa nãy chút.

Bôi quang (*) xen kẽ, rất nhiều người đều tới đây mời rượu, Yến Tuy ai đến cũng không cự tuyệt, mấy người Cố Lãng và Chân Hàm cũng rất nghĩa khí, có thể giúp kính cũng đều kính. Rượu quá một vòng, Yến Tuy một tay đã đỡ không được Mạnh Đình.

((*) bôi quang: ly rượu làm bằng sừng ngày xưa)

Cậu hai tay treo trên cổ Yến Tuy, cước bộ hơi lắc lư, đã say.

"Yến Tuy, chân em nhuyễn……"

"Khụ," Yến Tuy thấp giọng khụ một tiếng, đem chén rượu chuyển tới Cố Lãng bên cạnh đang nín cười.

Yến Tuy một tay ôm lấy Mạnh Đình, một tay khác sờ má cậu đang nóng lên, "Không phải bảo em uống một chén sao, em lại uống vụng hả?"

"Yến Tuy, rượu ngọt ngọt, dễ uống……" Mạnh Đình mấp máy môi, sau đó ngước mắt lắc lắc đầu, mắt lại rơi vào trên môi Yến Tuy, cậu nói, "Em lại muốn hôn anh."

Lúc trước lúc cậu nói nhỏ với Yến Tuy, cậu đã muốn hôn anh, lúc này say rượu rồi càng không biết phải khắc chế nữa, cậu hơi hơi nghiêng nghiêng đầu, sau đó hôn vào tai Yến Tuy.

Nhiệt khí thở ra, cảm giác mềm mại, Yến Tuy từ bên tai tê dại tới đỉnh đầu.

"Khụ khụ," Đám Cố Lãng Chân Hàm đã hơi say đều tự giác thối lui 2 bước, chị dâu nhà bọn họ trực bạch tới khiến người phạm tội, đừng nói Yến lão đại, đổi lại bọn họ bất kỳ một ai chỉ sợ cũng chống đỡ không

nổi.

"Yến Tuy, anh là của em, không thể cho người khác hôn, nhớ chưa!" Mạnh Đình hôn xong cổ Yến Tuy, lại lắc lắc cơ thể nhìn người, cậu mộng mộng trừng trừng càng nghe không rõ lời, nhưng lại không ảnh hưởng tới lời nói trong lòng cậu.

Cậu lại duỗi tay sờ sờ má Yến Tuy, lại nhẹ nhàng niết một cái.

"Em sẽ ngoan, anh cũng phải ngoan."

"Ngô ma……" Cũng không ảnh hưởng hành động nhiệt tình của cậu, không tiếp tục thông báo, cậu liền gặm má Yến Tuy một cái.

Mặt Yến Tuy hồng hồng, nhưng động tác anh ôm cả người vẫn như cũ rất ôn nhu, nói nặng cũng không cam lòng nói với người say, "Ngoan một chút."

Đám người Chân Hàm nhìn, trong lòng lấy làm kỳ lạ, chỗ rượu kia cũng không thể làm Yến Tuy đỏ mặt, Mạnh Đình hôn một cái đã làm được.

"Nơi này cậu và bác Tiêu trông coi, tôi trước tiên đưa Mạnh Đình trở về phòng."

Yến Tuy nói với Chân Hàm xong, lại nhìn về phía đám người Cố Lãng, "Các cậu cũng đừng uống nhiều quá."

"Đi mau đi mau, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, nơi này giao cho bọn tớ." Cố Lãng nghĩa khí mà muốn đi vỗ vỗ vai Yến Tuy, sau đó liền chống lại tầm mắt đột nhiên cảnh giác của Mạnh Đình, rõ ràng đều say lơ mơ, còn biết "Bảo vệ đồ ăn" đấy.

Yến Tuy nhẹ nhàng gật đầu, tầm mắt trở lại trên người Mạnh Đình cọ loạn trong ngực anh, "Muốn anh ôm, hay là cõng?"

"Cõng? Em cõng anh sao? Được nha!"

Mạnh Đình nói xong quay lưng đi, liền muốn cõng Yến Tuy, sau đó cậu liền bị Yến Tuy bế lên, Yến Tuy cảm giác mình thương lượng với một người say rượu thực sự không cần thiết, trước mắt ôm thuận tiện liền chọn ôm.

Mạnh Đình chậm rãi ôm cổ Yến Tuy, lại cọ cọ má Yến Tuy, "Yến Tuy, em thích anh ôm em."

"Em cũng thích anh cõng em."

“Anh hôn em, em cũng thích……”

“Ừm.” Yến Tuy từng câu đáp lời, sau đó nhẹ nhàng gật đầu với người đang nhìn sang, lại từng bước từng bước đi tới cầu thang, sau khi lên ba bước, anh quay đầu lại, tầm mắt mọi người cũng thủy chung dõi theo bọn anh.

“Cảm ơn các vị tới tham gia hôn lễ của tôi và Mạnh Đình, phu nhân say rượu, tôi dìu em ấy không tiếp mọi người được, thứ lỗi.”

Vốn anh định thu xếp Mạnh Đình xong lại xuống, nhưng mới ôm người, nghe cậu nói mềm nhũn, anh đã manh động không thôi, quyết định lúc trước, anh tuyệt đối là đánh giá cao bản thân.

Anh dứt lời, quay lưng, tiếp tục ôm Mạnh Đình trở về phòng, “Ngoan, đừng lộn xộn.”

“Ừm, em ngoan.” Mạnh Đình trả lời, quả nhiên liền không tiếp tục lộn xộn nữa, nhưng cậu thẳng tắp ngoắc ngoắc nhìn tầm mắt người cũng rất có cảm giác tồn tại.

“Phu nhân là nói em sao?” Gần tới cửa rồi, Mạnh Đình mới tựa hồ bắt được câu chữ Yến Tuy vừa mới nói, “Vậy em phải gọi anh là gì? Bà xã…… a, là ông xã.”

Mạnh Đình lẩm bẩm nói, lỗ tai Yến Tuy đã đỏ lên, càng không cần phải nói tay Mạnh Đình chui vào trong cổ anh hơi có chút không quy củ.

“Trên người anh lành lạnh, thật thoải mái.”

Không bao lâu, Mạnh Đình lại lẩm bẩm nói, “Nóng lên rồi……”

Câu “Em ngoan” kia đã bị Mạnh Đình ném ra sau ót rồi.

Yến Tuy thả Mạnh Đình vào trên giường, kéo tay cậu xuống, người bình thường thì ngoan ngoãn, một khi say rượu liền ầm ĩ như vậy, nhưng không thể phủ nhận chính là, Mạnh Đình say rượu rất đáng yêu.

“Yến Tuy, Yến Tuy……”

Tay của cậu mới bị Yến Tuy kéo xuống, lại quấn lên, “Chúng ta hôn hôn nha.”

“Em chưa quên, em nói chúng ta buổi tối tiếp tục hôn.”

Mạnh Đình muốn chỉ là hôn hôn, nhưng Yến Tuy lại muốn khống chế cục diện sau khi hôn, lúc anh chần

chờ, chân Mạnh Đình cũng quấn lên, sau đó vừa phát lực, đem Yến Tuy lăn vào bên trong giường.

Cậu không nói thêm gì nữa, mê mê hoặc hoặc liền hôn lên, trước tiên gặm cằm Yến Tuy.

Từ chap này trở đi chúng ta sẽ có thêm bạn beta xinh đẹp Minyi @minngox sẽ hỗ trợ tui ^^ thế nên từ giờ sẽ giảm bớt lỗi type với gõ nhầm tên ^^ các thím hết soi luôn nhe =)))))

39. Chương 39

Editor: pretty_bigbang

Beta: Minyi

Mạnh Đình rốt cuộc nhớ được mình là muốn hôn người, chính là gặm nhiều hay ít khí lực cũng vô dụng, đầu lưỡi ướt át, không có đi lên, mà là hôn đi xuống, không đầy một lát, cậu liền ngậm lấy hầu kết Yến Tuy, cắn cắn, lại liếm liếm.

"Mạnh Đình……" Yến Tuy đè thấp giọng gọi một câu, ngữ khí vẫn như cũ không nặng, nhưng đã mang theo chút mùi vị cảnh cáo, cánh tay dần dần siết chặt, bị Mạnh Đình trêu chọc tới bây giờ, hỏa trong lòng Yến Tuy đã sớm thiêu rồi.

Nhưng mà chính là Mạnh Đình lúc bình thường đều chưa hẳn đã nghe ra, lúc này lại càng không cần phải nói, cậu vừa lung tung hôn người, vừa chống tay trên giường, tay còn lại lại xoa nhẹ cơ bắp cánh tay Yến Tuy, "Yến Tuy ngoan, chúng ta không đánh nhau."

Nhẫn nại của Yến Tuy bị Mạnh Đình cho là chuẩn bị đánh nhau, còn hảo tâm hảo ý khuyên nhủ người.

Cậu nói xong, môi rốt cục từ cổ Yến Tuy rời đi, nhưng mấy chỗ này rõ ràng để lại mấy dấu hôn không nặng không nhẹ, hai tay cậu bưng trụ mặt Yến Tuy, chậm rãi sáp tới khóe miệng anh, chạm chạm, lại liếm liếm, sau đó lại ngửi ngửi.

"Anh là Yến Tuy, em ngửi ra được."

Mạnh Đình nói rất là kiêu ngạo, sau đó cậu thả lỏng trói buộc với Yến Tuy, nằm sấp bên gáy anh, "Ngoan, chúng ta đi ngủ."

Cho nên hôn hôn của Mạnh Đình tới đây là kết thúc, chọc Yến Tuy tới dục hỏa đốt người, cậu đây là muốn đi ngủ.

Yến Tuy hít sâu một hơi, tay khẽ chống giường, lại dùng lực một cái, tư thế hai người lập tức đổi lại, "Ngủ?"

Yến Tuy không đợi Mạnh Đình trả lời cái gì, anh cúi đầu hôn môi Mạnh Đình, không phải nụ hôn chạm chạm cọ cọ, liếm liếm gặm gặm giống như Mạnh Đình, mà là nụ hôn bá đạo nhiệt liệt không cho phép người lùi bước, không cho phép người lùi bước, đương nhiên cũng không cho phép người ngủ.

Mạnh Đình vốn đã nhắm mắt lại, lại chậm rãi mở mắt, khóe miệng cậu câu câu, vẫn còn buồn ngủ, nhưng vẫn là đáp lại nụ hôn của Yến Tuy,vị rượu trong miệng từng người hỗn hợp chung một chỗ, loại cảm giác này khiến người say mê lan ra khắp toàn thân, ấm áp, lay động.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, nhưng nhiệt tình của hai người vẫn như cũ không giảm, thân thể kề sát, đều có thể cảm giác được nhiệt độ thân thể lẫn nhau không ngừng tăng lên, nụ hôn của Yến Tuy từ trên môi Mạnh Đình rời đi, lại rơi xuống trên cổ cậu, nút áo vốn đã cởi ra một lần, lần này cởi càng thêm thuận lợi.

Mạnh Đình trong miệng đứt quãng phát ra một ít hừ nhẹ, cậu sờ sờ tóc Yến Tuy, sau đó tay tiếp tục đi xuống, tìm nút áo nổi lên trên quần áo Yến Tuy, cậu mở rất chậm, mỗi một nút đều muốn cân nhắc thật lâu, đồng thời cũng hết sức chấp nhất, tìm được một nút, không cởi được, tuyệt đối không buông tha.

Có đôi khi ghét bỏ Yến Tuy hôn cậu cản cậu cởi nút áo, còn muốn khiến anh thay đổi chỗ hôn.

Rốt cục nút áo của Yến Tuy bị cậu cởi xong rồi, cậu đưa tay qua, sau đó vùi đầu bên gáy Yến Tuy, nhắm hai mắt lại.

Hai người da thịt kề nhau, lại làm chuyện thân mật nhất cho nhau, loại cảm giác này vẫn như cũ không phải là xấu hổ, Mạnh Đình nhắm mắt suy nghĩ một lúc lâu mới xác định, đó là vui vẻ, có thể làm cho Yến Tuy cao hứng, cậu cảm thấy vui vẻ, có thể vì Yến Tuy làm chút gì, cậu vui vẻ.

"Yến Tuy, em thích anh."

Mạnh Đình thu tay lại, sau đó ghé vào lỗ tai anh thấp giọng lẩm bẩm như vậy, những lời này mỗi lần nói lên, cậu đều cảm giác mình thích Yến Tuy hơn một chút.

Lời yêu thương say lòng người, cộng thêm sự hỗ trợ của việc động tình quá mức vừa rồi, Yến Tuy sửng sốt hồi lâu, mới trả lời câu của Mạnh Đình, "Anh cũng thích em."

Anh nhẹ nhàng mà ôm lấy người, mấy ý nghĩ được một bước lại tiến thêm một bước, vì câu thông báo đầy dịu dàng này mà đột nhiên tản ra, nhẫn nại là cực khổ, nhưng vì Mạnh Đình nhẫn nại anh lại vui vẻ chịu đựng.

“Mạnh Đình, anh chờ em lớn lên.”

Yến Tuy kéo cánh tay Mạnh Đình ra, đầu tiên tự mình ngồi dậy xuống giường, anh tới phòng tắm một lát, lại đi ra ngoài tới bên giường, sau đó lại ôm người lên.

Mạnh Đình uống rượu vừa nãy lại ra mồ hôi, cứ như vậy đi ngủ đương nhiên sẽ không thoải mái, Yến Tuy ôm cậu tới phòng tắm, là muốn tắm nước nóng cho cậu.

Trong phòng tắm có có một bồn tắm hai người, bình thường anh và Mạnh Đình thích tắm vòi sen hơn, bồn tắm rất ít dùng, lúc này dùng để tắm cho người say rượu, cũng là phát huy tác dụng.

Nước ấm bao lấy người, Mạnh Đình có chút bất an mà nhíu nhíu mày, còn chưa mở mắt, tay Yến Tuy liền vỗ vỗ sống lưng cậu, “Anh giúp em tắm, đừng sợ.”

Mạnh Đình chậm rãi mở mắt, lăng lăng nhìn chằm chằm Yến Tuy hồi lâu, gật gật đầu, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt lại, dựa tới trong ngực Yến Tuy, sau đó Yến Tuy làm thế nào, cậu cũng không tỉnh lại.

Ôm một người con trai lớn như vậy tắm, Yến Tuy là lần đầu tiên, anh cố hết khả năng làm tốt, nhưng trong quá trình cũng tránh không được được cái này mất cái khác, Mạnh Đình dưới chiếu cố của anh là không ngã không chạm, chính anh lại ra một thân mồ hôi nóng.

Khăn tắm màu trắng bọc lấy người, anh ôm Mạnh Đình về phòng, lau khô cho cậu, thay đồ ngủ, đắp chăn, Yến Tuy thở dài một hơi, nhìn Mạnh Đình vẫn như cũ ngủ yên ổn, trên mặt anh nổi lên ý cười nhàn nhạt, có một loại cảm giác thành tựu mạc danh.

Anh nhìn chằm chằm người một lát, lại quay trở lại phòng tắm thu thập chính mình một chút, lại trở về phòng, anh lại ngồi bên giường nhìn người.

Kỳ thực bản thân Yến Tuy cũng không quá hiểu nhìn người như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì, nhưng Mạnh Đình ở trong tầm mắt của anh, anh liền muốn nhìn như vậy, trong mắt anh đều tràn đầy nhu tình chính anh đều cảm thấy không ra sâu cạn.

Yến Tuy nhìn điện thoại trên tủ đầu giường một chút, đã mười một giờ rồi, anh mang theo Mạnh Đình trở lại trên lầu, tính ra cúng đã trôi qua 2 tiếng. Môi anh câu lên nụ cười bất đắc dĩ, sau đó cúi đầu ở trên trán Mạnh Đình rơi xuống một nụ hôn nhẹ, “Em ngủ trước, anh lát nữa trở lại.”

Môi anh thoáng giương lên, cũng không cứ như vậy rời đi, lại rơi vào trên môi Mạnh Đình nhiệt độ hơi cao, so với lúc trước còn muốn lâu hơn chút.

“Ngủ ngon.”

Yến Tuy từ trong phòng đi ra ngoài đã thay âu phục màu đen bình thường, ngoài cửa bọn họ chỉ có Triệu Binh coi chừng dùm, hắn nhìn thấy Yến Tuy đi ra ngoài, lui về phía sau một bước, chờ phân phó của Yến Tuy.

"Dẫn đường."

Triệu Binh gật gật đầu, đi ở phía trước.

Vũ hội trong phòng khách dưới lầu vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, nhưng Yến Tuy cũng không định tiếp tục tới, anh muốn Triệu Binh dẫn đường cho anh là tới nơi khác, ở trong Yến trạch.

Ngày mai anh phải mang theo Mạnh Đình rời đi một tuần, có vài chuyện phải hỏi, nên sớm không nên chậm trễ, như thế Yến Tuy mới chịu từ trong phòng đi ra, mà không phải ôm người tắm rửa thơm tho sạch sẽ ngủ.

Cửa phòng cách vách thư phòng của Yến Tuy mở ra, nhưng còn có một thang gác làm bằng gỗ xoay một cái, bọn họ xuống tới lầu một, lại tiếp tục xuống tới tầng hầm, một chiếc đèn chụp sáng lên, Triệu Binh vẫn như cũ đi ở phía trước, Yến Tuy chậm rãi theo sau.

Không gian trong lòng đất của Yến trạch tương đối lớn, đi một lúc lâu, bọn họ mới đến trước gian phòng có một bảo tiêu coi giữ.

"Mở ra." Ấm áp trên mặt Yến Tuy sau khi anh nói lời này hoàn toàn tiêu tán sạch sẽ, trong đôi mắt kia dần dần nhiều hơn chút sương lạnh.

"Vâng," Bảo tiêu gật đầu xoay người, nhập vào mật mã, sau đó mới mở cửa ra.

Bên trong đen kịt không có chút ánh sáng xuyên qua, Triệu Binh ở bên ngoài bật đèn, người ở bên trong nhắm mắt lại, hoảng hốt một lúc lâu mới hé mắt nhìn người, sau đó liền nhìn thấy Yến Tuy ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, phía sau anh còn có Triệu Binh cao cao to to đứng giống như sát thần.

"Cháu rể……" Thanh âm Ngô Phượng Kiều run lên, thời gian bà bị giam ở phòng tối này cũng chưa tới nửa ngày, nhưng bà cảm giác đã tới mấy ngày rồi, dung mạo của bà so với lúc trước già hơn rất nhiều, môi bà trắng bệch, nhìn Yến Tuy muốn lên cơn, lại không dám lên cơn.

Ánh mắt Yến Tuy từ lúc tiến vào căn phòng này liền rơi vào trên người bà, cẩn thận đánh giá qua một phen, nhưng không phát hiện Mạnh Đình có chỗ nào giống bà, mắt không giống, mũi không giống, môi không giống…… Ngũ quan của bọn họ không có bất kỳ chỗ tương tự nào.

Yến Tuy lại nghĩ tới người Mạnh gia, Mạnh Đình cùng mấy đứa nhỏ cùng thế hệ của Mạnh gia cũng không có chỗ nào đặc biệt giống nhau, đương nhiên đây chỉ là sau một phen anh đánh giá, đột nhiên mà có cảm giác như vậy.

"Dư Mĩ Huyên mấy năm nay lại chưa từng liên lạc với bà?" Dư Mĩ Huyên không phải là ai khác, cô ta là mẹ ruột của Mạnh Đình, cũng chính là con gái của Ngô Phượng Kiều.

"Nha đầu chết tiệt kia trộm tiền của ta chạy, quẳng cho ta một đứa cháu ngoại, sớm không biết chết nơi nào rồi."

Ngô Phượng Kiều đối với Yến gia, đối với gia tộc quyền thế của Hải Thành cũng không bao khái niệm, đại khái bà nhìn ra, có xài cũng không hết tiền là nhãn hiệu của bọn họ, liền mở miệng mà nói lung tung, thật sự cho rằng Yến Tuy cái gì cũng không biết.

Ngô Phượng Kiều như vậy, nhưng Mạnh Đình của anh lại thành thật nhất, không muốn nói, cậu chỉ biết im lặng, mà không phải nói dối.

Nhưng thiên tính của Mạnh Đình càng tốt, liền sẽ khiến người càng thêm cảm thấy tức giận vì tao ngộ (*) của cậu, đối với Mạnh gia, đối với mẹ ruột của Mạnh Đình, còn có chính là Ngô Phượng Kiều trước mắt này.

(tao ngộ: những chuyện chính bản thân đã trải qua)

"Ta thấy nó không phải đã chết, chính là xuất ngoại, bằng không biết Mạnh Đình phát đạt rồi, nó còn có thể không……" Bà ta đây là nói ra tiếng lòng của mình, bà ta hơi chột dạ cười cười, muốn tiến lên một chút, nhưng ánh mắt Yến Tuy quét tới, bà ta theo bản năng liền không dám làm bừa nữa.

"Mạnh gia năm đó làm như thế nào tìm được bà? Nói với bà những gì?"

Tư thế của Yến Tuy không thay đổi, ngữ khí lại là chậm hơn chút, anh nói, "Nói cụ thể, Mạnh gia có thể cho bà cái gì, tôi cho bà chỉ sẽ so với bọn họ nhiều hơn."

Ngô Phượng Kiều dừng một chút, thần sắc có lệ trong nháy mắt liền thay đổi, mắt bà ta xoay xoay, lại suy nghĩ một lát mới nói, "Ngày đó là 20 tháng 5, ta cá cược ngựa thua, trên đường trở về, một nam nhân cao cao gầy gầy chặn ta."

Bà ta lúc ấy cho rằng người kia là muốn giật tiền cướp sắc, rất cảnh giác, lại không nghĩ rằng hắn là tới đưa tiền cho bà, "Hắn nói cho ta biết, nha đầu chết tiệt kia sinh con trai, quẳng vào cô nhi viện cho tới bây giờ đã 7 8 năm, bọn họ hàng năm cho ta tiền một lần, ta đón nó trở về nuôi."

"Lần đầu tiên nghe thấy tên, ta còn tưởng là bé gái, không nghĩ ta tới cô nhi viện nhìn qua là một bé trai xinh đẹp, chỉ tiếc là một đứa ngốc……" Ngô Phượng Kiều vội vàng cắn môi, kém chút nữa đem mấy lời trước kia quen nói với Mạnh Đình nói ra rồi.

Yến Tuy mắt híp híp, cũng không phí công phu đi uốn nắn một người chưa từng yêu quí Mạnh Đình, anh nhíu nhíu mày nói, "Ngày 20 tháng 5, đây không phải là sinh nhật của Mạnh Đình sao?"

Trên thẻ căn cước cũ mới của Mạnh Đình chỉ có năm không giống, anh vẫn cho rằng sinh nhật của Mạnh Đình chính là ngày này.

Nhưng sao có thể trùng hợp như vậy, Ngô Phượng Kiều cố ý vào ngày sinh nhật của Mạnh Đình biết được sự tồn tại của Mạnh Đình, đi đón cậu trở lại.

Ngô Phượng Kiều hơi có chút xấu hổ mà cúi thấp đầu, nhưng ngay sau đó bà ta lại lẽ thẳng khí hùng, "Nha đầu chết tiệt kia ở xó xỉnh nào sinh ra, ai biết chứ, nói là mới sinh ra hai ba ngày, nhưng ai biết là hai ngày, hay là 3 ngày a."

"Ngày đó là tháng 2 hay là tháng 12…… ai, ta đâu nhớ được, phải lên hộ khẩu, ta liền chọn một ngày ta nhớ được."

Ngày đó là ngày Mạnh gia hàng năm đưa tiền cho bà, Ngô Phượng Kiều muốn quên cũng không quên được, bà cảm thấy chọn ngày này làm sinh nhật cho Mạnh Đình còn tiện nghi cậu.

Một bà ngoại vô trách nhiệm đến loại trình độ này, cũng là khiến người ta nhìn thế đủ rồi.

"Cho nên Mạnh Đình rốt cuộc là 17 tuổi, hay là 18 tuổi?" Yến Tuy thanh âm trầm thấp chút, hàn quang trong ánh mắt càng sâu thêm chút.

Đối mặt với vấn đề của Yến Tuy, Ngô Phượng Kiều tiếp tục trầm mặc một lát, nhưng bà cũng không đối với Mạnh Đình để trong lòng, bà hắn là có ở cô nhi viện từng nghe được một hai tai, nhưng theo thời gian lâu dần, bà liền quên rồi.

Cho nên Mạnh Đình có thể năm ngoái đã thành niên rồi, cũng có thể Yến Tuy còn phải chờ thêm mấy tháng.

"Nó lúc đó quá gầy, cùng trẻ con 5 6 tuổi không khác lắm, nói nó 7 tuổi đều cảm thấy quá lớn."

Ngô Phượng Kiều hiếm thấy chột dạ một cái, nhớ tới thời điểm lần đầu tiên bà nhìn thấy Mạnh Đình, trên tay ôm một con mèo già béo ú, ngồi ở góc khuất trong phòng, bà nói với cậu một lúc lâu, cậu từ đầu tới cuối đều không thèm phản ứng bà.

Người trong cô nhi viện kia cũng không làm sao thích Mạnh Đình, chỉ người cho bà, lại nói đơn giản mấy câu, cho tới khi bà ôm Mạnh Đình đang ngủ đi, cũng không ai ra ngoài tiễn bọn họ.

Nơi đó rất âm trầm kỳ quái, bà không muốn ở lại, ôm Mạnh Đình đi, chuyện bà đáp ứng Mạnh gia cũng làm được rồi.

Ngón tay Yến Tuy nhẹ nhàng gõ trên tay vị ghế, cái đề tài này cho dù qua rồi, nhưng anh tiếp tục đi điều

tra kỹ càng là tuyệt đối cần thiết.

Cô nhi viện Mạnh Đình đã từng ở kia, sau khi cậu rời đi 1 năm liền đóng cửa, trẻ con trong đó đều chuyển tới viện phúc lợi và cô nhi viện gần đó, một vài văn bản tài liệu đi qua đi lại cũng vì vậy thất lạc.

Người từng làm việc trong đó, phân tán khắp nơi, muốn tìm lại, còn muốn khiến bọn họ nhớ tới Mạnh Đình, cần tốn chút thời gian, nhưng lấy hiệu suất công việc người của anh cũng sẽ không quá lâu.

Nhưng Mạnh gia thừa nhận Mạnh Đình là xác định thân phận của cậu, nhưng hiện tại lại xuất hiện tình huống ngay cả ngày tháng sinh cụ thể của Mạnh Đình đều xác định không được.

Mạnh Đình đến cùng có phải con của Mạnh gia hay không? Mặc dù cứ như vậy hoài nghi, có chút võ đoán, nhưng Yến Tuy vẫn là ở trong lòng nổi lên nghi vấn.

Một khi bắt đầu điều tra liền phát hiện rất nhiều chuyện phải truy cứu theo, đây cũng bao gồm đoạn vướng mắc giữa Dư Mĩ Huyên và Mạnh Nghi Đức, lúc ấy đúng là oanh oanh liệt liệt, ngay cả anh đều lưu lại có chút ấn tượng.

Nhìn Yến Tuy đột nhiên trầm mặc, Ngô Phượng Kiều lại không dám trầm mặc, bà ta lại nói tiếp, "Đình Đình nhà chúng ta thích nhất mèo mèo chó chó, còn thường xuyên vì bọn chúng mà đánh nhau với trẻ con gần đó, đối với bọn chúng còn tốt hơn đối với ta."

Ngô Phượng Kiều chua xót mà nói, bất quá giống như bà ta tùy tiện nói cái gì, ở dưới ánh mắt Yến Tuy đều phải chột dạ một trận, nguyên nhân chột dạ là bà quả thật đối với Mạnh Đình không tốt.

"Mạnh Đình năm ấy 11 tuổi sinh bệnh, bà cũng cẩn thận nói tôi nghe chút."

Ánh mắt Ngô Phượng Kiều đột nhiên trừng lớn chút, trong lòng suy đoán, bà cũng không phải không muốn nói, chỉ sợ Yến Tuy nghe, lúc trước đáp ứng với bà liền không nguyện ý cho nữa.

Yến Tuy liếc một cái liền thấu tâm tư của Ngô Phượng Kiều, thân thể anh khẽ nghiêng về phía trước, chống lại tầm mắt của Ngô Phượng Kiều, "Nói thật, năm trăm vạn cho bà, điều kiện kèm theo là bà phải xuất ngoại"

"Năm…… năm trăm vạn……" Mạnh gia những năm này tính ra cũng mới cho bà bảy tám chục vạn, trăm vạn không tới, Yến Tuy vừa ra tay liền cho bà 500 vạn, môi bà ta run lên, sau đó quyết định gật gật đầu.

Trấn Đông Lâm bà ta vốn là cũng không ở nổi nữa, có tiền ra nước ngoài tính là cái gì, cùng lắm thì mời phiên dịch.

Từ 11h thẳng nói tới 2h đêm, sau 3 tiếng, Yến Tuy từ trong lời nói của Ngô Phượng Kiều càng thêm cụ thể

mà biết Mạnh Đình bảy năm kia rốt cuộc trải qua là cuộc sống gì.

Đói bụng, mắng chửi, bài xích, bị thương…… còn có hãm hại đến từ thân nhân duy nhất của cậu kết cấu với người ngoài.

Chính là nuôi chó mèo nuôi 7 năm cũng sẽ có chút tình cảm, nhưng Ngô Phượng Kiều đối mặt với hấp dẫn của tiền bạc, vẫn là bán Mạnh Đình. Bà ta không truy cứu tại sao có người muốn hại một đứa nhỏ như vậy, bà ta chỉ nhìn cái bà ta muốn, bà ta xấu không chỉ là vẻ bề ngoại, còn có linh hồn của bà ta, đã hết thuốc chữa rồi.

"Lại thêm 500 vạn, trước 70 tuổi không cho phép bà ta chạy trốn!"

Yến Tuy lúc đi ra tầng hầm, nói với Triệu Binh như vậy.

Cái gọi là 500 vạn cho Ngô Phượng Kiều, hơn nữa Yến Tuy hiện tại muốn tăng thêm, một phân đều rơi không tới trong tay bà ta, nhưng coi như tiền cho bà ta xài, những số tiền kia sẽ chuyển tới một tu viện của nước ngoài, Ngô Phượng Kiều từ nay về sau mãi cho tới 70 tuổi đều đi ra không khỏi chỗ đó.

Nước ngoài cũng không đơn giản như Ngô Phượng Kiều nghĩ, bà ta ngôn ngữ không thông, trên người không có tiền, lại trốn không thoát tu viện, trước kia bà ta cho Mạnh Đình chịu cái gì, hôm nay Yến Tuy gấp bội trả cho bà.

Các thím hãy cầu nguyện bé Đình 18 tuổi đi =))) như vậy mới sẽ có thịt ăn =))) mà tui cũng không biết bộ này là thịt luộc hay thịt kho tàu nữa =))))

40. Chương 40

Chương này dài kinh cmn khủng luôn ý T_T con editor với con beta-er cong mông lên mấy hôm mới xong được =.=

Rạng sáng hai giờ vũ hội đã sớm kết thúc rồi, đám khách khứa mặc dù cảm thấy Yến Tuy dẫn người trở về phòng rồi không xuống như vậy, biểu hiện tới hơi nóng vội, bất quá đêm động phòng hoa chúc, cũng có thể hiểu. Hơn nữa đám Cố Lãng thích chơi, không khí chỉ sẽ càng tốt hơn, huống chi Yến Tuy hành động như thế, ngay cả Hà Uyển cũng không xen vào, càng không cần phải nói bọn họ đám người không liên quan lắm này.

Một ngày náo nhiệt ồn ào kết thúc, khách khứa toàn bộ rời đi, trong phòng khách người giúp việc còn đang thu dọn, cô Vương được bác Tiêu khuyên đi ngủ rồi, bác và Chân Hàm thì còn ở trên ghế salon bên cạnh

đã được khôi phục nguyên dạng mà nói chuyện, về phần Yến Mạn Gia và Hà Uyển cũng đều trở về phòng mình ngủ.

Hà Uyển vốn là không muốn ở lại Yến trạch, nhưng lời của Yến Mạn Gia quá khiến bà ta để ý, bà ta không thích Yến trạch, nhưng cũng vẫn là lưu lại.

"Sao anh ở đây?" Chân Hàm buồn bực mà nhìn Yến Tuy đến gần, phía sau anh còn Triệu Binh đi theo, hiển nhiên anh không phải mới từ trong phòng của anh và Mạnh Đình đi ra, anh và Triệu Binh hẳn là đi làm chuyện gì đó.

"Cậu đi làm đi." Yến Tuy giơ tay trước tiên bảo Triệu Binh rời đi, anh tiếp tục đi qua, sau đó ngồi ở trên ghế salon, hỏi bác Tiêu, "Chuyện đã điều tra xong?"

"Vâng," Bác Tiêu và Chân Hàm cũng đang nói tới chuyện này, "Hôm nay bà chủ không phải cầm đi chìa khóa trong phòng tôi, trên tay bà ấy vốn có chìa khóa dự phòng phòng của ngài."

Về phần bà ta lúc nào thì có, bác Tiêu cho rằng thời gian hẳn không ngắn, một năm hai năm, cũng có thể là mười năm hai mươi năm, Yến Tuy cho tới bây giờ chỉ ở gian phòng kia, sửa sang thay đổi mấy lần, chìa khóa cửa chưa từng thay đổi.

Cảm xúc trong mắt Yến Tuy cực kỳ lãnh đạm, hoàn toàn nhìn không ra hỉ nộ của anh, anh ngước mắt nhìn về phía bác Tiêu, trong thanh âm lộ ra chút lạnh nhạt, "Ngày mai mời người tới đổi toàn bộ khóa trong nhà, sau này tôi không ở đây, thư phòng và phòng ngủ không cho phép bà ấy đi vào."

"Vâng," Bác Tiêu khẽ khom lưng đồng ý.

"Trong tầng hầm đang giam người, cũng không cho phép bà ta đi." Yến Tuy lại bổ sung một câu, sau đó anh quay đầu nhìn về phía Chân Hàm, sắc mặt hòa hoãn chút, "Hôm nay mọi người đều cực khổ rồi, đi nghỉ ngơi đi."

Bác Tiêu tiếp tục khom lưng rời đi, Chân Hàm lại ngồi xuống trên ghế salon bên cạnh Yến Tuy, trên mặt y là hoàn toàn là thần sắc bị làm cho chán ghét, "Bà ấy rốt cuộc nghĩ như thế nào, người quá ác tâm rồi."

Trên tay cất giấu chìa khóa phòng Yến Tuy nhiều năm như vậy, là tính toán cái gì? Hay là muốn nhìn trộm cuộc sống riêng của con mình? Yến Tuy bây giờ cũng không phải 7-8 tuổi, mà là 28 tuổi, bây giờ lại vừa cưới con dâu nam, hơi biết lễ nghĩa một chút đều không làm ra chuyện như vậy.

Yến Tuy không trả lời vấn đề này của y, nhưng lãnh ý trong mắt anh lại càng sâu thêm chút, không chỉ Mạnh Đình có vài người thân cần lo lắng, anh cũng có, theo một ý nghĩa nào đó, các bà cùng bọn anh chẳng qua là tẩy không sạch quan hệ máu mủ, từ trên tình cảm mà nói, đã không tính là người thân gì nữa rồi.

Chân Hàm nhìn thần sắc Yến Tuy càng thêm lạnh khẽ thở dài, y vỗ vỗ vai Yến Tuy, "Anh cũng đừng suy

nghĩ nhiều nữa, hôm nay anh kết hôn, nên cao hứng, đừng bị quét mất hứng, không đáng giá."

Yến Tuy nghe vậy nhớ tới Mạnh Đình, khóe miệng rất tự nhiên liền câu lên cười nhạt, "Là rất cao hứng."

Chân Hàm liếc nhìn bộ dáng Yến Tuy đột nhiên biến hóa, bĩu môi, y là lo lắng vô ích, y đứng dậy, "Lát nữa các anh liền ngồi máy bay ra nước ngoài chơi đấy, anh trở về đi, có việc gọi điện thoại cho em."

Y mấy ngày này ở trong nhà cũ, cũng không phải là bởi vì Yến Mạn Gia, mà là bởi vì chuyện Yến Tuy kết hôn, mẹ ruột và cô đều không đáng tin cậy, chỉ có thể đứa em họ y đây gánh vác thôi, hiện tại chuyện sáng tỏ, y cũng không có thói quen ủy khuất chính mình.

"Chờ chút." Sau khi Chân Hàm xoay người, Yến Tuy lên tiếng.

Chân Hàm lại quay lại, nhìn thần sắc Yến Tuy giống như lãnh, y cho rằng Yến Tuy hiểu y.

"Anh mang Mạnh Đình ra nước ngoài, em cứ 3 ngày trở lại, chăm sóc Đại Hoàng và Mao Cầu chút, thỉnh thoảng gửi vài tấm hình cho anh."

Cho rằng Yến Tuy muốn khuyên y và Yến Mạn Gia phục hồi lại quan hệ Chân Hàm một khẩu khí xuống không được, kém chút nữa nhịn chết.

"Biết rồi, anh cái tên thê nô này!"

Chân Hàm nói xong dậm chân một cái, lại tự cảm thấy quá mức ấu trĩ, lỗ mũi "hừ hừ" mà từ trong phòng khách rời đi.

Yến Tuy lại ở phòng khách ngồi một lát, suy nghĩ sự tình trong đầu qua một lần, sau đó anh mới đứng dậy đi lên lầu.

Thay xong quần áo, Yến Tuy nằm bẹp bên người Mạnh Đình, đưa tay kéo người qua, lại nhẹ nhàng hôn hôn mi tâm của Mạnh Đình, sau đó anh cũng nhắm mắt lại.

Mạnh Đình cọ cọ người, hai tay liền cũng quấn lên, ôm lấy người, mắt vẫn nhắm như cũ, trong miệng lại lẩm bẩm, "Yến Tuy, anh đi đâu vậy."

"Xuống lầu một chuyến, ngoan, anh về rồi, chúng ta ngủ."

Mạnh Đình nghe vậy không nói nữa, tay quấn người cũng hơi hơi buông ra một chút, say rượu cũng không thể làm cho cậu ngủ ngon, nhưng được Yến Tuy ôm, cậu có thể ngủ ngon.

Bất quá máy bay đặt 8h, bọn họ cũng không thể ngủ tiếp bao lâu, khoảng 5h hai người đã thức dậy, Yến Tuy thu dọn đồ đạc, Mạnh Đình mang theo Đại Hoàng dậy sớm đi lung tung, lại ôm Mao Cầu vẫn ngủ như cũ khẽ vuốt, làm chia tay cuối cùng.

"Chúng mày ở nhà ngoan ngoãn, Đại Hoàng phải chiếu cố Mao Cầu, biết không?" Mạnh Đình rút một tay ra, sờ sờ Đại Hoàng, vết thương của Đại Hoàng nhẹ hơn của Mao Cầu, khỏi rất nhanh, vừa nãy mang nó đi ra ngoài, liền bắt đầu tung tăng vui vẻ rồi.

"Ẳng…… ẳng!" Một tiếng trước nó mềm nhũn, một tiếng sau liền hung dữ lên, Mạnh Đình theo tầm mắt Đại Hoàng nhìn lại, Hà Uyển từ trên lầu đi xuống, liền cũng thần sắc u ám nhìn bên này, hiển nhiên là nhớ lại xung đột của hai người hôm đó.

Tầm mắt hai người đối diện, Mạnh Đình quay đầu lại, lập tức vỗ vỗ đầu Đại Hoàng.

Đại Hoàng "Khò khè" Một tiếng buông xuống bộ dáng đề phòng, nhưng là kề sát bên chân Mạnh Đình.

Mao Cầu lười biếng ngáp một cái, rốt cục mở mắt, con ngươi màu lam nhạt sạch sẻ xinh đẹp, lông tơ mới dài ra một chút, nó đã không có xấu như lúc vừa mới tới Yến trạch.

Bất quá vẫn như cũ rất gầy, cách cái tên mong đợi "Mao" "Cầu" mà Mạnh Đình cho nó, còn cần một đoạn thời gian khôi phục và trưởng thành.

Mạnh Đình nhu nhu đầu của nó, thả vào nó vào trên cổ Đại Hoàng, hai đứa nó cùng nhau mở to mắt nhìn Mạnh Đình, không nhúc nhích, Mạnh Đình nhịn không được cười cười, rồi sau đó ngồi xổm xuống, trên đầu Mao Cầu và Đại Hoàng đều rơi xuống một nụ hôn.

Hôn xong, cậu một lần nữa ôm lấy Mao Cầu, lại dắt dây thừng ở cổ Đại Hoàng, gật đầu vấn an với Hà Uyển đi tới trước mắt, "Mẹ sớm."

Hà Uyển thật sự không trả lời kiểu con dâu sớm, bà ta trợn mắt nhìn, sau đó Mạnh Đình liền vòng qua bà ta, mang theo Đại Hoàng và Mao Cầu đi.

Cậu đưa Đại Hoàng và Mao Cầu trở lại ổ riêng của mình, lại đến phòng bếp tìm cô Vương dặn dò hồi lâu, trở lại phòng khách, Yến Tuy đã xách theo vali hành lý của bọn họ xuống.

"Nhiều đồ như vậy, nhất định anh đã cực khổ rồi." Mạnh Đình cho rằng Yến Tuy tùy tiện thu thập cho bọn họ mấy bộ quần áo là được rồi, không nghĩ tới là đầy hai vali lớn, cậu lại mang theo Đại Hoàng và Mao Cầu chơi, cũng không giúp Yến Tuy.

Cậu tiến lên mấy bước, nhận lấy một cái vali, sau đó dắt tay anh, "Cô Vương nấu cháo thịt rất ngon, anh cực khổ phải uống thêm hai chén."

"Được," Trên mặt Yến Tuy lộ ra chút tiếu ý, mang theo cậu đặt hành lý qua một bên, sau đó dắt cậu đi tới bàn ăn.

"Tuy Nhi và Đình Đình là muốn đi đâu?" Mạnh Đình dầu gì còn hỏi một câu tốt, Yến Tuy từ lúc xuống lầu tới giờ đều không thèm nhìn bà, Hà Uyển vẫn như cũ đứng đoan trang, dù ngữ khí tốt, nhưng mùi vị chất vấn cũng tràn ra chút.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình ngồi xuống, lại trước tiên múc cháo cho cậu, sau đó mới trả lời câu của Hà Uyển "Ra ngoài."

Lúc anh trả lời ánh mắt vẫn như cũ rơi vào trên người Mạnh Đình, lại gắp cho cậu hai cọng rau, lại tiếp tục nói nhỏ, "Từ từ mà ăn."

Lời nói giống nhau đều vô cùng giản lược, nhưng thái độ lại là trời đất khác biệt, Hà Uyển chính là muốn cố giả bộ không thèm để ý, cũng có chút giả bộ không nổi, "Đây là thái độ con nói chuyện với mẹ sao?"

Mới sáng sớm, Hà Uyển đã muốn ầm ĩ, cô Vương và bác Tiêu nhìn chân mày đều nhăn lại nhăn, nhưng lập trường của bọn họ cũng không tiện mở miệng nói cái gì, Mạnh Đình một ngụm thức ăn nuốt xuống, nhìn về phía Hà Uyển.

"Mẹ nói chuyện thật kỳ quái, ngài hỏi Yến Tuy, anh ấy không phải trả lời rồi sao? Sao lại thái độ không tốt, rõ ràng là rất tốt."

Cậu nói quay đầu lại nhìn về phía Yến Tuy, "Anh đừng tức giận, chúng ta ăn cơm."

Rõ ràng là Yến Tuy chọc tức Hà Uyển, nhưng Mạnh Đình lại lo lắng Yến Tuy bị Hà Uyển chọc tức, bộ dáng bao che khuyết điểm này đã có mấy phần đặc điểm của người Yến gia.

Mạnh Đình nói cũng múc thêm cho Yến Tuy một chén cháo nữa, gắp thêm món ăn.

"Uống thật ngon."

Mạnh Đình đối với món ăn của cô Vương so với Chân Hàm còn muốn tâng bốc hơn, trên môi cậu bởi vì húp cháo nhiều hơn một tầng hơi nước nhàn nhạt, ngước mắt nhìn lên, không thể nói mị nhãn như tơ, nhưng cũng có mấy phần mê người phong tình.

Yến Tuy lại cười cười, "Được, nghe lời em."

Thanh âm Mạnh Đình thả thấp, người khẽ nghiêng nghiêng về phía Yến Tuy, "Anh ngoan."

Bên này tình nồng ý mật ấm áp như xuân, Hà Uyển bị hai câu của Mạnh Đình giận đến cả người phát run, nhưng bất cứ ai nghe thấy lời của Mạnh Đình cũng cảm giác không ra lỗi, bà ta muốn phát tác, trong lúc nhất thời lại tìm không được chỗ có thể phát tác.

Bà ta trực tiếp đi ra ngoài, cũng ngay cả điểm tâm cũng không muốn ăn ở nhà cũ.

Yến Mạn Gia buổi sáng chưa tới 9-10h thì không dậy nổi, Yến Tuy dặn dò bác Tiêu cô Vương thêm 2 câu, liền mang theo Mạnh Đình lên xe, một tiếng sau đã tới sân bay, nửa tiếng sau lên máy bay, 11 tiếng sau tới thủ đô của nước F

Hải Thành bây giờ là 7h tối, nước F hiện tại mới 11h trưa, vừa vặn buổi sáng.

"Chúng ta hôm nay hơi chênh lệch múi giờ, ngay mai sẽ từ từ chơi."

Nước F là nơi bọn Chân Hàm Thạch Hạc cực lực đề cử với Yến Tuy, quốc gia lãng mạn không phải là hư danh, thích hợp với loại người không thể nào lãng mạn như Yến Tuy nhất. Quốc gia tự mang theo thuộc tính lãng mạn, liền không cần Yến Tuy tốn nhiều đầu óc. Đám anh em bọn họ coi như là tri kỷ.

Đương nhiên, Yến Tuy chọn nơi này cũng không phải bởi vì đề nghị của bọn họ, còn bởi vì anh phát hiện Mạnh Đình thật sự thích hoa, trong phòng khách ngày nào cũng sẽ đặt một bình hoa mới, khi Mạnh Đình tự mình chọn vị trí ngồi, khẳng định là muốn ngồi cạnh bình hoa, thỉnh thoảng còn có thể không tự chủ nghiêng đầu ngửi.

Chi tiết như vậy nếu không có lòng, thật sự rất khó phát hiện, hơn nữa trong thời gian ngắn như vậy, nhưng Yến Tuy chính là chú ý tới, nước F tháng 7 tháng 8 hoa nở nhiều nhất, anh muốn Mạnh Đình vui vẻ, đương nhiên cũng căn cứ theo sở thích của cậu, suy xét hai cái lý do mới lựa chọn nơi này.

"Yến tiên sinh!"

"Yến tiên sinh!"

Một người da đen và một người da trắng trước sau gọi Yến Tuy, anh mang theo Mạnh Đình xoay người lại, hai người kia liền cũng tiến lên, "Tiên sinh nhà chúng tôi biết Yến tiên sinh sẽ mang Yến phu nhân tới chơi, đặc biệt bảo chúng tôi tới đón máy bay."

"Đại thiếu gia cũng bảo tôi tới đón ngài."

"Tiên sinh." Bọn họ vừa nói xong, bên kia liền có một người nước Hạ chạy ra, theo sau hắn còn có hai người, "Tiên sinh, phu nhân."

Yến Tuy gật đầu một cái, bảo bọn họ nhận lấy vali hành lý trên tay anh và Mạnh Đình.

Anh nhìn về phía hai người da đen và da trắng kia, "Không cần, tôi bên này tự có an bài, có nhu cầu tôi sẽ tìm hắn."

"Cũng nói với anh họ như vậy."

Hai người kia nghe Yến Tuy nói như vậy, liền cũng không tiếp tục cưỡng cầu, khẽ khom người đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

"Yến gia có chi bên trước kia tới nước F, người da trắng là người của anh họ của anh. Còn người da đen chính là một người bạn ở đây."

Nguồn gốc Yến gia lâu đời, Yến thị ở Hải thành coi như là chi chính, chi bên cũng phát triển tới không tệ, chi của anh họ của anh hơn trăm năm trước tới nước F, dựa vào ủng hộ của Yến thị ở Hải thành, trong tầng lớp quý tộc ở nước F đã cắm rễ, lần này đoán chừng là sau khi anh an bài tới đây, động tác của người bên anh kinh động bọn họ, vị anh họ này liền cũng phái người tới đón máy bay.

Còn người bạn kia, lúc trước đã gọi điện thoại cho Yến Tuy, hắn người không ở nước F, nhưng trong nhà là mở khách sạn, nếu bình thường đi công tác, bọn họ tới đón, anh liền cũng đi, hiện tại anh là mang theo Mạnh Đình tới hưởng tuần trăng mật, liền cũng không muốn lẫn vào quá nhiều chuyện giao tiếp.

"Lúc trở về, chúng ta ăn bữa cơm với bọn họ là được rồi." Yến Tuy kiên nhẫn giải thích cho Mạnh Đình chi bên này của Yến thị, còn anh họ phong lưu kia của anh liền một câu cũng không có, không dành nhiều lời, người bạn kia cũng sơ lược nói hai câu.

Ra khỏi sân bay, bọn họ trực tiếp lên xe, lại lái xe bốn tiếng, bọn họ mới tới chỗ sẽ ở trong mấy ngày tới.

Trang viên bọn họ muốn tới là sản nghiệp Yến gia trước kia ở nước F mua, Yến Mạn Gia và Chân Hàm đều đã tới ở, ngược lại Yến Tuy cũng là lần đầu tới. Cây xanh sân cỏ, ruộng hoa nước chảy, tường thành pháo đài cổ, phong cảnh một đường cũng đã đủ mê hoặc mắt người.

Trên máy bay Mạnh Đình căn bản là ngủ đủ, lúc này hứng thú ngược lại cũng không tệ, nằm nhoài ra bên cửa sổ nhìn phong cảnh một lúc lâu, ngược lại Yến Tuy dựa vào cậu thiếp đi trong chốc lát.

"Yến Tuy, chúng ta đã đến."

Sau khi Yến Tuy dựa vào cậu, Mạnh Đình ngắm phong cảnh cũng có chút không yên lòng, tới sau đó lại trực tiếp nghiêng người, hai tay đỡ Yến Tuy, để anh ngủ tốt hơn chút, xe dừng lại một lúc lâu, cậu cũng mới chú ý tới bọn họ đã đến.

Yến Tuy nhắm mắt lại, tay tìm đi lên, trước tiên sờ sờ má Mạnh Đình, nhận được cọ nhẹ của Mạnh Đình, anh mới mở mắt.

Anh ngồi dậy quay đầu lại nhìn về phía Mạnh Đình, cẩn thận đánh giá một lần, đưa tay kéo cậu tới, "Tê rồi?"

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy má hơi hơi đỏ, sau đó thành thực gật gật đầu.

"Không sao, em thích anh dựa vào em."

Thích của Mạnh Đình hoàn toàn phát ra từ nội tâm, Yến Tuy một giấc này ngủ tới không tệ, nghe cậu nói như vậy tâm tình lại càng tốt, anh nhu xong tay cậu rồi, lại kéo cậu qua, ở trên môi hôn một cái, "Chúng ta xuống xe."

"Vâng," Mạnh Đình trả lời má càng đỏ hơn chút, cậu có cảm giác giống như từ ngày bọn họ kết hôn, Yến Tuy đối với cậu chủ động hơn lúc trước một chút, hôn hôn ôm ôm cũng không tiếp tục kiêng kỵ người phía trước hay là người phía sau, là bởi vì bọn họ kết hôn đi, kết hôn thật sự tốt nha.

Mạnh Đình nghĩ tới khóe miệng tràn đầy nụ cười, sau khi Yến Tuy thoáng rời đi, cậu lại hướng đi lên, nụ hôn của cậu cũng rơi vào trên môi Yến Tuy, mặt mũi cong cong, cả người tựa như trải đầy ánh mặt trời, vừa ấm áp vừa sạch sẽ.

"Đây là trang viên Tường Vi, vừa nãy mang theo người tới đón chúng ta chính là chú Lý trông coi trang viên, Lý Nguyên."

Yến Tuy một bên dắt Mạnh Đình đi, một bên giới thiệu với cậu trang viên Tường Vi này, sở dĩ tên là trang viên Tường Vi, là bởi vì trong trang viên này có gần 10 mẫu ruộng hoa tường vi, phong cảnh lại không tệ, đồng thời lợi nhuận từ việc cung cấp hoa này cho nhà máy nước hoa hàng năm cũng đủ duy trì cùng duy tu trang viên pháo đài cổ và tiền lương của người giúp việc.

Nơi này đối với người Yến gia mà nói chỉ là một nơi nghỉ phép có phong cảnh không tệ ở nước F, hàng năm có bao nhiêu lợi nhuận căn bản đều làm tiền thưởng chia cho người giúp việc, trông cậy vào nó kiếm nhiều tiền là không nghĩ tới.

Yến Tuy nói cho Mạnh Đình xong, lại nhìn về phía cậu, sau đó thấp giọng hỏi, "Em thích?"

Mạnh Đình khẽ nghiêng người sờ sờ cây tường vi màu trắng bên đường, lại tiếp tục ghé sát vào ngửi, nụ cười trên mặt càng đẹp thêm hai phần, cậu nghiêng đầu nhìn về phía Yến Tuy, "Em có thể hái không?"

"Những thứ này đều là của nhà chúng ta, đương nhiên có thể."

Ngón cái và ngón giữa của Mạnh Đình thoáng dùng sức, liền ngắt cành hoa xuống, cậu đặt vào chóp mũi lại ngửi ngửi, sau đó gật đầu, "Thích."

“Khụ,” Yến Tuy nhẹ nhàng cúi đầu ho một tiếng, ánh mát hơi hơi rời đi, sau đó mới dắt Mạnh Đình tiếp tục đi, hình ảnh Mạnh Đình cúi đầu ngửi hoa kia, anh nhìn ngây ngẩn, trên tay Mạnh Đình khi cầm hoa có cảm giác rất khác nhau, bất quá Yến Tuy đem loại khác nhau này quy kết vì Mạnh Đình thật sự rất thích hoa.

Trong trang viên Tường Vi Yến Tuy mặc dù chưa từng ở, nhưng có phòng thuộc về anh, sau khi anh quyết định muốn dẫn Mạnh Đình tới đây, trong ngoài trang viên đều quét dọn không chỉ một lần, đặc biệt là gian phòng của bọn họ.

“Mấy hôm nay cô đầu bếp, bảo tiêu và người thường ngày chăm sóc cánh đồng hoa ở lại, những người khác nghỉ, chú cũng thế.”

Yến Tuy sau khi chú Lý đến gần liền nói với chú như vậy, anh dẫn Mạnh Đình tới ngay cả anh họ của anh đều không muốn gặp, quá nhiều người ở trước mặt lắc lư, anh cũng không thích, hơn nữa anh rõ ràng cảm giác được, Mạnh Đình đến một hoàn cảnh mới ít nhiều là có chút không thích ứng.

Cậu hiện tại mắt thì nhìn quanh khắp nơi, người lại dán chặt lấy anh, trang viên này rõ ràng là rất hợp ý cậu, chính là người ở đây khiến cậu không được tự nhiên.

“Vâng,” Lý Nguyên ngẩn người mới trả lời câu này, bất quá Yến Tuy là ông chủ, anh nói cái gì chính là cái đó.

Hắn dẫn Yến Tuy và Mạnh Đình tới phòng của bọn họ, sau đó trở lại dưới lầu an bài chuyện nghỉ của mấy mươi người.

Phong cách châu Âu chủ đạo màu vàng nhạt, giống như thoáng cái trở lại thời kỳ trung cổ, Mạnh Đình ánh mắt đánh giá một vòng, trực tiếp kéo Yến Tuy đi tới giường của bọn họ, tiếp sau đó cậu liền đụng Yến Tuy nửa ngã ở trên giường, đầu xù lông của cậu tựa vào ngực Yến Tuy, hai tay ôm chặt lấy người, ngẩng đầu một cái liền hôn Yến Tuy một cái, cũng không biết thế nào là câu nệ.

Một đường từ trên máy bay tới đây, thời gian sắp một ngày, cậu và Yến Tuy đều không thể nào thân cận, cậu đã sớm không nhịn được, trước mắt thật vắt vả chỉ có bọn họ, cậu tự nhiên không che dấu, nghĩ đủ các kiểu nị oai.

“Bọn họ nhìn em, nên em không tiện hôn anh.”

Yến Tuy nâng Mạnh Đình lên, sau đó nghiêng đầu đối diện với tầm mắt của cậu, tiếp đó hai người chậm rãi nhích tới gần, trao đổi một nụ hôn đầy ôn nhu và ngọt ngào.

Hai má Mạnh Đình nhiều thêm chút hồng, kề sát má Yến Tuy, nụ cười khóe miệng như thế nào cũng thu lại không được.

"Chúng ta lát nữa ăn cơm tối, sau đó anh dẫn em tới cánh đồng hoa một chút, bắt đầu ngày mai, chúng ta trước tiên chơi ở trong trấn nhỏ gần đây."

Mạnh Đình sáp lên, chóp mũi cọ cọ mũi Yến Tuy, "Em nghe anh."

Tâm ý của Yến Tuy là muốn mang cậu hảo hảo ăn chơi một chút, cậu có thể cảm giác được, nếu tới rồi, tự nhiên là phải vui vẻ chơi đùa.

(ăn chơi là ăn và chơi nhé =))) đừng hiểu sang nghĩa khác =))))

Hai người vừa ôm vừa hôn nị oai một lúc lâu, mới đứng dậy xuống dưới lầu ăn cơm, cũng không ở trong phòng, mà là bên hồ nước chảy trang viên pháo đài cổ, tà dương chiếu nghiêng, chỗ tầm mắt nhìn thấy tất cả đều giống như thơ như họa.

Yến Tuy và Mạnh Đình từ ý nghĩa nào đó mà nói cũng không phải người đặc biệt am hiểu thẩm mỹ, nhưng cùng người trong lòng cùng đi đến nơi phong cảnh như vẽ, ngay cả căn bản không am hiểu, giờ phút này cũng đã hiểu, bởi vì bọn họ đều cảm thấy người trong phong cảnh càng đẹp hơn, phong cảnh như thế liền cũng đẹp hơn.

Mạnh Đình không kén ăn, mấy đồ ăn Tây này cậu cũng ăn được, chính là ghét bỏ phân lượng hơi ít, nhưng liên liên tiếp tiếp mang lên, cậu liên liên tiếp tiếp ăn, ăn nửa tiếng mới coi như là ăn no.

Yến Tuy cầm khăn ăn qua lau khóe miệng cho Mạnh Đình, sau đó dắt cậu đi tới cánh đồng hoa.

Trên tay Mạnh Đình nhiều hơn một cái rổ còn có một cái kéo, cậu thích hoa đều có thể cắt về.

Cánh đồng hoa còn có nông dân chuyên trồng hoa riêng đang làm việc, nhìn thấy Mạnh Đình cầm kéo, ánh mắt bất giác liền hướng sang bên này, như không đầy một lát bọn họ liền phát hiện Mạnh Đình cũng không có làm loạn, kỹ năng của cậu khá đáng chú ý, loạt xoạt loạt xoạt, cậu lại cắt hai cái lá, sau đó mới đặt hoa vào trong giỏ.

Yến Tuy đưa tay xách lẵng hoa. Mạnh Đình liền chuyên tâm thêu hoa, cắt hoa, giỏ dần dần liền đầy.

"Em ngửi cái gì thế?"

Yến Tuy nhẹ giọng hỏi Mạnh Đình một câu, cậu mỗi lần ngắt một bông hoa trước tiên đều phải ngửi một cái, nhưng hoa Tường Vi không phải cùng cái mùi này sao.

(Đứa nào re-up là chó)

Mạnh Đình nghe vậy không quay đầu lại, cậu lại ngửi ngửi, "Cho dù là một loại hoa, mùi hương mỗi bông hoa cũng không giống nhau, cũng giống như con người, người với người lớn lên đều khác nhau."

Cậu đứng dậy đặt hoa vào giỏ trong tay Yến Tuy, trên mặt lộ ra chút nụ cười nhàn nhạt lại rất đặc biệt, "Em chọn hoa vừa đẹp mà mùi hương vừa dễ chịu."

Yến Tuy cái hiểu cái không, nhưng vẫn là đi theo phía sau Mạnh Đình, không tiếp tục quấy rầy cậu.

Anh nhìn ra được Mạnh Đình đối với mấy bông hoa này rất đặc biệt, có một loại yêu thích và thân cận khống chế không được, cùng đối đãi với Đại Hoàng Mao Cầu không sai biệt lắm, thật sự muốn tỉ mỉ nghiên cứu, đó chính là cậu đối với Đại Hoàng Mao Cầu cần một chút cẩn thận, đối với hoa này rõ ràng thuận lợi hơn.

Đi một vòng cánh đồng hoa, lẵng hoa liền đầy, Mạnh Đình từ ven đường ngắt một ít dây leo, trực tiếp ngồi xổm trên cỏ, rải hoa trong lẵng hoa ra, sau đó từng nhánh nhặt lên, lại tiếp tục từng nhánh dùng dây cỏ cố định lại, không bao lâu ít hoa kia liền được cậu làm thành một bó rất lớn.

Cậu ôm hoa tường vi màu trắng, ngước mắt nhìn về phía Yến Tuy, sau đó chìa tay đeo nhẫn ra với anh, Yến Tuy đưa tay kéo cậu lên.

"Tặng cho anh." Ánh mắt Mạnh Đình không rời Yến Tuy, sau đó cầm bó hoa trong tay đưa tới cho anh.

Đây là hoa trong nhà bọn họ, nhưng cậu có thể làm cho mùi hương của hoa thơm hơn thoải mái hơn chút, miễn cưỡng coi như là dụng tâm.

Yến Tuy cũng không có nhận lấy hoa, mà là ngay cả người cầm hoa cũng ôm lấy, lại hơi cúi đầu hôn Mạnh Đình, dịu dàng thắm thiết, hương hoa say lòng người, lúc này chân trời chỉ còn lại chút đỏ nhạt, nhưng chờ bọn họ hôn môi kết thúc, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

"Rất thơm." Yến Tuy nhìn Mạnh Đình nói nhỏ, hoa cậu tặng anh thơm, dính lấy hương thơm của Mạnh Đình càng thơm hơn.

Mạnh Đình mấp máy môi, gật gật đầu, "Anh thích là tốt rồi."

Cậu suy nghĩ một chút lại thêm một câu, "Mấy ngày này em đều hái cho anh."

Mạnh Đình và Yến Tuy cũng không có chú ý tới giá trị của bó hoa tường vi màu trắng này, đời trước nước hoa qua tay Mạnh Đình nói là một khắc đáng giá ngàn vàng cũng không quá mắc, mặc dù quá trình nổi danh khó tránh khỏi một chút thủ đoạn lăng xê, nhưng chỉ cần người đã dùng qua, đều sẽ đồng ý giá tiền này.

Yến Tuy một tay ôm bó hoa, một tay ôm Mạnh Đình trở lại, người trong trang viên đều tản đi tới không sai biệt lắm, cũng không nhìn thấy ánh mắt khác thường nào, huống chi nước F đối với nam nam yêu nhau so với trong nước khoan dung hơn chút, vô luận nam nam hay là nam nữ, nữ nữ cũng không có cái gì khác nhau, bất quá là hai trái tim hấp dẫn lẫn nhau, tình cảm tính trời sinh mà thôi.

Thời gian này ở trong nước chính là rạng sáng một hai giờ, đi một vòng, còn chưa tới trên lầu, Mạnh Đình liền ngáp hai cái, Yến Tuy ôm lấy vai cậu, "Về phòng em trước tiên tắm rửa, buồn ngủ liền ngủ."

"Còn anh?" Mạnh Đình gật đầu một cái, lại hỏi một câu.

"Anh liền ở trong phòng, thu xếp đồ đạc."

"Vâng," Mạnh Đình gật đầu một cái, cậu chỉ cần xác định Yến Tuy sẽ ở chỗ cậu tìm được là được rồi.

Mạnh Đình ngồi dưới đất cầm lấy quần áo, nhớ tới cái gì đó nghiêng đầu nhìn lại, Yến Tuy đang thu xếp giường cho bọn họ, thu xếp xong, anh lại đem đồ trong vali khác lấy ra, anh đưa người đi nghỉ phép, những chuyện này đương nhiên là tự bọn anh làm rồi.

Bất quá Mạnh Đình nhìn thấy cũng có chút chột dạ, buổi sáng cậu không giúp, hiện tại lại vẫn để cho Yến Tuy tự mình làm, có phải không được tốt hay không nhỉ.

Yến Tuy nghiêng đầu đối diện tầm mắt Mạnh Đình, "Quá mệt? Muốn anh tắm giúp sao?"

Mạnh Đình lắc đầu liên tục, "Không có, em không cho anh giúp đâu."

Cậu ôm lấy quần áo của mình, đi tới cửa phòng tắm, lại quay đầu lại nhìn Yến Tuy một cái, trong đầu cậu đột nhiên nhảy ra mấy hình ảnh, cậu say rượu sau đó quấn lấy người mà hôn, sau đó là hình ảnh Yến Tuy tắm cho cậu.

"Sao thế?" Yến Tuy cắm hoa tường vi màu trắng Mạnh Đình tặng anh vào trong bình hoa, ánh mắt quét tới, lại phát hiện Mạnh Đình đột nhiên đi trở lại, "Quên mang theo cái gì?"

Mạnh Đình lắc đầu một cái, một tay đè lại vai Yến Tuy, trên môi anh cắn một cái, sau đó xoay người ba bước gộp làm hai bước liền cứ như vậy chạy vào phòng tắm.

Yến Tuy sờ sờ môi, nhẹ nhàng cười một tiếng, lại cúi đầu tiếp tục chỉnh lại hoa một chút, khẽ nghiêng người, anh lại ngửi ngửi, ở dưới lầu mùi các loại hoa cỏ trộn lẫn còn không cảm thấy, trở lại phòng, anh phát hiện bó hoa này quả thực rất thơm, hương thơm cũng không khó chịu, cảm giác thật thoải mái.

Yến Tuy ngày thường ngoại trừ bàn làm việc thư phòng của mình ra, rất ít thu xếp đồ đạc như vậy, bất quá làm tới cũng không khó, sau khi đồ đạc ngay ngắn, anh ngồi trên ghế salon, lúc này mới mở điện thoại

di động ra, lại là có một tin nhắn mới gửi đến.

Sau khi xem, anh hơi hơi do dự lại lấy máy tính ra, màn hình chậm rãi chuyển động, anh đang xem một bưu kiện rất dài.

Về đoạn từng trải qua của cô nhi viện của Mạnh Đình kết quả điều tra ban đầu đã có, sắc mặt anh hơi có chút ngưng trọng, cửa phòng tắm mở ra, anh lại chậm rãi khép máy tính lại, để qua một bên, anh đứng dậy đi tới, nhận lấy khăn lông lau tóc cho Mạnh Đình.

"Bên trong tìm không được máy sấy." Mạnh Đình một bên lau, một bên lẩm bẩm.

Đồng hồ sinh học của cậu rất đúng, lúc này tự nhiên là buồn ngủ tới lợi hại, cậu ngồi ở trên giường, tay hướng bên hông Yến Tuy khoát một cái, liền dựa tới trong ngực anh.

Động tác lau tóc của Yến Tuy mang theo mang theo chút cẩn thận, tựa hồ sợ nặng tay, khiến Mạnh Đình khó chịu, trên mặt anh nghiêm túc gấp đôi, động tác lại ôn nhu vô cùng, vốn là cảm thấy Mạnh Đình buồn ngủ, dưới loại lau ôn nhu này, lại càng buồn ngủ.

"Yến Tuy anh đối với em quá tốt."

Giúp tắm, giúp lau tóc, còn làm việc nhà chưa từng làm, cậu cảm động, lại không khỏi cũng có chút lo lắng, sợ mình không chịu nổi tốt như vậy.

"Anh đối tốt với em là nên, quên lời của anh rồi? Anh cao hứng đối tốt với em."

Yến Tuy khẽ nghiêng người hôn hôn mi tâm của Mạnh Đình, thần sắc trịnh trọng lại ôn nhu, có mấy lời vừa bắt đầu nói, tiếp tục mở miệng liền cũng không có khó khăn như vậy nữa, huống chi anh nói đều là lời chân thực, nói cũng là muốn để cho Mạnh Đình biết.

Mạnh Đình nhẹ nhàng mà "Ừ" Một tiếng, mắt hoàn toàn nhắm lại, cảm người càng thêm buồn ngủ tới lung lay muốn ngã.

"Trước tiên đừng ngủ, anh đi tìm máy sấy."

"Ừ." Mạnh Đình nhắm mắt lại lại tiếp tục đáp một tiếng.

Yến Tuy một bên gọi điện thoại cho chú Lý, một bên tìm, điện thoại bên kia còn chưa thông, anh đã tìm được ở trong phòng tắm rồi.

"Không có chuyện gì." Bên kia kết nối được, anh lại vội vã cúp điện thoại, đi ra thì người đáp ứng anh

không ngủ, bọc khăn lông dựa vào gối đã ngủ rồi.

Tiếng gió "vù vù" đều không thể đánh thức cậu, tay Yến Tuy ở trên mái tóc mềm mại của Mạnh Đình đan xen, nửa điểm không kiên nhẫn cũng không có.

Mạnh Đình học không được, anh học, hai người bọn họ chỉ cần một biết là được rồi.

Yến Tuy nghĩ như vậy, cũng là làm như vậy.

Đặt máy sấy và khăn lông qua một bên, anh ôm lấy người điều chỉnh tư thế một chút, lại đắp kín chăn cho cậu, anh nhìn người một lát, lại nghiêng người hôn vào mi tâm cậu, "Không phải người Mạnh gia thì tốt."

Kết quả điều tra ban đầu cũng không bao gồm tìm được người nhà chân chính của Mạnh Đình, nhưng điều tra được một chút đối với anh đối với Mạnh Đình mà nói đều là chuyện rất quan trọng.

Cô nhi viện kia cũng không phải chính quy, thậm chí nó còn tham dự vài giao dịch buôn bán trẻ con, rất nhiều gia đình không phù hợp yêu cầu thu dưỡng trẻ con, sau khi bỏ ra chút tiền, có thể ở chỗ này thu dưỡng trẻ con.

Thậm chí cô nhi viện và một số người buôn lậu còn có giao dịch, bọn họ chịu trách nhiệm lừa gạt trẻ con, cô nhi viện thì đem trẻ con thông qua loại thu dưỡng phi pháp này, kiếm chác món lãi kếch sù.

Dư Mĩ Huyên quả thật sinh một đứa con, cũng quả thực ném tới cô nhi viện này, nhưng đứa nhỏ kia so với Mạnh Đình không khỏe mạnh hơn, hơn hai tháng sau đã chết non rồi, Mạnh Đình so với đứa nhỏ kia được đưa tới sớm hơn một tháng, cũng là từ trong tay bọn buôn người đưa tới.

Nuôi hơn nửa năm mới phát hiện trí lực có vấn đề, loại trẻ con này căn bản không có người muốn thu dưỡng, lúc này mới ở trong cô nhi viện 7 8 năm, năm đó là Lý Nhất Phỉ tự mình đến cô nhi viện, bà ta hẳn là rõ ràng sự thật cháu ruột của bà ta đã chết, nhưng bà ta lại chỉ Mạnh Đình, nói cậu chính là đứa cháu đã chết kia của bà, còn bảo Ngô Phượng Kiều đón cậu về.

Có lẽ cảm thấy một đứa nhỏ không có huyết mạch với mình không cách nào tín nhiệm, lại mới có trù tính sau đó muốn lưu lại nhược điểm của Mạnh Đình.

Mạnh Đình bị người bắt cóc vốn đã là người đủ bất hạnh, còn bị Lý Nhất Phỉ nhìn trúng để tiếp tục bất hạnh sau này, cậu nếu như bản tính kém một chút, đều không biết sẽ bị dưỡng thành bộ dáng gì.

Mạnh Đình chân chính 18 năm trước đã chết, Mạnh Đình trước mắt này là bị người buôn lậu ôm tới, người nhà chân chính của cậu rốt cuộc là ai, thời gian phải điều tra phải hao phí càng lâu hơn, cũng có lẽ không tra ra được, nhưng có thể phủi sạch quan hệ với Mạnh gia, lần điều tra này chính là đáng giá.

Mà tuổi thực của Mạnh Đình hẳn là hơn 18 tuổi, sinh vào tháng 1, nhưng cụ thể là ngày nào thì không thể xác định.

Về phần cô nhi viện và đám người buôn lậu năm đó, người của anh còn tiếp tục điều tra, chỉ sợ tấm màn đen sau lưng này vạch ra, sẽ dẫn tới không ít chấn động, nhưng nên vạch trần vẫn phải vạch trần.

Ngay cả không vì Mạnh Đình, Yến Tuy gặp phải loại chuyện này, cũng sẽ không buông không quản, ra tay với trẻ con, những người đó đều phải bị trời phạt.

Yến Tuy tiếp tục xem xong bưu kiện, lại tới phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó lên giường ôm người vào trong ngực, ngủ thẳng tới trời sáng.

Mạnh Đình liền đúng giờ tỉnh lại, nhưng ở nước F là đêm khuya, Yến Tuy ôm cậu, hôn mặt cậu một cái, "Theo anh ngủ tiếp một lát."

"Vâng," Mạnh Đình đáp lời cũng hôn khóe miệng Yến Tuy một cái, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Một giấc ngủ này, bọn họ tới 8h sáng hôm sau mới tỉnh lại.

"Em đói bụng, thật đói……" Mạnh Đình nhìn Yến Tuy đều muốn gặm một cái, cậu đặt tay Yến Tuy lên trên bụng nhỏ của cậu, lấy bằng chứng cậu đúng là đói chịu không được, mà không phải không nguyện ý bồi Yến Tuy ngủ.

Tay Yến Tuy rơi vào trên bụng Mạnh Đình nhẹ nhàng vuốt vuốt, "Đói bụng như thế nào?"

Thanh âm của anh hơi mang theo chút khàn khàn, lại cực kỳ cảm tính, Mạnh Đình cảm thấy tai cậu có chút ngứa.

"Đói xẹp lép bụng rồi." Cậu chân thực trả lời.

Khóe miệng Yến Tuy câu lên ý cười, ôm người cùng nhau ngồi dậy, "Chúng ta ăn điểm tâm, sau đó đi tới trấn nhỏ một chút."

"Ừ," Mạnh Đình đáp lời, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, kéo cổ Yến Tuy qua, một nụ hôn rơi vào trên môi anh, "Chào buổi sáng."

Cậu quá đói rồi, kém chút nữa quên mất nụ hôn chào buổi sáng của bọn họ.

Mà vốn là nụ hôn chào buổi sáng là hôn mi tâm, từ ngày đó bắt đầu liền biến thành hôn môi.

Mâu sắc Yến Tuy khẽ âm u hơn chút, nhưng vẫn là buông Mạnh Đình ra, để cậu chạy vào phòng tắm rửa mặt.

Vốn là anh đều làm tốt chuẩn bị phải đợi một năm, đột nhiên không cần chờ nữa, tâm tình của anh có chút vi diệu.

Trấn nhỏ của nước F, người cũng không tính là quá nhiều, anh dắt Mạnh Đình bước chậm trên con đường nhỏ cổ xưa, tìm hiểu của anh chuẩn bị coi như không tệ, Mạnh Đình hỏi cái gì, anh căn bản đều có thể trả lời ra, đương nhiên cũng có là bởi vì Mạnh Đình thật sự không hiểu, đều hỏi rất đại chúng.

"Anh thật lợi hại, cái gì cũng biết." Mạnh Đình không tiếc lời khen ngợi người khác, đối với Yến Tuy lại càng là như thế, đôi mắt long lanh kia, được cậu nhìn Yến Tuy trong lòng ấm thành một đoàn, liền cũng không muốn nói lời khiêm tốn nào nữa.

Anh nhu nhu tóc Mạnh Đình, ở ngã rẽ không ai nhìn thấy, đặt người lên tường hôn sâu, loại tiếp xúc thân mật này, sẽ khiến người nghiện, vẫn là cam chịu nghiện đến trầm luân.

Tác giả có lời muốn nói: Chương siêu dài lại tới ~~~ ngoài ra nước hoa điều hương đều là bịa đặt, thỉnh không nên tưởng thật, moa moa moa ~

Con editor có lời muốn nói: Tin vui là chương sau anh ăn em rồi, cơ mà tin buồn là hình như bộ này là thịt luộc @_@

Beta-er cũng muốn nói: em đủ 18 rồi! Hú hú ăn thịt vụn thôi! Hú hú!

41. Chương 41

Nụ hôn kết thúc, hơi thở của hai người đều có chút không ổn.

Mạnh Đình lưng chống vào tường, đầu dựa vào vai Yến Tuy, hồi lâu mới hô hấp lại bình thường.

Cậu ngước mắt nhìn Yến Tuy một chút, ngay sau đó tốc độ tim đập lại tăng nhanh hai phần, bọn họ kỳ thực đã hôn không ít lần, nhưng mỗi lần phản ứng của cậu đều đặc biệt mãnh liệt, Yến Tuy muốn đỡ người dậy, Mạnh Đình vội vàng ôm lấy eo Yến Tuy, nhỏ giọng mà nói, "Chờ lát nữa."

Yến Tuy hơi suy nghĩ liền hiểu được ý nghĩa phía sau của "chờ" này, tay anh xoa nhẹ má Mạnh Đình, cùng cậu cùng nhau "chờ".

"Được rồi," Mạnh Đình buông Yến Tuy ra, má vẫn như cũ mang theo chút ửng đỏ, cậu lại chọc chọc ngực Yến Tuy, "Tí nữa chúng ta trở về phòng lại hôn đi." Ở trên đường lớn, thật sự quá không tiện.

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình, đột nhiên lại nâng mặt cậu lên, ở trên hai má cậu đều hôn một chút, "Mạnh Đình, anh cũng sẽ không nhịn được." Mạnh Đình trời sinh ngượng ngùng lại có trực bạch không giống với người bình thường, anh hoàn toàn chống đỡ không nổi cậu.

"Hửm?" Mạnh Đình nghi hoặc một tiếng, nhưng Yến Tuy không cho cậu thêm câu trả lời, kéo tay cậu tiếp tục đi.

Tiếp đó không lâu Mạnh Đình liền hiểu câu kia của Yến Tuy là có ý gì, bọn họ ở bên cánh đồng hoa lavender màu tím hôn môi, ở trước sảnh cầu nguyện trong trấn nhỏ hôn môi, ở dưới tán cây liễu cổ thụ hôn môi…… Đi khắp trấn nhỏ, cũng hôn tới hai người đều tâm thần phiêu diêu.

"Chúng ta về nhà?" Yến Tuy nhìn về phía Mạnh Đình, nhẹ giọng hỏi.

"Ừm." Mạnh Đình gật đầu một cái, dư quang quét Yến Tuy, khóe miệng không nhịn được tràn ra nụ cười, nụ cười ngọt ngào, ấm áp.

Lại đi một lát, còn chưa đi tới chỗ bọn họ đỗ xe, Mạnh Đình lắc lắc tay Yến Tuy dắt cậu.

"Anh có phải có lời gì muốn nói với em hay không?" Yến Tuy có vài lần muốn nói lại thôi, nhưng cậu nhìn sang, Yến Tuy liền không nói nữa.

Yến Tuy nghe vậy nghiêng đầu tới, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, kéo người lại gần chút, hôn hôn tóc cậu, lúc này mới nói, "Chúng ta về nhà nói."

"Vâng." Mạnh Đình cười trả lời.

Nhưng chuyện có thể khiến Yến Tuy vẫn luôn do dự không mở miệng được, cũng không dễ dàng, hơn nữa bọn họ lúc này mới tới ngày thứ hai, tất nhiên là nên vui vui vẻ vẻ chơi, nhưng chuyện Mạnh Đình nên biết, anh sẽ không lựa chọn lừa gạt, Mạnh Đình có quyền biết cũng cần phải biết.

Trở lại trang viên Tường Vi, sau khi ăn tối xong, Yến Tuy lại nhận được một bó hoa Mạnh Đình chọn cho anh, ôm bó hoa, anh dắt người trở về phòng, cắm bó hoa vào trong bình, bó hôm qua anh đưa tới phòng khách dưới lầu rồi.

Yến Tuy lại trở về phòng, Mạnh Đình không ở trên ghế salon, mà là đi tắm.

Anh không tiếp tục do dự, lại lấy máy tính ra, mở bưu kiện hôm qua ra, con chuột di chuyển, anh lại nhìn lại một lần, thần sắc dần dần liền ngưng trọng.

Mạnh Đình từ trong phòng tắm đi ra ngoài, Yến Tuy liền vẫy tay với cậu, "Tới đây, chúng ta cùng nhau xem vài thứ."

Mạnh Đình không nghĩ nhiều gật gật đầu, bước nhanh tới, mới ngồi trên ghế salon, cậu liền bị Yến Tuy ôm tới trong ngực, cậu ngước mắt nhìn anh, trước tiên cười cười, sau đó mới quay đầu lại nhìn màn hình máy tính Yến Tuy mở ra.

Không bao lâu, nụ cười trên mặt Mạnh Đình liền biến mất, cậu đưa tay qua, ấn con chuột, sau đó chậm rãi trượt, bưu kiện này, Mạnh Đình dùng thời gian gần 1 tiếng mới xem xong, hồi lâu cậu mới lại quay đầu lại lẩm bẩm một câu, "Thì ra…… là như vậy."

Cậu thở phào một hơi, sắc mặt bình tĩnh tới mức khiến Yến Tuy có chút giật mình.

Mạnh Đình buông con chuột ra, xoay người lại ôm lấy Yến Tuy, "Yến Tuy, cảm ơn anh."

Cậu sống tới quá hồ đồ, kiếp trước tới lúc chết cậu cũng không biết mình hóa ra không phải là con của Mạnh gia, cậu có lẽ vẫn là con riêng, nhưng không phải con riêng của Mạnh gia, cậu chỉ là thay người chịu đựng qua.

Kiếp này nếu không phải Yến Tuy, cậu cũng sẽ không biết. Kiếp trước chuyện như thế nào đều nghĩ không ra, đột nhiên liền sáng tỏ thông suốt như vậy, trong lòng cậu lại chỉ có bình tĩnh, cậu suy nghĩ một chút nói.

"Em mặc dù họ Mạnh, nhưng em cho tới bây giờ chưa từng cảm giác mình là người Mạnh gia, em và bọn họ cho tới bây giờ cũng không phải người một nhà."

Người nhà rốt cuộc tồn tại như thế nào, cậu gặp được Yến Tuy mới hiểu được. Cậu có thể bình tĩnh, là bởi vì đối với người Mạnh gia cậu đã không ôm kỳ vọng gì. Không có kỳ vọng, sẽ không bị thương càng sâu. Đây là một trong những thể ngộ lớn nhất của Mạnh Đình ở kiếp trước.

"Em trước kia không có người thân, nhưng hiện tại em có anh."

"Yến Tuy, cám ơn anh."

Bình tĩnh của Mạnh Đình thật sự là bình tĩnh, thương tâm khổ sở thậm chí tức giận cừu hận cũng không có, những cái kia quá mệt mỏi, cậu không muốn mệt mỏi, cậu muốn sau này cùng một chỗ với Yến Tuy, hảo hảo mà ở chung một chỗ.

Mạnh Đình rộng lượng tới mức khiến Yến Tuy đau lòng, anh đẩy máy tính ra, sau đó bế người lên, trực tiếp đi tới giường.

Anh đặt người trên giường, Mạnh Đình nâng cằm, muốn hôn anh, Yến Tuy tránh ra, anh dùng thần sắc vô

cùng nghiêm túc hỏi, “Theo tuổi tác em đã trưởng thành, em có thể quyết định rốt cục có muốn ở chung một chỗ với anh hay không.”

Nếu như Mạnh Đình muốn anh đợi thêm nữa, anh có thể đợi.

Mạnh Đình chưa từng sợ hãi nghiêm túc của Yến Tuy, cậu tiếp tục ngẩng mặt lên, cuối cùng hôn tới khóe miệng Yến Tuy, cậu đưa tay sờ sờ má Yến Tuy, “Chúng ta đương nhiên phải ở chung một chỗ.”

Cậu nói xong lại kéo Yến Tuy xuống chút, nụ hôn lại rơi vào cằm Yến Tuy, nhẹ nhàng lẩm bẩm, “Yến Tuy, chúng ta ở chung một chỗ đi.”

“Em muốn……” Chúng ta ở chung một chỗ……

Lời của Mạnh Đình mới nói một nửa, liền bị Yến Tuy dùng môi chặn miệng lại, hốc mắt anh hồng hồng, nhưng là loại ửng hồng vì nhẫn nại tới cực hạn, anh cũng không cảm thấy anh có thể bị một câu nói trêu chọc tới loại tình cảnh này, nhưng lời của Mạnh Đình đối với anh mà nói lại có hiệu quả như vậy.

(Đứa nào re-up là chó)

Nụ hôn vừa kết thúc, Mạnh Đình liếm liếm môi, đem câu còn dư lại kia, cậu cảm thấy cần phải nói ra.

“Em không phải…… đặc biệt hiểu biết, nhưng anh cũng biết đi.” Bởi vì cậu tạo sở nghiên cứu mới biết đến hôn nhân đồng tính của nước Hạ, Mạnh Đình cũng chú ý mà đi thăm dò tư liệu, nhưng là có hạn, khẳng định không chu toàn bằng Yến Tuy biết.

Mạnh Đình đối với loại chuyện này khá thẳng thắn, mặc dù loại thẳng thắn này cũng không ảnh hưởng tới thiên tính ngượng ngùng của cậu, nhưng càng như vậy lại càng mê hoặc người.

“Biết.” Yến Tuy từ sâu trong cổ họng nói ra lời này, sau đó anh liền áp Mạnh Đình trở lại giường.

Anh cúi đầu ngậm lấy môi Mạnh Đình, đoạt lấy hô hấp mà vào, hết sức cướp đoạt, so với nụ hôn lúc trước còn muốn xâm nhập hơn, còn muốn triền miên hơn, đầu lưỡi giao triền, rung động mang đến, khiến hô hấp hai người đều rối loạn, lồng ngực kịch liệt phập phồng, vẫn như cũ không thể ngăn cản giao triền của bọn họ.

Trán Yến Tuy và Mạnh Đình đều ra mồ hôi, hô hấp phun ra nóng tới bỏng người.

Đôi môi màu anh đào của Mạnh Đình khẽ mở, thở dốc không ngừng, nụ hôn của Yến Tuy đã rơi vào bên tai cậu, cảm giác ướt át thổi qua tai, Mạnh Đình nhịn không được khẽ kêu một tiếng, “Ngứa……”

Yến Tuy bỏ qua tai cậu, rồi lại ngậm vành tai cậu vào, Mạnh Đình khẽ cong thân thể lên, nơi này không thể nghi ngờ cũng là một trong những điểm mẫn cảm của cậu, "Yến Tuy……"

Trong thanh âm của cậu mang theo nức nở, lại thêm chút mùi vị làm nũng, đỏ sậm trong mâu sắc của Yến Tuy tiếp tục lan rộng, anh buông vành tai Mạnh Đình ra, nụ hôn lại rơi vào trên cổ cậu, lần lượt hôn xuống, đồng thời tay anh đã kéo ra áo ngủ đơn bạc trên người Mạnh Đình.

Mạnh Đình híp mắt, tay nhấc lên một cái lại cũng muốn cởi quần áo Yến Tuy ra, "Của anh cũng cách người."

Cho nên không chỉ mình cậu không mặc quần áo a.

Xét thấy lần trước Mạnh Đình cởi quần áo thật sự quá chận, mà Yến Tuy đã nhẫn nại tới bên bờ cực hạn rồi, căn bản chịu không được giày vò người như vậy, anh liền tự mình động thủ, quần áo từng kiện rơi trên mặt đất, mắt Mạnh Đình khẽ trợn to, tựa hồ rốt cục đã nhận ra khác biệt khi Yến Tuy có hay không mặc quần áo.

Nhưng cậu muốn tránh ra, lại bị Yến Tuy khóa lại giữa hai cánh tay, "Hối hận rồi?"

Mạnh Đình theo bản năng chỉ lắc đầu, nhưng không nói gì, cậu lại tiếp tục bị hôn trụ, nụ hôn lần này so với bất kỳ lần nào trước đó đều muốn dài hơn, cũng đều muốn khiến người động tình, thân thể được vuốt ve, vốn hỏa đã đốt, càng ngày càng mạnh.

Yến Tuy nhớ tới cái gì, mở tủ đầu giường ra, ở bên trong là quản gia trang viên Lí Nguyên chuẩn bị cho tân hôn của bọn họ.

Mạnh Đình là lần đầu tiên, Yến Tuy cũng là lần đầu tiên, Mạnh Đình hoàn toàn không hiểu, nhưng độ phối hợp cực cao, Yến Tuy yêu cầu cậu cái gì, cậu liền làm cái đó, kiên nhẫn của Yến Tuy vốn là có chút hơn người, trên chuyện đối đãi với Mạnh Đình lại càng là như thế.

Anh mặc dù rất muốn hoàn toàn đoạt lấy người, nhưng cũng không muốn Mạnh Đình vì vậy mà bị thương nằm trên giường mấy ngày, anh kiên nhẫn ôn nhu đem toàn bộ nỗi sợ của Mạnh Đình an ủi, "Mạnh Đình, anh yêu em."

Yến Tuy thấp giọng ôn nhu nói, lại chậm rãi dời nụ hôn lên mặt Mạnh Đình.

"Yến Tuy……"

Mạnh Đình chậm rãi mở mắt, ửng đỏ ngượng ngùng trên khuôn mặt không thể rút đi, nhưng trong mắt cậu lại nhiều thêm chút ánh nước, Yến Tuy nói thích cậu, cậu cao hứng, nhưng anh nói yêu cậu, cậu lai muốn khóc.

“Ngoan, không sợ, anh sẽ luôn yêu em.”

Nụ hôn của Yến Tuy rơi vào khóe mắt Mạnh Đình, hôn tới dòng nước tràn ra chút ít.

Mạnh Đình nhẹ nhàng gật đầu, sau đó hôn lại má Yến Tuy, cậu vẫn chưa đặc biệt xác định mình yêu Yến Tuy hay không, cho nên không thể tùy tiện nói, cậu quá ngốc, mới học được thích một người, còn chưa kịp hiểu thể nào mới gọi là yêu, nhưng cậu biết cậu cách yêu Yến Tuy sẽ không quá lâu nữa.

“Ân…… Hừ……”

“Nhẹ một chút, không, là chậm một chút……”

Ngâm khẽ ái muội đứt quãng, còn có biểu đạt vô cùng trực bạch, khiến một đêm này trong không khí bao phủ màu hồng, ấm áp tới say lòng người, cũng ngượng ngùng.

Tình sự quá mức hao phí thể lực kết thúc, hai người ghé vào nhau, cảm thụ dư vị và cảm giác viên mãn sau khi thân thể và trái tim kết hợp, nụ hôn của Yến Tuy thỉnh thoảng rơi xuống, tựa hồ hôn như thế nào cũng không đủ, cũng tựa hồ biểu đạt chút tình cảm vượt qua ngôn ngữ có thể nói rõ kia.

Tốc độ anh yêu Mạnh Đình so với anh thích Mạnh Đình còn muốn nhanh hơn, nồng đậm của tình cảm đã vượt quá dự tính của mình, nhưng đây chính là sự thật, yêu sâu sắc mà không thể cứu chữa nữa.

Lại một lát, anh mới kéo cánh tay Mạnh Đình ra, bế người lên.

“Chúng ta tắm rửa rồi ngủ tiếp, bằng không em sẽ sinh bệnh.”

Từ sau khi minh bạch mình có dục vọng với Mạnh Đình, Yến Tuy liền học hỏi không ít, nhưng vô dụng, chuyện làm lần đầu, học cái gì cũng vô dụng, vừa nãy hoàn toàn dựa vào hai người tìm kiếm lẫn nhau, lúc này kết thúc lại nhớ tới một chút.

Mạnh Đình vẫn như cũ dán chặt lấy Yến Tuy, sau đó gật gật đầu, “Em quả thực chân mềm nhũn rồi……”

Chân mềm nhũn còn muốn nghiêm trọng hơn lần say rượu, cho nên cậu không cách nào cự tuyệt Yến Tuy ôm cậu tắm.

Yến Tuy nghe vậy không nhịn được câu lên ý cười, lại nghiêng đầu hôn hôn trán cậu, mới tiếp tục ôm cậu đi tới phòng tắm.

“Em đừng động, anh tới là được rồi.”

Yến Tuy mở vòi nước ra cảm thụ nhiệt độ một chút, liền ôm Mạnh Đình tới trong ngực.

Mạnh Đình ngước mắt nhìn nhìn người, sau đó gật gật đầu.

Lần trước cậu là dưới tình huống ngủ vì say rượu được Yến Tuy tắm giúp, làn này lại là toàn bộ quá trình thanh tỉnh, nhưng bọn họ đều đã làm chuyện thân mật hơn rồi, tựa hồ cũng không có gì quá ngượng ngùng, nhưng sự thật là ửng đỏ trên mặt cậu cũng không tản đi.

Yến Tuy bảo giơ tay lên Mạnh Đình liền giơ tay lên, bảo cậu nhấc chân liền nhấc chân, sau khi xả sạch sẽ bọt, Yến Tuy còn chịu trách nhiệm lau khô thân thể cho cậu, cuối cùng lại dùng khăn tắm bọc người, ôm trở về trên giường.

Từng có một lần kinh nghiệm, Mạnh Đình lại vô cùng phối hợp, Yến Tuy lần này không ra mồ hôi gì, nhìn người quấn trong khăn tắm, lộ ra nửa khuôn mặt, anh rất có cảm giác thành tựu cười cười, anh cúi đầu hôn hôn tóc Mạnh Đình.

"Anh lập tức trở lại."

"Vâng," Mạnh Đình nhẹ giọng trả lời, nhìn Yến Tuy đi tới phòng ấm, cậu mới lại kéo chăn tới quấn lấy thân thể.

Cậu mặt hồng hồng mà tựa vào trên gối đầu của mình, trong nháy mắt tất cả ngượng ngùng vốn bị đè nén lại toàn bộ phun ra.

A a a, cậu vậy mà thật sự cùng Yến Tuy làm loại chuyện này…… Hơn nữa còn biểu hiện tới rất áp chế, một lát la to một lát lại ngừng, Yến Tuy có thích hay không đây.

Cậu sờ má mình đang nóng lên, trong đầu óc rối bời, Yến Tuy lúc nào thì trở lại, cậu cũng không phát hiện.

Tới khi cậu bị người ôm lấy tiếp tục phóng ngã trên giường, cậu mới ngước mắt nhìn người.

"Yến Tuy, anh có thích hay không?"

"Có phải có chỗ nào không thoải mái?"

Thanh âm hai người cơ hồ trùng nhau, nhưng sau khi nghe hiểu, hai người đều sửng sốt một chút.

"Không thích cái gì?" Yến Tuy hỏi, cũng không cần Mạnh Đình tự mình trả lời vấn đề của anh, anh kéo chăn ra, lại nhẹ nhàng nâng chân Mạnh Đình lên, tự mình kiểm tra, anh khẽ nhíu chân mày, mặc dù không bị thương đến chảy máu nghiêm trọng, nhưng cũng có chút sưng đỏ.

Anh để chân Mạnh Đình xuống, nhìn khuôn mặt cậu đỏ rực, nghiêng người hôn hôn, sau đó mới nghiêng người đi, tìm kiếm trong tủ đầu giường.

"Cùng em cái kia…… làm tình, anh có thích hay không?"

Mạnh Đình nói xong liền kéo chăn lên, che lại gương mặt đang nóng rực của cậu, nhưng đồng thời ánh mắt cậu khá chấp nhất nhìn Yến Tuy.

Yến Tuy kiểm tra sách hướng dẫn tiếng nước ngoài bỗng dừng động tác, quay đầu lại liền đối diện với tầm mắt hơi thấp thỏm của Mạnh Đình, anh nghĩ lại một chút, có phải anh quá nghiêm túc hay không, lại khiến Mạnh Đình hiểu lầm? *(móaaa, anh xài hẳn tài liệu nước ngoài =.=)*

Anh nâng cằm Mạnh Đình lên, dùng nụ hôn của anh, để cho Mạnh Đình hiểu được tâm ý của anh, "Thích."

"Ừm." Mạnh Đình mấp máy đôi môi, sau đó gật gật đầu, lại nghĩ một lát, cậu nói, "Vậy chúng ta tối mai thử lại lần nữa?"

Yến Tuy nghe vậy hầu kết trên dưới lăn lăn, "Được."

Căn bản không cách nào cự tuyệt……

Anh xem xong sách hướng dẫn rồi, lại gọi điện thoại cho Chân Hàm, xác nhận một chút, tại thời điểm Chân Hàm không nhịn được muốn gào thét, anh kịp thời cúp điện thoại, bọn họ hiện tại là hơn 10h đêm, trong nước là rạng sáng 5h, Chân Hàm ngày bình thường tỉnh sớm nhất cũng phải 6-7h.

Bất quá y cúp điện thoại, mặt đen suy tư một lúc lâu, mới lĩnh hội được Yến Tuy hỏi y cái gì, sau đó sắc mặt y lại càng khó coi, làm em họ độc thân học y, cảnh ngộ của y cũng quá tàn ác vô nhân đạo rồi!

Yến Tuy bôi thuốc cho Mạnh Đình xong, sau đó mới nằm lên giường, ôm người vào trong ngực, trên mi tâm và trán Mạnh Đình đều hạ xuống một nụ hôn, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Mạnh Đình thấp giọng đáp lời, sau đó nhắm hai mắt lại, vốn là tinh thần quá hưng phấn, còn chưa cảm thấy buồn ngủ, hiện tại liền thật sự có chút mệt có chút buồn ngủ, "Yến Tuy……"

"Hửm?" Yến Tuy nhẹ nhàng nghi hoặc một tiếng, cũng không đợi tới câu phía sau của Mạnh Đình, hai giây sau, người gọi anh hô hấp đã đều đều rồi.

Yến Tuy bất đắc dĩ vuốt vuốt tóc Mạnh Đình, cũng nhắm mắt ngủ.

Dục vọng của thân thể nói thật cũng không có thư giải quá nhiều, nhưng thỏa mãn của tâm linh lại khó

nói lên lời, một đêm này mới xem như đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Theo lý mà nói, biết được chuyện này, ít nhiều đối với Mạnh Đình mà nói cảm xúc có ảnh hưởng, nhưng những ảnh hưởng kia trong tình huống tình nồng ý hợp bị lặng lẽ quên đi, chóp mũi cậu cảm thụ được hơi thở an toàn lại quen thuộc, cảm giác giấc ngủ này rất ngon rất sâu, giấc mơ gì cũng không có.

Mạnh Đình tỉnh lại muốn đi chạy bộ, lại bị Yến Tuy ôm lấy eo, "Anh trước tiên nhìn một chút em có thể chạy hay không."

Mạnh Đình nghĩ một lát mới kịp phản ứng Yến Tuy muốn xem chỗ nào của cậu, cậu nắm trụ lấy tay dần dần đi xuống của anh, gấp gáp mà nói, "Không cần không cần, em cảm giác được, em đã tốt rồi."

Nhưng mà Yến Tuy cởi quần áo của cậu, đoán chừng còn muốn thuận tay hơn so với cởi quần áo của chính mình, nháy mắt hai cái quần áo của cậu đã bị lột, Mạnh Đình không ngăn cản được, chỉ có thể kéo chăn qua trùm đầu giả chết.

Yến Tuy nhìn xong lại mặc quần áo cho Mạnh Đình, sau đó mang theo chăn bao lấy người, tiếp tục ôm lấy hết thảy, "Mấy ngày này cũng đừng chạy, chờ chúng ta về nhà rồi, anh bồi em chạy."

Mạnh Đình nghe vậy giật giật mình, sau đó từ từ dịch tới bên người Yến Tuy, "Em là nam, em không sao."

Cậu không phải loại yếu ớt Yến Tuy cho rằng kia, vết tích trên người cậu cũng có thể nhìn ra, cậu bị thương không ít, nhưng những lúc kia, cậu cũng có thể như bình thường chạy bộ, đêm qua chút khó chịu này đối với cậu mà nói không tính là cái gì.

"Trước kia không sao, bắt đầu từ bây giờ liền có sao."

Yến Tuy lại tăng thêm chút lực đạo ôm lấy người, kéo chăn trùm trên đầu cậu xuống, anh lại hôn hôn khóe mắt cậu, "Em bất kể là bị thương hay là ngã bệnh, anh nhìn cũng sẽ khó chịu, việc đó và em có phải là nam hay không, không liên quan."

Mạnh Đình lại suy nghĩ một chút mới tiêu hóa được ý tứ trong lời nói của Yến Tuy, "Bởi vì anh yêu em, cho nên có quan hệ?"

"Ừ, anh yêu em."

Yến Tuy trên mặt hiện lên ý cười, lại khẽ hôn một cái lên môi Mạnh Đình.

"Em thích anh, nhìn thấy anh gặp mặt anh liền cao hứng, nhưng là em yêu anh phải như thế nào đây?" Mạnh Đình vươn tay ôm lấy cổ Yến Tuy, sau đó thanh âm buồn rầu hỏi, chưa từng yêu qua, liền cũng không biết cái gì mới là yêu.

Yến Tuy suy nghĩ một chút, thật sự cảm thấy vấn đề này có chút sâu sắc, khó có thể trả lời, lại hồi lâu, anh nhẹ nhàng kéo Mạnh Đình ra một chút, trả lời cậu, "Không vội biết, chờ em yêu anh, em sẽ biết."

Mạnh Đình chớp chớp mắt, lại ghé sát vào Yến Tuy chút, "Em sẽ yêu anh."

Tay Yến Tuy kéo kéo người, anh liền hôn lên môi Mạnh Đình, sau đó liền giống như mê muội, không thể khống chế mà tiếp tục hôn sâu xuống.

Hai người hôn hôn ôm ôm, sau khi tỉnh lại ở trên giường nị oai gần một tiếng, lúc này mới rời giường rửa mặt, xuống lầu ăn điểm tâm.

Ăn xong bữa sáng, bọn họ tiếp tục đi chơi ở một trấn nhỏ khác gần đấy, nhưng hai người so với hôm qua xem ra còn muốn không chuyên tâm hơn, càng cụ thể mà nói, bọn họ chẳng qua chỉ là đổi trấn tiếp tục hôn môi mà thôi.

Gió biển từ từ trên núi ở vịnh thổi tới, mấy trăm chú chim bồ câu bay loạn trên quảng trường, bức tường thành tràn ngập hương vị lịch sử xa xưa, nơi có hai người tuỳ ý vì đối phương mà tâm động.

Thêm đêm nay vẫn chưa qua đi, bọn họ ở trang viên Hoa Hồng coi như ở bốn ngày, trừ buổi tối ngày đầu tiên, còn lại thời gian chỉ toàn là nháo tới rất khuya, Mạnh Đình đã liền 4 ngày không chạy bộ sáng sớm rồi, chạy bộ sáng sớm bị phủ quyết, tản bộ buổi tối còn tạm để đó.

Cho nên mỗi ngày hoàng hôn Yến Tuy đều sẽ nhận được một bó hoa tự Mạnh Đình chọn, mỗi bó mùi thơm đều khác nhau, nhưng giống như trước khiến người ta thích, khiến người ta mê muội.

Đi ra ngoài du ngoạn, Yến Tuy chụp cho Mạnh Đình không ít hình, còn bảo người đi đường chụp vài tấm cho bọn họ, Yến Tuy định từ bên trong chọn hai tấm, một tấm anh đặt ở công ty, một tấm đặt trong phòng ngủ của bọn họ.

"Yến Tuy, em họ nói cậu ấy gửi anh Mao Cầu và Đại Hoàng cho em, em phải gửi cho cậu ấy hình của chúng ta."

Mạnh Đình ôm điện thoại di động gối lên đùi Yến Tuy, hơi nghiêng đầu buồn rầu mà nhìn Yến Tuy, cậu muốn xem hình của Mao Cầu và Đại Hoàng, nhưng không quá muốn gửi cho y hình của Yến Tuy.

Yêu Yến Tuy hay không Mạnh Đình vẫn còn xác định, nhưng độc chiếm dục của cậu đối với Yến Tuy ngược lại là một ngày so với một ngày càng rõ ràng.

"Anh nói em chỉ gửi phong cảnh cho cậu ấy, có thể không?"

"Có thể," Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Em nói với cậu ấy, là anh nói."

Mạnh Đình nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, lại nghĩ một chút, cậu gửi cho Chân Hàm một tấm phong cảnh có bóng dáng hai người bọn họ, biển xanh trời cao, hai cái bóng ngả vào nhau, không nhìn thấy người, nhưng cũng có thể cảm giác ra tình điệu.

Chân Hàm nhìn hình một lúc lâu, vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ, đáng tiếc trong ảnh của y toàn là chụp chính diện Đại Hoàng và Mao Cầu, hoặc là hình chơi đùa, nhưng không có chụp "Nghệ thuật" bóng dáng nào như vậy.

Yến Tuy đối với chị dâu nhà y tự động thắp sáng thuộc tính nghệ thuật a, thật sự…… quá buồn cười rồi!

"Ha ha ha!"

Tiếng cười từ lầu hai bệnh viện thú cưng truyền tới, kinh động tới rất nhiều mèo chó.

"Meow meow meow……"

"Gâu gâu……"

Sau khi cười đủ, sau đó liền gửi ảnh cho nhóm bạn bè, nếu như có chụp chính diện Yến Tuy và Mạnh Đình, y chắc chắn sẽ không gửi, nhưng chụp bóng người như vậy thì không có vấn đề gì.

Tự ngược không bằng ngược cả đám…… Dù sao đám bạn của y cũng không ít bị Yến Tuy và Mạnh Đình "Ngược".

"Nha, cậu ấy gửi nhóm bạn bè rồi……"

Mạnh Đình vốn là muốn đăng ảnh thân mật của Đại Hoàng và Mao Cầu nhà bọn họ, lướt một cái lại trước tiên nhìn thấy ảnh cậu gửi cho Chân Hàm.

"Bọn họ thật lợi hại, cái này mà cũng biết là chúng ta." Bình luận Mạnh Đình có thể xem không nhiều như trên điện thoại di động của Yến Tuy, mà mấy đôi mắt của đám Cố Lãng Chung Minh đặc biệt nhọn, không cần nghĩ nhiều liền nhận ra rồi.

Yến Tuy cũng mở điện thoại di động ra lướt hai cái, tiếp tục anh liền rút điện thoại trong tay Mạnh Đình đi.

"Ngày mai chúng ta rất sớm phải lên đường, hiện tại, ngủ."

Phải cùng điện thoại di động tranh sủng, Yến Tuy rất bất đắc dĩ, nhưng Mạnh Đình gần đây bị đám người Chân Hàm thu hút, quả thực rất thích chơi trong nhóm bạn bè, đương nhiên cũng là bởi vì cậu buổi chiều

đột nhiên lướt tới hình của Mao Cầu và Đại Hoàng, nên khiến cậu cao hứng.

Buổi tối liền chủ động liên lạc với Chân Hàm, muốn xem nhiều hình hơn, thường xuyên qua lại này, liền hư hư thực thực lạnh nhạt Yến Tuy.

"Ừ." Mạnh Đình trả lời, cả người lăn lăn lăn, liền lăn từ đùi Yến Tuy tới bên gáy anh, môi sáp tới hôn một cái lên má Yến Tuy, "Chúng ta đêm nay còn cần không?"

Yến Tuy ôm lại lấy ngươi hung hăng hôn mấy cái, ấn người tới trong ngực, "Hôm qua nháo quá mức rồi, tối mai nói tiếp."

Trước kia Yến Tuy chỉ cần tự mình yên lặng nhẫn nại là được rồi, hiện tại còn phải mang theo Mạnh Đình mới nếm thử tư vị cùng nhau nhẫn nại, cái này nhưng liền khó làm hơn, nhẫn nại của anh tựa hồ không có điểm dừng a.

Mạnh Đình nghe vậy cười mỉm hôn đáp lại Yến Tuy mấy cái, "Được."

Cậu biết, biết Yến Tuy là đau lòng cậu mới quyết định như thế, loại đặc biệt ấm áp này, so với mặt trời trong trang viên Tường Vi còn muốn ấm hơn.

Kế hoạch ban đầu, bọn họ là muốn ở trang viên Tường Vi 5 ngày, lại trở lại thủ đô nước F chơi 2 ngày, nhưng hôm qua, Yến Tuy nhận được thiếp mời đến từ anh họ của anh, hắn đột nhiên nhận một đứa con về, yến hội này là muốn chính danh cho nó.

Yến Tuy nếu như không ở nước F, yến hội này cho người bên này tặng quà mừng là được rồi, nhưng người ở nước F vậy thì không làm như vậy được.

Bọn họ 5h rời giường, vẫn như cũ là Yến Tuy thu dọn đồ đạc, Mạnh Đình đi tới trong cánh đồng hoa, bởi vì ngứa tay, cậu lại chọn lấy một bó hoa trở lại.

"Nếu như có thể làm thành nước hoa là tốt rồi……"

Mạnh Đình nhìn bó hoa trong tay, đột nhiên liền cảm khái một câu như vậy, ngay sau đó chính cậu trước hết ngây ngẩn cả người.

Vốn là cậu quyết định đời này tuyệt đối sẽ không tiếp tục chạm vào và có liên quan bất cứ cái gì tới nước hoa, nhưng nhìn thấy chỗ hoa này, cảm giác được Yến Tuy thích, cậu bất tri bất giác liền lại tiếp tục chạm vào.

Yến Tuy từ trong phòng khách đi ra ngoài, tìm một vòng, mới nhìn thấy người ngồi trên ghế dài bên hồ nước chảy, trong ngực Mạnh Đình ôm một bó tường vi màu trắng, đang như đi vào cõi thần tiên.

Yến Tuy đến gần đứng ở trước người, nhu nhu tóc cậu, thanh âm trầm thấp và ôn nhu, “Sao thế? Luyến tiếc?”

“Sau này tháng 7 hàng năm chúng ta đều tới, em muốn ở bao lâu, chúng ta liền ở bấy lâu.”

Mạnh Đình nghe vậy ánh mắt dần dần có tiêu cự, cậu chậm rãi ghé sát vào, ánh mắt nhìn về phía Yến Tuy, rất nghiêm túc hỏi, “Anh thích hoa em chọn cho anh không? Anh thích mùi hương của chúng không?”

Yến Tuy nghe vậy cúi đầu ngửi ngửi, cẩn thận cảm giác một chút, “Thích.”

Bó hoa qua tay Yến Tuy rất đặc biệt, anh nói không ra lời không thích, mặc dù trước kia anh chưa bao giờ được người tặng hoa, cũng chưa bao giờ dùng bất kỳ nước hoa nào, nhưng chỉ là thích.

Mạnh Đình cúi đầu nhìn hoa tường vi màu trắng một chút, sau đó cười cười, “Nó không thích hợp với anh, sau này em cho anh cái tốt hơn.”

Mạnh Đình nói như vậy rất mê người, mặc dù Yến Tuy cũng nói không rõ ràng lắm mê người như thế nào, nhưng anh chính là bị mê hoặc, anh hơi hơi nghiêng nghiêng đầu, Mạnh Đình hiểu ý, sáp tới hôn hôn má anh.

Chậm rãi đứng thẳng người, Mạnh Đình lại nhét bó hoa cho Yến Tuy, không đợi Yến Tuy ôm xong, cậu lại tiếp tục sáp tới, trực tiếp hôn lên môi anh, cậu hôn tới rất nghiêm túc, so với bất kì lần nào trước đây cậu hôn Yến Tuy đều muốn nghiêm túc hơn.

Cậu lúc vừa mới thêu hoa, cũng nếm nếm, trong miệng mang theo chút hương thơm của hoa tường vi, một nụ hôn tràn đầy mùi hương, đây chính là nụ hôn bọn họ trước kia rời khỏi trang viên Tường Vi, lưu lại một hồi ức ngọt ngào có dư vị.

Lần này tới thủ đô nước F, là ngồi chuyên cơ, khoảng một tiếng, bọn họ liền tới trang viên của Yến gia ở nước F.

Yến Tuy dắt Mạnh Đình mới từ trên máy bay xuống, anh họ của Yến Tuy Yến Mục đã từ xa đi tới.

“Chú với anh còn khách khí cái gì? Trang viên Tường Vi cũng chỉ là thanh tịnh chút thôi, đâu có chơi vui như thủ đô.”

Hắn vừa nói anh mắt nhìn về phía Mạnh Đình, suy nghĩ một chút, lập tức liền cười, “Đây chính là…… em dâu?”

“Em ấy là vợ của em Mạnh Đình, anh gọi tên là được rồi.” Yến Tuy dắt Mạnh Đình tiếp tục đi về phía trước, Yến Mục năm nay 37 tuổi, lớn hơn anh 9 tuổi, bình thường cũng ít khi chơi với nhau. Anh và Yến

Mục quan hệ không thể nói quá tốt, nhưng không tính là xấu.

"Đúng vậy, cách gọi này quá kỳ quá, vậy anh liền gọi tên," Yến Mục ít nhiều biết chút ít tính tình của Yến Tuy, anh có thể mang theo Mạnh Đình tới đã coi là nể tình rồi, "Mạnh Đình, hoan nghênh em tới nước F, tới nhà anh."

"Cảm ơn." Mạnh Đình trả lời hắn, ánh mắt cũng không dư thừa đánh giá bốn phía, nhưng cảm giác mùi vị từ chóp mũi ngửi thấy được, hoa nơi này cũng không hơn hoa ở trang viên Tường Vi, cũng nở không quá đẹp, cậu cảm thấy trang viên Tường Vi tốt hơn nơi này.

Đương nhiên, Yến Tuy không phản bác, cậu cũng không nói ra.

Bọn họ lúc nói chuyện, một nam hầu đi tới, "Yến tiên sinh, lão tiên sinh thỉnh ngài qua nói chuyện."

"Là cha anh, ông ấy tin tức cũng thật nhanh," Yến Mục nói đuôi lông mày gạt gạt, "Thôi, bọn em trước tiên đi cùng cậu ta gặp cha anh, lát nữa anh giới thiệu cho bọn em con của anh."

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình khẽ gật đầu, sau đó cùng nam hầu kia rời đi.

Rất hiển nhiên có thừa nhận đứa con đột nhiên xuất hiện này hay không, Yến Mục và cha hắn cũng không đạt được chung nhận thức, cho nên Yến Mục chờ ở đây, là muốn để tranh thủ thái độ của Yến Tuy.

Trong một thư phòng, Yến Tuy và Mạnh Đình gặp được gia chủ của Yến gia ở nước F, coi như là bác họ của Yến Tuy, Yến Tránh Bác, 60 tuổi, nhìn từ tướng mạo là một người khá nghiêm túc, bất quá nhìn thấy Yến Tuy và Mạnh Đình, thần sắc của ông vẫn là hòa hoãn chút.

"Gia chủ ngồi xuống nói chuyện."

"Bác cả không cần khách khí," Yến Tuy nói, kéo Mạnh Đình ngồi xuống.

"Chào bác cả," Mạnh Đình theo Yến Tuy gọi người.

Yến Tránh Bác nhìn thấy Yến Tuy mang theo Mạnh Đình đi vào, ông vẫn còn có chút kinh ngạc, bất quá Yến Tuy là gia chủ của cả Yến gia, liền khác với đám vãn bối bình thường của ông, anh dẫn người tới chính là thái độ của anh.

Huống chi những năm này Yến Tuy làm tới khá tốt, vượt ngoài mong đợi của mọi người, anh không cần nhờ vào bao nhiêu lực lượng chi bên bọn họ đã ổn định được Yến thị, anh đã phô bày với bọn họ thực lực của anh, cũng đủ đạt được tôn trọng của bọn họ.

“Gia chủ tới nước F là vì du ngoạn, không cần vì Yến Mục mất hứng.”

Yến Tuy nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, “Bác cả không cần lo lắng, cháu có chừng mực.”

Yến Tránh Bác thần sắc ngừng lại một hồi, ngay sau đó cười ra tiếng, “Yến Mục nếu có ba phần tốt của cháu, ta liền có thể nhắm mắt.”

“Bác cả quá khen.” Yến Tuy hôm nay mang theo Mạnh Đình tới đây, chủ yếu cũng vẫn là vì mặt mũi của bác cả trước mặt này, đương nhiên ngoại trừ chuyện đó ra, anh cũng còn có chuyện khác anh phải tự mình đi hỏi ông một chút.

“Tám năm trước cô của cháu ở nước F tìm người, bác cả hẳn là biết.”

Mặc dù Yến Mạn Gia nói bà không làm kinh động những người khác, nhưng Yến Tuy cho là Yến Tránh Bác cũng không xếp vào những người khác, bà muốn tìm người dựa vào đám người trong trang viên của bọn họ căn bản không làm được, có khả năng nhất là bà cầu trợ Yến Tránh Bác.

“Đúng, ta biết.”

Yến Tránh Bác gật đầu thừa nhận, ý cười trên mặt ông giảm đi, biến thành ngưng trọng, “Mấy năm này ta còn đang tìm, chỉ cần cha cháu còn xuất hiện ở nước F, thậm chí mấy nước gần đây, ta đều có thể trong thời gian nhanh nhất biết được.”

Ông vừa nói vừa tiếc nuối mà lắc đầu, “Nhưng là không có, ông ấy chưa từng trở lại.”

Trên mặt Yến Tuy cũng không có thần sắc tiếc nuối gì, cảm giác được tay Mạnh Đình nắm chặt anh hơn, anh nghiêng đầu nhìn cậu còn có thể cười một tiếng trấn an cậu, giống như Mạnh Đình không để ý cậu không phải người Mạnh gia vậy, anh đối với cha anh cũng không có chấp niệm gì.

Anh muốn tìm một đáp án, chỉ là muốn triệt để chấm dứt một vài chuyện mà thôi.

“Bác cả có thể nói cho cháu biết, ông ấy còn muốn xuất hiện ở nước F…… Hoặc là, bác biết ông ấy mấy năm nay đang tìm cái gì không?”

Yến Tránh Bác nhìn Yến Tuy, trong lòng giật mình không ít, đầu ngón tay của ông ở trên bàn gõ, ông do dự có nên nói hay không.

Ông nghiêng đầu chống lại tầm mắt Yến Tuy, thần sắc có chút dừng lại, trong lòng chợt hiểu ra, Yến Tuy cũng không phải cái gì cũng không biết, cậu ta tới nơi này chỉ là chứng thực với ông mà thôi.

“Cha cháu khi còn bé từng tới nước F ở 2 năm, ta và ông ấy qua lại tương đối gần, nhưng hiểu biết cũng có hạn.”

Ông nhìn về phía Yến Tuy, khẽ thở dài một cái, lúc này mới tiếp tục nói, “Cháu hiện tại cũng lớn như vậy rồi, quả thật cũng nên biết rồi.”

Bất quá ông nói mắt nhìn về phía Mạnh Đình, lại lưỡng lự địa vị của cậu trong lòng Yến Tuy.

“Không sao.” Yến Tuy nắm tay Mạnh Đình đặt vào trên đùi mình, nói lời này.

Yến Tránh Bác chậm rãi tựa vào lưng ghế, thần sắc trên mặt càng mạc danh hơn chút, Yến Vũ năm đó cũng mang theo một người nói với ông lời này, cũng là thần thái như vậy.

Người Yến gia bọn họ đều rất si tình, duy chỉ có ngoại lệ đứa con kia của ông, nửa đời du tẩu bụi hoa, vốn là cho rằng nó cứ như vậy tiếp tục chơi bời, không nghĩ tới đột nhiên lại mang về một đứa con, đứa con không thể không nhận.

“Cha cháu không chết, như vậy rất có khả năng…… hắn cũng chưa chết.”

Đây là suy đoán của Yến Tránh Bác, cũng không phải hoàn toàn không có căn cứ suy đoán, bằng không với cái tính tình kia của Yến Vũ, ông không tìm Hà Uyển không chết không thôi còn rất kỳ quái.

“Hắn là ai vậy?”

Yến Tuy hỏi, thấp mắt nhìn về phía tay Mạnh Đình, đốt ngón tay thon dài, không thể nói đặc biệt đẹp, nhưng lúc cầm hoa là đẹp nhất.

“Hà Việt, anh cả đã ra đi của Hà Uyển.”

Hà gia ở Hải thành không tính là đại tộc gì, nhưng coi là gia tộc vài chục năm nay có uy tín danh dự, sau khi thông gia với Yến gia, lại càng nước lên thuyền lên, đã trèo lên hàng ngũ hào môn.

Nhưng mặc dù dựa vào nhân mạch của Yến gia, bên kia liên hệ với Yến gia cũng không nhiều, hai ông bà ngoại của Yến Tuy đều khỏe mạnh, nhưng chính là cháu ngoại ruột Yến Tuy kết hôn, bọn họ cũng chỉ tặng quà, quan hệ rất lãnh đạm.

Vốn là Yến Tuy cho rằng bởi vì Hà Uyển, bây giờ nhìn lại là bởi vì Hà Việt, con trai lớn của Hà gia, người yêu chân chính của cha anh.

Yến Mạn Gia cảm thấy là Hà Uyển bức chết Yến Vũ, Hà gia chưa từng không cảm thấy là Yến gia bức chết

Hà Việt, nhưng Yến Vũ sống chết không rõ, bọn họ tiếp tục phẫn nộ, cũng chỉ có thể giận chó đánh mèo, chỉ là hai nhà quan hệ càng thêm lãnh đạm xa cách, mà Hà Uyển mua dây buộc mình cũng sớm không phải người Hà gia.

Một chương dài khủng khiếp quá =.= thế nên việc mỗi ngày một chương có lẽ là không thể =.=

42. Chương 42

Yến Tránh Bác đem mọi chuyện sơ lược nói qua, cũng đem chuyện năm đó tái hiện lại một lần, Yến Vũ và Hà Việt là bạn học đại học, hai người đều thích vận động ngoài trời, sở thích hợp nhau, Yến gia không có thói quen ủy khuất con gái mình phải thông gia thương mại, Yến Vũ cũng không áp lực, hai người rất nhanh liền cùng một chỗ.

Ông nội của Yến Tuy và gia chủ của Hạ gia là lão chiến hữu, lúc nói vui đã nói muốn đính ước chuyện hôn nhân của con gái, nhưng khi đó nói chính là Yến Vũ và Hà Việt còn đang trong bụng, sau đó ra đời cả hai đều là con trai, không lâu sau đó Hà Việt đi lạc, chuyện này liền không tiếp tục nhắc lại nữa.

Hà gia sau đó lại có một đứa con trai một đứa con gái, coi như là an ủi nỗi đau mất con, Yến gia tổ chức yến hội, tự nhiên sẽ không thiếu thiệp mời Hà gia, Hà Uyển nhiều hơn cơ hội gặp gỡ Yến Vũ, không biết khi nào thì bắt đầu, bà liền thích Yến Vũ.

Sau khi biết được Yến Vũ và Hà Việt ở chung một chỗ, một lần bà theo tới đại học của bọn họ, nói với Hà Việt rất nhiều lời giống thật mà là giả, thậm chí sau lưng cho người chèn ép gia đình bố mẹ nuôi của Hà Việt, Yến Vũ sau khi biết, trực tiếp ở trong bữa tiệc sinh nhật của lão thái thái cũng chính là bà nội của Yến Tuy, dẫn Hà Việt trở về.

Một phen gà bay chó chạy, Hạ gia bị hủy mặt mũi tự nhiên khó chịu, nhưng lúc này Hà mẹ đột nhiên phát hiện một cái bớt sau tai Hà Việt, thì ra là Hà Việt chính là con trai lớn của bọn họ năm xưa đi lạc, đường tình cảm của Yến Vũ và Hà Việt mới có thể suôn sẻ hơn một chút.

Nhưng Hà Uyển quả thực bị Hà gia làm hư rồi, cũng không biết bà làm như thế nào, lại thật sự khiến mình mang thai đứa con của Yến Vũ, lúc để cho mọi người biết, đứa nhỏ đã lớn 9 tháng, tùy thời có thể sinh hạ.

Hà Việt đầu tiên là nhìn thấy cha nuôi bị ung thư qua đời, mẹ nuôi tự sát, lại bị em gái ruột và người yêu phản bội, ông đau lòng xuất ngoại, lúc leo núi gặp phải tuyết lở, tin tức truyền về, Yến Vũ lúc này giống như điên rồi, tới Hà gia muốn cùng Hà Uyển đồng quy vu tận.

Hà Uyển vào bệnh viện, Yến Vũ ngồi máy bay xuất ngoại đi tìm người, nhưng mà chuyến bay ông ngồi tai nạn, một trước một sau, hai người tất cả đều hài cốt không còn, Hà Uyển sinh hạ đứa con của Yến Vũ,

nhưng con trai của bà liền cứ như vậy không có cha.

Hà gia và Yến gia trước sau mất con trai, quan hệ tốt năm xưa, tới đây cũng liền đoạn tuyệt.

Hà Uyển sinh con mới hai ngày, liền lét lút ôm con quỳ gối trước nhà cũ Yến thị, nói đứa nhỏ không có cha, không thể tiếp tục không có mẹ, nói bà ta nguyện ý dùng quãng đời còn lại đền bù Yến gia, ngay cả gả cho người đã chết, thủ tiết cả đời, bà ta cũng nguyện ý.

Hai vị lão nhân Yến gia có thể không để ý Hà Uyển, nhưng không thể không để ý Yến Tuy đứa con của Yến Vũ, lại có lẽ còn có suy tính khác, lão thái thái quyết định đáp ứng.

Hà Uyển gả vào Yến gia, nhưng cũng chỉ gả cho một cái bài vị lạnh như băng, lão thái thái tự chăm sóc đứa nhỏ, cũng không cho phép Hà Uyển nhúng tay thêm vào.

"Cha cháu từ nhỏ đã rất xác định tính hướng của mình, Hà Uyển không có nửa phần cơ hội, ta và Mạn Gia từng nghĩ, có khả năng nhất bà ta là thụ tinh nhân tạo," Nếu nói Hà Uyển quá yêu Yến Vũ thật sự không giống, nhưng bà ta chính là như vậy không từ thủ đoạn nào muốn từ Hà Việt túm lấy Yến Vũ.

Thù hận của bà ta chỉ có tự bà ta hiểu, giờ đây bà ta hận không được Yến Vũ, hận không được Hà Việt, bà ta chỉ có thể hận Yến gia, giận chó đánh mèo Yến Tuy, như thế bà ta mới có thể tiếp tục sống sót.

Cuộc đời của bà ta thật đáng buồn, nhưng khó khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Yến Tránh Bác biết cũng coi như là toàn bộ rồi, nhưng cũng có vài chi tiết không cách nào hiểu nỗi, lấy hiểu biết của Yến Tuy với Hà Uyển, bà ta sẽ không có bản lĩnh như vậy, đem hai nhà đùa bỡn trong lòng bàn tay, sau lưng bà ta tất nhiên còn có người bày mưu tính kế cho bà.

Bằng không lấy tính tình của bà, lúc xác định mang thai con của Yến Vũ, sao có thể nhịn tới lúc đứa nhỏ sắp sinh mới để lộ ra, bà ta nhất định sẽ ưỡn bụng đến trước mặt Hà Việt diễu võ dương oai, không nghi ngờ chút nào so với Yến Vũ, bà ta càng hận hơn chính là anh cả Hà Việt đột nhiên xuất hiện cướp đi tất cả của bà ta.

Mục đích của người sau lưng Hà Uyển kia là cái gì? Yến gia, hoặc là không những thế.

"Hà Việt……" Yến Tuy trầm ngâm một chút cái tên này, anh lại ngước mắt nhìn về phía Yến Tránh Bác, "Bác cả không cần lo lắng, Yến gia cháu sẽ trông coi, đây là ông nội bà nội dặn dò cháu, bất luận kẻ nào đều không cho phép động vào nó."

Yến Tránh Bác gật gật đầu, năm đó Yến thị gặp phải nguy cơ, bọn họ nhiều người đều nhìn thấy nhưng không ai đưa tay giúp, chưa chắc không có ý tứ vì Hà Uyển mà giận chó đánh mèo đến Yến Tuy, nhưng chảy trong thân thể Yến Tuy dù sao cũng là huyết mạch của Yến gia bọn họ, ông không lên tiếng chống chọi lại tất cả, lúc này mới có địa vị của ông hôm nay ở Yến Thị.

"Yến Vũ nó…… Đoán chừng là không biết đối mặt với cháu như thế nào." Lời của Yến Tránh Bác dừng một chút, liền cũng không nói được nữa. Vết nhơ của thế hệ trước chuyện này theo lý mà nói không nên liên lụy tới thế hệ sau, nhưng muốn làm được, thật sự vô cùng khó khăn.

Yến Tuy từ nhỏ đã biết sự sinh ra của anh là không được mong đợi, anh không đạt được mục đích ban đầu của Hà Uyển, bà ta không thích anh, anh gián tiếp hại chết con trai của bốn lão nhân, anh trai của Yến Mạn gia, bọn họ mặc dù cố gắng khắc chế tâm tình của mình, nhưng cũng tại thời điểm không cẩn thận để lộ ra chút khác thường và giận chó đánh mèo.

Anh là đứa nhỏ thụ tinh nhân tạo mà sinh ra, tựa hồ so với việc Hà Uyển mê gian Yến Vũ thì càng khiến anh có thể tiếp thu hơn một chút.

"Cháu biết," Yến Tuy nhàn nhạt trả lời, bọn họ liền bỏ qua cái đề tài này.

Anh và Yến Tránh Bác lại hàn huyên vài chuyện khác, sau một tiếng, anh mang theo Mạnh Đình từ thư phòng của Yến Tránh Bác đi ra ngoài, đi vào trong khách phòng của bọn họ ở tạm một ngày.

Cửa phòng vừa khép lại, Mạnh Đình đã đem Yến Tuy đặt ở trên cửa, lại dùng lực ôm lấy, mắt cậu chát chát, chóp mũi ửng đỏ, cậu cũng không biết cậu tại sao khổ sở, nhưng thật sự khổ sở.

Mạnh Đình biết mình ăn nói vụng về, nhưng không biết sẽ ngốc đến loại trình độ này, cậu không biết nên nói lời gì để diễn đạt ý tứ của cậu, hồi lâu cậu mới lắp ba lắp bắp mà nói, "Mẹ không tốt, cha cũng không tốt, nhưng anh rất tốt."

Yến Tuy tựa vào trên cửa sửng sốt một lát, trên mặt hiện lên cười nhạt, đưa tay nhu nhu cái đầu lông xù bên gáy anh, "Anh biết."

Yến Tuy trong xương tủy có một sự quyết tâm đến tàn nhẫn, từ nhỏ đến lớn đều là như thế, chuyện của thế hệ trước đối với anh mà nói quả thật có ảnh hưởng, nhưng càng như thế, anh càng muốn cho bọn họ biết, sự ra đời của anh mặc dù không được mong đợi, nhưng anh cũng có thể sống tới rất tốt.

Cái anh phải có, anh sẽ không nhường, trách nhiệm anh cần phải gánh vác, anh cũng sẽ không từ chối.

Nhưng cái này cũng không biểu thị tâm tình của anh sẽ không chịu ảnh hưởng, anh biết không có tỉ mỉ kỹ càng như Yến Tránh Bác, có thể trước đây cũng điều tra qua không ít, mỗi lần biết nhiều hơn một chút, anh liền theo đó trầm mặc rất nhiều ngày.

Nhưng giờ phút này được Mạnh Đình ôm thật chặt, loại trầm mặc mà anh không khắc chế được kia vẫn không đến, nhiệt khí từ chóp mũi Mạnh Đình thở ra phun trên cổ anh, vẫn luôn ấm tới tận đáy lòng anh.

Anh giơ tay ôm lại người, nhẹ nhàng xoa gáy Mạnh Đình, "Đứa ngốc, anh cũng không khổ sở, em khổ sở cái gì."

“Em không biết.” Mạnh Đình thanh âm buồn buồn trả lời, Yến Tuy càng lãnh đạm, cậu nhìn lại càng khổ sở, tất nhiên đã trải qua không ít khổ sở, mới sẽ là phản ứng như bây giờ.

Yến Tuy nghe vậy động tác khẽ vuốt gáy Mạnh Đình lại ôn nhu hơn hai phần, anh nói nhỏ, “Anh sẽ không để cho chúng ta gặp phải chuyện như vậy.”

Yến Vũ và Hà Việt đi tới loại tình trạng này, sẽ không tất cả đều là trách nhiệm của người ngoài, hai người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút vấn đề, vết xe đổ, anh sẽ không để cho anh và Mạnh Đình cũng gặp phải tình cảnh như vậy.

“Ừ.” Mạnh Đình trả lời, “Em cũng sẽ cố gắng cùng một chỗ với anh.”

Cùng nhau bảo vệ tình cảm của bọn họ.

“Được,” Yến Tuy đáp lời, khuôn mặt đột nhiên liền ấm áp, anh nghiêng đầu hôn hôn tóc Mạnh Đình, “Cảm ơn.”

Mạnh Đình nghe vậy ngẩng đầu, hốc mắt ửng đỏ, nhưng trong mắt vẫn như cũ trong suốt, cậu hôn má Yến Tuy một chút, “Em đối tốt với anh, bên cạnh anh, bảo vệ anh, đây cũng là nên làm.”

Bởi vì Yến Tuy cũng đối với cậu như vậy, cậu làm không được tốt như Yến Tuy, nhưng cậu sẽ tận sức nỗ lực lớn nhất mà làm. Đây cũng không phải là tận lực báo ân, mà là chân tâm cậu muốn đối với Yến Tuy như vậy, cậu thích anh a.

“Cộc cộc cộc.”

Yến Tuy còn chưa nói thêm cái gì, cửa sau lưng anh đã bị gõ.

Anh đỡ Mạnh Đình dậy, chỉnh chỉnh tóc cậu, mới mang theo cậu thối lui 2 bước, rồi sau đó mở cửa ra.

“Chuyện gì?”

“Cháu…… cháu, cháu là Yến Thư Á, chú chính là em họ của cha cháu?” Gia chủ trẻ tuổi nhất của Yến gia, lại không nghĩ tới là bộ dáng như vậy, tuấn tú cao lớn, khá trẻ tuổi.

Một thiếu niên đứng trước cửa phòng bọn họ thoạt nhìn tuổi không sai biệt lắm với Mạnh Đình, một đôi mắt nhìn chằm chằm Yến Tuy xoay tròn, “Chú xem ra rất trẻ a.”

“Chuyện gì?” Yến Tuy lại hỏi một lần nữa, thanh âm rất lãnh đạm, hoàn toàn không có ôn nhu như vừa nãy đối với Mạnh Đình.

Yến Thư Á tựa hồ không ngờ tới Yến Tuy sau khi biết thân phận của y, còn có thể đối với y lãnh đạm như vậy, ánh mắt y nhất thời trở nên sợ hãi, "Cha cháu mời chú tới sảnh uống trà, bảo cháu tới đây mời." Kỳ thực là y chủ động yêu cầu tới đây.

Yến Tuy cũng không có trả lời y, mà là xoay người nhìn về phía Mạnh Đình, "Em muốn đi không?"

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy một chút, lại nhìn Yến Thư Á một chút, sau đó lắc đầu, "Em muốn ngủ."

Trong mắt cậu không có nửa điểm buồn ngủ, trong thần sắc cũng nhìn không ra nửa phần "muốn", cậu chính là không muốn Yến Tuy đi theo người kia, thái độ y nói chuyện với Yến Tuy, cậu không thích.

Yến Tuy nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, "Anh ngủ cùng em."

Anh xoay người lại nhìn về phía Yến Thư Á, "Nói với Yến Mục, bọn ta sau khi ngủ dậy sẽ đi tìm hắn."

Yến Thư Á đối với Yến Tuy căn bản làm nũng không nổi, chỉ có thể nhạt nhẽo mà trả lời, "Vâng."

Sau đó Yến Tuy liền đóng cửa lại.

Yến Tuy ôm Mạnh Đình đi tới giường, "Muốn ngủ?"

Mạnh Đình lắc đầu một cái, nói thật, "Không muốn, em lừa cậu ấy."

Ngay sau đó cậu lại ôm lấy eo Yến Tuy, "Anh ôm em, em rất dễ dàng liền muốn ngủ." Đây tuyệt đối là lời cực kỳ thật.

Yến Tuy nghe vậy kéo người tới giường, hai người ngồi xuống, Yến Tuy liền áp Mạnh Đình nằm ngã ở trên giường, một tay ôm người, một tay vỗ sau lưng Mạnh Đình, thật sự là dỗ người ngủ.

Mạnh Đình điều chỉnh tư thế của mình một chút, ôm lại Yến Tuy, không tiếp tục nói nữa, cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau. Cậu cảm giác được tâm tình của Yến Tuy cũng không có bình phục, mặc dù vốn là anh cũng không có biểu hiện quá rõ, nhưng là không giống như vậy, cùng bình tĩnh chân chính là không giống nhau.

Mạnh Đình một chút cũng không nói sai, Yến Tuy ôm cậu, lại là vỗ ôn nhu như vậy, mí mắt cậu dần dần liền nặng trĩu, cậu cọ cọ bên gáy Yến Tuy, không bao lâu liền thật sự ngủ thiếp đi.

Yến Tuy thấp mâu nhìn người ngủ vù vù trong lồng ngực anh, khóe miệng khẽ câu lên, lộ ra nụ cười không cần miễn cưỡng, anh cũng nhắm mắt lại, vẫn chưa ngủ, nhưng loại cảm giác ôm người trong ngực để suy nghĩ cảm giác cùng ngày bình thường rất khác nhau, trong đầu vẫn như cũ rối loạn, nhưng tâm tình lại là ôn hòa.

Mạnh Đình được Yến Tuy ôm ngủ gần hai tiếng mới tỉnh lại, cậu còn chưa mở mắt, tóc cậu đã bị nhu nhu.

"Tỉnh?"

"Ừ." Mạnh Đình trả lời chậm rãi mở mắt, lại một lát cậu mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

"Em ngủ thiếp đi."

Yến Tuy nghiêng người tới, hôn hôn môi Mạnh Đình, "Nhầm rồi, là anh dỗ em ngủ."

Mạnh Đình nghiêng nghiêng đầu, nghĩ không ra hai câu này có cái gì sai và đúng, nhưng cậu vẫn là ôm lại Yến Tuy, ở trên má anh hôn 2 cái, "Anh nói rất đúng."

Cậu nghĩ không hiểu, Yến Tuy liền đúng.

"Đứng lên đi, chúng ta đi ăn cơm."

Yến Tuy tiếp tục nhu nhu tóc Mạnh Đình, chuyện anh phải suy nghĩ, có lẽ còn chưa hoàn toàn nghĩ thông suốt, nhưng đã không ảnh hưởng tới tâm tình và quyết sách của anh, càng không cần vì thế mà lãng phí thời gian tuần trăng mật quý giá của anh và Mạnh Đình.

"Vâng." Mạnh Đình gật đầu một cái, chính mình còn chưa có dùng sức đã bị Yến Tuy kéo lên, sau đó cậu liền được kéo tới phòng tắm, cậu còn chưa tìm được cốc nước, Yến Tuy liền rót nước xong cho cậu, cậu mới đặt cốc xuống, Yến Tuy đã vắt xong khăn lông.

Mạnh Đình ngoan ngoãn nghiêng người, ngẩng mặt lên, Yến Tuy liền tiếp tục lau mặt cho cậu, ôn nhu tỉ mỉ, Yến Tuy đã đem tất cả ôn nhu của anh đều cho Mạnh Đình.

Chuẩn bị cho Mạnh Đình xong, anh mới tự mình rửa mặt, Mạnh Đình cũng kịp đưa khăn mặt cho anh, cậu mặc dù cũng hy vọng có thể ngang hàng báo đáp cho Yến Tuy, nhưng ai bảo cậu bẩm sinh đã ngốc hơn người khác, thay vì thêm phiền, không bằng liền cứ giúp đỡ như vậy, như vậy cũng tốt.

Buổi sáng hơn mười một giờ, uống trà là không cần thiết, Yến Mục cho người an bài, bọn họ ở bên bãi cỏ ăn cơm Tây, Yến Tránh Bác cũng không cùng ăn với bọn họ, ăn cơm chỉ có Yến Tuy Mạnh Đình, tiếp đó chính là Yến Mục và con trai hắn sắp nhận Yến Thư Á.

Người giúp việc bưng bò bít tết lên, Yến Tuy liền bưng của Mạnh Đình tới trước mặt mình, anh trước tiên dùng dao nĩa xắt thành từng miếng, từng miếng nhỏ, mới lại bưng trở lại trước mặt cậu, "Rau cũng phải cùng ăn."

"Vâng," Mạnh Đình gật gật đầu, sau đó dùng dĩa xiên một miếng thịt cho vào trong miệng ăn, cậu thích ăn thịt liền cũng không kiêng ăn thịt heo hay thịt bò, một miếng lại một miếng, tiếp đó Yến Tuy thêm vào mấy món khác, Mạnh Đình chỉ cần chuyên tâm lấp đầy cái bụng của mình là được rồi.

"Tình cảm của chú thím nhìn thật là tốt."

Yến Thư Á tự mình ăn thỉnh thoảng ngó ngó bọn họ, sau đó nói như vậy.

Lúc trước cửa Yến Tuy chặn, y chỉ nghe được thanh âm của Mạnh Đình, nhưng lại không biết "thím" có thể cưới Yến Tuy sẽ trẻ tuổi như vậy, nhìn cũng không lớn hơn y bao nhiêu a.

Nhưng y đã từ chỗ Yến Mục biết, bọn họ tới nước F là hưởng tuần trăng mật.

"Yến Tuy quan tâm như vậy, ta cũng lần đầu tiên biết." Yến Mục nói xong cười cười, sau đó cũng gắp một cánh gà nướng cho Yến Thư Á. Hắn cho rằng Yến Thư Á nói như vậy, là hâm mộ Mạnh Đình ăn cơm có người chiếu cố.

"Ta và Yến Tuy rất tốt." Mới không phải nhìn.

Mạnh Đình nuốt thịt xuống, trả lời câu này.

Yến Tuy cầm khăn ăn lau khóe miệng Mạnh Đình một chút, sau đó lại khẳng định lời Mạnh Đình, "Đúng là rất tốt."

Mạnh Đình nghe vậy cười cười với Yến Tuy, "Anh cũng ăn."

"Ừ." Yến Tuy trả lời, lại bưng con cua đại áp trong đĩa của anh mới gỡ xong cho Mạnh Đình.

Một bữa cơm Tây ăn thời gian gần hai tiếng, Yến Tuy và Yến Mục thỉnh thoảng còn nói vài câu, Yến Thư Ái và Mạnh Đình ngoại trừ lúc trước nói lời kia căn bản không giao lưu, Mạnh Đình chuyên tâm ăn và nhìn Yến Tuy, Yến Thư Á là vừa ăn, vừa đánh giá cách ở chung giữa hai người Yến Tuy và Mạnh Đình.

Bữa ăn chính ăn xong, bưng lên điểm tâm ngọt và trà chiều, Yến Mục mời Yến Tuy qua một bên nói chuyện, Yến Tuy nhìn Mạnh Đình còn đang bên trong phạm vi tầm mắt, anh nói với Mạnh Đình xong, liền đồng ý.

Anh chưa hẳn sẽ đáp ứng yêu cầu của Yến Mục, nhưng không thể ngay cả cơ hội nói cũng không cho hắn.

Bên này Mạnh Đình vẫn như cũ ăn điểm tâm ngọt, và ngước mắt nhìn Yến Tuy.

“Thím với chú là quen biết thế nào?”

Cái vấn đề này hình như có người đã hỏi cậu, Mạnh Đình ngừng lại, vẫn là lấy câu trả lời trước kia, “Thì là biết.”

“Ông nội hình như không thể nào thích cháu, nếu như thím với chú có thể tiếp nhận cháu, ông nội cũng sẽ không có quá không để ý.” Thần sắc Yến Thư Á đột nhiên trở nên đáng thương, y nhìn Mạnh Đình lấy ra công phu làm nũng với cậu giống như với Yến Mục.

Nhưng mà lời của Mạnh Đình vẫn như cũ rất giản lược, “Ta nghe Yến Tuy.”

Yến Tuy ý kiến thế nào, cậu liền ý kiến như thế, huống chi cậu và người nơi này cũng không quen thuộc, cũng bao gồm Yến Thư Á này, sao có thể như vậy sẽ vì y đi nói chuyện chứ, cậu không có gì tổn thất, nhưng vạn nhất Yến Tuy có tổn thất thì sao.

”Nếu như ông nội không thừa nhận cháu, cháu liền không thể tính là con của cha, cháu liền không có cha.

Nói thật, bảo Yến Thư Á làm nũng giả đáng thương với một người tuổi không sai biệt lắm với mình, y là rất không vui, nhưng ai bảo người trước mắt bám vào Yến Tuy, trở thành một trong những người hết sức quan trọng trong chi bên của Yến thị chứ.

Lúc Mạnh Đình và Yến Tuy ngủ, Yến Thư Á cũng thăm dò không ít tin tức, như thế liền cũng hiểu Yến Mục vì sao coi trọng Yến Tuy và Mạnh Đình đến như vậy.

Mạnh Đình nhìn y, rất nghi ngờ hỏi, “Nhưng cái đó có liên quan gì với ta?”

Cũng không phải là cậu không có cha, nha, đúng, cậu vốn là không có cha, cũng muốn cái gọi là cha.

Yến Thư Á một hơi nghẹn ở trong cổ họng, ngọt ngào trên mặt cũng đều không thấy nữa, đôi mắt trợn tròn, cứ như vậy nhìn Mạnh Đình.

Mạnh Đình nhìn y không nói chuyện với cậu, cậu liền cúi đầu lại xúc một miếng bánh ngọt ăn.

“Sao thím như vậy…… không có lòng đồng cảm, không thiện lương như vậy!” Một chiêu này của Yến Thư Á cũng không phải là chưa từng thua thiệt, nhưng y cảm thấy “thím” ngơ ngơ ngốc ngốc này hẳn là phải dễ dàng nắm trong tay mới đúng a.

Mạnh Đình nghe vậy ngừng lại, sau đó tán đồng gật gật đầu, “Cháu nói thế nào chính là thế đó đi, dù sao ta không cảm thấy cháu đáng thương.”

Mấy câu nói cậu quăng vèo một cái ra, đem mấy cái Yến Thư Á đã nghĩ xong ở trong đầu tất cả đều chết từ trong trứng nước.

Bên kia Yến Mục cũng nói chuyện này với Yến Tuy, nhưng so với thuyết pháp đáng thương cầu người của Yến Thư Á rõ ràng sáng tỏ hơn chút.

Đơn giản mà nói, Yến Mục 18 năm trước lúc tới Hải Thành chơi, không cẩn thận ngủ với một người phụ nữ, nhân duyên ngắn ngủi, nhiều năm như vậy không để ở trong lòng, nhưng gần nửa năm qua, hắn mê muội một người phụ nữ, không phải nàng không cưới, nhưng tại thời khắc mấu chốt phát hiện người phụ nữ kia có một đứa con 17 tuổi.

Tiếp xúc nhiều hơn, lại phát hiện đứa nhỏ 17 tuổi này bộ dáng thật giống với hắn, hắn cũng không nhớ tới người phụ nữ tình một đêm năm đó, nhưng người phụ nữ kia lại nhớ hắn, hai người huyên náo lỡ miệng nói hết ra.

Hiện tại thời đại này muốn biết có phải con ruột hay không, còn không dễ dàng sao? Ba ngày sau bệnh viện liền cho ra kết quả.

Yến Mục vậy mà tại thời điểm hắn không biết, liền có một đứa con 17 tuổi, loại cảm giác này khá kỳ diệu, hơn nữa hắn đối với người phụ nữ kia quả thực nghiêm túc hơn các tình nhân đã từng qua lại khác, Yến Thư Á lại rất thích hắn.

Quyết định nhận mẹ con bọn họ trở về của hắn cũng càng kiên quyết hơn, hắn vốn cho rằng Yến Tránh Bác thúc dục hắn kết hôn hơn mười năm sẽ không có ý kiến, nhưng ông mới thấy qua hai mẹ con một lần, liền nói với Yến Mục, ông không đồng ý.

"Lâm Đạt rất tốt, tự cường tự lập, những năm này một mình nuôi con lớn lên, chịu rất nhiều khổ, anh muốn hảo hảo bù đáp lại cho mẹ con bọn họ, nhưng lão gia tử chính là không đồng ý."

Yến Tuy nghe hắn nói xong, cũng không lập tức tỏ thái độ, ánh mắt anh quét tới nhìn thấy Mạnh Đình cũng nhìn anh, khuôn mặt anh ấm hơn một chút, rồi sau đó lại là suy nghĩ một chút, anh mới tiếp lời của Yến Mục.

"Bác cả không phải bất mãn với chị ấy, mà là con nối dõi của anh liên quan tới quyền thừa kế tương lai, bác ấy nhất định phải suy nghĩ cẩn thận."

Góc độ suy nghĩ sự tình của một gia chủ, khác với gia trưởng bình thường, người đó phải có trách nhiệm với cả gia tộc và những người phụ thuộc vào gia tộc đó.

"Con của Yến Nhai thật sự không tệ, nhưng Thư Á cũng không kém, nó chỉ là vẫn luôn không có cơ hội được giáo dục tốt…… Lão gia tử quá thiên vị rồi."

Lòng người luôn có thiên vị, Yến Tránh Bác thiên vị cháu trai lớn Yến Minh Á của ông, Yến Mục lại thiên vị con trai Yến Thư Á của hắn.

Ánh mắt Yến Tuy vẫn như cũ không rời Mạnh Đình, tiếp tục trả lời Yến Mục, "Kỳ thực anh thật sự muốn nhận con về, cũng không khó khăn, chỉ cần anh nói với bác, Yến Thư Á tự động vứt bỏ quyền thừa kế, bác sẽ không tiếp tục gây khó dễ."

Lời của Yến Tuy vừa ra, Yến Mục liền trầm mặc, hắn như thế nào không nghĩ tới, nhưng hắn tìm tới Yến Tuy chính là không muốn Yến Thư Á mất đi quyền thừa kế của Yến thị ở nước F, nhưng từ trong hai câu nói này, hắn cũng cảm giác ra được thái độ của Yến Tuy, anh cũng không coi trọng Yến Thư Á.

Đúng vậy, một đứa nhỏ chưa bao giờ được giáo dục tinh anh chính quy, cùng một đứa nhỏ đi theo bên cạnh Yến Tránh Bác xem như bồi dưỡng người thừa kế đời sau, trước khi không biết Yến Thư Á, hắn cũng cảm thấy đứa cháu kia không tệ.

"Anh muốn cho Yến Thư Á tốt nhất, nhưng cũng cần suy nghĩ một chút nó có thích hợp hay không," Từ góc độ của anh mà nói, cũng cảm thấy Yến Minh Á thích hợp hơn Yến Thư Á, anh trầm ngâm lại thêm một câu.

"Anh cảm thấy đối với Yến Thư Á không công bằng, nhưng anh đột nhiên mang về một đứa con, đối với Minh Á làm người thừa kế mười tám năm công bằng như thế nào?"

Một người thừa kế gia chủ phù hợp kỳ vọng của mọi người cũng không dễ làm, Yến Minh Á vì thế tất nhiên bỏ ra rất nhiều, nhưng Yến Mục mang về một đứa con rõ ràng muốn tranh giành quyền thừa kế với hắn, chẳng phải là nói cho hắn biết, tất cả những gì hắn đã trả giá có thể liền dã tràng xe cát.

Đứa nhỏ tâm tính không tốt một chút, không biết còn làm ra chuyện gì.

Từ góc độ của Yến Tránh Bác mà nói, đề phòng trong gia tộc phân tranh đấu đá cũng là ông nhất định phải suy nghĩ.

Yến Mục nghĩ quá đương nhiên rồi.

"Nhưng Thư Á là con của anh, những thứ này chính là nó hẳn phải được."

Yến Mục theo ánh mắt Yến Tuy nhìn tới, hắn nhìn về phía Yến Thư Á, ánh mắt nhu hòa chút, "Yến Tuy, anh chưa từng cầu xin em, anh chỉ muốn em thương lượng một chút với lão gia tử, cho Thư Á và Minh Á một cơ hội cạnh tranh công bằng."

Kỳ thực dù cho là Yến Thư Á không thể kế thừa gia chủ, nên cấp chi lớn những gì Yến Tránh Bắc cũng không keo kiệt, nhưng bọn họ đột nhiên liền chấp nhất vị trí gia chủ như vậy, Yến Tuy năm đó là có mục đích của riêng anh, Yến Mục và Yến Thư Á anh liền không biết.

Yến Tuy nghe vậy chuyển hướng sang Yến Mục, mâu quang ý vị không rõ, lại ngừng lại, anh đột nhiên cười cười.

"Không cần em nói, anh nói với bác cả như vậy, bác ấy cũng sẽ đồng ý."

Rất hiển nhiên, đây cũng không phải là quyết định ban đầu của Yến Mục, mà là thỏa hiệp sau khi hắn cùng Yến Thư Á và mẹ của Yến Thư Á ba người thương lượng, bọn họ tin con của bọn họ Yến Thư Á có thể làm được. Mà Yến Tránh Bác và Yến Tuy, đều càng tin tưởng Yến Minh Á chống lại được thử thách như vậy.

Nếu như hắn ngay cả Yến Thư Á cũng không sánh bằng, vậy bản thân hắn cũng không đủ tư cách tiếp tục vượt qua bậc cha chú của hắn, trở thành gia chủ Yến thị ở nước F đời sau.

Yến Mục cân nhắc lời Yến Tuy một chút, rồi sau đó gật gật đầu, Yến Tuy đúng là thông minh tài giỏi nhất trong đồng lứa bọn họ, cậu ấy nói như vậy, cha hắn căn bản cũng chính là cái ý nghĩ này.

"Bọn em ở đây tiếp tục chơi, anh trước tiên xin lỗi không tiếp được."

Yến Tuy gật gật đầu, nhìn theo hắn rời đi, sau đó quay người lại, đi về phía Mạnh Đình.

Yến Thư Á bộ dáng thở phì phò, nhận ra Yến Tuy đi tới, y liền trở nên dịu dàng một chút.

"Thím hình như không thích cháu."

Lời này của y thay vì nói cùng Mạnh Đình, còn không bằng biến tướng cáo trạng với Yến Tuy.

Bất quá Mạnh Đình nghe không quá hiểu, cậu vẫn như cũ thành thực gật gật đầu, "Ta là không thích cháu."

Cậu ta chỉ thích Yến Tuy, như thế nào có thể thích cậu ta.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Yến Tuy, kéo tay anh lại, lần nữa xác định nói, "Em không thích cậu ấy."

"Không thích thì không thích, buổi tối chúng ta đi sớm một chút," Ánh mắt Yến Tuy một chút cũng không rơi vào trên người Yến Thư Á, anh ngồi bên cạnh Mạnh Đình, cầm tay cậu, kéo tới trên chân mình, sau đó nắm trong lòng bàn tay thưởng thức.

"Ăn no chưa?" Yến Tuy nói nhìn thoáng qua cái đĩa bị Mạnh Đình ăn tới nhẵn bóng, cũng thật là dễ nuôi, chua ngọt đắng…… không, ngoại trừ quá cay, những cái khác đều ăn.

Mạnh Đình gật gật đầu, “Đã sớm no rồi, chính là nhàn rỗi nhàm chán, thuận tiện ăn.”

Yến Thư Á bị bơ sắc mặt lại đen thêm một phần, nhàn rỗi nhàm chán? Vừa nãy là y bồi Mạnh Đình, vậy không phải nói y nhàm chán?

“Hải Thành chơi vui không? Mẹ cháu cũng là người nước Hạ, bà ấy và cha cháu lần đầu gặp nhau ở Hải Thành, bản thân cháu lại chưa từng tới.”

Yến Thư Á thoáng điều chỉnh, lại chen vào nói, bình thường y cũng không phải không có mắt nhìn như vậy, chỉ là hôm nay y thật sự bị Mạnh Đình chọc tức, còn có chính là y đối với Yến Tuy rất hiếu kỳ, một người có thể ngồi ngang hàng với Yến Tránh Bác, không, là người có thể chi phối ý kiến của ông.

Còn trẻ tuổi như vậy, đẹp như vậy, so với những người y đã từng gặp ưu tú hơn, cũng uy nghiêm hơn.

Mạnh Đình nắm chặt tay Yến Tuy, cau mày nghiêng mặt đi, thanh âm cũng lạnh chút, “Cha mẹ cháu đều biết Hải Thành, cháu sao không hỏi bọn họ?”

“Cháu quá kỳ quái!”

Nếu như không phải Yến Thư Á vai vế thấp hơn Yến Tuy, gọi bọn họ là chú và thím, cậu đều muốn nghi ngờ y cũng mơ ước Yến Tuy của cậu.

Yến Tuy vẫn như cũ không nhìn Yến Thư Á, anh giơ tay vuốt vuốt tóc Mạnh Đình, “Chúng ta trở về phòng.”

Mạnh Đình quay đầu lại nhìn về phía Yến Tuy, gật gật đầu, “Vâng,”

Lúc trước Yến Thư Á là trơ mắt nhìn Yến Tuy đóng cửa lại, bây giờ là trơ mắt nhìn Yến Tuy mang người đi.

“Chú thím cái gì…… Yến thị ở nước F và Yến thị ở Hải Thành đã sớm quá ba đời rồi.”

Cho nên y chính là coi trọng “chú” Yến Tuy này cũng không có cái gì kỳ quái, trong quý tộc nước F còn từng có anh em ruột kết hôn đấy.

Yến Thư Á nói thầm sau đó nhận được một cú điện thoại, “Mẹ, cha đi tìm ông nội, dạ tiệc sẽ không có vấn đề.”

Yến Thư Á lúc nói chuyện điện thoại với người khác, cũng không có dịu dàng gì cả, khá lãnh tĩnh, ngón tay y gõ trên bàn, sau đó cười nói, “Ngài lập tức chính là phu nhân của đích tôn của Yến gia, đây là ngài nên

được……”

Yến Tuy nói về phòng cũng không thật sự trở về phòng, anh đã tới nơi này mấy lần, đường đi coi như quen thuộc, anh mang theo Mạnh Đình tới trong hoa viên bên kia đi dạo một chút.

“Bọn em vừa nãy nói cái gì?”

Anh vừa nãy nhìn từ xa, có thể đều nhìn thấy Mạnh Đình làm cái gì, nói cái gì với Yến Thư Á lại không cách nào biết được.

Nói tới anh và Mạnh Đình kém gần 10 tuổi, nhìn cậu và người cùng tuổi ngồi cùng một chỗ, anh đột nhiên lại có chút lo lắng không giải thích được, anh sợ có một ngày Mạnh Đình ghét bỏ anh già.

Tay Mạnh Đình nắm Yến Tuy nắm tới rất chặt, lời này của anh vừa hỏi, một tay khác của cậu cũng túm tới, sau đó cậu lên thuật lại đối thoại của cậu và Yến Thư Á một lần.

Nói xong, cậu còn tổng kết cho biểu hiện của mình một câu, “Em là không có lòng đồng cảm, cũng không thiện lương.”

Cậu hoàn toàn không cảm giác ra được Yến Thư Á đáng thương chỗ nào, loại lòng đồng cảm này, cậu có lẽ trời sinh đã thiếu hụt đi. Thiện lương…… Vậy hẳn là cũng không có, cậu thường xuyên đánh nhau với người khác.

Yến Tuy dừng bước lại, nhìn về phía Mạnh Đình, kéo người tới trong ngực, không để cho cậu nói ra câu anh có thể đoán ra được kia.

“Em như vậy, anh cảm thấy tốt, anh thích.”

Mạnh Đình trời sinh thiếu sót một vài thứ, nhưng lại có trực giác cao hơn người bình thường sẽ có, mặc dù không phải vạn năng, có vài lúc, cũng có thể bảo vệ bản thân cậu, cái này rất tốt.

Mạnh Đình nghe vậy dựa tới trong ngực Yến Tuy, khuôn mặt mang theo nụ cười, cậu nói, “Em biết.”

Cậu tổng kết với Yến Tuy như vậy, cũng không cảm thấy mất hứng, dù sao cậu chính là như vậy.

Hai người bọn họ ở trong vườn hoa ôm nhau, đương nhiên đưa tới một vài cái liếc mắt của người giúp việc đi ngang qua, nhưng Yến Tuy không thèm để ý, Mạnh Đình được Yến Tuy mang theo đã trải qua hôn môi rung động lòng người mấy hôm trước, những ánh mắt này cậu cũng có thể không đếm xỉa.

Dạ tiệc tiến hành, rất nhiều nhân sĩ ở phòng khách nước F đều tới Yến trạch, đèn đuốc sáng trưng, làn gió

thơm từng trận, tiếng cười cởi mở, thỉnh thoảng vang lên ở góc phòng khách.

Yến Mục bên tay trái là Yến Thư Á lễ phục màu trắng, tay phải của hắn dắt một phu nhân thanh lệ gợi cảm, ba người này đứng chung một chỗ hiển nhiên chính là người một nhà.

Yến Mục trước tiên giới thiệu khác khứa với hai vị bên người hắn, người tới ít nhiều gì sẽ khen ngợi hai câu, chúc mừng một chút.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình 7h mới tới, còn là cùng đi với Yến Tránh Bác Yến Minh Á.

Bọn họ trước tiên là được Yến Tránh Bác mời đi ăn cơm tối, lại ngồi tán gẫu trong chốc lát, chờ Yến Minh Á tới, lúc này bốn người mới cùng nhau tới đây.

Yến Minh Á tròn 18 tuổi đã học đại học năm 3, việc học của hắn bình thường rất bận rộn, hôm nay cũng là từ trường học tranh thủ trở về.

Từ trên tướng mạo nói, Yến Minh Á không đẹp như Yến Thư Á, nhưng ổn trọng và quý khí trên người, lại là Yến Thư Á trong khoảng thời gian ngắn không có được, hắn được Yến Tránh Bác và Yến Tuy mang theo cùng nhau xuất hiện, kỳ thực đã nói rõ thái độ của hai người bọn họ.

Sắc mặt Yến Mục hơi có chút khó coi, nhưng Yến Tránh Bác và Yến Tuy đồng thời xuất hiện, đã coi là hoàn thành chuyện bọn họ đáp ứng hắn, Yến Thư Á được Yến gia thừa nhận, nhưng khả năng người thừa kế gia chủ bị thay đổi cực nhỏ.

"Cha, Yến Tuy, Mạnh Đình, Thư Á các người gặp rồi, đây là Lâm Đạt."

Yến Mục tận lực hòa hoãn thần sắc, giới thiệu cho bọn Yến Tuy người phụ nữ thanh lệ bên người hắn.

"Đây là Yến Tuy và Mạnh Đình, là gia chủ và gia chủ phu nhân của bổn gia Yến thị chúng ta."

Yến Mục nói xong lại tiếp tục giới thiệu cho Lâm Đạt Yến Tuy và Mạnh Đình.

"Chào mọi người," Cô ta nhẹ nhàng cười, khéo léo mà đẹp mắt, Yến Thư Á rất giống cô ta, một cái là có thể nhìn ra là con của cô ta.

"Xin chào," Mạnh Đình đối với trường hợp như thế này căn bản thích ứng, chào ai trước sau, cậu nói đặc biệt có thứ tự, ngược lại vẻ do dự trong mắt Yến Tuy chợt lóe lên, dừng một chút, anh mới gật đầu coi như là đáp lại.

"Minh Á, cháu cũng tới."

Yến Mục nói với Yến Minh Á, trong lòng ít nhiều có chút cảm xúc, mấy tháng trước, hắn vẫn là rất thích đứa cháu này, hồi bé hắn cũng thường xuyên dẫn nó đi chơi, tình cảm của hai người so với cha con ruột thịt Yến Minh Á và Yến Nhai còn tốt hơn.

Nhưng hắn nhận Yến Thư Á về, kể từ sau đó chỉ sợ không còn như trước nữa.

"Bác trai, bác gái, Thư Á."

Yến Minh Á biểu hiện tới coi như có phong độ, trên mặt cũng không có tâm tình dư thừa biểu hiện ra.

"Ông nội, chú, thím, còn có anh cả, con là Thư Á."

Yến Thư Á ở đây nhỏ tuổi nhất, thân phận cũng nhỏ nhất, đương nhiên là y nói chuyện cuối cùng, bất quá y miệng ngọt, ngay cả đối với Yến Minh Á, y cũng mang theo cỗ dáng vẻ thân mật, bất quá ánh mắt chống lại Mạnh Đình, thần sắc của y rõ ràng cứng ngắc một chút.

Thật sự là Mạnh Đình không theo nguyên tắc mà cư xử, y có chút đỡ không được.

Mà y, Mạnh Đình, Yến Minh Á ba người tuổi ngang nhau, đứng chung một chỗ như vậy, Mạnh Đình thắng ở dung mạo, Yến Minh Á thắng ở khí chất, Yến Thư Á liền thoáng lộ ra vẻ bình thường một chút.

Yến Minh Á cười cười, Yến Tuy bất động như núi, Mạnh Đình chỉ nhìn, cuối cùng vẫn là Yến Tránh Bác mở miệng.

"Trở về là tốt rồi, sau này hảo hảo học tập."

Nhận về, chung quy vẫn là người của Yến gia, coi như so ra kém Minh Á, ông làm trưởng bối cũng hi vọng con cháu hậu bối có thể tiến bộ.

Một lát người giúp việc tới thông báo, lại có khách đến.

Yến Tránh Bác mở miệng, "Đi đi."

Yến Mục mang theo Lâm Đạt và Yến Thư Á rời đi, đi tiếp đãi khách mới tới.

Yến Tránh Bác cũng có bạn cũ của ông phải chào hỏi, liền bảo Yến Minh Á chịu trách nhiệm tiếp đãi Yến Tuy và Mạnh Đình.

Ba người tìm chỗ vắng vẻ ngồi xuống, Yến Minh Á đột nhiên liền có chút trầm mặc, bất quá trầm mặc của

hắn có thể khiến người hiểu, 18 tuổi lại trưởng thành sớm cũng nói không hề lớn, vẫn luôn cho rằng mọi thứ đương nhiên, đột nhiên liền không tiếp tục đương nhiên nữa, hắn không thể nào không nghĩ nhiều.

Yến Tuy đưa tay vỗ vỗ vai hắn, "Nghĩ quá nhiều cũng vô dụng, chỉ có cháu cường đại, mới có thể do cháu tới lựa chọn."

"Huống chi, tắc ông thất mã (*) không biết là phúc hay họa……" Yến Minh Á không giống anh, trở thành gia chủ cũng không phải là lựa chọn duy nhất của hắn, có lẽ từ nay về sau liền là một khoảng trời trống trải rồi đó.

((*) tắc ông thất mã kể về một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: "làm sao biết đó không phải là cái phúc?". Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là hoạ. Quả vậy, con trai ông vì cưỡi tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Đây là câu thành ngữ dùng để an ủi người đang gặp khó khăn. Phúc hay hoạ không thể nhìn vào bề mặt sự việc. Cũng có nghĩa khuyên răn mọi người làm việc cần thuận theo tự nhiên, thành công không đắc ý, thất bại không bi quan.)

Lời này của Yến Tuy tuyệt đối là lời nói xuất phát từ đáy lòng, nhưng Yến Minh Á có thể nghe vào hay không, vẫn là phải nhìn bản thân hắn.

43. Chương 43

Editor: pretty_bigbang

Beta: minngox

Yến Minh Á nghe vậy lại trầm mặc một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu nhìn Yến Tuy, "Cảm ơn ngài."

Ánh mắt khẽ dời, hắn lại nhìn về phía Mạnh Đình, "Còn có thím nhỏ."

"Ta sinh tháng 1, hẳn là lớn hơn cháu, ta không nhỏ."

Trong tư liệu Yến Tuy đưa cho cậu nói, cậu là sinh vào tháng 1, mặc dù không có ngày xác định, nhưng Yến Minh Á khả năng không nhiều có thể lớn hơn cậu.

Nhưng Yến Minh Á đột nhiên cười cười, "Cháu sinh vào Nguyên Đán."

Mạnh Đình nghe vậy ngẩn người, "A, vậy có thể thật sự lớn hơn ta."

"Thím nhỏ thì thím nhỏ đi." Chân Hàm Cố Lãng bọn họ còn thường xuyên gọi cậu là chị dâu nhỏ đấy thôi.

Mạnh Đình tiếp nhận tới đặc biệt nhanh, khiến Yến Tuy và Yến Minh Á cũng nhịn không được cười cười, Yến Tuy xiên một miếng trái cây, đưa tới khóe miệng Mạnh Đình, cậu liếc nhìn liền cắn, sau đó nghiêng đầu hướng về phía Yến Tuy cười.

Yến Minh Á nhìn bọn họ hỗ động đuôi lông mày gạt gạt, nụ cười hướng về phía Yến Tuy nhiều hơn chút hâm mộ và chúc phúc.

So với Yến Mục hắn cùng Yến Tuy còn muốn quen thuộc hơn chút, nói chính xác hơn, hắn là nghe câu chuyện Yến Tuy mà lớn lên, thậm chí cho tới bây giờ Yến Tuy đều là mục tiêu cố gắng của hắn, khi còn bé hắn còn từng cùng Chân Hàm cùng nhau trở về Hải Thành ở.

Yến Tuy đối với hắn mà nói chính là thần tượng tinh thần, cực kỳ sùng bái, cho nên có vài lời những người khác nói với hắn chưa chắc đã hữu dụng, nhưng Yến Tuy nói với hắn chính là không giống như vậy.

"Thím nhỏ cảm thấy nơi này thế nào?" Yến Minh Á nhìn Mạnh Đình nuốt miếng trái cây xuống, mới lại mở miệng hỏi.

Mạnh Đình nghe vậy ánh mắt hướng bốn phía đánh giá một vòng, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Yến Tuy một chút, ánh mắt rơi lại vào trên người Yến Minh Á, cậu nghiêm túc trả lời, "Đồ ăn rất ngon, nhưng con người thì khó mà nói, toàn nói mấy lời khiến người ta nghe không hiểu."

Yến Minh Á nghe vậy nghiêng tai nghe qua, ngôn ngữ của nước Hạ có, nhưng mà nói của nước F nhiều hơn, nhưng mấy đề tài đó thủy chung xoay quanh trên mấy cái bát quái, bất kể Mạnh Đình có biết tiếng nước F hay không, hắn đều là nghe không hiểu, lời này không có sai.

Nhưng Yến Minh Á vẫn cảm thấy Mạnh Đình nói mang theo chút mùi vị "Cả thế gian đều mù chỉ mình ta rõ ràng", quả nhiên, người có thể được Yến Tuy thích, cũng rất khác biệt, là đại trí giả ngu đây mà.

Mạnh Đình không ngờ tới một câu nói thật của cậu, liền có thể khiến độ hảo cảm của Yến Minh Á đối với cậu, tăng lên tới trình độ cơ hồ ngang hàng với Yến Tuy, ngược lại Yến Tuy ở một bên nhìn thần sắc của hai người, không nhịn được lại cười cười.

Ba người câu được câu mất nói chuyện, ăn vài thứ, thời gian cũng coi là trôi qua nhanh.

Khách khứa căn bản đến hết, Yến Thư Á đi theo gặp vài người, rốt cuộc có được thời gian tự do, ánh mắt y xoay một vòng, rốt cục nhìn thấy 3 người ở trong góc vừa nói vừa cười, nhưng y vẫn không thể đi tới, trước hết bị bạn học của hắn tới dạ tiệc gọi lại.

Cước bộ của hắn dừng một chút, liền đi về phía mấy bạn học kia, được mọi người vây vào giữa, mấy bạn học đã từng khinh thường còn muốn chèn ép y kia, lúc này đều cực lực nói mấy lời hay với y, loại cảm giác

này lâng lâng, rất dễ dàng khiến con người ta trầm mê.

Đột nhiên đám người kia vây quanh Yến Thư Á đi về phía Yến Tuy Mạnh Đình.

"Mọi người đang nói chuyện gì thế? Sao không đi khiêu vũ?" Yến Thư Á nhẹ nhàng tựa vào bên cạnh ghế salon, ánh mắt quét qua một vòng ba người Mạnh Đình, cuối cùng rơi vào trên người Yến Minh Á, "Anh cả sao không mời thím đi khiêu vũ, vũ hội nhà chúng ta vẫn là rất thú vị."

Mạnh Đình lúc Yến Thư Á đi tới, liền tự giác nhích tới gần Yến Tuy hơn chút, cậu có thể cảm giác được Yến Thư Á này vẫn luôn muốn khiến Yến Tuy chú ý, mặc dù không cảm giác ra y có bao nhiêu thích Yến Tuy.

Yến Minh Á nghe vậy thần sắc lạnh lùng, mặc dù vai vế kém, nhưng tuổi của hắn và Mạnh Đình tương đương, cũng nên tránh hiềm nghi, sao có thể sẽ làm ra loại chuyện khiến Yến Tuy không thích.

Nhưng thần sắc của Yến Thư Á khá chân thành, thoạt nhìn y tựa hồ là thật sự cảm thấy hắn mời Mạnh Đình khiêu vũ không thành vấn đề.

Ừm…… Đứa em trai này của hắn tuổi nhỏ, nhưng công phu giả bộ khá cao.

Yến Minh Á rõ ràng là không có ý định để ý tới lời của Yến Thư Á, nhưng lúc này, trong đám người vây quanh Yến Thư Á, đột nhiên đi ra một bạn học người da trắng tây trang màu đỏ rượu, gã đi tới hai bước, khẽ khom người nói: "Chàng trai xinh đẹp, tôi có thể mời cậu khiêu vũ không?"

Gã nói xong ngước mắt ném cho Mạnh Đình một cái mị nhãn sáng loáng, khuôn mặt coi như không tệ, nhưng vẻ mặt hơi buồn nôn.

"Không……"

Lời của Mạnh Đình vẫn chưa hoàn toàn nói ra, sau lưng người da trắng kia bị người đẩy, trực tiếp liền đánh về phía Mạnh Đình, nụ cười trên mặt gã phóng đại, tựa hồ muốn cứ như vậy mà ôm hôn.

Chân Mạnh Đình mới hơi hơi nâng lên liền thu lại, bởi vì Yến Tuy bên người cậu đã động thủ…… Không, là động cước.

Đế giày của Yến Tuy trực tiếp đóng dấu vào trên mặt gã, không chỉ để lại một cái dấu chân đen sì, còn đá người lăn trở lại, ngay cả mấy người phía sau gã cũng gặp xui xẻo, một hầu rượu đi ngang qua, 8 ly rượu đỏ trên đĩa toàn bộ bị đá bay.

Yến Thư Á mặc dù là người không bị liên lụy ngã xuống đất, nhưng tây trang màu trắng của y vẩy đầy rượu rồi, toàn bộ hỏng bét.

Tiếng kinh hãi tiếng chửi rủa chồng lên nhau, tình cảnh có chút không khống chế được, nhưng trên ghế salon phía trước đám lộn xộn ở nơi này, có ba người tư thế không đổi, chỉ ánh mắt lạnh lùng nhìn.

Tay Yến Tuy kéo eo Mạnh Đình qua, sắc mặt đen thui, vừa nãy tên da trắng kia rõ ràng chính là muốn dính Mạnh Đình nên mới tùy tiện tới, mà Yến Thư Á cũng nên phụ trách việc này, y lại nhìn tên hầu rượu mà tức đến nổ phổi, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt của Yến Tuy và Yến Minh Á.

Rượu đỏ đổ tới trên áo trắng, bộ quần áo này của y gần như là bị phá hủy, mà nghiêm trọng hơn chính là, kết quả của tình cảnh này, quá mất thể diện.

"A Mộc đi xuống, sau đó để chú Trần dẫn người tới đây."

Yến Minh Á đứng lên, giơ tay bảo hầu rượu đi xuống.

Trần Mộc gật gật đầu, không tiếp tục nhìn Yến Thư Á, xoay người rời đi, tiếp đó không lâu vốn là chú Trần chú ý tới động tĩnh bên này liền dẫn theo mấy người đi tới.

"Người tới là khách, tới Yến gia, chính là khách của Yến gia. Nhưng nếu như khách không biết kiềm chế, nơi này cũng không phải chỗ các người có thể vào!" Lúc Yến Minh Á nói những lời này, ánh mắt hướng về phía chú Trần, hoàn toàn không nhìn Yến Thư Á tức đến nổ phổi ở trong mắt.

Hắn điểm này quả thực rất có chân truyền của Yến Tuy, lãnh đạm lại không coi ai ra gì, bất quá bọn họ là có tư cách không coi ai ra gì, cùng loại không coi ai ra gì tự cao tự đại hoàn toàn khác nhau.

"Chú Trần, mời bọn họ ra ngoài. Từ nay về sau không cho phép tới cửa."

"Yến Minh Á, anh dám! Bọn họ đều là khách của tôi!" Yến Thư Á cũng chẳng quan tâm đến chuyện lễ phục bị bẩn, Yến Minh Á không nhìn y, y liền tự mình đứng phía trước người của hắn, sắc mặt y đen thui, cũng không tiếp tục vẻ thân mật lúc trước nữa.

Nhưng Yến Minh Á vẫn như cũ không nhìn y, ánh mắt hắn quét qua lại trở lại trên người Yến Tuy và Mạnh Đình.

"Thím nhỏ bị dọa sợ?" Nếu như Mạnh Đình bị doạ sợ, cũng không phải là mời người ra ngoài đơn giản như vậy!

Mạnh Đình lắc lắc đầu, sau đó nghiêng đầu nhìn Yến Tuy, "Nơi này chơi không vui, chúng ta sớm một chút đi thôi." Cậu mặc dù không bị dọa sợ, nhưng có chút chán ghét.

"Được," Yến Tuy gật đầu với Mạnh Đình, sau đó lại nghiêng đầu nhìn về phía Yến Minh Á, nhẹ nhàng gật đầu, rồi sau đó ôm lấy người liền cứ như vậy rời đi.

Yến Minh Á vội vàng đuổi theo tiễn, "Hôm nay bị quấy nhiễu hứng thú, Minh Á cũng có lỗi, thím nhỏ đừng bởi vì vậy mà không thích nước F."

Mạnh Đình nghe vậy quay đầu lại nhìn hắn, lại lắc lắc đầu, "Ta thích trang viên Tường Vi, lần sau ta và Yến Tuy, mời cháu tới làm khách."

Yến Minh Á ngừng lại một chút, trên mặt lộ ra chút mỉm cười, lo lắng trong lòng thoáng hạ xuống, "Được, cháu nhớ lời của thím nhỏ, tới lúc đó ngài không mời, tự mình cháu cũng sẽ tìm tới."

Giữa lúc bọn họ nói chuyện, chú Trần đã mang theo bảo tiêu mời bạn học của Yến Thư Á đi ra ngoài rồi, cá biệt không muốn đi, còn chặn miệng, trực tiếp dùng cưỡng chế. Thanh âm ngăn cản của Yến Thư Á quá lớn, nhưng chú Trần chỉ nghe phân phó của Yến Minh Á.

Động tĩnh bên này đương nhiên kinh động tới đám Yến Tránh Bác và Yến Mục, bọn họ đi tới con chưa nghe chú Trần mở miệng, Yến Thư Á lại mở miệng trước.

"Anh cả rất vô lễ, bạn học của con không cẩn thận bị ngã một cái, gây ra chút sự cố, anh ấy liền cho người đuổi bọn họ ra ngoài." Yến Thư Á nói trong hốc mắt nhiều hơn một tầng hơi nước, muốn khóc mà không khóc, "Như vậy con sau này ở trường học, còn chung sống với bọn họ như thế nào."

Yến Thư Á diễn xuất còn rất có tính lừa gạt, nhất là đối với lớp tiền bối dễ dàng sinh ra lòng trìu mến, ít nhất Yến Mục nhìn sắc mặt Yến Minh Á cũng có chút không đúng, Lâm Đạt kéo Yến Thư Á vỗ nhè nhẹ, tư thái bảo vệ kia cũng không cần nhiều lời.

"Minh Á, con nói thế nào?"

Yến Tránh Bác mở miệng hỏi, thần sắc hỉ nộ khó phân biệt, nhưng đột nhiên vừa nghe, sẽ có một loại ảo giác ông cũng bảo vệ Yến Thư Á.

"Bạn học của Thư Á muốn vô lễ với con, Minh Á mới đuổi bọn họ đi."

Mạnh Đình và Yến Tuy sau khi nghe thấy lời của Yến Thư Á, cước bộ đi ra ngoài liền dừng lại, đứa cháu mới trở lại Yến gia này tâm cơ có chút đáng sợ, Minh Á năng lực không tệ, nhưng lại chịu không nổi loại vu hãm bôi đen lâu dài lại không rõ nguyên nhân như thế này.

"Cháu là thím nhỏ của Minh Á, cậu ấy bảo vệ cháu, chẳng lẽ là sai?" Mạnh Đình mở miệng hỏi Yến Tránh Bác, ánh mắt cậu sáng ngời sạch sẽ, là chân chính từ trái tim mà phát ra thuần khiết, so với Thư Á, rõ ràng là lời của Mạnh Đình càng khiến người tin tưởng hơn.

Hơn nữa nếu không phải sự thật như thế, Minh Á lại kém chút nữa bị bọn họ hiểu lầm, lấy thân phận của Mạnh Đình cũng sẽ không muốn nói chuyện mình thiếu chút nữa bị người vô lễ.

“Jack cậu ấy không phải cố tình……” Yến Thư Á nhỏ giọng mà giải thích một câu.

Ánh mắt Mạnh Đình đảo qua rốt cục rơi xuống trên người y, “Trưởng bối nói chuyện, đâu có chỗ cho cháu mở miệng!”

Đạo lý này cậu đều hiểu, như thế nào Yến Thư Á ngay cả một chút cũng không biết, còn muốn cậu mở miệng nhắc nhở chứ.

“Hơn nữa cháu cũng không phải là hắn ta, làm sao cháu biết?” Trên ngữ khí Mạnh Đình tốt, nhưng nội dung nói lại không tốt như vậy, đặc biệt là Yến Tuy vẫn không nói chuyện rõ ràng cùng một lập trường với cậu, cậu giáo huấn người, còn rất có khí thế.

“Cháu bảo vệ hắn ta, là bởi vì bị vô lễ là không phải cháu, hay cháu muốn nhìn hắn ta vô lễ với ta?” Coi như cậu là nam, tên da trắng kia muốn hôn cậu, cũng tính là vô lễ, huống chi cậu đều đã kết hôn với Yến Tuy, Mạnh Đình càng nghĩ lại càng cảm thấy ghê tởm.

Trong lời nói vô cùng trực bạch của Mạnh Đình, đáng thương của Yến Thư Á có chút giả bộ không được, trong nháy mắt sửng sốt, quả thật bại lộ tâm tư của y, giống như lời của Mạnh Đình, y chính là muốn nhìn Mạnh Đình xấu mặt, muốn Yến Tuy nhìn Mạnh Đình xấu mặt.

Bất quá là một đứa con riêng mà thôi, leo lên Yến Tuy, mới có thể diện ngày hôm nay, bằng không ở Yến thị, ở trước mặt y được tính là cái gì.

“Thư Á quỳ xuống!” Yến Tránh Bác đột nhiên mở miệng, sống lưng Yến Thư Á và Yến Mục đều đã tê rần, nhưng trong phòng khách vây quanh xem náo nhiệt, đều là người có uy tín danh dự của thủ đô nước F, bây giờ quỳ xuống, y sau này ở nước F còn có thể diện gì nữa.

“Cha, Thư Á còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, nó sẽ nhớ kỹ.”

Lâm Đạt nói với Yến Tránh Bác xong, nhìn về phía Mạnh Đình, “Tôi thay mặt nó chịu tội với cậu.”

Cô ta nhỏ hơn Yến Mục một tuổi, năm ấy 19 tuổi liền sinh Yến Thư Á, bây giờ cũng 36 tuổi rồi, bảo dưỡng rất không tệ, chính là đứng cùng với sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học cũng không kém.

Nhưng lúc này sắc mặt của cô ta cũng không quá dễ nhìn, hiển nhiên không ngờ tới Yến Tránh Bác sẽ để ý lời Mạnh Đình nói như vậy, lại tới trình độ yêu cầu y quỳ xuống.

Mạnh Đình không trả lời, cậu được Yến Tuy dắt, nghiêng người đi, nhìn không được mọi người, cậu liền ngước mắt nhìn Yến Tuy.

Cậu sẽ không nói chuyện, nói nửa ngày còn chưa giải quyết được sự tình, Yến Tuy ra mặt nói mấy câu liền

xong xuôi.

"Chịu tội thì không cần, chỉ là tính cách của Thư Á các người quản lý một chút, sai thì đã sai rồi, còn muốn đẩy trách nhiệm cho Minh Á…… Yến gia ta cũng không có loại tác phong hành động như tiểu nhân này."

Yến Tuy nói ánh mắt rơi vào trên người Lâm Đạt, diễn xuất của Yến Thư Á, cái này Lâm Đạt phải chịu trách nhiệm chủ yếu, nhưng anh nhìn cô ta, đánh giá còn không phải là cái này.

"Gia chủ bớt giận, ta sẽ hảo hảo quản giáo." Yến Tránh Bác khẽ khom lưng cúi mình vái chào, tư thái bày tới cực thấp, khiến Yến Mục cùng tất cả mọi người ở trong phòng đều kinh sợ, nhưng đây chính là quy củ của Yến thị, quyền lực của gia chủ chi chính cũng không phải là loại nhìn đơn giản như ngoài mặt kia.

"Bác cả khách khí." Yến Tuy trên mặt vẫn như cũ lãnh đạm, thậm chí không có tiến lên giúp đỡ, anh gật gật đầu, sau đó ôm eo Mạnh Đình qua, xoay người đi ra ngoài.

Yến Tránh Bác đưa mắt ra hiệu với Yến Minh Á, hắn vội vàng đuổi theo đưa tiễn.

Bọn họ cũng không trở về phòng khách của Yến gia, mà là trực tiếp ra khỏi cửa lớn, một chiếc xe đã chờ trước cửa.

Yến Tuy và Mạnh Đình lên xe, cửa sổ xe liền hạ xuống, khuôn mặt của Mạnh Đình xuất hiện ở trước mắt, Yến Minh Á dừng lại cước bộ lui về phía sau.

"Cậu ấy có chút không tốt, không nói lời thật, cháu bị khi dễ cũng đừng chịu đựng, có thể đánh liền đánh, không thể đánh liền nói với Yến Tuy, chú ấy sẽ giúp cháu dạy dỗ lại."

Lời của Mạnh Đình mới nói xong, cậu liền bị Yến Tuy kéo trở lại, thanh âm của Yến Tuy cũng truyền tới.

"Thím nhỏ của cháu ngược lại nói cũng không sai, cháu có việc liền gọi điện thoại cho ta hoặc là Chân Hàm."

Yến Minh Á trên mặt vô cùng nghiêm túc nổi lên nụ cười, hắn cung kính khom người, "Cảm ơn chú, cảm ơn thím nhỏ."

Hắn lui về phía sau một bước, xe khởi động, biến mất ở giao lộ.

Hôm nay nếu không phải Yến Tuy và Mạnh Đình, hắn không chừng thật sự liền mang tiếng muốn khi dễ bạn học của em trai.

Mà khiến hắn đau lòng cũng không phải chuyện bản thân này, mà là phản ứng của Yến Mục, đây là bác cả từng thích hắn như vậy, bác cả đối với hắn tốt như vậy a…… Quả nhiên không phải con của mình, chính là

khác nhau như vậy.

Có lẽ, người chân chính không có thái độ tích cực cũng chỉ có hắn.

Nhìn đường phố đã không có tiếng động, hắn chậm rãi xoay người, hoàn hảo, Yến Tuy không thay đổi, còn có thêm một thím nhỏ tính tình trực bạch đáng yêu, hắn cũng còn có cha mẹ ông nội, không đạo lý hắn liền bị Yến Thư Á làm hạ thấp đi.

Trong xe, Mạnh Đình tựa vào đầu vai Yến Tuy, cũng không tiếp tục nghĩ tới chuyện trong yến hội nữa, "Chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Khách sạn," Yến Tuy nghiêng đầu hôn lên trán Mạnh Đình, "Ngày mai anh tiếp tục dẫn em đi chơi."

"Vâng," Mạnh Đình đáp lời, nắm lấy tay Yến Tuy ở bên môi chạm chạm, rồi sau đó tiếp tục kéo vào trong ngực ấm áp.

Tay Yến Tuy giật giật, sau đó nhu lên bụng nhỏ nhô lên của Mạnh Đình, Mạnh Đình ngước mắt nhìn, Yến Tuy trong nháy máy giống như có vẻ suy tư, anh trầm ngâm chốc lát liền đem cảm giác ngứa bị Yến Tuy nhu lên, tiếp tục nhẫn nại.

Yến gia ở nước F Yến Tuy và Mạnh Đình không phải không thể ở, bản thân Yến Tuy ở thủ đô nước F cũng không phải không có chỗ để đi, bất quá lúc trước ở dạ tiệc, anh nhận được điện thoại của bạn bên này, hắn ngày mai trở lại nước F, muốn mời anh và Mạnh Đình ăn cơm, còn thuận tiện an bài phòng khách sạn.

Khách sạn cách các điểm tham quan rất gần, hắn lại an bài tài xế riêng biệt đưa đón, Yến Tuy cũng không khách khí với hắn.

Tới khách sạn, đã là ban đêm 10h rồi, không lâu sau đó chính là thời gian Mạnh Đình ngủ thường ngày, cậu ngáp một cái, cầm quần áo khăn tắm Yến Tuy đã thu xếp cho cậu liền đi tới phòng tắm.

Cậu từ phòng tắm đi ra ngoài, Yến Tuy ngồi đưa lưng về phía cậu, anh đang xem máy tính, chuẩn xác hơn mà nói, là mở máy tính, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đang suy tư cái gì đó, từ lúc bắt đầu yến hội, Yến Tuy tựa hồ đã có chuyện gì đó vẫn luôn suy nghĩ, giờ phút này cũng không biết đã suy nghĩ xong hay chưa.

Mạnh Đình cước bộ thả nhẹ, đi tới phía sau anh, lại lập tức ôm lấy cổ anh.

Yến Tuy ngay từ lúc Mạnh Đình tới gần, ở trong kính cửa sổ đã nhìn thấy cậu, anh giơ tay còn chưa chạm được khuôn mặt của Mạnh Đình, môi Mạnh Đình liền ịn trên khuôn mặt anh, thanh âm rất nhỏ rất nhỏ, "chụt chụt" nghe tới trong lòng ngứa ngáy.

Cậu hôn đủ rồi, mới lẩm bẩm hỏi, “Anh đang nhìn cái gì thế?”

Mạnh Đình nhìn lướt qua, nhưng vẫn là bưu kiện hôm đó Yến Tuy cho cậu xem, bất quá không phải một phần văn tự, mà là một tấm hình.

“Cô ta là Dư Mĩ Huyên?”

Dư Mĩ Huyên học kỳ năm thứ hai đại học liền không tiếp tục đi học nữa, trên máy tính của Yến Tuy là hình lúc cô ta nhập học, quần áo giản dị, thanh tú lại ngây ngô.

Nhưng Yến Tuy nhìn hình của cô, lại xuất thần suy tư là bởi vì cái gì?

“Ừm.” Yến Tuy trả lời một câu, cầm lấy tay Mạnh Đình vây ở trên cổ anh, “Em không cảm thấy tấm hình này nhìn rất quen mắt sao?”

Mạnh Đình nghe vậy cũng nghiêm túc nhìn chằm chằm tấm hình, một lúc lâu sau, cậu mới nghi ngờ nói, “Mẹ của Yến Thư Á?”

Nếu không phải Yến Tuy nhắc nhở, Mạnh Đình cũng sẽ không liên hệ hai người lại với nhau, thật sự nhìn từ tấm hình, thay đổi quá lớn, từ dung mạo tới khí chất đều là như thế.

“Vậy Yến Thư Á cậu ta……”

Yến Tuy gật gật đầu, “Sẽ không có trùng hợp như vậy, tuổi hoàn toàn khớp, anh sẽ cho người tiếp tục điều tra.” Nhưng cơ bản có thể xác định.

Yến Thư Á mới là đứa con riêng Mạnh gia muốn tìm, y không chết, mà là được Dư Mỹ Huyên chính là Lâm Đạt của hiện tại mang ra nước ngoài. Cô ta năm đó cùng Mạnh Nghi Đức yêu nhau tha thiết, dư luận xôn xao, nhưng cuối cùng lại mang thai con của Yến Mục, còn xảy ra chuyện vứt bỏ lại ôm trở về.

Trong tư liệu nói hai tháng chết non, nhưng đứa nhỏ Yến Thư Á kia bây giờ lại là sống tới rất tốt, vậy có lẽ là thời gian quá lâu nhớ lầm, cũng có thể là Dư Mỹ Huyên cố ý bảo người nói như vậy.

Mạnh Đình nhìn tấm hình, trong lòng có một chút cảm giác khó chịu, “Vận khí của cậu ấy thật tốt, có tình yêu của mẹ cậu ấy, cũng có cha và người thân khác.”

Yến Thư Á có thể không cảm thấy cuộc sống trước kia của mình trải qua có bao nhiêu tốt, nhưng so với Mạnh Đình, y tuyệt đối là may mắn.

Y không có đói bụng tới mức coi thuốc làm cơm ăn, hắn không có từ nhỏ bị chối bỏ tới khi lớn, y không

có bị đưa tới cao trung phong bế, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, y không có bị Mạnh gia khống chế, cả đời không thuận theo chính mình.

Nhưng thật sự muốn trách bọn họ, tựa hồ cũng không có cái gì quá kỳ lạ, khi đó Yến Thư Á cũng là một đứa nhỏ, Dư Mỹ Huyên ở trước mặt Mạnh gia cái gì cũng không phải, kẻ khởi xướng làm tội ác vẫn là Ngô Phượng Kiều, vẫn là đám người Mạnh gia.

"Vận khí của em cũng thay đổi tốt hơn, em có anh." Vừa nghĩ như vậy, tựa hồ cũng không còn khó chịu như vậy nữa.

Yến Tuy nghiêng người qua, kéo Mạnh Đình qua một chút, rồi sau đó hôn lên môi cậu, hô hấp giao triền, nhiệt độ có chút bất đồng giao hòa lẫn nhau, đầu lưỡi của Yến Tuy ở giữa răng môi Mạnh Đình lưu luyến, mềm mại lại mang theo chút tác dụng trấn an lòng người.

Nụ hôn kết thúc, trán hai người chạm vào nhau, hô hấp chỉ có chút bất ổn.

Yến Tuy khép máy tính lại, đứng lên, đi tới, dắt tay Mạnh Đình, dẫn cậu cùng nhau đi về phía giường.

Còn chưa hoàn toàn đi tới bên giường, hai người tiếp tục hôn nhau, không phải nụ hôn ở trên ghế salon mang theo chút mùi vị trấn an, mà là như lửa cháy, nụ hôn nhiệt liệt tới mức khiến mình và đối phương đều cùng nhau bùng cháy.

Hai người vừa hôn, vừa lui về phía sau, lại cùng nhau ngã xuống giường, nụ hôn cũng không có kết thúc.

Tay Yến Tuy đan xem trên mái tóc mềm mại của Mạnh Đình, loại cảm giác đau lòng lại tiếp tục tràn ra, anh rất ít khi đau lòng người khác như vậy, ngay cả cảnh ngộ của anh, cũng sớm chết lặng, nhưng đối với chuyện của Mạnh Đình, anh chính là như vậy, đau lòng không cách nào khống chế được.

"Anh đang nghĩ cái gì?"

Mạnh Đình nói, phập phồng của lồng ngực vẫn như cũ không có chậm lại, cậu ngẩng mặt lên cọ cọ Yến Tuy, "Phải chuyên tâm."

Hôn môi phải chuyên tâm, làm tình cũng phải chuyên tâm.

"Được, chuyên tâm."

Nụ hôn của Yến Tuy tiếp tục rơi xuống, từ trán Mạnh Đình đi xuống, rơi xuống tất cả da thịt anh có thể hôn tới, lại chạm tới môi cậu, hai người lại lần nữa kịch liệt mà hôn.

44. Chương 44

Tất cả ý nghĩ dư thừa biến mất, chỉ vì nhìn thấy người trước mắt động tâm, động tình, Mạnh Đình nói tới một chút cũng không sai, thời gian như vậy dùng để nghĩ tới những thứ khác thật sự quá lãng phí, anh cần phải chuyên tâm.

Tay Yến Tuy từ mái tóc mềm mại của Mạnh Đình rời đi, theo gáy đi xuống, quần áo xả khai, nụ hôn của anh lập tức liền trượt xuống, dấu vết mờ mờ cũng theo đó lưu lại, mỗi một cái đều giống như ấn ký, ấn ký bọn họ thích nhau vì nhau động tình.

Thân thể Mạnh Đình hết sức nhạy cảm, hết sức ngây ngô, cậu đối với phản ứng của mình lại không che dấu, cậu thấp giọng kêu, giống như con mèo nhỏ làm nũng, gọi tới trong lòng ngứa ngứa.

"Yến Tuy, Yến Tuy……"

Mạnh Đình cũng không quá rõ ràng mình gọi Yến Tuy là muốn làm gì, nhưng cậu chính là muốn gọi anh, từng câu từng câu, tựa hồ muốn khắc sâu cái tên này tới trong linh hồn cậu. Cậu nghĩ nhất định là cái tên Yến Tuy quá dễ nghe, cậu mới sẽ như thế.

"Ừm, anh ở đây……"

Yến Tuy đáp lại tiếng khẽ gọi của Mạnh Đình, hốc mắt ửng đỏ, nhưng lại nhẫn nại, theo lý thuyết, bọn họ thân mật như vậy cũng không phải lần đầu tiên, anh không nên vội vàng khó nhịn như vậy mới đúng, nhưng một đêm này không giống với những đêm trước, tự chủ của anh lần thứ hai đối mặt với sụp đổ.

Da thịt nơi cánh tay và lồng ngực Yến Tuy hơi hơi cứng ngắc, anh thoáng dừng lại, muốn làm cho lý trí của mình quay trở lại một chút, anh không muốn làm chuyện khiến mình hối hận.

Nhưng lúc này tay Mạnh Đình lại lần nữa quấn lên, cậu có thể cảm giác được nhẫn nại của Yến Tuy, nhẫn nại càng ngày càng cực khổ, cậu hôn hôn môi Yến Tuy, vừa ngượng ngùng vừa kiên định nói ra lời trong lòng.

"Đừng nhẫn nhịn, em cũng thích."

Yến Tuy mỗi lần đều không tận hứng, Mạnh Đình như thế nào không có phát giác, cậu cao hứng phần săn sóc này của anh, nhưng tối nay cậu lại cũng muốn phóng túng anh. Giống như Yến Tuy không muốn cậu bị thương, cậu nhìn Yến Tuy cao hứng, cậu cũng sẽ cảm thấy cao hứng.

Yến Tuy nghe vậy, hầu kết trên dưới lăn lăn, trán thấm ra mồ hôi càng nhiều hơn chút, anh chống lại ánh mắt Mạnh Đình, vốn là lý trí vừa mới được mang về, trong nháy mắt lại chạy mất.

Kiên nhẫn tiếp tục tiền hí trước, sau khi xác định Mạnh Đình đã chuẩn bị xong, Yến Tuy cũng không khắc chế chính mình, cũng không cách nào khắc chế.

Than nhẹ đan xen với thở dốc tạo nên một khúc nhạc, ngay cả ánh đèn trong phòng cũng mang theo ái muội.

Chiếc giường rộng 2 mét bị hai người làm tới loạn thất bát tao, chiến trường tranh phong từ trong phòng kéo dài tới phòng tắm, nói chung tóm lại đây là một đêm không ngủ lại khiến người ta tiêu hồn, chiến đấu ác liệt một trận lại nối tiếp một trận, nam nhân bị kiềm chế tới hung hãn một khi bộc phát ra, cũng là khá đáng sợ.

Mạnh Đình cố gắng phối hợp, nhưng vị trí bất đồng, thể lực của cậu có tốt hơn nữa, tới cuối cùng vẫn phải cầu xin tha thứ.

Cậu mặc dù không có nghiêm trọng tới mức bất tỉnh, nhưng sau một phen gây sức ép này, chính là một chút cũng không thể động đậy, cậu được Yến Tuy từ trong bồn tắm kéo lên, lại ôm trở về phòng, hai má thậm chí thân thể đều lộ ra chút hồng nhạt, vẻ mặt hoảng hốt vẫn như cũ vùi lấp trong dư âm kích động quá mức, không cách nào tự kềm chế.

Yến Tuy khó có được thỏa mãn một lần, lần này lại càng săn sóc, anh ôm Mạnh Đình tới trên ghế salon, sau đó gọi phục vụ, nhân viên phục vụ mang tới vỏ chăn sạch sẽ, anh cũng không cần bọn họ đi vào, tự anh động thủ, thu dọn giường sạch sẽ, mới lại cẩn thận đi tới ôm Mạnh Đình trở lại.

Rồi sau đó kiểm tra thân thể, bôi thuốc anh đều làm tới thuần thục hơn mấy lần trước.

Anh một lần nữa nằm lại trên giường, nhẹ nhàng mà ôm lấy người, lại khắc chế không được vui sướng và thỏa mãn trong lòng, anh hôn hôn trán Mạnh Đình.

Mạnh Đình ngay từ lúc ở trên ghế salon đã nhắm mắt lại khôi phục thể lực rồi, cậu hơi giật giật thân thể, để chính mình sát vào Yến Tuy hơn chút, lông mi nhẹ nhàng giật giật, vẫn không thể nào mở ra, cậu lẩm bẩm nói nhỏ, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Yến Tuy trả lời, cầm cọ cọ tóc Mạnh Đình, liền cũng nhắm hai mắt lại.

Hai người lăn qua lăn lại rất muộn, Mạnh Đình một giấc này ngủ thẳng tới 9h sáng, cậu mơ mơ màng màng muốn mở mắt, thanh âm Yến Tuy liền truyền đến, “Em phát sốt rồi, hôm nay chúng ta không ra ngoài, trước tiên ăn chút điểm tâm, muốn ngủ ngủ tiếp, anh bồi em.”

Yến Tuy khoảng 8h đã tỉnh lại một lần, sau đó liền phát hiện Mạnh Đình có chút sốt nhẹ, anh gọi hai cuộc điện thoại, nhân viên phục vụ đã đưa thuốc tới, anh nhìn Mạnh Đình ngủ rất sâu, không cam lòng đánh thức, liền ở trên giường chăm sóc cậu.

Đương nhiên, chút thuốc kia là thuốc bôi bên ngoài, Mạnh Đình căn bản uống không được thuốc hạ sốt, vì vậy Yến Tuy liền càng thêm tự trách.

Mạnh Đình lại nhắm mắt một lúc lâu, mới hoàn toàn mở ra, cậu từ trong chăn vươn tay, trước tiên sờ sờ khuôn mặt và trán mình, sau đó tiếp tục tìm tay Yến Tuy, cầm lấy tay Yến Tuy, cậu mới mở miệng nói chuyện.

"Em không sao, tiếp tục nghỉ ngơi một chút là tốt rồi……"

Trong thanh âm của cậu nhiều hơn chút khàn khàn, cậu càng nói càng chậm, khuôn mặt cậu cũng dần dần đỏ hơn, không phải bởi vì phát sốt, mà là nhớ tới tình hình có chút quá mức kịch liệt, cậu chống lại ánh mắt Yến Tuy, mắt chớp chớp, sau đó cũng vươn một tay khác ra.

"Em muốn đi toilet."

Nhưng cậu còn chưa kịp kéo chăn ra, Yến Tuy đã động thủ trước, anh ôm lấy Mạnh Đình, mâu quang quét tới mấy dấu vết trên cổ cậu, mâu sắc không chịu khống chế liền sâu hơn chút, sau đó từ lúc Mạnh Đình đi vệ sinh tới lúc rửa mặt hoàn toàn không có chỗ trống cho cậu nhúng tay, tất cả đều là Yến Tuy giúp cậu.

Yến Tuy hôn hôn hai má hồng hồng của Mạnh Đình, sau đó lại ôm người tới trên ghế salon duy nhất trong phòng.

"Em không thể uống thuốc, những vẫn phải để bác sĩ xem một chút, anh mới yên tâm, anh đi gọi hắn vào."

Phòng khách bên ngoài phòng xép này, nửa tiếng sau một bác sĩ tư nhân đã đợi từ lâu, anh sợ Mạnh Đình bài xích, tất nhiên phải nói trước với cậu, mới có thể để cho hắn đi vào.

Mạnh Đình gật gật đầu, sau đó bưng chén tiếp tục ừng ực ừng ực uống nước, cậu tối hôm qua dùng cổ họng quá độ, hiện tại vẫn chưa khôi phục tốt, phát ra thanh âm quá kỳ quái, rất dễ dàng khiến người ta suy nghĩ bậy bạ.

Đi vào là một bác sĩ da trắng, hắn trước tiên đo nhiệt độ, sau đó lại dùng ống nghe bệnh tại vị trí lồng ngực của Mạnh Đình nghe vài lần, cuối cùng lại bảo cậu há to miệng, sau khi kiểm tra tốt một phen, hắn mới dùng tiếng nước F trao đổi với Yến Tuy.

Ý tứ căn bản là thân thể Mạnh Đình không có chuyện gì, nếu như uống thuốc, sẽ khỏi rất nhanh, không uống thuốc nghỉ ngơi thật tốt nhiều lắm là hai ngày là có thể khỏe.

Hắn vừa nói ánh mắt bất giác quét về phía Mạnh Đình, cổ áo của cậu mới bị hắn kéo ra, dấu vết nơi đó lộ ra, hắn ngay cả cận thị một ngàn độ cũng phải nhìn ra, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết tình hình chiến đấu đêm qua của hai người trước mắt có bao nhiêu kịch liệt, tiếp sau đó hắn liền bị Yến Tuy dùng cả người chặn lại tầm mắt.

"Khụ khụ," Hắn cúi đầu ho hai tiếng, lại dặn dò một chút mấy việc cần chú ý, cuối cùng trọng điểm nhắc nhở Yến Tuy chú ý chừng mực một chút, lúc này mới rời đi.

Mạnh Đình ngước mắt nhìn về phía Yến Tuy xoay người đi tới, rất tự nhiên liền đưa tay ra, sau đó cậu liền được Yến Tuy bế lên.

Kỳ thực cậu cũng không tới trình độ nhất định phải để người ôm tới ôm lui, nhưng cậu cảm giác được Yến Tuy thật sự thích ôm cậu, cậu lại quả thực có chút không khỏe, ngươi tình ta nguyện, liền cũng không có gì phải rối rắm.

Mạnh Đình được đút uống xong cháo trắng, sau đó lại được ôm trở về trên giường trong phòng.

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Đêm qua là anh không tốt."

Mạnh Đình nghe vậy thần sắc ngừng lại, mâu quang thấp xuống, cậu cầm tay Yến Tuy chơi đùa, khàn khàn trong thanh âm so với lúc ngủ dậy đã tốt hơn chút, nhưng vẫn chưa hoàn toàn rút đi, "Anh hối hận?"

"Em…… câu dẫn anh, anh hối hận, mới nói không tốt?"

Mạnh Đình cũng không hiểu được cậu dùng "câu dẫn" có đúng hay không, nhưng ý tứ căn bản, cậu hẳn là không diễn đạt sai. Tối hôm qua Yến Tuy là có khắc chế, là cậu không để cho anh nhịn, mới dẫn tới mất khống chế của hai người, phải nói không tốt, cũng là cậu không tốt a.

Yến Tuy nghe vậy nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng không ngồi trên băng ghế bên giường, anh đứng dậy ngồi lên giường, sau đó cúi người ôm lấy Mạnh Đình, đầu khẽ nghiêng, anh hôn hôn vành tai Mạnh Đình, sau đó mới trả lời câu hỏi của cậu.

"Không hối hận."

Đêm qua đối với anh mà nói vẫn như cũ là một đêm tốt đẹp tới khó có thể quên, hai người tình đầu ý hợp, thể xác và tinh thần kết hợp, linh hồn đều theo đó run rẩy, loại tình sự này anh như thế nào có thể sẽ hối hận chứ.

Hiện tại hẳn là đau lòng, đau lòng Mạnh Đình không thể ngã bệnh vì thế mà ngã bệnh.

"Vậy thì tốt." Mạnh Đình thở ra một hơi, cậu ôm lại Yến Tuy, nhẹ nhàng vỗ lưng anh.

"Em muốn anh cao hứng, anh cao hứng, em cũng cao hứng."

Nguyên nhân chính là đơn giản như vậy, nhưng cũng đơn giản tới mức khiến người ta cảm động.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút lại buồn buồn bổ sung thêm một câu, "Anh đừng tự trách, cũng đừng không cao hứng, được không?"

"Được," Yến Tuy trả lời, sau đó hơi hơi ngẩng người lên, hôn lên đôi môi Mạnh Đình, khóe mắt và khóe miệng anh đều tràn ra chút vui vẻ, loại vui vẻ vì được Mạnh Đình sưởi ấm.

Nụ hôn này nhàn nhạt lại ôn nhu, giống như ngón tay của Yến Tuy nhẹ nhàng vuốt trên tóc cậu, thoải mái khiến cậu muốn ngủ, sau đó cậu liền thật sự nhắm mắt lại, một lần nữa ngủ say sưa.

Buổi chiều 2h Mạnh Đình tỉnh lại, Yến Tuy lại đo nhiệt độ cho cậu một lần, đã không tiếp tục phát sốt nữa, người nhìn cũng rất có tinh thần, bất quá cậu vô luận tới phòng khách, hay là đi toilet, vẫn là bị Yến Tuy ôm đi.

Hai người dính sát, giống như bất cứ lúc nào cũng không tách ra.

Mạnh Đình thật sự là ngủ quá lâu, lúc này tỉnh, Yến Tuy tiếp tục dỗ, cậu cũng ngủ không được. Yến Tuy một lần nữa cởi quần áo của Mạnh Đình, xác định một chút cậu quả thực không ảnh hưởng tới đi lại, mới nguyện ý dẫn cậu tới khách sạn gần đó đi dạo một chút.

Hai người từ trong thang máy đi ra, đầu tiên liền nhìn thấy một nam nhân tây trang tóc vàng mắt xanh, hắn và Yến Tuy cao không sai biệt lắm, hắn nhìn thấy Yến Tuy, trên mặt lập tức liền lộ ra nụ cười, đôi mắt kia đặc biệt ghẹo người.

Xung quanh có khách đi ngang qua muốn chụp ảnh hắn, nhưng ngay lập tức bị nhân viên công tác ngăn lại.

"Yến, tớ đang muốn đi tìm cậu đây." Hắn nói ánh mắt liền nhìn về phía Mạnh Đình, nụ cười trên mặt càng lớn hơn hai phần, "Mạnh Tây?"

"Là Mạnh Đình," Yến Tuy sửa đúng lời của hắn, sau đó giới thiệu hắn cho Mạnh Đình, "Ngải Hi, bạn của anh, giống như bọn Cố Lãng."

"Xin chào." Mạnh Đình vẫn là dùng tiếng nước Hạ chào hỏi, bọn Yến Tuy đều biết Ngải Hi, những lời này không lý nào nghe không hiểu.

"Mạnh Mạnh, xin chào." Hắn vẫn là không biết nói âm "ting", trực tiếp dùng từ láy thay tên của cậu, bất quá khẩu âm của hắn vẫn như cũ mang theo chút mùi vị của người phương Tây, Mạnh Mạnh nghe ra liền giống như "Manh Manh".

(Giải thích chỗ phát âm này: Chữ "Đình" trong tên của Mạnh Đình phát âm là "tíng", từ này người mới học phát âm khá khó (tui cũng đọc không chuẩn, toàn đọc là "thính" =))))); từ Mạnh Mạnh phát âm là "mèng mèng", từ "Manh Manh" phát âm là "méng méng")

"Các cậu đây là đi đâu?" Chào hỏi xong, Ngải Hi lập tức đổi lại tiếng nước F, nhìn bộ dáng chính là thở phào một cái, hiển nhiên tiếng Hoa Hạ đối với hắn mà nói cũng không dễ dàng.

(Có vài thím thắc mắc là tại sao ta không để nước Hạ là Trung Quốc, thực ra bộ này tác giả đã nói từ đầu là giả tưởng hết, từ tên địa danh, ngôn ngữ của quốc gia, tới cả luật hôn nhân đồng tính nữa. Tác giả không để tên là TQ mà là nước Hạ, hoặc tiếng Trung mà là tiếng Hoa Hạ bởi vì nó dính tới vài vấn đề nhạy cảm, có lẽ tác giả sợ bị sờ gáy nên để mấy cái tên gọi cũ của Trung Quốc, thế nên ta sẽ không dịch thành Trung Quốc mà để tên gốc theo phiên âm Hán Việt. Bộ "Tự bẻ cong để yêu em" trước đó ta làm có vài cảnh khi up lên mấy trang truyện lớn ở TQ cũng bị cắt vài cảnh nhé)

"Tớ vốn là muốn dẫn Mạnh Đình đi dạo xung quanh một chút," Anh vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Đình, tựa hồ muốn thương lượng cái gì đó, Ngải Hi lập tức ngăn cản.

Hắn cởi áo khoác tây trang trên người hắn ra, ném cho trợ thủ bên cạnh hắn, trong quá trình này hắn cũng nói chuyện.

"Cách thời gian ăn cơm tối còn sớm, tớ đi cùng các cậu một chút, xung quanh đây tớ quen thuộc, tớ dẫn bọn cậu đi chơi."

Yến Tuy nhìn hắn một cái, anh quay đầu lại nói với Mạnh Đình vài câu, còn gật gật đầu.

Hắn nhìn Yến Tuy gật đầu, nụ cười trên mặt tiếp tục lớn hơn, "Đi đi đi, bên này." Hắn nhìn so với Yến Tuy và Mạnh Đình giống như còn muốn gấp gáp đi chơi hơn.

Chờ ra khỏi khách sạn, hắn không cần Yến Tuy hỏi, hắn liền tự khai ra.

"Tớ không muốn kết hôn, cha mẹ tớ đều quá phiền." Vốn dĩ hắn tới khách sạn sớm như vậy cũng không phải bởi vì Yến Tuy và Mạnh Đình, mà là muốn tới nhà hàng gặp một nữ sĩ, "Cô ta quá phiền, tớ đã nói với cô ta tớ không thích cô ta, cô ta còn bảo mẹ tớ yêu cầu tớ đi gặp cô ta."

"Yến, Mạnh Mạnh, các cậu liền cho tớ đi theo đi."

Hắn ra vẻ bộ dáng đáng thương, không còn một chút xíu bộ dáng tinh anh lúc mới gặp gỡ, chính là một bé trai lớn giở trò vô sỉ.

Yến Tuy quét mắt nhìn hắn một cái, dắt Mạnh Đình vẫn không muốn nói gì, tiếp tục đi, liền cũng coi như ngầm thừa nhận để hắn đi theo.

"Bọn họ tiếp tục ép tớ, tớ liền tới nước Hạ với các cậu."

Hắn lẩm bẩm hai câu thật sự cũng không hoàn toàn là nói nhảm, hắn thật sự có tới ý nghĩ này, còn cô

gái vẫn còn ở trong khách sạn chờ hắn kia, gia đình bối cảnh tương đương với hắn, cô ta kiên quyết muốn quấn lấy, hắn trong khoảng thời gian ngắn là quăng không được, mà hắn lại không muốn thỏa hiệp, cưới một người mình không thích.

"Muốn tới thì tới, đừng lúc nào cũng nói suông." Yến Tuy đối với tình huống của hắn vẫn là biết một chút, hắn mấy hôm trước không ở nước F, đoán chừng cũng là trốn cô ta, cũng không muốn mới trở lại nước F, đã bị quấn lấy rồi.

"Bên này, bên này!" Hắn cười cười lại lập tức gào to lên, "Bên kia đường dành riêng cho người đi bộ có cái gì chơi vui chứ, chợ bán đồ cũ bên này mới vui, trước mắt chính là thời điểm náo nhiệt nhất."

Yến Tuy cước bộ ngừng lại, dắt Mạnh Đình đi theo Ngải Hi.

Chợ bán đồ cũ ở sau một cái hẻm nhỏ uốn lượn quanh co, bọn họ đi khoảng 20" mới tới, đây là dưới tình huống Ngải Hi đã quen đường.

Còn chưa đi đến, bọn họ đã nghe thấy thanh âm ồn ào náo nhiệt, tiếng rao hàng, khúc nhạc hòa âm, âm thanh vỗ tay tán thưởng, giống như người của thành phố đều chen chúc tới nơi này. Du khách giống như bọn họ cũng rất nhiều, tóm lại là một chỗ rất thú vị.

Yến Tuy nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình, thấy trên mặt cậu không có thần sắc khó chịu gì, anh mới dắt cậu tiếp tục đi.

Ngải Hi cơ hồ là nói lảm nhảm giống như Chân Hàm vậy, xì xồ các loại ngôn ngữ xen lẫn nói chung một chỗ, thỉnh thoảng Mạnh Đình còn có thể nghe hiểu một hai câu, nhưng chịu ảnh hưởng tâm tình của hắn, lòng hiếu kỳ của cậu cũng được câu dẫn.

Dọc theo đường đi sờ sờ nhìn nhìn, cũng cảm thấy rất thú vị.

"Phía trước đang làm cái gì vậy?"

Một vòng người đổ trên đường, khiến con đường vốn đã không rộng rãi lắm càng chen chúc hơn.

Yến Tuy và Ngải Hi cũng không coi là lùn, nhưng đó là ở trong nước, nước ngoài chiều cao 2 mét mốt cả tá, Ngải Hi làm tiên phong trước tiên chen tới bên trong nhìn, một lúc lâu mới thấy tăm hơi hắn.

"Người đi đường đang thi nhảy với dancer, so cool!"

Yến Tuy và Mạnh Đình còn chưa quyết định xong có nên đi xem hay không, người phía sau bọn họ đã chen lên trước, bọn họ cũng chỉ có thể thuận thế tiến lên.

Yến Tuy che chở, Mạnh Đình thật sự cũng không bị chen lấn tới quá lợi hại, rốt cục chen tới phía trước, cũng nhìn thấy cuộc thi nhảy náo nhiệt lại đặc sắc kia.

Mạnh Đình không biết nhảy là không thể nghi ngờ, thưởng thức cũng thưởng thức không được bao nhiêu, nhưng vỗ tay theo là không có vấn đề, trên mặt cậu không có bao nhiêu ý cười, nhưng bộ dáng vỗ tay muốn chân thành hơn nhiều.

Đột nhiên dancer qua đường kia trên tay có thêm một bông hồng đỏ, hắn khiêu vũ, đột nhiên liền tới trước mặt Mạnh Đình, không đợi Mạnh Đình phản ứng, hắn liền nhét hoa hồng vào trong tay cậu, một nụ hôn còn rơi vào trên mu bàn tay cậu, sau đó hắn liền xoay người tiếp tục quay trở lại nhảy.

Hành động của hắn hoàn toàn ngoài dự đoán của Mạnh Đình, nhưng phản ứng của người xung quanh, bao gồm cả Ngải Hi đều không cảm thấy sao cả, Yến Tuy nhìn bông hồng trên tay Mạnh Đình, rất muốn bảo cậu ném đi, nhưng rốt cuộc không mở miệng.

Mạnh Đình bất giác ngửi ngửi bông hồng, là bông hồng rất tươi sạch, cậu nhẹ nhàng xoay xoay, dancer kia còn bận rộn, cậu đợi trả lại hắn là được rồi.

Không khí bởi vì đột nhiên có tặng hoa lại náo nhiệt thêm hai phần, ánh mắt dancer kia thỉnh thoảng quét qua Mạnh Đình, rồi sau đó hắn liền chống lại tầm mắt cảnh cáo của Yến Tuy, hắn cười cười, sau đó cúi người một cái, cuộc thi nhảy này coi như kết thúc.

Về phần thắng bại, mọi người có cách nhìn của mọi người, không cần nói ra, cũng không cần cưỡng cầu.

Nhưng tản ra một cái, có người hướng bắc, có người hướng nam, trong lúc nhất thời chen chúc tới lợi hại hơn.

"Này, cậu tên gì?"

Mạnh Đình còn chưa kịp xoay người lại, người mới nhảy xong kia mồ hôi đầy người liền đi về phía cậu, Mạnh Đình nhìn hắn một cái, ném hoa hồng trở lại, "Tôi không cần hoa hồng của anh."

Cậu nói xong quay đầu lại, nhìn thấy hư hư thực thực bóng lưng Yến Tuy bị đẩy ra, cậu vội vàng chạy theo.

Dancer kia nhặt bông hồng rơi trên đất lên, biểu tình trên mặt rất mất mát, hắn lau mồ hôi, bất đắc dĩ cười một tiếng, thật vất vả nhất kiến chung tình, lại là đã có chủ rồi.

Hắn đợi đám người tản đi tới hơi thông thoáng chút mới rời đi, nhưng đi chưa được hai bước, hắn đã bị người ngăn lại.

"Anh nhìn thấy người lúc trước anh tặng hoa không?"

Ngải Hi túm lấy tay dancer trẻ tuổi kia, thần sắc sốt ruột, Yến Tuy bên người hắn hoàn toàn là mặt đen thui.

Anh ở phía trước muốn vì Mạnh Đình đẩy những người này ra, nhưng mới quay người lại, người vốn ở sau lưng anh đột nhiên không thấy bóng dáng đâu nữa, hai người lập tức xoay người lại tìm, nhìn thấy người này tự nhiên cũng không thể để cho cơ hội hỏi thăm.

Trên tay hắn còn đang cầm bông hồng vừa mới bị Mạnh Đình trả lại, tự nhiên không thể nói hắn chưa từng thấy.

Hắn nhìn Yến Tuy, khẽ nhíu chân mày, "Trả hoa cho tôi xong, liền vội vàng đi tìm anh."

"Sao cơ, em ấy đi lạc?"

Khẩu khí chất vấn này của anh nghe rất không thoải mái, nhưng trước mắt Yến Tuy lo lắng cho Mạnh Đình hơn, cũng không có tâm tư so đo với hắn, anh nhìn về phía Ngải Hi, "Cậu đi về hướng nam, tớ đi về hướng bắc, tùy thời điện thoại liên hệ."

"Đúng, điện thoại!" Ngải Hi vỗ đùi, mới tựa như nhớ tới.

Nhưng Yến Tuy lắc lắc đầu, "Em ấy không mang, di động để ở trong khách sạn sạc điện."

Yến Tuy hoàn toàn không nghĩ tới mình mang Mạnh Đình đi ra ngoài, sẽ xuất hiện tình huống để lạc mất, bằng không anh như thế nào cũng phải để cho Mạnh Đình mang theo điện thoại.

Trước mắt không phải lúc truy cứu trách nhiệm, anh và Ngải Hi gật gật đầu, liền tiếp tục đi tìm.

Nam nhân Mạnh Đình đi theo kia đi tới rất nhanh, cậu bị đẩy ra, lại mới miễn cưỡng đuổi theo, đi theo một chỗ rẽ, theo bản năng lui về phía sau 2 bước, người bị cậu đi theo kia xoay người lại, cảnh cáo nhìn Mạnh Đình một cái, sau đó mới tiếp tục đi

"Đây không phải Yến Tuy……" Mạnh Đình nói, đột nhiên xoay người, nhìn bốn phía, đường phố vẫn như cũ đông đúc không có cải thiện, bên trong tầm mắt ngoại trừ mấy người Hoa đặc biệt dễ thấy, cũng không có thân ảnh của Yến Tuy.

Cậu lại quay đầu nhìn về phía bóng lưng sắp biến mất kia lại cảm thấy quen mắt, không tiếp tục do dự, cậu lần nữa đi theo.

Chỉ bất quá lần này, cậu không tiếp tục theo sát rõ ràng, mà là cẩn thận đi theo phía sau hắn.

Nhưng trình độ cảnh giác cá nhân này, cũng vượt ngoài dự tính của Mạnh Đình, hắn đột nhiên xoay người, chống lại tầm mắt của Mạnh Đình, liền phát hiện cậu.

Hắn tựa vào trên tường một con hẻm chờ Mạnh Đình đến gần, hắn dám làm như thế là bởi vì hắn xác định bên cạnh Mạnh Đình không có ai khác, mà hắn đủ để thoát khỏi Mạnh Đình, thêm nữa chính là Mạnh Đình rõ ràng không có ác ý.

"Cậu sao lại đi theo tôi?"

"Tôi ban đầu nhận lầm người," Mạnh Đình cũng không đi tới quá gần, mặc dù cậu cảm thấy người trước mắt không chỉ có bóng lưng rất giống Yến Tuy, ngay cả bộ dáng cũng giống tới 7-8 phần, rất có thể chính là người mà Yến Tuy và bác Mạn Gia tìm mấy chục năm.

"Tôi tên là Mạnh Đình, tôi tháng 7 kết hôn với Yến Tuy, Yến Tuy ở Hải thành, anh biết anh ấy không?"

Người đàn ông kia đánh giá Mạnh Đình, thần sắc từ buông lỏng đến đề phòng, lại đến buông lỏng, trên mặt hắn râu ria một vòng, nhưng thoạt nhìn vẫn như cũ anh tuấn mà có vị đạo, tay hắn chỉ giật giật, tựa hồ có chút không quen trên tay không có điếu thuốc.

"Không biết."

Hắn nhìn Mạnh Đình không biết nhớ ra cái gì đó, cau mày, cũng không phải kiểu mặt nhăn do thiếu kiên nhẫn, "Đừng tiếp tục đi theo nữa."

Mạnh Đình nhìn hắn, chậm rãi gật đầu, "Được."

Mạnh Đình nghe lời như vậy có chút ngoài dự liệu của hắn, hắn lại nhìn cậu một cái, tiếp tục đi vào hẻm.

Mạnh Đình tiếp tục đứng ở hẻm một lúc lâu, cậu mới xoay người đi tìm Yến Tuy, cậu người đã lớn như vậy rồi, cũng không cảm giác mình đi lạc là chuyện có bao nhiêu nghiêm trọng, nhưng Yến Tuy và Ngải Hi đều sắp muốn phát điên rồi.

Sắc trời càng tối dần hơn lúc trước, hai người đều tính toán muốn báo cảnh sát.

45. Chương 45

Editor: pretty_bigbang

Beta: Minyi

"Là tớ không tốt, là tớ mang các cậu tới chợ bán đồ cũ……"

Ngải Hi xấu hổ sắp chôn vùi chính mình rồi, hắn nhìn ra được Yến Tuy thật sự lo lắng, hắn cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy sắc mặt của anh khó coi như vậy, thời gian Mạnh Đình mất tích càng lâu, tâm tình Yến Tuy tựa hồ càng khó khống chế.

"Trong khách sạn có thể phái đi ra, đều phái đi hết, đợi thêm nửa tiếng nữa, nếu như còn không tìm được, tớ liền gọi điện thoại cho anh tớ, người của ta không lạc được đâu."

Yến Tuy biết Mạnh Đình không phải là bé gái, nhưng cậu cũng không phải một chàng trai 18 tuổi bình thường, đặc thù của cậu cũng không cách nào nói cho Ngải Hi, tha hương nơi đất khách quê người, anh lại để lạc người như vậy, Yến Tuy hận không thể cho mình một đấm.

"Yến Tuy!"

Xa xa một thanh âm, Yến Tuy còn tưởng rằng là ảo giác của mình, anh quay người qua, Mạnh Đình ôm một bó hoa hồng trắng xuất hiện nơi cuối phố, vẫy tay với anh, mỉm cười với anh, còn từng bước đi tới.

Ánh mắt Yến Tuy nhanh chóng khóa trụ cậu lại, sau đó sải bước đi về phía trước, Mạnh Đình chớp chớp mắt, cước bộ tiến lên phía trước dừng lại, không lâu sao đó cả cậu cùng hoa cùng bị Yến Tuy ôm lấy, rất dùng sức mà ôm lấy.

"Yến Tuy……"

Lời của Mạnh Đình vừa ra khỏi miệng, đã bị người càng chặt hơn mà ghì ôm vào trong ngực, cậu đoán được Yến Tuy sẽ lo lắng, nhưng không nghĩ sẽ lo lắng như vậy.

Yến Tuy ôm cậu, cánh tay khẽ run, Mạnh Đình ngẩn người, sau đó buông lỏng thân thể mềm nhũn, tùy ý anh ôm, bó hoa trong ngực thật vất vả mới có cũng đành mặc kệ.

Cánh tay Yến Tuy tiếp tục xiết chặt, tựa hồ muốn ôm người hoà vào máu thịt của mình, ngoài cái này ra, anh một câu cũng không nói.

Trước khi không tìm được Mạnh Đình, anh vừa lo lắng lại vừa tức giận, ngay cả là Mạnh Đình, anh cũng muốn nhìn thấy người phải hảo hảo dạy dỗ một trận.

Đi lạc thì ở nguyên tại chỗ chờ anh, sao có thể theo người chạy loạn, vạn nhất gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ, vạn nhất…… Anh cũng không dám nghĩ cái vạn nhất này.

Nhưng thấy được người, trong chốc lát anh bị khuynh đảo mà đến nghĩ mà sợ cùng mất rồi lại có bao phủ, ngoại trừ ôm chặt lấy người, anh lời gì cũng không nói ra được.

"Yến Tuy, thật xin lỗi, em dọa sợ anh rồi."

Mạnh Đình thấp giọng nói, cọ cọ bên gáy Yến Tuy, sau đó lại ở trên khuôn mặt anh hôn hôn.

Yến Tuy ôm Mạnh Đình hồi lâu, mới buông người ra, anh cẩn thận đánh giá Mạnh Đình một lần, xác định cậu không bị thương, sau đó mới đen mặt, dắt người đi về phía khách sạn.

Lúc Yến Tuy đi ngang qua Ngải Hi, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó liền tiếp tục dắt đi vào.

Ngải Hi vẻ mặt cứng lại, cũng không biết hắn là nên đi theo, hay là không cần theo.

Mạnh Đình nhìn gò má Yến Tuy, lại muốn quay đầu lại nhìn Ngải Hi một chút, đáng tiếc còn chưa nhìn thấy mặt hắn, người cậu đã bị Yến Tuy kéo vào trong ngực, anh cởi áo vest trực tiếp bọc người lại, rồi sau đó ai cũng không thấy được.

Yến Tuy từ lúc tiến vào khách sạn tới lúc tiến vào thang máy, rồi tới đi vào trong phòng bọn họ, vẫn như cũ không nói chuyện với Mạnh Đình, tựa hồ cũng không có ý định nói gì với cậu.

Dần dần, Mạnh Đình cũng có chút hoảng rồi.

Cậu nghĩ tới Yến Tuy sẽ tức giận, lại không nghĩ tới anh sẽ tức giận như vậy, cậu nhìn nhìn hoa còn ôm trong tay, trong lòng có chút mất mác, cũng có chút sợ sệt.

Yến Tuy nhìn người trong ngực an an tĩnh tĩnh cổ họng hơi hơi nghẹn lại, cửa phòng vừa mới mở ra, anh lại ôm lấy người, so với cái ôm lúc trước lực còn muốn lớn hơn, bó hoa trên tay Mạnh Đình rơi trên mặt đất, tay duỗi duỗi ra, cuối cùng vẫn là lựa chọn ôm lại Yến Tuy, không quản nó nữa.

"Yến Tuy……"

Lời của cậu còn chưa nói xong, đã bị Yến Tuy nâng cằm, rồi sau đó hôn lên.

Nụ hôn của Yến Tuy bảy phần hung ác, hai phần tình dục, còn có một phần khắc chế, anh càn quét toàn bộ trong môi của Mạnh Đình, bộ dáng kia hung ác lại chấp nhất, cho Mạnh Đình một loại ảo giác mình sắp bị nuốt vào bụng vậy.

Lúc hô hấp của Mạnh Đình càng ngày càng loạn, Yến Tuy mới buông người ra, nhìn hai mắt Mạnh Đình, sau đó anh liền đem người ôm lấy đi vào trong phòng ngủ.

Tay Mạnh Đình ôm cổ Yến Tuy, trong thần sắc nhiều hơn chút suy tư, tựa hồ suy nghĩ mở miệng như thế nào, nhưng giữa lúc cậu đang suy nghĩ, cậu đã bị Yến Tuy ôm trở về phòng, phóng tới trên giường, sau đó nụ hôn của Yến Tuy lại áp xuống.

Từ trán một đường hôn tới cằm, lại từ gáy đi xuống, không thể nói là hung ác, nhưng cũng không thể nói là ôn nhu.

Mạnh Đình hơi thở gấp ôm lấy đầu Yến Tuy, túm túm tóc anh, vẫn như cũ không thể ngăn cản động tác kế tiếp của anh.

"Yến Tuy, anh tức giận, không nói chuyện với em sao?"

Mạnh Đình ngược lại không ngần ngại thân mật với Yến Tuy, nhưng anh tới bây giờ cũng không nói chuyện với cậu, khiến cậu khống chế không được có chút lo lắng.

"Anh lát nữa vẫn muốn nói chuyện với em mà, đúng không?"

Yến Tuy trả lời cậu chính là, ngậm điểm mẫn cảm trên người cậu, nhẹ nhàng mà cắn, còn có đầu lưỡi khiến Mạnh Đình run rẩy toàn thân, tay cậu nắm tóc Yến Tuy, khẽ xiết chặt, lại sợ nắm đau người, buông lỏng ra, muốn túm lấy cái chăn bên dưới, lại bị Yến Tuy bắt được.

Tay Mạnh Đình bị Yến Tuy nắm qua đỉnh đầu, loại trừng phạt khác thường này cũng không kết thúc, nhưng Yến Tuy rốt cục không cam lòng làm tổn thương người, anh dùng vuốt ve và hôn sâu đem Mạnh Đình từ đầu tới ngón chân đều xác nhận một lần, nhưng có một việc vẫn như cũ không có làm đến cùng.

Trong mắt Mạnh Đình nhiều hơn chút hơi nước, loại bộ dáng bị bắt nạt tàn nhẫn này, trái tim Yến Tuy nhuyễn a~ nhuyễn a~~, anh đưa tay muốn nhu mặt Mạnh Đình một cái, Mạnh Đình lại nghiêng mặt đi, sau đó túm chăn xê dịch, thoát ra khỏi lồng ngực Yến Tuy, rồi sau đó bọc mình lại.

Tay Yến Tuy cũng không thu hồi, u ám trong mắt anh so với lúc trước vừa mới nhìn thấy người, còn muốn ám trầm hơn chút, anh cho rằng Mạnh Đình cũng tức giận, xác thực, cậu nên tức giận.

Yến Tuy còn chưa kịp tự trách, trong chăn liền truyền đến âm thanh buồn buồn, "Anh không nói chuyện với em, em cũng không nói chuyện với anh."

Mạnh Đình nói lời này thật sự có chút thương tâm, nhưng mãnh liệt hơn vẫn là sợ hãi, cậu sợ Yến Tuy vĩnh viễn không nói chuyện với cậu.

Không lâu sau đó, cậu liền bị Yến Tuy ôm lấy, ôm tới trong ngực, ngữ khí không rõ ràng mà thấp giọng gọi cậu một câu, "Mạnh Đình……"

Yến Tuy mới gọi một câu, Mạnh Đình liền từ trong chăn chui ra, sau đó chặt chẽ mà ôm lấy cổ Yến Tuy, nhỏ giọng mà oán trách, "Em biết em sai rồi, anh có thể mắng em, đánh em cũng không sao cả, đừng không nói chuyện với em."

"Em rất khổ sở, cũng rất sợ hãi."

"Xin lỗi," Yến Tuy mở miệng, nhưng lại là nói lời xin lỗi, anh ôm người thật chặt vào trong ngực, cảm giác chân thực khi Mạnh Đình trở lại bên cạnh anh lúc này mới khiến lòng anh yên ổn lại, "Là anh không tốt."

Là anh để lạc mất người, lại đem tâm tình đổ lên Mạnh Đình, anh liền cả chăn lẫn người, ôm lấy, rồi sau đó vỗ lên lưng Mạnh Đình, anh một lần nữa thành khẩn nói, "Xin lỗi."

"Ừm," Mạnh Đình trả lời, sau đó tay ôm chặt lấy cổ Yến Tuy, lúc này mới buông ra một chút, "Sau này anh tiếp tục tức giận, cũng phải nói chuyện với em được không?"

"Được," Yến Tuy trả lời, lại rõ ràng Mạnh Đình vẫn như cũ không hiểu nỗi sợ của anh, không mở miệng với cậu, không phải là không muốn nói, mà là không mở miệng được, sợ nói ra lời gì đó khiến chính mình hối hận.

"Ừm, vậy anh không cần nói xin lỗi," Mạnh Đình cũng không muốn lúc nào cũng nghe Yến Tuy nói xin lỗi với cậu, cậu biết là cậu lúc trước không đúng.

"Em không phải cố ý."

Mạnh Đình dựa vào đầu vai Yến Tuy, mắt nhìn gò má Yến Tuy, cậu nói chuyện chậm một chút, mạch lạc lại coi như rõ ràng, "Em trả lại hoa cho người kia, sau đó liền đi tìm anh, quá nhiều người, em đi theo một lúc lâu mới phát hiện người kia không phải là anh."

"Nhưng hắn rất giống anh, ban đầu chỉ cảm thấy bóng lưng giống nhau, sau đó hắn quay mặt lại, em phát hiện diện mạo của hắn cũng giống anh."

Người kia ngoài miệng một vòng râu mép, vẻ mặt không kiềm chế được lại mang theo chút mùi vị chán chường, nhưng không thể phủ nhận, nam nhân như vậy đã không phải là dùng từ anh tuấn như vậy có thể hình dung, nhưng ở trong mắt Mạnh Đình, mấu chốt nhất là hắn rất giống Yến Tuy.

"Tuổi của hắn lớn hơn anh, em cảm thấy có thể là cha anh, em lại lặng lẽ đi theo sau."

Mạnh Đình vẫn như cũ nhìn phản ứng của Yến Tuy, lại phát hiện anh phản ứng gì cũng không có, thậm chí lực độ ôm cậu cũng không thay đổi, cậu dừng dừng một chút, cũng không hiểu Yến Tuy giờ phút này đang suy nghĩ gì, nhưng vẫn là tiếp tục nói.

“Cũng không bao lâu, em lại bị phát hiện…… em thật vô dụng.”

Mạnh Đình đem đối thoại của cậu và người đàn ông kia, thuật lại với Yến Tuy một lần, sau đó liền cùng anh trầm mặc.

Người kia rõ ràng chính là Yến Vũ, nhưng hắn lại nói hắn không biết Yến Tuy, Mạnh Đình vốn là không cảm thấy, hiện tại nhìn Yến Tuy trầm mặc, cậu liền cũng có chút thương tâm. Yến Tuy cũng không có sai, nhưng anh lại chịu đựng việc giận cá chém thớt này quá nhiều, còn là giận cá chém thớt đến từ những người thân thích nhất của anh.

Bọn họ không sai, nhưng Yến Tuy của cậu cũng không sai.

Yến Tuy đưa tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, hồi lâu mới nói, “Ông ấy không biết anh là bình thường.”

Chỉ sợ nếu như có thể ông ta sẽ không muốn anh tồn tại, bởi khi anh không tồn tại, ông và Hà Việt trong lúc đó cũng sẽ không tới loại tình huống đó, ông nhiều năm như vậy không liên lạc với trong nhà, một phần nguyên nhân cũng là bởi vì anh.

Bởi vì anh là do người đàn bà ông chán ghét nhất sinh ra, tình huống như thế, muốn không giận cá chém thớt cũng rất khó.

“Bất quá, vẫn là phải cảm ơn em.”

Yến Tuy nói nghiêng đầu hôn hôn mi tâm Mạnh Đình, thanh âm của anh cũng thấp hơn chút, “Ông ấy còn sống là tốt rồi.”

Đây không chỉ là hi vọng của anh, cũng là hi vọng của hai vị lão nhân đã mất, ông nội của Yến Tuy trước khi mất câu nói cuối cùng dặn dò anh chính là, “Đừng trách hắn.” Ban đầu anh cho rằng “hắn” kia là “nàng”, là Hà Uyển, hiện tại nhìn hẳn là Yến Vũ.

(Từ “hắn” và từ “nàng” phát âm giống nhau nhé)

Người đã chết giống như đèn đã tắt, Yến Tuy đương nhiên sẽ không muốn trách ai, đối với người sống mới nói tới trách hay không trách, hẳn là ông nội của anh cũng biết Yến Vũ còn sống, hoặc là ông từ trong đáy lòng tin tưởng hắn còn sống, mặc dù hắn không muốn trở về, không muốn gặp lại bất cứ ai có liên quan.

Đối với hôn nhân của cha mẹ Yến Tuy chưa từng cưỡng cầu, sau khi biết Hà Uyển không thích anh, anh đối với bà cũng chỉ là nhàn nhạt, vẫn duy trì thể diện nên có, sau đó chờ ngày mà bọn họ hoàn toàn đoạn tuyệt.

Đây là một loại cảm giác, từ lúc Hà Uyển bắt đầu có ý đồ khống chế anh, anh liền có cảm giác mãnh liệt,

bởi vì anh không thể nào sẽ là con rối trên tay bà ta, anh chỉ là đứa con bà ta sinh ra nhưng không thích, anh là người.

Chân Mạnh Đình cử động, từ trong chăn vươn ra, sau đó dùng cả tay cả chân ôm lấy Yến Tuy, cậu không biết có thể nói lời gì an ủi Yến Tuy, chỉ có thể dùng cái ôm để diễn tả tâm ý của cậu.

"Anh muốn cho người đi tìm sao?"

Hiện tại cách thời gian cậu nhìn thấy Yến Vũ mới một hai tiếng, Yến Vũ coi như rời khỏi nước F, động tác cũng sẽ không nhanh như vậy, Yến Tuy đi tìm nhất định có thể tìm được.

Nhưng Yến Tuy lại lắc đầu, "Tìm không được."

Yến Vũ biến mất sắp 28 năm, 28 năm này ông cũng không phải là sống uổng, bằng không Yến Mạn Gia sẽ không lật tung thủ đô nước F lên cũng không tìm được người, ông có lẽ chưa từng rời khỏi nước F, lại có lẽ quản chế của Yến Mạn Gia và Yến Tránh Bác, đối với ông mà nói một chút hữu dụng cũng không có.

Ông muốn tới nước F thì liền tới nước F, ông thủy chung đi lại tự nhiên. Nam nhân của Yến gia không phải là phế vật, ông nội của Yến Tuy thường xuyên nói với anh lời này, có lẽ ở trên người Yến Vũ cũng ứng nghiệm.

Mà anh muốn gặp ông, cũng không chỉ có con đường này đi tìm ông, còn có những cách khác, chẳng hạn biết rõ ông tại sao nhiều lần xuất hiện ở nước F, chẳng hạn biết rõ tình trạng hiện nay của Hà Việt, chẳng hạn tra ra mạnh mối chuyện năm đó……

Khi đó không cần anh đi tìm, Yến Vũ tự mình sẽ xuất hiện.

Đây cũng là cảm giác của anh, so với cùng Hà Uyển quyết liệt, còn cảm giác muốn cường liệt hơn.

Mạnh Đình lại trầm mặc chốc lát, sau đó cậu liền không tiếp tục chủ đề đối với Yến Tuy mà nói có chút trầm trọng, "Ông ấy không để cho em đi theo, em liền không đi theo, em trở lại tìm anh không được, nhìn thời gian một chút mới phát giác muộn rồi."

"Một cô bé nói cho em biết, nếu như nói xin lỗi, có món quà sẽ dễ dàng đạt được tha thứ hơn, em ở trong một cửa hàng nước hoa giúp đỡ ông chủ, hắn cho em tiền làm thù lao, em dùng tiền mua hoa."

Cậu là dùng bó hoa kia nhận lỗi với Yến Tuy, nhưng Yến Tuy kéo cậu trở lại, cũng không để ý nhiều tới bó hoa kia, bây giờ nó vẫn nằm ở trên sàn trong phòng khách.

Mạnh Đình cũng không phải là không có tiền, ngược lại vô luận là tiền lãi cổ phần Yến Tuy cho, hay là chút ít Mạnh gia cho kia, đủ cho cậu mua cả một cái cửa hàng, bất kể là cậu muốn mua cửa hàng nước hoa,

hay là tiệm bán hoa.

Nhưng Mạnh Đình cảm thấy cái này không giống, tiền tự cậu kiếm được mua hoa cho Yến Tuy, có càng có thành ý.

"Anh hình như không thích?"

Mạnh Đình buồn buồn hỏi, sau đó không cần Yến Tuy trả lời, tự cậu lại phấn chấn, "Sau này em cho anh tốt hơn."

Bó hoa kia mặc dù cậu dụng tâm chọn, nhưng hoa ở cửa hàng hoa có hạn, chính là chọn thêm nữa, cũng vẫn là không đủ đẹp. Yến Tuy không thích cũng là có đạo lý.

Tay Yến Tuy trượt tới bên gáy Mạnh Đình, để cậu và anh nhìn nhau, sau đó anh khẽ hướng lên trên, hôn hôn môi cậu, "Thích."

Anh vừa nãy liền chỉ nhìn thấy Mạnh Đình, căn bản không kịp để ý hoa trên tay cậu, cũng không biết là Mạnh Đình đặc biệt chọn tặng cho anh để nhận lỗi, anh còn tưởng rằng đó lại là người khác tặng cậu.

Tay Mạnh Đình ôm cổ anh, khẽ kéo xuống một chút, trán hai người kề sát vào nhau, lại một lát, Mạnh Đình mới cười nói, "Vậy thì tốt."

"Anh còn tức giận không?"

Mạnh Đình chóp mũi cọ cọ Yến Tuy, nhỏ giọng hỏi, cậu đây là lần đầu tiên nhìn Yến Tuy tức giận, còn là tức giận với cậu.

"Sợ?" Tay Yến Tuy ôm lấy người vẫn như cũ rất chắc chắn, chỉ để cho Mạnh Đình ở trong khuỷu tay nhích tới nhích lui, muốn rời khỏi cái ôm này tạm thời là không có khả năng.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, lại gật đầu.

"Em sợ anh giận em, sau này cũng không nói chuyện với em." Cậu cũng sợ Yến Tuy sẽ không cần cậu nữa.

Chuyện Mạnh Đình sợ nhất mặc dù không nói ra, Yến Tuy lại nhìn ra, anh nhẹ nhàng thở dài, nghiêng mặt đi, cọ cọ lên gò má cậu, ghé vào lỗ tai cậu trịnh trọng nói, "Sẽ không, anh sẽ cần em, vĩnh viễn đều cần em."

"Em ghi nhớ lời của anh, em sẽ vĩnh viễn nhớ," Mạnh Đình nói, sau đó tứ chi dùng sức, càng chặc hơn mà ôm lấy Yến Tuy.

"Được," Trên mặt Yến Tuy rốt cục hiện lên ý cười, tay ở trên lưng Mạnh Đình vỗ nhè nhẹ, anh vừa nãy quả thật có phản ứng hiềm nghi quá khích, nhưng mặc dù tới bây giờ tiếp tục hồi tưởng lại, loại sợ hãi tự trách vẫn như cũ mãnh liệt tới mức không thể xem nhẹ.

Mạnh Đình quan trọng đối với anh, rất quan trọng. Yến Tuy một lần nữa xác định điểm này.

Lại hồi lâu Mạnh Đình mới nhỏ giọng, không đúng lúc mà nói, "Em đói."

Ngải Hi sau khi Yến Tuy dắt người đi, vẫn do dự có nên xông vào phòng hay không, hắn chỉ sợ Yến Tuy lôi mấy chiêu vẫn dùng để đối phó với bọn họ ra đối phó với Mạnh Đình, nhưng đây là vợ của anh, như thế nào có thể dùng mấy chiêu giống như đối với mấy anh em da dày thịt béo bọn họ chứ.

Hắn ở ngoài phòng đi đi lại lại, sau đó cửa liền bị mở ra.

Yến Tuy dắt người đi ra ngoài, hơi thở hoàn toàn ổn định, mà Mạnh Đình nhìn cũng là bộ dáng lông tóc không tổn hao gì, trái tim hắn cuối cùng hơi hơi rớt trở lại.

Hắn giang tay ra đang muốn ôm chầm lấy Mạnh Đình, nhưng tay vừa mới mở, ánh mắt Yến Tuy liền lạnh xuống, hắn liền đem tay rút về.

"Mạnh Mạnh cậu đi đâu vậy? Tôi và Yến đều muốn điên rồi."

Mạnh Đình nhìn hắn, lại nhìn nhìn Yến Tuy, sau đó chân thành mà xin lỗi, "Thật xin lỗi, là tôi không tốt."

"Không không không, là tôi không tốt……"

Bọn họ vừa nói vừa đi tới phòng ăn, cuối cùng cũng không ra được kết luận ai không tốt hơn ai.

Bữa tối rất thịnh soạn, Ngải Hi sau khi thả tim trở lại trong bụng *(ý ở đây là bình tĩnh trở lại)*, lại hoạt bát, Yến Tuy không nói, Mạnh Đình thỉnh thoảng gật đầu cũng không ảnh hưởng tới hắn nói từ đầu đến đuôi. Cái giá phải trả, hắn bị Yến Tuy và Mạnh Đình hung hăng đút một bụng lương cẩu.

Chính là chăm sóc trẻ con, cũng không tỉ mỉ như Yến Tuy, bất cứ cái gì anh có thể làm, cũng không cần Mạnh Đình động tay, như thế hắn cũng rốt cục hiểu, lúc trước hắn là lo lắng vô ích, Yến Tuy như thế nào có thể sẽ động tay với Mạnh Đình.

Sau khi ăn cơm tối, vốn là sẽ đi dạo bờ sông, Ngải Hi cũng không đề nghị tới nữa, hôm nay ba người bọn họ ít nhiều cũng bị dọa sợ, Yến Tuy hiện tại nhìn khôi phục, nhưng khôi phục tới trình độ nào còn khó mà nói.

"Tài xế tùy thời chờ lệnh, các cậu muốn đi đâu, gọi điện thoại là được rồi, tớ liền không quấy rầy các cậu

nữa."

Ngải Hi cũng có chuyện hắn phiền lòng, Yến Tuy và Mạnh Đình bên này hắn trốn không được, tự nhiên vẫn phải tìm những chỗ khác để đi.

Tách ra ở thang máy trước cửa nhà hàng, Yến Tuy nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Đình, "Còn muốn đi ra ngoài một chút không?"

Mạnh Đình quan sát Yến Tuy, chần chờ chốc lát mới lắc lắc đầu. Thời gian trôi qua dài như vậy, cậu mới hơi hơi cảm thấy một chút sợ, sợ mình đi lạc, có thể vĩnh viễn cũng không gặp được Yến Tuy. Cho nên, cậu tạm thời cũng không muốn ra ngoài.

"Được, chúng ta trở về phòng."

Yến Tuy nhẹ nhàng sờ sờ má Mạnh Đình, sau đó liền dẫn cậu đi về phía thang máy.

Sau khi tắm xong, thời gian còn sớm, Mạnh Đình nằm nhoài bên cửa sổ nhìn ánh đèn từ vạn nhà của thành phố, ánh mắt cậu rất bình tĩnh, trái tim cũng rất bình tĩnh, Yến Tuy từ trong phòng tắm đi ra ngoài, liền cũng đi tới bên cửa sổ, ôm lấy cậu, trong bình tĩnh của Mạnh Đình chợt hơi có chút lăn tăn gợn sóng.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, một lát Mạnh Đình mới quay đầu lại nhìn Yến Tuy, "Chúng ta ngày mai về nhà sao?"

Mặc dù nước F rất vui, trang viên Tường Vi cậu cũng thích, nhưng cậu rõ ràng nơi này cũng không phải là nhà của bọn họ, nhà của bọn họ ở nơi bọn họ kết hôn, ở nước Hạ, ở Hải thành.

"Về nhà," Yến Tuy nói nghiêng đầu hôn hôn má Mạnh Đình, hai tay kéo một cái, để Mạnh Đình quay lại, hai người nhìn nhau, sau đó chậm rãi nhích tới gần, nụ hôn mềm mại lại mang theo chút hương vị gió đêm, kéo dài thật lâu thật lâu, hoàn toàn quên đi chính mình.

Môi tách ra, mắt Mạnh Đình còn chưa hoàn toàn mở ra, cậu lại bị Yến Tuy hôn, nụ hôn lần này không chỉ là ôn nhu, còn có chút tình dục khống chế không được, hai người vừa hôn, vừa đi về phía ghế salon, ngay cả thời gian trở về phòng đều luyến tiếc giữ lại.

"Đừng sợ, anh sẽ không làm em bị thương." Yến Tuy ở bên tai Mạnh Đình nói nhỏ, sau đó lại ngậm vành tai đã sớm đỏ rực của cậu, Mạnh Đình giống như con mèo mà kêu một tiếng, rặng mây đỏ trên mặt lại nhiều hơn chút.

"Yến Tuy…… Chúng ta không về phòng sao?"

"Không về," Yến Tuy xác định mà trả lời Mạnh Đình, nhẹ nhàng lật cậu lại, cúi đầu cắn hầu kết của cậu,

đầu lưỡi quét qua, nửa người Mạnh Đình đã mềm nhũn ra, mắt cậu hơi hơi mở to, tình dục quen thuộc lại vẫn không thể hoàn toàn thích ứng mãnh liệt mà đến.

Phản ứng theo bản năng của cậu là nhấc chân câu lấy eo Yến Tuy, lại cảm thấy không đúng, muốn thu lại, nhưng Yến Tuy đã đè chân cậu xuống, không cho thu lại, "Cứ như vậy, đừng cử động."

"Được, được……" Mạnh Đình trả lời, mắt khẽ nheo lại, trong tầm mắt sương mù là bộ dáng Yến Tuy động tình lại khắc chế, thần sắc của anh giống như lúc chạng vạng hôn khắp toàn thân cậu, chỉ là khi đó cậu không có tâm tình nhìn, trước mắt lại có.

Loại ý niệm muốn khiến anh cao hứng như đêm qua lại lần nữa hiện lên, tay cậu từ trên gối ghế salon dời đi, dời tới lồng ngực Yến Tuy, người cũng khẽ hướng lên trên, bắt chước lực độ và phương pháp anh hôn cậu, nghiêm túc hôn.

Mà Yến Tuy muốn nhắc nhở, lời anh bảo Mạnh Đình đừng cử động cũng nói không ra khỏi miệng nữa, anh đỡ người không để hai người từ trên ghế salon rớt xuống đất, anh vừa tiếp tục động tác trên tay anh, vừa nhẫn nại châm lửa Mạnh Đình không có chút nào tiết chế.

Mạnh Đình cũng chỉ hôn đến một nửa liền không còn khí lực nữa, cậu túm lấy tay Yến Tuy, liếm liếm đầu ngón tay anh, nụ hôn của cậu coi như là hoàn thành, nhưng phản ứng của Yến Tuy lại kịch liệt hơn lúc trước hai phần.

Đêm qua nháo quá mức khiến Mạnh Đình ngã bệnh, Yến Tuy lúc này cũng muốn tiếp tục giữ lại hai phần lý trí, nhưng Mạnh Đình trên loại chuyện này, chính là một tiểu yêu tinh không cần học cũng biết, mục đích là hoàn toàn muốn hút khô anh mà, anh nếu còn có thể nhẫn, anh liền uổng là nam nhân.

Anh trước tiên để Mạnh Đình dùng tay giúp anh giải quyết một lần, sau đó mới tiến vào nội dung chính, nhưng ngay cả như vậy, anh và Mạnh Đình đều cảm thấy muốn phát điên.

"Còn chưa…… được chưa? Em cảm thấy hẳn là được rồi……"

Mạnh Đình gục ở trên lưng ghế sa lon, ngón chân khẽ cuộn lên, toàn thân đều lộ ra màu phấn hồng nhàn nhạt, tay nhuyễn chân nhuyễn toàn thân cậu đều nhuyễn, đã bị kích thích ra ngoài mấy lần, nhưng Yến Tuy sau lưng cậu lại không có nửa điểm ngừng nghỉ.

"Nha~, hừm……"

Cậu thật vất vả nói ra một câu đầy đủ, ngay sau đó lại biến thành khẽ gọi hơi quái dị.

"Không cần nhịn, anh thích thanh âm của em."

Cánh tay Yến Tuy nhẹ nhàng ôm lấy, đỡ lấy thân thể Mạnh Đình lại muốn xiêu vẹo, ghé vào bên tai cậu nói như vậy.

"Yến Tuy……" Mạnh Đình nghiêng đầu gọi một câu, nhìn thấy màu đỏ trong mắt anh nhiều hơn chút, sau đó cậu lại tiếp tục gọi, "Yến Tuy, Yến Tuy……"

Mang theo chút ít khàn khàn, lại tràn đầy nhu tình không tự chủ khẽ gọi, nhất thời cực kỳ kích thích người.

Yến Tuy nghiêng đầu hôn lên môi Mạnh Đình, rốt cục phóng thích ra ngoài, trận này hao thời gian hao sức lực quá lâu cuối cùng kết thúc.

---

*Quà tặng đêm khuya của hai con người xinh đẹp ^^*

46. Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Yến Tuy ôm lấy Mạnh Đình một lát, anh lại một lần nữa hôn người, anh hôn tới khóe mắt Mạnh Đình bất giác tràn ra ánh nước, lại tiếp tục hôn đi xuống, mềm mại lại mang theo mùi vị trấn an, còn có một chút tình ý Yến Tuy không cách nào diễn tả bằng lời.

Mạnh Đình kỳ thực cũng không bài xích nụ hôn như vậy, cậu dựa vào lưng ghế salon, mặc anh hành động.

An ủi như vậy mãi tới lúc lúc Mạnh Đình từ trong vui thích cực hạn của thân thể phục hồi lại tinh thần, Yến Tuy mới dừng lại.

Ánh mắt Mạnh Đình dần dần có tiêu cự, vệt đỏ mới tản đi một chút lại lặng lẽ nổi lên, ánh mắt cậu nhìn thẳng vào Yến Tuy, tựa hồ muốn từ trên mặt anh xác định cái gì đó.

Yến Tuy rất thích ứng với ánh mắt không che giấu như vậy của Mạnh Đình, anh lại nghiêng đầu hôn lên môi cậu, sau đó đứng thẳng người, kéo qua quần áo ở một bên, bao lấy người, đi vào phòng.

Cửa sổ mở ra, gió đêm cũng dần dần lạnh, anh lăn qua lăn lại người, ở trong gió đêm cũng không thể quá lâu.

Tắm rửa bôi thuốc, sau đó dỗ người ngủ, Yến Tuy đều càng ngày càng thuần thục.

Mạnh Đình lúc nhắm mắt lại mơ mơ màng màng, cậu nhẹ giọng hỏi một câu, "Anh cao hứng sao?"

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình, đuôi lông mày khẽ khơi lên, sau đó nghiêng đầu ở trên trán cậu hôn một cái, "Cao hứng."

Cùng người trong lòng kết hợp thể xác và tinh thần, như thế nào mất hứng, nhất là Mạnh Đình đặc biệt phóng túng, cố ý muốn khiến anh cao hứng, bởi vì phần tâm ý này, anh tới bây giờ đều cảm thấy ấm áp vui vẻ, đáp án này là tuyệt đối khẳng định.

"Ừm," Mạnh Đình nhẹ nhàng trả lời, mặt mày nhu hòa hơn lúc nãy hai phần, cậu dùng thanh âm nhẹ nhàng hơn vừa rồi nói, "Em cũng cao hứng."

Yến Tuy không tiếp tục trả lời Mạnh Đình, nhưng anh lại bất giác ôm người càng chặt hơn chút.

Câu nói vui quá hóa buồn, cũng không phải không có đạo lý, lúc cao hứng như vậy, Yến Tuy đột nhiên nghĩ tới, anh cuộc đời này nếu không thể gặp được Mạnh Đình, anh làm sao bây giờ?

Cô quạnh lạnh lẽo giống như những năm tháng trước đây, cho dù luôn là như vậy, anh từng không cảm thấy không tốt.

Nhưng giờ đây để cho anh gặp được Mạnh Đình, chỉ sợ anh không thể tiếp tục cuộc sống trước đây nữa rồi.

Ý thức của Yến Tuy chậm rãi lâm vào trong hỗn độn, nhưng cũng có thứ gì đó đêm nay gieo trồng sâu ở trong lòng, nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, bừng bừng nở rộ.

Yến Tuy giữa chừng tỉnh lại mấy lần, sau khi xác định Mạnh Đình không phát sốt, anh mới tiếp tục ngủ.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm rèm mỏng chiếu vào phòng ngủ, dần dần cao lên, hai người còn tỉnh muộn hơn hôm qua, đồng hồ sinh học mấy chục năm dưỡng ra của Mạnh Đình, cứ như vậy bị Yến Tuy lôi kéo làm rối loạn.

Cậu mơ mơ màng màng mở mắt, cảm nhận đầu tiên là Yến Tuy đang nhẹ nhàng xoa bóp chân trái của cậu, cậu dừng lại một chút, sau đó cũng nhấc đùi phải lên cho anh, "Mỏi quá……"

Lời vừa ra khỏi miệng, cậu liền không lên tiếng nữa, thanh âm của cậu còn muốn kỳ quái hơn hôm qua.

Nhưng kỳ thật chỉ có một mình Mạnh Đình cảm thấy kỳ quái, thanh âm của cậu mang theo chút ý vị lười biếng mới tỉnh ngủ, ngữ điệu chậm rãi, kỳ thực cực kỳ câu người. Không phải là kỳ quái, là dễ nghe, là câu tới lòng người ngưa ngứa.

Yến Tuy cũng đặt chân phải của cậu vào trên đùi mình, sau đó xoa bóp cho cậu, Mạnh Đình chậm rãi ngồi dậy, khẽ nghiêng ở trên má Yến Tuy hôn hôn, coi như là phần thưởng cho Yến Tuy không ngại vất vả bóp chân.

Yến Tuy tiếp tục bóp chân Mạnh Đình, sau đó cũng nghiêng má bên kia của anh tới, khóe miệng Mạnh Đình câu lên nụ cười, tiếp tục nghiêng người, hôn một cái, lại hôn thêm cái nữa.

Buổi sáng này vẫn giống như thường ngày, ngọt ngọt ngào ngào lại cực kỳ giản dị.

Ăn xong bữa sáng, bọn họ ngồi xe tới cảnh đẹp gần đó, 4h chiều sẽ bay, thắng cảnh quá xa là không thể đi được.

Sau khi ăn cơm trưa xong, hai người trở lại khách sạn tiếp tục ngọt ngào, chờ thời gian không sai biệt lắm, mới lên đường đi tới sân bay.

Ngải Hi và Yến Minh Á chạy tới tiễn, bốn người ở sân bay nói chuyện không được bao lâu, Yến Tuy liền dẫn Mạnh Đình lên máy bay.

Yến Tuy không đặc biệt nói với Yến Tránh Bác chuyện Yến Vũ lại xuất hiện ở nước F, thậm chí cũng không gọi điện thoại phái người đi thăm dò ông, giống như anh cũng không biết chuyện Mạnh Đình vô tình gặp được ông.

Một chuyến hành trình tới nước F này bất quá thời gian chỉ có 7 ngày, nhưng chuyện xảy ra rất nhiều, hoặc là nói, chuyện để cho bọn họ phát hiện nhiều lắm, thân thế của Mạnh Đình, tung tích của Dư Mỹ Huyên, chân tướng con của bà ta không chết, cùng với xác định sống chết của Yến Vũ.

Máy bay tới Hải thành, ở nước F là 11h đêm, tại nước Hạ là 6h sáng, Triệu Binh và Vương Phong tới đón máy bay, Mạnh Đình ngồi vào trên xe một cái liền dựa vào trong ngực Yến Tuy ngủ thiếp đi, tới lúc dừng lại trước cửa sắt Yến trạch, cậu được Yến Tuy ôm trở lại căn phòng trên lầu, cũng không tỉnh dậy.

Yến Tuy muốn bồi Mạnh Đình ngủ, nhưng sự tình trên tay anh còn có một đống, sau khi anh xác định Mạnh Đình lại lần nữa ngủ say, Yến Tuy liền đứng dậy tới thư phòng, Vương Phong cũng mang tới rất nhiều văn kiện cho Yến Tuy xem, rất nhiều chuyện phải bàn giao với anh.

Mở máy tính ra họp video, hội nghị lớn hội nghị nhỏ luôn luôn kéo dài gần 3 tiếng, kết thúc hội nghị, hai người lại tiếp tục xử lý văn kiện chất đống, Yến Tuy đột nhiên xem thời gian một chút, "Trước hết ăn cơm trưa, 2h chiều chúng ta lại tiếp tục."

"Vâng," Vương Phong gật đầu, xem đồng hồ đeo tay một chút, sau đó lại không nhịn được nhìn nhiều hơn một cái, bây giờ mới 11 rưỡi a.

Hắn như thế nào cảm thấy ông chủ nhà hắn đi nước F một chuyến trở lại, đột nhiên nhân tính hóa hơn rất nhiều, trước kia lúc có nhiều việc, bọn họ 1-2 giờ trưa mới ăn cơm cũng có.

Nếu ở Yến trạch, phần lớn sẽ để cho bác Vương cô Vương đưa tới thư phòng, bọn họ vừa bàn chuyện, vừa ăn qua loa vài miếng, rồi sau đó lại tiếp tục. Này còn tới 2 tiếng rưỡi nha, có thể xử lý bao nhiêu chuyện a. (Hình như chỗ này tác giả nhầm, phải là bác Tiêu mới đúng)

Yến Tuy nói xong, đặt bút qua một bên, đứng dậy cùng Vương Phong cùng nhau ra khỏi thư phòng, Vương Phong trước tiên tới dưới lầu chờ cơm, Yến Tuy cùng người giúp việc đi ngang qua trước cửa trao đổi hai câu, sau đó lại trở về phòng, tất nhiên là anh muốn đi tìm Mạnh Đình.

Mạnh Đình ngủ thẳng tới 9h mới tỉnh, cậu ngẩn ra một lúc lâu, mới nhớ tới bọn họ đây là đã về nhà, cậu xuống lầu ăn điểm tâm, biết Yến Tuy và Vương Phong ở thư phòng, liền cũng không đi quấy rầy, cậu một tay ôm Mao Cầu, một tay dắt Đại Hoàng đi dạo một vòng trên sân cỏ, sau đó liền dắt bọn nó về phòng.

Đại Hoàng nằm bên chân cậu ngáy, Mao Cầu cuộn ở trên đùi cậu ngủ, Mạnh Đình chăm chú nhìn máy tính, con chuột chậm rãi chuyển động, đầy màn hình đều là tiếng Anh, còn là tài liệu tiếng Anh với thuật ngữ chuyên ngành đặc biệt nhiều.

Thí nghiệm kiếp trước của cậu thiếu chút nữa hoàn thành, còn thiếu một vài bước mấu chốt, lúc ấy chưa kịp hoàn thành, trước mắt cậu không chỉ muốn tiếp tục, còn có ý nghĩ nhiều hơn, cậu muốn mang phiên bản hoàn mỹ nhất cho Yến Tuy.

"Đang xem cái gì?" Yến Tuy tới phòng đã một lát rồi, nhưng Mạnh Đình chăm chú tới mức không nhận ra anh đi vào, anh cũng chỉ có thể tự tìm cảm giác tồn tại của mình.

Mạnh Đình nghe vậy thần sắc có chút dừng lại, sau đó mới nhìn về phía Yến Tuy, ánh mắt cậu khẽ dao động, giống như là cố lấy tất cả dũng khí cậu có thể có mà nói, "Yến Tuy, em muốn học lại, muốn thi đại học."

Cậu muốn có phòng thí nghiệm của mình, hoàn thành việc kiếp trước chưa hoàn thành, tặng tác phẩm hoàn mỹ nhất của cậu cho Yến Tuy.

Yến Tuy nghe vậy trong thần sắc không có bất kỳ kinh ngạc nào, thậm chí cũng không có dừng lại, anh nhẹ nhàng vỗ má Mạnh Đình, liền trả lời, "Được."

Không hỏi nguyên do, không truy cứu, anh liền muốn thỏa mãn tất cả yêu cầu của Mạnh Đình, huống chi, đây cũng coi như không phải yêu cầu gì cả.

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy ánh mắt khẽ cụp xuống, sau đó cậu kéo Yến Tuy lại, cằm khẽ nhếch, đôi môi cậu chạm vào Yến Tuy, cậu lại chủ động hôn người, không phải bởi vì cảm kích, mà là cậu muốn hôn anh, đơn giản thế thôi.

Yến Tuy nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của Mạnh Đình, lúc cậu muốn rời khỏi, anh chuyển bị động làm chủ động, lại kéo dài nụ hôn này, anh kéo người đang thở hổn hển ôm vào trong ngực, tiếu ý khóe mắt chân mày không cách nào che giấu.

"Giữa chúng ta chỉ quan tâm đến lẫn nhau, mà tương lai của chúng ta rất dài, vô luận em muốn làm gì, anh đều ủng hộ em." Đây là lời Yến Tuy nói với Mạnh Đình, nhưng cũng là lời hứa của anh, lời hứa anh sẽ cố gắng hết sức để thực hiện.

Mạnh Đình nghe vậy cọ cọ cổ Yến Tuy, đôi môi màu anh đào khẽ giật giật, cậu trả lời, "Vâng."

Ngoại trừ việc này ra, cậu không biết cậu còn có thể trả lời cái gì, cậu nghĩ cậu sẽ không hối hận với quyết định này.

Vương Phong ở dưới lầu đợi nửa tiếng, Yến Tuy mới dắt Mạnh Đình xuống.

Ăn cơm trưa xong, Yến Tuy lại trước tiên bồi Mạnh Đình tản bộ hơn nửa tiếng, rồi trở về phòng nán lại một tiếng, tới thư phòng vừa vặn đã là hai giờ chiều mà lúc trước anh đã nói với hắn.

Vương Phong rốt cục bừng tỉnh, sắp xếp thời gian như vậy, cũng không phải Yến Tuy đột nhiên nhân tính hóa, mà là trái tim của anh tặng cho người ta, thời gian cũng giống như vậy tặng ra ngoài rồi, đó là thời gian Yến Tuy tự nguyện để cho Mạnh Đình chiếm đi.

Trước khi Yến Tuy vào thư phòng, kỳ thực còn tìm bác Tiêu, bảo bác đi sắp xếp trường học cho Mạnh Đình học lại, cùng với chuyện giáo viên dạy thêm hè.

Bác Tiêu và cô Vương lúc này mới chợt hiểu, gia chủ phu nhân của bọn họ mới lớp 12 thôi.

Lúc ăn cơm tối, Mạnh Đình liền cầm toàn bộ sách vở bác Tiêu cho người mua về, còn có cả bài thi và tài liệu của cao trung danh giáo ở Hải thành, chật cứng hai cái thùng, Yến Tuy để người mang lên thư phòng của anh.

Mạnh Đình ánh mắt trông mong mà nhìn, cô Vương trìu mến mà gắp thêm cho cậu hai cái đùi gà, trong đầu đã bắt đầu suy nghĩ phải làm bồi bổ thân thể như thế nào cho gia chủ phu nhân của bọn họ học tập cực khổ.

Yến Tuy cũng gắp cà Mạnh Đình thích tới trong bát của cậu, "Ăn trước."

Mạnh Đình gật đầu một cái, thu hồi ánh mắt, sau đó chuyên tâm ăn cơm.

Sau khi tản bộ như thường lệ xong, cậu liền được Yến Tuy dẫn tới thư phòng, Mạnh Đình làm bài thi, Yến Tuy tiếp tục xử lý văn kiện.

Ánh mắt Yến Tuy thỉnh thoảng quét về phía Mạnh Đình, nhìn ngòi bút mực của cậu chuyển động, thần sắc cũng là bộ dáng chuyên chú, bất giác liền nhìn xuất thần vài lần, từ lúc bắt đầu Mạnh Đình ở trang viên Tường Vi chuyên tâm xếp hoa, anh liền phát hiện Mạnh Đình nghiêm túc, so với cậu thường ngày khiến người khác chú ý hơn.

Giống như là kim cương dưới ánh mặt trời đột nhiên khai quật, lấp lánh tỏa sáng, mê người mà chói mắt, đây mới là Mạnh Đình thực sự, mà anh chỉ may mắn khi viên kim cương này còn dính đầy bụi bặm chưa được lau đi, nhận được nó, đoạt lấy nó.

Mạnh Đình trước tiên làm xong tự nhiên tổng hợp, sau đó là số học, tiếp theo là tiếng Anh và ngữ văn, viết văn cậu không viết, từ 6h đến 10h, suốt 4 tiếng, ánh mắt cậu chưa từng rời khỏi cái bàn.

Mà Yến Tuy cũng rốt cục lĩnh hội một chút, cảm giác hoàn toàn bị lạnh nhạt.

Mạnh Đình để bút xuống, nghiêng đầu qua, liền chống lại tầm mắt nhìn cậu chăm chú của Yến Tuy, nhưng ngay sau đó cậu liền nhịn không được cười cười, "Ngoại trừ viết văn, em đều làm xong rồi."

Cậu trọng sinh tỉnh lại lâu như vậy, đều chưa từng nghiêm túc như tối nay.

Yến Tuy giơ giơ tay lên với cậu, Mạnh Đình cầm lấy bài thi của cậu, liền đi tới, cậu còn chưa đặt bài thi vào trên bàn trước người Yến Tuy, cả người cậu đã bị Yến Tuy kéo ngồi vào trên vị trí do anh cố ý hơi nghiêng người dịch qua.

Mạnh Đình kề sát trong khuỷu tay của Yến Tuy, sau đó nhìn Yến Tuy cầm lấy bút, bắt đầu phê sửa.

Yến Tuy sửa rất nhanh, chưa tới 20ph, anh đã sửa xong 4 phần bài thi rồi, trên mặt anh lộ ra chút ý cười, anh nhu nhu tóc Mạnh Đình, khích lệ nói, "Thi tới không tệ."

Mạnh Đình học lệch có chút nghiêm trọng, tự nhiên tổng hợp và số học dù có vài bước làm không đủ hoàn chỉnh, căn bản đúng hết, tuyệt đối hiếm thấy. Tiếng Anh của cậu cũng còn có thể, nhưng viết văn không được, đọc đề phân tích đều sai, nhìn chung thì Ngữ Văn là môn học kém nhất trong tất cdả các môn, tính luôn cả phần cơ bản cậu viết, thì cậu đạt tiêu chuẩn còn có chút khó khăn.

Nhưng cái này đối với Yến Tuy mà nói đã ngoài dự đoán rồi, cũng không chỉ là thành tích Mạnh Đình thi tốt nghiệp trung học, còn bởi vì cao trung phong bế Mạnh Đình ở không giống với cao trung bình thường,

nơi đó là đặc biệt âm thầm thiết lập cho thanh thiếu niên có vấn đề, ý nghĩa của giáo viên ở trường cũng không phải là muốn đề cao thành tích của bọn họ, là muốn cải chính phẩm hạnh của bọn họ, dứt bỏ nghiện net, khuynh hướng bạo lực, vân vân…

Ở nơi nào đã không ai sẽ quan tâm thành tích, hàng ngày học sinh là cần như thế nào để không bị phạt, hàng ngày của giáo viên là quản chế như thế nào những kẻ trong mắt bọn họ là phản nghịch cùng không thuốc nào cứu được, Mạnh Đình phải ở trong loại hoàn cảnh này học tập, Yến Tuy cũng không biết cậu làm được như thế nào.

Trong mắt Mạnh Đình lấp lánh trong suốt, đối với lời khen đột nhiên tới này, có chút không khỏi câu nệ, cậu cọ cọ tay Yến Tuy, sau đó quay đầu lại nằm bò trên bàn nhìn Yến Tuy nghiêm túc sửa bài thi cho cậu, chờ xem xong rồi, cậu lại quay đầu lại cười cười với Yến Tuy.

Yến Tuy của cậu không chỉ có đánh nhau lợi hại hơn cậu, học hành cũng lợi hại hơn cậu.

"Bình thường học hành như thế nào?"

Tay Yến Tuy ôm trụ eo Mạnh Đình, đặt cằm lên vai cậu, nhẹ giọng hỏi, trong mắt tràn ra chút đau lòng không chịu khống chế.

"Chính là đọc sách, làm bài thi, bài thi những người khác không muốn làm, em đều thu lại làm, từ từ liền biết."

Cái quá trình "từ từ" này kỳ thực cũng không ngắn, cũng không dễ dàng, nhưng cực khổ kia, lại không cách nào dùng từ để nói ra, Mạnh Đình kỳ thực rất may mắn về thời gian trọng sinh này, hoặc sớm hoặc muộn cậu đều không nguyện ý, ba năm kia cậu từng chịu đựng một lần…… nên nửa điểm cũng không muốn trải qua một lần nữa.

Nếu như trọng sinh sớm một chút, cậu có lẽ sẽ không muốn sống đi.

Thần sắc âm u trong mắt Mạnh Đình hơi hơi lóe sáng, cuối cùng lại không còn hình bóng nữa, cậu đẩy mấy bài thi kia ra xa chút, sau đó xoay người ôm lấy Yến Tuy, đây là như thế nào chứ, có người thích, có người đau, cậu vậy mà còn cảm thấy khó chịu.

Cậu hình như trở nên càng ngày càng kỳ quái, sự kỳ quái không bị khống chế.

Tay Yến Tuy có chút dừng lạ, mới xoa gáy Mạnh Đình, "Mệt sao?"

"Ừm." Mạnh Đình nhẹ nhàng trả lời, tay lại giơ lên ôm lấy cổ Yến Tuy, tựa vào bên gáy anh thanh âm buồn buồn mà nói, "Anh ôm em về phòng đi."

Yến Tuy nghe vậy nghiêng đầu hôn hôn tóc Mạnh Đình, không trả lời cái gì, trực tiếp ôm người đứng dậy trở về phòng, tất cả chuyện tắm táp rửa mặt, vẫn như cũ là Yến Tuy giúp Mạnh Đình, anh tiếp tục từ trong phòng tắm đi ra, cảm xúc trên người Mạnh Đình đã khôi phục bình thường.

Cậu ôm đầu gối tựa vào trên gối đầu, nhận ra anh trở lại, cậu lập tức kéo chăn ra.

Yến Tuy lên giường, Mạnh Đình liền tự mình nằm xuống dịch tới trong ngực anh.

Nụ hôn của Yến Tuy rơi vào trên môi Mạnh Đình, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon," Mạnh Đình hôn lại Yến Tuy một cái, sau đó liền ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Yến Tuy nhìn người chăm chú một lúc lâu, anh cũng mới nhắm mắt lại, nhưng hồi lâu anh cũng không thể ngủ, vừa nãy trong thư phòng Mạnh Đình cảm xúc rõ ràng không đúng, nhưng anh lại không tìm được nguyên nhân chân chính, lại không nỡ trực tiếp hỏi Mạnh Đình.

Hôm sau tỉnh lại, Mạnh Đình hoàn toàn khôi phục bình thường, sau khi cậu ăn sáng xong, Yến Tuy cùng cậu gặp giáo viên dạy thêm cho cậu, sau khi xem qua bài thi của Mạnh Đình, chỉ để lại giáo viên ngữ văn và giáo viên tiếng anh.

Khoa học tự nhiên của Mạnh Đình, mấy giáo viên kia đã không có gì dạy cậu nữa, Tiếng Anh và Ngữ Văn nhìn còn có phần nâng cao, nhưng Mạnh Đình đối với nhận thức hai môn này căn bản đã đạt tới khả năng cực hạn rồi.

Mấy giáo viên dự đoán, điểm Mạnh Đình sang năm thi được cùng điểm trước mắt này sẽ không có chênh lệch bao nhiêu.

Học thêm kỳ thực cũng không phải là cần thiết, chính là giáo viên tiếng Anh và giáo viên Ngữ văn cũng là thay phiên nhau cách ngày, chủ nhật không tới, giống như các giáo viên khác, giao bài tập cho Mạnh Đình, hoặc là bài thi là được rồi.

Cậu mỗi ngày lên lớp 2 tiếng, mỗi tuần đảm bảo hoàn thành hai bộ bài thi, còn lại thời gian vẫn như cũ tự do, hoặc dắt chó đi dạo, hoặc trêu chọc mèo, hoặc là cầm giấy tính toán vấn đề cậu phải giải quyết, từ lúc bọn họ tuần trăng mật tháng 7 trở lại, Mạnh Đình đều là trải qua như vậy.

Yến Tuy bận rộn ba ngày đầu tiên, liền cũng không bận như vậy nữa, anh mỗi ngày 8 giờ liền xuất phát từ nhà, 5 rưỡi đúng giờ trở về nhà, giáo viên tiếng Anh và giáo viên Ngữ văn chủ nhật không tới, Yến Tuy liền dẫn Mạnh Đình tới công ty, thỉnh thoảng tan việc sớm, còn dẫn cậu đi dạo trên phố một chút, mua chút đồ ăn ngon khao cậu.

Ngày hôm đó cũng là như thế, Yến Tuy bàn giao công việc trong tay cho cấp dưới, liền mang theo Mạnh Đình rời công ty sớm.

"Chúng ta đi đâu?" Mạnh Đình dắt tay Yến Tuy lắc lắc, ánh mắt khẽ nghiêng sang nhìn người, phong tình vô hạn mà không tự biết.

"Trước tiên đi mua đồ ăn ngon cho em." Yến Tuy kéo người lại gần một chút, sau đó nói nhỏ như vậy, người bên ngoài nhìn thấy, anh giống như nói lời ân ái đặc biệt du dương với Mạnh Đình, nói chung anh mỗi lần mang Mạnh Đình tới công ty, người trong trong ngoài ngoài đều phải nhìn bọn họ show rất nhiều lần.

Mạnh Đình nghe vậy mắt sáng rực lên, lập tức gật gật đầu, "Hạt dẻ rang đường (*) lần trước cũng rất ngon, chúng ta tiếp tục mua cái đó đi."

"Được." Yến Tuy nói trước tiên che đầu cho Mạnh Đình, để cậu ngồi lên xe, sau đó anh mới lên xe.

Nhưng bọn họ mới mua xong hạt dẻ rang đường, còn chưa quyết định hành trình kế tiếp, Yến Tuy liền nhận được một cú điện thoại.

"Được, chúng cháu sẽ đến."

Môi Mạnh Đình cử động, sau đó nhìn về phía Yến Tuy, cậu vẫn là rất có tự giác, "chúng cháu" của Yến Tuy cậu cho rằng chính là Yến Tuy và cậu.

"Bà ngoại anh thời gian trước bị bệnh, bệnh nặng mới khỏi lại vừa vặn sinh nhật, bà muốn chúng ta tới."

Yến Tuy lúc nói lời này, ngữ khí khá lãnh tĩnh, anh nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại dắt người về phía xe, "Chúng ta trở lại thăm bà một chút"

Qua nhiều năm như vậy sinh nhật của hai vị lão nhân gia, Yến Tuy không phải không đi qua, nhưng không chỉ có Hà Uyển bị cự tuyệt, anh cũng vậy, thậm chí lễ vật đưa tới đều bị trả về, lễ phép anh làm được, bên kia là phản ứng gì, cũng không ở trong suy tính của Yến Tuy.

Nhận được cú điện thoại này, Yến Tuy thật sự có chút ngoài ý muốn.

(*) Hạt dẻ rang đường

Con editor nhận ra từ ngày có con beta thì nó càng ngày cười lười thối thây luôn, edit nhanh chóng rồi toàn ỷ vào con beta T_T Nó tự cảm thấy tội lỗi quá T_T

47. Chương 47

Sau khi lên xe, Yến Tuy cũng có chút trầm mặc, anh đang suy nghĩ lão thái thái Hà gia tìm anh tới là có chuyện gì.

Dù sao cũng không thể nào là bởi vì bị một trận ốm đau, bà đột nhiên nghĩ thông suốt, nguyện ý tha thứ Hà Uyển, thuận tiện cũng tiếp nhận anh?

Một tia trào phúng chợt lóe lên trong mắt Yến Tuy, chưa kịp nghĩ thêm cái gì, trong miệng anh liền bị nhét một hạt dẻ rang đường đã bóc xong.

"Vừa ngọt vừa mềm, ăn rất ngon."

Mạnh Đình nói, lại vùi đầu tiếp tục bóc hạt dẻ, động tác của cậu rất chậm, vẻ mặt cũng rất là chuyên chú, giống như phải cần như thế, cậu mới có thể bóc xong hạt dẻ vậy. Sự thật cũng chính là như vậy, năng lực động thủ hàng ngày của cậu quả thực rất kém, ngay cả bóc hạt dẻ cũng không ngoại lệ.

Yến Tuy nhai nhai, Mạnh Đình cũng không nói sai, quả thực rất ngọt lại rất mềm, giống như cảm giác mà Mạnh Đình mang đến cho anh vậy.

Anh lấy túi hạt dẻ rang đường mà Mạnh Đình đang ôm trong ngực ra, dùng tốc độ bóc vỏ nhanh hơn Mạnh Đình 3-4 lần bóc xong một hạt, sau đó cũng đút cho cậu.

"Anh tới bóc." Yến Tuy nhìn Mạnh Đình dừng lại, nhai kỹ đồ ăn, anh hơi cúi đầu hôn lên đôi môi mang vị ngọt, nói như vậy.

Dư quang của Mạnh Đình không nhịn được muốn nghiêng mắt nhìn ghế ngồi đằng trước, đáng tiếc Yến Tuy dựa vào cậu quá gần, cậu ngoại trừ anh ra, ai cũng liếc không được.

"Vậy em bóc xong hạt này." Cậu nói cũng khẽ hướng lên trên, lại hôn lên môi Yến Tuy một cái, ánh mắt cong lên, mặt mày như hoạ bỗng tràn đầy quyến rũ, trong nháy mắt liền mê hoặc mắt người.

Yến Tuy rất là nhẫn nại, mới nhịn được xúc động tiếp tục đè người ra hôn.

Mạnh Đình đem hạt dẻ đã bóc xong trong tay, vẫn như cũ đút cho Yến Tuy, sau đó lại muốn một hạt, tiếp tục vừa chậm vừa nghiêm túc bóc, đồng thời cậu cũng được Yến Tuy đút rất nhiều.

Một túi lớn hạt dẻ rang đường vơi đi một nửa, Yến Tuy nhìn ngoài cửa sổ một chút, cuộn miệng túi lại, đặt vào trong cái tủ trên xe, "Giữ lại buổi tối ăn."

"Vâng," Mạnh Đình trả lời, cậu đã đủ thỏa mãn rồi, Yến Tuy bóc cho cậu, cậu mới có thể loáng một cái ăn tới nhiều như vậy, nếu không tự cậu rất lâu mới có thể ăn được một hạt, cảm giác này đặc biệt tốt, Yến Tuy bóc cho cậu, lại càng tốt hơn.

Yến Tuy lại từ trong tủ lấy ra khăn ướt, tự mình lau tay, sau đó lại nắm tay Mạnh Đình lau sạch sẽ cho cậu, cuối cùng giơ cằm Mạnh Đình lên, cọ cọ môi cậu.

Mạnh Đình chớp chớp mà nhìn, đã hoàn toàn thích ứng loại chiếu cố cẩn thận này của Yến Tuy, đồng thời, cậu cũng ghi nhớ những chiếu cố này ở trong lòng, cậu thích Yến Tuy, càng ngày càng thích nhiều hơn.

Triệu Binh lái xe ngồi trước giống như thích ứng loại show ân ái không tiết chế này của Yến Tuy và Mạnh Đình, cũng không thể nói là show, hai người kia chỉ cần ở cùng nhau, chính là không nói lời này, bầu không khí giống như thế kia lại ngọt ngào, đây là biểu lộ rất là tự nhiên, đã tiện sát* không ít người nha.

*(*Tiện sát: bị làm cho ghen tỵ ước ao tới muốn chết vậy đó)*

Xe hơi dừng lại trước nhà cũ Hà thị, Yến Tuy xuống xe trước, sau đó dắt Mạnh Đình đi ra, trong cửa sắt cũng đi ra một nam nhân âu phục giày da, hắn tên là Hà Trinh, nhỏ hơn Hà Việt 2 tuổi, lớn hơn Hà Uyển

2 tuổi, năm nay 45 tuổi, cũng đã qua hơn nửa đời người, nhưng thoạt nhìn lại khá trẻ tuổi.

Hắn nhìn thấy Yến Tuy, trên mặt hiện lên nụ cười, không một tia khách khí, "Yến Tuy tới rồi, đây là Mạnh Đình đi."

"Cậu hai." Yến Tuy gọi hắn, nghiêng đầu nói nhỏ mấy câu với Mạnh Đình.

Mạnh Đình cũng theo đó chào người, "Cậu hai."

Hà Trinh nghe vậy thần sắc có chút dừng lại, đối với "Nhị"* này giống như có nghi ngờ, nhưng lại không cách nào phản bác, chính là mấy năm đó Hà Việt đi lạc, hắn cũng là Nhị thiếu gia trong nhà, điểm này chưa từng thay đổi, những năm này cũng là như thế.

*(*Cậu hai là Nhị cữu…)*

"Mẹ ta muốn nhìn các cháu một chút, đi theo ta đi."

Yến Tuy gật gật đầu, dắt Mạnh Đình đi theo hắn. Những năm này hai nhà quan hệ lãnh đạm, Yến Tuy vai vế kém Hà Trinh, hai người gặp nhau cũng không nhiều, lúc này tự nhiên cũng không có đề tài gì có thể bắt chuyện.

Hôm nay là mừng thọ 70 tuổi của lão thái thái Hà gia, người lui tới tặng quà tham dự tiệc rất nhiều, một đường đi qua, tự nhiên có người nhận ra Yến Tuy và Mạnh Đình, sau khi chào hỏi, quay đầu thì thầm nói nhỏ cũng rất nhiều.

Hà Trinh cũng không mang Yến Tuy và Mạnh Đình đi tới đại sảnh mời tiệc khách, mà là vòng qua đại sảnh, sau đó đi tới trong một tiểu biệt viện của chủ trạch, Hà lão thái thái và Hà lão gia tử mấy năm nay đều ở đây, ngược lại cùng thói quen giống Mạnh lão gia tử, đối với thanh tĩnh có yêu cầu đặc biệt.

Bọn họ đi vào trong một phòng trà, sau khi Hà Trinh cho người giúp việc dâng trà cho Yến Tuy và Mạnh Đình, hắn liền rời đi trước, tiếp đó không lâu, hắn liền đỡ Hà lão thái thái tiến vào.

Lão nhân đã sáu bảy mươi tuổi, đương nhiên không thể đòi hỏi bà còn sở hữu vẻ đẹp mỹ lệ như lúc còn trẻ, thời gian vô tình ai cũng không thể ngoại lệ, nhưng có thứ mà thời gian không cách nào xóa đi được.

Lão thái thái Tô gia trên người là ưu nhã, Hà lão thái thái chính là rất dịu dàng, dùng cái tên "Uyển" cho con gái của bà, chính là niềm kỳ vọng với Hà Uyển, chỉ là hành động từ trước đến nay của Hà Uyển hoàn toàn khác xa với "Uyển"* này, nói là châm chọc cũng không phải là quá đáng.

(Uyển trong tên Hà Uyển nghĩ là dịu dàng, nhu mì, khéo léo)*

Bà nhìn Yến Tuy một cái, ngay lập tức liền hai mắt đẫm lệ, Hà Trinh đỡ bà ngồi xuống, đều có thể nhìn ra tay bà không ngừng run rẩy.

"Mẹ, ngài bệnh vừa khỏi, đừng kích động như thế."

Hà Trinh nói xong lại nhìn Yến Tuy và Mạnh Đình một cái, "Yến Tuy không phải là tới thăm ngài sao?"

Lời này của hắn giống như là Yến Tuy những năm này cự tuyệt lui tới với bọn họ vậy, nhưng sự thật chân chính hoàn toàn ngược lại.

Hà lão thái thái lại chậm chạp thở vài hơi, mới dần dần tỉnh táo lại, bà phất phất tay, "Con trước tiên đi ra ngoài, ta cùng…… Yến Tuy nói một lát."

Hà Trinh thần sắc hơi hơi ngừng lại, lại hơi do dự, mới cất bước đi ra phòng trà.

"Bà ngoại," Yến Tuy gọi bà một câu, anh đối với Hà Uyển cũng có thể gọi mẹ, người bên này tự nhiên cũng không việc gì ngại, mấy xưng hô này cũng không thể đại biểu cái gì, điểm này không chỉ anh biết, Hà Uyển cùng lão nhân trước mắt trong lòng cũng hẳn là rõ ràng.

"Bà ngoại," Mạnh Đình cũng gọi theo, ánh mắt cậu không nhìn bên trong phòng nhiều lắm, lúc gọi người nhìn Hà lão thái thái, gọi xong rồi, cậu liền thấp con ngươi nhìn tay Yến Tuy và cậu nắm lấy nhau.

Cậu có thể cảm giác được, Yến Tuy cũng không mong đợi gặp mặt với lão nhân trước mắt lắm.

"Ân" Hà lão thái thái đáp lại, tâm tình lại hơi có chút phập phồng, tầm mắt bà quét quanh bốn phía, nhìn về phía người giúp việc trong phòng trà, "Đóng cửa sổ, ngươi cũng đi ra ngoài."

"Dạ," Người giúp việc trả lời liền làm theo.

Hà lão thái thái rốt cuộc muốn nói gì, Hà Trinh nghe không được, người giúp việc nghe không được, thậm chí còn sợ bị người đi nghe lén.

"Ngài tìm cháu có chuyện gì?"

Lúc người giúp việc đóng cửa lại, Yến Tuy mở miệng trước, trước khi gặp được Mạnh Đình, tình cảm của Yến Tuy là càng ngày càng lạnh nhạt, duy chỉ có hai trưởng bối đã qua đời có thể khiến anh ngoại lệ, Yến Tuy không cảm thấy mình có cần thiết đi biểu diễn tiết mục hiếu thuận gì đó, tha thứ cho nhau gì gì đó, trước kia là vậy, hiện tại cũng vẫn là thế.

Anh nghĩ người trước mắt cũng sẽ không cần, bà mặc dù kích động, mặc dù khổ sở, cũng không phải vì

anh, anh nhìn ra được, liếc mắt một cái liền nhìn ra được, giả vờ biểu lộ, cùng chân chính biểu lộ ra mãi mãi vẫn khác nhau.

Có lẽ tình cảm của anh càng ngày càng lạnh nhạt, cũng có mấy phần liên quan đến ánh mắt nhìn người này của anh, Mạnh Đình là ngoại lệ tới bây giờ mới có.

Hà lão thái thái cả đời này nói một cách thật sự không suôn sẻ, 19 tuổi lập gia đình, 20 tuổi sinh con, nhưng con mới 10 tuổi, bà đã để lạc nó, nỗi đau mất con vẫn luôn bám theo bà hơn 20 năm, thật vất vả nhận con về, con trai và con gái lại cùng thích một người.

Một đứa là con trai bà trong lòng có hổ thẹn, một đứa là con gái bà cưng chiều từ nhỏ đến lớn, bà giúp đứa nào đều không được, phát triển sau này lại càng ngoài dự liệu của bà, con trai đã chết, con gái chưa cưới đã sinh con, mẹ và con trai thì âm dương cách biệt, mẹ cùng con gái lại ân đoạn nghĩa tuyệt (*)……

(Hà Việt đã chết nên mẹ con xa cách nhau, Hà Uyển làm bậy nên mẹ con cắt đứt quan hệ)

Bà cứ nghĩ rằng bi kịch này sẽ theo nàng xuống đáy mồ, nhưng trước đây không lâu, bà lại phát hiện có thể chuyển biến nó tốt hơn.

"Yến Tuy, cậu cả của cháu có thể…… không, không phải là có thể, nó còn sống."

Bà nói trong đôi mắt ngập tràn nước mắt nén không rơi, rốt cục lăn xuống, bởi vì Yến Tuy và Mạnh Đình là ngồi đối diện bà, nếu không bà sẽ muốn nắm lấy tay anh, để cho anh hiểu được loại tâm tình kích động tới khó mà nói thành lời này.

Người đã chết còn sống, đối với người đầu bạc là một sự an ủi vô cùng to lớn.*

*(*kiểu như là kẻ đầu bạc phải tiễn người đầu xanh nhưng rồi phát hiện người đầu xanh chưa chết vậy.)*

Nhưng mà, Yến Tuy trên mặt không có lộ ra bất cứ cảm xúc gì, bất ngờ hoặc là đã biết rõ đều không có, giống như anh một chút cũng không biết mối quan hệ của Hà Việt và anh, cùng với cha đẻ Yến Vũ của anh.

"Ngài như thế nào phát hiện?" Lời Yến Tuy hỏi ra giống như lãnh tĩnh, nửa điểm không có bị nhiễm tâm tình của Hà lão thái thái.

"Nó đã trở về, trước đây không lâu nó trở lại thắp nhang cho cha nuôi mẹ nuôi của nó."

Hà lão thái thái lúc trước quả thật bị bệnh, cộng thêm quanh năm tích tụ trong lòng, rất nhiều người đều cảm thấy bà có thể đại nạn đã tới, ngay cả chính bà cũng cảm thấy như vậy.

Bệnh của bà hơi hơi tốt hơn, liền bảo tài xế chở bà đi nhìn xung quanh, tâm huyết dâng trào, bà tới nhà cha mẹ nuôi của Hà Việt, bà không có chìa khóa không thể đi vào, đi vòng lại tới nghĩa trang của bọn họ, lại nghe thấy quản lý đang dẫn đường cho bà nói, mấy hôm trước cũng có người tới thăm bọn họ.

"Là một người đàn ông chân không tốt, có người ôm hắn tới." Như vậy mới khiến cho nhân viên quản lý kia khắc sâu ấn tượng hơn chút.

Hà lão thái thái lập tức nghe rõ ràng, trực tiếp kích động hôn mê hơn nửa tiếng, bà mới tỉnh lại, trạng thái tinh thần cả người bà liền đều thay đổi.

Bà lại cẩn thận hỏi nhân viên quản lý, mặc dù hắn nói vẫn như cũ có chút mơ hồ, nhưng bà cơ hồ theo bản năng liền khẳng định, người chân không tốt kia chính là Hà Việt, chính là đứa con lớn Hà Việt bà từng để lạc sau đó nhận về lại chạy trốn rồi "chết" đi.

"Yến Tuy, bà ngoại muốn cầu xin cháu, xin cháu giúp bà ngoài tìm nó, xin cháu giúp bà ngoại xác định một chút," Hà lão thái thái thu lại nước mắt, khẩn cầu mà nhìn Yến Tuy, sau đó bà lại dời tầm mắt về phía Mạnh Đình, "Đình Đình, cháu bảo Yến Tuy giúp bà ngoại một chút, bà ngoại van cháu."

"Nhưng là…… Tại sao lại là Yến Tuy chứ?"

Đúng vậy a, tại sao là Yến Tuy, Hà lão thái thái có chồng có người nhà, Hà thị cũng không kém, tại sao bà gạt mọi người, liền muốn để cho Yến Tuy đi điều tra chứ? Là cố kỵ cái gì, hay là cho rằng Yến Tuy của cậu cái gì cũng không biết, liền khi dễ anh như vậy?

Mạnh Đình trực tiếp hỏi ra vấn đề cậu cảm thấy kinh ngạc lớn nhất, cậu đã nói mình cũng không có lòng đồng cảm gì cả, sự thật tựa hồ cũng là như vậy, một lão nhân lớn tuổi như vậy, khóc lóc cầu xin, cậu không tiếp thu nổi, còn hỏi bà vì cái gì là bọn họ?

Nhưng Mạnh Đình cảm thấy cậu nên hỏi, chính là Yến Tuy không hỏi, cậu cũng muốn hỏi.

Yến Tuy trước kia không biết quan hệ của Hà Việt và Yến Vũ, nhưng Hà lão thái thái lại biết hết, nhưng tình cảnh khó xử của Yến Tuy cũng không có bất kỳ thay đổi nào, anh đi điều tra có nghĩa là anh phải đối mặt với Hà Việt, đối mặt với Yến Vũ, đối mặt với lửa hận cùng lửa giận của bọn họ.

Những thứ này đối với Yến Tuy mà nói, cho tới bây giờ đều cực kỳ vô lý, nhưng anh lại phải chịu đựng giận chó đánh mèo như một chuyện đương nhiên.

Hà lão thái thái chớp mắt không thể nói gì, nhưng bà chính là cho rằng Yến Tuy nguyện ý giúp bà, "Bà ngoại cho tới bây giờ chưa từng cầu xin cháu, Yến Tuy, cháu giúp bà ngoại tra một chút, cháu giúp bà ngoại mang người trở về, ta là mẹ của nó, nơi này là nhà của nó a."

"Người chưa từng cầu xin Yến Tuy có rất nhiều nha……" Mạnh Đình lại lẩm bẩm một câu, bọn họ rất gần,

cậu ngay cả hạ thấp âm lượng xuống thì Hà lão thái thái và Yến Tuy vẫn nghe thấy được, Hà lão thái thái bảo Yến Tuy mang theo Mạnh Đình, tuyệt đối cùng hiệu quả trong dự đoán của bà hoàn toàn đi ngược lại.

Mạnh Đình mặc dù là "vợ" mới vào cửa, nhưng cậu đối với Hà Uyển thờ ơ, đối với Hà lão thái thái cũng không cảm thấy cần thiết đi lấy lòng, cậu và Yến Tuy kết hôn, tự nhiên sẽ đối tốt với Yến Tuy, những người này đều đối với Yến Tuy không tốt, cậu không chút nào cảm thấy cậu cần khiến cho các bà ấy yêu thích gì đó với cậu.

Yến Tuy nắm tay Mạnh Đình thật chặt, ánh mắt Mạnh Đình quét về phía Yến Tuy, không tiếp tục nói cái gì nữa.

"Yến gia không nợ Hà gia, Hà Uyển có lẽ mắc nợ ai cái gì, chính là cháu không nợ," Yến Tuy thần sắc không thay đổi, cũng không có bất kỳ lộ vẻ xúc động nào, Hà lão thái thái cảm giác mình đáng thương, cùng anh và Mạnh Đình bên người anh cũng chưa từng được vận mệnh quan tâm.

Bọn họ đều là một mình đi ra khỏi quãng thời gian đen tối nhất của cuộc đời, sau đó mới gặp được nhau, cho nên anh thương Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng thương anh.

(Min: thật sự nguyên tác là "đau lòng" nhưng ta lại thích "thương" của editor hơn nên giữ nguyên nhé!)

"Ngài như thế nào lại cảm thấy cháu có thể khiến y trở lại?" Trào phúng trong mắt Yến Tuy không tiếp tục che giấu nữa, thanh âm của anh lại thấp xuống, "Nếu như là cháu, cháu sẽ không muốn trở lại."

Hà lão thái thái cảm thấy năm đó bà không ra tay, là vì không muốn có lỗi với ai cả, nhưng bà không ra tay chính là bà đối với Hà Uyển che chở, "Ngài năm đó hẳn phải kéo Hà Uyển đi phá thai, mà không phải để cho bà ta sinh ra cháu."

Lúc Yến Tuy nói tên Hà Uyển, giống như ngữ khí lúc anh gọi bà ta là mẹ, liền hơi cảm giác được không đúng, cũng phát hiện được sự lạnh lùng, là hoàn toàn lạnh lùng đối với mẹ ruột của anh.

Anh hiện tại là đang giễu cợt quyết định năm đó của bà ngoại anh, cảm thấy bà nên dẫn mẹ anh đi phá thai, từ khi mới ra đời, anh cũng đã chối bỏ sự tồn tại của chính mình.

"Cháu tồn tại, chính là bằng chứng các người năm đó quay lưng lại với Hà Việt, cho nên y sẽ không trở về Hà gia."

Bà là mẹ của y có ích lợi gì, nơi này đã từng là nhà của y, thì có ích lợi gì, phản bội chính là phản bội, sai lầm chính là sai lầm, hết thảy đều xảy ra, "sai lầm" cũng đều trưởng thành lập gia đình rồi, hiện tại muốn đền bù có phần quá muộn rồi.

Yến Tuy sắc bén như vậy, lại tuyệt tình như vậy, điều này hiển nhiên cũng ngoài dự đoán của Hà lão thái thái, bà kinh ngạc nhìn, tựa hồ muốn từ trên mặt trong mắt Yến Tuy nhìn ra cái gì đó.

Nhưng là không có, bà cái gì cũng nhìn không ra.

Tính tình Yến Tuy không giống Hà Uyển, không giống Yến Vũ, thậm chí không giống hai người đã từng là bạn cũ của bà…Có lẽ dù phân tích ra anh giống ai cũng vô dụng, đây chính là Yến Tuy bà hiện tại phải đối mặt, lãnh tĩnh lý trí tới gần như vô tình.

"Ngài không tìm Hà Trinh…… A, xem ra ngài cũng không tính là quá hồ đồ," Lời của Yến Tuy tới đây liền không nói thêm nữa, Yến gia giáo dục con gái không tốt, Hà gia cũng vậy, Hà Việt bọn họ chưa từng giáo dục, Hà Trinh và Hà Uyển rõ ràng đều là sản phẩm thất bại.

Cầu khẩn trên mặt Hà lão thái thái dần dần nhạt đi, vốn là kích động tới cơ hồ muốn ngất đi cũng đã biến mất, ánh mắt bà nhìn sang, ẩn chứa vài tia u tối.

"Ngài phải sống thật tốt, tiếp tục sống ngài mới có thể biết…… kết cục cuối cùng là cái gì?"

Yến Tuy nói liền dắt Mạnh Đình đứng dậy, anh khẽ gật đầu về phía Hà lão thái thái, liền kéo eo Mạnh Đình qua, ra khỏi phòng trà này, càng không đi về phía phòng khách của Hà gia, bọn họ ra khỏi cửa sắt, trực tiếp lên xe nhà mình, rồi sau đó rời đi.

"Yến Tuy, trong phòng vừa nãy còn có người, em ngửi thấy được mùi khói thuốc."

Mặc dù có hương trà che dấu, nhưng Mạnh Đình vẫn là ngửi thấy được mùi thuốc lá cậu không quá thích.

"Vậy hẳn là ông ngoại." Trong mắt Yến Tuy vẫn như cũ không có bất ngờ nào, vẻ suy tư trong mắt anh giảm đi, nghiêng người kéo Mạnh Đình tới trong ngực ôm lấy, Mạnh Đình giữ gìn tâm ý của anh, khiến trong lòng cảm thấy rất ấm áp, mặc dù ở nơi anh không thích lắm, anh cũng cảm thấy rất ấm áp.

Mạnh Đình cũng không biết có thể nói cái gì, cậu ôm ngược lại Yến Tuy, khẽ vuốt sống lưng nổi lên của anh.

"Bà ngoại biết, ông ngoại chưa hẳn không biết." Câu nói cuối cùng kia của Yến Tuy coi như là cảnh cáo cho bà, anh không phải quân bài trong tay Hà Uyển, liền cũng không thể là của bà.

Anh không tìm Yến Vũ, tự nhiên cũng sẽ không đi tìm Hà Việt, Hà gia đã sớm mất đi đứa con trai này rồi, người ở Yến gia chân chính hi vọng bọn họ trở lại, cũng đều đã mất, đối với Yến Tuy, chỉ cần xác định bọn họ đều còn sống, còn sống tới không tệ vậy thì được rồi.

"Chân bị thương……"

Yến Vũ kiện toàn, như vậy có chân bị thương chính là Hà Việt, Yến Vũ thường xuyên xuất hiện ở nước F, đoán chừng cũng có liên quan tới việc này.

Trở lại Yến trạch sắc trời đã hoàn toàn tối, Yến Tuy và Mạnh Đình ăn cơm xong, đi tản bộ, vẫn là như cũ tới thư phòng, Yến Tuy xem văn kiện của anh, Mạnh Đình làm bài thi của cậu, bất quá tối nay Mạnh Đình rõ ràng có chút không yên lòng.

Cậu làm bài thi một lát liền muốn nhìn Yến Tuy một chút, thật vất vả làm xong, cậu liền lấy hạt dẻ rang đường ra bắt đầu bóc, bóc được khoảng 20 hạt, cậu liền đưa tới phía Yến Tuy.

"Anh ăn." Yến Tuy nhìn hạt dẻ được bóc hết sức sạch sẽ trong đĩa trên bàn, lại nhìn đầu ngón tay Mạnh Đình bởi vì bóc hạt dẻ mà trở nên dinh dính.

Mạnh Đình cho rằng Yến Tuy nhìn tay cậu là muốn cậu đút, lập tức kẹp một hạt đưa tới bên mép anh, lúc Mạnh Đình cảm thấy tâm tình không tốt, ăn nhiều liền trở nên tốt hơn, cậu không xác định Yến Tuy có thể như thế hay không, nhưng cậu hi vọng tâm tình anh có thể tốt.

Yến Tuy cúi đầu cắn, ăn xong một hạt, Mạnh Đình lập tức lại đút lên, tới khi ăn hết chỗ hạt cậu bóc, Mạnh Đình mới hài lòng gật đầu.

Mạnh Đình xoay người lại tựa hồ còn muốn đi bóc, lại bị Yến Tuy ôm eo.

"Chúng ta hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, hạt dẻ mai ăn tiếp."

"Vâng," Mạnh Đình trả lời, nhưng trong lòng vẫn là than thở, Yến Tuy của cậu ăn hạt dẻ, tâm tình vẫn không tốt, đều bị ảnh hưởng tới muốn đi ngủ để tốt hơn, cậu nghĩ lại bổ sung một câu, "Em bồi anh."

Yến Tuy rất thích sự nghiêm túc này của Mạnh Đình, đặc biệt là lúc cậu dùng nó trên người anh.

Trở lại phòng, Yến Tuy trực tiếp kéo Mạnh Đình tới phòng tắm, Mạnh Đình nhìn nhìn tay mình, cũng cảm thấy nhất định phải trước tiên tới phòng tắm.

"Anh thật lợi hại, bóc hạt dẻ cũng không dính móng tay, em thì không được." Mạnh Đình nhìn móng tay mình thoạt nhìn rất bẩn, thần sắc vừa là than thở, vừa là xấu hổ, bất quá, cậu vẫn là rất cao hứng có thể tự mình ra tay bóc hạt dẻ cho Yến Tuy ăn.

Yến Tuy rút khăn lông qua, lau sạch tay Mạnh Đình, lại tiến lên một bước, ôm lấy người, "Không sao, hạt dẻ em bóc ngọt hơn anh bóc."

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, thần sắc nghi ngờ hai phần, cậu dường như không có cố ý đi lựa chọn những hạt có mùi hương đặc biệt, bởi vì những thứ đó cũng không có mùi hương vì đặc biệt, chỉ có ăn ngọt hơn mềm hơn mà thôi.

Tay Yến Tuy đè lại gáy Mạnh Đình, hôn lên, lại bảo vệ sau ót cậu, đặt người lên vách tường trong phòng

tắm tiếp tục hôn.

Mạnh Đình thoáng sửng sốt, liền cũng đáp lại nụ hôn của Yến Tuy, cậu hiện tại sẽ không vừa hôn, đã phải điều chỉnh hô hấp, thở hổn hển, cậu đại khái là được luyện tập ra.

Hai người càng hôn càng sâu, quần áo trên người liền cũng càng ít.

Ánh đèn trong phòng tắm rất sáng, đủ để Yến Tuy nhìn người trước mắt càng rõ hơn, tóc hơi xoăn, khuôn mặt như vẽ, má đỏ bừng, còn có đôi môi bị anh hôn tới hồng nhuận mang theo chút ánh nước.

Không chỉ là khuôn mặt đẹp, Mạnh Đình chạy bộ sáng sớm không ngừng, gần đây lại đang học bơi lội và đấu kiếm, tứ chi thon dài, da thịt cân xứng, người vốn đã trắng, mấy ngày nay dinh dưỡng lại tốt hơn, chạm vào như noãn ngọc, Mạnh Đình của anh vẫn còn trưởng thành, hơn nữa chỉ sẽ càng ngày càng đẹp.

"Anh mệt mỏi sao? Nếu không…… em tới?"

Mi mắt thật dài của Mạnh Đình nhấc lên, con ngươi màu nâu đen rực rỡ như bảo thạch, trái tim Yến Tuy bỗng nhiên lại rớt một nhịp, anh lấn thân lên phía trên, thanh âm bởi vì nhẫn nại lại thêm vài phần khàn khàn, anh ghé vào bên tai Mạnh Đình nói nhỏ, giống như dây đàn gẩy loạn tâm tình người nghe.

"Anh sẽ không mệt, em thật sự không biết sao?"

Nhịp tim Mạnh Đình bởi vì thanh âm của Yến Tuy, cũng bởi vì anh sáp tới gần mà tăng nhanh, đầu vốn đã không rõ ràng lắm liền cũng theo đó hỗn loạn thêm vài phần.

Mà Yến Tuy cũng không có thời gian chờ cậu rõ ràng, anh hôn lấy vành tai Mạnh Đình, ôm lấy người tới vòi sen, tiếng nước chảy chậm, còn kèm theo có tiếng kêu trầm thấp của Mạnh Đình, thở khẽ của Yến Tuy, cùng thanh âm va chạm của thân thể không thể che dấu.

Thời gian gần một tháng, thân thể Mạnh Đình dần dần thích ứng với Yến Tuy, phù hợp của thân thể, thân thiết của tâm hồn, đại khái để cuộc sống vợ chồng hài hòa nhất cũng chỉ cần như thế.

Nước xối trên đầu không tính là lớn, nhưng cũng xối tới Mạnh Đình mở mắt không ra, cậu một tay đỡ vách tường, một tay cầm lấy tay Yến Tuy đặt ở trên bụng cậu, cả người cậu lại thêm chút hồng nhạt, càng lúc càng trở nên nhạy cảm.

Vô luận là nước xối xuống, hay là nụ hôn của Yến Tuy rơi vào trên lưng cậu đều cảm thụ tới vô cùng rõ ràng, càng không cần phải nói đến những chỗ nhạy cảm.

"Yến Tuy…… Em biết rồi……" Cậu biết Yến Tuy cũng sẽ không dễ dàng mệt mỏi như vậy.

Nhưng tựa hồ cậu lúc này hiểu rõ câu nói ý tại ngôn ngoại* kia, đã muộn, cậu hai chân hư phù, tựa hồ muốn đứng không vững nữa.

*(*ý tứ không nằm trên mặt chữ)*

"Vậy tay anh trước tiên buông ra." Mạnh Đình kéo tay Yến Tuy đang đặt trước người cậu mà sờ soạng, không kéo được, càng không dám dùng lực.

"Ngoan, một lát liền tốt rồi."

Yến Tuy há mồm cắn cắn thịt mềm bên gáy Mạnh Đình, lưu lại dấu răng nhàn nhạt, lại tiếp tục khẽ liếm.

Nhưng lời của đàn ông không thể quá tin, nhất là đàn ông lúc làm loại chuyện như vậy, một lát của Yến Tuy cùng một lát mà Mạnh Đình nghĩ tới, hiển nhiên không phải một chuyện.

Hồi lâu sau, Yến Tuy hai tay nắm trụ Mạnh Đình, hai người đồng thời đạt tới cực hạn vui thích.

Nhưng đêm dài đằng đẵng, lúc trước trở về phòng Yến Tuy vẫn như cũ không đủ thỏa mãn, anh mang theo Mạnh Đình đổi chỗ hoan ái, trong bồn tắm tiếp tục tới một lần, còn thuận tiện tắm rửa sạch sẽ, tiết kiệm thời gian anh qua lại ôm người lăn qua lăn lại, cũng bớt đi thời gian bọn họ tắm riêng.

Mạnh Đình trần truồng nằm trên giường, kéo chăn che tới cổ, sau đó nhìn Yến Tuy tiếp tục bận rộn vì cậu, bôi thuốc, bóp chân, hôn cậu.

"Em không phải có chút vô dụng……" Thể lực của cậu rõ ràng không tồi, nhưng tới cuối cùng đều phải để Yến Tuy bận trước bận sau vì cậu.

Yến Tuy nghe vậy chống lại tầm mắt Mạnh Đình, anh tiếp tục bóp chân cậu, sau đó cúi đầu trực tiếp hôn hôn trên đùi Mạnh Đình.

"Hữu dụng."

Lập trường bất đồng căn bản không nói tới hữu dụng vô dụng, nhưng Yến Tuy có thể xác định Mạnh Đình hữu dụng, mỗi lần đều "hữu dụng" tới mức khiến anh muốn ngừng mà không được.

Trên người Yến Tuy tùy ý khoác khăn tắm, bộ vị trần trụi phơi bày ra, cũng có dấu vết cậu lưu lại, Mạnh Đình nhìn mấy chỗ kia, má lại hồng hồng, bất quá so với ngượng ngùng trước đó không nhiều như vậy, cậu chính là cảm thấy Yến Tuy như vậy đẹp mắt, đẹp tới mức khiến cậu muốn đỏ mặt.

"Anh thật đẹp nha."

Cậu không chỉ cảm thấy, còn trực tiếp nói cho Yến Tuy.

Yến Tuy nhét chân Mạnh Đình trở lại chăn, cảm giác dục vọng mới được an ủi của mình, có xu thế tiếp tục tới một lần nữa.

"Em thích anh, mỗi ngày đều rất thích nha."

Mạnh Đình nói xong liền giơ chân mình lên, đặt trên người Yến Tuy, tay cũng hất hất chăn, nhìn về phía Yến Tuy, gấp gáp mà nói, "Anh mau nằm vào cùng em."

Hầu kết Yến Tuy trên dưới lăn lăn, "Được."

Trời ơi Hà Nội nóng tới phát rồ, ta định mai mới đăng cơ mà nóng quá ngủ không được nên đăng luôn cho có việc để làm =.=

48. Chương 48

Editor: pretty_bigbang

Beta: Minyi

Yến Tuy nằm vào trong chăn, Mạnh Đình rất tự nhiên liền sáp bên gáy anh, chân trái cũng gác trên đùi anh.

Mạnh Đình rất thích tứ chi tiếp xúc như vậy, thỉnh thoảng anh mặc quần ngủ, chân Mạnh Đình sẽ không tự chủ mà cọ cọ, ống quần anh nhất định bị cọ tới vén cao, quần áo trên người anh cũng như vậy.

Yến Tuy cũng không bài xích tiếp xúc như vậy, sau khi phát hiện sở thích này của Mạnh Đình, anh cũng rất tự giác để hai người đều ngủ trần.

Đem cái người ấm ấm áp áp ôm vào trong ngực, loại cảm giác yên bình này rất dễ khiến người ta mê muội, anh như vậy, anh muốn Mạnh Đình cũng như vậy.

Một đêm ngủ ngon, hai người ôm nhau ngủ thẳng tới trời sáng, thân thể Mạnh Đình hồi phục rất nhanh, ngày hôm sau như thường lệ chạy bộ, lúc Yến Tuy chạy cùng cậu, Đại Hoàng cũng chạy theo phía sau bọn họ.

Một tiếng sau hai người trở lại, lên lầu tắm rửa thay quần áo, xuống lầu, cô Vương mang theo người cũng đã chuẩn bị đầy bàn điểm tâm, kiểu Trung kiểu Tây đều có, phân lượng còn rất đầy đủ, Mạnh Đình chỉ có ăn quá no, sẽ không có không đủ ăn.

"Anh ngày nào cũng rất vất vả, anh cũng uống."

Mạnh Đình rót một ly sữa tươi cho Yến Tuy, đặt vào tay phải của anh, sau đó liền nói như vậy.

Yến Tuy không thể nói kén ăn, nhưng đối với sản phẩm từ sữa cũng không thể nói là thích, trước 18 tuổi vì tăng chiều cao, mỗi ngày đều không quên uống hai ly sữa tươi, nhưng sau khi xác định chiều cao của mình không sai biệt lắm tới giới hạn, anh cũng không uống nữa.

Mạnh Đình từng nghe cô Vương nhắc tới một lần, liền cũng ghi nhớ.

Yến Tuy của cậu mặc dù không cần phát triển cơ thể nữa, nhưng giá trị dinh dưỡng của sữa tươi vẫn là rất cao, Yến Tuy ngày nào cũng khổ cực như vậy, nhất định phải uống mới được. Đương nhiên, nếu như anh ấy đối với sữa tươi giống như cậu đối với thuốc tây, cậu tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng anh.

Yến Tuy bưng sữa tươi lên, trên mặt không một chút hỉ nộ, sau đó một ngụm, uống hết.

Mạnh Đình nhìn cầm khăn ăn qua lau miệng cho Yến Tuy, lại sáp tới bên tai anh thấp giọng nói, "Anh ngoan nha."

Trong mắt Yến Tuy ngay sau đó lộ ra một chút ý cười, anh cầm tay của Mạnh Đình còn chưa rời khỏi khóe miệng anh, liền cứ như vậy nhẹ nhàng hôn hôn.

Mạnh Đình từ từ thu tay lại, sau đó vùi đầu ăn cái gì đó, lại một lát trôi qua, khuôn mặt cậu mới dần dần đỏ, cung phản xạ lúc dài lúc ngắn thật sự quá đáng yêu.

Yến Tuy để ly xuống, loại kích động muốn đem người tới công ty mỗi buổi sáng đều sẽ có này lại tới nữa rồi, trước mắt Mạnh Đình vẫn ở nhà, một tháng sau tới trường học, anh có lẽ sẽ phải tới trường cướp người?

Mạnh Đình lúc uống nốt chỗ cháo còn dư lại trong bát, phía cửa phòng khách thanh âm cao gót liên tiếp đạp trên đá cẩm thạch liền truyền tới, Yến Tuy vẫn như cũ ngồi không đứng dậy, Mạnh Đình nhìn Yến Tuy một cái, liền vẫn là vùi đầu tiếp tục húp cháo, ánh mắt ngay cả ở phía cửa đều không dời.

Yến Mạn Gia cách một ngày bọn họ xuất ngoại liền dọn tới biệt thự bờ biển của Yến thị, mỗi tối thứ 6 sẽ trở về ăn cơm, lúc khác thì sẽ không tới, chính là tới cũng sẽ nói trước với bác Tiêu cô Vương, Chân Hàm sớm đã về với bệnh viện thú cưng của y, mà y cũng không đi giày cao gót.

Như vậy vào thứ hai mà tới đây, lại đi giày cao gót, khí thế muốn giẫm thủng sàn nhà, cũng chỉ có mẹ Hà

Uyển của Yến Tuy.

Mạnh Đình cũng có thể trong thời gian ngắn như vậy đoán ra là ai tới, càng không cần phải nói Yến Tuy, anh không chỉ biết là Hà Uyển, anh còn biết bà ta vì sao đến, vì sao mà tức giận.

Hà Uyển một thân quần dài màu xanh nhạt, tay cầm một cái túi xách màu trắng, tóc vén lên, trang dung tinh xảo vừa mức, hiển thị rõ ràng khí chất "dịu dàng" (*) bà ta muốn, nhưng loại cảm giác dịu dàng này tại lúc bà ta đem túi xách của mình, ném tới trong chén cháo lớn trên bàn ăn, liền nửa điểm cũng không còn sót lại.

((*) trong từ dịu dàng ( ) có từ "uyển" trong tên Hà Uyển)

Đây không phải hành động phu nhân đại gia sẽ có, ngay cả thôn nữ hương dã chỉ sợ cũng sẽ không như thế, các nàng ấy không nỡ lãng phí lương thực.

"Yến Tuy, con thật sự là quá tốt nhỉ, con mang theo nó đi chọc tức mẹ ta bị bệnh!"

Hà Uyển giận đến cả người đều run rẩy, ngón trỏ thẳng tắp chỉ vào Yến Tuy, bà ta là vì khí lực nhỏ, bằng không túi xách kia đoán chừng là muốn đập người, đương nhiên, bà ta vẫn không dám đập Yến Tuy, hướng muốn tới, rõ ràng là muốn đập Mạnh Đình.

Mạnh Đình nhìn túi xách bị che kín hơn phân nửa, cháo thịt còn sót lại một tầng ở đáy bát, mà cậu còn chưa kịp múc, tức giận.

"Mẹ!" Mạnh Đình túm túm tay Yến Tuy, sau đó ngước mắt nhìn Hà Uyển, sắc mặt và ánh mắt đều lạnh lùng.

"Tao không phải mẹ mày!" Mỗi lần nghe Mạnh Đình gọi bà ta là mẹ, Hà Uyển đều nghẹn một bụng khí, còn là khí không thể phát tác.

"Nha, vậy ngài sớm nói a, không cần gọi mẹ, thật sự là quá tốt," Mạnh Đình nói ra lời chân thực trong lòng, nhưng cũng chỉ là cố ý muốn chọc tức Hà Uyển, "Ngài tới nhà, để thừa cơm không nói, bây giờ còn lãng phí thức ăn, bà ngoại ông ngoại chính là dạy ngài như vậy?"

"Nếu không phải vậy, đó chính là chính bản thân ngài học không giỏi."

Mạnh Đình cũng thật sự nghĩ không ra, Hà Uyển sao có thể có thói quen lãng phí đồ ăn tồi tệ như vậy, nhưng bà ta rốt cục chiếm thân phận trưởng bối, Mạnh Đình thở phì phò, nhưng cũng chỉ tới điểm là dừng (*), cậu bưng bát cháo lên múc, cùng với túi sách, đều đặt lên mặt đất.

((*) câu này nghĩa là lúc nói chuyện chỉ là nhẹ nhàng chạm tới đề tài, mà không nói kỹ, nhưng cũng đủ để

đối phương sáng tỏ ý đồ.)

"Đại Hoàng."

Cậu gọi một câu, Đại Hoàng nằm bên ghế salon nghe tiếng lập tức chạy tới.

"Ăn đi, chúng ta không thể lãng phí."

Đại Hoàng rất nghe lời, đầu lưỡi thật dài liếm một cái, dăm ba miếng liền liếm sạch cháo trong bát thậm chỉ cả trên túi xách.

Hà Uyển giận càng thêm giận, bị chọc tức tới cả người run rẩy, bà ta chỉ vào Yến Tuy thiếu chút nữa đều chỉ nhầm chỗ.

"Con liền để nó chọc tức ta như vậy?"

Yến Tuy một lần nữa nắm tay Mạnh Đình trong lòng bàn tay, sau đó nhàn nhạt mà nhìn lại Hà Uyển, "Mạnh Đình có nói sai cái gì sao?"

Không cần Hà Uyển trả lời, Yến Tuy liền tự mình trả lời, "Em ấy nói không sai."

Kiêu ngạo tự phụ còn không có gia giáo, bà ta ngoại trừ sinh ra rất tốt, đâu có nửa điểm giáo dưỡng với bà ta, đâu có làm ra nửa điểm hành động phù hợp là mẹ của một người.

"Về phần…… bà ngoại," Hai chữ này chuyển chuyển trong cổ họng Yến Tuy, mang theo vài tia suy nghĩ cùng mùi vị châm chọc, "Ngài là tận mắt nhìn thấy bà bệnh nguy kịch? Hay là cậu hai nói cho ngài……"

"Ngài không trước tiên tới bệnh viện, không tới Hà gia hỏi tình huống, chạy tới nơi này chất vấn…… Ngài hình như cũng không phải đặc biệt quan tâm bà ngoại mà." Ánh mắt Mạnh Đình quét Hà Uyển một cái, theo lời Yến Tuy nói, cậu chỉ cảm thấy tức giận phẫn nộ của Hà Uyển, lại không cảm giác được lo lắng khổ sở.

Nhưng thật sự quan tâm người sinh bệnh, không phải là trước tiên nghĩ tới đi xem một chút, đi bồi một chút sao, Hà Uyển chạy tới nơi này tìm bọn cậu phiền phức, thật là kỳ quái, huống chi, hôm qua bọn họ trước khi đi Hà lão thái thái rõ ràng rất tốt, chính là ngã bệnh cũng không liên quan tới bọn họ.

Ánh mắt Yến Tuy rơi xuống trên người Mạnh Đình, một tay khác giơ lên, nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Em nói rất đúng."

Mạnh Đình mắt sáng rực lên, loại cảm giác tức giận giảm đi một chút, cậu cọ cọ tay Yến Tuy, mềm mại

nói, “Anh không bị chọc tức là tốt rồi.”

“Sẽ không.” Yến Tuy nói thanh âm cũng ôn nhu hơn chút, tay anh từ trên tóc Mạnh Đình dời xuống, lại sờ sờ khuôn mặt cậu, “Em cũng đừng tức giận.”

“Vâng,” Mạnh Đình gật gật đầu, cằm hơi hơi giương lên chút, lại không thèm nhìn Hà Uyển nữa, không nhìn liền sẽ không tức giận.

Hà Uyển cơ hồ bị bọn họ chọc tức tới trước mắt chóng váng, bà ta tiện tay cầm lên một thứ trong tay, tựa hồ lại muốn làm loạn, thanh âm Yến Tuy lại truyền tới.

“Tiễn Hà nữ sĩ ra ngoài, sau này không có lệnh của ta, không cho bà ấy tiến vào nhà cũ!”

“Cái…… cái gì!” Thanh âm Hà Uyển đột nhiên cất cao, chỉ cảm thấy mình đang nghe nhầm.

“Con gọi ta là cái gì? Con mới vừa…… nói gì?”

Yến Tuy từ lần đầu tiên bắt đầu gọi bà là mẹ, vẫn là bộ dáng thờ ơ, nhưng hơn 20 năm, dù tình cảm của bọn họ tiếp tục phai nhạt, Yến Tuy đối diện với bà như thế nào cũng sẽ gọi một câu mẹ, là ngôn ngữ cảnh cáo bà sẽ trực tiếp gọi mẫu thân, Hà nữ sĩ…… Đây là cái xưng hô gì!

((*) giải thích chỗ gọi mẹ, từ mẹ đầu tiên là “ma ma”, đây là cách gọi thân thiết, từ “mẫu thân” cũng là chỉ mẹ nhưng là cách gọi khách sáo, ta để từ mẹ thứ 2 là mẫu thân cho dễ phân biệt)

“Ta là vợ cha con cưới vào cửa, nơi này còn có phòng cưới của ta, không cho ta tới nhà cũ nữa?”

Sắc mặt Hà Uyển trắng xanh lẫn lộn, biểu tình thay đổi quá mức kịch liệt, trang dung tinh xảo cũng bị vặn vẹo chút dấu vết, bà ta rốt cục già rồi, xinh đẹp đã từng đều sắp giữ không được.

“Cưới vào cửa…… Ngài nói chính là ngài cùng một bài vị sao?”

Hà Uyển không tới trước mặt anh gào to, anh có lẽ còn có thể tiếp tục cho bà một đoạn thời gian, nhưng bà ta không muốn như vậy…… Anh cũng không muốn đợi bà ta làm ra cái gì với Mạnh Đình, mới hối hận vì sao không sớm ra quyết định một chút.

Hôm nay là có chút đột nhiên, nhưng Yến Tuy lại không cảm thấy không thích hợp, như thế vừa dịp.

“Không nghe nói người chết cũng có thể kết hôn, cho nên…… ngài cùng cha ta…… là minh hôn (*)?”

((*) minh hôn: làm đám cưới với người đã khuất, trong một bộ phim nào đó ta từng xem cũng có một chi tiết minh hôn, nhưng là chú rể cưới cô dâu đã khuất, chú rể ôm con búp bê mặc váy cưới làm đám cưới.)

"Rầm!" một tiếng, Hà Uyển tiếp tục cầm không được chân đèn trên tay, trực tiếp rơi trên mặt đất, bà ta liền lùi lại ba bước, thần sắc trắng bệch tới mức khiến người ta cảm thấy bà ta có chút đáng thương, nhưng vô luận là Yến Tuy Mạnh Đình, người giúp việc đã bị đuổi ra khỏi phòng khách, bác Tiêu và cô Vương tự mình canh giữ ở cửa, đều không có bất kỳ cảm xúc thương hại nào cho bà ta.

Bà ta khiến một gia đình tan vỡ, bà ta khiến một đôi tình nhân biến thành tử uyên ương (*), Hà Uyển, Hà Uyển…… Có gì đáng thương xót.

((*) tử ở đây có nghĩa là chết, ta sẽ không dịch nghĩa bởi vì dịch ra rất lủng củng)

"Con, con……"

"Con đều biết."

Yến Tuy không muốn phủ nhận, trước kia biết không quá cặn kẽ, nhưng anh không phải là cái gì cũng không biết, đặc biệt là sau khi anh có tâm quan sát, chỉ kém không có nói ra mà thôi. "Đầu tiên vẫn là ngài nói cho con biết."

Hai vị lão nhân Yến gia, thậm chí Yến Mạn Gia đều có ý thức muốn làm cho mình không giận chó đánh mèo đến anh, tự nhiên sẽ không nói chuyện này cho anh biết, nhưng Hà Uyển lại không phải, cái đêm mà giờ đây anh nghĩ tới mặc dù không đến mức còn sởn tóc gáy, nhưng cũng khắc sâu ấn tượng.

Anh ngủ, Hà Uyển chạy tới phòng anh, một đôi tay lạnh như băng một mực ở trên mặt và trên cổ anh lưu luyến, bà ta muốn bóp chết anh.

"Tại sao như vậy, tại sao như vậy, ta hận, ta rất hận……"

Yến Tuy khi đó chỉ có 7 tuổi,là lúc cái gì cũng không hiểu, nhưng cái gì cũng muốn tìm hiểu, mẹ ruột đối với anh có mang sát ý, đối với một đứa nhỏ còn đang khát vọng tình cha và tình mẹ, là sự đả kích quá lớn.

Từ sau đó, anh liền bắt đầu để ý thần sắc người trong nhà, bao gồm hai vị lão nhân, bao gồm Yến Mạn Gia, cũng bao gồm Hà Uyển.

Mạnh Đình chợt hít sâu một hơi, cậu trực tiếp đứng dậy đứng bên người Yến Tuy, hai tay kéo vai anh qua, đây là một loại tư thái cậu theo bản năng muốn bảo vệ Yến Tuy, mà trước mắt tâm tình cậu cũng không phải tức giận có thể hình dung được.

"Yến Tuy, anh cũng không cần gọi bà ta là mẹ nữa, bà ta không xứng đáng."

Muốn ra tay với đứa con 7 tuổi của mình, Hà Uyển sao xứng làm người mẹ chứ.

Cảnh ngộ hồi bé của cậu cũng không tốt, nhưng cậu trời sinh đần độn, có thể bị cậu cảm giác được cũng không có quá nhiều, nhưng Yến Tuy không phải vậy, anh trời sinh đã giỏi hơn người cùng tuổi, cũng càng thêm nhạy cảm, càng có thể cảm nhận được ác ý tới từ bên ngoài, huống chi người kia còn là mẹ ruột của anh.

Yến Tuy cầm tay Mạnh Đình đặt trên bả vai, nhẹ nhàng gật đầu, "Được."

Hà Uyển nghe vậy theo bản năng liền muốn lắc đầu, muốn phủ nhận, nhưng là không có cách nào, nhìn khuôn mặt càng lúc càng giống Yến Vũ, nghĩ tới bà gả cho một bài vị cô quạnh nhiều năm như vậy, bà ta liền không nhịn được muốn hận, muốn đem cái bà ta có thể phá hủy đều phá hủy

"Tiễn khách!" Yến Tuy quay người lại, thanh âm hơi lớn, bác Vương mang theo hai người giúp việc đi vào, túm lấy Hà Uyển sững sờ kinh ngạc, đi ra ngoài phòng khách.

"Yến Tuy, Yến Tuy! Mày không thể đối với tao như vậy, mày không thể! Trên tay tao còn có cổ phần của Yến thị……"

Thanh âm của bà ta không truyền đến bao nhiêu, liền hoàn toàn bị kéo ra ngoài cửa sắt Yến trạch.

Yến Tuy ngước mắt chống lại ánh mắt hơi có lo lắng của Mạnh Đình, anh đứng dậy, ôm người tới trong ngực ôm lấy.

"Không sao, chỉ là so với tính toán ban đầu sớm hơn chút mà thôi."

"Ừm." Mạnh Đình đáp lời, ở sau lưng Yến Tuy vỗ vỗ, "Em hôm nay xin phép với thầy giáo, em mang bài thi tới công ty, em muốn bồi anh."

Cậu có thể cảm giác được cảm xúc của Yến Tuy thủy chung không có bao nhiêu nhấp nhô, anh đối với Hà Uyển đã sớm tuyệt vọng, đã sớm vô hỉ vô nộ, một màn hôm nay này, anh nhất thời cao hứng, nhưng cũng không thể đối với tâm tình của anh xuất hiện bao nhiêu gợn sóng.

Yến Tuy cũng không cần quan tâm, càng không cần thương hại, Mạnh Đình cũng không phải là muốn thương hại Yến Tuy, cậu chỉ là muốn bồi anh thôi.

"Em muốn luôn luôn bồi anh." Mạnh Đình nói cầm khẽ giương lên, sau đó liền ôm lấy Yến Tuy mãnh liệt hôn.

Yến Tuy hơi lui về phía sau một bước, đáp lại tấn công của Mạnh Đình, sau đó tiếp tục chậm rãi lui tới trên ghế salon.

Yến Tuy ngồi xuống, Mạnh Đình hơi ngừng lại, sau đó lại nhào tới, cậu nửa người đều bò tới trên người Yến Tuy, tay ở trên lồng ngực anh nhẹ nhàng xoa xoa, đầu lưỡi nhẹ nhàng thăm dò, sau đó dùng lực mà hôn, dùng sức mà mút, tựa hồ muốn đem tất cả buồn khổ và bất hạnh trên người Yến Tuy đều mút ra.

Tâm ý như vậy không khó cảm giác, Yến Tuy vùi trên lưng ghế salon, phóng túng cho sự nhiệt tình đột nhiên có của Mạnh Đình, băng lãnh đuôi lông mày anh không tự chủ dần dần tản đi, biến thành nhu tình bởi vì Mạnh Đình mà có, anh ôm lấy người, giống như ôm lấy trân bảo hiếm có trên đời.

Không, không phải giống như, Mạnh Đình chính là trân bảo của anh, là bảo bối của anh.

Thời gian kéo dài nụ hôn này rất lâu, thậm chí hôn tới kích thích trên người lẫn nhau, trán hai người chạm vào nhau, thoáng bình phục hô hấp, cùng với kích thích càng ngày càng thường xuyên do hôn mà ra.

"Yến Tuy, em yêu anh, em nhất định là yêu anh."

Mạnh Đình vẫn như cũ nhắm mắt lại, nhưng bộ dáng nói chuyện vẫn như cũ rất thật tình, trán cậu lay nhẹ, chóp mũi cọ lên Yến Tuy, nụ cười khóe miệng câu lên, "Chúng ta phải luôn yêu nhau."

Giác ngộ cũng không phải là giờ phút này mới có, là vẫn luôn có, chỉ là giờ khắc này đột nhiên rõ ràng, đột nhiên muốn để cho Yến Tuy biết.

Cậu dứt lời lông mi run rẩy mở ra, liền rơi vào bên trong ánh mắt nhu tình vô hạn của Yến Tuy.

Khóe mắt đuôi lông mày Mạnh Đình dần dần cong lên, cậu ngửa mặt lên, bắt đầu từ trán Yến Tuy, "chụt chụt chụt" mà hôn xuống, giống như hôn người như thế nào cũng không đủ, tiếp sau đó, môi cậu lại đột nhiên bị Yến Tuy đụng vào, hôn lên.

Nụ hôn triền miên, khiến cho lòng người ngọt tới phát ngấy, cả người anh đều giống như sa vào bên trong một đoàn bông, vừa nhẹ vừa nặng, tựa như bất an, lại giống như không phải bất an, Yến Tuy nói nhỏ, "Lặp lại lần nữa, anh muốn nghe."

Mạnh Đình nghe vậy, ghé vào bên tai Yến Tuy, nghiêm túc lại ngọt ngào nói, "Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh……"

Lần đầu tiên gặp mặt cậu đã thích Yến Tuy, cảm thấy Yến Tuy tốt, hiện tại quen biết hơn một tháng, cậu là đã yêu Yến Tuy, cậu không biết tính là sớm hay tính là muộn, nhưng cậu chính là đã yêu.

"Anh nói rất đúng, em đã yêu anh, cũng biết cái gì gọi là yêu rồi."

Mạnh Đình ngồi ở trên đùi Yến Tuy, giống như muốn ôm đại bảo bối, trong tầm mắt ngoại trừ Yến Tuy, cậu cái gì cũng nhìn không thấy.

“Cái gì gọi là yêu?”

Yến Tuy nhẹ giọng hỏi, thông báo của Mạnh Đình đột nhiên tới, khiến anh cực kỳ cao hứng cũng không nhịn được lo lắng Mạnh Đình có phải nghĩ nhầm rồi hay không.

Nhưng Mạnh Đình không có bất kỳ do dự và chần chờ nào, liền trả lời vấn đề này, cậu từ khi xác định mình yêu Yến Tuy, liền cũng xác định đáp án này.

“Yêu là anh nha, anh chính là tình yêu của em, em yêu toàn bộ.”

Mạnh Đình cũng không biết Yến Tuy có thể hiểu được ý tứ của cậu hay không, cậu nắm lấy tay anh ấn vào trong lồng ngực cậu, “Em muốn đem cái em có thể cho anh toàn bộ đều cho anh, em muốn anh vui vẻ, muốn anh cái gì cũng tốt.”

Nếu như có một ngày, cậu phải làm một lựa chọn có lợi cho một người giữa mình và Yến Tuy, cậu nhất định sẽ chọn Yến Tuy. Cậu muốn anh tốt, vô điều kiện liền muốn anh tốt.

Yến Tuy bởi vì lời của Mạnh Đình, nhịp tim thoắt chậm thoắt nhanh, anh khẽ hướng lên trên, hôn một chút nơi anh mới vừa cảm nhận được nhịp tim, sau đó ôm lấy người, hồi lâu đều không nói cái gì.

Thông báo của Mạnh Đình khiến anh có chút ứng phó không kịp, nhưng lại tràn đầy kinh hỉ không thể nhầm lẫn được, yêu nhau…… Bọn họ là yêu nhau.

Bác Tiêu và cô Vương đưa Hà Uyển ra ngoài, lại chia nhau đi phân phó người giúp việc trong Yến trạch, trước sau bất quá 20ph, tiếp tục trở lại phòng khách, lại phát hiện cả phòng đều là bong bóng phấn hồng, Mạnh Đình chơi xấu trên đùi Yến Tuy, ngay cả bọn họ trở lại, cũng không chịu đi xuống.

Cậu xấu hổ nhìn người, nhưng vẫn là chấp nhất ôm Yến Tuy không buông tay.

Khóe miệng đuôi lông mày Yến Tuy đều mang theo chút tiếu ý, phất phất tay, bảo bác Tiêu cô Vương thu dọn sau, sớm lui xuống một chút, anh không muốn bị người quấy rầy anh và Mạnh Đình thân mật.

Bất quá thời gian quá tám giờ, bọn họ cũng nên ra ngoài.

Hướng Yến Tuy nói ra tâm ý của mình, lại còn được đón nhận, tâm tình Mạnh Đình rất tốt, cũng trở nên càng thêm chủ động, càng thêm dính người chút.

Cậu dính lấy Yến Tuy ngồi trên xe, chân khẽ giơ lên gác trên đùi Yến Tuy, nếu như người ngồi trước không nhìn thấy bọn cậu, cậu phỏng chừng liền muốn giống như bọn họ ở phòng khách, cứ như vậy chặt chẽ mà cùng Yến Tuy ôm nhau.

“Đợi đến công ty, em liền không làm phiền anh.”

Mạnh Đình nghĩ lại cũng cảm thấy mình dính người tới có chút quá đáng, nhưng cậu tạm thời vẫn không muốn khống chế hành vi của mình.

“Không phiền, anh cao hứng.” Yến Tuy giơ tay lên nhu nhu khuôn mặt non mềm của Mạnh Đình, sau đó lại nhéo vành tai cậu, tiếp đó kéo đầu cậu tới trên vai anh, như vậy anh mới lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Vương Phong.

“Phái người để mắt chặt chẽ Hà Uyển, xem bà ta trong khoảng thời gian này đều đi tìm ai.”

Cổ phần năm phần trăm của Yến thị, là quân bài duy nhất trong tay Hà Uyển, cũng là quân bài duy nhất có thể bị người lợi dụng. Giải quyết mấy chuyện bực mình kia, anh muốn dành ra nhiều thời gian hơn bồi Mạnh Đình.

Bất quá Yến Tuy kể từ sau khi kết hôn, thời gian dành ra bồi Mạnh Đình kỳ thực đã rất nhiều, mỗi ngày đều tan việc sớm, buổi tối yến hội sẽ có có thể đẩy liền đẩy, thích hợp liền mang theo Mạnh Đình cùng đi, không thích hợp, anh đi lộ mặt xong liền trở về.

Ngày 29 tháng 8, trước một ngày Mạnh Đình đăng ký, Yến Tuy dẫn cậu tới nhà Cố Lãng, sinh nhật của Cố Lãng.

“Cậu nói tớ có bao nhiêu xui xẻo dồn dập, trước kia lúc sinh nhật, hoạt động hằng ngày của chúng ta là tập thể bị thăm hỏi cản tác nghiệp……”

Biết được Mạnh Đình ngày mai phải đến trường, Cố Lãng trực tiếp nhớ lại thời gian mười mấy năm từ tiểu học tới cao trung bi thảm kia, hắn nói đến đây ánh mắt quét về phía Yến Tuy, quy định tiết mục này chính là Yến Tuy bên người Mạnh Đình.

“Yến Tuy là vì tốt cho các anh,” Cố Lãng kiện Yến Tuy với Mạnh Đình tuyệt đối là quyết định sai lầm, hiện tại người bảo vệ Yến Tuy nhất, Mạnh Đình tính là thứ 2, ai dám tính là thứ nhất, huống chi Cố Lãng cũng chính là tính đùa giỡn mà oán trách một chút, cậu tự nhiên biết Yến Tuy là vì tốt cho bọn họ.

“Chị dâu nhỏ thật ngoan.” Cố Lãng phải cảm thán một câu, ánh mắt Yến Tuy quét tới, Cố Lãng liền quyết đoán chuyển đề tài đi, “Tôi đặc biệt cho người chuẩn bị đồ ăn ngon, chị dâu nhỏ không nên khách khí.”

“Ừ.” Mạnh Đình nghe vậy rốt cục cười cười với Cố Lãng, “Chúc anh sinh nhật vui vẻ, đây là quà tôi và Yến Tuy cùng chọn cho anh.”

“Ui chao, cảm ơn nha,” Cố Lãng hai tay nhận lấy, trên mặt cười như nở hoa.

Muốn bảo Yến Tuy trăm công nghìn việc đích thân chọn quà cho hắn, thật là không dễ dàng, hắn cũng chính là dính chút ánh sáng của Mạnh Đình, mới có thể có a.

Khách tới sinh nhật của Cố Lãng một phần là bạn của hắn, còn có một phần chính là người cùng tuổi của những thế gia khác của Hải thành.

Sắp 2 tháng rồi, Mạnh Đình mới lại ở trong tụ hội của Cố Lãng nhìn thấy đám người Mạnh Kỳ và Mạnh Tiêu.

Bất quá ánh mắt chỉ khẽ quét mà qua, cậu cũng không tiếp tục chú ý nhiều hơn, biết được mình không phải con của Mạnh gia, ở trong lòng cậu, ràng buộc cuối cùng của cậu và bọn họ cũng không có, sau này Mạnh gia là Mạnh gia, cậu là cậu.

Mạnh Đình ở trong mắt bọn họ, cũng không có cái gì bất đồng, nhưng vô luận là Mạnh Kỳ hay là Mạnh Tiêu, cách đây 2 tháng gặp lại người, lại cảm giác được biến hóa trên người Mạnh Đình cực lớn.

Ủ dột trên người lúc cậu mới trở về Mạnh gia hoàn toàn không thấy, hình như lại cao hơn chút, sắc mặt hồng nhuận, thoạt nhìn rất khỏe mạnh, rất đẹp, ánh mắt đảo qua, cậu liền giống như sẽ phát sáng, rất khó khiến người ta dời tầm mắt từ trên người cậu đi.

Trước kia Mạnh Kì còn có thể cảm thấy về phần dung mạo, Tô Tư Vũ sẽ hơn một chút, dù sao Tô Tư Vũ rất hiểu bày ra ưu điểm trên người mình, nhưng hôm nay nhìn lại liền thật sự không phải, Mạnh Đình dáng người cân đối, dung mạo y lệ, nhưng lại được Yến Tuy dưỡng ra quý khí.

Đẹp thì đẹp, cũng không có ai dám ở trước mặt bọn họ tỏ vẻ mơ ước gì cả.

Mạnh Đình trở nên không giống với lúc trước, càng ngày càng rất không giống.

Mạnh Kỳ nhìn, đuôi lông mày khẽ khơi lên, giống như còn có thể xác định một chút, Yến Tuy quả thực đối với Mạnh Đình rất tốt, chính là ở trong đại sảnh người đến người đi, anh cũng không buông tay Mạnh Đình ra, chiếu cố cho Mạnh Đình, lại không kiêng kỵ ở trước mặt người khác, ân ái của hai người một cái là có thể nhìn ra.

"Hồ ly……" Mạnh Tiêu khẽ nói lạnh lùng chế giễu một câu, Mạnh Đình trải qua càng tốt, gã liền càng cảm thấy mình tổn thất lớn, nói một cách khác, gã đến bây giờ vẫn cảm thấy người nên gả tới Yến gia là gã, mà không phải Mạnh Đình đột nhiên trở lại kia.

Đương nhiên, cảm giác này của Mạnh Tiêu tiếp tục cường liệt, miễn cưỡng còn có thể áp xuống, Tô Tư Vũ liền thật sự so với gã tốn bao tâm lực mới có thể khống chế được, dù sao Mạnh Tiêu nhiều hơn là ghen tỵ, mà hắn là hối hận và phẫn nộ.

Yến Tuy là của hắn, là của hắn, anh từng chính là của hắn! Hắn muốn giết người, hắn muốn giết Mạnh

Đình!

"Thứ lỗi a, mẹ tớ tự chủ trương, mời cho tớ một đống người rách nát." Cố Lãng ghé vào Yến Tuy và Mạnh Đình bên cạnh nói nhỏ, nếu không dựa theo ý tứ của hắn, Mạnh gia và Tô Tư Vũ khiến Mạnh Đình rõ ràng không thích, hắn tuyệt đối sẽ không mời.

"Không sao, cậu chào hỏi người khác đi." Yến Tuy gật đầu một cái, tỏ vẻ hiểu.

Cố Lãng ở Cố gia là một tiểu bối, hồi bé còn tốt, chính là mời người khác, đều sẽ tìm cho Cố Lãng cũng bạn bè một chỗ tự bọn hắn vui chơi, trưởng thành loại tiệc tùng sinh nhật như thế này, liền biến thành danh mục lui tới của các nhà, chỉ cần không phải gia tộc thật sự đối địch, căn bản đều sẽ đưa thiệp, người tới tự nhiên cũng là hỗn tạp.

Mạnh Đình đến bây giờ cũng không làm sao thích yến hội như vậy, mặc dù đồ ăn ngon ở yến hội cũng rất nhiều, nhưng đồng dạng, cậu cũng có thể cảm giác được ánh mắt mơ ước Yến Tuy cũng rất nhiều, có mấy đường tầm mắt còn đặc biệt mãnh liệt, mãnh liệt khiến cậu muốn giấu Yến Tuy đi.

"Yến Tuy, nói anh yêu em, em muốn nghe."

Mạnh Đình đột nhiên sáp tới bên tai Yến Tuy nói như vậy, ánh mắt hết sức chấp nhất. Đương nhiên, cậu cũng biết Yến Tuy sẽ đồng ý.

Anh yêu em. Những lời này kể từ ngày hôm đó nói ra, bọn họ ngày nào cũng phải nói, Mạnh Đình muốn nghe, sẽ nói với Yến Tuy, bảo anh nói, Yến Tuy cũng như vậy, bất quá anh chọn thời điểm buổi tối bảo Mạnh Đình nói.

"Anh yêu em," Yến Tuy nói nhẹ nhàng ôm lấy cậu, chống lại tầm mắt của cậu, rất xác định mà nói.

"Ừ." Mạnh Đình gật đầu một cái, mấy đề phòng khống chế không được kia tản đi chút, "Em cũng yêu anh."

Yến Tuy hấp dẫn người khác cũng không phải lỗi của anh, anh vốn đã tốt, sẽ khiến rất nhiều người thích, cho nên không thể trách Yến Tuy, nhưng cậu vẫn như cũ bất an, nhưng cũng chỉ cần xác định Yến Tuy thích cậu là được rồi.

Yến Tuy hạ mắt nhịn xuống kích động anh muốn hôn người, cuối cùng cũng chỉ là nhu nhu má Mạnh Đình.

Nhưng kỳ thật cũng không kém, anh vừa ôm người, vừa sờ mặt, chính là hôm nay cũng không phải là không có vợ chồng tình nhân khác tới tham gia yến hội, nhưng bọn họ còn không ân ái tới mức trắng trợn, không chút cố kỵ nào.

49. Chương 49

Xa xa nhìn bọn họ, Chung Minh đụng đụng cánh tay Chân Hàm, có chút bát quái hỏi, "Cậu nói hai người ai lún sâu hơn?"

Người biết Mạnh Đình, cảm thấy Mạnh Đình có thay đổi lớn, nhưng thật ra Yến Tuy cũng không phải không thay đổi, lấy bộ dáng lãnh đạm trước kia của anh, bọn họ đều cảm thấy anh sẽ cô độc sống quãng đời còn lại, nếu không thì ai sẽ mặc kệ mẹ ruột rõ ràng có bệnh tới lo liệu hôn sự của mình chứ.

"Anh tôi," Chân Hàm cơ hồ theo bản năng liền nói như vậy.

Mà vấn đề có lẽ thật sự chỉ có y có thể trả lời, y biết Yến Tuy, tiếp xúc với Mạnh Đình cũng nhiều hơn bọn Chung Minh, ánh mắt y rơi vào trên người Mạnh Đình, trong mắt xẹt qua chút tiếu ý.

"Chị dâu tính tình đơn giản, cậu ấy nếu thật sự bị tổn thương, nhất định ra đi, sẽ không dây dưa.

Thế giới của Mạnh Đình quá đơn giản, phần trung gian chuyển tiếp rất ít, yêu hoặc là không yêu, thích hoặc là không thích, rất đơn giản phân chia cũng rất rõ ràng, có lẽ sẽ đau muốn chết, nhưng lại sẽ không dây dưa.

Càng hiểu Mạnh Đình như vậy, y cũng cảm thấy cậu càng thích hợp với Yến Tuy. Phải biết Yến Tuy ghét nhất chính là phức tạp, nhân tính chi phức tạp, có đôi khi hắn đều sẽ chán ghét chính mình.

"Anh tôi cũng không phải như vậy, cậu nhìn xem anh ấy hiện tại còn lãnh tĩnh khắc chế muốn chết…… Chị dâu nếu dám động ý niệm chạy trốn, anh ấy tuyệt đối……

"Cái gì?" Chung Minh nghiêng lỗ tai nghe Chân Hàm nói, càng nghe càng cảm thấy có đạo lý, nhưng Chân Hàm thanh âm đột nhiên liền không có.

"Anh ấy không thể nào buông tha cho người…… Về phần, anh ấy sẽ làm tới trình độ nào, ai cũng không cách nào dự liệu." Cương cường* của Yến Tuy giấu rất sâu, nhưng thật sự phải phát tác, đó cũng là rất đáng sợ.

*(*cứng cỏi mạnh mẽ.)*

Chân Hàm nhìn bộ dáng Chung Minh bị dọa sợ, y giơ tay vỗ vỗ vai hắn.

"Không cần lo lắng, chị dâu nhà tôi có chút đặc biệt, so với ai khác đều bảo vệ anh tôi hơn, muốn ly gián bọn họ có chút khó khăn."

Y bất quá là nói chút sự thật mà mọi người đều biết, liền bị Mạnh Đình liệt vào hàng ngũ người thích nói xấu Yến Tuy. Có thể làm cho Mạnh Đình thương tâm không phải sự ly gián của người khác, mà là bản

thân cậu xác định Yến Tuy có lẽ thật sự không yêu cậu, khi đó cậu mới sẽ muốn rời đi.

Nhưng muốn khiến Yến Tuy thay đổi tâm ý thích người khác, Chân Hàm cảm thấy càng khó hơn.

"Yến tiên sinh, lão tiên sinh nhà tôi mời ngài tới thư phòng một chuyến."

Yến Tuy và Mạnh Đình lúc ở một bên nói chuyện, quản gia của Cố gia tới đây mời anh.

Yến Tuy gật đầu với hắn, sau đó nhìn về phía Mạnh Đình, tựa hồ chần chờ có nên dẫn cậu cùng đi hay không.

Yến thị và Cố thị có làm ăn lui tới, gia chủ Cố gia tới mời, trước kia đều là hai người bọn họ nói chuyện, mang theo Mạnh Đình có chút đường đột, nhưng cũng không phải không được, chỉ là bọn anh nói chuyện rất nhàm chán, anh cũng sợ Mạnh Đình nhàm chán.

"Không sao, em ở đây chờ anh." Mạnh Đình trước khi Yến Tuy mở miệng, cậu cười cười với anh, sau đó lại niết niết ngón tay anh.

Yến Tuy nắm chặt tay Mạnh Đình, hơi hơi cân nhắc mới gật gật đầu, anh nhìn về phía quản gia của Cố gia, "Chờ chút."

Dứt lời, anh dắt Mạnh Đình tới phía Chân Hàm Chung Minh, dặn dò vài câu, sau đó anh mới đi theo quản gia Cố gia.

Mạnh Đình cũng không cảm giác mình cần người trông coi, nhưng tâm ý lo lắng cho cậu của Yến Tuy, cậu cũng hiểu, cho nên cũng không có cự tuyệt.

"Chị dâu nhỏ muốn ăn gì, tôi đi lấy cho cậu." Chân Hàm và Chung Minh mang theo Mạnh Đình ngồi vào trên ghế sa lon góc phòng khách, sau đó nói với cậu. Hai người bọn họ bị Yến Tuy giao cho trách nhiệm nặng nề, tự nhiên không thể thất lễ với tâm can bảo bối của anh.

Mạnh Đình chần chờ một chút lắc lắc đầu, "Tôi vừa mới ăn rất nhiều rồi, cô Vương còn chuẩn bị đồ ăn khuya ngon cho tôi và Yến Tuy, hiện tại ăn quá no, trở về liền ăn không vào nữa."

Kỳ thực cũng không phải là ăn không vào, mà là Yến Tuy sẽ lo lắng cậu bỏ ăn, không để cậu ăn quá nhiều.

Lý do quá mức giản dị, khiến Chân Hàm và Chung Minh cũng nhịn không được cười cười.

"Được, vậy chúng tôi liền ở đây bồi cậu chờ anh tôi." Chân Hàm nói phất phất tay với hầu rượu đi ngang qua, "Hai ly rượu, mang thêm một ly nước trái cây tới."

Yến Tuy trước khi đi còn đặc biệt dặn dò không thể để cho Mạnh Đình uống rượu, Chân Hàm và Chung Minh tự nhiên không dám quên.

Không bao lâu hầu rượu kia liền đưa tới, Mạnh Đình bưng nước trái cây lên, mới uống một ngụm, cậu liền cau mày đặt xuống.

Chân Hàm làm bác sĩ nên tỉ mỉ nhất, Mạnh Đình rõ ràng không phải là không muốn uống, mới để xuống, mà là nhận thấy cái gì đó, mới không đưa vào miệng.

"Sao thế?"

"Ngoại trừ nước trái cây, còn có mùi thuốc viên……"

Là mùi vị cậu cực kỳ không thích cũng không thể chịu đựng được, cậu đứng dậy, trực tiếp đi tới phòng vệ sinh lúc trước cậu từng đi một lần.

Chung Minh và Chân Hàm cũng đứng lên muốn đuổi theo, đi chưa được 2 bước, cước bộ Chân Hàm ngừng lại, nhìn về phía Chung Minh, "Cậu đi."

Chung Minh đi xem Mạnh Đình một chút, y đứng dậy bưng ly nước trái cây kia tới, hơi hơi suy nghĩ, y liền đen sầm mặt đi tìm Cố Lãng, nếu như có người muốn hại Mạnh Đình, ly nước trái cây này chính là chứng cớ.

Mạnh Đình nhịn tới phòng vệ sinh đã là cực hạn, cậu gục ở trên bồn cầu, ói đến nghiêng trời lệch đất.

Cơm tối ăn ở nhà, ăn vừa nãy ở yến hội, toàn bộ đều nôn ra, ói tới cuối cùng không ói được nữa, còn ở một bên nôn khan, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch, hồi lâu cũng không thể từ bên trong đi ra ngoài.

Chung Minh đi theo tới cũng giúp không được cái gì, chỉ có thể lo lắng suông, "Có tốt chút nào không?"

"Thật quá đáng, lại dám dưới mí mắt bọn tôi bỏ thuốc cậu!" Còn là loại thuốc trợ ói, khiến người ta khó chịu như vậy.

Chung Minh càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, "Có phải xuân dược hay không, tôi lập tức gọi điện thoại gọi cấp cứu."

Mạnh Đình căn bản không có nghe Chung Minh nói cái gì, cậu khắc chế tứ chi cứng ngắc, đứng dậy, cậu mở vòi nước ra, súc miệng lại rửa mặt.

Cố Lãng và Chân Hàm chạy tới, cơ hồ đồng thời mở miệng hỏi, "Thế nào rồi?"

"Hẳn là ói sạch sẽ." Chung Minh nói với Chân Hàm và Cố Lãng xong, thần sắc lo lắng không đổi, hắn cảm giác trạng thái của Mạnh Đình rất có cái gì đó không đúng, đột nhiên trầm mặc xuống, so với Yến Tuy mặt đen còn muốn đáng sợ hơn.

Chung Minh vỗ vỗ đùi, nhìn về phía Chân Hàm, "Nước trái cây vấn đề gì?"

"Đưa đi kiểm tra đo lường rồi," Chân Hàm là bác sĩ thú y, kiến thức dược lý biết một chút, nhưng ngửi một chút nếm thử một ít mà có thể biết là thuốc gì, vậy cũng quá nghịch thiên, y còn không có thiên phú như vậy.

"Barbiturat (*)," Mạnh Đình đột nhiên mở miệng, nói thẳng ra tên khoa học của thứ trong nước trái cây.

*(*đây là một nhóm thành phần có tác dụng an thần chậm nhưng kéo dài, tạo ra giấc ngủ gần giống với giấc ngủ sinh lí. Tuy nhiên, hiện nay các barbiturat bị hạn chế sử dụng do được xếp vào bảng độc dược loại B)*

"Đây là cái gì?" Chung Minh và Cố Lãng là hoàn toàn không biết Mạnh Đình nói cái gì, nhưng Chân Hàm khẳng định biết.

"Thành phần chủ yếu của thuốc an thần……" Chân Hàm nói xong, muốn tiến lên kéo cánh tay Mạnh Đình, lại bị tránh được, y cũng không dám cưỡng cầu, ngữ khí càng thêm hòa hoãn chút, "Chị dâu trước tiên đi cùng bọn tôi xem bác sĩ một chút, Cố Lãng đã cho người đi gọi anh tôi rồi."

"Có thể điều tra ra là ai không?" Mạnh Đình ngước mắt nhìn về phía Chân Hàm, sắc mặt dị thường trắng bệch, liền cũng lộ ra con ngươi đặc biệt đen.

"Đang tra, còn cần chút thời gian."

Cố Lãng cũng trả lời, mấy người bọn hắn trong lòng đều rất mơ hồ, thuốc an thần là dùng để trị liệu bệnh tật liên quan đến tinh thần, hạ cho Mạnh Đình uống là có ý gì. Nhưng bất kể có ý gì, người bỏ thuốc đều phạm vào kiêng kỵ của bọn họ, động vào vảy ngược của Yến Tuy.

Mạnh Đình cúi đầu đi theo bọn họ, tay vừa nhấc lên đè lại bụng, chân mày lại nhíu sâu hơn chút, cái loại cảm giác ghê tởm vẫn như cũ dời non lật bể, nhưng đồng thời cậu cũng rõ ràng, cậu đã không còn gì để ói nữa rồi.

Từ phòng vệ sinh đi tới phòng nghỉ, sắc mặt Mạnh Đình lại khó coi hơn chút.

Bọn Cố Lãng Chân Hàm nhìn đều cảm thấy đau lòng, lát nữa Yến Tuy trở lại còn không biết phải đau lòng thành bộ dáng gì nữa.

"Tôi không cần đi xem bác sĩ, tôi nghỉ ngơi một chút là tốt rồi."

Mạnh Đình hiện tại ngay cả Chân Hàm đụng một cánh tay đều bài xích, càng không cần phải nói đến bác sĩ kiểm tra. Mạnh Đình thanh âm nói chuyện cũng không lớn, nhưng sự bài xích này bọn họ đều có thể nghe ra được, bọn họ không phải Yến Tuy, muốn miễn cưỡng cũng miễn cưỡng cậu không được.

Chân Hàm và Cố Lãng đều còn có chút chần chờ, bác sĩ kia đã ở đây do dự có nên tiến vào hay không, cửa phòng nghỉ liền mở ra, Mạnh Đình theo bản năng ngẩng đầu nhìn, nhưng người tới không phải là Yến Tuy, mà là Mạnh Kỳ.

"Làm sao……" Ánh mắt Mạnh Kỳ quét một vòng, tựa hồ rất kinh ngạc nơi này nhiều người như vậy, ánh mắt y rơi vào trên người Mạnh Đình, "Tiểu Thất…… cậu làm sao vậy?"

Mạnh Đình biết người tới không phải Yến Tuy, ánh mắt cậu lại thấp xuống, rơi vào trên tay cậu hơi run rẩy, u ám trong mắt không ngừng tăng thêm.

"Sao cậu lại đến đây?" Chân Hàm ngưng mày hỏi Mạnh Kỳ, bọn họ vừa ngồi ở góc rất vắng vẻ, bọn họ cũng chỉ cho người đi thông báo Yến Tuy, y tại sao lại tới nơi này được.

Chung Minh và Cố Lãng cũng đều đứng lên, ánh mắt ba người còn có khẩu khí hơi chất vấn của Chân Hàm, cước bộ Mạnh Kỳ ngừng lại, mày nhíu lại tới sâu hơn, "Người giúp việc Cố gia tới nói cho tôi biết, tiểu Thất tìm tôi có việc thương lượng, bảo tôi đến phòng nghỉ."

Chân Hàm nhìn Mạnh Kỳ, sắc mặt bỗng càng khó coi.

Thuốc an thần gì đó…… Đó là muốn để Mạnh Đình ngủ, sau đó đưa Mạnh Kỳ tới…… Cái mũ huynh đệ loạn luân như vậy liền úp xuống, tâm tư của người tính kế sau lưng này thật là ghê tởm, thật ác độc nha!

Chân Hàm nghĩ minh bạch, Chung Minh và Cố Lãng cũng liền nghĩ minh bạch, nhưng bọn họ còn chưa nói cái gì, cửa liền mở ra, Yến Tuy cuối cùng đã tới.

Anh sải bước mà đến, mâu quang rơi vào trên người Mạnh Đình, thần sắc trong nháy mắt liền lạnh xuống, Mạnh Kỳ theo bản năng tránh ra vài bước, mấy người Chân Hàm cũng tự giác ở trước người Mạnh Đình thối lui, để cho Yến Tuy đến gần.

Mạnh Đình nghe được cước bộ, chậm rãi ngước mắt nhìn người, cậu gọi một câu, "Yến Tuy……"

Ngữ khí bình thản, ánh mắt bình thản, nhưng vô dụng, cậu giả bộ dù tốt hơn nữa, sắc mặt cậu liền bại lộ tất cả, cậu không thoải mái, phi thường phi thường không thoải mái.

Yến Tuy ngồi xuống trực tiếp liền ôm Mạnh Đình tới trong ngực, rất dùng sức mà ôm lấy, căn bản không có cho Mạnh Đình khả năng do dự hoặc bài xích.

Thân thể Mạnh Đình hơi hơi cứng ngắc, sau đó giơ tay lên ôm lấy eo Yến Tuy, rồi sau đó vùi đầu bên gáy anh.

Thân thể cậu vẫn như cũ thực cứng ngắc, tứ chi đến bụng đều có một loại cứng ngắc không cách nào nói được, cái loại cảm giác thở không ra hơi này, vẫn như cũ tồn tại, nhưng ở bên cạnh Yến Tuy lại sẽ tốt hơn một chút.

"Chuyện gì xảy ra?"

Yến Tuy thanh âm không thấp, nhưng cái loại nghiêm túc này lại trực tiếp xuyên vào lòng người.

Chân Hàm đứng ra, trong thần sắc nhiều hơn chút áy náy, "Em và Chung Minh bồi chị dâu, muốn cho chị dâu nước trái cây, chị dâu uống một ngụm, liền phát hiện bên trong bị hạ dược……"

"Thuốc gì?" Yến Tuy mi tâm nhíu một cái, sau đó cắt đứt lời Chân Hàm.

"Barbiturat, thuốc an thần."

Tay Yến Tuy ôm lấy Mạnh Đình, trực tiếp nắm thành quyền, sau đó anh không giận ngược lại cười, chẳng qua nụ cười kia vừa lạnh vừa tàn nhẫn, Cố Lãng và Chung Minh đều rùng mình, bọn họ biết Yến Tuy đây là bị chạm vào vảy ngược.

"Còn có kinh động đến ai khác không?" Anh đột nhiên mở miệng hỏi.

Mạnh Kỳ thần sắc ngừng lại, y biết Yến Tuy là đang hỏi y, y cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó lắc lắc đầu, "Tôi trực tiếp tới, hẳn là không có."

"Tốt, nếu người ta đã dàn dựng kịch, không diễn đến cuối cùng, chẳng phải là uổng phí tâm tư của hắn sao!"

Mấy người Chân Hàm nhìn nhau một phen, liền hiểu ý tứ Yến Tuy, anh đây là muốn tìm hiểu ngọn nguồn, trực tiếp túm lấy người trù tính Mạnh Đình.

Mạnh Kỳ nhìn về phía Mạnh Đình trong ngực Yến Tuy gọi một câu liền tiếp tục liếc mắt một cái cũng không có, sau đó y cũng gật gật đầu, tỏ vẻ nguyện ý phối hợp.

"Chị dâu nhỏ cậu ấy……"

Tóm ra được độc thủ phía sau màn quả thật rất quan trọng, nhưng trước mắt tình huống của Mạnh Đình lại càng không tốt.

Yến Tuy nghiêng đầu, hôn hôn trán Mạnh Đình, "Em ấy không sao đâu."

Tình huống của Mạnh Đình chỉ sợ không ai rõ ràng hơn anh, anh vỗ vỗ sau lưng Mạnh Đình, "Em sẽ không có chuyện gì."

Mạnh Đình không trả lời nhưng tay nắm quần áo bên eo Yến Tuy chặt hơn chút.

Sau khi bọn họ đơn giản thương lượng xong, Cố Lãng Chung Minh rời đi trước, Chân Hàm và Mạnh Kỳ lại một lát cũng rời đi, bên trong gian phòng chỉ còn lại Yến Tuy và Mạnh Đình.

Mọi người rời đi, đau lòng trong mắt Yến Tuy liền không che dấu nữa, anh hôn hôn môi Mạnh Đình, sau đó dùng thanh âm cực thấp nói chuyện, anh tựa hồ sợ dọa sợ người trong ngực.

"Ngoan, không sợ, anh là Yến Tuy, em mở mắt nhìn anh một chút……"

Lông mi Mạnh Đình run rẩy, rốt cục chậm rãi mở ra, đáy mắt kia một mảnh đen tối, trống rỗng tới mức khiến lòng người hoảng sợ, lại hồi lâu trong mắt cậu mới có tiêu cự, "Yến Tuy……"

Yến Tuy tiếp tục xoa gáy Mạnh Đình, môi nhẹ nhàng hôn hôn cậu, "Đúng, anh là Yến Tuy."

"Anh là Yến Tuy," Mạnh Đình thấp giọng nhắc lại lời Yến Tuy, cậu chớp chớp mắt, tựa hồ là từ trong cơn ác mộng ngắn ngủi thoát ra ngoài, "Yến Tuy, anh là Yến Tuy."

"Ngoan, anh tới rồi, không có chuyện gì rồi, không có chuyện gì rồi……"

Yến Tuy nói xong lại tiếp tục hôn người, sắc mặt Mạnh Đình không tốt, nhiệt độ cũng thấp tới dọa người, anh chỉ có thể dùng loại phương thức Mạnh Đình thích này, để cậu cảm thấy ấm hơn một chút.

Vẻ mặt Mạnh Đình tựa hồ không có thay đổi gì, nhưng cặp mắt kia nhìn sang, lại có thể khiến người ta cảm thấy bi thương, cảm thấy tuyệt vọng.

"Hóa ra, em vẫn còn chưa khoẻ……"

Nếu như là những người khác đột nhiên nghe Mạnh Đình nói như vậy, có thể cũng không hiểu cậu đang nói cái gì, nhưng Yến Tuy có thể, anh hoàn toàn hiểu rõ quá khứ của cậu, tất cả quá khứ đen tối, cho nên anh có thể hiểu.

"Không sao, không sao, Mạnh Đình, anh nói không sao mà."

Mạnh Đình có nghiện thuốc, thật vất vả từ bỏ, lại bị đưa tới cao trung phong bế đặc thù, nơi đó dùng phương thức đối đãi với người bệnh thần kinh để đối xử với mấy học sinh không an phận, liền cũng bao gồm cả Mạnh Đình.

Mạnh Đình không thể uống thuốc lại không thể tiêm, ở trong cao trung phong bế bị cưỡng chế đút thuốc an thần, bị cưỡng chế tiêm, đơn giản là cậu kháng cự uống thuốc và tiêm, 3 năm kia…… Quá thê thảm cũng quá đáng sợ, đáng sợ tới mức sau khi Yến Tuy biết, đều lựa chọn dựa theo phương thức của Mạnh Đình, không đề cập tới không đối mặt.

Nhưng là hôm nay tại lúc anh và Mạnh Đình đều không có phòng bị, đột nhiên bị người vạch trần, Mạnh Đình một lần nữa sa vào trong bóng ma mãi mãi không có mặt trời, mà anh đau lòng tới muốn giết người cho hả giận.

"Anh giúp em, chúng ta từ từ mà đi, từ từ rồi sẽ tốt."

Yến Tuy nói giơ cằm lên, lại tiếp tục hôn lên, lực đạo vẫn như cũ rất nhẹ, sợ làm đau người, sợ Mạnh Đình khó chịu.

Mạnh Đình không nói gì thêm, cậu không đáp lại nụ hôn của Yến Tuy, cũng không có kháng cự nụ hôn của anh, nhưng vẻ mờ mịt trong mắt tựa hồ tản đi chút ít.

Ngoài cửa truyền đến chút âm thanh tranh cãi ồn ào, Yến Tuy để cho Mạnh Đình dựa vào hắn, rồi sau đó anh cởi tây trang xuống, che kín Mạnh Đình.

Anh vừa làm xong những chuyện này, khóa cửa chuyển động, ào ào mười mấy người liền chen vào.

Mấy người phía trước nhìn thấy Yến Tuy, cả kinh dừng bước, trong cổ họng nhất thời cũng phát không ra thanh âm gì, ngược lại phía sau bọn họ không thấy rõ tình huống trong phòng, còn lớn tiếng ồn ào.

"Mạnh Kỳ…… Mày cũng quá không phúc hậu, tự mình chạy tới nơi này mà vui vẻ……"

"Đúng vậy a, đúng vậy a, tôi muốn xem một chút cậu là bị mỹ nhân nào…… Yến…… Yến gia chủ."

"Thật xin lỗi, chúng tôi tìm nhầm phòng……"

Cố Nha bước vào trước nhất cũng kịp phản ứng trước nhất vội vàng nói, hắn và Mạnh Kỳ quan hệ không tệ, cũng là một trong những người lúc trước cùng uống rượu với Mạnh Kỳ.

"Xin lỗi……" Liên tiếp xin lỗi và xin lỗi, tràng diện cực kỳ lúng túng.

Yến Tuy không có mở miệng trả lời bất kỳ người nào, anh vỗ vỗ sau lưng Mạnh Đình, sau đó bế người lên.

Lúc đi gần tới bọn họ, anh mới nói, "Tránh ra, cách xa một chút."

Mọi người đều theo bản năng làm như vậy, Yến Tuy ôm Mạnh Đình ra khỏi phòng nghỉ, Cố Lãng và Chung Minh cũng chạy tới, bọn họ gật gật đầu với Yến Tuy, đối tượng hoài nghi căn bản đã xác định được, nhưng còn có càng nhiều chi tiết cần phải truy xét.

"Ngày mai đưa tớ kết quả."

"Được rồi." Cố Lãng gật đầu lia lịa, Mạnh Đình là xảy ra chuyện ở Cố gia hắn, Yến Tuy không giận chó đánh mèo đến Cố gia, đã là nhìn tới tình nghĩa của bọn họ từ nhỏ, không nói đến những thứ này, có người dám ở trong tiệc sinh nhật của hắn động tay chân, hắn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Yến Tuy nói với Cố Lãng xong, tiếp tục ôm Mạnh Đình đi về phía đại sảnh, anh hơi nghiêng đầu, "Chúng ta về nhà."

"Vâng," Mạnh Đình trả lời, chóp mũi cậu là mùi vị trên người Yến Tuy, tay cũng dường như ôm người chặt hơn chút, cậu co lại trong thế giới nhỏ Yến Tuy cho cậu, cũng cảm thấy dễ chịu hơn trước rất nhiều.

Yến Tuy không có để ý bất luận ánh mắt của kẻ nào, anh trực tiếp ôm Mạnh Đình đi qua đại sảnh đãi khách, đình viện người đến người đi, ra khỏi Cố trạch.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình ngồi lên xe, mãi cho đến Yến trạch, một đường này đều rất trầm mặc, nhưng Yến Tuy thủy chung ôm lấy Mạnh Đình thật chặt, không để cho cậu cơ hội đẩy anh ra, sau khi xuống xe, anh lại trực tiếp bế Mạnh Đình lên.

Bác Tiêu và cô Vương có chút kinh ngạc, nhưng Yến Tuy và Mạnh Đình ở nhà ôm ôm ấp ấp cũng không phải là không có, kinh ngạc một chút, bọn họ cũng liền nên làm gì thì làm cái đó.

"Đừng nghĩ đẩy anh ra, anh sẽ không để một mình em ở lại."

Yến Tuy đặt Mạnh Đình lên giường liền nói như vậy.

Từ trong phòng nghỉ anh ôm lấy Mạnh Đình, anh liền biết thân thể cậu cứng ngắc là vì cái gì, cậu bài xích tiếp xúc của bất cứ ai, cũng bao gồm anh, nhưng Mạnh Đình chủ tâm lại không muốn bài xích anh, cũng sợ thương tổn anh, cho nên mới cứng ngắc như vậy.

Trong tư liệu điều tra nói, Mạnh Đình một khi dùng thuốc an thần, thời kỳ kích động sẽ kéo dài 3-4 giờ, có khuynh hướng bạo lực rất rõ ràng, cậu bài xích bất kỳ ai tới gần cậu.

Nhưng chỉ cần nhốt cậu lại trong phòng tối, cậu không thể làm tổn hại được người, ngủ một ngày rưỡi là cậu có thể khôi phục bình thường.

"Em không muốn." Mạnh Đình mở miệng nói, thân thể theo bản năng phản ứng là bài xích mọi người, nhưng cậu không muốn đẩy Yến Tuy ra, cậu nhận ra Yến Tuy a, cậu không muốn đẩy anh ra.

"Được, anh nói sai rồi." Yến Tuy nói, lại cúi đầu hôn hôn môi Mạnh Đình, lãnh túc trên mặt anh rốt cục tản đi chút, thoáng ngừng lại, anh bắt đầu cởi quần áo Mạnh Đình.

Thân thể Mạnh Đình cứng ngắc tới thật sự rất lợi hại, loại bài xích theo bản năng này, cũng rất rõ ràng, rõ ràng bọn họ chuyện thân mật nhất đều đã làm rồi, nhưng lúc này anh đụng phải trên thân thể cậu, tùy ý một chỗ, đều sẽ kích thích một mảnh khó chịu nhỏ.

Tay Mạnh Đình không tự chủ liền nắm thành quyền, cậu đang ép mình tiếp nhận Yến Tuy, ép mình không được thương tổn Yến Tuy.

Yến Tuy cởi áo vest của Mạnh Đình ra, lại cởi áo bên trong của cậu, sau đó mặc đồ ngủ cho cậu từ trên đầu, nhưng lúc quần áo che kín tầm mắt Mạnh Đình, cậu đột nhiên liền cử động, mặc dù không có đả thương người, nhưng lại chợt lùi về phía sau, nếu không phải Yến Tuy nhanh tay lẹ mắt bắt được chân cậu, cậu chắc chắn sẽ từ một bên giường mà lật xuống đất.

Yến Tuy đè trụ chân Mạnh Đình theo bản năng liền muốn phản kháng, sau đó giúp cậu kéo quần áo xuống, Mạnh Đình nhìn thấy Yến Tuy, sau đó lại bất động.

Yến Tuy yên lặng nhìn hai mắt Mạnh Đình, sau đó tiếp tục động tác trên tay, cởi quần cậu ra, sau đó lại thay quần ngủ.

Sau đó chính anh cũng như thế, anh thay xong ngồi lên giường, sau đó giam Mạnh Đình tới trong ngực mình.

Tay anh ở trên lưng Mạnh Đình vỗ, một cái lại một cái.

Ánh mắt Mạnh Đình vẫn như cũ mở rất lớn, bình thường lúc này, cậu đã sớm híp mắt mệt mỏi rã rời, nhưng lúc này cậu tìm không được một chút buồn ngủ, cậu cảm thấy rất lạnh, mặc dù Yến Tuy ôm cậu, cậu vẫn cảm thấy rất lạnh.

Cậu từ từ cuộn tròn thân thể, động tác Yến Tuy vỗ cậu có chút ngừng lại, tiếp theo sau đó ôm lấy.

"Đừng sợ, em sẽ không tổn thương tới anh, để anh bồi em."

Yến Tuy nói xong, đau lòng trong mắt chợt có chút khó có thể khống chế, anh nhu nhu tóc Mạnh Đình,

“Anh ở đây, anh bồi em.”

Mạnh Đình chậm rãi ngẩng đầu nhìn người, đôi con ngươi màu nâu đen kia, có một loại trống rỗng không cách nào nói được, nhưng so với đã từng, ở trong đó cũng nhiều hơn chút hoảng hốt thỉnh thoảng hiện lên, không cường liệt, nhưng dù sao vẫn là bất đồng.

Yến Tuy đau lòng tới lợi hại, anh hướng lên trên hôn hôn mắt Mạnh Đình.

“Anh là ai?”

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, sau đó từ từ trả lời, “Yến Tuy……”

Cậu nhìn thấy quần áo của Yến Tuy quá mức đơn bạc, cậu nhìn thấy cổ mảnh khảnh của anh ở trước mặt cậu rộng mở, anh ôm cậu vào trong ngực, đem bộ phận mềm mại nhất dễ bị thương nhất của anh bại lộ cho cậu.

Như vậy, anh sao có thể nói sẽ không bị cậu tổn thương tới, vạn nhất, vạn nhất cậu tổn thương anh thì sao.

Mạnh Đình vẫn như cũ đối với lời của anh không có phản ứng gì, Yến Tuy muốn nóng lòng, nhưng không biết nên gấp cái gì, ánh mắt anh rơi vào trên môi hơi khô của Mạnh Đình, lại tiếp tục quét tới bốn phía, nhìn thấy bình nước trên bàn trước salon, anh vỗ nhẹ nhẹ sống lưng cậu, sau đó đứng dậy…

Còn chưa xoay người, Mạnh Đình lập tức xoắn lấy hai chân anh, tay tiếp tục kéo, tư thế hai người thay đổi, Mạnh Đình vây Yến Tuy ở bên dưới, ánh mắt cậu trừng lớn, nhìn Yến Tuy, bối rối của cậu không thể che dấu.

“Anh không phải nói…… muốn bồi em sao?”

Tay cậu nhẹ nhàng run rẩy, rơi vào trên cổ áo Yến Tuy, “Anh đừng đi.”

“Anh không đi,” Yến Tuy không nghĩ anh chỉ đi rót nước cho cậu, lại khiến Mạnh Đình lầm tưởng anh muốn rời đi, anh giơ tay kéo người xuống, dùng sức ôm, “Anh không đi.”

Tứ chi Mạnh Đình khẽ run, sau đó buông ra quản thúc đối với Yến Tuy.

V!zuH

50. Chương 50

Tay Yến Tuy ở trên sống lưng Mạnh Đình xuôi theo, lần nữa xác định nói với cậu, "Anh không đi, anh bồi em."

Mạnh Đình nghe vậy chậm rãi nằm ở ngực Yến Tuy, cảm xúc trong mắt rốt cục nồng đậm lên, cậu nói nhỏ, "Yến Tuy, em khó chịu."

Yến Tuy hơi nghẹn trong cổ, sự đau lòng trong lồng ngực lại mãnh liệt hơn hai phần, anh cuộc đời này, liền chưa từng trải qua đau lòng người khác như vậy.

Anh ôm lấy Mạnh Đình, để cậu nằm xuống bên người anh, sau đó anh hơi đỡ thân thể, thấp con ngươi nhìn về phía cậu, "Nói cho anh biết, nơi nào khó chịu."

"Trong lòng khó chịu," Mạnh Đình che lồng ngực mình, không thể nói đau, nhưng có một khẩu khí chặn lại, chặn tới mức cậu không thở nổi.

Yến Tuy khẽ kéo quần áo Mạnh Đình ra, môi anh rơi vào trên mảnh da thịt hơi nhấp nhô của Mạnh Đình, anh hôn không tính nặng, nhưng cũng không tính là nhẹ, mâu quang khẽ thu lại, cả người anh đều cực kỳ chuyên chú, giống như thật sự có thể an ủi khó chịu của Mạnh Đình vậy.

Mạnh Đình rủ mắt nhìn, cảm thụ của thân thể cũng dần dần rõ ràng, cậu cảm giác được nụ hôn của Yến Tuy mang theo chút nhiệt độ và lực đạo, tay cậu bất giác xoa tóc Yến Tuy, ban đầu vẫn như cũ có chút cứng ngắc, nhưng từ từ liền cũng biến thành ôn nhu.

"Bụng khó chịu," Hồi lâu sau, Mạnh Đình lần nữa nhẹ nhàng nói.

Yến Tuy ngước mắt chống lại tầm mắt cậu, khóe miệng hơi ngoắc ngoắc, nhưng vẫn là không thể cười ra, anh cuộn đồ ngủ của Mạnh Đình lên, hôn hôn bụng bằng phẳng kia, mâu quang lần nữa giơ lên, "Là nơi này sao?"

Mạnh Đình cảm thụ một chút, sửa đúng cho Yến Tuy, "Còn phải tiếp tục đi lên chút."

Sau đó lại là nụ hôn chuyên chú lại ôn nhu, thỉnh thoảng còn mang theo chút cảm giác ngứa, mắt Mạnh Đình hồi lâu chớp một cái, còn lại thời gian tất cả đều chuyên chú nhìn Yến Tuy, mặc dù cậu phần lớn chỉ có thể nhìn được tóc anh.

"Đầu cũng khó chịu." Mạnh Đình sau khi cảm thấy bụng hơi dễ chịu chút, liền lại nói như vậy. Kỳ thực toàn thân cậu cơ hồ không có chỗ nào không khó chịu, nhưng sau khi được Yến Tuy hôn, liền tựa hồ thật sự dễ chịu hơn rất nhiều.

Yến Tuy nghe vậy, nhẹ nhàng kéo quần áo Mạnh Đình xuống, sau đó anh lại lần nữa trở lại phía trên Mạnh

Đình, đầu tiên là hôn tóc cậu, sau đó là trán, lông mày, mắt, chóp mũi, tiếp đến là môi cậu.

Mạnh Đình vẫn như cũ không có cho anh một hồi ứng nào, mắt cậu vẫn mở tới rất lớn, nhưng lúc Yến Tuy muốn rời khỏi, tay cậu đè gáy Yến Tuy, ngăn cản anh rời đi.

"Chúng ta tiếp tục hôn."

Yến Tuy ngừng lại, Mạnh Đình liền giương cằm lên, cậu nhẹ nhàng liếm môi Yến Tuy, tựa hồ muốn nếm ra mùi vị gì đó, nhưng đầu cậu vẫn như cũ rất loạn, căn bản cảm thụ không ra, nhưng cậu lại muốn cảm thụ, bộ dáng mê mang lại chấp nhất, khiến trái tim Yến Tuy lại theo đó mềm nhũn.

Anh xoa má Mạnh Đình, tay anh cơ hồ phủ hơn nửa khuôn mặt cậu, bụng ngón trỏ nhẹ nhàng mơn trớn lông mày của cậu, sau đó lại cúi đầu hôn, hôn lên môi Mạnh Đình, lần này anh không tiếp tục khắc chế tâm tình của mình, loại tâm tình đau lòng đến muốn dung nhập Mạnh Đình vào máu thịt của mình.

Mạnh Đình vẫn như cũ nhẹ nhàng chậm chạp lại cẩn thận mà liếm người, nhưng chút đáp lại này, đối với Yến Tuy lúc này cũng đủ rồi.

Là bởi vì hôn môi, cũng bởi vì đau lòng, kích thích của Yến Tuy lần nữa nổi lên, trán anh tràn ra chút mồ hôi, thở hổn hển rời khỏi môi Mạnh Đình, Mạnh Đình thở khẽ lại muốn nghênh tiếp.

Yến Tuy kề sát, nhưng là dùng má kề sát cậu, anh ở bên tai Mạnh Đình nói, "Cái gì cũng đừng nghĩ, chỉ cần nhìn anh, cảm thụ anh là được rồi."

Mạnh Đình không có trả lời được, cũng không có trả lời không được, Yến Tuy cũng không cần câu trả lời của cậu.

Anh hôn gò má Mạnh Đình, sau đó lại đem quần áo lúc trước thật vất vả mặc xong cho cậu, cởi toàn bộ.

Nụ hôn của anh khắp toàn thân Mạnh Đình, lại dùng môi anh gợi lên dục vọng của cậu, sau đó mới tiếp tục gần hơn một bước.

Trong mắt Mạnh Đình dần dần bị tình dục bao phủ, thân thể càng là mẫn cảm trước nay chưa từng có, cậu vẫn như cũ không dám có quá nhiều động tác, cậu thủy chung nhớ được không thể thương tổn Yến Tuy.

Cậu bị động mà thừa nhận tất cả, nhưng lúc Yến Tuy cho rằng cậu có lẽ tới cực hạn, có lẽ hẳn không muốn, cậu lại ngăn trở do dự và ly khai của anh.

Cậu thích bọn họ tiếp xúc như vậy, mặc dù ý thức của cậu có chút hơi mơ hồ và hoảng hốt, nhưng cậu cũng xác định điểm này.

Đây là Mạnh Đình đối với Yến Tuy lưu luyến, lưu luyến đã mạnh hơn bài xích trên thân thể, Yến Tuy có lẽ nên cảm thấy vui mừng, đây đối với Mạnh Đình lúc tái phát mà nói, là tuyệt đối hiếm thấy, hoặc nên gọi là kỳ tích, là kỳ tích Yến Tuy mang tới cho cậu.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, Yến Tuy nếu có phát hiện Mạnh Đình hoảng hốt, anh sẽ ra sức hơn chút, đem tinh thần của cậu không biết bay tới nơi nào kéo về trên người cậu.

Mạnh Đình nhẹ nhàng chớp chớp mắt, sau đó giật giật thân thể, coi như là phối hợp Yến Tuy, nhưng tổng thể mà nói, cậu vẫn là miễn cưỡng, không muốn động nhiều.

Nhưng cậu thỉnh thoảng sẽ đáp lại, liền đủ khiến Yến Tuy kích động lại vui mừng.

Một trận tiền hí khá dài, tình sự sau đó cũng kéo dài kết thúc, Mạnh Đình khẽ cuộn tròn thân thể, lâm vào trong vui thích thân thể mang đến, Yến Tuy nằm rạp người xuống, tiếp tục nhẹ nhàng mà hôn người.

Hồi lâu, Mạnh Đình ngẩng lên ôm lại Yến Tuy, cậu vuốt ve thân thể Yến Tuy, tựa hồ loại dư vị tiếp xúc thân thể này khiến người ta trầm mê.

Lại hồi lâu qua đi, cậu ngước mắt nhìn về phía Yến Tuy, “Chúng ta tiếp tục tới lần nữa đi.”

Cậu nói, hôn hôn môi Yến Tuy, càng thêm trực bạch mà nói với Yến Tuy khát vọng của cậu, “Em còn muốn.”

Mạnh Đình so với vừa rồi khôi phục hơn rất nhiều, cậu đối với Yến Tuy thì bài xích thân thể cơ hồ không có, nhưng đổi lấy chính là, dục vọng lần nữa dấy lên, mãnh liệt lại không muốn che dấu, cũng không cần che dấu.

Thần sắc Mạnh Đình có chút dừng lại, cậu tựa hồ muốn nhìn cái gì đó, nhưng hai người dán lại cực gần, cậu căn bản nhìn không thấy thứ cậu muốn nhìn, cậu lại tiếp tục hỏi Yến Tuy, “Anh…… Còn có thể được không?”

Mạnh Đình có chút không xác định mình có phải làm khó người hay không.

Thần sắc Yến Tuy cứng đờ, anh không trả lời Mạnh Đình, trực tiếp đem người nửa bế lên, anh bởi vì đau lòng cậu mà khắc chế, ngược lại khiến Mạnh Đình cảm thấy anh không được, anh vừa tức cười lại bất đắc dĩ, nhưng lần này dù Mạnh Đình cầu xin tha thứ, anh cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

Một buổi tối này có thể dùng không chợp mắt mà nói, Mạnh Đình thanh tỉnh bao lâu, thân thể phấn khích bấy lâu, Yến Tuy liền đều phụng bồi, hôn hôn sờ sờ, sau đó châm lên dục vọng, liền không tiếp tục khắc chế, liều mình triền miên, giống như ngày mai vĩnh viễn sẽ không tới nữa vậy, lại có lẽ đây chính là tâm tình của Mạnh Đình giờ phút này.

Cậu không nghĩ tới chuyện ngày mai sau này, Yến Tuy cũng không để cho cậu nghĩ nhiều hơn về những thứ đã từng xảy ra, anh giam người bên dưới mình, giống như anh nói với Mạnh Đình, chỉ để cho cậu có thể cảm thụ được anh, chỉ có thể nghĩ đến anh.

Một đêm này dài dằng dặc, nhưng kỳ thực lại không thể nói rõ, hai người quá mức động tình, tất cả khó chịu đều ở trong dục hỏa mà thiêu đốt sạch sẽ.

Mạnh Đình rụt trong ngực Yến Tuy ngủ, tứ chi cứng ngắc đã không thấy nữa, nhưng đồng thời cậu quấn người cũng quấn tới chặt hơn.

Yến Tuy luyến tiếc cũng không yên tâm để một mình cậu ngủ, anh thật vất vả rút tay ra, cầm lấy điện thoại di động, xem thời gian một chút đã là rạng sáng 4h rưỡi, anh gửi tin nhắn cho Vương Phong và bác Vương, trực tiếp tắt điện thoại, tay anh trở về ôm lại Mạnh Đình, liền cũng nhắm hai mắt lại.

Hôm nay anh vốn là hủy lịch trình đã an bài, dự định muốn theo Mạnh Đình tới trường, nhưng hiện tại tình huống như này, Mạnh Đình càng cần phải nghỉ ngơi, anh bảo Vương Phong tới trường làm thủ tục cho Mạnh Đình, thuận tiện còn xin nghỉ một tuần.

Gửi cho bác Vương chính là thuần túy bảo ông không nên tới quấy rầy bọn họ ngủ, anh và Mạnh Đình đều cần nghỉ ngơi, hảo hảo mà nghỉ ngơi.

Một cái chăn đơn bạc bao lấy hai người trên giường, ôm nhau ngủ, ánh sáng thanh khiết xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ lọt vào trong phòng, đều không thể quấy rầy đến bọn họ, Mạnh Đình mệt mỏi, Yến Tuy cũng mệt mỏi.

Gần tới buổi trưa, cô Vương muốn đi lên lầu xem một chút, bị bác Vương ngăn trở, đồng thời còn để cho mấy người giúp việc khác không được đến lầu hai đi lại.

Khoảng 2h chiều, Chân Hàm Cố Lãng cơ hồ đồng thời đến Yến trạch, không bao lâu Chung Minh và Mạnh Kỳ cũng trước sau đến, nhưng lại từ chỗ bác Vương biết được Yến Tuy cùng Mạnh Đình còn chưa ngủ dậy.

Bốn người bọn họ cau mày, ngược lại không nghĩ nhiều, liền cảm thấy tình huống của Mạnh Đình có chút nghiêm trọng, hai người kia đoán chừng là gần sáng mới ngủ, cho nên đến bây giờ còn chưa dậy.

"Anh tới đây làm gì?" Chân Hàm hỏi Mạnh Kỳ, ấn tượng của Chân Hàm đối với Mạnh Kỳ cũng không tốt, một tên hoa hoa công tử, từ đám bạn của y có thể đoán được thái độ làm người của y, y đối với Mạnh Đình quan tâm như vậy, luôn cảm thấy có hiềm nghi không có ý tốt, khiến hắn phải hỏi một câu.

Mạnh Kỳ ngược lại không chút ngoài ý muốn sẽ bị Chân Hàm hỏi như thế, y nhíu nhíu mày, đương nhiên mà nói, "Tôi lo lắng tiểu Thất, tới đây xem một chút, tôi là đại ca của cậu ấy."

Chân Hàm nhìn Mạnh Kỳ "Xì" một tiếng, thần sắc càng thêm ghét bỏ, lúc y không biết chuyện của Mạnh

Đình, vẫn luôn nuôi ở bên ngoài, Mạnh Kỳ biết Mạnh Đình chỉ sợ còn không biết sớm bằng anh họ Yến Tuy của hắn đâu.

"Anh hẳn là vì tiểu tình nhân của anh mà tới……"

Cũng chính là đoạn quan hệ của Mạnh Kỳ và Tô Tư Vũ mà tự bọn họ coi là bí ẩn kia, nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới hành động lúc trước của mình có bao nhiêu phóng đãng, đừng nói trong vườn hoa Cố gia, bọn họ bị Mạnh Đình và Yến Tuy nhìn thấy, những trường hợp yến hội hoặc tụ hội khác, cũng không hiếm thấy bọn họ thông đồng với nhau.

Chỉ là trước kia không e ngại người nào, nhìn y trên phương diện đại thiếu Mạnh gia, mọi người căn bản đều làm như không biết, bắt gặp cũng làm như mắt mình mù không nhìn thấy.

Cố Lãng và Chung Minh cũng không đáp lời, nhưng thần sắc của bọn họ cũng nói rõ, bọn họ cùng một lập trường với Chân Hàm, đừng nói thân phận của Mạnh Kỳ không đủ tư cách để xin tha thứ người khác, ngay cả đủ, bọn họ cũng không thể đáp ứng.

Loại chuyện "bán chị dâu" này, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm, nếu không liền uổng phí tụ hội "giáo dục" hàng ngày chăm chỉ của Yến Tuy mấy năm này.

Mạnh Kỳ khoát khoát tay, coi như là xin khoan dung, y lập tức lại thì thầm nói một câu, "Thật đúng là cùng hắn có liên quan."

Sắc mặt y dần dần đen lại, chân mày nhíu lại, phẫn nộ trong lòng chậm rãi nổi lên, y ruốt cuộc là cùng Tô Tư Vũ từng có một hồi, tình nhân làm không thành, y cũng không muốn bọn họ nháo tới quá khó coi, lại không nghĩ Tô Tư Vũ đối với y vậy mà thật sự nhẫn tâm như vậy.

Huynh đệ loạn luân…… Không chỉ có Mạnh Đình bị hủy hoại, y cũng không thể ngoại lệ, vì danh tiếng gia tộc, Mạnh lão gia tử tuyệt đối sẽ lựa chọn vứt bỏ y.

Chân Hàm lại ghét bỏ mà quét Mạnh Kỳ một cái, sau đó không tiếp tục phản ứng đến y, hắn nhìn về phía cô Vương, "Làm chút đồ ăn lên đi, sáng sớm tới giờ cũng không kịp ăn gì hết."

"Ai," Cô Vương đáp lời, sau đó đi bưng mấy chén cháo thịt cùng điểm tâm đi lên, bà không biết xảy ra chuyện gì, tâm tình còn tốt, còn trêu ghẹo Chân Hàm, "Buổi sáng nấu cho phu nhân, bọn họ không dậy, cũng là tiện nghi cậu."

"Thật thơm a, còn thêm dược liệu nha." Chân Hàm là không để ý cô Vương trêu ghẹo, hắn cầm lấy bát, múc hơn nửa bát, sau khi uống một ngụm liền thở dài nói như vậy.

Cố Lãng và Chung Minh nhìn hắn ăn cũng cảm thấy đói bụng, bọn họ cũng không khách khí, hai người cũng múc một bát từ từ uống.

Mạnh Kỳ nhấp một ngụm trà, liền không tham gia náo nhiệt này, bất quá cũng có thể nhìn ra Mạnh Đình ở Yến gia xác thực là trải qua không tệ, về đồ ăn có thể so với ở Mạnh gia…… Không, Mạnh Đình ở Mạnh gia nhưng là bị đói bụng chừng mấy ngày.

Lúc bọn họ ăn ăn nói chuyện phiếm, Mạnh Đình cũng rốt cục tỉnh dậy, cậu chậm rãi mở mắt, liền đối diện với ánh mắt ấm áp của Yến Tuy, cậu chớp chớp mắt, đáy mắt kia một mảnh thanh liên, không còn một chút mờ mịt, cậu giơ cằm lên, trực tiếp hôn lên môi Yến Tuy.

"Chào buổi sáng."

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, chân mày hơi hơi khơi một cái, "Không còn sớm."

Anh tỉnh lại không bao lâu, nhưng cũng xem qua thời gian, đã là quá hai rưỡi chiều.

"Thảo nào…… Em thật đói nha." Mạnh Đình tiếp tục dán má Yến Tuy lẩm bẩm, há mồm lại cắn môi Yến Tuy, nhưng không dùng lực, nhẹ nhàng cắn một cái liền biến thành ôn nhu khẽ liếm.

Yến Tuy đè lại ót Mạnh Đình, sau đó đem loại hôn nhẹ liếm liếm cọ cọ này, biến thành hôn sâu ôn nhu lại động tình.

Vừa hôn kết thúc, Yến Tuy bế Mạnh Đình lên, bọn họ đêm qua quá mức cuồng loạn, đến cuối cùng anh chỉ đơn giản thanh lý Mạnh Đình một chút, liền ôm cậu ngủ, trước mắt chính là cần phải tắm rửa trước.

Mạnh Đình rất tự nhiên liền quay lại ôm lấy cổ Yến Tuy, khóe miệng khẽ câu lên, ánh mắt nhìn thẳng Yến Tuy, sau đó lại cọ cọ lên người.

"Chụt chụt" hai tiếng, sau đó cậu dán vào má Yến Tuy, ngọt ngào mà cười.

Yến Tuy trong lòng có lẽ có chút lo lắng nên cũng không có hôn, không có cười với Mạnh Đình như bình thường.

"Ngoan, chúng ta trước tiên tắm rửa, sau đó đi xuống ăn chút gì nhé."

"Em ngoan, em nghe anh," Mạnh Đình đáp lời, sau đó lại ở trên môi Yến Tuy hôn hôn.

Yến Tuy tắm cho Mạnh Đình, dần dần chân mày liền khóa lại, đêm qua anh không biết nặng nhẹ, dấu vết lưu lại trên người Mạnh Đình quá nhiều, lúc ấy không phát giác, trước mắt nhìn có chút không nhịn được muốn tự trách.

Mạnh Đình theo ánh mắt Yến Tuy nhìn nhìn chính mình, sau đó lại duỗi tay câu câu cổ Yến Tuy, cậu cọ

cọ má Yến Tuy, xác định với anh nói, “Không đau, em là nguyện ý nha.”

Đêm qua là cậu quấn lấy Yến Tuy, cậu nhớ tới rất rõ ràng, vốn là…… cậu hẳn không nhớ rõ chút chuyện sau khi uống thuốc, nhưng đêm qua cậu toàn bộ đều nhớ, bởi vì cậu không nỡ quên, cậu muốn nhớ kỹ lời Yến Tuy nói, nhớ kỹ ôn nhu anh đối với cậu.

“Em nguyện ý, em thích chúng ta như vậy.”

Lời Mạnh Đình trực bạch không chút che giấu, vẻ mặt nghiêm túc lại thản nhiên, khiến Yến Tuy căn bản không thể nào cự tuyệt, hay khắc chế, anh nhẹ nhàng thở dài, sau đó lại cúi đầu hôn hôn ánh mắt quá mức thanh liên, cũng quá mức xinh đẹp của cậu.

Mạnh Đình phối hợp, Yến Tuy cũng đã thuần thục, hai người tắm rất nhanh liền tắm xong.

Mạnh Đình thay một thân áo len dài tay màu trắng gạo, Yến Tuy mặc tây trang và áo sơ mi Mạnh Đình chọn cho anh, kiểu dáng hơi có bất đồng, nhưng quần áo treo trong tủ quần áo của anh, tuyệt đối là vừa vặn.

“Đẹp mắt.”

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy trong gương, chân thành mà ca ngợi.

Yến Tuy so với gia chủ những gia tộc khác mà nói, còn quá trẻ, chỉ có màu đen mới có thể khiến anh lộ ra vẻ lão thành chững chạc một chút, nhiều năm mặc như vậy, anh và người bên cạnh đều quen rồi, nhưng vẫn là chỉ có Mạnh Đình cảm thấy anh mặc như vậy là “đẹp mắt”.

Mạnh Đình nhìn xong gương, liền xoay người lại, cậu lắc lắc tay Yến Tuy, “Anh cõng em đi, em đói tới mức không còn khí lực bước đi nữa rồi.”

Mạnh Đình cũng không tính là nói dối, cậu hôm qua đem có thể phun ra đều phun ra, trở về lại lăn qua lăn lại tới muộn như vậy, còn là làm loại chuyện cực kỳ hao tổn thể lực, cậu có bao thể lực đều hao tổn sạch sẽ, cậu đói bụng tới mức hoàn toàn không còn khí lực có chút khoa trương, nhưng cậu quả thực không muốn đi đường, muốn Yến Tuy cõng cậu.

Yến Tuy nhẹ nhàng thấp người xuống, sau đó Mạnh Đình nằm nhoài lên.

Khóe miệng Yến Tuy khẽ câu lên, tâm tình thoáng lại tốt hơn chút, trải qua đêm qua, Mạnh Đình đã đối với anh phóng túng hơn chút, sẽ tự nhiên mà đề ra yêu cầu, sẽ chủ động thân mật mà không phải hỏi trước, loại thay đổi này anh mừng rỡ lại đau lòng.

Mừng rỡ là bởi vì anh vẫn luôn hi vọng Mạnh Đình có thể như thế, đau lòng là bởi vì Mạnh Đình là chịu

khổ, mới có thay đổi.

Yến Tuy cõng Mạnh Đình xuống, bốn đôi mắt liền cùng nhau nhìn tới.

"Này…… chị dâu sao thế? Còn chưa khỏe ư."

Mạnh Đình dán Yến Tuy, bọn họ cũng không nhìn thấy rõ sắc mặt của cậy, theo bản năng liền cho rằng Mạnh Đình còn chưa khỏe, đến nông nỗi cần Yến Tuy đi thay.

"Tôi khỏe rồi, chỉ là…… tôi muốn để cho Yến Tuy cõng tôi."

Mạnh Đình ngẩng mặt nhìn tới, sau đó nghiêm túc giải thích câu hỏi của đám người Chân Hàm.

Mấy người Chân Hàm mạc danh kì diệu liền bị show đầy mặt, còn hoàn toàn không cách nào phản bác, lời nói thật của Mạnh Đình, chỉ có thể hơi khắc chế mà thu hồi ánh mắt lại một chút.

Yến Tuy không nói lời nào, anh tiếp tục tới gần, trực tiếp cõng Mạnh Đình tới bên bàn ăn, mới thả người xuống.

"Trước tiên uống nước, sau đó chúng ta ăn cơm."

"Vâng," Mạnh Đình gật gật đầu, sau đó kéo Yến Tuy cùng nhau ngồi xuống.

Yến Tuy rót nước cho cậu, cậu bưng lên ừng ực liền uống hết, một cốc không đủ, lại uống tiếp nửa cốc nữa.

Yến Tuy cũng uống một cốc nước, cô Vương mang theo người bưng cơm lên, đều là chút thanh đạm dưỡng dạ dày.

"Ôi chao, phu nhân sao thế, sao sắc mặt không tốt như vậy……" Bà thật vất vả mới nuôi người nhìn tốt chút, sao mới nửa ngày không gặp, liền lại hình như gầy trở lại, cô Vương nói rất không đồng ý mà nhìn Yến Tuy.

Mấy người Chân Hàm đều cảm thấy Yến Tuy oan, nhưng Yến Tuy lại không có biện pháp cảm thấy như vậy, đêm qua anh quả thực giày vò Mạnh Đình quá mức.

"Cháu ăn một chút liền dưỡng trở lại," Bản thân Mạnh Đình ngược lại rộng lượng, cậu rất khẳng định mà nói với cô Vương, sau đó còn rót sữa bò cho Yến Tuy.

Chính cậu không uống, nhưng dược thiện cùng bánh màn thầu cậu liền ăn rất nhiều.

Yến Tuy tự mình ăn, lại cũng chiếu cố Mạnh Đình, múc cháo, gắp thức ăn, anh làm tới khá thuần thục.

Mấy người Chân Hàm và Cố Lãng chua loét mà nhìn, Yến Tuy chưa từng chiếu cố bọn họ như vậy, hồi bé bọn họ không thích ăn cơm, lại ăn tới chậm, Yến Tuy không ăn hết phần của bọn họ đã là không tệ rồi.

"Các cậu không ăn sao?" Mạnh Đình đột nhiên ngước mắt nhìn về phía bọn họ, nghi ngờ hỏi một câu.

"Không cần, tôi vừa mới ăn," Cháo cô Vương nấu nhiều, bọn họ uống hai chén không sai biệt lắm liền no rồi.

"Nha," Mạnh Đình gật gật đầu, ánh mắt lại nhìn lướt qua Yến Tuy, sau đó mới vùi đầu tiếp tục ăn.

Khóe miệng Yến Tuy câu lên, nhưng là lĩnh hội ra được ý tứ chân chính câu hỏi của Mạnh Đình, cậu hẳn là muốn nói, bọn Chân Hàm không ăn cơm, tại sao muốn nhìn cậu chứ, còn là cái loại ánh mắt ghen tỵ này.

Sau khi bọn họ ăn xong, liền cũng ngồi ghế salon bên này, sau đó Cố Lãng liền bùm bùm bắt đầu nói.

Sự tình vẫn là thật sự không khó tra, hầu rượu cũng không hiểu rõ tình hình, nhưng trên đường tới đưa nước trái cây, bị người đụng phải một cái, trải qua so sánh bức ảnh, hắn xác định người, bạn của Mạnh Kỳ tới chắn cửa, Chân Hàm và Cố Lãng ở trong đại sảnh quan sát, sau đó liền phái người đi theo.

"Đây là đối thoại tôi cho người quay được."

Chuyện này chủ mưu căn bản cũng không phải là một, mà là hai người đồng dạng nhìn Mạnh Đình không lọt, ăn nhịp với nhau, Mạnh Tiêu và Tô Tư Vũ.

"Xảy ra chuyện gì? Anh không phải nói Mạnh Đình dị ứng thuốc an thần sao?" Đây là thanh âm Tô Tư Vũ, chỉ nghe là có thể cảm giác được sự phẫn nộ của hắn, cùng không cam lòng thất bại trong gang tấc.

"Tôi là nghe…… người ta nói, theo lý mà nói không sai được, chỉ cần dính miệng cậu ta sẽ có phản ứng."

Thanh âm Mạnh Tiêu thấp thấp, hắn chỉ là tình cờ nghe được, lại không nghĩ rằng tình huống thực tế thực tế cùng hắn đoán, lại hoàn toàn ngược lại.

Phản ứng Mạnh Đình sẽ có không phải là vừa chạm liền ngủ, mà là trở nên càng thêm phấn khích và táo bạo, chính là bọn họ dựa theo kế hoạch để cho Mạnh Kỳ tới, cũng sẽ không phát sinh chuyện bọn họ muốn xem, Mạnh Kỳ đoán chừng còn là một trận đánh kết thúc, còn sẽ là loại đánh đặc biệt nghiêm trọng có thể sẽ chết người.

Tô Tư Vũ nghe vậy tựa như đang trầm tư, ngược lại Mạnh Tiêu gấp rút lại hỏi một câu, "Còn cậu, cậu

không phải xác định có thể dẫn Mạnh Kỳ đi mà, tại sao là Yến Tuy cùng cậu ta ở trong phòng!"

Thanh âm sau đó cũng có chút huyên náo, hẳn là có tình huống gì đó, không tiếp tục quay nữa, nhưng liền những thứ này cũng đủ rồi.

Cố Lãng liền thu điện thoại vào, nhìn về phía Yến Tuy, chờ anh quyết định.

Những người khác cũng đều đang trầm tư, nhưng tra ra là hai người này, thật sự không có gì ngoài ý muốn, cho tới nay, chúng ngoài sáng trong tối đều khiến người nhận ra được chúng mơ ước vị trí phu nhân gia chủ Yến gia, ra tay với Mạnh Đình rất có lý do.

"Họ Tô kia thật là buồn cười, tôi nhớ trước kia hình như hắn ta ghét bỏ Yến Tuy a, xí……"

Chân Hàm lại ghét bỏ một câu, ánh mắt quét đến Yến Tuy mới lại nuốt lời trở lại, y sợ là không thể để cho Mạnh Đình biết chuyện lúc trước, dù sao lúc ấy nếu như không phải Hà Uyển lại nổi điên, anh thiếu chút nữa đã kết hôn với Tô Tư Vũ rồi, hôm nay chị dâu bọn họ phải đối mặt cũng sẽ không phải Mạnh Đình.

Mặc dù Hà Uyển rất đáng ghét, nhưng hắn không thể không nói, bệnh điên này thật đúng là nổi lên đúng lúc.

Mạnh Đình đột nhiên ngước mắt nhìn tới, rất nghiêm túc nói, "Yến Tuy rất tốt."

Ngụ ý, Yến Tuy nhà cậu mới không có gì khiến người ta ghét bỏ đâu.

Chân Hàm mặt đau mà bĩu môi, Chung Minh và Cố Lãng đều nở nụ cười, Mạnh Kỳ chân mày khẽ gạt gạt, Mạnh Đình đối xử đặc biệt với Yến Tuy y đã sớm quen thành tự nhiên rồi.

Lãnh ý nơi chân mày Yến Tuy tản đi chút, anh nhẹ nhàng nhu nhu tay Mạnh Đình, sau đó lại ngước mắt nhìn về phía mọi người, "Gọi điện thoại đi."

"Làm gì?" Cố Lãng theo bản năng hỏi một câu, Chung Minh và Chân Hàm cũng đều nhìn tới đây, loại ngữ khí này của Yến Tuy tuyệt đối là không có ý lương thiện.

"Mời lão gia tử hai nhà tới đi, động vào người của tôi, dù sao vẫn phải cho tôi và Yến thị một câu trả lời."

Nếu như bọn họ ra mặt không thể khiến cho anh vừa lòng, như vậy anh sẽ tự mình động thủ, tới lúc đó sẽ không chỉ là động tới hai người bọn họ đơn giản như vậy, gia tộc phía sau bọn họ cũng phải bị dính líu đến.

Cố Lãng Chung Minh đều cực kỳ tán đồng gật gật đầu, vốn là nên như thế, Yến thị nếu ngay cả gia chủ phu nhân đều bảo vệ không được, vị trí gia tộc quyền thế đứng đầu Hải thành chỉ sợ cũng chỉ là hão huyền.

Mạnh Kỳ cũng nhẹ nhàng gật đầu, nhưng đồng thời trong lòng y cũng nhận được chút chấn động, đây chính là Yến Tuy, đây chính là Yến thị, nếu có một ngày y thật sự muốn vì Mạnh Đình chống lại với anh, những thứ trước mắt y có này còn thiếu rất nhiều.

Y hi vọng không phải có một ngày như vậy, nhưng đồng thời trong lòng y cũng có cảm giác nguy cơ và cảm giác cấp bách rất lớn, y không thể cũng không nên tiếp tục bỏ phí như vậy.

Mạnh lão gia tử nhận được điện thoại của Yến Tuy, kỳ thực rất kinh ngạc, hai nhà mặc dù có quan hệ thông gia, nhưng đi lại vẫn như cũ không nhiều lắm, nhưng gọi điện thoại tới nói có chuyện quan trọng, bảo ông tới Yến gia một chuyến, trong lòng ông tiếp tục kỳ quái, cũng vẫn phải tới.

Lúc ông đến, Tô lão gia tử đã đến một lát, bây giờ liền muốn rời đi.

Hai người gặp mặt, ông có thể cảm thấy Tô lão gia tử kia mơ hồ khắc chế không được lửa giận, Tô lão gia tử cũng không muốn cùng Mạnh lão gia tử nói thêm cái gì, hàn huyên hai câu, ông liền ngồi xe rời đi.

Mạnh lão gia tử đi vào thư phòng, chỉ nhìn thấy Yến Tuy và Cố Lãng, Yến Tuy cũng không nói chuyện, Cố Lãng hai ba câu nói xong, sau đó lại bật ghi âm kia, sắc mặt Mạnh lão gia tử dần dần cũng không dễ nhìn.

Ông chỉ sợ so với Tô lão gia tử càng thêm tức giận, Mạnh Đình nhưng cũng là người Mạnh gia của ông đi ra ngoài, Mạnh Tiêu muốn hại Mạnh Đình, còn thuận tiện muốn hại Mạnh Kỳ chi lớn, vạn nhất chuyện thành, xấu mặt cũng là mặt Mạnh gia, mặt của ông.

"Đồ hỗn trướng!" Mạnh lão gia tử lúc này liền tức giận mắng một câu, ánh mắt Yến Tuy quét tới, ông cũng không dám tiếp tục bưng cái bộ dáng trưởng bối nữa, ông khẽ nghiêng người, "Cậu yên tâm, tôi sẽ không đơn giản tha thứ cho hắn."

Vuốt không rõ như vậy ở lại trong gia tộc tuyệt đối là gieo họa, đừng nói Mạnh Tiêu vốn chính là con riêng nhận về, ngay cả không phải, hắn cũng không được tốt.

"Ngoài ra, còn xin Mạnh lão tiên sinh tra một chút, hắn là từ đâu biết chuyện Mạnh Đình dị ứng thuốc an thần."

Thần sắc Mạnh lão gia tử có chút dừng lại, sau đó gật gật đầu, Yến Tuy lời này là muốn tiếp tục truy cứu người sau lưng Mạnh Tiêu, vậy không phải là chi thứ hai sao, có thể là Hàn Tuyết Quân, cũng có thể là Lí Nhất Phỉ.

Nhưng việc này đầu ông cũng không cách nào không điểm, lợi thế của Yến gia ở Hải thành thâm căn cố đế, lại to lớn tới mức khiến người sợ hãi, anh nếu vì vậy nhằm vào Mạnh gia, Mạnh gia chỉ sợ ở Hải thành cũng lưu lại không nổi nữa, cái gì nhẹ cái gì nặng, trong đầu Mạnh lão gia tử rất rõ ràng.

Gia chủ hai nhà vội vàng trở về, nhưng chờ lúc bọn họ về đến nhà, chỉ sợ hai nhà liền không yên ổn nữa.

Cố Lãng xuống lầu, Yến Tuy trở về phòng mang Mạnh Đình đi ra ngoài, Mạnh Kỳ sau khi Mạnh lão gia tử đi, y cũng rời đi, Chung Minh và Chân Hàm đến sân cỏ tản bộ, ý định cọ bữa tối mới đi.

Mạnh Đình trở về phòng cũng không làm cái gì, Đại Hoàng và Mao Cầu bồi cậu, cậu ngồi trên ghế salon ôm gối ngẩn người, chuyện hôm qua đối với cậu vẫn như cũ có lưu lại ảnh hưởng, nhưng cũng không phải đều là tiêu cực, cậu trước mắt chỉ là muốn chút thời gian một mình suy tư, Yến Tuy nhận ra được, liền cũng cho.

Bất quá, anh vẫn là muốn để cho để cho Đại Hoàng và Mao Cầu đi vào, Mạnh Đình thông cảm tâm ý anh quan tâm cậu, liền cũng cho phép.

Yến Tuy đi vào, Mạnh Đình còn vùi lấp trong suy nghĩ của chính mình không có phát hiện, tới khi cậu bị Yến Tuy ôm lấy vai, lại bị hôn má, cậu mới dần dần hoàn hồn.

"Nói xong rồi sao?"

"Xong rồi," Yến Tuy đứng thẳng người đi tới bên người Mạnh Đình ngồi xuống, sau đó kéo vai Mạnh Đình, để cậu nghiêng người qua.

"Anh sẽ không bỏ qua cho bọn họ."

Trực tiếp liền đưa bọn họ tới cục cảnh sát, quá tiện nghi bọn họ, chỉ có từng bước, mới có thể khiến bọn họ thoáng cảm thụ một chút đau khổ Mạnh Đình từng chịu, mặc dù còn chưa đủ, nhưng cứ như vậy dựa theo thủ đoạn thông thường, anh cũng không phải là Yến Tuy khiến nhiều người đều sợ hãi như vậy nữa.

Mạnh Đình không hoài nghi chút nào điểm này, Mạnh Tiêu và Tô Tư Vũ đương nhiên đáng hận, nhưng có Yến Tuy giúp cậu, cậu liền không phí nhiều tâm tư nghĩ trên người bọn họ, dù sao cũng là người cậu cực kỳ chán ghét.

"Em muốn…… Cùng Mạnh gia thoát khỏi quan hệ," Mạnh Đình vừa rồi suy nghĩ chính là việc này, cậu ngước mắt nhìn về phía Yến Tuy, trong mắt mơ hồ còn có chút chần chờ, hai nhà thông gia, quan hệ ích lợi, cậu không biết mình yêu cầu như thế, có thể mang đến tổn thất cho Yến Tuy và Yến thị hay không.

"Em sẽ cố gắng kiếm tiền, sau này tiền em kiếm được đều cho anh."

Mạnh Đình cũng không xác định nước hoa của mình có thể kiếm được bao nhiêu, nhưng có thể có bao nhiêu, cậu liền đưa cho Yến Tuy bấy nhiêu.

Chân mày Yến Tuy khẽ gạt gạt, cũng là có chút không đành lòng cự tuyệt tâm ý của Mạnh Đình, anh hơi hơi suy nghĩ liền gật gật đầu, "Được, anh chờ em kiếm tiền cho anh."

Về phần thoát khỏi quan hệ với Mạnh gia, chính là Mạnh Đình không nói, anh cũng đang trong chuẩn bị rồi.

"Những thứ kia giao cho anh, nhiệm vụ của em bây giờ chính là hảo hảo dưỡng thân thể, hảo hảo đọc sách, như vậy em mới có thể kiếm tiền cho anh."

Mạnh Đình nghe vậy tán đồng gật gật đầu, "Anh nói rất đúng."

"Em muốn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền cho anh."

Yến Tuy nhìn bộ dáng Mạnh Đình đột nhiên biến thành tham tiền, nhịn không được cúi đầu hôn hôn môi cậu, phu nhân nhà anh càng ngày càng đáng yêu rồi nha.

Mắt Mạnh Đình khẽ trợn to, lại dần dần híp lại, đáp lại nụ hôn của Yến Tuy có chút đột nhiên này, sau đó nụ hôn vốn là nhẹ nhàng trở nên nồng đậm.

Bọn họ xuống lầu là chuyện của nửa tiếng sau, tay nghề của cô Vương trước sau như một rất tốt, Mạnh Đình có tình yêu ăn uống cầm đầu, bữa cơm này mọi người đều ăn tới nhiều hơn thường ngày, sau khi ăn xong bọn họ lại nói chuyện một lát với Yến Tuy, sau đó đều rút lui.

Nhưng chỉ là về nhà riêng của chính mình, giữa lẫn nhau còn đang trao đổi tiến triển chuyện này.

Tô lão gia tử về đến nhà, giận dữ, cha của Tô Tư Vũ bị ông kêu đến, chửi mắng một trận, sau đó bảo hắn mang Tô Tư Vũ về, ông muốn động gia pháp.

Tô gia đã mấy thập niên không động tới gia pháp rồi, đột nhiên muốn động, ngay cả Tô lão thái thái cũng bị dọa sợ hết hồn, sau khi biết rõ nguyên do, bà cũng không thể nói gì hơn, từ rất sớm trước đó, bà đã cảnh cáo Tô Tư Vũ rồi, nhưng hắn cũng không nghe lời khuyên.

Nhưng càng ngoài dự đoán của bọn họ chính là, cha của Tô Tư Vũ bảo là muốn đi gọi Tô Tư Vũ về, nhưng lại là mật báo, hắn để cho Tô Tư Vũ trốn tới nơi khác, Tô lão gia tử thiếu chút nữa bị chọc tức ra bệnh tim.

Mạnh gia bên này liền so với Tô gia làm dứt khoát lưu loát hơn nhiều, ông trở lại nhà cũ, liền bảo Văn thúc gọi mọi người hai chi về, trước mặt mọi người nói chuyện Mạnh Tiêu hại Mạnh Đình và Mạnh Kỳ, Mạnh Tiêu bị đuổi ra Mạnh gia đã là một trong những trừng phạt đã định.

Mạnh lão gia tử gọi mọi người về, cũng không phải là thương thảo muốn trừng phạt Mạnh Tiêu thế nào, mà là phải khai báo với Yến Tuy và Yến thị thế nào.

Lí Nhất Phỉ nghe được lời Mạnh lão gia tử, gân xanh trên trán lồi lên, ánh mắt nhìn Mạnh Tiêu âm tàn lại quỷ dị, Mạnh Tiêu rùng mình, hắn chính là từ chỗ Lí Nhất Phỉ biết chút chuyện về Mạnh Đình, mặc dù

không nhiều lắm, nhưng lại được hắn ghi nhớ, còn lợi dụng, nhưng đây không thể nghi ngờ là phạm vào kiêng kỵ của Lí Nhất Phỉ, nhất là hắn không thành công, còn làm mình bại lộ.

Mạnh lão gia tử lúc nói chuyện quan sát mọi người, Mạnh Kỳ liền cũng vậy, hơn nữa y còn biết chuyện Lí Nhất Phỉ từng lợi dụng Ngô Phượng Kiều ngược đãi Mạnh Đình, tự nhiên trọng điểm quan sát bà ta, như thế nào sẽ không chú ý tới ánh mắt bà ta nhìn Mạnh Tiêu.

Bà ta cho rằng bà ta giấu rất tốt, nhưng rốt cuộc là lòi đuôi.

Mạnh Kỳ hơi hơi suy nghĩ, trong lòng đột nhiên ngừng lại, chẳng lẽ Mạnh Đình dị ứng với thuốc an thần, hung thủ phía sau màn cũng là Lí Nhất Phỉ? Làm bà nội ruột, bà ta sao sẽ ác với Mạnh Đình như vậy, Mạnh Kỳ cũng thật sự là nghĩ không ra.

"Cổ ca, anh nói chúng ta mời Mạnh Đình tới nói giúp chúng ta, sẽ tốt hơn chút?"

Lí Nhất Phỉ khẽ nghiêng đầu tới nói với Mạnh lão gia tử, bà ta quả thật rất am hiểu tâm tư suy nghĩ người khác, lời này của bà ta nói ra chính là tiếng lòng của Mạnh lão gia tử, chỉ là Mạnh lão gia tử làm chủ một nhà, không dễ mở miệng, Mạnh Đình như thế nào cũng coi như là hậu bối của ông.

Phùng Trạch Kiều sâu kín mà quét Lí Nhất Phỉ một cái, vốn là cũng muốn mở miệng, lại bị Mạnh Kỳ vỗ vỗ vai, bà hít sâu một cái, không nói nữa.

Vốn là dựa theo ý tưởng của bà ta, Mạnh Tiêu coi là người chi thứ hai, hắn muốn hại Mạnh Kỳ, không chỉ bàn giao với Mạnh Đình và Yến thị, như thế nào cũng phải cho chi lớn bọn họ một lời giải thích, dù sao Mạnh Kỳ mới là đời cháu của Mạnh gia người thừa kế gia chủ danh chính ngôn thuận nhất, nhưng tâm Mạnh lão gia tử chính là thiên vị, ông mở miệng tới bây giờ một câu cũng không nói việc này.

Phùng Trạch Kiều không phải là người có thể nhịn tức, nhưng không phải là không có bụng dạ, tình cảm bà đối với Mạnh Kỳ tốt, y không để bà nói, bà nhẫn nhịn thật tự liền nhẫn xuống.

Đám người Mạnh lão gia tử và Lí Nhất Phỉ bàn bạc một chút chuyện thương lượng với Mạnh Đình, sau đó liền giải tán.

Cú điện thoại này do Mạnh Nghi Đức gọi tới, hắn như thế nào cũng coi như cha của Mạnh Đình, không có ân dưỡng, cũng có ân sinh, nói như vậy Mạnh Đình chắc là sẽ không cự tuyệt, nhưng Mạnh Nghi Đức lấy điện thoại di động ra, ngẩn người, hắn không có số điện thoại của Mạnh Đình, thế này gọi thế nào.

Hắn ra bên ngoài phòng tìm đến Văn thúc, muốn số điện thoại nhà cũ Yến gia, mới gọi thông được. Điện thoại trong phòng khách Yến gia cơ bản cũng là trang trí, thỉnh thoảng bác Tiêu cô Vương sẽ sử dụng, thật sự có việc cũng là trực tiếp gọi di động của bọn họ, "đinh linh linh" điện thoại đột nhiên vang lên, Đại Hoàng nằm bên chân Mạnh Đình đột nhiên sợ hết hồn, "Gâu gâu gâu!"

Mao Cầu cũng nhẹ nhàng "meow" một tiếng.

Mạnh Đình ôm Mao Cầu ngồi phòng khách xem TV, cậu xem tới rất nghiêm túc, lúc này đột nhiên vừa vang lên, cậu cũng sợ hết hồn, Yến Tuy mới vừa có việc trở lại thư phòng, bác Tiêu cô Vương không có ở phòng khác, những người giúp việc khác tới sau chập tối liền không thể ra ngoài đi lại.

Mạnh Đình trước tiên trấn an Đại Hoàng một chút, thoáng chần chờ, vẫn là nhận điện thoại.

"Alo?"

"Ta tìm Mạnh Đình, gia chủ phu nhân nhà các ngươi." Mạnh Nghi Đức cũng không có nghe ra thanh âm Mạnh Đình, ngữ khí của hắn cũng có chút vội vàng, dù sao hắn cũng coi như trưởng bối của Mạnh Đình, bắt hắn đi làm loại chuyện mở miệng cầu xin này, hắn cũng cảm thấy mất mặt.

"Tôi đây, ông là ai?" Thanh âm Mạnh Đình vẫn như cũ không thay đổi, cậu không có nghe ra người bên kia điện thoại là ai.

"Ta là cha con," Lời ra khỏi miệng rồi, Mạnh Nghi Đức mới phát giác ngữ khí mình có chút quá hấp tấp, hắn cầm điện thoại di động đi tới trong vườn hoa Mạnh trạch, vẻ mặt nhiều hơn chút hoảng hốt, hắn đang nhớ lại Dư Mỹ Huyên, cô gái từng toàn tâm toàn ý ái mộ hắn.

Nói thật ra, Mạnh Đình và Dư Mỹ Huyên không giống nhau, bộ dáng cũng không giống hắn, nhưng cậu dù sao cũng là kết quả còn sót lại của đoạn tình cảm kia của bọn họ, Mạnh Nghi Đức nhớ tới những thứ hắn tự cho là đúng này, tâm tình tự nhiên sẽ có phập phồng.

Mạnh Đình mím môi không trả lời, sau khi thoáng trầm mặc, Mạnh Nghi Đức liền nói tiếp.

"Chuyện hôm trước ở Cố gia, ta đã biết rồi, Mạnh Tiêu phải nhận được trừng phạt nó nên có, nhưng ta hi vọng Yến Tuy không nên có hiểu lầm với Mạnh gia, dù sao con cũng là từ Mạnh gia đi ra, Mạnh gia tốt, con……"

Hắn lời còn chưa nói hết, điện thoại đột nhiên một tiếng chó sủa, "Gâu gâu!" Còn có chút dữ dội.

Mạnh Nghi Đức đang tình cảm dạt dào, đột nhiên cũng có chút há hốc mồm, "Mạnh Đình?"

"Gâu gâu!"

"Mạnh Đình? Điện thoại con đặt chỗ nào?"

"Gâu gâu gâu!"

“Đại Hoàng ngoan, đừng kêu loạn, hắn nghe không hiểu.”

“Gâu gâu gâu!”

Tiếp theo lại là một trận đối thoại hỗn loạn, Mạnh Nghi Đức bị chọc tức tới không nhẹ, sau đó điện thoại mới truyền đến tiếng người.

“Alo.”

“Mạnh Đình, con làm cái gì!”

“Mạnh tam tiên sinh phải không?” Yến Tuy nhìn Mạnh Đình khóe miệng lộ ra một nụ cười, lại duỗi tay nhu nhu đầu Đại Hoàng, tỏ vẻ khích lệ.

Đại Hoàng ư ử một tiếng, rốt cục không tiếp tục kêu nữa, nó lúc trước ít nhiều là bị tiếng người trong điện thoại truyền ra hù đến, mới kêu như vậy, sau đó cũng là bởi vì thanh âm Mạnh Nghi Đức càng ngày càng hung, Đại Hoàng cũng càng ngày càng hung.

“Yến…… Yến gia chủ,” Mạnh Nghi Đức làm sao cũng sẽ không nghĩ đến, gọi điện thoại sẽ khảo nghiệm tính nhẫn nại của hắn như vậy, ngữ khí này của hắn lập tức xoay chuyển, thiếu chút nữa lại chuyện xấu.

“Ông tìm Mạnh Đình có việc?” Yến Tuy nhìn Mạnh Đình xê dịch khỏi vị trí, anh liền cũng ngồi xuống, sau đó Mạnh Đình liền tự động dựa tới trên vai anh.

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, thấy anh cười nhìn cậu, nhưng thanh âm vẫn như cũ lạnh lùng, cảm giác có chút mới lạ, cậu lại ghé sát vào chút, ở trên má anh hôn hôn, tận lực không phát ra loại âm thanh khi hôn.

Yến Tuy không nhu Đại Hoàng nữa, anh ôm trụ Mạnh Đình, sau đó liền tư thế như vậy nói tiếp cú điện thoại này.

“Không…… có, chính là đột nhiên nhớ tới, ta đều không gọi điện thoại cho Mạnh Đình, lâu như vậy không liên lạc, hỏi một chút tình huống gần đây của nó.”

“Mạnh tam tiên sinh còn không biết sao? Mạnh Đình bị Mạnh Tiêu bỏ thuốc, mấy ngày nay đều phải hảo hỏa nghỉ ngơi.”

Thanh âm Yến Tuy vẫn như cũ rất lạnh, Mạnh Nghi Đức bên kia mồ hôi lạnh đều rơi xuống, chỉ nghe Yến Tuy lại nói, “Mạnh tam tiên sinh gọi điện thoại tới đây, là các người đã nghĩ kỹ muốn nói rõ gì đó với Mạnh Đình cùng Yến thị tôi rồi sao? Yến Tuy rửa tai lắng nghe.”

Mạnh Nghi Đức mồ hôi lạnh chảy ngày càng nhiều, lời này thật đúng là không dễ trả lời, hắn ấp úng, vẫn là lần đầu tiên đối mặt với uy nghiêm của gia chủ Yến gia Yến Tuy, hắn có chút chịu không nổi, đến cuối cùng hắn cũng không nói ra cái gì, liền chỉ muốn mau sớm kết thúc cú điện thoại này.

"Đúng rồi, Mạnh Đình gần đây cần tĩnh dưỡng, Mạnh tam tiên sinh có việc liền trực tiếp gọi điện thoại cho tôi đi."

"Ai…… được, được."

Yến Tuy vừa đặt điện thoại xuống, Mạnh Đình lại sáp tới hôn hôn môi Yến Tuy, trong mắt cậu mang theo nụ cười, loại cảm giác có người hỗ trợ cùng nhau chọc tức người khác đặc biệt tốt.

"Em vừa nãy chính là cố ý," Cố ý đem micro cho Đại Hoàng chơi, Mạnh Đình vừa nói vừa hướng bên người Yến Tuy cọ cọ.

"Ừ, anh cũng cố ý," Cố ý nói mấy lời hù dọa Mạnh Nghi Đức.

Yến Tuy trả lời, đè lại gáy Mạnh Đình, hôn sâu mang theo ướt át lại ngọt ngào.

Đây là công sức của editor với beta nhá! Mong mọi người đừng mang nó đy xa quá xa vì làm vậy là sai quá sai!

51. Chương 51

Nụ hôn vừa kết thúc, Mạnh Đình qua đầu đối diện với ánh mắt Đại Hoàng và Mao Cầu, mắt cậu trợn tròn chút, cậu nhẹ nhàng gõ gõ đầu Đại Hoàng giáo dục, "Sau này tao và Yến Tuy hôn hôn, chúng mày phải quay đầu đi, biết không?"

Đại Hoàng không trả lời, ngược lại Mao Cầu "meow" một tiếng, sau đó nhảy đến trên đùi Mạnh Đình, Mạnh Đình ôm lấy nó, hôn hôn lông tơ trên đỉnh đầu nó, "Vẫn là Mao Cầu ngoan."

Cậu xoa Mao Cầu, lại nhìn về phía Yến Tuy, "Xem, Mao Cầu nhà chúng ta thay đổi xinh đẹp."

Thời gian Mao Cầu đến Yến gia đã hơn 2 tháng, vết thương trên người căn bản toàn bộ tốt, lông từng bị cạo, cũng một lần nữa dài ra, phủ lên mấy vết sẹo xấu xí kia, Mạnh Đình lại chiếu cố nó rất tốt, lông tơ trắng mới dài ra trơn mượt, đúng là thay đổi đến xinh đẹp.

So với trước kia, nó cũng hoạt bát và năng động hơn chút, cái tên Mao Cầu này cũng càng ngày càng thích hợp.

Yến Tuy lại kéo Mạnh Đình qua, hôn hôn trán cậu, nói nhỏ, "Xinh đẹp."

Mèo nhỏ xinh đẹp, chủ nhân của nó càng xinh đẹp, gông xiềng trong lòng Mạnh Đình dần dần mất đi, càng thêm sinh động, càng thêm xinh đẹp.

Mạnh Đình nhẹ nhàng gật đầu, ôm Mao Cầu dựa vào trong ngực Yến Tuy, cậu vừa vuốt lông cho Mao Cầu, vừa hỏi Yến Tuy, "Kỳ thực em đã khỏe rồi, lúc nào em có thể tới trường?"

Yến Tuy hơi hơi do dự mới trả lời vấn đề này, "Hai ngày nữa."

Mạnh Đình ở bên cạnh anh một chút vấn đề cũng không có, nhưng Yến Tuy vẫn là lo lắng cậu đột nhiên đối mặt hoàn cảnh lạ lẫm sẽ có khó chịu.

Mạnh Đình kỳ thực cũng không phải là đặc biệt muốn tới trường, nghe Yến Tuy nói như vậy, cậu lập tức gật gật đầu, "Vâng,"

Yến Tuy rũ mắt nhìn Mạnh Đình, trong lòng đột nhiên nhiều hơn chút lo lắng, không phải lo lắng đối với thân thể và tâm lý của cậu, mà lo lắng có người sẽ coi trọng Mạnh Đình, nghĩ như vậy, anh lại thêm một câu, "Em tới trường liền hảo hảo đọc sách."

Mạnh Đình đồng ý gật gật đầu, "Vâng, em muốn thi đại học, còn muốn kiếm tiền, rất nhiều rất nhiều tiền."

Chân mày Yến Tuy khẽ gạt gạt, đối với đáp án này rất thỏa mãn, anh khẽ nghiêng người, lại hôn hôn môi Mạnh Đình, nhẹ nhàng nói, "Ngoan."

Mạnh Đình không trả lời, cậu nhẹ nhàng túm cổ áo Yến Tuy, cằm khẽ giương lên, hai người lại cứ như vậy tiếp tục hôn môi.

Tay Mạnh Đình buông Mao Cầu ra, xoa tóc Yến Tuy, nhẹ nhàng gãi gãi, lại nhẹ nhàng nhu nhu.

Yến Tuy thoáng đứng thẳng người, một tay phất Mao Cầu trên bụng Mạnh Đình ra, sau đó bế cậu lên, trực tiếp đi lên lầu. Về phần Mao Cầu cùng Đại Hoàng, bọn nó đã biết đường tới ổ của mình, cũng không cần người dẫn.

Mạnh Đình mấp máy môi, tựa vào đầu vai Yến Tuy, cười nhàn nhạt, cực kỳ mê người.

Yến Tuy khẽ quét mắt nhìn cậu một cái, cước bộ lại nhanh thêm hai phần.

Mạnh Đình tựa hồ cũng phát giác cước bộ Yến Tuy tăng nhanh là vì cái gì, cậu thu hồi ý cười, mấp máy môi, ở bên tai Yến Tuy nói nhỏ, "Đừng vội, chúng ta sẽ luôn ở chung một chỗ, muốn làm lúc nào cũng có thể nha."

Mạnh Đình hơi hơi suy nghĩ một chút lại lắc đầu, "Không, phải ở nơi chỉ có hai bọn mình, tốt nhất là phòng chúng ta."

Tay Yến Tuy ôm Mạnh Đình lại chặt hơn hai phần, cửa vừa mở ra, Mạnh Đình trước tiên ôm cổ anh hôn, cũng là so với anh còn muốn gấp hơn hai phần.

Nụ hôn của Mạnh Đình từ phương diện kỹ xảo mà nói, không có bao nhiêu tiến bộ, nhưng thắng ở thật tình, cậu hôn hôn liếm liếm, rất cố chấp, Yến Tuy đặt cậu vào trên giường, cậu vẫn là vững vàng ôm cổ Yến Tuy gặm, cậu nhìn thấy hầu kết Yến Tuy bởi vì hô hấp hơi dồn dập mà chuyển động lên xuống.

Cậu há mồm ngậm nó vào, hầu kết là một trong những điểm cực kỳ mẫn cảm của đa số các nam nhân, Yến Tuy chắc chắn cũng sẽ không ngoại lệ.

"Mạnh Đình……" Yến Tuy khẽ gọi một câu, bên tai ửng đỏ, thần sắc bất đắc dĩ lại dung túng.

Mạnh Đình lại liếm liếm hầu kết Yến Tuy, sau đó mới buông ra hỏi, "Cái gì?"

Cậu nhẹ nhàng đẩy Yến Tuy, Yến Tuy vẫn như cũ không ngã, Mạnh Đình đồng thời dùng chút lực, cũng yêu cầu, "Anh nằm xuống."

Yến Tuy vẫn luôn biết Mạnh Đình giày vò người, cũng có thể khiến người phát điên, nhưng lúc này ngoại trừ nằm xuống thì anh cũng chẳng có sự lựa chọn khác.

Yến Tuy nằm xuống, Mạnh Đình trở mình một cái ngồi trên hông anh, cảm thụ một chút nơi nào đó của Yến Tuy đã mãnh liệt lên, cậu nhẹ nhàng níu lấy quần áo Yến Tuy, nhưng vẫn là suy nghĩ dựa theo ý nghĩ của chính mình.

"Em muốn hôn anh, chờ em hôn đủ rồi, chúng ta lại tiếp tục."

Cho nên ý tứ của cậu là, cậu tiếp tục châm lửa, Yến Tuy lại phải tiếp tục nhẫn nại.

Yến Tuy cũng không biết mình có thể làm được hay không, tự nhiên không cách nào trả lời, Mạnh Đình coi như anh chấp nhận.

Cậu nghiêng người hôn má Yến Tuy, sau đó hai tay cởi quần áo Yến Tuy ra, áo khoác coi như dễ cởi, áo sơ mi bên trong lại không quá dễ cởi, một hàng nút áo, đặc biệt là cậu rõ ràng không có thiên phú nhất tâm nhị dụng (*).

((*) nhất tâm nhị dụng: không thể một lúc làm hai việc)

Cởi nút áo, nụ hôn của cậu liền trở nên ứng phó mơ hồ, thật tình hôn người, cậu một nút áo có thể tốn 10 phút.

Yến Tuy đều muốn tự mình cởi, nhưng Mạnh Đình nhận thấy ý đồ của anh, cũng không nói chuyện, mắt trông mong mà nhìn người, Yến Tuy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thu tay lại.

"Cởi xong rồi." Mạnh Đình mắt híp híp, sau đó lại dịch dịch cơ thể sang một bên, sau đó cầm quần áo đặt vào trên ghế băng bên giường.

Cậu quay đầu lại nhìn người, hốc mắt Yến Tuy mang theo chút ửng đỏ nhẫn lại, nhưng ánh mắt nhìn cậu vẫn như cũ tràn đầy nhu tình.

Mạnh Đình nghiêng người hôn hôn mắt Yến Tuy, khóe miệng cậu câu lên ý cười, lại trấn an Yến Tuy một câu, "Chờ em hôn xong, chờ lát nữa tùy tiện anh, hiện tại anh phải ngoan ngoãn nha ~~."

Hai chữ "Tùy tiện" rất có lực mê hoặc, Yến Tuy nhẹ nhàng mấp máy môi, sau đó gật gật đầu.

Mạnh Đình lại hôn hôn môi Yến Tuy giống như phần thưởng, tiếp theo sau đó cậu hôn nghiêm túc lại giày vò người.

Cậu muốn hôn là tâm của Yến Tuy, giống như Yến Tuy muốn hôn tâm cậu, hẳn là giống nhau, bởi vì quá thích người trước mắt, chỉ có thể dùng cách này để diễn tả, ngay cả chuyện vốn chưa bao giờ nghĩ làm qua, liền cũng làm.

Yến Tuy nhẹ nhàng nắm tóc Mạnh Đình, thở dốc giữa giọng nói cũng không cách nào nhẫn nại được nữa, "Mạnh Đình, em không cần……"

Mạnh Đình không có trả lời Yến Tuy, cậu lần đầu tiên làm loại chuyện này, tất nhiên phải tuyệt đối nghiêm túc, nếu không làm bị thương Yến Tuy, liền hoàn toàn đi ngược tâm ý cậu khi làm như thế này.

Mạnh Đình cả thể xác và tinh thần đều tập trung, Yến Tuy liền cũng dần dần buông ra phần tâm tư đau lòng người.

Ánh đèn trong phòng vẫn như cũ sáng trưng, nhưng tất cả ánh sáng tựa hồ đều hội tụ tới trên cơ thể người trước mắt, hô hấp Yến Tuy rối loạn, tình triều của thân thể từng đợt khó có thể khống chế, nhưng trong mắt cùng trong lòng anh đều bị Mạnh Đình người này chiếm cứ.

"Mạnh Đình, anh yêu em."

Thanh âm Yến Tuy mang theo chút khàn khàn truyền đến, bên tai Mạnh Đình liền cũng đỏ, cậu chậm rãi đứng thẳng người, nhìn hai mắt Yến Tuy, sau đó liền chạy vào toilet.

"Phì phì phì," Cậu súc miệng một lúc lâu, sau đó mới từ bên trong đi ra ngoài.

Cước bộ của cậu ở trước cửa toilet do dự một chút, sau đó má càng ngày càng hồng, nhưng vẫn là mở cửa ra, đi trở về phòng.

Yến Tuy nằm nghiêng, nửa người dưới đang đắp chăn, tầm mắt anh vẫn luôn hướng về cửa phòng tắm, thấy cửa mở ra, anh ngồi lên.

"Tới đây."

Mạnh Đình đến gần, ngồi ở bên giường, sau đó bị Yến Tuy kéo vào trong ngực ôm lấy.

Lúc trước cậu vẫn còn cảm thấy như vậy có chút ngượng ngùng, nhưng được Yến Tuy ôm lấy, những ngượng ngùng kia dần dần không thấy nữa, cậu kỳ thực chỉ muốn Yến Tuy vui vẻ thôi.

"Súc miệng sạch rồi?" Yến Tuy xoa tóc Mạnh Đình, thấp giọng hỏi, thanh âm kia vẫn như cũ mang theo hai phần hương vị động tình, rơi vào trong tai Mạnh Đình, lại thêm chút ý tứ mê hoặc người.

"Ừ," Mạnh Đình trả lời, cậu ôm ngược lại Yến Tuy, liền cũng bò lên giường.

Yến Tuy ôm lấy Mạnh Đình xoay người một cái, không chỉ để cho cậu trở lại trên giường, còn áp người dưới thân, "Anh yêu em."

Anh không biết Mạnh Đình lúc trước có nghe được lời này của anh hay không, nhưng anh không ngại tiếp tục nói cho cậu biết, một lần, hai lần…… bao nhiêu lần cũng không sao cả.

"Anh yêu em, Mạnh Đình," Yến Tuy hôn hôn môi Mạnh Đình lại lặp lại một lần nữa.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, chóp mũi chạm nhau, hơi thở giao nhau, nhưng này còn chưa đủ, bọn họ vẫn như cũ mơ hồ khát vọng tiếp xúc ở khoảng cách gần hơn, loại tiếp xúc khi thân thể giao hợp, linh hồn hòa tan.

Ánh mắt Mạnh Đình giương lên, chống lại tầm mắt Yến Tuy, cậu khẽ gật đầu một cái, "Em biết, em cũng yêu anh."

"Yến Tuy, em yêu anh." Trong mắt Mạnh Đình nhiễm lên chút tình dục, nhưng thần sắc của cậu vẫn như cũ thật tình lại trịnh trọng, "Có thể anh không có yêu em nhiều hơn, nhưng em sẽ yêu anh, càng ngày càng

yêu anh."

Trên thực tế, cậu mới học được thích người khác, học được yêu người khác, cũng không có học được quá tốt, nhưng học được bao nhiêu, cậu đều dùng hết trên người Yến Tuy.

Lời tâm tình của Mạnh Đình trước sau như một khiến Yến Tuy khống chế không được, môi anh ở trên mi tâm Mạnh Đình nhẹ nhàng chạm một cái, sau đó lại rơi xuống trên môi cậu, "Anh cũng vậy."

Càng ngày càng yêu, một ngày so với một ngày càng yêu hơn.

Yến Tuy cởi quần áo Mạnh Đình, còn muốn thuần thục nhanh chóng hơn, lại thêm bản thân Mạnh Đình còn đặc biệt phối hợp.

Thân thể thanh niên của cậu vẫn như cũ nhạy cảm lại ngây ngô, Yến Tuy đối với thân thể của cậu lại dần dần tìm kiếm rõ ràng, không bao lâu anh liền khiến Mạnh Đình thở dốc không ngừng, cậu vịn vào lồng ngực Yến Tuy, nhẹ nhàng lại động tình mà khẽ gọi, khúc nhạc triền miên nhất cũng không cách nào khiến Yến Tuy có cảm giác mê hồn như vậy.

Mạnh Đình nhớ lời của mình, cậu sau khi hôn người, muốn "tùy tiện" Yến Tuy, bảo xoay người liền xoay người, bảo nhấc chân liền nhấc chân, rất nhiều tư thế hết sức xấu hổ, cậu cũng đỏ mặt mà làm theo.

Nhưng đồng thời cậu cũng chợt hiểu, lời "tùy tiện" như vậy không thể tùy tiện nói.

Sau khi tắm rửa xong, lúc Yến Tuy lau người cho Mạnh Đình, cậu dựa vào đầu vai Yến Tuy ngủ thiếp đi, mi mắt thật dài đóng lại, mặt mày giãn ra, cậu tin tưởng Yến Tuy so với tin tưởng bản thân càng nhiều hơn.

Yến Tuy ôm người trở về phòng, ở trên trán cậu nhẹ nhàng hôn hôn, sau đó ôm nhau ngủ.

Một đêm này chỉ là một đêm trong vô số những đêm triền miên hơi kích động của bọn họ mà thôi, tựa hồ không có gì bất đồng, nhưng ngày hôm sau, lại nhìn kỹ càng Mạnh Đình sẽ phát giác, khóe mắt chân mày cậu nhìn Yến Tuy bất giác nhiều hơn chút tình ý chính cậu cũng không tự giác, cả người thoạt nhìn vừa ấm áp lại xinh đẹp.

Chân Hàm và Cố Lãng lần nữa đến Yến trạch, chân mày không tự chủ gạt gạt, sau đó cười nhạo mà nhìn Yến Tuy.

Nhìn bộ dáng Mạnh Đình, liền cũng biết cuộc sống của Yến Tuy trải qua không tệ, tình nồng ý mật, còn là mật lý điều du (*)?

((*): mật lý điều du: thân mật khăng khít)

Yến Tuy đối với chế nhạo của bọn không có phản ứng gì, anh chỉ là đưa tay ôm eo Mạnh Đình kéo sang, loại ý tứ chiếm hữu này liền không cần nhiều lời.

Chuyện Mạnh Đình bị bỏ thuốc, chỗ tốt ngoại lệ duy nhất, chính là khiến tình cảm của Yến Tuy và Mạnh Đình tốt hơn chút, bất quá dù vậy, người nên bị trừng phạt cũng không thể miễn trách.

"Em thấy không tới hai ngày nữa, Tô lão thái thái sẽ tới," Chân Hàm nói, thần sắc có chút u ám.

Quan hệ của bà cùng bà ngoại y coi như không tệ, nhưng loại không tệ này, cũng chỉ là lui tới giữa phu nhân thế gia, có lẽ là ở tình hữu nghị, nhưng còn chưa tới trình độ có thể triệt tiêu sai lầm của Tô Tư Vũ.

Hơn nữa quan trọng hơn là, người Tô gia làm việc thật sự quá vô liêm sỉ, có chút kỳ ba, Tô Tư Vũ đến bây giờ đều nhìn không thấy bóng người, chẳng lẽ Tô gia bọn họ thật sự cảm thấy giấu người đi, Yến thị liền không có biện pháp gây khó dễ với bọn họ sao.

Yến Tuy khẽ gật đầu một cái, coi như là đồng ý ý kiến của Chân Hàm, có lẽ đứa trẻ thời thơ ấu gặp gỡ nhiều chuyện quá mức kỳ ba, tầm nhìn đều sẽ so với người bình thường thấu triệt hơn chút, anh như vậy, Chân Hàm như vậy, kỳ thực Mạnh Đình cũng như vậy.

"Xí, còn thật sự có mặt mũi đấy," Cố Lãng cũng nói thầm một câu, hắn nói từ trong cặp công văn lấy ra một báo cáo kiểm tra đo lường, đặt lên trên bàn, sau đó đẩy tới trước mặt Yến Tuy, đây chính là báo cáo nước trái cây hôm đó đưa tới cơ quan kiểm tra đo lường cầm trở về.

"Bọn họ hạ thủ cũng ngoan độc, liều lượng vượt chỉ tiêu nghiêm trọng, uống vào cả ly là muốn chết người."

May mà hôm đó Mạnh Đình uống một ngụm, sau đó lại tới toilet ói sạch toàn bộ, bằng không nếu có gì nghiêm trọng hơn, dù bọn họ hiện tại trừng trị người, Mạnh Đình có tổn thương cũng bù đắp không được.

Yến Tuy xem xong, Mạnh Đình ở bên cạnh cũng xem xong, Chân Hàm nhận lấy y cũng xem thêm một lần.

"Dựa vào cái này không biết có thể phán mấy năm……" Quá ít tuyệt đối không hả giận.

Chân Hàm âm trầm nói, thậm chí động chút tâm tư khác.

Lúc này bác Vương từ bên ngoài đi tới, khẽ khom người nói, "Lão thái thái Tô gia ở ngoài cửa lớn."

Đã không phải là trước tiên chuyển danh tiếp, hoặc là gọi điện thoại trước, mà là trực tiếp tới Yến trạch để ngăn người.

"Mời bà ấy vào," Yến Tuy nói thân thể khẽ ngửa ra sau, anh tiếp tục ôm lấy Mạnh Đình, sau đó nhìn về

phía Cố Lãng và Chân Hàm, “Các cậu cũng không cần tránh.”

Bà ấy nếu tới đây xin tha thứ, cũng không cần tránh người mới nói lời cầu xin.

Nhưng Tô lão thái thái không chỉ có tới một mình, còn mang theo Tô Tư Vũ, nói chính xác hơn, là Tô Tư Vũ tìm đến Tô lão thái thái, bảo bà dẫn hắn tới gặp Yến Tuy, nếu không hắn thật đúng là không có bản lĩnh dưới tình huống Yến Tuy không nguyện ý có thể gặp người.

Mạnh Đình cuối cùng mới nhận thấy được Tô lão thái thái mang Tô Tư Vũ tới, ánh mắt cậu khẽ trợn tròn, nhướn mày, có một chút rất không cao hứng, nhưng cậu mấp máy môi, vẫn như cũ không nói chuyện, nhưng chút cảm giác mệt mỏi rã rời sau bữa cơm trưa lúc trước, hoàn toàn không thấy.

Ánh mắt Yến Tuy quét tới, nhìn về phía Tô lão thái thái và Tô Tư Vũ, sương lạnh trong mắt không một chút che dấu, trên mặt anh hiện lên chút cười lạnh, sau đó lại hoàn toàn thu liễm.

Cố Lãng và Chân Hàm cũng nhìn tới đây, sắc mặt hai người cũng đều khó coi.

Tô lão thái thái không một tia ngoài ý muốn, nhưng đây cũng là một lần cuối cùng bà tin lời Tô Tư Vũ, hắn nếu không thể làm được như lời hắn nói, như vậy sau này bà sẽ không tiếp tục vì hắn tốn thêm một phân tâm tư nào nữa.

“Chúng ta nói chuyện riêng một chút, anh sẽ không hối hận đâu.”

Thần sắc Tô Tư Vũ có chút tiều tụy, hiển nhiên mấy ngày nay hắn cũng không quá tốt, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Yến Tuy vẫn như cũ rất cố chấp.

Hai ngày này hắn nghĩ lại chuyện đã qua, hắn làm việc quả thực có chút lỗ mãng, nhưng thực tế cùng theo dự đoán của hắn độ lệch càng ngày càng xa, hắn nhìn Yến Tuy đối với Mạnh Đình như vậy thật sự không giống như đang diễn trò.

Yến Tuy đem tâm của anh giao cho Mạnh Đình, vậy hắn đâu, hắn làm sao bây giờ, hắn là vì Yến Tuy mới trọng sinh trở về a.

Cho nên, hắn nhịn không được, nhận thấy được Mạnh Tiêu muốn tính kế Mạnh Đình, hắn không nhịn được giúp kế hoạch vụng về kia của gã, hoàn thiện hơn chút, nhưng vẫn như cũ vô dụng, hắn đã quên, bọn họ phải đối mặt là Yến Tuy, là gia chủ trẻ tuổi nhất Hải thành Yến Tuy, Yến Tuy toán vô di sách (*), cực kỳ lợi hại.

((*) toán vô di sách: tính toán không một chỗ sai sót)

Ánh mắt của hắn quét về phía Mạnh Đình dán chặt, lại tiếp tục cường điệu một lần, “Chỉ anh và em.”

Ánh mắt Yến Tuy ở trên người Tô Tư Vũ khẽ quét qua, rơi vào trên người Tô lão thái thái bên người hắn, anh hỏi, "Tô lão thái thái cũng là cái yêu cầu này sao?" Dùng giao tình mấy thập niên của bà cùng bà nội anh vì Tô Tư Vũ đổi lại cái yêu cầu này sao?

Đây chính là ý tứ chân chính câu hỏi của Yến Tuy, anh cho rằng Tô lão thái thái dùng vì Tô Tư Vũ, quá không đáng giá, nhớ tình cũ của bà cùng Yến gia, Yến Tuy mới lại hỏi một câu, cũng xác định một lần.

Tô lão thái thái ngưng mi, trong lòng bà như thế nào không có tính toán, nhưng cuối cùng bà vẫn gật đầu, "Phải."

Yến Tuy thu hồi anh mắt, khẽ nghiêng người, nhìn về phía Mạnh Đình, sương lạnh trong mắt anh mất hết, anh giơ tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cậu, "Không lo lắng, anh lập tức trở lại."

Mạnh Đình ánh mắt sâu kín nhìn Yến Tuy, hồi lâu mới trả lời một từ "Được."

Yến Tuy gật đầu sau đó mới nhìn về phía Tô Tư Vũ, "Cậu đi theo tôi."

Tô Tư Vũ nâng bước đuổi theo Yến Tuy, lúc đi lên cầu thang, hắn lại quay đầu lại nhìn thoáng qua Mạnh Đình.

Ánh mắt Mạnh Đình từ trên người Yến Tuy thu hồi cùng Tô Tư Vũ không hẹn mà gặp, chân mày cậu lại nhăn nhăn, nhưng vẫn như cũ không nói gì, cái gì cũng không làm, chờ bọn họ đóng cửa lại, cậu nghiêng đầu hỏi Chân Hàm, "Ánh mắt hắn ta có ý gì? Tôi nhìn không ra."

Chân Hàm và Cố Lãng vốn là vừa nghiêm túc vừa lo lắng, nghe vậy thần sắc ngừng lại, thiếu chút nữa không bật cười.

Chân Hàm nhu nhu Mao Cầu lúc trước bị y ôm đến trên đùi, khóe miệng khẽ ngoắc ngoắc, "Hắn có ý gì không quan trọng, chị dâu tin tưởng anh trai em là được."

Chân Hàm người này nhiều rất biệt nữu, y ở trước mặt Yến Tuy cực kỳ ít gọi Yến Tuy là "Anh trai" như vậy, phần lớn gọi thẳng tên, nhưng đối với người khác phần lớn là gọi anh trai hoặc là anh họ, loại ý tứ bảo vệ này kỳ thực cũng rất rõ ràng.

Mạnh Đình nghe vậy gật gật đầu, "Ừm, tôi tin tưởng Yến Tuy." Cũng tin tưởng tình cảm của bọn họ.

Mạnh Đình nói rồi ngồi trở lại vị trí, Mao Cầu từ trong ngực Chân Hàm nhảy ra, nhảy tới trên chân Mạnh Đình, Mạnh Đình ôm lấy nó, nhu nhu lông tơ đỉnh đầu nói, "Không sao, chúng ta cùng nhau chờ Yến Tuy."

Cậu nói như vậy, Chân Hàm và Cố Lãng còn muốn mở miệng tiếp tục an ủi Mạnh Đình gì đó, cũng là

không biết nói cái gì cho phải, hoặc là phải nói, Mạnh Đình không cần an ủi của bọn họ, cậu so với bất cứ ai đều muốn tin tưởng Yến Tuy hơn.

"Mấy năm nay ngoại trừ Tư Vũ, ta ở Hải thành chưa từng nhìn thấy đứa nhỏ nào đẹp như Đình Đình."

Tô lão thái thái ngồi xuống, sau đó mở miệng nói như vậy.

Lời như vậy dễ hiểu chút là khen ngợi cậu, Mạnh Đình vẫn có thể nghe được, cậu không chút nào khiêm tốn gật gật đầu, "Vâng, cháu quả thực đẹp, sau này sẽ càng ngày càng đẹp."

(Vịt: Ôi mị đi chớt đây T_T / Min: Được chồng cưng nên càng ngày càng đẹp a~)

Cậu ngược lại cũng không hoàn toàn nói khoác, cậu trước mắt còn chưa đủ cao, lớn thêm hai năm nữa, nhất định sẽ càng đẹp.

Lời nói thật như vậy không chút nào khiêm tốn, nghe tới mức Chân Hàm và Cố Lãng đều có chút buồn cười, hắn ít nhiều lĩnh hội ra được nguyên nhân Yến Tuy thất thủ nhanh như vậy, đối mặt với bảo bối xinh đẹp lại trực bạch như vậy, sao có thể không thích chứ.

Tô lão thái thái thần sắc có chút dừng lại, trong lòng than ra một hơi, bà mặc dù không biết Tô Tư Vũ cùng Yến Tuy ở trên lầu nói tới như thế nào, nhưng nhìn Mạnh Đình, bà cũng biết Tô Tư Vũ hoàn toàn không có cơ hội.

Châu ngọc trong sáng như vậy ở trước mắt, trên người Tô Tư Vũ có lẽ còn chút luồng sáng loang loáng, Yến Tuy cũng sẽ không đi nhìn.

Tô Tư Vũ cùng Yến Tuy đến thư phòng thời gian rất lâu đều là trầm mặc, Yến Tuy ngồi ở vị trí anh bình thường làm việc, Tô Tư Vũ đứng.

Ánh mắt hắn đánh giá chung quanh, lộ ra chút hoài niệm, nơi này hắn đã từng không thích lắm, Yến Tuy luôn ở nơi này cùng hắn nói vài lời hắn không thích lắm. Nhưng ở Yến trạch lâu như vậy, không thích cũng tới không ít lần.

Một lần nữa nhìn lại, hắn mới phát hiện hắn đối với nơi này quen thuộc như vậy, lưu luyến như vậy, đối với bản thân Yến Tuy liền càng là như thế, anh nghiêm túc lạnh nhạt tới gần như vô tình, nhưng anh là người duy nhất còn muốn kéo hắn một cái, muốn để cho hắn thay đổi thành người người tốt.

Hắn trước khi chết chấp niệm lớn nhất là không có hảo hảo quý trọng Yến Tuy, không nhìn tới anh tật ngôn lệ sắc (*), hắn luôn nghĩ nếu như hắn có thể làm lại từ đầu, hắn luôn có thể làm chút gì đó, để cho bọn họ sẽ không có kết cục giống như vậy, hắn không phải chết ở một góc không ai biết, Yến Tuy cũng không phải cô quạnh đến già.

((*) tật ngôn lệ sắc: Lời nói mau lẹ không dư thừa, thần sắc nghiêm nghị)

"Nơi này..... sao sẽ nhiều hơn một cái bàn?"

Ánh mắt Tô Tư Vũ rơi vào trên bàn học bên cạnh bàn làm việc của Yến Tuy, bên trên còn có sách giáo khoa và bài thi cao trung, thu dọn coi như chỉnh tề, nhưng rõ ràng ngay cả có người đang dùng, vẫn là người khác ngoài Yến Tuy, như vậy là ai cũng rất dễ đoán.

Nhưng loại người như Yến Tuy, tại sao có thể cho phép trong thư phòng của anh nhiều ra một vị trí như vậy, một người như vậy.

Yến Tuy nghe vậy chân mày hơi hơi nhăn lại, "Đây là thư phòng của tôi, tôi cho rằng tôi có quyền ở trong này mua thêm cái gì đó."

Cổ tay anh khẽ giật giật, ánh mắt quét qua, sau đó lại nhìn về phía Tô Tư Vũ, "30 phút, thời gian vừa hết, thì vô luận cậu muốn nói cái gì, tôi đều sẽ không phụng bồi."

Tô Tư Vũ nghe vậy rốt cục thu những tức giận cùng ghen tỵ kia trở về, hắn vẫn như cũ không có ý tứ muốn ngồi xuống, nhưng lại tới gần về phía Yến Tuy hơn một bước, thần sắc hắn nghiêm túc lại thấp thỏm, nhưng rốt cục hỏi ra miệng, "Anh tin trọng sinh không?"

"Lòng có chấp niệm, sau đó trở lại lúc tất cả đều chưa bắt đầu, tất cả làm lại từ đầu."

Yến Tuy cũng không làm ra thái độ gì, Tô Tư Vũ thoáng ngừng lại, lại tiếp tục nói, đây là quân bài cuối cùng của hắn, cuối cùng có thể đánh động thứ gì đó của Yến Tuy.

"Kiếp trước là em kết hôn với anh."

Hắn cố gắng muốn để cho Yến Tuy tin tưởng lời hắn nói, lại suy nghĩ một chút, hắn liền mở miệng.

"Bên trên thư phòng này là phòng của ông nội và bà nội, bên trái là phòng của mẹ và cha, đối diện phía tây là phòng của cô Mạn Gia, bên dưới phòng của cô Mạn gia là phòng của Chân Hàm."

52. Chương 52

Editor: Vịt

Beta: Minyi

Spoil: Em muốn anh ly hôn với Mạnh Đình, nếu như anh có thể.....

Những chuyện này mặc dù coi là bí ẩn, nhưng nếu như có tâm tìm hiểu, cũng không phải không cách nào biết, ít nhất Tô lão thái thái từng thường xuyên tới Yến gia cũng không lạ gì.

Tô Tư Vũ suy nghĩ một chút lại tiếp tục nói, "Em nhớ ông chú chủ trì đám cưới của chúng ta, em còn biết Yến thị ở nước F, bây giờ là tháng 9, như vậy hơn một tháng trước, bọn họ hẳn là nhận về một cháu đích tôn lưu lạc bên ngoài."

"Em còn biết 3 năm sau, gia chủ Yến thị ở nước F trước khi bệnh tình nguy kịch sẽ thay đổi người thừa kế, là Yến Thư Á kia kế thừa vị trí gia chủ, khoảng 5 năm sau, Yến thị ở nước F gặp phải nguy cơ, thiếu chút nữa liên lụy tới bổn gia, là anh ra tay giải quyết."

Những cái này đều là chuyện phát sinh ở tương lai, cũng là chuyện đối với Yến Tuy và Yến thị khá quan trọng.

Hắn lúc ấy mặc dù tình cảm không dành cho Yến Tuy, nhưng ở trong Yến trạch này, lại là tin tức lớn truyền về Hải thành, hắn tự nhiên là nhớ.

Tô Tư Vũ nói xong, lại tiếp tục ngoan cường nhìn Yến Tuy, đáng tiếc Yến Tuy đối với hắn thủy chung đều là bộ mặt này, cao thâm khó dò, hỉ nộ khó phân, ngay cả anh tin lời hắn hay không, hắn cũng không nhìn ra được.

"Yến Tuy, anh tin em, em sẽ không nói lời lừa gạt anh, em làm lại từ đầu, chính là muốn đối tốt với anh."

"Cậu nói cậu gả cho tôi, vậy Mạnh Đình đâu?"

Yến Tuy rốt cục mở miệng, ánh mắt anh rất có tính áp bách, tựa hồ yêu ma quỷ quái có thể một cái đã nhìn thấu lòng người, Tô Tư Vũ muốn ở trước mặt anh nói láo, vô cùng khó khăn.

"Cậu ta?" Tô Tư Vũ có chút kinh ngạc Yến Tuy không có mở miệng mà hỏi về chính anh, hay liên quan tới Yến thị, mà lại hết lần này tới lần khác là về Mạnh Đình, nhưng hắn đều đã thẳng thắn với Yến Tuy tới mức này rồi, liền cũng không có gì không thể trả lời.

"Không có Mạnh Đình, kiếp trước trong giới thượng lưu Hải thành, căn bản không có người này."

Đây cũng là Tô Tư Vũ nghĩ không ra, kiếp trước căn bản không có tên Mạnh Đình này, căn bản là không có cậu liên quan đến chuyện này, "Yến Tuy, người nên kết hôn với anh, là em, là em!"

Nếu như không có Mạnh Đình, nếu như không có sự xuất hiện đột nhiên của cậu ta, đời này cùng Yến Tuy kết hôn vẫn sẽ là hắn, là hắn đã muốn thay đổi, mặc dù muốn khiến Yến Tuy lập tức thích hắn rất khó, nhưng chỉ cần bọn họ ở chung một chỗ, hắn nhất định sẽ có cơ hội.

Nhưng bây giờ hắn ngay cả cơ hội này cũng không có, lúc này muốn hắn cam tâm như thế nào, hắn thích Yến Tuy, có lẽ mang theo chút cảm giác hư vinh, nhưng hắn đúng là thích Yến Tuy, người mà hắn tại thời khắc chết sống duy nhất có thể nhớ tới, chính là anh, sao có thể nói là không thích chứ.

Yến Tuy không có trả lời câu này, nhưng trong thần sắc của anh vẫn như cũ không có bất kỳ thương tiếc hay hối hận nào, cũng không biểu hiện thái độ, anh chỉ cảm thấy may mắn, ngoài may mắn ra lại cảm thấy sợ hãi, không có Mạnh Đình…… như vậy anh kiếp trước phải cô quạnh đến thế nào đây.

Đã từng vẫn chỉ là đột nhiên nghĩ một cái, giờ phút này nhưng là được Tô Tư Vũ xác nhận, hóa ra nếu quỹ đạo của vận mệnh có thể có sai lầm, anh cũng chưa từng có hạnh phúc hiện tại của anh.

"Cho nên đây chính là lý do cậu muốn hại Mạnh Đình?"

Trên mặt Yến Tuy hiện lên một tia cười lạnh, anh lại nhìn thời gian một chút, "Cậu còn có 17 phút."

Tô Tư Vũ tới bây giờ chính là dựa vào mấy chuyện hắn đời trước biết được, nhưng Yến Tuy không cho hắn bảo đảm gì, hắn cũng không thể toàn bộ đều nói ra ngoài.

Hắn thoáng suy nghĩ liền đưa ra yêu cầu của hắn, "Em muốn anh ly hôn với Mạnh Đình, nếu như anh có thể……"

"Không thể nào," Yến Tuy lúc này liền đánh gãy lời của hắn, trong mắt anh phóng ra hung quang, làm người cực kỳ sợ hãi, tựa hồ muốn lột da hủy cốt người trước mắt, tàn ác hung bạo xé thành mảnh nhỏ, rất rõ ràng, lời này của Tô Tư Vũ tuyệt đối là phạm vào kiêng kỵ của Yến Tuy.

Khóe miệng Yến Tuy câu lên chút cười lạnh, anh chậm rãi đứng dậy, anh cảm giác mình ở nơi này nghe Tô Tư Vũ nói chuyện chính là rất buồn cười, "Cậu nói là thật hay giả, đối với tôi mà nói cũng không ý nghĩa, cậu không phát hiện sao? Coi như cậu nói là thật, thế giới cũng đã thay đổi."

"Hiện tại người kết hôn với tôi là Mạnh Đình, cùng tôi yêu nhau cũng là Mạnh Đình." Yến Tuy cũng không ngại nói với Tô Tư Vũ, anh yêu Mạnh Đình, không phải là thích, mà là yêu. Ly hôn? Tô Tư Vũ dám động ý nghĩ này với bọn họ, hắn thật sự bị Tô gia nuông chiều tới không biết sống chết như vậy.

"Cho dù cậu không muốn nói, tôi cũng có thể đoán được, tôi và cậu…… a, tôi sao có thể cùng cậu có cái gì?"

Bề ngoài xinh đẹp của Tô Tư Vũ ở trong mắt Yến Tuy còn không bằng một quyển sách có ý nghĩa, thế giới sẽ thay đổi, quỹ đạo cũng sẽ thay đổi, nhưng con người sẽ không, anh vẫn là Yến Tuy, Tô Tư Vũ vẫn là Tô Tư Vũ, giữa bọn họ vốn không thể nào có cái gì.

Điểm này anh căn bản không cần chứng thực giống như Tô Tư Vũ, ngay cả có cái gì đó cũng là chuyện của kiếp trước, là anh kiếp trước mắt mù, cùng anh hiện tại thì có liên quan gì.

"Nếu như đây chính là quân bài lớn nhất của cậu, như vậy tôi muốn nói cho cậu biết, cậu nguyện vọng gì cũng không thể đạt thành." Không chỉ là chuyện lần này hắn hại Mạnh Đình, anh sẽ không bỏ qua cho hắn, cũng bao gồm sau này!

Tô Tư Vũ hai đời thất bại, nhân tố bên ngoài sẽ có, nhưng nhiều hơn vẫn là nguyên nhân của chính hắn.

Lời của Yến Tuy quá đoạn tuyệt rồi, Tô Tư Vũ trong lòng giống như bị kim châm mà khó chịu, hắn lui về phía sau một bước, vẻ mặt giống như khuất nhục lại giống như quật cường, hắn cắn răng nói, "Yến Tuy, anh tự tin như vậy sao? Tự tin anh sẽ không gặp phải thiên tai, sẽ không gặp phải nhân họa?"

Anh đối với tương lai một chút cũng không hiếu kỳ sao? Một chút cũng không có sợ hãi sao? Tô Tư Vũ không tin.

"Thiên tai là mệnh, nhân họa? Tôi sẽ giải quyết." Yến Tuy cũng không phải là tùy ý nói lời này, anh có tư cách nói như vậy, anh sống đến 28 tuổi, cũng không có suôn sẻ như cái nhìn của người bên ngoài, Tô Tư Vũ căn bản không hiểu.

Anh không sống ở quá khứ, cũng không cần vì tương lai mà thấp thỏm, anh thích chính là hiện tại, hiện tại có anh và Mạnh Đình.

(Min: một trong những câu nói ta thích nhất trong chuyện)

Thiên tai cản một lần, ai còn có thể bảo đảm sẽ không gặp phải lần nữa, trong mệnh có kiếp, ai cũng không ngăn được, về phần nhân họa, anh nếu như nghe Tô Tư Vũ, chỉ sợ sẽ có họa lớn hơn nữa.

Anh nếu như vì tương lai không thể xác định trong miệng Tô Tư Vũ, muốn anh buông tha cho Mạnh Đình, sao có thể? Tô Tư Vũ tự mình suy nghĩ không rõ ràng, liền cũng cảm thấy anh cũng không rõ ràng sao.

"Anh sẽ phải hối hận, anh nhất định sẽ hối hận." Tô Tư Vũ giống như bệnh tâm thần nói, nhưng chủ đề xoay chuyển một cái hắn lại biến thành bi thương dịu dàng, hắn cầu xin mà nhìn Yến Tuy, hốc mắc ửng đỏ, thoạt nhìn rất động tình.

"Yến Tuy, anh đừng như vậy, chỉ có em, chỉ có em có thể để cho anh trải qua không phải cực khổ."

Hắn cắn cắn môi, rốt cuộc không cam lòng, hắn lại tiếp tục tới gần vài bước, thanh âm cũng thấp hơn chút, "Yến Tuy, em biết cha, em có thể cứu mạng ông ấy, anh vì Mạnh Đình, ngay cả tính mạng của ông ấy cũng không muốn sao?"

"Cậu biết cái gì?" Yến Tuy đưa tay lên trực tiếp bóp cổ Tô Tư Vũ, ánh mắt anh so với lúc trước còn muốn nguy hiểm hơn hai phần. Đúng vậy, trong ranh giới cuối cùng của Yến Tuy, anh có thể không tìm Yến Vũ, có thể không tìm Hà Việt, nhưng điều kiện tiên quyết là bọn họ đều sống tới rất tốt.

Tay anh ngừng lại lại vạn phần ghét bỏ mà đẩy Tô Tư Vũ ra, "Cha tôi trước khi tôi ra đời đã chết, người của cả Hải thành đều biết, cậu nói ông ấy còn sống, ông ấy liền còn sống?"

"Ông ấy không có chết…… em cũng không biết rốt cục chuyện gì xảy ra, nhưng là ông ấy không có chết." Vẻ mặt Tô Tư Vũ không giống như đang nói láo, nhưng cũng khiến Yến Tuy nhìn ra chút đầu mối, hắn có lẽ biết một chút, nhưng hắn biết cũng không nhiều.

Yến Tuy lại lần nữa giơ tay lên xem đồng hồ đeo tay một chút, "Thời gian tới rồi, đi ra ngoài đi."

Tâm tình anh thu liễm tới quá nhanh, Tô Tư Vũ căn bản nhìn không thấu suy nghĩ trong lòng anh, nhưng đây là cha ruột của Yến Tuy, anh sao có thể không thèm để ý sống chết của ông ấy, Tô Tư Vũ thử dò xét hỏi, "Những thứ này đủ chưa?"

"Mạnh Đình cậu ta cũng không có chuyện gì, không phải sao? Em cũng không muốn anh ly hôn với cậu ta nữa, anh tìm chỗ ở cho em, anh giữ em lại, em liền nói cho anh biết, cái gì cũng đều nói cho anh biết."

Hắn từ một người vợ được cưới hỏi đàng hoàng, tới bây giờ tự tiến cử vị trí trở thành ngoại thất (*), Tô Tư Vũ cảm giác mình đã đủ ủy khuất.

((*) ngoại thất: vợ bé)

Nhưng Yến Tuy chỉ quét hắn một cái, lại tiếp tục đi qua hắn, kéo cửa ra, lại cứ như vậy lãnh đạm mà nhìn Tô Tư Vũ.

Tô Tư Vũ sờ không được tâm tư của Yến Tuy, nhưng hắn tiếp tục vu vạ trong thư phòng cũng không có ý nghĩa gì, hắn đi ra ngoài, Yến Tuy đóng cửa lại, mới tiếp tục xuống lầu.

Tô Tư Vũ lui lại một bước đi theo phía sau Yến Tuy, hốc mắt hắn ửng đỏ, giống như là đã khóc vậy, hắn cũng không sợ bị người nhìn thấy, thậm chí chủ động hất cằm lên, hắn muốn để cho Mạnh Đình nhìn thêm rõ ràng chút, nếu như hiểu lầm cái gì đó cũng có thể, nhưng ánh mắt Mạnh Đình liền không rơi vào trên người hắn.

Mạnh Đình buông Mao Cầu ra, đứng dậy, cũng không tiếp tục cố kỵ xung quanh đều là người ngoài, cậu đi tới, rất đương nhiên đưa tay ôm lấy Yến Tuy, cậu nói nhỏ lẩm bẩm, "Em vẫn là rất lo lắng."

Nửa tiếng này, cậu có Mao Cầu Đại Hoàng bồi, có Chân Hàm Cố Lãng cùng nhau nói chuyện, nhưng cậu vẫn là lo lắng.

Cậu không lo lắng Yến Tuy, nhưng cậu lo lắng Tô Tư Vũ sẽ liều mạng dính tiện nghi của Yến Tuy, cậu ở bên cổ Yến Tuy ngửi ngửi, cũng không ngửi ra được mùi vị kỳ quái gì, tim cậu thoáng kéo xuống chút, tiếp sau đó ôm eo Yến Tuy.

Yến Tuy cũng không ngại mọi người vây xem, anh ôm lại Mạnh Đình, thậm chí nhẹ nhàng mà hôn hôn tóc Mạnh Đình, anh giơ tay nhu nhu gáy Mạnh Đình, sau đó ôm lấy người tiếp tục đi trở về bên ghế salon.

Tô Tư Vũ sắc mặt u ám mà đi tới bên người Tô lão thái thái, về phần nhãn sắc của Tô lão thái thái, hắn cũng không phải là không thấy được, nhưng hắn sờ không được ý nghĩ của Yến Tuy, liền cũng không cách nào cho bà đáp án chính xác.

Yến Tuy đi tới, Chân Hàm và Cố Lãng liền cũng nhìn sang, bọn họ trong lòng ít nhiều có chút ngạc nhiên, cũng có chút thấp thỏm, bọn họ cảm thấy Yến Tuy không nên bỏ qua cho Tô Tư Vũ, nhưng Tô lão thái thái và Tô Tư Vũ rõ ràng có chuẩn bị mà đến, bọn họ có lẽ thật sự có thứ gì đó đủ để đả động Yến Tuy.

"Bác Tiêu," Yến Tuy nói giơ tay với cửa gần đó, bác Tiêu đi tới, Yến Tuy mới tiếp tục nói, "Bác đi cùng Triệu Binh một chuyến, tới cục cảnh sát báo ánh đi."

"Cái…… cái gì?" Tô Tư Vũ cơ hồ kinh hô, hắn ngoại trừ không nói thẳng ra, cơ hồ đều phóng hết quân át chủ bài lớn nhất ra cho Yến Tuy xem, nhưng anh tại sao vẫn là thờ ơ, Mạnh Đình bên cạnh anh thật sự có mị lực lớn như vậy sao? Đều vượt qua cả mạng của cha ruột anh!

Yến Tuy ôm Mạnh Đình tới càng chặt hơn chút, thanh âm của anh không có dao động, hoàn toàn thờ ơ, "Cậu ngay cả vận mệnh của mình đều không thể thay đổi, còn mưu tính thay đổi vận mệnh của tôi, không biết tự lượng sức mình."

Anh không phải không tin lời Tô Tư Vũ nói, anh là không tin hắn.

Hơn nữa anh cũng càng khẳng định kiếp tước của mình cùng hắn không có kết quả gì, Tô Tư Vũ cả người đều khiến anh cảm thấy ác tâm, cảm thấy bài xích, Tô Tư Vũ làm sao sẽ cảm thấy anh sẽ muốn tình nhân giống như hắn, ngoại thất như vậy?

Bởi vì lời của Tô Tư Vũ, anh tới bây giờ đều cảm thấy ác tâm.

"Mời cậu ta và Tô lão thái thái đi ra ngoài," Yến Tuy ngay cả cho Tô lão thái thái cơ hội mở miệng cũng không cho.

Bác Vương lập tức quay người từ bên ngoài gọi người tới, Tô Tư Vũ rõ ràng không cam lòng, ngược lại Tô lão thái thái tựa hồ sớm đã có đoán trước, bà trực tiếp đi ra ngoài.

Tô Tư Vũ quay đầu lại nhưng là không nhìn Yến Tuy, hắn nhìn về phía Mạnh Đình, "Mày là ai? Mày rốt cuộc là ai?"

Sự xuất hiện của Mạnh Đình tuyệt đối không phải là tình cờ, cậu ta có lẽ cũng là có "chuẩn bị" mà đến, cậu là tính toán tốt muốn cùng hắn đoạt Yến Tuy!

"Tôi là Mạnh Đình," Mạnh Đình trả lời cái vấn đề này, cậu còn muốn nhìn Tô Tư Vũ thêm một chút, chờ cậu muốn nói gì đó, lại bị Yến Tuy ấn đầu trở lại.

"Ngăn miệng lại, kéo ra ngoài." Lúc Yến Tuy nói lời này, băng lãnh và hung lệ trên người không tiếp tục khắc chế, không chỉ có Tô Tư Vũ có chút bị dọa sợ, Chân Hàm và Cố Lãng ở một bên nhìn cũng là như thế.

Tâm tình của Yến Tuy không đúng lắm, bọn họ có thể cảm giác được, nhưng nhìn Mạnh Đình anh ôm trong ngực thật chặt, lại cảm thấy bọn họ cũng không cần phải lưu lại, hai người đối mặt một cái, mang theo tài liệu trên bàn, bọn họ đi ra bên ngoài thảo luận với bác Tiêu.

Trong phòng khách lại chỉ còn Yến Tuy và Mạnh Đình, cùng với hai con thú cưng không có cảm giác tồn tại lớn lắm.

Mạnh Đình đưa tay vỗ nhè nhẹ sau lưng Yến Tuy, ngữ khí có chút bận tâm, "Anh làm sao vậy? Khó chịu sao?"

Yến Tuy nghe vậy buông Mạnh Đình ra một chút, sau đó đem người đi về mép cạnh ghế sa lon, hai người ngồi xuống, Yến Tuy lại tiếp tục ôm Mạnh Đình. Yến Tuy muốn khắc chế tâm tình của mình, nhưng rõ ràng, muốn làm được có chút khó khăn.

Mạnh Đình không hiểu ý tứ câu hỏi cuối cùng của Tô Tư Vũ, Yến Tuy lại hiểu, Tô Tư Vũ cảm thấy Mạnh Đình không nên xuất hiện, không nên tồn tại, lúc này mới khơi ra cơn giận dữ Yến Tuy vẫn luôn nhẫn nại.

Mạnh Đình cũng không biết Yến Tuy cùng Tô Tư Vũ nói cái gì, nhưng cậu có thể cảm giác được tâm tình Yến Tuy không quá tốt.

Cậu dựa vào Yến Tuy, tiếp theo sau đó vỗ sau lưng anh, chờ tâm tình anh bình phục.

Khoảng 10 phút trôi qua, cảm xúc của Yến Tuy mới khôi phục bình thường, anh rũ mắt nhìn về phía Mạnh Đình, tay hơi hơi nâng lên, nắm trụ hai má Mạnh Đình, cúi đầu hôn tới, có chút vội vàng, thậm chí vì vậy có chút không có kết cấu.

Mạnh Đình chớp chớp mắt, liền cũng đáp lại nụ hôn của Yến Tuy, cậu xoa nhẹ tóc Yến Tuy, thả lỏng cơ thể của mình.

Nhưng ngay sau đó nụ hôn của Yến Tuy càng thêm vội vàng và nồng nhiệt, Mạnh Đình chậm rãi nằm xuống trên ghế salon, Yến Tuy cũng theo đó xuống dưới, anh thở khẽ rời khỏi môi Mạnh Đình, liền cứ như vậy ôm người, chặt chẽ mà ôm ở phía dưới, chỉ sợ cậu có thể cứ như vậy biến mất.

Mạnh Đình nhẹ nhàng xoa tóc Yến Tuy, khẽ nói, “Không sợ, em bồi anh.”

Bất kể là cái gì đều không cần sợ, cậu sẽ bồi Yến Tuy, chỉ cần anh cần, cậu liền sẽ vĩnh viễn bồi anh.

“Được,” Yến Tuy nhẹ giọng trả lời, anh xác thực sợ hãi, chính xác hơn mà nói, anh là nghĩ lại mà sợ, Tô Tư Vũ nói cho anh biết, trong nhân sinh của anh thiếu chút nữa liền không có Mạnh Đình, anh thiếu chút nữa sẽ không thể gặp được cậu.

Đối mặt với Tô Tư Vũ anh còn có thể khắc chế loại tâm tình này, nhưng đối mặt với bản thân Mạnh Đình, anh liền có chút khó có thể khống chế.

“Em muốn biết bọn anh nói cái gì không?”

Yến Tuy tiếp tục ở bên tai Mạnh Đình nói nhỏ, kỳ thực lúc anh hỏi lời này, vẫn do dự rốt cục có nên nói cho Mạnh Đình hay không, nhưng anh cũng sợ một ngày kia anh không có ở đây, Tô Tư Vũ hoặc là những người khác chạy đến bên cạnh Mạnh Đình nói lung tung, vậy còn không bằng bọn họ bây giờ liền nói ra.

Anh phải ngăn chặm bất bất kỳ manh mối nào có thể sẽ khiến cho Mạnh Đình rời khỏi anh, có thể gặp được cậu không dễ dàng, cho nên dùng bất cứ thủ đoạn gì, anh muốn giữ người ở bên cạnh.

Mạnh Đình chần chờ một chút nói thật, “Muốn.”

Cảm xúc của Yến Tuy không đúng, còn là không đúng bởi vì sau khi nói chuyện với Tô Tư Vũ mà có, cậu có chút bận tâm, đồng dạng cũng có chút để ý, cho nên, cậu muốn biết bọn họ rốt cục nói gì.

“Được, anh cho em biết.” Yến Tuy nói bế Mạnh Đình lên, anh vẫn như cũ ôm người thật chặt vào trong ngực, sau đó mới nói chuyện anh và Tô Tư Vũ trong thư phòng nói, cũng không giấu diếm, có thể nói đều nói.

Yến Tuy nói xong còn đang đợi phản ứng của Mạnh Đình, nhưng Mạnh Đình ngoại trừ tay níu lấy quần áo anh càng chặt hơn chút, cũng không có cảm xúc đặc biệt gì.

Đương nhiên, cũng có thể là cung phản xạ của Mạnh Đình quá dài, lượng tin tức những lời này quá lớn, cậu trong lúc nhất thời còn phản ứng không kịp.

Lại một lát, Mạnh Đình mới mở miệng, “Em mặc kệ, người hiện tại kết hôn với anh là em.”

Cậu cũng không phải cố ý đoạt nhân duyên của Tô Tư Vũ, huống chi hôm nay, bọn họ đã kết hôn, đã yêu nhau, đời trước phát sinh cái gì, Mạnh Đình không muốn để ý, cậu ngay cả chính mình bị Mạnh gia hại thành cái dạng kia cũng không muốn để ý, huống chi những cái khác.

"Trước khi cưới, anh không có người trong lòng, anh bây giờ thích là em, yêu là em, em không sai, chúng ta cũng không sai."

Tô Tư Vũ cảm thấy bọn họ có lỗi với hắn, nhưng sự thực cũng không có gì có lỗi. Cậu cũng không phải người chen chân vào trong hôn nhân của người khác, cũng không phải kẻ thứ 3 trong tình yêu của người khác. Chỉ là, cậu ngẫu nhiên có thể làm cho Yến Tuy thích cậu, cậu cũng thích Yến Tuy mà thôi.

"Yến Tuy……" Mạnh Đình ngước mắt nhìn về phía Yến Tuy, cậu có chút do dự rốt cuộc có nên nói với anh hay không, chuyện cậu cũng là trọng sinh, nhưng hoàn cảnh của cậu và Tô Tư Vũ hoàn toàn khác nhau, cậu nói với Yến Tuy cũng không thể giúp anh, ngược lại muốn khiến anh thương tâm vì cậu.

Còn nữa cậu cũng không muốn nghĩ thêm về quá khứ, cậu hiện tại thích Yến Tuy, yêu Yến Tuy, cậu muốn cùng một chỗ với anh nắm giữ hiện tại và tương lai.

Trên mặt Yến Tuy hiện lên chút tươi cười, môi anh ở trên lông mi Mạnh Đình lướt qua, lại tiếp tục rơi xuống mi tâm của cậu, anh nghiêm túc nói, "Mạnh Đình, cảm ơn." Cảm ơn sự xuất hiện của em, cảm ơn em đã tham dự vào cuộc sống của anh.

Mạnh Đình nghe vậy hơi hướng lên trên, chóp mũi cọ cọ Yến Tuy, "Không sao, anh thỉnh thoảng ngốc một chút cũng không sao."

Mặc dù cậu cảm thấy chuyện cậu đều có thể nghĩ minh bạch, Yến Tuy cần phải cậu nói một chút mới có thể hiểu, có chút ngạc nhiên, nhưng cậu cũng không cảm thấy không tốt, Yến Tuy cũng là người, luôn có lúc mơ hồ, bọn họ ở chung một chỗ vốn là phải giúp đỡ lẫn nhau, chỉ là Yến Tuy rõ ràng giúp cậu nhiều hơn chút.

Trong mắt Yến Tuy cũng hiện lên chút tiếu ý, nhưng mà không có ý định đi sửa đúng cách hiểu của cậu đối với câu cảm ơn này.

Xác định những thứ này, Mạnh Đình liền lại tiếp tục buồn rầu, "Vậy cha làm sao bây giờ?"

Mặc dù chỉ có gặp mặt một lần, nhưng tâm ý của cậu và Yến Tuy giống nhau, hi vọng ông và người ông yêu có thể tốt đẹp, sẽ chết trong miệng Tô Tư Vũ…… là ngã bệnh mà chết, hay là gặp phải cái gì ngoài ý muốn?

Yến Tuy nhẹ nhàng xoa tóc Mạnh Đình, thần sắc trên mặt ngược lại càng thêm kiên định, "Anh sẽ tìm được bọn họ, chúng ta chỉ cần cố hết sức là được rồi." Nhưng trong cái cố hết sức này tuyệt đối cũng không bao gồm, lựa chọn khiến anh rời khỏi Mạnh Đình, đó cũng không phải anh không hiếu thuận, mà là anh vô năng.

"Về phần…… Minh Á, bên kia anh cũng sẽ chú ý hơn."

Theo lời Tô Tư Vũ thời gian vô cùng kỳ quặc, trước khi chết thay đổi di chúc, rốt cuộc là Yến Tránh Bá

tự nguyện, hay là có cái mà người ta gọi là ông bị bệnh hồ đồ gây nên, cũng không dễ nói. Hơn nữa Yến Tránh Bác anh và Mạnh Đình mới gặp qua, thật sự nhìn không ra ông ba năm sau sẽ bệnh chết.

Mạnh Đình nghe vậy khẽ gật đầu một cái, sau đó dựa tới đầu vai Yến Tuy, "Sự tình mặc dù nhiều, nhưng anh cũng không cần quá cực khổ, em sẽ đau lòng."

Yến Tuy ngoắc ngoắc khóe miệng nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, nhưng tư thế anh ôm chặt người cũng không buông lỏng, so với Mạnh Đình ngoài ý muốn nghĩ thông, ngược lại anh còn có chút không buông ra được.

Bất quá cũng có thể hiểu, Mạnh Đình dù sao gặp nhiều hơn chút, cậu so với Tô Tư Vũ còn xác định hơn kiếp trước của mình cùng Yến Tuy không có liên hệ, Yến Tuy liền không phải, trong dăm ba câu Tô Tư Vũ phác họa, anh cảm giác kiếp trước của mình đủ hỏng bét.

Lại nửa giờ trôi qua, Mạnh Đình miễn cưỡng ngáp một cái, mắt chớp a chớp, liền khép lại, phủ lên minh quan, cậu được Yến Tuy ôm, vốn rất dễ dàng buồn ngủ, chính là lúc này cũng không thể ngoại lệ.

Lại trong chốc lát đi qua, Yến Tuy ôm ngang Mạnh Đình lên, đi về phía phòng ngủ của bọn họ, anh đặt người lên giường, lại hôn hôn môi cậu, sau đó mới đứng dậy đi tới phòng làm việc, tiếp đó không lâu Vương Phong liền tới, bác Tiêu và Triệu Binh đi cục cảnh sát trở lại cũng đến thư phòng một lúc lâu mới đi ra ngoài.

Về phần Tô gia và Mạnh gia hai tiếng sau, bị cảnh sát cầm lệnh bắt giữ mang Mạnh Tiêu và Tô Tư Vũ đi, Tô Tư Vũ vốn còn mang theo chút may mắn, hoàn toàn dập tắt, át chủ bài lớn nhất của hắn cũng không thể đả động Yến Tuy, ngược lại khiến anh hạ xuống quyết định phải đối phó với hắn.

Nhưng đối phó với hắn…… nếu là như vậy, Yến Tuy vừa bắt đầu liền báo cảnh sát, mà không phải chờ tới bây giờ, anh muốn đối phó không chỉ riêng Mạnh Tiêu và Tô Tư Vũ, gia tộc phía sau bọn họ cũng phải bị dính líu.

Trước tiên không nói xí nghiệp gia tộc của bọn họ bị đả kích như thế nào, riêng hai người này bị cảnh sát từ trong nhà mang đi, tin tức này vừa truyền ra, người hai nhà ở trong giới cao quý đều phải bị chỉ trích rất nhiều, đặc biệt lần này Cố gia Chung gia đều cùng Yến Tuy đứng cùng một lập trường.

Nếu như có yêu cầu, Cố Lãng và Chung Minh sẽ ra tòa chỉ điểm chứng minh Mạnh Tiêu và Tô Tư Vũ, những người khác Mạnh gia và Tô gia còn sẽ có dư âm của sự việc, thân phận của hai người này bọn họ là trăm triệu động không được, đây chính là một nút chết, nút chết khiến hai nhà nhất định mặt mũi mất sạch.

Bất quá những chuyện này, tạm thời không có liên quan gì tới Mạnh Đình, buổi sáng hai ngày sau, cậu ngồi lên xe, Yến Tuy đưa cậu tới trường, cao trung trung học đệ nhất Hải thành.

Đồng phục học sinh cao trung của Hải thành cùng đồng phục trường học trước kia của Mạnh Đình không khác lắm, chất lượng có lẽ tốt hơn chút, nhưng kiểu dáng không sai biệt lắm, đều là quần áo thể thao màu

lam trắng, Mạnh Đình ôm cặp sách ngồi ở phía sau, Yến Tuy cũng ngồi bên cạnh cậu.

Nên dặn dò hôm qua và trên đường tới đều đã dặn xong, nói thêm cái gì cũng không cần thiết, trong lúc nhất thời trên xe có chút trầm mặc.

Ánh mắt Mạnh Đình quét tới, trong dư quang Triệu Binh đang thật tình lái xe, cậu cũng là không nhịn được, đem cặp sách và Yến Tuy cùng ôm lấy, "Em sẽ nhớ anh, anh cũng phải nhớ em."

"Được," Yến Tuy trả lời, nhưng anh cảm thấy lời này hẳn là anh nói mới đúng, nhưng anh không nói ra miệng, Mạnh Đình ngược lại nói tới trôi chảy.

Ánh mắt Mạnh Đình cong cong, lại dán má Yến Tuy cọ cọ, sau đó lại lặng lẽ hôn một cái.

Yến Tuy vốn cũng có chút luyến tiếc Mạnh Đình, bị một cái ôm một cái hôn một câu nói này của cậu, thời gian hôm nay của anh hẳn toàn bộ nhớ cậu rồi.

Xe dừng lại, Triệu Binh vẫn như cũ mắt nhìn thẳng về phía, hai người phía sau hắn còn ôm nhau không buông đấy, nhưng không phải buổi tối liền đón người về rồi sao, rốt cuộc là phải có bao luyến tiếc đây.

(Vịt: t thương bạn Binh quá =)))) đã ăn lương cẩu no lại còn bị chọc mù mắt chó =))))

53. Chương 53

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cuối cùng buông người ra, "Đi, anh đưa em đi vào."

"Ừm," Mạnh Đình trả lời, sau đó nhìn gò má Yến Tuy, lại hôn một cái, mới buông ra.

Lớp Mạnh Đình hiện tại phải đi, là lớp của cô giáo ngữ văn lúc nghỉ hè đã bổ túc hơn phân nửa kiến thức cho cậu, cô đối với tình huống của Mạnh Đình khá rõ ràng, cũng biết Yến gia, cô tuyệt đối sẽ không cho phép người trong trường khi dễ Mạnh Đình, ngay cả có phát sinh cái gì, cô cũng sẽ kịp thời liên lạc cho Yến Tuy.

Hơn nữa lớp của cô toàn là học sinh mũi nhọn, tới lớp 12, đa số là vùi đầu vào học, học sinh nhàm chán tới mức muốn đi trêu chọc người khác căn bản là không có.

Yến Tuy cũng không có tiễn Mạnh Đình tới cửa lớp học, ở dưới lầu phòng học của bọn họ liền gặp được giáo viên ngữ văn Vương Thu Ngữ xuống lầu đón người, giao người cho cô, Yến Tuy liền quay về.

Mạnh Đình nhìn thân ảnh Yến Tuy đến khi không thấy nữa, cậu mới đi theo Vương Thu Ngữ lên lầu.

Ánh mắt cậu quét tới xung quanh rất nhiều người cùng đồng phục học sinh với cậu, nhưng ánh mắt phần lớn chỉ rơi vào quần áo của bọn họ chưa nhìn mặt, cậu liền thu lại, cậu tới trường là muốn học bài, bọn họ đối với cậu là thái độ gì, cách nhìn gì cũng không quan trọng.

Buổi sáng 7h tới 7h10, lúc này chính là thời gian trường học người tới nhiều nhất, học sinh phần lớn tại thời gian này đi học, Yến Tuy và Mạnh Đình một đường từ cổng trường đi tới, rất nhiều ánh mắt tò mò liền cũng rơi vào trên người bọn họ.

Yến Tuy cao lớn tuấn lãng, Mạnh Đình tinh sảo xinh đẹp, hai người đi cùng nhau hết sức bổ mắt, tự nhiên có không ít học sinh bát quái, Mạnh Đình mặc đồng phục trường bọn họ, liền cũng có không ít người nghị luận, Mạnh Đình rốt cuộc là lớp nào, Yến Tuy và cậu là cái quan hệ gì vân vân.

Bất quá nơi này là trung học tốt nhất Hải thành, nơi này con cái nhà giàu cũng không ít, tầm mắt học sinh khác nhau, tò mò thì tò mò, nhưng quay đầu không sai biệt lắm liền quên, thật sự cũng sẽ không tạo thành quấy rối gì cho Mạnh Đình.

Cặp sách của Mạnh Đình rất lớn rất nặng, sách giáo khoa căn bản cần dùng đến đều mang tới, Vương Thu Ngữ trước tiên dẫn cậu tới phòng làm việc, dặn dò một lần, chờ tiếng chuông vào học buổi sáng vang lên, cô mới dẫn cậu đi tới lớp 2 cao tam.

"Các bạn học, yên lặng một chút," Vương Thu Ngữ bốn mươi mấy tuổi, kinh nghiệm giảng dạy phong phú, bản thân cũng rất có lực tương tác, cô đứng ở trên bục giảng vừa nói, tiếng đọc sách rì rầm rất nhanh liền biến mất.

Cô nhẹ nhàng cười cười, sau đó mới nói tiếp, "Cô giới thiệu cho các em một chút bạn học mới, bạn học Mạnh Đình, bạn ấy bởi vì bị bệnh muộn vài ngày mới tới, mọi người vỗ tay."

Thanh âm "bộp bộp bộp" vang lên, không có bao vang dội, nhưng không tỏ ra không kiên nhẫn hay bài xích gì đó, bộ dáng chỉ là rơi vào trên người Mạnh Đình, bất giác đều có vài phần kinh diễm, bọn họ từ hồi bắt đầu học hành căn bản năm nào cũng sẽ gặp một hai học sinh xếp lớp hoặc là học sinh chuyển trường, nam nữ đều có, đẹp không đẹp cũng đều có, nhưng xinh đẹp, trưởng thành giống như Mạnh Đình ngược lại hiếm thấy.

Trong ánh mắt mong chờ của Vương Thu Ngữ, Mạnh Đình cũng đi lên bục giảng, "Chào mọi người, tôi là Mạnh Đình."

Dứt lời, cậu liền đi xuống, tự giới thiệu bản thân này đơn giản tới khiến người ta phẫn nộ.

Vương Thu Ngữ từng tiếp xúc với Mạnh Đình biết cậu nói ít, khẽ gật đầu một cái, coi như cho cậu qua. Đám học sinh kịp phản ứng lác đác mà vỗ tay xong, Vương Thu Ngữ lại phất phất tay, tiếng học bài rì rầm lại lần nữa vang lên.

Mạnh Đình dạo này lại cao hơn 2cm, chiều cao 1m78, không tính là đặc biệt cao, cũng coi như không lùn, cậu được xếp ở vị trí gần cửa sổ hàng thứ hai từ dưới lên, cũng không cần người bên kia chuyển vị trí, lần đầu khai giảng, Vương Thu Ngữ đã sắp xếp xong xuôi rồi.

Ngồi cùng bàn với Mạnh Đình đi ra, Mạnh Đình đi vào, Vương Thu Ngữ liền tiếp tục ở trong lớp đi lại, mặc dù có chú ý cậu, nhưng cũng không có biểu hiện tới quá mức rõ ràng.

Mạnh Đình xếp sách và bài thi trong cặp ra, nhét cặp sách vào trong ngăn kéo, cậu tiện tay rút ra một quyển sách ngữ văn, lập tức liền nghiêm túc nhìn lên, ngồi cùng bàn bên người cậu rốt cục ghé mắt tới, hắn nhìn Mạnh Đình một cái, thoáng ngây người một lúc, mới dời ánh mắt trở lại.

Mạnh Đình chưa từng có thói quen chủ động đến gần, chính là hiện tại cũng không có ý thức như vậy, cậu cũng không chào hỏi với bất cứ ai, vùi đầu học bài, khá nghiêm túc, bàn trước sau vốn là còn có muốn cùng cậu quen biết, nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của cậu, cũng đều không thể không biết xấu hổ mà quấy rầy.

Sau khi hết tiết, Mạnh Đình liền nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, một cái ao nước nhỏ, một gốc cây già, cứ như vậy lăng lăng nhìn 10 phút, chuông vào học vang lên rồi, cậu mới tự giác dời trở lại ánh mắt, hoặc học bài, hoặc nhìn bảng đen, vẻ mặt đều chuyên chú, buổi học này tới trưa mới kết thúc.

Người ở xung quanh cậu thỉnh thoảng chú ý tới cậu, cảm thấy bạn học mới xinh đẹp này đặc biệt lãnh, lãnh tới mức bọn họ cũng không biết mở miệng nói chuyện với cậu như thế nào, có chút cáu, Mạnh Đình không chủ động mở miệng, bọn họ cũng sẽ không mở miệng.

Kỳ thực Mạnh Đình thật sự cũng không cố ý như vậy, mà hồi cậu đi học phần lớn đều như thế, trong mắt cậu chỉ có sách giáo khoa và bảng đen, bạn học nói chuyện với cậu, đối với cậu mà nói cũng chỉ có khác nhau giữa đánh nhau và không đánh nhau.

Lúc cậu quá mức chuyên chú, ngay cả có người nói chuyện với cậu, cậu đều không quá có thể nghe thấy, điểm này chính là Yến Tuy cũng từng thể nghiệm.

Buổi trưa giờ ăn cơm, cậu từ trong túi xách lấy ra một hộp tiện lợi, sau đó liền đứng dậy tới dưới lầu lớp học, tìm góc vắng vẻ, cậu liền bắt đầu ăn, cô Vương chuẩn bị rất phong phú, thịt rau còn có thêm canh xương dược liệu, sau khi ăn xong cậu tản bộ, quay lại lớp học, cậu lấy giấy và bút ra, tính tính toán toán, thời gian nghỉ trưa cũng trôi qua.

Cao tam không tính học buổi sáng và nghỉ trưa có 4 tiết, buổi chiều cũng có 4 tiết, buổi chiều 6h mới có thể tan học, một ngày đầy lịch học, phải kiên trì một năm, cũng thật sự là không dễ dàng, bài tập về nhà cũng còn rất nhiều, chỉ ngày hôm nay Mạnh Đình đã nhận được 4 tờ bài thi, mặc dù không yêu cầu toàn bộ làm xong, nhưng ngay cả mỗi tờ làm một nửa, thời gian phải tốn cũng không ít.

Mạnh Đình muốn học lại, là bởi vì cậu muốn lên đại học, muốn một lần nữa bái nhập học trò của giáo viên của cậu, muốn có một phòng thí nghiệm của riêng mình, tiếp tục thí nghiệm kiếp trước chưa hoàn thành, nhưng trước mắt cậu cứ như vậy tiêu tốn thời gian vào cậu cái đã học được, hoặc là vĩnh viễn học không được cái gì, cậu đột nhiên có chút do dự quyết định như vậy có đúng hay không.

"Hey, tôi tên Tiêu Mục." Tiêu Mục ngồi cùng bàn Mạnh Đình nhẫn nhịn một ngày, rốt cục tại thời điểm tan học, mở miệng nói chuyện với Mạnh Đình, ánh mắt hắn còn coi như thanh chính, nhưng không che giấu chút đặc thù trong mắt hắn.

Giai đoạn cao trung này, bất kể là tính cách trưởng thành sớm hay là tính cách quen thuộc muộn, tuyệt đại đa số người đối với tính hướng của mình căn bản đều đã rõ ràng, Tiêu Mục chính là như thế, hắn ở cổng trường nhìn thấy Mạnh Đình, hắn đã cảm thấy tâm động, hơn nữa hắn có cảm giác Mạnh Đình cùng hắn là cùng một loại người.

Nếu bọn họ sớm ra đời vài thập niên, hắn có lẽ sẽ lựa chọn khắc chế tâm động của mình, dù sao hắn không muốn trở thành làm ngoại tộc, nhưng bây giờ luật hôn nhân đồng tính thông qua, quan niệm quốc dân căn bản thay đổi, hắn muốn theo đuổi Mạnh Đình, liền giống như hắn muốn theo đuổi một nữ sinh.

Nhưng Mạnh Đình lãnh tới mức có chút không bình thường, cậu từ lúc tới lớp học này đã không nhìn bất cứ ai, liền cũng bao gồm hắn ngồi cùng bàn, hiện tại Mạnh Đình thu dọn đồ liền muốn đi, hắn cũng có chút kiềm chế không được.

Mạnh Đình nghe vậy tiếp tục cầm cặp sách lên, đeo trên người, chống lại ánh mắt Tiêu Mục, xác định hắn không phải muốn tìm cậu đánh nhau, cậu khẽ gật đầu một cái, "Chào cậu."

Nói xong lời này, cậu nhanh chóng nói tiếp, "Gặp lại."

Lại sau đó, cậu nhẹ nhàng nhảy một cái, liền nhảy lên bàn, xoay người ra khỏi vị trí, cũng không cần Tiêu Mục nhường, thân thủ khá xinh đẹp.

Lúc rất nhiều bạn học còn chưa kịp phản ứng, cậu liền bước ra lớp học, tốc độ xuống cầu thang cũng rất nhanh, cậu biết Yến Tuy nhất định sẽ tới đón cậu.

Đi ra cổng trường, cậu liền nhìn thấy Yến Tuy tựa bên cửa xe, ánh mắt vừa lúc nhìn sang, Mạnh Đình giơ giơ tay lên, cước bộ lại nhanh vài phần.

Yến Tuy nhìn thấy Mạnh Đình liền đứng thẳng thân thể, chờ Mạnh Đình bước nhanh đến gần.

Mạnh Đình ở trước người Yến Tuy nửa bước mới dừng lại, lại gần hơn chút liền giống như lao vào cái ôm, cậu nhìn Yến Tuy, mắt dần dần cong lên, lúc lên lớp cậu không nhớ Yến Tuy, nhưng vừa tan học cậu liền nhớ anh. Trước mắt nhìn thấy ngời, cậu lại càng nhớ.

“Yến Tuy, em nhớ anh.”

Thanh âm Mạnh Đình không cao, trước cổng trường ồn ào, thậm chí còn có chút mơ hồ, nhưng cũng không ảnh hưởng tới Yến Tuy nghe thấy.

Yến Tuy đưa tay qua nhẹ nhàng ôm ôm người, anh thấp giọng nói, “Anh cũng nhớ em, chúng ta về nhà.”

Mạnh Đình gật gật đầu, Yến Tuy mở cửa xe, cậu trước tiên ngồi vào, Yến Tuy ngồi lên, cửa xe còn chưa đóng lại, anh đã bị Mạnh Đình mạnh mẽ ôm trụ, cậu muốn còn thật sự không trộn lẫn một chút dưỡng khí, quyến luyến cũng đều không cất giấu che đậy, muốn ôm liền ôm, muốn thân mật liền thân mật.

Yến Tuy tiếp tục đóng cửa lại, xoay người lại ôm người, nụ cười khóe miệng lại mãnh liệt hai phần, nói thật lúc để Mạnh Đình tới trường, anh ngoại trừ không muốn, còn có lo lắng, nhưng trước mắt anh được Mạnh Đình quyến luyến mà ôm như vậy, những lo lắng kia lại tạm tời liền không cánh mà bay.

“Hôm nay học hành nhiều không?” Yến Tuy hỏi, vuốt vuốt sau lưng Mạnh Đình.

“Vẫn tốt,” Mạnh Đình cũng không sợ bài tập nhiều, cậu chính là đột nhiên cảm thấy thời gian có chút cấp bách, không biết có nên tiêu tốn thời gian trên những cái cậu đã biết hay không, cậu cọ cọ má Yến Tuy, sau đó nói nhỏ, “Buổi tối, em có chuyện muốn thương lượng với anh.” Yến Tuy nghĩ không ra Mạnh Đình là chuyện gì, nhưng nhìn sắc trời đã tối rồi, anh liền cũng không gấp gáp.

Anh cứ như vậy ôm Mạnh Đình, một đường ôm về tới trước nhà cũ, xe dừng lại, anh mới buông người ra, Mạnh Đình lần này hiếm thấy không ngủ, mắp chớp a chớp, vẫn coi như có tinh thần.

Ăn xong bữa tối thịnh soạn, lại tản bộ một lát, hai người cùng nhau đến thư phòng, Yến Tuy xử lý chuyện của anh, Mạnh Đình trước tiên làm bài tập, dù sao cậu trước mắt vẫn là học sinh, hoàn thành bài tập là hàng đầu.

Nhanh chóng tới 11h, Mạnh Đình ngáp rốt cục hoàn thành bài tập, Yến Tuy không biết từ lúc nào đã đứng phía sau cậu, anh chậm rãi cúi người xuống, ghé vào bên tai Mạnh Đình nói nhỏ, “Mệt rồi?”

Mạnh Đình nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, sau đó Yến Tuy liền nghiêng sang một bước, bế cậu lên, “Chúng ta trở về ngủ.”

Mạnh Đình nhìn lướt qua bài thi cậu còn chưa thu dọn, như có chần chờ.

“Không sao, sáng mai anh cho người thu dọn.” Yến Tuy nói, nhẹ nhàng hôn hôn mi tâm Mạnh Đình.

Mạnh Đình gật gật đầu, ôm chặt cổ Yến Tuy, lại dán vào trên mặt anh, hôn hôn, trong mắt cậu mang theo buồn ngủ cùng tiếu ý, bất giác khẽ híp lại, Yến Tuy nhìn lướt qua, hầu kết không tự chủ lăn lăn.

Mạnh Đình ban đầu còn nhớ mình muốn thương lượng với Yến Tuy cái gì, nhưng trong quá trình tắm, cậu liền ngủ mất, buổi sáng tỉnh dậy chạy bộ dắt chó, lên xe cậu mới nhớ tới, nhưng ở trên xe rõ ràng không phải nơi nói chuyện, Yến Tuy tiếp tục hỏi cậu, cậu liền lắc lắc đầu.

"Chúng ta chủ nhật nói."

Yến Tuy nghe vậy ôm Mạnh Đình tới trong ngực, lại nghiêng đầu hôn hôn trán cậu, "Được."

Lần này hai người ở cổng trường tạm biệt, Yến Tuy tới công ty, Mạnh Đình tới trường, cuộc sống trường học đối với Mạnh Đình mà nói cũng không bao nhiêu khác biệt, thầy Nhâm hẳn đã được Vương Thu Ngữ dặn dò, suốt 5 ngày tới đây, Mạnh Đình chưa từng một lần bị hỏi tới.

Trao đổi giữa cậu và Tiêu Mục ngồi cùng bàn cũng vẫn dừng lại ở "Chào cậu, gặp lại" ngày đầu tiên, bạn học xung quanh cũng đều quen trầm mặc ít nói của Mạnh Đình, mặc dù không có cố ý bài xích, nhưng chủ động tìm Mạnh Đình nói chuyện căn bản không có.

Chiều thứ 6 tiếng chuông tan học vừa vang lên, Mạnh Đình lại nhanh chóng mà thu dọn đồ đạc, Tiêu Mục vội vàng đứng lên," Mạnh Đình, lát nữa có trận bóng rổ của đội khối chúng ta, tớ cũng tham gia, cậu tới xem đi."

Mạnh Đình nghe vậy ánh mắt quét về phía Tiêu Mục, suy nghĩ một lát cậu mới tựa như nhớ tới người cùng cậu nói chuyện là ai, cậu nhẹ nhàng lắc đầu, "Tớ còn có việc."

Tiêu Mục nghe vậy cũng không từ bỏ, "Mỗi ngày tới đón cậu là anh trai cậu đi, cậu nói với anh ấy một tiếng, tới lúc đó tới đưa cậu về nhà."

"Không phải, không được," Mạnh Đình hiếm thấy lập tức trả lời hai vấn đề, cậu đeo cặp sách trên lưng, nhìn về phía Tiêu Mục, rõ ràng cho thấy muốn hắn nhường đường, lúc này nữ sinh trước bàn Mạnh Đình cũng xoay tới.

"Mạnh Đình anh trai cậu thật đẹp trai a."

Nữ sinh so với nam sinh trưởng thành sớm hơn chút, mấy nhân sĩ tinh anh xã hội, lực hấp dẫn đối với các nàng cũng lớn hơn, Yến Tuy rõ ràng liền thuộc về cái này, còn có thể là kiểu "bá đạo tổng tài" chân thực, mấy ngày nay anh mỗi ngày đều ở cổng trường đón Mạnh Đình, người trong lớp chú ý tới cũng không ít.

Nhưng Mạnh Đình không thích nói chuyện, ngay cả muốn thăm dò cái gì đó, cũng tìm không được cơ hội mở miệng, trước mắt Tiêu Mục thật vất vả dẫn dắt đề tài, Vương Duyệt Duyệt trước bàn Mạnh Đình liền không nhịn được chen vào một câu, bất quá thần sắc hoa si trên mặt cô cũng không có gì có thể giấu diếm.

"Anh ấy không phải anh trai tôi," Mạnh Đình lại tiếp tục cường điệu một lần, cậu đi lên phía trước, lệ khí trong mắt đột nhiên bộc phát khiến Tiêu Mục sững sờ một cái, sau đó liền bị Mạnh Đình đụng phải bả vai

một cái, nghiêng người đi.

Mặc dù Yến Tuy nhà cậu rất đẹp trai, nhưng từ trong miệng người khác nghe được, Mạnh Đình vẫn là rất không thoải mái, không đến nỗi giận chó đánh mèo, nhưng cậu đối với người cản đường cậu, từ trước đến giờ là không khách khí.

Lúc tới cổng trường, cước bộ Mạnh Đình đột nhiên dừng một chút, cậu nhìn thấy Yến Tuy, ánh mắt ngay sau đó lại nhìn về bốn phía, lúc này mới nhận thấy được rất nhiều ánh mắt không giống nhau rơi vào trên người Yến Tuy, Yến Tuy của cậu cứ như vậy trắng trợn bị người nhìn nhiều ngày như vậy.

Mạnh Đình đi tới trước người Yến Tuy cũng không nói gì, kéo cửa xe ra liền muốn Yến Tuy trước tiên ngồi vào.

Yến Tuy nhíu nhíu mày, không rõ làm sao, nhưng không cự tuyệt ý tứ của Mạnh Đình, anh ngồi lên xe, sau đó kéo người lên.

Mạnh Đình không giống bình thường lên xe liền dính người, mà là nhìn Yến Tuy, ánh mắt ở trên người anh đánh giá chung quanh.

"Sao thế?" Yến Tuy có chút nghi ngờ, bộ dáng Mạnh Đình không quá giống giận anh, nhưng không khỏi cũng có chút không được tự nhiên, anh sáng nay lúc đưa cậu đi học, Mạnh Đình và anh còn rất tốt, hẳn không phải là vấn đề của anh, "Trong lớp có người nói gì? Hay là làm cái gì?"

Mạnh Đình không trả lời, cậu tiếp tục nhìn Yến Tuy, sau đó dịch dịch dịch, dịch tới bên người Yến Tuy, "Anh sau này đừng đứng ngoài xe chờ em, anh ở trong xe chờ, em nhận ra được xe nhà chúng ta."

Yến Tuy nghe vậy thần sắc có chút dừng lại, còn chưa kịp nghĩ cái gì, Mạnh Đình liền lại tiếp tục lẩm bẩm.

"Anh bị nhiều người nhìn như vậy, em mất hứng."

Cậu nói đưa tay ôm cổ Yến Tuy, hết sức nghiêm túc cường điệu một lần, "Anh là của em."

Ngày đầu tiên khai giảng, Vương Thu Ngữ đã nhấn mạnh một chút với Mạnh Đình, không nói nói cho người khác biệt chuyện cậu đã kết hôn, cô dự tính ban đầu cũng là tốt, không muốn những người khác đối với Mạnh Đình quăng ra quá nhiều ánh mắt khác thường, Mạnh Đình đáp ứng, cho nên vừa nãy cậu nếu không cao hứng, liền cũng không nói.

Bằng không, cậu kỳ thực rất muốn nói cho bọn họ biết, Yến Tuy mới không phải anh trai cậu, anh ấy là người yêu của cậu, người yêu đã kết hôn.

Yến Tuy nghe vậy trong mắt tràn ra chút tiếu ý, ngay sau đó bừng tỉnh Mạnh Đình như vậy…… là ghen.

Yến Tuy ôm người vào trong ngực, nâng cằm cậu lên, hôn lên môi Mạnh Đình, trong mắt mỉm cười, ngữ khí khẳng định, "Anh là của em."

Mạnh Đình và Yến Tuy nhìn nhau, má khẽ đỏ hồng, sau đó cậu giống như được chữa khỏi mà "ừ" một tiếng.

Cậu sáp tới cọ cọ má Yến Tuy, tiếp theo sau đó ôm trụ Yến Tuy, lại qua chốc lát, cậu đột nhiên ngó ngó lên trên, "Triệu Binh, anh cái gì cũng không nhìn thấy đúng không?"

Không nhìn thấy cậu ghen, không nhìn thấy Yến Tuy hôn cậu, cũng không nhìn thấy cậu cọ người……

Khuôn mặt cứng đờ mấy chục năm của Triệu Binh, nhịn không được muốn vặn vẹo, hồi lâu, hắn trái với lương tâm mà "ừ" một tiếng.

Mạnh Đình hài lòng gật đầu một cái, quay mắt lại chống lại tầm mắt Yến Tuy, cậu nói nhỏ, "Triệu Binh lái xe rất nghiêm túc, nhìn không thấy chúng ta."

Triệu Binh nghe vậy không chỉ có khuôn mặt da thịt cứng ngắc tới không còn hình dáng, thân thể cũng cứng ngắc chút, hắn mặc dù lái xe nghiêm túc, cũng không tới mức ngay cả thời gian nhìn kính chiếu hậu cũng không có, càng không tới trình độ cái gì cũng không nghe được a.

Yến Tuy nghe vậy, nhu nhu má Mạnh Đình, ngước mắt nhìn về phía kính chiếu hậy, vừa vặn chống lại ánh mắt không tự chủ nhìn sang của Triệu Binh, sống lưng Triệu Binh chợt lạnh, lần này hắn thật sự không dám nhìn kính chiếu hậu, nếu như có thể, hắn kỳ thực muốn nhét tai nghe vào tai.

Mạnh Đình tâm an ý đắc, liền thật sự không tiếp tục cố kỵ Triệu Binh nữa, ghen tuông của cậu kỳ thực không có hạ xuống, hai tay ôm lấy Yến Tuy đều ngại không đủ, má dán người, cọ cọ, cọ tới mức Yến Tuy tâm viên ý mã.

Một tuần này Mạnh Đình học tập cực khổ, anh thông cảm người, đến giờ cũng chỉ ôm người ngủ, tình cảnh thoáng cái từ đêm đêm triền miên quá độ tới chỉ có thể ôm không thể ăn, anh kỳ thực rất khó chịu, trước mắt bị Mạnh Đình cọ như vậy, hỏa khí vẫn luôn áp chết cũng có chút áp không nổi nữa.

Xe dừng lại, cửa xe mở ra, đầu Đại Hoàng liền sáp lên, Mạnh Đình rốt cục buông Yến Tuy ra, xoay người ôm lấy Đại Hoàng.

"Đại Hoàng ngoan, tao và Yến Tuy về nhà rồi."

"Gâu……" Đại Hoàng đáp một tiếng, sau đó lè lưỡi hướng về phía Mạnh Đình các loại nồng nhiệt liếm, chủ yếu đều liếm ở những nơi đặc biệt nhạy cảm như cổ, Mạnh Đình cười, thân thể dần dần liền nghiêng sang một bên, Yến Tuy ôm lấy cậu, lại đẩy Đại Hoàng, đẩy Đại Hoàng ra ngoài. *(Vịt: Anh đúng là cha ghẻ mà =.=)*

“Trước tiên xuống xe.”

Mạnh Đình gật gật đầu, xuống xe, sau đó Đại Hoàng lại đi lên dán lấy chủ nhân của nó.

Yến Tuy một bên nhìn rất có kích động ôm lấy Mạnh Đình đi, anh đều chưa hảo hảo hôn người, ngược lại để cho một con thú cưng chiếm trước.

Triệu Binh tiếp tục lái xe vào gara, hắn cảm thấy hắn gần đây gầy đi một hai lạng, ngày nào sớm tối đều phải bị đút một bữa lương cẩu, có thể không gầy sao.*(Min: Tại sao không mập nhỉ? Ăn đường ngập mặt mà =)))))*

Về đến nhà, Yến Tuy trước tiên kéo Mạnh Đình đi về phía cầu thang, “Bọn cháu để đồ, rửa tay lại xuống.”

Cô Vương gật đầu một cái, sau đó kêu người giúp việc dọn cơm.

Mạnh Đình tới phòng trước tiên cởi đồng phục học sinh, chiều nay có tiết thể dục, cậu chảy chút mồ hôi, vừa nãy lại cùng Đại Hoàng náo loạn một trận, mũi cậu lại rất linh, liền trước tiên ghét bỏ chính mình.

“Anh đi ăn trước, em tắm rửa rồi xuống.”

Mạnh Đình nói với Yến Tuy xong, xách khăn tắm lên liền chạy vào phòng tắm, cậu đóng cửa rất nhanh, Yến Tuy muốn có động tác đều không kịp.

20 phút sau, Mạnh Đình mới mở cửa ra, liền bị Yến Tuy canh giữ ở ngoài cửa ôm trụ.

“Sao anh vẫn ở đây? Anh cũng muốn……”

Lời của Mạnh Đình chưa nói xong, cậu đã bị Yến Tuy hôn lên, hai người vừa hôn vừa lui tới bên giường, Mạnh Đình mặc dù bị đánh úp, nhưng cậu đã quen cái ôm và nụ hôn của Yến Tuy, cũng không kinh sợ, càng không có ý tứ muốn cự tuyệt.

Mắt cậu khẽ cong lên, nhiệt tình mà hôn đáp lại, mà Yến Tuy vốn chỉ định hôn một chút giải khát, liền thật sự không cách nào chỉ lướt qua là dừng lại.

Nụ hôn kết thúc, hai người đã nằm ở trên giường, Yến Tuy vây Mạnh Đình ở bên dưới, Mạnh Đình thở khẽ không ngừng, lồng ngực cậu cũng phập phồng không ngừng, anh nói nhỏ, “Đói không?”

Thanh âm Yến Tuy mang theo hai phần khắc chế, dễ nghe lại say lòng người, Mạnh Đình suy nghĩ một chút lắc lắc đầu, “Cô Vương còn chuẩn bị điểm tâm cho em.”

Cậu lúc rảnh tiết thể dục liền ăn, kỳ thực cũng không tồi, cậu hơi ngẩng một chút, hôn hôn môi Yến Tuy, "Còn anh?"

Yến Tuy nghe vậy trên mặt lộ ra chút ý cười, anh dán lên môi Mạnh Đình, áp người trở lại giường, "Đói rồi, cho nên Đình Đình phải chịu trách nhiệm đút anh ăn no."

Hai chữ Đình Đình này, Mạnh Đình cũng không phải là chưa từng nghe người khác gọi cậu như thế, nhưng từ trong miệng Yến Tuy nói ra, nhịp tim cậu bỗng nhiên liền tăng nhanh hơn chút, cậu không có trả lời, nhưng cậu nhẹ nhàng lộ ra đầu lưỡi, chủ động hôn Yến Tuy, cái này có thể so với bất cứ câu trả lời nào đều muốn cho thấy tâm ý của cậu hơn.

Khăn tắm buộc ngang hông cậu nhẹ nhàng kéo một cái, liền ném ở một bên, ngược lại Yến Tuy cởi quần áo mình, lộ ra vẻ vội vàng chút, Mạnh Đình mím môi cười, thỉnh thoảng dùng chân cọ cọ người, ngược lại một chút cũng nhớ không nổi cảnh tượng mình lúc xin tha.

Thật vất vả đem mình cởi sạch sẽ, Yến Tuy đưa tay lên liền túm lấy cái chân thỉnh thoảng quấy rối của Mạnh Đình, anh đặt vào bên môi hôn hôn, liền từ mu bàn chân bắt đầu hôn lên, Mạnh Đình cũng không biểu hiện bao nhiêu xấu hổ, cậu không phải cúi người hôn tóc Yến Tuy, cũng giống như chơi đùa.

Hai người cũng đã quen thuộc thân thể lẫn nhau, tình nồng ý hợp, không bao lâu liền đều tiến vào trạng thái.

Thời gian xa cách một tuần, thân thể Mạnh Đình vốn còn có chút không thích ứng lần nữa tìm về phù hợp đã từng, không bao lâu, hai người liền đều đầy mồ hôi, Yến Tuy hôn tới trán Mạnh Đình mồ hôi rịn ra, anh khẽ hôn vô cùng ôn nhu, nhưng động tác khác của anh cũng không phải như vậy.

Đương nhiên cũng không thể nói thô lỗ hoặc dã man, thật sự muốn Mạnh Đình dùng từ để hình dung, hẳn là gợi cảm đi, gợi cảm thuộc về nam nhân.

Mạnh Đình cũng không phải là người dễ dàng cầu xin tha thứ, cậu nắm lấy vai Yến Tuy, ánh mắt bị tình dục trùng kích tới hơi lơ lửng, nhưng rất nhanh liền lại khắc sâu bộ dáng Yến Tuy vào trong mắt, "Yến Tuy, anh là của em……"

Ở chung một chỗ càng lâu, phần dục chiếm hữu không cho người khác mơ ước này liền càng rõ nét, Mạnh Đình đến lúc này còn rất để ý chuyện Yến Tuy bị nhiều người cùng tuổi nhìn như vậy.

"Anh là của em." Yến Tuy rất thích bộ dáng Mạnh Đình ghen khống chế không được, anh nhẹ nhàng cắn tai Mạnh Đình, lại chốc lát, anh mới cúi người chặt chẽ ôm người vào trong ngực, "Mạnh Đình, anh yêu em."

Thần trí Mạnh Đình bị chấn động tới có chút tán loạn, thật lâu mới hoàn hồn, "Anh nói cái gì, nói lại lần nữa."

“Anh yêu em.”

Mạnh Đình nghe vậy hé mắt, “Em cũng đoán thế.”

Cậu nói đôi môi màu anh đào lại cùng đi lên, “Yến Tuy, em cũng yêu anh, rất yêu rất yêu ~.”

Yến Tuy không nói nữa, anh cúi đầu lại hôn hôn người, dục vọng thân thể tạm thời nhận được thư giải, nhưng kỳ thật hơn cả vẫn là thỏa mãn trong lòng.

Hai người lại ôm nhau trong chốc lát, Yến Tuy liền ôm lấy người tới phòng tắm, thời gian anh dẫn người về phòng cũng quá lâu, mấy người cô Vương và bác Tiêu hẳn đoán được nguyên nhân bọn họ lâu như vậy không xuống.

Mạnh Đình chỉ cần thanh lý sạch sẽ, xối nước chút là được rồi, ngược lại Yến Tuy vẫn còn ở trong phòng tắm xối nước một lát, bất quá anh đi ra ngoài, Mạnh Đình vẫn ở đây, cậu thay xong quần áo, nằm nhoài trên giường nghịch điện thoại.

“Đi, chúng ta trước tiên ăn chút, trở lại lại chơi.”

“Vâng,” Mạnh Đình trả lời, bò xuống giường, cậu lại thích ứng hai chân hơi bủn rủn một chút, sau đó mới đưa tay cho Yến Tuy.

Yến Tuy nghiêng đầu nói nhỏ, “Trở lại anh lại mát xa cho em.”

Mạnh Đình gật gật đầu, “Vâng.”

Cậu đáp lời lại nhanh chóng hôn một cái lên má Yến Tuy, coi như là phần thưởng cho anh.

Hai người ở trên lầu thời gian nán lại nửa tiếng, không chỉ bác Tiêu cô Vương chờ, Yến Mạn Gia và Chân Hàm cũng ở đây chờ.

“Ta trở lại có chuyện, thuận tiện về cọ bữa cơm……”

Yến Mạn Gia nói có chút dở khóc dở cười, bà cũng không ngờ tới phải chờ lâu như vậy mới có thể ăn.

Chân Hàm thì không sao cả, y kỳ thực mới đến không bao lâu, cùng Yến Mạn Gia gặp mặt chỉ do trùng hợp, bất quá y vừa vặn cũng có chuyện muốn hỏi Yến Mạn Gia, liền cũng lưu lại.

Bất quá ánh mắt y nhìn Yến Tuy cũng mang theo bất mãn, lôi kéo người học cực khổ một tuần như vậy

vội vã, không được tốt đi, như thế nào trước hết để cho người ta ăn no rồi hãy nói a.

"Cô, em họ." Mạnh Đình gọi người, liền cũng ngồi xuống, ánh mắt trông mong mà chờ ăn cơm, vốn cơm canh đã mang lên, lại đưa về phòng biếp tiếp tục hâm nóng.

Yến Tuy mặt không đổi sắc mà ngồi xuống, phất phất tay, mấy người cô Vương lập tức bưng thức ăn tới.

"Sau này cô và Chân Hàm tới, liền ăn trước, không cần đợi bọn cháu."

Chân Hàm nghe tiếp tục ngạc nhiên một chút ranh giới cuối cùng của Yến Tuy, điều này nói rõ bọn họ sau này phải thường xuyên gặp phải tình trạng trước mắt. Anh họ hệ cấm dục trước kia đã biến thành hệ túng dục rồi a.

Yến gia không có thói quen ăn không nói ngủ không nói, bất quá cũng sẽ không cố ý đem chuyện phóng tới trên bàn cơm nói, ngay cả nói cũng là nói về thức ăn, Yến Mạn Gia và Chân Hàm vốn không tính là đói đều cũng phải chờ tới đói bụng, huống chi Yến Tuy và Mạnh Đình còn vận động một trận.

Cô Vương và bác Tiêu cũng cùng nhau ăn, sáu người một bàn ngược lại so với thường ngày náo nhiệt hơn chút.

Sau khi ăn xong, bọn họ cũng không ngồi xuống ghế salon, cô Vương bác Tiêu thu dọn đồ đạc, bốn người khác cùng nhau tới trên sân cỏ tản bộ.

Sau khi đi một đoạn, Chân Hàm rốt cục phá vỡ trầm mặc, "Em nghe nói Tô Tư Vũ được nộp tiền bảo lãnh rồi."

Đương nhiên, vẫn là người cha không nguyên tắc cưng chiều hắn kia làm, nghe nói Tô lão thái gia còn bị chọc tức tới đi bệnh viện, bất quá theo y nhìn, chưa chắc có nghiêm trọng như bên ngoài đồn đại.

"Không sao." Yến Tuy hiển nhiên so với Chân Hàm sớm biết tin tức kia hơn, anh tâm có tính toán trước, Chân Hàm nhìn nhìn anh, liền cũng không nói nữa.

"Tuy Tuy làm việc, càng ngày càng làm cho người ta yên tâm." Yến Mạn Gia nói trong mắt có một chút cảm thán, bà và Yến Vũ cũng không hoàn thành kỳ vọng của cha mẹ bà, ngược lại Yến Tuy càng ngày càng phù hợp tiêu chuẩn gia chủ Yến gia trong miệng cha của bà, anh càng ngày càng có bộ dáng của một chủ gia đình.

Mà việc làm theo lời bà, cũng không chỉ hành động thương nghiệp gần đây nhằm vào Mạnh gia và Tô gia có, còn bao gồm chuyện anh quyết liệt với Hà Uyển.

"Ta không đi, ta còn có một tỷ muội chờ, ta đi trước, thứ 7 tuần sau ta lại về."

Yến Mạn Gia nói nhìn về phía Mạnh Đình, "Đình Đình học tập đừng quá mệt mỏi."

"Vâng, cô cũng chú ý thân thể." Mạnh Đình trả lời, cùng Yến Tuy cùng nhau dừng lại, Chân Hàm cũng vậy, bọn họ tiễn Yến Mạn Gia một đoạn, sau đó trở lại phòng khách.

Chân Hàm ngồi xuống, sắc mặt cũng không che dấu thêm nữa, "Xem ra…… bà ấy thật sự không biết."

Vốn lời y muốn hỏi, cũng không hỏi nữa.

Yến Tuy ôm Mạnh Đình cùng nhau ngồi xuống, lúc này mới trả lời Chân Hàm, "Ngay cả biết, em cũng không cần kích động."

Yến Tuy nói lại cường điệu một câu, "Kích động hỏng việc."

Chân Hàm gật gật đầu, chống lại ánh mắt Mạnh Đình nhìn sang, nghiêm túc trên mặt y tản đi chút, "Em biết rồi."

Y mặc dù không có Mạnh Đình nghe lời, nhưng cũng sẽ không làm chuyện níu chân, chỉ là y đối với Yến Mạn Gia như cũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rõ ràng mọi mặt đều không kém, hết lần này tới lần khác muốn treo cổ trên cái cây xiêu vẹo này.

"Có gì tiến triển anh sẽ không giấu em, em…… vẫn là phải để ý cô chút."

Lời của Yến Tuy tới điểm là dừng, Chân Hàm cũng hiểu. Y không kéo chân sau của Yến Tuy, cũng không đại biểu Yến Mạn Gia không biết.

Mặc dù bà vẫn cảm thấy mình rất khôn khéo, nhưng thật sự nữ nhân khôn khéo tới tuổi này của bà, không nói là gia đình hạnh phúc, nhưng cũng hẳn là có sự nghiệp riêng của mình, bà theo đuổi nam nhân nửa đời, cuối cùng cái gì cũng không đuổi tới tay.

Trong mắt Chân Hàm xẹt qua chút u ám, gật gật đầu, y cũng không ở đây làm bóng đèn nữa, y đứng dậy nói tạm biệt rời đi.

Mạnh Đình trong một tuần này chỉ ở trong thư phòng thỉnh thoảng nghe một hai chuyện tiến triển, trước mắt nghe đối thoại của anh và Chân Hàm, cũng mơ hồ, liền cũng không biết có thể nói cái gì an ủi bọn họ. Vả lại Yến Tuy và Chân Hàm cũng không phải là người cần người khác an ủi.

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Chúng ta trở về phòng."

"Vâng," Mạnh Đình gật đầu một cái, cậu mặc dù còn có bài tập chưa làm, nhưng tối nay cũng không có ý

định làm.

Tâm tình Yến Tuy cũng không bị ảnh hưởng bởi đề tài vừa nãy, sau khi trở về phòng, theo lời anh lúc trước nói với Mạnh Đình, Mạnh Đình nghịch điện thoại, anh xoa chân cho cậu.

Mạnh Đình chơi một lát đặt điện thoại sang một bên, cậu nhìn về phía Yến Tuy, mấy phần suy nghĩ rốt cục mở miệng.

"Yến Tuy, em có chuyện muốn nói với anh."

Yến Tuy khẽ gật đầu một cái, tiếp tục xoa chân, thứ hai lúc anh đón người Mạnh Đình đã nói có chuyện gì đó muốn thương lượng với anh, sau đó chính cậu lại đổi đến chủ nhật, trước mắt hẳn cũng là nhắc tới chuyện này.

Nhưng là Mạnh Đình lại trầm mặc một chút, cậu kỳ thực rất buồn bực Tô Tư Vũ như thế nào dễ dàng như vậy liền mở miệng, cậu từ lúc quyết định tới giờ vẫn còn do dự, cậu sợ Yến Tuy coi cậu là yêu quái.

Ánh mắt cậu chậm rãi thấp xuống, rơi vào trên tay Yến Tuy, cậu kéo tay anh qua, sau đó ngồi dậy đổi tư thế, trực tiếp nằm tới trong ngực Yến Tuy, như thế cậu mới tiếp tục mở miệng.

"Em và Tô Tư Vũ là giống nhau."

Mạnh Đình sau khi mở miệng liền càng không dám nhìn Yến Tuy, nhưng cậu vẫn là ôm người rất chặt, xác định Yến Tuy không muốn đẩy cậu ra, cậu mới tiếp tục nói, "Chỉ là…… em trước kia không muốn làm "phế vật"."

epti,0

54. Chương 54

"Đã từng cũng tháng 6 năm nay thi tốt nghiệp trung học, em thi vẫn tốt, đại học nơi khác không vào được, nhưng đại học ở Hải thành vừa vặn có thể vào."

Hộ khẩu của Mạnh Đình bị dời về Hải thành, liền so với thí sinh vùng khác nhiều ưu thế hơn chút, Ngữ Văn và tiếng Anh của cậu vẫn như cũ không được tốt, nhưng khoa học tự nhiên tổng hợp lại cực đỉnh, thuận lợi liền thi đậu vào đại học tốt nhất Hải thành.

"Lúc đó, em rất cao hứng, em cho rằng em sau này sẽ khác." Cậu có thể mình làm mình hưởng, cực khổ của cậu đủ để thay đổi vận mệnh của cậu, nhưng thực tế tàn khốc ngoài ý muốn, Mạnh Đình không có nói cụ

thể, nhưng mà qua dăm ba câu, cũng đủ để Yến Tuy đau lòng.

Nhưng Mạnh Đình vẫn là không dám nhìn vào mắt Yến Tuy, ánh mắt cậu rơi vào trên tay mình, trong mắt nhiều hơn chút hoảng hốt.

"Thầy giáo nói em rất có thiên phú, thầy ấy nói muốn cùng mang em ra nước ngoài, vé máy bay đều đặt xong rồi, không biết như thế nào lại để cho người Mạnh gia biết, sau đó bà ngoại liền tới."

Mơ ước và tương lai cậu có thể chạm tới trong nháy mắt giống như ảo ảnh vỡ vụn, các loại lời đồn đại và nghị luận tràn ngập bên tai, cậu lại lần nữa cảm giác được sự đáng sợ của lời đồn đại, xuất ngoại chuyên sâu không có, thậm chí trường học đều ở không được nữa, sau một tháng ngơ ngơ ngác ngác, cậu còn không nhận được chứng nhận tốt nghiệp của mìnhđã bị đưa tới trong trụ sở thí nghiệm điều hương của Mạnh thị rồi.

Tiếp sau đó chính là thí nghiệm cả ngày cả đêm, mãi cho tới lúc cậu chết.

"Em cho rằng em chết rồi, thật sự không tiếp tục tỉnh lại nữa, nhưng ở trong phòng ngủ cao trung, bạn cùng phòng nói em từ trên giường té xuống, té tới hôn mê đầu. Sau khi tỉnh lại, em vẫn luôn mơ ác mộng ngủ không ngon, cộng thêm xác thực đầu bị ngã, tới trường thi em liền không nghiêm túc, em không muốn thi tốt."

"Sau đó, em liền bị đón trở lại Mạnh gia, tiếp đó em liền gả cho anh."

Mạnh Đình nói chậm rãi buông xuống khẩu khí, cậu rốt cuộc là nói xong, rốt cuộc làm được chân chính thẳng thắn với Yến Tuy.

Yến Tuy cũng không có trầm mặc quá lâu, về lời của Tô Tư Vũ, trong lòng anh sớm đã có các loại phỏng đoán, nhưng thật sự không bao gồm cái này, nhưng lời Mạnh Đình so với tất cả phỏng đoán của anh có sức thuyết phục hơn nhiều.

Nếu như chỉ dựa vào hành vi của Tô Tư Vũ còn chưa đủ để thay đổi quỹ đạo vốn có, cũng bởi vì Mạnh Đình cậu chủ động bỏ qua con đường kiếp trước, cả hai đều tác dụng, mới có nhân duyên của bọn họ hiện tại.

Anh chậm rãi rút tay ra, Mạnh Đình ngay sau đó ngước mắt nhìn tới, trong đôi mắt kia có thấp thỏm, cũng có quyết tuyệt, quyết tuyệt tuyệt không dây dưa với anh, cậu đang chờ phán quyết của anh, nhưng Mạnh Đình càng như vậy, anh lại càng đau lòng và hoảng sợ.

Tay Yến Tuy xoa trán Mạnh Đình, tóc cậu, lông mi cậu, cuối cùng là môi cậu.

Ngữ khí của anh cũng có chút nghiêm nghị, "Em đang nghĩ cái gì vậy? Anh sao có thể sẽ không muốn em?"

Nhưng anh rốt cuộc không nỡ nghiêm nghị với Mạnh Đình, nói tới phía sau lại trầm xuống, anh ôm lấy Mạnh Đình muốn dùng khí lực, lại sợ làm đau cậu, không chỉ có Mạnh Đình cảm thấy luống cuống, anh cũng như vậy.

Mạnh Đình nghe vậy đưa tay qua, chậm rãi ôm lấy cổ Yến Tuy.

"Em biết, nhưng em chính là nhịn không được lo lắng, nhất định là…… nhất định là em quá yêu anh."

Yến Tuy nghe vậy có chút buồn cười, nhưng lại không cười lớn ra, bọn họ gặp nhau quá tình cờ, tình cờ đến mức ngay cả cơ hội quen biết nhau, đều không hoàn toàn để vuột mất.

"Yến Tuy, xin lỗi, em nói ra kỳ thực cũng không thể giúp anh, chuyện của anh, em không biết."

Mấy cái Tô Tư Vũ biết, cậu toàn bộ không biết, cậu sống ở thế giới của mình, hơn nữa sống tới hỏng bét, chính là bây giờ, cậu vẫn như cũ mang theo thấp thỏm, sợ giẫm lên vết xe đổ, sợ mất đi.

"Mạnh Đình, cảm ơn." Yến Tuy nhẹ nhàng hôn hôn má Mạnh Đình, lại dán lên khuôn mặt cậu nói nhỏ, "Cảm ơn sự lựa chọn của em."

Thậm chí, anh còn thấy may mắn vì sự lựa chọn của Tô Tư Vũ. Mạnh Đình bất an, anh kỳ thực cũng bất an. Phần bất an này tại lúc minh bạch nguyên nhân hậu quả, đạt tới cực hạn, cũng liền dần dần yên ổn xuống.

Là cơ hội ông trời cho cũng được, là may mắn và duyên phận cũng được, tóm lại hiện tại Mạnh Đình ở trong ngực anh, là phải theo anh bầu bạn trải qua cả đời, anh tuyệt đối không thể nào để cho cậu chạy thoát.

"Hồi đại học xảy ra chuyện gì, tỉ mỉ nói với anh, còn có bên trong cơ sở nghiên cứu."

Suy nghĩ của Yến Tuy sắp xếp tới rất nhanh, Mạnh Đình thật vất vả đối với anh buông lỏng, anh không thể bỏ qua cơ hội này, nên biết rõ đều phải biết rõ, ngay cả vết sẹo, cất giấu kỹ, còn không bằng cắt ra làm lại từ đầu.

"Bà ngoại muốn tiền từ em, em không cho, bà ở trước công chúng ồn ào, nói em vong ân phụ nghĩa, nói em lòng dạ độc ác, còn nhỏ thì có khuynh hướng giết người……" Mạnh Đình buông lỏng Yến Tuy chút, sau đó ngồi dậy, cậu ngữ khí bình thản, cũng không lộ ra vẻ quá để ý, chỉ là cậu khi đó, cùng cậu bây giờ vẫn có bất đồng, khi đó cậu để ý.

"Có người ở một bên hỏi, bà liền tỉ mỉ nói cho bọn họ biết……" Chuyện cậu 14 tuổi thiếu chút nữa bị người dâm loạn, Yến Tuy biết, Mạnh Đình đã không muốn nói nhiều, cậu nhẹ nhàng thở dài, thần sắc có chút ảo não, "Em…… em xác thực muốn giết ông ta, nhưng em trước đó chưa từng giết người, khí lực không đủ, góc độ đâm cũng không đúng, bà kỳ thực nói không sai."

Nếu để cho Mạnh Đình trở lại thời điểm sớm hơn chút, có thể sẽ không có cơ hội cứu sống tên đàn ông kia, cậu cũng thật sự có khả năng bị đưa đi ngồi tù.

Tam quan của Mạnh Đình ít nhiều gì có chút xiêu vẹo, nhưng kỳ thực đã rất tốt rất hiếm thấy rồi, Mạnh gia là có chủ tâm muốn nuôi Mạnh Đình thành phế vật, nhưng Mạnh Đình bản tính thông thấu, nghịch cảnh quật khởi, hẳn là khiến người khác luống cuống, mới không chừa thủ đoạn nào như vậy.

Người Mạnh gia không dám để cho Mạnh Đình xuất ngoại, không dám để cho cậu thoát khỏi lòng bàn tay bọn họ, thậm chí nhốt người trong trụ sở nghiên cứu, cũng không chỉ là bởi vì muốn không chế Mạnh Đình vì bọn họ sử dụng, còn có sợ hãi, sợ hãi Mạnh Đình đột nhiên phát tài được ai đó bên ngoài chú ý tới.

Nếu không coi như là Mạnh Đình làm nghiên cứu viên nước hoa, cũng không nên giấu tới kín như vậy. Chính là hôm nay, cậu đến Yến gia, bên kia cũng còn có người đang luống cuống.

Tô Tư Vũ mặc dù không có bản lĩnh đặc biệt gì, nhưng năng lực giao tiếp của hắn không tệ, các loại con đường tin tức rất thông thạo, Mạnh Đình làm con riêng của Mạnh gia, hắn không thể nào không biết.

Huống chi, hắn và Mạnh Kỳ còn từng có một đoạn, Mạnh gia đối với hắn mà nói cũng không phải gia tộc gì không có giao thiệp nên không chú ý.

"Cuộc sống trong sở nghiên cứu, kỳ thực vẫn tốt, chính là rất mệt, một phương thuốc đi ra, một hạng mục khác liền lại bắt đầu, bọn em mỗi ngày đều ở trong phòng thí nghiệm, mỗi ngày đều rất bận rộn……"

Cái loại bóc lột này thiếu chút nữa ép khô sở thích điều hương của Mạnh Đình, mà cậu lại là người quen chuyên chú, bắt đầu một hạng mục, cũng không cần người thúc giục, cậu sẽ toàn bộ hành trình đi theo, nhưng đồng thời thể lực và tinh lực của cậu đều bị ép khô.

"Vốn là em không muốn tiếp tục động vào những thứ đó nữa, nhưng ở trong trang viên Tường Vi, em phát hiện em kỳ thực chẳng qua là giận chó đánh mèo mà thôi, em vẫn yêu thích." Mạnh Đình nói nhìn về phía Yến Tuy, khóe miệng bất giác mang theo chút cười nhẹ, cậu nghĩ tới thời gian bọn họ ở trong trang viên Tường Vi.

"Em nói với anh, là muốn hỏi ý kiến anh một chút, em dựa theo kế hoạch từ từ thi xong đại học, hay là hiện tại liền bắt đầu điều hương?" Mạnh Đình nói lại bổ sung một câu, "Em học liền không có cách nào điều hương nữa, em không thể nhất tâm nhị dụng……"

Trọng tâm câu chuyện của Mạnh Đình nhảy tới quá nhanh, anh còn đang đau lòng đấy, Mạnh Đình liền lại vui vẻ sinh động lên.

Không thể một lúc chú ý được hai chuyện, đối với những người khác mà nói, sẽ cảm thấy có đáng tiếc, nhưng đối với Mạnh Đình mà nói cũng là một chuyện tốt.

Lưỡng giả tương quyền (*), cậu liền lựa chọn cái cậu coi trọng, cho nên cậu mới buông xuống cừu hận, bỏ xuống mù mịt trong lòng, cho nên cậu mới là diện mạo như hôm nay xuất hiện trước mặt anh.

((*) Lưỡng giả tương quyền: Lựa chọn cái có lợi giữa hai cái)

Yến Tuy sáp lên trước tiên không cho ý kiến, anh trước hết hôn hôn môi Mạnh Đình, anh hôn tới rất nghiêm túc, cũng rất động tình.

Mạnh Đình cũng có chút không rõ ràng lắm ý nghĩ của Yến Tuy, nhưng cậu vẫn là đáp lại nụ hôn của anh, mi mắt chậm rãi thấp xuống, trên gương mặt nhiều hơn chút hơi nóng, thật sự nụ hôn của Yến Tuy quá ôn nhu, ôn nhu tới mức khiến cậu động tâm.

Mâu quang Yến Tuy cũng thấp xuống, đồng thời tay anh càng thu càng chặt, giam người trong ngực mình, tựa hồ có thể hôn như vậy cả đêm không ngừng nghỉ.

Không biết bao lâu trôi qua, Yến Tuy mới buông người ra, trong lúc nhất thời hai người đắm chìm trong dư vị động tình, không lời nào để nói, nhưng kỳ thực cũng không cần nói gì, tâm ý của Yến Tuy, nụ hôn này đủ để biểu đạt.

Mạnh Đình dựa vào anh, hồi lâu mới mở mắt ra, ánh mắt cậu chống lại tầm mắt Yến Tuy nhìn sang, nhịn không được cười cười.

"Yến Tuy, làm sao bây giờ, em không thể rời khỏi anh."

Tình tới nơi thâm sâu, rời khỏi đối phương liền thật sự không khác gì vứt bỏ một phần thân thể, cái loại nỗi đau cắt bỏ này đi theo cả đời, có dũng khí chết là rất hoàn hảo, vì sống như vậy thì thật sự sống không bằng chết.

Lời của Mạnh Đình không tự chủ nhiều hơn chút ưu sầu, Yến Tuy lại là hài lòng câu môi lên, anh xoa nhẹ má Mạnh Đình, cũng không giấu diếm nội tâm của chính mình, "Em đừng lo, anh và em giống nhau."

Anh cũng không thể không có Mạnh Đình, cho nên bất kể là dùng thủ đoạn gì, anh cũng sẽ không để cho chuyện như vậy phát sinh.

Anh nói lại hôn hôn trán Mạnh Đình, ngay sau đó lại điều chỉnh tư thế một chút, để cho Mạnh Đình dựa thoải mái hơn chút, "Anh còn từng nói, em có thể làm bất cứ chuyện gì em muốn, điều hương em thích, anh liền cũng ủng hộ em."

"Trường học em không muốn đi, chúng ta liền không đi. Giữa kỳ, cuối kỳ đi thi thi, nhìn thành tích, chúng ta tùy thời điều chỉnh, sang năm thi tốt nghiệp trung học điểm số đủ thi đại học Hải thành là được. Về phần phòng thí nghiệm……"

“Cái này em hiểu,” Mạnh Đình túm lấy tay Yến Tuy ở bên môi hôn hôn, lập tức xoay người lại, rất nghiêm túc nói, “Thiết bị cần thiết trong phòng thí nghiệm em đều nghĩ xong rồi.”

Mạnh Đình nói liền lại nghiêng người qua, cầm tablet của cậu tới, mở ra một văn bản, bên trong có một danh sách thiết bị, khá đầy đủ.

Nhưng những thứ này đủ rồi, Yến Tuy nhìn bộ dáng nghiêm túc cảm thấy mình có thể giúp đỡ của Mạnh Đình, lại kéo người trở lại hôn một cái.

“Em ra chủ ý, anh đi làm.”

Phòng thí nghiệm nhưng không chỉ có thiết bị là đủ, Mạnh Đình còn cần trợ thủ, phòng thí nghiệm phải chọn vị trí, các loại nguyên liệu cần phải nhập khẩu, thậm chí nhãn hiệu nước hoa và công ty cũng phải bắt tay vào xử lý, không có một người quản lí chuyên nghiệp không thể làm được.

Đương nhiên, Yến Tuy cũng không nhiều thời gian theo từ đầu đến cuối, nhưng tìm một trợ thủ đáng tin cho Mạnh Đình vẫn có thể làm được.

Mạnh Đình nghe vậy cười híp mắt, cậu đột nhiên quấn lấy chân Yến Tuy, lại bổ nhào về phía trước, đụng ngã người ở trên giường, sau đó hướng lên mặt anh “Chụt chụt chụt” hôn không ngừng, “Yến Tuy, anh quá tốt.”

Mạnh Đình nói “tốt” cũng không chỉ là Yến Tuy giúp cậu cùng nhau chuẩn bị chuyện phòng thí nghiệm, còn có anh nguyện ý tin tưởng cậu, nguyện ý bao dung quá khứ và kiếp trước hỏng bét kia, cậu nhìn Yến Tuy, giống như anh toàn thân đều sẽ tỏa sáng, cậu hôn người như thế nào cũng không đủ.

Yến Tuy cảm thụ được cảm giác ấm áp lại mềm mại trên mặt, chút chua chát trong lòng vì Mạnh Đình mà có trong lúc nhất thời chợt nồng chợt nhạt, anh nhẹ nhàng ôm lấy người, chậm rãi nhắm hai mắt lại, anh và Mạnh Đình cùng một chỗ, tựa hồ ưu sầu không nổi lên, chỉ còn có ngọt ngào, chính là chuyện may mắn lớn nhất của anh.

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy nhắm hai mắt lại, môi cậu lại dán lên môi Yến Tuy, sau đó liền dựa tới trong ngực Yến Tuy, nụ cười trên mặt cậu chuyển thành nhàn nhạt, nhưng kỳ thực là càng cao hứng hơn.

“Yến Tuy, em rất cao hứng,” Mạnh Đình nói khóe miệng lại cong cong, đối với Yến Tuy hoàn toàn thẳng thắn, cậu cảm thấy nhẹ nhõm, lại cảm thấy cao hứng, cậu lần nữa bò dậy, sáp tới bên tai Yến Tuy cường điệu một chút, “Chính là Tô Tư Vũ không nói, em sau này cũng sẽ nói với anh.”

Chỉ là sẽ không sớm như vậy, cậu sẽ chọn một thời gian tốt hơn thích hợp hơn.

“Anh không cần vì em khổ sở. Em không hy vọng anh khổ sở.”

"Ừm." Yến Tuy nhẹ nhàng trả lời, anh có thể giống Mạnh Đình không quá để ý chuyện này, nhưng Mạnh gia chọc tới trong tay bọn họ, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy đồng ý, cậu liền cũng tin tưởng, cậu từ trên người Yến Tuy bò xuống, "Em đi viết ra mấy phương thuốc em từng tự mình nghiên cứu ra, trước tiên bán lấy tiền cho anh."

Nói ra chính là tốt a, cậu đều có thể vì Yến Tuy kiếm tiền rồi.

Nhưng chân cậu còn chưa chạm xuống mặt đất liền lại bị Yến Tuy kéo trở lại, eo cậu bị chặt chẽ vòng quanh, bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp hữu lực của Yến Tuy, "Ngày mai viết, hiện tại không vội."

Mạnh Đình nghi ngờ quay đầu lại, suy nghĩ một chút cậu lại dựa trở lại trong ngực Yến Tuy, "Anh muốn hỏi cái gì, em đều nói cho anh biết, hiện tại thật sự toàn bộ đều nói cho anh biết."

Mạnh Đình nói cọ cọ má Yến Tuy, khóe mắt chân mày hoàn toàn, loại vui sướng này rất rõ ràng.

Yến Tuy đưa tay niết niết mũi Mạnh Đình, nhìn cậu nhăn lông mày lại, bộ dáng lại không hiểu ra sao, anh rốt cục cười cười, buông mũi cậu ra, anh cắn môi cậu một chút, "Không hỏi cái gì, nhưng em phải trước tiên đút anh ăn no, mới có thể đi làm cái khác."

Mạnh Đình đưa tay sờ sờ bụng Yến Tuy, "Anh lại đói bụng sao?"

Yến Tuy tiếp tục ôm người người, sau đó nói nhỏ, "Tiếp tục sờ xuống dưới một chút."

Tay Mạnh Đình chậm rãi trượt tới một nửa, liền dừng lại, sau đó má cậu liền hồng hồng, "Vậy lại một lần nữa?"

Xác định xong hiện tại liền phải chuẩn bị phòng thí nghiệm, cậu kỳ thực còn có rất nhiều chuyện cần làm, một vài nguyên liệu phải chọn như thế nào kỳ thực cũng phải có cách, cậu cũng không thể để cho Yến Tuy lỗ vốn, nước hoa của bọn họ không nói là tốt nhất, nhưng cũng nên đặc biệt nhất.

Yến Tuy ngậm ngón trỏ Mạnh Đình, không trả lời, nhẹ nhàng mà nổi lên gây sự, anh đều có thể tưởng tượng được cuộc sống sau này bị lạnh nhạt của mình.

Áo khoác cởi ra, nụ hôn cực nóng áp xuống, Mạnh Đình rất nhanh liền không thể tiếp tục suy nghĩ nhiều hơn cái gì nữa, cậu tiếp nhận nhiệt tình của Yến Tuy, cũng chủ động dâng lên nhiệt tình của cậu, mặc dù mấy chuyện phòng thí nghiệm kia rất khiến cậu quan tâm, nhưng vẫn là không có quan trọng bằng Yến Tuy của cậu.

Ở trên giường sau khi tới một lần, ở trong phòng tắm, Mạnh Đình đột nhiên nghĩ thông suốt, sau đó ôm cổ Yến Tuy, "Chúng ta lại tới một lần đi."

Thiếu niên tham hoan, Yến Tuy muốn cự tuyệt, nhưng như thế nào cũng nói không ra khỏi miệng, Mạnh Đình ôm lấy anh hôn, anh liền cũng chấp nhận.

Tiếng nước chảy ào ào đan xen thở dốc ồ ồ, còn có khẽ gọi động tình, bọn họ chính là thuốc trợ tình tốt nhất của nhau, muốn yêu liền yêu, muốn làm liền làm.

(Min: vậy tại sao tui muốn coi mà không cho coi:(((

Vịt: mụ đào góc tường nhà người ta ra mà coi =.=)

Đương nhiên hậu di chứng cũng có một chút, Mạnh Đình trở lại trên giường không bao lâu, liền nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, viết cách điều chế gì gì đó liền cũng quên tới sau ót.

Ngược lại Yến Tuy còn tiếp tục thoa thuốc xoa chân cho cậu, xoa nhẹ một lúc lâu, mới kịp khoác lên mình một chiếc áo tắm.

Anh cũng không đi ra bên ngoài phòng ngủ, anh cầm lấy điện thoại di động kéo rèm cửa sổ bên ghế salon ra, đi tới bên ngoài ban công nhỏ liền với phòng ngủ.

"Minh Á, là ta." Yến Tuy nói ngồi trên ghế mây, tiếp tục nói, "Học kỳ này cháu có dự định gì không?"

"Cửu thúc a," Thanh âm Yến Minh Á có chút vui mừng, y bình thường nhiều nhất chỉ dám liên lạc với Chân Hàm một chút, cũng không dám quấy rầy Yến Tuy, y vui mừng đồng thời cũng nhanh chóng trả lời vấn đề của Yến Tuy.

"Việc học đã hoàn thành tới không sai biệt lắm, nhiều hơn vẫn là thực tiễn đi. Cháu gần đây…… đang tìm hạng mục."

Cái gọi là "hạng mục" này Yến Tuy biết, đây là một trong những khảo nghiệm Yến Tránh Bác thiết lập cho y và Yến Thư Á, trước 20 tuổi, y phải nộp cho Yến Tránh Bác một thành tích, thoát khỏi gia tộc, thành tích bọn họ độc lập sáng tạo ra.

"Tìm được chưa?" Yến Tuy lại tiếp tục hỏi.

"Có vài thứ đang khảo hạch, nhưng cháu không hài lòng lắm," Yến Minh Á nói tới những thứ này ngữ khí liền cũng nghiêm túc, mặc dù y không quá để mắt tới đối thủ Yến Thư Á này, nhưng sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, thái độ của y tuyệt đối là nghiêm túc, đây là phẩm chất người thừa kế Yến gia phải có.

"Ừm, nói như vậy, cháu tới Hải thành một chuyến, ta bên này có một hạng mục, cháu xem một chút có thể làm được hay không."

Lời này của Yến Tuy ý tứ cũng rất rõ ràng, anh bảo Yến Minh Á tới Hải thành, không phải là để Minh Á chọn, má là anh chọn Yến Minh Á.

"Cái này……" Yến Minh Á tự nhiên không phải hoài nghi lời Yến Tuy, chỉ là Yến Tránh Bác yêu cầu thoát khỏi Yến gia, tự nhiên cũng bao gồm hỗ trợ của chủ gia Hải thành và các chi khác.

"Là thím nhỏ của cháu, không có liên quan với Yến thị."

Yến Minh Á ở nước F xa xôi chân mày khẽ gạt gạt, y phát hiện lúc Yến Tuy nói 3 chữ "thím nhỏ" (*), ngữ khí rõ ràng nhu hòa hơn chút, vì ai tự nhiên cũng rõ ràng, mặc dù không nhìn thấy người, nhưng có thể đoán ra được Yến Tuy và Mạnh Đình tình cảm vẫn đều rất tốt.

((*) thím nhỏ: tiểu thẩm thẩm)

Bị loại tâm tình này lây nhiễm, Yến Minh Á liền không tiếp tục do dự nữa, "Vâng, cháu bên này sắp xếp một chút, rất nhanh liền tới."

"Không vội, cháu trước tiên sắp xếp, vé máy bay đặt rồi gọi điện thoại cho ta, ta cho người đi đón cháu," Yến Tuy nói thanh âm lại trở nên trầm ổn không gợn sóng.

Yến Minh Á đáp ứng, Yến Tuy bên này liền cúp điện thoại, tiếp theo sau đó, anh lại gọi một cú điện thoại khác.

"Tra rõ cho tôi Lí Nhất Phỉ của Mạnh gia."

Yến Tuy ở ban công nhỏ gọi điện thoại gần nửa tiếng, mới trở lại phòng, anh cũng không tiếp tục tới thư phòng, cởi áo tắm xuống, nằm tới trong chăn, ôm lấy Mạnh Đình, cùng cậu ngủ.

Hôm sau khoảng 5 rưỡi, Yến Tuy tỉnh lại, người trong ngực anh vẫn ngủ, anh đưa tay sờ sờ trán Mạnh Đình, cũng không phát sốt, lại cẩn thận quan sát dung nhan lúc ngủ của cậu một chút, cũng không có gì không thoải mái.

Lại cẩn thận suy nghĩ, Yến Tuy liền nhẹ nhàng cười cười, sau đó anh ôm người cũng tiếp tục ngủ.

Đồng hồ sinh học rất nhiều năm của Mạnh Đình trước mỗi trận liền bị làm xáo trộn, tối hôm qua lại nháo tới mệt, bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Bất quá như vậy cũng tốt, rèn luyện quan trọng, nhưng nghỉ ngơi tốt quan trọng hơn.

Hai người ngủ thẳng tới 7h, mới từ trên lầu xuống, cô Vương và bác Tiêu ngạc nhiên trong chốc lát, nhưng

cuối cùng đều hiểu rõ, ngược lại Mạnh Đình nhìn thời gian trên điện thoại thật lâu, mới tiếp nhận sự thật mình ngủ nướng.

"Trước tiên ăn điểm tâm, gần tối tiếp tục chạy."

Yến Tuy nói kéo người tới bên bàn ăn, Đại Hoàng và Mao Cầu đều sáp tới bên chân bọn anh.

"Bọn nó đều được cho ăn rồi." Cô Vương một bên bưng điểm tâm sáng lên, một bên nói với Mạnh Đình.

Bất quá Đại Hoàng và Mao Cầu đều rất thân Mạnh Đình, ngay cả không đòi ăn, cũng thích tới dính lấy.

Mạnh Đình ngồi xuống, mỗi bên chân một con, cũng đủ cho bọn nó cọ.

Hai người ăn xong điểm tâm, Yến Tuy và Mạnh Đình đều đi tới thư phòng, Mạnh Đình rất nhanh liền viết ra mấy phương pháp điều chế nước hoa, cậu nhìn mấy phương pháp điều chế này, tựa hồ vẫn còn đang suy tư.

"Sao thế? Có những liều lượng không nhớ được?" Yến Tuy đối với mấy cái này kỳ thực không hiểu, nhưng chỉ nhìn các loại tên khoa học và liều lượng chi chít bên trên, cũng biết không đơn giản, kỳ thực bất cứ ngành nghề nào phát huy đến tận cùng, thiên phú và cố gắng đều không thể thiếu.

Mạnh Đình lắc đầu một cái, "Không có, em vẫn nhớ, chính là cảm thấy…… còn có chỗ có thể thay đổi."

Chỉ là trước mắt không có phòng thí nghiệm, rất nhiều ý nghĩ đều dừng lại ở trong đầu, cậu cũng không xác định thay đổi ra được hiệu quả như thế nào.

Yến Tuy nghe vậy trong mắt lướt qua chút tiếu ý, ánh mắt Mạnh Đình nhìn mấy phương thuốc này, cùng cậu lúc đối với bài thi không quá giống, cái phía trước là cậu thật lòng thích, cái phía sau là cậu đã từng cố gắng để thay đổi vận mệnh của mình, bắt buộc mình phải nghiêm túc đối đãi, tóm lại là không giống nhau.

Yến Tuy ở trong thư phòng không bao lâu, anh liền tới công ty, Mạnh Đình không đi, vẫn như cũ chiếm cứ thư phòng của Yến Tuy, viết viết tính tính, sau đó tra tra tài liệu, bất quá Đại Hoàng và Mao Cầu được Yến Tuy thả vào bên trong bồi cậu.

Trong tay cậu là nước và điểm tâm, chỉ cần đói bụng, tiện tay là có thể cầm lấy ăn.

Hai ngày cuối tuần ban ngày Mạnh Đình đều ở trong thư phòng trải qua, mệt mỏi, liền mang theo Đại Hoàng xuống lầu đi dạo chút, trở lại liền tiếp tục, buổi tối chủ nhật, Mạnh Đình rốt cục đem nước hoa cậu từng nghiên cứu ra được phối hợp đều chỉnh lý ra.

Quá trình chỉnh lý, cậu lại có mấy ý nghĩ, bất quá cũng là Yến Tuy nói với cậu, không cần gấp, phòng thí nghiệm còn chưa chuẩn bị xong, trước mắt cậu chỉ cần nhớ kỹ ý nghĩ, sau này tiếp tục thí nghiệm.

Mạnh Đình dùng hộp gỗ cô Vương tìm cho, cất kỹ mấy phương pháp điều chế này, sau đó đặt ở trên tủ đầu giường trong phòng bọn họ.

Yến Tuy từ trong phòng tắm đi ra ngoài, Mạnh Đình lập tức quay người lại, vẫy tay với anh.

Yến Tuy đi tới, Mạnh Đình liền chủ động nhảy vào trong ngực anh, sau đó chỉ chỉ hộp gỗ kia, "Em chuẩn bị xong rồi."

Yến Tuy nghe vậy lập tức hôn hôn má Mạnh Đình, "Đình Đình nhà chúng ta thật lợi hại."

Ngữ khí Yến Tuy giống như khen trẻ con vậy, Mạnh Đình ngập ngừng một chút, sau đó cậu liền lại bị hôn một cái.

"Thật sự lợi hại," Yến Tuy mang theo Mạnh Đình ngồi trên giường, nhưng thần sắc anh dần dần nghiêm túc, "Nhưng có chuyện, anh cũng phải nói với em một chút."

"Cái gì?" Mạnh Đình hỏi, thần sắc cũng theo đó nghiêm túc, cậu dường như không cảm giác được Yến Tuy hai ngày nay có cái gì mất hứng a.

"Em thích chuẩn bị những thứ này, anh đương nhiên ủng hộ em, nhưng em cũng không thể vì vậy toàn toàn không nhìn tới anh."

Mỗi ngày anh lưu luyến không rời mà tới công ty, Mạnh Đình nhiều lắm ở cửa sổ thư phòng giơ tay tạm biệt anh, loại lưu luyến lúc trước đi tới trường hoàn toàn không thấy nữa. Hơn nữa, anh còn có dự cảm, tiếp tục như vậy, anh ngoại trừ thỉnh thoảng phải ăn giấm với hai thú cưng, còn phải ăn giấm với nước hoa trong tay Mạnh Đình.

"Không có a, em nhìn tới anh." Mạnh Đình nói mở to hai mắt, cậu hảo hảo nhìn nhìn Yến Tuy, nhìn anh thần sắc rất nghiêm túc, cậu nghĩ lại hai ngày nay một chút, sau đó cậu liền ôm Yến Tuy chặt hơn, "Anh hiểu lầm rồi."

"Em biết cái gì đối với em mà nói quan trọng nhất, là anh, là anh nha."

Mạnh Đình cường điệu một chút, "Em sẽ muốn một lần nữa chạm vào nó, ban đầu cũng là bởi vì anh thôi, Yến Tuy, em nhìn tới anh nha."

Yến Tuy kỳ thực cũng chỉ là muốn ăn chút giấm, tìm cho mình chút cảm giác tồn tại, nhưng không nghĩ Mạnh Đình tưởng thật, nhưng đồng dạng không thể phủ nhận lời nói rõ nghiêm túc của Mạnh Đình, anh

rất thích, vừa đau lòng vừa thích.

"Em nếu như quá chuyên tâm, anh liền ôm em một cái, hôn hôn em, em lại liền lại có thể nhìn thấy anh."

Mạnh Đình cũng biết mình chuyên tâm, liền hoàn toàn quên đi tình huống xung quanh, cậu suy nghĩ một chút đề nghị với Yến Tuy như vậy.

"Nếu như là anh, em chắc chắn sẽ không tức giận."

Mạnh Đình lại tiếp tục ở bên tai Yến Tuy nói nhỏ, mềm mại lại nghiêm túc nói, nói tới Yến Tuy cả tâm đều ấm.

"Ừm, anh biết rồi." Yến Tuy ôm lại Mạnh Đình, anh tựa vào trên gối, Mạnh Đình tựa vào lồng ngực anh, bọn họ tiếp tục nói chuyện.

"Ngày mai Vương Phong sẽ tới trường xin phép cho em, tiếp tục hỏi một chút đề nghị của giáo viên các khoa."

"Vâng," Mạnh Đình gật gật đầu, cậu không biết người khác là tình huống gì, nhưng đối với cậu mà nói, ghi nhớ chút kiến thức, chính là vĩnh viễn nhớ, có chút không nhớ được, thuộc lòng bao nhiêu lần, cũng vẫn là thuộc lòng không được."

Bất quá ý kiến của mấy giáo viên kia cũng vẫn là phải nghe, dù sao cậu và Yến Tuy ý tứ vẫn là muốn tiếp tục thi đại học, thiếu sót từng có, có lẽ là có thể thử nghiệm để hoàn hảo, nhưng cũng không cần quá cưỡng cầu, kế hoạch của bọn họ tùy thời có thể thay đổi, chỉ cần cậu xác định muốn cái gì là được.

Cậu cho tới bây giờ chưa từng được người cưng chiều như vậy, yêu như vậy, nhưng tới bên cạnh Yến Tuy liền cái gì cũng được.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra lời đặc biệt dễ nghe nào, cậu có hơi chần chờ mà nói, "Sau này tiền em kiếm được đều cho anh."

Yến Tuy mơ hồ cảm thấy lời này của Mạnh Đình nảy ra có chút đột ngột, liền giống câu "Anh phải hảo hảo ăn cơm" cậu đã từng nói với anh kia.

"Ừm." Yến Tuy trả lời, sau đó lại hỏi thêm một câu, "Nói cái gì vậy?" Mạnh Đình nghe vậy má hồng hồng, lại còn có chút kinh ngạc, "Là lời yêu thương, anh nghe không hiểu sao?"

Yến Tuy nghe vậy cũng không cách nào tiếp tục khống chế nụ cười của mình, anh ôm Mạnh Đình, lồng ngực hơi chấn động, trong nụ cười vui vẻ mang theo mùi vị trầm thấp, "A…… Ha ha."

Anh ở trên trán Mạnh Đình hôn một cái, lại không nhịn được nhu nhu thêm tóc cậu, sau khi như thế, nụ cười khóe miệng anh vẫn là không thu lại được.

"Lời yêu thương chẳng lẽ không phải tận lực phải làm cho người cao hứng sao?" Mạnh Đình bị Yến Tuy cười, liền cũng nghiêm túc không được, cậu cũng cười lẩm bẩm nổi lên nghi ngờ của mình, cậu cho rằng cậu không nói sai nhá.

"Em nói rất đúng." Yến Tuy đáp lại, không thể trái lương tâm, anh lật người một cái áp Mạnh Đình dưới thân, "Chỉ cần là Đình Đình nói, vô luận là lời nói thật, hay là lời yêu thương, anh đều thích nghe."

Bên tai Mạnh Đình khẽ hồng hồng, cậu gật gật đầu, sau đó cậu lại chọt chọt má Yến Tuy, "Kỳ thực tính toán, chúng ta hẳn là lớn như nhau, em có thể lớn hơn anh, em là sinh nhật tháng 1."

(So về tháng thôi thì phải! Tại Yến Tuy lớn hơn Mạnh Đình 9-10 tuổi lận mà?)

Dù sao cũng không thể nào Yến Tuy cũng là tháng 1, chắc cũng là Nguyên Đán đi.

Yến Tuy nghe vậy chân mày gạt gạt, "Đình Đình là bất mãn, anh gọi em như vậy?"

Mạnh Đình nghe vậy lắc lắc đầu, cậu lại chọt chọt má bên kia của Yến Tuy, "Chính là, chính là…… em gọi Tuy Tuy không được nha……"

Yến Tuy nghe vào trong tai cũng cảm thấy kỳ lạ, anh cúi đầu hôn môi Mạnh Đình, "Vậy thì gọi tên. Anh thích nghe." Đặc biệt là thời điểm Mạnh Đình động tình, mấy lời khẽ gọi kia vô cùng dễ nghe, anh xác thực yêu thích.

Mạnh Đình khẽ gật đầu một cái, liền quên mất tiếp tục truy cứu cậu và Yến Tuy rốt cuộc tính là ai lớn hơn.

Cậu lạnh nhạt người hai ngày, một buổi tối này tự nhiên phải hảo hảo bồi thường.

55. Chương 55

Kết hôn tới hiện tại vừa mới hai tháng trôi qua, cậu và Yến Tuy hứng thú đối với thăm dò thân thể lẫn nhau không có giảm bớt chút nào, ngược lại có khuynh hướng càng ngày càng mạnh hơn, Yến Tuy há miệng ngậm điểm mẫn cảm trên người Mạnh Đình, nhẹ nhàng tốn hơi thừa lời.

Anh không cam lòng cắn đau người, nhưng cảm giác kích thích hàm răng xẹt qua mang tới luôn cường liệt hơn vài phần, Mạnh Đình lại cũng không che giấu chính mình, Yến Tuy quả nhiên liền nghe được thanh âm

anh muốn nghe.

"Yến Tuy…… Yến Tuy, anh đừng như vậy……"

Mạnh Đình nhẹ nhàng túm lấy tóc Yến Tuy, dưới thân thể vô cùng nhạy cảm ý thức liền muốn trốn tránh, nhưng hai người cuốn lấy thật chặt, cậu chính là né, cũng là cùng mang theo Yến Tuy, kết quả cuối cùng bất quá là chuyển đổi vị trí mà thôi.

Yến Tuy chậm rãi ngẩng đầu, trên môi mang theo một tầng nước sáng trong, anh hướng về phía Mạnh Đình nhẹ nhàng cười cười, sau đó Mạnh Đình liền quên mất chút xấu hổ vừa rồi, cậu chớp chớp mắt, rất xác định mà nói, "Yến Tuy, anh rất đẹp, thật đấy."

Yến Tuy vẫn như cũ không có trả lời, anh nhẹ nhàng phẩy trán Mạnh Đình ra, ở trên trán cậu hôn hôn, lúc này mới trả lời, "Em đẹp hơn."

Cũng không chỉ có bề ngoài, còn có tính tình của cậu, nội tâm của cậu, Yến Tuy từng nói với Mạnh Đình là nhất kiến chung tình, kỳ thực cũng không tính giả, lần đầu gặp Mạnh Đình, Mạnh Đình ở trong mắt anh, cái nhìn đầu tiên chính là đặc biệt.

Mạnh Đình được khen tới má đỏ hồng, nhưng cậu lại sáp lên hôn hôn môi Yến Tuy, "Chúng ta đều đẹp."

"Ừm," Yến Tuy trả lời, nhưng không có cứ như vậy bỏ qua người được, hoặc là nên nói, mấy câu nói của Mạnh Đình khiến anh càng thêm muốn ngừng mà không được.

Bóng đêm từ từ, mặc dù không có đệm hồng, nhưng cái giường lớn hai mét này cũng đủ cho bọn họ lăn lộn rồi.

Hôm sau Mạnh Đình quả nhiên lại không thể dậy sớm, cậu nhìn thời gian trên điện thoại di động bộ dáng vạn phần giật mình, khiến Yến Tuy không nhịn được lại cười một lát, "Ngoan, không sao, buổi tối chạy bộ cũng được."

"Vậy biến thành lười biếng cũng không sao?"

Mạnh Đình quả thực có chút để ý, cậu trước kia cực kỳ chịu khó, mà bây giờ một ngày lại lười hơn một ngày. Cậu trước kia ít nhiều sẽ tỉnh dậy lúc 5h, hiện tại tỉnh dậy chính là 7h.

"Không sao," Yến Tuy một lần nữa xác định với Mạnh Đình, anh nói ôm lấy người, đi tới phòng tắm, "Anh bồi em nhé."

Mạnh Đình nhìn gò má Yến Tuy một lúc lâu, mới gật gật đầu, "Buổi sáng không chạy, buổi tối nhất định phải chạy, em và anh cùng nhau, chúng ta phải khỏe khỏe mạnh mạnh, cùng nhau sống lâu trăm tuổi."

Cước bộ Yến Tuy ngừng lại, mắt rủ xuống nhìn tới, lại mới trả lời, "Ừm, sống lâu trăm tuổi."

Nhưng anh trong lòng đã hiểu ra, Mạnh Đình là đối với cậu kiếp trước từng lao tử (*) mà có lưu lại bóng ma, nhưng Yến Tuy cảm giác, Mạnh Đình chết có lẽ cũng không đơn giản như cậu cho rằng, nhưng cách nhau một kiếp, anh muốn tra cũng có chút khó khăn.

((*) lao tử: chết vì làm việc quá sức)

Phương pháp phối chế của Mạnh Đình đã sửa lại xong rồi, hôm nay bắt đầu lại không cần đi học, Yến Tuy hỏi qua Mạnh Đình, sau đó dẫn cậu tới công ty.

Nhân viên trong cao ốc Yến thị đối với Mạnh Đình căn bản quen mặt rồi, người thỉnh thoảng được ông chủ dẫn tới show, làm sao có thể không quen mặt chứ.

Bất quá người Mạnh Đình có thể nhớ cũng không nhiều, một Vương Phong, còn có thư ký trợ lý Trần Phương thường xuyên vào phòng làm việc Yến Tuy đưa đồ, cùng với mấy cao tầng công ty Yến Tuy từng giới thiệu với cậu.

Yến Tuy dẫn Mạnh Đình tới phòng làm việc không bao lâu, Trần Phương liền mang theo một đống trái cây và đồ ăn vặt đi vào, Mạnh Đình mang tới hai bài thi, thật sự cũng không muốn lãng phí thời gian, khoa học tự nhiên của cậu có thể đỉnh như vậy, đề hải chiến thuật (*) cũng là không thể miễn được.

((*) đề hải chiến thuật: tích lũy kinh nghiệm dần dần)

Yến Tuy tiếp tục xử lý việc, giữa lúc đó đi ra ngoài mở hai cuộc họp, thời gian không sai biệt lắm liền tới 11 rưỡi.

Mạnh Đình rất nghiêm túc, Yến Tuy sau khi không có ở phòng làm việc, cậu lại càng nghiêm túc hơn, Yến Tuy trở lại, cậu cũng không nhận ra, tới khi má cậu bị người hôn vài cái, cậu mới kịp phản ứng.

Mạnh Đình để bút xuống, che bài thi lại, để qua một bên, sau đó xoay người lại liền ôm lấy Yến Tuy, ở trên má anh cũng hôn hai cái, lúc này mới cao hứng mà nói, "Anh về rồi nha."

"Ừm," Yến Tuy đáp lời nhu nhu tóc Mạnh Đình, anh kỳ thực đã về một lát rồi, nhưng Mạnh Đình chính là chuyện chú tới nhìn không thấy anh, bất quá cậu đề nghị cho anh cũng coi như đúng trọng tâm, anh hôn người một cái, ôm người một cái, Mạnh Đình liền nhận ra anh.

Bất quá Yến Tuy vẫn còn có chút xoắn xuýt, đối lại người khác đến hôn Mạnh Đình, cậu chẳng phải là bị người dính tiện nghi mới có thể phát hiện ra bất thường?

"Sao thế?" Mạnh Đình hỏi liền đứng lên, phía sau cậu dựa vào bàn làm việc, kéo Yến Tuy lại gần chút, cậu

đưa tay qua nhu nhu huyệt thái dương Yến Tuy, có chút đau lòng hỏi, "Anh không phải là công việc mệt mỏi?"

Cậu biết mấy thứ kia toàn bộ không thể giúp Yến Tuy một tay, chính là đau lòng người, cậu cũng chỉ có thể hỏi như vậy thôi.

Yến Tuy nhẹ nhàng lắc lắc đầu, anh đặt cằm lên vai Mạnh Đình, đối với phiền não đột nhiên của mình có chút buồn cười, "Vẫn tốt, cũng đã quen rồi."

Công việc trước mắt trạng thái vẫn là thật sự không thể nói mệt mỏi, thời điểm chân chính mệt mỏi đã qua, đặc biệt là sau khi ở chung một chỗ với Mạnh Đình, tác phong của anh đột nhiên tay đổi, đã đã rớt mắt kính của không ít người.

"Minh Á tới, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm với nó."

Mạnh Đình nghe vậy suy nghĩ một lát mới nhớ ra cái tên này, cậu híp híp mắt, "Cháu lớn ở nước F."

"Đúng," Yến Tuy nghe vậy lại cười cười, Mạnh Đình đối với nhận thức thân phận có chút cứng nhắc, nhưng cứng nhắc tới khá đáng yêu.

Yến Minh Á là tối hôm qua tới, xê dịch chút thời gian, lại gần dự định một chút, lúc này mới lại gọi điện thoại cho Vương Phong, Yến Tuy thấy Mạnh Đình cũng ở đây, liền bảo Vương Phong an bài một chút cùng nhau ăn cơm.

Vương Phong kỳ thực từ trường học của Mạnh Đình trở lại cũng không bao lâu, hắn nói với Yến Tuy một chút ý kiến của giáo viên của Mạnh Đình, đại khái cùng suy đoán của Yến Tuy cũng không sai biệt lắm, Mạnh Đình dựa theo nghỉ bệnh xử lý, nhưng đồng thời kỳ thi giữa kỳ, cậu cũng sẽ trở lại thi.

Thời điểm khác nhằm vào thành tích của cậu, sẽ kịp thời điều chỉnh, bất quá đây là sắp xếp của học kỳ này, học kỳ sau Mạnh Đình ít nhất cũng phải trở lại nghiêm chỉnh lên lớp một hai tháng, dù sao cũng là thi tốt nghiệp trung học, vẫn là phải thận trọng đối đãi.

Yến Tuy dắt Mạnh Đình đi ra ngoài, liền cũng nói những cái này với cậu một lần, Mạnh Đình gật đầu một cái, cũng không dị nghị.

Xe Triệu Binh ở cửa cao ốc Yến thị, Yến Tuy Mạnh Đình trước sau lên xe, sau đó liền lái tới nhà hàng ăn cơm.

Yến Minh Á một thân chính trang màu xám bạc, thoạt nhìn quý khí lại trầm ổn, ngồi một mình ở trong phòng ăn rất hấp dẫn ánh mắt người, y mười phút trước đã ngồi ở vị trí chờ rồi, theo thời gian trôi qua, thậm chí đều có người ý động muốn tới gần rồi.

Bất quá ngay sau đó một nam nhân thoạt nhìn ngang tuổi với y, nhưng càng thêm tinh xảo xinh đẹp đi tới, cậu nhìn một vòng, Yến Minh Á vẫy tay, cậu nhẹ nhàng gật đầu, liền cũng đi tới.

Vốn là người ý động tự giác liền áp ý niệm đến gần xuống, nhưng ánh mắt vẫn là không tự chủ nhìn về phía bên kia.

"Thím nhỏ, sao lại một mình thím, cửu thúc đâu?" Yến Tuy ở trong hàng lứa của anh đứng thứ 9, có lúc Yến Minh Á gọi anh là chú họ, cũng có lúc là cửu thúc, bất quá cái sau sẽ có vẻ thân thiết hơn chút.

Yến Minh Á chào hỏi Mạnh Đình ngồi xuống, lập tức bưng cho cậu chén nước.

"Bọn ta ở dưới lầu gặp người, bọn họ ở trong quán cà phê trò truyện, ta lên trước." Mạnh Đình nói, ánh mắt quét về phía bàn, nhưng ngoài trừ nước không có cái gì cả, cậu lại nhìn về phía Yến Minh Á, "Chúng ta trước tiên ăn chút gì a, ta đói bụng."

Như thế cậu mới lưu lại Yến Tuy tự mình đi lên, cậu lúc trước quá nghiêm túc, trái cây điểm tâm Trần Phương chuẩn bị cho cậu, đều quên ăn, buổi sáng hơn 7h ăn điểm tâm, đã sớm tiêu hao sạch sẽ.

"Vâng," Yến Minh Á cười cười, đối với trực bạch của Mạnh Đình vẫn còn lưu lại mấy phần ấn tượng, y lập tức để nhân viên phục vụ tới, bọn họ chọn xong, Mạnh Đình còn chọn cho Yến Tuy.

Mạnh Đình nhìn nhân viên phục vụ đi, cậu mới rơi ánh mắt lên người Yến Minh Á, cậu suy nghĩ một chút nói, "Ta nghe Yến Tuy nói, cháu trước tiên xem một chút, nếu như cảm thấy không thích hợp, không cần miễn cưỡng chính mình."

Mạnh Đình đối với Yến Minh Á ấn tượng không tệ, nhưng chính là bởi vì cảm thấy không tệ, cậu mới không muốn Yến Minh Á bởi vì quan hệ cùng cậu và Yến Tuy, miễn cưỡng chính mình lựa chọn cậu, bọn họ hợp tác tất nhiên là muốn Yến Minh Á thật sự tán đồng nước hoa của cậu, như thế bọn mới có thể tiếp tục kéo dài.

Yến Minh Á nghe vậy gật gật đầu, y tới Hải thành ít nhiều là có chút khẩn trương, cũng không phải nhằm vào hạng mục gì, mà là bởi vì Yến Tuy, cách nhìn của Yến Tuy ở Yến Minh Á xem ra so với ông nội Yến Tránh Bác của y còn muốn quan trọng hơn.

Nhưng chính y cũng không thể thay đổi tâm chướng, trong hai câu nói của Mạnh Đình, liền sáng tỏ thông suốt rồi, xác thực là phải thích hợp mới được.

Y suy nghĩ một chút cười nói, "Thím nhỏ không cần lo lắng, cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ, tiếp tục quyết định."

"Như vậy được," Mạnh Đình gật gật đầu, nhìn thấy nhân viên phục vụ bưng đồ ăn tới, ánh mắt cậu rơi vào trên những đồ ăn kia, liền cũng không tiếp tục hào hứng tán gẫu nữa, "Chúng ta ăn trước, Yến Tuy vẫn không biết lúc nào thì đi lên đâu."

Nói chuyện với Yến Tuy chính là một nam nhân trung niên 40 - 50 tuổi, bọn họ đang nói vài chuyện làm ăn, thời gian đoán chừng không thể ít.

"Vâng ạ," Yến Minh Á đáp lời, lại là giúp nhân viên phục vụ trước tiên chuẩn bị tốt cho Mạnh Đình, y đứng lên, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, giúp bày đĩa, xê dịch chén nước, ở một vài góc độ nhìn tới, sẽ có vẻ hai người có chút thân mật.

Lúc này, bên trái phía dưới bọn họ, có một ống kính điện thoại di động hướng về phía bọn họ, liên tục vài tấm hình liền lưu lại bên trong.

"Tư Vũ, cậu chụp cái gì đấy?" Nam nhân nói chuyện quay lưng qua, liền cũng nhìn thấy Mạnh Đình nghiêm túc ăn cơm, gã thoáng dừng một chút, sau đó mới xoay người lại, "Quả thực rất đẹp, bất quá, không giống kiểu cậu thích a."

Tô Tư Vũ tinh xảo xinh đẹp, cho tới nay liền cũng bài xích người khí tràng tương tự, bạn bè bên cạnh vây quanh hắn cũng đều biết, cho nên nam nhân nói chuyện kia mới kinh ngạc chút, gã cười cười với Tô Tư Vũ.

"Nam nhân đối diện cậu ta cũng là cực phẩm." Đó mới là kiểu Tô Tư Vũ sẽ thích.

Tô Tư Vũ đặt điện thoại xuống, sắc mặt có chút u ám, "Tôi mời anh ăn cơm, không phải bảo anh tới nói móc tôi."

Ngồi đối diện Tô Tư Vũ, là học trưởng đại học đã tốt nghiệp hai năm của hắn, trước mắt làm việc ở một tòa soạn, mặc dù không nhảy tới vị chí chủ bút gì, nhưng so với cùng thời gian đi vào, gã coi như là đứng vững gót chân, cũng có quyền ngôn ngữ nhất định.

"Tư Vũ…… Tôi thấy trạng thái của cậu gần đây có chút không đúng." Nam nhân tên Hướng Viễn Tinh, ánh mắt gã nhìn về phía Tô Tư Vũ rõ ràng lộ ra không phải hứng thú bình thường, gã thử dò xét mà sờ sờ tay Tô Tư Vũ, mặc dù lại bị đẩy ra, nhưng gã vẫn là cười cười.

"Nói đi, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Tô Tư Vũ đẩy tay gã ra, lại lâm vào bên trong suy nghĩ của mình, lại chốc lát, hắn ngước mắt nhìn về phía Hướng Viễn Tinh, nhìn tới hết sức nghiêm túc, cũng nhìn tới tâm gã càng ngứa hơn.

Tô Tư Vũ hôm nay vốn là không ý định muốn tới gặp Hướng Viễn Tinh, vốn là hắn liên hệ người, đó là trên cơ sở kế hoạch thuận lợi, nhưng cái kế hoạch kia hại hắn thiếu chút nữa chôn thân trong nhà tù, Hướng Viễn Tinh này ở trong mắt hắn đều vô dụng, nhưng không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

"Hướng học trưởng, trước mắt có một cơ hội để cho anh nâng cao hơn một tầng, xem anh có dám động vào hay không."

Hướng Viễn Tinh mặc dù ôm chút tâm tình khác tới gặp Tô Tư Vũ, nhưng nghề nghiệp của gã vẫn đang dày công tu luyện, gã suy nghĩ một chút lại quay đầu lại, nhìn thoáng qua Mạnh Đình và Yến Minh Á bàn bên kia.

Gã hạ thấp thanh âm hỏi, "Cậu ta là ai vậy?"

Rất hiển nhiên người bàn kia khiến cho Tô Tư Vũ trở nên không quá bình thường, thân phận không tầm thường rồi.

"Vợ của Yến Tuy gia chủ đương nhiệm của Yến thị, con riêng của Mạnh gia Mạnh Đình."

Tô Tư Vũ nói tới hai chữ "Vợ" (thê tử), thanh âm thả tới đặc biệt thấp, loại không cam lòng cũng rất rõ ràng, tâm thái hắn hiện tại rốt cuộc là cái dạng gì, chính hắn cũng không rõ ràng, nhưng không làm cái gì đó, hắn cảm thấy hắn trước tiên bị chính mình ép điên rồi.

Hướng Viễn Tinh nghe thấy hai chữ Yến thị, mí mắt liền không nhịn được nhảy lên, gia cảnh của gã coi như không tệ, nhưng cũng chỉ là so với gia đình thường thường bậc trung khá hơn một chút, Yến thị đối với gã và gia đình gã mà nói, chính là một quái vật khổng lồ, Yến Tuy hơi dùng chút thủ đoạn có thể làm cho gã và người nhà của gã sống không bằng chết.

Gã lại lại quay đầu lại nhìn, Mạnh Đình vẫn như cũ chuyên chú vào thức ăn của cậu, dáng vẻ không thể nói bao ưu nhã, nhưng người xinh đẹp, nhìn thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui, nhịp tim của hắn lại tăng nhanh hai phần, "Cậu bảo tôi thông đồng cậu ta, cậu quá coi trọng tôi rồi đi……"

Tô Tư Vũ nghe vậy sắc mặt có chút khó coi, Hướng Viễn Tinh cảm thấy gã đi câu dẫn Mạnh Đình không đủ tư cách, nhưng gã tới thông đồng cậu vẫn luôn rất hứng thú, ánh mắt Tô Tư Vũ lại dữ tợn hai phần, "Anh tự nhiên không đủ tư cách, bất quá anh nói, phu nhân Yến thị quay lưng với Yến Tuy càng nam nhân vụng trộm sẽ……"

Tô Tư Vũ không nói thêm gì nữa, cũng không phải là muốn Hướng Tinh Viễn tự mình lĩnh ngộ, mà là hắn nhìn thấy Yến Tuy, anh xuất hiện ở cửa nhà hàng.

Ánh mắt Yến Tuy quét một vòng, sau đó liền trực tiếp đi về phía bàn Mạnh Đình, anh đứng ở một bên, trước tiên nhu nhu tóc Mạnh Đình, sau đó mới ngồi xuống, loại thân mật một cách tự nhiên này, nhưng hoàn toàn khác với lễ phép của Yến Minh Á lúc trước, Mạnh Đình đến tột cùng cùng ai có quan hệ, vừa nhìn hiểu ngay.

"Hợp khẩu vị không?" Yến Tuy ngồi xuống gật gật đầu với Yến Minh Á, sau đó nghiêng đầu hỏi Mạnh Đình một câu.

"Vẫn được." Mạnh Đình gật đầu một cái, đồ ăn ngon cậu thích, nhưng là thật sự không hợp khẩu vị, cậu cũng sẽ không xoi mói, cậu kỳ thực rất dễ nuôi.

Yến Tuy cầm lấy khăn ăn lau lau Mạnh Đình, lau tới chút nước thịt trên má, sau đó anh cũng ngồi thẳng, cũng chuẩn bị ăn, "Trước tiên ăn cơm no."

Lời này của anh xem như là nói với Yến Minh Á, hơn nữa nơi này cũng không phải chỗ gì thích hợp nói công sự.

Ba người tiếp tục ăn, Yến Minh Á nhìn Yến Tuy đối với Mạnh Đình chiếu cố một cách tự nhiên, rất là bất đắc dĩ nhíu nhíu mày.

Chú họ nhà y cơ hồ coi Mạnh Đình là trẻ con mà cưng chiều. Đương nhiên, đó cũng không phải nghĩa xấu, đây đối với Yến Tuy mà nói là độc nhất vô nhị, ngoại trừ Mạnh Đình anh chưa từng đối đãi như vậy với người khác, sau này cũng khó có người có đãi ngộ này.

Bên này ăn vui vẻ hòa thuận, Tô Tư Vũ bên này quả thực có thể dùng đứng ngồi không yên để hình dung, Hướng Viễn Tinh coi như tiếp tục không có kiến thức, nhìn phản ứng của Tô Tư Vũ cũng có thể đoán ra người là bên cạnh Mạnh Đình là ai.

Huống chi, trong tòa soạn báo của bọn họ cũng có quy tắc sinh tồn của chính mình, người đương gia của Yến thị là tồn tại tuyệt đối chọc không nổi.

Trừ phi…… Trừ phi gã không muốn lăn lộn ở Hải thành.

"Tư Vũ, tôi thấy hay là thôi đi." Hướng Viễn Tinh khuyên một câu, gã bị dọa sợ, mấy tâm tư kiều diễm kia liền cũng tản mất.

Gã ở trong đại học miễn cưỡng xem là nhân vật phong vân, nhưng ra ngoài xã hội, liền cũng biết chút "vinh quang" kia của gã cái gì cũng không phải, muốn vượt trội hơn người, vẫn như cũ phải dựa vào quan hệ, Tô Tư Vũ giúp gã, theo lý mà nói, gã giúp lại cũng là phải.

Nhưng Tô Tư Vũ muốn trêu chọc thật sự là không phải hắn có thể trêu tới được, ngay cả Tô gia phía sau Tô Tư Vũ cũng không được.

Tô Tư Vũ không trả lời, nhưng nhìn ánh mắt hắn hiển nhiên là không muốn buông tha như vậy, lại chốc lát, hắn đột nhiên cười cười với Hướng Viễn Tinh, "Anh sợ cái gì, tôi trở thành gia chủ phu nhân của Yến thị, anh còn sợ không có lợi?"

Nếu là lúc trước, Hướng Viễn Tinh còn có thể muốn quay đầu lại tiếp tục đánh giá một chút, hiện tại gã trên lưng đổ mồ hôi, căn bản không dám kích động, "Tư Vũ……"

"Anh không tin?" Đầu ngón tay Tô Tư Vũ ở trên mu bàn tay Hướng Viễn Tinh gõ, thanh âm lại chậm chút, "Tô Tư Vũ tôi muốn có được người, còn không có không chiếm được."

Tô Tư Vũ quả thật am hiểu sâu cách thức trêu ghẹo, ý niệm trong đầu Hướng Viễn Tinh vốn nên chôn vùi, trong loại ngữ khí ái muội này, lại lần nữa bùng cháy, gã lại do dự.

Tô Tư Vũ nhưng trong lòng lại sáng tỏ, Hướng Viễn Tinh kiếp trước liền trốn không được lòng bàn tay của hắn, kiếp này tự nhiên cũng không nghĩ tới. Đương nhiên, hắn sẽ không dùng chính mình đi thay gã cam tâm tình nguyện giúp gã, nhưng còn có biện pháp khác.

Ánh mắt hắn quét tới bên kia, bọn họ đã ăn xong rồi, Yến Tuy đang giúp Mạnh Đình lau miệng, thần sắc hai người đều rất tự nhiên, hiển nhiên Yến Tuy làm như vậy không ít, bọn họ ba người này mỗi người đều là cực phẩm, rất khiến một số người mở rộng tầm mắt.

Yến Tuy gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, thẻ của anh đưa tới không bao lâu liền lại được trả lại, cùng đi đến còn có quản lý đại sảnh nhà hàng, hắn cung kính khom người, lại hướng về phía Mạnh Đình, "Tôi tên là Lương Khải, là quản lý đại sảnh, ông chủ trở lại nhà hàng của mình ăn cơm, liền không cần trả tiền."

Lương Khải nói lời này cũng là có chút ít bất đắc dĩ, nhà hàng và quá cafe chuyển tới dưới danh nghĩa Mạnh Đình đã hơn 2 tháng, nhưng bọn họ tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy ông chủ mới, trước mắt còn là thông qua phương thức này.

Mạnh Đình nghĩ một lát mới nhớ tới, là có chuyện này, bất quá cái này sau đó chính là Vương Phong chuẩn bị, hắn đặt cho bọn họ ở nơi này đoán chừng cũng là bởi vì tầng quanh hệ này, tai Mạnh Đình đỏ hồng, sau đó gật gật đầu, "Tôi biết rồi, các anh đều vất vả rồi."

"Ông chủ ăn hài lòng là tốt rồi."

Lương Khải nói lại hơi cung kính khom eo, hắn muốn cho bọn họ thối lui, nhưng lại bị Mạnh Đình gọi lại."

"Chờ chút."

Mạnh Đình suy nghĩ một chút mới tiếp tục nói, "Tôi là ông chủ có thể không cần trả tiền ăn cơm, vậy tôi có thể không cho phép người kia đến nhà hàng của tôi ăn không?"

Yêu cầu của Mạnh Đình đúng là có chút kỳ quái, nhưng Lương Khải vẫn là trả lời.

"Đương nhiên có thể, đầy là nhà hàng của ngài, ngài có thể quyết định."

"Ừm." Mạnh Đình hài lòng gật gật đầu, cậu chậm rãi xoay người lại, đầu ngón tay chỉ về phía Tô Tư Vũ ở bàn bên kia, "Sau này hắn ta và bạn hán ta đến, đuổi bọn hắn ra ngoài, nhà hàng của tôi không tiếp đãi bọn họ."

Yến Tuy sau khi tiến vào, ánh mắt Mạnh Đình quét tới, lúc ấy Tô Tư Vũ đang nhìn Yến Tuy, không chú ý

tới ánh mắt của cậu.

Lúc trước Mạnh Đình còn cảm thấy trường hợp công cộng này, không muốn nhìn thấy Tô Tư Vũ cũng không có cách nào, nhưng hiện tại nơi này là tiệm của cậu, cậu có thể quyết định, liền không đạo lý vẫn tiếp tục nhẫn nhịn.

Mạnh Đình vừa chỉ, Yến Tuy và Yến Minh Á liền cũng nhìn sang, Yến Tuy nghiêng người một bước, đứng cùng Mạnh Đình gần hơn chút, loại tư thái bảo vệ này rất rõ ràng.

Người bên bàn bên kia đều nhìn sang, Tô Tư Vũ tiếp tục muốn tránh đều không có ý nghĩa, hắn trực tiếp đứng lên, nhưng hắn còn chưa có động tác gì, Yến Tuy ôm vai Mạnh Đình, mang người rời đi.

Tô Tư Vũ một hơi tích tụ ở ngực, sắc mặt càng thêm khó coi, lúc này Lương Khải đi tới, hắn không tiếp tục bảo trì lễ nghi đẳng cấp của quản lý phục vụ đại sảnh nữa, hắn cười cười, mâu quang nhưng là lạnh lẽo, "Hai vị tiên sinh, mời tới nơi khác ăn cơm đi, nơi này không thể tiếp đãi."

"Cái…… cái gì?" Tô Tư Vũ cơ hồ cảm giác mình nghe nhầm, nhưng Lương Khải ăn nói rõ ràng, ý tứ biểu đạt vô cùng rõ ràng.

Tô Tư Vũ đứng lên, người chung quanh đang ăn cơm cũng nhìn tới, "Tôi nhưng là khách VIP nơi này của các anh!"

Hắn giương ra thẻ VIP còn là Mạnh Kỳ mang theo hắn cùng nhau làm, ưu tiên đặt trước vị trí, còn có thể đánh triết khấu thấp nhất.

Lương Khải một chút cũng không sợ cơn giận của Tô Tư Vũ, hắn thẳng tắp sống lưng tiếp tục nói, thanh âm của hắn không có cố ý lớn hơn, nhưng cũng không nhỏ, đủ để người xung quanh các bàn khác nghiêm túc nghe nghe được.

"Ngài hóa ra là khách VIP của chúng tôi, nhưng ngài bỏ thuốc ám hại ông chủ chúng tôi, liền không còn đúng nữa, mời đi ra ngoài, hai ngài sẽ không muốn tôi gọi bảo an tới." Đến lúc đó liền không phải lời dễ nghe khuyên bảo, mà là trực tiếp kéo ra ngoài.

Tô Tư Vũ bị tức đến sắc mặt xanh mét, nhưng hắn quả thực chẳng qua là được cha hắn nộp tiền bảo lãnh ra ngoài, còn chưa có tẩy thoát hiềm nghi.

Hắn cầm lấy điện thoại di động của mình đi ra ngoài, Hướng Viễn Tinh tự nhiên cũng chỉ có thể cùng đi theo.

"Chờ chút, hai ngài còn chưa tính tiền."

Cước bộ Tô Tư Vũ vẫn như cũ không ngừng lại, vậy cũng chỉ có thể Hướng Viễn Tinh dừng lại, không có chiết khấu, bọn họ lại chọn đắt tiền, một bữa này thiếu chút nữa muốn một phần ba tiền lương của gã, cảm giác thịt đau là tránh không khỏi, nhưng gã vẫn muốn dựa vào nhân tế của Tô Tư Vũ quan hệ ở tòa soạn báo ổn định vị trí, tiền này gã phải bỏ ra.

Tô Tư Vũ từ cửa thủy tinh xoay tròn lầu một đuổi theo ra, xe của Yến Tuy vừa vặn tới, anh để Mạnh Đình lên xe trước, sau đó anh ngồi lên, Yến Minh Á cũng ngồi vào ghế trước, Tô Tư Vũ theo bản năng liền chạy về phía bên này, lúc hắn sắp đuổi tới bên cạnh xe, xe liền lái đi.

Hai chân hắn sao có thể chạy kịp bốn bánh xe, hắn hổn hển đán thùng rác ven đường một cước, "rầm" một tiếng, đưa tới không ít cái nhìn chằm chằm.

Trên xe Yến Tuy kéo Mạnh Đình còn đang nhìn về phía sau trở lại, anh nhẹ nhàng thuận thuận trán Mạnh Đình, sau đó giữ tay cậu trong lòng bàn tay.

Mạnh Đình nhìn tay bọn họ giao nhau, trên mặt lộ ra chút mỉm cười, "Cuối cùng chọc tức được hắn."

Nghe cậu nói như vậy, không chỉ có Yến Tuy cười, ngay cả Yến Minh Á ngồi trước cũng cười. Cách Mạnh Đình chọc người rất trực bạch thô bạo, nhưng không thể không nói quả thật có thể chọc tức người, còn là loại chọc tức đâm người đau kia.

Mấu chốt hơn là Yến Tuy còn rất phối hợp, để cho Mạnh Đình hảo hảo nhìn một chút, hiệu quả chọc giận người của cậu.

"Không cần lo lắng, anh sẽ không bỏ qua cho hắn," Yến Tuy xoay tay Mạnh Đình nói nhỏ, anh tới bây giờ đều chưa có động tác, tự nhiên là có chút mưu tính, nhưng sau khi mưu tính những thứ này, tuyệt sẽ không có khả năng bỏ qua cho Tô Tư Vũ.

Mạnh Đình nghe vậy rất là đương nhiên dựa tới đầu vai Yến Tuy, "Em không lo lắng."

56. Chương 56

Editor: Vịt

Beta: Minyi

Today is a special day =)))))))

Mạnh Đình suy nghĩ một chút lại nói, "Anh không cần bận tâm em, dưới tình huống bình thường, hắn là

đánh không lại em."

Yến Tuy nghe vậy nhớ tới thân thủ của Mạnh Đình ở trên tụ hội bờ biển, chân mày gạt gạt, anh khẽ gật đầu một cái, anh biết Mạnh Đình kỳ thực cũng không có dễ khi dễ như thoạt nhìn, thời điểm nên phản kích, cậu sẽ không nương tay.

Cũng tỷ như vừa nãy, Mạnh Đình liền không muốn kiềm chế, giới hạn nội tâm cậu vẫn luôn biết rất rõ.

Yến Tuy giơ tay lên xoa xoa má Mạnh Đình, sau đó che mắt cậu, lại ôm người tới trong ngực.

"Mệt mỏi liền ngủ đi, đến nơi anh gọi em."

"Ừm," Mạnh Đình nhẹ nhàng trả lời, khóe miệng cong cong, sau đó thật sự dựa vào Yến Tuy ngủ thẳng tới nơi.

Bọn họ cũng không phải trở lại công ty, mà là lái xe đến vùng ngoại thành, gần hai tiếng đường xe, xe của bọn họ rốt cục dừng lại trước một thôn nhỏ, Yến Minh Á và Triệu Binh xuống xe trước, Yến Tuy lay tỉnh Mạnh Đình, mới tiếp tục xuống.

"Nơi này rất nhiều nông dân chuyên trồng hoa, chúng ta đi khảo sát xem một chút."

Yến Tuy dắt Mạnh Đình, sau đó mới giải thích một câu với Yến Minh Á, nhưng kỳ thực anh muốn dẫn Yến Minh Á tới nhìn vẫn không phải cái này.

Mạnh Đình vốn còn có chút mơ hồ, ngửi thấy mùi hoa, cậu dần dần liền tỉnh táo lại.

Sau khi cùng nông dân chuyên trồng hoa thương lượng tốt, Mạnh Đình cầm lấy kéo, Yến Tuy giúp cậu xách giỏ, bọn họ đi về phía cánh đồng hoa, cánh đồng hoa của thôn này căn bản là canh tác nhà kính, mấy hoa này chủ yếu là đưa tới thị trường hoa cảnh, dùng để chế tạo nước hoa kỳ thực không nhiều lắm.

Yến Minh Á ở bên ngoài tán gẫu với mấy nông dân chuyên trồng hoa, Yến Tuy cùng Mạnh Đình đi vào bên trong, Mạnh Đình thêu hoa lượm hoa, Yến Tuy vẫn luôn yên lặng đi theo phía sau cậu, nhưng kỳ thực anh bị những mùi thơm này xông tới não cũng choáng váng, mà Mạnh Đình tựa hồ cũng không bị ảnh hưởng.

Cậu chọn tới rất nhanh, đi mấy lều hoa, chọn mấy loại khác nhau, trở lại trong quán trà nông dân chuyên trồng hoa thường ngày nghỉ ngơi, Mạnh Đình lại lần nữa bó lại, rất nhiều hoa, Mạnh Đình bó thành ba bó, ngay cả Triệu Binh cũng có phần.

"Mọi người ngửi chút xem có thích hay không?" Mạnh Đình đặt bó hoa tới trên mặt bàn trước người mỗi người xong, cậu ngồi trở lại vị trí, nâng chén trà lên ừng ực ừng ực liền uống, Yến Tuy, Yến Minh Á và Triệu Binh đều ngây người chốc lát, mới cầm lấy hoa trước người tới ngửi ngửi.

Yến Tuy ngây người là bởi vì đãi ngộ Mạnh Đình thêu hoa chỉ có thể dành riêng cho anh thôi, đột nhiên không có, Yến Minh Á và Triệu Binh lại là bởi vì bình sinh lần đầu tiên nhận được hoa, còn là hoa của người thân phận khá đặc biệt đưa tới, Mạnh Đình là thím nhỏ của Yến Minh Á, là nam nhân của ông chủ của Triệu Binh.

Bất quá ba người này đều xem như là có nhiều va chạm xã hội, trố mắt chốc lát, liền cũng không có những biểu hiện khác thường ra nữa.

Từng người cầm lấy bó hoa ngửi ngửi, sau đó bọn họ lại lâm vào trong trầm mặc ngắn ngủi, bọn họ cũng không phải người phẩm hương chuyên nghiệp, vấn đề khác trả lời không được, nhưng Mạnh Đình hỏi bọn họ có thích hay không, như vậy thuần túy chủ quan, liền dễ trả lời hơn nhiều.

"Thích," Yến Tuy đặt lại hoa lên bàn, sau đó đưa tay qua cầm lấy tay Mạnh Đình.

Mạnh Đình nghe vậy cười cười với anh, sau đó liền nhìn về phía Yến Minh Á và Triệu Binh. Đáp án của Yến Tuy, cậu ở nước F đã biết, Yến Minh Á và Triệu Binh liền không phải. Hơn nữa Mạnh Đình biết để cho người không thích dùng hương tới cảm giác, lần đầu tiên liền có thể thích kỳ thực rất khó khăn.

"Mùi thơm rất đặc biệt, cháu nói không ra được, nhưng cháu cảm thấy so với nước hoa thông thường tốt hơn."

Lúc sinh nhật Yến Minh Á cũng có từng nhận được quà là nước hoa, y ít dùng, nhưng về cảm giác và thưởng thức mà nói, y cũng không tệ, bọn họ hàng ngày tụ hội nhiều, từ trên người người khác ngửi thấy được mùi hương dĩ nhiên cũng không ít, thời gian lâu dài, đối với thưởng thức nước hoa một cách tự nhiên liền có.

Yến Minh Á nói xong lời này, liền gật gật đầu, "Thích."

Triệu Binh thường ngày nói chuyện ít, Mạnh Đình nhìn sang, hắn cũng theo đó gật gật đầu, "Tôi cũng cảm thấy như vậy."

Hắn đây là lấy lời của Yến Minh Á dùng, không cần tiếp tục hao tâm tổn trí nghĩ cái khác nữa. Yến Minh Á quét mắt nhìn hắn một cái, hắn cứng ngắc mà kéo ra khóe miệng, cười đến có chút khó coi.

Mạnh Đình nghe vậy xoay chuyển ánh mắt, dời về trên người Yến Minh Á, suy nghĩ chốc lát, cậu mới nói, "Hoa cháu mang đi, đêm và sáng sớm ngày mai, cháu tiếp tục ngửi thêm, sau đó nói cho ta biết đáp án."

"Vâng," Yến Minh Á trả lời, sau đó ôm bó hoa lên, thỉnh thoảng lại ngửi ngửi cảm giác một chút.

Yến Tuy gẩy gẩy vết sẹo trong lòng bàn tay Mạnh Đình, cuối cùng kéo tầm mắt trở lại, Mạnh Đình nhìn về phía Yến Tuy chờ anh nói chuyện.

“Chúng ta ở lại một đêm rồi về,” Yến Tuy nhìn Mạnh Đình cũng không có ý tứ phản đối, anh nhìn về phía Triệu Binh, “Cậu đưa Minh Á trở về, trưa mai trở lại đón chúng tôi.”

Hiển nhiên Triệu Binh cũng mới biết ý tứ này của Yến Tuy, hắn gật gật đầu, Yến Minh Á cũng không ý kiến, đột nhiên muốn y ở lại, y mới sẽ bất tiện, hơn nữa y cũng không có sở thích làm bóng đèn đâu nha.

Y và Triệu Binh nhìn thời gian một chút đã hơn 3h chiều rồi, thời gian trở lại nội thành ít nhất hai tiếng, liền cũng không tiếp tục trì hoãn.

Bọn họ lúc đi tự nhiên cũng không quên mang theo hoa đi, Triệu Binh mặc dù là mặt than, nhưng có thể nhìn ra được, hắn nhận được hoa của Mạnh Đình vẫn rất cao hứng.

Bọn họ ra khỏi quán trà, Mạnh Đình mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Yến Tuy, “Chúng ta ở lại làm gì?”

Trong quán trà này chỉ có hai người, Yến Tuy liền cũng không tiếp tục khống chế hành vi của mình, anh đứng dậy ngồi vào bên người Mạnh Đình, sau đó kéo người tới trong ngực, há miệng cắn tai Mạnh Đình, nhẹ nhàng mà giày vò.

Mạnh Đình chịu đựng cảm giác khác thường trên tai, cũng không dám giãy dụa nhiều, chỉ là nghi hoặc trong lòng cậu càng nhiều.

“Yến Tuy, trời còn chưa tối đâu……” Hơn nữa quán trà này cửa sổ bốn phía đều mở, cửa kia còn chưa có khóa, tùy thời có thể có người đi vào.

Động tác giày vò của Yến Tuy dừng lại, Mạnh Đình liền cho rằng mình đã đoán đúng, cậu vỗ nhè nhẹ phía sau lưng Yến Tuy, “Ngoan, anh nhịn một chút.”

Nhưng Yến Tuy thật sự giống như nhịn không được, tai Mạnh Đình bị ngậm, bị cảm giác cường liệt của tình dục mang đến, trong nháy mắt khiến cậu từ đỉnh đầu tê dại đến mũi chân.

Song Mạnh Đình vẫn là không dám cử động nhiều, sắc mặt đỏ lên, nhưng chỉ là không dám làm một cử động nhỏ nào, cậu sợ cậu cử động nhiều, Yến Tuy càng khó có thể nhịn được. Nhưng nơi này thật sự không phải nơi thích hợp để bọn họ thân mật nha.

Yến Tuy khi dễ tai Mạnh Đình đủ rồi, mới buông cậu ra chút, nhưng Mạnh Đình vẫn là vây trong khuỷu tay anh, mở mắt nhìn người, trong mắt một vòng hơi nước sinh lý, giống như là đoá hoa được mưa xuân tưới qua, mọng nước lại đẹp mắt.

Nụ hôn của Yến Tuy lại rơi xuống, rơi vào trên lông mi bỗng nhiên phủ xuống của Mạnh Đình, lại tiếp tục cọ qua khóe mắt cậu, nhẹ nhàng mà mút đi chút lóng lánh, trong ánh mắt anh má Mạnh Đình đỏ hơn chút, nhưng cậu chính là ngoại trừ cảm thấy xấu hổ, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ bài xích nào với sự thân mật anh.

Tâm ý Mạnh Đình rất dễ lí giải, Yến Tuy không thèm để ý, cậu nếu có thể cũng không thèm để ý, Yến Tuy làm cái gì, cậu không nhất định có thể hiểu được, cũng không nhất định có thể hỗ trợ, nhưng cậu nhất định sẽ bồi, cậu vĩnh viễn lựa chọn cùng lập trường với Yến Tuy.

Minh bạch điểm này, Yến Tuy muốn buông Mạnh Đình ra, liền thật sự có chút khó khăn, anh rất muốn hôn môi cậu một chút, nhưng lại không dám rơi xuống, bằng không liền hẳn thật sự không nhịn được nữa, trán bọn họ chống lấy nhau, khóe miệng Yến Tuy kéo lên chút tiếu ý bất đắc dĩ.

Mạnh Đình mở mắt, liền cũng nhìn thấy nụ cười nhạt này, cậu vẫn như cũ ngoan ngoãn rụt lại thân thể, lại trong chốc lát đi qua, cậu mới hỏi, "Xong chưa?"

Yến Tuy nghe vậy bất đắc dĩ khóe miệng càng nồng đậm hơn chút, anh vò loạn tóc Mạnh Đình, đưa tay lên ôm chặt lấy người trong ngực, anh thấp giọng nói, "Chưa được."

Một nam nhân sống đến 28 tuổi, chưa từng nói chuyện yêu đương, cũng chưa từng cùng ai có tiếp xúc thân mật, thế giới to lớn cũng không phải là không có, nhưng ở trong giới thượng lưu Hải thành đây tuyệt đối là lông phượng sừng lân, sự tồn tại khá kỳ ba. Nhưng Yến Tuy chính là.

Ngoại trừ tính lãnh đạm, rất khó giải thích được thông. Cố Lãng rất nhiều người đều nói như vậy, bản thân Yến Tuy cũng là cảm thấy như vậy. Nhưng sau khi gặp được Mạnh Đình, liền không tiếp tục vậy nữa, Mạnh Đình vừa nãy hiểu lầm, nhưng kỳ thực không tính là hiểu lầm.

Anh ăn chút dấm, mượn phát tác đem người khi dễ một chút, liền khi dễ ra cảm giác, cho nên, anh là chưa được.

Lời này rõ ràng hẳn là câu khiến người chán nản, Yến Tuy lại nói ra chút cảm giác ấm áp lại sủng nịch, Mạnh Đình vốn là nóng tới lợi hại tai bên kia lại càng nóng.

Cậu suy nghĩ một lát, tựa đầu vào cổ Yến Tuy, sau đó dùng thanh âm cực thấp nói, "Vậy…… chúng ta tìm một nơi không có ai?" Ngoại trừ cái đó ra hình như không có biện pháp giải quyết nào khác nữa.

Nếu luận về dung túng người, kỳ thực Mạnh Đình cũng không thấp hơn Yến Tuy, Yến Tuy còn sẽ muốn ràng buộc chính mình, quản thúc người khác, Mạnh Đình liền thuần túy là Yến Tuy nghĩ muốn cái gì, cậu liền nguyện ý cho cái đó, thậm chí có lúc, còn có thể cố ý muốn làm cho người cao hứng.

Yến Tuy không nói nữa, anh cứ như vậy ôm lấy Mạnh Đình một lúc lâu, mới buông cậu ra chút.

Anh nhìn tai Mạnh Đình vẫn còn đỏ, chậm rãi giơ tay lên nhu nhu nó, dư quang quét tới hoa trên bàn, ngữ khí của anh thoáng nghiêm túc hai phần, "Hôm nay cho qua, sau này ngoại trừ anh, em không thể tiếp tục tặng bất cứ ai hoa, nhớ chưa."

Mạnh Đình nghe vậy trầm mặc một lúc lâu, cậu còn chưa mở miệng trả lời cái gì, hai bên má liền đều nóng

lên, hóa ra vừa nãy là cậu hiểu lầm, còn là loại hiểu lầm lớn kia.

Cậu gật đầu loạn xạ, "Ừ."

Yến Tuy cười cười, lại sáp tới hai bên má cậu đều hôn một cái.

"Gần đây có một làng du lịch, chúng ta ở lại một tối rồi về."

Hơn hai tháng này, bọn họ ngoại trừ du lịch tuần trăng mật ra nước ngoài một chuyến, anh liền chưa tiếp tục đặc biệt mang theo Mạnh Đình chơi đùa, hôm nay dành ra thời gian, liền cũng muốn để cho Mạnh Đình cao hứng hơn chút.

Mạnh Đình vẫn như cũ vùi lấp trong xấu hổ bởi hiểu lầm lớn, lại tiếp tục gật gật đầu.

Yến Tuy ôm lấy bó hoa, sau đó dắt tay Mạnh Đình, "Chúng ta phải đi trước hỏi đường một chút."

Mạnh Đình nắm chặt tay Yến Tuy, sau đó mới lại gật đầu.

Bộ dáng vừa ngoan vừa xấu hổ này của cậu thật sự rất đáng yêu, đổi lại chỗ khác Yến Tuy thật sự sẽ muốn biến hiểu lầm của Mạnh Đình thành sự thật, mà hiện tại, anh chỉ có thể hơi có tiếc nuối mà dắt người ra khỏi quán trà, tìm người hỏi xong đường, bọn họ liền đi bộ tới làng du lịch.

Thời tiết lúc này có chút nóng, nhưng nếu đi nơi có bóng cây, gió núi thổi một chút, cũng không phải là không thể chịu đựng được.

"Các anh là trong thành tới?"

Lúc Yến Tuy hỏi đường được một thiếu niên nhỏ mười mấy tuổi nghe thấy, hắn đi theo phía sau bọn họ một lát, thấy bọn họ không đuổi, liền cũng đến gần nói chuyện.

Ánh mắt hắn quét tới, lại là lựa chọn Yến Tuy mở miệng hỏi, có lẽ là Yến Tuy thoạt nhìn giống người thành phố hơn Mạnh Đình đi.

"Đúng rồi" Yến Tuy trả lời, anh nhìn về phía thiếu niên nhỏ kia, cũng hỏi một câu, "Lúc này, sao em không lên lớp?"

Thiếu niên kia nhíu mày, tựa hồ không thích đề tài này lắm, nhưng vẫn là nói thật, "Em trốn học."

"Đi học không có ý nghĩa, em muốn tới trong thành…… em muốn kiếm tiền."

Tựa hồ bởi vì Yến Tuy và Mạnh Đình là người bên ngoài tới, ngược lại để cho hắn càng có cảm xúc muốn bộc lộ hết, không ai tiếp tục hỏi, tự hắn liền cũng nói, "Em muốn kiếm tiền, có tiền, em liền có thể cho ông nội em khám bệnh, cho ông cuộc sống tốt hơn."

Yến Tuy và Mạnh Đình vẫn như cũ không có mở miệng đáp lời, thiếu niên nhỏ kia lại tiếp tục nói, "Bố mẹ em ly hôn rồi, bố em mấy năm trước đã đi rồi, ông ấy mặc kệ em, cũng mặc kệ ông nội em."

Yến Tuy nhìn sang, hắn lại nhíu nhíu lông mày, "Đừng cùng em nói mấy đạo lý lớn lao của người đọc sách, thầy Lý cũng không biết nói cùng em bao nhiêu lần, nhưng em thì có thể từ từ thoát khỏi, ông nội em sao có thể đợi được."

"Em tên gì?" Mạnh Đình quay đầu lại vẫy vẫy tay với hắn, thiếu niên kia hơi có đề phòng mà ngó ngó Mạnh Đình, lại ngó ngó Yến Tuy, sau đó mới lại gần mấy bước.

"Nơi này là thôn Lý gia, em tên là Lý Lan."

Hắn nói ương thẳng ngực, "Anh không cần thương xót em, các anh chỉ cần nói cho em biết, trong thành cái gì kiếm lời nhất là được rồi."

"Các anh tới làng du lịch đi đường này, còn phải đi một tiếng, nhưng em biết có một đường gần, em dẫn bọn anh đi, sau đó các anh nói cho em biết đáp án nhé." Hắn nói nhìn nhìn bầu trời, "Ông nội em nói nhiều nhất nửa tiếng nữa liền có dông, đoạn đường này cũng không có chỗ nào tránh mưa đâu."

Lý Lan này thật sự là có mấy phần thông minh mạnh mẽ, bộ dáng hơi đen chút, người còn coi như có vài phần cốt khí.

"Em dẫn đường đi."

Yến Tuy đã mở miệng, nhưng Lý Lan lại không biết anh đây mở miệng, đối với hắn và ông nội hắn mà nói sẽ có bao nhiêu ý nghĩa.

Lý Lan nghe vậy liền chạy trước bọn họ, hắn cũng không hiện tại liền đuổi theo hỏi anh đáp án, hắn tìm được đường, liền dẫn bọn họ theo.

"Các anh người thành phố cũng không hiểu thời tiết bọn em nơi này đâu, nói mưa liền mưa, dự báo thời tiết gì đó, chờ mưa xong, nó mới nói cho anh biết sẽ mưa."

Lý Lan thổ tào level max, ngay cả Mạnh Đình cũng bị hắn chọc cười.

"Ông nội em thật lợi hại."

"Đương nhiên." Lý Lan rất thân thiết với ông nội hắn, lồng ngực ưỡn thẳng một cái, khoe khoang, cũng có vài phần bộ dáng thiếu niên.

"Nhà bọn em cũng trồng hoa sao?" Mạnh Đình nghe Yến Tuy nói, vùng này phần lớn đều là nông dân chuyên trồng hoa, nhà Lý Lan cũng là xác suất rất cao.

Lý Lan liếc nhìn hoa trên tay Yến Tuy, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Nội em trước đó chưa bệnh cũng trồng, sau đó bị bệnh liền không trồng nữa."

Hắn nói nhìn tay mình một chút, "Em không biết, nội cũng không để cho em học, đất nhà chúng em đều cho thuê."

Hai người hoàn toàn dựa vào địa tô sinh sống, miễn cưỡng ấm no, nhưng phải xem bệnh uống thuốc, số tiền này liền không đủ nữa, lại có thêm tâm tư của lão nhân gia cũng đều ở trên người cháu, ông bao nhiêu tính toán đều là vì tương lai của Lý Lan.

Ba người nói chuyện, đi trên đường nhỏ đi về phía làng du lịch, nhưng tính toán của Lý Lan cũng có sai, bọn họ lúc có thể nhìn thấy làng du lịch, hạt mưa lớn như hạt đậu liền rơi xuống, Yến Tuy cởi áo khoác che trên đầu Mạnh Đình, Mạnh Đình lại che nó trên đầu Lý Lan.

"Nội em ngã bệnh, em cũng không thể ngã bệnh nữa."

Mạnh Đình nói cũng cởi áo khoác cậu ra, sau đó vẫy tay với Yến Tuy, "Chúng ta cùng nhau."

"Được," Yến Tuy gật gật đầu, anh một tay ôm lấy Mạnh Đình, một tay khác kéo tay Lý Lan, ba người cùng nhau chạy về phía làng du lịch.

Mưa càng rơi càng lớn, cả trời đất đều bao phủ trong màn mưa, giày da giẫm lên mặt đất tạo lên từng đám bọt nước, khoảng 1km đường, ba người bọn họ đều bị xối lạnh thấu tim.

Bất quá vẫn may nhờ Lý Lan, 10 phút dầm mưa này khác biệt vẫn là rất lớn với hơn nửa tiếng dầm mưa đó.

57. Chương 57

Nhân viên đang đứng ở cổng làng du lịch xa xa nhìn thấy, liền cầm ô tới đón, nhưng mới đi ra khoảng 10 bước, lại chỉ mang nhiều hơn 1 cái ô.

Yến Tuy nhận lấy ô, một tay ôm Mạnh Đình tới trong ngực, Lý Lan lại được anh kéo cánh tay, kéo đến

trước người bọn họ, cứ như vậy trong cơn mưa tầm tã đi thẳng tới trong đại sảnh, lúc này anh mới buông người ra.

Bỏ ô qua một bên, nhân viên phục vụ đưa tới hai cái khăn lông, Yến Tuy ném cho Lý Lan một cái, một cái khác anh lập tức trùm lên đầu Mạnh Đình, "Quên rồi sao, chính em cũng không thể sinh bệnh."

Ngữ khí Yến Tuy có chút lo lắng, chuyện Mạnh Đình lần trước dầm mưa sinh bệnh, ký ức của anh vẫn như cũ rất sâu đậm đây, loại đau lòng và lo lắng này, anh không muốn lại trải qua lần nữa, động tác Mạnh Đình muốn nhường khăn lông cho Yến Tuy liền cũng dừng lại.

Cậu ngoan ngoãn đứng để cho Yến Tuy lau cho cậu, nhưng cậu cũng mở miệng với người bên kia, "Còn cần một cái khăn lông nữa."

Rõ ràng là ba người, nhưng đưa tới hai cái, chẳng lẽ là khi dễ Lý Lan vóc người thấp, coi như nhìn không thấy hắn à. Mạnh Đình vừa lo lắng, cũng có chút tức giận.

Một cái khăn khác đưa tới, Mạnh Đình cũng lập tức phủ lên cho Yến Tuy.

Lý Lan từ lúc bắt đầu được Mạnh Đình dùng tây trang của Yến Tuy phủ, trong suy nghĩ của hắn cũng có chút mơ hồ, sau đó được kéo đi, hiện tại lại được dẫn tới trong đại sảnh, hắn vẫn là mơ hồ, không phải vì dầm mưa đến hồ đồ, mà là tâm lý đột nhiên bị kích thích đến choáng váng.

Hắn có chút muốn đi, nhưng bên ngoài còn đang mưa, đáp án hắn muốn ở Yến Tuy và Mạnh Đình vẫn chưa có lấy được nha.

Yến Tuy để cho Mạnh Đình ngồi ở trên ghế sa lon, anh đi tới bên kia đặt phòng, bởi vì là đột nhiên muốn ở lại, tự nhiên cũng không có sớm dự định đặt trước phòng nơi này, bất quá anh đã tới nơi này, quản lý đại sảnh kia cũng chỉ ngây người chốc lát, liền nhận ra Yến Tuy tới, tiếp theo sau đó, thủ tục gì cũng đều dễ nói.

Bên này Mạnh Đình kéo khăn đang phủ trên đầu xuống, nhìn Lý Lan trầm mặc không nói lời nào, cậu đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai hắn, "Không sao, mặc dù trời mưa, nhưng mà không sao."

Đáp án hắn muốn, Yến Tuy vẫn như cũ sẽ nguyện ý nói cho hắn biết, Mạnh Đình rất xác định điểm này.

Lý Lan cúi đầu hảo hảo dụi dụi mắt, mới ngước mắt nhìn người, ánh mắt có chút nguy hiểm, nhưng ánh mắt Mạnh Đình quá trong suốt, cũng quá sạch sẽ, không có chế nhạo cũng không có đồng tình, hắn ngay cả có phát cáu cũng không muốn nổi lên, huống chi hắn căn bản không có phát cáu gì, cũng không thể người ta đối tốt với hắn, còn muốn bỗng dưng chịu tính khí của hắn nha.

Hắn ấp a ấp úng cũng nói không nói ra câu nào, sau đó liền được Mạnh Đình kéo tới, bọn họ cùng nhau ngồi chờ Yến Tuy.

“Em tự mình lau một chút, đừng sinh bệnh.”

Lý Lan gật đầu một cái, hắn quả thật không dám sinh bệnh, hắn bị bệnh nội hắn phải lo lắng, trong nhà cũng phải tốn tiền, Mạnh Đình nói rất đúng. Nhưng Mạnh Đình thoạt nhìn, rõ ràng cùng hắn hoàn toàn không phải là cùng một loại người, làm sao lại hiểu suy nghĩ của hắn như vậy.

Lý Lan vừa nghĩ vừa lau đầu qua loa, Mạnh Đình cũng ngoan ngoãn tự mình động thủ lau tóc, áo khoác của cậu đều ướt, liền cũng không tiếp tục mặc nữa, ánh mắt cậu tìm kiếm, cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng Yến Tuy.

Yến Tuy đem khăn lông cầm tới trên tay, nhưng kỳ thực tóc và áo sơ mi của anh đều ướt đẫm rồi, dính nước mơ hồ còn có thể nhìn thấy đường nét vóc người. Vóc người Yến Tuy không thể nghi ngờ là phi thường tốt, chút màu sắc lộ ra khá thu hút người.

Ánh mắt Mạnh Đình chợt nhìn bốn phía, quả nhiên nhìn thấy không ít nhân viên phục vụ nhìn Yến Tuy đỏ mặt kinh thán, ngay cả du khách đang ngồi trong đại sảnh ánh mắt cũng hướng về phía Yến Tuy, mắt Mạnh Đình khẽ mở to, không thể nói có cao hứng hay không, nhưng không thoải mái là khẳng định.

Lý Lan cũng theo ánh mắt của Mạnh Đình nhìn một vòng, lại rơi xuống trên người Mạnh Đình, hắn ngược lại so với Mạnh Đình bình tĩnh hơn nhiều, “Cậu so với bọn họ đẹp hơn nhiều, chỉ mắt mù mới sẽ vừa ý người khác thôi.”

Hắn cảm giác được tình cảm của Yến Tuy và Mạnh Đình rất tốt, không phải là loại bằng mặt không bằng lòng, tình nhân hoặc vợ chồng tuỳ ý bắt cá nhiều tay.

Mạnh Đình nghe vậy thần sắc trên mặt cũng không có tản đi, cậu rất xác định mà nói, “Yến Tuy là của anh, anh không muốn cho người khác nhìn.”

Cậu nhìn Lý Lan một cái, “Em còn chưa có người trong lòng, em không hiểu.”

“Trên TV thường diễn, em sao không hiểu,” Lý Lan nhỏ giọng nói thầm một câu, hắn quay đầu nhìn bên ngoài một chút, sấm sét vang dội, mưa vẫn như cũ rất lớn, hắn muốn đi tạm thời cũng đi không được, hắn thoáng đi vào bên trong tiếp tục ngồi một chút, thuận tiện an tâm đợi mưa tạnh.

“Tiểu tử, không phải nói với mày rồi sao, bọn tao nơi này không nhận lao động trẻ em, sao mày lại tới nữa?” Một nam nhân một thân tây trang công sở vốn chỉ là đi ngang qua bọn họ, cước bộ ngừng lại, đột nhiên liền xoay người, trợn tròn mắt, vẻ mặt dọa nạt.

Lý Lan hừ một tiếng không trả lời, nếu như không phải trời mưa, nếu như không phải lúc trước bị Yến Tuy kéo, hắn kỳ thực cũng không muốn đi vào.

Nam nhân kia nhìn Lý Lan thái độ vẫn như cũ căng đét, liền muốn tới túm người ra ngoài, nhưng Mạnh

Đình bên cạnh Lý Lan chân nhấc một cái, trực tiếp đá gã lui hai bước, tay cậu tiếp tục khoát lên vai Lý Lan, ánh mắt cũng sắc bén thêm hai phần.

"Tôi mang theo cậu ấy tới, làm sao hả?"

Nam nhân kia kỳ thực không có bị thương, nhưng lại bị dọa sợ hết hồn, Mạnh Đình động cước quá mức đột nhiên, thoạt nhìn cũng rất có môn đạo, hắn chần chờ chốc lát hỏi, "Ngài là khách phòng nào?"

"Phòng nào là sao……" Mạnh Đình trả lời vấn đề này, Yến Tuy còn ở bên kia xử lý, ai biết là phòng nào đâu.

Mạnh Đình còn chưa nói xong, nụ cười giả dối trên mặt tên kia thay đổi, không tiếp tục che dấu thần sắc chân thật nữa, gã bị chọc tức rồi, "Mày không phải khách của bọn tao, còn dẫn một đứa con nít chưa mọc lông tơ trộm đồ tới, còn dám đối với bản thiếu gia động thủ!"

"Tôi không trộm đồ của các ông!" Lý Lan nghe vậy sắc mặt cũng khó nhìn, nếu không phải tay Mạnh Đình còn đang ghì trên vai hắn, hắn đoán chừng muốn xông lên phía trước, cùng gã đánh một trận, hắn nghiến răng nghiến lợi ánh mắt vô cùng hung ác.

"Đổng Phi, tôi lặp lại lần nữa, vật kia là lão gia gia cho tôi, không phải là tôi trộm!"

Làng du lịch cách thôn Lý gia gần như vậy, Lý Lan một lòng muốn kiếm tiền khám bệnh cho ông nội hắn, chắc chắn sẽ không quên nơi này, vốn vẫn tốt, nhân viên làm việc trong làng du lịch không chịu nhận hắn, thỉnh thoảng hắn đi theo người đến, cũng là nguyện ý để hắn tiến vào.

Nhưng chỉ là người trước mắt này, một ngày trước khi hắn rời khỏi muốn lục soát thân thể hắn, lần một lần hai, hắn vì tìm cách kiếm tiền cũng liền nhịn, hắn giúp một ông cụ một đoạn đường, ông cụ kia đem một hộp bánh bích quy người khác tặng ông tặng lại cho Lý Lan.

Tới cửa hắn lại bị chặn, Lý Lan mở miệng giải thích, nhưng Đổng Phi trước mắt này vẫn là một mực chắc chắn, rằng hắn trộm đồ, ngay cả đi chứng thực với ông cụ kia, gã cũng không đi, tịch thu hộp bánh bích quy này, lại phân phó bảo vệ cổng, không cho phép hắn tới nữa.

Tính khí Lý Lan cũng không nhỏ, nếu như không phải ban đầu đầu hắn có chút mơ hồ, ngay cả trời mưa hắn cũng sẽ không tiến vào.

Đổng Phi kia trên mặt lộ ra nụ cười tràn đầy ác ý, nhưng cũng biết thả thấp chút thanh âm, "Tao nói mày như thế nào, mày chính là như thế đó.

Gã dứt lời liền đứng thẳng thân thể: "Mời hai vị đi ra ngoài, nơi này là làng du lịch mở cửa làm ăn, cũng không phải là nơi từ thiện gì."

"Đổng Phi!" Một tiếng quát nghiêm khắc từ phía sau gã truyền đến, Đổng Phi lại bị dọa nhảy lên một cái, gã xoay người đi tới, trước tiên đập vào mắt là một nam nhân cao lớn không quen biết tướng mạo nghiêm túc, sau đó là quản lí đại sảnh gã vô cùng quen thuộc.

Quản lý đại sảnh kia quả thực muốn bị đứa con trai quản lý này tức chết, hắn bị chọc tức tới thanh âm khẽ phát run, "Còn, còn không chịu lỗi với khách quý!"

Người đi cùng với gia chủ Yến thị, làm sao có thể đơn giản, ngay cả đơn giản, lời lẽ Đổng Phi chọc giận vị bên cạnh gã đây, đừng nói một Đổng Phi, ngay cả đổng sự cả làng du lịch này đều phải chịu liên lụy.

Yến Tuy nhìn về phía Đổng Phi, nhưng ánh mắt chỉ đảo qua, anh liền tiếp tục đi về phía Mạnh Đình.

Quản lý đại sảnh kia lập tức chào hỏi người, đem Đổng Phi còn muốn mở miệng ngụy biện gì đó bịt miệng lại, liền muốn dẫn đi.

"Chờ chút," Mạnh Đình nắm tay Yến Tuy, nhưng ánh mắt vẫn như cũ rơi vào trên người Đổng Phi, cậu mở miệng cũng rất đơn giản, "Nói xin lỗi."

Nhưng Đổng Phi này sớm đã bị chiều hư rồi, nghe vậy xấu hổ trên mặt nhiều hơn, tay chân cũng giãy giụa, quản lý đại sảnh vội vàng ghé vào bên tai gã nói nhỏ, cuối cùng lại hung hăng kéo tay gã một cái, Đổng Phi kia mới dần dần hiểu ra, sau đó sắc mặt mới dần dần trắng bệch lên.

Gã khi dễ thằng nhóc con không vừa mắt, lại không nghĩ tới đá trúng tấm sắt, còn là tấm sắt có thể muốn mạng người.

"Xin, xin lỗi, là tôi không đúng."

Mạnh Đình nghe vậy vỗ vỗ vai Lý Lan, "Còn có cậu ấy, cậu ấy không có trộm đồ của các anh."

Lý Lan đứng lên, ánh mắt vẫn như cũ có chút hung tàn, nhưng kỳ thực hai chân khẽ phát run, hắn vẫn như cũ có chút sợ, bóng ma Đổng Phi khiến hắn trăm miệng cũng không thể bào chữa kia vào giờ khắc này vẫn như cũ lưu lại trong lòng hắn.

Nhưng giờ phút này Yến Tuy và Mạnh Đình đều ở sau lưng hắn, còn rõ ràng là đang làm chủ cho hắn, hắn lại hơi dựng thẳng sống lưng, hắn cũng cường điệu một câu, "Nói xin lỗi."

"Thật xin lỗi, là tôi…… làm sai rồi." Lý Lan mở miệng có chút khó khăn, nhưng ở trong tầm mắt Yến Tuy, hắn không cách nào không mở miệng.

(Vịt: Ơ chỗ này hình như tác giả nhầm, phải là Đổng Phi mới đúng.

Min: Ừ, tác giả viết lộn rồi há há)

Gã nói xong hơi hơi giơ lên ánh mắt nhìn về phía Yến Tuy, cầu xin tha thứ, song Yến Tuy chỉ có một chữ cho gã, "Cút."

"Hai ngài bớt giận, Đổng Phi…… Tôi trở lại báo lại với chủ tịch, tuyệt đối sẽ không để cho gã tới chướng mắt ngài."

Yến Tuy cũng không phản ứng gì với lời của quản lý đại sảnh, anh đứng lên, sau đó kéo Mạnh Đình, lại tiếp tục kéo tay Lý Lan, đi về phía thang máy trong đại sảnh.

Quản lý đại sảnh vội vàng đuổi theo, mãi cho đến lúc đưa bọn họ tới cửa phòng, hắn đều là trước sau cung kính như vậy, mồ hôi lạnh đầm đìa, bộ dáng vừa kính vừa sợ, để cho Lý Lan mở rộng tầm mắt.

"Cậu tới phòng tắm của phòng khách tắm, lát nữa sẽ có quần áo đưa tới, không vội đi."

Yến Tuy trước tiên nói với Lý Lan, sau đó kéo Mạnh Đình tới phòng chủ, anh vẫn như cũ lo lắng Mạnh Đình sẽ lâm bệnh.

(cho những bạn chưa hiểu lắm, phòng khách ở đây là phòng dành cho khách, phòng chủ là phòng dành cho chủ nhà)

Bọn họ đến phòng ngủ của chủ, Yến Tuy buông tay Mạnh Đình ra, sau đó sờ sờ trán và má, cũng không có dị thường, anh lúc này mới nói, "Em cởi quần áo, anh đi xả nước nóng."

"Vâng," Mạnh Đình trả lời, quần áo ướt nhẹp mặc trên người, thật khó chịu, cậu tự mình động thủ cởi quần áo, chỉ còn lại quần lót, sau đó mới đi tới phòng tắm.

Yến Tuy xả nước nóng, nhìn thấy Mạnh Đình đi vào, liền vẫy tay với cậu, Mạnh Đình xối nước dưới vòi sen, sau đó liền tới ngâm bồn túm lấy quần áo Yến Tuy, cũng cởi nút áo cho anh, "Anh cũng ướt, chúng ta cùng nhau tắm đi."

Yến Tuy nghe vậy lãnh túc trên mặt rốt cục tản đi chút, anh đè lại ót Mạnh Đình, trực tiếp ịn lên môi cậu, lúc cậu còn chưa kịp phản ứng, liền nhanh chóng cướp đoạt mà vào, ngậm lấy bộ phận mềm mại nhất kia, hôn.

Nụ hôn này từ quán trà thôn Lý gia đã bắt đầu suy nghĩ, tới bây giờ mới thay đổi thành hành động.

Mắt Mạnh Đình nhẹ nhàng chớp chớp, nhưng vẫn là không có nhắm mắt lại, trong mắt cậu in khuôn mặt Yến Tuy, trong đầu trống rỗng, giống như suy nghĩ cái gì, lại giống như cái gì cũng không nghĩ.

Bởi vì cậu nhìn người lộ ra phân tâm, không đầy một lát hô hấp của cậu liền rối loạn, hơn nữa không tìm về được mà tiếp tục loạn, Yến Tuy buông người ra, Mạnh Đình trực tiếp bán nằm trong bồn tắm, lồng ngực khẽ phập phồng, ánh mắt mê ly, vẻ mặt cũng khá mê mang.

Yến Tuy ngoắc ngoắc môi, anh đi tới phía sau Mạnh Đình, bóp một chút dầu gội đầu, "Cứ nằm như vậy, đừng động."

Mạnh Đình không trả lời, nhưng không động đậy, Yến Tuy cứ như vậy giúp cậu gội đầu, anh gội rất nghiêm túc, tận lực không động tới mắt và lỗ tai Mạnh Đình, sau khi xả sạch sẽ, anh mới đứng dậy cởi ra quần áo ướt đẫm trên người.

Mạnh Đình nhìn sang, Yến Tuy tiếp tục đem quần lót cuối cùng cởi xuống, "Em ngâm, anh xối nước."

Chỉ là gội đầu cho Mạnh Đình, anh cũng có thể có phản ứng, Yến Tuy đối với mình cũng có chút bất đắc dĩ, nước ấm áp xả xuống, anh cũng bắt đầu gội đầu, anh nhắm mắt lại, để cho bọt hoàn toàn xả sạch sẽ, còn chưa mở mắt, phía sau anh một thân thể ấm áp liền dán tới.

(Min: có lẽ nào ta lại thấy đoạn này thật quyến rũ a ~~)

"Em không muốn làm gì đâu, em chính là muốn ôm anh chút thôi."

Yến Tuy cảm giác mình đối với Mạnh Đình không có chút năng lực chống cự nào, Mạnh Đình có lẽ cũng là như thế, cậu cảm thấy Yến Tuy đẹp, Yến Tuy lại là người của cậu, nhìn một chút cảm thấy chưa đủ, liền tự mình tới đây đòi ôm.

"Sao anh xả nước lạnh như vậy," Mạnh Đình lầm bầm, nhưng tay vẫn là vòng ngang hông Yến Tuy không buông ra.

Yến Tuy nghe vậy, dịch chuyển chốt mở về phía nước nóng, sau đó xoay người tới ôm lấy Mạnh Đình.

"Vừa nãy ở dưới lầu tức giận sao?"

"Ừm," Mạnh Đình không có phủ nhận, Đổng Phi kia cậu nhìn quả thật có chút tức giận, bất quá khiến cậu để ý hơn còn không phải cái này, "Còn có…… quần áo anh ướt, rất nhiều người nhìn anh, em cũng có chút tức giận."

Mạnh Đình nghĩ lại cường điệu một lần, "Em chỉ tức giận bọn họ, không liên quan với anh, em là thích anh nha."

Loại chuyện giận chó đánh mèo này, Mạnh Đình là sẽ không có, cậu ngoài tức giận còn không nhịn được có chút bận tâm.

Tay Yến Tuy ôm lấy Mạnh Đình kéo một cái, kéo cậu tới nước nóng, anh cúi đầu lại ổn trụ môi Mạnh Đình, nước đỉnh đầu ào ào đổ xuống, bên ngoài ở trong dông tố ùn ùn kéo đến, bọn họ không thể hôn môi, tới dưới vòi sen cũng lại có mấy phần cảm giác không giống như vậy.

Mạnh Đình bị xối tới không mở được mắt, lòng bàn chân giẫm phải bọt khẽ trượt, cũng chỉ có thể dựa vào Yến Tuy ổn định trọng tâm, cậu có hơi phân tâm, Yến Tuy liền nhanh chóng truy đuổi mà vào, vừa lui vừa vào, Mạnh Đình từ môi đến lưỡi mỗi nơi đều bị cắn nuốt sạch sẽ.

Yến Tuy buông ra, Mạnh Đình lần nữa thở khẽ, Yến Tuy cũng có chút thở gấp, nhưng đồng thời càng thêm mãnh liệt chính là dục vọng của anh lại lần nữa bị đánh thức, nụ hôn của anh từ khóe miệng Mạnh Đình chậm rãi dời xuống, rơi đầy cổ cậu, lại tiếp tục đi xuống.

Mạnh Đình lặng lẽ mở mắt, tay ở trên lưng Yến Tuy nhẹ nhàng vuốt, bộ dáng hơi có chút yêu thích không buông tay, lại một lát cậu thấp giọng hỏi một câu, "Em hiện tại không có hiểu lầm đi."

"Không có," Yến Tuy cho Mạnh Đình đáp ánh khẳng định, anh tiếp tục hôn, hôn tới trên lưng cậu, "Em không có hiểu lầm, anh nghĩ muốn em." Không chỉ là muốn cơ thể, anh muốn Mạnh Đình, từ thân thể đến trái tim, anh là muốn toàn bộ.

"Ừm," Mạnh Đình trả lời, sau đó liền chủ động phối hợp với Yến Tuy, nước vòi sen không biết từ lúc nào liền bị đóng lại, hai người cũng không để ý, cảm xúc của cậu còn ở trên người đối phương và trên người mình, cảm xúc mãnh liệt mà tới, che mất suy nghĩ, trong lúc nhất thời cái gì cũng không nghĩ tới.

Lý Lan bên ngoài phòng tới trong phòng xoay một vòng, lại ở trong phòng khác xoay một vòng, nơi này thiết bị xa hoa tới mức hắn kinh thán, cũng khiến hắn cảm thấy không thích ứng, hắn lau khô đầu, áo khoác có chút ẩm ướt cũng lau một chút, bởi vì phủ quần áo của Yến Tuy, hắn kỳ thực là dầm mưa ít nhất.

Tiếng chuông cửa truyền đến, hắn chần chờ một chút mới đi mở cửa, vẫn như cũ là quản lý đại sảnh kia tự mình đưa đồ tới, ngoài ba bộ quần áo, còn có một toa ăn.

(toa ăn là cái xe đẩy đồ ăn ý)

Người kia cũng không dám hỏi nhiều, lại không dám đối với Lý Lan lạnh nhạt, hắn cầm quần áo và thức ăn tới, liền cũng rời đi.

Lý Lan ngồi ở trong phòng khách, bên ngoài mưa đã tạnh, hắn cầm lấy quần áo của mình phủi phủi, liền cũng tính toán rời đi.

Hắn mặc dù dẫn đường cho Yến Tuy và Mạnh Đình, nhưng đi được nửa liền mưa rồi, Mạnh Đình nói không sao, nhưng tới sau đó cậu lại giúp hắn bảo Đổng Phi nói xin lỗi hắn, bây giờ không phải Yến Tuy thiếu hắn đáp án, mà là hắn thiếu Mạnh Đình nhân tình.

Hắn hơi phiền não mà nhíu mày, lại không biết nhân tình này phải làm sao mới tốt.

Cơn dông này gần nửa tiếng mới hoàn toàn ngừng lại, Lý Lan cũng không đợi Yến Tuy và Mạnh Đình đi ra, hắn về nhà quá muộn ông nội hắn sẽ lo lắng, hắn đứng dậy đặt xong khăn lông và áo khoác trên người, liền định đi, lúc này Yến Tuy mặc áo tắm từ bên trong đi ra.

Lý Lan lại thò thò người, nhưng không nhìn thấy Mạnh Đình, hắn có chút thất vọng. Vốn hắn cảm thấy Yến Tuy khá lợi hại, nhưng tới trong đại sảnh, hắn liền phát hiện Mạnh Đình lợi hại hơn, hoặc là phải nói, ấn tượng của hắn đối với Mạnh Đình tốt hơn.

"Em ấy ngủ rồi."

Yến Tuy cũng biết hắn muốn nhìn cái gì, anh đi tới, nhìn kỹ Lý Lan một chút, quần áo trên người hắn ẩm ướt không nhiều, liền cũng không cưỡng cầu hắn thay quần áo nữa, "Em muốn đi? Anh cho người đưa em."

"Không cần, không cần," Lý Lan lập tức lắc đầu, hắn đều thiếu nợ bọn họ nhân tình, đâu có thể càng thiếu càng nhiều, "Con đường này em quen thuộc, em không cần anh đưa."

"Em quả thực phải đi, muộn nữa trở về, ông nội em hẳn lo lắng em."

Lý Lan khẽ thở dài một cái, cũng không tiếp tục chần chờ, hắn đi về phía cửa, Yến Tuy rớt ở phía sau hai bước cũng theo tới.

"Trong nhà hay gần đó có điện thoại không?"

Lý Lan không hiểu ra sao vẫn là trả lời, "Có, nhà em có." Bình thường rất ít dùng, nhưng thỉnh thoảng thầy Lý chủ nhiệm lớp sẽ gọi tới nói chuyện với ông nội hắn.

"Ừ," Yến Tuy gật gật đầu, anh đưa một tấm danh thiếp cho Lý Lan, "Về đến nhà gọi điện thoại cho anh."

Lý Lan nhìn danh thiếp thoạt nhìn cũng rất không tầm thường kia, thần sắc có chút mất tự nhiên, nhưng cuối cùng vẫn là đưa tay nhận lấy, "Được, được ạ."

Yến Tuy tiễn hắn tới cửa vẫn như cũ không đóng cửa lại, chờ Lý Lan đi tới trong thang máy, cửa kia khép lại, anh mới xoay người đóng cửa.

Trên mặt anh mang theo chút mỉm cười, cũng như Mạnh Đình, cảm quan của anh đối với Lý Lan không tính là xấu, ít nhất so với Đổng Phi dám động thủ với Mạnh Đình kia tốt hơn rất nhiều.

Yến Tuy đi tới bên ghế sa lon, đẩy xe đồ ăn, trở lại phòng chủ, cửa chưa hoàn toàn mở ra, đầu Mạnh Đình

đã lộ ra.

Cậu bọc áo tắm, trên mặt còn mang theo chút đỏ ửng chưa thể tiêu tán sạch sẽ, ánh mắt ngập nước nhìn sang, mang theo chút nghi ngờ, "Sao em vừa nãy phải ở bên trong chờ?"

Hiện tại mới hơn 4h chiều, cậu trên đường đi còn ngủ no một giấc, ngay cả sau khi vận động kịch liệt, cũng không tới nỗi buồn ngủ.

Nhưng vừa nãy bọn họ nhớ tới Lý Lan, Yến Tuy liền bảo cậu ở trong phòng chờ, Mạnh Đình còn chưa đáp ứng, Yến Tuy đứng dậy mặc áo tắm đi ra ngoài. Như thế cậu liền cũng chỉ có thể chờ.

Yến Tuy một tay đẩy xe đồ ăn, một tay kéo người lại gần, ở trên môi Mạnh Đình hôn một cái, lúc này mới trả lời câu hỏi của cậu.

"Đứa nhỏ kia muốn gặp em, anh không muốn như nguyện của hắn, anh không nỡ."

Mạnh Đình cũng không biết bản thân cậu bộ dáng quần áo không ngay ngắn, khuôn mặt ửng đỏ có bao nhiêu hấp dẫn người a, dù là thiếu niên nhỏ này cái gì cũng không hiểu, anh cũng không nỡ Mạnh Đình như vậy để cho người ta nhìn.

Ngữ khí Yến Tuy rất ái muội, hai người lại dựa gần như vậy, Mạnh Đình ngay cả còn có không giải thích được, cũng không hỏi ra miệng.

"Nha," Cậu đáp lời, sau đó mặt mày cong lên, cậu cũng ở trên môi Yến Tuy hôn một cái.

"Vậy em cũng không nỡ anh cho người khác nhìn……"

Yến Tuy nghe vậy khẽ nghiêng mặt qua, Mạnh Đình tự giác liền sáp tới hôn hai cái, bên kia cũng không cần Yến Tuy kêu, cậu khuôn mặt mỉm cười, "Chụt chụt" mà hôn không ngừng.

Yến Tuy đẩy xe đồ ăn tới bàn bên cửa sổ trong phòng ngủ chính, đoạn đường ngắn ngủi này, đi bộ 5 phút đồng hồ mới đến.

Yến Tuy buông xe đẩy đồ ăn ra hai tay ôm trụ Mạnh Đình, anh ngồi xuống, Mạnh Đình trực tiếp ngồi trên đùi anh.

Hai người cũng chơi đùa từ hôn má biến thành giữa cánh môi, tràn đầy thú vị, làm không biết mệt.

Thân mật một phen, Mạnh Đình mới ngồi vào bên người Yến Tuy, ghế salon có chút nhỏ, nửa cái chân của Mạnh Đình còn treo trên đùi Yến Tuy, nhưng ngay cả như vậy, cậu cũng không muốn tới chỗ ngồi đối diện

rộng rãi thoải mái.

Yến Tuy từ trong toa ăn lấy ra trái cây và điểm tâm ngọt, lại rót cho Mạnh Đình chén nước, "Uống nhiều nước chút."

Mạnh Đình gật gật đầu, nhưng vẫn là cắn một ngụm bánh ngọt, trên miếng bánh ngọt nguyên vẹn lưu lại dấu răng rõ ràng, làm cho miếng bánh ngọt kia thoạt nhìn có chút đặc biệt, Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, cậu thử thăm dò đưa tới bên môi anh, sau đó Yến Tuy liền cắn nó.

"Hơi ngọt chút, bất quá vẫn được," Mạnh Đình nuốt vào, sau đó mới bình một câu.

Yến Tuy đối với điểm tâm ngọt vô cảm, nhưng tâm tình giờ phút này không quá giống ngày thường, ngược lại không cảnh thấy bánh ngọt này có bao nhiêu ngọt.

"Uống nước." Anh cầm lấy cái cốc đưa đến bên khóe miệng Mạnh Đình, Mạnh Đình ngước mắt giống như quét người, sau đó liền ừng ừng uống.

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình uống đủ rồi, anh mới đặt lại cốc lên bàn, sau đó lượm một trái cà chua nhỏ đút cho cậu.

Mạnh Đình ngày bình thường khẩu vị cũng không tệ, Yến Tuy đút cậu, vậy tự nhiên càng tốt, một viên lại một viên, một miếng lại một miếng, Yến Tuy bừng tỉnh, trái cây kia liền biến mất hơn phân nửa. Yến Tuy không lấy thêm trái cây đút người, nhưng trong lòng nhiều hơn chút cảm xúc, anh cũng mới biết đút đồ ăn cho người, sẽ là chuyện thú vị như thế.

Hai gò má Mạnh Đình chuyển động, mắt xoay tròn mà nhìn người, cậu một khối rồi một miếng nuốt xuống, Yến Tuylại một miếng khác liền đưa tới, thời gian dài như vậy, bọn họ lại một câu cũng không nói, nhưng lại không cảm thấy có cái gì không tốt, ánh mắt cậu tới đây, Yến Tuy lập tức đáp lại cậu một nụ cười nhạt.

"Lát nữa còn phải ăn cơm tối, ăn trước mấy thứ này."

"Ừm," Mạnh Đình trả lời, sau đó nằm xuống trong ngực Yến Tuy, ngược lại không có ăn no, chính là có chút lười.

Yến Tuy đưa tay ra, xoa bụng Mạnh Đình, một cái lại một cái, thoải mái tới sắp làm cho người ngủ mất.

Ngoài cửa sổ đối diện bọn họ là một mảnh tà dương phá mây mà ra, sau cơn dông, trời đất sạch sẽ tới khiến người ta ngạc nhiên, cảnh sắc vốn đẹp càng đẹp hơn 3 phần, nhưng mỹ cảnh như vậy ở trước mắt, bọn họ cũng không thể để ý tới nhìn.

Yến Tuy cũng không muốn Mạnh Đình thật sự ngủ lại bỏ qua giờ cơm, tay anh từ trên bụng Mạnh Đình

rời đi, cúi đầu ở mi tâm cậu hôn hôn, “Biết bơi không, trong làng khu lịch có một khu giải trí, chúng ta chơi một chút, vừa vặn ăn cơm.”

Mạnh Đình nghe vậy chậm rãi mở mắt, lại híp mắt trong chốc lát, cậu mới trả lời, “Không biết, em chưa từng học, khó không?”

“Không sao, anh dạy em.” Yến Tuy nói bế Mạnh Đình lên, anh thật sự không nỡ để người khác dạy Mạnh Đình bơi lội.

Mạnh Đình gật gật đầu, lại nhịn không được đánh phòng hờ với Yến Tuy, “Em rất ngốc, anh đừng ghét bỏ em.”

Yến Tuy ở trên môi Mạnh Đình lại hôn thêm 2 cái, “Không sao, em sai, chúng ta liền ghi lại bằng nụ hôn, sau này từ từ phạt.”

Trừng phạt này thoạt nhìn cực kỳ không đứng đắn, nhưng Mạnh Đình vẫn là hết sức nghiêm túc gật gật đầu, “Em nhớ rồi.”

Quản lý đại sảnh làng du lịch đưa tới quần áo chính là T-shirt bình thường và quần bãi biển, size lúc trước Yến Tuy đã nói với hắn, hai người mặc vào cũng vừa vặn, ngược lại quần áo bình thường cho Lý Lan mà bọn họ thật vất vả tìm, lại không được dùng tới.

Bọn họ ra khỏi phòng, điện thoại Yến Tuy liền vang lên.

“Được, em về đến nhà là tốt rồi.”

Bên kia Lý Lan không biết nói cái gì với Yến Tuy, anh nghe một lát mới cúp máy.

“Em ấy về đến nhà, ông nội em ấy muốn mời chúng ta ngày mai ăn cơm trưa, anh đáp ứng rồi.”

Yến Tuy dắt Mạnh Đình tiếp tục đi về phía thang máy, anh lại tiếp tục giải thích với Mạnh Đình, “Nơi này không tệ, ông nội Lý Lan biết cũng nhiều hơn, nếu như Minh Á có thể hài lòng, anh bảo Triệu Binh ngày mai liền đưa nó tới, để cho nó và ông nội Lý Lan hàn huyên một chút.”

Mạnh Đình có thể thỏa mãn là Yến Minh Á qua cửa ải kia của Mạnh Đình, ngày mai chính là trải qua cửa ải này.

Mạnh Đình gật gật đầu, cậu biết Yến Tuy vì phòng thí nghiệm của cậu cũng là phí tâm phí sức, trong thang máy không có ai, cậu kéo cổ anh xuống, lại ở trên má Yến Tuy hôn một chút, “Em sẽ cố gắng.”

Chính là vì Yến Tuy, cậu cũng không thể để cho cực khổ của mọi người uổng phí.

Yến Tuy ôm eo Mạnh Đình, giơ tay lên nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Cố gắng có thể……"

"Em sẽ nhìn đến anh mà," Mạnh Đình tự giác lại nói, cậu cọ cọ má Yến Tuy, "Không cần nhìn, anh đều ở trong mắt em, không, không chỉ trong mắt, trong lòng trong đầu tất cả đều có anh."

Thanh âm Mạnh Đình dễ nghe, những lời này cũng dễ nghe, nhịp tim Yến Tuy chợt lại tăng nhanh chút.

58. Chương 58

Editor: Vịt

Beta: Minyi

Spoil: Gặp được anh, em hạnh phúc, thích anh, em hạnhphúc, yêu anh, em cũng cảm thấy hạnh phúc..... Ngay cả hiện tại, em cũnghạnh phúc, bởi vì anh ôm em

---

Song thời gian trong thang máy thật sự quá ngắn để cho Yến Tuy phản ứng lại, "Đinh" một tiếng, thang máy tới tầng dưới cùng, Mạnh Đình đứng thẳng thân thể, liền từ trong ngực Yến Tuy đi ra ngoài, cậu cũng không cảm giác lời mình nói êm tai cỡ nào, cậu dắt tay Yến Tuy lắc lắc, "Chúng ta đến rồi."

Yến Tuy nghiêng đầu nhìn lại, chống lại ánh mắt sáng ngời lại thanh liên kia của Mạnh Đình, lại lần nữa lĩnh hội một chút, cái gì là cảm giác động tâm.

Ừm, anh đã triệt để thua ở trên người Mạnh Đình.

Yến Tuy mang theo chút ít cảm xúc mạc danh bị Mạnh Đình kéo đi một đoạn, anh mới lại kéo người, tìm được đường chính xác.

Làng du lịch này bắt đầu từ tháng 4 tới tháng 11 đều là mùa thịnh vượng, khách nhân lui tới du ngoạn hoặc tới nghỉ ngơi rất nhiều, thậm chí còn có thể nhìn thấy vài thân ảnh sinh viên đại học chơi đùa, bọn họ khai giảng muộn, trước mắt còn có thể khắp nơi vui đùa một chút để tiếp tục đi học.

Yến Tuy và Mạnh Đình đều không mặc chính trang, đi ở trong đám người một đường vui đùa ồn ào, ngược lại cũng không lộ ra bao nhiêu đặc biệt, nhưng bổ mắt là khẳng định, dù sao Mạnh Đình xinh đẹp, vóc

người Yến Tuy cũng rất tốt, bất quá hai người bọn họ rõ ràng đã là quan hệ cực thân mật, trong lòng nghĩ không thể khống chế như thế nào, nhưng dám tới gần chính là không có.

"Bách Dương, mày đang nhìn cái gì?" Trong số học sinh chơi đùa ồn ào, một nam nhân đụng đụng cánh tay hắn bên người, nhưng lại vẫn không thể kéo chú ý của hắn trở về, tới khi thân ảnh Mạnh Đình Yến Tuy hoàn toàn không thấy nữa, hắn quay đầu lại khơi lên chân mày cười khẽ nói nhỏ.

"Tao lại nhìn thấy duyên phận của tao……"

"Duyên phận cái gì?" Nam nhân cùng nói chuyện tên Lưu Cảnh, gã lại suy tư một chút hỏi, "Mày cái duyên phận nhất kiến chung tình ở nước F hả?"

Lúc này Bách Dương không có không đếm xỉa câu hỏi của gã, không có phủ nhận, hắn khẽ gật đầu một cái, "Là anh ấy."

Môi Lưu Cảnh giật giật, không nói nữa, "duyên phận" của Bách Dương rõ ràng đã bị người tha đi, Bách Dương nhìn bộ dạng cũng không phải là đặc biệt để ý, gã khuyên hắn theo đuổi không quá tốt, an ủi hắn tựa hồ cũng không cần thiết, trong lúc nhất thời tự nhiên liền không lời nào để nói.

Bên kia, Yến Tuy và Mạnh Đình xem mấy trò chơi thét chói tai không ngừng kia cũng không hứng thú, hai người đi thẳng tới mép bể bơi, theo như bọn họ ở trên lầu thương lượng xong, Yến Tuy dạy Mạnh Đình bơi.

Vốn Mạnh Đình còn đang rất để ý mấy ánh mắt rơi vào trên người Yến Tuy kia, nhưng sau khi bắt đầu học bơi, cậu liền tự động loại bỏ hết thảy rơi quanh thân, thần sắc cực kỳ nghiêm túc.

Nước cao 1m5, cũng chỉ đến vị trí dưới ngực Yến Tuy, khoảng vai Mạnh Đình, nhưng người ở trong nước cái loại cảm giác dao động này vẫn là rất khiến người ta khó chịu.

Yến Tuy nắm cánh tay Mạnh Đình, trước tiên nói vài kỹ xảo đơn giản, sau đó tiếp tục mang theo cậu từng chút từng chút thích ứng cùng học tập.

Một dạy tới nghiêm túc, một học tới nghiêm túc, có chút không ăn khớp với các loại vui chơi ồn ào xung quanh, nhưng Yến Tuy và Mạnh Đình cũng không cảm giác gì, đương nhiên, bọn họ cũng không hi vọng hôm này liền học bơi xong.

Mạnh Đình cũng không tự cậu cảm thấy hổng bét như vậy, lúc trước ở nhà, cậu học qua kiến thức lý luận mấy ngày, chính là có chút sợ nước, cuối cùng cũng chỉ học đấu kiếm, có Yến Tuy hỗ trợ, cậu dần dần khắc phục sợ hãi với nước, nín thở một cái, cũng có thể trượt ra một đoạn khoảng cách.

"Rất tốt," Yến Tuy vẫn trụ eo Mạnh Đình, kéo cậu trở lại mép bể, một cái khăn lông phủ trên đầu Mạnh Đình, anh trước tiên đi lên, lại kéo người lên, "Hôm nay liền học tới đây, sau này thời gian buổi tối, anh tiếp tục dành thời gian dạy em."

"Được," Mạnh Đình đáp lời, chân lại tiếp tục ở trong nước đá hai cái, cậu mới đi lên, trên mặt cậu lộ ra chút mỉm cười, đều sắp qua một tiếng, cậu mới cảm giác được niềm vui của nghịch nước.

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, cầm lấy khăn tắm quấn chặt người, anh dắt Mạnh Đình tìm giày của bọn họ, sau đó trở về phòng tắm rửa chuẩn bị ăn cơm.

Ban công của căn phòng có phong cảnh cũng không tệ, bọn họ không tiếp tục xuống lầu, trực tiếp gọi món cho người đưa tới phòng, hai người sau khi ăn xong, ở ban công đứng một lát, trở lại trong phòng, bật TV lên, Mạnh Đình xem TV, Yến Tuy nhận hai cuộc điện thoại liền cũng trở lại bồi cậu xem.

Kỳ thực chính là phim truyền hình cẩu huyết 8h nhàm chán, nhưng tâm tình bất đồng, hai người thế nhưng cũng xem tới say sưa ngon lành, hai chân Mạnh Đình đều khoát lên đùi Yến Tuy, cậu nghiêng một bên, làm sao thoải mái làm sao đến, thỉnh thoảng còn có thể có trái cây đút tới khóe miệng.

Cuộc sống như vậy Mạnh Đình chẳng bao giờ nghĩ tới, đồng dạng Yến Tuy cũng không nghĩ tới, nhưng trước mắt đây chính là cuộc sống của bọn họ, tựa hồ thế giới của bọn họ vĩnh viễn đều không chán ngắt, thời gian sau 9h, Mạnh Đình liền dần dần buồn ngủ.

Cậu đổi tư thế, đầu nằm tới trên đùi Yến Tuy, sau đó xoay người lại hai tay ôm lấy eo Yến Tuy, mắt cậu nhắm lại, trong miệng lầm bầm một câu, "Anh như vậy sẽ chiều hư em."

Cậu vốn là năng lực tự lo liệu cũng không quá tốt, Yến Tuy cái gì cũng giúp cậu, cậu sẽ bị quen tới càng ngày càng không tốt, nhưng cậu nói như vậy, lại cũng khó có ý chí cự tuyệt, cậu thật vất vả mới gặp được người đối tốt với cậu như vậy.

Yến Tuy nhẹ nhàng xoa tóc Mạnh Đình, cười nhạt khóe miệng lại rõ ràng hai phần, "Sẽ không chiều hư, anh đối với em tốt…… là nên."

Yến Tuy nói đến một nửa, mới nhớ tới mình đã từng nói lời này, anh nghĩ tới lại cười tiếp tục xác định với Mạnh Đình một lần, "Là nên, cũng là anh nguyện ý." Là anh cam tâm tình nguyện đối tốt với Mạnh Đình.

Mạnh Đình nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, mắt hoàn toàn nhắm lại, khóe miệng lại giương lên nụ cười, tiếp đó không bao lâu, cậu liền ngủ thiếp đi.

Về phần Yến Tuy ôm cậu trở về giường như thế nào, khi nào ngủ, cậu vẫn luôn không biết, khi tỉnh lại cũng đã hơn 6h, cậu tựa vào bên người Yến Tuy, muốn đợi anh tỉnh lại.

Nhưng dần dần, Mạnh Đình liền phát hiện không đúng, nhiệt độ trên người Yến Tuy có chút cao, cậu vươn tay ở trên trán Yến Tuy cảm thụ một lúc lâu, mới thật sự xác định.

"Yến Tuy, anh khó chịu sao? Anh phát sốt rồi."

Mạnh Đình bò dậy, có chút khẩn cấp mà sờ trán và má Yến Tuy, Yến Tuy tựa hồ còn chưa tỉnh lại, Mạnh Đình cũng không dám trì hoãn nữa, cậu bò dậy mặc quần áo vào, đi tới bên ghế salon gian ngoài, nơi đó có điện thoại bàn.

Cậu gọi điện thoại xong, suy nghĩ một lát, lại chạy tới phòng tắm, một lát cậu cầm một cái khăn lông đi ra ngoài, lau mặt cho Yến Tuy, lau một lát, cậu lại mới nhớ tới cái gì đó, đừng dậy muốn đi lấy, lại bị Yến Tuy kéo tay.

"Anh không sao, không cần lo lắng."

Yến Tuy nói chậm rãi mở mắt, chiếu vào trong mắt là bộ dáng Mạnh Đình gấp gáp lại nghiêm túc, anh lại kéo người tới gần chút, "Thật sự không sao."

"Anh phát sốt rồi," Mạnh Đình cường điệu sự thật, lại ấn vai Yến Tuy trở lại giường, "Em đi rót nước cho anh."

Cậu đứng dậy đi ra hai bước, lại quay đầu lại cau mày nói, "Anh nằm, phải nghe lời."

"Được," Yến Tuy trả lời, lộ ra chút cười khổ, anh chậm rãi giơ tay lên sờ sờ trán mình, đúng là có chút nóng, anh hôm qua trước khi đi ngủ còn lo lắng Mạnh Đình có thể cảm lạnh hay không, ngược lại chính anh bị bệnh.

Mạnh Đình bưng nước trở lại, hơi có chút không thuần thục mà đút nước cho Yến Tuy, Yến Tuy uống hơn nửa cốc, Mạnh Đình thấy anh đủ rồi, mới để qua một bên, sau đó lại cau mày nhìn Yến Tuy.

"Hôm qua chúng ta không nên tiếp tục đi nghịch nước," Vốn đã dầm mưa, còn chạy tới hồ nước ngâm, nói không chừng lúc nào đó đã nhiễm lạnh.

Yến Tuy gật gật đầu, "Là anh không tốt……"

"Không, là em," Mạnh Đình ngồi gần chút, cậu nhẹ nhàng ôm lấy Yến Tuy giống như nặng một chút cậu liền sẽ khó chịu, cậu nói nhỏ, "Em biết, anh là bởi vì chăm sóc em, cho nên mới sinh bệnh."

Lúc dầm mưa Yến Tuy che chở cậu, tới trong làng du lịch, Yến Tuy hết thảy cũng đều chăm sóc cậu, ngay cả đến hồ bơi cũng là bởi vì dạy cậu bơi, "Là em không tốt, luôn phải để anh chiếu cố."

Đầu Yến Tuy quả thật có chút nặng, lập tức cũng nghĩ không ra lời gì trấn an Mạnh Đình, nhưng tay anh đã ôm lấy người, vỗ nhè nhẹ phía sau lưng Mạnh Đình, nhất thời cũng nói không rõ ràng lắm, rốt cuộc là ai an ủi ai nữa.

Mạnh Đình tâm tình ủ rũ tới nhanh, thu cũng nhanh, cậu từ trong ngực Yến Tuy ngồi thẳng, thần sắc liền

khôi phục bình thường, sau đó lại bắt đầu tiếp tục bận trước bận sau với Yến Tuy, thay khăn, gọi điện thoại giục bác sĩ, rót nước, gọi đồ ăn.

Mặc dù còn muốn Yến Tuy ở bên cạnh nói đôi lời, nhưng Mạnh Đình thật sự tận lực cố gắng lớn nhất chăm sóc người, Yến Tuy lại đặc biệt phối hợp, dần dần sắc mặt Mạnh Đình cuối cùng cũng nghiêm túc như vậy nữa.

Trong làng du lịch vốn là có bác sĩ trực ban, nửa tiếng sau hắn liền tới.

Mạnh Đình dắt Yến Tuy đi ra ngoài, Y Sinh ở trong phòng khách xem bệnh cho Yến Tuy, sau một phen kiểm tra, xác định là cảm mạo, phát sốt cũng không tính là nghiêm trọng, sau khi để lại thuốc, hắn liền đi.

Yến Tuy trước tiên ăn cháo trắng Mạnh Đình gọi, sau đó mới uống thuốc, anh trở về phòng nằm, Mạnh Đình ở một bên bồi anh.

Yến Tuy đại khái lại ngủ hai tiếng, bọn họ tiếp tục đo nhiệt độ đã khôi phục bình thường, trong nghiêm túc của Mạnh Đình rốt cục lại tản đi chút, bất quá cậu đối với Yến Tuy vẫn như cũ ân cần vạn phần, Yến Tuy không để cho cậu làm thật sự là không được.

Buổi sáng khoảng 9 rưỡi, bọn họ liền trả phòng, từ làng du lịch rời đi, tới thôn Lý gia chờ Triệu Binh và Yến Minh Á.

Mà mấy đổng sự và quản lý cố ý chạy tới nhận lỗi với Yến Tuy vừa vặn để lỡ mất như vậy, bọn họ lại tiếp tục mở cuộc họp bàn bạc, chuyện này cuối cùng giải quyết như thế nào, Đổng Phi kia ở làng du lịch này là ở không được nữa.

Yến Tuy và Mạnh Đình từ làng du lịch rời đi, đi bộ đến thôn Lý gia, còn chưa tới phụ cận cánh đồng hoa, Lý Lan xa xa đã chạy tới.

"Các anh thật sự bằng lòng tới a, em nghĩ các anh sẽ không tới," Lý Lan rốt cuộc tuổi còn nhỏ, trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái đó, nhưng nụ cười trên mặt hắn cực lớn, đối với Yến Tuy và Mạnh Đình đến rất kinh hỉ.

Hắn vừa dẫn đường phía trước, vừa nói chuyện với bọn họ, "Nhà em nhỏ…… nhưng rất sạch sẽ, em và ông nội em đều thích sạch sẽ." Cái này miễn miễn cưỡng cưỡng coi như là ưu điểm có thể có trong nhà hắn.

Hình thức chung đụng của Yến Tuy và Mạnh Đình có chút thay đổi, nhưng Lý Lan tiếp tục trưởng thành sớm, cũng không tới sự nông nổi của lũ trẻ, hắn vẫn như cũ hết sức phấn khởi mà dẫn đường phía trước, "Em hôm nay nhưng không trốn học nha, em bảo ông nội xin nghỉ cho em."

Mạnh Đình nghe vậy nhìn nhìn Lý Lan, ánh mắt liền lại rơi xuống trên người Yến Tuy, cậu tỉ mỉ ngắm người, dường như Yến Tuy đi hơn nửa tiếng này, liền cũng sẽ đi mệt.

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ, "Anh không sao rồi, thật đấy."

"Ừm," Mạnh Đình trả lời, nhưng tay nắm Yến Tuy chặt hơn chút nữa.

Mười phút sau, Yến Tuy và Mạnh Đình nhìn thấy ông nội Lý Lan, lão nhân gia sáu mươi tuổi, bị ốm đau hành hạ rất nhiều năm, sống lưng có chút còng, thần sắc cũng không tốt lắm, nhưng nụ cười trên mặt thật sự hòa ái, nhãn lực của ông có lẽ có thể đoán ra thân phận gia cảnh của Yến Tuy và Mạnh Đình không tầm thường, nhưng ông cũng không có hỏi nhiều.

"Ta muốn cảm ơn các cháu," Lý Lan bị sai đi pha trà, ông nội hắn mới mở miệng nói những lời này, lời nói và thần sắc đều có chút kích động.

"Chuyện Lan tử bị vu cáo hãm hại, ta vẫn luôn biết, nhưng ta…… cái gì cũng không thể làm, đứa nhỏ này tâm quá nhỏ, ta vẫn luôn sợ nó nghẹn ra bệnh, cảm ơn, cảm ơn các cháu."

"Không cần, Lý Lan…… rất hiếu thuận cũng rất ngoan."

Mạnh Đình không nghĩ tới từ ngữ đặc biệt gì có thể khen người, trong lúc nhất thời liền cũng chỉ có thể nghĩ ra hai từ này, cái trước nói còn nghe được, hắn đối với ông nội hắn quả thực rất tốt rất quan tâm, nhưng hình dung "ngoan" này ngay cả ông nội Lý Lan cũng không dám nhận.

Lý Lan bưng trà tiến vào, hiển nhiên là nghe được lời Mạnh Đình khen hắn, hắn nghẹn đỏ mặt, ngượng ngùng có, tức giận cũng có, nhưng Mạnh Đình nhìn sang, hắn mặt càng đỏ hơn chút, một tiếng sặc đều không có.

Bọn họ ở sân nhà Lý Lan ngồi không bao lâu, Triệu Binh mang theo Yến Minh Á cùng tới.

Triệu Binh dựa theo phân phó của Yến Tuy bảo cô Vương chuẩn bị cho bọn họ vài thứ mang tới, đương nhiên không phải tự chuẩn bị đồ ăn, mà là chút thủy sản hoa quả khô. Quả nhiên, ông nội Lý Lan từ chối một phen liền cũng nhận lấy, nếu thật sự trả thù lao, chỉ sợ bọn họ sẽ không nguyện ý nhận.

Triệu Binh vẫn là bộ mặt lãnh khốc tê liệt, ngược lại sắc mặt Yến Minh Á thoạt nhìn có chút tiều tụy, so với Yến Tuy bị bệnh còn muốn tiều tụy hơn, nhưng y nhìn thấy Mạnh Đình, mắt phát sáng tới mức giống như nhìn thấy bảo bối hiếm lạ gì đó.

"Thím nhỏ, cháu đáp ứng."

Y gặp Mạnh Đình câu đầu tiên chính là cái này, nếu như có thể, y hận không thể hiện tại liền cũng Mạnh Đình ký hợp đồng hợp tác, tất cả chi tiết đều thương lượng xong, nhưng xoay chuyển ánh mắt, y liền chống lại tầm mắt Yến Tuy nhìn sang, y cũng chỉ có thể đem mấy kích động kia đều áp xuống.

Từ hôm qua tới giờ y căn bản không ngủ, y mang theo hoa Mạnh Đình cho y, hỏi thăm nhiều bậc thầy phẩm hương, đều không ngoại lệ, bọn họ so với y còn muốn gấp gáp nhìn thấy người thêu hoa hơn, bọn họ là một phần, còn có một chút là cảm giác của y, bó hoa kia mang tới cảm giác cho y.

Theo thời gian thay đổi, mùi thơm bó hoa kia đang phát sinh thay đổi, tới mức mỗi một bậc thầy phẩm hương y gặp đối với nó đều có cảm thụ khác nhau, mà chỉ là một bó hoa thôi, y cũng rốt cục biết đây mới là Yến Tuy và Mạnh Đình muốn y nhìn thấy.

Hạng mục này có phần ưu thế nhất, cũng không phải là Yến Tuy và Yến thị phía sau Mạnh Đình, mà là thiên phú bản thân cậu có, thiên phú chân chính ông trời ban cho, loại ưu thế này nơi khác khó có.

Mạnh Đình đối với tha thiết của y cũng không phản ứng gì, cậu gật gật đầu, sau đó lại ngồi xổm xuống nhặt rau với Lý Lan, Yến Tuy bị Mạnh Đình yêu cầu ngồi, nhưng lại đuổi Yến Minh Á đi, "Cháu đi tán gẫu với ông nội Lý Lan một chút."

"Vâng," Yến Minh Á gật đầu một cái, dựa theo lời của Yến Tuy, y hiện tại thật sự cảm giác được, không phải là y chọn hạng mục, mà là Yến Tuy chọn y.

Buổi trưa gần 12h, bọn họ mới bắt đầu ăn cơm, ông nội Lý Lan tay nghề không tệ, nhưng không thể toàn bộ đẩy cho ông.

Mọi người cùng nhau động thủ, Triệu Binh giết gà thuận tiện còn phụ trách dọn dẹp, Mạnh Đình và Lý Lan nhặt rau, Yến Tuy bị bệnh, đừng nói anh sẽ không, ngay cả có Mạnh Đình cũng sẽ không để anh động tay, cho nên cuối cùng có thể ở trong phòng bếp hỗ trợ cho ông nội Lý Lan chỉ có Yến Minh Á.

Tài nấu nướng của Yến Minh Á phải chờ nâng cao, ngược lại Lý Lan tùy tiện trộn vài đồ ăn còn khiến người ta cảm thấy không tệ, bữa cơm này lăn qua lăn lại chút, nhưng cảm giác tự mình bắt tay vào làm rất đặc biệt, mọi người ăn tới vui vẻ.

Khoảng 2h chiều, bọn họ lên xe an vị trở lại Hải thành, Mạnh Đình cũng để lại số điện thoại của cậu cho Lý Lan.

Trở lại Yến gia, bác sĩ tư nhân Lí Dập đã đang chờ, hắn tiếp tục xem qua cho Yến Tuy, xác định chỉ là cảm mạo, trái tim Mạnh Đình vẫn như cũ treo lơ lửng mới lại rơi xuống chút chút, nhưng Yến Tuy tiếp tục công tác là không thể nào.

Mạnh Đình cũng không tâm tư cùng Yến Minh Á tán gẫu thêm, dù sao mấy chuyện kia cậu cũng tạm thời không rõ lắm, cậu phụ trách điều hương ra phương thuốc, Yến Minh Á chịu trách nhiệm bán, cuối cùng kiếm được tiền, dựa theo phần Yến Tuy thương lượng tốt cho cậu.

Chuyện Yến Minh Á rời đi tới công ty trù bị và phòng thí nghiệm, còn có chuyện y tự mình xác định muốn tạm thời ở Hải thành, y tương lai một thời gian ngắn cũng sẽ bề bộn nhiều việc, cô Vương giữ y lại ăn cơm, y cũng từ chối.

Mạnh Đình cậu hiện tại cả trái tim đều ở trên người Yến Tuy, bưng trà đút trái cây, Yến Tuy trước kia chăm sóc cậu thế nào, cậu hiện tại từng cái từng cái học chăm sóc lại, thỉnh thoảng còn muốn ghét bỏ mình một chút, lại có lẽ tiếp tục khích lệ mình một chút.

"Em làm được quá ít, không thuần thục, sau này em thường xuyên đút cho anh, cũng không để anh nghẹn nữa."

Mạnh Đình lau miệng cho Yến Tuy, sau đó lẩm bẩm cằn nhằn nói.

Thần sắc trên mặt Yến Tuy có chút bất đắc dĩ, nhưng không có nửa điểm không vui ở bên trong, Mạnh Đình lần đầu tiên học được chăm sóc người, anh cũng là lần đầu tiên được người chăm sóc như vậy, mặc dù Mạnh Đình làm không được tốt, nhưng tâm ý của cậu lại là ai cũng không sánh bằng.

Anh ôm người tới trong ngực, một nụ hôn rơi trên tóc Mạnh Đình, thanh âm nói chuyện rất nhẹ, nhưng có một loại trịnh trọng rõ ràng, "Mạnh Đình, anh rất hạnh phúc."

Cảm khái như vậy, không nói người thân phận như Yến Tuy, ngay cả tuyệt đại đa số người trên thế giới này, đều rất có có cảm thụ rõ ràng lại xác định như vậy, bọn họ luôn sẽ càng cảm giác được trong sinh hoạt có những chỗ khiến bọn họ không hạnh phúc.

Trước kia Yến Tuy cũng vậy, nhưng Mạnh Đình lại mang đến cho anh hạnh phúc to lớn, áp chết tất cả bất hạnh đã từng, để cho anh hạnh phúc xác định lại kinh hỉ.

Mạnh Đình cũng không phải rất có thể lý giải được khái niệm hạnh phúc này, hoặc là nên nói, trước khi Yến Tuy nói cho cậu biết những lời này, cậu cũng chưa từng cẩn thận suy nghĩ, nhưng hiện tại nghĩ, nhưng cũng không cảm thấy khó khăn như vậy, bởi vì cậu vốn đang ở trong hạnh phúc rồi.

"Em cũng vậy nha, em cũng rất hạnh phúc," Mạnh Đình nói ánh mắt lại khẽ thấp xuống, cậu còn đang suy nghĩ, "Gặp được anh, em hạnh phúc, thích anh, em hạnh phúc, yêu anh, em cũng cảm thấy hạnh phúc…… Ngay cả hiện tại, em cũng hạnh phúc, bởi vì anh ôm em."

Nói xong lời cuối cùng, Mạnh Đình tự mình liền tổng kết, "Anh chính là hạnh phúc của em."

Yến Tuy không có trả lời, nhưng tay anh xoa nhẹ sau lưng Mạnh Đình, trong lúc nhất thời nặng nhẹ có chút khó có thể khống chế, Mạnh Đình nói, kỳ thực cũng là anh muốn biểu đạt, nhưng anh không thể nói ra khỏi miệng, Mạnh Đình ngược lại càng nói tới trôi chảy.

Nhưng cái này cũng không phải không tốt, Mạnh Đình đối với anh hoàn toàn mở rộng nội tâm, cho nên mới nguyện ý cái gì cũng nói cho anh biết.

Có người nói giữa vợ chồng cần có không gian cá nhân, vậy cũng không có gì không tốt, nhưng cũng có một loại khác, hoàn toàn chiếm cứ lẫn nhau, liền cũng bao gồm lãnh địa cá nhân của bọn họ. Đối với lẫn

nhau hoàn toàn thẳng thắn, hoàn toàn không có bí mật, người khác Yến Tuy không biết, nhưng bọn anh như vậy sẽ cảm thấy thoải mái, cảm thấy thân mật, cảm thấy may mắn.

Có thể tìm được người khiến anh tự nguyện làm tới loại trình độ này, vô cùng khó khăn, cho nên, anh rất may mắn.

Sau đó mấy ngày, mãi cho tới trước khi Yến Tuy khỏi bệnh, anh đều hưởng thụ chăm sóc Mạnh Đình tự thân làm, người trong lòng toàn thân tâm bận lòng, Yến Tuy cũng là lần đầu tiên trải nghiệm, mà bệnh một hồi cũng sẽ tốt thôi, anh cũng không cam lòng để Mạnh Đình tiếp tục bận tâm anh như vậy, mấy ngày này, bác Vương và bác Tiêu đều có chút nhìn không được.

Tâm tình Yến Tuy rất tốt, người trên dưới của Yến trạch đều có thể cảm giác được, bởi vì ai cũng hiểu rất rõ.

Buổi sáng thứ năm Yến Tuy khôi phục làm việc và nghỉ ngơi bình thường, buổi sáng tám giờ, Mạnh Đình ở lại nhà, cậu hôm nay muốn dẫn Đại Hoàng và Mao cầu tới bệnh viện thú cưng của Chân Hàm kiểm tra lại, nếu như lần kiểm tra này không thành vấn đề, sau này ngoại trừ tiêm vắc xin phòng bệnh định kỳ, không cần tiếp tục đặc biệt tới bệnh viện nữa.

Vẫn như cũ là Chân Hàm tự mình đến khám cho Đại Hoàng và Mao Cầu, y bây giờ cùng Mạnh Đình cũng coi như quen thuộc, y một bên xem bệnh, một bên không ngừng nói, nói một lát y liền nói lỡ miệng.

"Hôm nay mở phiên tòa?"

Mạnh Đình nghi ngờ hỏi một câu, Chân Hàm ngậm miệng, trầm mặc một hồi, y gật gật đầu, "Phải."

"Bất quá em đoán Yến Tuy cũng quên rồi," Đám người Chân Hàm và Cố Lãng nóng lòng chờ các loại bát quái, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến trên vợ của Yến Tuy là chị dâu bọn họ, bọn họ đương nhiên càng chú ý hơn chút, hôm nay nếu không phải Mạnh Đình tới, y kỳ thực rất muốn trốn việc tới vây xem.

Mạnh Đình nghe vậy gật đầu một cái, sờ sờ đầu Mao Cầu, trầm mặc một hồi, không tiếp tục cái đề tài này nữa.

Bất quá cậu có chút để ý như vậy, Chân Hàm là nhìn ra, y lúc tiễn người ra ngoài, lại tiếp tục mở miệng hỏi một câu, "Anh muốn tới xem không?" Mười giờ mở phiên toà, hiện tại mới chín giờ, bọn họ đi tới hoàn toàn kịp giờ.

Mạnh Đình lại trầm mặc chốc lát, cậu lắc lắc đầu, "Anh không thích nhìn bọn họ."

"Kết quả gì, em nhớ nói cho anh biết là được rồi."

“Vâng,” Chân Hàm đáp ứng, sau đó đưa mắt nhìn Mạnh Đình mang theo Mao Cầu và Đại Hoàng rời đi.

Y suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Yến Tuy, tự mình nhận tội chuyện y lỡ miệng nói ra.

Yến Tuy chỉ là “Biết rồi” liền không tỏ vẻ gì khác nữa, Chân Hàm cũng không hiểu ý nghĩ của Yến Tuy, y suy nghĩ một chút, lại gọi điện thoại cho Cố Lãng, hai người hợp lại tính kế liền thật sự đi tới tòa án.

Yến Tuy bên này chỉ có luật sư đại diện tới, bên kia là Mạnh Tiêu vẫn bị giam, cùng với luật sư của Tô Tư Vũ.

Mạnh Tiêu thần sắc tiều tụy, hơn mười ngày nay gã ở trong tù cuộc sống đoán chừng không quá tốt, cả người sợ hãi rụt rè, thoạt nhìn là rất sợ hãi, Tô Tư Vũ bên này chỉ có luật sư của hắn, vốn dĩ Chân Hàm và Cố Lãng đối với hắn hiểu rõ, hắn đoán chừng còn chưa cảm giác được sự việc.

Nhưng trên tòa án cũng thật sự có kịch vui để xem, vốn luật sư của Mạnh Tiêu và Tô Tư Vũ đang bác lẽ với luật sư của Yến Tuy bên này, nhưng ở giữa luật sư của Tô Tư Vũ rõ ràng mang theo tiết tấu, đem trách nhiệm chủ yếu đổ lỗi tới trên người Mạnh Tiêu, Tô Tư Vũ chỉ có thể coi là một tòng phạm.

Mạnh Tiêu mấy năm này sách cũng không phí công đọc, gã tự nhiên cũng nghe ra mùi vị, tiếp sau đó, chính là gã cắn Tô Tư Vũ không buông, hiện trường trong lúc nhất thời rối loạn lên.

Chân Hàm và Cố Lãng xem đủ náo nhiệt rồi cũng liền rời đi, Chân Hàm gọi điện thoại cho Mạnh Đình, cằn nhằn lải nhải nói không ngừng, đem hiện trường thuật lại cho cậu một lần, đại khái chính là chó cắn chó một miệng đầy lông, dù sao Chân Hàm và Cố Lãng là nhìn tới rất có nhạc thú.

Mạnh Đình cúp điện thoại, lại suy nghĩ một lát, cậu mới tiếp tục chuyện trên tay, cậu kỳ thực cũng không có để ý nhiều tới kết quả của Mạnh Tiêu và Tô Tư Vũ, cậu đối với chuyện này để ý, là bởi vì Tô Tư Vũ khá đặc thù.

Hắn rốt cục chiếm cứ một chút thiên cơ, cậu sợ hắn sẽ trả thù Yến Tuy và Yến thị.

Đương nhiên, cậu lo lắng thì lo lắng, cậu cũng biết mình năng lực có hạn, nhất là loại chuyện suy nghĩ lòng người này, cậu muốn giúp cũng không giúp được. Cậu vẫn là cố gắng kiếm tiền đi, Yến Tuy không thiếu tiền, nhưng nhiều tiền hơn cũng sẽ cao hứng đi.

Bất quá một ngày này, tin tức không chỉ là mở phiên tòa này, Tô gia hôm nay nhận trở về một đứa con riêng khác Tô Dương, được Tô lão gia tử nhận về, hơn nữa là nuôi ở Tô gia, đây tiết tấu muốn trực tiếp bồi dưỡng người thừa kế a.

*Các thím đã đoán được ra Tô Dương là ai chưa ^^*

59. Chương 59

Đứa con riêng này cũng không biết Tô lão gia tử tìm ra như thế nào, nhưng Tô lão gia tử làm như vậy, liền cũng tỏ vẻ gã tuyệt đối là huyết mạch của Tô gia, nhưng đồng thời như vậy tỏ vẻ ông hoàn toàn bỏ qua Tô Tư Vũ và cha hắn đây mà.

Tô Dương này cũng không phải anh em cùng cha khác mẹ gì với Tô Tư Vũ, gã là em trai của cha hắn, em trai nhỏ hơn gần 20 tuổi, gã năm nay 23 tuổi, chỉ lớn hơn Tô Tư Vũ một tuổi thôi, chuyện ân ái của lão gia tử và lão thái thái Tô gia mấy thập niên vợ chồng kiểu mẫu cũng biến thành một trò cười.

(Quàoooo Tô lão gia tử tuổi 50 còn mạnh mẽ quá o.O)

Yến hội Tô gia nhận người còn chưa làm, Tô lão gia tử trước hết mang theo con trai với nhận về của ông tới gặp Yến Tuy.

Ở lập trường của Tô lão gia tử, ông có hành động như vậy, cũng là bị buộc bất đắc dĩ. Một là Tô Tư Vũ và cha hắn thực sự quá ngỗ nghịch vô lễ, có thể đoán được, cơ nghiệp Tô gia mấy đời truyền lại rơi vào trong tay bọn họ, dùng không được bao lâu liền muốn bị hắn chà đạp sạch sẽ.

Vả lại thủ đoạn của Yến Tuy làm cho người ta sinh ra lo sợ, lúc này mới bất quá 10 ngày, Tô thị liền đụng phải áp lực khắp mọi mặt, ông đột nhiên cũng thật sự cảm giác mình già rồi, nên bồi dưỡng một người thừa kế chân chính đạt tiêu chuẩn.

Hiện tại ông mang theo Tô Dương tới gặp Yến Tuy là muốn nói với mọi người, ông đã hoàn toàn vứt bỏ đứa con trai và cháu trai chính thất của ông, cũng là muốn nói với Yến Tuy, Tô Tư Vũ chọc giận Yến Tuy anh nên đã bị Tô gia vứt bỏ, ông muốn để cho Yến Tuy bớt giận.

Trong một phòng tiếp khách tầng cao nhất cao ốc Yến thị, Yến Tuy và Tô lão gia tử, cùng với Tô Dương gặp mặt.

Ban đầu vừa gặp mặt, Yến Tuy và Tô Dương đều ngẩn người, hiển nhiên hai người đều nhận ra đối phương, Tô Dương này là dancer ở chợ bán đồ cũ nước F tặng hoa cho Mạnh Đình, sau đó Mạnh Đình đuổi theo Yến Vũ đi lạc, bọn họ lại tiếp tục gặp mặt, Yến Tuy đối với gã khắc sâu ấn tượng hơn chút, lúc này muốn nhận ra cũng không khó.

Tô Dương cũng không nghĩ đến nam nhân của người mà gã "Nhất kiến chung tình" sẽ là Yến Tuy của Yến thị, xem ra, gã tựa hồ một chút cơ hội cũng không có.

Sững sờ trên mặt hai người đều thu lại tới cực nhanh, Tô lão gia tử căn bản không để ý tới, ông tiếp tục giới thiệu hai người bọn họ cho nhau một phen, tiếp sau đó chính là nói Tô thị đền bù cho Yến thị như thế nào.

Ở lập trường của Yến Tuy, anh cũng không thể vì cái này liền dồn ép Tô gia phá sản, không phải là có làm được hay không, mà là cái được không bù đắp được cho cái mất, từ phương diện sản nghiệp gia tộc suy nghĩ, sản nghiệp của Tô gia và Yến gia căn bản không giống nhau, anh chính là tiếp nhận được, rất khó mang lại lợi ích.

Tiếp nữa chính là danh dự, Yến gia nếu thật sự bởi vì một đứa con riêng đem Tô thị có thâm giao làm cho phá sản, không chỉ có anh và Yến thị phải chịu chỉ trích, Mạnh Đình cũng vậy. Có lẽ kết cục Tô gia hoàn toàn bị hủy diệt là không thể thay đổi, nhưng vẫn chưa phải lúc này.

Mà Tô lão gia tử ngay cả người thừa kế cũng muốn đổi, không thể nói là quyết tâm không lớn, Yến Tuy nhìn tới, chuyện này chỉ là một nguyên nhân, ông ta sớm đã tính toán muốn nhận Tô Dương này trở lại, không thể không nói Tô lão gia tử cũng là người lòng dạ ác độc.

Nhưng ông lòng dạ ác độc như thế nào không liên quan tới Yến Tuy, Tô gia như thế nào, Tô Tư Vũ như thế nào, Tô lão thái thái như thế nào cũng không liên quan tới anh. Những giao tình hai nhà từng có kia sau khi sự kiện này kết thúc, cũng triệt để không còn nữa.

Bọn họ tán gẫu gần 2 tiếng, Tô lão gia tử mới mang theo Tô Dương rời đi, mà trong quá trình, Tô Dương căn bản không có chỗ mở miệng, thậm trí trong tương lai một đoạn thời gian rất dài, gã cũng không có tư cách trực tiếp đối thoại với Yến Tuy, đây chính là chênh lệch của bọn họ.

"Yến gia xuất hiện nhân vật a."

Tô lão gia tử lúc mang theo Tô Dương đi ra cao ốc Yến thị cảm thán một câu như vậy, bất quá mới 28 tuổi liền giọt nước không lọt (*) tới trình độ này, thật là khiến ông xấu hổ, người như vậy chỉ có thể làm bạn, không thể làm địch, ông nói nhìn về phía Tô Dương, "Nếu như có thể, con tận lực tu bổ quan hệ của Tô gia và Yến gia."

((*) giọt nước không lọt: làm người cẩn thận, kín đáo, không tìm được sơ hở)

"Vâng," Tô Dương gật gật đầu, gã để cho Tô lão gia tử lên xe trước, sau đó gã cũng ngồi lên xe rời đi.

Mãi cho đến buổi tối, một nửa người trong giới thượng lưu Hải thành đều biết, nhưng Tô Tư Vũ đúng ra phải biết đầu tiên lại chỉ mới biết được.

Trong miệng hắn lẩm bẩm ghi nhớ cái tên này thật lâu, lại mãnh liệt đẩy người bên cạnh hắn, rầm một cái, bàn trước người bọn họ đặt các loại rượu và đồ đựng dụng cụ, bị ném trên mặt đất.

"Tô Tư Vũ, mày làm cái gì?" Các loại âm thanh oán trách chồng lên, Tô Tư Vũ đứng dậy trực tiếp từ quán

bar này rời đi.

Tô Dương, hắn đương nhiên biết Tô Dương, nhưng gã căn bản không thể nào vào lúc này trở lại Tô gia, 10 năm, 10 năm sau gã mới sẽ xuất hiện!

Yến Tuy nói một chút cũng không sai, tất cả đều sẽ thay đổi, kiếp này trở nên đáng sợ hơn kiếp trước nhiều lắm, hắn cảm thấy lạnh, một loại lạnh hoàn toàn lạnh thấu tâm, hắn cảm thấy sợ.

Yến Tuy hắn cũng sợ, nhưng hắn biết Yến Tuy làm người thanh chính, nghiêm túc và đạm mạc là căn cứ vào trên nguyên tắc nhất định, nhưng Tô Dương…… Gã chính là một kẻ điên, kẻ điên vô cùng lý trí.

Lúc trước hắn hoài nghi Mạnh Đình, hiện tại hắn hoài nghi Tô Dương, nếu không gã làm sao có thể hiện tại đã trở lại. Còn có Tô lão thái thái bà cũng quá vô dụng, hắn đều nói cho bà biết rồi, bà vậy mà còn để Tô lão gia tử mang gã trở về Tô gia.

Tô Tư Vũ suy nghĩ các loại nguyên nhân, nhưng liền không nghĩ đến chính hắn, Tô Dương sớm trở về nhà, là bởi vì hắn trước đó trêu chọc Yến Tuy và Yến thị, là hành động của hắn và cha hắn, làm Yến thị mang tới áp lực cho Tô thị, hai bên tác dụng lẫn nhau, cái này mới khiến Tô lão gia tử quyết định để cho Tô Dương trở lại.

Tô Tư Vũ lái xe, trong lúc nhất thời vậy mà không biết mình có thể đi tới nơi nào, hắn hiện tại không muốn nhìn thấy cha hắn, nhà trọ gần đại học hắn cũng không muốn quay lại, hắn tùy tiện lái, lại không nghĩ rằng dừng lại trước một căn biệt thự Tây thành.

Đã từng là nơi mà sau khi hắn và Yến Tuy ly hôn, chỗ ở anh cho hắn, cũng là thứ mà hắn dưới bảo hộ cuối cùng của Yến Tuy không để cho Tô Dương cướp đi, hắn từ trên xe bước xuống, theo bản năng nhập vào mấy mật mã, nhưng lại hiển thị mật mã sai.

Hắn lại tiếp tục nhập thêm hai lần, vẫn như cũ báo sai, báo động vang lên, hắn mới từ trước biệt thự rời đi.

Kỳ thực hắn tới sớm mấy ngày, mật mã đều là đúng, nhưng hắn đem đặc thù của mình bại lộ cho Yến Tuy, Yến Tuy tự nhiên sẽ không thể không có đề phòng, anh không xác định Tô Tư Vũ biết cái gì rồi, nhưng loại mật mã cùng với vài nơi để vật phẩm quan trọng, có thể đổi lại anh đều cho người đổi.

Thậm chí còn có một chút hắn chưa chắc biết, Yến Tuy vì để ngừa vạn nhất đều ở đây làm an bài, hắn nếu không động ý xấu còn tốt, thật sự muốn động, tuyệt đối còn phải tiếp tục ngã một cái, có lẽ liền thật sự nên vạn kiếp bất phục.

Hắn thất vọng mất mác từ trước biệt thự rời đi, nhưng tiếp đó không bao lâu Yến Tuy liền cũng biết chuyện hắn tới biệt thự Tây thành.

Yến Tuy tắt điện thoại, liền cũng chống lại tầm mắt Mạnh Đình nhìn sang, anh nghiêng đầu hôn người bên

cạnh một cái, mới mở miệng nói, “Em không có nghe lầm, quả thực nói là chuyện Tô Tư Vũ, hắn chạy tới Tây thành.”

Yến Tuy nhớ tới Mạnh Đình đối với bất động sản của Yến gia cũng không biết nhiều lắm, anh lại giải thích một câu, “Nơi đó cũng là nhà của chúng ta.”

Mạnh Đình gật đầu một cái, một chân vắt ngang trên đùi Yến Tuy, cậu ngước mắt nghiêm túc hỏi, “Hắn tới nhà chúng ta sao?”

Bây giờ Mạnh Đình cậu ngoại trừ điều hương phản ứng đặc biệt nhanh, chính là đối với chuyện của Yến Tuy, dấm này tự nhiên cũng ăn tới cực nhanh.

Yến Tuy vốn cũng cảm thấy hơi chán ghét, nhưng nhìn Mạnh Đình như vậy, chút không thoải mái kia hoàn tìm không ra, anh chậm rãi nhích tới gần, mắt Mạnh Đình khẽ trợn to, sau đó cậu liền tự giác nhích tới gần chút, để Yến Tuy hôn.

Yến Tuy hôn xong rồi, cảm giác chua chua kia của Mạnh Đình cũng tìm không thấy nữa, cậu động động thân thể, muốn từ trên đùi Yến Tuy ngồi trở lại, lại bị Yến Tuy đè xuống, “Đừng động……”

Thần sắc Mạnh Đình ngừng lại, sau đó gật gật đầu, không dám động, bọn họ đây nhưng vẫn là trong thư phòng đấy.

“Hắn không vào được, anh cho người đều đổi mật mã và khóa rồi.” Yến Tuy nói lại kéo Mạnh Đình tới gần hơn chút, môi anh vuốt ve gò má Mạnh Đình, có một loại ái muội khó có thể nói thành lời, nhưng anh nói chuyện này vẫn như cũ cực kỳ đứng đắn.

“Đứa con Tô gia vừa nhận trở về tên là Tô Dương, gã hành động khác thường đoán chừng có liên quan tới chuyện này. Em……”

“Cái gì?” Mạnh Đình nhẹ nhàng nghiêng nghiêng đầu, muốn nghe nghiêm túc hơn chút.

“Không có gì,” Yến Tuy nhẹ nhàng lắc lắc đầu, sau đó đặt cằm của mình lên vai Mạnh Đình, trong mắt hiện lên chút mạc danh, Mạnh Đình và anh đã sớm tốt như vậy rồi, lo lắng của anh có chút vô nghĩa.

Mạnh Đình đối với Tô Dương kia không chút để ý nào, tay cậu trượt tới phía sau lưng Yến Tuy, nhẹ nhàng thuận cho anh, sau đó cậu cũng nói.

“Hôm nay em mang theo Đại Hoàng và Mao Cầu tới chỗ em họ, bọn nó đều tốt rồi, sau này không cần tiếp tục uống thuốc khám bệnh nữa.”

Thế giới của Mạnh Đình kỳ thực rất nhỏ, giới hạn chứa đựng vài người, vài sự vật, Yến Tuy ở bên trong,

Đại Hoàng và Mao Cầu ở bên trong, điều hương ở bên trong, những cái khác liền thật sự không nhiều lắm.

"Anh sau này cũng không thể tiếp tục vì em ngã bệnh nữa, em sẽ lo lắng, sẽ khổ sở, còn sẽ sợ……" Những lời này Mạnh Đình trong lúc Yến Tuy ngã bệnh cũng không dám nói, cậu cũng biết mình luôn rất dễ dàng lâm vào trong tâm tình tiêu cực, cậu không muốn mang những thứ này tới cho Yến Tuy.

Nhưng lúc này dặn dò một chút, vẫn là rất cần thiết nha, nhưng cậu nói xong hồi lâu Yến Tuy cũng không phản ứng, cậu không thể không hỏi thêm một câu, "Yến Tuy, anh nghe thấy chưa?"

"Ừm," Yến Tuy đáp lời, sau đó ngậm lấy tai Mạnh Đình, bất ngờ không kịp đề phòng, cả người Mạnh Đình đều run rẩy, Yến Tuy ngay sau đó cười khẽ một tiếng, anh thu lại chút tiếu ý, nghiêm túc trả lời Mạnh Đình, "Anh nghe thấy rồi, sau này sẽ không nữa."

Bản thân anh nếu cũng không thể đảm bảo khỏe mạnh, lại muốn như thế nào cùng Mạnh Đình lâu lâu dài dài đây.

Mạnh Đình kiềm chế khác thường còn sót lại ở bên tai, cậu gật gật đầu, "Như vậy mới ngoan."

Nhưng lời của cậu vừa rơi xuống, tai cậu lại lần nữa bị ngậm lấy, đầu lưỡi Yến Tuy thổi qua lỗ tai, Mạnh Đình cả mặt đều đỏ lên, nghiêm túc và đứng đắn trên mặt cậu cũng bị đột kích tới không còn một mống, cậu nhỏ giọng mà nhắc nhở, "Nơi này là thư phòng……"

Yến Tuy lại nhẹ nhàng đáp lại một câu, nhưng động tác anh liếm điểm mẫn cảm trên người cũng không nửa điểm ý tứ muốn ngừng lại.

Vị trí làm việc của Yến Tuy coi như là rộng rãi, thỉnh thoảng Mạnh Đình tới đây ngồi tạm một chút là không có vấn đề gì, nhưng muốn làm loại chuyện này, liền không thể đủ được, kiên nhẫn của Yến Tuy từ trước tới giờ không tệ, nhưng ở trên người Mạnh Đình liền không đủ như vậy.

Anh hôn Mạnh Đình đến mơ hồ, sau đó trở lại phòng một chuyến, lấy đồ cần thiết, thần sắc nhìn không ra cái gì, nhưng động tác tiếp đó rõ ràng nôn nóng chút, Mạnh Đình hoàn hồn, hôn hôn má Yến Tuy, cũng còn rảnh rỗi để suy nghĩ vấn đề hỏi vấn đề.

"Sao muốn ở nơi này nha, thời gian đều đủ cho chúng ta trở về phòng……"

Mạnh Đình nhìn trong ánh mắt Yến Tuy nhiều hơn chút yêu thương, Yến Tuy nhà cậu lại giả ngốc rồi.

Yến Tuy đè lại ót Mạnh Đình, anh không có lời để nói, chỉ có thể tiếp tục hôn Mạnh Đình mơ hồ, anh mới có thể tiếp tục.

Tối nay bọn họ muộn hơn bình thường một tiếng (*) mới trở về phòng, Mạnh Đình tạm thời còn chưa cảm

giác được khác biệt của thay đổi địa điểm, nhưng hôm sau cậu lại tới thư phòng, cảm giác cậu nhìn thư phòng này liền cũng không thích hợp nữa, hoàn toàn không chuyên tâm được.

Cậu mang theo Đại Hoàng và Mao cầu từ trong thư phòng đi ra ngoài, mới xuống lầu, đã nghe thấy thanh âm cô Vương vấn an Yến Mạn Gia, nhưng lần trước Yến Mạn Gia nói là bà tối thứ 7 mới trở lại, hôm nay mới thứ 6 mà.

((*) trong cv là nửa canh giờ, mà một canh giờ là 2 tiếng)

(à tui xin lỗi vì dịch nhầm nhé T_T, ở một chương nào ấy có đoạn nói là thứ 6 Yến Mạn Gia trở về nhà, nhưng thực ra là thứ 7, tại lúc ấy não tui không hoạt động =.= thứ ở tiếng trung khi nói thì cộng thêm 1, ví dụ nói thứ 7 thì là chu lục ( ), lục là 6 =>> chu lục là thứ 7)

Yến Mạn Gia từ cửa đi vào, trên mặt còn mang theo chút xấu hổ, nhìn thấy Mạnh Đình, bà mới thoáng thu lại chút thần sắc.

"Cô sao thế? Ai khi dễ cô?" Mạnh Đình nhu nhu đầu Mao Cầu trong ngực, hỏi Yến Mạn Gia.

Yến Mạn Gia tiếp tục đi tới ngồi ở trên ghế sa lon, bà uống hơn nửa cốc nước, mới đắn đo trả lời vấn đề của Mạnh Đình thế nào, mà Mạnh Đình cũng ngồi ở trên ghế salon, Đại Hoàng và Mao Cầu vẫn như cũ dựa vào bên người cậu.

"Ở Hải thành còn chưa có ai dám khi dễ cô," Yến Mạn Gia nói sự thật, Mạnh Đình nhìn sang, bà mới lại nói, "Chính là người và việc đáng ghét lại tới nữa……"

"Cháu nói cô lúc đầu theo đuổi hắn ta tới cực khổ như vậy, hắn ta đều thờ ơ, bây giờ cô mệt mỏi, hắn ta lại hối hận?"

Yến Mạn Gia trên mặt là thần sắc trào phùng, nhưng chút do dự trong mắt bà dao động vẫn là bại lộ nội tâm của bà, bà đối với một số người và chuyện vẫn như cũ không có buông xuống.

Mạnh Đình suy nghĩ lời Yến Mạn Gia, hồi lầu mới hỏi ra một cậu, nhưng lại hỏi Yến Mạn Gia tới sững sờ.

"Cô xác định hắn là yêu cô sao?"

Câu hỏi của Mạnh Đình cũng không có thời hạn, liền cũng bao gồm thời điểm Yến Mạn Gia cực khổ theo đuổi người, cùng với thời điểm người kia bây giờ hối hận, chính là hối hận, cũng có khả năng không yêu, có lẽ chỉ là không quen thôi.

"Cô không biết……" Yến Mạn Gia một lúc lâu mới thấp giọng trả lời câu hỏi của Mạnh Đình, nói đến thật đáng buồn, bà cho tới bây giờ đều không thể xác định tình cảm Tiêu Tư đối với bà, bọn họ ở chung một

chỗ thời điểm thương tâm có, thời điểm ngọt ngào cũng có, thời gian phí hoài vậy mà đã nhiều năm như vậy rồi.

"Ông ấy ngay cả để cho ngài xác định tình cảm của hai người đều không làm được, ông ấy không yêu ngài."

Mạnh Đình nói chuyện chưa bao giờ biết uyển chuyển, cậu trực tiếp tới gần như tàn nhẫn, nhưng cậu cũng không phải ai cũng nói chuyện nghiêm túc như vậy, cậu nói với Yến Mạn Gia những thứ này, là bởi vì bà là cô của Yến Tuy, bây giờ cũng coi như trưởng bối của cậu.

Yến Mạn Gia ngước mắt nhìn sang, Mạnh Đình cho rằng bà không thể hiểu ý tứ của cậu, cậu suy nghĩ một chút lại tiếp tục nói, "Giống như Yến Tuy yêu cháu, cho nên anh ấy không nỡ khiến cháu khổ sở, khiến cháu bất an, anh ấy sẽ rõ ràng mà nói với cháu, hơn nữa có thể làm cho cháu cảm giác được tình yêu của anh ấy."

"Ông ấy không yêu ngài, cho nên ngài khổ sở, ngài bất an, ông ấy tất cả đều nhìn không tới."

Mạnh Đình nói tự mình lại thở dài, "Cháu quá ngốc, nói không rõ ràng, chờ Yến Tuy trở lại, cháu bảo anh ấy nói với ngài, anh ấy nhất định có thể để cho ngài hiểu."

Yến Mạn Gia nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nhưng không phải cự tuyệt ý tốt của Mạnh Đình, mà là bà rõ ràng, ngay cả Yến Tuy hiểu được đạo lý nào, anh cũng không cách nào dùng ngôn ngữ trực bạch như vậy phân tích giúp bà, anh nhiều nhất sẽ nói với bà, người kia không đáng giá để bà như thế.

"Cháu nói đúng, hắn ta không yêu cô, cô nhưng vẫn mang theo chút hi vọng……"

Yến Mạn Gia lúc nói chuyện, tự giễu trên mặt nhiều hơn chút,thừa nhận nam nhân bà yêu từ đầu đến cuối đều không yêu bà, nam nhân đối với bà như vậy còn có lưu lại tình cảm, thừa nhận những thứ này chẳng khác nào thừa nhận bà đời này hoàn toàn thất bại.

"Ngài muốn đánh ông ta một trận không? Cháu giúp ngài." Mạnh Đình thật sự không biết an ủi người, lời buột miệng nói ra như vậy, mới mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng tiếp tục nghĩ lại không cảm thấy quá không đúng, người kia làm lỡ Yến Mạn Gia hơn nửa đời người, đánh hắn một trận đều coi như nhẹ nhàng.

Cảm xúc thương cảm của Yến Mạn Gia sau mấy lời này của Mạnh Đình tiếp tục không còn nữa, bà vội vàng lắc đầu, "Cô muốn tìm người đánh hắn ta, chỗ nào cần tới cháu ra tay, còn không phải khiến Yến Tuy đau lòng hay sao."

"Cháu tới đây, cho cô dựa một chút là được rồi……"

Yến Mạn Gia cảm giác mình về nhà lần này là đúng, bà ở chỗ Mạnh Đình xác định đáp án, tâm tình cũng chữa khỏi một chút.

Nhưng Mạnh Đình nghe vậy không chỉ không tới, ngược lại ngồi ra xa chút, cậu rất xác định mà lắc đầu, "Cháu không để ai ngoài Yến Tuy ôm đâu."

Mạnh Đình cảm thấy Yến Mạn Gia những cái khác không nói, có một chút không quá tốt chính là rất thích hôn hôn ôm ôm, bệnh hay quên cũng khá lớn, cậu lời này đã nói với bà mấy lần rồi.

Yến Mạn Gia không chú ý vẫn là thật sự quên cái này rồi, bà dở khóc dở cười mà ngồi một bên, chỉ có thể thối lui mà cầu cái khác, "Đại Hoàng tới, cho cô ôm chút."

Mạnh Đình vỗ vỗ đầu Đại Hoàng, bảo nó đi qua.

Yến Mạn Gia có lẽ còn có chút chuyện không nghĩ rõ ràng, bà hôm nay liền cũng không đi, Mạnh Đình ở phòng khách bồi bà một lát, liền vẫn là dựa theo làm việc và nghỉ ngơi của cậu, buổi sáng trước tiên tới lớp đấu kiếm 2 tiếng, buổi chiều cùng đám bác Vương ở hậu viện Yến trạch sửa sang lại vườn hoa.

Kỳ thực bọn họ từ nước F trở lại, Yến Tuy đã cho người tới trồng rồi, nhưng Mạnh Đình có lúc sẽ muốn yêu cầu mấy loại hoa không giống nhau, cho nên qua một thời gian ngắn luôn có yêu cầu mà bận rộn, hôm nay cũng thế.

Đương nhiên, Mạnh Đình cắt hoa thêu hoa vẫn được, nhưng thật muốn động thủ trồng, vậy trực tiếp thăng cấp tới level "Lạt thủ tồi miêu"(*).

((*) câu này sẽ hiểu theo nghĩa đen là ra tay độc ác chặt đứt mầm)

"Hậu viện vậy mà biến thành xinh đẹp như thế này a……" Yến Mạn Gia đi dạo tới đây, cước bộ dừng lại, không nhịn được kinh thán lên tiếng, bà nhìn nhìn Mạnh Đình lại nói thầm một câu, "Thật đúng là quá cưng chiều."

Đình viện Yến gia từ lúc bắt đầu xây dựng hoàn thành, liền chưa từng thay đổi, bây giờ Yến Tuy vì để cho Mạnh Đình cao hứng, hậu viện này thay đổi hoàn toàn, muôn hoa khoe sắc, chờ một tháng nữa hai hàng phong trong hoa viên đỏ rồi, chỉ sẽ càng thêm đẹp.

"Cô tới rồi," Mạnh Đình ngước mắt chào hỏi Yến Mạn Gia xong, lại vẫn tiếp tục ngồi trên cỏ cắt lá thừa trên bó hoa.

"Cháu làm cái gì vậy?" Yến Mạn Gia mặc váy, không tốt cứ như vậy ngồi xuống, bà phất phất tay bảo người mang cái ghế con tới.

"Hoa bọn cháu tự trồng, cháu lúc ở nhà liền chọn một bó cho Yến Tuy," Mạnh Đình nói xong cũng kéo ghế để qua một bên, sau đó một nhánh lại một nhánh mà ôm vào trong ngực, trong tay cậu là một sợi dây thừng thật dài, cậu tự mình xoắn từ cỏ.

Yến Mạn Gia nhìn Mạnh Đình nghiêm túc, bà liền cũng không quấy rầy nữa, ánh mắt bà quét tới bốn phía, thật sự có chút cảm giác của trang viên Tường Vi ở nước F, phong cảnh xinh đẹp, người đối diện cũng thoải mái, tâm tình bà lại tốt hơn chút.

Mạnh Đình sau khi bó xong, ôm hoa tiếp tục ngồi trên cỏ, Mao Cầu và Đại Hoàng chạy tới, lại dựa vào bên người cậu, cậu ngước mắt nhìn về phía Yến Mạn Gia, "Ngài thích, cháu bảo chú Lý cắt cho cô."

Còn cậu tự mình là không thể, cậu đáp ứng Yến Tuy không tiếp tục tặng hoa cho người khác rồi.

Yến Mạn Gia quét Mạnh Đình một cái, cũng không hỏi cậu vì sao cậu không thể cắt cho bà, liền Mạnh Đình chính mình ở nhà, bà đều có thể được xem cậu và Yến Tuy show ân ái, gặp phải cái này cũng là khiến người ta không nói được lời nào lại bất đắc dĩ.

"Cháu nói cô còn có thể gặp được người cô yêu, cũng yêu cô không?"

Mạnh Đình chần chờ một chút, vẫn như cũ nói thật với Yến Mạn Gia, "Cháu không biết, có lẽ có thể, có lẽ không thể, nhưng ngài nếu như không thể buông xuống những thứ kia, liền hoàn toàn không thể."

Bà còn yêu Tiêu Tư, cho dù gặp được người yêu bà, bản thân bà không yêu, liền cũng không đạt thành yêu cầu yêu nhau của bà.

"Cháu nói đúng," Yến Mạn Gia trên mặt rốt cục lộ ra nụ cười thoải mái, bà đưa tay sờ sờ hoa trong ngực Mạnh Đình, sau đó liền đứng lên, "Đình Đình bảo bối, cảm ơn."

"Cháu không phải……" Trong thần sắc Mạnh Đình nhiều hơn chút nghiêm túc.

Chân mày Yến Mạn Gia nhẹ nhàng khiêu, có chút bất đắc dĩ nói, "Biết rồi, biết rồi, cháu chỉ là bảo bối của Yến Tuy."

"Vâng," Mạnh Đình vẫn là thật sự gật đầu đồng ý như vậy.

Yến Mạn Gia nghĩ thông suốt, liền cũng không có ý định ở Yến trạch chờ thêm nữa, khoảng 4h bà liền từ Yến trạch rời đi, Mạnh Đình giữ bà, bà chỉ nói tối mai lại tới.

Mạnh Đình không có suy nghĩ nhiều, khoảng 5h, cậu mang theo bó hoa đã cắt xong tới cửa chờ Yến Tuy.

"Hoa chúng ta tự trồng nè, cho anh."

Yến Tuy mới từ trên xe đi xuống, đã bị Mạnh Đình nhét hương thơm ngào ngạt, anh liền cả người và hoa cùng ôm lấy, nhất thời cũng quên người cùng đi với anh ở trong xe, anh cúi đầu một cái liền hôn lên môi

Mạnh Đình.

Mạnh Đình ngoan ngoãn để người hôn, mũi chân hơi kiễng, rất là phối hợp.

Chân Hàm trong xe vỗ vỗ vai Triệu Binh ngồi trước, có chút đồng tình nói, "Cực khổ anh rồi."

Ngày nào cũng chịu đựng lương cẩu bạo kích, lại có thể không có bạo phát, còn sống tới tinh thần như vậy.

(đọc sao ra thành "sống tới tâm thần như vậy" @@)

Hai người thân mật xong, đi vào bên trong, Chân Hàm mới từ trên xe đi xuống, Triệu Binh lại là tiếp tục cứng ngắc nghiêm mặt lái xe về gara dưới tầng hầm.

Mạnh Đình bình thường nói ít, nhưng lúc đối với Yến Tuy nói vẫn là rất nhiều, đặc biệt là sau chuyện Yến Tuy ngã bệnh, cậu rõ ràng thích lải nhải nhiều hơn, cậu đem mình ở nhà làm cái gì đều nói với Yến Tuy một lần.

Ngay cả đối thoại của cậu và Yến Mạn Gia, cậu đều thuật lại, cậu suy nghĩ một chút lại nói, "Em chưa nói tốt, anh lát nữa gọi điện thoại cho cô nói lại lần nữa đi."

Đại khái lúc Mạnh Đình thuật lại chuyện Yến Mạn Gia tới, Yến Tuy và Chân Hàm đều dựng thẳng lỗ tai nghe, trước mắt hai người đều có chút trầm mặc, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó Chân Hàm gật gật đầu, y đi ra ngoài gọi điện thoại.

Mặc dù Yến Mạn Gia gây thất vọng chút, nhưng cũng là người Yến gia, vẫn chịu không được để người khác khi dễ.

Chân Hàm đi ra ngoài, Yến Tuy lại kéo Mạnh Đình tới trong ngực, "Em nói rất tốt."

Anh nói lại khen thưởng mà hôn hôn má Mạnh Đình, đúng là tốt, những lời đó anh ngay cả hiểu, cũng nói không ra lời có thể để cho Yến Mạn Gia cũng hiểu, nhưng Mạnh Đình liền có thể làm.

Mạnh Đình cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng không cảm giác mình có nói sai chỗ nào, cậu gật gật đầu, sau đó lại dặn dò một câu, "Nếu như muốn đánh nhau, nhất định phải mang theo em, em có thể hỗ trợ anh."

Yến Tuy nghe vậy trên mặt mang theo chút tiếu ý, "Được."

Chân Hàm ở bên ngoài gọi điện thoại sắc mặt lại không có tốt như vậy, y bộ dáng nghiến răng nghiến lợi, tựa hồ hận không thể xé người đối diện, "Vì cái gì điện thoại mẹ tôi ông lại nhận, đưa cho bà ấy!"

Min: Lễ này tiếp tục ở nhà

Vịt: lễ này chắc ta lười quá k up truyện liên tục đc T_T các thím nghỉ lễ vui vẻ nheee

60. Chương 60

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đầu bên kia điện thoại cũng không biết là động tĩnh gì, một lúc lâu Chân Hàm mới nghe được thanh âm Yến Mạn Gia.

"Hàm Hàm……"

"Về! Bất kể bà bây giờ đang ở đâu, lập tức về ngay!"

Ngữ khí Chân Hàm hung hăng hơn chút, tay nắm điện thoại vang lên cọt kẹt, nhưng vẫn nhẫn nại chờ Yến Mạn Gia trở lại.

Yến Mạn Gia tựa hồ có chút khó xử, "Hàm Hàm, mẹ nói rõ ràng với ông ấy liền sẽ trở về."

"Mẹ!" Chân Hàm trực tiếp bùng nổ thô bạo, y bị giận tới nói có chút nghẹn, người nghe điện thoại bên kia lại thay đổi.

"Đây là chuyện của chú và Mạn Mạn, cháu tốt nhất đừng nhúng tay," Thanh âm Tiêu Tư mang theo chút tuỳ ý, nhưng không thể nghi ngờ hắn đang cảnh cáo Chân Hàm, hắn cho rằng người khiến Yến Mạn Gia lựa chọn nói với hắn lời này là Chân Hàm.

"Con mẹ nó ông! Ông chờ đấy cho tôi!" Chân Hàm nói trực tiếp cúp điện thoại, y đi tới phòng khách, cũng không tiếp tục tránh hiềm nghi nữa, "Yến Tuy, Tiêu Tư đến Hải thành rồi, anh cho em địa chỉ, em muốn đi qua đánh người."

Chân Hàm nói lời này, Yến Tuy còn chưa có phản ứng, Mạnh Đình anh đang ôm thì mắt sáng lên.

Cậu cũng cảm thấy Tiêu Tư kia đáng đánh, không yêu Yến Mạn Gia, còn để lỡ bà nhiều năm như vậy, quá đáng đánh!

Yến Tuy bị hai người kia nhìn, khẽ nhíu chân mày, anh lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại.

"Hắn đang ở biệt thự ven biển……" Cũng không phải là Yến Mạn Gia đi tìm hắn, mà là hắn đến chỗ Yến Mạn Gia cản người.

Yến Tuy dứt lời, Chân Hàm quay đầu liền rời đi, Mạnh Đình cũng không lập tức đuổi theo, cậu nhìn Yến Tuy không nói chuyện, nhưng ý tứ của cậu toàn bộ ở trên mặt, Yến Tuy làm thế nào mà không rõ chứ.

Tay anh ở trên tay vịn ghế salon gõ gõ, lạnh lùng nói, "Chỉ đánh một trận làm sao đủ……"

"Vậy đánh hai trận?" Mạnh Đình nghe Yến Tuy nói như vậy, cậu liền nói tiếp, tiếp đó cậu nhìn ra, không có kẻ không sợ đánh, cho dù không sợ cũng chỉ bởi vì còn chưa bị đánh đủ thôi.

Yến Tuy vốn còn đang suy nghĩ nghe Mạnh Đình nói như vậy, vẫn như cũ không nhịn được ngoắc ngoắc khóe miệng, anh nhẹ nhàng nhu má Mạnh Đình, lại chốc lát, anh gật gật đầu, chấp nhận quyết định của Chân Hàm và Mạnh Đình.

"Đi đi, nhưng chính mình không được bị thương."

"Ừa ừa," Mạnh Đình gật đầu liên tục hai cái, sau đó cậu liền đuổi theo Chân Hàm, về phần Yến Tuy anh muốn tới chậm chút.

"Anh họ thật sự cam lòng?" Chân Hàm mặc dù còn đang nổi nóng, nhưng thấy Mạnh Đình ngồi bên cạnh, vẫn là không nhịn được tiếp tục hỏi thêm một câu.

Mạnh Đình kỳ quái nhìn thoáng qua Chân Hàm, sau đó gật gật đầu, "Đó cũng là cô của Yến Tuy và anh, không thể để cho người khác khi dễ."

Chân Hàm nghe vậy khẽ hừ nhẹ không trả lời, y cũng là đã được mở mang kiến thức thân thủ của Mạnh Đình, Yến Tuy cam lòng, Mạnh Đình cũng nói như vậy rồi, y cũng chỉ có thể tiếp tục chở cậu cùng nhau đi tới biệt thự Hải thành.

Biệt thự bờ biển chính là nơi lần trước đám bạn Yến Tuy cùng nhau tới tụ tập, phong cảnh bên này tốt, Yến Mạn Gia trở về đều ở nơi này, nhà cũ bên này phái bảo mẫu và tài xế qua, Yến Mạn Gia trên sinh hoạt vẫn là rất dễ dàng.

Bà trước khi từ nước ngoài trở về, kỳ thực đã chiến tranh lạnh với Tiêu Tư một đoạn thời gian rất dài. Tiêu Tư tiêu sái như lúc ban đầu, phong lưu không thay đổi, bà lại tuổi tác trôi qua, bà đã không còn gì để tranh giành ở bên cạnh hắn. Bà cho rằng bà trở về nước chính là kết thúc đối với đoạn tình cảm này của bọn họ.

Trước khi Yến Tuy và Mạnh Đình kết hôn bà đã trở về nước, đến bây giờ thời gian đã hơn 2 tháng, Tiêu Tư mới giống như bừng tỉnh, đột nhiên lại hối hận đuổi theo tới Hải thành. Yến Mạn Gia sau khi trở lại thường xuyên sẽ tham gia một vài triển lãm và party, lần đầu tiên gặp lại Tiêu Tư, bà còn miễn cưỡng mình mỉm cười mà đối diện, lần thứ hai lần thứ ba…… Hắn xuất hiện tới quá thường xuyên, mục tiêu cũng quá rõ ràng, trái tim bà lại dần dần rối loạn.

Sáng sớm hôm nay, bà ở một triển lãm tranh từ xa xa nhìn thấy bóng lưng Tiêu Tư, còn chưa đợi hắn xoay người, bà đã chạy trối chết, bà sợ bà lại lần nữa trở lại tình cảnh đáng buồn đáng thương trước kia của bà.

Nhưng không nên như vậy, con gái của Yến gia muốn cái gì không có, như thế nào sẽ là loại kết cục này chứ.

Bọn họ những lúc chiến tranh lạnh, bà cũng từng nghĩ, có một ngày Tiêu Tư sẽ hối hận, sẽ tìm đến bà, nhưng bà đợi tới tuyệt vọng mà trở về nước, hắn cũng không có tới. Trước mắt hắn thật sự tới, bà cũng không cảm thấy đắc ý, chỉ cảm thấy phiền não, khó chịu.

Bà tâm tình quá tệ, theo bản năng trở lại nhà cũ, lời của Mạnh Đình mặc dù không thể nói là làm cho bà sáng tỏ thông suốt, nhưng cũng làm cho bà hạ quyết tâm, bà và Tiêu Tư là thật sự không có khả năng.

Bà muốn trở lại biệt thự cạnh biển kỳ thực cũng là muốn thanh tĩnh một chút, tốt hơn mà sửa sang tốt chính mình, lại không nghĩ Tiêu Tư sẽ ở cửa biệt thự chờ bà.

Lúc bà ngoài ý muốn mang thai Chân Hàm, mới miễn cưỡng 18 tuổi, cho tới bây giờ cũng 43 rồi, Tiêu Tư còn lớn hơn bà 2 tuổi.

Nhưng hắn thoạt nhìn cùng năm đó nửa điểm không thay đổi, phong độ ngời ngời, anh tuấn ưu nhã, nụ cười khóe miệng vẫn như cũ mê người, ánh mắt hắn nhìn sang, khiến Yến Mạn Gia giống như nhìn thấy đoạn thời gian thanh xuân như điên như cuồng kia của bà.

Có thể làm sao bây giờ, bà dốc hết tất cả tình yêu của bà, cũng không thể đổi lấy bất kỳ một chút động dung nào của Tiêu Tư.

Hắn có lẽ là từng thích bà, nhưng theo như Mạnh Đình nói với bà, hắn không yêu bà, hắn nhìn không thấy được cực khổ và bất an của bà, không, hẳn là thấy được, cũng cảm thấy không sao cả.

Yến Mạn Gia bà chỉ là một trong số người ái mộ khá điên cuồng và chấp nhất của hắn mà thôi, bà đối với hắn mà nói chưa từng đặc biệt, khác nhau giữa yêu và thích, cho dù ở đặc biệt và độc nhất vô nhị, bà và Tiêu Tư cũng chưa từng có.

Bà thua rồi, bà sai rồi, bà thừa nhận, không có gì tốt để tiếp tục dây dưa nữa.

Tiêu Tư cũng không biết một cái nhìn tới này của hắn, mới khiến Yến Mạn Gia chân chính hạ quyết tâm, hắn chỉ thấy Yến Mạn Gia cười cười với hắn, sau đó đi tới, mà không phải giống như mấy lần trước…… Cố giả bộ mỉm cười, hoặc là trực tiếp chạy trốn.

"Nghĩ thông rồi?" Tiêu Tư đưa tay muốn nhu tóc Yến Mạn Gia một cái lại bị bà tránh được, hắn bất đắc dĩ thu tay lại nói, "Đã nhiều năm như vậy rồi, em vẫn là thích làm mình làm mẩy như vậy."

Hắn nói xong lại tiếp tục tùy ý hỏi một câu, "Lúc nào trở về cùng anh."

"Biệt nữu……" Yến Mạn Gia cảm xúc không khỏi lại tiếp tục nổi lên chút gợn sóng, bọn họ chiến tranh lạnh thời gian gần ba năm, Tiêu Tư đến bây giờ còn cảm thấy bà chẳng qua là đang giận dỗi.

"Không trở về nữa Tiêu Tư, không trở về nữa," Yến Mạn Gia nhẹ nhàng nói, sau đó giơ lên mâu quang càng thêm xác định mà nói với hắn, "Chúng ta đã kết thúc rồi, triệt để kết thúc rồi."

Tiêu Tư nghe vậy sắc mặt liền cũng lạnh xuống, Yến Mạn Gia còn muốn nói, hắn cầm tay bà, "Em xác định em phải ở chỗ này nói với anh những lời này?"

Yến Mạn Gia muốn hất tay Tiêu Tư ra lại không thể hất, bà nhíu nhíu mày, "Chúng ta không còn gì để nói, tôi từng yêu anh, nguyện ý để cho anh chà đạp, hiện tại tôi không yêu anh, liền cũng tự động cút đi. Đối với anh mà nói bất quá thiếu đi một tình nhân đáng ghét lại không có ánh mắt mà thôi."

"Mạn Mạn…… Em như vậy nói mình không có ý tứ sao?" Tiêu Tư tận lực làm cho thần sắc của mình tốt hơn chút, hắn thấp giọng nói, "Chúng ta đi vào nói, hảo hảo nói."

Biệt thự bên này coi như là thanh tịnh, nhưng thỉnh thoảng cũng vẫn sẽ có người đi ngang qua, Yến Mạn Gia cũng không muốn cảnh bà và Tiêu Tư còn dây dưa không rõ để cho người khác nhìn thấy chê cười, bà hơi chần chờ chút, mới gật gật đầu, "Vậy thì đi vào nói, nói xong anh liền đi."

Yến Mạn Gia trở lại biệt thự, Tiêu Tư rất tự nhiên liền ngồi ở trên ghế salon mở TV, Yến Mạn Gia để cho bảo mẫu bưng tới nước trà cho hắn, bà trở lại trên lầu rửa mặt, thay quần áo rồi xuống, cũng không nghĩ Tiêu Tư cũng không có an phận mà ở dưới lầu đợi bà xuống.

Yến Mạn Gia lúc ở phòng tắm, hắn liền cũng đi vào, hắn còn chưa có nhìn bao nhiêu, điện thoại của Yến Mạn Gia đặt ở trên bàn trang điểm liền vang lên, tên hiển thị của Chân Hàm là ba chữ "đại bảo bối", Tiêu Tư nhíu nhíu mày liền nhận, sau đó chính là một phen đối thoại hỗn loạn.

Yến Mạn Gia rất tức giận, nhưng Tiêu Tư cao hơn bà hơn 20cm, thân thủ cũng tốt hơn bà, bà muốn đoạt lại di động của mình liền rất khó khăn.

"Tiêu Tư, anh đủ rồi!" Yến Mạn Gia quăng cho Tiêu Tư một cái tát, mới cầm lại điện thoại của mình, nhưng Chân Hàm đã cúp điện thoại, bà giận dữ nhìn Tiêu Tư, bị chọc giận tới thân thể khẽ phát run, "Anh dựa vào cái gì nói chuyện với con trai tôi như vậy!"

Mu bàn tay Tiêu Tư đụng đụng mặt hắn bị Yến Mạn Gia quăng một cái tát, phong độ thân sĩ trên người hắn cũng không thấy nữa, hắn đến gần một bước, chống lại tầm mắt Yến Mạn Gia, "Nếu như không phải có nó, chúng ta hẳn là đã kết hôn rồi, em nói sao?"

Nếu như Yến Mạn Gia năm đó nghi ngờ đứa nhỏ là của hắn, không cần hắn cầu hôn, trưởng bối hai nhà cũng sẽ để cho bọn họ kết hôn, nhưng hết lần này tới lần khác Yến Mạn Gia không biết mang thai dã chủng của ai, gia đình như Tiêu gia, làm sao có thể để cho hắn cưới bà.

"Vậy bây giờ cũng bất quá là kết cục ly hôn mà thôi!" Yến Mạn Gia cũng không nghe ra ý tứ phía sau những lời đó của Tiêu Tư, ánh mắt bà thấp xuống nhìn số điện thoại của Chân Hàm, trong mắt càng thêm kiên định, bà mặc dù ngoài ý muốn mang thai Chân Hàm, nhưng chưa từng hối hận đã sinh ra y.

Năm đó không có, hiện tại lại càng không có. Bà và Tiêu Tư những năm này không có con, nhưng thật ra là nguyên nhân của Yến Mạn Gia, bà muốn vẫn luôn chỉ là tình yêu của Tiêu Tư, mà không phải những cái khác, con của bà là Chân Hàm, vĩnh viễn cũng chỉ có Chân Hàm.

"Cũng may mắn, chúng ta không kết hôn, bây giờ ngược lại cũng không cần phiền phức như vậy nữa," Yến Mạn Gia đi tới cửa, kéo cửa ra, "Anh cút đi, chúng ta không còn gì để nói nữa……"

Tiêu Tư nếu thật sự muốn buông tay như vậy, hắn và Yến Mạn Gia cũng không tới nỗi dây dưa nhiều năm như vậy, hắn tiến lên phía trước, đặt Yến Mạn gia ở trên cửa, không để ý bà giãy dụa bắt đầu hôn người, liền bị Yến Mạn Gia cắn, hắn cũng không buông.

Yến Mạn Gia mãnh liệt cũng không phải giả bộ, bà ra tay khá tàn nhẫn, tránh thoát ra được, trực tiếp vung đồ vật trong tay đánh nhau với Tiêu Tư.

Tiêu Tư nhìn Yến Mạn Gia giương nanh múa vuốt như vậy, sắc mặt vẫn còn hòa hoãn chút, hắn tạm thời bồi bà phát tiết.

Chân Hàm và Mạnh Đình từ nhà cũ chạy tới, gần hai tiếng đường xe, làm càn làm bậy một tiếng đồng hồ cho tới lúc bọn họ chạy tới, Chân Hàm mở cửa, nổi giận đùng đùng liền đi vào bên trong, lúc nhìn thấy phòng khách loạn cào cào, cùng với hai người dây dưa trên ghế sa lon, y giận tới tóc đều muốn dựng đứng.

Y túm tóc Tiêu Tư, một quyền trực tiếp đánh vào trên mặt hắn, lại một cước đạp qua, Tiêu Tư trực tiếp bị đạp lật sang một bên, Chân Hàm không quản Yến Mạn Gia, y trực tiếp nhào qua đánh nhau với Tiêu Tư, từng quyền đau thấu xương, khá tàn nhẫn.

Mạnh Đình kéo Yến Mạn Gia lên, lại cẩn thận nhìn nhìn bà, sau đó sắc mặt cũng lạnh xuống, "Cô bị thương?"

Trên môi Yến Mạn Gia có chút vết máu, bà vẫn không thể lắc đầu, Mạnh Đình liền cũng tiến lên hỗ trợ Chân Hàm cùng đánh.

Tiêu Tư đối với Yến Mạn Gia còn có thể nương tay, đối với Chân Hàm liền không thể nữa, đối với Mạnh Đình mà hắn không nhận ra thì càng sẽ không, nhưng vô luận thân thủ của Chân Hàm hay là Mạnh Đình đều không tệ, hai người còn cùng nhau chống lại hắn, hắn đại khái chỉ có phần bị đánh.

Gần 20" đi qua, Yến Mạn Gia mới ở một bên nói, "Được rồi, đừng đánh chết."

Chân Hàm nghe vậy lại tiếp tục hung hăng đạp Tiêu Tư một cước, sau đó nhấc người lên, lúc này liền muốn ném ra khỏi biệt thự, đương nhiên Chân Hàm tự một mình nhấc còn có chút miễn cưỡng, có Mạnh Đình thêm tay, liền tốt hơn nhiều.

Tiêu Tư đã rất nhiều năm chưa từng chật vật như vậy, ban đầu hắn còn có thể phản kháng, cuối cùng cũng chỉ có thể bảo vệ chỗ hiểm của mình, chịu đựng hành hung của hai người, hắn đột nhiên ngẩng đầu cười cười với Mạnh Đình, nhưng Mạnh Đình đáp lại hắn lại là một quyền, mũi hắn thiếu chút nữa vẹo đi, hắn cắn răng nói, "Chúng mày…… chờ đó cho tao."

"Em họ, chúng ta tiếp tục đánh hắn một trận, hắn còn chưa có học được ngoan đâu." Mạnh Đình hết sức nghiêm túc đề nghị với Chân Hàm, trước khi tới Yến Tuy bảo Mạnh Đình nghe Chân Hàm, Chân Hàm đánh cậu mới có thể đánh, nếu không chỉ cần bảo vệ chính mình là được.

Chân Hàm cẩn thận đánh giá Tiêu Tư, bộ dáng quả thật rất thê thảm, hắn vừa nãy cũng không nương tay với Mạnh Đình, mà loại người như hắn không phải là đánh vài trận là có thể nhớ kỹ giáo huấn, hiện tại chẳng qua là trước đó còn chút lợi tức của bọn họ mà thôi.

"Lần tới đụng vào, chúng ta tiếp tục đánh."

"Được," Mạnh Đình gật gật đầu, kéo tay Tiêu Tư lại tiếp tục tăng thêm chút sức lực, cái này cũng không tính là đánh.

Biểu tình trên mặt Tiêu Tư nhăn nhó một chút, rốt cuộc không dám mở miệng nói cái gì khiêu khích nữa.

Đến cửa biệt thự, Chân Hàm và Mạnh Đình cùng buông hắn ra, Tiêu Tư bất ngờ không kịp đề phòng ngã nhào trên đất, hai người từ trên cao nhìn xuống nhìn hắn.

Chân Hàm ghét bỏ mà phất phất tay nói, "Sau này còn dám xuất hiện ở Hải thành, thấy ông một lần đánh một lần!"

"Đúng!" Mạnh Đình gật đầu một cái, cậu và Yến Tuy thấy cũng đánh.

Yến Mạn Gia cũng đi theo ra ngoài, nhưng bà còn chưa tới kịp nhìn Tiêu Tư đã bị Chân Hàm cản trở về, "Mẹ còn có lời muốn nói với ông ta?"

Chân Hàm bộ dáng hung ác lên, cũng là thật sự đáng sợ, Yến Mạn Gia nhìn Chân Hàm, giơ tay lên sờ sờ khóe miệng y đã xanh đen, biểu tình trong nháy mắt vặn vẹo, bà liền kéo Chân Hàm ra, đi lên phía trước, một cước đạp lên hạ bộ của Tiêu Tư.

Nếu như không phải là Tiêu Tư trốn kịp, một cước này tràn ngập tức giận, đoán chừng có thể làm cho hắn đau lâu thêm chút a.

"Mày vậy mà đánh mặt con lão nương! Tiêu Tư, mày là tên khốn khiếp!" Chân Hàm tuyệt đối là vảy ngược của Yến Mạn gia, chính là vảy ngược Tiêu Tư cũng không thể chạm vào.

"Yến Mạn Gia……" Tiêu Tư đứng dậy, lui về phía sau hai bước, nhìn ánh mắt ba người Chân Hàm thật là nguy hiểm, bất quá lực chiến đấu của ba người này đều có chút kinh người, hắn hiện tại có thể nói là thương tích đầy người rồi.

Nhưng đồng thời hắn cũng thật sự tin tưởng lời Yến Mạn Gia, bà đúng là muốn tách ra với hắn, bất kể trước kia đối với hắn có bao nhiêu si mê, trước mắt toàn bộ không bằng con trai bảo bối của bà.

"Bảo bối Đình Đình, hắn đánh cháu chỗ nào?"

Yến Mạn Gia càng nhìn Tiêu Tư càng hận, nghiêng đầu hỏi Mạnh Đình một câu, nếu như có, bà còn phải đánh trả.

Mạnh Đình ngay thẳng mà lắc lắc đầu, "Cháu lợi hại hơn em họ, hắn không đánh tới cháu."

Cậu nói lại giống như ghét bỏ mà nhìn Tiêu Tư, "Cô trở lại đi, chúng ta đừng tìm người chán ghét nói chuyện nữa."

"Ừ," Yến Mạn Gia gật gật đầu, không tiếp tục đi nhìn Tiêu Tư nữa, phen này đi qua, tất cả dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng cũng không có, trong lòng bà có chút trống rỗng, nhưng kỳ thực nhiều hơn vẫn là thoải mái.

Lúc này ánh mắt Chân Hàm đột nhiên nhìn về bên phải đằng trước, y đi lên trước, kéo Yến Mạn Gia tới bên người, cả người đều đề phòng, Yến Mạn Gia và Mạnh Đình cũng theo ánh mắt Chân Hàm nhìn tới, có hai chiếc xe bánh mì dừng lại, mười mấy người đi ra nhanh chóng vây quanh tới đây.

Xe bánh mì

"Tam gia, anh còn tốt chứ." Một người trong đó đỡ Tiêu Tư dậy, những người khác vây quanh ba người Chân Hàm.

Tiêu Tư được nâng lên, sau đó quăng tay người đỡ hắn ra, hắn nhìn về phía Yến Mạn Gia, thanh âm âm trầm, "Mạn Mạn, anh cho em thêm một cơ hội lựa chọn nữa."

Yến Mạn Gia lần này không có bất kỳ chần chờ nào nữa, bà lắc lắc đầu, "Chọn cái gì, bà đây kết thúc với mày rồi."

Bà so với Chân Hàm còn muốn hung ác hơn, bà mới có thể trả lời, vậy bà thật sự nên hồ lô tái tạo (*), "Mang theo chó của mày, cút cho tao!"

((*) đem những chuyện đã làm chưa tốt làm lại lần nữa, đem những chuyện đã làm tốt làm tốt hơn.)

Yến Mạn Gia miệng rất độc, mấy hán tử này mặt đều có chút vặn vẹo, bọn họ nhưng không biết ba người trước mắt này thân phận gì, bọn họ chỉ biết Tiêu Tư là Tiêu gia tam thiếu của thành Bắc, tùy tiện cho bọn hắn thứ gì đó, liền đủ cho bọn họ sống sung sướng một đoạn thời gian.

"Con đàn bà này, miệng thật……"

Hắn lời còn chưa nói hết, đã bị Chân Hàm xách tới, một đầu gối thúc lên xương sườn, trực tiếp kêu thảm một tiếng, nằm úp sấp trên mặt đất, "Ai dám tiếp tục phun shit thử xem?"

Lúc Chân Hàm động thủ, Mạnh Đình kéo Yến Mạn Gia che ở phía sau, tùy thời cảnh giác những người khác có thể động thủ đánh người, cậu nghĩ lại nghiêng đầu nói một câu, "Cô đừng sợ, cháu và em họ sẽ bảo vệ cô."

"Ừ," Yến Mạn Gia trả lời, hốc mắt đột nhiên có chút hồng, Tiêu Tư có thể nhìn những người đó mắng bà, người nhà của bà liền tuyệt đối không cho phép, đây chính là khác nhau, khác nhau giữa yêu và không yêu.

"Tam gia, chúng ta lên không?" Người bên cạnh Tiêu Tư hỏi một câu, mơ hồ cũng có chút kiềm nén không được, nhưng vì tôn kính, gã vẫn là muốn hỏi Tiêu Tư một câu mới tiếp tục động thủ.

"Ngoại trừ cô ấy, hai người khác hung hăng đánh cho tao……"

Hắn dứt lời những người khác liền kéo ùn ùn lên, nhưng liền đúng lúc đó, tiếng kêu của xe cảnh sát nhanh chóng từ xa đến gần, 5 xe cảnh sát cùng dừng lại, mấy cảnh sát viên từ trong xe đi ra ngoài, còn có rút súng ra.

Nhìn trang bị hoàn toàn là quy cách bộ đội đặc chủng, mười mấy tên xã hội đen Tiêu Tư bảo tới, trực tiếp mềm nhũn.

Xe Yến Tuy ngược lại cuối cùng dừng xong, anh từ trên xe bước xuống, trái phải chỉ có hai người mở đườngng cho anh, nhưng không ai dám cản anh.

"Tiêu tam gia đến Hải thành, nhưng lại muốn dẫn người đánh người nhà Yến Tuy tôi sao?"

Tiêu Tư vừa nghe thanh âm liền biết hắn trận đánh này là toi công, Yến Tuy sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, người của hắn tới, anh mới xuất hiện, còn là mang theo cảnh sát tới.

Mặc kệ Tiêu Tư hắn ở thành Bắc có bao nhiêu quan hệ và thế lực, trước mắt hắn ở Hải thành, là rồng là hổ đều phải nghe Yến Tuy mà nằm úp sấp.

Yến Tuy từng bước đi tới, ánh mắt anh trước tiên dừng ở trên người ba người Chân Hàm Mạnh Đình Yến Mạn Gia quét qua một lần, xác định bọn họ không làm sao bị thương, anh mới xoay người tới, mấy cảnh sát viên kia nghiêm chỉnh huấn luyện, nên mang đi đều mang đi, ngay cả còng tay Tiêu Tư cũng bị còng lên.

Hắn ngậm miệng, không nói gì, trên sắc mặt càng thêm bình tĩnh, Yến Tuy đi tới, hắn cũng chỉ là bình tĩnh đứng, nhưng vốn là hắn cho rằng Yến Tuy là tới nói gì với hắn, lại không nghĩ tới một cước trực tiếp đạp lên, coi như tất cả cảnh sát viên trước mặt, nhanh chóng và lưu loát.

Anh đạp xong lui về phía sau một bước, "Xấu hổ quá, chân trơn, phiền các vị mang đi."

Nhiều người như vậy tới nhanh, tản cũng nhanh, sau năm ba phút đồng hồ, xe vây tới cửa lớn biệt thực đến nước chảy không lọt toàn bộ lái đi, cũng bao gồm hai cái xe của người Tiêu Tư phái đến.

"Chúng ta đi vào nói," Yến Tuy đi trở lại, trước tiên dắt tay Mạnh Đình, sau đó nói như vậy.

Yến Mạn Gia và Chân Hàm không có ý kiến, đi trở về phòng khách, bên trong nhìn so với cửa còn muốn loạn hơn, giống như gặp phải trộm vậy.

"Cô cho người thu dọn một chút, trong khoảng thời gian này cô về nhà cũ ở."

Yến Tuy nói liền ra tay thu dọn lại ghế salon một chút, kéo Mạnh Đình ngồi xuống, Chân Hàm cũng tự mình động thủ, dọn ra một vị trí, sau đó đè vai Yến Mạn Gia lại ngồi xuống, y đi tới một gian phòng, bảo mẫu bị dọa sợ vẫn trốn ở bên trong, "Ngươi đi thu dọn mấy bộ quần áo."

"Dạ," Bảo mẫu kia gật đầu một cái, lập tức đi lên trên lầu.

Cô đi rồi, Chân Hàm mới đi tới chỗ ghế salon trong phòng khách, y liền đứng lại, khiết phích phát tác, nửa điểm không muốn ngồi xuống.

"Tôi tớ của Yến gia cũng phải hảo hảo điều tra một chút," Yến Tuy nhẹ nhàng nói, lại liếc mắt một cái nhìn ra Chân Hàm gây nên vì cái gì, Tiêu Tư bị bọn họ đánh đau căn bản không có cơ hội gọi người, có thể mật báo cũng chỉ có bảo mẫu của Yến Mạn Gia.

Anh nói tới rõ ràng như vậy, Yến Mạn Gia mới bừng tỉnh, "A Trân cô ta……"

Chân Hàm lại ghét bỏ nhìn thoáng qua Yến Mạn Gia, thiếu tâm nhãn như vậy, khó trách bị gã đàn ông già kia đùa giỡn nửa đời.

Mạnh Đình lại là hoàn toàn không nghe thấy tầng ý tứ bên trong, đương nhiên, cậu không nghe hiểu cũng không ảnh hưởng, cậu ngoan ngoãn ngồi bên người Yến Tuy, mặc anh nhu tay cho cậu, cậu vừa mới quả thực quá dùng sức đánh người, cánh tay có chút chút mỏi.

Yến Mạn Gia bị Chân Hàm nhìn một cái, trực tiếp liền khí nhược, bà lầm bầm một câu ai cũng nghe không hiểu, sau đó trực tiếp tê liệt trên ghế salon, "Mặc kệ, ta chết đói rồi."

Mạnh Đình thấy rốt cục có người nhắc tới cái đề tài này, cậu cũng vội vàng gật đầu, "Cháu cũng đói bụng."

Cậu buổi chiều mặc dù đã ăn chút điểm tâm với Yến Mạn Gia, nhưng khi đó mới hơn 2h, Yến Tuy và Chân Hàm lúc trở lại cũng đã 5 rưỡi, hiện tại hơn 7 rưỡi rồi, hơn nữa đánh người là một việc tuyệt đối tốn sức, cậu đã rất đói rất đói rồi.

Chân Hàm nhìn hai người này, ghét bỏ cũng ghét bỏ không nổi nữa, chỉ cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, y và Yến Tuy còn tràn đầy tâm tư đây, hai người này đã nhớ tới ăn uống, một là đứa trẻ già, một là đứa trẻ nhỏ, nói gì cũng không thể nói được bọn họ.

"Vậy thì ăn xong cơm tối, chúng ta mới đi," Yến Tuy cũng không nỡ bỏ đói Mạnh Đình, anh buông tay Mạnh Đình ra đứng lên, "Anh đi xem một chút có cái gì ăn không."

"Có trái cây và bánh ngọt, đều ở trong tủ lạnh," Yến Mạn Gia lập tức nói, bà tự mình ăn, chủ yếu vẫn là ăn cơm Tây, rau dưa trái cây sườn bò đều có chuẩn bị, bà nói cũng đứng lên, "Cô bảo A Trân tới giúp cô, ta nấu cho các cháu."

"Mẹ ngồi đi, đừng loạn thêm cái gì nữa." Chân Hàm nói xong, ánh mắt không thèm vung cho Yến Mạn Gia một cái, y liền đi tới phòng bếp.

Bốn người bọn họ chỉ có y hàng năm một mình ở nước ngoài, từng xuống bếp, những người khác đoán chừng đều là sát thủ phòng bếp, để cho bọn họ làm càn, còn không biết sẽ lăn qua lăn lại đến khi nào.

Yến Mạn Gia vỗ vỗ má, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống, bà xoay người xác định mà nói với Mạnh Đình, "Ta salad rau vẫn là biết làm!"

Mạnh Đình nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Cháu cái gì cũng không biết."

Cậu nói như vậy nhưng trên mặt cũng không có thần sắc như đưa đám gì, cậu rất kiêu ngạo mà tiếp tục nói, "Nhưng Yến Tuy biết hơn cháu."

Yến Mạn Gia nhe nhe răng, có thể tưởng tượng cuộc sống của mình sau khi trở lại nhà cũ mỗi ngày bị Mạnh Đình và Yến Tuy đút đường tới đau răng, "Rốt cuộc là bảo bối tìm ở chỗ nào, vậy mà để cho Yến Tuy nhặt được."

Mạnh Đình suy nghĩ một lúc lâu lời Yến Mạn Gia, cậu mới gật gật đầu, "Đúng, cháu là bảo bối của Yến Tuy."

Yến Tuy bưng trái cây và bánh ngọt đi ra, liền nghe thấy mấy lời này của Mạnh Đình, mặt mày anh liền cũng theo đó nhu hòa chút, "Chúng ta trước tiên ăn trái cây ướp lạnh, Chân Hàm đang chiên sườn bò."

"Được," Mạnh Đình lập tức liền trả lời, cậu vỗ vỗ vị trí bên người, vẫn là muốn để cho Yến Tuy ngồi tới đây.

Yến Mạn Gia cũng không khách khí, cầm một quả táo, bà liền tự mình gặm, sau đó lại nhìn Yến Tuy tỉ mỉ cắt từng miếng, từng miếng, đút cho Mạnh Đình ăn, giống như sợ cậu bị nghẹn vậy, bà nhịn không được ngước lên trần nhà liếc một cái khinh bỉ.

Bảo mẫu A Trân thu dọn quần áo cho Yến Mạn Gia, sau đó liền đi xuống lầu, cô lại thu thập một chút phòng ăn và phòng khách, liền lại bị Yến Tuy đuổi đi, anh để cho tài xế nhà cũ phái tới cho Yến Mạn Gia đưa cô ta rời đi, nhưng khẳng định không phải là trở lại nhà cô ta.

Đãi ngộ của Yến gia cho người giúp việc không thể nghi ngờ là vô cùng tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là bọn họ trung thành không phản bội, cô ta phạm vào kiêng kỵ, tự nhiên cũng phải trả giá tương ứng, mặc dù không tới nỗi nghiêm trọng như mất mạng, nhưng ở Hải thành cô ta là ở không nổi nữa.

Tài nấu nướng của Chân Hàm vẫn là đáng khen ngợi, Yến Mạn Gia cũng vẫn là lần đầu tiên ăn đồ Chân Hàm nấu, chưa ăn được hai miếng, bà liền nước mắt rưng rưng, nhưng rốt cục không dám để cho Chân Hàm nhìn thấy, nếu không khẳng định vẫn là phải bị ghét bỏ.

Trên bàn cơm, bọn họ không nói chuyện gì, sau khi ăn xong, trực tiếp khóa cửa biệt thự, bốn người một xe rời đi, về phần Triệu Binh chở Yến Tuy tới, thì đi theo tới cục cảnh sát, lúc về Yến Tuy lái xe, Chân Hàm ngồi ở vị trí phó lái, Yến Mạn Gia và Mạnh Đình ngồi phía sau.

Hai người ngồi phía sau tối nay ăn tới có chút nhiều, còn đang từ từ tiêu thực ở bên trong, cửa sổ xe mở ra chút, Yến Tuy không lái quá nhanh, gió đêm thổi vào, còn rất thoải mái.

Đại khái sau khi lái một nửa lộ trình, Yến Tuy mở đóng toàn bộ cửa sổ xe, Mạnh Đình nằm ở ghế sau ôm gối, đã ngủ thiếp đi.

Lại lái một lát, anh dừng xe ở ven đường cởi áo vest trên người ra, nghiêng người tới, Yến Mạn Gia nhận lấy, đắp lên cho Mạnh Đình, bọn họ mới tiếp tục lái xe.

Mà Mạnh Đình vốn đang cau lông mày lại, tựa hồ ngửi thấy được khí tức thuộc về Yến Tuy, lại tiếp tục yên lặng.

Yến Tuy đã lâu không lái xe, không dám lái quá nhanh, hai tiếng rưỡi bọn họ mới về đến nhà cũ, đoạn đường này không chỉ có Chân Hàm nghẹn một bụng, ngay cả Yến Mạn Gia cũng nghẹn, hai mẹ con xuống xe cơ hồ đồng thời thở ra một hơi.

Yến Tuy xuống xe, đi tới ghế sau ôm Mạnh Đình đi ra ngoài, bảo vệ cổng đi tới, tiếp tục lái xe trở lại tầng hầm, bốn người bọn họ lúc này mới đi tới phòng khách, cô Vương và bác Tiêu cũng nửa đường tiếp đón bọn họ.

Yến Tuy ôm người trở về phòng trên lầu, một lúc lâu anh mới đi xuống, Yến Mạn Gia và Chân Hàm vẫn như cũ trợn mắt nhìn nhau, còn chưa bắt đầu nói chuyện, Chân Hàm sợ mình mở miệng liền bắt đầu mắng người, Yến Mạn Gia sợ mình mở miệng sẽ bị mắng, một biệt nữu, một hết sức an phận.

61. Chương 61

Cô Vương hướng về phía Yến Tuy bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thêm nước trà cho bọn họ, sau đó để cho người giúp việc còn ở phòng khách và trong hành lang rời đi.

"Cô có thể hiểu lầm một chuyện rồi, Tiêu Tư xuất hiện ở Hải thành cũng không phải là bởi vì ngài đâu."

Yến Tuy ngồi trên ghế salon, câu đầu tiên nói chính là câu này, Chân Hàm và Yến Mạn Gia lập tức nghiêng đầu nhìn tới đây, Chân Hàm như có điều suy nghĩ, Yến Mạn Gia nhưng còn có nghi ngờ.

Tiêu Tư đã từng nói với bà, hắn không thích Hải thành, thậm chí vì vậy ngay cả nước Hạ cũng không thích ở, hắn trở về nước tối đa cũng chỉ ở Bắc thành đợi vài ngày, còn Hải thành hắn không có bạn, thậm chí không có bất động sản, không vì bà tới Hải thành, vậy hắn tới làm cái gì chứ.

"Mà là…… Cháu đuổi Hà Uyển ra khỏi Yến gia, hắn vì thế mà đến." Muốn vãn hồi Yến Mạn Gia chỉ là hắn nghĩ đến lợi ích, cũng thuận tiện dùng để che giấu thôi.

Mạnh Đình khiến Yến Tuy học được một điểm, đó là đối với người thân cận, thẳng thắn tốt hơn giấu diếm

mang theo thiện ý, bởi vì mặc dù tiếp tục thân cận, bạn cũng không cách nào chân chính xác định hắn có cần phần thiện ý này hay không.

Lời này của anh đối với Yến Mạn Gia mà nói tàn khốc một chút, nhưng đây chính là sự thật, bà vẫn luôn được bảo vệ quá mức, hiện tại cũng nên học trưởng thành.

"Cái…… cái gì?" Yến Mạn Gia tư thế ngồi đoan chính, thần sắc bà mang theo chút mê mang, tựa hồ có chút nghe không hiểu lời Yến Tuy, "Tiêu Tư…… Hắn ta làm sao lại có liên hệ với Hà Uyển."

Tiêu gia ở Bắc thành, cùng Hải thành bên này có liên hệ vẫn là bởi vì bà, Hà gia căn bản lọt không được mắt Tiêu gia, huống chi là Hà Uyển. Bà hỏi như thế, nhịp tim đã có chút mất kiểm soát.

"Có liên hệ, thời gian còn không ngắn, chính xác mà nói, hắn ta biết Hà Uyển, còn sớm hơn biết cô."

Sớm hơn là cái khái niệm gì? Yến Mạn Gia lúc 15 tuổi mới biết yêu coi trọng Tiêu Tư, Hà Uyển lớn hơn bà 2 tuổi, như vậy bà ta lúc 16 - 17 tuổi đã quen biết Tiêu Tư rồi.

Điều này cũng không có gì không thể, nhưng những năm này hai người vẫn đều khiến Yến Mạn Gia, thậm chí nhiều người cảm thấy bọn họ không quen biết lẫn nhau, đây vì cái gì, đó mới là mấu chốt.

"Hà Uyển hồi 16 tuổi đi theo cô của bà ấy ra nước ngoài chơi một thời gian ngắn, khi đó Tiêu Tư vừa lúc ở đó học cao trung." Yến Tuy nói rồi mở tablet vẫn luôn cầm trên tay lên, đây là một bức ảnh người đi đường chụp được, nhưng trong đó là Tiêu Tư đang hôn Hà Uyển.

Góc độ hơi nghiêng chút, nhưng Yến Mạn Gia không thể nào nhận lầm Tiêu Tư, Yến Tuy cũng không thể nhìn lầm Hà Uyển, cho nên nghiêm chỉnh mà nói, mối tình đầu của Hà Uyển hẳn là Tiêu Tư.

Trên tình cảm, hai người này những năm này có đứt đoạn hay không, anh không biết. Nhưng Hà Uyển và Tiêu Tư tất nhiên còn có liên hệ, nếu không Tiêu Tư sẽ không vì bà ta mà đến.

Yến Mạn Gia xem hình, khẽ nhếch miệng, thần sắc hoàn toàn mông lung.

Bà vẫn luôn biết Tiêu Tư đa tình, ngoại trừ bà, vẫn còn có vài tình nhân lui tới thông đồng, nhưng bà lại không biết trong những người này còn từng có Hà Uyển, một người là người bà từng thích nhất, một người là người bà tới bây giờ đều hận, hai người kia thông đồng ở chung một chỗ……

Yến Mạn Gia càng nghĩ sắc mặt càng khó coi, dạ dày bà quay cuồng, bà ghê tởm chết đi được.

Bà hiện tại thật sự cảm giác mình cần phải hồi lô tái tạo. Tiêu Tư dơ bẩn, bà cũng dơ bẩn rồi.

“Cho nên, tình yêu đích thực của Tiêu Tư là Hà Uyển? Con mẹ nó!”

Yến Mạn Gia cũng mắng thô tục, thần sắc kịch liệt biến hóa, rất có kích động giết người.

“Chân ái chó má, loại người như vậy sao có thể sẽ có chân ái, cũng chính là đầu óc xuất sắc như mẹ, mới có thể…… Mẹ như thế nào nửa điểm thông minh của bà ngoại cũng không học được, tức chết con.”

Chân Hàm mở miệng mắng chửi người cũng có chút dừng không được, y nhìn bộ dáng ủy khuất của Yến Mạn Gia, càng nhìn càng bực mình, cuối cùng dùng một câu tức chết mình để tổng kết.

Bị Chân Hàm mắng hai câu, Yến Mạn Gia còn cảm thấy dễ chịu hơn chút, bà cắn răng, nhìn về phía Yến Tuy, “Nói đi, cháu tra được cái gì, đều nói cho cô biết, cô mù hơn nửa đời người, không thể tiếp tục mù nữa.”

Yến Tuy khẽ gật đầu một cái, “Cháu chỉ có thể nói suy đoán của cháu, rất nhiều chuyện còn chưa có chứng cớ trực tiếp.”

Nhưng Yến Tuy là ai chứ, tâm tư của anh kín đáo tới mức làm cho rất nhiều lão hồ ly đều phải xấu hổ, suy đoán của anh cho dù có chênh lệch, cũng chỉ là một phải phương diện nhỏ, đại phương hướng thượng (*), không chỉ có Yến Mạn Gia và Chân Hàm sẽ lựa chọn tin tưởng, có chút hiểu biết về Yến Tuy cũng sẽ tin tưởng.

((*) đại phương hướng thượng: biến rõ mọi diễn biến của sự việc, có câu thành ngữ tiếng Anh tương tự là “In the picture”.)

“Hà Uyển và Tiêu Tư năm xưa từng có một đoạn, bất quá sau khi Hà Uyển trở về nước đại khái liền kết thúc, nhưng hai người vẫn có giữ liên hệ, hành động sau này của bà ta rất lớn một phần là nghe theo ý kiến của Tiêu Tư.”

Trong lời nói của Yến Tuy nếu nói hành động của Hà Uyển, đại khái chính là bà ta phá hư chuyện của Yến Vũ và Hà Việt như thế nào, thậm chí Hà Uyển có thể thành công mang thai con của Yến Vũ, Tiêu Tư có thể nói là không thể không có công lao.

“Hai người vẫn luôn suy đoán Hà Uyển là từ đâu lấy được cha…… tinh trùng của Yến Vũ,” đối diện với Yến Mạn Gia, câu baba này Yến Tuy không thể gọi ra khỏi miệng, có thể là vì để cho lời của anh rõ ràng hơn chút, anh liền gọi thẳng tên.

“Năm đó đại học kiểm tra sức khoẻ, trong đám người tới kiểm tra sức khoẻ có một một bác sĩ là người Tiêu Tư ở nước ngoài quen biết,” Còn hắn là như thế nào làm được, hẳn là lợi dụng thuốc hoặc là thiết bị y học, những cái này Yến Tuy cũng không nói tỉ mỉ.

Trong khoảng thời gian từ nước F trở lại này, anh điều tra rất nhiều chuyện, từng chuyện từng chuyện từng

việc từng việc lại một lần nữa đem ra, lại một lần nữa điều tra.

Ánh mắt Yến Tuy đột nhiên rơi vào trên người Chân Hàm, thoáng ngừng lại, anh mới tiếp tục nói, "Cô ngoài ý muốn mang thai Chân Hàm, cũng có liên quan tới Tiêu Tư Hà Uyển."

Hoặc là nói hẳn là Hà Uyển nhìn không được Yến Mạn Gia trở thành tam thiếu phu nhân của Tiêu gia, một đêm kia bà ta ngăn cản Tiêu Tư đi tìm Yến Mạn Gia, đợi tới lúc Yến Mạn Gia phát hiện mình mang thai, đã là chuyện của nhiều tháng sau đó.

Một đêm đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì, không chỉ Yến Tuy điều tra, ngay cả ông nội anh cũng điều tra, được lau chùi rất sạch sẽ, Yến Mạn Gia người trong cuộc chính mình cũng mơ hồ, bọn họ đến nay đều không biết cha ruột của Chân Hàm rốt cuộc là ai, nhưng có thể xác định một điểm là, không phải người Hà Uyển và Tiêu Tư an bài.

Yến Tuy cũng không có giải thích nhiều thêm, anh lại đưa mấy phần tư liệu cho Yến Mạn Gia và Chân Hàm nhìn, mặc dù không phải chứng cớ trực tiếp, nhưng mấy thứ đó đủ để biểu thị Yến Tuy không có nói quá bất kỳ sự thật nào.

Sắc mặt Yến Mạn Gia hoàn toàn trắng bệch, suy nghĩ trong đầu bà rất loạn, bà không biết bà ở trong chuyện bi kịch của Yến Vũ và Hà Việt sắm vai nhân vật như thế nào, nếu như bà cũng là đồng lõa, như vậy Yến Vũ ở trên phố nước F không chịu nhận bà, hoàn toàn đã nói rõ.

Ánh mắt Chân Hàm nhìn tới đây, Yến Mạn Gia nhịn xuống nước mắt trong mắt, bà không muốn dùng đáng thương để khoan thứ cho lỗi lầm của mình, nhưng nhìn bộ dáng này của bà càng làm cho người ta cảm thấy khó chịu, ít nhất là Chân Hàm cảm thấy như vậy.

"Mẹ chính là ngốc, trước kia đã nói với mẹ bao nhiêu lần nam nhân kia không đáng tin, mẹ đều không nghe."

Tám năm trước, quan hệ của Chân Hàm và Yến Mạn Gia còn chưa phải bộ dáng trước mắt này, y ngoài sáng trong tối đã nói xấu Tiêu Tư rất nhiều với Yến Mạn Gia, nhưng phụ nữ bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, bà căn bản không nghe tới, không nhìn tới.

Y nói, Yến Mạn Gia cũng chỉ coi y như đang tranh sủng, ngọt ngào gọi y hai tiếng bảo bối, chuyện này liền lại bỏ qua.

"Hiện tại…… Mẹ và hắn đều đã rạn nứt rồi, còn bởi vì hắn thương tâm cái rắm."

Chân Hàm người này thoạt nhìn tuyệt đối văn nhã, nhưng y mắng người, thuận miệng cái gì liền nói cái đó, Yến Mạn Gia bị y mắng tới hai vai đều sụp xuống, mắt không dám quét về phía Chân Hàm.

"Ngày đó mẹ và Tiêu Tư cãi nhau……" Yến Mạn Gia mở miệng, những lời này bà chưa từng nói với ai, bà

đuổi theo Tiêu Tư ở nước ngoài lang thang hơn nửa năm, ngươi đuổi ta trốn, bà lúc ấy cảm thấy bà đời này liền nhận định Tiêu Tư, vô luận hắn cự tuyệt như thế nào bà đều sẽ không buông tha.

Đêm đó là lần đầu tiên bà biết cái gì là cảm giác thương tâm, cảnh tượng tương tự với bức hình mà vừa mới nhìn thấy kia, bà nhìn thấy Tiêu Tư đang hôn môi nữ nhân khác, bà chạy tới chất vấn, la to, vung tay, cuối cùng thở hổn hển mà chạy.

"Mẹ cho rằng Tiêu Tư nhất định sẽ phái người đi theo mẹ, mẹ uống rất nhiều rượu, còn hình như kéo ai đó hôn," Yến Mạn Gia nói đến đây nét mặt già nua cũng có chút đỏ, bà lúc còn trẻ thật sự là làm xằng làm bậy, vô pháp vô thiên, đồng thời cũng cực ngốc.

"Sau đó…… Có người muốn kéo mẹ đi, mẹ không đi, thừa dịp sức rượu, mẹ đánh hắn một trận, sau đó chạy……"

Yến Tuy và Chân Hàm đều dựng thẳng lỗ tai tiếp tục nghe, Yến Mạn Gia lại ngậm miệng.

"Sau đó thì sao?" Chân Hàm cau mày lại hung hăng hỏi Yến Mạn Gia một câu.

Yến Mạn Gia nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không có sau đó nữa, mẹ…… mẹ chỉ nhớ được mẹ chạy rất nhiều đường, sau đó hôm sau eo mỏi chân đau." Bà nửa điểm cũng không nhớ rõ hồi ức từng cùng ai có triền miên qua, khi biết trong bụng đã mang thai bảo bảo hơn ba tháng, chính bà cũng muốn sợ ngây người.

Tiêu gia lúc ấy cũng biết Yến Mạn Gia đuổi theo Tiêu Tư tới nước ngoài, liền cũng cảm thấy đứa bé trong bụng bà sẽ là của Tiêu Tư, nhưng là của ai, cũng không thể là của hắn, bọn họ vẫn luôn sau khi bà sinh Chân Hàm rất nhiều năm mới chân chính ở chung một chỗ.

Họ Chân của Chân Hàm là Yến Mạn Gia tự mình chọn, cả ý nghĩa tên Yến Mạn Gia muốn biểu đạt chính là tốt đẹp, Yến Mạn Gia vẫn luôn coi Chân Hàm như bảo bối ông trời ngoài ý muốn ban tặng cho bà.

((*) Từ "Hàm" trong tên "Chân Hàm" nghĩa là bình minh)

Cảnh ngộ của Yến Mạn Gia có thể nói là kỳ ba, nhưng hiện tại không chỉ có Chân Hàm may mắn, ngay cả chính Yến Mạn Gia cũng may mắn, Chân Hàm không phải con của Tiêu Tư, nếu không hắn lòng dạ khó lường, còn khiến Yến Mạn Gia sinh con cho hắn, đó mới thật sự là thiệt thòi lớn.

Yến Mạn Gia nói xong lại nhìn về phía Yến Tuy, Chân Hàm cũng vậy, bọn họ trong lòng hơi có suy đoán, nhưng còn cần Yến Tuy xác định cho bọn họ.

Thần sắc trên mặt Yến Tuy thủy chung không có biến hóa quá lớn, anh thoáng cân nhắc lời nói một chút, sau đó nói, "Có lẽ là ghen tỵ đi."

Không chỉ có phụ nữ ghen ghét lên đáng sợ, nam nhân ghen ghét lên cũng vậy, người Tiêu Tư ghen tỵ không thể nghi ngờ là Yến Vũ, cụ thể hai người bọn họ kết thù như thế nào, cũng chỉ có người trong cuộc bọn họ rõ ràng hơn.

Cho nên, hắn mặc dù sẽ vì Yến Mạn Gia cảm động, hắn cũng không cách nào buông xuống tất cả ngăn cách để yêu bà, không phải là Yến Mạn Gia làm chưa đủ, mà là tình cảm của bọn họ trộn lẫn quá nhiều âm mưu quỷ kế, hắn không dám yêu, yêu không nổi.

"Cho nên hắn đùa bỡn cô đây nhiều năm như vậy, hại anh trai cô và anh cả Hà gia……" Yến Mạn Gia nói hốc mắt hơi đỏ lên, tay bà nắm thành nắm đấm, thân thể vẫn như cũ không nhịn được khẽ phát run, nhưng vô luận là Yến Tuy hay là Chân Hàm cũng không mở miệng an ủi bà cái gì.

Yến Mạn Gia trên chủ tâm tự nhiên sẽ không đi làm bất cứ chuyện gì nguy hại cho Yến Tuy, nhưng bà nếu như vẫn dây dây dưa dưa với Tiêu Tư, vậy thì nói không chừng, thậm chí Yến Tuy suy đoán Yến Vũ trong miệng Tô Tư Vũ sẽ chết…… Đoán chừng cũng có liên quan với Tiêu Tư.

Cụ thể là như thế nào, tin tức anh nắm giữ vẫn như cũ quá ít, vẫn không thể xác định, nhưng hiện tại khá hơn một điểm là, Yến Mạn Gia đã triệt để không có dây dưa gì nữa với Tiêu Tư nữa rồi, bọn họ cắt đứt sạch sẽ, Tiêu Tư cũng không còn gì để uy hiếp Yến gia nữa.

"Cô bình tĩnh đừng nóng, cô nếu quá kích động, cháu nói với cô, ngược lại sẽ hỏng chuyện," Yến Tuy lại tiếp tục thấp giọng nói, thanh âm của anh không cao, nhưng Yến Mạn Gia lại không thể không nghe, Yến gia bọn họ bây giờ cũng là Yến Tuy và con trai bà xem như là người hiểu chuyện.

"Cô biết rồi, cô sẽ không kích động."

"Ừm," Yến Tuy trả lời, đứng dậy, anh gật gật đầu với Yến Mạn Gia và Chân Hàm, đi lên lầu, về phần tablet vẫn ở trên tay Chân Hàm, những chuyện này, vốn là anh dự định hôm nay nói cho Chân Hàm, để cho y lưu tâm hơn tới Yến Mạn Gia.

Hiện tại để cho Yến Mạn Gia cũng biết, tiếp tục giam người dưới mí mắt, liền tốt hơn để bà một mình ở biệt thự ven biển.

Yến Tuy trở về phòng, Mạnh Đình vẫn ngủ, chỉ là chân mày khẽ nhíu lại, tựa hồ ngủ không quá thoải mái, Yến Tuy cúi người ở mi tâm Mạnh Đình hôn hôn, sau đó đi tới phòng tắm nhanh chóng tắm rửa sạch sẻ, mới nằm lên giường, Mạnh Đình liền tự mình tìm tới.

"Yến Tuy, chúng ta về đến nhà rồi sao?"

"Đúng, về tới nhà rồi, ngủ đi," Yến Tuy nghiêng người qua, vỗ phía sau lưng Mạnh Đình, lại một nụ hôn rơi xuống, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon……" Mạnh Đình đáp lại, không tiếp tục cố gắng mở mắt ra nữa, chóp mũi cậu cọ cọ người, sau đó khóe miệng lộ ra chút mỉm cười, cậu cũng không phải hoàn toàn không có phiền não, nhưng ở bên cạnh Yến Tuy mấy chuyện kia liền phiền não không nổi nữa, chỉ thoải mái tới muốn ngủ.

Chân Hàm có ngủ hay không không biết, y 7h dậy, cầm 2 cái bánh bao, trở về bệnh viện thú cưng của y.

Mạnh Đình hôm nay thức dậy sớm, cậu kéo Yến Tuy, mang theo Đại Hoàng dậy sớm, hai người một thú cưng cùng nhau chạy, ăn xong bữa sáng, Yến Tuy bồi cậu ở phòng khách xem TV một lát, anh mới tới công ty.

Còn Yến Mạn Gia bà gần trưa mới từ trên lầu đi xuống, cả người thoạt nhìn mặc dù có chút buồn ngủ, nhưng mắt phát sáng, bà lần này thật sự nghĩ thông rồi, mặc dù lãng phí hơn 20 năm, nhưng bà còn chưa chết đâu, còn rất nhiều thời gian, còn có thể hảo hảo sống một cái.

"Đình Đình bảo bối, cháu lát nữa bồi cô đi dạo phố."

"Làm gì?" Mạnh Đình ngồi trên ghế salon chờ ăn cơm trưa, nghe được lời của Yến Mạn Gia, cậu quay đầu lại, hỏi một câu.

"Cô muốn mua quà sinh nhật cho Hàm Hàm, mấy năm trước cô mua nó đều không thích, bất quá vẫn là phải hảo hảo chọn."

Yến Mạn Gia nói đến Chân Hàm cũng có chút khí nhược, mẫu tử của hai người có chút trái ngược, nhưng không thể nghi ngờ bà coi Chân Hàm như con trai, như bảo bối, chỉ là bản thân bà vẫn chưa trưởng thành, ngược lại Chân Hàm trưởng thành sớm để cho bà nhọc lòng nhiều hơn.

"Em họ lúc nào sinh nhật?"

Mạnh Đình hỏi mới tựa như nhớ tới chuyện quan trọng hơn, "Cô biết Yến Tuy lúc nào sinh nhật không?"

"Yến Tuy sinh nhật dễ nhớ, ngày 11 tháng 11," Sinh nhật anh, đám bạn của anh đều coi như party độc thân mở ra, những năm trước cũng không có vấn đề gì, năm nay chỉ sợ không được, hẳn là phải đổi thành party ngược độc thân.

Mạnh Đình gật gật đầu, thời gian còn lại chưa tới 2 tháng, cậu suy nghĩ một chút, lại tiếp tục gật đầu, "Cháu đi với cô, bất quá chúng ta phải gọi điện thoại cho Yến Tuy."

"Được," Yến Mạn Gia nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của Mạnh Đình, nhịn cười không được cười cười.

Mạnh Đình đầu tiên nhìn sẽ khiến người cảm thấy ngốc, nhưng càng sống chung sẽ phát hiện tính tình cậu đơn giản tới làm cho người cảm thấy trân quý. Sống chung với cậu rất thoải mái, thời gian bà sống chung

không dài lắm còn cảm thấy như vậy, Yến Tuy có thể cảm thụ chỉ có càng nhiều hơn, cũng khó trách anh cưng chiều Mạnh Đình như vậy.

Yến Tuy cũng không ngăn cảm bọn họ ra ngoài, bất quá phải mang theo người bác Tiêu phái cho bọn họ mới được, Mạnh Đình và Yến Mạn Gia cũng không cảm thấy không ổn, đã ăn cơm trưa, bọn họ lại nghỉ ngơi một lát, sau đó an vị đi tới trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại ngày chủ nhật, bất kể người chỗ nào cũng rất nhiều, bất quá Yến Mạn Gia mang theo Mạnh Đình trực tiếp chui vào mấy cửa hàng xa xỉ phẩm, những nơi đó người ít hơn chút.

Yến Mạn Gia mặc dù ở nước ngoài, nhưng mỗi một thời gian ngắn sẽ gửi rất nhiều quà về, có thể tặng cho Chân Hàm bà đều tặng, trước mắt mới thật sự sốt ruột, cái bình thường nhìn không vừa mắt, nhìn vừa mắt, bà hình như từng tặng cho Chân Hàm cái tương tự rồi.

"Vậy không bằng cô tự mình làm cho Chân Hàm cái gì đó đi." Mạnh Đình ở một bên đề nghị, liền cũng nghĩ hai tháng sau cậu nên tặng cái gì cho Yến Tuy làm quà sinh nhật, "Ngài tự mình làm, luôn sẽ đặc biệt, em họ sẽ thích."

Mặc dù y ngoài miệng ghét bỏ, nhưng nhất định sẽ thích, cảm giác của Mạnh Đình rất trực tiếp, cậu biết Chân Hàm là quan tâm Yến Mạn Gia, đương nhiên y cũng là thật sự ghét bỏ, nhưng là chỉ có thể một mình y ghét bỏ, người khác nói một câu không tốt, y đoán chừng sẽ muốn đánh nhau với người nọ.

"Cô làm cái gì được?" Yến Mạn Gia nói mong đợi mà nhìn Mạnh Đình, hận không thể kéo Mạnh Đình tới hôn một cái, bất quá Mạnh Đình nói với bà nhiều lần như vậy, bà rốt cuộc nhớ kỹ, cậu không để cho ai ngoài Yến Tuy hôn.

Mạnh Đình cũng chưa xứng với phần mong đợi này đâu, cậu lắc lắc đầu với bà, "Cháu không biết, cái này phải tự ngài suy nghĩ……"

"Cô miễn cưỡng có thể ra tay cũng chỉ có tranh sơn dầu thôi," Nhưng họa bút đã từng còn coi như có linh khí, hiện tại cũng không biết như thế nào. Yến Mạn Gia nói nhẹ nhàng, sau đó trên mặt lại tiếp tục giương lên nụ cười, bà đã nghĩ được món quà đặc biệt có thể tặng cho Chân Hàm rồi.

"Đình Đình bảo bối, cảm ơn cháu."

Mạnh Đình nghe vậy khẽ gật đầu một cái, cậu đối với cách gọi này của Yến Mạn Gia vẫn như cũ không thích ứng, nhưng Yến Mạn Gia cũng không phải là tùy tiện liền có thể bỏ được thói quen, cậu nói rồi căn bản chẳng khác nào chưa nói.

Yến Mạn Gia và Mạnh Đình ra khỏi trung tâm thương mại lại mua ít thuốc màu và vải vẽ tranh sơn dầu, bà mang theo Mạnh Đình ở một nhà hàng đồ ngọt ăn cái gì đó, người theo bọn họ tới trước tiên cầm đồ đã mua mang lên xe.

Thật vừa đúng lúc, bọn họ ngồi xuống không lâu, Hà Uyển cũng từ cửa đi vào, bất quá bà ta cũng không nhìn thấy Yến Mạn Gia và Mạnh Đình, bà ta đi tới một vị trí ngồi, không bao lâu, lại một nữ nhân đi vào, tuổi nhìn lớn hơn Hà Uyển rất nhiều, không hề giống là khuê mật của bà ta.

"Bà ta là ai?" Yến Mạn Gia nói thầm một câu, mới quay đầu lại mạnh mẽ hút một ngụm nước trái cây.

"Bà ta tên là Lý Nhất Phỉ, vợ bé của Mạnh…… ông nội." Mạnh Đình nói với Yến Mạn Gia, hai người phụ nữ này tụ ở chung một chỗ tuyệt đối không yên lòng, điểm này ngay cả Mạnh Đình không hiểu suy nghĩ lòng người đều có thể nhìn được ra.

Yến Mạn Gia ở Hải thành đương nhiên cũng biết chuyện hơn mười ngày trước, Mạnh Tiêu và Tô Tư Vũ muốn hại Mạnh Đình, sau đó bị Yến Tuy trả thù.

Yến Mạn Gia con ngươi xoay xoay, bà phất phất tay với Mạnh Đình, Mạnh Đình một lúc lâu mới chần chờ gật gật đầu, cậu đi theo Yến Mạn Gia trước tiên tới phòng bếp phía sau nhà hàng điểm tâm ngọt, Yến Mạn Gia gọi điện thoại, bảo tiêu Tiểu Trần mới đem đồ lên xe lại xách ít đồ đến tìm Yến Mạn Gia.

Bà cư nhiên đổi nữ trang cho Mạnh Đình, váy màu trắng gạo mặc vào trên người Mạnh Đình lại không có nửa điểm cảm giác không hòa hợp.

"Bảo bối, gương mặt này của cháu là kiệt tác của thượng đế a," Yến Mạn Gia mấy năm nay không dưỡng ra được cái gì khác, ánh mắt thẩm mỹ lại được dưỡng tới cực cao, khuôn mặt Mạnh Đình tính dẻo cực mạnh, nếu như không phải cậu có ưu điểm của mình, kỳ thực trong giới thời trang cũng có thể mở rộng chào đón.

Bất quá tính cách Mạnh Đình cũng không quá thích hợp nơi như vậy, đừng nói Yến Tuy, ngay cả bà cũng không nỡ, Mạnh Đình có thể tìm được chuyện mình thích làm, đã rất tốt rồi.

Mạnh Đình không xỏ giày cao gót, liền đi giày cứng màu trắng của chính cậu, không có chút nào cảm giác không hài hoà.

Cậu khuôn mặt cứng ngắc từ phòng bếp phía sau đi ra, sau đó đi ngang qua Hà Uyển, ngồi ở vị trí phía trước lệch với bà ta, tiện tay cầm cuốn tạp chí, sau đó dựa theo Yến Mạn Gia nói, tùy ý nghe một chút Hà Uyển và Lý Nhất Phỉ đang nói cái gì.

Hai người kia trang phục tùy ý, chọn ở trong cửa hàng đồ ngọt người đến người đi này, vốn chính là vì không để người chú ý, giọng nói tự nhiên cũng hơi nhỏ, Mạnh Đình lực tai coi như không tệ, nhưng nghe một chút, thần sắc của cậu liền cũng khó coi 2 phần.

"Về Mạnh Đình, tư liệu trên tay bà tôi đều cần, để trả công tôi có thể để anh tôi hàn huyên với bà một chút."

Hà Uyển uống một ngụm cà phê, sau đó giống như lơ đãng mà nói như vậy.

"Cậu ta bất quá là một đứa con riêng chi thứ hai của bà mà thôi, bà cũng không có cái gì luyến tiếc, Yến gia tôi bây giờ không làm chủ được, nhưng tôi và anh tôi quan hệ vẫn rất tốt đấy."

Cho dù cha bà không thích Hà Trinh đi nữa, Hà gia bây giờ cũng chỉ có một đứa con trai Hà Trinh, không truyền cho hắn, chẳng lẽ còn tặng cho người ngoài sao? Ai bảo ông thích Hà Việt đã chết nhất chứ.

Mạnh Đình đối với Lý Nhất Phỉ mà nói tự nhiên không có luyến tiếc gì, nhưng Hà Uyển chẳng hề biết, bà ta giả bộ giống như xoắn xuýt một lát, mới đáp lại Hà Uyển, "Có thể, nhưng tôi còn có một yêu cầu."

Bà ta nói lại nhẹ nhàng cười cười, "Đối với ngài mà nói, bất quá dễ như ăn cháo thôi."

Hà Uyển suy nghĩ một chút, "Bà nói."

"Mạnh gia và Yến gia quan hệ thông gia một lần, cái gì cũng không thể không quá tốt cho Yến gia, Thấm nhi nhà tôi tuổi vừa vặn, có thể sinh cho Yến gia nhất nhi bán nữ (*) cũng tốt, về phần danh phận có thì có, không có thì thôi."

((*) Dưới gối không có nhất nhi bán nữ: chỉ những người không có con cái để nối dòng, ngay cả con gái còn không có thì tính gì đến con trai. Có lẽ ý của Lý Nhất Phỉ là muốn để Thấm nhi sinh con cho Yến Tuy để Yến gia có người nối dõi)

"Dễ như ăn cháo, bà coi trọng tôi……"

Thanh âm Hà Uyển lạnh hơn chút, nhưng ngữ điệu bà dần dần chậm lại liền cũng nói rõ bà tâm động, Mạnh Đình dù được Yến Tuy thích đi nữa, nhưng cậu ta không thể sinh con, Yến Tuy vì truyền thừa của Yến gia, cuối cùng vẫn phải có con, thay vì Yến Tuy tự mình tìm người mang thai hộ, còn thật sự không bằng dùng người bà ta tìm.

"Cái này không vội, nếu như có cơ hội thích hợp, ngài đừng quên Thấm nhi nhà tôi là được."

Lý Nhất Phỉ nói lại tiếp tục nhấp ngụm cà phê, bà ta cực sở trường quan sát lòng người, ý động của Hà Uyển bà ta đương nhiên nhìn ở trong mắt, những người khác phần lớn cảm thấy Hà Uyển đối với Yến Tuy đối với Yến gia không có lực ảnh hưởng gì, nhưng bà ta cảm thấy không phải vậy, phụ nữ hiểu phụ nữ, bà ta cảm thấy trên tay Hà Uyển khẳng định còn có át chủ bài.

Hà Uyển không đáp lại, bà ta nhìn điện thoại di động một cái, "Tôi còn có hẹn, đi trước."

Lý Nhất Phỉ đứng lên, "Đi thong thả."

Hà Uyển rời đi, Lý Nhất Phỉ lại tiếp tục ngồi khoảng 10ph, sau đó bà ta mới đứng dậy, lúc đi tới cuối đường, bà ta đột nhiên quay đầu lại, liền cũng nhìn thấy Mạnh Đình nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa

sổ, thần sắc bà ta chấn động mạnh một cái.

"Châu Châu…… Châu, không phải, Châu Châu sao có thể còn trẻ như vậy……"

(Móa nhắc đến Châu Châu ta lại nhớ Châu meo quá T_T)

Bà ta theo bản năng đi tới hai bước, bên kia Yến Mạn Gia nhìn ra có chút không đúng, lập tức đứng dậy nhào đầu về phía trước, bà ta mạnh mẽ ôm Mạnh Đình một cái, "Bảo bối, nhớ chết cô rồi."

"Cô……" Mạnh Đình theo bản năng chính là đẩy cái ôm của Yến Mạn Gia ra, nhưng Yến Mạn Gia lập tức lại ở bên tai Mạnh Đình nói nhỏ, ánh mắt cậu quét qua, liền cũng nhìn thấy Lý Nhất Phỉ hơi trố mắt, nhưng ngay sau đó bà ta liền thu lại ánh mắt, xoay người từ cửa hàng đồ ngọt rời đi.

Bà ta đi rồi Yến Mạn Gia mới buông Mạnh Đình ra, bà ngồi vào đối diện Mạnh Đình, chờ cậu nói với bà, nhưng Mạnh Đình lắc lắc đầu.

"Chúng ta về nhà nói."

Sắc mặt Mạnh Đình không được tốt, suy nghĩ cũng có chút phiêu, thiếu chút nữa liền quên chuyện mình mặc váy rồi, cậu đứng lên, ngẩn người mới tựa như nhớ tới, nhưng ngay sau đó cửa cửa hàng đồ ngọt mở ra, lại là Yến Tuy xuất hiện ở cửa.

Mạnh Đình thời gian dài như vậy đều không cảm thấy xấu hổ gì, đột nhiên liền đỏ mặt, thần sắc còn có chút lúng ta lúng túng.

62. Chương 62

Ánh mắt Mạnh Đình dần dần thấp xuống, cậu do dự có nên quay lưng hay không, nhưng Yến Tuy rõ ràng nhìn thấy cậu, hiện tại quay lưng đi qua, giống như đã chậm.

Vừa nãy cậu từ phòng bếp phía sau đi tới, cũng có người nhìn sang, nhưng sau khi cảm thấy cậu rất đẹp, thì chỉ cảm giác rất lãnh, không dễ tiếp xúc, càng không dễ đến gần. Nhưng trước mắt cậu đỏ mặt, nửa điểm cao lãnh không lưu lại, bộ dáng xấu hổ lại luống cuống, quả thực có thể manh hóa trái tim con người sắt đá.

Trong lúc nhất thời trong cửa hàng đồ ngọt ánh mắt mọi người đều liên tiếp tụ tới đây.

"Thật xinh đẹp a……"

Đây là ý nghĩ của nam nhân, bất quá ngoại trừ những người cùng đi với bạn trai thốt ra, các chàng trai khác đều rất thức thời không mở miệng.

"Đáng yêu……" Đây là ý nghĩ đầu tiên của Yến Mạn Gia, bà hiện tại vạn phần hối hận lúc trước ôm Mạnh Đình, không thể nặn mặt cậu một cái. Đương nhiên trong tất cả ánh mắt nhìn sang đều sẽ không thiếu loại khinh thường hoặc ghen tỵ, thế gian vạn tượng, không thể quơ đũa cả nắm.

Nhưng hẳn bị chấn động nhất vẫn là Yến Tuy, Mạnh Đình gọi điện thoại tới cho anh, anh đương nhiên biết cậu và Yến Mạn Gia đi ra ngoài dạo phố, buổi chiều dù anh luôn xử lý công việc, chính là vẫn chia ra chút thời gian, sớm một chút tan việc, sau đó chạy tới đón cậu cùng nhau về nhà.

Từ chỗ bảo tiêu biết Mạnh Đình và Yến Mạn Gia ở trong cửa hàng đồ ngọt này, anh tự nhiên là trước tiên chạy tới, nhưng anh thế nào cũng sẽ không nghĩ đến Mạnh Đình là một bộ hóa trang như vậy.

Ở trong mắt Yến Tuy, Mạnh Đình cũng không vì vậy mà nữ tính hóa, cậu càng giống như yêu tinh bước ra từ bên trong bức họa cổ xưa, trong con ngươi khẽ phóng đại của Yến Tuy lộ ra chính là kinh diễm.

Cước bộ của anh thoáng dừng lại, nhưng vẫn là từng bước đi về phía Mạnh Đình.

Mâu quang Mạnh Đình chợt lại giơ lên, cậu mấp máy môi, cố giả bộ trấn định, "Yến Tuy, anh làm sao tới rồi."

Nếu như cậu không mặc váy, trong lời của cậu tuyệt đối sẽ không nhiều ra hai chữ "làm sao", nhưng bây giờ, cậu thật sự không quá muốn bị Yến Tuy nhìn thấy cái bộ dáng này của cậu, quá kỳ quái.

Khóe miệng Yến Tuy khẽ câu lên, lại đến gần nửa bước, "Anh tới đón em cùng nhau về nhà."

"Nha," Mạnh Đình đáp lời, nhưng áng mây đỏ trên mặt cậu vẫn như cũ không thể tiêu đi, tay cậu giật giật, rất muốn trực tiếp che kín mắt Yến Tuy, cậu nghiêng người đi, "Em đi thay quần áo."

"Anh bồi em." Yến Tuy nói lại trực tiếp ôm lên eo cậu, mang theo Mạnh Đình đi ra hai bước, anh mới quay đầu lại nhìn về phía Yến Mạn Gia, "Cô chờ chút."

Yến Mạn Gia rất là thông cảm mà giơ tay, "Đi đi, đi đi, cô sẽ từ từ uống."

Lời này ở Mạnh Đình nghe tới hoàn toàn không thành vấn đề, cậu vẫn là nghiêng đầu nhìn Yến Tuy, trong ánh mắt mang theo chút chần chờ, kỳ thực cậu cảm thấy cậu thay quần áo, không cần Yến Tuy bồi cũng được, nhưng Yến Tuy hình như không cảm thấy như vậy.

Bọn họ đi tới sau nhà bếp cửa hàng đồ ngọt, Mạnh Đình giật giật thân thể, nhưng vẫn không thể từ trong ngực Yến Tuy ra ngoài.

"Anh còn ôm em, em không cởi quần áo được." Mạnh Đình ngước mắt nghiêm túc nói với Yến Tuy, "Chờ em thay xong, chúng ta về nhà lại tiếp tục ôm……"

Yến Tuy không có gật đầu cũng không có lắc đầu, nhưng tay anh ôm Mạnh Đình lại kéo thật chặt, đầu anh thoáng cúi xuống chút, ánh mắt hai người chống lại, Yến Tuy nhẹ giọng hỏi, "Anh muốn hôn em, có thể không?"

Mạnh Đình theo bản năng chính là gật đầu, nhưng còn chưa thể nghĩ nhiều hơn hoặc là nói thêm cái gì khác, cậu đã bị hôn lên.

Tay Yến Tuy trượt tới gáy Mạnh Đình, nụ hôn ôn nhu dần trở nên nồng đậm, anh quấn lấy đầu lưỡi Mạnh Đình, càng hôn càng sâu, tay Mạnh Đình không biết từ lúc nào liền cũng vòng lên eo Yến Tuy, mắt vốn mở thật lớn cũng híp lại, trong tầm mắt nhỏ hẹp kia, cậu chỉ cần xác định là Yến Tuy đang hôn cậu là được rồi.

Vừa hôn kết thúc, Mạnh Đình vốn chỉ má ửng đỏ, giờ thì ở cổ và những nơi khác lộ ra đều nổi lên phấn hồng, cậu tựa vào Yến Tuy, nhẹ nhàng mà thở hổn hển, cảm xúc trong mắt rất mê mang.

Bọn họ tiến vào thay quần áo, vì cái gì lại hôn chứ. Nha, đúng, bọn họ là tới thay quần áo.

"Em, em còn chưa thay quần áo……" Mạnh Đình cuối cùng cũng nghĩ tới.

"Đây là váy cô tự mua cho mình, em không phải cố ý mặc…… Không, em là cố ý, nhưng là có nguyên nhân……"

Cậu mới không có ham mê mặc nữ trang, Mạnh Đình nói mắt dần dần trợn tròn, bộ dáng gấp gáp giải thích, lại thoáng cái nói không rõ ràng, ở trong mắt Yến Tuy vẫn như cũ cực kỳ đáng yêu.

Yến Tuy tiếp tục ôm lấy người, nhẹ giọng an ủi, "Không vội, chúng ta từ từ nói."

"Không, em vẫn là thay xong quần áo lại tiếp tục nói với anh," Mạnh Đình nói liền đưa tay tìm khóa kéo trên váy, nhưng cậu tìm một vòng, cũng không tìm được, cậu lại gấp gáp thay quần áo, cũng chỉ có thể cầu trợ Yến Tuy, "Yến Tuy, anh nhìn thấy khóa kéo của váy ở đâu không?"

Yến Tuy biết Mạnh Đình thật sự xấu hổ lại biệt nữu, anh mặc dù cảm thấy Mạnh Đình như vậy cực kỳ khả ái, nhưng vẫn là không nỡ Mạnh Đình quá sốt ruột.

Anh lui về phía sau một bước tìm giúp Mạnh Đình, cuối cùng Yến Tuy giơ tay Mạnh Đình lên, hóa ra khóa kéo váy này ở cạnh eo, khó trách Mạnh Đình phía sau lưng tìm một vòng cũng không tìm được.

"Anh giúp em," Yến Tuy nói liền động thủ hỗ trợ Mạnh Đình, Mạnh Đình khẽ gật đầu một cái, phối hợp với Yến Tuy, một lần nữa thay sang quần áo vận động của cậu, Mạnh Đình cả người thở ra một hơi.

Cậu quay người lại, hai tay bưng kín mắt Yến Tuy, “Anh quên bộ dạng em mặc váy đi, quá kỳ quái, anh nhất định phải quên đi.”

Mạnh Đình nói xong giống như phần thưởng mà hôn hôn môi Yến Tuy, “Ngoan, quên đi, quên đi.”

Khóe miệng Yến Tuy câu lên, duỗi tay ra lại ôm lấy người, “Đình Đình không cần để ý, em bộ dáng nào anh cũng thích.”

Trước khi thích Mạnh Đình, anh cũng không nghĩ người mình thích là nam hay nữ, bởi vì Mạnh Đình là nam, người anh thích liền cũng là nam, nhưng là giới hạn Mạnh Đình, những người khác, vô luận nam nữ đều không thể tiếp tục lọt vào ánh mắt anh.

Yến Tuy nghĩ tới lại thêm một câu, “Là em, anh mới thích.”

Mạnh Đình nghe vậy tay mới chậm rãi buông mắt Yến Tuy ra, cậu đón lấy ánh mắt Yến Tuy một lần nữa nhìn sang, tia biệt nữu trong thần sắc kia rốt cục tản đi, “Yến Tuy, em cũng vậy, em thích anh, chỉ thích anh.”

“Em sẽ không tặng anh cho bất kỳ người nào,” Mạnh Đình đối với dục vọng chiếm hữu của mình cũng không tránh né, cậu xác định chính mình muốn chiếm Yến Tuy nhiều hơn, liền sẽ nói với Yến Tuy, hơn nữa liền làm theo ý nghĩ mà làm.

“Đây là đương nhiên,” Yến Tuy lại giơ tay lên nhu nhu tóc Mạnh Đình.

Mạnh Đình ngoan ngoãn đứng cho Yến Tuy nhu, chờ anh nhu đủ rồi, cậu mới được Yến Tuy dắt ra phòng thay quần áo.

Bọn họ ở trong phòng thay quần áo tốn khoảng 20 phút, Yến Mạn Gia thấy bọn anh họ đi tới, nhìn nhìn điện thoại di động, nụ cười trên mặt nhiều hơn chút ái muội, “Xí…… Liền sẽ kích thích lão nhân gia ta.”

Mạnh Đình nghe vậy nhìn Yến Mạn Gia, ngay thẳng nói, “Ngài xem như không tính là quá già, còn có Yến Tuy rất tốt với cháu, anh ấy là đi giúp cháu thay quần áo.”

Cái này làm sao lại kích thích Yến Mạn Gia chứ, Mạnh Đình có chút nghĩ không thông.

Yến Mạn Gia chống lại ánh mắt chân thành của Mạnh Đình, bà bị đâm liên tục hai đao, cư nhiên tìm không được lời có thể phản bác.

“Chúng ta gọi đều đóng gói rồi, trước tiên về nhà đi.”

Hà Uyển và Lý Nhất Phỉ tụ cùng một chỗ, đoán chừng lại đang nghĩ chiêu xấu gì đó, bọn họ vừa vặn biết rồi, càng phải hảo hảo mưu tính một phen. Yến Mạn Gia trước kia cũng hận Hà Uyển, hiện tại không chỉ hận, còn ghê tởm, bà đối với Tiêu Tư cũng là như thế.

Yến Tuy nhìn thần sắc Yến Mạn Gia, lại nghĩ tới trang phục của Mạnh Đình lúc trước, anh tự nhiên biết hai người bọn họ không phải rảnh rỗi tới nhàm chán mới làm như vậy.

"Chúng ta về nhà," Yến Tuy nói lại nhẹ nhàng cầm tay Mạnh Đình.

Anh đứng dậy tính tiền cho bọn họ, sau đó cầm món điểm tâm ngọt đã đóng gói xong, Yến Mạn Gia trước một bước ra khỏi cửa hàng đồ ngọt, Mạnh Đình lại bé ngoan đứng bên cạnh anh chờ, cậu nhìn Yến Tuy một tay cầm quá nhiều, cậu liền đưa tay qua cầm một tay khác của Yến Tuy.

"Em mở cửa cho anh."

"Được," Yến Tuy trả lời, ánh mắt ôn nhu tới có thể ngấy chết người.

Xung quanh một đám ánh mắt hâm mộ ghen tỵ, nhưng bọn họ nghĩ như thế nào, đối với Yến Tuy và Mạnh Đình cũng không ảnh hưởng, bọn họ giờ phút này trong mắt cũng chỉ có thể nhìn tới được đối phương.

Yến Mạn Gia ngồi xe mà bà và Yến Tuy lúc đến trở về, Mạnh Đình và Yến Tuy ngồi xe Triệu Binh lái.

Mạnh Đình lúc trước bị đối thoại của Hà Uyển và Lý Nhất Phỉ mất khẩu vị, lúc này Yến Tuy ở đây, khẩu vị của cậu lại khôi phục trở lại, cậu tự mình ăn bánh ngọt nhỏ, còn đút cho Yến Tuy, thời gian thổi một cái liền trôi qua, hai hộp điểm tâm ăn xong, bọn họ liền về tới cửa nhà.

"Chúng ta trước tiên tới thư phòng một chuyến, sau đó tiếp tục xuống ăn cơm," Yến Tuy đã từ chỗ Mạnh Đình biết, cậu và Yến Mạn Gia là gặp được Hà Uyển và Lý Nhất Phỉ. Anh nói với cô Vương xong, liền tiếp tục dắt Mạnh Đình đi lên lầu, Yến Mạn Gia cũng tự giác đuổi kịp.

Bọn họ ngồi xuống bên ghế sa lon trong thư phòng, Mạnh Đình cẩn thận suy nghĩ một chút, liền thuật lại một lần đối thoại cậu nghe được với Yến Tuy và Yến Mạn Gia.

So với Hà Uyển và cùng Lý Nhất Phỉ muốn nhằm vào cậu, Mạnh Đình càng để ý chuyện bọn họ muốn để cho Mạnh Thấm sinh con cho Yến Tuy. Cậu nói xong nghiêng đầu nhìn về phía Yến Tuy, "Anh nhất định phải sinh con sao?"

"Em không có cách nào sinh cho anh, nhưng em cũng không muốn người khác sinh cho anh."

Bất kể là Mạnh Thấm hay là phụ nữ không quen biết khác, Mạnh Đình cũng không muốn bọn họ sinh con cho Yến Tuy, lời này nói ra, cậu liền cũng cảm thấy mình ích kỷ, nhưng cái này cũng chính là ý nghĩ chân

chính trong lòng cậu, cậu không muốn giấu diếm Yến Tuy.

"Anh nói rồi, giữa chúng ta sẽ không có người thứ 3 ngoài anh và em, liền cũng bao gồm con."

Lời này Yến Tuy nói rất sớm, khi đó còn không phải bởi vì yêu Mạnh Đình tới trình độ dung nạp không được người thứ 3, mà là…… Anh từ rất sớm trước đó đã xác định anh đời này sẽ không có con của mình.

Về phần truyền thừa của Yến gia, Yến thị nhiều người như vậy, anh sẽ tại thời điểm thích hợp lựa chọn ra một để bồi dưỡng, nhưng trước mắt còn rất sớm.

Mạnh Đình cực kỳ chuyên chú nhìn Yến Tuy, lập tức liền cùng nhau quên đi Yến Mạn Gia ở thư phòng, cậu phản ứng lời của Yến Tuy, liền thuận theo ý nguyện bản thân mà nhào tới, Yến Tuy tiếp được người, lại cũng ngã ở trên ghế salon, sau đó bị Mạnh Đình mãnh liệt hôn một hồi.

Yến Mạn Gia cạn lời lại hâm mộ mà dời đi ánh mắt, nhưng chính là bà đổi tới góc độ của Mạnh Đình, cũng sẽ bị lời của Yến Tuy cảm động.

Xúc động trong lòng Mạnh Đình dần dần an định lại, cậu mới nhớ lại lúc này không phải chỉ có cậu và Yến Tuy ở thư phòng, còn có một Yến Mạn Gia, còn là trưởng bối của bọn họ, nhưng chính là bởi vì nhớ tới, cậu mới càng thêm ngượng ngùng từ trong ngực Yến Tuy ra ngoài, cậu rụt đầu lại, nhẹ nhàng níu lấy thịt trên eo Yến Tuy.

Yến Tuy căng da mặt, mới không lộ ra thần sắc quá mức quái dị, anh nhìn về phía Yến Mạn Gia, bất đắc dĩ cười cười, Yến Mạn Gia thông cảm gật đầu, cũng không tiếp tục nói gì nữa, bà đứng dậy từ thư phòng rời đi.

Cửa thư phòng mở ra, lại lần nữa đóng lại, một lúc lâu Mạnh Đình mới từ trong ngực Yến Tuy ngẩng đầu, cậu chân mày khẽ nhíu lại, "Em không cẩn thận quên mất cô……"

Yến Tuy ôm Mạnh Đình sắp sửa tiếp tục ngồi thẳng trở lại, anh hôn hôn má Mạnh Đình, "Không sao, cô không có để ý."

"Ừm," Mạnh Đình đáp lời, thoáng ngừng lại, lại tiếp tục đẩy ngã Yến Tuy, cậu dựa vào ngực Yến Tuy, hai tay gắt gao quấn lấy người, "Yến Tuy, chúng ta yêu nhau thật tốt, đúng không?"

"Đúng," Yến Tuy trả lời, tay xoa gò má Mạnh Đình, bị cậu nhẹ nhàng cọ cọ, ngực anh được Mạnh Đình dựa vào liền cũng nhuyễn thành một mảnh. Anh không tiếp tục định ôm người ngồi dậy nữa, cứ như vậy để cho Mạnh Đình quấn, anh tiếp tục mở miệng nói chuyện.

"Lời của bọn họ, em không cần để ý, sai lầm như vậy, sẽ không tái diễn trên người chúng ta."

Hà Uyển đây là muốn cố ý tính kế lần nữa, nhưng có tấm gương trước đó của Yến Vũ và Hà Việt rồi, Yến Tuy như thế nào không có đề phòng.

"Ừm," Mạnh Đình nhẹ nhàng trả lời, thân thể cậu lại dịch dịch lên, dịch tới vị trí cậu có thể hôn tới cằm Yến Tuy, cậu liền ngừng lại, môi ở chỗ cằm Yến Tuy cọ cọ, mặt mày hơi cong, liền cứ như vậy nhìn người, vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp.

Yến Tuy đầy đầu suy nghĩ, đột nhiên liền ngừng một cái, hầu kết anh không nhịn được lăn lăn, anh nói nhỏ, "Đi lên chút nữa."

Mạnh Đình nghe vậy chớp chớp mắt, sau đó ngoan ngoãn đi lên cọ, đại khái tới môi cậu có thể gặp được môi Yến Tuy, cậu liền tự giác ngừng lại.

Ánh mắt cậu cẩn thận mà nhìn môi Yến Tuy, màu sắc có chút nhạt, nhiệt độ cũng không tính là quá cao, khẽ mở ra chút khe hở, cậu còn nhìn thấy một chút hàm răng trắng của anh.

Mạnh Đình hơi gần sát, môi cậu liền hôn lên môi Yến Tuy, tìm chút khe hở này mà vào, cậu bắt đầu nghiêm túc hôn người.

Đầu lưỡi cậu ở trong khoang miệng Yến Tuy liếm liếm cọ cọ, một lát truy đuổi một chút, lại một lát lười biếng mà du đãng, nhưng Yến Tuy giống như bị hôn tới cả người nóng lên, khó có thể tự kiềm chế, trong tầm mắt anh là thần sắc Mạnh Đình chuyên chú lại động tình, mặc dù không có nghe được, cũng không đi cảm thụ một chút, nhưng anh biết tần số nhịp tim của Mạnh Đình có lẽ giống anh.

Đầu lưỡi Mạnh Đình từ trong miệng Yến Tuy lui ra ngoài, má thì vẫn tiếp tục dán Yến Tuy, cậu thử đi tìm lại hô hấp và tinh thần của mình, nhưng mới phục hồi tinh thần lại, quần áo của cậu đã bị lột tới không sai biệt lắm.

Mà cậu cũng từ áp trên người Yến Tuy, biến thành nằm ngã xuống trên ghế salon, mắt cậu chớp lại chớp, lúc này mới phát giác mình như đi vào cõi thần tiên một lúc lâu.

Cậu lấy chân cọ cọ đùi Yến Tuy, "Chúng ta nhanh một chút, em còn muốn ăn sườn xào chua ngọt cô Vương nấu……"

Thức ăn này để lâu, sẽ không ăn ngon nữa, nhưng cậu cũng muốn thân mật với Yến Tuy, cho nên chỉ có thể bọn họ mau sớm xong chuyện.

"Những cái khác dễ nói, cái này có chút khó khăn," Yến Tuy nói không cho Mạnh Đình thêm cơ hội chần chờ, anh lần nữa hôn người, dùng nụ hôn của anh triệt để đuổi đi mấy con sâu tham ăn phá hư bầu không khí kia của Mạnh Đình, vừa hôn kết thúc anh mới lại trấn an nói, "Sau này anh nấu cho em."

Tối hôm qua bò bít tết Chân Hàm nấu được Mạnh Đình khen ngợi một phen, Yến Tuy dù tới hiện tại đều

không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng anh ít nhiều có chút để ý, chuyện rửa tay làm canh, đã trở thành hàng đầu trong kế hoạch của anh.

Mạnh Đình đã chẳng quan tâm mà trả lời, hai má và thân thể cậu đều hơi phiếm hồng, phản ứng thân thể cậu so với trong lòng cậu còn muốn trực bạch hơn, cậu giơ chân lên, khoát lên người Yến Tuy, lại một lát cậu mới nói nhỏ, "Yến Tuy, em muốn."

Yến Tuy nghe vậy hốc mắt vốn bởi vì nhẫn nại ửng đỏ lại đỏ hơn một chút, Mạnh Đình lúc này nói lời như vậy, quả thực là đổ thêm dầu vào lửa.

"Lặp lại lần nữa……"

"Yến Tuy, em thích cùng anh làm tình nha~," Mạnh Đình nghe vậy nói tới càng thêm trực bạch, cậu nói xong giương thân thể lên, hôn hôn vành tai Yến Tuy, nụ hôn lại tiếp tục trượt xuống.

Yến Tuy đè lại bả vai Mạnh Đình, tìm tốt tư thế, giống như Mạnh Đình suy nghĩ, để cho thân và tâm bọn họ triệt để kết hợp.

Ghế salon luôn không sánh được với giường, Mạnh Đình bị kích thích tới thường xuyên rớt xuống, nhưng lúc hai người thật sự sắp rơi xuống đất, Yến Tuy cũng có thể kịp thời kéo người lại, tâm tình Mạnh Đình theo đó lên lên xuống xuống, mắt thỉnh thoảng lại trợn tròn.

Thần tình cậu trở nên mê ly một lát bị vọt tới trong mây, một lát lại bị hiện thực muốn ngã kéo trở về hiện thế, trong lúc hoảng hoảng hốt hốt, cậu cuối cùng minh bạch cái gì gọi là cảm giác kích thích.

Vốn cậu còn nhớ tới sườn xào chua ngọt của cô Vương, hiện tại chính là hoàn hồn, cậu cũng không thể nghĩ tới nữa, cậu tựa vào Yến Tuy, còn thỉnh thoảng mà cọ một cái, hoặc là sờ Yến Tuy một cái, trong miệng làu bàu, toàn bộ vui mừng của cậu không che giấu thêm.

"Nói gì đó?" Yến Tuy cúi đầu cọ cọ tóc Mạnh Đình, loại ôn tồn sau kích động này, anh kỳ thực hưởng thụ giống như Mạnh Đình.

"Không có, chính là…… Em rất thích anh, em đều không biết nói với anh như thế nào." Mạnh Đình vừa nói vừa kéo Yến Tuy xuống, ở trên môi anh "Chụt" một cái, cảm thấy chưa đủ, cậu lại tiếp tục hôn thêm hai cái, ba cái.

"Anh biết, chỉ như vậy, anh liền có thể biết." Yến Tuy ôm người, càng không nỡ ngồi dậy.

Mạnh Đình nghĩ một lát "như vậy" là thế nào, lông mi thật dài nhẹ nhàng run rẩy, thử dò xét hỏi, "Như vậy…… là làm tình sao, nếu không chúng ta tiếp tục tới lần nữa?"

Cậu cảm thấy yêu và thích cậu đối với Yến Tuy, còn không đủ một lần tới biểu đạt, hai lần hình như cũng chưa đủ, nhưng là túng dục hại thân, một ngày quá nhiều lần không được tốt, vừa nghĩ như vậy, Mạnh Đình liền cảm thấy có chút hao tâm tổn trí.

Vẻ nhẫn nại trên mặt Yến Tuy lại tiếp tục hiện lên, anh giương cằm Mạnh Đình lên, ở trên môi cậu hung hăng hôn một chút, nhưng cũng không dám tiếp tục cùng cậu ở trên ghế salon ôn tồn tiếp nữa, đợi như thế, đảm bảo không cho phép nói với Mạnh Đình, nên tiếp tục tới một lần nữa.

"Trước tiên ăn cơm, buổi tối tiếp tục nói."

Mạnh Đình hơi hơi chần chờ mới gật gật đầu, bộ dáng nhìn vẫn thật là "Ý do vị tẫn".

Yến Tuy nhìn chân mày khơi một cái, anh tự mình liền sửa miệng, "Buổi tối tiếp tục tới." Mà không phải buổi tối tiếp tục nói.

"Hai lần cũng không đủ biểu đạt thích của em, nhưng chúng ta có một đời, tất cả thêm vào hẳn là đủ rồi……"

Mạnh Đình cuối cùng nghĩ minh bạch, cậu đồng thời nói, lại ôm lấy cổ Yến Tuy, lời của cậu mềm mại lại tiếp tục lần nữa nhấc lên, người bên người cậu trong lòng lăn tăn gợn sóng.

Yến Tuy ôm lại Mạnh Đình hồi lâu, anh mới trả lời Mạnh Đình, "Nếu như lúc đó cảm thấy chưa đủ, chúng ta tiếp tục hẹn kiếp sau."

Thích một người thích tới ước định kiếp sau, Yến Tuy chưa từng nghĩ tới có thể phát sinh trên người mình, nhưng những lời này bây giờ, rất tự nhiên liền đi ra.

"Được," Mạnh Đình trả lời, cậu lúc này mới buông Yến Tuy ra chút, sau đó để cho Yến Tuy mặc quần áo cho cậu.

Hai người lại trước tiên về phòng tắm trong phòng ngủ thanh lý một chút, sau đó mới xuống lầu.

Yến Mạn Gia đã đợi không được bọn họ, bà cầm cái đĩa đựng đồ ăn, tới trên ghế salon vừa xem TV, vừa ăn, Yến Tuy và Mạnh Đình xuống lầu, bà quét một cái, liền vẫn tiếp tục ngồi trên ghế salon ăn.

Mặc dù chậm một chút, nhưng mùi vị của sườn xào chua ngọt vẫn như cũ rất ngon, Mạnh Đình vận động một trận, lúc điểm tâm ngọt lúc trước ăn đều tiêu hóa, bây giờ khẩu vị liền càng tốt, cậu lại ăn ba chén rưỡi cơm mới dừng lại, đi tản bộ một vòng với Yến Tuy trở lại, cậu vẫn là ôm bụng bán tê liệt ở trên một ghế salon khác bên cạnh Yến Mạn Gia.

Yến Mạn Gia nhìn sang, Mạnh Đình còn giải thích với bà một câu, "Cháu không phải ăn quá no, cháu là chân mỏi……"

Biểu tình Yến Mạn Gia có chút muốn nứt ra, Mạnh Đình là cảm thấy "Chân mỏi" của cậu không bao hàm ý tứ gì khác, bà liền nghe không hiểu sao!

Nhưng đối với biểu tình chân thành tha thiết của Mạnh Đình, Yến Mạn Gia chỉ có thể đem rống giận gầm thét nén trong lòng bà.

"Mao Cầu tới đây, cho ta ôm ôm!"

"Meow," Mao Cầu nghe được tên của nó, đáp một tiếng, nhưng lại không tới bên Yến Mạn Gia, nó đi vòng quanh ghế salon một vòng, cuối cùng leo tới trên người Đại Hoàng nghỉ ngơi, Đại Hoàng mắt mở ra một chút khe hở, nhìn là Mao Cầu, liền lại nhắm lại.

Yến Mạn Gia lần nữa ngước lên trần nhà khinh bỉ một cái, bà bị Mạnh Đình đút lương cẩu, lại bị Mao Cầu và Đại Hoàng nhét thêm.

"Hừ," Yến Mạn Gia hừ một tiếng, bà đứng lên, cũng đi bận rộn chuyện của bản thân bà.

Bà sau khi trở về cho người thu dọn cho bà ở lầu một một phòng vẽ tranh, có một cửa sổ lớn hướng về phía vườn hoa hậu viện bọn Mạnh Đình làm ra kia, cảnh sắc cực tốt, bà hiện tại liền tới trong này bận rộn.

Yến Tuy nhận xong một cú điện thoại từ bên ngoài đi tới, Mạnh Đình quét thấy anh, lập tức dịch ra vị trí, Yến Tuy ngồi xuống, chân cậu lại vắt trên đùi anh, "Mỏi……"

Yến Tuy không có đáp lại, nhưng tay anh đã tự giác massage cho Mạnh Đình, Chân Hàm và Cố Lãng lúc tiến vào, liền cũng nhìn thấy bộ dáng "Hai mươi tư hiếu" này của Yến Tuy, hai người cũng nhịn không được nữa đảo cặp mắt trắng dã.

"Cô Vương, làm cho chúng cháu chút đồ ăn, bọn cháu còn chưa ăn."

Bệnh viện thú cưng của Chân Hàm tới chủ nhật liền khá bận rộn, Cố Lãng đến tìm y, cũng là đợi y một lúc lâu, hai người cũng lười lái xe đi chỗ khác tìm đồ ăn, cảm giác của nhà cũ hiện tại không giống trước kia, bọn họ liền cũng vui vẻ tới đây cọ ăn uống.

Đương nhiên, bị show đầy mặt cũng đã ở trong dự liệu rồi.

Mạnh Đình nhìn thấy bọn họ liền muốn buông chân trở về, nhưng Yến Tuy không chỉ có ấn xuống, mà còn nhấc chân khác của cậu lên, lại tiếp tục massage cho cậu, như thế ánh mắt Mạnh Đình xem ti vi cũng có chút lay động.

Bất quá bên kia Chân Hàm và Cố Lãng đã bắt đầu ăn, cậu dần dần liền cũng bình tĩnh xuống, nhưng cũng không tiếp tục xem TV, mà là nhìn Yến Tuy, sau đó nhỏ giọng nói.

“Cô cho em họ kinh hỉ, chúng ta phải tạm thời giữ bí mật.”

Mạnh Đình nói ngón trỏ trên môi điểm điểm, Yến Tuy nhìn sang, cậu liền cũng ở trên môi Yến Tuy điểm điểm.

Yến Tuy gật đầu một cái, Mạnh Đình cong cong mắt, lại nhẹ nhàng chọt chọt má Yến Tuy, mới lấy tay trở về.

“Em tốt hơn rồi, anh không cần massage cho em nữa.”

Chỉ có hai người bọn họ, Mạnh Đình tự nhiên không sao cả, nhưng người ngoài tới, cậu liền không buông thả như vậy nữa.

“Không sao,” Yến Tuy tiếp tục xoa bụng bắp chân Mạnh Đình, cậu hôm nay vốn cùng Yến Mạn Gia đi dạo phố cả buổi trưa, trở lại bọn họ lại thân mật một trận, ăn xong cơm tối, lại tiếp tục đi dạo một vòng, Mạnh Đình không nói chân mỏi, Yến Tuy cũng muốn đi qua massage cho cậu một chút.

Mạnh Đình nghe vậy lại nhìn lướt qua Chân Hàm và Cố Lãng bên kia, sau đó mới gật đầu một cái, “Đúng, chúng ta là vợ chồng, thân mật vốn chính là nên làm.” Huống chi đây là ở trong nhà của cậu và Yến Tuy, căn bản không cản trở tới người khác, Yến Tuy nói không sao là đúng.

Yến Tuy nghe vậy, không nhịn được giơ tay lên điểm điểm chóp mũi Mạnh Đình, mùi vị sủng nịch này, khiến hai người bên bàn ăn cũng nhịn không được mãnh liệt trợn mắt trắng.

Mạnh Đình không phát hiện động tĩnh của bọn họ, tự nhiên cũng không để ý, cậu nghĩ thông rồi, liền cũng bình tĩnh xuống, tiếp tục hưởng thụ massage chân của Yến Tuy càng ngày càng môn đạo.

Yến Tuy xác định massage chân Mạnh Đình thoải mái rồi, mới buông chân cậu ra, nhưng tay anh nhấc lên, lại ôm người tới trong ngực.

Chân Hàm và Cố Lãng ăn hơn nửa tiếng mới ăn xong, y ăn xong đi tới ngồi xuống, một lúc lâu cũng không ai mở miệng nói chuyện, đơn giản là Mạnh Đình được Yến Tuy ôm, lại dần dần bắt đầu buồn ngủ, mắt mở mở nhắm nhắm, một lúc lâu mới hoàn toàn khép xuống.

Yến Tuy phất phất tay, Chân Hàm nhìn bên người anh một chút, mới phát hiện bên kia có một cái thảm mỏng, y đưa cho Yến Tuy, anh đắp lên cho Mạnh Đình, lại tiếp tục điều chỉnh tư thế một chút, để cho Mạnh Đình ngủ tốt hơn chút.

“Không ôm trở lại trên lầu?” Chân Hàm không nhịn được mở miệng hỏi một câu.

Yến Tuy chần chờ lắc lắc đầu, “Không sao, em ấy sẽ không tỉnh.”

Chân Hàm và Cố Lãng nhìn nhau một cái, liền không cố kỵ nữa, nhưng âm lượng nói chuyện vẫn như cũ khống chế xuống.

"Hôm qua nhà tớ mở yến hội, Tô lão gia tử mang Tô Dương đến," Cố Lãng nói, lại tiếp tục giải thích một chút, "Chính là đứa con riêng ông ta vừa nhận về."

"Ừ, bọn họ tới gặp tớ rồi," Yến Tuy khẽ gật đầu một cái, anh lại nói tiếp, "Tô gia…… tạm thời vẫn không thể động."

Cố Lãng và Chân Hàm nghe vậy gật gật đầu, trong mắt như có điều suy nghĩ, nhưng đối với lời Yến Tuy cũng không dị nghị.

Chính là Yến Tuy muốn lật đổ một gia tộc giống như Tô thị, chuyện trước sau chuẩn bị cũng rất nhiều, nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi, người như anh sẽ không thể không có những động tác chuẩn bị khác.

"Mạnh gia……" Chân Hàm nói nhìn thoáng qua Mạnh Đình trong ngực Yến Tuy, mặc dù Mạnh Đình cũng không có bao quan hệ thân thiết với bên kia, nhưng cậu cũng vẫn là họ "Mạnh", ít nhiều gì sẽ chịu ảnh hưởng của bên kia, nhìn còn không dễ động bằng Tô gia.

Song Yến Tuy lại cười cười, mang theo chút suy nghĩ, "Mạnh gia…… giai thoại hai phòng thê thiếp này của ông ta đã truyền tới đủ lâu rồi, là thời điểm tiếp tục nháo chút trò cười nữa xem một chút."

Anh nói mâu quang chậm rãi thấp xuống, rơi vào trên người Mạnh Đình, "Đình Đình không liên quan với bọn họ."

"Cái gì gọi là không có liên quan……" Chân Hàm so với Cố Lãng muốn tỉ mỉ cũng muốn hiểu rõ Yến Tuy hơn nhiều, Mạnh gia có thể làm cho Yến Tuy quyết định lần này, tuyệt đối còn có những chỗ khác chọc giận anh, có lẽ có liên quan với Mạnh Đình trong ngực anh, y tự nhiên không nhịn được hỏi thêm một câu.

"Đình Đình không phải con của Mạnh Nghi Đức và Dư Mỹ Huyên, thân thế của em ấy anh còn đang tra." Lúc trước ở thư phòng Mạnh Đình cũng nói ra khác thường của Lý Nhất Phỉ, từ chỗ bà ta bắt đầu là nhanh nhất.

"Đứa nhỏ kia……" Lời của Yến Tuy nhẹ nhàng ngừng lại, vẫn là nói với Chân Hàm và Cố Lãng, "Hắn hiện tại tên Yến Thư Á, đã được nhận trở về Yến gia nước F rồi, hẳn là con của Yến Mục không sai."

Cho dù Yến Mục điều tra, Yến Tránh Bác cũng sẽ tiếp tục tra, nếu không phải con của Yến gia, căn bản không có tư cách nhận về.

Chân Hàm và Cố Lãng giật mình không nhỏ, bọn họ đều biết Yến Mục, thật sự không ngờ tới trong bát quái oanh động Hải thành năm đó, hắn cũng chen vào một chân, còn để cho nữ chính sinh con cho hắn.

“Dư Mỹ Huyên này cũng không đơn giản a.”

Chân Hàm nói thầm một câu, y cũng nhớ tới Yến Minh Á bây giờ đang ở Hải thành, hắn biết không được điểm này, rất có thể sẽ ở trên người nữ nhân này chịu thiệt, y nên hảo hảo nhắc hắn vài câu, không thể để cho Yến Minh Á toi công gọi y là cậu nhiều năm như vậy.

Yến Tuy không trả lời, nhưng anh không phản bác chính là đồng ý bình luận này của Chân Hàm, từ Tô Tư Vũ nói với anh, bà ta chính là làm được khiến Yến thị nước F trở thành của con trai bà ta. Bất quá lần này, bà ta đoán chừng không có cơ hội như vậy.

“Yến thị nước F và Minh Á bên kia em chú ý nhiều hơn,” Yến Tuy dặn dò Chân Hàm một câu, Minh Á và Chân Hàm quan hệ tốt hơn anh, Chân Hàm đối với loại chuyện này, cũng nhạy cảm hơn chút, y có thể xử lý được, Yến Tuy liền cũng nguyện ý để cho y làm.

“Được,” Chân Hàm đáp ứng, tay y ở trên đùi gõ gõ, quyết định bảo bạn bè bên kia hảo hảo điều tra Dư Mỹ Huyên cho y một chút.

Ánh mắt Yến Tuy lại rơi vào trên người Cố Lãng, Cố Lãng theo bản năng liền cũng đoan chính tư thế ngồi, một bộ dáng tùy thời đợi lệnh.

“Cậu và Tô Dương giao thiệp nhiều hơn chút, hỏi thăm cho tớ hắn ta kẻ này tính cách thói quen bình thường.”

“Được,” Cố Lãng cũng không biết Yến Tuy nghe ngóng cái này là muốn làm gì, nhưng hiếm được Yến Tuy cũng có chuyện phân phó cho hắn, hắn tự nhiên đồng ý, hắn vỗ ngực một cái, còn kém tiếp tục tới một câu, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Bọn họ nói xong mấy chuyện này, Cố Lãng và Chân Hàm lại thay phiên nói cho Yến Tuy một chút bát quái gần đây, Yến Tuy nghe, thỉnh thoảng chỉ điểm sửa đúng cho bọn hắn một chút, thời gian hàn huyên này chính là gần 2 tiếng.

Cố Lãng nhìn thời gian một chút, “Tớ đi đây, tớ còn có hẹn.”

Hắn nói cũng không hỏi Yến Tuy, hắn nhìn về phía Chân Hàm, Chân Hàm lắc đầu với hắn, hắn cũng chỉ có thể đi một mình.

Chân Hàm và Yến Tuy một bên sắp xếp đầu mối, một bên vỗ Mạnh Đình, thần sắc y hơi biệt nữu mà quay đầu, “Bà ấy đâu.”

“Ở trong phòng vẽ tranh.” Yến Tuy trả lời, chỉ chỉ cửa cho Chân Hàm.

Chân Hàm phẩy một cái, lại hừ một tiếng, liền cũng đứng lên, không đi về phía phòng vẽ tranh, y đi lên tầng, tối nay cũng ngủ ở nhà cũ.

Yến Tuy nhìn vậy bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhưng không khuyên Chân Hàm cái gì, y và Yến Mạn Gia đại khái chính là hình thức chung đụng như vậy.

Anh đưa tay sờ sờ trán Mạnh Đình, nhìn cậu vẫn như cũ ngủ rất sâu, không nhịn được câu lên khóe miệng cười cười, anh trước kia đối với lời Mạnh Đình nói với anh vẫn là có nghi ngờ, bây giờ thật sự tin, cậu dựa vào anh quả thật ngủ ngon.

Thảm tiếp tục bọc lấy người, Yến Tuy liền cứ như vậy bế cậu lên, đi tới phòng ngủ lầu 2.

Lúc trước bọn họ đã tắm rửa qua rồi, trước mắt cũng không cần lăn qua lăn lại nữa, anh đặt người ở trên giường, không nhịn được cắn cắn môi Mạnh Đình, "Cái gì mà tiếp tục tới lần nữa, em đều mơ thấy Chu công rồi……"

"Yến Tuy……" Mạnh Đình nghe nhàng nói lầm bầm một câu, dùng sự thật nói với Yến Tuy, cậu chính là mơ cũng là mơ thấy anh.

"Anh ở đây," Yến Tuy đáp lời lại duỗi tay vỗ sau lưng Mạnh Đình.

"Anh tới bồi em ngủ sao?" Mạnh Đình vẫn như cũ nhắm mắt lại, nhưng tay không có một chút ý tứ muốn buông ngủ, cậu nhắm mắt lại lăn lăn về phía Yến Tuy bên kia, "Anh đừng đi."

Chính là anh có ý định tránh ra, giờ phút này cũng hẳn đi không được, huống chi anh còn không có ý định này.

"Anh không đi, anh bồi em." Yến Tuy đáp lời, lại ở trên môi Mạnh Đình hôn hôn.

Mạnh Đình chủ động há miệng, đầu lưỡi lười nhúc nhích, nhưng cố gắng liếm Yến Tuy một chút, đáng tiếc cậu thật sự không có khí lực gì.

"Anh hôn em đi……"

Nghe vậy, Yến Tuy mới vừa từ trên môi Mạnh Đình rời đi, lại tiếp tục lần tìm trở lại, anh nhẹ nhàng vuốt tóc Mạnh Đình, giống như mong muốn của Mạnh Đình, hôn sâu ôn nhu tới làm cho người ta phát ngấy.

Vừa hôn kết thúc Mạnh Đình cũng từ trạng thái buồn ngủ ngủ tới không biết trời đất tìm được chút điểm dựa vào, cậu chậm rãi mở mắt ra, tay không có khí lực gì cũng ôm lại Yến Tuy, tất cả suy nghĩ dần dần trở lại, cậu nhấc chân đá đá thảm còn quấn lấy, một lúc lâu mới thoát chân của mình ra ngoài, sau đó liền cũng quấn lấy trên người Yến Tuy.

Ý tứ của cậu kỳ thực đã đủ rõ ràng rồi, nụ hôn của Yến Tuy lần nữa rơi xuống, chuyên chọn những nơi Mạnh Đình nhạy cảm dễ dàng động tình hôn, Mạnh Đình thật vất vả tìm trở lại khí lực, lại đều bị hôn trở về.

Cậu tứ chi lười biếng, nhưng ánh mắt so với lúc trước càng thêm chuyên chú hơn chút, cậu nhìn Yến Tuy, giống như nhìn thế nào cũng không đủ.

Lại trong chốc lát đi qua, cậu nâng mu bàn tay cậu không cẩn thận bị Yến Tuy bỏ qua, "Nơi này cũng muốn hôn."

Yến Tuy theo lời hôn tay Mạnh Đình, Mạnh Đình nhìn Yến Tuy hôn cậu, ánh mắt hơi thu lại, cậu đối với Yến Tuy là càng ngày càng phóng túng, mà Yến Tuy cũng càng ngày càng thích thú loại phóng túng này của Mạnh Đình.

Chung sống của hai người càng thêm hài hòa, trên loại chuyện này đặc biệt như vậy, Yến Tuy ban đầu còn có thể có ôn nhu của anh, nhưng trong "dụ người" một mực không tự chủ của Mạnh Đình, anh liền kiềm chế không nổi nữa, anh mất kiểm soát ngoài dự đoán, hợp tình hợp lý nha.

Mạnh Đình hẳn là có chút chịu không nổi nữa, nhưng cậu cũng không hô ngừng, cậu nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trán Yến Tuy, cậu đã không còn khí lực giương lên thân thể hôn môi hoặc má Yến Tuy nữa, cậu nghiêng nghiêng đầu hôn hôn cổ tay Yến Tuy rơi vào bên tai cậu.

Nhưng cậu như vậy không chỉ không thể trấn an người, ngược lại khiến cho Yến Tuy cuồng loạn hơn hai phần.

Một trận tình sự mồ hôi đầm đìa kết thúc, hai người ôm nhau nằm xuống một bên, hồi lâu mới tìm về hô hấp của riêng mình, Mạnh Đình chậm rãi giật giật thân thể, cậu gối lên cánh tay Yến Tuy, lại tự giác dịch tới trong ngực anh, mặc dò trong ngực này ướt nhẹp tới khiến người khó chịu.

"Yến Tuy, anh cảm giác được em đối với anh thích rất nhiều rất nhiều không?"

Mạnh Đình nhẹ giọng hỏi, thấy Yến Tuy không có trả lời, cậu ngước mắt nhìn anh một chút, lại duỗi tay níu lấy điểm mẫn cảm nào đó của anh, "Hửm?"

Yến Tuy chịu không nổi ánh mắt Mạnh Đình, đem đầu cậu ấn vào trong ngực, "Cảm nhận được."

Chính là bởi vì cảm nhận được, anh mới sẽ mất kiểm soát như vậy, tay anh ở sau lưng Mạnh Đình xuôi theo, lại nhớ tới cái gì đó, ngồi dậy, anh cẩn thận mà kiểm tra thân thể Mạnh Đình một chút, sau đó cau mày ôm cậu đi tới phòng tắm.

Không tiếp tục tắm lâu, hai người đơn giản xối một chút, anh liền ôm người trở lại, sau đó lại là bôi thuốc massage thân thể.

Thời gian hơn hai tháng, thân thể bọn họ đã sớm phù hợp lẫn nhau, thỉnh thoảng quá một chút, cũng không cần bôi thuốc nữa, nhưng tối nay anh rõ ràng mất kiểm soát, liền cũng lộng thương người.

"Sau này cảm thấy đau, liền nói với anh, không cần chịu đựng." Yến Tuy nói, trong thần sắc cũng nhiều hơn chút áy náy.

"Được," Mạnh Đình lúc trước ngủ một giấc, lúc này cũng không cảm thấy buồn ngủ, cậu gật gật đầu, lại đưa tay chọt thắt lưng Yến Tuy, "Anh cũng đừng không cao hứng được không?"

"Ừm," Tâm ý của Mạnh Đình rất dễ cảm thụ, Yến Tuy cũng không thể đáp lại, loại tình huống làm lúc trước kia, thật sự khó có thể nhẫn nại, tiếp tục tới một lần, anh đoán chừng vẫn là sẽ mất kiểm soát.

"Ngủ không được?"

Yến Tuy lại xoa nhẹ cho Mạnh Đình một lúc lâu, thấy mắt cậu vẫn như cũ mở thật lớn, ở trên người anh khắp nơi chuyển động nhìn.

Mạnh Đình gật đầu một cái, "Không muốn ngủ, nhưng cũng không muốn động."

Cậu liền muốn làm biếng như vậy, liền muốn cứ như vậy nhìn Yến Tuy.

Yến Tuy xoa nhẹ chân Mạnh Đình xong rồi, lại tiếp tục xoa tay và vai cho cậu, bị Mạnh Đình nhìn, anh thỉnh thoảng còn cúi người xuống hôn mắt cậu một chút.

Giường có chút loạn, còn có chút ẩm ướt, Yến Tuy xoa cho Mạnh Đình xong, kéo thảm mỏng lúc trước bọc người qua, trước tiên ôm tới trên ghế salon, sau đó anh quay lại thay drap giường một chút, Mạnh Đình tiếp tục nằm nhoài trên ghế salon nhìn Yến Tuy bận rộn.

Yến Tuy đi trở lại, Mạnh Đình tự giác vươn cánh tay ôm lấy cổ anh, "Kỳ thực em có thể đi, nhưng em cũng muốn anh ôm em."

Mạnh Đình nói lại ở trên má Yến Tuy hôn hôn.

Yến Tuy nhẹ nhàng đặt người xuống, lại ở mi tâm Mạnh Đình hôn hôn, "Anh dỗ em ngủ."

"Được," Mạnh Đình đi tới bên trong nằm một chút, chờ Yến Tuy nằm xong, cậu liền cũng sáp tới.

Tay Yến Tuy một chút lại một chút ở sau lưng Mạnh Đình vỗ, vốn là người còn cực kỳ tinh thần, mí mắt liền lại trầm xuống, không bao lâu Mạnh Đình lại ngủ thiếp đi.

Yến Tuy lần nữa ở mi tâm Mạnh Đình rơi xuống nụ hôn, anh cũng mới nhắm mắt lại ngủ.

Hôm sau Yến Tuy và Mạnh Đình không thể nghi ngờ lại thức dậy muộn, nếu không phải điện thoại của Yến Tuy sau khi tự động khởi động rung lại rung, bọn họ đoán chừng còn có thể ngủ thêm lát nữa, dù sao hôm qua hai người đến cuối cùng chính là tinh thần vẫn như cũ phấn khích, thân thể cũng là mệt mỏi.

Mà có thể làm cho điện thoại của Yến Tuy sớm như vậy đã vang không ngừng, cũng là có nguyên nhân.

Hôm nay Hải thành sớm báo trên tạp chí giải trí, một tin tức khá bắt mắt, Gia chủ đã có gia đình ở Hải thành vụng trộm với nữ lang đồ trắng , ảnh đính kèm là một bóng lưng, còn có một nữ lang váy trắng mặt đã được xử lý.

Yến Tuy không có lộ chính diện, nhưng người quen thuộc anh, như thế nào nhận không ra bóng lưng anh, càng mấu chốt hơn anh cưới nam thê đó, ôm lấy một người phụ nữ, như thế nào cũng không nghĩ tới trên người Mạnh Đình.

Yến Tuy và Mạnh Đình từ trên lầu đi xuống, Yến Mạn Gia nhìn báo sáng trên bàn, cười tới không có hình dạng, Chân Hàm ăn điểm tâm cũng chịu không nổi đứng sau Yến Mạn Gia nhìn, nhưng y không biết mặc váy trắng kia là Mạnh Đình a.

"Yến Tuy ôm mẹ?" Chân Hàm cho rằng có thể làm cho Yến Mạn Gia cười đến khoa trương như vậy, đoán chừng chính là bà, nhưng Yến Tuy ôm Yến Mạn Gia cũng rất kỳ quái, nhìn tư thế còn rất thân mật, y nói tự mình lại lắc đầu, "Không phải mẹ, mẹ lùn như vậy."

Yến Mạn Gia mới 1m6, đi cao gót cao hơn nữa cũng không cao bằng trong tấm ảnh kia.

"Mẹ lùn, cũng không sinh ra con thấp nha, hừ hừ." Yến Mạn Gia mất hứng phồng phồng hai gò má, bà vốn là muốn mở miệng nói là Mạnh Đình, nhưng ánh mắt vừa nhấc liền nhìn thấy Yến Tuy và Mạnh Đình, bà liền ngậm miệng lại.

Mạnh Đình còn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy ánh mắt Yến Mạn Gia nhìn cậu có chút quái, nhưng quái thế nào, cậu vẫn là nhìn không ra.

"Cô, mắt cô không thoải mái sao?"

Mạnh Đình suy nghĩ một chút lại tiếp tục nói, "Cô đừng luôn thức đêm, không tốt cho mắt."

Yến Mạn Gia nghe vậy trực tiếp liếc mắt một cái, thoạt nhìn càng giống mắt không tốt.

"Xí, đừng quản bà ấy, nói cũng không nghe, cũng không nghĩ một chút mình tuổi gì rồi."

Chân Hàm nghe vậy từ phía sau Yến Mạn Gia tránh ra, nhưng miệng cũng không dừng lại ghét bỏ người, Yến Mạn Gia không chỉ có hai gò má phồng lên, mắt cũng trợn tròn, nhưng Chân Hàm nhìn sang, bà cũng chỉ có thể đem mắt trừng người thu hồi lại.

"Biết rồi, biết rồi, mẹ sau này…… ngủ sớm dậy sớm."

"Như vậy tốt," Mạnh Đình gật đầu một cái, nhìn cô Vương đưa điểm tâm tới, cậu lại nói tiếp, "Sau này bảo cô Vương giám sát ngài."

Mạnh Đình và Chân Hàm đều nhìn bà, Yến Mạn Gia không cách nào không gật đầu, bà xoay xoay người, "Mẹ cố gắng."

"Là nhất định phải làm được, con giám sát." Cô Vương đâu quản được Yến Mạn Gia, Chân Hàm theo bản năng cứ nói như vậy, nói xong y liền quăng đầu sang một bên, một lúc lâu y mới nghe được Yến Mạn Gia đáp lời, "Được".

Mà lúc này đây Yến Tuy và Mạnh Đình cũng đang nhìn thấy tờ báo rồi, Mạnh Đình vốn chỉ là tùy ý quét mắt một cái, nhưng tiếp theo, cậu không chỉ có má đỏ, mắt cũng trợn tròn, cậu thật vất vả mới để cho Yến Tuy và cậu lược qua hình ảnh này nhaaaa……

Dạo này ta bận với cả chương này dài khủng khiếp quá nên hôm nay mới có chap mới U_U

63. Chương 63

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chân Hàm không hiểu nổi Yến Tuy tại sao còn bình tĩnh như vậy, thần sắc y có chút ngừng lại, trước tiên giúp Yến Tuy giải thích cho Mạnh Đình một câu, "Chị dâu nhỏ đừng coi là thật, đoán chừng là giống nhau, hoặc là photoshop." Ngoại trừ cái đó ra, y không nghĩ tới khả năng khác.

"Có phải hay không…… ai trong nhà cũng có bức ảnh này rồi?" Mạnh Đình căn bản nghe không hiểu Chân Hàm nói cái gì, cậu còn đang rơi vào trong kích thích của bức ảnh, không thể tự thoát ra được, thanh âm cậu run rẩy hỏi Yến Tuy, thần sắc vừa tức giận vừa xoắn xuýt lại vừa ủy khuất.

Yến Tuy rút tờ báo Mạnh Đình còn đang nắm một góc ra, đặt vào trên bàn, anh lại rót cháo cho Mạnh Đình, gắp đồ ăn cậu thích, anh mới mở miệng, "Không ai biết là em."

Người bình thường như thế nào cũng sẽ không cảm thấy cô gái này là Mạnh Đình giả trang, bọn họ lại đi mở miệng giải thích cái này mới càng kỳ quái hơn.

"Ha ha ha……" Yến Mạn Gia cuối cùng nhịn không được, cất tiếng cười to, cười run rẩy hết cả người, ôm bụng "Ai u, ai u" mà kêu.

Chân Hàm liên hệ lời của Yến Tuy, phản ứng của Mạnh Đình và Yến Mạn Gia, cuối cùng kịp phản ứng, y mãnh liệt phiêu cho một cái khinh bỉ.

Sau đó không cần Mạnh Đình hoặc Yến Tuy nói, Yến Mạn Gia bô bô liền nói cho Chân Hàm, liền cũng bao gồm mấy lời của Hà Uyển và Lý Nhất Phỉ Mạnh Đình nghe được.

"Đình Đình bảo bối của chúng ta thật là quá xinh đẹp, mặc váy cũng đẹp, mấy người đó hoàn toàn nhìn không ra, ha ha ha……" Yến Mạn Gia không nhìn bộ dáng Mạnh Đình đỏ mặt lại buồn bực, rất là đắc ý kiệt tác của mình.

Chân Hàm nghe Yến Mạn Gia nói xong, không nhịn được lại cầm tờ báo nhìn thoáng qua, lúc trước không cảm thấy, hiện tại còn thực tự nhìn tra vài phần cảm giác của Mạnh Đình.

Bất quá Chân Hàm nhìn còn không phải cái này, xung quanh tấm hình này tất cả đều bị làm mờ, ngoại trừ bóng lưng Yến Tuy coi như rõ ràng, người và cảnh bên cạnh anh đều nhìn không ra cái gì, Lý Nhất Phỉ và Hà Uyển nhìn thấy tấm hình này hẳn là không có ảnh hưởng gì.

"Hai người kia có phải đầu óc có vấn đề hay không," Chân Hàm đặt tờ báo xuống, khiêu mi châm chọc một câu, bất quá Yến Tuy bên kia còn đang trấn an Mạnh Đình, Yến Mạn Gia còn vui sướng không thể hoàn hồn, Chân Hàm nhịn không được lại lật một cái khinh bỉ, bất quá y cũng không để ý thêm nữa.

Yến Tuy biết, cũng sẽ không có động tác, y chờ xem trò vui là được rồi.

Trấn an của Yến Tuy cũng không có đưa đến tác dụng quá lớn, thần sắc Mạnh Đình nhìn vẫn như cũ rất buồn bực, cậu muốn nghĩ thông suốt đoán chừng còn cần chút thời gian, sau khi ăn xong điểm tâm, Yến Tuy vừa ôm vừa hôn Mạnh Đình một lúc lâu, mới không thể không rời đi.

Nếu không phải Mạnh Đình rõ ràng không quá muốn ra cửa, Yến Tuy đoán chừng liền muốn mang người tới công ty.

"Em không sao, chỉ cần anh có thể quên đi là được rồi," Mạnh Đình nói ánh mắt lấp lánh mà nhìn Yến Tuy, Yến Tuy kéo người qua, ở trên môi cậu hôn hai cái, lúc này mới xoay người ngồi lên xe.

Mạnh Đình đứng nhìn theo xe Yến Tuy rời đi, cậu mấp máy môi, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, nhưng cậu vẫn là không hiểu rõ, Yến Tuy rốt cuộc là quên hay không quên đây.

"Thật đáng ghét, rõ ràng Yến Tuy đều không nhớ……" Mạnh Đình buồn bực nhìn thoáng qua Đại Hoàng bên chân cậu, sau đó dắt nó đi vào, cậu hẳn là cảm giác mình quên rồi, liền cũng coi như Yến Tuy cũng quên rồi.

Nhưng muốn để cho Yến Tuy quên đi một màn khiến anh kinh diễm động tâm như vậy, sinh thời chỉ sợ cũng khó khăn.

Quan hệ xã hội của Yến thị coi như đúng lúc, tin tức của Yến Tuy chỉ ở trên báo như phù dung sớm nở tối tàn, không tiếp tục dẫn tới nhiều sóng gió hơn, nhưng nên biết hay không căn bản đều đã biết, đối với chuyện Yến Tuy giống như là ngoại tình, rất nhiều người đều ôm ý nghĩ quả nhiên như thế.

Bọn họ cảm thấy hơn hai tháng, cảm giác mới mẻ của gia chủ Yến thị đối với Mạnh Đình cũng hẳn không sai biệt lắm, từng cái tinh thần bát quái bốc cháy lên, chờ xem phản ứng của Mạnh Đình.

Nhưng Mạnh Đình lại khác với các phu nhân thế gia bình thường, cậu căn bản chưa từng một mình tham gia yến hội, Yến Tuy gần đây lại khước từ rất nhiều xã giao, dẫn tới Mạnh Đình tất nhiên cũng ít lộ diện, bọn họ tiếp tục nghĩ cũng không thể nào nhìn ra, nhiều nhất chỉ có thể tự mình ở trong lòng phỏng đoán bộ dáng không được như ý của Mạnh Đình.

Yến Tuy và Chân Hàm đều đi làm, Yến Mạn Gia cũng làm ổ trong phòng vẽ tranh của bà, Mạnh Đình mang theo Đại Hoàng tản bộ một lát, cậu trở về thư phòng. Lúc buổi chiều, Yến Minh Á tới một chuyến, thương lượng với Mạnh Đình một chút chuyện về trợ lý phòng thí nghiệm, sau đó y lại rời đi.

Mạnh Đình lại chạy tới hậu viện cắt hoa, cửa sổ của Yến Mạn Gia vừa vặn đối diện, ánh mắt bà hơi hơi sáng một cái, lại lần nữa lấy ra bàn vẽ, linh cảm phun trào, lại so với lúc trước muốn thuận hơn nhiều lắm.

Mạnh Đình không biết mình đã trở thành người trong bức họa của Yến Mạn Gia, cậu cắt hoa xong rồi, sau đó ngồi ở trên thảm bác Tiêu cho người trải cho cậu, cậu vừa ngửi mùi hoa, vừa ghi chép chi tiết lên notebook.

Cậu rất nghiêm túc nên dần dần cậu liền lại ném ô long trên báo sáng ra sau ót rồi, vậy nên lúc cậu nhận điện thoại của Mạnh Kỳ, nghe một lúc lâu, mới hiểu rõ y đang nói gì.

"Yến Tuy tên hỗn đản kia!" Mạnh Kỳ nghe Mạnh Đình lâu như vậy không có thanh âm, chỉ coi như cậu còn đang thương tâm, y liền cũng càng thêm tức giận.

"Không phải, mới không phải Yến Tuy, là anh đấy." Mạnh Đình nghe Mạnh Kỳ mắng Yến Tuy, đương nhiên cũng tức giận, cậu từ nằm nhoài biến thành ngồi, hai má hơi hơi phồng lên, Mạnh Kỳ nếu như ở trước mặt, đoán chừng có thể cảm giác được sát khí lạnh buốt kia.

"Anh ta rốt cuộc cho cậu uống thuốc mê hồn gì!"

Mạnh Kỳ một hơi lấp kín ngực, kém chút nữa nghẹn chết, y rất muốn túm lấy Mạnh Đình lắc một chút, lắc cho cậu tỉnh lại, y liền sợ cậu một bước trầm luân rồi, Yến Tuy đã nhanh tìm tình nhân rồi, Mạnh Đình lại vẫn yêu đến sâu đậm, đoán chừng sẽ đem mình nghẹn tới chết.

"Yến Tuy mới sẽ không ép tôi uống thuốc." Mạnh Đình nói, chân mày lại nhăn, "Anh hiểu lầm rồi……"

"Cái gì?" Mạnh Kỳ chờ Mạnh Đình nói tiếp, nhưng hồi lâu bên kia lại không có thanh âm.

Nhưng tiếp đó, thanh âm bên kia đột nhiên nổi lên, dọa lão đại y nhảy một cái.

"Yến Tuy ôm là tôi, anh ấy mới sẽ không ôm người khác." So với chuyện mình mặc váy bị người biết, Mạnh Đình lại càng không thích người khác hiểu lầm Yến Tuy ôm người khác ngoài cậu, cậu lại tiếp tục cường điệu với Mạnh Kỳ một chút, "Yến Tuy là của tôi, anh ấy chỉ ôm tôi."

Mạnh Kỳ bị chấn động một lúc lâu mới hoàn hồn, y trầm mặc thật lâu mới hiểu rõ ý tứ của Mạnh Đình, sau đó biểu tình có chút liệt, "Cậu không có chuyện gì mặc váy làm chi a!" Chẳng lẽ Yến Tuy còn có ham mê đặc biệt như vậy?

"Hừ," Mạnh Đình thở phì phò mà hừ một tiếng, "Tôi không nói với anh, tôi phải cúp rồi, anh đừng gọi cho tôi nữa, hừ!"

Mạnh Đình nhìn điện thoại di động, nhớ tới là Yến Tuy tặng cậu, rốt cục không cam lòng đặt quá mạnh lên thảm, cậu ôm đầu gối mình, hai má lần nữa phồng lên, vẫn như cũ thở phì phò.

Mạnh Kỳ bên kia cũng bị Mạnh Đình "hừ" hai cái tức giận khiến cho dở khóc dở cười, y sờ sờ cằm, y hình như có chút quản quá nhiều, nhưng không phải Mạnh Đình thoạt nhìn thật làm cho người ta bận tâm, y mới không như vậy a.

Y cũng là hiếm thấy cảm nhận được bộ dáng Mạnh Đình tâm tình phong phú như vậy, xem ra cậu ở bên cạnh Yến Tuy trải qua rất tốt. Y nhớ tới buổi sáng nhìn thấy bộ dáng Lý Nhất Phỉ nhìn tờ báo cười lạnh, cũng nhịn không được cười cười, bà ta chỉ sợ là lại phải uổng phí cười nhạo một trận rồi.

Bất quá, Mạnh Kỳ cầm lấy điện thoại di động cũng không có trực tiếp để xuống, y do dự một chút, gọi cho Yến Tuy, y rất lâu trước đó đã biết số điện thoại này, nhưng căn bản không gọi qua, hôm nay cũng đến thời điểm phải gọi rồi.

"Tôi ra được ít chuyện của tiểu Thất, cảm thấy anh cần thiết biết."

Yến Tuy nhận điện thoại, câu nói đầu tiên của Mạnh Kỳ lại là cái này.

Chuyện liên quan Mạnh Đình, Yến Tuy tự nhiên là để ý, anh đứng lên đi tới cửa sổ sát đất, mới đáp lại lời Mạnh Kỳ, "Chúng ta hẹn ra ngoài nói chuyện, tôi cũng có việc muốn nói với anh."

Mạnh Kỳ kinh ngạc mà nhíu nhíu chân mày, nhưng cũng không cự tuyệt, "Được."

Mạnh Kỳ từ trong phòng đi ra, lại tới hậu trạch cáo biệt với Mạnh lão gia tử và Phùng Trạch Kiều, sau đó y liền lái xe của mình từ nhà cũ rời đi, y trước kia không bao nhiêu cảm giác, nhưng tiến vào càng ngày càng cảm thấy Mạnh gia mục nát tới làm cho cho người ta cảm thấy chán ghét, cũng bao gồm chính y.

Trên tay y tra được một ít tư liệu, vốn nên nói với Mạnh lão gia tử trước nhất, nhưng Mạnh lão gia tử chính là căn nguyên Mạnh gia hỗn loạn như bây giờ, thật sự tìm ông, liền lãng phí sự mạo hiểm cùng vất vả của y trong khoảng thời gian này.

Mạnh Kỳ lúc tới một phòng trà, Yến Tuy cũng đã đến, Mạnh Kỳ bĩu môi, rõ ràng cùng vai vế với anh ta, tác phong làm việc lại giống như cổ hủ vậy, người trẻ tuổi ai nói chuyện sẽ hẹn ở phòng trà a.

Mạnh Kỳ trong lòng thổ tào lại thổ tào, sau đó đi vào, y liền không dám biểu hiện ra nữa.

Y ngồi xuống, Yến Tuy châm trà cho y, Mạnh Kỳ cũng không tiếp tục nói lời ngon tiếng ngọt gì nữa, y từ trong cặp công văn trên tay, lấy ra một túi hồ sơ, giao cho Yến Tuy, "Đây là tôi từ trong phòng Lý Nhất Phỉ chụp ảnh ra được."

Cơ hội này không dễ tìm, mấy người giúp việc bên cạnh Lý Nhất Phỉ đều rất trung thành, y cũng là mất rất nhiều tâm tư mới làm được tài liệu này, sau đó căn cứ những thứ này đi kiểm chứng vài chuyện.

"Các anh nếu như nguyện ý khởi tố, bằng những thứ này có thể tống bà ta đi ngồi tù rồi."

Chính là trên dư luận vẫn như cũ không dễ nghe, dù sao Mạnh Đình trên danh nghĩa vẫn là cháu trai ruột của Lý Nhất Phỉ.

Nhưng Mạnh Kỳ mở miệng nói lời này, chính là ủng hộ Mạnh Đình và Yến Tuy trả thù lại.

Yến Tuy không có đáp lời Mạnh Kỳ, anh đem tài liệu Mạnh Kỳ cho anh, toàn bộ lật xem một lần, phần lớn đều trùng hợp với anh tra được, nhưng có một vài chỗ anh không thể tra được, ví dụ nơi ở của người đàn ông năm đó dâm loạn Mạnh Đình.

"Gã bị đưa đến Nam Á, sống hay chết, rất khó nói." Mạnh Kỳ quét một cái trang Yến Tuy nhìn, y bổ sung một câu, dựa vào hiểu biết của y với Lý Nhất Phỉ, bà ta tuyệt đối có thể làm được nhổ cỏ nhổ tận gốc, không lưu lại hậu hoạn, dù sao bà ta đối với cháu trai ruột đều ác như vậy.

"Sống chết của gã, tôi sẽ xác định," Yến Tuy lật trang này qua, sau đó ngước mắt nhìn về phía Mạnh Kỳ, ánh mắt anh lộ ra đánh giá, Mạnh Kỳ vốn là thần sắc tùy ý, lập tức mất tự nhiên, giống như học sinh trung học bị thầy chủ nhiệm nhìn thẳng vậy, có chút muốn chạy trối chết.

"Gia chủ Mạnh gia nên thay đổi người đảm nhiệm rồi, anh cảm thấy thế nào?" Yến Tuy đột nhiên chậm rãi hỏi Mạnh Kỳ một câu như vậy.

Mạnh Kỳ theo bản năng chính là giật mình một cái, rất hiển nhiên Mạnh gia đã chọc giận Yến Tuy tới mức muốn nhúng thay vào thừa kế nội bộ rồi, người khác nói như vậy, Mạnh Kỳ nhất định phải cười nhạo hắn không biết tự lượng sức mình, nhưng Yến Tuy tuyệt đối có tư cách nói lời này.

"Anh muốn giúp cha tôi?" Mạnh Kỳ mới dứt lời, Yến Tuy chỉ lắc đầu.

Anh có chút tàn khốc mà nói, "Ông ấy đã bị ông nội anh nuôi phế rồi, anh không cảm thấy sao?" Còn là cố ý nuôi phế.

Mạnh Kỳ không thể không gật cái đầu này, y gần đây quả thực minh bạch rất nhiều chuyện trước kia đều không hiểu, cái gọi là công bằng hợp lý, kỳ thực chính là thiên vị lớn nhất, tâm thiên vị chi thứ 2 và Lý Nhất Phỉ, cha y thậm chí bao gồm y đều bị cố ý phóng túng và nuôi phế.

Lý Nhất Phỉ thiết kế, Mạnh lão gia tử ngầm đồng ý, thừa kế đời sau của Mạnh gia, nhìn phòng lớn bọn họ càng danh chính ngôn thuận, nhưng tình cảnh chân chính rất là vi diệu. Mạnh Kỳ y chính là có tâm muốn tỉnh lại, một khi bị Lý Nhất Phỉ hoặc là Mạnh lão gia tử phát hiện, trở ngại gặp phải sẽ lớn hơn rất nhiều trong dự đoán của y.

"Tôi giúp anh, nhưng Mạnh thị ở bên trong cầm quyền của anh, đều phải lệ thuộc vào Yến thị," Lúc cần thiết, ngay cả tổn hại lợi ích của gia tộc, Mạnh Kỳ cũng phải nghe Yến Tuy.

Mâu quang Mạnh Kỳ lóe lên, y không cách nào lập tức trả lời lời này của Yến Tuy.

"Nếu như anh cảm thấy cần thời gian suy tính, tôi sẽ cho. Nhưng điểm mấu chốt cuối cùng của ước định sẽ không có bất kỳ thay đổi nào."

Lời của Yến Tuy lại cực kỳ rõ ràng sáng tỏ, đồng thời anh cũng xác định Mạnh Kỳ không cách nào cự tuyệt, vốn là y đối với thừa kế Mạnh thị nắm chắc ba phần cũng không có, có anh giúp đỡ ít nhất tăng lên tới 7 phần. Trừ phi y thật sự từ trong ra ngoài đều phế, bằng không không thể nào sẽ cự tuyệt.

"Tôi đáp ứng."

Mạnh Kỳ trả lời, y vừa rồi do dự là bởi vì y nghĩ không hiểu Yến Tuy vì cái gì sẽ nguyện ý giúp đỡ y, về phần dựa vào Yến thị, đối với phát triển tổng thể của Mạnh thị mà nói, nhưng thật ra là một chuyện tốt, huống chi bất kỳ thu hoạch nào luôn phải có trả giá tương ứng, đạo lý nào Mạnh Kỳ hiểu được.

Yến Tuy gật gật đầu, sau đó anh liền đương nhiên mà phân phó Mạnh Kỳ làm việc, "…… Những thứ này, anh mau chóng tra rõ ràng cho tôi."

Mạnh Kỳ gật đầu một cái, "Tôi nhớ rồi."

Y đáp lời thần sắc hơi có chút cứng ngắc, thân phận y vẫn như cũ có chút thay đổi không lớn, rõ ràng Yến Tuy trước giờ khắc này vẫn là em rể mình, hiện tại trực tiếp biến thành ông chủ có thể phân phó y làm việc.

Yến Tuy và Mạnh Kỳ lại hàn huyên một lát, nhìn thời gian một chút sắp 5h rồi, anh liền đứng dậy không tiếp tục thêm nữa, khoảng 5 rưỡi, Mạnh Đình sẽ dẫn theo Đại Hoàng và Mao Cầu ra cửa đón anh, anh cũng không nỡ để cho Mạnh Đình chờ quá lâu.

Yến Tuy rời đi, Mạnh Kỳ còn ở trong phòng trà ngồi hơn nửa tiếng, mới đứng dậy trở lại nơi ở của chính y, nhưng khác với dĩ vãng, y sau khi đến đây, tâm đều định rồi. Mạnh gia là của y, vốn nên là của y.

Lý Nhất Phỉ am hiểu suy nghĩ lòng người, nhưng Yến Tuy cũng không kém, anh lý trí tới mức làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, chỉ có để cho Lý Nhất Phỉ đi ngồi tù, còn chưa đủ, bà ta quan tâm nhất cái gì, Yến Tuy liền cũng muốn đi hủy cái đó.

Bà ta từng cố gắng từ trên tinh thần phá hủy Mạnh Đình, bây giờ Yến Tuy bất quá là lấy đạo kia trả lại mà thôi.

Yến Tuy so với bình thường sớm hơn 2 phút tới trước cửa Yến trạch, Mạnh Đình xa xa nhìn thấy, cước bộ tăng nhanh, cuối cùng trực tiếp chạy.

Yến Tuy vươn tay, Mạnh Đình liền trực tiếp chạy tới trong lồng ngực anh mới dừng lại.

"Anh hôm nay sớm hơn bình thường," Mạnh Đình nói, mặt dán Yến Tuy cọ cọ, sau đó lại ôm chặt lấy người, "Bất quá, em vẫn là đón được anh."

Yến Tuy nhíu nhíu chân mày, rõ ràng là anh tiếp được người chạy như bay tới, anh nghĩ tới ở trên mặt Mạnh Đình hôn một cái, "Anh mua cho em hai hộp trà bánh, em nếm thử chút xem có thích không."

(Đọc đến đây tui thấy em Đình giống như ngóng quà của mẹ về chợ vậy =))))

Trà bánh này là sư phó của phòng trà kia thủ công làm ra, anh vốn đã ra khỏi quán trà, lại nửa đường quay lại để mang cho Mạnh Đình hai hộp trở về.

"Vâng," Mạnh Đình gật đầu một cái, ánh mắt trái phải nhìn nhìn, sau đó cầm khẽ giương lên, môi cậu liền in ở trên môi Yến Tuy, ngậm ngậm, lại liếm liếm, gót chân cậu rơi xuống mặt đất, cậu mấp máy môi, "Anh uống trà rồi?"

"Ừm," Yến Tuy nhìn chằm chằm môi Mạnh Đình nhiều hơn một chút, mới trả lời, tiếp đó anh kéo người đi vào, cổng lớn rốt cuộc không phải nơi thích hợp bọn họ thân mật, bất quá không chỉ Mạnh Đình, ngay cả anh thỉnh thoảng cũng khắc chế không được hành động muốn thân cận người của mình.

"Anh hẹn Mạnh Kỳ uống trà," Yến Tuy đi vào, đơn giản nói ra.

Mạnh Đình nghe được tên Mạnh Kỳ, nhẹ nhàng hừ hừ, nhưng cũng chưa cáo trạng với Yến Tuy.

Lời lúc sáng của Chân Hàm, có lẽ liền cũng tỏ vẻ y sau này cũng trở về nhà cũ ở, gần tới giờ cơm, Mạnh Đình trong ánh mắt mong chờ của Yến Mạn Gia, gọi điện thoại cho Chân Hàm.

"Sắp ăn cơm, cô bảo anh gọi cho em."

Yến Mạn Gia mắt chợt dời đi, bà không muốn Mạnh Đình câu nói đầu tiên đã đem bà bán đi rồi.

Mạnh Đình đặt điện thoại xuống, nhìn về phía Yến Mạn Gia, "Em họ nói em ấy trên đường trở về rồi."

"Nha," Yến Mạn Gia trả lời, sau đó bà đi về phía Mạnh Đình bên này nghiêng ngả, "Bảo bối sinh nhật của cháu là lúc nào, cô còn chưa biết đâu?"

"Vào tháng 1, nhưng cháu cũng không biết là ngày nào," Mạnh Đình chưa từng trải qua sinh nhật, trong thần sắc nhiều mê mang, nhưng không cảm thấy có bao đáng tiếc, cậu nhìn Yến Mạn Gia bộ dáng chân mày cau lại, mắt cậu cong cong, có lẽ hiểu Yến Mạn Gia vì sao hỏi cậu vấn đề này.

"Cô muốn tặng cháu quà, trong tháng 1 tùy tiện chọn một ngày nào đó đều được."

"Ừm." Yến Mạn Gia trả lời, nhưng vẫn như cũ đối với sinh nhật của Mạnh Đình có chút quan tâm, nói như vậy, Mạnh Đình cho dù không biết sinh nhật của mình, Yến Tuy sẽ tra rõ ràng cho cậu, chẳng lẽ Yến Tuy cũng không tra được?

Bọn họ cùng nhau ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, hơn 10ph sau Chân Hàm cũng trở về, Yến Tuy từ trong thư phòng đi ra, bốn người bọn họ cùng nhau ăn cơm, thức ăn rất thịnh soạn, có khẩu vị tốt của Mạnh Đình dẫn đầu, muốn khẩu vị không tốt cũng không được.

Tản bộ trở lại, sau đó lại từng người tản ra, tự đi làm chuyện riêng. Bất quá cái này chỉ là Yến Mạn Gia và Chân Hàm, Yến Tuy mang Mạnh Đình về thư phòng, đặt người vào dưới mí mắt, anh mới bắt đầu xử lý chuyện trên tay.

Mạnh Đình vẫn như cũ đang ngửi hoa, sau đó ghi chép chi tiết, cậu rất nghiêm túc, ngược lại Yến Tuy luôn là không tự chủ nhìn cậu xuất thần, anh nhẹ nhàng lắc đầu một cái, đối với mình cũng thật bất đắc dĩ.

Khoảng 10h, Yến Tuy khép máy tính lại, anh đi tới phía sau Mạnh Đình, ôm lấy người, lại ở trên khuôn mặt cậu hôn lại hôn, mới đưa Mạnh Đình từ trạng thái cực hạn chuyên chú kéo chú ý qua.

"Em còn phải bao lâu?" Yến Tuy nhẹ giọng hỏi một câu.

Ngón trỏ Mạnh Đình gẩy cánh hoa hồng một cái, cậu mới quay đầu lại trả lời vấn đề của Yến Tuy, "Còn phải…… có chút lâu."

Cậu đối với thời gian rất không có khái niệm, nhất thời đều nói không ra được là bao lâu, nhưng Yến Tuy nhìn ra được, cậu không phải rất muốn đi ngủ.

"Vậy thêm 1 tiếng nữa, mặc kệ làm xong hay chưa, em đều phải đi ngủ cùng anh." Yến Tuy nói, giơ ngón tay đang cầm hoa của Mạnh Đình lên, ở bên môi hôn hôn, anh mới đặt trở lại, sau đó đứng dậy từ trong giá sách chọn lấy một cuốn sách, ngồi vào ghế salon bên kia nhìn lại.

Mạnh Đình chờ cảm giác ngứa trên mu bàn tay tản đi, cậu mới tiếp tục chuyện của chính mình, ánh mắc cậu thoáng nhấc lên một cái, liền nhìn thấy Yến Tuy, trong thần sắc chuyên chú của cậu nhiều hơn chút thần sắc vui mừng, không biết nguyên do, nhưng vui mừng rõ ràng minh xác.

Khoảng 40 phút sau, Mạnh Đình khép notebook lại, trên tay vẫn như cũ cầm hoa đi về phía Yến Tuy.

Cậu ngồi vào bên người Yến Tuy, sau đó tay vòng một cái, cả người liền dính tới trong ngực Yến Tuy, đem tầm mắt đọc sách của anh hoàn hoàn toàn toàn chặn lại.

Cậu cũng không nói chuyện, cứ như vậy ôm người dính lấy, khóe mắt chân mày tất cả đều là ý cười không tự chủ.

"Xong rồi?" Yến Tuy đặt sách qua một bên, ôm lại lấy Mạnh Đình, tay ở sau lưng cậu thuận theo, lại ở bên gáy cậu ngửi ngửi, mùi hoa nhàn nhàn, khá dễ ngửi.

"Ừ," Mạnh Đình miễn cưỡng đáp lời, tiếp tục dính ở trong ngực Yến Tuy, "Em muốn ôm thêm một lát."

Tính ra, bọn họ hôm nay đều không thể nào ôm, trước mắt cậu và Yến Tuy đều rảnh rỗi, cậu tự nhiên muốn ôm nhiều hơn một lát bổ sung lại.

Tay Yến Tuy khẽ vuốt sau lưng Mạnh Đình ngừng lại, xoa tóc cậu, nhu nhu, thấp giọng trả lời "Được".

Bọn họ một cái ôm này, gần 20ph, Mạnh Đình mới ý do vị tẫn mà buông người ra.

Yến Tuy dắt Mạnh Đình trở về phòng, bọn họ tắm rửa sạch sẽ, Mạnh Đình lại đến thời gian ngủ, Yến Tuy không bao lâu liền vỗ người ngủ, bọn họ ôm nhau ngủ, hai người đều ngủ tới rất tốt.

Tin tức trên báo sớm của Hải thành đối với Mạnh Đình và Yến Tuy cũng không có ảnh hưởng gì, thật sự muốn nói ảnh hưởng, cũng chỉ là Yến Tuy nhìn Mạnh Đình càng thêm đáng yêu hơn chút, tín nhiệm và trung thành bọn họ đối với lẫn nhau, chỉ sợ muốn vượt qua tưởng tượng của rất nhiều người.

Sinh nhật Chân Hàm rơi vào thứ 6 tuần này, Yến Mạn Gia và bác Tiêu tính toán một chút, vẫn là có ý định làm party ở nhà cho y, không mời phu nhân tiểu thư gì đó của các nhà, chỉ mời bạn bè quan hệ không tệ của bà và Chân Hàm, nhiều người chút cũng náo nhiệt hơn chút.

Sáng sớm ngủ dậy, Chân Hàm trước tiên ăn mì trường thọ (* ảnh minh họa), sau đó lại nhận được quà Yến Mạn Gia và Mạnh Đình tặng.

Yến Mạn Gia tặng cho Chân Hàm chính là một bức tranh sơn dầu, bà chọn một bức ảnh cũ của Chân Hàm vẽ cho y, vẽ lên là Yến Mạn Gia và Yến lão thái thái dắt Chân Hàm 3-4 tuổi đi, nhân vật chi tiết không có vẽ quá tỉ mỉ, nhưng vẫn là một cái liền có thể nhìn ra, bà vẽ chính là bọn họ.

Chân Hàm nhận lấy bức tranh, hiếm thấy không mở miệng ghét bỏ cái gì.

Mạnh Đình tặng Chân Hàm một cái nghiên mực, đây là chủ ý Yến Tuy xuất cho Mạnh Đình, sau đó cậu đi mua.

Chân Hàm ngoại trừ y thuật không tệ, thư pháp cũng rất tốt, y là cùng ông bọn họ học, những năm này ngược lại cũng sa sút xuống.

"Anh không biết chọn, liền chọn cái ngửi lên cảm giác tốt nhất, em họ em thích liền dùng, không thích không cần miễn cưỡng."

Chân Hàm đã biết thiên phú dị bẩm của mũi Mạnh Đình, y cầm lấy nghiên mực ngửi ngửi, không có cảm giác quá cường liệt, nhưng thật sự thoải mái là khẳng định, y gật đầu một cái, "Cảm ơn chị dâu, em rất thích."

Mạnh Đình gật đầu một cái, "Vậy thì tốt."

Yến Mạn Gia ở lại nhà, Mạnh Đình và bà quan hệ ngày càng tốt hơn, cậu nhìn bộ dáng Yến Mạn Gia không được khen ngợi có chút mất mát, nhịn không được cũng nói thêm một câu, "Em họ, em còn chưa nói có thích quà cô tặng hay không đâu."

Chân Hàm nghe vậy quét Yến Mạn Gia một cái, không đáp lại, nhưng lại gật gật đầu.

Mạnh Đình quay đầu liền cũng phiên dịch cho Yến Mạn Gia, "Em họ thích."

"Ừ," Yến Mạn Gia đáp lại, khóe miệng giương lên, sau đó mãnh liệt uống một ngụm cháo, ngay sau đó bụm miệng, chạy tới nhà vệ sinh.

"Cũng không ai tranh giành, uống gấp như vậy làm gì?" Chân Hàm ghét bỏ cũng đi tới phòng vệ sinh.

Mạnh Đình có chút bận tâm muốn xem, do dự có nên đi theo xem một chút hay không, bị Yến Tuy kéo tay, "Chân Hàm biết xử lý thế nào, cậu ấy đi là được rồi."

"Ừ," Mạnh Đình gật đầu một cái, "Em họ quả thực biết hơn em."

Yến Tuy tiếp tục kéo Mạnh Đình ở bên bàn ăn ngồi xuống, anh rót cháo cho Mạnh Đình, lại cẩn thận thổi thổi, mới đặt vào trước người Mạnh Đình.

"Buổi tối trong nhà sẽ tới một ít người, em thích liền bồi anh chờ lâu chút, không thích em trước tiên trở về phòng, không cần miễn cưỡng chính mình."

Ở trong Yến trạch làm yến hội, chính là chỉ mời bạn bè anh và Chân Hàm quen biết, người tới vẫn như cũ rất hỗn tạp.

Mạnh Đình nghe vậy gật gật đầu, nuốt cháo trong miệng xuống mới trả lời, "Không miễn cưỡng, em thích ở cùng anh, chỗ nào cũng không sao cả."

Cậu nghĩ nghĩ lại nói, "Lại nói cuối tuần này em phải đi đến phòng thí nghiệm, em cũng bận, thừa dịp lúc còn rãnh rỗi, em muốn ở cùng anh."

"Được," Yến Tuy đáp lời, Mạnh Đình nói như vậy, anh nói cái gì đều nói không được, cũng chỉ có "Được".

Yến Tuy hôm nay vẫn như cũ tới công ty, bất quá 3h chiều anh về tới nhà, Chân Hàm cũng vậy, tuy nói trong nhà có Yến Mạn Gia và Mạnh Đình, nhưng bọn họ cũng không quá yên tâm, có lẽ không nỡ để hai người này mệt mỏi.

Yến Mạn Gia rất có tinh thần hăng hái, ngay cả danh sách điểm tâm ngọt phòng bếp chuẩn bị, bà đều nhìn lại chút, bà bận rộn xoay quanh, Mạnh Đình cũng không rảnh rỗi, cậu ở hậu viện cắt hoa, đem trong nhà ở những nơi cần cắm hoa đều trang trí một lần.

Hoa cậu cắm, không thể nói có bao nhiêu hơi thở nghệ thuật, nhưng không thể nói khó coi, mấu chốt hơn cả là rất thơm, Yến Mạn Gia đặc biệt thích, không cần nghĩ cũng biết lọ ước hoa đầu tiên của Mạnh Đình sẽ cho ai, nhưng Yến Mạn Gia vẫn là nhõng nhẽo đòi hỏi lần thứ hai với Mạnh Đình.

Hiện tại từ bảo bối này bà sẽ không thể rời khỏi miệng, ngoại trừ Chân Hàm bà thật sự coi Mạnh Đình thành bảo bối yêu thích nhất nhất. Bà thật lòng thích Mạnh Đình, Mạnh Đình đối với bà cũng tốt, mặc dù không phải tận lực, nhưng quan hệ của Chân Hàm và Yến Mạn Gia hòa hoãn, công lao của Mạnh Đình vẫn là rất lớn.

Yến Tuy và Chân Hàm trở lại, ngoại trừ đem Yến Mạn Gia thoát khỏi bận rộn hỗn loạn một trận xong xuôi đâu đấy, cũng không có tác dụng gì, Yến Tuy mang theo Mạnh Đình bận rộn, cùng với mấy người bạn mới đến, ở trong phòng khách nói chuyện, uống trà chiều.

Thời gian dần dần trôi qua, người đến cũng nhiều hơn, rất nhiều đều là người lần trước bọn họ ở tụ tập bờ biển đã tới, còn có vài bạn học đồng nghiệp của Chân Hàm, Mạnh Đình được Yến Tuy dắt đi không rời khỏi người, cho dù chưa từng gặp, cũng có thể đoán ra thân phận của cậu.

Trước mắt cách scandal Yến Tuy ngoại tình còn không bao lâu, bộ phận người bất kể là thiện ý hay là ác ý, ánh mắt nhìn bọn họ ở chung đều nhiều hơn chút đánh giá, Yến Tuy và Mạnh Đình cũng không cố ý giả bộ cái gì, nhưng cho người ta cảm giác vẫn là vô cùng thân mật.

Nhưng bất kể tin hay không, ngay mặt hỏi Mạnh Đình hoặc Yến Tuy cái gì đó vẫn là không có.

Lần này tới tiệc sinh nhật Chân Hàm còn có Tô Dương của Tô gia, gã là theo một người bạn của Yến Tuy cùng đi, vốn gã dựa theo phân phó của Tô lão gia tử tới cùng Yến Tuy đánh tốt quan hệ, nhưng tới trên yến hội, ánh mắt gã cũng không do mình khống chế.

Người gã nhìn qua đẹp mắt cũng không phải là không có, nhưng Mạnh Đình ở trong mắt gã sẽ giống như phát sáng, một cái liền nhìn thấy cậu, sau đó càng nhìn càng khó có thể tự kiềm chế, nhưng trong lòng gã nghĩ như thế nào, trên mặt không chút nào biểu hiện ra.

Gã cũng tiến lên kính rượu với Yến Tuy Mạnh Đình, rất bình thản mà hàn huyên, nhưng gã có thể xác định một điểm, Mạnh Đình hoàn toàn quên gã, chính là tối nay đi qua, cậu chỉ sợ vẫn là không nhớ được gã.

"Anh nhìn cái gì đấy?" Cố Lãng tới đây kính rượu cùng Tô Dương, Tô Dương mới được nhận về, mặc dù trong khoảng thời gian này Tô lão gia tử mang theo gã tham gia không ít yến hội, cũng biết không ít người, nhưng trên yến hội của Yến Tuy, vẫn là thật sự không có ai phản ứng tới gã.

"Không có gì," Tô Dương giơ chén rượu lên nhàn nhạt nói.

Cố Lãng vẫn như cũ cười ha ha, nhưng y có một loại cảm giác quỷ dị mình bị Tô Dương nhìn thấu, càng tiếp xúc, y càng phát hiện Tô Dương này càng không đơn giản, nhưng lại càng không đơn giản chính là Yến Tuy, gã giả bộ tới tốt hơn nữa, không phải vẫn bị Yến Tuy chú ý tới sao.

Tô gia tới chỉ có Tô Dương, còn Tô Tư Vũ hắn chính là muốn dựa vào người nào đó lẫn vào, cũng không ai dám dẫn hắn, trừ phi người nọ chính mình không muốn làm bạn với Yến Tuy nữa.

Yến hội coi như náo nhiệt, Chân Hàm nhận quà nhận tới mỏi tay, một nhóm người hi hi ha ha, mãi cho đến 12h mới có người bắt đầu cáo biệt.

Yến Mạn Gia cũng uống chút rượu, đã say ngã ở trên ghế salon rồi, Mạnh Đình ở một bên bồi bà, Yến Tuy và Chân Hàm tới cửa giúp đỡ bác Tiêu tiễn khách, một vài say tới quá lợi hại, phải sắp xếp xe đưa bọn họ trở về, việc này chỉ một mình bác Tiêu khẳng định sắp xếp không được.

"Cô Vương, chúng ta cùng nhau đỡ cô về phòng."

Mạnh Đình nhìn Yến Mạn Gia bộ dáng nghiêng ngả không quá thoải mái, nhưng cậu có thể tìm cách đem người trở về phòng, cái khác liền không dễ làm, nhìn cô Vương đi tới, cậu lập tức giơ tay để bà tới hỗ trợ.

Cô Vương đi tới, Mạnh Đình liền cõng Yến Mạn Gia lên.

Tửu lượng Yến Mạn Gia rõ ràng không tốt, mùi rượu toàn thân rất mạnh, Mạnh Đình bị hun tới có chút choáng, nhưng vẫn là cõng người trở về phòng, để cho cô Vương chiếu cố, cậu mới một lần nữa xuống lầu.

Trong phòng khách còn có mấy sâu rượu đứng ỳ không đi, Mạnh Đình không có ý định trêu chọc bọn họ, cậu ra phòng khách đi tìm Yến Tuy và Chân Hàm, xem có thể giúp đỡ bọn họ cái gì hay không.

"Hey, cậu còn nhớ tôi không?" Tô Dương trên tay một nhánh hoa hồng, từ hậu viện Yến trạch vòng ra ngoài.

Mạnh Đình xoay người lại, nhìn hoa hồng trên tay Tô Dương một chút, sau đó mới nhìn về phía mặt gã, cậu khẽ gật đầu một cái, "Yến Tuy đã nói về anh với tôi, anh tên là Tô Dương." Chú hai mới nhận về của Tô Tư Vũ, Mạnh Đình nhớ Tô Tư Vũ, mới thuận tiện nhớ gã.

"Anh không biết đường sao, bên kia mới là cửa lớn."

Mạnh Đình chỉ chỉ nơi gã đang muốn đi, kỳ thực cậu càng để ý hoa của cậu Tô Dương hái, đó là hoa Yến Tuy trồng cho cậu, cậu tự mình cắt đặt ở phòng khách bị người cầm là một chuyện, Tô Dương trộm hái, bị cậu nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Bất quá Mạnh Đình cũng không có nói ra, cậu chỉ muốn sớm để cho gã rời đi.

"Cậu không thèm để ý sao? Yến Tuy ôm phụ nữ khác lên tin tức."

Gã không tin Mạnh Đình lại không biết chuyện này, tình cảm của cậu và Yến Tuy rất tốt, nên càng để ý mới đúng.

"Tôi không để ý có quan hệ gì tới anh?"

Thần sắc Mạnh Đình lạnh xuống, Tô Dương lại cảm thấy cậu không tiếp tục ngụy trang nữa, không tiếp tục gượng cười vui vẻ.

Tô Dương nhẹ nhàng cười cười, nụ cười gã tự cho rằng mê người nhất, gã đến gần một bước, nhìn về phía Mạnh Đình, ánh mắt hết sức chân thành tha thiết, "Đương nhiên là có quan hệ, tôi thích cậu, rất thích."

Tính ra mới là lần thứ 3 gặp mặt, nhưng gã xác định gã rất thích Mạnh Đình, sạch sẽ, tươi mới, giống như bông hồng trắng trên tay gã.

Mạnh Đình đứng bất động, mặc dù Tô Dương nói lại tiếp tục đến gần, gã đem hoa hồng ở chóp mũi ngửi ngửi, thanh âm càng thấp càng ái muội hơn chút, "Chỉ cần cậu nguyện ý, luôn có một ngày, tôi có thể dẫn cậu đi."

Rất rõ ràng, Tô Dương là một người rất có dã tâm, trở lại Tô gia, dã tâm của gã liền có nhiều chỗ trống để phát huy hơn, lời này lúc này của gã nói tới khá tự tin, gã cho rằng gã so với Yến Tuy, gã thiếu bất quá là thời gian vùng lên mà thôi.

Gã giơ tay tựa hồ muốn vò tóc Mạnh Đình một chút, nhưng tay còn chưa hề chạm tới Mạnh Đình, tay gã đã bị tóm lấy.

Ánh mắt lãnh đạm của Mạnh Đình trong nháy mắt trở nên nguy hiểm, Tô Dương trong lúc nhất thời lại giãy không ra sức nắm của Mạnh Đình, ngay sau đó, bụng gã liền bị đầu gối Mạnh Đình đỉnh một cái, lúc gã hoàn toàn không có phòng bị, gã liền bị đánh lật trên mặt đất.

"Anh rất đáng ghét, tôi không thể nào thích anh, càng không có khả năng đi cùng anh."

Mạnh Đình nói vẫn như cũ không hết giận, một cước lại đạp tới, Tô Dương lăn lộn, mới đem yếu hại thành mông, nhưng vậy cũng đủ đau. Nhưng biểu tình trên mặt gã vẫn là cười, còn là loại cười thú vị đạt được.

Nói thật ra, gã vốn là đối với Mạnh Đình thích, thật sự không khác gì một đóa hoa hồng vui tay thích mắt, nhưng hiện tại gã lại cảm thấy khác, Mạnh Đình so với hoa hồng tươi mới hơn, so với hoa hồng thú vị hơn.

"Sao thế?" Yến Tuy và Chân Hàm xa xa nhìn thấy, liền đều chạy tới, giữa lúc này, Mạnh Đình còn giẫm lên cổ tay Tô Dương, đoạt hoa trở lại.

Hai mắt cậu nhìn hoa kia, đột nhiên liền minh bạch cái gì là cảm giác chán ghét, lại ném nó xuống trên mặt đất, sau đó chân đạp ở phía trên, sức mạnh biểu hiện cái gì là cảm giác chán ghét.

Yến Tuy đi tới liền ôm Mạnh Đình tới trong ngực, anh lại tiếp tục hỏi một câu, "Em sao thế?"

Mạnh Đình bị Yến Tuy nhìn, ấm ức trên mặt tản đi chút, tay cậu chỉ Tô Dương một cái, "Gã muốn vô lễ với em, bị em đánh."

Từ "Vô lễ" này Mạnh Đình không biết cậu dùng có chuẩn xác hay không, nhưng từ "Đánh" này, cậu tuyệt đối là thật sự trừng trị.

Yến Tuy nghe vậy thần sắc anh cũng trong nháy mắt khó coi lên, lúc này Tô Dương đã đứng dậy, gã ngoại trừ trên người nhiều hơn chút bụi bặm, thoạt nhìn cũng không sao cả, Mạnh Đình không đánh mặt gã, những chỗ khác đánh nặng hơn, người khác cũng nhìn không ra, trừ phi Tô Dương nguyện ý tiếp tục ở trên mặt đất lăn lộn kêu đau, vậy còn có chút sức thuyết phục.

"Thật xin lỗi, tôi uống nhiều rồi, nhận lầm người." Tô Dương nói cung kính khom người, một chút không có muốn thoái thác "vô lễ" trong miệng Mạnh Đình, chỉ là đem hành động "vô lễ" của gã đổ lỗi lên "say rượu".

Mạnh Đình nghe vậy nghiêng người qua, thần sắc nhìn Tô Dương lại tiếp tục biến thành cảm giác nguy hiểm, "Nói dối."

Mạnh Đình kỳ thực còn muốn tiếp tục đánh người, nhưng bị Yến Tuy ôm, cậu không nhúc nhích được, cậu nói xong lại quăng đầu lại, cậu vẫn cảm thấy chưa hết giận!

Tay Yến Tuy ở sau lưng Mạnh Đình vỗ vỗ, sau đó kéo Mạnh Đình ra phía sau, anh đi lên một bước, một cái xách cổ áo Tô Dương, một quyền trực tiếp đánh vào trên mặt gã.

Tô Dương trước kia là học nhảy, thân thủ ngoại trừ coi như linh hoạt, nhưng dù sao chưa từng luyện qua khí lực gì, Mạnh Đình có thể đè gã đánh, càng khỏi cần Yến Tuy lợi hại hơn Mạnh Đình, từng quyền vung ra, có thể so với anh dạy dỗ đám bạn thân kia muốn dùng lực hơn rất nhiều.

Anh cuối cùng một cước đá người thật xa, anh lại tiếp tục đến gần hai bước, sau đó lạnh lùng nói, "Tao không nhận lầm, tao đánh chính là Tô Dương mày."

"Đem hắn ném đi cho tôi, sau này nhà nào ở Hải thành phát thiếp mời cho Tô gia, cũng không cần đưa cho Yến gia ta!"

Lúc Yến Tuy đánh người, nhưng còn có rất nhiều người chưa rời đi vây xem tới, nghe nói như thế, ngay cả mấy người bọn họ đều có một loại cảm giác thân thể hổ chấn động một cái, nhưng không thể nghi ngờ Tô gia là triệt để đắc tội với Yến gia.

Mạnh Đình lúc đánh người, Tô Dương còn có cười, lúc Yến Tuy đánh, gã liền không cười được, càng không phải nói phía sau câu nói kia của Yến Tuy, cái này rõ ràng cho thấy lại đem gã đày đi, gã không chỉ bị đánh trận này, chính là trở lại Tô gia cũng vẫn trốn không thoát chỉ trích của Tô lão gia tử.

Yến Tuy xoay người lại, những người còn vây xem kia cũng tự giác đi tới cửa chính, Chân Hàm dẫn người ném Tô Dương ra ngoài, đem khách khứa còn lại toàn bộ tiễn đi, tiếp tục trở lại, Yến Tuy đã mang Mạnh Đình trở về phòng rồi.

Phu phu bọn họ liên hoàn đánh kép, liền cũng không cho y đứa em họ này cơ hội ra tay, nhưng đem lời này của Yến Tuy phóng ra để cho các nhà nghe một chút, vẫn là có cần thiết, bằng không mọi người thật đúng là coi Yến gia bọn họ rộng lượng dễ bắt nạt.

Yến Tuy so với Mạnh Đình còn muốn tức giận hơn là khẳng định, nhưng tức giận của anh phát tiết với Tô Dương một phần, phần còn lại kia giữ lại cho Tô gia, như thế nào cũng không thể phát với Mạnh Đình, chỉ là thanh âm nói chuyện cũng bất giác lãnh ngạnh hơn chút.

"Gã động vào em chỗ nào?"

Mạnh Đình suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, "Gã chưa động vào em, đã bị em đánh, bất quá gã đoán chừng là muốn sờ mặt em."

Cậu nói trong thần sắc nhiều hơn chút ấm ức, "Gã quá đáng ghét, hái hoa của em, còn nói muốn mang em đi, em mới không đi."

Yến Tuy nghe vậy nhất thời cảm giác mình vừa nãy đánh Tô Dương nhẹ, kỳ thực phải chém.

Mà Mạnh Đình còn đang liệt kê chi tiết không tốt của Tô Dương, "Ánh mắt gã nhìn em đáng ghét, lời gã nói làm người ta chán ghét, cầm lấy hoa của em càng đáng ghét hơn…… Cho nên em chịu đựng, chờ gã đến gần muốn chạm vào em, em mới đánh gã."

Toàn bộ bằng cảm giác đánh người, quá mức võ đoán, nhưng Tô Dương có động tác, Mạnh Đình liền cũng có danh mục đánh người.

Mạnh Đình nói cọ tới trong ngực Yến Tuy, hai tay vòng quanh thắt lưng Yến Tuy vững vàng ôm lấy người, "Yến Tuy, em đánh người, nhưng em vẫn cảm thấy khó chịu."

Chuẩn xác hơn mà nói, chính là đánh Tô Dương rồi, cũng không cách nào bù đắp tâm tình và tâm cảnh bị phá hư của Mạnh Đình.

Yến Tuy ôm lại Mạnh Đình, hai người cứ như vậy không nói gì mà đứng một lát, Mạnh Đình mới dẫn Mạnh Đình đi về phía giường hai bước, Mạnh Đình ngước mắt nhìn người, nụ hôn của Yến Tuy liền rơi xuống, mang theo hai phần dồn dập và lãnh liệt.

Mạnh Đình thần sắc ngừng lại, liền cũng đáp lại nụ hôn của Yến Tuy, hai người vừa lùi vừa hôn vừa cởi quần áo.

Mùi rượu trong miệng Yến Tuy còn có chút nồng, Mạnh Đình nếm có chút choáng, cậu lại là người quen chuyên chú, mặc dù chuyện vừa mới đối với bọn họ có ảnh hưởng, nhưng dần dần, vốn là người không đáng để ý, liền cũng bị ném ra sau ót.

Dùng phương thức này xác định lẫn nhau, cảm thụ lẫn nhau, làm cho trên người đối phương đều chỉ lưu lại hơi thở của mình, từ thân đến tâm đều lại lần lượt chiếm hữu, vốn bất an ấm ức còn lưu lại cũng đều biến mất không thấy nữa.

Trong khẽ gọi khó có thể tự kiềm chế của Mạnh Đình, chân mày Yến Tuy nhíu lại cũng rốt cuộc thả lỏng ra.

Tay Mạnh Đình vòng ở cổ Yến Tuy, trong mắt cậu lại lần nữa khôi phục trong trẻo, ửng hồng trên mặt cậu còn chưa thể tản đi, cậu gật gật đầu, sau đó nói nhỏ, "Em thích anh, em yêu anh, em sẽ không đi."

Ngay cả có người muốn khiến cậu đi, cậu cũng không đi.

#1: Các thím dạo này quên ta rồi thì phải T_T

#2: Năm học mới rồi ta và beta hơi bận, thím beta chỉ có thể trả hàng vào tối t2, t3 nên ta cũng sẽ tối t2, t3 ta mới đăng truyện (số chương một lần đăng thì không xác định vì dựa vào beta nên có thể 1 chương hoặc nhiều hơn trong một lần đăng); ta thì vẫn sẽ edit tiếp vì để bổ sung vào 1 tuần cuối tháng 9 và 5 tuần từ cuối tháng 10 tới hết tháng 11 ta thực tập với thực tế không edit được ^^

64. Chương 64

Edit: Vịt

Beta: Min

Các thím mau đi mua mì các thứ về nấu thịt ăn khuya đi, trời ơi chương này quá trời thịt vụn =)))

Mồ hôi trên trán Yến Tuy lăn xuống, ánh mắt rơi vào trên người Mạnh Đình, trong nhẫn nại, lại mang theo hai phần ý cười bất đắc dĩ, anh đưa tay nhu nhu tóc mái của Mạnh Đình bị mồ hôi thấm ướt, "Mệt rồi sao?"

Mạnh Đình thành thực gật gật đầu, "Chân em nhuyễn, em còn muốn nghỉ ngơi thêm một chút." Trước khi bắt đầu, cậu đã đánh giá cao chính mình, nhưng bây giờ nếu nửa chừng bỏ dở đối với Yến Tuy cũng không quá tốt, Mạnh Đình nghỉ ngơi một chút vẫn là có ý định tiếp tục.

"Ngoan nha, anh tiếp tục nhịn một chút……" Mạnh Đình tiếng nói mềm mại trấn an Yến Tuy, nhưng trấn an của cậu không có tác dụng quá lớn, lúc này tiến thoái lưỡng nan, Yến Tuy làm sao có thể nhịn được.

Yến Tuy thử ngồi dậy, Mạnh Đình ở trong ngực anh lại nhẹ giọng kêu lên hai tiếng, sau đó cậu lại dùng lực ấn Yến Tuy trở lại, "Còn chưa xong sao? Anh đừng lộn xộn, em tiếp tục."

Chút khí lực cậu thật vất vả dưỡng trở lại kia, Yến Tuy vừa động một chút, thiếu chút nữa đều không còn.

Hơn nữa, đã nói là cậu tới rồi, không thể nửa chừng bỏ dở. Mạnh Đình hít một hơi thật sâu, thừa thế xông lên, mãi cho tới lúc hoàn thành cùng Yến Tuy, cũng không tiếp tục lười biếng muốn nghỉ ngơi nữa.

Nhưng nhìn cậu lúc này không còn sót lại nửa điểm khí lực, cậu nằm nhoài trở lại trên người Yến Tuy, ánh mắt mơ màng, thật sự một đầu ngón tay cũng không muốn động.

Trên mặt cùng cổ cậu bị hôn lại hôn, cũng không có phản ứng quá lớn. Bị Yến Tuy ôm trở lại phía dưới, cậu cũng vẫn là bộ dáng thần sắc mê ly kia, so với Yến Tuy rốt cục thoả mãn xuất ra, phản ứng của Mạnh Đình tựa hồ càng lớn.

Nhưng nụ hôn của Yến Tuy vẫn như cũ không có kết thúc, hoặc là nói, nhẫn nại của anh cũng không có nhận được bao nhiêu thoả mãn, chờ tinh thần Mạnh Đình lần nữa bị trùng kích trở lại hiện thế, bọn họ lại tiến vào một lần bước vào thế giới phi sắc sóng lên rồi lại xuống khác.

Yến Tuy tựa như không biết mệt mỏi, nhưng Mạnh Đình thật sự mệt mỏi, nhưng cậu cũng không có cự tuyệt, chỉ là thân thể thật sự lười nhúc nhích, toàn bộ dựa vào bản năng phản ứng, cuối cùng là lúc nào ngủ, cậu cũng không quá rõ ràng, chỉ cảm thấy rất mệt rất mệt, sau đó cậu liền ngủ mất.

Tới đêm khuya, Yến Tuy cũng đem chút thể lực cuối cùng kia của anh ở trên người Mạnh Đình ép khô, sau khi đơn giản dọn dẹp, liền tùy tiện ôm lấy người ngủ, hai người đều rất mệt, cũng đều ngủ tới rất sâu.

Di chứng quá mệt mỏi của đêm qua, cho tới tận sáng sớm, Mạnh Đình tỉnh lại, cũng không chuyển biến tốt đẹp quá lớn, má cậu đỏ ửng không tản đi, hai chân mỏi nhừ trướng lên khó tiêu tan, cậu từ trong ra ngoài đều lộ ra thần thái lười biếng.

Cậu được Yến Tuy ôm tới phòng tắm, sau đó lại ôm trở về trên giường, cậu ngoại trừ tự mình đánh răng, cái khác ngay cả tất cũng là Yến Tuy xỏ cho cậu.

Nụ hôn của Yến Tuy rơi vào trán Mạnh Đình, sau đó lại nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Đói bụng không?"

Anh đêm qua lại lần nữa mất kiểm soát, ngay cả Mạnh Đình mệt mỏi ngủ thiếp đi, anh cũng không thể dừng lại. Nhưng đem anh chọc tới như thế, cũng vẫn là bản thân Mạnh Đình, Yến Tuy đã thoải mãn rồi, bây giờ chiếu cố tới người, tự nhiên cũng muốn tận tâm hơn.

Mạnh Đình gật đầu một cái, "Em đói rồi, nhưng em vẫn là không muốn động." Cậu đây là di chứng sau khi bị "moi sạch" đi.

“Em sau này không thể tùy tiện thử……” Đây tuyệt đối là một bài học đẫm máu và nước mắt mà Mạnh Đình cần ghi nhớ, cậu đánh giá cao chính mình, đánh giá thấp Yến Tuy, tới hiện tại đều trì hoãn không được.

Yến Tuy nghe vậy khóe miệng chậm rãi câu lên, tiếu ý trong mắt cũng không thể khống chế được, anh cúi đầu ngậm môi Mạnh Đình vào, lúc cậu ngây người, lại nhẹ nhàng trượt vào, mang theo nụ hôn ướt át lại ngọt ngào của anh.

“Không sao, em mệt mỏi, anh tiếp tục là được,” Bộ dạng tích cực cậy mạnh của Mạnh Đình, anh cảm thấy đáng yêu, phản ứng trước mắt liền cũng rất đáng yêu, trên người Mạnh Đình tự mang theo thuộc tính quá ngọt ngào, làm cho anh mỗi ngày giống như đều sống trong hũ mật vậy.

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, thoáng do dự mới gật gật đầu, “Cứ quyết định như vậy đi, em hôm qua thật sự mệt chết đi được……”

Yến Tuy đứng dậy sau đó bế Mạnh Đình lên, mà người trong trong ngực anh, nói cũng còn chưa nói xong.

“Còn có anh……”

“Cái gì?” Yến Tuy rũ mắt nhìn Mạnh Đình một chút, giống như đã quên đêm qua chính anh quá mức vậy.

“Anh không thể nhanh một chút sao?”

Mạnh Đình nói hai má khẽ phồng lên, cậu càng cố gắng, phản ứng của Yến Tuy càng lớn, thật sự rất khiến người ta ủ rũ a.

Yến Tuy nghe vậy lại ở trên trán Mạnh Đình hôn hôn, “Đình Đình quá ngọt, nhanh không được……”

Thần sắc Mạnh Đình ngừng lại, buồn bực trong mắt biến thành không giải thích được, “Là bởi vì em ăn quá nhiều đồ ngọt đúng không?”

Lẽ nào điểm tâm ngọt còn có thể có hiệu quả trợ tình? Mạnh Đình trong đầu hiện lên một chút thành quả nghiên cứu kỳ ba của nước ngoài, nhưng hình như còn chưa nghiên cứu qua cái này? Hay chỉ là cậu không thể nhìn thấy?

Lúc Mạnh Đình cẩn thận suy nghĩ, cậu tiếp tục được Yến Tuy ôm ra khỏi phòng, sau đó ôm xuống lầu.

Yến Mạn Gia và Chân Hàm vốn là đều có chút lo lắng, nhưng nhìn thấy Mạnh Đình má đỏ au, liền cũng cạn lời mà đem lo lắng thu lại trong bụng, hai người này vừa nhìn chính là túng dục quá độ.

Yến Tuy trước tiên đặt Mạnh Đình trên ghế salon, anh cầm một cái đệm mềm đặt trên ghế bàn ăn, sau đó

mới lại ôm Mạnh Đình đi qua.

"Anh đút em."

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, khẽ gật đầu một cái, ánh mắt cậu lại chợt quét qua, Yến Mạn Gia và Chân Hàm cũng đều bắt đầu ăn. Cậu giống như giấu đầu lòi đuôi giải thích một câu, "Cháu đói tới không còn khí lực, Yến Tuy mới đút cháu."

Yến Mạn Gia và Chân Hàm nghe vậy động tác gắp thức ăn ngừng lại, đều muốn mắt trợn trắng, nhưng xét thấy động tác mắt trợn trắng quá không ưu nhã, bọn họ liền đều nhịn.

"Từ từ ăn," Yến Tuy nghe vậy khóe miệng ngoắc ngoắc, anh đưa một muỗng cháo tới miệng Mạnh Đình, sau đó lại dặn dò một câu.

Mạnh Đình gật đầu một cái, sau đó liền chuyên tâm ăn cơm, Yến Tuy đút, cậu ăn.

Lúc khí lực không sai biệt lắm hồi phục, cậu mới tự mình ăn, cậu ăn xong, tiếp tục chờ Yến Tuy ăn xong, sau đó cậu lại được ôm trở về ghế salon bên kia.

"Cô, cô uống trà giải rượu chưa?" Mạnh Đình ôm Mao Cầu đến trong ngực, sau đó hỏi Yến Mạn Gia cũng đang ở trên ghế salon xem TV một câu, bà thức dậy thần sắc cũng không phải đặc biệt tốt.

Yến Mạn Gia nghe vậy ánh mắt quét một cái Chân Hàm cùng Yến Tuy ở bên cửa sổ nói chuyện, đáng thương hề hề gật gật đầu, "Đắng muốn chết."

"Cô sau này đừng uống nhiều như vậy, tổn hại thân thể," Mạnh Đình nghĩ tới lại tiếp tục dặn dò một câu.

Yến Mạn Gia nghe vậy đáng thương trên mặt trong nháy mắt không thấy, bà nghiêng nghiêng về phía Mạnh Đình, "Biết rồi, Đình Đình bảo bối."

"Cô nghe Hàm Hàm nói rồi, hừ, Tô gì đó kia, thật là thiếu đòn, Đình Đình sau này gặp phải như vậy cũng đừng nương tay!"

Đối với Mạnh Đình khả năng bị người nào mơ ước đến, Yến Mạn Gia là một chút cũng không ngoài ý muốn, đứa nhỏ xinh đẹp lại ngoan như vậy, khẳng định được nhiều người thích. Nhưng dám ở trên yến hội nhà bọn họ trêu chọc Mạnh Đình, thật có thể nói là ăn gan hùm mật gấu rồi.

Bà nhưng là nghe nói Tô Dương mới trở lại Tô gia chưa tới mấy ngày, làm việc lỗ mãng vô lễ như thế, cũng không phải là kẻ làm nên đại sự gì.

Mạnh Đình nghe vậy gật gật đầu, “Cháu không nương tay.”

Cậu hôm qua cùng Yến Tuy đánh, đủ cho Tô Dương đau mười ngày nửa tháng. Cậu nói thần sắc đột nhiên ngừng lại, phát hiện chán ghét trong lòng đêm qua hoàn toàn không có, ánh mắt cậu quét về phía Yến Tuy bên cửa sổ, trên mặt hiện lên chút mỉm cười.

“Còn có Yến Tuy, anh ấy cũng sẽ giúp cháu cùng nhau đánh, anh ấy tốt nhất, đối với cháu tốt nhất.”

Yến Mạn Gia đau răng mà quay đầu đi, Mạnh Đình căn bản không cần bà an ủi, Yến Tuy sớm trấn an Mạnh Đình tới đủ tốt rồi.

Bất quá ngày hôm qua chuyện Tô Dương bị Yến Tuy đánh, còn bị ném ra Yến trạch, đến buổi sáng hôm nay, vẫn như cũ nổi lên tới không sai biệt lắm.

Tô gia lão gia tử hôm qua không ở hiện trường, nhưng cái mặt già này trải qua Tô Tư Vũ, lại tiếp tục trải qua Tô Dương, coi như là triệt để mất hết. Giao tình của Tô gia và Yến gia nửa điểm không còn không nói, thậm chí còn không bằng các gia tộc khác cùng Yến gia giao tình bình thường.

Bởi vì câu nói kia của Yến Tuy, Tô gia không biết phải ít đi bao nhiêu cơ hội giao tiếp, lần một lần hai thì không có gì, nhưng tích lũy tháng ngày, vậy ảnh hưởng đối với nhân mạch khá đáng sợ, Tô lão gia tử nếu không thể ứng đối thỏa đáng, địa vị của Tô gia ở Hải thành chỉ sợ là muốn xuống dốc không phanh.

Nhưng là liền tại hôm nay, Tô Tư Vũ nhận được tin tức vội vàng trở lại nhà cũ Tô gia, mới từ trên xe đi xuống, đã bị cảnh sát khó khăn lắm đuổi theo được mang đi, về vụ án hắn và Mạnh Tiêu bỏ thuốc Mạnh Đình, phán quyết cũng hạ xuống.

Mạnh Tiêu bị phán năm năm, Tô Tư Vũ tình tiết không nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng bị phán quyết một năm bảy tháng.

Tô Tư Vũ nhìn thấy phán quyết cả người đều mông lung một chút, một năm bảy tháng, cũng chỉ là ảnh hưởng hai ba tháng đối với hắn đều là cực đại, một năm rưỡi sau, Hải thành và Tô gia nơi nào còn có chỗ trống cho hắn đặt chân.

Trước mắt rõ ràng là Tô Dương có vấn đề, cơ hội của hắn tới, nhưng hắn liền bị tống tới trong tù rồi.

Luật sư của hắn hôm trước vẫn cam đoan với hắn nói có thể làm cho hắn thoát khỏi tù tội, lúc này mới một ngày, hắn đã bị giam rồi.

Tô Tư Vũ ngồi ở trên xe cảnh sát hồi lâu, cả người thần sắc đều là hoảng hốt, nhưng chỉ một lát, hắn đầu óc lại thanh tỉnh trước nay chưa từng có, cha hắn đã không giúp được hắn, hắn đã bị Tô lão gia tử vứt bỏ, về phần Yến Tuy kiếp trước đã giúp hắn, đời này lại là người tống hắn ngồi tù.

Tô Dương con người đáng sợ kia, gã là muốn cùng hắn tranh giành gia sản, lấy tâm tính của Tô Dương, tìm người trực tiếp giết chết hắn ở trong tù cũng có thể. Hắn một lần nữa mà sống lại, tại sao có thể là loại kết cục này.

Trước sau buổi trưa, Yến Tuy và người Tô gia đều nhận được tin tức, Tô Tư Vũ lúc xe cảnh sát dừng lại nhường dòng người đông đúc trên đường dành riêng cho người đi bộ, đánh lén cảnh sát chạy trốn, cảnh sát đã đang bố trí khống chế, nhưng trước khi thông tin cho bọn họ, hắn vẫn như cũ không có bóng dáng.

Yến Tuy lúc nghe Vương Phong báo cáo, chỉ chân mày gạt gạt, tựa hồ không có bao nhiêu ngoài ý muốn.

Vương Phong từ phòng làm việc đi ra ngoài, Yến Tuy lại gọi một cú điện thoại: "Lúc hắn chân chính tới bước đường cùng, người của cậu lại ra tay, chú ý Tô Dương, ngoài ra cũng đừng để cho hắn phát hiện cậu."

Một đầu khác điện thoại tựa hồ đối với lần này có chút nghi vấn, Yến Tuy lại tiếp tục giải thích một câu, "Có lẽ hắn biết cậu là người của tôi, nghiêm túc chút, hắn tạm thời còn hữu dụng."

Yến Tuy để điện thoại xuống, giữa chân mày cũng không có gì khác thường, ánh mắt anh quét đến bức hình anh ôm Mạnh Đình đặt trên bàn làm việc, thần sắc chợt hòa hoãn chút, anh lại nhìn chăm chú bức hình, sau đó mới tiếp tục bắt đầu làm việc.

Tô Tư Vũ đào tẩu rồi, Mạnh Tiêu liền không có gan kia, cũng không có ai chịu giúp hắn hoạt động, hoặc là nói chi thứ hai Mạnh gia đã không ai có tâm tư và tinh lực kia nữa, hai đứa con trai của Lý Nhất Phỉ Mạnh Nghi Quý và Mạnh Nghi Đức gần đây lại là liên tục xảy ra chuyện.

Mạnh Nghi Quý mặc dù không háo nữ sắc, nhưng lại hay đánh bạc, hắn lúc theo người tới Úc thành chơi, thua hơn ngàn vạn, nhưng số tiền kia hắn lại nói với Mạnh lão gia tử hắn cầm đi đầu tư rồi, nghe nói hắn còn kiếm lại một chút, nhưng sự thật là hắn tham ô công quỹ bù vào khoản tiền đánh bạc này.

Về phần con trai nhỏ Mạnh Nghi Đức của Lý Nhất Phỉ, scandal của hắn và mấy tiểu tình nhân lại tiếp tục lên đầu đề Hải thành, tiếp đó lại bị tuôn ra, một trong những tiểu tình nhân kỳ thực là phụ nữ có chồng, trong nhà còn có một con gái, chồng cô ta mang theo con gái trực tiếp chặn dưới cao ốc làm việc của Mạnh Nghi Đức, tình cảnh khá tốt để xem nha.

Nhưng đây còn chưa phải hết kịch, phóng viên hiện trường mắt sắc phát hiện đứa con kia rất giống Mạnh Nghi Đức, hắn không chỉ có đội nón xanh cho người ta, còn để cho người ta nuôi con cho hắn, người đàn ông kia đưa tới đồng tình của không ít người đi đường, dẫn tới danh dự của xí nghiệp Mạnh thị đều chịu ảnh hưởng.

Cổ đông nội bộ công ty rối rít yêu cầu Mạnh Nghi Quý và Mạnh Nghi Đức tạm thời cách chức, vãn hồi chút danh dự, Mạnh lão gia tử vốn là đều tiến vào trạng thái bán về hưu, lần này con tuôn ra nhiều chuyện như vậy, ông liền lại chỉ có thể về công ty chủ sự.

Nhiều chuyện như vậy liên tiếp mà bị tuôn ra, nói sau lưng không có chủ đạo, Lý Nhất Phỉ cũng không tin,

đối tượng bà ta hoài nghi đầu tiên chính là phòng lớn Phùng Trạch Kiều và con trai Mạnh Nghi Hàng của bà.

Năng lực của bà ta đủ để giải quyết cơn thịnh nộ của Mạnh lão gia tử, nhưng lại không có cách nào để cho những chuyện tuôn ra kia giống như biến thành chưa từng phát sinh, cổ đông và nhân viên vẫn như cũ bất mãn, áp lực dư luận bên ngoài càng ngày càng nghiêm trọng, Mạnh Nghi Đức và Mạnh Nghi Quý bị cách chức là không thể tránh được.

Nhưng muốn để cho Lý Nhất Phỉ cứ như vậy vứt bỏ, tuyệt đối là không thể nào, bà ta còn có ba đứa cháu trai ưu tú có ích, mấy chức vị kia như thế nào cũng không thể cứ như vậy rơi vào trong tay phòng lớn.

"Bà nội an tâm, trước mắt còn không phải là lúc tranh giành cái này."

Mạnh Kỳ trấn an Phùng Trạch Kiều, lại để cho bà trấn an Mạnh Nghi Hàng và mẹ Cố thị của y, Phùng Trạch Kiều cũng cảm giác được, Mạnh Kỳ mấy ngày này chững chạc thành thục rất nhiều, bà và Lý Nhất Phỉ tranh giành nhiều năm như vậy đều chưa từng tranh giành y, trước mắt không tranh giành ngược lại còn tạo ra hiện trường cười nhạo.

Bà chưa từng tin Mạnh lão gia tử, nhưng lại tin tưởng Mạnh Kỳ, phòng lớn yên lặng, nửa điểm động tác không có, Mạnh lão gia tử vừa lòng, Lý Nhất Phỉ lại càng thêm như ngồi trên chông.

Thứ hai tuần sau, Yến Tuy và Mạnh Đình ngồi lên xe, anh đưa Mạnh Đình đến phòng thí nghiệm của cậu.

Phòng thí nghiệm cách nhà cũ Yến thị cũng không có bao xa, đây là địa điểm lúc đó Yến Tuy yêu cầu lựa chọn, trụ sở thí nghiệm và sản xuất nước hoa là tách biệt, Mạnh Đình phụ trách điều hương, thỉnh thoảng mới có thể tới nhà máy nước hoa xem một chút, chuyện bên kia, chủ yếu vẫn là Yến Minh Á phụ trách.

Nhà máy nước hoa còn đang xây dựng, địa điểm lựa chọn ở gần thôn lý gia, bọn họ cam kết ông nội Lý Lan làm cố vấn nông dân chuyên trồng hoa.

Một thời gian ngắn trước bác sĩ chữa bệnh từ thiện cũng đến thôn Lý gia, ông nội Lý Lan đi xem bệnh, vốn chỉ là bệnh nhẹ, bởi vì ông không nỡ khám bệnh, mới kéo dài thành bệnh nặng.

Ông còn cần nghỉ ngơi, nhưng làm cố vấn, trả lời vài vấn đề, giúp Minh Á cùng thôn dân địa phương làm một vài giao thiệp, vẫn là không thành vấn đề.

Ông nội Lý Lan bệnh tốt rồi, lo lắng của Lý Lan liền cũng không có, hắn tiếp tục đi học ở trung học địa phương, vóc dáng hắn nhìn nhỏ, nhưng kỳ thực học lớp 9 rồi, nền móng của hắn không tính là kém, lại chịu khổ, phấn khởi tiến lên, thi bình thường cao trung là không có vấn đề.

Đương nhiên đây là bảo đảm hắn cho Mạnh Đình, cụ thể như thế nào, còn phải thành tích của hắn nói chuyện.

Phòng thí nghiệm nhìn từ bên ngoài chính là một biệt thự kiểu hơi lớn chút, an ninh xung quanh, tường rào báo động đều rất hoàn mỹ, người ra vào mỗi ngày cũng phải tiếp nhận kiểm tra dấu vân tay, càng đến bên trong kiểm tra yêu cầu lại càng nhiều.

Tầng 3 của biệt thự, kỳ thực coi như khu sinh hoạt, đọc sách, ăn cơm, vận động tiêu khiển, phòng thí nghiệm chân chính là xây dưới mặt đất, trước mắt chỉ có phòng thí nghiệm của Mạnh Đình xây dựng lên, cũng chỉ có cậu được coi là thầy điều hương, mấy trợ thủ mời tới, còn chưa có tuổi nghề có phòng thí nghiệm độc lập.

Nhưng bọn họ cũng đều là nhân tài chuyên nghiệp Yến Minh Á lương cao mời về, lai lịch đơn giản chút, cũng không phải là không có tiềm lực bồi dưỡng.

Bọn họ nhìn Mạnh Đình và Yến Tuy đi tới, theo bản năng liền đem ánh mắt rơi vào trên người Yến Tuy, bọn họ cảm thấy, Yến Tuy so với Mạnh Đình còn có mô phạm thầy điều hương hơn, nhưng bọn họ tới trong phòng thay quần áo, xuất hiện thay áo choàng trắng lại là Mạnh Đình.

Cậu và Yến Tuy xuất hiện, Yến Minh Á liền cũng tới phòng thí nghiệm, Mạnh Đình và Yến Tuy gật đầu một cái, cậu đi vào trong phòng điều hương, trước tiên điều người ra, cho bọn họ xem trước một chút, mấy phương thuốc cậu chỉnh ra kia, thị trường định vị cụ thể, Yến Minh Á còn đang làm.

Yến Minh Á vốn là còn muốn cùng Yến Tuy tán gẫu hai câu, nhưng ánh mắt Yến Tuy thủy chung chuyên chú nhìn Mạnh Đình bên trong cửa sổ thủy tinh, y liền cũng không nên mở miệng, ánh mắt y theo Yến Tuy di chuyển qua, liền cũng khó dời đi.

Tóc Mạnh Đình không dài không ngắn, chính là đeo khẩu trang che kín hơn nửa khuôn mặt, cả người thoạt nhìn vẫn như cũ ngây ngô tới có thể ngắt ra nước.

Nhưng sau khi cậu chuyên chú điều hương, khí chất cả người đều xảy ra thay đổi cực lớn, động tác của cậu nước chảy mây trôi, thoạt nhìn khá vui tai thích mắt. Mô phạm mấy trợ thủ cảm thấy cậu không có kia, lúc này hoàn toàn có.

Ánh mắt bọn họ đều sắp muốn nhìn thẳng rồi, đây là thầy giáo bọn họ đã từng nói với bọn họ, bọn họ nhưng còn chưa có duyên nhìn thấy mô phạm của bậc thầy điều hương a.

Tiếp đó càng làm cho bọn họ ngạc nhiên chính là, một hồi hương thơm nhàn nhạt từ dụng cụ thủy tinh trên tay Mạnh Đình tản ra, loại cảm giác tâm ngứa này, quả thực không cách nào nhẫn nại.

Mạnh Đình cũng không bị sóng tâm tình của bọn họ ảnh hưởng, động tác của cậu vẫn như cũ rất tùy ý, cậu lắc lắc ống nghiệm thủy tinh, ánh mắt quét tới, một trong những trợ thủ sững sờ tiến lên một bước, Mạnh Đình giao nó cho cô tiếp tục lắp tới trong dụng cụ thích hợp, cậu lại bắt đầu điều hương một loại phương thuốc khác.

Hai loại thành phần nước hoa hết sức phức tạp, Mạnh Đình không tới nửa tiếng toàn bộ đều chuẩn bị xong,

từ trong phòng điều hương đi ra, một nữ trợ thủ trong đó bưng một cái đĩa ra ngoài, phía trên là thành quả điều hương của Mạnh Đình, cũng lắp một bình thủy tinh trong suốt, lại một bình thủy tinh trong suốt lắp tới, một bình màu đỏ nhàn nhạt hiện ra, một bình còn lại là màu lam nhàn nhạt, trong vắt sáng long lanh, cảnh đẹp ý vui.

"Mọi người cũng đều có thể cảm giác một chút," Mạnh Đình ngồi vào bên người Yến Tuy, nói với 4 trợ thủ của cậu.

Rất hiển nhiên màu lam hồng này là chia ra nhằm vào nam nữ, cố ý điều ra.

"Mùi hương rất thoải mái, tôi rất thích."

Lý Thi Thi một trong hai nữ trợ thủ lập tức nói, cô lúc vừa mới lắp bình thủy tinh, cô đã cảm thấy tâm động, suy nghĩ một chút lại tiếp tục bổ sung một câu, "Không giống như là nước hoa hóa chất, giống như trên tay tôi thật sự ôm một bó hoa hồng vậy."

Loại cảm giác tự nhiên này, giống như là được trao cho sinh mệnh vậy, cô không biết cô nói có tính khoa trương hay không, nhưng cô chính là cảm thấy như vậy, ánh mắt cô nhìn Mạnh Đình cực kỳ sáng ngời, hoài nghi của nửa tiếng trước đó hoàn toàn không có.

Yến Minh Á cùng Yến Tuy cũng đều thử một chút bình màu lam kia, mùi hương so với bình hồng, nó nhạt hơn chút, nhiều hơn cảm giác lạnh lùng, nhưng ngay cả bọn họ không dùng nước hoa, đều cảm thấy nó không tệ.

"Lam băng…… Tôi cải tiến một chút, phương thuốc tôi lát nữa sẽ viết cho mọi người," Mạnh Đình đối với phản ứng của mọi người, cũng không biểu hiện bao kích động, giống như cậu đã quen loại tràng diện này rồi vậy, cậu chỉ chỉ bình màu lam kia, "Nó gọi là Lam Băng."

Đây là tên Mạnh Đình từng lấy cho nó, cậu suy nghĩ một chút lại nói, "Mọi người nếu cảm thấy không thích hợp, có thể đổi."

"Không, rất thích hợp." Không có ai có thể nắm bắt thần vận của nó hơn người chế tạo Mạnh Đình.

Trên mặt Yến Minh Á lộ ra nụ cười, vốn y chỉ có 7 phần xác định bọn họ có thể thành công, trước mắt y có 10 phần xác định, nước hoa Mạnh Đình điều chế, có một loại mị lực ngôn ngữ không các nào miêu tả được, không chỉ có trong nước, chỉ sợ giới thời giang sang trọng nước ngoài cũng muốn vì sự xuất hiện của bọn chúng chấn động.

"Nó gọi là gì?" Nữ trợ thủ Diệp Tử Lan thử qua một cái khác cũng hỏi tới một câu, chỉ chính là lọ nước hoa thủy tinh màu đỏ mà cô và Lý Thi Thi đều rất thích.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút mới nói, "Gọi là Mạn Vi đi." Mạn là Mạn của Yến Mạn Gia, Mạnh Đình ý

định hôm nay về nhà cũng điều cho Yến Mạn Gia một lọ, dùng chữ trong tên của bà, chắc hẳn bà sẽ càng cao hứng đi.

Yến Tuy vừa nghe cũng biết "Mạn" này là vì cái gì rồi, anh giơ tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, Mạnh Đình quay qua, cậu cười một cái, quan hệ của hai người một cái liền có thể nhìn ra thân mật.

Về phần Yến Minh Á và 4 trợ thủ khác, bị kích thích của nước hoa, lập tức nhiệt tình 10 phần, phân tích đi phân tích lại, Yến Minh Á cũng từ trụ sở thí nghiệm rời đi, trở lại công ty nước hoa tổ chức họp.

Mạnh Đình bồi Yến Tuy tới bên trên đi dạo một chút, sau khi cùng nhau ăn cơm trưa xong, Yến Tuy mới từ trụ sở thí nghiệm rời đi, đi về phía cao ốc Yến thị.

Mạnh Đình sau khi Yến Tuy đi, cậu trở lại phòng thí nghiệm, tiếp tục điều hương, luyện tập xúc cảm, đồng thời cũng ở đây tiến hành một vài thí nghiệm, tác phẩm bản thân cậu vừa lòng nhất còn thiếu vài vấn đề đều không thể giải quyết, dựa vào suy nghĩ và tính toán là không thể thực hiện được, phải dựa vào thí nghiệm tái diễn không ngừng.

Mạnh Đình rất chuyên chú, Yến Tuy tới đón cậu về nhà, cậu cũng không cảm giác được sự trôi qua của thời gian, chỉ cảm thấy mới tiễn anh đi, bây giờ lại tiếp tục nhìn thấy anh, đương nhiên cậu nhìn thấy Yến Tuy, vẫn là rất cao hứng.

Cậu lấy khẩu trang đeo trên mặt xuống, thân thể khẽ hướng lên trên, hôn hôn má Yến Tuy, sau đó mới nói, "Anh đợi em thêm 10 phút nữa." Nước hoa cậu muốn cho Yến Mạn Gia, còn chưa kịp chuẩn bị đâu.

"Được," Yến Tuy đáp lời, còn chưa thể hôn lại người một cái, Mạnh Đình đã lui về rồi.

Yến Tuy bất đắc dĩ, liền vẫn chỉ có thể ngồi trên ghế salon bên ngoài phòng điều hương chờ Mạnh Đình.

"Ngài và sư phụ chúng tôi là quan hệ như thế nào vậy?"

Lý Thi Thi mặc dù đại khái đoán được chút ít, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi Yến Tuy một câu, mà 4 trợ lý bọn họ, cô, Diệp Tử Lan, Mã Cát Lực và Trình Quang đều đồng ý năng lực của Mạnh Đình, tiếng sư phụ này gọi tới cũng là tin phục.

Coi như cũng chỉ là xưng hô kính trọng, thời điểm bọn họ thành đệ tử cho Mạnh Đình còn có một đoạn khoảng cách.

"Quan hệ vợ chồng."

Yến Tuy trả lời, nhưng ánh mắt anh vẫn ở trên người Mạnh Đình, Lý Thi Thi hơi có mất mát gật đầu liền muốn tiếp tục đi ra, ánh mắt Yến Tuy quét tới, khiến từ da đầu tới gót chân cô tê rần một chút, cô chính

là căn bản tâm tư gì cũng không có, huống chi cô nhiều hơn vẫn chỉ là sùng bái mà thôi.

Mạnh Đình nói là 10 phút, nhưng kỳ thực cậu chưa tới 8 phút đã hoàn thành, chờ Diệp Tử Lan gói xong, cậu đi ra ngoài phòng điều hương thời gian miễn cưỡng 10 phút, cậu đi tới bên người Yến Tuy, lại tiếp tục cúi người xuống, "Chúng ta có thể về nhà rồi."

Yến Tuy nghe vậy nghiêng nghiêng mặt, Mạnh Đình rất tự nhiên ở trên gò má anh nghiêng tới hôn lên một cái, lại tự giác ở bên má kia của anh, cũng hôn một cái, mắt cậu phát sáng, tựa hồ đang hỏi Yến Tuy còn chỗ nào muốn cậu hôn không.

Ánh mắt Yến Tuy miễn cưỡng nhìn thẳng, môi Mạnh Đình liền cũng ịn trên môi anh, cậu nhẹ nhàng nói, "Anh có phải nhớ em rồi không?" Cho nên mới muốn cậu hôn anh như vậy.

Yến Tuy đầu tiên là sững sờ một cái, sau đó đưa tay ôm trụ người, anh hôn lại môi Mạnh Đình một cái, "Anh nhớ em."

Chỉ cần Mạnh Đình rời khỏi tầm mắt anh, anh sẽ nhịn không được mà nhớ cậu, tới phòng thí nghiệm, cách cửa sổ nhìn người, anh giống như cũng vẫn còn nhớ cậu, giờ phút này ôm lấy người, nỗi nhớ của anh mới chậm rãi rơi xuống thực địa.

Mạnh Đình nghe vậy mắt chớp chớp, nhưng không có cứ như vậy đứng thẳng người, mà là tiếp tục đem Yến Tuy nhào tới trên lưng ghế salon, sau đó má dán vào anh cọ lại cọ, cậu tiến tới bên tai Yến Tuy nhẹ giọng hỏi, "Vậy anh còn muốn em hôn anh không?"

Nếu như Yến Tuy muốn, Mạnh Đình vẫn là nguyện ý tiếp tục hôn anh.

Yến Tuy nhẹ nhàng nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Chúng ta về nhà hôn."

"Được," Mạnh Đình trả lời, nhìn chăm chú gò má Yến Tuy, vẫn là lại "Bẹp" một cái hôn một ngụm mới đứng dậy thối lui, để cho Yến Tuy đứng dậy. Cậu câu môi lên cười, hôn Yến Tuy đối với cậu mà nói vốn chính là một chuyện vui vẻ.

Yến Tuy đứng dậy, cầm lấy tay Mạnh Đình, hai người cùng nhau đi ra ngoài, mà 4 trợ thủ còn đang trong phòng điều hương bận việc, lúc này mới dám ngẩng đầu lên, nhưng mỗi người đều có chút đỏ mặt, người đứng xem như bọn họ đều muốn sắp bị mù rồi.

(Min: người đọc như t cũng sắp bị mù rồi. Hoàn bộ truyện này a, răng thì rụng, mắt thì mù mà mũi thì đổ máu a)

Hơn nữa có thể đoán được, bọn họ sau này hằng ngày đều phải bị đút lương cẩu.

Yến Mạn Gia nhận được nước hoa Mạnh Đình tặng, khá cao hứng, lúc biết được dùng tên của bà để đặt tên, nếu không phải Mạnh Đình trốn phía sau Yến Tuy, bà đều muốn hung hăng ôm cậu một chút, lại hung hăng hôn cậu mấy ngụm.

Yến Tuy trực tiếp kéo Mạnh Đình rời khỏi tầm mắt Yến Mạn Gia, bằng không thật sự có chút không ngăn được nhiệt tình của bà, anh và Mạnh Đình mới về tới phòng, anh đã bị Mạnh Đình nhào tới hôn.

Mạnh Đình nửa điểm không quên lời bọn họ nói trong phòng thí nghiệm, bọn họ về nhà liền phải tiếp tục hôn.

Mạnh Đình vốn hôn tới rất vội vàng, nhưng Yến Tuy ôm cậu, mặc cậu hành động, cậu liền cũng chậm lại, cậu tỉ mỉ mà đem mặt Yến Tuy đều hôn một lần, mới nghiêng đầu tựa vào đầu vai Yến Tuy, "Em không để cho cô hôn, em cùng anh hôn."

Cậu nói lại cầm tay Yến Tuy đặt bên hông cậu, kéo người tới trên ghế sa lon trong phòng, cậu ngồi xuống, thần sắc liền cũng nghiêm túc lên, "Khoản nước hoa kia rất thích hợp với cô, cho nên dùng tên của cô, em muốn tặng cho anh còn chưa có làm xong."

Luận về thân cận và độc nhất vô nhị vĩnh viễn là Yến Tuy ở vị trí thứ nhất, cậu thậm chí còn giải thích ở trước mặt anh, "Anh ăn giấm, ăn một lát là được rồi, đừng ăn quá lâu, càng đừng lãnh đạm với em."

Yến Tuy nghe vậy trên mặt hiện lên chút ý cười bất đắc dĩ, anh đưa tay chặt chẽ ôm Mạnh Đình vào trong ngực, sau đó nhẹ giọng nói ừ một câu.

Mạnh Đình cũng không có cảm giác sai, anh là có chút chút cảm giác khống chế không được muốn ăn giấm như vậy, cũng không phải là ăn giấm của Yến Mạn Gia, mà là Mạnh Đình bắt đầu có sự nghiệp của chính mình, càng thêm mê người và chói mắt, có thể đoán được tương lai của cậu sẽ được người chú ý và truy phủng (*) như thế nào.

(truy tìm và nâng niu.)*

Anh cảm thấy có chút bất an, nhưng tuyệt đối không có bất kỳ ý tứ lãnh đạm với Mạnh Đình.

Mạnh Đình tựa vào đầu vai Yến Tuy, hai tay đồng dạng chặt chẽ ôm lấy người, cậu có thể cảm giác được cảm xúc của Yến Tuy có chút không đúng như vậy, nhưng cụ thể vì sao, cậu có thể nghĩ tới liền cũng là cậu lúc trước nói rồi.

Cậu suy nghĩ một chút lại tiếp tục trấn an người, "Em thích anh, thích anh nhất, thích anh nhất nhất nhất……"

Yến Tuy rũ mắt nhìn xuống, Mạnh Đình lại tiếp tục nói, "Em yêu anh, chỉ yêu anh."

Cậu nhiều nhất chỉ có một chút thích Yến Mạn Gia như vậy, nhét đầy trong lòng cậu đều là Yến Tuy, thích rất nhiều rất nhiều, yêu rất nhiều rất nhiều, nhưng thích và yêu phần lớn, đều không có cách nào dùng ngôn từ nói với Yến Tuy, đối với điểm này Mạnh Đình cũng có chút phiền não.

Tay Yến Tuy rơi vào cằm Mạnh Đình, nhẹ nhàng nhấc lên một cái, sau đó anh cúi đầu, hôn trụ người, anh ở trên môi Mạnh Đình lưu luyến trong chốc lát, mới cạy khớp hàm mà vào, xoắn trụ bộ phận mềm mại nhất kia, mang theo nó cùng nhau khiêu vũ.

Mạnh Đình hẳn là chói mắt, hẳn là được người truy phủng, mà anh cần càng thêm cường đại để đứng bên cạnh cậu, càng thêm bá đạo chiếm hữu toàn bộ của cậu, cũng chỉ có anh có tư cách này, tư cách được Mạnh Đình cho phép và tiếp nhận, anh không nên bất an, mà nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng.

Yến Tuy càng hôn càng sâu, cũng càng động tình, anh nâng cằm Mạnh Đình không cho người lùi bước.

Mạnh Đình thừa nhận nụ hôn nóng bỏng, một lát cảm thấy khó thở, một lát cảm thấy lưỡi tê dại, nhưng cũng không tỏ vẻ kháng cự gì, ngược lại cảm thấy an tâm, như vậy mới đúng nha, Yến Tuy của cậu nên đối với cậu nhiệt tình như vậy mới đúng.

Yến Tuy buông người ra, Mạnh Đình còn theo bản năng đuổi tới, hôn hai cái, cậu mới bắt đầu thuận khí thở dốc lên.

Ánh mắt Mạnh Đình chậm rãi thấp xuống, nhìn một chút nơi nào đó của Yến Tuy vẫn còn rất cường liệt, "Kỳ thực em cũng không phải đặc biệt đói, bằng không chúng ta……"

"Cái gì?" Yến Tuy vỗ nhè nhẹ phía sau lưng Mạnh Đình, tận lực ngừng lại tình dục nhất thời lại vô cùng mãnh liệt của chính mình.

"Nếu không chúng ta trước tiên…… lăn một chút," Mạnh Đình nói chỉ chỉ giường, cậu rất cao hứng có thể sử dụng danh từ mới học được, "Cô Mạn Gia nói, làm tình cũng gọi là lăn giường, chúng ta lăn một chút?"

Yến Tuy không trả lời, Mạnh Đình liền kéo anh dậy, bọn họ ở bên giường ngồi xuống, Mạnh Đình bổ nhào tới Yến Tuy nằm ngã lên giường, sau đó cậu mang theo anh lăn lăn, tựa hồ cảm thấy rất thú vị, cậu đổi hướng lại lăn thêm hai cái. *(lăn giường =)))))))*

"Lăn sao? Em cũng muốn."

Sau đêm sinh nhật Chân Hàm, cậu và Yến Tuy đã hai ngày không lăn qua rồi, tối thứ 7 là bởi vì hôm trước lăn qua lăn lại tới quá mức, tối hôm qua bởi vì hôm nay cậu phải tới phòng thí nghiệm, nhưng Yến Tuy cũng mỗi ngày đi làm, Yến Tuy không sao, cậu cũng không sao.

"Chẳng lẽ anh sau này một tuần mới cùng em lăn 1-2 lần sao?" Mạnh Đình nhìn Yến Tuy còn đang do dự, có chút buồn bực mà phồng phồng hai má, sau đó cậu lại bị nụ hôn nóng bỏng của Yến Tuy áp xuống ngăn

chặn không ngừng đôi môi trêu người.

Mạnh Đình không che dấu chút nào hưng trí của mình đối với loại chuyện này, Yến Tuy đối với Mạnh Đình lại không có sức chống cự có thể nói, kết quả cuối cùng tự nhiên là dựa theo suy nghĩ của Mạnh Đình, ở trên giường lăn rồi lại lăn, Mạnh Đình độ phối hợp cao, sau lần đầu thể lực của cậu liền không sai biệt lắm, nhưng Yến Tuy lại mới tìm ra chút thú vị, nhiệt tình của anh luôn bị Mạnh Đình hoài nghi, Yến Tuy cảm thấy bất đắc dĩ, cũng cảm thấy nên tự lấy thực lực mà nói với Mạnh Đình mới đúng.

Một lần không đủ, ngay sau đó lại tới tiếp một lần, anh hoàn toàn ép khô thể lực trên người Mạnh Đình, anh mới buông tha người.

Mạnh Đình trực tiếp ngủ hai tiếng, mới để cho Yến Tuy dỗ dậy, ăn chút gì, sau đó lại ngủ tiếp, hôm sau tỉnh lại, cậu mới đầy thể lực sống lại.

Mà Yến Mạn Gia và cô Vương đều cho rằng Mạnh Đình là tới phòng thí nghiệm quá mệt mỏi mới như thế, chỉ có Chân Hàm cảm thấy hẳn là nguyên nhân Yến Tuy, nam nhân có đạt được thỏa mãn hay không vẫn là rất không giống nhau.

Nhưng tiếp tục thẳng suốt tới thứ 7, Mạnh Đình thật sự đều rất bận rất mệt mỏi, ngày thứ nhất là bởi vì Yến Tuy bồi cậu hơn nửa ngày, cậu mới giữ lại chút thể lực kia trở về lăn giường, thời gian khác, cậu không có gì ngoài nửa tiếng ăn cơm trưa, đều ở đây tiến hành các loại điều chỉnh thử và thí nghiệm.

Vẫn thật sự là theo một câu của chính cậu, một tuần chỉ cho Yến Tuy cơ hội lăn 1-2 lần, về đến nhà, ăn xong cơm tối, mới khoảng 8h, Mạnh Đình liền nằm trong ngực Yến Tuy ngủ thiếp đi, liền tiếp 4-5 ngày đều là như thế.

Yến Tuy đau lòng Mạnh Đình, liền cũng không thể vì ham muốn cá nhân lay tỉnh người, anh đối với Mạnh Đình liền vẫn là vẻ mặt ôn hòa, đối với những người khác cũng không phải như vậy, mặc dù không có nghiêm trọng như giận chó đánh mèo, nhưng nhìn thần sắc đã cảm thấy không dễ nói chuyện, ngay cả Yến Mạn Gia cũng muốn trốn Yến Tuy.

5h chiều thứ 7, Yến Tuy tới phòng thí nghiệm còn chưa nhìn thấy người Mạnh Đình, đã nghe thấy một trận thanh âm hoan hô.

"Cuối cùng cũng làm rõ ràng rồi, sư phụ thật quá tuyệt vời!"

Cửa ải khó đã quấy nhiễu Mạnh Đình gần 1 tuần cuối cùng cũng được giải quyết, mọi người trong phòng thí nghiệm bận rộn đều rất cao hứng, ngay cả Mạnh Đình cũng như thế.

"Mọi người cũng cực khổ rồi, ngày mai không cần đi làm, đều hảo hảo nghỉ ngơi."

"Dạ!"

“Biết rồi, sư phụ!”

Thay đổi địa phương Mạnh Đình nói chuyện khẳng định không ai nghe, nhưng ở trong phòng thí nghiệm, lời cậu nói chính là quyền uy.

Bốn trợ thủ của cậu trải qua một tuần này, nhiệt tình sùng bái không chỉ không có nhạt đi, ngược lại càng thêm nồng đậm, ngay cả Mã Cát Lực và Trình Quang vốn là còn có chút biệt nữu đều phát ra bội phục từ nội tâm.

Mạnh Đình ngồi trên ghế bên cạnh bàn điều hương thỉnh thoảng mới ngồi xuống của cậu, giơ tay lên muốn nhu nhu huyệt thái dương của mình, một đôi tay quen thuộc liền trước tiên ấn xuống, mắt Mạnh Đình mở to, lại tiếp tục nhắm lại.

“Anh tới rồi.”

“Ừ,” Yến Tuy đáp lời, lại tiếp tục nhu cho Mạnh Đình.

Xác định Mạnh Đình dễ chịu một chút, Yến Tuy mới buông tay ra, sau đó kéo người lên, lại dẫn cậu tới phòng thay đồ thay quần áo, hai người mới từ phòng thí nghiệm rời đi.

Mạnh Đình lên xe liền vẫn tự động dựa tới trong ngực Yến Tuy, nhưng ánh mắt cậu thỉnh thoảng nhìn Yến Tuy, cảm thấy anh có chút kỳ quái, nhưng lại không biết là tại sao kỳ quái.

Hơn nữa Mạnh Đình quả thật có chút mệt mỏi, liền tính toán tiếp tục suy nghĩ một lát, còn nghĩ không ra, cậu liền trực tiếp hỏi Yến Tuy được rồi.

Bọn họ về đến nhà, cô Vương chuẩn bị bữa tối thịnh soạn, Mạnh Đình ăn tới rất no, cậu cùng Yến Tuy tản bộ về, cậu ít nhiều lại cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng vấn đề trong lòng ghi nhớ, liền không dựa theo trạng thái thân thể an tâm đi ngủ, cậu tựa vào trong ngực Yến Tuy, nhẹ giọng hỏi một câu.

“Anh làm sao vậy? Anh hôm nay hình như không cao hứng lắm.”

Yến Mạn Gia và Chân Hàm ở một bên khác cũng trên ghế salon xem TV đồng thời lật một cái khinh bỉ, Yến Tuy đại khái bắt đầu từ thứ 4 chính là loại trạng thái này, nhưng Mạnh Đình tới bây giờ mới phát hiện.

Cậu trì độn như vậy, suy nghĩ một chút đều vì Yến Tuy mà xót xa trong lòng.

“Ai chọc anh tức giận sao?” Mạnh Đình lại đặc biệt chân thành hỏi một câu, sau đó cậu đau lòng mà nhu nhu ngực Yến Tuy, “Không tức, không tức nha.”

Thần sắc Yến Tuy cũng không hòa hoãn, anh rũ mắt chống lại tầm mắt Mạnh Đình, Mạnh Đình đột nhiên chợt hiểu, sau đó lại rất là nghi ngờ mà lẩm bẩm, "Em? Nhưng em sao có khả năng khiến anh tức giận, em ngoan nhất."

Song tầm mắt Yến Tuy nhìn sang cũng không có ý tứ muốn dời đi, Mạnh Đình chậm rãi ngồi dậy, nhưng cậu vẫn là không nghĩ ra cậu làm chuyện gì khiến Yến Tuy tức giận, mấy ngày qua, cậu ở phòng thí nghiệm bận rộn điều hương, thời gian khác liền bồi Yến Tuy, sau đó chính là đi ngủ.

Cậu hoàn toàn không có cảm giác được trôi qua của thời gian, hoặc là nên nói, cậu hoàn toàn không có cảm giác được chút thời gian cậu quá mức chuyên chú và quá mức mệt mỏi kia, cũng nhưtrạng thái của Yến Tuy.

"Yến Tuy, anh phải nói với em, em mới có thể thay đổi, anh không nói em nghĩ không ra."

Thanh âm Mạnh Đình thả nhẹ chút, Yến Tuy bởi vì cậu mới tức giận, điều này làm cho cậu cảm thấy áy náy lại nghi hoặc.

Yến Tuy vẫn như cũ không nói gì, anh một lần nữa ôm lại Mạnh Đình vào trong ngực, sau đó bế lên, gật gật đầu với Yến Mạn Gia và Chân Hàm, anh liền ôm người tiếp tục đi lên lầu.

Chính là Yến Mạn Gia và Chân Hàm cũng coi như người thân, nhưng anh giáo dục Mạnh Đình cũng không thể ở trước mặt bọn họ.

Mạnh Đình ngoan ngoãn bị ôm đi, cũng không cảm thấy có bao nhiêu cảm giác nguy cơ, cậu biết Yến Tuy luyến tiếc cậu, chính là tức giận cậu, cũng vẫn luyến tiếc cậu, điểm này vào giờ khắc này, một cách tự nhiên liền rõ ràng.

Yến Tuy ôm Mạnh Đình vẫn luôn ôm lấy cậu tới trên giường, Mạnh Đình ngồi xong, anh giam người tới trong ngực anh mới nói chuyện.

"Em thích điều hương, anh không phản đối, nhưng điều kiện tiên quyết là em không thể vì vậy mệt mỏi, em nói chút xem em mấy ngày nay, có phải mệt tới hỏng rồi hay không?"

Mạnh Đình theo lời nghĩ lại một chút, sau đó ngay thẳng mà lắc lắc đầu, "Không có hỏng."

Nhưng sau một khắc, cậu lại khóa trụ cổ Yến Tuy, "Em biết rồi, anh là đau lòng em, nhưng em thật sự không có mệt tới hỏng."

Cậu hiện tại chỉ ban ngày ở phòng thí nghiệm, ngày bình thường ăn tốt, tối đều nghỉ ngơi, cùng cường độ công việc trong đời trước hoàn toàn không thể so sánh.

Mạnh Đình đại khái hiểu rõ Yến Tuy tại sao mất hứng, chân cậu từ trong ngực Yến Tuy thoát ra ngoài, tiếp tục vòng lấy Yến Tuy, cậu cố gắng cùng anh nói chút đạo lý, "Anh cũng mỗi ngày công tác nha, em và anh giống nhau, em cũng không mệt tới hỏng."

"Yến Tuy, anh còn tức giận sao?" Mạnh Đình ngước mắt đáng thương hề hề mà nhìn người, tựa hồ cảm thấy lời nói không đủ lấy lòng người, cậu vừa hôn vừa cọ Yến Tuy, cực kì dính, cậu suy nghĩ một chút, lại vẫn nói Yến Tuy không tốt, ý đồ muốn hai người hòa nhau.

"Anh xem…… Ngày đó nếu không phải em chủ động, chúng ta tuần này đã không thân mật rồi, cẩn thận mà nói là anh lãnh đạm với em nha."

Mạnh Đình tự mình lạnh nhạt người một tuần, ngược lại còn oán giận Yến Tuy không chủ động, nhưng Mạnh Đình thật đúng là không cảm thấy là vấn đề của mình, cậu cũng không có cách nào nha, là Yến Tuy không thức tỉnh cậu.

Yến Tuy càng nghe lời của Mạnh Đình, gân xanh trên trán càng thêm nhịn không được nổi lên, không ngờ anh đau lòng người như thế, lại trở thành anh lãnh đạm Mạnh Đình.

"Như vậy không tốt……" Mạnh Đình lại cường điệu một câu, hai má khẽ phồng lên, tiểu tính khí của cậu cũng càng thêm rõ ràng nổi lên.

Yến Tuy vẫn thật sự có chút nói không lại Mạnh Đình, cúi đầu ngậm vành tai Mạnh Đình, nhẹ nhàng lý sự, cảm thấy thân thể cậu run rẩy, anh mới hơi hết giận chút, "Lát nữa không cho phép cầu xin tha thứ."

Mạnh Đình còn đang chần chờ có nên trả lời câu này của Yến Tuy hay không, một điểm mẫn cảm khác của cậu là hầu kết lại bị Yến Tuy ngậm trụ.

Khuôn mặt và thân thể cậu nhanh chóng nổi lên đỏ ửng, nhưng chân cậu vẫn như cũ vững vàng khóa eo Yến Tuy, tay cậu cũng hỗ trợ Yến Tuy cởi quần áo, mặc dù ít nhiều vẫn là giúp thêm phiền.

Sau một lần, Yến Tuy không bỏ qua người, lại tiếp tục tới một lần, ban đầu Mạnh Đình cũng còn vui vẻ phối hợp, không có cầu xin tha thứ.

Nhưng Yến Tuy đối với thân thể Mạnh Đình quá mức quen thuộc, ngay cả không trực tiếp vào chủ đề, anh cũng có thể đem Mạnh Đình làm tới muốn điên, Mạnh Đình không nhẫn nại bao lâu liền buông tha quyết định lúc trước, "Yến Tuy, Yến Tuy…… Đừng."

Thanh âm của cậu mang theo chút khàn khàn cùng nức nở, hoàn toàn khống chế không được phản ứng không thể của thân thể, cậu tiếp tục run run rẩy rẩy mà cầu xin tha thứ, "Em sai rồi, em sai rồi……"

"Em không nên ngụy biện, không nên giảng đạo lý……"

Yến Tuy tức giận, cậu dỗ là được rồi, trăm triệu không nên dùng đạo lý, cái này thật sự chọc giận người……

Mạnh Đình bị làm tới tinh thần mê loạn, muốn phát điên, kẻ khởi xướng Yến Tuy kỳ thực cũng không sai biệt lắm, chỉ là anh không giống Mạnh Đình dùng ngôn ngữ biểu đạt ra ngoài thôi, nụ hôn của anh liên tiếp rơi vào trán và mắt Mạnh Đình.

"Ngược lại vẫn thật sự là anh nghĩ lệch đi……" Anh chờ Mạnh Đình phát hiện cậu lạnh nhạt người, vẫn là thật sự không bằng anh tự mình đi tìm cảm giác tồn tại.

Anh ôm lấy người tựa vào trên giường, anh chỉ mới thoả mãn xuất ra một lần, mà người trong lồng ngực anh, thì bị kích thích tới khẽ co giật.

Yến Tuy tiếp tục hôn tới nước mắt khóe mắt Mạnh Đình thấm ra, lãnh ngạnh của anh không thấy nữa, theo sống lưng Mạnh Đình, trấn an người.

Nhưng Mạnh Đình vẫn như cũ rất nhạy cảm, anh đụng phải bất kỳ chỗ nào của cậu, đều có thể dẫn tới run rẩy của thân thể cậu. Tới khi những rung động này hoàn toàn biến mất, Yến Tuy mới ôm Mạnh Đình tới phòng tắm tắm rửa, Mạnh Đình quá mức chậm chạp, còn có chút tiểu tâm dực dực nhìn người.

Tới lúc xác định Yến Tuy đã không nỡ lmà tiếp tục lăn qua lăn lại cậu, cậu mới chủ động dựa tới trong ngực, nhưng vẫn như cũ một đầu ngón tay cũng không muốn động.

65. Chương 65

"Tức giận rồi?" Yến Tuy ôm người trở về phòng, lau người cho Mạnh Đình, hỏi một câu.

"Vừa nãy ở phòng tắm có chút chút, hiện tại đã không còn rồi……" Cậu mới không nỡ tức giận với Yến Tuy lâu như vậy đâu.

Mạnh Đình nhìn về phía Yến Tuy, trong thần sắc nhiều hơn chút ủy khuất, "Vậy anh, anh còn tức gận không?"

Yến Tuy xoa tóc Mạnh Đình, lại hôn hôn khóe miệng cậu, "Không tức giận."

Vốn anh cũng không tức giận với Mạnh Đình, thật sự muốn nói tức giận, anh đại khái là có chút hờn dỗi với chính mình.

Bị người trong lòng lạnh nhạt, ngay cả khi Mạnh Đình không phải cố ý, ngay cả khi anh có dự liệu, nhưng thật sự trải qua rồi, vẫn như cũ không thích ứng, không dễ chịu.

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, rõ ràng không tin lời này của anh, nhưng cậu cũng không mở miệng tiếp tục truy cứu cái gì, tiếp tục giảng đạo lý gì đó, cậu vòng quanh eo Yến Tuy, dựa tới trên người anh, thần sắc dần dần yên tĩnh lại, tinh thần phiêu phiêu, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Yến Tuy ném khăn tắm sang một bên, kéo chăn qua mang theo Mạnh Đình nằm xuống, anh vỗ vỗ sau lưng Mạnh Đình, bây giờ tới phiên anh có chút bận tâm cảm xúc của Mạnh Đình, vừa nãy đúng là anh hơi quá đáng rồi, nhưng anh làm đều làm rồi, cũng không có gì giải thích.

"Ngủ đi, mặc kệ chuyện gì, mai tiếp tục nghĩ."

Mạnh Đình không đáp lại, nhưng cậu dựa vào Yến Tuy cũng không muốn xê dịch, lông mi cậu nhẹ nhàng chớp động, thân thể rõ ràng đã mệt mỏi rồi, nhưng người vẫn còn xoắn xuýt vấn đề gì đó chưa muốn ngủ.

Yến Tuy tiếp tục vỗ Mạnh Đình một lúc lâu, cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện lông mi mắt cậu vẫn thỉnh thoảng chớp một chút, Yến Tuy bất đắc dĩ chỉ có thể kéo Mạnh Đình ra chút, sau đó nhìn mắt cậu thấp giọng hỏi một câu, "Ngủ không được?"

Mạnh Đình nghe vậy thần sắc hơi dừng lại, mới tựa hồ bừng tỉnh mà lắc lắc đầu, "Không phải, em đang nghĩ một vấn đề rất quan trọng."

"Cái gì?" Yến Tuy tiếp tục hỏi.

Mạnh Đình nghe vậy giật giật thân thể, tựa hồ muốn bò dậy, nhưng trước mắt cậu tay mềm chân nhũn, ngọ ngoậy một lát, căn bản dậy không nổi, cậu ngước mắt nhìn về phía Yến Tuy, "Em đột nhiên có một ý nghĩ đặc biệt, em muốn ghi lại, em sợ em ngủ một giấc liền quên mất."

Yến Tuy cho rằng Mạnh Đình đang nghĩ tới anh, là hoàn toàn tự mình đa tình rồi, nhưng anh vẫn như cũ chỉ có thể ôm lấy người, sau đó đi ôm máy tính của Mạnh Đình tới, Mạnh Đình nói, anh ghi lại, ghi chép gần 20ph mới coi như hoàn thành.

Yến Tuy đặt máy tính trở lại, quay lại giường, tiếp tục ôm Mạnh Đình, "Bây giờ có thể ngủ rồi?"

"Ừ," Mạnh Đình gật đầu một cái, nhìn Yến Tuy, lại ở cổ và má anh đều hôn hôn, "Yến Tuy, anh thật tốt." Chính là thích sinh khí chút thôi. Câu nói đằng sau kia Mạnh Đình không nói ra, nhưng trải qua tối này cậu cũng nhớ giáo huấn rồi.

Yến Tuy trong lòng cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng động tác anh ôm người càng thêm ôn nhu chút, anh hôn hôn mắt Mạnh Đình, lại ở sau lưng cậu vỗ, Mạnh Đình không có tâm sự, chưa tới 2ph liền vù vù ngủ thiếp đi.

Hôm sau lúc Yến Tuy tỉnh, Mạnh Đình đã rửa mặt mặc quần áo xong rồi, cậu không ra khỏi phòng, còn đang ngồi trên ghế salon trong phòng gõ máy tính, thần sắc chuyên chú, nhưng Yến Tuy ngồi dậy, ánh mắt Mạnh Đình lập tức liền cũng nhìn sang.

Cậu để máy tính xuống, cũng không kịp xỏ dép, năm ba bước liền tới bên giường, sau đó cúi người ôm Yến Tuy, ở trên trán anh rơi xuống một nụ hôn, "Yến Tuy, chào buổi sáng."

Yến Tuy nhu nhu Mạnh Đình tóc, đồng thời đau lòng Mạnh Đình, trên mặt cũng lộ ra chút tiếu ý, "Sớm, sao không ngủ thêm chút nữa?"

"Em mới dậy không bao lâu," Mạnh Đình cọ cọ má Yến Tuy nói, sau đó cậu tựa như nhớ ra cái gì đó, ngồi thẳng thân thể, cũng kéo Yến Tuy lên, cậu đưa tay qua, lại là một bó hoa tường vi trắng đặt ở bên giường.

"Em lúc trước xuống lầu cắt, tặng anh."

Yến Tuy ôm hoa qua, nhìn về phía Mạnh Đình, chân mày khẽ gạt gạt, rất rõ ràng Mạnh Đình đây là đang dỗ anh cao hứng.

Yến Tuy ôm hoa một lát, kéo Mạnh Đình qua, ở mi tâm cậu cũng hôn hôn, sau đó anh mới đứng dậy đi rửa mặt, Mạnh Đình nhận lấy hoa, cắm chúng vào trong bình hoa trong phòng.

Yến Tuy từ trong phòng tắm đi ra, Mạnh Đình cũng mới cắm xong, bọn họ tay dắt tay xuống lầu, thần thái thân mật như thường, Yến Mạn Gia đang ngáp và Chân Hàm đang xem báo thì một chút cũng không ngoài ý muốn.

Dựa theo thuyết pháp của Yến Mạn Gia, vợ chồng cãi nhau thì tình cảm tốt, đầu giường ầm ĩ cuối giường hòa, không có gì mà lăn giường không thể giải quyết.

Hôm nay Mạnh Đình không cần đi phòng thí nghiệm, theo lý thuyết nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, Yến Tuy cũng là ý tứ này, Mạnh Đình vốn là mệt mỏi, cậu hôm qua còn…… So với anh muốn để cho Mạnh Đình bồi anh, anh càng không hi vọng Mạnh Đình thật sự quá mệt mỏi.

"Nhưng em cùng anh tới công ty, em cũng có thể nghỉ ngơi a, em một tuần cũng chỉ có hôm nay có thể bồi anh, chẳng lẽ anh không muốn nhìn thấy em sao?"

Lại để cho Mạnh Đình nói tiếp, Yến Tuy cũng muốn cảm giác mình cặn bã a, nhưng sự thật…… Sự thật không quan trọng, quan trọng là Mạnh Đình lại muốn dính anh, bộ dáng cậu cúi đầu lầm bầm cầu xin, Yến Tuy hoàn toàn không cách nào cự tuyệt.

"Biết rồi," Yến Tuy kéo người tới trong ngực, môi ở trên tóc Mạnh Đình chạm chạm, gật gật đầu với Yến Mạn Gia đang ở trong nhà, sau đó mang Mạnh Đình rời đi.

Mạnh Đình đi theo Yến Tuy vài bước, sau đó quay đầu lại cũng giơ tay với Yến Mạn Gia, nhưng cũng là ý tứ biểu đạt cảm ơn, rất rõ ràng chiêu cậu dậy sớm lấy lòng người này, Mạnh Đình hoàn toàn từ Yến Mạn Gia học được, đương nhiên cũng vẫn có chút tạm thời không thực hiện được.

Bất quá cậu lên xe không khống chế được ngáp, liền bị Yến Tuy kéo tới trong ngực, “Tới rồi anh gọi em.”

Mạnh Đình suy nghĩ một chút mới “Ừ” một tiếng, Yến Mạn Gia cũng không nói cậu ở trên xem làm như thế nào lấy lòng người ta, vậy thì vẫn là dựa theo thói quen bình thường của cậu và Yến Tuy đi.

Chỉ là cậu xác thực dậy quá sớm rồi, hôm qua thật sự bị lăn đi lăn lại mệt mỏi, Triệu Bình bởi vì người ngồi phía sau cực kỳ quan trọng với Yến Tuy, kỹ năng lái xe vẫn luôn phát huy, chóp mũi là hơi thở quen thuộc, Yến Tuy hoàn toàn nắm giữ kỹ xảo dỗ cậu ngủ, mới 2-3 phút, Mạnh Đình liền ngủ thiếp đi.

Lúc cậu tiếp tục tỉnh lại, không phải ở trên xe, cũng không phải trong phòng nghỉ ngơi ở văn phòng của Yến Tuy, mà là nằm trên ghế sa lon, trên người đang đắp thảm, đầu lại gối trên đùi Yến Tuy.

Cậu triệt để ngủ một giấc ngọt ngào lại hoàn mỹ, đối với như thế nào từ trong xe tới trên ghế salon hoàn toàn không có ký ức.

Mạnh Đình vẫn không thể hoàn toàn thanh tỉnh, tay Yến Tuy liền phủ xuống, anh nhẹ nhàng xoa tóc Mạnh Đình, giúp cậu thanh tỉnh.

Đồng thời anh vẫn còn đang nói chuyện, “Cứ như vậy, trước tiên tan họp đi.”

“Vâng……” Rất nhiều tiếng người đáp lại, tiếp đó không cần bao lâu, trong phòng làm việc hoàn toàn khôi phục an tĩnh.

Nhưng Mạnh Đình vẫn như cũ cảm thấy mông lung, chẳng lẽ Yến Tuy họp rồi, còn mang theo cậu đi ngủ sao?

Sự thật giống như Mạnh Đình suy nghĩ, Yến Tuy chính là làm như vậy, anh không thể xác định một chút bệnh trạng của Mạnh Đình có phải đã tốt rồi hay không, cũng không muốn đi thử, anh so với ai khác đều biết Mạnh Đình cần hảo hảo nghỉ ngơi hơn.

Ở cửa cao ốc Yến thị, anh liền không đánh thức Mạnh Đình, anh cởi quần áo ra, che đầu Mạnh Đình, tại điều kiện tiên quyết tận lực không quấy rầy cậu ngủ say, ôm người tới phòng làm việc.

Đoạn đường này Yến Tuy là đi tới vô cùng bình tĩnh, nhưng người chung quanh không ngừng đụng tới, hoặc là phát sinh tình huống kéo dài kinh hãi mà há to miệng, nhưng Yến Tuy chính là ôm vợ anh ngủ đi làm.

Vương Phong cũng có chút giật mình, nhưng tố chất của hắn chính là tiếp tục giật mình cũng sẽ không ảnh hưởng tới hiệu suất làm việc, dựa theo yêu cầu của Yến Tuy, lấy cho anh một cái bàn độ cao thích hợp ở bên ghế salon, Yến Tuy liền vẫn cứ như vậy ôm Mạnh Đình tiếp tục làm việc.

Trong lúc họp, anh cũng để cho người đi vào, mọi người chú ý tới tình huống trên ghế salon, đều tự giác thả

thấp âm thanh xuống.

Một tay Yến Tuy vẫn luôn cầm bút hoặc là bấm chuột, nhưng một tay khác, anh vẫn luôn che trên tai Mạnh Đình, Mạnh Đình có ngủ tốt hay không, anh đều có thể trước tiên phát hiện.

Giống như anh suy nghĩ, mặc dù có chút âm thanh, Mạnh Đình cũng không bị quấy nhiễu, tính từ lúc lên xe, cậu đã ngủ gần 3 tiếng rồi.

Mắt Mạnh Đình chớp chớp, tựa hồ có chút thẹn thùng, lại tựa hồ chỉ là cảm động mà thôi, nhưng có thể xác định một chút, Yến Tuy thật sự không có giận cậu, nhưng mặc dù như vậy, cậu vẫn là muốn lấy lòng anh, muốn làm cho anh cao hứng.

"Yến Tuy, anh thích em bồi anh như vậy không?"

Yến Mạn Gia nói, cậu càng ra sức dính Yến Tuy, Yến Tuy sẽ càng cao hứng. Cậu có chút hiểu ngầm lời của bà, nhưng cũng muốn xác định với Yến Tuy một lần nữa.

"Thích," Yến Tuy tiếp tục xoa tóc Mạnh Đình, trên mặt cũng hiện lên tiếu ý, hành động của anh có bao nhiêu làm cho người ta khiếp sợ, anh cũng biết, nhưng lại không có cảm thấy không nên, Mạnh Đình anh cưng chiều như thế nào, yêu như thế nào đều không cảm giác đủ.

"Ừm," Mạnh Đình gật gật đầu, cậu chậm rãi ngồi dậy, sau đó đưa tay vòng lấy vai Yến Tuy, cậu người cũng không dịch tới, dựa tới đầu vai Yến Tuy, "Chờ em bận rộn qua trận này, em liền sẽ trống ra nhiều thời gian hơn bồi anh."

"Anh quan trọng hơn nước hoa, so với cái gì đều quan trọng hơn."

Mạnh Đình ngoài nước hoa cái gì cũng không quá hiểu, nhưng cậu đối với nội tâm mình lại rất xác định, cậu vẫn đều rất rõ ràng cái gì quan trọng nhất với cậu. Lúc người ta có luôn sẽ không khống chế được mà lo được lo mất, nhưng Mạnh Đình tựa hồ không phiền não như vậy.

Tay Yến Tuy xoa má Mạnh Đình, lại tiếp tục chạm chạm môi cậu, "Anh biết rồi."

Hai người nói thông suốt, buồn bực mấy ngày qua của Yến Tuy tựa hồ biến thành tình thú nhỏ giữa bọn họ, Yến Tuy giờ phút này tiếp tục hồi tưởng, tựa hồ còn cảm thấy rất khiến cho người ta dư vị.

Buổi trưa ăn xong, bọn họ lại ở phòng ăn công ty show một cái, người cuối tuần làm thêm giờ không tính là nhiều, nhưng những người tới căn bản đều biết chuyện buổi sáng. Mạnh Đình không quan tâm ánh mắt người ngoài, trong mắt tỏa sáng của cậu chỉ có thể nhìn thấy Yến Tuy, xới cơm thêm món ăn, cậu đoạt lấy chuyện Vương Phong làm đã tương đối thuần thục.

Khoảng 3h chiều, Yến Tuy liền mang theo Mạnh Đình từ cao ốc Yến thị rời đi, nhưng lại không trực tiếp trở lại Yến thị, anh dựa theo yêu cầu của Mạnh Đình, hai người đi xem phim, sau đó lại tiếp tục tới nhà hàng của Mạnh Đình ăn một bữa tối ánh nến lãng mạn, lúc này mới lên đường trở lại Yến trạch.

Hẹn hò đơn giản như vậy, Mạnh Đình và Yến Tuy vẫn là thật sự chưa từng có, ý kiến của Yến Mạn Gia coi như là thích hợp, nhưng kỳ thực mấu chốt hơn là Mạnh Đình và Yến Tuy vốn tình cảm đã tốt, ngay cả không làm cái gì, hai người cũng sẽ cảm thấy cao hứng.

Buổi tối sau một phen ôn tồn, nhanh chóng đi ngủ, hôm sau lại là thứ 2, Yến Tuy đi làm, Mạnh Đình liền cũng tiếp tục tới phòng thí nghiệm.

Không khí trong Yến trạch kể từ khi Mạnh Đình tới vẫn luôn rất tốt, Yến Mạn Gia vốn sẽ cảm thấy mình không thích ứng, nhưng kỳ thực không có, ngay cả ba nam nhân trong nhà đều làm chuyện riêng của mình, bà cũng không cảm thấy cô đơn, ngoài vẽ vời, còn có Đại Hoàng và Mao Cầu bồi bà.

Một lần nữa nhặt lên bút vẽ, là có chút khó khăn, nhưng vẽ là việc bà yêu thích, mấy khó khăn kia liền cũng coi như chẳng là gì, bà xem họa tác bà mới ra lò, trên mặt rốt cục lộ ra nụ cười đắc ý thuộc về Yến Mạn Gia.

Người trên bức vẽ lên không phải ai khác, chính là Mạnh Đình, cảnh tượng cậu cúi người khẽ vuốt khóm hoa, sau đó lơ đãng ngước mắt nhìn sang, dung nhan quá mức y lệ, nhưng khí chất bản thân cậu khá sạch sẽ, Yến Mạn Gia nắm trụ điểm thần vận này, liền cũng làm cho họa tác trở nên khác đi.

Bà mang theo bức tranh cực kỳ hứng thú mà ra khỏi Yến trạch, bà muốn đi chọn một khung ảnh tinh mĩ trang trí cho nó.

Nhưng chuyến đi này của bà, cũng có chuyện phát sinh ngoài dự đoán, bà ở trong cửa hàng khung gặp được thầy giáo dạy vẽ của bà, ông nhìn bức tranh của bà, sau đó cực lực đề cử bà mang bức tranh đi dự thi, mặc dù cũng không phải giải đấu quốc tế gì, nhưng danh tiếng trong giới ở nước Hạ cũng khá cao.

Yến Mạn Gia rất do dự, bức tranh này bà ý định giữ lại tặng Mạnh Đình làm quà sinh nhật.

"Cái này không phải càng tốt? Em cầm giải thưởng tặng cho cậu ấy, càng có thành ý."

Thầy giáo của Yến Mạn Gia hồi đó rất coi trọng bà, bây giờ nhìn lại, mấy linh khí vẽ lên kia cũng không biến mất, ngược lại còn có mùi vị, ông lôi kéo Yến Mạn Gia đặc biệt nói, khá coi trọng.

Yến Mạn Gia cũng có chút tâm động, bà ngoại trừ vẽ vẫn là thật sự không có sở trường gì quá đặc biệt, bà hiện tại vứt bỏ tình yêu, cũng muốn ở trên sự nghiệm nắm giữ, nhưng vẽ vời lại khác với những cái khác, cần linh cảm và tài hoa, bà vẫn là thật sự không dám bảo đảm mình có.

Bà lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Mạnh Đình, "Đình Đình bảo bối, cô vẽ một bức tranh về

cháu, cô muốn cầm nó tham gia một cuộc thi, cháu nói có thể không?"

Kỳ thực Yến Mạn Gia coi như là cầu đúng dịp, bà nếu gọi điện thoại cho Yến Tuy, không cần Yến Tuy nói, bà cũng biết đáp án của anh, tuyệt đối không thể, nhưng Mạnh Đình……

"Có thể, cô cố gắng lên." Mạnh Đình đồng ý.

"Ừm." Yến Mạn Gia hốc mắt ửng đỏ, "Cô sẽ cố gắng, cảm ơn cháu."

Yến Mạn Gia sau đó lại tán gẫu một chút với thầy giáo của bà, sau đó từ bên tổ chức cuộc thi biết được, Yến Mạn Gia nói ra một yêu cầu, chỉ tham gia trận đấu, không tham gia triển lãm sau đó, rất hiển nhiên bà đối với bức tranh của mình cũng có chút lòng tin.

Giải vàng không dám nói, tư cách ưu tú có thể tham gia triển lãm, bà nhất định là có.

Yến Mạn Gia trở lại nhà cũ, tinh thần cả người gống như trạng thái thay đổi cũng không quá lớn, mấy ngày tiếp theo, bà cũng trở nên đặc biệt bận rộn lên. Ngủ sớm dậy sớm, lại tìm được việc mình thích làm, thay đổi của Yến Mạn Gia không tính là đặc biệt lớn, nhưng là hướng thay đổi tốt.

Ba nam nhân trong nhà kể cả Chân Hàm đều rất mừng rõ thay đổi này của bà.

Không khí Yến gia càng ngày càng tốt, nhưng Mạnh gia lại không phải như vậy, Mạnh Giang và Mạnh Ba rốt cuộc tư lịch quá kém, ở trong vườn trường còn có thể được tán dương một câu ưu tú, trong giao phong thương trường vẫn như cũ quá non nớt, bọn họ liên tục phạm sai lầm, cuối cùng đều là cấp dưới gánh lấy.

Trong lúc nhất thời rất nhiều người cũng không dám để cho bọn họ làm việc, chính là tai họa bị Mạnh lão gia tử an bài cho bọn họ, trên mặt kính cẩn, nhưng người thật sự dụng tâm làm việc là không có, cứ như vậy Mạnh Giang và Mạnh Ba có thể đem công việc làm tốt mới là kỳ quái.

Tuần hoàn như thế, danh tiếng hai phế vật của chi thứ 2 Mạnh gia liền truyền ra ngoài.

Ngược lại nhìn Mạnh Kỳ bên kia, chức vụ của y không có thay đổi, cấp dưới chính là người căn bản quen thuộc, mấy ngày nay y cũng là khá khắc khổ, làm việc dụng tâm, sau khi về nhà còn xem các loại dự án kế hoạch thương nghiệp, suốt 2 tuần đều đi công tác đến thành Bắc tham dự một cuộc họp nghiên cứu và thảo luận, được ích lợi không nhỏ.

Trong khoảng thời gian ngắn, y muốn trên công trạng có thành quả to lớn, vẫn là thật sự không có khả năng, nhưng chính là y thoạt nhìn vẫn như cũ bình thường, cũng so với Mạnh Giang Mạnh Ba không ngừng mắc sai lầm muốn mạnh hơn, lần này tiêu trừ so sánh, chi thứ 2 xui xẻo, tự nhiên là phòng lớn càng làm cho người ta coi trọng hơn.

Lý Nhất Phỉ đã có chút ít kiềm chế không được, bà ta hẹn Hà Trinh của Hà gia nói chuyện vài lần, lại để cho Mạnh Nghi Quý và Mạnh Nghi Đức cùng bà ra mặt, nói tới coi như tốt, nhưng Hà gia còn không có bổn sự kia tại điều kiện tiên quyết không kinh động Mạnh lão gia tử, nhúng tay vào sự tình nội bộ gia tộc bọn họ.

Nhưng Mạnh Giang Mạnh Ba dựa vào Hà gia, cuối cùng trước khi Mạnh lão gia tử càng thêm đen mặt làm thành một ít chuyện, Mạnh lão gia tử vốn là thích Lý Nhất Phỉ hơn, càng nghiêng về chi thứ 2, ông ở trên tổng kết của công ty sẽ khen Mạnh Giang Mạnh Ba một chút, lần này xem ra, hướng gió công ty liền lại thay đổi.

"Lão đầu trong nhà cậu tâm làm sao thiên vị như vậy!" Cố Lãng nghe Mạnh Kỳ nói một lần chuyện gần đây của Mạnh gia, cũng nhịn không được thổ tào một câu, thân ở trong phòng lớn Mạnh gia hẳn là càng có thể cảm thụ đi.

Sự thật cũng là như thế, Mạnh Kỳ vừa biết được rất tức giận, có thể trước đó y tức giận, liền thích chạy tới bar trêu chọc mỹ nhan giải quyết, hiện tại lại có thể sau khi tức giận, trở lại bình thường quá tốt, không cần suy sụp tinh thần, cũng không cần kích động, phía sau chi thứ 2 có người giúp đỡ, y cũng có.

Yến Tuy ngồi ở trên ghế, tựa hồ không nghe thấy đối thoại của bọn họ, chén rượu trên tay anh xoay chuyển, nhưng từ lúc đi vào tới giờ, anh một ngụm cũng không uống qua, kể từ khi biết Mạnh Đình đối với rượu quá mức nhạy cảm, anh lúc có thể không uống liền sẽ không uống.

"Chờ thêm hai ngày xem đi, trò hay vừa mới bắt đầu." Yến Tuy nói đặt chén rượu lên bàn, anh khẽ nhíu chân mày," Sau này có chuyện gì tìm tôi, đừng hẹn ở bar, một thân mùi rượu, Mạnh Đình không thích."

Mạnh Đình mũi quá mức nhạy, bị hun phải, mặc dù sẽ không nói, nhưng sẽ không thoải mái mà cau mày.

Cố Lãng và Mạnh Kỳ nghe vậy thân thể đều run lên, có một loại cảm giác mãnh liệt không rõ, Người khác là ông chồng 24 hiếu, Yến Tuy tuyệt đối là ông chồng 48 hiếu, đối với Mạnh Đình đó là tỉ mỉ tới mức khiến cho người ngoài đều cảm thấy phẫn nộ a.

"Là tôi không suy nghĩ tốt, "Mạnh Kỳ thừa nhận, y tạm thời vẫn không thể để cho người ta biết chuyện y dựa vào Yến Tuy, cũng chỉ có thể thông qua Cố Lãng hẹn Yến Tuy, sau đó dựa theo thói quen của Cố Lãng liền hẹn ở trong quán bar.

"Bất quá trò hay là cái trò gì?" Mạnh Kỳ cũng muốn chờ, nhưng y thật sự là hận chết sự thiên vị của Mạnh lão gia tử, nhịn không được muốn sớm biết một chút.

Nhưng Yến Tuy vẫn là không có ý định trực tiếp nói với Mạnh Kỳ, anh nhắc nhở y một chút, để cho tự y đi thăm dò, "Cậu muốn biết liền điều tra một chút sinh hoạt cá nhân của Hà Trinh." Hà Trinh tuyệt đối là một trong những khối u ác tính trong giới thượng lưu Hải thành.

Hà gia và Yến gia quan hệ đến mức này, Yến Tuy cũng có nguyên nhân, Hà gia ngoại trừ ông ngoại anh ra

coi như rõ ràng, những người khác Yến Tuy cũng không quá mức muốn tiếp xúc, hai nhà xa cách, kỳ thực cũng là Yến Tuy hi vọng, anh cũng không muốn thu thập cục diện rối rắm cho Hà Trinh.

Có một số việc che đậy có kín đi nữa, cũng chịu không được có tâm điều tra, Mạnh Kỳ sau khi biết rõ ràng, bị ác tâm xuyên thấu.

Hà Trinh từ trên bề ngoài nhìn tuyệt đối là công tử thượng lưu nho nhã, nhưng cởi xuống lớp da kia, bên trong chính là cầm thú cực độ ác tâm, vợ đầu tiên của hắn nghe nói chính là bị hắn hành hạ chết, hắn thuộc về loại đặc biệt ham mê cái kia cũng biến thái tới mức có thể làm tổn hại mạng người.

Đây là chuyện mười mấy năm trước rồi, lúc ấy áp xuống như thế nào thì không biết, nhưng Hà Trinh bị đưa ra nước ngoài một đoạn thời gian, sau khi về nước giảm xuống rất nhiều, nhưng cũng không có hoàn toàn cải chính, chỉ là hắn càng hiểu được che giấu hơn thôi.

Lý Nhất Phỉ tuyệt đối không thể nào đem chính mình đưa tới cho Hà Trinh chà đạp, người ngoài bà ta cũng không cách nào hoàn toàn khống chế sau này không bạo phát, như vậy chỉ có thể là Mạnh Thấm trong nhà! Mạnh Kỳ cầm lấy tài liệu tìm tới Mạnh Thấm, cô ta còn làm mộng đẹp muốn làm thiếu phu nhân Hà gia đấy.

"Đại ca! Đại ca anh cứu em, anh cứu em!"

Mấy nữ nhân trong tấm hình kia quá thảm, Mạnh Thấm tuy nói là con riêng, nhưng điều kiện sinh hoạt chưa từng kém, cô ta quả thực không dám tưởng tượng chính mình nếu như bị Hà Trinh đối xử như vậy, cô ta kéo tay Mạnh Kỳ, thân thể đều đang phát run.

Trong lòng cô ta rất rõ ràng, cô ta vẫn là ở chỗ Hà Trinh tránh thoát, trở lại Mạnh gia, cô ta cũng trốn không kịp cửa ải kia của Lý Nhất Phỉ.

Mạnh Kỳ nhìn Mạnh Thấm hồi lâu, sau đó gật gật đầu, "Vậy thì dựa theo kế hoạch của tôi."

Mạnh Thấm có dã tâm, nhưng so với Mạnh Tiêu có thể nhìn rõ ràng chút hiện thực hơn, cô ta cũng ghen tỵ với Mạnh Đình, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới đi tranh giành Yến Tuy, cô ta lần đầu tiên gặp Yến Tuy liền biết đây không phải nam nhân cô ta có thể khống chế, cô ta nhằm vào, chỉ có thể tự rước lấy nhục, cô ta không muốn làm những chuyện uổng phí tinh lực này.

Nhưng đồng thời, cô ta cũng không nguyện ý trở thành pháo hôi dưới quyền Lý Nhất Phỉ tùy ý hy sinh, cô ta bận rộn các loại trường hợp xã giao, kỳ thực cũng đang tìm lối ra. Thật không nghĩ Lý Nhất Phỉ cũng không cho cô thời gian này, lúc cảm thấy cô ta có thể sử dụng, bà ta nửa điểm mềm lòng cũng không có.

Chuyện Mạnh Kỳ tới gặp Mạnh Thấm, Mạnh gia trên dưới không có ai biết, Mạnh Thấm cũng dựa theo yêu cầu không lộ ra khác thường gì, thậm chí Lý Nhất Phỉ phái xe đưa cô tới căn hộ của Hà Trinh, cô đều ngoan ngoãn thuận theo.

Nhưng chuyện tiếp sau đó, cũng không phải khống chế của Lý Nhất Phỉ.

Cảnh sát phá cửa mà vào cứu Lý Nhất Phỉ thiếu chút nữa bị bóp tắt thở, đem Hà Trinh trạng thái tinh thần rõ ràng thất thường mang về cục cảnh sát, còn bị phóng viên đi ngang qua chụp được, hôm sau trên các tờ báo lớn của Hải thành đều đưa tin.

Hà gia gia tộc này vốn coi là danh tiếng thấp liền tiếp tục xoát một chút cảm giác tồn tại, Hà lão gia tử không có bất kỳ động tác cứu vớt người nào, ngay cả Hà lão thái thái truyền ra tin đồn cũng chỉ nói là bị bệnh đang nghỉ ngơi, ngược lại Hà Uyển bị trục xuất khỏi Hà gia đang vì Hà Trinh làm việc.

Nhưng nhân chứng vật chứng đều đủ, Hà Trinh còn tìm đường chết mà cắn thuốc, nữ nhân trước kia bị hắn làm hại tới tấp hiện thân làm chứng, rất rõ ràng tai ương lao ngục của Hà Trinh là tránh không khỏi.

Về phần Mạnh Thấm cũng dựa theo giao ước, được Mạnh Kỳ đưa ra nước ngoài nghỉ ngơi, cho cô ta một khoản tiền, Lý Nhất Phỉ tạm thời còn không cách nào giận chó đánh mèo tới chỗ cô ta.

Chuyện này nhìn ra đối với tổng thể Mạnh gia ảnh hưởng không lớn, nhưng Mạnh Thấm xác xác thực thực chịu ủy khuất, vẫn là bị Lý Nhất Phỉ tống đi, đừng nói Mạnh lão gia tử, ngay cả Mạnh Nghi Đức cũng đối với Lý Nhất Phỉ có chút bất mãn, bọn họ tiếp tục nhẫn tâm, cũng sẽ không nghĩ tới như vậy đối với con cháu có quan hệ huyết mạch.

Ngay sau đó hạng mục Mạnh Giang Mạnh Ba hợp tác cùng Hà Trinh cũng tuyên cáo thất bại, Mạnh lão gia tử lúc trước có bao nhiêu ý khen người, trước mắt có bấy nhiêu bẽ mặt. Ông ta làm một quyết định, triệu Mạnh Kỳ về tổng công ty, so với con lớn nhất Mạnh Nghi Hàng của ông, ở tuổi đó của Mạnh Kỳ, thủ đoạn tự nhiên cũng khá non nớt, ảnh hưởng đối với Mạnh Giang Mạnh Ba sẽ không quá lớn.

Ông ta lại không biết chuyển Mạnh Kỳ về thì dễ dàng, lại muốn điều y về đảm nhiệm một chức vụ thì không đơn giản như vậy.

Phùng Trạch Kiều vẫn như cũ đang cằn nhằn mà oán trách Mạnh lão gia tử là không công bằng, nhưng Mạnh Kỳ lại biết cơ hội của y đã đến.

"Ngài an tâm, con đã trở lại, sau này liền cũng không để ông nội hối hận."

Phùng Trạch Kiều miệng ngậm lại, bà khẽ gật đầu một cái, lại chốc lát trên mặt hiện lên chút mỉm cười, "Hừ, cháu trai của ta tự nhiên không chịu thua kém, mới không giống bên kia hai đứa…… xui xẻo tới nhà."

Chuyện gì cũng làm không xong, duy chỉ có hạng mục làm tốt, phía đối tác bên kia còn xảy ra tai ương lao ngục, không phải là xui xẻo tới nhà thì là cái gì.

Mạnh Kỳ không nói gì, bọn họ cũng không phải là xui xẻo, mà là Yến Tuy thiết kế, đương nhiên Yến Tuy vốn đã không tính toán bỏ qua cho Hà Trinh, đây bất quá là một hòn đá hạ hai con chim mà thôi.

Bây giờ y đối với Yến Tuy coi như là thật sự tòng phục rồi, những người cùng thế hệ với bọn họ, thật là không ai có thể theo kịp tâm trí của anh.

66. Chương 66

Lý Nhất Phỉ rất khủng hoảng, bà ta đã rất nhiều năm không có khó chịu qua như vậy, nhưng gần đây hỏa nghẹn trong lòng càng lúc càng thịnh, trước mặt người khác bà ta còn có thể che giấu một hai, nhưng trở lại địa bàn của bà ta, phần thong dong và ưu nhã kia liền cũng không có nữa.

Nhưng Mạnh Thấm bị đưa đến nước ngoài, Mạnh Tiêu ở trong tù, bà ta ngay cả một người có thể phát tiết tâm tình đều tìm không được.

"Như thế nào sẽ như vậy chứ?" Lý Nhất Phỉ rất không cam tâm, bà ta năm đó nghĩa vô phản cố (*) trở thành chi thứ hai Mạnh gia, là bởi vì bà ta xác định có thể nắm giữ được trái tim của Mạnh lão gia tử, bà ta xác định tất cả của Mạnh gia đều quy thành của bà ta và con bà ta.

((*) nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước)

Vì thế bà ta ủy khuất cầu toàn, sắp đặt rất nhiều, cũng mưu tính rất nhiều, nhưng gần đây chi thứ 2 Mạnh gia liền giống như bị hoạ giáng xuống đầu vậy, tai họa liên miên, bà ta được cái này mất cái khác, đã không thể dùng tâm mệt mà hình dung nữa rồi.

Con cháu mà trước đây bà vẫn kiêu ngạo vậy mà không được việc gì, thậm chí con ruột bà Mạnh Nghi Đức đều trách móc bà!

Trách bà nhẫn tâm, trách bà có mắt không tròng đã nhìn lầm người, thậm chí còn hòai nghi quyết định liên hiệp của bà với Hà Uyển.

Lý Nhất Phỉ ngồi ở trên giường, móng tay bị bà ta tự mình bẻ gãy, bà ta đều không có phát hiện, thần sắc trên mặt bà ta biến hóa cực nhanh, cảm xúc trong mắt lại càng lạnh tới thấu người, nhưng rất nhanh, bà ta liền lại trấn định xuống, sau đó gọi một cú điện thoại cho Hà Uyển.

Nhưng sự thật cảm xúc Hà Uyển không tốt hơn bà ta bao nhiêu, bà đã từng bị đuổi khỏi Hà gia, ảnh hưởng cũng không tính là đặc biệt lớn, Hà Trinh thân cận với bà thì vẫn như cũ đối với bà không tệ, bà bất quá là ít đi hai trưởng bối bất công lại thích quản bà mà thôi.

Hơn nữa bà vẫn luôn tin tưởng, cha bà không thích Hà Trinh đi nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể đem gia tộc truyền cho gã, bọn họ không nhận bà, Hà Trinh nhận bà, Hà gia vẫn là hậu thuẫn của bà, nhưng hiện tại Hà Trinh lại bị nhốt vào trong tù, nói ít cũng phải khoảng 10 năm mới có thể ra ngoài.

Nhìn từ hành động thì cha bà hoàn toàn không hỏi qua, ông thật sự vứt bỏ đứa con trai này rồi, Hà Uyển liền cũng hoảng sợ.

Thậm chí bà hoài nghi, cha bà căn bản không để cho mẹ bà biết chuyện này, nhưng chờ đợi thêm nữa, liền thật sự muộn rồi.

Hà Uyển nhận xong điện thoại của Lý Nhất Phỉ, lại tiếp tục gọi một cú điện thoại, "Tiêu ca, là em."

Tiêu Tư cũng không ngoài ý muốn sẽ nhận được điện thoại của Hà Uyển, chính xác mà nói, hắn từ cục cảnh sát ra ngoài, trở lại thành Bắc, cũng vẫn là đang chú ý tới chuyện ở Hải thành, vốn Hải thành chỉ có Yến Vũ đắc tội hắn, hiện tại con trai của Yến Vũ Yến Tuy cũng đắc tội hắn, hắn sẽ không bỏ qua em họ và vợ của anh.

Người một nhà này đều không biết sống chết như vậy a!

Hắn nghe xong Hà Uyển cuống cuồng trình bày, tựa vào trên lưng ghế salon, tùy ý mà nói, "Anh hai em vốn chính là phế, hủy rồi liền hủy." Chính là tiếp tục vớt ra ngoài, gã cũng phế rồi. Tiêu Tư căn bản không muốn vì gã mà đi phế phần sức lực kia.

"Mạn Mạn gần đây thế nào?" Tiêu Tư cũng không biết hắn tại sao muốn mở miệng hỏi một câu như vậy, vẫn đề rõ ràng sẽ làm cho Hà Uyển tạc mao, nhưng lời đều ra khỏi miệng rồi, hắn mới kịp phản ứng, hắn nhíu mày lại để điện thoại ra xa chút.

"Được rồi, em không biết thì thôi!" Tiêu Tư không muốn nghe mấy lời mắng Yến Mạn Gia kia của Hà Uyển, hắn chợt cắt ngang, lại tiếp tục trầm tư mới nói tiếp, "Hải thành là thiên hạ của con trai em, tìm nó có tác dụng hơn tìm anh."

"Nó không nhận em, em cũng vẫn là mẹ ruột của nó, điểm này nó vĩnh viễn cũng không thay đổi được."

Yến Tuy bản lĩnh lớn hơn nữa, anh cũng không thay đổi được nguồn gốc của anh, đây là nhược điểm vĩnh viễn trên người anh.

"Còn có người vợ kia, nhược điểm rõ ràng như vậy, em cũng không biết tận dụng…… Uyển Uyển, em vẫn là Uyển Uyển anh biết kia sao?"

Tiêu Tư nói ra, Hà Uyển liền cũng dần dần trầm mặc, tay bà cầm điện thoại nhẹ nhàng run lên, nhưng cả người lại bởi vì nhận được khẳng định một lần nữa trấn định xuống, "Đương nhiên phải, em không có thay đổi. Tiêu Tư, anh tốt nhất cũng đừng thay đổi!"

Lời lúc trước Tiêu Tư hỏi Yến Mạn Gia, vẫn như cũ khiến cho Hà Uyển có chút để ý.

Dứt lời, bà liền lấy điện thoại từ bên tai ra.

Bà tới hiện tại cảm thấy thập phần may mắn về quyết định năm đó, bằng không thật sự để cho Yến Mạn Gia trở thành vợ Tiêu Tư, trái tim hắn còn có thể ở đây? Bà không yêu Tiêu Tư, dù từng có quan hệ với nhau, bà cũng xác định bà không yêu hắn, bà đã từng cho rằng bà yêu Yến Vũ, hiện tại nhìn lại, tựa hồ cũng không yêu.

Nhưng chính là bà hiện tại không yêu bất cứ ai trong bọn họ, bà cũng không cho phép người khác động vào, Yến Vũ là vậy, Tiêu Tư cũng thế.

Ngày 4 tháng 10 là ngày quốc khánh của nước Hạ, đồng thời ngày này cũng là ngày hội Trung thu, Yến Tuy không tới công ty, Mạnh Đình cũng không tới phòng thí nghiệm, ngay cả bệnh viện thú cưng của Chân Hàm cũng không mở, ngày này mọi người đều ngủ nướng, Yến Mạn Gia 8h xuống lầu, được biết 3 nam nhân trong nhà không một ai tỉnh lại.

Yến Tuy và Mạnh Đình rất dễ đoán, tình cảm hai người kia tốt tới mức mỗi ngày đều giống như đêm động phòng hoa chúc vậy nha.

Chân Hàm không có đối tượng hoa chúc, nhưng y khó có được ngày nghỉ buông thả, buổi tối cũng là muốn cùng đám bạn chơi bời, y tối hôm qua gần 4h mới trở về, chưa tới trưa khẳng định là không nhìn thấy y được.

Yến Mạn Gia ăn xong điểm tâm, ôm Mao Cầu ở trên ghế salon xem TV, lúc gần 9h, mới chỉ có Mạnh Đình từ trên lầu đi xuống, cậu hai má ửng đỏ, cước bộ có hơi bồng bềnh, vừa nhìn chính là túng dục quá độ.

"Cô sớm."

Mạnh Đình và Yến Mạn Gia chào hỏi xong, cậu ngồi trên bàn ăn, cô Vương lập tức hiểu ý đưa tới điểm tâm.

"Lấy cho Yến Tuy nữa, anh ấy lập tức sẽ xuống." Lúc cô Vương đưa đến điểm tâm, Mạnh Đình liền nói với nàng.

Cậu là quá đói rồi, tự mình chạy xuống trước, Yến Tuy còn đang trong phòng tắm, nhưng anh rửa mặt xong, khẳng định cũng xuống cùng nhau ăn.

Cô Vương gật đầu một cái, xoay người trở lại phòng bếp tiếp tục bưng, quả nhiên, bà mới tiến vào phòng khách, Yến Tuy liền từ trên lầu đi xuống, bất quá trên tay anh còn cầm một cái áo jacket, anh đi tới bên người Mạnh Đình, "Mặc vào, hai ngày nay thời tiết lạnh rồi."

Mạnh Đình trong miệng còn cắn bánh màn thầu, trả lời không được, nhưng cậu gật gật đầu, sau đó phối hợp với Yến Tuy mặc áo vào.

Hai người ăn xong, lại dẫn Đại Hoàng đi ra ngoài lăn lộn, sau lại trở lại phòng khác ngồi một lát.

Mao Cầu trong ngực Yến Mạn Gia "Meow meow" kêu, hiển nhiên muốn tới bên Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng ánh mắt trông mong nhìn về phía bên này, Yến Mạn Gia cũng chỉ có thể buông tay, bà sờ sờ đầu Mao Cầu, "Tao cũng không thiếu mày cá nhỏ để ăn, như thế nào nhìn thấy Mạnh Đình, liền không cần tao nữa?"

Mạnh Đình đưa tay đón lấy Mao Cầu, cậu cũng nhu nhu bộ lông càng ngày càng bóng loáng trơn trượt trên người Mao Cầu, sau đó giúp Mao Cầu trả lời Yến Mạn Gia, "Bởi vì Mao Cầu thích cháu hơn."

Cậu nói lại liếc nhìn Yến Tuy bên người cậu, mâu quang trong nháy mắt lại sáng hơn một chút, "Giống như Yến Tuy, anh ấy cũng thích cháu hơn."

Bởi vì thông cảm với Yến Mạn Gia, Mạnh Đình mới đem "Nhất" đổi thành "Hơn" nha.

Yến Mạn Gia bị đút lương cẩu tới mức không còn cách nào khác, bà ưu nhã đưa qua một cái khinh bỉ, sau đó hất đầu qua tiếp tục xem TV.

"Ế?" Bà nhẹ nhàng nghi hoặc một tiếng, Mạnh Đình và Yến Tuy liền cũng theo bà hướng TV nhìn lại.

Lúc này mấy tin tức không tính là cái gì, nhưng khuôn mặt người trên TV kia cũng quá mức quen mắt.

Thần sắc Yến Mạn Gia trong nháy mắt lạnh xuống, Yến Tuy cũng là như thế, chỉ có Mạnh Đình thần sắc còn mang theo chút nghi hoặc.

Đó là khuôn mặt Hà Uyển, Mạnh Đình đương nhiên có thể nhận ra được, nhưng cậu biết Hà Uyển cũng không phải ngôi sao giải trí gì, đột nhiên xuất hiện trên TV, Mạnh Đình cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ bà ấy hiện tại muốn dấn thân vào showbiz sao?

"Tôi là mẹ ruột của Yến Tuy, giữa chúng tôi tiếp tục có bất hòa đi nữa, nó cũng sẽ không đuổi tôi ra khỏi Yến gia. Đều là Mạnh Đình! Đều là cậu ta! Là cậu ta khích bác ly gián, là cậu ta ly gián tình cảm của tôi và Yến Tuy……"

Cả người Hà Uyển từ dáng vẻ thoạt nhìn vẫn như cũ ưu nhã dịu dàng, nhưng trang dung lại có chút tiều tụy, lúc bà ta nói lời này, chân tình hoàn toàn lộ ra, thậm chí có phóng viên đưa khăn giấy cho bà ta.

"Cậu ta bất quá là một đứa con riêng mà thôi, là tôi mặc kệ ý kiến gia đình, cho phép cậu ta vào cửa, lại không nghĩ tới cậu ta lòng muông dạ thú, lấy oán báo ơn, Yến Tuy là con tôi, là con trai ruột của tôi a……"

Hà Uyển than thở khóc lóc, thoạt nhìn khá đáng thương.

“Ba” một tiếng, Yến Mạn Gia tắt TV, bà bị tức đến sắc mặt phát xanh, “Cô ta làm sao ác tâm đến vậy!”

Yến Mạn Gia thực sự bị ghê tởm quá mức, bà che ngực, cũng không biết là dạ dày đau hay là ngực đau.

Sắc mặt Yến Tuy cũng rất không tốt, nhưng không có thất thố như Yến Mạn Gia, bình tĩnh nhất vẫn là bản thân Mạnh Đình bị Hà Uyển ở trên TV lên tiếng phê phán.

Cậu đem ánh mắt từ chỗ TV dời lại, ngó ngó Yến Mạn Gia, lại ngó ngó Yến Tuy, cậu buông Mao Cầu ra, nhẹ nhàng ôm Yến Tuy, tay lại ở ngực Yến Tuy nhu a nhu, “Bà ấy nói không đúng, anh đừng bị bà ấy chọc tức.”

Mạnh Đình cảm giác mình nói rất có lý, tay cậu đi lên lại nhu nhu má Yến Tuy hơi có chút cứng ngắc, “Anh tức giận, em sẽ đau lòng.”

Cậu lại tiếp tục tục nhìn Yến Mạn Gia một chút, “Cô cũng đừng tức giận.”

“Ừ.” Yến Tuy nhẹ nhàng trả lời một tiếng, cầm tay Mạnh Đình, ở bên môi chạm chạm, tay anh lại tiếp tục nhấc lên, ôm Mạnh Đình tới trong ngực, anh mới lại cầm điện thoại lên, gọi một cú điện thoại, “Tăng nhanh tiến độ.”

Có người muốn tự chịu diệt vong, còn là thật sự ngăn cũng không ngăn được.

Yến Mạn Gia vẫn như cũ rất tức giận, nhưng Mạnh Đình hẳn nên tức giận nhất lại không tức giận, bà dần dần liền cũng áp lửa giận xuống, bà nhìn về phía Yến Tuy, rất nghiêm túc nói, “Tuy Tuy, cháu không thể tiếp tục mềm lòng.”

Hà Uyển làm tới loại trình độ này, đã không sợ cùng Yến Tuy Yến thị trở mặt, bà ta cảm thấy Mạnh Đình là xương sườn mềm của Yến Tuy, nhưng thật sự phải nói xương sườn mềm nên là bà ta, có người mẹ bực mình như vậy, tuyệt đối là hòn đá ngáng đường, nếu không đoạn tuyệt một chút, ắt phải chịu loạn.

Yến Tuy không có đáp lời, anh đối với Hà Uyển cũng không thể nói mềm lòng hay không, giữa anh và Hà Uyển có một đường giới hạn rõ ràng, Hà Uyển vượt ranh giới, như vậy anh cũng sẽ không tiếp tục lưu tình nữa.

Yến gia từ Yến Tuy Mạnh Đình, cho tới người giúp việc quét dọn đều không chịu ảnh hưởng của tin tức này, vốn tính toán nghỉ lễ như thế nào, hiện tại lại là dự định như thế đấy, Hà Uyển vẫn luôn chờ Yến Tuy gọi điện cho bà ta, nhưng thời gian cơm tối đều sắp tới rồi, vẫn như cũ không có bất kỳ tin tức gì tới.

Thậm chí bộ phận quan hệ xã hội của Yến thị cũng không có bất kỳ động tĩnh gì, liền cứ như vậy tùy ý sự tình phát triển, giống như bọn họ hoàn toàn không để ý tới tin tức này vậy.

Truyền thông báo chí của Hải thành coi như có quy mô biết rõ sự đáng sợ của Yến Tuy, cũng không dám chính diện phát biểu cái gì, nhưng một vài bài báo ném đá giấu tay là không thiếu được, ngược lại một vài truyền thông nhỏ, sinh động như thế, liền giống như câu chuyện liên tái đặc sắc, kiếm lời chút lượng tiêu thụ.

Không chỉ như vậy, khóc lóc kể lể của Hà Uyển còn bị cắt trên mạng, dẫn tới một mảnh lớn lên án công khai và thảo luận, trong đó bị nói xấu tới thảm nhất tự nhiên là Mạnh Đình, các loại chửi rủa trong lúc nhất thời lên men tới cực kỳ lợi hại, thậm chí Yến Tuy cũng không tránh được chỉ trích.

Mạnh Đình lướt lướt lướt điện thoại, đối với mấy chửi rủa mình kia, cậu quét một cái mà qua, nửa điểm không thèm để ý, ngược lại mấy cái mắng Yến Tuy kia, khiến cậu rất tức giận, cậu lạch lạch cạch cạch mà đăng kí tài khoản, sau đó độc chiến quần hùng.

(Min: Đình Đình, hảo dũng mãnh a~~)

"Yến Tuy nhà chúng tôi rất tốt!"

"Yến Tuy nhà chúng tôi tốt nhất!"

"Yến Tuy nhà chúng tôi phi thường tốt!"

Mạnh Đình căn bản không biết mắng chửi người như thế nào, nhưng những lời này của cậu rơi vào trong đống chửi rủa kia, vẫn như cũ cực kỳ dễ thấy. Fan trung thành cộng thêm fan não tàn của Yến Tuy tràn ngập, còn là loại từ ngữ đặc biệt nghèo nàn kia, lăn qua lộn lại rất tốt, "Ngươi ngược lại nói ra có chút đặc biệt nha!"

Mạnh Đình ngẩng đầu nhìn về phía Yến Tuy đang gõ máy tính, cậu cúi đầu, lại gõ ra hàng chữ này.

"Anh ấy bộ dáng rất đẹp, đẹp nhất."

Mạnh Đình sau khi phát ra, tựa hồ cảm thấy còn chưa đủ đặc biệt, cậu lại tiếp tục gõ, "Tóc đẹp, mắt đẹp, mũi đẹp, miệng đẹp…… Toàn thân đều đẹp."

Comment của Mạnh Đình quá kỳ ba, rất nhiều người thiếu chút nữa liền quên mất bọn họ tới làm gì, theo bản năng đều muốn cầu ảnh liếm bình (*).

((*) Đây là từ cường điệu hóa dùng để chỉ nhân vật trong hình ảnh hoặc video quá mức gợi cảm, làm cho người ta cách màn ảnh đều muốn tới liếm một cái)

Kịp phản ứng, mấy lầu trên đã có người tung ảnh qua, là một gò má hơi có chút mơ hồ, nhưng vẫn như cũ có thể cảm giác được là một khuôn mặt bá đạo tổng tài thật sự giá trị phi thường cao.

"Ngươi không phải đứa con riêng Mạnh Đình kia đi?"

Reply comment của Mạnh Đình đã chồng lên tới phi thường cao, cậu cơ hồ không có do dự gì liền nhận, "Tôi chính là Mạnh Đình." Về phần có phải con riêng hay không bản thân Mạnh Đình cũng không biết, cái này cậu liền không nhận.

ID đăng kí của Mạnh Đình tên là "Tôi là Mạnh Đình 1111", vừa nhìn chính là loại tiểu hào (*), nhưng không có biện pháp, "Mạnh Đình" bị người đăng kí rồi, "Tôi là Mạnh Đình" cũng bị người đăng kí rồi, thậm chí thêm số cũng bị như vậy, tới phiên cậu chỉ có thể thêm vào bốn số 1.

((*) Từ này chắc ai đọc võng du cũng biết nhể, mình không đọc thể loại này nên không rõ lắm để giải thích cho những ai giống mình =))), nhưng mình tìm được giải thích từ một nhà. Tiểu hào chỉ những tài khoản level thấp, đại hào chỉ những tài khoản level cao. Theo tuyetvuanh.wordpress. Tiểu hào cũng có thể hiểu là những tài khoản có tên ăn theo đại hào. Đại hào thường là tên của nhân vật nổi tiếng, có lượng follow, fame, view cao)

"Mẹ Hà làm chuyện sai trái không nên được tha thứ, bà ta mới bị đuổi đi, Yến Tuy không sai, tôi cũng không sai."

Một comment cuối cùng Mạnh Đình lưu lại chính là cái này, Yến Tuy phất phất tay, Mạnh Đình buông điện thoại ra liền chạy qua.

Nhưng không ngờ comment này của cậu trực tiếp được đẩy lên top, ồn ào tới lật trời, có một bộ phận người vì vậy còn có nghi ngờ, dù sao hiện tại chuyện đảo ngược rồi đánh mặt quá nhiều, nhưng phần lớn vẫn tin khóc lóc kể lể của Hà Uyển, cũng có bộ phận người hoài nghi tài khoản này không phải của chính Mạnh Đình, chỉ là mượn cơ hội lăng xê thôi.

"Đang bận cái gì?" Yến Tuy không cần lên mạng cũng biết sẽ ầm ĩ thành cái bộ dạng gì, nhưng nhìn Mạnh Đình không ngừng nhìn điện thoại, vẫn là lo lắng tâm tình cậu sẽ chịu ảnh hưởng.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không làm gì, em theo người cãi nhau."

Cậu nói cười cười, vốn cậu có chút tức giận, nhưng nhìn thấy Yến Tuy, cậu liền không tức giận được nữa, cậu chen với Yến Tuy ngồi xuống, đặt đầu lên vai anh, "Cãi nhau mệt quá, tay em có chút mỏi."

Yến Tuy cầm tay Mạnh Đình nhẹ nhàng mà nhu cho cậu, "Không nên nhìn, cũng không nên tức giận."

"Được," Mạnh Đình không do dự liền gật gật đầu, cậu gương cằm lên ở trên tai Yến Tuy hôn hôn, "Em nghe lời anh."

Yến Tuy cũng nghiêng đầu hôn lại Mạnh Đình một cái, liền tiếp tục quay đầu xem văn kiện trên máy tính.

Trong chốc lát đi qua, Mạnh Đình chọt chọt thịt mềm trên eo anh, "Anh đều không nói em ngoan nha."

Yến Tuy bất đắc dĩ quay đầu lại, giơ cằm Mạnh Đình lên, cắn môi cậu, lúc Mạnh Đình tiếp tục mở mắt ngây người, nhẹ nhàng chui vào, một cái tay khác của anh cũng từ trên bàn rời đi, vòng ở eo Mạnh Đình, không để cho cậu nghiêng tới dưới ghế.

Mắt Mạnh Đình chậm rãi híp lại, cậu tiếp tục níu lấy quần áo trên eo Yến Tuy, đáp lại nụ hôn này.

Sau năm ba phút, Yến Tuy buông Mạnh Đình ra, lại tiếp tục chạm chạm đôi môi mang theo chút thủy sắc của cậu, mới ghé vào bên tai cậu nói nhỏ, "Ngoan."

Mạnh Đình mím môi, khẽ gật đầu một cái, thủy quang trong mắt cậu hiện ra chút, cả người không tự giác mà phát ra loại khí tức dẫn dụ người, nhưng lời nói của cậu lại tiếp tục mềm mại, tiếp tục rất sạch sẽ.

"Em ngoan."

Cậu nói xong lại tiếp tục dựa vào đầu vai Yến Tuy, cả người kỳ thực còn chưa từ trong nụ hôn kia tỉnh lại, Yến Tuy quay đầu lại, tiếp tục xem văn kiện, gõ máy tính.

Người bên cạnh anh sau khi trở lại bình thường, hai má và tai cũng dần dần đỏ, mặc dù bản thân Mạnh Đình cũng không biết tại sao mình đỏ.

Yến Tuy nhìn máy tính một lát, lại quay đầu liếc mắt nhìn Mạnh Đình, khoảng nửa tiếng sau, mí mắt Mạnh Đình dần dần nặng trĩu.

Yến Tuy đẩy máy tính ra, trực tiếp để cho Mạnh Đình nằm tới trong ngực anh, lại tiếp tục vỗ cho cậu, sau khi xác định Mạnh Đình ngủ say, anh mới bế người lên, kỳ thực hôm nay anh có thể dành toàn bộ thời gian đều tới bồi Mạnh Đình, nhưng Hà Uyển tác quái, anh liền lại có chuyện phải bận rộn.

Anh ôm người ra phòng khách, Chân Hàm từ dưới lầu đi lên, y gật gật đầu với Yến Tuy, sau đó tới trước thư phòng chờ Yến Tuy.

Mạnh Đình bây giờ ở trên giường trong nhà mình, sẽ so với chỗ khác ngủ an tâm hơn chút, không cần Yến Tuy thời thời khắc khắc trông coi, anh sau khi vỗ người ngủ, liền trở về thư phòng.

"Anh định làm thế nào?" Chân Hàm trực tiếp hỏi, đừng nói Yến Tuy, ngay cả y bây giờ đều nhận được rất nhiều điện thoại, đương nhiên phần lớn đều là nói có cần hỗ trợ tìm bọn họ, nhưng cũng có bộ phận là tới thăm dò ý tứ.

Nhưng không thể nghi ngờ mọi người đều đang chờ thái độ của Yến Tuy, là lựa chọn thỏa hiệp với Hà Uyển, trực tiếp vứt bỏ Mạnh Đình, hay là triệt để quyết liệt.

"Như ý nguyện bà ấy đi, em phải biết, anh cũng đang đợi ngày này." Thần sắc nói chuyện Yến Tuy như thường, nhưng đôi mắt phượng kia lại có một loại lãnh khốc và bén nhọn không nói ra lời, từ ban đầu anh dung túng Hà Uyển nhúng tay vào hôn sự của anh, anh đã đợi một ngày này.

Anh không phải người nguyện ý bị người quản chế, mặc dù người kia là mẹ ruột của anh.

Chân Hàm nhìn Yến Tuy hồi lâu, y mới gật gật đầu, y kỳ thực chỉ cần xác định Yến Tuy là có tính toán trước là được rồi.

"Đừng quá mệt mỏi," Chân Hàm nói xong câu này liền đứng dậy, y gật gật đầu với Yến Tuy, sau đó liền từ trong thư phòng rời đi.

Y biết, Yến Tuy trưởng thành tới nhanh như vậy, là bởi vì anh chịu đựng nhiều hơn người khác, từ nhỏ đến lớn đều là như thế, hơn nữa Yến Tuy còn là loại người đánh gãy răng hỗn huyết chiếm lấy, anh biểu hiện ra vĩnh viễn đều là một mặt cường đại không biết mệt mỏi kia của anh.

Nhưng anh cũng là người, anh cũng sẽ mệt mỏi.

Chân Hàm vào giờ khắc này đột nhiên cảm giác được, người so với anh sớm hơn lại là Mạnh Đình. Từ lúc bắt đầu cậu và Yến Tuy quen biết, cậu vẫn luôn vì Yến Tuy đau lòng, Yến Tuy mở ra thế giới của Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng tiến vào trong thế giới của Yến Tuy.

Dư luận bên ngoài còn đang lên men, nhưng Yến Tuy vẫn như cũ không có động tĩnh, anh đang đợi, đợi anh cảm thấy thời cơ thích hợp.

Hà Uyển vẫn đoán không thấu Yến Tuy, trên sự kiện này càng là như thế, nó tại sao còn chưa tới tìm bà, bà ta thật sự là nghĩ không rõ, hôm sau bà ta lại đón nhận một cuộc phỏng vấn, làm đại khái là không khác gì bà ta hôm qua ở trên TV, chỉ là cặn kẽ hơn chút.

Ví dụ bà như thế nào ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn Yến Tuy, quan hệ của bọn họ vốn là tốt như thế nào, Mạnh Đình đối với bà vô lễ như thế nào, khích bác ly gián mẹ con bọn họ như thế nào…… Người nghe tới đều muốn cảm thán một câu, cuộc sống so với truyện còn cẩu huyết hơn.

Hà Uyển ngược lại không có khóc, nhưng bộ dáng tiều tụy của bà ta, xúc động kể rõ, lại hướng trên dư luận đang tỏa nhiệt tưới một thùng dầu.

Tiếp đó không lâu, còn có người tuôn ra thân thế của Mạnh Đình, ngoại trừ là con riêng, còn có hoàn cảnh cuộc sống hỏng bét trước khi cậu trở lại Mạnh gia, điểm số thi đại học của cậu cũng bị lấy ra chế giễu một phen.

Tóm lại cậu chính là người dốt nát, tâm địa ác độc tới vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Lý Nhất Phỉ ngay mặt mặc dù không lộ ra, nhưng lại lấy thân phận của bà ta cùng Hà Uyển đối thoại, "Là Mạnh gia tôi không biết cách dạy, xấu hổ với bà rồi."

Lời này của bà ta cơ hồ chính là chứng thực sự lên án kia của Hà Uyển, hơn nữa Lý Nhất Phỉ mang thân phận bà nội ruột của Mạnh Đình, thực tế cùng dư luận trên mạng hoàn toàn nghiêng về một bên.

Tim và phổi Yến Mạn Gia đều muốn bị tức nổ tung, nhưng ba nam nhân trong nhà bên bàn ăn, vẫn như cũ bình tĩnh mà ăn cơm.

Đặc biệt là Mạnh Đình, khẩu vị của cậu nửa điểm không chịu ảnh hưởng, cậu hôm nay lại tới phòng thí nghiệm, buổi chiều tiêu hao đặc biệt lớn, trước mắt chính là đói bụng, cậu ăn ba bát cơm, cùng Chân Hàm gặm hơn nửa bát tô cánh gà mới ngừng.

Cậu ăn xong rồi, Yến Tuy kéo cậu đi rửa tay rửa mặt, lại dẫn cậu ra ngoài tản bộ, ngược lại Chân Hàm ngồi tới ghế salon khuây khỏa cùng Yến Mạn Gia nói một câu.

"Có cái gì tức giận chứ, bà ta hiện tại nhảy nhót càng lợi hại, sau này liền ngã càng thảm."

Yến Mạn Gia gật đầu một cái, bà tự nhiên là biết đạo lý này, nhưng bà vẫn là tức a.

Yến Tuy mang theo Mạnh Đình tản bộ trở lại, liền cũng ngồi xuống ghế salon, anh cầm điều khiển TV qua, đổi kênh.

Yến Mạn Gia một cái quét tới, cảm thấy người này có chút quen mắt, bà vỗ đùi, mắt lập tức trợn tròn, "Chú Hà……"

Hà lão gia tử đã có vài năm không có đối mặt truyền thông rồi, thần sắc ông có chút ảm đạm, nhưng người nhìn coi như có tinh thần.

"Hà Uyển năm đó là bị tôi trục xuất khỏi Hà gia, nó hại chết cha của Yến Tuy và anh cả của nó, nó gả tới Yến gia là muốn chuộc tội, nó nếu không nhằm vào Yến Tuy, không nhằm vào Yến gia, tôi cũng sẽ không xuất hiện, nhưng tôi thẹn với bạn cũ một lần, không thể tiếp tục có lỗi với ông ấy."

Hà lão gia tử những năm này không có liên hệ với Yến Tuy, nhưng lại chú ý trưởng thành của Yến Tuy, ông suy nghĩ một chút, lại nói tiếp.

"Yến Tuy là ông nội bà nội nó đích thân nuôi lớn, vẫn luôn ở nhà cũ, Hà Uyển có chỗ ở của mình, thời gian số lần nó một năm về nhà cũ nhiều khoảng mười lần, lúc ít 1-2 lần, dựa vào nuôi dưỡng của nó, Yến Tuy chỉ sợ không thể trưởng thành."

Trong một đống micro của phóng viên, có người hỏi một câu gì đó, Hà lão gia tử lại tiếp tục trả lời.

“Mạnh Đình a, Yến Tuy từng dẫn nó tới, là một đứa nhỏ không tệ.”

Cách bình phong ông chỉ nghe được thanh âm Mạnh Đình, nhưng lại có thể cảm giác được tình cảm anh vạn phần bảo vệ Mạnh Đình.

“Hai đứa nhỏ có thể ở cùng nhau là duyên phận, về phần Hà Uyển, là chính nó làm bậy.” Hà lão gia tử nói tới đây lại tiếp tục dừng một chút, ông tựa hồ xuyên thấu qua ống kính nhìn thấy Hà Uyển thần thái hoảng sợ.

Lời của Hà lão gia tử không thể nó là không tàn nhẫn, nhưng nếu lúc này ông không đứng ra nói chút gì, ông thật sự phải mang theo chút hổ thẹn kia tới trong quan tài.

Mà mấy lời này cũng thật sự chỉ có Hà lão gia tử có thể nói, ông thủy chung là cha ruột của Hà Uyển, là người trong thế hệ trước có tư cách nhất nói lời này.

Hình như dạo này wattpad lại xảy ra lỗi, nhiều thím báo lỗi với tui là thiếu câu hoặc lặp câu, nếu thím nào gặp phải trường hợp như thế thì xóa app rồi tải lại nhe ^^. Đợt trước tui bị thế suốt, đợt này tới các thím =)))))

67. Chương 67

Lời này Yến Tuy cũng là lần đầu tiên nghe được, anh đổi tới kênh này là Hà lão gia tử bên kia thông báo để anh xem, đại khái nói cái gì, anh cũng có thể đoán ra một hai. Nhưng Hà lão gia tử có ra ngoài nói lời này hay không, đối với chuẩn bị kế tiếp của Yến Tuy mà nói, cũng không khác biệt.

Rất nhanh tin tức khác lại tiếp tục phát, nhưng trong phòng khách vẫn như cũ không ai mở miệng nói chuyện, hoặc là nói, mọi người đều đang đợi Yến Tuy nói cái gì đó.

Yến Tuy câu môi lên, lại không giống như là đang cười, “Không cần để ý, chuyện còn lại, cháu sẽ giải quyết.”

“Ừ, em tin anh,” Mạnh Đình lập tức trả lời, từ lúc chuyện xảy ra tới bây giờ, Mạnh Đình đích xác là người cực kỳ tin tưởng Yến Tuy.

Hai tay cậu ôm eo Yến Tuy, cả người đều sáp tới trong ngực anh, Yến Tuy còn chưa có động tác khác, Mạnh Đình lại tiếp tục tiến lên cọ, sau đó dựa tới trên vai Yến Tuy, hai tay vững vàng ôm lấy anh.

Mạnh Đình dùng cái ôm để nói với Yến Tuy, cậu muốn bồi anh, mặc dù cậu không thể xác định Yến Tuy có cần hay không.

Yến Tuy ôm lại Mạnh Đình, tay ở phía sau lưng cậu nhẹ nhàng vuốt, khí tức lạnh nhạt trên người kia cứ như vậy nhạt đi. Anh nghiêng đầu kìm lòng không đậu mà hôn hôn má Mạnh Đình, tín nhiệm của Mạnh Đình cũng không có chút do dự nào cũng không có chút ranh giới cuối cùng nào, dù Yến Tuy đã có dự liệu, nhưng vẫn là cảm thấy cảm động.

Nhưng loại cảm động này, anh lại không cách nào dùng ngôn ngữ nói với Mạnh Đình.

Yến Mạn Gia và Chân Hàm liếc mắt nhìn nhau, cũng không tiếp tục lưu lại phòng khách, Yến Mạn Gia trở lại phòng vẽ tranh, Chân Hàm trở về phòng.

Ngày thường Mạnh Đình tới lúc này căn bản đã bắt đầu mệt rã rời rồi, nhưng hôm nay mắt cậu cứ chớp nha chớp, không chút nào buồn ngủ, Yến Tuy ngược lại vẫn không chút nào chán ngán vẫn luôn vỗ cho cậu.

"Anh đừng vỗ nữa, em đều muốn ngủ rồi……" Kỹ năng dỗ người ngủ của Yến Tuy càng lúc càng mạnh, Mạnh Đình miễn cưỡng ngáp một cái, rốt cục nhịn không được lên tiếng, cậu ở bên tai Yến Tuy nói nhỏ, "Nhưng em còn chưa muốn ngủ, em muốn bồi anh."

"Bồi anh làm cái gì?" Yến Tuy hỏi, cũng vẫn là dựa theo yêu cầu của Mạnh Đình dừng lại động tác dỗ người ngủ.

"Em không biết, anh làm cái gì, em liền làm cái đó cùng anh."

Mạnh Đình nói nhẹ nhàng cắn cắn tai Yến Tuy, "Anh đừng nghĩ đuổi em."

Trực giác của cậu rất nhạy cảm, Yến Tuy tối nay chính là cố ý dỗ cậu đi ngủ sớm chút, cùng bình thường cậu buồn ngủ, Yến Tuy dỗ cậu là không giống nhau.

Yến Tuy nghe vậy trên mặt rốt cục hiện lên nụ cười nhàn nhạt, tới mức ánh mắt cũng dao động, "Biết rồi."

Anh nói lại buông Mạnh Đình ra, sau đó kéo cậu lên lầu, hai người thay một thân quần áo, lại là ngồi lên xe ra khỏi Yến trạch.

Yến Tuy tự mình lái xe, Mạnh Đình ngồi ở vị trí phó lái, trên tay cậu còn được Yến Tuy nhét một túi hạt dẻ rang đường anh trước khi tan ca mang về cho Mạnh Đình, Mạnh Đình nhìn Yến Tuy một cái, bóc một ít hạt dẻ, lại nhìn Yến Tuy một cái, lại bóc một ít hạt dẻ.

Cậu quả nhiên không biết Yến Tuy muốn dẫn cậu tới nơi nào, nhưng trực giác của cậu không sai, Yến Tuy vốn chính là định tự mình chuồn đi, nghĩ như vậy hai má Mạnh Đình nhẹ nhàng phồng phồng.

Yến Tuy đâu còn có thể không biết Mạnh Đình đang nghĩ cái gì, lúc dừng lại đèn đỏ giao lộ, anh nghiêng người tới, mò tới Mạnh Đình, ở trên môi cậu hôn một cái, thấy Mạnh Đình ngây ngẩn, anh ở hai bên má

cũng hôn một chút.

Sau khi hôn xong, Yến Tuy thẳng người, sau đó tiếp tục lái xe, má Mạnh Đình không ngoài ý muốn hồng hồng, nhưng cậu cũng không mở miệng nói gì, hỏi gì, cậu ngoan ngoãn tự mình bóc hạt dẻ ăn, thỉnh thoảng còn có thể đút cho Yến Tuy một hạt.

Sau khoảng 2 tiếng lái xe, Yến Tuy cuối cùng dừng lại, Mạnh Đình bởi vì một đường ăn hạt dẻ, thỉnh thoảng còn được Yến Tuy hôn tới đỏ mặt, ngược lại cũng không quá mệt mỏi, từ trên xe bước xuống, gió đêm lành lạnh thổi, cậu liền hoàn toàn thanh tỉnh.

Yến Tuy đi tới, cầm tay Mạnh Đình, sau đó nói nhỏ một câu, "Chúng ta đi gặp ông nội bà nội, đừng sợ."

Mạnh Đình gật gật đầu, "Em không sợ."

Muốn gặp ông nội bà nội của Yến Tuy, bọn họ đây là tới mộ địa ở Nam Sơn, cùng nhân viên quản lý gác đêm nói chuyện xong xuôi, Yến Tuy dắt tay Mạnh Đình, một đường leo lên.

Mười lăm trăng sáng mười sáu trăng tròn, không dùng đèn pin cầm tay, chỉ ánh trăng này đã đủ nhìn rõ ràng đường đi rồi. Nhưng đi trong khu mộ bia, tố chất trong lòng không quá tốt, vẫn như cũ có thể bị dọa tới ra một thân mồ hôi lạnh.

Mạnh Đình không ăn hạt dẻ nữa, ánh mắt quét tới cảm thấy có chút lành lạnh, nhưng không cảm thấy sợ, bởi vì bên người cậu là Yến Tuy cậu cực kỳ thích lại cực kỳ tín nhiệm, gió đêm có chút lạnh, nhưng tay Yến Tuy dắt cậu vẫn như cũ rất ấm áp.

Mộ ông bà nội Yến Tuy ở lưng chừng núi, bọn họ đi khoảng nửa giờ đã tới rồi, nhưng lại có người tới sớm hơn bọn anh.

"Cha!" Mạnh Đình không chút nào khúc mắc cứ như vậy gọi ra, cậu nhìn một chút người ngồi trên xe lăn bên cạnh Yến Vũ, suy nghĩ một chút cũng gọi người, "Hà cha!"

Hà Việt và Yến Vũ là người yêu, so với cậu (*), tự nhiên là xưng hô cha này thích hợp hơn, Mạnh Đình cũng không cảm giác mình gọi sai.

((*) cậu đây là cữu cữu nhé. Tại Hà Việt là anh trai của Hà Uyển)

Nhưng sau khi cậu gọi người, mộ địa Nam Sơn vốn đã an tĩnh càng thêm an tĩnh, không khí vốn đã quỷ dị, càng thêm quỷ dị hai phần.

(căn phòng vốn dĩ một người giờ lại nhiều hơn 2 người @@)

Cước bộ Yến Tuy ngừng lại, nghiêng đầu bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Mạnh Đình, tiếp theo sau đó dắt người tiến lên, lại không phải trước tiên nói chuyện với Yến Vũ Hà Việt, mà là ở trước hai một bia đồng thời quỳ xuống, bọn họ dập dầu, Yến Tuy mới mở miệng nói chuyện.

"Ông nội, bà nội, con mang theo Mạnh Đình tới thăm các người."

"Con là Mạnh Đình, là cháu dâu của các người, chính là vợ của Yến Tuy," Mạnh Đình quỳ vẫn như cũ không có đứng dậy, dưới ánh trăng ảnh hai lão nhân hơi có chút mơ hồ, nhưng ở nhà Mạnh Đình đã nhìn ảnh bọn họ, ông nội có chút nghiêm túc, bà nội rất hiền hậu.

"Các người không cần lo lắng, con và Yến Tuy rất tốt, con sẽ đối tốt với anh ấy, con bảo đảm."

Mạnh Đình nói xong, lại tiếp tục dập đầu mới để cho Yến Tuy kéo cậu đứng dậy, tiếp theo, cậu cũng không mở miệng nữa, cậu biết Yến Tuy có lời gì đó muốn nói cùng bọn họ.

"Bác sĩ Cổ Lê các người đang tìm, con tìm được rồi."

Nghe vậy, tay Yến Vũ nắm Hà Việt thoáng nắm thật chặt, ông nhìn về phía Yến Tuy, ánh mắt có chút áp bách cũng có chút gấp gáp, "Hắn ở đâu?"

Yến Vũ cho tới bây giờ chấp niệm lớn nhất chính là chân Hà Việt, Hà Việt tự mình từ bỏ, ông còn không muốn từ bỏ.

Cổ Lê trong miệng Yến Tuy là bác sĩ quái tài vùng Trung Đông di dân đến Bắc Âu, được xưng là thần thủ ngoại khoa, rất nhiều bệnh những người khác chữa không khỏi, ở trong tay hắn đều khôi phục khỏe mạnh.

Nhưng hắn hành tung bất định, muốn tìm tới hắn quá khó khăn. Hơn nữa những năm này hắn đắc tội một tổ chức nước ngoài, vẫn luôn bị người đuổi giết, Yến Vũ mấy lần cùng hắn gặp thoáng qua, đều bị cho rằng sát thủ muốn giết hắn.

"Ngày kia hắn sẽ đến Hải thành," Yến Tuy tự nhiên sẽ không tiếp tục cho Yến Vũ một tin tức mơ hồ, anh tới đây ngăn người, là bởi vì anh có thể để cho Yến Vũ và Hà Việt chuẩn bị không thể cự tuyệt.

"Điều kiện." Điều kiện Yến Tuy giúp ông.

Yến Tuy nghe vậy không có phản ứng gì, Mạnh Đình lại hai má phồng phồng, có chút tức giận hừ hừ mà quăng đầu qua, lại chống lại bộ dáng Hà Việt nhìn sang, cậu chớp chớp mắt, trề môi một cái.

Cậu vừa nãy không chú ý nhìn, hiện tại mới phát hiện Hà Việt bộ dáng khá đẹp, mặc dù ông không trẻ tuổi nữa, nhưng vẫn như cũ có thể khiến người cảm thấy đẹp. Quân tử như trúc, Hà Việt cho người ta chính là loại cảm giác này.

Trong ngũ quan Yến Tuy mắt và mũi giống Yến Vũ, nhưng miệng lại càng giống Hà Việt.

Mạnh Đình chậm rãi ngồi xổm xuống, cậu và Hà Việt nhìn nhau, sau đó nhẹ nhàng nói, "Cha cũng cảm thấy Yến cha nói chuyện với Yến Tuy như vậy không tốt, đúng không?"

"Không tốt như thế nào?" Hà Việt mở miệng, thanh âm của ông réo rắt, khá dễ nghe.

"Yến Tuy anh ấy không sai, Yến cha có thể trách rất nhiều người, nhưng không nên trách anh ấy."

Mạnh Đình nói nhẹ nhàng thở dài, cậu biết, Yến Vũ và Hà Việt cũng là người bị hại, cậu tích cực như vậy tựa hồ cũng không quá tốt.

"Các người có thể trở về hay không không quan trọng, nhưng Yến Tuy hi vọng các người có thể sống tốt."

Cổ Lê Yến Vũ tìm nhiều năm như vậy đều tìm không được, Yến Tuy trong thời gian ngắn như vậy tìm được, bỏ ra tuyệt đối không ít. Nhưng anh tuyệt đối muốn không phải là Yến Vũ vừa mở miệng đã hỏi anh điều kiện gì, Mạnh Đình có chút khó chịu, vì Yến Tuy cảm thấy khó chịu.

"Ừm, là Yến Vũ không tốt." Hà Việt nói cũng nhẹ nhàng cười cười.

Yến Vũ im lặng mà hạ xuống ánh mắt, nhưng ông sao có thể đi phản bác lời của Hà Việt, ánh mắt Mạnh Đình lại đều không nhìn ông, giận chó đánh mèo cũng giận chó đánh mèo không được, cuối cùng ông chỉ có thể trừng Yến Tuy một cái.

"Nơi này quá lạnh, chúng ta đổi chỗ…… hàn huyên."

Xét thấy bị Hà Việt và Mạnh Đình oán trách, Yến Vũ chỉ có thể đem "Thảo luận" trong thảo luận điều kiện kia đổi thành "Hàn huyên".

Yến Tuy gật gật đầu, sau đó kéo Mạnh Đình, lại sờ sờ mặt cậu, xác định một chút Mạnh Đình có phải cũng bị lạnh hay không.

Hà Việt mặc dù ngồi trên xe lăn, nhưng trên người ông phủ áo bành tô cũng không lạnh tới, nhưng Yến Tuy và Yến Vũ muốn nói, năm ba phút đồng hồ khẳng định nói không hết, nơi này cũng không phải nơi dễ nói chuyện gì.

Yến Vũ xoay người liền cõng Hà Việt lên, ông liếc nhìn xe lăn, trực tiếp cất bước đi, Yến Tuy một tay dắt Mạnh Đình, một tay đẩy xe lăn đuổi theo bọn họ.

Yến Vũ và Hà Việt ở Hải thành có chỗ ở, cách mộ địa Nam Sơn cũng không xa, xuống núi, ở trong hẻm nhỏ

đi bộ 20 phút liền tới.

Yến Vũ đối với cha mẹ ông tuyệt đối có chỗ oán giận, nhưng người chết giống như đèn tắt, ông cũng không tới mức tiếp tục thù hận, hàng năm trước sau thanh minh ông và Hà Việt đều sẽ trở lại tảo mộ, trước kia chỉ là thăm cha mẹ nuôi của Hà Việt, sau đó liền còn có cha mẹ ông.

Nhưng lần này trở về, cũng là bởi vì Yến Tuy đưa tin tức tới trong tay ông, bảo ông trước sau Trung thu cần phải trở lại một chuyến, trong tin tức nói không tỉ mỉ, nhưng nhắc tới một ít chuyện cũ khiến ông và Hà Việt đều để ý, bọn họ liền thật sự trở lại.

Nhưng bọn họ hôm qua vừa xuống máy bay, tối nay lần đầu tiên tới Nam Sơn liền bị chặn lại.

Nơi ở của Yến Vũ và Hà Việt một phòng ngủ một phòng khách, trang trí bên trong cũng rất đơn giản, rất giống nhà trọ đơn thân phụ cận đại học sẽ có, Yến Tuy đột nhiên nghĩ đến đại học Hải thành cách nơi này không tính là quá xa, trong lòng sáng tỏ, nơi này trước kia hẳn là nơi Hà Việt và Yến Vũ từng ở qua.

"Chỗ nhỏ, tùy tiện ngồi đi," Yến Vũ đặt Hà Việt tới trên ghế salon, ông cũng ngồi xuống, sau đó mở miệng nói với Yến Tuy và Mạnh Đình.

"Vốn con chính là tìm được Cổ Lê rồi, cũng không có ý định tìm hai người," Yến Tuy mở miệng, anh cũng không tính giấu diếm, trong kế hoạch ban đầu của anh, anh giúp Yến Vũ tìm được người, sau đó dùng phương thức trùng hợp, đưa người qua cho ông, như vậy rất tiện.

Nhưng lời của Tô Tư Vũ, khiến anh phải để ý thêm mấy phần, anh không muốn mình sau này hối hận, anh tìm được người, nói tất cả cho bọn họ biết, có trở về hay không vẫn là do chính bọn họ quyết định.

Yến Tuy đem đối thoại hôm đó của Tô Tư Vũ và anh, thuật lại cho Yến Vũ một lần, trọng điểm chính là mấy năm tương lai trong miệng Tô Tư Vũ, Yến Vũ sẽ chết. Về phần Hà Việt, Tô Tư Vũ căn bản là không chú ý tới ông, hắn không nói, Yến Tuy tự nhiên cũng không cách nào tiếp tục nói với Yến Vũ cái gì nữa.

"Có thể thay đổi cái gì hay không, con cũng không cách nào đảm bảo, nhưng vẫn phải thử một chút."

Thử một chút có thể giữ được mạng Yến Vũ hay không, ông và Hà Việt đã đủ trắc trở rồi, chân Hà Việt nếu có thể chữa khỏi, Yến Vũ tuyệt đối không nỡ chết.

Chân mày Yến Vũ khẽ nhíu lại, ông dù đoán thế nào cũng sẽ không đoán được Yến Tuy trăm phương ngàn kế muốn tìm được ông, là bởi vì lời như vậy, chuyện như vậy, ông là có chút không muốn tin, nhưng ông quay đầu lại, chống lại tầm mắt Hà Việt, ông lại tin.

"Con muốn như thế nào với Hà Uyển?" Yến Vũ quay đầu lại mở miệng, nhưng ý tứ lời này chính là ông và Hà Việt nguyện ý trở lại, chỉ là bởi vì chân Hà Việt, Yến Tuy đề xuất điều kiện như vậy ông cũng sẽ không cự tuyệt, hiện tại bọn họ trở lại còn không phải điều kiện, mà là vì bảo vệ tính mạng của ông.

Bản thân ông không sợ chết, nhưng ông nếu như chết rồi, Hà Việt cũng sẽ không muốn sống nữa, điểm này Yến Vũ không cần chứng thực với Hà Việt, liền có thể biết.

"Yến gia bà ấy ở lại không được, Hải thành cũng vậy, nhưng có người sẽ đón bà ấy đi."

"Ai?" Yến Vũ hỏi một câu, thần sắc ông lúc nói tới Hà Uyển, khá cứng nhắc, không chút che giấu nào chán ghét cực hạn của ông đối với bà ta.

"Có thể là Tiêu Tư, cũng có thể là những người khác."

Yến Tuy nhẫn nại mấy câu chửi rủa đối với anh và Mạnh Đình kia, không phải bởi vì không thèm để ý, mà là anh đang đợi, anh muốn đem tất cả quỷ kế giấu trong bóng tối có thể sẽ có một mẻ hốt gọn.

Lời của Yến Tuy cũng không dừng lại, anh tiếp tục nói, "Người sau lưng Hà Uyển là Tiêu Tư không sai, nhưng sau lưng gã còn có người hay không, tạm thời vẫn không thể xác định."

Nếu nói là đại công tử Tiêu gia Tiêu Huy Dân, Yến Vũ còn có thể biết, nhưng Tiêu Tư ông lại không có bao ấn tượng, ông suy nghĩ kỹ một lát mới cau mày nói, "Có phải tên tiểu tử Mạn Mạn đuổi theo hay không?"

"Vâng," Yến Tuy gật đầu một cái, cũng không tính toán hỏi Yến Vũ ông là kết thù với Tiêu Tư như thế nào.

Tính cách Yến Vũ hoàn toàn bất đồng với Yến Tuy, ngược lại có mấy phần tùy tính giống với ông nội đã qua đời của Yến Tuy, người như thế có thể làm cho một số người yêu tới muốn chết, cũng có thể làm cho một số người hận tới muốn chết, Yến Vũ hoàn toàn chỉ có hơn chứ không kém.

Bỗng nhiên thần sắc Yến Tuy cứng lại, ánh mắt lập tức trở nên u ám, anh chưa từng nghĩ tới ông nội anh sẽ có tồn tại kẻ thù truyền kiếp hay không.

"Sao thế?" Yến Vũ hỏi Yến Tuy, không hiểu sao nhiều hơn chút câu nệ, bộ dáng này của anh, cùng mẹ anh lúc muốn hại người đặc biệt giống, theo bản năng muốn khiến người ta run rẩy, Yến Vũ không tới mức đó, nhưng theo bản năng cũng đem nghi ngờ hỏi ra miệng.

"Không có gì……" Nhưng Yến Tuy cũng không tính toán nói với ông, anh nghiêng đầu nhìn lại, Mạnh Đình mặc dù mạnh mẽ đánh tinh thần, nhưng cậu hôm nay ở phòng thí nghiệm một ngày, lại cùng anh tới Nam Sơn ngăn người, chính là cậu tự mình muốn che giấu, cơn buồn ngủ kia cũng là từng trận mà tập kích tới.

"Ngày mai con cho xe tới đây đón hai người, chúng ta ngày mai lại tán gẫu tiếp."

Yến Vũ rất không kiên nhẫn bộ dáng nói chuyện lưu lại một nửa này của Yến Tuy, nhưng ông còn chưa mở miệng, đã bị Hà Việt kéo tay, Yến Vũ chỉ có thể ngậm miệng lại.

Hà Việt gật gật đầu với Yến Tuy, "Được, trên đường cẩn thận."

Yến Tuy đứng lên, Mạnh Đình liền cũng đứng lên, cậu mặc dù mệt rã rời rồi, nhưng cũng không tới mức hoàn toàn lơ mơ, cậu nhìn về phía Yến Vũ và Hà Việt, hết sức nghiêm túc nói, "Yến cha, Hà cha ngủ ngon."

Yến Tuy dắt Mạnh Đình rời đi, cửa đóng lại một lúc lâu, Yến Vũ và Hà Việt cũng không mở miệng nói chuyện, bọn họ từng người đều cần chút thời gian rõ ràng một chút mạch suy nghĩ.

Lại trong chốc lát đi qua, Hà Việt mới lại lôi kéo tay Yến Vũ, "Ngủ đi, em buồn ngủ rồi, ngày mai tiếp tục nghĩ."

Yến Vũ đấy đầu tâm sự, nhưng lời này của Hà Việt vừa ra, ông chỉ có thể làm theo, ông bế Hà Việt từ trên ghế salon lên, sau đó dùng ngữ khí càng trịnh trọng nói, "Em nhất định có thể một lần nữa đứng lên."

Hà Việt không có trả lời, ông chỉ là đưa tay ôm cổ Yến Vũ, giống như buông lỏng một hơi, lại giống như đang thở dài.

Tố chất thân thể ông trước sự cố lần đó vẫn luôn rất tốt, bắt mèo chọc sóc, leo cây mò cá, từ nhỏ đến lớn đều rất thích vận động, hồi đại học cùng Yến Vũ kết duyên cũng là trong hoạt động leo núi trên cao nguyên nghỉ hè năm nhất, hai người đi rất nhanh, thiếu chút nữa mất liên lạc với đại bộ đội.

Hà Việt đã từng nói, nguyện vọng lớn nhất của y chính là leo hết núi cao toàn thế giới, ngắm mặt trời lặn và mặt trời mọc, Yến Vũ cũng đã từng đáp ứng y, y đi tới đâu, hắn liền bồi y tới đó.

Nhưng Hà Việt mới 23 tuổi, y liền mất đi hai chân kiện toàn, đừng nói việt dã leo núi, từ nay về sau, y ngay cả đi một bước đường đều làm không được.

Hà Việt hiện tại rất dửng dưng, nhưng y năm đó lại không phải như vậy, mấy năm đầu kia, y hành hạ Yến Vũ, cũng hành hạ chính mình, y thậm chí thử qua tự sát, nhưng rốt cuộc không nhẫn tâm, Yến Vũ đã thiếu chút nữa mất đi y một lần, y không thể tiếp tục để cho hắn trải qua thống khổ như vậy nữa.

Y bắt đầu đọc sách, bắt đầu làm vườn, bắt đầu làm mọi chuyện có thể làm cho tâm tình y bình tĩnh, nhưng chứng trầm cảm vẫn là hành hạ y, hành hạ Yến Vũ khoảng 10 năm, bọn họ lùng sục khắp nơi, tìm kiếm danh y, mỗi lần ôm đầy hi vọng, lại một lần thất vọng.

Lần này y cũng không biết có phải bắt đầu một thất vọng khác hay không.

"Đừng sợ, chính là trị không được, chúng ta chỉ là giống như bây giờ thôi, em không muốn chết nữa."

Yến Vũ lúc đặt Hà Việt vào trên giường, Hà Việt ghé vào lỗ tai hắn nói như vậy.

Sống không dễ dàng, y nên hảo hảo quý trọng Yến Vũ, Yến Vũ đối với lời của Yến Tuy, cũng không quan tâm, nhưng Hà Việt rõ ràng không phải vậy, y luyến tiếc hắn, vẫn luôn đều luyến tiếc.

"Ừm," Yến Vũ trả lời, nhưng trong lòng hắn lại không bình tĩnh như hắn biểu hiện ra, hắn ngồi bên giường, chờ Hà Việt ngủ rồi, hắn mới chạy ra sân thượng, không biết nghĩ cái gì, nhưng hắn một điếu thuốc nối tiếp một điếu thuốc, chờ sắc trời hơi bắt đầu sáng, hắn mới chạy tới phòng tắm rửa mặt đánh răng.

Sau đó đi ra ngoài thu dọn chút đồ cho hắn và Hà Việt, xe Yến Tuy phái tới khoảng 5h ở dưới lầu đợi.

Hà Việt tỉnh sớm, lúc Yến Vũ đang thu dọn đồ đặc, y liền cũng thức dậy, y nhìn động tác thuần thục của Yến Vũ, cũng không biết đang suy nghĩ gì, có chút xuất thần.

Yến Vũ ngước mắt nhìn sang, Hà Việt đột nhiên cười cười, "Tới đây."

Yến Vũ không hiểu ra sao, nhưng hắn từ trước tới giờ rất nghe lời Hà Việt, hắn đi tới, sau đó bị Hà Việt kéo xuống.

Y ở trên môi Yến Vũ hôn hôn, khẽ cau mày, "Lại hút thuốc?"

"Ừm," Yến Vũ hồi lâu mới đáp một tiếng, thiệt thòi hắn còn cố ý đi đánh răng rồi.

Hà Việt tiếp tục cau mày, sau đó bị Yến Vũ phủ thêm áo bành tô bế lên, đi tới phòng tắm, sau khi rửa mặt xong, y dựa theo điện thoại Yến Tuy gọi tới, để cho Triệu Binh đi lên xách hành lý và xe lăn cho bọn họ, hắn tiếp tục ôm Hà Việt đi xuống.

Bọn họ lên đường sớm, lúc tới Yến trạch mới khoảng 7 rưỡi, xe cũng không có dừng lại ở cổng lớn, mà là tiếp tục lái tới trước cửa lớn phòng khách.

Chuyện Yến Vũ và Hà Việt về nhà, Yến Tuy không nói cho bất cứ ai, cũng bao gồm cô Vương và bác Tiêu, bọn họ nhìn thấy Yến Vũ ôm Hà Việt từ trong xe đi ra ngoài, hai người trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt, miệng khép khép mở mở, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Yến Mạn Gia và Chân Hàm từ trên lầu đi xuống, Chân Hàm còn tốt, y biết nhiều hơn Yến Mạn Gia, liền khá bình tĩnh chút.

Yến Mạn Gia liền hoàn toàn không phải vậy, bà trong nháy mắt chân nhuyễn tới không thể đi đường, trực tiếp ngồi trên cầu thang thất thanh khóc rống lên.

Yến Vũ ôm Hà Việt dừng bước, nhìn Yến Mạn Gia một lúc lâu, mới tiếp tục ôm người đi vào, Yến Tuy và Mạnh Đình cũng từ trên ghế salon đứng lên, Yến Tuy đi tới, dẫn Yến Vũ đi tới một căn phòng chếch hướng cầu thang..

Đây là tối hôm qua trở lại cố ý bảo cô Vương mang người thu dọn ra, đủ rộng rãi sáng sủa, mấu chốt là ở tầng 1, dễ dàng xe lăn của Hà Việt ra vào. Về phần gian phòng vốn là của Yến Vũ, hắn đoán chừng sẽ không muốn ở.

Mạnh Đình không đi theo Yến Tuy, cậu đi lên lầu an ủi Yến Mạn Gia một chút.

"Hai cha trở lại là chuyện tốt, cô đừng khóc."

Mạnh Đình nhìn Yến Mạn Gia còn đang khóc, cậu cúi đầu nhẹ nhàng nhu nhu tóc bà, đối với cảm xúc của Yến Mạn Gia, cậu cảm thụ không được bao nhiêu, nhưng có thể nhìn ra bà thật sự khổ sở, khổ sở hỉ cực nhi khấp (*).

((*) mừng tới phát khóc)

Yến Mạn Gia gật gật đầu, bà không khóc ở cầu thang, bà trở về phòng tiếp tục khóc thôi, đoán chừng đến nửa ngày đều không xuống được đâu..

"Đừng lo, bà ấy khóc một lát liền tốt rồi." Chân Hàm ngược lại không quá lo lắng Yến Mạn Gia, bà chính là một hơi nghẹn lại những năm này, trước mắt khóc ra liền khá tốt.

Mạnh Đình gật gật đầu, cậu liền cũng xuống lầu, cô Vương và bác Tiêu đã sửa sang tâm tình, bắt đầu thu dọn, người giúp việc trong nhà trước đó bị đuổi đi rất nhiều, bây giờ lưu lại đều là trung thành nên bớt lo, hơi dặn dò vài câu là tốt rồi.

Yến Vũ và Hà Việt đều ăn điểm tâm, sau khi bọn họ ăn xong, Yến Vũ cùng Yến Tuy tới thư phòng, Hà Việt ở lại phòng khách xem TV với Mạnh Đình, phòng khám của Chân Hàm hôm qua đã mở, hôm nay đầy lịch hẹn trước y cũng không thể không đi, y ăn xong điểm tâm liền cũng rời đi.

"Con tên là Mạnh Đình phải không?"

"Dạ," Mạnh Đình gật gật đầu, cậu đáp lời sau đó đem trái cây và trà bánh đẩy tới trước mặt Hà Việt.

"Ngài đừng lo lắng, ngài và cha về nhà, con và Yến Tuy cũng sẽ bảo vệ hai người."

Hà Uyển đã không được phép tiến vào Yến trạch, ngay cả bà ta thật sự xông vào, cũng còn có cậu và Yến Tuy ở phía trước ngăn cản, như thế nào cũng sẽ không để cho bà ta tiếp tục tổn thương tới Hà Việt.

Hà Việt nghe vậy trên mặt lộ ra một chút tiếu ý, đối với Yến Tuy y vẫn không có cảm giác quá lớn, giữa y và Yến Vũ luôn là theo bản năng bài xích vấn đề về Yến Tuy, Mạnh Đình y ngược lại thật sự rất thích.

“Cảm ơn.”

Mạnh Đình nhẹ nhàng gật đầu, cậu ngước nhìn cầu thang một chút, “Bọn họ đoán chừng phải nói rất lâu, cha nhàm chán, con cũng có thể đẩy cha đi một chút, phía trước là sân cỏ, phía sau là vườn hoa, phòng của cha cũng đều nhìn thấy được.”

Hà Việt do dự một chút, y gật gật đầu, “Vậy làm phiền con.”

“Không phiền, con mỗi ngày đều mang Đại Hoàng và Mao Cậu đi tản bộ.”

Mạnh Đình nói chỉ chỉ mèo con và cún con trong ngực và bên chân cậu, Đại Hoàng đối với Yến Vũ ngược lại vẫn cảnh giác một chút, đối với Hà Việt không có phản ứng gì, Mao Cậu vẫn như cũ là có Mạnh Đình ở đây liền nhìn không thấy người khác.

Mạnh Đình buông Mao Cầu ra đẩy Hà Việt, Mao Cậu nhảy tới bên chân Mạnh Đình kêu “Meow meow”, Hà Việt nhìn về phía Mạnh Đình, “Ta có thể ôm nó không?”

Mạnh Đình gật gật đầu, cậu cúi người ôm lấy Mao Cầu, sau đó đặt vào trên đùi Hà Việt, tiếp tục từ từ đẩy Hà Việt đi ra ngoài, Đại Hoàng vốn là lười biếng cũng đi theo.

Yến Tuy và Yến Vũ ngồi trên ghế salon bên cửa sổ lầu 2 nói chuyện, cơ hồ đồng thời hai người quay đầu qua.

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình, Yến Vũ nhìn Hà Việt, hai người vốn lãnh mi trong nháy mắt hòa hoãn xuống.

Yến Vũ lại lần nữa nhìn về phía Yến Tuy, “Cứ làm dựa theo con nói.”

Yến Tuy gật gật đầu, anh đứng dậy thu thập một chút cặp công văn, sau đó liền đi ra thư phòng, ngồi lên xe tới công ty.

Yến thị buổi sáng 10h có một hội chiêu đãi ký giả, không chỉ muốn mời các truyền thông lớn, thậm chí trên mạng cũng sẽ có truyền hình trực tiếp.

“Hôm nay chủ yếu là nói với các truyền thông và netizen (*) trên internet hai chuyện, thứ nhất, Yến Tuy của Yến thị cùng Hà Uyển thoát khỏi quan hệ mẹ con, thứ hai phu nhân của tôi Mạnh Đình cùng Mạnh gia thoát ly quan hệ.”

((*) netizen = võng hữu)

Yến Tuy từ lúc tiến vào hội trường nhỏ này, tới lúc anh ngồi xuống, thời gian nói ra mấy câu đó chưa tới

3 phút, nhưng đem mọi người và dân mạng trên internet chấn động hôn mê, nhưng có một loại người khí tràng chính là cường đại, cơ hồ muốn bùng nổ truyền thông, lúc Yến Tuy thoáng ngưng mi nhìn chăm chú, lại toàn bộ đều an tĩnh lại.

Ánh mắt Yến Tuy thấp xuống, trên màn hình lớn phía sau anh xuất hiện một tờ ước định có hiệu lực luật pháp, "Đây là ước định Hà Uyển trước khi gả vào Yến thị tôi, nếu có làm trái, đồng dạng với bà ấy tự động vứt bỏ tất cả quan hệ cùng với Yến thị tôi, đương nhiên cũng bao gồm quan hệ mẹ con cùng với tôi."

Nội dung ước định rất đơn giản, cổ phần Yến thị trên tay bà ta không được chuyển nhượng cho người khác ngoại trừ Yến Tuy, bà ta không thể dùng bất cứ ý đồ nào công khai tuyên bố quan hệ cùng Yến Vũ Yến Tuy, bà ta không thể dùng bất cứ thủ đoạn nào uy hiếp Yến Tuy làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng ngoại trừ một điều cuối cùng, chữa lợn lành thành lợn què biến thành ngoại trừ Yến Tuy tự nguyện, những cái khác Hà Uyển đều phạm vào.

Tờ ước định này bà nội Yến Tuy Hứa Thục Âm tự mình khởi thảo, có luật sư chứng kiến, tộc lão Yến thị chứng kiến, Hà Uyển tự mình ký ước định, con dấu trong đó còn là được tới nơi công chứng kiểm chứng qua, Yến Tuy lấy ra liền tuyệt đối không phải là giả.

Nhưng Hà Uyển khẳng định muốn bị dọa sợ choáng váng, bà sau khi hai lão nhân Yến gia tạ thế, xé nát một phần giấy chứng nhận ước định giống y cái này, nhưng phần này của Yến Tuy là thật, như vậy bản bà ta từng xé kia chính là giả.

Mà khiến bà ta hận và sợ chính là, trước lúc Yến Tuy lấy ra phần văn kiện ước định này, anh không để lộ ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy anh biết chuyện này, anh vẫn luôn một mực đợi bà ta làm trái, sau đó triệt để đuổi bà ta khỏi Yến thị.

Yến Tuy cho dù một chút ý nghĩ coi bà ta là mẹ cũng chưa từng có, vẫn luôn không có, chưa từng có. Yến Tuy lãnh tình lại lí trí tới loại trình độ này, tuyệt đối ngoài dự liệu của rất nhiều người.

Yến Tuy chờ người truyền thông bên dưới xem xong, màn ảnh tiếp tục đổi một cái, lại là một phần giấy chứng nhận giám định cha con, "Mạnh Đình cùng Mạnh gia Mạnh Nghi Đức, cùng với Dư Mỹ Huyên đã từng là tình nhân của Mạnh Nghi Đức, không có bất kỳ liên hệ ruột thịt nào, em ấy khi còn bé bị lừa bán tới cô nhi viện không chính quy này đây."

Tiếp đó là mấy bản tài liệu chứng minh chủ viện của Mạnh Đình hồi nhỏ, "Mẹ của Dư Mỹ Huyên Ngô Phượng Kiều liên quan đến ngược đãi trẻ em, cô nhi viện XX liên quan đến lừa gạt buôn bán trẻ em, cao trung phong bế XX liên quan tới lạm dụng thuốc tinh thần, dùng cách xử phạt về thể xác học sinh quá độ, chứng cớ tương quan chúng tôi sẽ gửi tới cơ quan tư pháp, đề cập tới tố tụng và khởi tố."

"Lý Nhất Phỉ của Mạnh gia giả tạo giám định cha con, xúi giục Ngô Phượng Kiều ngược đãi trẻ em, tội liên quan tới cố ý xúc phạm, Yến thị tôi sẽ lấy danh nghĩ Mạnh Đình khởi tố."

"Còn có……" Lời của Yến Tuy đột nhiên dừng một chút, truyền thông bên dưới đều nhịn không được mở to hai mắt, anh rốt cục là lại có chuyện oanh tạc gì muốn nổ ra đây.

"Tôi và Mạnh Đình yêu nhau, mới tiến vào hôn nhân, bên nhau cả đời, cái đó cùng em ấy có phải con riêng hay không, có phải con của thế gia hay không không liên quan. Từ nay về sau nếu còn có người ác ý vu khống hãm hại, Yến thị đều sẽ lấy tội phỉ báng khởi tố."

---

*Cầu ủng hộ truyện mới "Hey, em là mặt trời nhỏ của anh" *rưng rưng**

68. Chương 68

Edit: Vịt

Beta: Min

Đám người truyền thông bên dưới đang nghe đột nhiên bị đút một miệng đường, đều bị ngọt tới có chút mơ hồ, tới mức Yến Tuy đứng dậy từ hậu đài hội trường nhỏ rời đi, bọn họ đều không thể kịp phản ứng lại, tiếp tục ùn ùn kéo lên, liền bị bảo an đã được huấn luyện chặn ở ngoài cửa nhỏ.

"Tôi là Vương Phong thư ký tổng tài, các vị còn có nghi vấn gì, tôi có thể giải đáp."

Vương Phong cầm lấy micro hô một câu, cuối cùng cũng kéo sự chú ý của đám phóng viên truyền thông có mặt tới đây.

Bọn họ còn rất muốn tới cửa trước hoặc cửa sau cao ốc Yến thị ngăn người, nhưng vẫn như cũ không cách nào bảo đảm Yến Tuy có thể nói thêm cái gì nữa, Vương Phong bên này có thể giải đáp, đoán chừng cũng đủ báo cáo kết quả nhiệm vụ. Vừa suy nghĩ như thế, phần lớn ký giả đều một lần nữa ngồi ổn định.

Bất quá Vương Phong giải đáp lại không phải vấn đề hôn nhân tình cảm riêng tư của Yến Tuy, hắn có thể giải đáp chính là mấy vấn đề án kiện.

Bên này miễn cưỡng coi như nghiêm chỉnh, trực tiếp trên mạng lại là hoàn toàn nghiêng ngả.

Yến thị Yến Tuy ở Hải thành thậm chí cả nước Hạ đều rất có danh tiếng, gia chủ trẻ tuổi nhất đứng đầu

gia tộc vô cùng quyền thế, có nội tình có tư lịch lại có tiền tới không thể tưởng tượng, nhưng Yến Tuy ở trên truyền thông chưa từng lộ diện qua, chỉ có mấy tấm hình với một gương mặt nghiêng mơ hồ.

Vẫn như trước có người cảm thấy soái, cảm thấy đẹp, nhưng đó cũng là căn cứ trên tài phú và địa vị của anh mới cho rằng đẹp.

Bây giờ Yến Tuy lộ mặt trước công chúng, từ khí tràng tới nhan sắc, toàn diện nghiền áp mọi người, trên mạng liền xuất hiện một đám đảng liếm bình "A a a" điên cuồng, tiếp đó càng khiến người không biết nên khóc hay cười chính là, mấy cái weibo đấu với netizen của Mạnh Đình, toàn bộ bị đào lên.

"Yến Tuy nhà chúng tôi đẹp!"

"Yến Tuy nhà chúng tôi đẹp nhất!"

"Yến Tuy nhà chúng tôi phi thường đẹp!"

Thậm chí còn vì vậy xoát thành topic hot, #Yến Tuy đẹp#, cùng #Buổi họp báo của Yến Tuy# này song song tiến lên, có thể thấy sự điên cuồng hiện tại của đảng liếm bình.

Vốn là phần lớn hoài nghi "Tôi là Mạnh Đình 1111" kia là những người khác fake, hiện tại nhìn lại cảm thấy là thật. Tại lúc Mạnh Đình không biết, lượng fan của cậu follow tăng dữ dội, comment dưới weibo đại khái đều là cầu hình của Yến Tuy.

Đương nhiên cũng có cực ít bộ phận là tới xin lỗi, dù sao bọn họ lúc trước đã mắng nhầm người.

Mạnh Đình đều không phải con của Mạnh Nghi Đức và Dư Mỹ Huyên, là con riêng với chả phải con riêng đều không đáng kể, điểm số cậu thi đại học quả thật không tốt, nhưng từ chút tài liệu Yến Tuy lấy ra kia có thể biết, từ nhỏ tới lớn Mạnh Đình phải trải qua quá nhiều lận đận.

Lúc sơ sinh bị lừa bán, thời thơ ấu Ngô Phượng Kiều ngược đãi, sự thật về cao trung phong bế kia cũng khá tàn ác, tại hoàn cảnh như vậy, ai còn dám cam đoan nói, cậu có thể thành tài, không bị biến thành bệnh thần kinh hoặc tội phạm giết người cũng quá không tệ rồi.

Trên mạng cực kỳ náo nhiệt, trong Yến gia cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn, Mạnh Đình đẩy Hà Việt tới sân cỏ và vườn hoa đi một vòng, lại đẩy y trở lại, Yến Vũ ngồi ở phòng khách xem TV, tư thế của hắn khá tùy ý, trẻ tuổi hơn chút là cảm giác cà lơ phất phơ, hiện tại miễn cưỡng coi như là không chịu gò bó.

"A Việt và Đình Đình trở lại, tới xem tin tức đi." Yến Vũ nói mới thu chân hắn lại một chút.

"Chào cha," Mạnh Đình thăm hỏi xong, đẩy Hà Việt trở lại bên người Yến Vũ, cậu liền cũng tìm vị trí ngồi xuống, cậu còn chưa có nghiêm túc xem TV, liền trước tiên nghe thấy thanh âm Yến Tuy, ngay sau đó ánh

mắt cậu liền trừng lớn, quăng đầu qua, thần sắc hoàn toàn chuyên chú.

Từ trong TV nhìn thấy Yến Tuy, loại cảm giác này rất đặc biệt nha, cậu chuyên chú nhìn Yến Tuy nói chuyện, thỉnh thoảng gật gật đầu, giống như Yến Tuy đang ở trước mặt cậu nói chuyện vậy, chờ Yến Tuy hoàn toàn nói xong, cậu quăng đầu qua, nói với Hà Việt, "Yến Tuy nhà chúng ta rất đẹp, đúng không?"

Hà Việt nghe vậy cũng là trước tiên nhìn nhìn Yến Vũ, sau đó mới gật gật đầu, "Ngoại hình quả thật không tệ."

Yến Vũ lớn lên giống mẹ hắn Hứa Thục Âm, mỹ nhân rất nổi danh Hải thành năm đó, Yến Tuy và Yến Vũ mặt mũi tương tự, đương nhiên cũng di truyền xinh đẹp của Hứa Thục Âm, quả thực đẹp mắt, bất quá ngoại trừ Mạnh Đình, căn bản sẽ không có ai nói như vậy.

Mạnh Đình nhận được khẳng định lại nghiêng đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy khuôn mặt của Vương Phong, "Rất muốn nhìn lại lần nữa……"

"Tự mình lên mạng tìm đi," Yến Vũ nói thầm một câu, sau đó cầm lấy tay Hà Việt, A Việt nhà hắn khen Yến Tuy đẹp, tính là cái chuyện gì a.

Mạnh Đình nghe vậy gật gật đầu, "Cha người nói rất đúng, cha thật thông minh." (=)))) con dâu đáng yêu quá =))))

Dứt lời Mạnh Đình đứng lên, mang theo Đại Hoàng chạy, về phần Mao Cầu còn đang ở trong ngực Hà Việt vù vù ngủ.

Yến Vũ vẫn là lần đầu tiên được người khen tới cạn lời như vậy, hắn có chút đau răng mà nhe nhe răng, sau đó lại bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Hắn ở trên phố nước F gặp Mạnh Đình liền cảm giác ra, đứa nhỏ này có chút đặc biệt, Yến Tuy sẽ kết hôn với nó, còn đem người phủng trong lòng bàn tay mà cưng chiều, ban đầu Yến Vũ rất kinh ngạc.

"Là một đứa nhỏ tốt," Hà Việt nói vươn tay với Yến Vũ, để cho Yến Vũ ôm y tới trên ghế salon, y dựa tới đầu vai Yến Vũ, nhắm mắt lại nghỉ ngơi chút, một lần nữa trở lại Yến gia, không chỉ có Yến Vũ trong lòng phức tạp, y cũng là như vậy.

Nhưng cũng không có khó thích ứng theo dự liệu ban đầu kia, Yến Tuy thành thục ổn trọng, Mạnh Đình thuần khiết đáng yêu, bọn hắn đang cố gắng mà tiếp nhận bọn họ, y và Yến Vũ làm trưởng bối cũng không nên chênh lệch quá nhiều.

Mạnh Đình trở lại phòng của cậu và Yến Tuy, trước tiên không lên mạng, mà cậu gọi một cú điện thoại cho Yến Tuy.

“Yến Tuy, em ở trên TV nhìn thấy anh đấy.”

Mạnh Đình nói chuyện, đem Đại Hoàng lên lầu cùng cậu ôm vào trong ngực, “Anh hôm nay đặc biệt đẹp.”

Yến Tuy ở trước ống kính nói những lời đó ở trong mắt Mạnh Đình giống như sẽ phát sáng vậy, tất cả khen ngợi của Mạnh Đình đều phát ra từ đáy lòng, cậu tự cảm thấy nói không ra bao lời dễ nghe, cũng chỉ có thể không ngừng lặp lại mấy từ ngữ cậu có thể dùng này.

Yến Tuy nghe vậy nhớ tới topic trên mạng bởi vì Mạnh Đình mà xoát ra, thần sắc trên mặt vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, “Ừm, anh biết rồi.”

Anh suy nghĩ một chút lại nói, “Anh buổi trưa không về, em muốn tới phòng thí nghiệm, có thể bảo bác Tiêu sắp xếp xe đưa em đi.”

Mạnh Đình nghe vậy chần chờ lắc lắc đầu, “Em đều cho mọi người nghỉ rồi, chờ ngày kia em lại tới.”

Phòng thí nghiệm của bọn họ vốn quốc khánh chỉ nghỉ 4 ngày, qua hết Trung thu sẽ trở lại, nhưng mấy ngày nay chuyện quá nhiều, cậu muốn ở lại trong nhà xem một chút có thể giúp đỡ Yến Tuy hay không, thành quả trong phòng thí nghiệm cũng không phải ngày một ngày hai hoàn thành được, Mạnh Đình dứt khoát trực tiếp cho đám trợ thủ phòng thí nghiệm tiếp tục nghỉ đủ 7 ngày tiếp tục trở lại.

“Cũng được,” Yến Tuy trả lời.

Anh mấy ngày nay sự tình quá nhiều, anh cũng không thể hảo hảo bồi Mạnh Đình một chút, ngày mai nhất định phải rút ra thời gian mới được.

Bọn họ lại nói một lát, Mạnh Đình mới luyến tiếc cúp điện thoại.

Cậu mở điện thoại di động lại mở phần mềm lần trước Chân Hàm nói với cậu ra, còn chưa có tìm kiếm, cậu đã nhìn thấy tên Yến Tuy, cậu kiêu ngạo đồng thời cũng có chút cảm giác khẩn trương khi bảo bối của mình bị người khác phát hiện.

“Yến Tuy nhà chúng tôi chính là đẹp mắt, còn có, Yến Tuy là của tôi.”

Mạnh Đình rất muốn ấn gửi, nhưng nhìn topic càng xào càng nóng, cậu hậu tri hậu giác phát hiện, cậu có phải rước phiền phức cho Yến Tuy rồi hay không đây.

Yến Tuy lại nhận được điện thoại của Mạnh Đình, thanh âm truyền đến hoàn toàn bất đồng với lúc trước.

“Yến Tuy, em có phải rước lấy phiền phức cho anh không?”

Yến Tuy hơi suy nghĩ, liền hiểu Mạnh Đình tại sao nói lời này, "Không có, em muốn đăng cái gì đều không liên quan."

Dựa theo thuyết pháp của bộ phận quan hệ xã hội của Yến thị, Mạnh Đình còn giúp họ bận rộn, đem phần hăng hái bí văn của đám người bát quái Yến thị giảm đi chút, đồng thời cũng để cho anh và Yến thị ở trước mặt quốc dân xoát chút cảm giác tồn tại.

Nghe được Yến Tuy nói như vậy, Mạnh Đình còn không có phản ứng đặc biệt gì, mấy quản lý bộ phận quan hệ xã hội trước mặt Yến Tuy gân xanh trên trán đều nổi lên, Yến Tuy là ghét bỏ bọn họ rảnh rỗi sao, nhưng ánh mắt Yến Tuy quét tới, khẩu khí nghẹn trongcổ họng bọn họ cũng không dám.

"Thật sao?" Mạnh Đình nhịn không được hoài nghi chút.

"Thật." Yến Tuy đều ở trước ống kính đông đảo truyền thông nói anh và Mạnh Đình yêu nhau rồi, liền cũng không để ý Mạnh Đình đối với anh biểu đạt như thế nào. Hoặc là nói, anh thật sự thích nghe Mạnh Đình nói những lời này.

"Ừ," Mạnh Đình gật gật đầu, trong nháy mắt ý chí chiến đấu nâng cao.

Cậu cúp điện thoại, đem chút tin nhắn kia gửi đi. Cậu một hơi thở ra, mùi giấm kia cuối cùng không có nữa, nhiều người như vậy cảm thấy Yến Tuy đẹp cũng vô dụng, Yến Tuy là của cậu.

Một đám netizen chịu đựng lương cẩu của Mạnh Đình bạo kích, comment "A a a" hoặc là "Cầu ảnh" liền càng nhiều.

Mà lúc này đây tài khoản chính thức của Yến thị đột nhiên forward tin tức này, tiếp đó admin nói.

"Cảm ơn đông đảo netizen đối với Yến thị yêu quý và chú ý. Ngoài ra, ông chủ nói: Phu nhân xinh đẹp, phu nhân nói rất đúng. @Tôi là Mạnh Đình 1111"

Quản lý bộ phận quan hệ xã hội foward tin tức này, răng đều muốn chua rớt rồi, nhưng sắp đặt tin tức này là anh đề xuất ra, cũng là Yến Tuy tìm hắn muốn nói lời này.

Một vụ scandal khôi hài cuối cùng biến thành kết cục phu phu Yến thị không tiết tháo show ân ái, cũng là mọi người não bổ đến mức hết mức cũng không nghĩ đến.

Mà Mạnh Đình ở trên mạng hot là khẳng định, lượng fan tiếp tục bạo tăng, thứ hạng topic vẫn luôn tăng vọt.

Quá nhiều người cầu hình, Mạnh Đình lục khắp album điện thoại di động, cuối cùng vẫn là không cam lòng đem hình của Yến Tuy cho bọn họ nhìn, cậu đăng một tấm hình của Đại Hoàng và Mao Cầu.

"Yến Tuy sẽ không cho các thím nhìn, đây là Mao Cầu và Đại Hoàng nhà chúng ta, bọn nó cũng đẹp."

Nhưng cùng xuất cảnh với tấm hình này, còn có Mạnh Đình ngồi ở trên cỏ chân thon dài, Mao Cầu giơ móng vuốt nhỏ muốn quấy rối, Đại Hoàng ngoan ngoãn nằm úp sấp, một bộ biểu tình mê đắm sủng nịch.

Một nhóm người không thấy khuôn mặt Mạnh Đình, ngược lại mê đắm đôi chân dài của cậu, đột nhiên đối với câu "Phu nhân xinh đẹp" của Yến Tuy nói kia có chút cảm giác. Cũng không chỉ là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, mà bởi vì đẹp thật nha.

Mạnh Đình đăng xong hình, lại xoát comment một chút, cậu nhìn thời gian một chút liền đi xuống lầu, điện thoại di động chơi vui hơn nữa, đối với Mạnh Đình mà nói cũng không quan trọng bằng ăn cơm.

"Không cần, ta liền ngồi vị trí trước kia của ta," Yến Vũ mặc dù trở lại, nhưng cũng không có ý tứ tranh giành địa vị với Yến Tuy, Yến Tuy làm tới rất tốt là một mặt, còn có chính là hắn cũng biết cái gì là có chừng có mực.

Nơi này đã từng là nhà hắn, nhưng cũng là nhà của Yến Tuy, mà anh từ 8 năm trước đã ở trong đủ loại khốn cảnh mà trở thành gia chủ một gia tộc. Là anh nên được.

Mạnh Đình yên lặng ngồi vào vị trí, cũng không nói chuyện, nhưng ánh mắt cậu nhìn người giúp việc có chút mất hứng, cậu không thích người khác đoạt chỗ ngồi của Yến Tuy, mặc dù người kia là cha của Yến Tuy.

Người giúp việc xếp bát đũa vội vàng đem đũa đặt vào vị trí chỉ định của Yến Tuy, sau đó từ trong phòng khách rời đi, hiển nhiên vuốt đuôi ngựa của cô đã vỗ lên đùi ngựa rồi. Cô Vương sau khi biết được, liền không cho phép cô tiếp tục đi vào trong phòng khách làm việc nữa.

Khẩu vị lớn của Mạnh Đình lại ở trước mặt Yến Vũ và Hà Việt xoát chút cảm giác tồn tại, bất quá những người khác đều quen cậu ăn nhiều như vậy rồi, ngày nào đó cậu ăn không nổi, bọn họ đoán chừng còn phải lo lắng cậu có phải sinh bệnh rồi hay không.

"Anh, Hà đại ca," Yến Mạn Gia cuối cùng từ trong phòng bà đi ra, bà hơi sửa sang lại chính mình, nhưng đôi mắt hồng tới giống như mắt thỏ này, cũng nhìn ra được bà khóc tới có bao dữ dội.

"Cô ăn cơm," Mạnh Đình cũng gọi bà một câu, thấy bà gật đầu, sau đó cậu tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Yến Mạn Gia có chút không yên lòng, bất quá không có ở trên bàn cơm nói gì, chính là ăn cơm xong, bà cũng vẫn như cũ không mở miệng, không phải là không có nói chuyện, cũng không phải là không muốn nói, mà là cảm thấy không có cần thiết.

Chỉ cần Yến Vũ trở lại, những cái khác hết thảy đều không quan trọng.

“Mạn Mạn em tới đây, anh có lời muốn hỏi em,” Yến Vũ đẩy Hà Việt ghế sa lon bên kia, sau đó nói với Yến Mạn Gia đi về phía phòng vẽ tranh.

Yến Mạn Gia lập tức xoay người lại ngoan ngoãn đi tới, bà ngồi xuống, tay chân đều đặt tới đặc biệt quy củ, cái khẩu khí này của Yến Vũ, rõ ràng cho thấy sắp giáo huấn bà cái gì đó, Yến Mạn Gia cảm giác mình có chút bi thảm, hình như trong nhà người có thể quản bà tới ngày càng nhiều.

“Em và Tiêu Tư là chuyện gì xảy ra?”

Yến Vũ những năm này căn bản không có tâm tư quản những người khác quá nhiều, hắn cho rằng hai lão nhân ở đây, Yến Mạn Gia tiếp tục hồ nháo cũng sẽ không chịu thiệt.

Nhưng hiện tại bà không chỉ sinh con, Tiêu Tư mà Yến Mạn Gia thích kia còn cấu kết Hà Uyển, nói bọn họ là quan hệ hợp tác đơn thuần, Yến Vũ đều không tin.

“Em đá hắn,” Yến Mạn Gia rất là khẳng định mà nói, ánh mắt bà di chuyển nhìn về phía Hà Việt, sau đó không chút nào báo trước, “Xoạt” một cái bà liền quỳ xuống.

“Anh, chị dâu, là em có mắt không tròng, là em nhìn lầm người, bọn họ cấu kết như thế, em một chút cũng không biết, nếu như em biết, tuyệt đối không phải là hiện tại mới đá hắn.” Yến Mạn Gia hiện tại nói tới Tiêu Tư vẫn là một bộ thần sắc cực kỳ ghê tởm, bà đối với Tiêu Tư yêu hơn đi nữa cũng không yêu tới mức thương tổn anh cùng chị dâu của bà để lấy tình yêu của bà.

“Em sai rồi, em xin lỗi các anh.” Yến Mạn Gia nói xong bộ dáng muốn dập đầu, bị Yến Vũ nhấc lên một cái.

“Quỳ cái gì em……” Yến Vũ mắt trừng lên, Yến Mạn Gia rõ ràng lại bị hù dọa một chút, mắt đột nhiên ứa ra nước, bà lảo đảo một chút, lập tức nhào tới trong ngực Yến Vũ, lại lần nữa khóc ra thành tiếng, “Anh, anh, em sai rồi, em sai rồi, các anh trở lại, thật sự là quá tốt rồi.”

“Em sau này ngoan ngoãn, tuyệt đối không rước họa cho các anh.”

Bưu hãn của Yến Mạn Gia ngược lại chưa từng đối với người trong nhà, mắt bà vừa đỏ vừa sưng, thoạt nhìn khá đáng thương, đừng nói Yến Vũ và Hà Việt không trách bà, ngay cả trách, trước mắt cũng không nhẫn tâm nói cái gì nữa.

“Khóc cái gì, thằng cha phụ em kia, anh sẽ không bỏ qua cho hắn.” Càng đừng nói, hắn còn ở trong chuyện năm đó chêm vào một cước.

“Cảm ơn anh, em cũng không giải hận!” Lúc này mới được trấn an một chút, bản tính của Yến Mạn Gia lại ló đầu.

Bất quá bà rốt cục xấu hổ ở trong ngực Yến Vũ ăn vạ quá lâu, bà xoa mắt một chút liền đi ra, sau đó ngồi trở lại trên ghế salon, tiếp tục khụt khịt.

Yến Vũ hơi có khó chịu mà lầm bầm một câu, "Sao em còn thích khóc như vậy, người đều bao lớn rồi."

Nhưng Yến Mạn Gia đời này đại để tính tình chính là như vậy, không đổi được, tính tình trong người thỏa thỏa.

Hà Việt vẫn luôn không mở miệng, nhưng ánh mắt còn chưa ngẩng lên, trước mắt y đã nhiều ra một con mèo, ánh mắt ông hơi ngẩng lên, thấy là Mạnh Đình bên cạnh đưa cho y.

Mạnh Đình tiếp tục thả Mao Cầu vào trên đùi Hà Việt, "Mao Cầu cũng thích cha."

Hà Việt nhận lấy, Mạnh Đình xoay người liền mang theo Đại Hoàng trở lại trên lầu.

Hà Việt vuốt sống lưng Mao Cầu, nhịn không được cười cười, Yến Vũ và Yến Mạn Gia đều nhìn tới đây, y suy nghĩ một chút nói, "Đình Đình rất thân mật."

Ngay cả Yến Vũ đều không nhận ra được làn sóng tâm tình một khắc kia, Mạnh Đình lại cảm thấy, nhưng cậu cũng không nói gì khác, mà là để cho Mao Cầu tới bồi y.

Yến Mạn Gia rất đồng tình gật gật đầu, "Đình Đình bảo bối của chúng ta thật sự vừa ngoan lại vừa thân mật, đừng nói Yến Tuy, ngay cả em cũng yêu nó muốn chết."

Nói đến Mạnh Đình, Yến Mạn Gia liền mở máy hát ra, quang quác, đều là một chút chuyện buồn cười lại ấm áp, thậm chí ô long Mạnh Đình mặc nữ trang lên báo đều nói ra, ha ha ha tới không có hình dạng ngay ngắn.

Có thể nhìn ra được tình cảm của Yến Mạn Gia và Yến Vũ rất tốt, mặc dù nhiều năm như vậy không gặp, loại thân mật trong cốt nhục này vẫn như cũ không có gì thay đổi, nhưng y và Hà Uyển…… Liền không phải vậy, bọn họ giống như là kẻ địch trời sinh, chỉ là bất hạnh ở trong cùng một cơ thể mẹ sinh ra mà thôi.

Yến Mạn Gia nói đủ rồi, liền chạy về phòng vẽ tranh, nói cho cùng, bà vẫn là sợ mình thành bóng đèn.

Yến Vũ đẩy Hà Việt đi ra ngoài đi dạo, sau đó lại đẩy y trở về phòng ngủ trưa.

Mạnh Đình trở lại trên lầu liền cũng không ngủ, cậu lấy bài thi mấy hôm trước bác Tiêu cho người tới trường cầm về cho cậu làm, chờ ngày kia bắt đầu tới phòng thí nghiệm, cậu đoán chừng lại không có thời gian không có tinh lực để làm bài thi nữa, nhưng cuối tháng này trường học có thi giữa kỳ, cậu phải tới thi xong rồi, mới có thể tiếp tục ngâm trong phòng thí nghiệm, làm việc bản thân cậu thích làm.

Cậu trên mạng điểm chút lửa, liền đem chuyện này quên mất, nhưng ồn ào trên mạng vẫn như cũ không có ý tứ nhạt xuống.

Hà Uyển bị mắng chửi là khẳng định, tiếp đó còn có người ẩn danh tung ra cố sự Lý Nhất Phỉ thượng vị như thế nào, đem rất nhiều chuyện bà ta cố ý che giấu đều tung ra ngoài. Bất quá mấy thứ này Mạnh Đình không có xem, ngay cả xem, cậu có lẽ vẫn là không có bao nhiêu cảm giác.

Yến Tuy cùng luật pháp sẽ trừng phạt thích đáng bọn họ, mà cậu chỉ cần hảo hảo yêu Yến Tuy, sau đó làm chuyện mình thích là được rồi.

Khoảng 5h chiều, Mạnh Đình cuối cùng làm xong bài thi, cậu xuống lầu sau đó chào hỏi Hà Việt Yến Vũ, liền tới phía trước đón Yến Tuy.

Yến Tuy mới từ trên xe đi xuống, anh đã bị Mạnh Đình ôm lấy, "Anh khen em đẹp, em nhìn thấy rồi."

Yến Tuy ôm lại người, ở trên má Mạnh Đình nhẹ nhàng hôn hôn, sau đó cầm tay cậu, đi vào, sau đó mới trả lời Mạnh Đình, "Ảnh Mao Cầu và Đại Hoàng anh cũng nhìn thấy rồi……"

Thuận tiện còn có một đóng comment khen chân Mạnh Đình đẹp, bất quá bọn họ chỉ có thể nhìn thấy chân, anh lại có thể từ thân đến tâm nắm giữ cả người. Nghĩ như vậy, chút để bụng này liền cũng không thấy nữa.

Mạnh Đình được dắt đi, nhưng cậu căn bản không nhìn đường, ánh mắt nhìn chằm chằm Yến Tuy, lúc cậu không ở phòng thí nghiệm, liền luôn sẽ nhớ Yến Tuy, cậu suy nghĩ một chút nói, "Em hôm nay đặc biệt nhớ anh." Ngay cả làm bài thi, cậu cũng có chút phân tâm nhớ Yến Tuy.

Yến Tuy nghe vậy dừng bước lại, nhìn Mạnh Đình một cái, đưa tay nhu nhu tóc cậu, thấy Mạnh Đình còn nhìn anh, anh kéo người qua, ở trên môi cậu hôn hôn, mới tiếp tục dắt người đi vào trong.

Mặt Mạnh Đình hồng hồng, cậu nhìn Yến Tuy chỉ là muốn nhìn anh mà thôi, nhưng Yến Tuy hình như hiểu lầm cái gì đó.

Yến Tuy dắt Mạnh Đình trực tiếp tới thư phòng, chỉ chốc lát sau Yến Vũ ôm Hà Việt đi lên.

Yến Vũ và Hà Việt vừa ngồi xuống, Yến Tuy liền mở miệng, "Người của con vẫn luôn nhìn Hà Uyển, bà ta tiếp xúc, liên hệ với ai, con bên này đều sẽ biết. Không nên thuộc về bà ta, bà ta một phân đều không cầm đi được."

Hà Uyển làm trái ước định, liền tương đương với bà ta tự động vứt bỏ cổ phần Yến thị, bất kể bà ta từng dùng nó hứa hẹn với người khác cái gì, bà ta đều phải nhả trở lại, bằng không bà ta đối mặt chính là tai họa lao ngục.

Yến Vũ ngồi xuống còn chưa mở miệng, nhưng Yến Tuy đã biết ông muốn hỏi gì rồi, luận về lòng dạ ác độc Yến Tuy không thua bất cứ kẻ nào, chỉ là trên lòng dạ ác độc của anh còn có nguyên tắc xử sự của anh, làm bổn phận của người bình thường.

"Ước định kia……" Ước định kia Yến Tuy cũng không nói trước với ông, ông cũng là từ trên truyền hình trực tiếp nhìn thấy.

"Là bà nội yêu cầu," Yến Tuy vừa nói chuyện, lại vẫn tiếp tục nhu tay cho Mạnh Đình, Mạnh Đình cầm bút một buổi trưa, trên đốt ngón tay có dấu vết rõ ràng.

"Bà ta có thể gả vào, lại không thể ở bên ngoài lấy thân phận tự mình cho là vợ của cha," Hứa Thục Âm như thế nào không biết con của mình, mặc dù khi đó bọn họ đều cho rằng ông đã chết, nhưng bởi vì Yến Tuy mà để cho bà ta vào cửa, nhưng cũng không cho phép bà ta lấy thân phận vợ của Yến Vũ tuyên bố với bên ngoài.

Mặc dù cũng cho bà ta cổ phần Yến thị, nhưng bà ta và Yến Vũ cũng không có giấy kết hôn có giá trị pháp luật. Có phần ước định này ở đây, Yến lão gia tử và Hứa Thục Âm lúc còn sống, Hà Uyển mặc dù cuộc sống điều kiện coi như không tệ, trên tâm lý vẫn cảm thấy biệt khuất, cảm thấy hận.

Yến lão gia tử và Hứa Thục Âm xảy ra tai nạn xe cộ, anh và Chân Hàm bận rộn tới xoay vòng vòng, Hà Uyển lại hỗn tới trong nhà cũ, tìm được giấy chứng nhận còn lại sau đó xé nó đi, nhưng bà ta lại không biết Hứa Thục Âm đã sớm đề phòng bà ta, phần chân chính kia bắt đầu từ lúc Yến Tuy 18 tuổi trưởng thành, vẫn luôn ở trong tay anh bảo quản.

Hai vị lão nhân tạ thế, có thể chế ước phần ước định đã mất của bà ta, Hà Uyển mấy năm sau mới càng ngày càng lộ liễu, thậm chí muốn nhúng tay vào hôn sự của Yến Tuy, nhưng kỳ thực ước định đều vẫn luôn ở đây, chỉ là bà ta cho rằng không có ở đây mà thôi.

"Bọn họ biết cha không thích, phần ước định này là để lại đường lui cho con và cha." Yến Tuy cũng không biết năm đó là dưới tình huống hỗn loạn như thế nào Hứa Thục Âm đáp ứng, nhưng người hai nhà đều gặp phải nỗi đau mất con, một trong số đầu sỏ gây tội còn muốn ép buộc cháu của bọn họ.

Hứa Thục Âm đáp ứng rồi, nhưng cũng dựng lên quy củ cho Hà Uyển, bà ta nếu có thể an phận, còn có thể cho phép bà ta dùng thân phận mẹ Yến Tuy sống ở Yến gia, nhưng bà ta tiếp tục tác quái, nên cái gì cũng không chiếm được.

Yến Vũ nghe vậy ngực có chút ám ách, nói không ra là khổ sở hay là cái gì khác.

Hắn giả chết để chạy trốn ra nước ngoài, còn chưa tìm thấy Hà Việt, trước tiên biết chuyện Hứa Thục Âm cho phép Hà Uyển mang theo con vào cửa, lúc ấy hắn thật sự bị chọc tức, hoàn toàn đoạt tuyệt tất cả liên hệ cùng Yến thị, sau đó tìm thấy Hà Việt cũng vẫn là như thế.

Nhưng Yến lão gia tử và Hứa Thục Âm đã chết, hắn vẫn là khổ sở, có lẽ ở lập trường của Hứa Thục Âm,

bà đã tận khả năng làm được tốt nhất, dù sao Yến Tuy chính xác là đứa nhỏ của Yến gia, anh là vô tội, ông không quản anh, bọn họ lại không làm thế được.

Hoặc là nói, Hứa Thục Âm chính là định sau khi Yến Tuy trưởng thành, đuổi Hà Uyển ra khỏi Yến gia, chỉ là bà còn chưa kịp thực hiện, đã gặp phải tai nạn xe cộ, nhưng Yến Tuy bà giáo dục ra lại có thể lĩnh hội ý tứ của bà, hiện tại cũng coi như giúp bà hoàn thành.

Yến Tuy không xác định Yến Vũ có thể hiểu ý tứ trong lời anh hay không, nhưng anh cũng không nói thêm nhiều lời nữa, anh đem tay anh và Mạnh Đình 10 ngón đan xem, đặt vào trên đùi, sau đó anh nhìn về phía Yến Vũ, "Kế tiếp, chúng ta liền chờ đi."

Chờ chó cùng rứt giậu, chờ Hà Uyển nổ tung rồi đem người có thể ép ép ra.

Hà Uyển quả thật bối rối, Mạnh Đình lên mạng tìm video replay xem mấy lần, bà ta chính là replay xem mười mấy lần như vậy, xem đứa con từ trong bụng bà ta đi ra, đối với bà ta từng bước mưu đồ, đuổi tận giết tuyệt như thế nào.

"Tốt a, tốt a, Hà Uyển ta sinh một đứa con tốt…… Ha ha ha!"

Hà Uyển đột nhiên cười ha hả lên, đem bảo mẫu ở trong phòng bếp nấu cơm cho bà ta dọa giật mình mấy cái, nếu như không phải tiền lương Hà Uyển cho cao, cô ta đã sớm không muốn làm, buổi tối có lúc đi ra ngoài uống nước, nhìn thấy Hà Uyển thẳng tắp ngồi phòng khách, đều bị hù dọa giật mình một cái.

Hà Uyển giống như điên cuồng, Lý Nhất Phỉ ở Mạnh gia thì là nộ khí công tâm (*), suýt chút nữa hôn mê.

((*) công tâm: đây là cách gọi của Đông y, vì đau khổ phẫn nộ mà hôn mê là nộ khí công tâm, vì bị thương bị bỏng nóng giận nguy đến tính mạng là hỏa khí công tâm hoặc độc khí công tâm. Min: bị ngọt làm nguy hiểm tính mạng thì gọi là gì hả nàng?)

Nhưng hết lần này tới lần khác bà ta không có hôn mê, đầu tiên là bị Mạnh lão gia tử phát một trận nóng nảy, sau đó bị Mạnh Nghi Quý và Mạnh Nghi Đức chạy về nhà phát một trận nóng nảy, tiếp tục nghĩ tới hành động lưu loát của Yến thị, bà ta còn phải lo lắng sẽ có người tới mời bà ta tới cục cảnh sát hay không.

"Nhưng là…… làm sao sẽ?" Bà ta rõ ràng đều xử lý sạch sẽ, Yến Tuy sao còn đào ra. Nhưng khiến bà ta sợ không chỉ như vậy, bà ta còn sợ Yến Tuy tiếp tục đào thân thế Mạnh Đình lên, vậy một mặt đồng dạng sẽ khiến bà ta chết không yên lành.

"Sẽ không, sẽ không!"

"Mẹ, ngài nói sẽ không cái gì?" Hàn Tuyết Quân nhìn Lý Nhất Phỉ bị dọa đều bắt đầu nói mê, cũng cảm giác nhức đầu, lấy tư cách từ góc độ cô ta cô ta cũng là nghĩ không thông cách làm của Lý Nhất Phỉ, có mẹ nào cướp con riêng nhét cho con mình, còn không tiếc làm giả.

Lý Nhất Phỉ chợt ngồi dậy, nhìn về phía Hàn Tuyết Quân, sắc mặt cực kỳ âm trầm, "Con liền nói những cái này đều là do con làm, không liên quan tới ta."

Hàn Tuyết Quân thần sắc ngừng lại, kém chút nữa phun cười ra, cô ta tức giận hừ hừ mà đứng lên, "Tôi tôn trọng bà mới gọi bà một tiếng mẹ, tôi không tôn trọng bà, bà cho rằng bà là ai?"

Nói dễ nghe bà ta là lão thái thái chi thứ hai Mạnh gia, nói khó nghe bà ta cũng bất quá là một tiểu tam mà thôi, lại còn muốn để cho cô ta cõng nồi (*).

((*) cõng nồi: gánh tội cho người khác)

Thần sắc Lý Nhất Phỉ càng thêm khó coi hai phần, nhưng ánh mắt vẫn như cũ nhìn Hàn Tuyết Quân.

Chân mày Hàn Tuyết Quân khẽ khơi lên, bà ta không chút nào che giấu chán ghét trong lòng lui về phía sau hai bước, "Tôi ở bên ngoài nuôi nam nhân, nhưng nữ nhân con trai bà dưỡng còn ít sao? Nếu như không phải bởi vì Mạnh Giang và Mạnh Ba, tôi đã sớm đá hắn, muốn dùng cái này uy hiếp tôi? A……"

Lý Nhất Phỉ những năm này làm Nhị thái thái Mạnh gia làm tới càng thêm không biết trời cao đất rộng nữa, cô ta cũng không phải con trai con gái riêng trong tay bà ta tùy ý thao túng, cô ta dựa vào Hàn gia, mặc dù không tính là được sủng ái, nhưng sẽ không tới trình độ luân lạc tới bị ức hiếp xỉ nhục không ai quản.

"Bà an tâm đi ngồi tù đi, Nghi Đức không có bà có lẽ còn có thể minh mẫn hai phần."

Hàn Tuyết Quân cũng không muốn ở trước giường Lý Nhất Phỉ sắm vai nàng dâu hiếu thuận cái gì nữa, cô ta lại hừ cười hai tiếng, trực tiếp từ trong phòng Lý Nhất Phỉ rời đi, sau khi cùng chú Văn chào hỏi, cô ta liền từ nhà cũ rời đi.

Bất quá Hàn Tuyết Quân ít nhiều cũng có chút nghĩ lại mà sợ, may mà cô ta không đi đụng vào chuyện của Mạnh Đình, bằng không liền lấy việc Yến Tuy hiện tại cưng chiều cậu ta, cô ta và Hàn gia phía sau cô ta không chừng muốn bị liên lụy.

Lý Nhất Phỉ vốn vẫn chỉ là giả bệnh, một phen nói chuyện của Hà Tuyết Quân, thật sự làm cho bà ta bị bệnh.

Chi thứ hai bên này có bao nhiêu thê thảm, phòng lớn bên kia lại có bấy nhiêu cao hứng, nếu như có thể Phùng Trạch Kiều đều muốn đốt pháo ăn mừng.

"Cháu ngoan của ta, nhờ có cháu ban đầu nói với ta Hà Uyển không thể tiếp tục tiếp xúc, bằng không…… Hôm nay xui xẻo có thể là phòng lớn ta rồi."

Phùng Trạch Kiều cười trên nỗi đau người khác đồng thời cũng có chút may mắn, phải biết ban đầu còn là bà cùng Hà Uyển định ra hôn sự của Mạnh Đình và Yến Tuy, nhưng sau đó Lý Nhất Phỉ ninh bợ được Hà Uyển, bà tiếp tục phản ứng, Hà Uyển liền không thèm ngó bà nữa, lúc này là Mạnh Kỳ khiến bà không cần tiếp tục phí sức lực.

Hà Uyển trước kia bị đuổi khỏi Hà gia, hiện tại lại bị đuổi khỏi Yến gia, liên lụy còn đem mấy chuyện Lý Nhất Phỉ làm đối với Mạnh Đình lật ra, Phùng Trạch Kiều cảm thấy Lý Nhất Phỉ hoàn toàn bị Hà Uyển liên lụy.

Mạnh Kỳ bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Phùng Trạch Kiều, nhưng lại không có ý định áp chế hưng phấn của bà, chi thứ hai có thể vẫn đè ép phòng lớn, Lý Nhất Phỉ là nhân vật mấu chốt, bà ta ngã, phòng tuyến của chi thứ hai liền cũng ngã một nửa, đối với phòng lớn, đối với Phùng Trạch Kiều mà nói, đích xác là một chuyện cao hứng.

Bất quá Mạnh Kỳ cũng không cảm thấy Lý Nhất Phỉ chỉ là bị Hà Uyển liên lụy, y cảm thấy Yến Tuy ban đầu mặc kệ Hà Uyển ở trên TV chỉ trích nhằm vào Mạnh Đình, mặc kệ chửi bới trên mạng, liền chờ Lý Nhất Phỉ tự mình nhảy vào, liền chờ cơ hội như vậy đem Mạnh Đình triệt để từ Mạnh gia thoát khỏi ra ngoài.

"Sau này không thể gọi là tiểu Thất nữa a."

Mạnh Kỳ nói sờ sờ cằm, cảm thấy chút tiếc nuối, y vẫn là thật sự rất thích có em trai như Mạnh Đình, bổ mắt lại rất thú vị.

Bất quá y rốt cục hiểu, Lý Nhất Phỉ tại sao phải đối với Mạnh Đình ác như vậy rồi, không phải là con cháu nhà mình, bà ta đùa bỡn độc ác lên hoàn toàn không có giới hạn.

Một đêm này mấy người liên lụy bên trong đoán chừng không thể ngủ an ổn, Yến gia mang cho bọn họ áp lực lớn như vậy, làm việc và nghỉ ngơi vẫn như cũ không thay đổi.

Sau 8h, ai làm chuyện đó rời đi, Yến Tuy mang theo Mạnh Đình ở thư phòng một lát, liền trở về phòng.

Yến Mạn Gia ở trong phòng vẽ tranh một lát, đi ra ngoài nhìn thấy anh trai bà hôn Hà Việt, thần sắc bà ngừng một chút, cả người phiêu trở lại trên lầu.

Vốn là trong nhà chỉ có phu phu Yến Tuy Mạnh Đình này đối với show ân ái không tiết chế, hiện tại lại tới thêm một đôi, ai tới cứu vớt nội tâm cô đơn tịch mịch lạnh lẽo này của bà a.

Yến Mạn Gia rất muốn đi tìm Chân Hàm khóc, nhưng Chân Hàm đối với mấy cái này căn bản không có hứng thú, vài ánh mắt tới đây, Yến Mạn Gia cái gì cũng không nói, ngoan ngoãn phiêu trở về phòng mình.

*See u next week:*** Don" forget me*

69. Chương 69

Edit: Vịt

Beta: Min

Mạnh Đình và Yến Tuy ngược lại cũng không đến mức ngủ sớm như vậy, nhưng bọn họ sớm một chút trở về phòng cũng là cần thiết.

Thời gian Mạnh Đình buồn ngủ quá mức quy luật, thời gian muộn chút trở về phòng, cậu tắm rửa đi ra ngoài, đụng giường đụng Yến Tuy, cậu liền ngủ, như thế Yến Tuy tiếp tục muốn làm cái gì cũng không nhẫn tâm.

"Anh đẹp?" Yến Tuy trong đầu lơ đãng liền nhớ ra, mấy lời Mạnh Đình dùng để đấu khẩu với người ta ở trên mạng, anh cúi đầu hôn hôn môi Mạnh Đình, sau đó thấp giọng hỏi một câu.

Mạnh Đình cả người thần trí vẫn là tung bay, nhưng đối với đáp án này đã sớm nhớ kỹ trong lòng, cậu không cần nghĩ liền có thể trả lời.

"Anh đẹp nhất, em thích anh nhất."

Mạnh Đình tựa hồ còn không biết chính mình nói cái gì, cậu thần sắc mê mang thoáng trở lại một chút, lại bị Yến Tuy hôn lên.

Yến Tuy dụ dỗ Mạnh Đình nói mấy lời anh thích nghe, sau đó lại đem người cực kỳ mệt mỏi dỗ ngủ, Yến Tuy ít nhiều cũng cảm thấy có chút mệt, nhưng buồn ngủ vẫn như cũ không quá rõ ràng như vậy, mấy chuyện phiền lòng kia ở bên cạnh Mạnh Đình liền cũng phiền không nổi nữa.

Yến Tuy ngủ lúc nào, Mạnh Đình khẳng định không biết, nhưng lúc cậu tỉnh lại, Yến Tuy còn ôm cậu ngủ, chuyện đêm qua ở trong đầu chuyển một lần, má Mạnh Đình nhịn không được đỏ hồng.

Kỳ thực bọn họ đối với lẫn nhau quen thuộc như vậy, sớm nên không có gì ngượng ngùng nữa. Nhưng Mạnh Đình vẫn là đỏ mặt, cậu đỏ mặt bởi mình cư nhiên nói lời nóng nảy rất không biết xấu hổ như vậy, cậu rõ ràng không phải là người như thế a.

Mạnh Đình hoàn toàn không nghĩ tới phương diện Yến Tuy dụ dỗ kia, chỉ cảm thấy mình nói chuyện quá không có chừng mực.

Nhưng cậu nhìn Yến Tuy, lại không cảm thấy mình nói sai, Yến Tuy nhà cậu vốn rất tốt, liền cũng bao gồm phương diện kia, cậu nhô cơ thể lên tại điều kiện tiên quyết không quấy rầy Yến Tuy ngủ, ở má anh hôn hôn, tiếp đó nấp vào cổ anh chờ mấy cảm xúc ngượng ngùng kia tản đi.

Yến Tuy lúc Mạnh Đình lén hôn anh, cũng đã tỉnh lại rồi, hiện tại sắc trời cũng không sớm nữa, hai người dậy trễ, chính là anh cũng ngủ đủ rồi.

Anh mở mắt, liền nhìn thấy bộ dáng Mạnh Đình mặt hồng hồng, nhịn không được câu môi lên cười cười, có lẽ vì Mạnh Đình ở đây, anh sẽ không có ngày nào bị chuyện vụn vặt phiền tới tâm tình không tốt, Mạnh Đình mỗi ngày đều sẽ khiến anh tự động loại bỏ mấy cảm xúc không tốt kia.

Anh ôm lấy người, nhịn không được lại ở trên má Mạnh Đình đỏ ửng chưa tan hôn hôn, anh mới thấp giọng nói, "Chúng ta dậy đi ăn điểm tâm?"

"Được," Mạnh Đình gật gật đầu, hai tay tự động ôm lên cổ Yến Tuy, để anh ôm cậu tới phòng tắm.

"Sẽ có hay không một ngày, anh ôm không được em không?" Mạnh Đình tựa vào đầu vai Yến Tuy, đột nhiên hỏi một câu như vậy, nhưng trong lời nói của cậu lại không có ý tứ lo lắng gì, trong đầu cậu hiện lên chính là cảnh tượng hai tiểu lão đầu cùng nhau trải qua cuộc sống, mạc danh cảm thấy buồn cười lại ấm áp.

"Sẽ không……" Yến Tuy mặt xiết chặt, anh cho rằng Mạnh Đình là ghét bỏ anh già rồi.

Nhưng nụ hôn của Mạnh Đình lập tức in trên khuôn mặt Yến Tuy, "Ôm không được cũng không sao, vậy thì đến lượt em ôm anh, chờ em cũng ôm không được anh, ta liền dựa vào nhau mà đi."

Mạnh Đình trọng sinh trở lại vẫn luôn cảm thấy mình sống qua 28 tuổi coi như có lời, cậu rất ít nghĩ về chuyện sau này, nhưng cùng một chỗ với Yến Tuy, rất tự nhiên liền nghĩ tới.

Khi đó bọn họ hẳn là đều không còn đẹp rồi, nhưng bọn họ vẫn ở cùng một chỗ, nghĩ như vậy, Mạnh Đình như cũ cảm thấy cao hứng.

"Ừm," Yến Tuy đáp lại một câu, cảm giác nguy cơ trong lòng lại vẫn chưa giảm đi bao nhiêu. Hiện tại bắt đầu bảo dưỡng cùng dưỡng sinh không biết còn kịp hay không……

Bọn họ từ trên lầu đi xuống, Yến Vũ Hà Việt Yến Mạn Gia đều đã ăn rồi, Chân Hàm càng sớm hơn, y cầm đồ đạc rất nhanh trở lại.

Y biết hôm nay Cổ Lê muốn tới, cố ý đem chuyện bên bệnh viện thú cưng đều hoãn lại, địa vị của Cổ Lê ở giới y học khá đặc biệt, ngay cả Chân Hàm cũng biết gã.

Yến Tuy và Mạnh Đình ngồi xuống, cô Vương tự mình bưng điểm tâm tới.

"Phu nhân ăn nhiều một chút, gần đây nhìn đều gầy rồi." Cô Vương đau lòng mà nhìn Mạnh Đình, lại dịch dịch món cậu thích ăn qua.

Mạnh Đình nghe vậy rất nghi hoặc sờ sờ khuôn mặt mình, cậu đều không biết cô Vương nhìn ra cậu gầy, ánh mắt nghi ngờ của cậu chuyển về phía Yến Tuy, Yến Tuy khẽ ngưng mi, bộ dáng cũng có chút lo lắng, "Ăn nhiều một chút."

"Ừm," Mạnh Đình gật gật đầu, sau đó cúi đầu húp cháp ăn bánh bao, Yến Tuy thỉnh thoảng còn đút cậu chút lòng trắng trứng gà, bọn họ ăn nửa tiếng mới ăn xong, bọn họ tiếp tục đi ra ngoài tản bộ một lát, lúc trở về mang theo người mà Yến Vũ và Hà Việt dậy sớm chờ cùng nhau đi vào.

Tin tức của thần thủ ngoại khoa Cổ Lê ở trên quốc tế đều rất mơ hồ, thậm chí bao gồm tuổi của gã, cảm thấy gã hai ba mươi tuổi có, cảm thấy gã năm sáu chục tuổi cũng có, tướng mạo lại càng mơ hồ, nhưng cũng chính là bởi vì như thế, gã mới tránh thoát đuổi giết hết lần này tới lần khác.

Bất quá gã lần này trước khi được Yến Tuy tìm được, cũng thật đúng là thiếu chút nữa đã chết.

"Bắt đầu từ bây giờ liền không có thần thủ ngoại khoa Cổ Lê người này nữa, chỉ có Hứa Lê từ Lê thành tới, thân phận của ông tạm thời là cậu họ của tôi, tôi sẽ tiếp tục an bài chỗ ở của ông."

Yến Tuy dắt Mạnh Đình, lại một bên nói với Cổ Lê quấn tới hết sức kín đáo này.

Cổ Lê kia thần sắc mạc danh mà quét Yến Tuy một cái, "Chưa nhìn qua bệnh nhân, tôi nhưng không thể nào bảo đảm nhất định có thể chữa khỏi."

Gã suy nghĩ một chút lại tiếp tục nói, "Cậu đã cứu mạng tôi, tôi sẽ tận lực."

Cổ Lê này là một người ngoại quốc, nhưng tiếng nước Hạ nói tới rất tiêu chuẩn, nói chuẩn xác hơn chút, gã tinh thông tám loại ngôn ngữ, còn chưa bao gồm một vài loại ngôn ngữ không phổ biến gã có thể nói không biết viết, không nói y thuật, chỉ ở trên ngôn ngữ, gã chính là kỳ tài.

Cho nên gã dùng tiếng nước Hạ trao đổi với Yến Tuy một chút vấn đề cũng không có.

Yến Tuy gật gật đầu, không tiếp tục nói gì nữa, mà Yến Vũ và Hà Việt cũng rốt cục gặp được Cổ Lê bọn họ tìm nhiều năm như vậy cũng không tìm được.

Yến Vũ đang nhìn Cổ Lê, Cổ Lê kia cũng đang nhìn Yến Vũ, chỉ cảm thấy ông có chút quen mắt, nhưng Yến Vũ ở trong lòng lại khá phức tạp. Hắn vì tìm Cổ Lê tốn không ít khí lực, nhưng không nghĩ cuối cùng là được Yến Tuy tìm được.

Nhưng cuối cùng tìm được gã, gã có thể là hi vọng cuối cùng của chân Hà Việt.

Cổ Lê không nhớ nổi Yến Vũ, gã một bên tháo mũ trên đầu và khăn trắng quấn lấy miệng mũi, một bên nói, "Công cụ của tôi đều đã mất." Đây đối với một bác sĩ ngoại khoa thường xuyên ở chiến trường lui tới mà nói khá nghiêm trọng, có thể thấy được tình huống gã lúc trước gặp phải có bao nguy hiểm.

Yến Tuy gật gật đầu, "Chờ chút, đã đi lấy rồi."

Đại khái lúc Yến Tuy dứt lời, Chân Hàm từ bên ngoài đi tới, trên tay y mang theo một cái hộp, "Vừa mới tới, toàn bộ dựa theo yêu cầu cao nhất đặt sản xuất, không hợp tay lại nói với tôi."

Vốn là tùy tiện phái đi lấy đều được, nhưng Chân Hàm vẫn là tự mình đi, lại tự mình kiểm tra một lần mới mang về.

Cổ Lê để mũ và khăn trắng qua một bên, sau đó xoay người lại, phòng khách vốn chỉ đột nhiên an tĩnh, lúc này lại hoàn toàn an tĩnh.

Trong đó giật mình nhất thuộc về Yến Mạn Gia, bà như thế nào liền nhìn thấy một Chân Hàm phiên bản ông chú chứ.

Nếu như nói Yến Tuy và Yến Vũ là năm sáu phần tương tự, như vậy Chân Hàm và Cổ Lê chính là 8-9 phần tương tự, dùng câu thông tục mà nói, bọn họ cơ hồ là một khuôn khắc ra, là giống tới khiến người kinh ngạc.

Một hai phần không giống kia là màu sắc con ngươi hai người bọn họ không quá giống nhau, Chân Hàm là màu đen thuần khiết, Cổ Lê kia thì là con ngươi màu nâu nhạt. Đương nhiên từ cảm giác mà nói, Cổ Lê nhiều năm tháng cảm giác tang thương, không tính là già, nhưng cũng không trẻ như Chân Hàm.

"Anh, anh, anh…… anh sao giống Hàm Hàm bảo bối nhà tôi như vậy?" Yến Mạn Gia đi tới rất không giải thích được chất vấn một câu.

Cổ Lê nhịn không được nhu nhu mặt, ánh mắt gã từ trên mặt Chân Hàm thu hồi, rơi vào trên người Yến Mạn Gia, "Cô là mẹ cậu ta?"

Cái này cũng không khó đoán, từ tuổi của Yến Mạn Gia, cùng với ngữ khí bà gọi Chân Hàm, đều có thể đoán ra.

Yến Mạn Gia trong lòng hoảng sợ, sau đó theo bản năng gật gật đầu, cuối cùng lại khó chịu hỏi một câu, "Anh rốt cục là ai a!"

Nếu như khuôn mặt này của Cổ Lê không phải cố ý chỉnh dung, như vậy rất có thể năm đó cùng bà xuân tiêu một đêm chính là người trước mắt này, nhưng bà thật sự đối với gã không có bất kỳ ấn tượng nào.

“Tôi tên là Cổ Lê.”

Cổ Lê đáp lại lời này, còn chưa kịp nói gì, gã đã bị Chân Hàm đi tới nhấc cổ áo, “Hóa ra là ông ư……”

Chân Hàm dứt lời một đấm liền đánh vào trên khuôn mặt này của Cổ Lê, đột nhiên một người bộ dáng giống y, Chân Hàm cảm thấy rất chán ghét, tay y gã còn phải giữ lại xem bệnh cho Hà Việt, không thể đánh, nhưng đánh mặt cũng không sao.

Y đánh xong người, đặt hộp giải phẫu xuống, tay cái túm lấy tay Yến Mạn Gia, kéo người đi lên lầu.

“Cái này……” Cổ Lê nhu nhu nơi bị Chân Hàm đánh, thần sắc trên mặt khá phức tạp, gã nhớ Yến Mạn Gia là ai, nhưng gã cũng sẽ không ngờ tới, Yến Mạn Gia sẽ sinh cho gã một đứa con trai lớn như vậy a.

“Trước tiên xem bệnh,” Yến Tuy lên tiếng, sau đó nhìn thoáng qua Yến Vũ có chút khống chế không được tức giận.

Mạnh Đình đi tới, từ trong tay Yến Vũ đẩy Hà Việt đi, Yến Tuy tách Cổ Lê và Yến Vũ ra, để cho bọn họ đi vào phòng Hà Việt và Yến Vũ.

Cổ Lê trước tiên rửa sạch tay, sau đó mới tới xem chân cho Hà Việt, gã trước trước sau sau thời gian xem gần nửa tiếng, sau đó mới mở miệng, “Tôi chỉ nắm chắc 3 phần thành công.”

Nhưng lời này của gã vừa ra, mắt Yến Vũ và Hà Việt đều sáng, bọn họ gặp qua rất nhiều bác sĩ, nhưng tuyệt đại đa số bác sĩ ngay cả một thành công nắm chắc cũng không dám nói cho bọn họ biết, nhưng Cổ Lê lại nói với bọn họ có 3 thành công nắm chắc.

“Quá thấp rồi, có phương pháp nâng cao gì hay không.”

Yến Tuy nhìn về phía Cổ Lê, chân mày cau lại, anh đối với cách nói của Cổ Lê cũng không vừa lòng.

“Cứ việc nói,” Yến Tuy tiếp tục cường điệu một chút.

Vốn là anh chưa chắc sẽ nhắc tới, nhưng hiện tại Cổ Lê đối với bọn họ rõ ràng đuối lý, anh liền muốn tiếp tục thêm chút độ khó.

“Nếu cậu có thể tìm được bác sĩ Bart, tôi cùng hắn liên thủ, còn có thể nâng cao hai thành công.”

Bart Brook năm xưa là bác sĩ không biên giới nổi danh cùng Cổ Lê, chỉ là muốn tìm hắn đoán chừng so với tìm Cổ Lê muốn khó khăn hơn, hắn hiện tại đang ở sở nghiên cứu của chính phủ nước A công tác, người bình thường rất khó tiếp xúc được, càng không cần phải nói dẫn người tới nước Hạ.

"Nếu như gã có thể tới tốt nhất, không thể tới, tôi muốn một loại thuốc trên tay gã, có thể tiếp tục nâng cao lới 10 phần thành công."

Yến Tuy khẽ gật đầu một cái, "Tôi sẽ nghĩ biện pháp."

"Tôi tới đi, chuyện nước A bên này, tôi khá quen thuộc." Ánh mắt Yến Vũ từ trên đùi Hà Việt rời đi, nhìn về phía Yến Tuy, tính cách của hắn chưa bao giờ thích hợp làm người thừa kế gia tộc quy củ gì, những năm này hắn mang theo Hà Việt chạy tứ xứ, không có chút bảo đảm nào có thể làm được.

Hắn có thể tùy ý ra vào các quốc gia, cũng không phải là ngẫu nhiên, dưới tay hắn cũng có một nhóm người.

Yến Tuy hơi hơi chần chờ ông mới gật gật đầu, "Con để cho người của con phối hợp với cha, tranh thủ nhanh chút."

Yến Vũ gật đầu một cái, "Cũng được."

Nhưng hắn đáp lời như vậy, trong lòng vẫn còn có chút bất đắc dĩ, Yến Tuy thật đúng là không phải chỉ một chút xíu mà xem thường hắn đâu.

"Trước khi bọn họ tìm được người và thuốc, tôi làm hộ lý hàng ngày cho anh," Cổ Lê nói xong nhìn hai tay giao nhau của Yến Vũ và Hà Việt, gã lập tức lại sửa lời, "Tôi dạy cho anh, anh làm cho y."

Yến Vũ gật đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên người Cổ Lê vẫn như cũ có chút mạc danh, người trước mắt này lại là hỗn đản năm đó khiến Yến Mạn Gia mang thai.

Cổ Lê nói dạy liền dạy, lập tức liền dạy Yến Vũ, Yến Tuy và Mạnh Đình nhìn một lát, bọn họ liền từ trong phòng đi ra.

Hai người nhìn nhau một cái, cùng đi lên lầu.

Lần này tìm bác sĩ tìm được cha của Chân Hàm, ngay cả Yến Tuy cũng không ngờ tới.

Cửa phòng Yến Mạn Gia mở ra, bà và Chân Hàm trở lại trên lầu cũng chưa nói mấy câu, hai người trợn mắt với nhau, một ủy khuất, một bộ dáng bị chọc tức.

Yến Tuy và Mạnh Đình cũng có chút im lặng, nhưng hai người này giương mắt nhìn như vậy cũng không phải có chuyện như thế.

"Cô, cô thật sự một chút cũng không nhớ sao?"

Yến Mạn Gia nghe vậy rất là xác định mà lắc lắc đầu, bà vừa lo lắng vừa ủy khuất mà nói, "Cô thật sự không biết gã là ai a."

Ánh mắt bà quét về phía Chân Hàm, càng thêm ủy khuất lên, "Gã sẽ không đoạt Hàm Hàm với cô đi, cô không cho, Hàm Hàm là con cô."

"Đoạt cái gì mà đoạt, con là trẻ con 3 tuổi sao?" Y có lúc ngay cả Yến Mạn Gia cũng không muốn nhận, đừng nói là cha ruột không biết từ xó xỉnh nào nhô ra này.

"Nếu như là gã cưỡng ép con, ta sẽ không bỏ qua cho gã."

Ngữ khí Chân Hàm khá trầm, y nhìn về phía Yến Tuy, lại hừ hừ, "Con biết chừng mực, lúc gã còn hữu dụng, con sẽ không động thủ." Bằng không hiện tại liền không phải y kéo Yến Mạn Gia trở lại trên lầu.

Cảm giác hiện tại của Yến Mạn Gia so với bà đột nhiên biết được trong bụng mình mang một bảo bảo còn muốn giật mình hơn, bà vẫn coi Chân Hàm là đứa con trời cao cho bà, hóa ra không phải vậy, bà vẻ mặt đưa đám, tinh thần đều không biết bay tới nơi nào.

"Trước đừng kích động, nếu thật sự giống như cô nói, cháu cũng sẽ không bỏ qua cho gã."

Yến Tuy mở miệng nói như vậy, Yến Mạn Gia là cô của anh, anh không thể không làm chủ cho bà.

Trấn an Chân Hàm và Yến Mạn Gia xong rồi, Yến Tuy và Mạnh Đình lại trở lại dưới lầu, Cổ Lê đã từ trong phòng đi ra ngoài, nhớ ra cái gì đó, thần sắc hơi có chút không biết làm thế nào, gã cũng khá giật mình a.

"Tới đây ngồi, liền ở chỗ này nói."

Yến Tuy dắt Mạnh Đình đi tới bên ghế salon, sau đó nói với Cổ Lê.

Bọn họ mặc dù không ngẩng đầu nhìn, nhưng gian phòng Yến Mạn Gia mở ra, anh nói lời này bọn họ hẳn có thể nghe được, sau đó đi ra nghe một chút Cổ Lê là nói như thế nào.

Cổ Lê ngồi xuống trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng.

"25 năm trước, tôi 20 tuổi, mới vừa thành danh không lâu, nhưng chọc một chút phiền toái, tôi trốn tới trong một quán bar uống rượu……"

Cổ Lê phát hiện ấn tượng của mình đối với đêm hôm đó lại rõ ràng như vậy, gã dừng lại một chút mới tiếp tục nói, "Cô ấy uống rượu, lắc la lắc lư tới, kéo tôi cường hôn……"

Đó là nụ hôn đầu của Cổ Lê, gã không biết Yến Mạn Gia cũng là thế hay không, nhưng nụ hôn của bà giống như trúc trắc, mượn rượu trùng kích, bọn họ hôn tới kịch liệt, lúc đó đại khái là có chút động tâm, nhưng rất nhanh gã liền phát hiện người đuổi theo gã cũng vào quán bar.

Nhưng lúc này rõ ràng nam nhân lại không có ý tốt đang kéo Yến Mạn Gia, Yến Mạn Gia một bên vùng vẫy đánh người, nhưng bà quả thực say, xung quanh một đám xem náo nhiệt, bất ngờ liền đắc thủ, gã kéo Yến Mạn Gia chạy.

Phía sau không chỉ có nam nhân kia đang đuổi theo, vốn là người đuổi theo gã cũng đang đuổi theo.

Bọn họ chạy một lần hơn nửa đô thị ở nước ngoài, trốn tới trong thùng rác, trốn hậu viện người ta bị chó đuổi theo, tóm lại đêm đó khá chật vật.

Gã vì bảo vệ Yến Mạn Gia còn bị thương một chút, bọn họ trốn trong bụi cỏ một công viên, nằm nhoài trong đống cỏ.

Yến Mạn Gia vốn còn rất tốt đột nhiên dược tính phát tác, nhưng người đuổi theo bọn họ đang ở nơi không xa. Cổ Lê căn bản không dám để cho bọn họ tạo ra động tĩnh quá lớn, gã bịt kín miệng Yến Mạn Gia, liền không ngăn cản được những cái khác.

Chính xác mà nói, một đêm kia là Yến Mạn Gia cưỡng ép gã, nói ra mấy lời này khuôn mặt già này của Cổ Lê cũng có chút hồng.

"Tôi đưa cô ấy tới trong một khách sạn nhỏ, vết thương của tôi cần xử lý, tôi lúc trở về cô ấy đã đi rồi."

Nụ hôn đầu của Cổ Lê và lần đầu tiên đều cho Yến Mạn Gia, bà đối với gã mà nói tuyệt đối là đặc biệt, "Sau đó tôi cũng đi tìm cô ấy, bất quá cô ấy đã người yêu sâu đậm rồi, tôi liền không tiếp tục quấy rầy."

Gã nhớ thương Yến Mạn Gia một đoạn thời gian, nhưng cuộc sống của gã luôn là ra vào nơi nguy hiểm nhất, phần nhớ thương này cũng theo thời gian dần dần không thấy. Nhưng gã tuyệt đối không nghĩ tới, sau đêm hôm đó, Yến Mạn Gia sẽ sinh cho hắn đứa nhỏ, bây giờ đều lớn như vậy rồi.

Cổ Lê nhìn về phía Yến Tuy, thần sắc tương đối phức tạp, "Nó tên là gì?" Gã hỏi chính là Chân Hàm.

"Tôi tên là Chân Hàm," Chân Hàm xuất hiện ở nơi cửa cầu thang, y nhìn về phía Cổ Lê ánh mắt thanh chính lại rất có khí thế, nhưng nếu như Cổ Lê nói là sự thật, y thật đúng là không có gì trách gã.

Yến Mạn Gia có chút do dự nhưng cũng đi theo xuống, bà ngó ngó Chân Hàm, lại ngó ngó Cổ Lê, rất muốn đỡ trán, "Tôi cường anh?"

Ngữ khí của bà khá táo bạo, nhưng bà đối với một đêm kia tất cả ấn tượng đều chỉ còn dư lại trên mệt mỏi,

đối với bản thân Cổ Lê nửa điểm ấn tượng cũng không có, mặc dù bà cũng nhớ mình cường hôn qua người, nhưng diện mạo thủy chung mơ hồ.

"Rượu cô uống hẳn là bị hạ dược, có tác dụng gây nên huyễn ảo, một đêm kia vô luận phát sinh cái gì, cô đều sẽ không nhớ."

Gã nhớ tới buổi tối rất nhiều năm, Yến Mạn Gia ngày thứ hai tỉnh lại liền quên tới sạch sẽ.

"Về phần…… Hẳn cũng không tính là vậy, lúc ấy tình huống phức tạp, tôi cũng coi như là nguyện ý." Gã đại khái coi như là ỡm ờ.

Chân Hàm kéo Yến Mạn Gia về phía sau, Cổ Lê này nhưng không có học cứu (*) giống như bộ dạng của gã kia, ở trước mặt bọn họ nhiều người như vậy, lúc này lên trêu ghẹo Yến Mạn Gia.

((*) học cứu: từ này xuất phát từ thời Đường, chỉ những người chuyên nghiên cứu Kinh thư rồi đi thi, trong trường hợp này chỉ người có học thức)

Ánh mắt Chân Hàm từ trên người Cổ Lê lướt qua, nhìn về phía Yến Tuy, y không tin Cổ Lê, nhưng nguyện ý tin tưởng phán đoán của Yến Tuy.

Yến Tuy đối với y nhẹ nhàng gật đầu, Chân Hàm thu hồi ánh mắt, kéo Yến Mạn Gia tới trên ghế salon ngồi xuống, nhưng y vẫn là chặn lại tầm mắt Cổ Lê nhìn Yến Mạn Gia.

Y không nói chuyện, Cổ Lê cũng không biết nói gì, Yến Mạn Gia sa vào trong khiếp sợ mình cưỡng ép người, cũng không mở miệng, tràng diện trong lúc nhất thời liền lúng túng xuống.

Mạnh Đình nghiêng đầu ngó ngó Yến Tuy, ngay cả cậu cũng không biết có thể mở miệng khuyên cái gì, cậu dựa về phía Yến Tuy nói nhỏ.

"Đây là thế nào? Em có chút nhìn không hiểu……" Cổ Lê chính là cha của Chân Hàm, ngoại trừ cái này, bọn họ còn xoắn xuýt những cái gì?

Yến Tuy nghe vậy nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại quay đầu lại nhìn về phía Cổ Lê.

"Thân phận của ông tôi sẽ tiếp tục hoàn thiện, chờ hai ngày tôi tiếp tục cho ông tư liệu."

Thân phận của Cổ Lê khá thần bí, địa vị trên quốc tế lại hết sức nhạy cảm, anh không thể để cho gã dính Lýu đến Yến Mạn Gia hoặc là Chân Hàm, cho nên phải sớm đề phòng.

"Chỗ ở của ông tôi sẽ để bác Tiêu tiếp tục an bài." Vốn anh tính toán để Cổ Lê trực tiếp ở trong nhà, gần

bên quan sát chiếu cố Hà Việt, nhưng hiện tại không khí lúng túng như vậy, gã ở chỗ này, Chân Hàm và Yến Mạn Gia trước tiên chịu không được.

"Không cần, để ông ấy ở đây, em và bà ấy trở lại biệt thự ven biển ở." Chân Hàm quét Cổ Lê một cái, nhàn nhạt nói.

"Vậy con rất bất tiện a," Yến Mạn Gia nghe vậy trước tiên không nguyện ý, Chân Hàm đi làm trở về trên đường liền phải tốn 3-4 tiếng, là rất không tiện, nhưng hết lần này tới lần khác nó lại không yên lòng bà ở một mình.

"Còn có, nơi này là nhà chúng ta, tại sao chúng ta nhường gã a." Yến Mạn Gia ngữ khí vẫn như cũ táo bạo, chân bà trên mặt đất giẫm mạnh một cái.

"Cùng ở!"

Yến Mạn Gia dứt lời, bà đứng lên, nhìn về phía Cổ Lê, "Anh đi ra cho tôi."

Tư thế này của bà nhìn giống như là muốn một mình chống lại Cổ Lê, nhưng bà đúng là có chuyện muốn xác định với gã.

Ánh mắt Chân Hàm nhìn Yến Mạn Gia giống như nhìn một đứa cực ngốc vậy, nhưng không phải như vậy, y che chở bà, bản thân bà còn dâng tới cửa, Chân Hàm hất đầu đi, thật là bị Yến Mạn Gia chọc tới không nhẹ.

Bà và Cổ Lê đi tới trên chỗ trống bãi cỏ nói chuyện, Chân Hàm ôm cánh tay đúng bên cửa sổ nhìn, sắc mặt đen trầm, có chút đáng sợ.

"Em họ sao thế?"

Mạnh Đình nhìn không được lại hỏi Yến Tuy một câu, cậu vẫn là nhìn không hiểu Chân Hàm tại sao tức giận.

"Không cần để ý tới bọn họ, buổi chiều em muốn làm gì, anh bồi em."

Yến Tuy nói nhẹ nhàng ôm trụ eo Mạnh Đình, kéo lực chú ý của cậu về tới trên người anh.

Mạnh Đình nghe vậy lại nhích lại gần trên người Yến Tuy, "Anh bồi em em liền tốt rồi, em hình như không muốn làm chuyện gì."

Cậu kỳ thực liền muốn cùng Yến Tuy ở như vậy, anh ôm ôm em, em ôm ôm anh, không nhất định phải làm

cái gì mới được.

"Còn anh, anh có chuyện muốn làm không?" Mạnh Đình hỏi hướng Yến Tuy, mắt liếc về phía cửa sổ, sau đó hôn lên mặt Yến Tuy, "Em cũng có thể bồi anh."

Yến Tuy cọ cọ má Mạnh Đình, "Vậy em bồi anh ngủ trưa đi."

Mấy ngày nay sự tình quá nhiều, thật sự đi ra ngoài chơi, Mạnh Đình đoán chừng cũng không có gì hăng hái, cùng nhau ngủ trưa, đơn điệu một chút, nhưng đối với thân thể tốt. Yến Tuy rất đồng ý câu cô Vương buổi sáng nói Mạnh Đình gầy kia.

"Được." Mạnh Đình không do dự liền đáp ứng, cậu mặt mày cong cong, lại kéo cổ Yến Tuy xuống, ở trên môi anh mổ hôn, sau đó lại động tác cẩn thận buông ra.

Bất quá Chân Hàm thật đúng là không có tâm tư gì chú ý bên này, y nhìn Yến Mạn Gia và Cổ Lê, thần sắc khá quỷ dị, nhìn hai người quay đầu lại đi về phía phòng khách, y hừ một tiếng, trực tiếp đi lên lầu.

Cổ Lê tới không đến mức đối với tâm tình Chân Hàm có ảnh hưởng quá lớn, nhưng cũng sẽ không hoàn toàn không có ảnh hưởng, một khuôn mặt giống như vậy, nhìn đều cảm thấy khó chịu a.

Yến Mạn Gia tìm Cổ Lê nói chuyện, kỳ thực vẫn là vì Chân Hàm, bà đã là người mẹ không đạt tiêu chuẩn, không muốn Cổ Lê tới quấy rầy kế hoạch nhân sinh của Chân Hàm, Chân Hàm nhà bà rất tốt, ngoại trừ tính cách biệt nữu chút, những cái khác đều rất tốt.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không làm chuyện dư thừa khiến người chán ghét."

Cổ Lê đối với đứa con đột nhiên chui ra cũng cảm thấy không biết làm thế nào, gã cũng cần một chút thời gian để sửa sang lại suy nghĩ của mình, nhưng rất xác định một điểm là, gã sẽ không cưỡng ép Chân Hàm và Yến Mạn Gia cái gì, nguyên nhân rất đơn giản, gã không có tư cách.

Mặc dù Chân Hàm là con trai gã, gã cũng không có tư cách, gã không biết tồn tại của y, chưa từng quan tâm tới trưởng thành của y, trước đó gã không có chút trả giá nào, như thế nào sẽ có mặt mũi mở miệng như vậy.

"Chân Hàm là con trai cô, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

Yến Mạn Gia nghe vậy cuối cùng yên tâm xuống, "Anh biết là tốt rồi……"

Bà suy nghĩ một chút lại nói, "Hàm Hàm nhà tôi tính tình không được tốt, anh đừng chọc nó tức giận, bằng không tôi cũng giáo huấn anh."

“Được,” Cổ Lê đáp lời, trong mắt lướt qua chút tiếu ý.

Bọn họ trở lại phòng khách đã không thấy Chân Hàm, Yến Mạn Gia hỏi Yến Tuy một câu, liền cũng không tiếp tục nói cái khác nữa, vai bà từ từ sụp xuống, ngày sau đó bà nhìn về phía Mạnh Đình, “Đình Đình bảo bối, cháu nhất định phải nói với Chân Hàm nhiều lời tốt về cô.”

Quan hệ của bọn họ trong khoảng thời gian này rất không dễ dàng, bà thật sự không muốn bởi vì Cổ Lê tới lại bị đánh trở lại nguyên hình.

Yến Mạn Gia ủy khuất tới mạc danh, nhưng lại cũng không cách nào trách Cổ Lê, gã là Yến Tuy tìm đến, đến Yến gia là xem bệnh cho Hà Việt.

Mạnh Đình chớp chớp mắt đối với lời này lại khá nghi ngờ, “Lời tốt? Cháu sẽ không nói lời tốt nha……”

Cậu nhìn bộ dáng Yến Mạn Gia rất đáng thương, cậu suy nghĩ một chút nói, “Em họ rất hiểu chuyện, cô cho cậu ấy chút thời gian, cậu ấy sẽ nghĩ thông.”

Ở Mạnh Đình nhìn tới, Chân Hàm tuyệt đối hiểu chuyện hơn Yến Mạn Gia, cậu nhịn không được lại dặn dò một câu, “Cô phải ngoan ngoãn.”

“Được,” Yến Mạn Gia dở khóc dở cười mà trả lời lời này, khuôn mặt già đỏ bừng, hiện tại trong nhà ngay cả Mạnh Đình cũng có thể nói lời như vậy với bà, thật sự bà không ngoan như vậy sao!

Ăn cơm trưa, bàn dài của Yến gia cuối cùng cũng chân chính phát huy được công dụng rồi, bao gồm Cổ Lê ở bên trong tổng cộng 7 người đầy một bàn, không khí ăn cơm ít nhiều vẫn còn có chút lúng túng, nhưng mọi người đều đang nỗ lực thích ứng, không nói câu gì, vùi đầu ăn.

Mạnh Đình không bị ảnh hưởng, cũng không nỡ để Yến Tuy chịu ảnh hưởng, cậu tự mình ăn, đồng thời không ngừng gắp thức ăn cho Yến Tuy, sau đó dặn dò anh nhất định phải ăn no.

Rất nhiều ánh mắt nhìn tới đây, Mạnh Đình cuối cùng chú ý tới một lần, cậu nuốt thức ăn trong miệng xuống, mới mở miệng nói chuyện.

“Yến Tuy rất cực khổ, cho nên nhất định phải ăn no mới được……” Nếu không, cậu sẽ đau lòng.

Câu nói còn lại kia không nói ra, nhưng cùng nói ra cũng không khác biệt lắm, Mạnh Đình chưa bao giờ biết che giấu tình ý của mình đối với Yến Tuy.

Về phần những người khác Mạnh Đình tự cảm thấy quản không được, cũng không có ý định muốn quản, chỉ cần Yến Tuy của cậu không bị đói bụng là được rồi.

Yến Tuy nghe vậy gắp lên món ăn Mạnh Đình thích đặt vào trong bát cậu, "Em cũng ăn đi, anh sẽ ăn no."

"Được," Mạnh Đình cho Yến Tuy một ánh mắt khen ngợi, sau đó cao hứng mà tiếp tục ăn cơm, Yến Tuy nhà cậu chính là ngoan, chính là bớt lo a.

Sau khi ăn trưa xong, Mạnh Đình cùng Yến Tuy tản bộ một lát, trở lại trên lầu ngủ trưa, ngủ thẳng tới gần 3h hai người mới xuống.

Mạnh Đình ngủ tới có chút mơ hồ, lại cùng Đại Hoàng Mao Cầu tới bãi cỏ chơi một lát, cậu liền hoàn toàn có tinh thần.

Yến Tuy gọi Mạnh Đình trở lại ăn điểm tâm ngọt, cậu mang theo hai thú cưng cũng hoạt bát trở lại, được Yến Tuy dắt đi rửa sạch tay, sau đó ngồi ở một bên ghế salon, được Yến Tuy đút ăn.

"Yến Tuy là sợ cháu cọ dính, cho nên mới đút cháu nha."

Mạnh Đình không giải thích còn tốt, một khi giải thích, trần nhà vô tội bị rất nhiều ánh mắt khinh bỉ.

Bất quá chỉ có Yến Vũ Hà Việt Yến Mạn Gia ngồi ở trên ghế sa lon, Chân Hàm Cổ Lê còn có bác sĩ tư nhân của Yến trạch Lý Dập, bọn họ đang chỉnh Lý phòng giải phẫu trong tầng hầm, các loại thiết bị cần kiểm tra và điều chỉnh, chân Hà Việt không phải một lần giải phẫu liền có thể hoàn toàn tốt.

Kỳ trị liệu của y liền phải thời gian gần 1 năm, thời kì hồi phục coi như lý tưởng cũng phải thời gian 1-2 năm.

Phòng giải phẫu rất nhanh liền có thể chuẩn bị cho tốt, nhưng phương án trị liệu còn phải nghiên cứu thêm, Chân Hàm và Lý Dập cũng không phải người kiến thức hạn hẹp gì, coi như vốn không biết, mấy tiếng chung đụng này cũng có thể nhìn một chút rồi.

Lý Dập dựa theo yêu cầu của Cổ Lê trở về chuẩn bị thuốc men và dụng cụ, Cổ Lê và Chân Hàm vẫn ở trong phòng giải phẫu, Cổ Lê mở miệng.

"Tại sao làm bác sĩ thú y?"

Gã cảm giác được, kiến thức lý thuyết y học của Chân Hàm khá chắc chắn, bằng nhãn lực của gã, nhìn tay Chân Hàm vài lần, liền có thể xác định năng lực động thủ của y không tệ, nhưng gã lại từ chỗ Yến Mạn Gia biết, Chân Hàm mở một bệnh viện thú cưng.

"Ông kỳ thị bác sĩ thú y?"

Chân Hàm chịu tới trợ thủ cho Cổ Lê, nhưng lại dọa Yến Mạn Gia sợ hết hồn, bà đã cảnh cáo nhìn Cổ Lê mấy lần, lại chỉ nhận được mấy nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc.

"Đương nhiên không, chỉ là tay của cậu rất thích hợp ngoại khoa," Cổ Lê làm bác sĩ đương nhiên không có cái gì kỳ thị cả, chỉ là gã nhìn ra được đất dụng võ chân chính cho thiên phú của Chân Hàm, không muốn thiên phú của y bị mai một.

Nhưng Chân Hàm lắc lắc đầu, "Tôi cảm thấy tôi thích hợp làm bác sĩ thú y. Phần ngoại khoa nội khoa cái gì, đương nhiên toàn bộ đều có hứng thú nghiên cứu."

Lý do Chân Hàm muốn làm bác sĩ thú y chính là đơn giản như vậy, y đối với y học rất có hứng thú, vẫn không dừng lại ở một phương diện hứng thú, nhưng về y học nhân thể phân loại quá nhiều, y cảm thấy hạn chế hứng thú của y, y liền học thú y, sau đó tiếp tục tự mình bổ sung kiến thức mọi mặt.

Cổ Lê hiếm thấy không có lời nào, nhưng cũng không nói thêm nữa, có lẽ chữa bệnh cho động vật thật sự so với cho người khả quan hơn, ít nhất không phiền toái nhiều như gã.

Cổ Lê mở miệng hỏi Chân Hàm vấn đề, Chân Hàm tự nhìn cũng sẽ không bỏ qua gã, "Tại sao bị đuổi giết? Nữ nhân? Tài phú?"

Cổ Lê nghe vậy chân mày nhấc lên bất đắc dĩ lắc lắc đầu, "Không phải."

"Là tín ngưỡng."

Chân Hàm nghe vậy trong lòng không có lời gì nữa, nhưng mới nhớ tới, Cổ Lê sinh ra ở khu Trung Đông phức tạp như vậy.

"Tôi đại khái là phản đồ của tín ngưỡng bác sĩ, bởi vì có người chết trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không chữa cho hắn." Cái loại chuyện cứu binh sĩ địch này, Cổ Lê là tuyệt đối không thể nào làm, "Tôi không có tín ngưỡng."

Cổ Lê lúc nói lời này, cảm giác cả người rất không giống nhau, từng trải của gã chỉ sợ Chân Hàm không cách nào tưởng tượng.

Chân Hàm không có trả lời, y cúi đầu tiếp tục vận hành thử một máy móc, nhưng y sẽ không nói với Cổ Lê, y thời thực tập sinh làm bác sĩ sùng bái nhất chính là gã. Về phần biện luận của gã có chính đáng hay không, trong trường học cũng không biết mở qua mấy trận.

Y sủng bái chỉ là y thuật của gã, cũng vẫn luôn cảm thấy mấy biện luận kia khá nhàm chán, nhưng vào giờ khắc này, trong lòng y đột nhiên chấn động một cái, lại bởi vì hai chữ "Tín ngưỡng" trong miệng Cổ Lê.

Cổ Lê nhìn Chân Hàm nhịn không được cười cười, lúc bừng tỉnh, gã cũng mới cảm giác gã cười.

Nhưng gã đang cười cái gì đây? Là cao hứng đi, cao hứng khá đơn giản.

Bọn họ tiếp tục ở trong phòng giải phẫu bận rộn, lúc gần 6h Yến Mạn Gia xuống gọi, bọn họ mới trở lại.

Mắt Yến Mạn Gia nhìn tới đây Chân Hàm cũng biết bà đang suy nghĩ gì, "Lo lắng vớ vẩn gì, không biết có một từ gọi là học mót sao?" Y là người giúp người toi công sao?

Yến Mạn Gia quả nhiên được an ủi, bà rất là đồng ý gật đầu, "Hàm Hàm thật thông minh."

Cổ Lê đem đối thoại hai mẹ con nghe tới nhất thanh nhị sở, im lặng mà lắc lắc đầu, nhưng không mở miệng tới gia nhập trong đối thoại của bọn họ, gã muốn, nhưng vẫn chưa phải lúc a.

Một tuần rồi mới gặp lại các thím, nhớ nhau hơm???????

70. Chương 70

Yến Tuy và Yến Vũ muốn đem bác sĩ Bart tới nước Hạ, ít nhất cũng phải mất khoảng một tháng, nhưng thời gian càng nhanh, càng bảo đảm tỷ lệ thành công của giải phẫu. Trước ca giải phẫu của Hà Việt việc hộ lý tiếp tục tiến hành, tất cả những cái khác cũng đều phải thật hoàn hảo.

Phòng của Cổ Lê được an bài ở lầu hai của một toà nhà độc lập nằm bên trái chủ trạch, bên này vốn là để vài thứ linh tinh, nhưng thu dọn ra vẫn như cũ là một chỗ ở không tệ.

Trong nhà vào khoảng thời gian ngắn này nhiều ra rất nhiều người, ban đầu chung sống bất tiện là khó tránh khỏi, Yến Tuy vốn khá lo lắng Mạnh Đình sẽ không thích ứng, cuối cùng phát hiện cậu ngược lại là người thích ứng nhất. Bản thân anh không sao cả, như vậy chỉ cần mọi người tiếp tục thích ứng.

Mà những người khác cũng đều tự giác không đi tới khu vực lầu hai nhiều, đó là không gian riêng tư dành cho phu phu Yến Tuy Mạnh Đình.

Yến Vũ và Hà Việt ở nơi khác cũng không phải không được, nhưng còn có rất nhiều chuyện không có biết rõ, trong Yến trạch ngược lại là địa phương an toàn nhất thích hợp nhất, hơn nữa Yến Tuy cũng đồng ý nơi này là nhà của Yến Vũ và Yến Mạn Gia, bọn họ có tư cách ở.

Những ngày này Hà Uyển bên kia vẫn như cũ không có động tĩnh, Lý Nhất Phỉ lại bị mời đến trong cục cảnh sát, mặc dù rất nhanh lại được nộp tiền bảo lãnh ra ngoài, nhưng một phen hành hạ này, bà ta tựa hồ bệnh tới càng nghiêm trọng, nhưng Yến Tuy vẫn như cũ tin rằng phần nhiều là bà ta giả bệnh.

Mạnh lão gia tử bên kia điện thoại rất nhiều lần cho Vương Phong, muốn cùng Yến Tuy hiệp thương, âm thầm giải quyết, Yến Tuy trực tiếp để cho Vương Phong rõ ràng cự tuyệt, trừ phi Lý Nhất Phỉ này mang bệnh thật sự chết rồi, hoặc là điên rồi, bằng không nhà lao này, bà ta là khẳng định ngồi rồi.

Sáng hôm sau, Yến Tuy đưa Mạnh Đình đến phòng thí nghiệm, anh mới tiếp tục đến công ty. Yến Vũ và Hà Việt vẫn như cũ ở nhà, Chân Hàm tới bệnh viện thú cưng nửa ngày, buổi chiều vẫn như cũ trở lại hỗ trợ cho Cổ Lê. Về phần Yến Mạn Gia phần lớn thời gian vẫn là nhốt mình trong phòng vẽ tranh của bà, vách tường vốn trống trơn vẫn như cũ treo không ít tranh vẽ xong.

Có lẽ người đang làm chuyện mình thích đều sẽ hết sức chuyên chú, Yến Mạn Gia cũng là như thế, tô tô vẽ vẽ, nhìn một bộ tác phẩm thành hình, bà cảm thấy cuộc sống như vậy cũng rất không tệ.

Bất quá chiều hôm đó, có một chuyện kỳ lạ khiến Yến Mạn Gia khá im lặng, bên tổ chức bà cầm đi dự thi đột nhiên có người gọi điện thoại cho bà, nói có một giám khảo muốn mua tác phẩm kia của bà với giá cao, giá cả thật ra đúng là không thấp, nhưng Yến Mạn Gia sau có thế thiếu chút tiền này, đây là giải thưởng bà muốn cầm sau đó tặng cho bảo bối Mạnh Đình nhà bà nha.

Yến Mạn Gia không nói hai lời trực tiếp cự tuyệt, người bên kia đoán chừng cũng cảm thấy chuyện này mạc danh kỳ diệu, không có khuyên nhiều, liền nói sẽ đem ý tứ Yến Mạn Gia truyền đạt qua. Cuộc điện thoại này cứ như vậy kết thúc.

Yến Mạn Gia không có lời nào để nói, liền cũng tiếp tục làm chuyện của mình.

Mạnh Đình ở phòng thí nghiệm vẫn như cũ chuyên chú, Yến Minh Á gọi điện thoại, bảo Mạnh Đình tự mình điều ra khoảng 10 bình Mạn Vi và Lam Băng, y phái người tới lấy, đây đối với Mạnh Đình mà nói cũng không phải việc khó gì, cậu mỗi ngày đều cần luyện tập điều hương, chỉ bất quá luyện nhiều hơn mấy bình mà thôi.

Yến Minh Á bên kia rất nhanh liền cầm được thành phẩm rồi, phía trước y là bậc thầy phẩm hương mà y mấy ngày qua chạy tới Bắc thành lại chạy ra nước ngoài, thật vất vả mời tới, bọn họ đối với Lam Băng và Mạn Vi là đánh giá gì, căn bản sẽ giám định giá trị thị trường tương lai của nó.

"Không giống, không giống……"

"Không giống cái gì?" Yến Minh Á cấp bách hỏi tới một câu, Mạnh Đình điều hương cũng là dựa theo phương pháp phối chế này mà, như thế nào sẽ không giống?

Vẫn như trước không ai trả lời ngay vấn đề của Yến Minh Á, bọn họ 5 bậc thầy phẩm hương trao đổi một phen, cuối cùng do đại sư Phương Cẩm Vinh của Hải thành cho Yến Minh Á đáp án, "Mấy cái này mặc dù

không tồi, nhưng vẫn là không bằng bcái này."

"Cái này tất nhiên là ra từ tay bậc thầy điều hương, cậu nếu xem như một loại nước hoa thông thường bán ra, vậy có thể liền lỗ lớn."

Phương Cẩm Vinh là bậc thầy phẩm hương, đồng thời hắn cũng là cao thủ điều hương, nhưng giờ phút này hắn đối với 10 lọ nước hoa Yến Minh Á cho người mang tới kia lại có chút kính sợ, hắn nhìn về phía Yến Minh Á, "Nếu như có thể, có thể vì bọn tôi tiến cử một phen hay không?"

Cái này Yến Minh Á cũng không thể quyết định, nhưng thái độ của mấy người này khá thành khẩn, y suy tính một lát mới nói, "Tôi cần hỏi anh ấy một câu."

"Hẳn vậy, hẳn vậy."

Đề tài này lược qua, bọn họ tiếp tục thảo luận, nhưng chuyện nước hoa đưa ra thị trường đã nâng lên thành chương trình hội nghị rồi, đại khái cuối tháng liền trước tiên tung ra một ít.

Năm bậc thầy phẩm hương kia rời đi, Yến Minh Á nhìn nước hoa Mạnh Đình đích thân điều chế, đột nhiên vỗ đùi nghĩ tới chủ ý tuyệt hảo.

"Thím nhỏ sau này thím điều hương sẽ sử dụng lọ mà cháu sẽ đặc biệt đặt làm, trên lọ cần thiết kế một chữ, liền dùng "Đình" trong tên thím, thím cảm thấy thế nào?" Chuyện Mạnh Đình và Mạnh gia thoát khỏi quan hệ, Yến Minh Á ắt phải biết, tiếp tục dùng chữ Mạnh khẳng định không thích hợp.

"Cháu quyết định là được rồi." Mạnh Đình một bên trả lời điện thoại Yến Minh Á, cậu một bên còn đang điều hương.

Mấy trợ thủ bên người cậu, vẫn như cũ dùng loại ánh mắt ngưỡng mộ đầy hi vọng này nhìn Mạnh Đình, ở trong phòng thí nghiệm càng lâu, lại càng giật mình với trình độ thiên phú và thuần thục của Mạnh Đình, giống như cậu từ trong bụng mẹ đã bắt đầu điều hương vậy, thật sự quá không khoa học rồi.

"Được,"Yến Minh Á đáp lời, đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên nhớ tới yêu cầu của đám người Phương Cẩm Vinh, "Có mấy đại sư muốn gặp thím, thím muốn gặp không?"

Mạnh Đình ngược lại còn thật sự do dự, cậu nhìn nước hoa trên tay một chút, sau đó cự tuyệt, "Ta rất bận, trong khoảng thời gian này không rảnh gặp những người khác."

Mạnh Đình quả thật cảm giác mình bận rộn, mỗi ngày phòng thí nghiệm điều hương liền phải tốn rất nhiều tinh lực và thời gian của cậu, còn dư lại cậu chỉ muốn lưu lại cho Yến Tuy.

"Có trở ngại sao?"

“Không có, không có.” Yến Minh Á vội vàng nói, y cũng không dám miễn cưỡng Mạnh Đình cái gì.

Hơn nữa y tiếp tục suy nghĩ cũng cảm thấy không tốt, Mạnh Đình thật sự quá trẻ tuổi, cùng bộ dáng bậc thầy theo đám người dự đoán tuyệt đối có khác biệt rất lớn, còn không bằng tiếp tục tích góp danh khí vài năm, sau đó tiếp tục nhìn, tới lúc đó cũng sẽ không có nhiều chất vấn không cần thiết.

“Thím nhỏ thím bận rộn đi, cháu cúp đây.”

“Ừ.” Mạnh Đình đáp lại, trên điện thoại ấn một cái, cậu liền tiếp tục làm việc.

Động tác của Yến Minh Á rất nhanh, cũng rất hiểu một chút doanh tiêu, y trước tiên dùng nước hoa tài trợ một vài minh tinh, rất nhanh liền nhận được yêu thích của bọn họ, lại tham gia một vài yến hội của Hải thành, đem nước hoa làm lễ vật tặng ra.

Ngắn ngủi thời gian một tuần, nước hoa còn chưa đưa ra thị trường, độ nổi tiếng giống như một trận gió truyền khắp giới thượng lưu Hải thành.

Hiệu quả mà Yến Minh Á muốn tạo ra trước mắt đã đạt được, nhưng hai ngày tiếp, tin tức Mạn Vi và Lam Băng tham gia cuộc thi phẩm hương quốc tế lần lượt đoạt giải truyền về, thậm chí Phương Cẩm Vinh đại sư trong nghề này cũng công khai tỏ vẻ yêu thích với nó.

Trong lời nói còn đề một vị bậc thầy điều hương danh bất kinh truyền (*), nhưng dựa vào hai lọ nước hoa này, cậu tiếp tục nổi tiếng cũng khó tránh khỏi.

((*) tên tuổi không lưu trong sử sách)

Ngày 27 tháng 10 là ngày nước hoa đưa ra thị trường, nhưng ngày này còn là ngày Mạnh Đình trở lại trường học thi giữa kỳ.

Truyền thông tới rất nhiều, nhưng cuối cùng người mà đại sư khiến Phương Cẩm Vinh khen ngợi rất nhiều kia cũng không xuất hiện, nhưng lễ tuyên bố vẫn như cũ không khiến người thất vọng, ngoại trừ lọ màu hồng Mạn Vi và lọ màu lam Lam Băng, còn có lọ kim trang (*) đặc biệt, đó là hàng limited xuất ra từ tay bậc thầy điều hương.

((*) trang trí vàng hoặc là dát vàng)

Hiện trường bán ra 10 lọ, các quầy chuyên doanh tối đa cũng chỉ có 10 lọ, trên mạng nhiều hơn chút cũng mới có thể có 50 lọ, mấy lọ nước hoa Mạnh Đình tháng này bình thường luyện tay một lọ cũng không còn.

Lọ kim trang giá trị so với lọ hồng lọ màu lam đắt hơn gần 10 lần, nhưng vẫn như cũ có tiền mà không mua được, trên mạng không tới 3 phút đã bị tranh cướp bán hết sạch, trên giá các quầy chuyên doanh ở

thương trường lớn hiện trường và sau đó cũng trong buổi sáng toàn bộ bị tranh giành bán hết sạch.

Rất nhiều người đều rất tò mò nước hoa này đến tột cùng có đáng giá giá trị này hay không, ít nhiều vài người cười trên nỗi đau của người khác, chờ người mua cảm thấy thiệt thòi, nhưng sự thật cùng bọn họ lường trước hoàn toàn ngược lại, rất nhiều điện thoại trực tiếp gọi tới bộ tiêu thụ của công ty, một đống người muốn đặt trước.

"Thật sự rất thích, loại cảm giác không thể nói ra này, may là ta nhanh tay, ha ha ha……"

Đây là tin tức trên mạng xã hội của một blogger makeup nổi tiếng phát ra, ngoại trừ cô nàng, những người khác cướp được cũng sôi nổi xuất hiện phát biểu cảm tưởng, nhưng phần lớn đều là hí hửng như vậy, rất nhiều người mua không nổi nước hoa lọ kim trang lọ màu tím đắt như vậy, nhưng giới bậc trung lọ màu hồng và lọ màu lam vẫn có thể mua nổi.

Sau một lần thử, rất nhiều người cũng tỏ vẻ thích, đối với lọ kim trang tự nhiên càng thêm hâm mộ khát vọng.

Hiệu quả lọ kim trang mang đến so với dự đoán của Yến Minh Á còn tốt hơn, trên mạng xào tới hừng hực, y lúc trước liều để cho nhà máy nước hoa sản xuất rất nhiều hàng dự trữ cũng phát huy công dụng, nước hoa của Mạnh Đình đưa ra thị trường lần đầu tiên coi như là thành công.

Bất quá mấy thứ này giới hạn ở trên mạng và một vài tầng lớp thượng lúu, đối với học sinh cao trung đang đi học mà nói, cũng không ảnh hưởng, thậm chí trước đó một đoạn thời gian trên truyền thông huyên náo oanh oanh liệt liệt scandal Yến thị, đối với học sinh lớp 12 mà nói, biết cũng không tính là nhiều.

Càng không ai đem Mạnh Đình kia cùng Mạnh Đình trong lớp 12-2 có cảm giác tồn tại cực yếu liên hệ tới.

Cậu trở lại kỳ thi cũng cùng bạn học ban đầu phân ở trong lớp khác nhau, mọi người đầy đầu đều là văn chương hoặc là công thức, ngay cả cùng phòng thi có bạn học cùng lớp liền cũng không ai nhận ra Mạnh Đình là ai.

Liên tục thi hai ngày, môn lý tổng hợp cuối cùng là tủ của Mạnh Đình, cậu xoạt xoạt mà làm bài thi, làm xong lại kiểm tra một lần, sau đó nộp bài thi, nhưng vẫn sớm hơn các bạn học khác gần nửa tiếng.

Cậu là muốn ra ngoài sớm chút để tài xế dẫn cậu đi đón Yến Tuy, nhưng không nghĩ cậu vừa ra khỏi lớp học, liền khiến giáo viên chủ nhiệm Vương Thu Ngữ đi ngang qua gọi lại.

Bọn họ lại tán gẫu nửa tiếng, chủ yếu là cô hỏi, Mạnh Đình trả lời, nhưng đợi cô để Mạnh Đình đi, những người khác liền cũng đều ra phòng thi.

"Cô Vương tạm biệt!"

Mạnh Đình nhẹ nhàng cúi chào một cái, đi ra phòng làm việc, thở ra một hơi, Vương Thu Ngữ cùng giáo viên lúc trước của cậu cũng không giống nhau lắm, cô thật sự quan tâm học tập và thân thể cậu, vấn đề hỏi nhiều chút, nhưng Mạnh Đình cũng cố gắng trả lời cô.

Cậu tăng nhanh cước bộ đi về phía cổng trường, cậu không đón được Yến Tuy, hiện tại đoán chừng là Yến Tuy tới đón cậu, nghĩ như vậy trên mặt Mạnh Đình hiện lên chút mỉm cười, cước bộ cũng nhanh hơn hai phần.

"Mạnh Đình!" Tiêu Mục đột nhiên nhìn sang, ánh mắt sáng lên, muốn làm kinh hỉ, nhưng ngay sau đó hắn liền đen mặt xuống. Mạnh Đình quay đầu lại nhìn hắn một cái, lại quay đi, trực tiếp đi. Đây là không nhận ra hắn ư, hay là đối với hắn xem thường a.

Tiêu Mục trực tiếp chạy đuổi theo, Mạnh Đình ngược lại cũng muốn chạy, nhưng trước mặt cậu quá nhiều người, phía sau cũng một đống chen lên, cậu muốn chạy cũng chạy không được.

"Mạnh Đình, cậu khỏi bệnh rồi sao? Tớ rất lo lắng cậu."

Tiêu Mục nhìn ra đề phòng của Mạnh Đình, cũng không tới quá gần, trên mặt hắn một lần nữa vung lên nụ cười, ngược lại một bộ dáng rất quen với Mạnh Đình.

Mạnh Đình quay đầu lại lại nhìn hắn một cái, cau mày, "Cậu là ai? Tớ không nhận ra cậu."

Mạnh Đình rất xác định mình ở trường học không có bạn bè, cũng không có người quen biết gì cả.

Biểu tình Tiêu Mục lại muốn rạn nứt, hắn cơ hồ nghiến răng nghiến lợi mà nói, "Tớ là bạn cùng bàn với cậu, tớ tên là Tiêu Mục."

Mạnh Đình thu hồi ánh mắt, sau đó nhẹ nhàng mà "Nha" một tiếng, lại tiếp tục đi ra mấy bước, cậu mới nói, "Xin lỗi, tớ vẫn là không nhớ ra."

Cậu hiện tại đầy đầu đều là Yến Tuy, căn bản không dùng tâm tư đi suy nghĩ cái gì, cũng không cảm thấy cái này rất cần thiết.

Tiêu Mục dừng bước lại, không tiếp tục đi theo Mạnh Đình nữa, hắn cũng là nam nhân có tâm huyết, Mạnh Đình đều nói như vậy, hắn dù không cần mặt mũi cũng cùng cần làm như vậy, nhưng cái này cũng không biểu thị hắn bỏ qua.

Hắn theo ra cổng trường, ngồi lên xe nhà mình, nhưng còn chưa rời đi, vẫn ở trong bãi đậu xe ngồi, ánh mắt nhìn về phía xe cộ qua lại, quả nhiên ở trước cửa sổ xe chợt lóe lên chính là Mạnh Đình cùng một nam nhân bộ dáng nói chuyện thân mật.

Người kia Tiêu Mục cũng còn có chút ấn tượng, hình như là anh trai Mạnh Đình hay là ai đó.

"Đi thôi." Tiêu Mục nói xong với tài xế, hắn lại từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

"Tam ca là em, hắn là Mạnh Đình anh nói không sai……" Tam ca này cũng là một đoạn thời gian trước hắn tới Hải thành, Tiêu Mục mới biết được, đã quan hệ rất xa rồi, lớn hơn hắn hai mươi mấy tuổi, nhưng bọn hắn coi như là cùng thế hệ. Bất quá cái này ở đại gia tộc cũng coi như thường gặp.

Không chút nghi ngờ nào Tam ca trong miệng Tiêu Mục chính là Tiêu Tư……

"Được, xe em đang theo, bất quá, anh muốn làm gì?"

Bên kia cũng không có cho Tiêu Mục trả lời, nhưng hắn quả thật đối với Mạnh Đình rất lo lắng, hắn cũng muốn biết nhà cậu ở đâu, hoặc là cậu và nam nhân kia đi làm cái gì. Cậu có cảm giác, Mạnh Đình và nam nhân kia thân mật rất không bình thường, nhưng Mạnh Đình là người hắn coi trọng.

Mạnh Đình lúc trước không có để ý qua Tiêu Mục, hiện tại liền vẫn là không có để ý, cậu nhìn thấy Yến Tuy, đầy tâm đầy đầu liền toàn là anh.

"Ngày mai được nghỉ, em lại có thể bồi anh rồi."

Mạnh Đình nói, chân khoát lên đùi Yến Tuy, tay treo trên cổ Yến Tuy, thần sắc khá cao hứng.

"Ừm," Yến Tuy nghe vậy ở má Mạnh Đình nhu nhu, sau đó ôm người vào trong ngực.

"Anh mang quần áo tới, em thay, chúng ta trực tiếp tới tham gia lễ chúc mừng."

Lễ chúc mừng này là lễ chúc mừng của công ty Mạnh Đình và Yến Minh Á, Mạnh Đình làm công thần lớn nhất tự nhiên phải tham gia. Bất quá cậu vẫn như cũ không lấy thân phận nhà điều hương thủ tịch tham gia, chỉ là lấy thân phận thím nhỏ của Yến Minh Á tới đây.

Yến Tuy và Yến Minh Á đều cảm thấy Mạnh Đình có thể đứng ở trước mặt công chúng, nhưng hiện tại còn quá sớm, dù sao bão táp dư luận lúc trước mới yên xuống, quá sớm sẽ cho người một loại cảm giác lăng xê quá mức, nhưng nước hoa của Mạnh Đình cũng không cần như vậy.

Yến Minh Á có thể thuận lợi như vậy, mấu chốt nhất vẫn là bởi vì nước hoa của Mạnh Đình phù hợp với mong chờ thưởng thức của đại chúng, thậm chí còn vượt qua.

Địa điểm yến hội ở tổng bộ công ty Yến Minh Á thành lập, liền ở hai tầng thượng đối diện trung tâm

thương mại lớn nhất Hải thành.

Lúc bọn họ tới, yến hội đã bắt đầu một lát rồi, Yến Minh Á bị một đám người vây quanh vòng tròn, tiến lui có độ, không ngạo mạn cũng không quá nhún nhường, không khỏi làm người ta cảm thán hậu sinh khả úy, y mới 18 thôi.

Nhưng bọn họ lại không biết bậc thầy điều hương được Phương Cẩm Vinh ngóng chờ kỳ thực cũng mới 18 tuổi.

Yến Minh Á chú ý tới Yến Tuy và Mạnh Đình, lập tức đi tới nghênh đón, "Chú họ, thím nhỏ, hai người tới rồi."

Yến Tuy gật gật đầu, nhìn ra được Yến Minh Á rất cao hứng, nhưng anh vẫn là dặn dò một câu, "Uống ít một chút."

"Vâng," Yến Minh Á nghe vậy thẳng tắp sống lưng, gật đầu lia lịa, y ở trước mặt Yến Tuy vẫn đều nghe lời như vậy.

Ánh mắt Mạnh Đình ở đại sảnh quét một vòng, bạn bè của Yến Tuy bình thường thường xuyên tham gia yến hội không nhìn thấy quá nhiều, cậu hỏi về phía Yến Minh Á, "Chúng ta có kiếm được tiền không?"

"Đương nhiên," Yến Minh Á gật đầu một cái, ánh mắt nhìn Mạnh Đình không khác gì nhìn thấy cục vàng, nếu như Mạnh Đình không phải trưởng bối của y, không phải phu nhân của Yến Tuy, y đều sẽ muốn để cho Mạnh Đình duy trì không ngừng mà điều hương, nước hoa qua tay cậu gấp 10 lần nước hoa bình thường, nhưng vẫn chưa phải cực hạn.

"Thím nhỏ chúng ta kiếm tiền gấp bội! Lần đầu tiên này tiêu thụ hết sạch, tiền chúng ta giai đoạn trước bỏ vào đều thu lại rồi! Tiếp theo đi bán bao nhiêu, chúng ta liền kiếm được bấy nhiêu!"

Mạnh Đình vẫn chưa cách nào lí giải chênh lệch bên trong, cậu gật gật đầu, "Kiếm tiền là được rồi."

Vốn là đều cho rằng Mạnh Đình lược qua đề tài này, cậu lại tiếp tục dặn dò một câu với Yến Minh Á như vậy, đổi thành người khác còn tưởng rằng Mạnh Đình thật sự thiếu tiền đấy, "Số thẻ của ta cháu biết đi, tiền ta kiếm được cháu nhớ gửi cho ta……"

"Được," Yến Minh Á ngoại trừ lời này cũng trả lời không được cái khác.

Nhưng y hôm nay quả thực cao hứng, trước dạ tiệc, y nhận được điện thoại của ông nội y Yến Tránh Bác, nội dung nói chuyện tự nhiên là khen ngợi y, thậm chí Yến Thư Á cũng gọi điện tới dò xét, nhưng đối với Yến Tránh Bác đều lựa chọn giữ lại, như thế nào có thể tiết lộ nhiều với hắn.

Hạng mục này không liên quan tới Yến thị, đối với Yến Tránh Bác y cũng không cần thiết nói rõ ngọn ngành, chỉ cần đến thời hạn cho một thành tích hài lòng là được.

Cái gì là thành tích, tiền là được!

Còn có thời gian hơn một năm, y tin vào kỳ tích y và Mạnh Đình sáng lập, là Yến Thư Á phí lực như thế nào cũng không vượt qua được. Vừa nghĩ như vậy, y phát hiện y đối với Yến Thư Á đối với Yến thị kỳ thực cũng không có để ý như vậy.

Y có thể sáng lập ra vương quốc thương nghiệp của mình, một Yến thị nước F đối với y mà nói chỉ là dệt hoa trên gấm mà tôi. Y tới trước mắt mới hiểu được một phen ý tứ lời Yến Tuy ở nước F nói với y.

Yến Minh Á vẫn là rất bận rộn, sau khi chào hỏi với Yến Tuy và Mạnh Đình, y lại đi gặp mặt những người khác.

Yến Tuy vẫn như cũ mang theo Mạnh Đình ăn ăn uống uống, thời gian không sai biệt lắm, anh liền dẫn người đi ra ngoài.

"Chúng ta về nhà sớm chút, em hôm nay hẳn là mệt mỏi rồi," Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, nhìn Mạnh Đình còn thật sự có chút đau lòng. Mấy hôm trước Mạnh Đình không chỉ phải tới phòng thí nghiệm, về tới nhà còn phải học tập chuẩn bị thi giữa kỳ, có mấy lần trực tiếp nằm nhoài trên bài thi ngủ thiếp đi.

Mạnh Đình gật đầu một cái, thuận theo mà được Yến Tuy dắt ra đại sảnh yến hội, bọn họ đi vào trong thang máy, cậu dán vào bên người Yến Tuy, cậu hẳn là muốn hôn Yến Tuy một chút, nhưng cửa thang máy đột nhiên mở ra, động tác của Mạnh Đình cứng đờ, sau đó đứng thẳng, cậu quét Yến Tuy một cái, giống như đang nói em lát nữa lại hôn anh.

Đi vào trong thang máy có hai người, một người là nam nhân đeo mũ khẩu trang, nhìn giống như là quét dọn vệ sinh, còn có một phụ nữ có thai mặc trang phục công sở nhưng ưỡn bụng, nam nhân đi tới liền đi vào trong góc, ngược lại phụ nữ có thai còn cười cười với Mạnh Đình Yến Tuy.

Yến Minh Á chỉ thuê hai tầng trên cùng cao ốc này, những tầng khác còn có những công ty khác, thang máy này tiếp tục người tiến vào một chút cũng không kỳ quái. Nhưng Yến Tuy vẫn là cảnh giác một chút, ánh mắt anh quét về phía nam nhân đeo khẩu trang kia, kéo Mạnh Đình về bên người.

Nhưng ngay lúc này, nam nhân kia ngước mắt nhìn thoáng qua, ngay sau đó trong tay áo hắn rơi xuống một con dao nhỏ, đâm về phía Mạnh Đình.

Yến Tuy mạnh mẽ kéo Mạnh Đình ra sau, tiếp đó một cước hung hăng đạp vào bụng nam nhân kia, lại một cước dẫm lên cổ tay hắn, đá dao găm tới góc.

Mạnh Đình bị kéo tới đụng vào trên vách tường thang máy, cậu có chút chấn kinh, nhưng nhanh chóng

bình tĩnh lại, không gian trong thang máy quá nhỏ, cậu tiếp tục tiến lên chỉ sẽ thêm phiền cho Yến Tuy.

"A a!" Phụ nữ có thai kia hét lên một tiếng, tựa hồ bị dọa tới, cả người trực tiếp nằm trên mặt đất, Mạnh Đình theo bản năng muốn đỡ lấy cô, nhưng ngay sau đó trên tay cô ta cũng trượt ra một con dao gọt trái cây.

Yến Tuy chế trụ nam nhân kia, nhưng ánh mắt anh thông qua gương bên thang máy, có thể rõ ràng mà nhìn thấy phụ nữ kia ra tay với Mạnh Đình, anh theo bản năng lại muốn một cước đá văng cô ta, nhưng Mạnh Đình đột nhiên xoay người đỡ một cước kia của Yến Tuy, đồng thời bên eo cậu cũng bị phụ nữ có thai kia đâm một dao.

"Mạnh Đình!" Chân Yến Tuy thu lại, tiếp tục đá ngất nam nhân trên mặt đất, lại đỡ lấy Mạnh Đình, thần sắc vừa khiếp sợ lại không giải thích được.

"Đừng đá bụng, trong bụng là bảo bảo thật sự……" Mạnh Đình nói cũng không tiếp tục đụng vào phụ nữ có thai kia nữa, cậu thử rút dao găm ra, lại phát hiện đâm tới rất sâu, cậu không tiếp tục làm bừa nữa, tùy ý Yến Tuy ôm lấy cậu.

Yến Tuy đỡ lấy Mạnh Đình, nhìn phụ nữ có thai kia thần sắc âm ngoan u ám, nhưng không tiếp tục động thủ nữa.

Mà cô ta ôm bụng ngồi liệt trên mặt đất, thật sự khóc rống chảy nước mắt, có lẽ là cảm thấy hành động thất bại, tương lai tăm tối, lại có lẽ là bị lời của Mạnh Đình xúc động, nhưng vô luận là cái gì, Yến Tuy và Mạnh Đình cũng không tiếp tục để ý cô ta.

"Không phải sợ, em không sao," Mạnh Đình dựa vào Yến Tuy, cũng không biết nói gì để an ủi anh, nhưng máu bên eo cậu đã thấm ướt áo ngoài, trên áo khoác màu trắng hết sức chói mắt.

"Đinh" một tiếng, thang máy tới cuối, Yến Tuy vừa nãy trong lúc hoảng loạn ấn ra tín hiệu cảnh báo, Triệu Binh đã dẫn người chạy tới.

"Nơi này giao cho các ngươi," Yến Tuy dứt lời, trực tiếp bế Mạnh Đình lên, bọn họ không trực tiếp đi tới bệnh viện, phòng giải phẫu vốn chuẩn bị cho Hà Việt, hiện tại người trước tiên thử công dụng lại là Mạnh Đình.

Từ công ty nước hoa tới Yến trạch Yến Tuy chỉ lái xe 20 phút, một đường vượt đèn đỏ về tới nhà.

Xe dừng lại ở cửa, Cổ Lê và Chân Hàm đã đẩy giường mổ mang theo bánh xe đang chờ.

Một đường này, Mạnh Đình bị thương không dám động nhiều, cậu tự giác làm sai cũng có chút không dám nói chuyện với Yến Tuy, nhưng một lần nữa được Yến Tuy ôm lấy, tay cậu liền vững vàng túm lấy quần áo anh.

“Anh bồi em sao?”

Mạnh Đình không nhìn thấy mình, tự nhiên cũng không biết sắc mặt cậu giờ phút này có bao hỏng bét, loại hỏng bét khiến người ta sợ.

“Anh bồi em.” Yến Tuy đặt Mạnh Đình trên giường giải phẫu, rất khẳng định mà nói.

Đám Yến Vũ Hà Việt Yến Mạn Gia bị kinh động, nhưng vết thương của Mạnh Đình trước tiên phải ổn định lại, bọn họ mới có thể hỏi tới cái khác, thậm chí bọn họ cũng không dám đi khuyên Yến Tuy một câu, sắc mặt anh nhìn so với Mạnh Đình còn muốn khiến người lo lắng hơn.

Mạnh Đình được đẩy tới trong phòng giải phẫu, Yến Tuy cũng đi vào theo.

Mạnh Đình đối với uống thuốc cùng giải phẫu có ám ảnh, nhưng trước mắt cậu bị thương như vậy, không thể không trị, Cổ Lê trực tiếp trong khí hô hấp đổ thuốc mê cho cậu, Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, vốn là vẫn nhìn người rõ ràng, sau đó liền cũng dần dần mơ hồ.

Cổ Lê nhanh chóng kiểm tra một chút, Yến Tuy ở bên bàn phất phất tay, bảo gã tiếp tục không cần e ngại.

“Anh, anh đứng xa một chút.”

Chân Hàm cũng mở miệng với Yến Tuy, y nói, đồng thời nhanh chóng chuẩn bị vài dụng cụ giải phẫu.

Yến Tuy yên lặng nhìn hai mắt Mạnh Đình, anh mới lui về phía sau hai bước, cứ như vậy đứng nhìn bọn họ cầm quần áo cắt bỏ, sau đó rút dao găm ra, máu đỏ tươi cùng nhau chảy ra thật sự cực kỳ chói mắt.

Nhưng Yến Tuy vẫn như cũ không chớp mắt nhìn, thời gian giải phẫu cũng không lâu, nửa giờ sau liền kết thúc, chỉ là Mạnh Đình mất máu hơi nhiều, lại dùng thuốc mê, đoán chừng phải sáng hôm sau mới có thể tỉnh.

“Cậu ấy rất biết bảo vệ mình, cũng không tổn thương tới nội tạng, dưỡng chừng 10 ngày là có thể tốt.”

Nhãn lực và y thuật của Cổ Lê tự nhiên không cần hoài nghi, gã cũng không nhìn thấy tình hình hiện trường, nhưng lại có thể từ góc độ vết thương và tình huống xé rách, đoán được tình trạng lúc đó, nhưng Mạnh Đình chịu tội là khẳng định.

Yến Tuy ôm Mạnh Đình trở về phòng bọn họ, lại ở bên trong bồi một lúc lâu, anh mới đi ra ngoài.

Đám Yến Vũ Hà Việt đã từ chỗ Triệu Binh biết tình huống đại khái, đó cũng không phải vụ mua người giết người đơn giản, một cước kia của Yến Tuy nếu như Mạnh Đình không đỡ, phụ nữ có thai kia nhất định là

phải sinh non, Yến Tuy mặc dù thuộc về lập trường tự vệ, cũng vẫn như cũ phải chịu một chút khiển trách.

Nhưng anh tình nguyện chịu áp lực dư luận như vậy, cũng không muốn Mạnh Đình bị đâm hôn mê bất tỉnh.

"Là cháu sơ ý," Yến Tuy mở miệng câu đầu tiên lại là cái này, anh cho rằng có anh ở đây, đủ để bảo vệ Mạnh Đình an toàn, lại không nghĩ tới kẻ địch của bọn họ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả phụ nữ mang thai cũng dùng tới.

"Là bọn họ không tốt, Tuy Tuy không nên quá tự trách," Yến Mạn Gia nhịn không được mở miệng khuyên một câu, thật sự là sắc mặt Yến Tuy quá khó coi, chỉ sợ anh tình nguyện chính mình bị thương, cũng không muốn Mạnh Đình một sợi tóc tổn thương.

Yến Tuy không đáp lại lời này, anh nhìn về phía Chân Hàm, "Em giúp anh coi chừng, anh ra ngoài một lát."

"Được," Chân Hàm gật đầu một cái, y đứng dậy tới trong phòng Yến Tuy cùng cô Vương cùng nhau chăm sóc Mạnh Đình, mà Yến Tuy dứt lời liền trực tiếp ra khỏi Yến trạch.

Nhắc tới cũng là không quá đúng dịp, hai hung thủ này không phải là người một đường, hoặc là nói không phải người cùng phương phái tới, lại là túm được thời cơ giống nhau, nam nhân cơ hồ bị Yến Tuy giẫm đứt cổ tay kia là sát thủ chuyên nghiệp, chỉ là gã không ngờ tới ở trong không gian nhỏ hẹp như này, phản ứng của Yến Tuy kịp thời như vậy, trên dao gã bôi độc dược, có thể nhanh chóng trí mạng, rất hiển nhiên, gã muốn Mạnh Đình chết.

Về phần phụ nữ có thai kia, đại khái giống như đám người Yến Vũ lúc trước suy đoán, mưu tính bên này của cô ta là muốn dùng một sinh mạng mới chưa được sinh ra dụ dỗ Yến Tuy hoặc là Mạnh Đình, muốn dùng dư luận để kiềm chế hành động của Yến Tuy càng ngày càng khẩn bách.

Nhưng người bên phụ nữ có thai cũng sẽ không ngờ tới Mạnh Đình đỡ lấy phụ nữ có thai, đồng thời vừa vặn cảm nhận được máy thai của đứa nhỏ trong bụng cô ta, cậu cũng không có suy nghĩ quá nhiều, nhưng cậu theo bản năng bảo vệ đứa nhỏ này.

Không gian trong thang máy quá nhỏ hẹp hạn chế phát huy của cậu và Yến Tuy, Mạnh Đình bị thương.

Tiêu Tư tự gọi điện thoại cho Hà Uyển, bà ta còn chưa mở miệng đã chửi mắng bà ta một trận.

"Con trai cô có bao nhiêu lợi hại cô không biết sao? Mua người giết người? Cô là ghét bỏ chính mình để lại nhược điểm cho Yến Tuy còn chưa đủ nhiều sao? Cô ngu như vậy, như thế nào Yến Tuy lại thông minh như vậy?"

Đối với điểm này Tiêu Tư là nghĩ không ra, rõ ràng Yến Vũ và Hà Uyển cũng không phải là người bao

thông minh, như thế nào sinh ra Yến Tuy liền có thể đem người cùng vai vế với cha anh đều bức tới kiêng dè.

"Cái gì mà giết người với chả không giết người, anh bảo tôi chịu đựng, tôi không phải chịu đựng sao!"

Hà Uyển rốt cục bùng nổ, từ hội chiêu đãi ký giả của Yến thị đến bây giờ, bà ta vẫn dựa theo lời Tiêu Tư nói với bà ta, không cần manh động, bà ta đè nén tức giận và sợ hãi, nơi nào cũng không đi.

Gã nói gã có cách, như vậy bà liền chờ, thật không nghĩ tới một cú điện thoại của gã tới đây, liền chửi mắng bà một trận.

"Tiêu Tư anh không nói rõ ràng với tôi, tôi và anh không xong!" Hà Uyển thần sắc hỏng bét mà từ trên giường đứng lên, gương bàn trang điểm chiếu ra khuôn mặt dữ tợn quá mức của bà ta, chỉ 20 ngày qua, Hà Uyển liền già hơn 10 tuổi, mà chính bà ta cũng không phát hiện cái này.

"Không phải cô?" Ngữ khí Tiêu Tư vẫn như cũ có chút hoài nghi, Hà Uyển đối với Yến Tuy ra tay gã đều tin, huống chi là nhằm vào Mạnh Đình.

Nhưng lần này thật đúng là gã hiểu lầm Hà Uyển rồi, người hai bên đụng cùng một chỗ, thật đúng là không phải Hà Uyển tự chủ trương.

Tiêu Tư mang theo nghi ngờ cúp điện thoại, nhưng đồng thời vẫn cảm thấy rất phiền toái, bất quá gã tìm phụ nữ có thai kia cũng không thể tự mình ra mặt đi tìm, Yến Tuy cho dù hoài nghi gã, tìm không được chứng cớ trực tiếp, đối với gã cũng không ảnh hưởng quá lớn, thật sự không được gã liền tiếp tục lánh quay lại nước ngoài.

Yến Tuy một đêm này cơ hồ không ngủ, lúc trời gần sáng anh mới trở lại trong Yến trạch, trong phòng Chân Hàm còn trông coi, Yến Tuy trở lại, y ngáp trở về phòng ngủ.

Mạnh Đình đầu lông mày cau lại, có lẽ là thuốc mê đi qua, cậu cảm giác được vết thương đau.

Yến Tuy tắm rửa đi ra ngoài, ngồi ở bên giường, nhìn người hồi lâu cũng không dám chạm một cái, lại một lát, anh nhấc tay nâng má Mạnh Đình lên, anh mới lại chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng ôm Mạnh Đình, "Thật xin lỗi." Là anh không bảo vệ Mạnh Đình tốt, để cho cậu bị thương.

Tự trách trong lòng Yến Tuy vào giờ khắc này rốt cục lộ ra, tiếp tục kìm nén, anh thật sự sẽ đem mình kìm nén tới hỏng.

Mạnh Đình vẫn như cũ không có tỉnh, nhưng lông mày vẫn nhíu lại tựa hồ thẳng ra một chút.

Yến Tuy không tiếp tục rời đi, nhưng anh cũng không đi nghỉ, cứ như vậy ngồi bên giường, chờ Mạnh Đình

tỉnh lại.

Khoảng 7h, Mạnh Đình cau mày, mở mắt, cậu hoảng hốt hồi lâu mới có thể nhìn người, nhìn thấy Yến Tuy ngồi bên giường cậu, cậu lại mơ hồ một lúc lâu mới nhớ tới chuyện.

"Yến Tuy……"

"Anh ở đây," Yến Tuy đáp lời, sau đó cầm lấy muỗng nhỏ đút nước cho Mạnh Đình, "Ngoan, trước tiên uống nước."

Mạnh Đình mấp máy môi, quả thực cảm thấy khát, cậu khẽ mở miệng, để Yến Tuy đút cho cậu.

Cậu vừa uống vừa đánh giá Yến Tuy, sắc mặt khó coi đêm qua của Yến Tuy, Mạnh Đình toàn bộ đều nghĩ tới.

Chờ Mạnh Đình uống đủ, Yến Tuy để chén qua một bên, thân thể còn chưa xoay qua, một tay khác của anh đã bị Mạnh Đình túm được, nhưng tay Mạnh Đình vẫn như cũ yếu ớt tới không có bao nhiêu sức lực, anh hơi dùng chút khí lực liền có thể tránh thoát.

"Yến Tuy, anh giận em sao?" Mạnh Đình hỏi Yến Tuy, trong thần sắc có chút bối rối, cậu muốn kéo Yến Tuy tới chút, nhưng hơi dùng lực một chút, chân mày cậu liền nhăn lại.

Yến Tuy quay đầu lại, nhìn bộ dạng này của Mạnh Đình thực sự có chút tức giận.

Tay anh vẫn như cũ tùy ý Mạnh Đình lôi kéo, một đêm không ngủ, thanh âm anh cũng có chút khàn khàn.

"Tức giận em bị thương?" Mạnh Đình kỳ thực cũng không phải quá xác định Yến Tuy có tức giận cậu hay không, nhưng cậu cũng cảm thấy nên tức giận, "Em không tốt, em không bảo vệ tốt chính mình, em khiến anh buồn rồi."

"Yến Tuy, anh đừng buồn được không?"

Mạnh Đình không xác định Yến Tuy có tức giận hay không, nhưng lại có thể xác định Yến Tuy vì cậu lo lắng, vì cậu buồn.

Yến Tuy cẩn thận cầm tay Mạnh Đình, sau đó đứng dậy ở trên trán và trên môi Mạnh Đình đều rơi xuống một nụ hôn, "Đừng nghĩ nhiều như vậy, anh không có giận em, anh ở đây bồi em."

Anh ngay cả có tức giận cũng là tức giận chính mình, anh dứt lời liền ngồi trở lại, lại bị Mạnh Đình ôm lấy. Tay cậu vẫn như cũ không có bao nhiêu khí lực, nhưng ý chí muốn ôm cũng rất kiên định.

“Em sẽ không có chuyện gì, em đã nói em sẽ luôn bồi anh.”

Tay Yến Tuy rơi vào bên gáy Mạnh Đình, giữ vững tư thế này một lúc lâu, tay Mạnh Đình triệt để không còn khí lực nữa, cậu mới tiếp tục một lần nữa ngồi xuống.

Nhưng loại dục vọng phong vũ này trên người Yến Tuy bị đè nén cũng không giảm đi bao nhiêu, anh không có nói với Mạnh Đình, nếu như đổi lại con dao kia, anh có thể liền thật sự mất đi cậu. Cho đến lúc đó, Mạnh Đình muốn lấy cái gì tđể thực hiện hứa hẹn với anh đây.

Anh quá tự cho là đúng, anh muốn một đời khỏe mạnh, nhưng đem Mạnh Đình đặt thân ở trong nguy hiểm.

Tay Mạnh Đình tiếp tục khoát lên tay Yến Tuy, không chỉ không còn khí lực ôm người, cũng không khí lực nói chuyện, mí mắt cậu dần dần nặng trĩu xuống, Cổ Lê và Chân Hàm trở lại xem vết thương cho cậu, cậu cũng không có phát hiện.

---

*Quà trung thu muộn cho các nàng:**** ta vừa edit xong lúc tối thôi, gửi nàng Min định bụng chắc nàng ấy mai mới xong ai dè nàng ấy quá nhanh làm xong trong vòng 2 tiếng, vốn nghĩ qùa đã muộn thì muộn hẳn nhưng nàng Min gửi cái là ta đăng liền ^^ Các nàng Trung thu vui vẻ nhe*

71. Chương 71

Edit: Vịt

Beta: Min

Yến Tuy cũng không tiếp tục rời đi, vẫn luôn canh giữ bên giường Mạnh Đình, Mạnh Đình ngủ rồi nhưng truyền dịch tiêu viêm lại không thể không làm, cậu khó chịu mà cau mày, sắc mặt Yến Tuy cũng theo đó khó coi mấy phần, anh nhẹ nhàng dỗ người, hồi lâu mới làm cho khó chịu của Mạnh Đình tản đi chút.

Nhưng chính là ngủ, cậu cũng cảm thấy khó chịu, cậu vẫn như cũ không thể từ trong bóng ma quá khứ thoát ra, sợ tiêm, sợ truyền dịch, cũng sợ uống thuốc.

Mà một ngày này cũng không bởi vì Yến Tuy không ra ngoài mà tiếp tục an bình.

Hà Uyển một tuần trước đã nhận được lệnh truyền của tòa án mà Yến thị ủy thác yêu cầu bồi thường lớn, bà ta trong khoảng thời gian này vẫn luôn ở trong biệt thự bà ta thường ở đóng cửa không ra, không có

động tĩnh gì. Nhưng cho đến một ngày, bà ta được cho biết tài khoản ngân hàng của bà ta bị đóng băng, tất cả tài sản bất động sản dưới tên bà ta đều phải đem đấu giá bán ra dùng để trả nợ.

Bà ta ngoại trừ được cho phép mang đi mấy bộ quần áo, từ nơi ở hiện tại của bà ta không được phép mang đi bất cứ thứ gì, đồng thời bà ta không chỉ thiếu tiền của Yến thị, bà ta còn thiếu tiền lương tháng này của bảo mẫu và tài xế bảo tiêu của bà ta.

Tài xế và bảo tiêu trực tiếp lái xe của bà ta đi, bảo mẫu lấy mấy bộ quần áo của bà ta đi, Hà Uyển cứ như vậy bị đuổi ra biệt thự.

Lý Nhất Phỉ mấy lần vào cục cảnh sát, lần thứ 3 không tiếp tục cho phép nộp tiền bảo lãnh nữa, ngày đó bà ta ra tòa, lại tiếp tục bị tố cáo tội mưu sát, vốn một hai năm có thể ra ngoài, hiện tại bà ta ít nhất phải bị phán ở tù có thời hạn 10 năm trở lên.

Lý Nhất Phỉ cũng không phải là người trực tiếp thuê sát thủ, nhưng tin tức bà ta để lộ thông tin của Mạnh Đình.

Người muốn giết Mạnh Đình lần này, là một vài vị có hậu trường hùng mạnh ở trường học cao trung mà Mạnh Đình từng theo học, trường học bị đóng cửa, chặt đứt tài lộ của rất nhiều người, thậm chí còn có người gặp phải tai ương tù tội, bọn họ không dám trả thù Yến thị, nhưng đem cừu hận giận chó đánh mèo tới trên người Mạnh Đình.

Nhưng về đặc thù bề ngoài của Mạnh Đình, đủ loại tin tức cũng là từ Lý Nhất Phỉ bên này để lộ ra, bà ta cho rằng bà ta có thể tiếp tục thần không biết quỷ không hay, bà ta cho rằng bà ta có thể đem mình hoàn mĩ mà thoát ly, nhưng làm thì làm, luôn sẽ có dấu vết lưu lại.

Thế giới của bà ta cho tới nay quá nhỏ, nửa đời đều dùng để tranh giành với phòng lớn Mạnh gia, như thế nào biết năng lực sau lưng gia tộc Yến thị như thế nào, bọn họ không có hành động, Yến Tuy tự nhiên không thích điều tra, nhưng bọn họ thật sự muốn làm, kéo tơ bóc kén cũng phải tìm ra dấu vết và nhược điểm.

Nhưng Yến Tuy vẫn như cũ cảm thấy chuyện lần này, đối với anh mà nói là khuyết điểm to lớn, anh đem lực chú ý của anh đều chuyên chú phía Hà Uyển, không ngờ tới Lý Nhất Phỉ sẽ động ý nghĩ giết người với Mạnh Đình, trước khi vào tù, đều muốn phản công giết chết cậu.

Mạnh Đình cùng bà ta rốt cục là có thâm cừu đại hận như thế nào, Yến Tuy cũng không có nghĩ thông suốt, nhưng anh không cần tiếp tục nghĩ nhiều, Lý Nhất Phỉ đời này đừng nghĩ ra khỏi tù, cũng bao gồm đám người trực tiếp thuê sát thủ kia.

"Xong rồi……"

Phát ra câu cảm thán này không phải Lý Nhất Phỉ, mà là chi thứ hai Mạnh gia có mặt tới nghe, Lý Nhất Phỉ bởi vì Mạnh Đình triệt để đem chi thứ hai bọn họ hại thảm, một chi thứ hai khiến gia chủ Yến thị giận

chó đánh mèo, khả năng trở thành gia chủ Mạnh gia hay không, vấn đề này Mạnh lão gia tử phải suy nghĩ.

Ông ta là thích Lý Nhất Phỉ, thậm chí nói tới say mê, nhưng ông ta ngoại từ là một nam nhân thích nữ nhân, ông ta vẫn là gia chủ coi như hợp cách mấy thập niên của Mạnh gia, trách nhiệm của gia tộc là phải vượt qua tình yêu của ông.

Từ tòa án trở lại, Mạnh lão gia tử nhốt mình ở trong phòng hồi lâu, cuối cùng ông gọi điện thoại gọi Mạnh Kỳ trở về nhà cũ, không lâu sau đó Mạnh Kỳ từ nhà cũ rời đi, tin tức cũng theo đó truyền tới.

Mạnh lão gia tử quyết định chính thức về hưu, vị trí gia chủ của Mạnh gia không phải là do bất kỳ một trong ba đứa con trai nào của ông thừa kế, mà là do cháu đích tôn của ông Mạnh Kỳ thừa kế.

Mạnh Kỳ từ một chi nhánh quản lý trực tiếp đề bạt làm tổng tài đại diện tổng công ty, mặc dù còn có hai chữ "Đại diện", nhưng hai từ này Mạnh Kỳ có lòng tin trong vòng một hai năm có thể xóa nó đi, bất quá y từ Mạnh gia rời đi cũng không có lập tức tới công ty.

Y tự mình lái xe tới Yến trạch, chuyện Mạnh Đình bị thương, y đã nghe nói, thậm chí video giám sát trong thang máy của bọn họ, đã lộ tới trên mạng, chuyện Mạnh Đình bảo vệ đứa nhỏ trong bụng sát thủ, đưa tới thảo luận rất lớn.

Cậu có lẽ là không đủ thông minh, thậm chí hoàn cảnh từ nhỏ đến lớn chưa từng dễ chịu, cậu gặp quá nhiều ác ý, nhưng nội tâm cậu vẫn như cũ sạch sẽ tới mức làm cho rất nhiều người xấu hổ, sát thủ và kẻ sau lưng sát thủ có bao nhiêu xấu xí, bản tính của Mạnh Đình lại có bấy nhiêu tốt.

Mạnh Kỳ lúc tới đã là hơn 4h chiều rồi, lúc này Mạnh Đình lại lần nữa thanh tỉnh, Yến Tuy vẫn như cũ bồi cậu, đám người Yến Mạn Gia cũng đi vào xem cậu, so với Mạnh Đình, ngược lại Yến Tuy càng khiến người lo lắng hơn.

Anh hôm qua tới giờ cũng không chợp mắt qua, nhìn cũng vẫn là bộ dáng không muốn ngủ, nhưng thân thể người luôn có cực hạn, bọn họ sợ Mạnh Đình còn chưa hoàn toàn tốt, Yến Tuy đã ngã bệnh rồi.

Mạnh Đình có lẽ cũng nhận ra điểm này, cậu hơi khôi phục chút khí lực, liền vẫn luôn khoe với Yến Tuy.

Khoe mã của Mạnh Đình Yến Tuy toàn bộ tiếp nhận, nhưng hành vi vẫn như cũ không tính là ngoan.

"Tới đây, nằm xuống, bằng không em sẽ tức giận."

Mạnh Đình nói hai má khẽ phồng lên, sau đó tức giận nhìn chằm chằm Yến Tuy, nhưng không tới 3 giây, cậu chớp mắt một cái, khí thế thật vất vả lên cũng đều không thấy, đương nhiên chính cậu không có phát hiện, cậu còn tiếp tục cường điệu một chút.

“Em thật sự sẽ tức giận.”

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình, khóe miệng ngoắc ngoắc, coi như là cười.

Mạnh Đình vẫn như cũ chấp nhất mà nhìn Yến Tuy, đưa tay qua, sờ sờ môi Yến Tuy, sau đó ghét bỏ nói, “Anh hôm nay cười lên có chút khó coi, nhất định là bởi vì không có ngủ.”

“Còn có……” Cậu đầu óc xoay chuyển, nói đặc biệt chậm, hơn nữa cậu cũng không xác định cậu nói có đúng không, dù sao chỉ cần có thể khiến Yến Tuy ngủ thì dù có đúng hay không cậu đều dùng, “Nghe nói không ngủ, già tới khá nhanh.”

“Em mặc dù không chê anh già, nhưng anh cũng đừng già quá nhanh……”

Lời này của Mạnh Đình đủ đâm trúng dây thần kinh mà Yến Tuy khá để ý kia, cơ thịt trên mặt anh trong nháy mắt liền căng thẳng.

“Anh già quá nhanh?” Yến Tuy hỏi, có chút nhịn không được muốn lý sự.

Mạnh Đình vội vàng lắc đầu, “Còn chưa có đi, nhưng anh không ngủ liền sẽ, thật đấy.”

Yến Tuy đột nhiên đứng lên, mắt Mạnh Đình cũng theo đó trợn tròn, Yến Tuy nhà cậu không phải ghét bỏ cậu đáng ghét, bây giờ liền trốn ra ngoài đi.

“Anh, anh…… không ngoan, em không nói chuyện cùng nữa……” Mạnh Đình quăng đầu qua, cậu thật sự quyết định phải tức giận nha.

Nhưng Yến Tuy rất nhanh lại xuất hiện trong tầm mắt cậu, anh đi tới một bên giường khác, cởi áo khoác xuống, nằm tiến vào.

Buồn bực trên mặt Mạnh Đình trong nháy mắt biến mất không thấy, cậu nhìn Yến Tuy, mặt mày cong lên, tay sờ sờ tóc Yến Tuy, rất là xác định mà nói, “Anh ngoan…… Anh ngoan nhất.”

Mạnh Đình đây là coi Yến Tuy là trẻ con mà dỗ, lại có lẽ không tính là vậy, nhưng cậu xác thực là ý định muốn dỗ Yến Tuy ngủ, chỉ là kỹ xảo dỗ người của cậu cơ hồ không có, tâm ý rất chân thành tha thiết, từ ngữ lại quá đơn giản, cho nên mới sẽ có loại cảm giác này.

Yến Tuy nằm xuống, thực sự chỉ là muốn để cho Mạnh Đình không cần bận tâm như vậy, anh thật sự không buồn ngủ gì cả.

Mạnh Đình cũng chầm chậm trượt xuống, eo cậu bị thương, chỉ cần không làm động tác biên độ quá lớn,

cũng không quá đáng ngại, cậu nằm xong, sau đó nghiêng đầu qua nhìn Yến Tuy, tầm mắt hai người đối nhau, trong lòng đều mềm nhũn.

Mạnh Đình mấp máy môi, ánh mắt cậu cũng rơi vào trên môi Yến Tuy, cậu không nói chuyện, nhưng dần dần dịch dịch về phía Yến Tuy.

Yến Tuy đâu cam lòng để cậu dịch tới cực khổ như vậy, anh nghiêng người qua, xoa má Mạnh Đình, sau đó môi bọn họ lại chạm cùng một chỗ.

Mạnh Đình lộ ra đầu lưỡi liếm liếm môi Yến Tuy, Yến Tuy thừa cơ mà vào, đầu lưỡi chạm nhau, lại chạm đến một mảnh mềm mại kia, tay anh từ má Mạnh Đình mơn trớn sang tai, lại tới tóc cậu.

Mắt Mạnh Đình híp lại, cậu rất hưởng thụ Yến Tuy và nụ hôn ôn nhu như vậy của anh.

Nụ hôn của bọn họ ôn nhu lại triền miên, Mạnh Đình rất chuyên chú, cậu cố gắng lớn nhất mà kéo dài nụ hôn này, không biết qua bao lâu, Yến Tuy mới từ trong miệng Mạnh Đình lui ra, trán bọn họ chống lấy nhau, hô hấp đều có chút loạn, nhưng trái tim lẫn nhau đều hơi ổn định xuống một chút.

Mạnh Đình cọ cọ chóp mũi Yến Tuy, mắt cậu chậm rãi mở ra, ánh mắt rơi vào khuôn mặt quen thuộc của Yến Tuy, cậu nói nhỏ, “Ngủ đi, em bồi anh ngủ, em sẽ không đi.”

Cậu nói giơ tay lên che mắt Yến Tuy, lại nhịn không được ở trên môi anh mổ hôn.

Yến Tuy không có kéo tay Mạnh Đình ra, cũng không có tiếp tục thử mở mắt, Mạnh Đình khẽ vuốt, còn có nụ hôn mổ tinh tế, kéo dài không ngừng, anh liền cũng rơi xuống trong đoàn ôn nhu này không cách nào tự kiềm chế, buồn ngủ vốn nửa điểm bóng dáng không thấy đột nhiên xuất hiện, đem ý thức của anh áp tới hoàn toàn mơ hồ.

Lúc Mạnh Kỳ tiến vào, Mạnh Đình đã lại lần nữa ngồi dậy, nhưng cậu nghiêng đầu nhìn Yến Tuy, tay ở trên tóc anh vuốt, vừa nhìn liền biết cậu đang dỗ người ngủ.

Nhận thấy được động tĩnh bên này, một cái tay khác của cậu lập tức điểm điểm trên môi, sau đó lại cảnh cáo mà trừng Mạnh Kỳ một cái.

Mạnh Kỳ vội vàng hai tay giơ lên, tỏ vẻ biết rồi.

Y đứng ở nơi không xa bên giường nhìn Mạnh Đình, lại nhìn Yến Tuy bên cạnh cậu đã ngủ, y đại khái có thể đoán được, hôm qua tới giờ Yến Tuy là rối loạn như thế nào, bất quá Mạnh Đình hiện tại có thể dỗ người, có thể trừng người, hẳn là không có đáng ngại.

Mạnh Kỳ một hơi thở ra, nói thật hắn lúc vừa nhận được tin tức, là bị dọa nhảy một cái, nếu không phải

Mạnh lão gia tử tự mình gọi điện thoại, lại bảo Văn thúc tiếp tục thúc dục y vài lần, bảo y nhất định phải trở lại nhà cũ, y khẳng định tới bên này nhìn Mạnh Đình trước.

Y gật gật đầu với Mạnh Đình, sau đó cước bộ nhẹ nhàng mà từ trong phòng đi ra ngoài, đám người Cố Lãng Yến Minh Á qua đây xem người cũng vậy, cũng đều bị y ngăn cản.

"Đừng đi vào, Mạnh Đình dỗ Yến Tuy ngủ, tôi đi vào liền bị trừng đây này."

Mạnh Kỳ nói sờ sờ mũi, y tựa hồ đã quen sự thật Mạnh Đình thích trừng y, không chào đón y.

Đám người Cố Lãng trầm mặc một hồi, mặc dù cảm thấy bị chị dâu nhỏ trừng còn rất có ý tứ, nhưng Yến Tuy đang ngủ, vậy thật đúng là quấy rầy không được.

Bọn họ ở phòng khách dưới lầu cùng Chân Hàm mới tỉnh ngủ tán gẫu một chút, để quà tặng lại, sau đó liền từ Yến gia rời đi.

Yến Tuy cũng không có ngủ quá lâu, hai tiếng sau, anh liền thức dậy, chính xác mà nói là giật mình tỉnh lại, nhưng động tác Mạnh Đình vỗ nhẹ anh vẫn như cũ kéo dài không ngừng, "Thời gian còn sớm, anh ngủ tiếp."

"Ngủ tiếp buổi tối hẳn không ngủ được."

Yến Tuy ngồi dậy, sau đó nhẹ nhàng ôm Mạnh Đình, cơn ác mộng hỗn loạn mang tới cho anh cảm giác rất không tốt, tới bây giờ ôm lấy người, tim anh mới yên ổn chút, anh lại nghiêng đầu hôn hôn vành tai Mạnh Đình, "Buổi tối chúng ta cùng nhau ngủ."

Mạnh Đình nghe vậy cẩn thận suy nghĩ một chút, mới gật gật đầu, cậu nghiêng đầu tới cẩn thận đánh giá thần sắc Yến Tuy, quả thực tốt hơn trước chút, sau đó cậu lại tiếp tục giáo dục người.

"Sao có thể không ngủ chứ, như vậy không ngoan, sau này không được như vậy."

"Biết rồi," Yến Tuy đáp lại, lại ôm lấy Mạnh Đình một lúc lâu, anh mới đứng dậy tới phòng tắm tắm rửa, sau đó đi ra ngoài thay quần áo.

Anh đi tới cửa mở ra, có người giúp việc ở bên ngoài trông coi, "Bưng cơm lên đi."

Anh nói xong đi trở lại, tới phòng tắm cầm tới khăn lông của Mạnh Đình, lau mặt lau tay cho cậu, lại tiếp tục đút cậu chút nước, sau đó cô Vương và Chân Hàm liền đem thức ăn lên, cũng còn có của Yến Tuy, anh hôm qua tới giờ ăn gì chưa, bọn họ cũng không xác định.

Nhưng Mạnh Đình có thể dỗ người ngủ, liền khẳng định cũng có thể để cho Yến Tuy ăn gì đó.

Yến Tuy vẫn là thật sự không tới trình độ ngay cả cái này cũng muốn Mạnh Đình dỗ, anh trước tiên đút Mạnh Đình ăn, chờ Mạnh Đình ăn không vô nữa, anh đem còn dư lại ăn hết.

Lại một lát Cổ Lê và Chân Hàm tiếp tục đi vào, thuốc trên vết thương cũng dùng tới, thuốc uống cũng không dám cho Mạnh Đình dùng, nhưng như vậy thời kỳ hồi phục của Mạnh Đình ắt phải kéo dài.

"Nếu không…… Em thử một chút?"

Mạnh Đình kỳ thực trong lòng rất rõ ràng, cậu bị thương mang tới cho Yến Tuy chấn động rất lớn, cậu có thể trấn an anh ngủ, nhưng chưa chắc có thể đem mấy khó chịu và lo lắng kia đều trấn an, cậu muốn sớm tốt một chút, như vậy Yến Tuy cũng không cần tiếp tục lo lắng cậu nữa.

Cậu dứt lời, mọi người đều nhìn tới đây, ánh mắt Mạnh Đình thấp xuống, cậu tiếp tục lặp lại một lần, "Em thử một chút…… Dù sao cũng phải thử, em muốn cùng anh sống lâu trăm tuổi."

Là người luôn phải sinh bệnh, cậu cho dù hiện tại không sinh bệnh, sau khi già rồi cũng khẳng định phải sinh bệnh, cậu muốn sống, nhất định phải uống thuốc, cậu không bỏ lại Yến Tuy một mình, cậu muốn cùng Yến Tuy sống cùng nhau.

"Được," Yến Tuy đồng ý, thanh âm anh bất giác có chút nghẹn ngào, có lẽ là bởi vì đau lòng Mạnh Đình đi, loại đau lòng không cách nào khắc chế này, ngoại trừ việc này cũng còn có chút tức giận nối gót mà tới, tức giận đối với những người đã tạo thành bóng ma cho Mạnh Đình kia.

Thuốc uống trong hòm thuốc Cổ Lê mang tới đã chuẩn bị tốt, y mở xong, Chân Hàm cầm tới, Yến Tuy đi rót nước.

Yến Tuy nhận lấy thuốc, sau đó một lần nữa ngồi xuống bên giường, anh vẫn như cũ có chút do dự, càng biết quá khứ của Mạnh Đình, anh lại càng rõ ràng đó là cơn ác mộng như thế nào đối với Mạnh Đình.

Mạnh Đình đưa tay nhìn tay Yến Tuy dừng lại bất động, cậu chủ động nhặt số thuốc kia tới lòng bàn tay mình, từng viên thả vào trong miệng, sau đó cầm nước qua, mạnh mẽ uống một ngụm, tiếp tục toàn bộ nuốt xuống.

Không khó, không khó, một chút cũng không khó khăn…… Mạnh Đình không ngừng nói với chính mình, nhưng sắc mặt cậu vẫn như cũ không tốt.

Lồng ngực và dạ dày cậu thoáng co rút, thân thể cũng không nhịn được có chút phát run, Yến Tuy ôm lấy cậu, cậu cũng mới phát hiện sự khác thường của mình.

“Không sao, Yến Tuy, em không sao.”

Yến Tuy không có đáp lại, nhưng tay anh ôm Mạnh Đình dùng sức hơn chút, anh kéo chăn qua bao lấy Mạnh Đình, tựa hồ sợ mình ấm không đủ Mạnh Đình, tay anh ở trên sống lưng Mạnh Đình thuận, anh muốn mở miệng trấn an mấy câu, lại phát hiện cổ họng nghẹn ngào tới lợi hại, anh một câu đều không nói ra được.

Cổ Lê và Chân Hàm là lần đầu tiên đối mặt tình huống như thế, nhưng bọn họ một người là bác sĩ ngoại khoa, một người là bác sĩ thú cưng, đối với loại bệnh tâm lý này, là một chút biện pháp cũng không có, hai người đứng một bên nhìn một lát, cuối cùng đều thu dọn đồ rời đi.

Mạnh Đình cũng không cần bọn họ, cậu có Yến Tuy ở đây bồi cậu là đủ rồi, theo lời của Mạnh Đình, đây là chướng ngại cậu nhất định phải vượt qua.

Mạnh Đình dựa vào Yến Tuy, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nhưng Yến Tuy muốn buông cậu ra, đi gọi Chân Hàm Cổ Lê trở lại, nhưng lại bị Mạnh Đình ngăn cản, “Yến Tuy…… Anh tin tưởng em, em có thể.”

“Yến Tuy…… Anh tin tưởng em.” Thanh âm Mạnh Đình tận lực khống chế, vẫn còn có chút hơi run rẩy tràn ra.

“Được, anh tin em.” Tay Yến Tuy rơi vào sau lưng Mạnh Đình nắm thành quả đấm, ngoan lệ trong mắt bộc phát ra khá dọa người.

Mạnh Đình căn bản không cách nào phân tâm đi để ý tình huống của Yến Tuy, cậu nhẫn nại quay cuồng trong bụng, còn có run rẩy thân thể không tự chủ, thậm chí hàm răng cũng bắt đầu run lên, mồ hôi lạnh chảy một thân, cả người thoạt nhìn khá chật vật.

Nhưng sau khi đạt tới cực hạn, cậu lại mới dần dần hòa hoãn xuống, cả người cậu đều có chút thoát lực, nhưng ít nhiều còn có chút cao hứng.

“Yến Tuy, em làm được rồi.”

Mặc dù còn chưa đủ tốt, vẫn là rất chật vật, nhưng cậu không có phun ra, không có loại ý niệm điên cuồng tiếp tục muốn uống.

“Đúng, em làm được rồi,” Yến Tuy đáp lời.

Nhưng thân thể Mạnh Đình lại tiếp tục cứng đờ, bên gáy cậu đột nhiên bị nóng một cái, đó là…… nước mắt của Yến Tuy sao? Yến Tuy tại sao lại khóc? Là bởi vì cậu sao? Là vậy đi.

Mạnh Đình miệng mấp máy, không dám hỏi, nhưng tay cậu một lần nữa khôi phục khí lực, lại vòng qua eo

Yến Tuy, tiếp tục ôm lấy người. Nhưng vừa rồi cậu có lẽ là quá mệt mỏi, cái ôm của Yến Tuy lại cho cậu quen thuộc, cậu mới ôm trong chốc lát, mí mắt liền dần dần chìm xuống.

Yến Tuy thu thập tâm tình tốt, liền phát hiện Mạnh Đình dựa vào anh ngủ thiếp đi, anh chậm rãi đặt người lại trên giường, anh đứng dậy đi bưng nước nóng tới, sau đó cẩn thận cởi quần áo Mạnh Đình, dùng nước nóng lau người cho cậu.

Yến Tuy sờ sờ má Mạnh Đình, anh biết Mạnh Đình ngủ lần này trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tiếp tục tỉnh, anh ra khỏi phòng, cô Vương từ cửa cầu thang đi lên, gật gật đầu với Yến Tuy, bà đi vào trong phòng tiếp tục nhìn Mạnh Đình.

Yến Tuy đi xuống, mọi người đều ở phòng khác, TV mặc dù mở, nhưng căn bản không ai có tâm tư xem.

Bình thường mọi người sống chung không tệ, nhưng kỳ thực nhiều hơn là Mạnh Đình điều hòa, mặc dù cậu chỉ là ngồi trên ghế salon tựa vào trong ngực Yến Tuy ngủ, nhưng có cậu tâm tình mọi người đều rất tốt, TV nhàm chán hơn nữa đều có thể xem tới hứng thú.

"Con đi đâu vậy?" Yến Vũ gọi Yến Tuy, sau đó nghiêng đầu gật gật đầu với Hà Việt, ông đứng lên đuổi theo Yến Tuy, "Ta cùng con."

Yến Tuy quay đầu lại nhìn Yến Vũ một cái, mới gật gật đầu.

Chân Hàm và Cổ Lê là không cách nào đi, trong nhà hai bệnh nhân, bọn họ phải lưu lại.

Yến Vũ cùng Yến Tuy ngồi lên xe, thời gian rất lâu cũng không mở miệng nói chuyện, Yến Vũ có thể hiểu tâm tình Yến Tuy, ông đại khái cũng có thể đoán ra Yến Tuy ra ngoài là muốn làm gì.

Bọn họ đi tới một nhà kho công xưởng bỏ hoang vùng ngoại thành, còn chưa tới gần liền nghe thấy tiếng thét chói tai và mắng chửi hoảng sợ của Hà Uyển.

"Chúng mày rốt cuộc là ai? Chúng mày lừa tao tới làm gì?"

Hà Uyển gọi điện thoại cho Tiêu Tư, sau đó tiếp tục bên đường chờ xe tới đón bà, chưa tới nửa giờ xe đã tới, bà ta lên xe một đường đi về vùng ngoại thành, bà ta càng nhìn càng không đúng, nhưng chưa kịp bà ta làm thêm chuyện gì, bà ta đã bị trói lại, sau đó điện thoại cũng bị tịch thu.

Bọn họ không có ngăn miệng bà ta, bà ta một đường mắng tới đây, nhưng ba người trên xe không ai để ý tới bà ta.

Bà ta buổi sáng khoảng 10h bị đuổi ra khỏi nhà, tới bây giờ hơn 8h tối rồi, bà ta một hột cơm và một giọt nước đều không vào miệng, bà ta lúc trước mắng người tới bao thống khoái, hiện tại liền có bao thống khổ,

môi bà ta khô nứt, thanh âm khàn khàn.

Trong nhà kho bỏ hoang trống rỗng này, chỉ có chuột phát ra thanh âm "chít chít" khiến bà ta biết bên ngoài còn có động vật còn sống, nhưng cái này làm cho bà ta càng thêm hoảng sợ. Mắt bà ta bị che, bà ta cần ồn ào như vậy tiếp thêm can đảm cho bà.

"Con tao là gia chủ Yến thị, chúng mày dám động vào một sợi tóc của tao, nó sẽ khiến chúng mày chết không yên ổn!"

Hà Uyển tới giờ vẫn rất xác định Yến Tuy sẽ vô tình với bà ta, nhưng vẫn như cũ sẽ không để có người tổn thương bà ta một chút, đặc biệt là loại phương thức này.

Không phải bởi vì bà ta là mẹ anh, mà là anh được Hứa Thục Âm dạy tới rất tốt, ranh giới cuối cùng làm người của anh không cho phép anh ra tay với một nữ nhân.

Bà ta nghĩ tới cũng không sai, bà duy nhất chỉ có đoán sai chính là, Mạnh Đình là vảy ngược vượt ra ranh giới cuối cùng của Yến Tuy, ngay cả bà ta cũng không thể chạm vào vảy ngược, bà ta vốn đã xúc phạm một lần, cho nên Yến Tuy lấy ra ước định mấy thập niên trước, thu hồi tất cả Yến thị cho bà.

Nhưng hết lần này tới lần khác bà ta còn muốn tiếp tục nhằm vào Mạnh Đình, bà ta và Tiêu Tư khiến Mạnh Đình bị thương, nhẫn nại cuối cùng Yến Tuy đối với bà ta liền cũng không có.

"Phải không? Tôi nói qua lời như vậy, tôi cư nhiên không biết……"

Yến Tuy giơ tay, hai nam nhân đi vào, lấy miếng vải đen trên mắt Hà Uyển xuống, ánh đèn sáng lên, làm cho bà ta thiết thiết thực thực nhìn rõ ràng, trói bà ta tới nơi này chính là con trai trong miệng bà ta.

Tốc độ tim đập của Hà Uyển chợt tăng nhanh, bà ta híp mắt một lúc lâu mới thích ứng độ sáng trong kho hàng, nhưng nhìn rõ ràng Yến Tuy, tâm bà ta liền theo đó nguội lạnh, "Không, sẽ không, con sẽ không đối với ta như thế…… Con là từ trong bụng ta bò ra!"

Yến Tuy cũng không muốn cùng Hà Uyển nhiều lời, bọn họ chưa từng có lời muốn nói qua, một chiếc ghế dài đặt xuống, Yến Tuy ngồi lên.

Lúc này Yến Vũ từ bên ngoài đi tới, trong miệng ông còn phun khói, ông trước tiên chạy đi hút điếu thuốc, bằng không ông thật đúng là không dám đảm bảo đối mặt Hà Uyển, ông sẽ làm ra chuyện gì.

Yến Vũ từ cửa nhà kho tới bên người Yến Tuy bất quá thời gian vài chục bước đường, Hà Uyển sau khi nhìn rõ người, kịch liệt vùng vẫy.

Nhìn thấy Yến Tuy, bà ta còn có thể dựa vào thân phận mẹ đẻ của mình, nhưng nhìn thấy Yến Vũ, bà ta

liền thật sự khiếp sợ.

"Quỷ, quỷ……"

Ánh mắt bà ta gắt gao nhìn chằm chằm Yến Vũ, giống như muốn lồi ra vậy. Bà ta mới khá giống quỷ trong miệng bà ta rồi.

Yến Vũ nhìn Hà Uyển, ánh mắt chán ghét, ông từng bước đi tới, Hà Uyển giãy dụa tới cũng càng thêm kịch liệt, Hà Việt sau khi xảy ra chuyện, Yến Vũ đã tới tìm bà ta, lúc ấy ông chính là muốn giết bà ta, báo thù cho Hà Việt, là mẹ bà ta xông tới, mới để cho bà và đứa nhỏ trong bụng bà ta nhặt về một mạng.

Nhưng sau đó tin tức Yến Vũ rơi máy bay liền truyền đến, bà ta buồn bã chán nản, đồng thời cũng là thở phào nhẹ nhõm, bất kể bà ta từng mê luyến Yến Vũ nhiều hơn nữa, nhưng ông muốn giết bà, phần mê muội kia cũng bị lãnh đạm đè xuống, bà ta chiếm giữ thân phận vợ Yến Vũ, bà ta cảm thấy bà ta thắng Hà Việt.

"Quỷ cái gì mà quỷ, tôi còn sống, A Việt cũng còn sống."

"A…… A……" Hà Uyển há to mồm, nhưng không phải đang cười, mà là kịch liệt thở dốc, thần sắc trên mặt bà ta cực kỳ phức tạp, "Làm sao có thể, làm sao có thể…… Rõ ràng…… Anh hai rõ ràng nói bị đẩy xuống……"

"Bốp!" một tiếng, mặt Hà Uyển bị quăng qua một bên, Yến Vũ có lẽ ban đầu không tính toán động thủ, nhưng lời của Hà Uyển vẫn là chọc giận ông, "Quả nhiên là các người……"

Hà Việt từ lúc trốn tới nước ngoài, tới lên núi xảy ra sự cố, đây hết thảy đều có người ở phía sau màn an bài, cũng không phải là sự cố đơn giản, kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại của Hà Việt phong phú, núi tuyết kia đối với y mà nói căn bản không tính là cái gì, Yến Vũ từ lúc bắt đầu liền cũng không tin là ngoài ý muốn gì.

"A a a……" Hà Uyển cũng không để ý một cái tát kia của Yến Vũ, bà ta điên cuồng mà hét lên, mặc dù thanh âm kia khàn khàn cực kỳ khó nghe, bà ta vẫn là kêu, "Không chết, không chết…… nhiều năm như vậy, các người vẫn luôn cùng một chỗ?"

Bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của Hà Uyển khá đáng sợ, bà ta tới bây giờ vẫn là hận không thể để Hà Việt chết, vẫn là muốn Hà Việt chết.

"Tại sao không chết, tại sao không chết, hắn đáng chết, đáng chết!"

Rõ ràng đều không phải là người Hà gia, tại sao còn muốn trở lại, tại sao còn muốn cướp đi hết thảy bà có.

Yến Vũ giơ tay lên, tựa hồ còn muốn động thủ, nhưng muốn Hà Uyển ăn năn, đời này có lẽ cũng không thể, ông chán ghét mà lui về phía sau một bước, "Chúng tôi sẽ sống, hảo hảo mà sống, mà cô…… Sẽ sống không

bằng chết."

Yến Vũ không phải là không thanh toán, mà ông muốn chờ tới lúc Hà Việt tốt rồi, mới có tâm tư đi đối phó bọn họ.

"Chặn miệng lại."

Yến Tuy khẽ cau mày, sau đó mở miệng, người của anh tiến lên cầm băng dính qua đậy kín ngoài miệng Hà Uyển, om sòm trong nhà kho nháy mắt an tĩnh lại.

Ánh mắt Yến Tuy từ trên người Hà Uyển thu hồi, lại giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, anh ít nhiều là có chút quan tâm Mạnh Đình, sợ cậu tỉnh lại quá sớm lại phát hiện anh không ở đó.

May mà anh và Yến Vũ cũng không có chờ quá lâu, một chiếc xe dừng lại trước nhà kho, mang tới bao tải chữ nhật chứa Tiêu Tư đang bí mật tới Hải thành đón Hà Uyển.

"Đánh cho tôi!"

Yến Tuy mở miệng, bên người anh chỉ có Yến Vũ không động, những người khác toàn bộ vây lên hung bạo đánh về phía Tiêu Tư.

Một trận đánh lần trước kia, không chỉ không có khiến gã sợ, còn khiến gã ghi hận trong lòng, nghĩ tới kế sách càng thêm ác độc.

Lần này Yến Tuy muốn khiến gã cả đời khó quên.

Tiêu Tư căn bản chỉ biết kêu thảm, ngay cả câu chất vấn đầy đủ đều không mở miệng được.

"Ô ô ô……" Hà Uyển còn rơi vào trong tâm tình điên cuồng cũng bị hù sợ, nhưng bà tra ngoại trừ nức nở, cũng không phát ra thanh âm khác.

Yến Tuy giơ giơ tay, người của anh tản ra, anh đứng dậy, anh từ trong túi áo lấy ra một con dao gọt trái cây.

Anh đi tới trước người Tiêu Tư, bao tải chữ nhật chứa Tiêu Tư cũng mới được mở ra.

Tay gã bị trói ở phía sau, răng đều bị đánh rớt mấy cái, mặt mũi bầm dập, thoạt nhìn hết sức thê thảm.

Nhưng Yến Tuy từng bước đi tới, gã vẫn là bị dọa sợ tới run lên một cái, Tiêu Tư là ngoan(*) là độc, thì

ngoan và độc của gã chỉ có thể núp sau lưng nữ nhân, nghĩ ra mấy ám chiêu không lên được mặt bàn kia, mà bản thân gã không chịu qua khổ gì, thật sự muốn chống lại, ngay cả lực đánh đều không có.

((*) ngoan: tàn nhẫn)

"Chúng mày chính là dùng con dao này làm tổn thương Mạnh Đình."

Yến Tuy nói tới đây, còn cười cười với Tiêu Tư, nhưng tiếp đó con dao gọt trái cây kia liền đâm tới trong bụng Tiêu Tư.

"A a a……" Tiêu Tư kêu thảm thiết, đồng thời toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, môi run rẩy, "Yến…… Yến Tuy……, tôi sai rồi…… Cậu tha cho tôi, tôi không muốn chết…… Tôi……"

"Đừng lo, một dao kia chết thế nào được chứ."

Yến Tuy dứt lời "Phốc" một cái rút con dao gọt trái cây hãm sâu trong huyết nhục Tiêu Tư ra, Tiêu Tư còn chưa kịp tiếp tục kêu một tiếng, con dao gọt trái cây của Yến Tuy lại liên tiếp đâm hai cái, Tiêu Tư bị dọa tới mặt đều xanh rồi, cả người run rẩy, gã thật sự cho rằng mình sắp bị Yến Tuy giết.

Nhưng gã thật đúng là không tới mức để cho Yến Tuy phải ô uế tay mình, anh đứng lên, đưa dao cho Yến Vũ.

"Đừng giết chết……"

Yến Vũ gật đầu một cái, ông đi lên phía trước, Tiêu Tư nhìn ông một lúc lâu mới nhận ra người trước mắt biến thành Yến Vũ, "Anh, anh……"

Nhưng Yến Vũ căn bản không muốn nói chuyện với gã, ánh mắt ông rơi vào trên đùi Tiêu Tư, liên tiếp 2 dao ông đem chân Tiêu Tư phế.

Ông và Yến Tuy một người so với một người ra tay lại càng tàn nhẫn hơn, hoàn toàn không coi mạng người là gì, nhưng trên thực tế ban đầu không coi mạng người là gì, là bản thân Hà Uyển và Tiêu Tư, là bọn họ nổi lên lòng hại người, bây giờ bất quá là gặp phải báo ứng mà thôi.

Yến Vũ đang đối phó Tiêu Tư, Yến Tuy xoay người lại ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người Hà Uyển, anh đột nhiên câu môi lên cười cười, "Một tình nhân khác của bà được bà đưa đi, đừng lo lắng, tôi sẽ tiễn bà đi cùng hắn gặp nhau."

Mắt Hà Uyển đột nhiên trợn to, không dám tin mà nhìn Yến Tuy, nhưng Yến Tuy không tiếp tục nhiều lời với bà ta, anh tiếp tục đi về phía cửa.

“Máu chảy tới không sai biệt lắm, lát nữa lột sạch ném tới cửa bệnh viện.”

Yến Tuy không chút sợ hãi để cho người Tiêu gia thành Bắc biết, là anh phế Tiêu Tư, hai gia tộc quyền thế đứng đầu trở mặt, ngành nghề giữa hai bên liền chịu ảnh hưởng, chấn động dẫn tới cũng sẽ vô cùng lớn.

Nhưng Yến Tuy không quan tâm, dù trong lúc nhất thời sẽ làm cho Yến thị lâm vào hoàn cảnh xấu, nhưng anh có lòng tin làm cho Yến thị trong thời gian ngắn nhất lại lần nữa quật khởi. Nếu như lúc này Yến thị cũng không thể có ích vì anh, như vậy anh làm gia chủ này còn có ý nghĩa gì nữa.

Về phần Hà Uyển, một tình nhân khác của bà ta, bất quá là một nam nhân 30 tuổi cùng bà ta trong những năm tịch mịch này, Hà Uyển đối với hắn còn thật không tệ, còn mua nhà mua xe cho hắn, phát sinh những chuyện này, cũng không nửa điểm muốn liên lụy hắn, thậm chí mua vé máy bay cho hắn, để cho hắn rời khỏi Hải thành.

Nhưng không phải bà ta muốn không liên lụy, liền có thể không liên lụy a.

Còn có tình nhân kia căn bản không yêu Hà Uyển như bà ta nghĩ, ba năm trước, hắn đã rời bỏ Hà Uyển ở quê cưới vợ sinh con, tình nhân kia sau khi biết rõ hiện trạng của Hà Uyển, còn có thể như thế nào sẽ sợ hãi bà ta, sẽ lưu tình với bà ta.

Yến Tuy cứ như vậy bỏ qua cho Hà Uyển là không thể nào, anh xác thực không thể tự tay làm gì với bà ta, nhưng anh cũng không ngăn cản những người khác làm gì với bà ta, bà ta cõng khoản nợ lớn, một khi bà ta trong tài khoản có tiền, trực tiếp sẽ bị cắt đi.

Nhưng vô luận người trước, hay là người sau đối với Hà Uyển mà nói đều khó dự đoán, cuộc đời này, bà ta có thể trở lại Hải thành hay không đều là vấn đề, nhưng một khi bà ta đã tới, bà ta sẽ bị đưa tới nơi càng thêm tuyệt vọng.

Yến Tuy và Yến Vũ trở lại Yến trạch, buổi tối khoảng 11h, Mạnh Đình còn đang ngủ, anh cũng không đến gần, anh trước tiên tới phòng tắm tắm rửa, đặc biệt rửa tay mình sạch sẽ, mũi Mạnh Đình có bao nhiêu bén nhạy, anh đã mở mang kiến thức qua rất nhiều lần rồi.

Anh rửa xong đi ra ngoài, còn mang đến nước nóng và khăn lông, ngồi ở vị trí trước giường, để cho cô Vương trở về nghỉ ngơi.

Anh nhẹ nhàng lau trán và má Mạnh Đình, tiếp đó là cổ, cuối cùng là tay cậu.

Mạnh Đình từ hôm qua tới giờ ngoại trừ buổi chiều thời gian kia anh ngủ, lúc khác căn bản đều ngủ, Yến Tuy lúc lau mặt cho cậu, cậu đại khái cũng muốn tỉnh.

Mắt cậu còn chưa mở ra, mũi trước tiên đã co rút, “Anh tắm rồi?”

"Ừ," Yến Tuy trả lời, cúi người ở trên chóp mũi Mạnh Đình hôn hôn, "Em còn phải nhịn vài ngày, chờ tốt toàn bộ rồi, mới có thể tắm."

Mạnh Đình bình thường rất thích sạch sẽ, Yến Tuy cũng biết, nhìn cậu khẽ nhăn lông mày lại, nụ hôn của anh lại dời lên trên, đem khó chịu dư âm tỉnh lại của Mạnh Đình hôn tới, môi anh mới từ trên mặt Mạnh Đình rời đi.

Mạnh Đình rốt cục hoàn toàn tỉnh táo lại, mắt cậu mở rất lớn, lông mi thật dài run lên một cái, cậu giơ tay ôm cổ Yến Tuy, cọ cọ khuôn mặt anh, lúc này mới lại hỏi, "Anh đi đâu vậy?"

Nếu như Yến Tuy không ra ngoài, hẳn sẽ không cố ý tắm, tính ra anh hôm nay đã tắm hai lần.

Mạnh Đình hỏi mũi tiếp tục ngửi tới ngửi lui, tới lúc tai cậu bị Yến Tuy ngậm lấy, lại tăng thêm chút kỹ xảo liếm lộng, Mạnh Đình mới hoàn toàn bỏ qua ý định tìm ra ngọn nguồn.

"Lúc em ngủ, anh ra ngoài một lát, em muốn biết?"

Thân thể Yến Tuy lại hướng xuống một chút, tránh vết thương của Mạnh Đình hoàn toàn ôm cậu vào trong ngực.

Mạnh Đình ngược lại cũng không có không thích ứng cái ôm như vậy, cậu nghiêng đầu hôn hôn má Yến Tuy, lúc này mới trả lời anh, "Cũng không có đặc biệt muốn, anh về là tốt rồi, anh nói buổi tối muốn ngủ cùng em."

"Anh nhớ chứ," Yến Tuy đáp lời chậm rãi ngồi dậy.

"Ban ngày anh có việc, cứ việc đi bận rộn, em ở nhà không sao."

Mạnh Đình nhẹ nhàng cười một tiếng với Yến Tuy, trên mặt đã không có mù mịt lúc uống thuốc, ánh mắt trong suốt, nụ cười rực rỡ.

"Đã bận rộn xong rồi, anh sẽ bồi em, tới khi em hoàn toàn khỏi hẳn."

Mạnh Đình đối với việc này vẫn như cũ còn có do dự, Yến Tuy bình thường bao nhiêu bận rộn, cậu như thế nào không biết, nhưng tay Yến Tuy khẽ vuốt má cậu, đột nhiên rơi vào trên môi cậu, ngón trỏ điểm một cái, Mạnh Đình đem lời cậu muốn nói liền quên mất.

Cậu lộ ra đầu lưỡi liếm liếm đầu ngón tay Yến Tuy, ánh mắt quét tới nhìn thấy tai đỏ hồng của Yến Tuy, nụ cười của cậu lại cong lên một độ cung.

“Tới đây, em còn muốn hôn.”

Cầm Mạnh Đình khẽ vung lên, ánh mắt trông mong mà nhìn người, Yến Tuy đâu có ý chí cự tuyệt yêu cầu như thế này của Mạnh Đình chứ.

Ban đầu Yến Tuy còn có thể cố ý khống chế, để cho Mạnh Đình duy trì hô hấp thông thuận, nhưng anh có lẽ đánh giá quá cao chính mình, cũng quá coi thường năng lực quấn người của Mạnh Đình, anh vừa lui Mạnh Đình liền cuốn chặt mà tới, ở trong miệng anh tùy ý làm bậy, có lẽ có thể cảm giác phản ứng thân thể Yến Tuy, Mạnh Đình mắt cong lên, cậu cũng cảm thấy rất có cảm giác thành tựu.

“Anh thích không?” Má Mạnh Đình cũng có chút đỏ bừng, ánh mắt cũng mang theo chút ý ngượng ngùng, nhưng lời nói của cậu vẫn như cũ rất trực bạch.

Hà Nội mưa nhiều quá, Đà Nẵng với Sài Gòn mưa có nhiều hôngggg???

*Cầu ủng hộ “Hey, em là mặt trời nhỏ của anh”:*******

72. Chương 72

Yến Tuy chống lên trán Mạnh Đình, còn đang điều chỉnh hô hấp, Mạnh Đình sợ Yến Tuy nghe không rõ cậu đang hỏi anh cái gì, cậu liền lại tiếp tục hỏi một lần.

“Anh thích em hôn anh như vậy không?”

Hoành hành ngang ngược, mấy lần thiếu chút nữa bị Yến Tuy cắn được, nụ hôn này có thể nói mạo hiểm.

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình, vung lên đôi môi cười cười, lại tiếp tục khẳng định gật gật đầu, “Thích.”

Nụ hôn có chút mạo hiểm quá mức, nhưng người hôn anh thật sự là rất thích.

Mạnh Đình gật gật đầu, lại tiếp tục mổ hôn má Yến Tuy, rất thỏa mãn đáp án của anh, cậu kéo chăn ra, “Mau nằm vào đi, chúng ta cùng nhau ngủ.”

Yến Tuy bị hôn ra chút hỏa khí, nhưng không tới trình độ tiếp tục tắm một lần nước lạnh.

Anh đứng dậy cởi áo khoác, thay đồ ngủ mềm mại để không ngăn cách với Mạnh Đình, lại từ bên kia nằm tới trên giường.

Mạnh Đình ngược lại muốn dịch tới, nhưng vết thương của cậu đứng dậy thì không sao, nhưng hơi hơi dịch không tốt liền có khả năng tiếp tục rách ra.

"Anh dịch tới đây……"

Mạnh Đình nghiêng đầu qua, mắt nhìn sang, còn kém từ trong chăn thò tay ra ngoài vẫy.

Nhưng Yến Tuy kỳ thực mới miễn cưỡng nằm xuống thôi, căn bản chưa kịp có động tác khác, cảm giác được người bên cạnh gấp gáp, anh liền dịch qua.

Dịch tới hai người dính sát rồi, Mạnh Đình hài lòng, Yến Tuy mới dừng lại.

Mạnh Đình nghiêng đầu cọ cọ cánh tay Yến Tuy, cũng không nói nữa, thỉnh thoảng ngước mắt liếc mắt nhìn Yến Tuy, nhìn xem anh có cố gắng ngủ hay không.

Yến Tuy vốn có chút mệt, nhưng sau khi trở về tắm rửa, mấy mệt mỏi kia liền tan một nửa, mới vừa hôn nồng nhiệt như vậy, tới bây giờ liền thật sự không còn lại bao nhiêu.

Anh nghiêng người qua, tay ở trên chăn Mạnh Đình vỗ vai Mạnh Đình, từng cái từng cái, qua nửa tiếng, Mạnh Đình mới tỉnh ngủ ngược lại bị vỗ ra mấy phần buồn ngủ, cậu híp mắt lẩm bẩm, "Anh vỗ em ngủ, lại muốn làm gì?"

Tay vỗ người của Yến Tuy ngừng lại, ánh mắt quét một cái bộ dáng vừa buồn ngủ vừa buồn bực kia của Mạnh Đình, bất đắc dĩ thở dài, anh dừng lại động tác vỗ người, ôm Mạnh Đình càng chặt hơn chút, "Không có muốn làm gì, chỉ là muốn dỗ em."

Anh sợ vết thương của Mạnh Đình đau, sẽ ngủ không ngon, dỗ người như vậy, anh cũng không xác định có thể làm cho Mạnh Đình dễ chịu bao nhiêu, nhưng đây là anh chỉ có thể làm vì Mạnh Đình.

"Nha." Mạnh Đình đáp lời, đầu cậu càng ghé gần vào Yến Tuy hơn chút.

"Rất nhiều chuyện phiền não, cho nên không ngủ được sao?"

Yến Tuy đối với Mạnh Đình cơ hồ không cách nào nói dối, cũng không cần thiết nói dối, anh nhẹ nhàng đáp lại một câu, "Là có một chút."

Hà Uyển và Tiêu Tư đối với Yến Tuy mà nói cũng không tính là cái gì, kẻ phía sau bọn họ mới khiến anh

muốn dùng toàn lực đối phó.

"Vậy làm sao bây giờ?" Trong thanh âm Mạnh Đình nhiều hơn chút lo lắng, thống khổ khi ngủ không được ngủ không ngon, cậu nhưng đã miễn cưỡng chịu đựng hơn 1 tháng, có bao khó chịu, cậu đã có thể nghiệm sâu sắc, cậu không muốn Yến Tuy cũng như vậy.

"Không cần……" Hai chữ lo lắng Yến Tuy còn chưa có ra khỏi miệng, tay Mạnh Đình liền trượt tới trong quần ngủ của anh, mục tiêu minh xác, chạy thẳng tới mục đích.

Mạnh Đình ngước mắt nhìn về phía Yến Tuy, dùng khẩu khí nghiêm túc nói, "Nhắm mắt!"

"Không cần," Yến Tuy lại tiếp tục lặp lại một lần, anh sao có thể để cho Mạnh Đình bị thương làm cái này cho anh, vậy cũng quá vô sỉ rồi.

"Ngoan, anh nhắm mắt," Mạnh Đình nhìn ngữ khí nghiêm túc không thể dùng, lập tức đổi thành mềm chút dỗ người, "Chỉ dùng tay không sao cả."

"Nhắm mắt, nhắm mắt……" Mạnh Đình lại tiếp tục cường điệu, Yến Tuy không nhắm mắt, cậu thư giải cho anh xong, anh vẫn không ngủ được thì làm sao giờ, Mạnh Đình cũng nghĩ không được cách khác.

Tay Yến Tuy rơi tới trên cổ tay Mạnh Đình, ngược lại muốn kéo cậu ra, nhưng thân thể anh so với bản thân anh muốn thành thục hơn nhiều.

Vết sẹo rất dài trên tay kia, rất có độ đánh dấu, chỉ vừa chạm một cái, phản ứng của Yến Tuy đã thức dậy, căn bản không cần Mạnh Đình khiêu khích thế nào nữa.

Yến Tuy nghiêng đầu nhìn lại, chống lại tầm mắt Mạnh Đình, nhịp tim hai người đồng thời rối loạn.

Mạnh Đình chớp chớp mắt, Yến Tuy liền sáp tới, hôn trụ cậu, lúc này cùng nụ hôn chủ động hoành hành ngang ngược, tùy ý làm bậy của Mạnh Đình là hoàn toàn bất đồng, nụ hôn của Yến Tuy là chủ động, triền miên, đồng thời cũng có một loại bá đạo không cho người cự tuyệt, chạy thẳng tới tim, khiến cho lòng người lung lay.

Mạnh Đình thừa nhận nụ hôn của Yến Tuy, còn muốn phân tâm tiếp tục tiến hành động tác trên tay, đây đối với cậu là khảo nghiệm không nhỏ.

Đối với Yến Tuy mà nói cũng là như thế, tay Mạnh Đình…… không, hẳn là bản thân Mạnh Đình đối với anh mà nói, có một loại lực hấp dẫn càng ngày càng mãnh liệt, cậu căn bản không cần trêu chọc anh, chỉ cần ánh mắt đối nhau, là có thể làm cho anh động tình, là có thể làm cho anh muốn hôn người, muốn triệt để chiếm lấy người.

Theo lý thuyết, bọn họ đã sớm qua kỳ trăng mật, nhưng cảm giác ấy lại một ngày so với một ngày càng cường liệt hơn, hoàn toàn không cách nào bị Yến Tuy chủ quan khống chế.

Môi Yến Tuy rời đi, má anh áp vào bên gáy Mạnh Đình, dựa theo Mạnh Đình không ngừng yêu cầu với anh, nhắm hai mắt lại, dùng giác quan ngoài thị giác tới cảm thụ Mạnh Đình, cảm thụ tâm ý của cậu đối với anh.

Nhịp tim tăng nhanh, nhiệt khí thân thể giống như không cần tỏa ra bên ngoài, thở gấp trầm thấp từ giữa hầu kết và răng anh thỉnh thoảng tràn ra.

Mạnh Đình nghe vậy tai đỏ, má đỏ, cổ cũng đỏ, nhưng đồng thời cậu cũng càng tò mò.

Đại khái lực khí lúc trước cậu ngủ lâu như vậy dưỡng trở lại lại tất cả dùng hết trên người Yến Tuy rồi, cậu thu tay lại, mắt nhắm lại, cũng ở đó thở, bất quá lại là mệt mỏi.

Yến Tuy bò dậy, trước tiên thanh lý tay Mạnh Đình một chút, sau đó anh lại tới phòng tắm thu thập chính mình một chút, mới một lần nữa trở lại nằm xuống, mà người lúc trước hăng hái đang cao, khắp nơi đốt lửa lại mơ hồ tới mức muốn ngủ thiếp đi.

Bất quá lúc cậu mơ mơ màng màng muốn ngủ, vẫn là dặn dò Yến Tuy một câu, "Yến Tuy, ngủ."

"Được, ngủ ngon." Yến Tuy đáp lại, nghiêng người qua, lại lần nữa ôm người, anh nghiêng người ở trên trán Mạnh Đình hôn hôn, sau đó mới tiếp tục nằm xuống cẩn thận nhắm mắt lại, trải qua một phen này, Yến Tuy cũng nghĩ không được chuyện khác nữa.

Như hi vọng của Mạnh Đình, anh rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Yến Tuy mấy ngày tiếp theo cũng không tới công ty, ngay cả có chuyện, anh cũng chỉ dành thời gian tới thư phòng, gọi điện thoại, hoặc là gặp một chút đám người Vương Phong chạy tới Yến trạch, ngoài ra, anh dựa theo anh nói với Mạnh Đình, bồi cậu, trông coi cậu, chờ cậu khỏe.

Mạnh Đình uống thuốc vẫn như cũ khó khăn, nhưng cậu rất kiên cường, cũng rất cố gắng, không có một lần phun thuốc ra, Yến Tuy mặc dù đau lòng, nhưng hoảng loạn và khó chịu của anh cũng không có tiếp tục biểu hiện ra, ngược lại Yến Mạn Gia và cô Vương hoàn toàn nhìn không được Mạnh Đình như vậy, ngẫu nhiên trông thấy, hai người kia cả ngày mắt đều hồng.

Yến Tuy từ trong phòng đi ra ngoài, giơ tay bảo cô Vương đi vào, Mạnh Đình uống xong thuốc, thể lực tiêu hao một phần, lại được Yến Tuy dỗ ngủ thiếp đi.

"Cháu tới thư phòng, lát nữa trở lại,"

"Vâng," Cô Vương trả lời, liền rón rén mà đi vào trong phòng.

Yến Tuy cầm lấy điện thoại đến trong thư phòng, gọi lại số lúc trước chưa nhận, "Cữu gia gia."

(Cữu gia gia a.k.a ông cậu, cơ mà để ông cậu đọc lên nghe có vẻ buồn cười nên để cữu gia gia cho nó văn chương)

Cữu gia trong miệng Yến Tuy là gia chủ hiện tại của Hứa gia ở Lê thành, cũng chính là anh trai ruột của bà nội anh Hứa Thục Âm Hứa Thụ Mân, ông và Yến Tuy ngược lại không tính là xa lạ, Yến Tuy trước 18 tuổi hàng năm nghỉ hè đều sẽ tới Lê thành ở nửa tháng, thời gian đó anh đều đi theo bên cạnh Hứa Thụ Mân học tập.

Có thể nói, Yến Tuy hiện tại tài giỏi như vậy, thiên tư bản thân anh là một mặt, Hứa Thục Âm và Yến lão gia tử giáo dục là một mặt, còn có chính là chỉ điểm của Hứa Thụ Mân, không nói quan hệ thông gia gần gũi hai nhà, chỉ riêng Hứa Thụ Mân dạy Yến Tuy nhiều năm như vậy, đối với Yến Tuy liền có ân dạy dỗ.

"Biết ta vì cái gì gọi điện thoại cho cháu không?" Thanh âm Hứa Thụ Mân nghe khá nho nhã, giống như nho sinh chân chính trong thư hương thế gia thời cổ đi ra vậy, tư văn hữu lễ, nhưng đồng thời cũng không thể phủ định năng lượng trong lời nói của ông.

"Biết." Yến Tuy làm cái gì trong lòng anh rõ ràng, chính là Hứa Thụ Mân không gọi điện thoại, anh cũng sẽ liên hệ ông.

"Tại sao nhằm vào Diêm gia?"

Diêm gia cũng không phải thế gia hào môn gì trong Hải thành, cội nguồn của nó ở Lê thành, ngoại trừ Hứa gia, là gia tộc hiển hách nhất, mấy năm gần đây thậm chí có người nói, tứ đại gia tộc đứng đầu chỉ sợ biến thành ngũ đại, nhiều ra này chính là Diêm gia của Lê thành.

Nhưng có thể khiến Hứa Thụ Mân gọi cú điện thoại này, là bởi vì động tác của Yến Tuy mấy ngày nay rõ ràng cho thấy đang đối phó Diêm gia.

Diêm gia ngoại trừ là gia tộc gần đây khá cường thế, nó từng còn là gia tộc lệ thuộc Hứa gia ở Lê thành, gia chủ hiện tại của Diêm gia là bạn thân của Hứa Thụ Mân, là trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên của bà nội Yến Tuy Hứa Thục Âm, quan hệ hai nhà khá thân cận.

Yến Tuy lúc tới Hứa gia ở Lê thành, cũng đi theo Hứa Thụ Mân ra mắt gia chủ Diêm gia Diêm Uẩn Sinh, một gia chủ thoạt nhìn khá kém cỏi, nhưng Diêm thị ở trong tay hắn những năm này, phát triển vượt xa bậc cha chú và tổ tông của hắn, có thể thấy được năng lực của hắn cũng không có kém như vậy.

"Chuyện ở Hải thành, cữu gia gia hẳn cũng biết rồi," Yến Tuy vẫn duy trì tôn trọng nên có trong ngữ khí, nhưng kỳ thực thần sắc của anh cũng không có chấn động gì, anh nhìn về phía sân cỏ ngoài cửa sổ, mắt

khẽ híp híp, "Từ trong tay Hà Uyển mua cổ phiếu chính là Diêm gia."

"Năm đó cháu tiếp nhận Yến thị, người trong âm thầm gây xích mích chi bên cũng là Diêm gia," Nếu lúc ấy Yến Tuy năng lực không đủ chút, Yến thị cũng sẽ không có Yến thị hiện tại, tứ đại gia tộc quyền thế đứng đầu có lẽ vẫn là tứ đại gia tộc quyền thế đứng đầu, nhưng trong đó lại sẽ không có Yến thị Hải thành.

Hứa Thụ Mân bên kia trầm mặc hồi lâu, tựa hồ cũng nghĩ đến cái gì đó, nhưng ông lại không có mở miệng nói thêm với Yến Tuy, chỉ một câu khá đơn giản, liền cúp máy.

"Ta biết rồi."

Nhưng Yến Tuy cũng chỉ muốn lời này của ông là đủ rồi, anh không cần ông phản bội bạn thân phản bội bạn chí cốt nhiều năm tới giúp anh, anh chỉ cần ông ai cũng không giúp là được rồi.

Về phần Diêm Uẩn Sinh tại sao phải ra tay với Yến thị, cái này rất dễ đoán, từ trên gia tộc mà nói, Diệm thị thậm chí bất kỳ một gia tộc có chút tư lịch nào cũng sẽ muốn cao hơn một tầng, thôn tính Yến thị rõ ràng dễ dàng khiến nó đạt thành mục tiêu này.

Từ trên tình cảm mà nói, là ông nội Yến Tuy cướp đi người yêu thanh mai trúc mã của Diêm Uẩn Sinh.

Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, bọn họ từng người kết hôn sinh con, chính là từng hận hơn nữa, Diêm Uẩn Sinh cũng sẽ không tới mức như vậy, chân chính có thể khiến hắn ra tay vô tình vẫn là bởi vì lợi ích.

Yến và Diêm nghe tới, khá tương tự, nhưng vì cái gì không thể là Diêm chứ?

(Yến đọc là [yàn], Diêm đọc là [yan])

Cái này chỉ sợ là chấp niệm lớn nhất đời này của gia chủ Diêm thị Diêm Uẩn Sinh, đương nhiên muốn tra ra hắn, đối với Yến Tuy mà nói khá không dễ dàng.

(Vịt: ôi một con người chỉ vì cách đọc hai từ gần giống nhau mà chấp niệm mấy chục năm, thật đáng thương T_T

Min: Đưa ông này cho Triệu Tước trong S.C.I thôi miên ổng đê…)

Diêm Uẩn Sinh già rồi thành tinh, làm việc giọt nước không lọt, che giấu tới cực sâu, nếu không phải Yến Tuy suy nghĩ đột phát (*) trực tiếp khóa định Diêm thị làm đối tượng điều tra, bọn họ có lẽ gặp phải nguy cơ lớn hơn nữa, mới phát hiện ra hắn, cho tới lúc đó, Diêm thị liền cũng tích lũy đầu đủ tư cách cùng Yến thị tới tranh giành vị trí gia tộc quyền thế đứng đầu.

((*) xem lại chương tìm được Yến Vũ sẽ thấy suy nghĩ đột phá của Yến Tuy)

Yến Tuy để điện thoại xuống, đi trở lại vị trí bàn làm việc, tiếp tục xử lý chuyện một lát.

Anh hiện tại phải đối mặt không chỉ có Diêm thị Lê thành còn có Tiêu gia Bắc thành, nhưng cho tới bây giờ Tiêu gia Bắc thành cũng không có động tác gì, dường như bọn họ không biết Tiêu Tư bị Yến Tuy và Yến Vũ phế vậy.

Yến Tuy cũng còn không có động tác nhằm vào bọn họ, anh hiện tại toàn lực đối phó chính là Diêm thị, Yến Tuy mặc dù tự tin, nhưng cũng không có tự tin tới cùng lúc đối kháng hai gia tộc, hơn nữa nơi này còn có một gia tộc quyền thế đứng đầu uy tín lâu năm và cường đại giống như Yến thị.

Nhưng anh cũng không có sợ hãi, hoặc là nao núng, anh tại thời điểm cố ý động thủ, cũng đã làm xong chuẩn bị cho điều xấu nhất.

Lại hai ngày, Mạnh Đình sau 5 ngày uống thuốc, Cổ Lê rốt cục mở miệng nói cậu không cần tiếp tục uống thuốc nữa, vết thương của cậu căn bản khép lại, vẫn không thể làm vận động kịch liệt, nhưng xuống giường đi lại là không có vấn đề gì.

Cậu rốt cục có thể trở lại dưới lầu ăn cơm, bất quá cậu muốn tự mình đi, có Yến Tuy ở đây vẫn là không được cho phép, cậu được Yến Tuy một đường ôm tới trên bàn cơm, ăn xong điểm tâm, lại được ôm tới ghế sa lon.

Mạnh Đình cũng không có cự tuyệt, cậu cảm giác được, Yến Tuy rất thích ôm cậu, cậu cũng thích để cho Yến Tuy ôm, như thế cậu liền cũng không nghĩ ra lý do cần phải cự tuyệt.

Yến Tuy đặt Mạnh Đình xuống, Mạnh Đình lập tức ở bên má anh ôm một cái, "Anh bận rộn thì đi đi, Mao Cầu Đại Hoàng bồi em rồi."

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại tiếp tục ở trên môi cậu hôn hôn, lúc này mới đứng thẳng người, "Anh liền ở thư phòng, em tùy thời có thể đi vào."

"Được," Mạnh Đình ngoan ngoãn gật gật đầu, sao đó lại ôm eo Yến Tuy một chút, lúc này mới buông ra.

Cậu đưa mắt nhìn Yến Tuy chờ thân ảnh anh hoàn toàn không thấy, cậu mới thu hồi ánh mắt lại.

"Mao Cầu, Đại Hoàng, chúng ta đều phải ngoan, không thể để cho Yến Tuy thêm phiền."

Yến Tuy cũng không có nói cho Mạnh Đình quá nhiều, nhưng anh cũng không cố ý giấu diếm Mạnh Đình, giữa hai người bọn họ không cần có chuyện gì vì tốt cho đối phương, mà muốn cố ý giấu diếm.

Mạnh Đình xem TV một lúc lâu, Yến Vũ mới đẩy Hà Việt từ trong phòng đi ra ngoài, bọn họ sau khi ăn xong điểm tâm, Hà Việt tới bên ghế sa lon bồi Mạnh Đình cùng nhau xem TV, Yến Vũ có việc phải đi ra ngoài một chuyến, ông đi đón người.

Bác sĩ Bart hôm nay liền có thể đã tới Hải thành, để không có phát sinh ngoài ý muốn, Yến Vũ quyết định tự mình đi đón.

Mà Yến Mạn Gia bình thường từ lâu hẳn đã xuống, chờ bọn họ đều đi rồi, bà vội vàng liền trên lầu đi xuống, nhưng là bộ dáng thay xong quần áo muốn ra ngoài.

"Em đi gặp một tên bệnh thần kinh, cơm trưa em sẽ trở lại ăn."

Yến Mạn Gia lưu lại lời này, mang theo tài xế và bảo tiêu liền đi.

Tên bệnh thần kinh trong miệng Yến Mạn Gia, Mạnh Đình cũng đã nghe bà nói, chính là có một người đặc biệt thích tranh của bà, đặc biệt chạy tới Hải thành hiệp thương (*) với bà, lại chọc tức Yến Mạn Gia, nhưng Mạnh Đình còn vì bà mà rất cao hứng nha.

((*) thoả hiệp để mua)

Dù sao tranh của Yến Mạn Gia không đẹp, người ta cũng không tới mức chấp nhất như vậy a.

Mạnh Đình quay đầu chống lại tầm mắt Hà Việt, cậu cười cười, "Cô chính là như vậy, hùng hùng hổ hổ, nhưng vẫn là rất đáng yêu."

Hà Việt nghe vậy nhẹ nhàng gật gật đầu, "Mạn Mạn rất thích cháu."

Mạnh Đình khẽ gật đầu một cái, cậu đặt Mao Cầu vào trong ngực Hà Việt, sau đó cậu xoay người ôm lấy Đại Hoàng, vuốt lông cho Đại Hoàng.

Hà Việt nhìn vật nhỏ bị nhét trong ngực, nhẹ nhàng cười cười, cũng vuốt lông cho Mao Cậu. Hai con thú cưng này rất giống chủ nhân của nó, rất ngoan ngoãn đáng yêu.

Yến Mạn Gia ngồi xe một tiếng tới tiệm cà phên danh nghĩa Mạnh Đình, nhìn thấy người khăng khăng muốn mua tranh của bà kia, ở trong điện thoại nghe ra là thanh âm đàn ông, nói là bình ủy phía bình chọn(*), còn là họa sĩ lớn nổi tiếng đã lâu, Yến Mạn Gia dựa theo hiểu biết của bà, liền cho rằng đối phương là một lão nam nhân bốn mươi năm mươi tuổi.

((*) đại khái là giám khảo bình chọn)

"Cậu là Amos?" Yến Mạn Gia nhìn thấy người thật, ngữ khí còn mang theo chút hoài nghi, bà hiện tại vẫn gọi không được họa sĩ, nhưng đối với giới mĩ thuật cũng không phải là hoàn toàn không biết, tác phẩm của Amos trong buổi đấu giá trước đây không lâu được xào tới giá hơn 500 vạn.

Yến Mạn Gia còn đặc biệt tới xem qua triển lãm tranh của hắn, giá trị tác phẩm của hắn còn chưa có đạt tới cực hạn, chờ thêm vài năm nữa, đoán chừng còn có thể được xào ra giá cao hơn, nhưng đối với tin tức của hắn bảo vệ tới khá tốt, Yến Mạn Gia vẫn cho rằng hắn và bà tuổi không sai biệt lắm.

"Đúng, tôi là Amos."

Hắn thừa nhận, Yến Mạn Gia lại nhìn hắn vài cái mới ngồi xuống, thấy tuổi không sai biệt lắm với Chân Hàm nhà bà, cho dù lớn hơn nữa cũng sẽ không lớn bằng Yến Tuy, bà quả nhiên là già rồi.

"Cậu cư nhiên trẻ như vậy……" Yến Mạn Gia rất bị đả kích, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, bà chính là sóng trước bị vỗ chết trên bờ cát a.

Amos cười cười, "Người quen biết tôi đều nói như vậy."

Hắn ngược lại một chút cũng không ý định chột dạ, ánh mắt hắn quét tới đồng hồ đeo tay trên cổ tay, cũng không có ý định lãng phí thêm thời gian.

"Tôi nguyện ý ra giá 100 vạn mua tranh của bà."

Yến Mạn Gia ở trong đầu bà không ngừng nói thầm, nếu nói 100 vạn, nhà bà cũng không thể thiếu số tiền này, nhưng dùng bức tranh của bà kiếm 100 vạn, Yến Mạn Gia còn chưa từng có qua, bà nói thầm vẫn là rất quyết đoán mà lắc lắc đầu.

"Không được," Nhưng bà lại thêm một câu, "Đó cũng không phải tác phẩm tốt nhất của tôi, cậu thích tranh của tôi, có thể xem mấy bức khác, cậu tùy ý chọn một bức, tôi đều bán cho cậu.

Nói thật, khiến Amos đuổi theo mua tranh của bà, Yến Mạn Gia vẫn cảm thấy rất có mặt mũi, nhưng bức kia là quà sinh nhật của Mạnh Đình, không thể bán, những cái khác đều dễ nói. Bán lấy tiền, bà muốn mua quà cho Mạnh Đình và Chân Hàm, Yến Mạn Gia nghĩ tới có chút phấn chấn.

Amos nhận lấy tablet Yến Mạn Gia mang đến lật xem, vẫn là lắc lắc đầu.

"Tôi nói thật với bà đi, tôi mua bức tranh kia là muốn tặng cho mẹ làm quà sinh nhật, cảm giác người trong bức tranh, tôi rất thích, ngoại trừ cái đó, cậu ta và mẹ tôi còn có vài phần rất giống."

Nếu như không phải là mẹ hắn đóng cửa không ra, cũng không có hình lộ ra bên ngoài, hắn cũng hoài nghi Yến Mạn Gia là dựa theo hình dáng bà ấy vẽ. Nếu như không phải vậy, vậy thì càng có thể nói là duyên

phận rồi, cho nên hắn mới chấp nhất như vậy, nhất định phải mua bức tranh này tới tay.

Yến Mạn Gia kinh ngạc mà nhíu nhíu chân mày, lại cẩn thận nhìn Amos mấy lần, cuối cùng bà cũng lắc lắc đầu, "Người trên bức tranh là người nhà của tôi, tôi cũng muốn tặng cậu ấy làm quà sinh nhật, thật đúng là không khéo rồi."

Phải nói thật là rất trùng hợp…… Amos muốn làm quà sinh nhật tặng người, bà cũng là như vậy.

Yến Mạn Gia đều nói như vậy, Amos tiếp tục đuổi theo không tha, không chỉ vô lễ, cũng vô dụng, hắn nhìn ra được Yến Mạn Gia cũng không thiếu tiền, chính là tăng giá tới 10 lần đều không đả động được bà.

Hắn cúi đầu nhìn bức tranh trên tablet của Yến Mạn Gia, tiếp tục mở ra mấy bức, nhưng ngay sau đó ngón tay hắn dừng lại, lại tìm trở lại một chút.

Lại là một bức hình Mạnh Đình cầm một cành hoa hồng trắng đang trêu chọc mèo con, ngũ quan cậu hoàn chỉnh mà bại lộ ở trước mặt hắn, với bức tranh của Yến Mạn Gia, hắn cảm thấy cùng mẹ hắn có mấy phần giống nhau, như vậy bản thân Mạnh Đình ngoại trừ đường cong trên mặt rõ ràng hơn chút, cơ hồ cùng mẹ hắn lúc trẻ giống nhau như đúc.

Người có tương tự, nhưng sẽ không tương tự tới loại trình độ này a.

Yến Mạn Gia thấy hắn nhìn chằm chằm hình Mạnh Đình, bà suy nghĩ một chút, muốn cầm tablet về, bà cũng không muốn tìm cho Yến Tuy một tình địch, nhưng Amos nắm rất chặt, Yến Mạn Gia rút vài cái đều không rút về được.

"Đây chính là người tôi tặng quà sinh nhật, tôi nói với cậu, cậu ấy là vợ cháu trai tôi!" Nghĩa là hoa có chủ, đã kết hôn rồi.

Tay Amos đột nhiên buông ra, Yến Mạn Gia cầm tablet trực tiếp ngồi trở lại vị trí, bà ôm tablet vào trong ngực, rất là kinh ngạc mà nhìn Amos, mơ hồ cảm thấy thần sắc Amos có chút không đúng.

"Ây, cậu làm sao vậy?"

Bộ dáng âm u này của hắn, có chút đáng sợ, Yến Mạn Gia cũng muốn gọi điện thoại kêu bảo tiêu và tài xế ngoài cửa tiến vào.

"Cậu ấy năm nay bao nhiêu tuổi?" Amos nhìn ra được Yến Mạn Gia rất là đề phòng, nhưng hắn cũng đợi không được tiếp tục từ từ đi thăm dò, hắn cơ hồ khẩn cầu mà nói, "Thỉnh bà nhất định nói với tôi."

"Mười tám……" Bà ở nhà, chuyện của Mạnh Đình tự nhiên cũng biết nhiều, cậu không phải con cái Mạnh gia, là bị người buôn bán trẻ em lừa gạt tới cô nhi viện kia, thời gian rất lâu, ngay cả Yến Tuy cũng còn

không tra ra thân thế Mạnh Đình.

"Cậu…… Cậu hỏi cái này làm gì?"

Yến Mạn Gia đối với chính mình cũng có mấy phần gấp gáp, bà thật không có nhìn ra Amos và Mạnh Đình có chỗ nào giống nhau, thật không giống như là người nhà của Mạnh Đình, Mạnh Đình mới trải qua ám sát nguy hiểm đáng sợ như vậy, bà tuyệt đối không thể để tin tức lộ ra bên ngoài.

Amos không có trả lời lời của bà, hắn đứng lên, nhẹ nhàng gật đầu với Yến Mạn Gia, sau đó liền xách theo túi của hắn, từ trong quán cà phê đi ra ngoài.

Hắn vừa đi vừa gọi điện thoại, "Anh, em út…… có thể không chết……"

Bên này Yến Mạn Gia cũng không tiếp tục ở trong quán cà phê trì hoãn thêm, bà lên xe trực tiếp về nhà, cũng mới 10 rưỡi sáng, bà sau khi chào hỏi với Mạnh Đình Hà Việt, trực tiếp lên lầu 2, gõ cửa thư phòng Yến Tuy.

"Vào đi."

Yến Mạn Gia đi vào, đặt túi lên ghế salon, bà đi tới, Yến Tuy cũng mới ngẩng đầu nhìn bà.

"Tuy Tuy, cô có việc muốn nói với cháu."

Yến Tuy gật gật đầu, Yến Mạn Gia cũng không tiếp tục trì hoãn, bà đem cuộc gặp mặt một tiếng trước của bà và Amos, lời bọn họ nói, tất cả phát hiện của bà chi tiết đều nói với Yến Tuy.

"Lúc trước hắn gọi điện thoại cho cô rất nhiều lần, cô có thể cảm giác được, hắn ban đầu cũng chỉ là muốn mua tranh của cô……"

Yến Mạn Gia có chút chột dạ, tranh của bà mang đi dự thi tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng bà lại đem tranh có hình dáng Mạnh Đình đi. Bây giờ cũng không biết là phúc là họa, nhưng đại khái, bà biết bà lại gây họa rồi.

"…… Cô không xác định hắn có phải người nhà Đình Đình hay không, nhìn dáng vẻ hắn rất khiếp sợ, lại rất sốt ruột."

Yến Mạn Gia nói xong, liếc mắt nhìn Yến Tuy, chủ động nhận lỗi.

"Thật xin lỗi, cô không nên đưa tranh của Mạnh Đình đi dự thi, lại càng không nên để cho hình của Mạnh Đình bị người ngoài nhìn thấy."

Tấm hình kia là bà chụp, định sắp tới vẽ, không để ý vẫn ở trong tablet, đâu nghĩ sẽ bị Amos nhìn thấy, còn có thể dẫn tới phản ứng của hắn lớn như vậy.

Yến Tuy đúng là có chút tức giận, nhưng hiện tại vẫn không phải lúc so đo với Yến Mạn Gia, tay anh chỉ ở trên bàn gõ gõ, tựa hồ đang suy nghĩ lại giống như cảnh cáo Yến Mạn Gia.

"Cô…… Cô lập tức gọi điện thoại đem bức tranh về." Yến Mạn Gia bị gõ tới da đầu tê dại, Yến Tuy mặt đen lên, trong nhà ngoại trừ Mạnh Đình, căn bản không ai không sợ, bà cũng là khá sợ.

"Không cần," Yến Tuy phất phất tay với Yến Mạn Gia bảo bà đi ra ngoài, nhưng trong lời nói vẫn như cũ mang theo mùi vị cảnh cáo, "Chỉ như vậy một lần thôi."

Chuyện Yến Mạn Gia cầm tranh đi dự thi đã báo qua cho Mạnh Đình rồi, chỉ sợ cậu cũng đang chờ tin tức Yến Mạn Gia đoạt giải, cầm cái này về, chính là muốn Mạnh Đình thất vọng một đoạn thời gian, nhưng những chuyện tương tự sau này, Yến Tuy tuyệt không cho phép.

"Ờ, cô nhớ rồi," Yến Mạn Gia nói cầm lấy túi của mình, lại qua đầu lại nhìn Yến Tuy một cái, sau đó ra khỏi thư phòng.

Yến Tuy cầm lấy điện thoại di động, ấn ra một dãy số, "Tra cho tôi một chút bối cảnh gia đình họa sĩ Amos, cố gắng nhanh lên."

Yến Tuy bên này tra, Amos bên kia cũng đang tra, Yến Mạn Gia cũng không phải dùng tên thật đi dự thi, nhưng người đề cử bà cũng là có hồ sơ ghi chép trong công hội tranh sơn dầu, lại một phen cố gắng tra được Yến Mạn Gia cũng không khó.

Vợ của cháu ngoại bà, 18 tuổi, đã kết hôn, hơn nữa trước đó không lâu đoạn video trong thang máy kia tuôn ra, cắt tới một bức ảnh ngũ quan của cậu khá rõ ràng…… người trong tranh của Yến Mạn Gia là Mạnh Đình, vợ của gia chủ Yến thị Yến Tuy!

Trong khoảng thời gian này Yến thị thường xuyên lên tin tức, bát quái trên mạng một đống, về sự thật Mạnh Đình cũng không phải con riêng của Mạnh gia, còn là Yến Tuy tự mình giơ chứng nhận, tướng mạo, tuổi tác, thậm chí bối cảnh hết thảy đều phù hợp.

Amos ở trong phòng khách sạn đi lòng vòng, trong lòng giống như có móng vuốt cào khó chịu, hắn rất muốn cứ như vậy xác định, nhưng lại sợ cuối cùng toi công vui mừng một trận. Hắn càng không dám để cho mẹ hắn Ninh Chu biết, chuyện con trai út bị bắt cóc làm con tin rồi bị giết, vẫn luôn là bóng ma trong lòng bà, nỗi đau mà những năm này tuyệt đối không thể chạm đến.

Amos nguyên danh là Tiêu Tử Mặc, là nhị công tử đích tôn của Tiêu gia Bắc thành, người hắn ra tiệm cà phê gọi điện thoại, là anh cả ruột của hắn Tiêu Tử Ngang. Ông nội bọn họ mặc dù còn tại thế, nhưng gia chủ hiện tại của Tiêu gia đã là cha bọn hắn Tiêu Huy Dân.

Chi bọn họ mới coi là mạch chính thống nhất của Tiêu thị Bắc thành, nếu như Mạnh Đình chính là em út của bọn họ 17 năm trước bị bắt cóc giết con tin, vậy tên của cậu hẳn gọi là Tiêu Tử Nặc, Nặc của nặc ngôn.

(Nặc là đồng ý, cho phép, hứa; nặc ngôn là lời hứa)

Tên của Tiêu Tử Mặc và Tiêu Tử Ngang đều là ông nội bọn họ đặt, chỉ có tên em út là cha bọn họ Tiêu Huy Dân đặt. Ý nói rằng cậu đối với Ninh Chu thủy chung giống như một cam kết.

Nhưng rõ ràng người còn sống, như thế nào năm đó cả nhà liền đều nhận định là đã chết chứ, trong phần mộ tổ tiên của Tiêu gia nhưng đã xây xong mộ bia, bọn họ thanh minh hàng năm đều tới thăm cậu, hồi bé Tiêu Tử Mặc còn mang theo một món đồ chơi đi, sau đó dần dần hiểu, nhưng điều này cũng trở thành thói quen.

Hắn thỉnh thoảng có tâm sự cũng sẽ tới gặp cậu, nhưng mấy năm nay chạy trong nước ngoài nước, cách quá lâu trở lại, hắn cũng sẽ đi, nhưng hiện tại rất có thể người được bọn họ tế lễ mấy năm này, căn bản là không chết.

Nhưng mấy tài liệu trên mạng kia, cũng làm hắn hoảng hốt, nếu như Mạnh Đình chính là em út nhà hắn, vậy trải qua cũng quá thảm rồi, Lý Nhất Phỉ kia quả thực không biết sống chết!

Tiêu Tử Mặc cũng không biết di chuyển bao lâu, Tiêu Tử Ngang rốt cục gọi điện thoại cho hắn.

"Căn bản có thể xác định, Mạnh Đình chính là Nặc Nặc nhà ta. Anh đặt vé máy bay, em đừng hành động thiếu suy nghĩ……"

Nhưng nửa câu sau, hắn còn nói chưa hết, đã bị Tiêu Tử Mặc cúp. Hắn lại gọi lại, bên kia đã không ai nhận.

Khu Đông thành Bắc Tiêu Tử Ngang ở trong phòng hắn di chuyển trong chốc lát, sau đó ra cửa lái xe trở lại nhà cũ Tiêu gia, đi gặp cha hắn Tiêu Huy Dân.

(Min: Anh em giống nhau, cứ di chuyển trong phòng như tập thể dục)

Tiêu Huy Dân dựa theo yêu cầu của lão gia tử, đang tính toán làm sao đối phó Yến thị, trước mắt còn không có động tác, nhưng thật sự muốn động rồi, không được bao lâu sau chắc bọn họ sẽ hối hận tới xanh ruột.

Chú ba kia của bọn họ những năm này chọc không ít phiền toái, toàn dựa vào chi lớn giải quyết tốt hậu quả cho gã, lần này còn trêu chọc đến trên đầu Nặc Nặc nhà bọn họ, bị Yến Tuy phế đi cũng là đáng đời, căn bản là không cần hai nhà tiếp tục trở mặt.

"Cha, đây là con tạm thời tra được." Tiêu Tử Ngang cũng không muốn nói thừa lời, vé máy bay hắn đặt là ba tiếng sau, hắn cũng không thể để cho Tiêu Tử Mặc làm loạn, Yến Tuy của Yến thị căn bản không phải y có thể ứng phó được.

Tiêu Huy Dân rất là kinh ngạc nhìn Tiêu Tử Ngang một cái, ông đã rất nhiều năm không nhìn thấy bộ dáng xúc động này của hắn, vốn còn muốn mở miệng dạy dỗ mấy câu, nhưng Tiêu Tử Ngang đã đưa tài liệu tới trước mặt ông rồi, Tiêu Huy Dân cũng chỉ có thể xem trước một chút rồi hãy nói.

Nhưng tùy ý một phen, mắt ông liền trợn tròn, tiếp đó không lâu người mất bình tĩnh liền biến thành chính ông, ông chợt đứng lên, tài liệu lật đổ chén trà trên bàn làm việc, ông cũng không để ý, "Đây, đây…… đây là thật?"

Thanh âm Tiêu Huy Dân khống chế không được có chút phát run, con trai út chết không chỉ là điểm mấu chốt vượt qua không được trong lòng vợ ông Ninh Chu, ông cũng vậy.

Ninh Chu thân thể khá kém, sau khi khó khăn sinh ra Tiêu Tử Mặc cũng có chút bị thương, nói là không dễ tiếp tục thụ thai nữa, nhưng bọn họ có hai đứa con trai rồi, liền cũng không thiếu con, không nghĩ đợi một ngày năm năm sau, Ninh Chu đột nhiên nói buồn nôn, mời bác sĩ tới xem, lại là mang thai hơn hai tháng.

Đứa nhỏ này hoàn toàn ngoài dự đoán, bọn họ có bao kinh hỉ có thể tưởng tượng.

Bọn họ vẫn luôn muốn sinh con gái, cuối cũng vẫn là con trai, nhưng con trai so với bé gái bình thường muốn xinh đẹp hơn.

Đừng nói Ninh Chu thích như tâm can bảo bối, ngay cả ông cũng vậy, ông lật khắp từ điển mới lấy chữ "Nặc" này, vì cái gọi là quyền lợi, ông vẫn luôn cùng lão gia tử tranh cãi mấy ngày.

Nhưng không nghĩ cả nhà bọn họ tới nông thôn ở vài ngày, bảo mẫu tư thông bọn cướp, Ninh Chu và con trai nhỏ ở trong nhà bị bắt cóc tống tiền, Ninh Chu được cứu trở lại, con trai nhỏ nhưng làm con tin bị giết, chỉ chừa cho bọn họ một cái tã lót đầy máu, Ninh Chu bệnh hơn nửa năm, Tiêu Tử Nặc đã trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng bọn họ.

Nhưng hóa ra đứa con được nói là con tin bị giết, kỳ thực không có chết……

Tiêu Huy Dân ước chừng tiêu hóa hơn mười phút, mới đón nhận sự thật này, ông mở tài liệu ra một lần nữa tìm tới tấm hình cao trung của Mạnh Đình, Tiêu Huy Dân rất nhiều năm mắt không đỏ qua, đột nhiên mắt chua xót lợi hại.

Tiêu Tử Ngang cũng có thể hiểu thất thố của Tiêu Huy Dân, hắn lớn hơn Mạnh Đình khoảng 10 tuổi, lúc Ninh Chu mang thai, hắn và Tử Mặc cũng rất cao hứng, hắn đã từng cảm thụ qua máy thai, còn ôm qua Mạnh Đình mới sinh không lâu, cho rằng cậu làm con tin bị giết chết, hắn cũng khổ sở một đoạn thời gian.

“Nặc Nặc tháng 7 năm nay kết hôn với Yến Tuy của Yến thị, nhìn tài liệu, anh ta đối với Nặc Nặc còn rất tốt……”

“Tốt cái rắm!”

Tiêu Tử Ngang đột nhiên bị Tiêu Huy Dân phun đầy mặt nước miếng, hắn bất đắc dĩ lui về phía sau hai bước, lỗ tai đều bị chấn động tới có chút đau.

“Nặc Nặc nhà ta mới bao nhiêu, cậu ta cư nhiên hạ thủ được……”

Tiêu Tử Ngang lớn hơn Mạnh Đình 10 tuổi đều chưa kết hôn đâu, Mạnh Đình kết hôn đều sắp nửa năm rồi.

Tiêu Tử Ngang cũng không khuyên gì nữa, hắn lại tiếp tục lui về phía sau một bước, “Tử Mặc ở Hải thành, con đặt vé máy bay lát nữa qua, chuyện còn lại ngài đi tra, mẹ bên kia…… Chúng ta vẫn là chờ chút thời gian nữa nói cho bà ấy biết.”

Ít nhất phải chờ bọn hắn tra rõ ràng chuyện năm đó, chờ hắn gặp được Yến Tuy, gặp được Mạnh Đình sau đó sẽ nói cho bà biết. Đương nhiên, hắn cũng dự đoán được cảnh tượng hắn bởi vì giấu diếm mà bị trách mắng một trận.

Tiêu Huy Dân hơi hơi suy nghĩ mới gật gật đầu, “Con đi đi, mang người về.”

Lời này Tiêu Tử Ngang cũng không dám trả lời, ngay cả Tiêu Huy Dân tự mình ra sân e rằng đều làm không được, Yến Tuy của Yến thị gần đây nhưng là có ý định đồng thời chống lại Tiêu gia bọn họ và Diêm thị Lê thành, người như vậy, liền hắn chỉ sợ không đủ khiến cho Yến Tuy buông tay Mạnh Đình.

Đương nhiên, Tiêu Tử Ngang hiện tại lo lắng hơn chính là Tiêu Tử Mặc có thể làm hỏng chuyện hay không.

“Không, con trước tiên đi, ta bên này an bài xong cũng tới.”

Tiêu Huy Dân e rằng cũng nghĩ tới điểm này, sau khi Tiêu Tử Ngang đi ra hai bước, ông lại sửa lời.

“Vâng,” Tiêu Tử Ngang xoay người lại gật đầu một cái, ra khỏi thư phòng, ngồi lên xe trực tiếp đi về phía sân bay.

Tiêu gia ở Hải thành cơ hồ không có căn cơ, duy chỉ có nhà của Tiêu Mục chi bên, trước đó một đoạn thời gian cũng bởi vì Tiêu Tư đắc tội Yến Tuy, Tiêu Mục trực tiếp ở trong lớp học bị cảnh sát mang đi điều tra, chi bên Tiêu gia duy nhất ở Hải thành cũng coi như bại.

Tiêu Tử Mặc nhờ mấy bạn học của hắn ở Hải thành, thật vất vả mới tìm ra điện thoại của Vương Phong

bên cạnh Yến Tuy, hắn tính khí chịu đựng không nổi trực tiếp chạy tới cao ốc Yến thị chờ tin tức, nhưng lại biết được Yến Tuy đã gần 1 tuần không có tới công ty.

Hắn lại tiếp tục gọi điện thoại cho Vương Phong, nhưng không phải hỏi y lúc nào thì Yến Tuy bằng lòng gặp hắn, mà là tình huống của Mạnh Đình, Yến Tuy một tuần đều chẳng quan tâm tới công ty, chẳng phải là nói Nặc Nặc nhà bọn họ bị thương rất nghiêm trọng?

"Vết thương phu nhân nhà ông rốt cuộc như nào? Tại sao không đi bệnh viện? Bác sĩ tư nhân đáng tin sao? Tôi bên này có biết bác sĩ nước ngoài có thể giới thiệu cho ông……"

Vương Phong ở trong hành lang Yến trạch nhận được điện thoại của Tiêu Tử Mặc, đều muốn bị mấy vấn đề của hắn làm hôn mê rồi.

"Thật xin lỗi, đây là chuyện riêng trong nhà chủ tịch, tôi không cách nào biết, ngoài ra chủ tịch trong khoảng thời gian này hành trình khá chặt, không cách nào cùng ngài gặp mặt." Vương Phong dứt lời, Tiêu Tử Mặc bên kia trầm mặc rất lâu mới trả lời.

"Được rồi……" Ngữ khí Tiêu Tử Mặc tương đối không cam lòng……

Hắn lại trầm mặc một lát mới tính toán cúp điện thoại, bên kia lại nghe thấy thanh âm hoàn toàn ngoài dự đoán.

"Anh tới tìm Yến Tuy sao? Anh ấy trong thư phòng."

"Vâng, phu nhân."

Có thể được Vương Phong gọi là phu nhân còn có thể là ai, đó là Mạnh Đình, là thanh âm của Nặc Nặc nhà hắn!

Nhưng hắn còn muốn nghe nữa, Vương Phong hẳn là phát giác điện thoại còn chưa cúp, liền ấn tắt.

Tiêu Tử Mặc tương đối kích động, nhưng không tiếp tục gọi cho Vương Phong nữa, hắn lại gọi điện thoại cho Tiêu Tử Ngang, y đã trên đường tới sân bay, hai tiếng nữa sẽ tới Hải thành, hắn không gặp được Yến Tuy, nhưng anh trai hắn Tiêu Tử Ngang nhất định là có biện pháp.

Bọn họ bên này điều tra tới nhanh như vậy, Yến Tuy bên này cũng không chậm, Vương Phong lúc tiến vào anh cũng đang nhìn tư liệu của Amos, kỳ thực chỉ cần đề cập là Tiêu gia, Yến Tuy đại khái đều rõ ràng.

Nhưng anh vẫn xem, là bởi vì anh cũng cần vì Mạnh Đình tra một chút 17 năm trước rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có lẽ liền có thể biết rõ chân tướng Mạnh Đình bị đưa đến cô nhi viện.

Vương Phong lúc trước ở trong điện thoại đã nói với Yến Tuy chuyện Tiêu Tử Mặc muốn gặp anh, cũng dựa theo yêu cầu của Yến Tuy cự tuyệt, nhưng sau khi hắn đi vào, vẫn là đem phen câu hỏi kỳ quái kia của Tiêu Tử Mặc, lại nói với Yến Tuy một lần.

Vương Phong yên lặng vì Yến Tuy lau mồ hôi, phu nhân nhà bọn họ tính cách quá tốt, người cũng quá xinh đẹp, không cẩn thận một cái liền gọi nhiều hoa đào như vậy, điện thoại đều gọi tới chỗ hắn, khiêu khích đều chọn tới trước mặt Yến Tuy, không thể nói là lá gan không lớn.

Yến Tuy không có tỏ bất kỳ thái độ gì với lời này, anh bảo Vương Phong tới đây là có chuyện khác.

Bọn họ đại khái tán gẫu gần một tiếng, Vương Phong mới từ thư phòng rời đi, nhưng cửa mới bị đóng lại, lại lần nữa bị mở ra, đi vào là Mạnh Đình.

Yến Tuy ngước mắt nhìn sang, Mạnh Đình lập tức liền cười với anh, "Em nhớ anh rồi, đi vào xem anh một chút."

Cậu nói ngồi vào bên ghế salon, nằm nhoài trên lưng ghế salon, mặt hướng về phía Yến Tuy, thật đúng là giống như cậu nói, cậu chính là đơn thuần nhớ Yến Tuy, vào thư phòng để nhìn anh một chút.

Yến Tuy cúi đầu nhìn thoáng qua văn kiện, liền đẩy bọn chúng ra, đứng dậy đi về phía Mạnh Đình, ánh mắt Mạnh Đình vẫn như cũ đuổi theo anh.

"Em nhìn anh, anh không làm việc được sao?"

Mạnh Đình dường như không thể hiểu Yến Tuy không tiếp tục làm việc, chạy tới bên cạnh cậu làm gì.

Yến Tuy nhẹ ôm lấy Mạnh Đình ngồi xuống, vững vàng ôm người vào trong ngực, anh cảm thấy một chút cảm giác nguy cơ, nhưng anh còn chưa có gặp người Tiêu gia, cũng vẫn không phải lúc nói với Mạnh Đình.

"Anh cũng nhớ em, tới đây ôm em một cái."

Đáp án này đối với Mạnh Đình mà nói, hết sức có sức thuyết phục, cậu nghiêng đầu ở trên khuôn mặt Yến Tuy hôn hôn, "Ừm, em cho anh ôm." Cậu chỉ cho Yến Tuy ôm.

Yến Tuy nghe vậy ở trên cổ Mạnh Đình hôn một chút, bọn họ lại ôm như vậy hơn 10 phút, Yến Tuy mới một lần nữa đi làm việc.

Mạnh Đình cũng không rời đi, cậu vẫn nằm nhoài nhìn Yến Tuy, chờ sắp tới thời gian ăn cơm, bọn họ mới cùng nhau đi xuống lầu.

Bác sĩ Bart đã được Yến Vũ đón rồi, bất quá phương án giải phẫu hắn và Cổ Lê còn phải nghiên cứu một chút, thời gian định ở hai ngày sau. Yến Vũ và Hà Việt đều chờ nhiều năm như vậy rồi, liền cũng không quan tâm chờ thêm 1-2 ngày, tự nhiên là càng chu toàn càng tốt.

Cổ Lê và Bart không tới chủ trạch ăn cơm, bọn họ đều ở trong tòa bên cạnh, hai người rất có nhiều chuyện để nói, Chân Hàm cơm nước xong lại "Lẻn" qua.

Sau khi ăn xong, Yến Tuy mang theo Mạnh Đình tản bộ một chút, nhưng đi không xa lắm, Mạnh Đình mặc dù khỏe hơn rồi, nhưng vẫn không thể vận động kịch liệt, ngay cả tản bộ cũng phải có chừng mực.

Bọn họ không đi về phía sân cỏ, mà trực tiếp đi tới hậu viện.

Hai hàng phong đã bắt đầu nhuốm đỏ, bầu trời chỉ lưu lại một đường trắng nhạt, vẫn như trước không ảnh hưởng tới bức phong cảnh rực rỡ tươi đẹp này.

Mạnh Đình nắm tay Yến Tuy, liếc mắt nhìn cảnh sắc trước mặt, lại liếc nhìn Yến Tuy, lặp lại như thế, cuối cùng cậu rốt cục bỏ qua.

"Em không nhìn ra anh nghĩ cái gì..... Anh muốn em làm gì liền nói với em đi."

Yến Tuy đầy bụng suy nghĩ nghe Mạnh Đình nói như vậy, vẫn là nhịn không được cười cười, anh dừng bước lại, kéo Mạnh Đình tới trong ngực, nhẹ nhàng ôm lấy.

"Không cần em làm gì, chỉ cần em hảo hảo mà ở bên cạnh anh, không sinh bệnh, không bị thương, mỗi ngày đều vui vẻ, như vậy là tốt rồi."

73. Chương 73

Mạnh Đình nói càng dùng sức chút ôm lấy Yến Tuy, "Anh tin em có được hay không?"

"Được," Yến Tuy đáp lời nghiêng đầu hôn hôn tai Mạnh Đình, một trận gió thổi tới, anh kéo áo mình ra, bao lấy Mạnh Đình một chút, có chút bận tâm hỏi, "Cảm thấy lạnh không?"

Mạnh Đình nghe vậy híp híp mắt, mũi chân cậu hơi hơi kiễng lên, môi cậu in lên môi Yến Tuy, nhẹ nhàng hôn một cái, lại nghiêm túc trả lời, "Anh ôm em, em một chút cũng không lạnh." Cậu cảm thấy thật ấm áp, từ thân tới tâm đều cảm thấy ấm áp.

Cậu ở bên cạnh Yến Tuy vẫn luôn là loại cảm giác này, cậu thích loại cảm giác này.

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình bộ dáng mặt mày cong cong, nhịn không được cúi đầu, hôn lên môi cậu, áo khoác của anh tiếp tục bọc lấy người, bọn họ ở bên bụi hoa, dưới cây phong, triền miên lưu luyến không rời, tựa hồ có thể hôn như vậy tới địa lão thiên hoang (*).

((*) hôn mãi không ngừng)

Tiêu Tử Ngang buổi chiều 5h đã tới Hải thành, nhưng không có gấp rút vội vã mà đi tìm Yến Tuy, hắn và Tiêu Tử Mặc hai người bàn bạc một phen, cuối cùng là Tiêu Tử Ngang lấy thân phận trưởng tôn Tiêu gia gọi điện thoại cho Vương Phong, cùng Yến Tuy hẹn vào sáng ngày hôm sau.

Địa điểm không ở Yến trạch, cũng không ở cao ốc Yến thị, mà là ở trong phòng trà Yến Tuy từng hẹn Mạnh Kỳ.

Yến Tuy từ trên xe bước xuống, hai huynh đệ Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc đã sớm tới chờ liền nghênh đón, bọn họ nhịn không được nghiêng đầu nhìn vào trong xe một chút, nhưng suy nghĩ một chút cũng là, Yến Tuy sao có thể hiện tại liền để cho bọn họ gặp Mạnh Đình.

"Tới bên trong nói……" Yến Tuy đối với phản ứng của hai người này một chút cũng không ngoài ý muốn, anh dứt lời liền đi vào bên trong.

Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc liếc mắt nhìn nhau, cũng đuổi theo Yến Tuy, vị trí địa lý phòng trà này khá yên tĩnh, dòng người và lượng xe lui tới cũng không nhiều. Nếu như là nơi Yến Tuy quyết định nói chuyện, anh phần lớn đều sẽ lựa chọn nơi này.

Đương nhiên, cũng chủ yếu là bởi vì phần lớn giao thiệp với anh đều là gia chủ các nhà 50 tuổi trở lên.

Cái tuổi này của bọn họ bắt đầu chú trọng dưỡng sinh, Yến Tuy cũng không thích nơi quá mức huyên náo, phòng trà rất phù hợp với yêu cầu của bọn họ.

Nhưng đối với Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc mà nói, vẫn cảm thấy có chút ngạc nhiên, ý nghĩ cũng giống như Mạnh Kỳ từng tới, tuổi của Yến Tuy không tính là quá lớn, sở thích lại hết sức cũ kỹ.

Đương nhiên, trong số người trẻ tuổi ở nước Hạ thích pha trà cũng không phải không có, nhưng trong giới thượng lưu rõ ràng là khá ít.

Yến Tuy tự mình động thủ pha trà, động tác nước chảy mây trôi, anh không để ý tới Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc cũng sẽ không cho bọn họ một loại cảm giác bị chậm trễ, thậm chí nhìn động tác của anh, tâm tình cũng sẽ theo đó an định xuống.

"Uống trà," Yến Tuy đặt hai chén trà trước người Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc, anh lại rót cho mình một chén, sau đó nhẹ nhàng uống một ngụm.

Anh lại giơ tay, người phục vụ trong phòng trà khẽ gật đầu rời đi, bên trong phòng liền chỉ còn ba người bọn anh.

"Vết thương của Mạnh Đình sao rồi? Có phải còn rất nghiêm trọng hay không?"

Tiêu Tử Mặc chỉ ngửi ngửi hương trà liền đặt xuống, mở miệng, so với Tiêu Tử Ngang và Yến Tuy quan tâm việc kia hơn chút, Tiêu Tử Mặc càng thêm để ý thân thể Mạnh Đình, kỳ thực hắn cũng muốn nói với Yến Tuy nếu như Hải thành bên này trị không được, bọn họ có thể mang Mạnh Đình trở lại thành Bắc, bọn họ tuyệt đối sẽ cho Mạnh Đình điều kiện chữa bệnh tốt nhất.

Yến Tuy quét Tiêu Tử Mặc một cái, anh đặt chén trà xuống, nhưng không có trả lời vấn đề của Tiêu Tử Mặc, anh nhìn về phía Tiêu Tử Ngang, cũng không có ý định nói tới tình cảnh quá nhiều, "Chuyện 17 năm các người đã điều tra xong rồi sao?"

Tiêu Tử Ngang nghe vậy cân nhắc một phen lời nói, mới trả lời vấn đề của anh, "Đang tra, vô luận liên lụy tới ai, cha và tôi sẽ không bỏ qua cho hắn." Khả năng rất lớn là chính nhà bọn họ có nội ứng, mà nội ứng đó tới bây giờ còn chưa có hiện nguyên hình.

Điểm này không chỉ có Yến Tuy để ý, bọn họ cũng để ý.

"Mạnh Đình…… Cậu ấy phải gọi là Tiêu Tử Nặc, cậu ấy là con cái của Tiêu gia, là em trai của tôi và Tử Mặc, nếu như có thể chúng tôi muốn gặp cậu ấy."

Tài liệu thì tài liệu, suy luận thì suy luận, sau khi gặp người, kiểm tra cần phải có cũng vẫn là không thể tránh khỏi, huyết mạch lẫn lộn ở trong các gia tộc đều là đại kỵ, mặc dù đoán được nói như vậy có thể sẽ khiến cho Yến Tuy bất mãn, nhưng hắn vẫn là phải nói.

Yến Tuy mắt híp híp, tiếp lời Tiêu Tử Ngang, "Làm kiểm tra có thể, nhưng phải tới Hải thành bên này làm. Anh cùng cậu ta không được, phải Tiêu gia chủ tự mình tới đây." Yến Tuy tự nhiên nghe ra ý từ ngoài "Gặp một chút" của Tiêu Tử Ngang, căn bản không cần hắn nhiều lời.

Yến Tuy lại bổ sung một câu, "Các anh nếu như không tin bác sĩ bệnh viện Hải thành, các anh có thể tự mình mang bác sĩ và thiết bị tới đây, nhưng Mạnh Đình tuyệt đối không thể nào đi cùng các anh."

Yến Tuy cũng không có cố ý tăng thêm ngữ khí của mình, nhưng dưới ánh mắt của anh, Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc đều cảm thấy có chút áp lực rất khiến bọn họ không thích ứng, có thể nói, bọn họ ở thành Bắc chưa từng cảm nhận được loại khí trạng đến từ người cùng thế hệ như kiểu nghiền áp này.

"Tôi và Tử Mặc đều tin Mạnh Đình là em trai của chúng tôi, kiểm tra là phải làm, bất quá đây chỉ là đi lướt qua, cậu ấy là con cái của Tiêu gia, phải nhận tổ quy tông……"

Kiểm tra có thể ở Hải thành, điểm này Tiêu Tử Ngang là có thể giải quyết, cha bọn họ sáng ngày kia liền

sẽ tới đây, nhưng ý tứ trong lời nói cuối cùng của Yến Tuy, tuyệt đối không chỉ là kiểm tra xong sẽ để cho bọn họ mang Mạnh Đình trở lại thành Bắc, ngay cả thật sự xác định Mạnh Đình là em trai bọn họ, anh cũng sẽ không cho phép Mạnh Đình đi theo bọn họ trở lại thành Bắc.

"Cái gì gọi là phải?" Yến Tuy nhẹ nhàng nghi ngờ một câu, anh chân mày hơi nhíu lại, ở hoàn cảnh hào môn thế gia như vậy lớn lên, anh hẳn rất có thể lý giải cùng thích ứng lời của Tiêu Tử Ngang mới đúng, nhưng bị dùng tới trên người Mạnh Đình, anh vẫn là có chút không cao hứng.

"Mạnh Đình nếu như nguyện ý, tôi sẽ không ngăn cản, nhưng nếu như em ấy không muốn, ai cũng không thể miễn cưỡng em ấy."

Mặt này cũng bao gồm bản thân Yến Tuy anh, anh có thể tới nơi này gặp Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc cũng không phải là anh thật sự vui vẻ để cho người Tiêu gia tiếp xúc Mạnh Đình, mà là anh không hy vọng Mạnh Đình cuộc đời này có lưu lại tiếc nuối.

Anh hi vọng Mạnh Đình có thể đoạt được cái cậu nên có, anh vẫn luôn đều cho rằng Mạnh Đình nên được điều tốt nhất.

Đương nhiên, anh là nghĩ như vậy, cũng là nói như vậy, nhưng cho dù Tiêu gia và người Tiêu gia làm có thể làm cho anh hài lòng, anh có thể làm tới cực hạn, cũng chỉ là không ngăn cản bọn họ tiếp xúc Mạnh Đình thôi, để cho bọn họ mang Mạnh Đình đi, cái ngày đó tuyệt không khả năng.

"Anh nói rất đúng ai cũng không thể miễn cưỡng Nặc Nặc."

Tiêu Tử Mặc liếc Tiêu Tử Ngang một cái, cũng có chút không hài lòng cách nói của hắn, hắn trên bàn đàm phán đối phó người ngoài còn dễ giải thích, sao có thể dùng tới trên người Nặc Nặc của bọn họ, bọn họ ở trong cuộc đời của Mạnh Đình vắng mặt nhiều năm như vậy, căn bản không có tư cách miễn cưỡng cậu bất cứ chuyện gì, cho dù Mạnh Đình không nhận bọn họ.

"Vậy thân thể cậu ấy rốt cuộc thế nào?" Tiêu Tử Mặc ngay sau đó lại hỏi Yến Tuy một câu, video trong thang máy kia dọa sợ y, y hiện tại quan tâm nhất chính là tình huống khôi phục của Mạnh Đình.

Yến Tuy nhìn thoáng qua Tiêu Tử Mặc, cảm giác ngược lại so với Tiêu Tử Ngang muốn thuận mắt hơn chút, anh khẽ gật đầu, "Tốt tới không sai biệt lắm, còn cần nghỉ ngơi thêm mấy ngày."

Tiêu Tử Mặc nghe vậy lo lắng mà xoa xoa tay, y càng thêm khẩn cầu mà nhìn Yến Tuy, "Tôi có thể đi xem em ấy một chút không? Nếu như anh để bụng, tôi sẽ không nhiều lời, chỉ là nhìn một chút." Xác định một chút thân thể Mạnh Đình rốt cuộc có tốt hay không.

Tiêu Tử Ngang cũng nhìn tới đây, hắn suy nghĩ một chút cũng không có mở miệng tiếp tục nói cái khác, hiển nhiên bộ dạng kia của hắn ở trước mặt Yến Tuy còn không bằng Tiêu Tử Mặc trực tiếp hữu dụng, chỉ chốc lát sau, Yến Tuy rốt cục gật gật đầu.

Nhưng Yến Tuy cũng không như vậy liền mang người về nhà, chỉ cho phép bọn họ buổi chiều hoặc là sáng mai.

Nói chuyện tới đây không sai biệt lắm liền kết thúc, Yến Tuy gật gật với bọn họ, định rời đi trước.

Nhưng còn chưa đứng dậy, điện thoại trong túi áo anh rung, Tiêu Tử Mặc và Tiêu Tử Ngang vốn cũng định đứng dậy nhìn tới đây, mơ hồ mang theo một chút mong đợi, bất quá điều bọn họ mong đợi thật sự tới rồi.

Yến Tuy ra cửa đã nói qua với Mạnh Đình, cậu mang theo Đại Hoàng và Mao Cầu chơi một lát, cũng cảm thấy nhàm chán, trở lại phòng, suy nghĩ một lát, liền gọi cú điện thoại này cho Yến Tuy.

"Em bảo bác Tiêu phái người đưa em tới phòng thí nghiệm có được không?" Mạnh Đình nói chuyện, Mao Cầu còn đáp lại cậu, cậu cúi đầu sờ sờ đầu Mao Cầu mới tiếp tục nói, "Em chính là đi qua nhìn một chút, thuận tiện trả lời đám Thi Thi mấy vấn đề."

Mạnh Đình lần đầu tiên nói dối với Yến Tuy, má đã hơi hơi ngại ngùng mà đỏ lên, nhưng cách điện thoại di động, Yến Tuy cũng không phát hiện được.

Yến Tuy giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, "Em muốn đi bao lâu?"

"Hai ba tiếng đi." Mạnh Đình thở dài một cái, dùng ngữ khí càng thêm nghiêm túc nói, "Em đảm bảo, em sẽ ngoan ngoãn, sẽ không làm loạn, sẽ không để cho chính mình bị thương, đảm bảo đảm bảo mà."

Yến Tuy đều có thể tưởng tượng bộ dáng Mạnh Đình đầu điện thoại bên kia giơ tay nghiêm túc đảm bảo, trong mắt anh tràn ra chút tiếu ý, lại hơi hơi suy nghĩ, anh mới đáp lại, "Ba tiếng nữa, anh tới đón em về nhà."

"Ừ," Mạnh Đình đáp lại trong thanh âm tràn đầy vui sướng, lần đầu tiên nói dối thành công, cậu ngoài áy náy còn nhiều hơn chút cảm giác thành tựu khó giải thích được, "Yến Tuy, anh thật tốt."

"Ừm," Yến Tuy trả lời, sau đó lại dặn dò Mạnh Đình vài câu, anh mới cúp điện thoại, Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc bên kia răng mơ hồ đều cảm thấy có chút đau, không nghi ngờ chút nào, có thể làm cho ngữ khí thần thái biến hóa lớn như vậy, nhất định là Mạnh Đình.

Mà tình cảm của Yến Tuy và Mạnh Đình thoạt nhìn so với trong tin đồn và tư liệu có thể cảm giác được còn tốt hơn nhiều…… Bọn họ hâm mộ ghen tỵ mà nhìn Yến Tuy, càng thêm khẩn cấp sớm một chút nhìn thấy Mạnh Đình.

Bên kia Mạnh Đình ngọt ngào mà cúp điện thoại, cậu tự mình thay quần áo, sau đó ôm Mao Cầu đi xuống lầu, phó thác Mao Cầu và Đại Hoàng cho Hà Việt, cậu an vị ngồi lên xe bác Tiêu sắp xếp xong, tới phòng thí nghiệm.

Kỳ thực cậu nhất định muốn tới đây, là bởi vì hôm qua Lí Thi Thi nói với cậu, chỗ nguyên liệu bọn họ từ nước ngoài tiến về tới rồi, có lẽ bên trong cũng có vật liệu phụ trợ cuối cùng Mạnh Đình vẫn luôn tìm kiếm.

Mắt thấy sinh nhật Yến Tuy liền sắp tới, cậu bởi vì bị thương ở nhà dưỡng nhiều ngày như vậy, tuyệt không thể trì hoãn thêm nữa.

Yến Tuy sau khi rời đi, Mạnh Đình ở nhà có rảnh rỗi mà suy nghĩ tự nhiên cũng đợi không được.

Nhưng nếu như cậu nói với Yến Tuy, cậu là muốn điều hương, khẳng định không được cho phép, Mạnh Đình luôn luôn thành thật liền nói dối rồi, cũng là cậu cho tới nay đều quá thành thật, thỉnh thoảng nói dối một lần, Yến Tuy cư nhiên cũng không có phát hiện.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác chủ quan của Mạnh Đình.

Cậu khắc chế tâm tình hơi có kích động, đi tới trong phòng thí nghiệm, thay áo choàng trắng, rửa tay sạch sẽ, sau khi đeo khẩu trang, cậu liền tiến vào phòng điều hương.

"Chính là ba cái này, không biết có phù hợp với yêu cầu của ngài hay không." Lí Thi Thi nói xong cũng thối lui đến một bên.

Mạnh Đình đi lên phía trước, nhất nhất cẩn thận ngửi ngửi, cuối cùng cậu vẫn là tính toán động thủ thử một chút rồi nói.

Về khoản nước hoa này, Mạnh Đình hai đời đều bỏ ra rất nhiều thời gian và tinh lực, nhưng thủy chung đều chưa cảm thấy đủ hoàn mỹ, hiện tại cậu cũng không xác định có thể thành công hay không, nhưng luôn phải thử một chút.

Cậu sau khi bắt đầu điều thương, liền thói quen không thể không chuyên tâm, từ vô sắc tới hồng nhạt, vàng nhạt, tím đậm…… Cuối cùng biến thành màu tím phấn giống như một loại quỳnh tương, động tác của cậu so với lúc điều hương bình thường, chậm chút, nhưng vẫn như cũ duy trì một loại tiết tấu đặc thù mà đám người Lí Thi Thi thủy chung suy nghĩ không ra.

(quỳnh tương: rượu ngon)

Cậu điều ra hương khác biệt như vậy, là bởi vì thiên phú của cậu dựa vào sắc hương mà có thể bắt được thời cơ thỏa đáng nhất.

Vì nước hoa trong nhà máy chỉ dùng máy móc mà đưa vào nguyên liệu, cũng sẽ không bởi vì khác biệt của nguyên liệu, mà có điều chỉnh, cái này chỉ có bậc thầy điều hương mới có thể làm được, thiên phú của Mạnh Đình làm cho cậu so với các nhà điều hương khác làm tới tốt hơn.

Đám người Lí Thi Thi và Mạnh Đình đều mang khẩu trang, thậm chí còn đứng có chút xa, nhưng một khắc thành phẩm hoàn thành kia, bọn họ vẫn là say mê ở trong mùi hương này.

Bất đồng, thật sự bất đồng, không cần Mạnh Đình tiếp tục nói với bọn họ, bọn họ liền biết đây chính là mùi hương Mạnh Đình vẫn luôn muốn điều chế kia.

"Thành công rồi." Mạnh Đình nhẹ nhàng lắc lắc nước hoa trong ống nghiệm, trên mặt cậu cũng tràn ra chút mỉm cười, cao hứng của cậu khá thuần túy, cậu cũng không phải cao hứng giá trị thương mại đằng sau nước hoa này, cậu chỉ là rất cao hứng ở trước sinh nhật Yến Tuy, cậu thành công làm được.

"Không biết anh ấy có thể thích hay không……"

Cao hứng rất nhiều, Mạnh Đình cũng sinh ra chút lo lắng, cảm nhận của Yến Tuy dưới cái nhìn của cậu, so với bất cứ chuyện gì đều muốn quan trọng hơn, quan trọng tới cậu đều có chút hoài nghe thiên phú của mình.

"Thích nha, sao có thể không thích! Quá thích luôn!"

Phát ra cảm thán như vậy cũng không phải hai nữ trợ thủ Lí Thi Thi hoặc là Diệp Tử Lan, mà là nam trợ lý Trình Quang vẫn luôn khá trầm mặc ít nói.

Lúc trước lúc Diệp Tử Lan hỏi Mạnh Đình, hắn cũng nghe thấy.

"Sư phụ, anh muốn trong thời gian ngắn như vậy nghiên cứu ra nước hoa này, là có tác dụng đặc biệt gì sao?"

Trình Quang nhớ trả lời của Mạnh Đình, "Tặng người làm quà sinh nhật."

Câu trả lời khá đơn giản, nhưng lúc đó Trình Quang còn không có bao nhiêu cảm giác, nhưng hiện tại cảm giác được một loại ghen tỵ khống chế không được, ghẹn tỵ với người được Mạnh Đình tặng quà kia.

Cũng không phải hắn có ý nghĩ gì, mà là nước hoa này thật có thể được xưng là hoàn mĩ, hắn dám cam đoan bất kỳ một bậc thầy điều hương nào dốc hết tâm huyết 10 năm, thậm chí mấy thập niên đều chưa chắc sẽ có tác phẩm như vậy.

Món quà như vậy thật sự quá trân quý, quá hiếm lạ.

Hắn có thể minh bạch giá trị của nước hoa này, người Mạnh Đình tặng kia có thể minh bạch sao? Trình Quang không khỏi sinh ra lo lắng như vậy.

Mạnh Đình cũng không để ý tới lời của Trình Quang, cậu chậm rãi ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc ống nghiệm, mấy người Trình Quang có lẽ còn muốn biểu đạt cái gì đó, nhưng nhìn thần sắc Mạnh Đình như vậy bọn họ cũng không tiếp tục mở miệng.

Mạnh Đình đại khái suy nghĩ hơn 10 phút, cậu đứng dậy tự mình đi đựng nước hoa vào trong lọ, cậu lại tới phòng tài liệu bên cạnh gọi điện thoại cho Yến Minh Á.

Hai người tán gẫu nửa tiếng, Mạnh Đình mới hài lòng đặt điện thoại xuống, cậu muốn đặt nước hoa vào trong két an toàn, sau đó mới ngồi bên bàn làm việc trong phòng tài liệu, bắt đầu ghi chép hoàn chỉnh số liệu thí nghiệm, cùng với nước hoa thành quả cuối cùng.

Chờ cậu toàn bộ chỉnh lí xong lại ngẩng đầu lên, lại phát hiện Yến Tuy không biết lúc nào đã tới.

Anh cũng không có quấy rầy Mạnh Đình, mà là ngồi trên ghế salon bên hành lang, cũng không nhìn phòng điều hương, mà là nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Đình bên này. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, cũng không nhịn được cười cười.

Mạnh Đình đem đồ đạc trên bàn làm việc thu dọn một chút, liền muốn đi ra ngoài tìm Yến Tuy, nhưng thu dọn tới một nửa, cậu đột nhiên phát hiện mình tựa hồ quên mất thay áo, khẩu trang còn vắt ở một bên tai cậu, cậu ngửi ngửi tay mình, mùi vị rất rõ ràng.

Yến Tuy không ít tới xem cậu điều hương, lúc này vừa nhìn chẳng lẽ còn không biết cậu tới làm cái gì chứ.

Lúc Mạnh Đình càng thu dọn càng chột dạ, Yến Tuy đã đứng dậy đẩy cửa tiến vào.

Mạnh Đình ngước mắt quét Yến Tuy một cái, cậu tiến lên hai bước chặt chẽ ôm lấy eo Yến Tuy, cậu tự thú, "Xin lỗi, em nói dối với anh rồi."

Yến Tuy ôm lại Mạnh Đình hơi lui về sau nửa bước nhỏ, trên mặt anh lộ ra chút mỉm cười không dễ cảm thấy, trong thanh âm lại không có biến hóa gì.

"Nói dối cái gì?"

"Em vừa mới động thủ điều hương rồi, em nói dối rồi."

Mạnh Đình vừa chột dạ vừa áy náy, cậu càng thêm dùng sức mà ôm lấy Yến Tuy, giống chỉ sợ anh tức giận bỏ cậu lại rồi biến mất.

"Xin lỗi, Yến Tuy……" Mạnh Đình cũng không tính toán giải thích thêm, cậu cho dù là chuyện này có nguyên nhân ra, nhưng cậu nói dối Yến Tuy cũng là sự thật.

Yến Tuy vốn còn muốn trêu chọc Mạnh Đình, lại phát hiện anh không đành lòng nhìn Mạnh Đình lâm vào trong bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào, anh giơ tay nhu nhu gáy Mạnh Đình, "Em nói muốn tới phòng thí nghiệm, anh liền biết em muốn điều hương rồi." Mạnh Đình nói dối căn bản không lừa gạt được anh.

"Ừm, vậy em vẫn là không đúng," Yến Tuy dễ dàng bỏ qua cho cậu, Mạnh Đình tự mình ngược lại vẫn tính toán, cậu ngẩng mặt lên, cọ cọ Yến Tuy, rất là nghiêm túc nói, "Sẽ không có lần sau nữa, em một chút cũng không thích nói dối với anh."

Đại khái lời của Mạnh Đình đối với Yến Tuy mà nói liền có ma lực như vậy, chỉ một câu này, sau khi anh gặp qua huynh đệ Tiêu gia, tất cả lo lắng trong lòng liền cũng không thấy nữa. Nhưng lo lắng giảm đi, dâng lên là cảm xúc càng thêm mãnh liệt.

"Ừm," Yến Tuy nhẹ nhàng trả lời, ngay sau đó anh kéo Mạnh Đình ra chút.

Mạnh Đình nghi ngờ nhìn Yến Tuy, nhưng còn chưa kịp chớp mắt, Yến Tuy đã cúi đầu xuống, hôn trụ môi Mạnh Đình.

Nụ hôn của Yến Tuy có chút đột nhiên, còn có chút vội vàng khó giải thích được, nhưng càng nhiều chính là tình ý mà Mạnh Đình đã lĩnh hội đủ, Yến Tuy thích cậu, Yến Tuy yêu cậu, cho nên Yến Tuy hôn cậu.

Mạnh Đình xác định điểm này, lập tức híp mắt lại, khá nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của Yến Tuy.

Bọn họ từng bước lui về phía sau, tới lúc bị cửa ngăn cản, không đường thối lui, Yến Tuy vẫn bảo vệ eo Mạnh Đình, cũng không thể để cậu đụng vào, nhưng đồng thời ý chí anh mất kiểm soát cũng bởi vì chút thanh âm này, mới hơi hơi kéo lại chút.

Môi anh từ cánh môi Mạnh Đình trượt ra, đi xuống, mềm nhẹ lại vụn vặt mà rơi xuống đầy cổ cậu.

Cằm Mạnh Đình giương lên, cắn môi, lúc này mới không làm cho mình phát ra âm thanh gì kỳ quái, mà tay cậu ôm eo Yến Tuy cũng không buông ra, cậu biết rõ hoàn cảnh hiện tại của bọn họ không đúng lắm, nhưng cậu vẫn là không cam lòng cự tuyệt Yến Tuy.

Yến Tuy nhất định là rất thích cậu, cho nên mới sẽ như thế. Mạnh Đình tiếp tục nhẫn nại, đồng thời nghĩ như vậy.

Nhưng phóng túng và bao dung của cậu, chưa hẳn không phải mấu chốt thúc đẩy Yến Tuy tiếp tục mất kiểm soát.

Yến Tuy buông Mạnh Đình ra chút, rốt cục buông tha cổ vô cùng nhạy cảm của Mạnh Đình, anh dán vào má Mạnh Đình, dùng ngữ khí rất trịnh trọng, "Anh sẽ không để em rời khỏi anh." Cho dù là người nhà chân chính của Mạnh Đình, anh cũng sẽ không để cho Mạnh Đình rời khỏi anh.

Nếu như chỉ là một gia đình bình thường, Yến Tuy sẽ không có lo lắng như vậy, nhưng bên kia là Tiêu gia, anh phải suy nghĩ nhiều một chút, không thể không làm chuẩn bị chu toàn nhất. Mạnh Đình anh không thể đưa ra, cậu cũng vĩnh viễn sẽ không trở thành lợi thế bị anh đặt lên bàn đàm phán.

Mạnh Đình cũng không biết lo lắng trong lòng Yến Tuy, cậu nghe vậy cơ hồ không chút do dự nào liền đáp ứng.

"Đây là đương nhiên, anh sao có thể để em rời đi, ngay cả anh để, em cũng không đi."

Mạnh Đình nghĩ tới cảm giác lời này của mình vẫn còn thiếu sót, cậu nhào lên nhẹ nhàng cắn cắn môi Yến Tuy, tiếp tục bổ sung.

"Ngay cả như vậy, em cũng phải cùng mang theo anh."

Mạnh Đình chưa từng tham luyến qua bất cứ thứ gì của Yến gia, cậu từ đầu đến cuối cũng chỉ vì bản thân Yến Tuy, nhưng cái này cũng đủ lòng tham rồi, có lẽ Yến Tuy đáng giá với người tốt hơn, nhưng hiện tại lại bị cậu ỷ lại, cũng đã định rồi không thay đổi.

"Ừ," Yến Tuy nhẹ nhàng đáp lại, tiếp tục ôm Mạnh Đình, lại một lúc lâu anh mới buông người ra.

Anh sửa sang lại một chút quần áo Mạnh Đình, lại trở lại bàn làm việc, tiếp tục thu dọn một chút, khóa chặt cửa, bọn họ sau khi chào hỏi qua đám người Lý Thi Thi, mới rời khỏi phòng thí nghiệm, đi về nhà.

Mạnh Đình ngồi trên xe, một lúc lâu vẫn là chóng mặt, thân mật lúc trước ảnh hưởng đối với cậu vẫn như cũ rất lớn, cậu tựa vào đầu vai Yến Tuy, mắt chớp chớp đột nhiên nhớ tới cái gì đó, "Yến Tuy, em quên mất một chuyện rồi?"

"Cái gì?" Yến Tuy nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình, Triệu Binh ngồi trước cũng kéo dài lỗ tai, nếu như là quên ở trong phòng thí nghiệm, bọn họ quay trở lại gần đây còn có đường tắt có thể đi, đối với lái xe thì phương diện tìm đường này, Triệu Binh vẫn là khá chuyên nghiệp.

"Em quên mất ăn cơm trưa rồi, em rất đói a……"

Mạnh Đình nói quét Yến Tuy một cái, lại cảm thấy từng đợt chột dạ tới, cậu do dự có nên từ trong ngực Yến Tuy ngồi dậy hay không, Yến Tuy ôm cậu, đồng thời nói với Triệu Binh ngồi trước.

"Tìm một nhà hàng gần đây nhất đi."

"Vâng," Triệu Binh gật đầu một cái, tốc độ lái xe thả chậm xuống, ánh mắt trái phải quét tới, khá tẫn trách.

Mạnh Đình rụt ở trong ngực Yến Tuy, hồi lâu mới nhỏ giọng mà giải thích một câu, “Em không phải cố ý.”

Lúc ăn cơm, Lý Thi Thi tới gọi qua cậu, nhưng cậu không muốn bị cắt đứt mạch suy nghĩ, liền cự tuyệt, cậu chỉnh lý xong ghi chép và phương pháp phối chế, Yến Tuy đã tới rồi, sau đó là phen nụ hôn nóng bỏng kia, cậu trì hoãn quá mức, bọn họ liền lên xe, cậu mới cảm giác được đói, cũng mới nhớ tới mình quên mất cơm trưa.

Mạnh Đình lại chọt chọt thịt mềm bên eo Yến Tuy, “Anh cũng có chút trách nhiệm đấy …… Đương nhiên, em không trách anh.”

Mạnh Đình được Yến Tuy cưng chiều, ngụy biện ngược lại càng ngày càng nhiều.

Yến Tuy ánh mắt thấp xuống, Mạnh Đình nhanh trí mà dừng lại tay làm loạn, thuận tiện mấp máy môi, nhưng mặt mày lại vẫn cong lên, cậu tiếp tục dựa tới đầu vai Yến Tuy.

Yến Tuy cũng không có muốn trách cậu, anh chỉ là đau lòng cậu đói bụng thôi, điểm này không cần Yến Tuy tiếp tục nói, Mạnh Đình liền cảm nhận được.

Bọn họ ở trong một nhà hàng nhỏ, Yến Tuy bồi Mạnh Đình ăn cơm trưa, đút cậu ăn no, bọn họ mới tiếp tục về nhà.

Mà bản thân Mạnh Đình cũng dựa tới trong ngực Yến Tuy buồn ngủ, cậu thức dậy sớm, lúc trước lại hết sức chăm chú như vậy, mấy ngày nay ở nhà dưỡng thương, cậu căn bản đều có ngủ trưa, lúc này cơn buồn ngủ liền cũng càng ngày càng đậm.

Nhưng đường này cách Yến trạch cũng không có bao xa nữa, khoảng 20 phút nữa, bọn họ liền có thể về tới nhà, Mạnh Đình híp mắt, tính toán tiếp tục nhịn một chút.

Nhưng đối với một người buồn ngủ mà nói, 20 phút đã đủ để ngủ, cậu cố gắng tinh thần, người cũng vẫn như cũ mơ mơ màng màng.

“Ngủ đi, đợi lát nữa anh ôm em về phòng.”

Mạnh Đình nghe vậy do dự một lúc lâu, mới đáp lại, nhưng vẫn không phải cự tuyệt, “Em muốn anh cõng em……”

“Được,” Yến Tuy đồng ý, tiếp tục ôm lấy Mạnh Đình, nhu nhu tóc và má cậu, Mạnh Đình được nhu thoải mái, mí mắt liền hoàn toàn phủ xuống, an tâm ngủ thiếp đi.

Xe dừng lại trước Yến trạch, Yến Tuy dựa theo anh đáp ứng Mạnh Đình, anh trước tiên xuống xe, liền đem người chậm rãi dịch tới, xong rồi mới tại điều kiện tiên quyết không quấy rầy Mạnh Đình ngủ, cõng cậu lên.

Xe Triệu Binh mới vừa lái đi, lại có một chiếc xe dừng lại trước Yến trạch, lại là huynh đệ Tiêu gia, bọn họ nhìn thấy Yến Tuy, lại nhìn thấy Mạnh Đình trên lưng Yến Tuy, mắt hai người đều phát sáng, nhưng đồng thời cũng có chút lo lắng.

"Đây là làm sao……"

Ánh mắt Yến Tuy quét tới, Tiêu Tử Mặc tự động giảm thấp âm lượng, mà y cũng chú ý tới, Mạnh Đình được Yến Tuy cõng trên mặt cũng không có khó chịu gì, khí sắc hồng nhuận, mặc mày buông lỏng, rất là an bình.

"Em ấy ngủ."

Yến Tuy dứt lời liền tiếp tục cõng Mạnh Đình đi vào, huynh đệ nhưng còn không lập tức đuổi theo, mà là trở lại trên xe, bao lớn bao nhỏ xách tới rất nhiều đồ, đều là chút đồ bọn họ gom nhanh, nghe nói có thể bồi bổ thân thể, phần lớn đều là một ít đồ dinh dưỡng dạng con nhộng.

Thứ khác Mạnh Đình còn có thể sẽ thích, nhưng quà này cậu tuyệt đối không thích nổi, thậm chí Yến Tuy cũng sẽ không cho phép trong nhà tồn tại quá nhiều thứ như vậy, thuốc nghiện của Mạnh Đình rốt cục có tốt hay không, bọn họ cũng không thể xác định, nhưng đem những thứ này đặt tới chỗ Mạnh Đình có thể đụng tay đến, vẫn như cũ không tính là thỏa đáng.

Yến Tuy trực tiếp cõng Mạnh Đình trở về phòng, về phần huynh đệ Tiêu gia chỉ có thể dừng chân ở trong phòng khách, Yến Mạn Gia và bác Tiêu tiếp đãi bọn họ.

"Những cái này đều là cho…… Đình Đình bồi bổ thân thể," Tiêu Tử Ngang đặt đồ xuống, nói với Yến Mạn Gia. Mạnh Đình tạm thời chưa được nhận về Tiêu gia, bọn họ gọi là Tử Nặc hoặc là Nặc Nặc cũng vẫn không thích hợp, hơn nữa bọn họ trước khi đến vẫn bảo đảm qua với Yến Tuy, sẽ không nói thêm cái gì.

Yến Mạn Gia nhìn nhìn lễ vật bọn họ đưa tới, sau đó lắc lắc đầu, "Xin lỗi a, Đình Đình của chúng tôi không thể ăn những thứ này."

Thuốc nhhất định phải uống, Mạnh Đình đều uống tới thống khổ như vậy, huống chi mấy thứ này, mặc dù sau này phản ứng của cậu đối với thuốc cũng dần dần nhạt đi, nhưng những thứ này, đối với cậu mà nói vẫn như cũ là ám ảnh.

"Các cậu lần sau tặng quà, liền cũng đừng tặng loại này……"

Đưa tới rồi, bọn họ bỏ đi không quá tốt, tặng lại nhà khác, gia đình thích hợp cũng không bao nhiêu.

"Tại sao?" Tiêu Tử Mặc nhanh chóng hỏi một câu, y và Tiêu Tử Ngang đối với quá khứ của Mạnh Đình vẫn như cũ chỉ hiểu rất phiến diện, hoặc là phải nói bọn họ giới hạn trong con chữ tư liệu, vẫn không thể có cảm thụ quá lớn.

Yến Mạn Gia nhìn Tiêu Tử Mặc xuất hiện ở Yến gia, bà liền biết người nhà Mạnh Đình tìm tới, bà cảm thấy bọn họ nên biết Mạnh Đình đều chịu khổ gì, nhưng nếu Yến Tuy không gật đầu, bà cũng không thể nói cho bọn họ biết.

Ánh mắt Yến Mạn Gia quét tới, Yến Tuy đã xuất hiện ở cửa cầu thang, Yến Mạn Gia ngầm hiểu.

Bà xoay người qua ngồi xuống, cẩn thận suy nghĩ một chút mới nói.

"Đình Đình khi còn bé không được trải qua ngày tháng tốt đẹp, đại khái là quá đói, có một đoạn thời gian, nó đói bụng tới mức chỉ có thể ăn thuốc trong nhà, sau đó sinh bệnh nằm viện, để lại chút ám ảnh, không chỉ có không thể uống thuốc, ngay cả truyền dịch và tiêm thuốc đều không thể."

Đây là Yến Mạn Gia sau khi đuổi theo Yến Tuy hỏi mấy lần, mới lấy được đáp án, bà lúc ấy khổ sở rất lâu, lúc này lại nói, cũng vẫn như cũ cảm thấy khổ sở.

(t cũng thấy khổ sở a~~)

Bọn họ là con cái gia đình thế này, căn bản không cảm thụ qua cái gì là đói, mà cái loại đói bụng tới mức đem thuốc làm cơm ăn như Mạnh Đình, lại càng chưa từng có, cũng chưa từng nghĩ qua.

"Đình Đình rất tốt, nó đã thử vượt qua chướng ngại này." Mặc dù quá trình này vẫn như cũ vô cùng khó khăn.

Yến Mạn Gia dứt lời thời gian rất lâu, Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc đều là không nói gì, Yến Mạn Gia không dám tưởng tượng, bọn họ giống nhau như vậy.

"Những thứ này cũng không khó tra, các cậu muốn biết cái gì, liền tự mình đi tra đi."

Yến Tuy đi tới ngồi xuống, đánh vỡ trầm mặc.

"Các anh tới không đúng lúc, Đình Đình ngủ rồi." Nhưng ngay cả Mạnh Đình không ngủ, anh cũng không tính toán để cho bọn họ tiếp xúc nhiều, Tiêu Tử Mặc tính tình ngay thẳng chân thành tha thiết chút, Tiêu Tử Ngang chính là rõ ràng tác phong công tử thế gia, Mạnh Đình chưa chắc có thể thích bọn họ.

"Tôi chờ cậu ấy tỉnh," Tiêu Tử Mặc ngẩng đầu đáp, tim đập nhanh một chút, có chút lo lắng sẽ bị Yến Tuy đuổi ra, y nhìn về phía Yến Mạn Gia, cái khó ló cái khôn, "Tôi có thể đi xem một chút tranh của bà không?"

Y đây rõ ràng là muốn túm Yến Mạn Gia làm ván cầu, ở tại Yến gia nhiều thêm một lát lại một lát.

Y nói xong, lại nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Tử Ngang, “Anh còn có việc, anh đi đi.”

Y biết rõ, lời lúc sáng, Tiêu Tử Ngang là đắc tội với Yến Tuy, nhưng cái này chỉ là vì Tiêu Tử Ngang quen ở trên bàn đàm phán, hắn thật đúng là không định dùng đến trên người em út nhà mình và em rể đâu.

Tiêu Tử Ngang bất động thanh sắc cho Tiêu Tử Mặc mấy ánh mắt, sau đó đứng dậy cáo biệt với Yến Tuy, hắn quả thật còn có chuyện, một trong số đó chính là tra quá khứ của Mạnh Đình tới rõ ràng hơn chút, bằng không bọn họ căn bản không có tư cách ở chỗ này nói chuyện với Yến Tuy, huống chi những cái khác.

Mạnh Đình từ hai giờ ngủ thẳng tới gần bốn giờ mới rời giường, Yến Tuy lúc ra vào phòng, Đại Hoàng và Mao Cầu đều tiến vào.

Cậu tỉnh lại chơi với bọn chúng một lát, mới mang theo hai thú cưng xuống lầu.

“Cháu ngửi thấy được mùi bánh chocolate……” Mạnh Đình nói chóp mũi khẽ động động, hiển nhiên sâu tham ăn của cậu lại thức rồi.

Ăn ngủ, ngủ ăn, nhớ không được phiền não, tâm tình Mạnh Đình thật đúng làm người khác hâm mộ không chịu được.

“Mau tới, Hàm Hàm mang về, giữ lại cho cháu đấy.”

Yến Mạn Gia mang theo Tiêu Tử Mặc nghe thấy động tĩnh từ trong phòng vẽ tranh đi ra ngoài, trước Mạnh Đình một bước đi tới bên cạnh ghế sa lon, bà vội vàng ngoắc tay với Mạnh Đình.

Mạnh Đình gật đầu một cái, tiếp tục ôm Mao Cầu đi tới, lại đi hai bước, cậu mới chú ý tới Tiêu Tử Mặc bên người Yến Mạn Gia, cậu lễ phép gật đầu với y một cái, sau đó liền tiếp tục đi tới ngồi xuống.

“Mao Cầu ngoan, mày không thể ăn, lát nữa cho mày thêm cá nhỏ ăn.”

Muốn ngăn cản sự quấy rối của Mao Cầu, còn muốn ăn bánh ngọt thượng hạng, đây đối với Mạnh Đình mà nói, ít nhiều có chút luống cuống tay chân, nhưng cậu vẫn như cũ thích thú, cũng không vì trong phòng khách nhiều ra một người mà có không thích.

Bánh ngọt cậu ăn non nửa, mới phát hiện đường tầm mắt kia quá chuyên chú, cậu ngước mắt nhìn Tiêu Tử Mặc một chút, lại tiếp tục nhìn chằm chằm bánh ngọt trong đĩa.

“Anh cũng muốn ăn sao?”

Mạnh Đình hỏi, nhưng cũng không cũng có ý tứ muốn để ra, “Nhưng tôi đã ăn rồi, không thể cho anh ăn.”

"Không, không phải……" Tiêu Tử Mặc phát hiện cổ họng nghẹn tới có chút lợi hại, hình như mắt còn chua xót.

Bằng nhãn lực của y, đặc thù trên người Mạnh Đình như thế nào nhìn không ra, nhưng Nặc Nặc nhà y lúc sinh ra là tuyệt đối khỏe mạnh, khuyết thiếu trên người Mạnh Đình kia hẳn là trong biến cố kia lưu lại.

Mạnh Đình ít nhiều cảm thấy ánh mắt Tiêu Tử Mặc có chút kỳ quái, nhưng y là khách của Yến Mạn Gia, cậu cũng không thể nói thẳng không để cho Tiêu Tử Mặc nhìn cậu và bánh ngọt của cậu.

Ánh mắt cậu quét tới bốn phía, nhìn thấy Yến Tuy cùng Chân Hàm từ bên ngoài đi tới, ánh mắt cậu trong nháy mắt liền phát sáng, loại phát sáng này rực rỡ chói lòa, cậu buông Mao Cầu xiêu vẹo nằm nhoài trên ghế salon ra, ngoắc tay với Yến Tuy, "Em ở đây……"

Yến Tuy không có đáp lại, nhưng cước bộ trực tiếp liền đi về phía này, Chân Hàm chậm hai bước, nhưng cũng là đi tới.

Yến Tuy ngồi xuống, Mạnh Đình liền xê dịch mình tới trong lồng ngực anh, "Em đang ăn bánh ngọt em họ mang tới, rất ngọt rất ngon, anh muốn ăn không?"

Yến Mạn Gia quăng đầu đi, mơ hồ là có vài phần muốn cười, Mạnh Đình đại khái 1-2 phút trước, vừa mới nói với Tiêu Tử Mặc bánh ngọt cậu ăn rồi, không thể cho y ăn, nhưng hiện tại lại chủ động hỏi Yến Tuy có ăn hay không.

Đối với Mạnh Đình mà nói, đãi ngộ của Yến Tuy thủy chung khác biệt với những người khác, không, hẳn là khác biệt với bất kỳ người nào, là có một không hai.

Mạnh Đình hỏi, liền khoét lên một thìa, tiến tới bên môi Yến Tuy, mắt cậu hơi hơi híp, hoàn toàn nguyện ý, không phải loại cảnh giác lúc đối với Tiêu Tử Mặc.

Yến Tuy há miệng nếm thử một miếng, lại nhận lấy cái thìa trong tay Mạnh Đình, rất là đương nhiên đút Mạnh Đình ăn bánh ngọt.

Yến Mạn Gia và Chân Hàm thậm chí còn đám người giúp việc trong nhà, cũng đã quen hình thức qua lại như vậy của Yến Tuy và Mạnh Đình rồi, đều là một bộ thần sắc không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị. Ngược lại Tiêu Tử Mặc nhìn tới có chút há hốc mồm, đại khái, em út nhà y là bị Yến Tuy ăn chắc rồi đi.

Được cưng chiều như vậy, tâm đâu còn có thể không hướng Yến Tuy đây.

"Khụ khụ," Chân Hàm nhẹ nhàng ho khan một tiếng, coi như là nhắc nhở Tiêu Tử Mặc một chút, nhìn chằm chằm Mạnh Đình là ý tứ gì, y ho khan lại còn liếc nhìn Yến Mạn Gia.

Yến Mạn Gia cảm giác mình có chút oan, nhưng suy nghĩ một chút lại không cảm thấy, ban đầu thật đúng là bà trêu chọc Tiêu Tử Mặc.

"Cậu ấy là Amos, là một họa sĩ lớn trẻ tuổi."

Yến Mạn Gia mở miệng, coi là giúp Tiêu Tử Mặc giới thiệu một chút với Mạnh Đình, bất quá bà còn không biết bối cảnh gia thế Tiêu Tử Mặc, cũng chỉ biết chữ ký trên tác phẩm của y. Bà mặc dù cùng Tiêu Tư lui tới nhiều năm như vậy, nhưng là giới hạn bản thân Tiêu Tư, cửa nhà Tiêu gia bà đều chưa tiến vào qua.

Bà duy chỉ có gặp qua người nhà có liên quan tới Tiêu Tư, vẫn là người dì nhiều năm trước ở nước D đã qua đời, đừng nói Tiêu Tử Mặc và Tiêu Tử Ngang, ngay cả cha mẹ bọn họ, Yến Mạn Gia đều chưa hẳn có thể nhìn lần đầu mà nhận ra.

Mạnh Đình nghe vậy ngược lại lại quay đầu lại nhìn Tiêu Tử Mặc mấy lần, thấy y vẫn còn nhìn chằm chằm mình, cậu khẽ nhíu chân mày, "Anh muốn mua bức tranh kia của cô sao?"

Mạnh Đình cho rằng Tiêu Tử Mặc là muốn thông qua cậu, để Yến Mạn Gia nhả ra, mới nhìn cậu như vậy.

"Người trong bức tranh kia là tôi, đó là quà cô tặng cho tôi, tôi rất thích, không muốn nhượng cho anh."

Ngoại trừ cái đó ra cũng có bởi vì người trên đó là cậu, cậu không muốn treo tới trong nhà người không quen.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút, lại thêm một câu, "Anh nhìn tôi, cũng vô dụng." Cậu cũng không phải là người dễ mềm lòng như vậy.

Hơn nữa Mạnh Đình cho tới bây giờ đều không cảm thấy mình có bao nhiêu thiện lương bao tốt đẹp, theo lời Yến Thư Á mà nói, cậu chính là người không có lòng đồng tình không thiện lương, cậu đều cảm thấy quá chuẩn.

"Không, không phải, tôi không mua tranh." Em út nhà y ngay thẳng tới làm cho người ta sượng mặt, nhưng đồng thời đáng yêu tới mức muốn tới vò tóc nó một chút. Nhưng rõ ràng, Mạnh Đình nói không nhượng bức tranh cho y cũng sẽ không để cho y vò.

Mạnh Đình nghe vậy gật đầu một cái, cậu liền thu lại ánh mắt nhìn về phía Yến Tuy, lại nhìn thoáng qua cái thìa, "Còn dư lại một chút, em muốn ăn."

Yến Tuy tiếp tục đặt cái muỗng vào bên môi Mạnh Đình cho cậu liếm sạch sẽ, lại đem khăn giấy qua lau miệng cho cậu, tay anh mới rảnh rỗi ôm lấy người. Anh thói quen hỏi một câu, "Vết thương còn đau không?"

"Không đau nữa," Mạnh Đình dựa vào Yến Tuy thấp giọng trả lời, Tiêu Tử Mặc bên kia mới cùng Chân Hàm bắt chuyện tán gẫu hai câu, lại tiếp tục trầm mặc xuống, dựng thẳng lỗ tai nghiêm túc nghe, sau đó Yến Mạn Gia lại bị Chân Hàm không rõ chân tướng quét mắt vài cái.

"Em đã tốt rồi, thật đấy." Mạnh Đình đáp lời, ngẩng đầu lên nhìn Yến Tuy một chút, sau đó nghiêng đầu cọ cọ anh, thanh âm càng thấp càng mềm hơn chút, "Em không có gạt anh, em đáp ứng không tiếp tục nói dối anh nữa."

Yến Tuy rũ mắt chống lại tầm mắt Mạnh Đình, khuôn mặt nhịn không được buông nhu hòa, tay anh lại dời lên nhu nhu tóc Mạnh Đình.

"Em theo anh về thư phòng, anh có việc nói với em."

"Vâng," Mạnh Đình gật đầu một cái, hai tay trực tiếp ôm lấy cổ Yến Tuy, lại mới nhớ tới trong nhà nhiều hơn người ngoài, lúc cậu chần chờ có nên buông ra hay không, Yến Tuy đã ôm cậu lên rồi.

"Bọn họ tình cảm tốt, thời gian này bị thương đều là Yến Tuy ôm nó lên xuống lầu, vừa nãy đại khái là thói quen." Yến Mạn Gia giải thích một câu, nhưng bà nói cũng coi như là thật, chính là lúc Mạnh Đình không bị thương, bọn họ cũng thường xuyên ôm tới ôm lui, cực kỳ dinh dính ngọt ngào.

Tiêu Tử Mặc gật đầu một cái, y đứng dậy cáo từ, không có ở Yến trạch đợi thêm.

Yến Tuy có thể cho phép y ở lại lâu như vậy, còn để cho y và Mạnh Đình nói chuyện, đã coi là hiếm thấy rồi, y lại tiếp tục ở lại, thật sự hẳn khiến người chán ghét.

Mạnh Đình tựa vào trong ngực Yến Tuy, sắp tới trên lầu rồi, cậu mới mở miệng thấp giọng nói với Yến Tuy, "Người kia thật kỳ quái, cứ nhìn bánh ngọt của em."

Mạnh Đình không cảm giác mình có cái gì tốt để cho người ta nhìn, duy chỉ có bánh chocolate đã bị cậu ăn rồi đi.

Logic này ở chỗ Mạnh Đình hoàn toàn là thông, cậu suy nghĩ sự kỳ quái của người kia, lại ngước mắt nhìn Yến Tuy một cái, "Bánh ngọt của em họ rất hiếm, ở ngoài cũng mua không được?"

"Không phải bánh ngọt, là em……" Yến Tuy trả lời, anh nói có chuyện muốn nói với Mạnh Đình, cũng không phải là tìm cớ.

Mạnh Đình sớm muộn sẽ biết thân thế của mình, nhưng Yến Tuy không muốn cậu cuối cùng là từ chỗ người khác biết được, Mạnh Đình phải biết, cũng nên là do anh mà cậu tín nhiệm tới nói.

74. Chương 74

Edit: Vịt

Beta: Min

"Cậu ta nhìn chính là em." Yến Tuy đặt Mạnh Đình ngồi trên ghế salon, lại tiếp tục cường điệu một lần.

Chính là hiếm thấy cũng không phải bánh ngọt, mà là bản thân Mạnh Đình.

Yến Tuy bán ngồi trước người Mạnh Đình, chống lại ánh mắt hơi mê mang của cậu, ngữ khí của anh không khỏi lại ôn nhu thả chậm một chút.

"Từ tư liệu anh tra được lần trước, cậu ta hẳn là anh hai của em." Không chỉ là tương tự trên tướng mạo, còn có thời gian Mạnh Đình bị đưa đến cô nhi viện, phương thức, cùng với tình huống của y lúc đó, đều rất phù hợp.

Thậm chí anh từng nghĩ không ra khác thường của Lý Nhất Phỉ, lúc này đại khái cũng có thể đoán ra một hai phần.

Bà ta không hẳn có tham dự vào sự kiện bắt cóc năm đó, nhưng bà ta tuyệt đối là biết thân thế Mạnh Đình. Bằng không hai đời, bà ta cũng sẽ không cần dùng thủ đoạn khống chế Mạnh Đình cực đoan như vậy, cơ hồ là giam cầm mà hạn chế tất cả giao tiếp của cậu.

Mạnh Đình nghe vậy mắt khẽ trợn tròn, Yến Tuy cũng không nói nữa, chờ Mạnh Đình trước tiên tiêu hóa một chút rồi tiếp tục nói.

Nhưng cũng không biết Mạnh Đình nghĩ tới điều gì, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, cậu rơi xuống trên vai Yến Tuy lại tiếp tục ôm chặt lấy, cậu nhào lên phía trước, ôm lấy Yến Tuy, ngữ khí khá lo lắng.

"Anh hôm nay nói sẽ không để em rời đi, là bởi vì anh ta tới sao? Anh ta muốn mang em đi?" Mạnh Đình cảm thấy cậu mơ hồ nắm được mấu chốt Yến Tuy ở trong phòng thí nghiệm mất kiểm soát, đồng thời cũng có sự khủng hoảng của anh.

Chuyện cậu sợ nhất bây giờ đã không phải là đói và ác mộng, mà là Yến Tuy không cần cậu, hoặc là cậu sẽ rời khỏi Yến Tuy.

"Em không đi, Yến Tuy, em không muốn đi."

Mạnh Đình chặt chẽ tựa vào bên gáy Yến Tuy, cậu căn bản không cách nào tưởng tượng phát sinh chuyện như vậy, "Em không cần người khác, em chỉ muốn anh, chỉ cần anh." Nếu như cái gọi là người nhà xuất

hiện muốn đem cậu và Yến Tuy tách ra, như vậy cậu tình nguyện không cần.

Yến Tuy không nghĩ tới nguyên nhân khiến Mạnh Đình trong nháy mắt sợ hãi, còn là bởi vì thất thố lúc trước của anh, anh ôm lấy Mạnh Đình hơi đứng dậy rồi ngồi vào bên người cậu, giơ tay ở sống lưng Mạnh Đình thuận.

"Lúc trước chỉ là lo lắng của anh, anh đã nói sẽ không để em rời đi, em cũng phải tin tưởng anh."

Mạnh Đình nghe vậy chỉ hơi ổn định chút, cậu ghé sát vào Yến Tuy, không chỉ có hai tay ôm Yến Tuy, hai chân cũng vắt lên, giống như như vậy Yến Tuy cũng chạy không được vậy, "Bọn họ rất đáng sợ sao?"

Mạnh Đình trên chuyện liên quan tới Yến Tuy, vẫn đều rất nhạy cảm, có thể làm cho Yến Tuy lo lắng cậu sẽ bị mang đi, chẳng phải nói người bên kia kỳ thực đáng sợ tới mức Yến Tuy đều có thể ứng phó không được?

"Cũng không tính là vậy."

Yến Tuy bất đắc dĩ tiếp tục xoa gáy và lưng Mạnh Đình, hơi hơi suy nghĩ mới tiếp tục nói với cậu.

"Người em vừa gặp nguyên danh là Tiêu Tử Mặc, là con thứ của đích tôn Tiêu gia thành Bắc, cha mẹ em là gia chủ và gia chủ phu nhân đương nhiệm của Tiêu gia, em coi như là con út của bọn họ, ở trong tộc vai vế của ngươi vẫn nhỏ hơn một chút, hàng 17."

Hàng như vậy coi như là con cái của chi chính và trong chi thứ cùng thế hệ của Tiêu gia, Mạnh Đình còn không phải nhỏ nhất, có thể thấy được chi này của Tiêu thị ở nước Hạ phức tạp, bất quá giữa các đại gia tộc quyền thế đứng đầu sẽ có qua lại, nhưng trừ phi giống như Yến thị và Chung thị cùng ở Hải thành, bằng không phạm vi không cùng thành phố không cùng lệ thuộc, người lui tới giao tiếp ít có thể trùng lặp.

Giống như Tiêu gia ở Hải thành cũng chỉ có một chi của Tiêu Mục ngồi cùng bàn với Mạnh Đình kia, vẫn chỉ là phú thương tầm thường, còn rất xa không đủ tiến vào giới thượng lưu Hải thành. Tiêu Mục và người nhà hắn nếu không phải vì Tiêu Tư tới Hải thành chủ động tìm tới, bọn họ cũng không thể biết tình huống trong bổn gia, lại càng không cần phải nói giống như Tiêu Tử Mặc sẽ bởi vì nhìn thấy hình Mạnh Đình mà liên tưởng đến chủ mẫu Tiêu gia.

"Em còn có một anh cả ruột tên Tiêu Tử Ngang, hắn lớn hơn em 10 tuổi, bằng tuổi với anh, hắn cũng đến Hải thành, lúc trước cũng tới, bất quá em ngủ, hắn có việc liền đi trước." Yến Tuy đối với chuyện huynh đệ Tiêu thị tới Hải thành, cũng không giấu diếm, Tiêu Tử Ngang hôm nay không thể nói chuyện với Mạnh Đình, hai ngày nữa hắn cũng sẽ tới, có lẽ còn có thể cùng với gia chủ Tiêu gia.

Đối với Tiêu gia Mạnh Đình từng chỉ nghe Mạnh Kỳ đề cập tới một lần, ấn tượng căn bản mơ hồ, cậu hiện tại có thể nghĩ tới cũng chỉ có bản mặt đáng ghét của Tiêu Tư Tiêu gia, Mạnh Đình đối với mình là con cháu của Tiêu gia, nửa điểm cũng không cảm thấy cao hứng.

"Vậy em vì sao phải ở trong cô nhi viện chứ? Viện trưởng mama nói bọn em đều là trẻ con không ai cần." Trong cô nhi viện phần lớn đều là trẻ con bị vứt bỏ, nhận thức này đối với Mạnh Đình là chắc chắn thâm căn cố đế.

Mạnh Đình tựa vào trong ngực Yến Tuy, tiếp tục hỏi ra nghi ngờ của mình, "Là bởi vì em quá ngu ngốc, bọn họ không cần em nữa sao?"

Lúc Mạnh Đình hỏi phần nghi vấn trong giọng nói cũng không nhiều, nhiều hơn chính là khẳng định.

Cũng là, ngoại trừ Yến Tuy, cậu căn bản chưa có gặp được ai có thể cho rằng cậu tốt cả.

Đối với người khác mà nói, tuổi thơ của cậu chỉ là một đoạn một câu liền có thể mang qua ghi lại, nhưng đối với Mạnh Đình mà nói, đó là năm tháng thực sự âm u lại tràn đầy không có giúp đỡ. Khi đó cậu hiểu biết cũng không nhiều, cũng không biết cái gì gọi là "Không cần", cũng không biết cái gì gọi là "Vô dụng", nhưng những lời này cậu nhớ, hơn nữa năm tháng sau này nếm được sự gian nan khi có chúng.

Yến Tuy nghe lời này thoáng ngừng lại, cũng vì Mạnh Đình cảm thấy khổ sở. Gia tộc hào môn vốn tránh không được một ít tranh đấu, không thể nghi ngờ Mạnh Đình trở thành vật hy sinh vô tội nhất trong trận đấu kia.

"Hẳn không phải vậy," Yến Tuy nghiêng đầu ở trên tóc Mạnh Đình hôn hôn, anh cảm giác khẽ vuốt của anh không đủ trấn an Mạnh Đình.

"Mười bảy năm trước, cuối tháng 3, một nhà đích tôn Tiêu thị tới một thị trấn nhỏ thành Bắc du ngoạn, Tiêu Huy Dân mang theo con trai lớn và con thứ ra ngoài mua đồ, trong nhà lưu lại phu nhân đang nghỉ ngơi và con út, bởi vì bảo mẫu thông đồng bọn cướp, để bọn cướp đi vào, bảo tiêu bị giết, phu nhân và con út cùng bị bắt cóc."

Yến Tuy không có tiếp tục nhấn mạnh con út kia là Mạnh Đình, anh nói như vậy, giống như đang kể một câu chuyện đã từ rất lâu lại nguy hiểm, không có quá nhiều cảm xúc nhập vào, nhưng mặc dù như vậy, lực chú ý của Mạnh Đình cũng hoàn toàn bị hấp dẫn tới trong lời anh nói.

Nhưng Yến Tuy trong thời gian ngắn như vậy có thể tra được cũng tương đối có hạn, quá trình cứu người như thế nào, anh không biết, anh chỉ biết kết quả cuối cùng, "Cuối cùng chỉ có phu nhân được cứu về, con út của bọn họ nghe nói bị giết con tin rồi, để lại cho Tiêu thị chỉ có một bộ quần áo dính máu của trẻ con."

Nghe nói sau khi giết chết bị ném tới biển, một đứa trẻ lớn 3 tháng, đừng nói ở biển có loại cá nguy hiểm gì, chỉ để trong gió biển thổi một chút, đều có thể thổi chết yểu rồi.

"Bọn cướp tham dự vụ bắt cóc năm đó, chủ mưu bị phán tử hình, chỉ có cực cá biệt bị phán không thời hạn, nhưng bọn họ có thể biết chỉ sợ cũng không nhiều." Năm đó thành Bắc chấn động, ngay cả Yến Tuy ở Hải thành cũng có nghe nói, trong trận biến cố này người bị thanh toán quá nhiều, dấu vết vốn nên lưu lại, cũng đều bị xóa sạch, kể từ đó, ngược lại khó điều tra.

Vài ý nghĩ nào đó trong đầu Mạnh Đình vẫn là thật sự thâm căn cố đế, mặc dù đối với Yến Tuy có thay đổi, nhưng đổi lại một số người khác, cậu vẫn như cũ không đổi.

Bất quá trong ngữ khí cậu cũng không có bao tiếc nuối và khổ sở, nếu nói người nhà, trước khi gặp được Yến Tuy, đối với Mạnh Đình chỉ có hai chữ ác mộng. Bọn họ không cần cậu, Yến Tuy cần cậu, như vậy rất tốt. Mạnh Đình thật lòng cảm thấy như vậy.

"Anh không biết, có lẽ lần sau bọn họ tới, em vẫn muốn biết, có thể lại hỏi bọn họ."

Nói chuyện với Mạnh Đình, Mạnh Đình kế tiếp đối mặt với người Tiêu gia sẽ có phản ứng gì, Yến Tuy còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, ngược lại chính anh được sự lưu luyến của Mạnh Đình trấn an, nhưng đồng thời anh cũng kiên định quyết tâm, Mạnh Đình hẳn là đối với quá khứ của mình, có một nhận thức rõ ràng.

Không bởi vì nhiều ra tài phú, địa vị hoặc là bảo vệ gì, chỉ đơn giản bởi vì có thể đem mấy ý nghĩ thâm căn cố đế trong đầu cậu kia nhổ sạch, cũng là đáng giá. Mạnh Đình đối với quá khứ gánh vác quá nhiều, Yến Tuy không muốn cậu tiếp tục gánh vác tiếp nữa.

"Yến Tuy, anh thật sự xác định bọn họ không mang em đi sao?" Mạnh Đình rất muốn tin tưởng Yến Tuy, nhưng cậu vẫn như cũ nhịn không được sợ hãi, cậu không cách nào tưởng tượng tình huống cậu và Yến Tuy bị chia rẽ, cũng không cách nào thừa nhận kết quả như vậy.

"Xác định," Yến Tuy hơi cúi đầu hôn lên mi tâm Mạnh Đình, "Anh xác định, em sẽ không rời khỏi anh."

"Ừ," Mạnh Đình đáp lại một câu, nhưng ngay sau đó tay và chân cậu quấn lấy Yến Tuy lại đều chặt hơn chút.

"Anh nói như vậy, còn vẫn là một chút lo lắng a."

Yến Tuy nghe vậy bất đắc dĩ cười khẽ, anh nghiêng đầu thỉnh thoảng hôn Mạnh Đình một chút, kiên nhẫn chờ cậu tiêu hóa những tin tức này, cho dù là tiêu hóa không được cũng không sao cả, có anh ở đây, anh sẽ không để cho Mạnh Đình chịu thiệt.

Lầu dưới, sau khi bác Tiêu tiễn Tiêu Tử Mặc ra ngoài, Yến Mạn Gia dưới nộ trừng của Chân Hàm, ấp a ấp úng nói.

"Hóa ra là người nhà của chị dâu nhỏ, con còn tưởng mẹ ở đâu tìm được cỏ non hoa tâm……"

Yến Mạn Gia trầm mặc một lúc lâu mới lĩnh hội được ý tứ trong lời Chân Hàm, sắc mặt bà sung huyết tới càng hồng chút, "Con nói mẹ là trâu già?"

Trâu già gặm cỏ non, Chân Hàm cảm thấy Tiêu Tử Mặc là cỏ non, chẳng phải cảm thấy bà là trâu già……

Chân Hàm tiếp tục dựa vào lưng ghế salon, đối với tức giận của Yến Mạn Gia hoàn toàn không để trong lòng, y một bên nghĩ tới chuyện này, một bên thuận miệng trả lời Yến Mạn Gia một câu, "Chẳng lẽ mẹ còn cảm giác mình là cỏ non?"

Có con trai là y lớn như vậy rồi, Yến Mạn Gia liền thoạt nhìn không già, nhưng mấy tiểu thịt tươi tiểu cỏ non kia đoán chừng cũng ăn không ngon miệng.

Yến Mạn Gia bị tức tới nhồi máu cơ tim, bà thở phì phò mà đứng dậy, tức giận trừng Chân Hàm một cái, nhưng cũng không dám trước mặt to tiếng cái gì, bằng không nhất định sẽ bị ghét bỏ tới càng thảm, bà xoay người trở về phòng đắp mặt nạ.

Tiêu Tử Mặc sau khi y rời khỏi Yến trạch, liền trực tiếp trở về khách sạn y đặt ở Hải thành, thời gian y ở Yến gia đợi hơn nửa buổi chiều, hẳn là Tiêu Tử Ngang đem quá khứ Mạnh Đình tra tới rõ ràng hơn chút.

Yến Tuy tra phải bỏ khí lực rất lớn, rất nhiều thời gian, nhưng bọn họ tiếp tục tra liền không cần nữa, mấy thứ Yến Tuy trong buổi công bố công khai kia đã định xong phương hướng cho bọn y rồi, lúc này cũng đã đủ.

Tiêu Tử Ngang trước trước sau sau nhìn 3 lần, lại gửi qua cho cha hắn một phần, Tiêu Tử Mặc trở lại, hắn đang nhìn lần thứ 4……

Mỗi một lần nhìn, tức giận trong lòng hắn lại càng thịnh hai phần, sắc mặt đen trầm lại đen trầm, nhìn khá đáng sợ. Hắn đã rất nhiều năm không nổi giận qua như vậy rồi, nhưng cơn giận dữ này cần phải tích lũy, để phát tiết với kẻ nên chịu.

"Anh……" Tiêu Tử Mặc gọi hắn một câu, thấy hắn không trả lời, y liền tự đem máy tính dịch về phía mình.

Tiêu Tử Ngang miễn cưỡng thu lại thất thố của mình, còn chưa kịp hỏi thêm Tiêu Tử Mặc câu gì, điện thoại trong túi áo hắn rung, hắn liếc mắt nhìn Tiêu Tử Mặc thần sắc cũng không khác hắn lắm, xoay người đi tới bên cửa sổ nhận điện thoại.

"Được, thay tôi biểu đạt lòng biết ơn với Yến Tuy."

Tiêu Tử Ngang nhận được điện thoại của Vương Phong, y nói với hắn, Yến Tuy gửi cho hắn một phần mail mã hóa, không có đề cập tới là nội dung gì bên trong, nhưng về cái gì, rất dễ đoán, có thể làm cho người hai nhà bọn họ không thể không tiếp xúc như vậy cũng chỉ có Mạnh Đình.

Không biết là ý nghĩ của Yến Tuy thay đổi cái gì, khiến anh chủ động đem quá khứ của Mạnh Đình nói với bọn họ, có lẽ là vì trợ giúp bọn họ dễ truy xét chân tướng năm đó hơn đi.

"Yến Tuy gửi mail cho anh, em nhượng một chút, chúng ta cùng nhau xem."

Tiêu Tử Mặc hốc mắt ửng đỏ, gắt gao nhìn chằm chằm một tấm hình lúc Mạnh Đình 7 tuổi, tay nắm thành quả đấm, thân thể có chút hơi run rẩy khống chế không được, bọn họ ăn tốt nhất, mặt tốt nhất, dùng tốt nhất, nhưng cuộc sống Mạnh Đình trải qua, ngay cả bọn họ một phần mười một phần trăm đều không có.

Cậu có thể trong biến cố sống sót, đã là đại hạnh trong bất hạnh, nhưng vận mệnh vẫn như cũ không có chiếu cố cậu, cho dù là cô nhi viện chính quy, đứa nhỏ như Mạnh Đình cũng chưa chắc có thể trải qua thật tốt, huống chi là loại cô nhi viên hám lợi không tuân theo quy định kia.

Tay y chạm chạm về phía màn hình, tựa hồ muốn cứ như vậy phất đi bất an trong mắt tiểu Mạnh Đình 7 tuổi, nhưng vô pháp, y chính là thay đổi được tấm hình, cũng không thay đổi được quá khứ vô cùng bi thảm của Mạnh Đình.

Tiêu Tử Ngang quét Tiêu Tử Mặc một cái, trong lòng nhẹ nhàng than thở, Tiêu Tử Ngang nhìn những thứ này cũng có chút chịu không nổi, nhưng đây còn chưa phải chuyện đáng sợ nhất Mạnh Đình gặp phải.

Yến Tuy gửi mail tới, hẳn là nghĩ rằng bọn họ sẽ có vài chuyện tra không được, hoặc là chú ý không tới, mới có thể làm điều thừa.

Tiêu Tử Ngang đẩy Tiêu Tử Mặc bất động, cũng chỉ có thể tự mình một một cái ghế, sau đó dịch máy tính tới một chút.

Hắn nhanh chóng mở ra, sau đó dựa theo mật mã Vương Phong nói cho mở ra, sau đó download văn kiện, hắn nhanh chóng quét qua một phần giống với của bọn họ kia, cuối cùng dừng lại ở một tấm hình cũ, đây là một tấm hình từ trong cục cảnh sát trấn Đông Lâm lấy ra được.

Một tấm hình có thể xem như hiện trường mưu sát, máu đỏ tươi bôi đầy đất, một nam nhân bụng dưới chảy máu, còn có một thiếu niên đơn bạc chết lặng cầm dao gọt trái cây trong góc phòng, liên tục vài tấm hình, là ảnh sau khi Ngô Phượng Kiều báo án, cảnh sát chạy tới chụp được.

Kế tiếp là một tấm ảnh Mạnh Đình hai tay bị còng lúc bị mang đi, ánh mắt cậu trống rỗng mênh mang tới mức dọa người, tựa hồ cũng mới là vừa hoàn hồn, chậm rãi tràn ra một chút sợ hãi và bất lực.

Trong tư liệu của Yến Tuy so với bọn họ tìm được nhiều hơn rất nhiều ảnh, nhưng mỗi một tấm đều làm lòng người lạnh lẽo hoảng sợ tới không biết làm thế nào.

"Như thế nào đây là?" Khóe mắt Tiêu Tử Mặc chăm chú nhìn vào hai tấm hình, đã không cách nào an tâm tiếp tục đi xem mấy chữ chi chít.

"Con mẹ nó! Bọn họ làm sao dám!"

Tiêu Tử Ngang so với Tiêu Tử Mặc trấn định hơn chút, nhưng ngay sau đó bình tĩnh mà hắn nỗ lực duy trì cũng cuối cùng không còn, hắn chợt đứng lên, bắt đầu đi quanh ghế salon đi quanh bàn trà, sau đó hắn

lại gọi vài cuộc điện thoại.

Tiêu Tử Mặc không để ý đến thất thố của Tiêu Tử Ngang, y hít sâu một hơi, tiếp tục nhìn xuống, nhưng sắc mặt càng ngày càng khó coi là nhất định, y xem xong những thứ này, lại tiếp tục kéo về phía trước, bắt đầu lại từ đầu nhìn.

Những tài liệu này cũng không tính dài, nhưng là Tiêu Tử Mặc xem tới hết sức chậm, hết sức khó khăn, y nhớ tới cảnh tượng hôm nay lúc gặp Mạnh Đình, bất giác liền muốn lệ nóng quanh tròng, khó có thể tưởng tượng Mạnh Đình gặp phải nhiều chuyện đáng sợ như vậy, còn có thể có ánh mắt và nụ cười sạch sẽ như vậy.

Người so với y khi nhìn thấy còn đau lòng hơn vẫn đang ở trong nhà cũ Tiêu gia Bắc thành phía bắc nước Hạ, Ninh Châu và Tiêu Huy Dân là vợ chồng mấy chục năm, hắn hôm qua khác thường mà ngủ không ngon, Ninh Châu tự nhiên có phát hiện, bà hỏi hắn chuyện gì, hắn cái gì cũng không nói.

(Tui đính chính lại chỗ tên mẹ của Đình Đình nhé, thực ra bà ấy tên là Ninh Châu( ), hán việt là Trữ Chu, lúc phiên lại tên tui lại phiên mỗi cái họ, còn cái tên lại quên xừ mất -_-, từ chương này tui sẽ để là Ninh Châu, còn các chương trước có thời gian tui sẽ sửa lại, dù sao trước đấy cũng không nhắc tới tên Tiêu phu nhân nhiều lắm)

Bà hỏi quản gia trong nhà, mới biết được con cả và con thứ 2 đều không ở Bắc thành, mà là trước sau tới Hải thành, Ninh Châu cũng là biết chuyện Tiêu Tư ở Hải thành bị phế, bà đối với chú em này không có cảm tình gì, gã được đón trở lại lâu như vậy, bà chỉ cho người đưa tới cho gã một chút trái cây, cũng không tự mình đi nhìn người.

Nhưng gia chủ Yến thị phế Tiêu Tư, khó tránh vẫn không thể nguôi giận, bà chỉ còn hai đứa con trai, một trước một sau đi qua, chẳng phải là nói, bọn họ cũng có thể bị giận chó đánh mèo, hoặc là đã bị giận chó đánh mèo, mới khiến Tiêu Tử Ngang lại chạy tới Hải thành giải quyết, mới có thể khiến cho Tiêu Huy Dân suốt đêm khó ngủ?

Bà tới phòng tìm Tiêu Huy Dân hỏi rõ ràng, bà cũng không muốn khi con mình xảy ra chuyện, bà vẫn còn bị giấu diếm không biết.

Thư phòng Tiêu Huy Dân người khác vào không được, Ninh Châu tự nhiên không có vấn đề, chỉ là bình thường, bà cũng ít đi vào, càng sẽ không tùy ý thay đổi đồ đạc, nhưng Tiêu Huy Dân nhận hai cuộc điện thoại, vội vàng rời đi, máy tính cũng không kịp đóng, Ninh Châu lúc tiến vào, vừa vặn nghe được thanh âm mail gửi tới.

Bà lo lắng có khả năng là về chuyện của Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc hay không, do dự một chút, bà vẫn là đi tới.

Màn hình sáng lên, bà quét một cái, người gửi tới chính là con trai cả của bà Tiêu Tử Ngang, bà ngồi ở vị trí Tiêu Huy Dân làm việc, không tiếp tục do dự mở nó ra, bà cũng muốn xem cha con bọn họ cùng nhau muốn giấu diếm bà chuyện gì.

Nhưng câu nói đầu tiên Tiêu Tử Ngang ghi chú, liền làm cho Ninh Châu trố mắt thật lâu.

"Đây là chuyện quá khứ về Nặc Nặc con tra được, Mạnh gia và Lý Nhất Phỉ là đối tượng tra trọng điểm."

Ánh mắt Ninh Châu lướt qua ba chữ Lý Nhất Phỉ kia, ngay sau đó lại trở lại trên hai chữ "Nặc Nặc".

17 năm, ba chữ Tiêu Tử Nặc chưa từng quên trong lòng bà, bà che ngực khắc chế từng trận co rút đau đớn truyền đến nơi đó, một lúc lâu, bà mới mở văn kiện ra, từng chữ từng câu nhìn xuống, nhưng mới nhìn hai câu, nước mắt bà liền liên tiếp lăn xuống.

Đại khái Tiêu Huy Dân vừa mới đi, Ninh Châu liền tới trong thư phòng rồi, Tiêu Huy Dân gặp người, ăn cơm tối, vốn là muốn từ chối xã giao kế tiếp, ông liền nhận được điện thoại của người giúp việc trong nhà, Ninh Châu khóa mình trong thư phòng của ông, đã hơn 3 tiếng rồi, cơm tối cũng không đi ra ngoài ăn.

Tiêu Huy Dân và Ninh Châu tình cảm tốt, người giúp việc trong nhà tự nhiên cũng không dám lạnh nhạt vị phu nhân cơ thể yếu này, giống như điện thoại Ninh Châu không hảo hảo ăn cơm vậy, bọn họ cũng gọi qua không ít, lần này cũng vậy, chỉ là phản ứng của Tiêu Huy Dân so với thường ngày còn muốn lớn hơn chút.

"Cái gì? Chưa ăn cơm còn giam…… trong thư phòng?" Tiêu Huy Dân mơ hồ cảm thấy không đúng, phần tài liệu Tiêu Tử Ngang cho ông xem kia, ông đặt trong ngăn kéo, nói như vậy Ninh Châu sẽ không đi lật xem, nhưng bà buồn rầu ở trong thư phòng lâu như vậy, cũng đã nói rõ vấn đề.

"Tôi biết rồi, tôi trở lại ngay."

Tiêu Huy Dân cũng sẽ không cố ý ở trước mặt người ngoài che giấu tình yêu của ông đối với Ninh Châu, dặn dò thư ký bên cạnh xong, ông liền vội vàng chạy về nhà.

Tiệc rượu này là một tuần trước đã nói phải tới, hai ngày nay tâm tư của ông toàn bộ ở trên người Mạnh Đình, thư ký gọi điện thoại nhắc nhở ông, ông mới nhớ tới có chuyện này, vội vàng chạy tới, lại không nghĩ rằng Ninh Châu sẽ tới trong thư phòng ông phát hiện tư liệu Tiêu Tử Ngang đưa cho ông.

Nhưng ông ngồi lên xe còn chưa tới Tiêu trạch, điện thoại của Tiêu Tử Ngang liền gọi tới.

"Cha, con vừa gửi cho cha một phần mail, đó là Yến Tuy đưa cho chúng ta."

Ngữ khí Tiêu Tử Ngang khá lãnh trầm, Tiêu Huy Dân vốn có chút muốn giận chó đánh mèo cũng phát tác không nổi, ông nhíu nhíu mày, "Mail gì? Ta còn chưa xem."

"Mail về quá khứ từng trải qua của Nặc Nặc……" Ngữ khí Tiêu Tử Ngang càng thêm trầm trọng hai phần, hắn suy nghĩ một chút, lại tiếp tục dặn dò Tiêu Huy Dân một chút, "Cha xem xong liền xóa, đừng để mẹ nhìn thấy, con sợ thân thể bà ấy chịu không nổi."

“Chậm rồi,” Tiêu Huy Dân nói khe khẽ thở dài, “Bà ấy đã thấy được.”

Hóa ra không phải là ông không giấu kỹ tài liệu, mà là Ninh Châu nhìn thấy mail Tiêu Tử Ngang gửi cho ông, nhưng bản thân chuyện này cũng không thể giấu diếm Ninh Châu quá lâu, bằng không bà tức giận lên, ngay cả ông cũng chịu đựng không nổi.

“Các con không cần lo lắng, mẹ con bên kia ta sẽ nhìn, ta sắp về tới nhà rồi, những chuyện khác, lát nữa ta sẽ liên hệ với các con.”

Tiêu Huy Dân nói xong, cúp điện thoại, ông xuống xe cởi áo khoác xuống, ném cho quản gia, sau đó sải bước đi tới thư phòng lầu hai.

“Châu Châu mở cửa, là anh.”

Tiêu Huy Dân gõ một lát, lại đợi một lát, Ninh Châu tới mở cửa ra, nhưng ngay sau đó bà liền nhào tới trong ngực Tiêu Huy Dân, thất thanh khóc rống lên, “Huy Dân, tại sao có thể như vậy, làm sao sẽ…… Nặc Nặc của chúng ta làm sao sẽ gặp phải nhiều chuyện khó khăn như vậy?”

Tiêu Huy Dân ôm Ninh Châu, đi vào, đóng cửa phòng lại, ông mới tiếp tục mở miệng nói chuyện.

“Em yên tâm, mấy người từng hại em và Nặc Nặc kia, anh sẽ không nương tay mềm lòng đâu.”

Ông nói nhẹ nhàng xoa tóc Ninh Châu, vẫn như cũ có thể cảm giác được bà từng đợt khóc thút thít khống chế không được.

“Nhưng hiện tại Nặc Nặc tìm trở lại rồi, thân thể em càng không thể suy sụp, trước kia chúng ta không thể hảo hảo đối đãi với nó, ngày tháng sau này chúng ta phải gấp bội bồi thường trở lại.”

Lời này đối với Ninh Châu mà nói so với bất kỳ lời an ủi nào đều muốn hữu dụng hơn, bà và Tiêu Huy Dân vốn đều cho rằng phải mang theo hối hận như vậy cho tới lúc chết đi.

“Anh nói đúng, em vẫn phải sống, hảo hảo đối đãi với Nặc Nặc.”

Bà ngẩng đầu nhìn Tiêu Huy Dân, nước mắt lại lăn xuống, thanh âm vẫn như cũ phát run, nhưng ánh mắt đã kiên định xuống, bà một lần nữa dựa tới trong ngực Tiêu Huy Dân, nhẹ giọng hỏi, “Anh cho người đặt vé máy bay, em hiện tại liền muốn đi qua.”

Tiêu Huy Dân đâu yên tâm Ninh Châu một mình ngồi máy bay, ngay cả có người giúp việc bồi, ông cũng không yên tâm, ông mang theo bà một bên ngồi xuống.

"Anh đặt vé máy bay sáng mai, chúng ta cùng đi, bên kia có Tử Ngang cùng Tử Mặc ở, còn nữa…… Chúng ta cũng phải cho Nặc Nặc chút thời gian tiếp nhận chúng ta."

Trong tính toán ban đầu của ông và Tiêu Tử Ngang, là bọn họ nhận Mạnh Đình trở về, hết thảy đều trần ai lạc định (*) sau đó tiếp tục nói với Ninh Châu, cũng không nghĩ lúc này mới bao lâu, Ninh Châu đánh bậy đánh bạ liền tất cả đều biết rồi.

((*) trần ai lạc định: tất cả mọi việc đều xong xuôi)

Ngữ khí Ninh Châu vốn là khá kiên quyết, nhưng Tiêu Huy Dân nắm đúng điểm bà để ý nhất trong lòng, liên quan tới con út của bọn họ, liên quan tới Mạnh Đình, Ninh Châu liền cũng không tùy hứng nữa.

Bà được Tiêu Huy Dân dỗ ăn chút gì đó, bà là chủ mẫu nhiều năm như vậy cũng không phải là làm vô ích, bà đại khái liền từ trong cảm xúc gần như muốn sụp đổ kia trấn định lại, bà không tiếp tục quấy rầy Tiêu Huy Dân, để cho Tiêu Huy Dân tự mình đi làm việc, bà lên tầng cao nhất của Tiêu trạch, bảo người giúp việc mở ra một căn phòng vẫn luôn bị khóa ở nơi đó.

Nơi đó mười mấy năm đều không tiếp tục có người ở qua, mà người giúp việc quét dọn cũng không đi tới nơi này, Ninh Châu cho người mở ra, cũng bảo bọn họ thu dọn lại một phen, một vài quần áo nhỏ đồ chơi nhỏ, toàn bộ đều dùng hòm cất vào, bà đánh giá trang trí gian phòng, cho người bỏ đi một chút, lại thêm một chút, giống như nơi này lập tức liền có người vào ở vậy.

Tiêu Huy Dân muộn hơn Ninh Châu một chút nhìn thấy văn kiện Yến Tuy đưa cho, không ai trong thư phòng, lửa giận của ông cũng là cọ xát từng dâng lên, đừng nói Ninh Châu có chút nhẫn nại không tới ngày mai, ngay cả ông cũng vậy, nhưng ông khó chịu đi quanh một lúc lâu, vẫn là trở lại chịu đựng, tiếp tục sắp xếp công việc thỏa đáng rồi tiếp tục nói.

(Min: cái nhà này ai cũng thích đi vòng quanh thế nhỉ)

Ông là gia chủ đương nhiệm của Tiêu gia, bất chấp rời khỏi Bắc thành tới Hải thành, không xử lý tốt sẽ dẫn tới quá nhiều suy đoán không cần thiết, nhưng ông cũng không thể không đi, chỉ bằng Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc thật đúng là ứng đối với Yến Tuy của Yến thị không được.

Hơn nữa Ninh Châu gấp gáp, ông sao có thể vẫn ở lại Bắc thành, thờ ơ.

Chấn động bọn họ bên này đưa tới, Yến Tuy đại khái có thể đoán được một chút, nhưng những thứ này bọn họ cũng nên biết.

Mà anh trước mắt có chút phiền não, phiền não ngọt ngào, lo lắng của Mạnh Đình cũng không bởi vì trấn an của Yến Tuy mà tản đi bao nhiêu, cậu đặc biệt dính người, còn kém Yến Tuy đi WC cậu đều theo đuôi đi vào.

Đương nhiên, Mạnh Đình cũng không cảm thấy cậu theo vào có cái gì, thân thể Yến Tuy cậu đều xem qua rất nhiều lần rồi.

"Anh xấu hổ cái gì nha, em chính là muốn nhìn anh một chút……" Mạnh Đình buồn bực mà ở bên ngoài gõ cửa, nhưng cậu vẫn bị nhốt ở bên ngoài.

Yến Tuy đi vào là phòng tắm, vết thương của Mạnh Đình còn chưa tốt toàn bộ, vạn nhất bị nước xối tới, hoặc là không cẩn thận trượt ngã một cái, Yến Tuy đều theo đó đau lòng nha.

Mạnh Đình ở ngoài cửa đi dạo, thỉnh thoảng muốn tiến tới cạnh cửa nghe một chút động tĩnh, nhưng đáng tiếc cách âm trong nhà đều làm tới rất tốt, cậu thanh âm gì cũng không nghe được.

Nhưng lần này cậu nghe, còn chưa kịp đứng vững, cửa bị mở ra, cậu trực tiếp ngã tới trong ngực Yến Tuy, sau đó tay Mạnh Đình liền cũng khóa chặt eo Yến Tuy.

"Anh hiện tại còn muốn tới thư phòng sao? Em bồi anh nha."

Yến Tuy ôm lấy Mạnh Đình đi trở lại, "Không đi, anh lau người cho em, chúng ta hôm nay đi ngủ sớm một chút."

"Nga, ngủ tốt."

Mạnh Đình đáp lời lại nhìn nhìn Yến Tuy, xác định anh sẽ không chạy, cậu mới buông anh ra.

Cậu xoay người đi tới bên giường, kéo chăn ra ngồi xuống, rất là tự nhiên mở hai tay ra, Yến Tuy cũng đi tới, giúp Mạnh Đình cởi quần áo, lại kéo chăn qua đắp cho cậu, anh mới tới phòng tắm cầm nước nóng và khăn lông đi ra ngoài.

Mạnh Đình hôm qua tự mình lén lút tới phòng tắm, ngoại trừ chỗ bị thương, những chỗ khác có thể rửa cậu đều rửa qua, trước mắt cũng không cọ xát lấy Yến Tuy muốn tắm, cậu ngoan ngoãn phối hợp, rất nhanh Yến Tuy liền lau xong cho cậu.

Mạnh Đình ngồi trên giường vẫn như cũ quấn chăn, nhưng đầu đã hướng tới phòng tắm bên kia tìm kiếm rồi, cho tới lúc Yến Tuy đi ra, cậu mới lại ngồi tốt.

"Anh không đi……" Yến Tuy lời này từ lúc cơm tối tới giờ đã nói với Mạnh Đình rất nhiều lần.

"Nha," Mạnh Đình đáp lại, nhưng Yến Tuy của cậu một khi rời khỏi tầm mắt của cậu, cậu cần phải lo lắng vẫn phải lo lắng.

Yến Tuy bất đắc dĩ nhìn Mạnh Đình, quay lưng đi, cởi áo tắm trên người ra, nhưng tay anh còn chưa kịp chạm vào đồ ngủ của anh, phía sau anh liền dán lên một thân thể ấm áp.

"Yến Tuy, chúng ta rất lâu đều không thân mật rồi, em muốn."

Lời của Mạnh Đình khá trực bạch, Yến Tuy đầu còn không biết cậu đang suy nghĩ cái gì chứ.

"Anh cũng muốn, em ở phòng thí nghiệm đã cảm giác được rồi."

Mạnh Đình nói, nụ hôn của cậu liền rơi vào trên gáy Yến Tuy, vừa liếm vừa hôn lại vừa cắn, kỹ xảo cậu từ chỗ Yến Tuy học được, giờ phút này cũng toàn bộ dùng tới cho Yến Tuy.

Yến Tuy nhẫn nại có chút cực khổ, nhưng khí lực Mạnh Đình khóa eo anh thực sự không nhỏ, còn nữa chính là anh sợ không cẩn thận đụng phải vết thương eo Mạnh Đình.

Mạnh Đình một bên hôn người, một bên còn dụ dỗ Yến Tuy, "Chúng ta cẩn thận một chút, không sao cả, em đã hỏi em họ Chân Hàm rồi……"

"Em vốn còn muốn hỏi bác sĩ Cổ Lê một chút, nhưng em ấy không để cho em đi……" Mạnh Đình đương nhiên biết tình yêu của Yến Tuy đối với cậu, nếu như sẽ ảnh hưởng tới cậu dưỡng thương, cậu quyến rũ Yến Tuy như thế nào, cũng vô dụng, cậu hiếm thấy thông minh một chút, tìm Chân Hàm làm bác sĩ hỏi. Sau mới lại nhớ tới, y là bác sĩ thú y, không tính là thỏa đáng, cậu lại muốn tìm Cổ Lê, lại bị Chân Hàm ngăn cản.

Yến Tuy đột nhiên hiểu Chân Hàm lúc trước nháo mặt đỏ chót là cái chuyện gì rồi, y khẳng định sẽ không phải xấu hổ, đoán chừng chính là buồn rầu, nhưng Chân Hàm thật đúng là không dám cho Mạnh Đình sắc mặt, nghiêm chỉnh trả lời vấn đề của Mạnh Đình, thuận tiện ngăn cản Mạnh Đình không nói thêm lời này với ai.

"Yến Tuy, Yến Tuy, anh nghe theo em đi……"

Câu phía sau kia là Mạnh Đình học được từ trong phim truyền hình, lúc này không cần người khác tiếp tục chỉ bảo cậu liền dùng tới, cơ mà, cảnh tượng trước mắt thật là có chút chuẩn xác.

Yến Tuy nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, Mạnh Đình mới buông anh ra một chút, để cho anh xoay người lại.

Yến Tuy có lẽ vốn còn tính toán dặn dò Mạnh Đình cái gì đó, nhưng vừa mới chống lại đôi mắt nhuốm tình dục của cậu, những lời đó liền không quan trọng nữa, anh ôm lại Mạnh Đình, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ, "Muốn?"

"Ừ, rất muốn, đều rất nhiều rất nhiều ngày rồi……" Hơn nữa những ngày qua, cậu thuần túy dưỡng bệnh,

mỗi ngày cậu cảm giác đều đặc biệt dài, liền cũng cảm thấy mình bị lạnh nhạt đã lâu.

Dư âm lời cuối cùng của Mạnh Đình chưa rơi xuống, cậu đã bị Yến Tuy hôn lên, ánh mắt hai người trực tiếp chạm vào nhau, tình cảm và dục hỏa Yến Tuy vẫn luôn đè nén cũng không cách nào tiếp tục nhẫn xuống nữa.

Nụ hôn bỗng trở nên kịch liệt, Mạnh Đình từ ý chí chiến đấu sục sôi bị hôn đến thân thể mềm nhũn ra, nhưng cậu rốt cục không rảnh tiếp tục đi lo lắng mấy thứ không có kia nữa, cậu quả thật rất thích cùng Yến Tuy hoan ái như vậy, trong mắt bọn họ chỉ có thể nhìn thấy lẫn nhau, cũng cảm nhận được chỉ có lẫn nhau.

Loại xuất thần hoàn toàn này, khiến Mạnh Đình thích lại si mê, cậu mở to hai mắt nhìn Yến Tuy, lại chốc lát, mặt mày cong lên, rất cao hứng mà nói, "Tiếp tục, tiếp tục a……"

Yến Tuy cúi đầu hôn hôn má đỏ bừng của Mạnh Đình, sau đó cẩn thận ôm lấy người, đi về phía giường.

Tay Mạnh Đình vòng lên cổ Yến Tuy, cậu được đặt vào trên giường, tay cũng vẫn như cũ vòng quanh Yến Tuy, không để cho anh đứng dậy, nụ hôn của cậu rơi vào trán Yến Tuy, mềm mềm mại mại đi xuống, chân cậu giơ lên trực tiếp câu trụ eo Yến Tuy.

Đừng nói Yến Tuy vốn không có ý định đứng dậy, ngay cả anh có ý định này, giờ phút này cũng không có ý chí đứng dậy.

Anh chống ở bên người Mạnh Đình, tận lực làm cho mình không được áp tới vết thương của cậu.

Bọn họ đối với thân thể lẫn nhau đều đủ quen, anh muốn làm cho Mạnh Đình động tình hoặc là kích động, đều rất dễ dàng, nhưng Yến Tuy vẫn như cũ biểu hiện tới rất có kiên nhẫn, xác định Mạnh Đình thật sự chuẩn bị xong, anh mới sẽ tiếp tục tiến một bước.

Đương nhiên, đây chỉ là trước khi cuồng phong bạo vũ mở ra, anh mới sẽ có kiên nhẫn và nghị lực như vậy, một khi mở ra, hết thảy sau đó liền không phải anh có thể khống chế nữa, hôn hôn sờ sờ, tất cả chuyện thân mật, chờ bọn họ đem thể lực nhau đều ép khô rồi, lúc này mới cùng nhau ngủ.

Có lẽ quá mệt mỏi, Mạnh Đình hôm sau ngủ thẳng tới gần 8h mới tỉnh lại, cậu sờ sờ bên người, không sờ thấy Yến Tuy, cậu mắt mơ màng liền cũng hoàn toàn mở ra, cậu tự mình thay quần áo, cọ cọ một chút liền chạy xuống lầu.

Cậu tìm một vòng, lại ngẩng đầu lên phát hiện Yến Tuy cũng mới từ cầu thang đi lên.

"Anh tới thư phòng nhận điện thoại," Yến Tuy giải thích, quan sát Mạnh Đình một cái, lập tức liền bế cậu lên, "Trời lạnh, sao giày cũng không xỏ."

“Em quên mất……” Mạnh Đình được Yến Tuy ôm lấy, tất cả bất an cũng đều biến mất không thấy gì nữa, cậu ngoan ngoãn được người ôm, mắt nhìn Yến Tuy, mặc dù không nói nữa, nhưng Yến Tuy cũng là rõ ràng.

Mạnh Đình là bởi vì vội vàng gặp anh, cho nên mới quên.

Anh không nói gì nữa, anh nghiêng đầu cọ cọ má Mạnh Đình, nhưng vẫn là ôm lấy cậu đi lên lầu, hôm nay thời tiết lạnh hơn hôm qua một chút, quần áo Mạnh Đình mặc tới có chút ít.

Chờ Yến Tuy một lần nữa bọc kín người xuống lầu, cô Vương cũng bày điểm tâm ra.

Bà thấy Yến Tuy và Mạnh Đình tình cảm tốt như vậy, cảm thấy cao hứng, đồng thời cũng không khỏi cảm thấy hiếm lạ, bà trước kia cũng không cảm thấy Yến Tuy có thể tỉ mỉ mà đối tốt với một người như vậy, chỉ có thể nói là duyên phận thôi, Mạnh Đình may mắn, đồng thời Yến Tuy cũng là may mắn.

Sau khi bọn họ ăn điểm tâm xong, cũng đều tới tầng hầm Yến trạch, sau khoảng 1 tiếng nữa, Hà Việt phải tiến hành cuộc giải phẫu đầu tiên.

Cổ Lê và bác sĩ Bart hai người còn đang nói chuyện, trong phòng giải phẫu Chân Hàm và Lí Dập từ hôm qua bắt đầu liền chuẩn bị, trước mắt đang làm kiểm tra một lần cuối cùng.

Yến Vũ đẩy Hà Việt xuống, hai người thoạt nhìn cũng còn coi như lãnh tĩnh, tới hiện tại, bọn họ cũng chỉ có thể tuân theo mệnh trời, có thành công hay không, sau này cũng không không tiếp tục dằn vặt nữa.

Chân Hàm và Lí Dập từ trong phòng giải phẫu đi ra ngoài, thuận tiện mở cửa ra, bọn họ gật đầu một cái với Cổ Lê và bác sĩ Bart, bên trong hết thảy nên chuẩn bị đều chuẩn bị rồi, nên kiểm tra cũng đều tiếp tục kiểm tra qua rồi.

Yến Vũ đi tới trước người Hà Việt, đem y từ trên xe lăn bế lên, từng bước đi tới phòng giải phẫu, sau đó đặt y lên bàn giải phẫu.

“Em ngủ một giấc, anh sẽ luôn ở bên ngoài chờ em.”

“Được,” Hà Việt đáp lại, y nắm lấy tay Yến Vũ, nhẹ nhàng cầm lấy, sau đó mới buông ra.

Yến Tuy và Mạnh Đình cũng không có đi vào, nhưng thanh âm Mạnh Đình nói chuyện, Hà Việt cũng có thể nghe được.

“Hà cha, con và Yến Tuy cũng trông coi cha, cha sẽ tốt thôi.”

Hà Việt không có đáp lại, nhưng trên mặt y lộ ra chút mỉm cười.

Chân Hàm đuổi Yến Vũ ra khỏi phòng giải phẫu, sau đó đóng cửa lại.

Yến Vũ nhịn không được muốn hút thuốc, nhưng ánh mắt quét tới Mạnh Đình được Yến Tuy quấn tới hết sức kín đáo, liền cũng nhịn xuống. Ông thỉnh thoảng chạy ra sân cỏ lén lút hút thuốc, không chỉ có Hà Việt ghét bỏ, ngay cả Mạnh Đình cũng ghét, ông vừa vào phòng khách, cậu liền trốn tới rất xa.

Yến Tuy không có liên tục ở tầng hầm trông coi, anh thỉnh thoảng sẽ trở lại trên lầu nhận điện thoại, hoặc là gửi văn kiện, nhưng mỗi lần xuống, đều sẽ đem cho Mạnh Đình một chút đồ ăn thức uống.

Điện thoại trên tay anh lại rung, anh cầm lấy nhìn nhìn, một tay khác nhu nhu tóc Mạnh Đình, giống như lần trước trở lại phòng khách hoặc là tới thư phòng nhận.

Cửa phòng giải phẫu, cũng chỉ còn lại Yến Vũ và Mạnh Đình, Yến Mạn Gia vốn là cũng vẫn luôn trông coi, nhưng trước mắt sắp tới giờ cơm rồi, bà trở lại thu xếp ít đồ mang xuống, không chỉ có người ở bên ngoài một ăn chút đồ, người trong phòng giải phẫu có lẽ cũng cần bổ sung một chút năng lượng.

Bà không xác định bọn họ còn chú ý tới ăn hay không, bà chỉ có thể tìm chuyện mà bản thân bà cảm thấy có thể giúp mà làm.

Mạnh Đình lại nhấp một ngụm nước, cửa phòng giải phẫu chỉ có cậu và Yến Vũ, cậu ngoại trừ uống nước cũng chỉ có thể nhìn Yến Vũ.

Ánh mắt Yến Vũ quét tới, chạm phải Mạnh Đình, Mạnh Đình giống như là bị dọa sợ, bỗng mở to mắt chút.

Chân mày Yến Vũ nhẹ nhàng khơi một cái, "Con sợ ta?"

Ông hình như không có làm chuyện gì có thể hù tới Mạnh Đình đi, còn có cả nhà, không biết cái gì gọi là sợ nhất chính là bản thân Mạnh Đình, Yến Tuy tới bây giờ cũng không gọi qua ông là cha, chỉ có Mạnh Đình lần đầu tiên nhìn thấy ông và Hà Việt liền mở miệng gọi cha, sau đó cũng gọi tới rất trôi chảy.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu, "Con không sợ…… Chính là cảm thấy cha hình như không phải quá thích con và Yến Tuy."

Mạnh Đình nói như vậy, ngược lại cũng không tính toán gò ép.

"Bất quá không sao, Yến Tuy có con thích, cha chuyên tâm thích Hà cha là được rồi."

Mạnh Đình cũng không xác định mình có thể cho Yến Tuy bao thích, nhưng cậu có bao nhiêu sẽ cho bấy

nhiêu, có lẽ vẫn như cũ không cách nào bổ sung thiếu sót đã từng của Yến Tuy, nhưng trong tất cả cuộc sống sau này, Yến Tuy là có cậu thích, có cậu yêu.

Yến Vũ không biết trầm mặc bao lâu, ông mới nhẹ giọng nói, "Không có không thích……"

Tính tình Mạnh Đình như vậy, đừng nói Hà Việt yêu thích cậu như vậy, ngay cả ông cũng cảm thấy rất tốt, về phần Yến Tuy…… Ông cũng không có không thích, lúc chuyện năm đó xảy ra, ông là có giận chó đánh mèo, nhưng trong lòng ông là rõ ràng, Yến Tuy vô tội.

Ông vẫn luôn không có trở lại, không chỉ là bởi vì chân Hà Việt phải chữa, ông đối với cha mẹ có hiểu lầm, còn có chính là không biết đối mặt với đứa nhỏ này như thế nào, đối mặt với Yến Tuy.

Ông là cha trên sinh lý của Yến Tuy, Hà Uyển cũng là mẹ trên sinh lý của Yến Tuy, mà ông và Hà Uyển lại là nước lửa không dung.

Ông và Hà Việt trở về, muốn Yến Tuy lựa chọn lập trường như thế nào đây? Là ông cha ruột hoàn toàn xa lạ này, hay là mẹ đẻ chung sống mấy chục năm với anh?

Yến Tuy đã trưởng thành tới chững chạc thành thục như bây giờ, Yến Vũ không có ngờ tới, nhưng đây là tình huống tốt nhất.

Yến Tuy có thể phân biệt đúng sai, có thể lựa chọn ông bên này, không tới mức bọn họ tiếp tục cha con thành thù.

Ông đối với Yến Tuy vẫn nói không được bao nhiêu thích, nhưng cũng không có không thích, nói thêm một chút, ông là có chút cảm kích với anh, trên chuyện tìm tới Cổ Lê, Yến Tuy quả thật giúp ông ơn lớn, trên truy xét chân tướng năm đó, cũng là như thế.

Nhưng đối với Mạnh Đình mà nói, không thích liền chẳng khác nào là thích, cậu cẩn thận nhìn Yến Vũ một cái, sau đó phiên dịch cho ông một chút.

"Vậy cha chính là thích con và Yến Tuy, cha nên trực tiếp nói với bọn con, nếu không thật sự rất xấu hổ khi gặp nhau nha."

Cậu cảm thấy không chỉ có cậu không nhìn ra, Yến Tuy cũng không nhìn ra, cậu trời sinh sẽ không hiểu cách nhìn người, nhưng nếu như Yến Tuy cũng như vậy, đó chính là vấn đề của bản thân Yến Vũ, giấu tới quá sâu, cái này cũng không quá tốt.

Hết tuần sau là ta bắt đầu đi thực tập 5 tuần rồi, đi thực tập thời gian rảnh thì ta vẫn có nhưng không nhiều.

Ta sẽ cố gắng lúc rảnh sẽ làm chương mới cho mọi người, cơ mà vì thời gian có ít vả lại một chương quá dài (có chương lên tới hơn 10000 words liền) nên tần suất up chương sẽ giảm TT^TT

75. Chương 75

Edit: Vịt

Beta: Min

Yến Vũ nhìn bộ dáng Mạnh Đình hết sức đứng đắn nghiêm túc, nhịn xuống kích động muốn sờ trán một cái, ông nhẹ nhàng ho một tiếng, quay đầu đi, vẫn như cũ không đáp lại, cũng không phải ai cũng có thể giống Mạnh Đình, dễ dàng liền đem thích hoặc không thích đều nói ra.

Ông tạm thời vẫn làm không được, bất quá ông cũng phát hiện Mạnh Đình nhìn mềm mềm, nhưng khi cần thiết, vẫn tạo áp lực khá lớn cho người ta.

Mạnh Đình nghe vậy phồng phồng hai má, sau đó hừ nhẹ một tiếng hất đầu qua, "Yến cha có chút không ngoan, khẳng định bị Hà cha chiều hư rồi."

Cậu vẫn như cũ rất đắc chí nói, "Yến Tuy cũng rất cưng chiều con, nhưng con vẫn là rất ngoan nha."

Mạnh Đình khi lời nói đề cập hoặc là nghĩ đến Yến Tuy, thần sắc của cậu đều rất khác, mắt phát sáng, thần sắc ấm áp lại ngoan ngoãn, nhưng sự thật cũng giống như lời của cậu, cậu được Yến Tuy cưng chiều như vậy, cũng vẫn như cũ rất ngoan.

Yến Vũ cảm giác cái đầu này của ông nếu như không gật, không biết còn muốn bị Mạnh Đình nói bao lâu, ông xoay đầu lại, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, có lẽ vẫn như cũ biệt nữu lúng túng hoặc khó khăn, nhưng ông sau này sẽ thử đi thích Yến Tuy.

Trong lòng ông cũng rõ ràng, Yến Tuy không hề cần, cũng sẽ không nghĩ ông thích, nhưng bất kể Yến Tuy nghĩ như thế nào, ông có cố gắng hay không cũng vẫn là một chuyện khác.

Mạnh Đình thấy Yến Vũ rốt cục nghe lời rồi, cậu không buồn bực nữa, cậu mặt mày cong lên, gật đầu một cái, khích lệ nói, "Cha như vậy mới ngoan."

Thần sắc Yến Vũ càng thêm biệt nữu hai phần, nhưng vẫn lại gật đầu một cái, sau đó ông lại nhận được một ánh mắt mắt khích lệ của Mạnh Đình.

Yến Tuy nhận một cú điện thoại đi xuống, liền phát hiện tâm tình Mạnh Đình tốt rất lâu, Yến Vũ đối với

bọn họ thì nhiều hơn chút biệt nữu không giải thích được, trong lòng anh có chút ngạc nhiên, anh ngồi bên cạnh Mạnh Đình giơ tay lên nhu nhu tóc Mạnh Đình, cũng không có hiện tại liền hỏi.

Mạnh Đình quay đầu sang, hai tay lập tức liền ôm lấy cánh tay Yến Tuy, ghé vào bên tai anh thấp giọng nói, "Anh hôm nay điện thoại sao nhiều như vậy nha……"

Kỳ thực ngày bình thường điện thoại của Yến Tuy cũng không ít, chỉ là mấy cuộc kia anh chính là nhận cũng không cần cố ý tìm chỗ, anh không rời đi, Mạnh Đình sẽ không bao nhiêu cảm giác, hôm nay lại không phải, anh đã lên xuống nhiều lần.

"Một chút chuyện, đã xử lý xong rồi."

Tay Yến Tuy từ tóc Mạnh Đình trượt tới trên khuôn mặt cậu, nhẹ nhàng sờ sờ, sau đó lại ấn đầu cậu tựa vào trên vai anh, bọn họ không nói gì thêm, tiếp tục ở nơi này trông coi.

Tiếp đó không lâu Yến Mạn Gia cũng xuống, mang theo chút đồ ăn, người trong phòng bệnh bận việc tạm thời vẫn không để ý tới.

Cổ Lê và bác sĩ Bart đã nói cuộc giải phẫu này phải khoảng 4 tiếng, nhưng thời gian qua 1h chiều, bên trong vẫn như cũ không có dấu hiệu kết thúc. Yến Vũ không khỏi có chút khẩn trương, nhưng chuyện quấy rầy tiến hành giải phẫu, ông cũng không thể đi làm, ngoại trừ chờ cũng chỉ có thể đợi thôi.

Ba giờ chiều, Chân Hàm mới lại lần nữa mở cửa ra, Cổ Lê và bác sĩ Bart liên tục tiến hành loại giải phẫu độ khó cao này, thần sắc có chút mệt mỏi uể oải, bác sĩ Bart phất phất tay với Cổ Lê, hắn đi tới phòng thuốc cách vách chế thuốc, Cổ Lê ở lại nói chuyện với đám người Yến Tuy.

"Giải phẫu rất thành công, nửa tháng sau lại tiến hành cuộc giải phẫu thứ 2, nếu như cũng thành công, sau này chỉ cần hảo hảo điều trị phục hồi sức khỏe, là có thể lại đứng lên." Bắt đầu tốt, chính là thành công một nửa, cuộc giải phẫu này thành công, hi vọng một lần nữa đứng lên của Hà Việt đã cao tới 8-9 thành công rồi, đây tuyệt đối là tin tức tốt.

Sống lưng Yến Vũ cứng ngắc lại một lúc lâu, mới gật gật đầu, "Cám ơn."

Ông nói với Cổ Lê xong, lại quay đầu lại nhìn Yến Tuy, tiếp tục nói cám ơn, "Cám ơn."

Yến Tuy gật đầu một cái, coi như là tiếp nhận rồi.

Cổ Lê lại tiếp tục cùng Yến Vũ tỉ mĩ nói một chút tình huống của Hà Việt, sau đó gã cũng đi nghỉ ngơi, Yến Vũ đi vào bên trong bồi Hà Việt, Chân Hàm và Lý Dập lại ăn chút gì đó, vẫn ở trong phòng giải phẫu đợi.

Hà Việt đại khái phải tới buổi tối mới có thể tỉnh, Yến Tuy và Mạnh Đình tiếp tục ở đó trông coi như vậy

cũng không cần thiết nữa. Yến Tuy và Mạnh Đình đi vào nhìn Hà Việt một chút, sau đó cũng đi ra ngoài, đi về phía hành lang.

"Hà cha sau này có thể đứng lên chơi với Đại Hoàng Mao Cầu rồi, còn có thể tản bộ cùng chúng ta, như vậy thật tốt."

Mạnh Đình nói nghiêng đầu liếc mắt nhìn Yến Tuy, cái nhìn này cậu tựa hồ nhìn thấy trong đáy lòng Yến Tuy đi, cậu đối với người khác sẽ không có cảm giác như vậy, nhưng cậu và Yến Tuy quá thân mật, trong nháy mắt này cậu giống như hiểu chính mình vậy, hiểu rõ tâm tình lúc này của Yến Tuy.

Cước bộ cậu dừng lại, đột nhiên đổi hướng cậu kéo Yến Tuy đi, bọn họ đi ra ngoài cũng không đi tới phòng khác, mà là bị Mạnh Đình kéo về phía hậu viện.

Yến Tuy tùy ý Mạnh Đình lôi kéo, nhưng anh cũng không hiểu Mạnh Đình kéo anh tới hậu viện là muốn nói gì, hoặc muốn làm gì.

Yến Tuy nhẹ giọng hỏi một câu, "Sao thế?"

Mạnh Đình nghe vậy dừng bước lại, cậu xoay người lại, hốc mắt đột nhiên có chút hồng hồng, cậu buông tay Yến Tuy ra, rồi lại ôm lấy anh.

"Yến Tuy, không sao rồi, toàn bộ đều không sao rồi……"

Thần sắc trên mặt Yến Tuy sửng sốt trong nháy mắt, nhưng ngay sau đó anh liền biết Mạnh Đình đang an ủi anh cái gì.

Anh tìm bác sĩ cho Yến Vũ Hà Việt, cũng không chỉ là anh hi vọng bọn họ có thể tốt, anh còn đang tận lực bù đắp bi kịch Hà Uyển tạo thành, bởi vì anh là Hà Uyển sinh, cho nên Yến Tuy lúc chính mình còn chưa phát giác, liền kéo trách nhiệm vào.

Nhưng bây giờ Mạnh Đình nói với anh những bi kịch kia cũng không liên quan với anh nữa rồi, anh có thể làm tới cực hạn cũng là những thứ này, anh không cần vì thế mà bứt rứt cái gì nữa.

"Anh biết rồi."

Yến Tuy đáp lời, sau đó nghiêng đầu hôn hôn tóc, xúc cảm mềm mại kia giống như bản thân Mạnh Đình vậy. Giờ khắc này có lẽ lại là bị Mạnh Đình cảm động đi.

"Ừm," Mạnh Đình đáp lời, tiếp tục dựa bên gáy Yến Tuy, tâm tình cậu trong lúc nhất thời còn có chút khó mà thu vào, Yến Tuy cảm thấy, liền tiếp tục nhẹ nhàng vỗ sau lưng Mạnh Đình.

Vốn là cậu an ủi Yến Tuy, cuối cùng lại biến thành Yến Tuy tới trấn an cậu.

Mạnh Đình bừng tỉnh lại, má khẽ hồng hồng, "Em vẫn là có chút vô dụng……" Ngay cả an ủi Yến Tuy đều làm không được tốt.

"Không, em rất tốt," Yến Tuy giơ cằm Mạnh Đình lên, ở trên môi cậu hôn hôn, trên mặt anh tràn đầy vui vẻ, không chút miễn cưỡng nào, anh có thể sáng tỏ thông suốt như vậy, chính là Mạnh Đình mang tới cho anh, "Cảm ơn."

Mạnh Đình được khen tới hai má càng hồng hơn hai phần, cậu nhìn Yến Tuy, ôm lấy cổ anh, tự mình dâng môi lên, làm sâu sắc hơn nụ hôn vô cùng nhạt nhẽo này.

"Khụ khụ khụ……"

Bác Tiêu cúi đầu một trận ho mãnh liệt, người cũng không dám đi tới quá gần, ông khom người nói, "Gia chủ, phu nhân, khách tới nhà."

Yến Tuy từ môi Mạnh Đình rời đi, lại ôm người đang đỏ mặt ngượng ngùng tới trong ngực, anh mới trả lời bác Tiêu, "Bác trước tiên đi tiếp đãi, bọn cháu đi sau."

"Vâng." Bác Tiêu đáp lời, sau đó mắt nhìn thẳng mà quay lưng đi, lại tăng nhanh cước bộ rời đi. Ông cảm thấy ông hẳn phải tiếp tục hảo hảo hạn chế người giúp việc một chút, gia chủ và gia chủ phu nhân tình cảm tự nhiên không tệ, người giúp việc bọn họ chính là phải càng nhạy bén, càng phải có ánh mắt.

Bác Tiêu sau khi rời đi, Mạnh Đình trong ngực Yến Tuy nhẹ giọng lẩm bẩm.

"Khách nào nha, em còn chưa có hôn đủ……"

Ánh mắt Yến Tuy thấp xuống, mắt Mạnh Đình lại phát sáng.

Yến Tuy ở trên môi Mạnh Đình chạm chạm, nhẹ giọng trấn an nói, "Buổi tối chúng ta lại hôn."

"Được," Mạnh Đình gật đầu một cái, sau đó mới buông cổ Yến Tuy ra, Yến Tuy cầm tay Mạnh Đình, dắt người đi tới phòng khách.

Lại đi hai bước, Yến Tuy mới nghiêng đầu nói với Mạnh Đình, "Khách tới là người Tiêu gia, chỉ gặp một chút, đây là nhà chúng ta, em không cần sợ."

"Được," Mạnh Đình lại đáp lại, nhưng cậu túm lấy tay Yến Tuy nắm thật chặt, đỏ ửng trên má vẫn còn, nhưng cả người rõ ràng bắt đầu đề phòng.

Tiêu Huy Dân và Ninh Châu xuống máy bay, Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc đón bọn họ, cũng không tiếp tục trung chuyển khách sạn nghỉ ngơi hoặc là bàn bạc cái gì, trực tiếp liền tới Yến trạch.

Tiêu Huy Dân cùng hai đứa con của ông mà nói coi như trấn định, bọn họ đều sốt ruột gặp Mạnh Đình, nhưng vẫn còn phân tâm suy nghĩ một chút giao thiệp với Yến Tuy thế nào, như thế nào mới có thể để cho Mạnh Đình nhận bọn họ.

Về phần Ninh Châu bà sốt ruột cơ hồ hoàn toàn giấu không được, mất mà được lại, chết mà sống lại…… Trước khi chưa gặp được người, bà đều vẫn cảm giác hành trình trước mắt giống như một giấc mộng quá tốt đẹp, sau đó mộng tỉnh, hết thảy đều trở lại thực tế.

"Là đúng phải không, chúng ta đi gặp Nặc Nặc sao?"

Đứng ở trong phòng khách Yến trạch, Ninh Châu vẫn như cũ cảm thấy khẩn trương, cảm thấy không thể tin nổi, nhưng bà còn chưa nhận được trấn an của Tiêu Huy Dân, ánh mắt liền định ở một chỗ, không xê dịch chút nào.

Tóc xoăn mềm mại, mắt hoa đào trời sinh xinh đẹp, còn có ánh mắt nhìn sang kia nữa, giữa mẹ con luôn có loại cảm ứng này, Ninh Châu so với bất cứ ai ở đây đều muốn xác định Mạnh Đình là con của bà hơn, nhưng lúc xác định, cảm xúc bà miễn cưỡng duy trì cũng kề cận sụp đổ.

Bà từng bước đi về phía Mạnh Đình, cũng không nhìn người và vật khác nữa, cổ họng bà nghẹn ngào lại tiếp tục nghẹn ngào, rốt cục phát ra chút thanh âm.

"Nặc Nặc, Nặc Nặc…… Ta là mẹ, ta là mẹ của con……"

Mạnh Đình dừng bước, cũng nhìn về phía Ninh Châu, cậu theo bản năng dịch dịch về phía bên người Yến Tuy, nhưng ánh mắt cũng rơi vào trên người bà.

Ninh Châu đang khóc, trong lòng Mạnh Đình bỗng nhiên cũng theo đó rung động một chút.

Có lẽ Ninh Châu thật sự quá kích động, khoảng cách khoảng mười bước ngắn ngủi này, bà đi tới hết sức khó khăn, bước chân bà lảo đảo một chút, Mạnh Đình đi tới hai bước, đỡ lấy bà, ngay sau đó cậu liền cũng bị Ninh Châu ôm lấy, "Nặc Nặc, ta là mẹ……"

Mạnh Đình đột nhiên bị người ngoài Yến Tuy ôm lấy, cậu có chút luống cuống, nhưng ngoại trừ việc này ra, loại bản năng khó giải thích được này, làm cho cậu không có đẩy bà ra, người phụ nữ cậu chưa từng gặp qua này, cậu trắc trở mà đáp lại.

"Tôi…… Tôi tên là Mạnh Đình, bà đừng khóc."

(Chỗ này xưng hô giữa Mạnh Đình và Ninh Châu khó quá, Mạnh Đình lại chưa gọi Ninh Châu là mẹ nên không thể để Mạnh Đình xưng con gọi mẹ được -_- kể mà tiếng việt mà cũng có mỗi ta - ngươi thì tốt =.= hay ta cứ để xưng hô tôi - bà tới lúc ẻm gọi mẹ.)

Ninh Châu gầy tới giống như bộ xương, mắt hồng hồng, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống, thoạt nhìn hết sức đáng thương.

Mạnh Đình cũng không giãy dụa thêm, cậu tùy ý bà ôm, thấy bộ dáng bà khóc không thành tiếng, mắt cậu đột nhiên cũng đỏ hồng, cậu giơ tay nhu nhu tóc Ninh Châu, "Ngoan, bà đừng khóc……"

Nhưng Ninh Châu khóc tới càng thêm thương tâm, càng thêm kịch liệt…… Cũng bởi vì câu này hoàn toàn bất ngờ, lại ôn nhu tới làm cho bà muốn khóc to một trận, bà ôm con của bà, còn được cậu an ủi.

Một đường tới đây, bọn họ đại khái đều làm tốt chuẩn bị sẽ bị Mạnh Đình lạnh nhạt, nhưng hoàn toàn ngoài dự tính, Mạnh Đình cũng không bài xích Ninh Châu.

Mạnh Đình đỡ lấy Ninh Châu, thấy bà tiếp tục khóc không ngừng, cậu nghiêng đầu xin giúp đỡ mà nhìn về phía Yến Tuy.

Yến Tuy vốn đứng bên cạnh Mạnh Đình, anh giơ tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, mới mở miệng, "Tiêu phu nhân chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng quá buồn, chúng ta tới ghế sa lon bên kia nói chuyện đi."

"Mẹ, thân thể mẹ không tốt, đừng kích động như vậy, Nặc Nặc…… đã tìm được rồi."

Tiêu Tử Mặc mắt đỏ hồng đi tới, y đỡ lấy Ninh Châu, cũng không muốn Ninh Châu quá kích động dọa sợ Mạnh Đình.

Ninh Châu miễn cưỡng thu lại chút cảm xúc mất kiểm soát, nhưng bà vẫn như cũ chặt chẽ túm lấy quần áo Mạnh Đình, một chút cũng không dám buông ra, như thế Mạnh Đình liền cũng chỉ có thể đi theo bọn họ.

Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang cũng cảm thấy cổ họng nghẹn tới lợi hại, chỉ là tình cảm của bọn họ không có lộ ra ngoài như Ninh Châu.

Mọi người đều ngồi xuống, trong lúc nhất thời không ai mở miệng, hoặc là họ vẫn đang do dự trước tiên mở miệng nói cái gì, mới có thể ở chỗ Mạnh Đình xoát được độ hảo cảm.

Ngược lại Ninh Châu, bà khóc một trận, phát tiết qua, tinh thần nhìn so với lúc vừa tới Yến trạch lại còn tốt hơn chút, bà buông áo Mạnh Đình ra, đồng thời mở miệng phá vỡ trầm mặc, "Nặc Nặc……"

"Tôi tên là Mạnh Đình……" Mạnh Đình thấy bà buông cậu ra, cậu xoay người lao tới trong ngực Yến Tuy, giống như một con thỏ nhỏ hoảng sợ vội vàng thu lại.

Yến Tuy đưa tay ôm lấy Mạnh Đình, hơi áy náy nhìn Ninh Châu, "Đình Đình còn cần chút thời gian."

Kỳ thực cậu có thể để cho Ninh Châu ôm cậu, còn lôi kéo cậu lâu như vậy, Yến Tuy đã rất giật mình rồi, phải biết Yến Mạn Gia ở với bọn họ lâu như vậy, quan hệ với Mạnh Đình không tồi, tới bây giờ bà ngoại trừ lần tập kích ở cửa hàng đồ ngọt kia, lúc khác không chạm được tới một móng vuốt của Mạnh Đình nữa.

Dựa vào sự nhanh nhẹn của thân thủ Mạnh Đình, cậu không muốn cho Ninh Châu ôm, khẳng định có thể né tránh, lại càng không cần phải nói tiếp đó cậu còn an ủi Ninh Châu.

"Ừ, hẳn như vậy." Người Tiêu gia vẫn không thể lên tiếng, Mạnh Đình liền đáp lại Yến Tuy, nhưng cậu vẫn như cũ không có ngẩng đầu.

"Nặc…… Đình Đình thân thể nó tốt chưa?" Ninh Châu lại tiếp tục hỏi một câu, như thế bà mới chú ý tới Yến Tuy, nam nhân này ôm Nặc Nặc nhà bà chặt như vậy, vóc người cao thẳng, tướng mạo tuấn tú, thoạt nhìn chững chạc thành thục.

Hơn nữa không cần tiếp tục quá nhiều quan sát hoặc là hỏi thăm, hoàn toàn có thể nhìn ra được, Mạnh Đình đối với anh quá mức tín nhiệm và lưu luyến.

"Tốt hơn rồi," Yến Tuy nhìn về phía Ninh Châu đáp lời, tay anh rất tự nhiên nhẹ nhàng xoa lên lưng Mạnh Đình.

Ninh Châu và Tiêu Huy Dân đến, đối với Mạnh Đình mà nói vẫn còn có chút chấn động, đại khái cậu lúc này càng không biết làm thế nào đối với phản ứng của cậu với Ninh Châu, bằng không cậu đã không tới mức trốn trong ngực Yến Tuy.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt……" Ninh Châu chỉ có có thể nhìn thấy sau gáy Mạnh Đình, bà lại cảm thấy có chút khổ sở, không phải bởi vì Mạnh Đình, mà là chính bà, là bà không bảo vệ tốt Mạnh Đình, mới để cho bọn họ bỏ lỡ chung sống nhiều năm như vậy, mới để cho Mạnh Đình hiện tại xa lạ với mình như vậy.

Thanh âm bà nhẹ nhàng run rẩy, ánh mắt bà nhìn Mạnh Đình lộ ra cường liệt không thôi, bà rất muốn tiếp tục giống như lúc trước ôm cậu, nhưng bà cũng không muốn bị Mạnh Đình chán ghét. Bà nhẫn nại những khát vọng này, nhịn tới có chút cực khổ, có chút muốn khóc.

"Bà đừng khóc nữa, không tốt cho mắt……" Mạnh Đình ở trong ngực Yến Tuy, đột nhiên thấp giọng nói.

Ninh Châu khổ sở, cậu cũng có chút khổ sở như vậy.

Mạnh Đình nói xong, từ trong ngực Yến Tuy lại ngồi ổn định, cậu ngước mắt nhìn Ninh Châu, thấy bà mặc dù gật đầu, nhưng hốc mắt vẫn như cũ nước mắt chứa một vòng, đây rõ ràng là lại muốn khóc.

Tay Mạnh Đình chậm rãi giơ lên, lại lần nữa rơi vào trên tóc Ninh Châu, thanh âm cậu càng thấp càng ôn nhu chút, "Ngoan, đừng khóc nữa."

"Được…… Được," Ninh Châu dứt lời, nước mắt lại lăn xuống, nhưng lần này là bà cười khóc.

Ba đại nam nhân trưởng thành đã lâu bên kia mắt cũng đều đỏ, trường hợp như vậy đối với bọn họ mà nói, quá mức xúc động rồi.

"Đình Đình, ta là cha của con," Tiêu Huy Dân rốt cục mở miệng, liên tục mấy ngày đều ngủ không ngon, sắc mặt ông có chút khó coi, nhưng là tận lực hòa ái, chỉ là hòa ái tới hơi có vẻ quái dị.

"Nha," Mạnh Đình nghe vậy quét Tiêu Huy Dân một cái, tay cậu từ trên tóc Ninh Châu thu lại, người lại rụt về phía bên cạnh Yến Tuy.

"Người…… các người muốn mang tôi đi sao?" Mạnh Đình nói tự mình liền mãnh liệt lắc đầu, cậu ôm eo Yến Tuy, rất là nghiêm túc lại kiên định nói, "Tôi kết hôn với Yến Tuy rồi, chúng tôi muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ, tôi sẽ không rời khỏi anh ấy."

Cậu nói xong nhìn về phía Yến Tuy, lại lần nữa cường điệu một lần, "Em sẽ không đi, em muốn luôn ở chung một chỗ với anh."

"Đây là đương nhiên," Yến Tuy ôm Mạnh Đình, cầm cọ cọ tóc cậu, không có cố ý tăng thêm ngữ khí, nhưng loại ý tứ không cho phủ định này lại vô cùng rõ ràng.

Mạnh Đình gật đầu một cái với Yến Tuy, trên mặt lộ ra một chút mỉm cười, ngay sau đó cậu lại nghiêng đầu qua nhìn Ninh Châu, và người nói là cha cậu kia, đối với Mạnh Đình mà nói, có nhận bọn họ hay không cũng không phải chuyện quá khó khăn quyết định gì cả, nhưng điều kiện tiên quyết quyết định chính là câu cậu lúc trước hỏi.

Nếu như nhất định muốn làm lựa chọn giữa bọn họ và Yến Tuy, cậu chỉ biết lựa chọn Yến Tuy, cái này không cần nửa điểm do dự.

"Chỉ cần cậu ấy đối tốt với con, chúng ta sẽ không làm gì cả……" Ninh Châu lời này nói có chút khó khăn, nhưng trực giác của bà nói cho bà biết, nếu như không trả lời tốt Mạnh Đình cái vấn đề này, những cái khác hết thảy đều miễn bàn.

Trực giác của Ninh Châu cũng không sai, ánh mắt Mạnh Đình một lần nữa rơi xuống trên người Ninh Châu, ngữ khí hòa hoãn một chút, trên mặt cũng mang theo chút tiếu ý, "Mẹ không cần lo lắng, Yến Tuy đối với con rất tốt, anh ấy đối với con tốt nhất."

"Được, được……" Ninh Châu bình thường cũng không phải người thích khóc như vậy, nhưng nghe được tiếng gọi mẹ kia của Mạnh Đình, nước mắt của bà liền lại muốn vỡ đê.

Mạnh Đình thấy Ninh Châu như vậy cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt cậu lại nhìn về phía những người khác.

Tiêu Tử Mặc khá lưu loát, "Em là Nặc Nặc của nhà chúng ta, cũng là bạn đời của Yến Tuy, cái này cũng không mâu thuẫn, anh là anh…… anh hai của em."

"Anh hai." Mạnh Đình gật gật đầu, còn gọi người.

Tiêu Tử Ngang cũng quét Tiêu Tử Mặc, hắn cũng vội vàng nói, "Giống cái đạo lý này, anh là anh cả của em."

"Anh cả." Mạnh Đình gật đầu một cái, đã gọi Tiêu Tử Ngang rồi, hiện tại liền còn dư lại Tiêu Huy Dân còn chưa thể gật đầu.

Mạnh Đình rất tích cực, Tiêu Huy Dân không gật đầu, cậu vẫn là thật sự không gọi người.

Tiêu Huy Dân nhìn nhìn Mạnh Đình, lại nhìn nhìn Yến Tuy khá lãnh tĩnh, ông cảm thấy Yến Tuy có thể lãnh tĩnh như vậy, là bởi vì anh rất rõ ràng địa vị của mình trong lòng Mạnh Đình, đoán được Mạnh Đình sẽ là cái phản ứng này.

Nhưng kỳ thật vẫn là thật sự không phải, quan tâm thì loạn, Yến Tuy ban đầu cũng là lo lắng qua, nhưng lại được Mạnh Đình trấn an.

Tiêu Huy Dân nhẹ nhàng thở dài, sau đó gật gật đầu, con trai út đều nói rõ ràng như vậy rồi, người trong nhà toàn bộ phản chiến, ông không gật đầu, chẳng lẽ còn làm "Người xấu" cật lực không quá tốt kia ư, hơn nữa ông cũng rất muốn nghe Mạnh Đình gọi một tiếng cha.

Song Mạnh Đình thấy ông gật đầu, cậu rất cao hứng mà quay đầu lại nhìn Yến Tuy, căn bản không có gọi.

Tiêu Huy Dân thần sắc ngừng lại, khá kinh ngạc, như thế nào tới chỗ ông lại không gọi chứ?

"Bọn họ sẽ không mang ta đi, chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau."

Mạnh Đình nói ôm lấy cổ Yến Tuy, lại nhẹ nhàng ở bên tai anh hôn hôn, cậu không chỉ là đang chia sẻ với Yến Tuy tin tức tốt này, cũng là đang trấn an Yến Tuy, cậu có thể cảm giác được trong lòng Yến Tuy bất an một chút chút, bất an giống với cậu.

"Ừ," Yến Tuy nhẹ nhàng đáp lại, anh vẫy vẫy tay, bác Tiêu và cô Vương đi vào, bưng trà lên, thêm chút điểm tâm trái cây.

Mũi Mạnh Đình giật giật, lại tiếp tục ngoan ngoãn ngồi ổn định, cậu vừa mới rất là lo lắng một chút, tiêu hao chút thể lực tinh lực, có chút đói cũng có chút thèm ăn.

"Em còn muốn ăn bánh ngọt kia." Mạnh Đình nhỏ giọng nói với Yến Tuy, nhưng lúc mọi người đều không nói gì, cậu có nhỏ tiếng hơn nữa bọn họ cũng đều nghe thấy, Yến Tuy còn chưa đi lấy, Tiêu Tử Mặc Tiêu Tử Ngang thậm chí Tiêu Huy Dân đều động thủ.

Ngược lại Ninh Châu nhìn Mạnh Đình như thế nào đều nhìn không đủ, còn chẳng quan tâm cùng bọn họ đoạt làm mấy chuyện này.

Mạnh Đình nhìn ba miếng bánh ngọt lập tức đẩy trước mặt, cậu lại nhìn nhìn Yến Tuy, tiếp tục nhìn về phía ba người đột nhiên lại khẩn trương lên kia.

"Cảm ơn mọi người."

Mạnh Đình nói cảm ơn, ánh mắt lại trở về trên ba phần bánh ngọt trước người cậu, ngược lại cũng không sợ đều cắt ra lãng phí nữa, cậu nói nhỏ, "Con ăn một phần, Yến Tuy ăn một phần, mẹ cũng ăn một phần."

Cậu đột nhiên nhớ tới cũng không có hỏi qua Ninh Châu, cậu chống lại ánh mắt Ninh Châu.

"Mẹ ăn không? Tay nghề của cô Vương rất tốt, ăn đặc biệt ngọt ngào."

"Ăn, ta ăn, cảm ơn…… Đình Đình." Ninh Châu đưa tay muốn nhận lấy bánh ngọt Mạnh Đình đưa tới, nhưng quá mức kích động, hai tay khống chế không được mà run rẩy, nhưng còn chưa kịp nhận lấy bánh ngọt, Mạnh Đình lại nói.

"Cha tới, cha tới đút mẹ ăn."

"A, nha…… được."

Tiếng cha này tới đột nhiên như vậy, Tiêu Huy Dân có chút phản ứng không kịp, nhưng sau khi kịp phản ứng, ông lập tức đứng dậy nhận lấy.

Bánh ngọt đẩy tới trước mặt Mạnh Đình chỉ có 3 phần, Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc tự nhiên không có phần.

Mạnh Đình đưa cho Tiêu Huy Dân sau đó lại ngoan ngoãn ngồi, mà Yến Tuy cũng cầm lấy thìa đút Mạnh Đình.

Mạnh Đình lúc ăn gì đó rất là chuyên chú, chỉ nhìn Yến Tuy và bánh ngọt trong tay anh, không tiếp tục

nhìn bất cứ ai nữa.

Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc tay làm hàm nhai, tự mình đút mình ăn, nhưng trong lòng cái loại cảm giác kỳ diệu này cũng không có ít đi.

Nhưng đời có người chính là có loại năng lực kỳ lạ này, trời sinh có thể hóa đi tất cả đau khổ, mặc dù chính bản thân hắn khá bất hạnh.

Bọn họ lúc đến lạc quan mà dự đoán hình ảnh người một nhà ôm đầu khóc rống cũng không xuất hiện, cảnh tượng bi quan theo dự đoán Mạnh Đình chất vấn bọn họ cũng không có xuất hiện, nhưng trước mắt đều so với bất kỳ kiểu nào tốt hơn, đây mới là cuộc sống nha, ăn ăn uống uống, khóc khóc cười cười, quá khứ đều đã qua, thống khổ đều đã chịu, trước mắt bất luận thời gian nào đều nên dùng để mỉm cười và hạnh phúc.

"Meow……" Mao Cầu từ cửa cầu thang xuất hiện, sau đó tìm kiếm mùi vị liền tới bên chân Mạnh Đình.

Mạnh Đình cúi người bế Mao Cầu lên, cậu nhu nhu lông Mao Cầu, quay đầu nhìn về phía Ninh Châu, "Nó tên là Mao Cầu, là mèo nhỏ của con và Yến Tuy. Nhà chúng ta còn có một con cún, nó tên là Đại Hoàng, hiện tại hẳn đang ngủ nướng."

Thấy Ninh Châu thu lại nước mắt, Mạnh Đình nhẹ nhàng thở ra một hơi, cậu quyết định khen Ninh Châu một chút, "Mẹ không khóc khá đẹp, cha nói có phải hay không?"

"Đúng," Tiêu Huy Dân lúc này đã có kinh nghiệm, không do dự cái gì liền trả lời đúng.

"Được, ta nghe Đình Đình, ta không khóc nữa." Ninh Châu nuốt xuống bánh ngọt trong miệng đã cảm giác không ra là ngọt hay là đắng, nhẹ nhàng cười cười. Bà không có tiếp tục đi ôm Mạnh Đình, bà đã cảm giác được, đối với Mạnh Đình thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn.

"Như vậy mới ngoan," Mạnh Đình gật đầu một cái, xoay người qua, chống lại tầm mắt Yến Tuy, cậu lập tức dán tới cọ cọ má Yến Tuy, giống như sợ lạnh nhạt anh vậy.

Biểu đạt của Mạnh Đình khá trực tiếp, đối với người Tiêu gia không tiếp xúc với cậu bao lâu mà nói, ít nhiều vẫn cảm thấy có chút không thích ứng, hơn nữa nhìn bộ dáng bình tĩnh của Yến Tuy, có chút khó chịu không giải thích được.

Bánh ngọt ăn xong, trà cũng uống xong, bọn họ đến Yến trạch, lời vốn tính toán nói một câu không nói ra, nhưng thời gian vẫn như cũ đang trôi qua, trước mắt sắp tới giờ cơm rồi, bọn họ còn ở lại, hình như có chút không thích hợp.

"Em họ tới, em hôm nay cực khổ rồi, cơm tối phải ăn nhiều chút."

Mạnh Đình dựa vào Yến Tuy, trước tiên nhìn thấy Chân Hàm ở cửa phòng khác xách hòm thuốc tới, cậu hiện tại đối với Yến Mạn Gia rất quan tâm, đối với Chân Hàm cũng không kém, Hà Việt phải làm giải phẫu, Chân Hàm mấy ngày qua vẫn luôn đi theo Cổ Lê và bác sĩ Bart tùy tùng, tự mình trợ thủ cho bọn họ.

"Cảm ơn chị dâu quan tâm," Chân Hàm nghe vậy trên mặt hơi nghiêm túc, lộ ra mỉm cười, y gật gật đầu với Mạnh Đình, ngay sau đó ánh mắt y quét tới nhìn về phía Tiêu Huy Dân, "Ngài là Tiêu gia chủ đi, tôi là bác sĩ."

Chỉ những lời này, hẳn là đủ để người Tiêu gia hiểu ý tứ y xuất hiện ở đây.

"Không cần kiểm tra, Đình Đình chính là con của ta và Ninh Châu," Tiêu Huy Dân lắc lắc đầu, Mạnh Đình và Ninh Châu lúc còn trẻ thật sự rất giống, hơn nữa đôi mắt kia, cực kỳ giống, hơn nữa ông tin cảm giác của mình và Ninh Châu.

"Vẫn là kiểm tra đi, sai lầm liền không tốt." Mạnh Đình tựa hồ cũng vừa bừng tỉnh, cậu có phải con của Tiêu gia hay không, vẫn không thể xác định.

Nếu như bọn họ thật sự là cha mẹ cậu, lại không chia rẽ cậu và Yến Tuy, cậu tự nhiên có thể nhận, nhưng nếu không phải, cậu cũng không muốn chiếm cha mẹ người khác.

"Vẫn là xác định một chút đi," Yến Tuy nhìn về phía Tiêu Huy Dân, cũng mở miệng, "Mọi người muốn nhận Mạnh Đình, đây là cần thiết."

Bọn họ muốn xác định, Yến Tuy bên này cũng là muốn xác định.

Chân Hàm trực tiếp từ trên da Tiêu Huy Dân và Mạnh Đình lấy mẫu, sau đó gói thành hai phần, một phần cho Tiêu Tử Ngang, một phần y mang đi.

Cũng không cần đi nơi khác, trong tầng hầm Yến thị, trong khoảng thời gian này đã được trang bị khá đầy đủ, mà Chân Hàm học tập thêm, hoàn toàn có thể làm một bác sĩ toàn tài, y tới kiểm tra, Yến Tuy là yên tâm nhất.

Về phần Tiêu Huy Dân bên kia, liền có người bọn họ tín nhiệm đi làm.

Mạnh Đình tiếp nhận rất nhanh, kỳ thực cũng càng giải thích vấn đề, một khi xác định không phải, cậu chỉ sợ không nhận người cũng không nhận tới khá dứt khoát.

Ánh mắt Ninh Châu nhìn tới đây, Mạnh Đình do dự một chút, vẫn là nói thật, "Chờ kiểm tra ra tôi sẽ gọi ngài là mẹ đi, tôi vừa rồi quá cao hứng, liền quên mất cái này."

Cậu không phải là nhìn thấy đám người Ninh Chu cao hứng, mà là cậu xác định bọn họ sẽ không chia rẽ

cậu và Yến Tuy mới cao hứng.

Ninh Châu có chút buồn bực, nhưng buồn bực này không thể phát tiết với Mạnh Đình, bà quay đầu trừng Tiêu Huy Dân một cái.

Nhưng bà cũng tiếp tục cường điệu một lần, "Đình Đình con không có gọi sai, ta là mẹ của con, ta sẽ không nhận lầm con của mình, ta thật sự là mẹ của con."

Mạnh Đình cảm giác có chút phiền não, Ninh Châu khóc lên hoặc là muốn khóc, cậu đều theo đó có chút khó chịu, cậu vẫn như cũ không có gọi người, nhưng cậu lại sờ sờ tóc Ninh Châu, một lần ngượng ngùng, hai lần quen thuộc, huống chi đây đều là lần thứ ba rồi, Mạnh Đình rất thuận tay, "Ngoan, đừng khóc……"

"Bà khóc, tôi cũng cảm thấy khó chịu, tôi trước kia không như vậy……"

Ngay cả Yến Mạn Gia khóc, cậu cũng không bao nhiêu cảm giác, nhưng hiện tại lại nhìn không được Ninh Châu khóc, đây đối với Mạnh Đình mà nói khá nghi hoặc.

Nhưng đám người Tiêu Huy Dân nghe thấy lời này của cậu, trong lòng bị chấn một chút, đại khái đây chính là cảm ứng giữa mẹ con đi, cái này so với kiểm tra gì đều muốn đáng tin hơn, nhưng theo lời Yến Tuy, bọn họ muốn nhận Mạnh Đình trở lại Tiêu gia, kiểm tra này nhất định phải làm.

"Còn có, tôi vừa nãy cũng quên hỏi các người một chuyện."

"Cái gì?" Ninh Châu âm thanh run run hỏi, bà vừa là cao hứng vừa là khó chịu, nhưng Mạnh Đình vẫn như cũ tựa vào trong ngực Yến Tuy, nơi đó mới là nơi cậu cảm thấy an toàn nhất.

"Chính là…… Tôi có chút ngốc, bà nếu như ghét bỏ tôi, có thể nói thẳng, không muốn nhận cũng không sao." Cậu suy nghĩ một chút lời của mình, cảm thấy "Có chút ngốc" kia có chút không quá phù hợp sự thật, cậu lại sửa đúng một chút.

"Tôi vẫn luôn như vậy…… ngốc, tôi biết các người có thể cảm giác được, cho nên…… không thích tôi có thể trực tiếp nói với tôi."

Mạnh Đình nhận qua quá nhiều ác ý, đã có thể tự động loại bỏ mấy ánh mắt hoặc là lời nói chán ghét hoặc là xem thường cậu kia, bây giờ cậu lại càng không thích mấy thương hại rất có cảm giác ưu việt kia, cậu không cần thương hại, mặc dù cậu thật ngốc cũng không cần.

Mạnh Đình không biết cậu nói như vậy, đối với người ở đây đều có thể gọi là một tiễn xuyên tâm, ngay cả chân mày Yến Tuy cũng khẽ cau lại, nhưng ngay sau đó anh liền được Mạnh Đình vuốt lên.

Mạnh Đình nói nhưng lời này chính mình cũng không cảm thấy khổ sở, đồng thời cậu cũng không hi vọng

Yến Tuy khổ sở.

Tay cậu vẫn như cũ ở giữa hai chân mày Yến Tuy chạm vào, nghiêm túc trên mặt tản đi, mặt mày cong lên, ám áp lại chân thành, "Em biết, anh là thích em, là yêu em, em cũng thích anh, cũng yêu anh."

Tùy thời tùy chỗ, bất kỳ kẽ hở nào cũng có thể biểu lộ với Yến Tuy, kỹ năng này Mạnh Đình từ bắt đầu gặp Yến Tuy, vẫn luôn thăng tiến, lúc này cũng không ngoại lệ, những người khác đều đang khổ sở, bên này lại ngọt ngọt ngào ngào lên.

"Không phải ngốc, Đình Đình như vậy không phải là ngốc," Ninh Châu mắt ngập nước lại kéo lực chú ý của Mạnh Đình trở lại, bà thử dò xét mà vươn tay, thấy Mạnh Đình mặc dù do dự, nhưng không có né tránh, bà mới rơi xuống trên khuôn mặt cậu.

Bà trong cười mang theo nước mắt, nói không rõ ràng là khổ sở, hay là cao hứng, nhưng lời này bà nhất định phải nói với Mạnh Đình.

"Đình Đình là bảo bối của mẹ, là bảo bối mẹ thích nhất yêu nhất."

Mạnh Đình chớp chớp mắt, cậu lại hơi do dự, tay mới từ trong ngực Yến Tuy thoát ra, cậu hướng lên trên nhẹ nhàng ôm Ninh Châu một chút.

Ninh Châu còn chưa kịp phản ứng, Mạnh Đình liền đã buông bà ra, nhưng đây đã là cực hạn Mạnh Đình có thể làm trấn an Ninh Châu.

"Bà đừng buồn, tôi trước khi kiểm tra ra, tôi vẫn gọi bà là mẹ được không?"

"Được, được……" Ninh Châu cắn môi, nước mắt rơi xuống trên mu bàn tay Mạnh Đình vẫn chưa hoàn toàn thu lại.

Mạnh Đình có chút luống cuống, cậu đột nhiên nhìn về phía Tiêu Huy Dân cũng hốc mắt ửng đỏ, có chút ghét bỏ nói, "Cha hơi ngốc hả, cũng không biết ôm mẹ dỗ."

Bị Mạnh Đình nói như vậy, Tiêu Huy Dân ngược lại cũng không cảm thấy khó chịu hoặc là gì khác, ông gật gật đầu, cũng là đáp lại, "Con nói rất đúng, là cha ngốc."

Ông ôm lấy Ninh Châu, để cho bà dựa vào ông, ông cũng biết bọn họ hôm nay cùng Yến Tuy là là nói không được chuyện nghiêm túc gì, thật sự chung đụng với Mạnh Đình, thời gian nửa buổi chiều này cũng không đủ, cái gì khác đều không có quan trọng bằng Mạnh Đình.

Tiêu Huy Dân nhìn nhìn thời gian, cúi đầu bàn bạc với Ninh Châu một chút, Ninh Châu mặc dù cực kỳ luyến tiếc, nhưng là biết chừng mực, bà khẽ gật đầu một cái.

“Đình Đình, mẹ ngày mai trở lại thăm con có thể không?”

Mạnh Đình nghe vậy cũng liếc mắt nhìn Yến Tuy, sau đó mới gật gật đầu, “Có thể.”

Cậu và Yến Tuy đứng dậy tiễn đám Ninh Châu ra cửa, liền xe, chờ xe không thấy nữa, bọn họ mới trở lại.

Mạnh Đình thở ra một hơi, dừng bước, trực tiếp bán liệt ở trên người Yến Tuy.

“Mẹ quá thích khóc, thật là khó dỗ.” So với dỗ Yến Tuy khó hơn nhiều.

Trên mặt Yến Tuy lộ ra thần sắc dở khóc dở cười, anh giơ tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, lập tức ôm lấy người, lại chốc lát, anh mới hỏi một câu, “Em thích bọn họ không?”

Vấn đề này đối với Mạnh Đình mà nói, thật đúng là không có gì xoắn xuýt hoặc là khó trả lời, cậu rất nhanh liền đáp lại lời Yến Tuy.

“Mẹ còn tốt, những người khác còn chưa thích.”

Nhưng không có bài xích cũng là thật, nếu không muốn để cho Mạnh Đình gọi người cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Yến Tuy có thể đoán được, người Tiêu gia chuyến này hẳn coi như là viên mãn, nhưng đây là bởi vì bọn họ gặp được Mạnh Đình, Mạnh Đình tâm tình vẫn luôn so với bất cứ ai đều muốn mềm mại hơn.

“Yến Tuy, anh không cần lo lắng, em thích anh nhất, vĩnh viễn đều thích anh nhất.”

Ngay cả Ninh Châu có thể ảnh hưởng tới tâm tình cậu, cũng thua kém Yến Tuy, kém xa xa.

“Nếu như cha và các anh không thích anh, em cũng sẽ không thích bọn họ.”

Đối với Ninh Châu, Mạnh Đình còn có không xác định, nhưng đối với Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang bọn họ, cậu hiện tại có thể đảm bảo với Yến Tuy.

Kỳ thực cũng không coi là đảm bảo, Mạnh Đình trong lòng cảm thấy như vậy, Yến Tuy yên lặng ăn chút dấm, cứ như vậy được trấn an.

“Chúng ta ăn chút gì, sau đó em theo anh tới thư phòng.”

"Được," Mạnh Đình đáp lời, mũi chân kiễng một cái, ở trên môi Yến Tuy hôn hôn, đầu lưỡi cậu lướt qua răng môi Yến Tuy, gót chân cậu rơi lại trên mặt đất, cậu mấp máy môi, cảm giác ra một chút mùi vị, lại ngước mắt hỏi Yến Tuy, "Ngọt không?"

Yến Tuy cũng bất chấp bọn họ còn đang ở trên bãi cỏ cách cửa lớn không xa, anh cúi đầu hôn Mạnh Đình, ở trong khoang miệng cậu triệt triệt để để mà nếm qua một lần, anh mới đáp lại Mạnh Đình, "Ngọt."

Có Mạnh Đình ở đây, cuộc sống mỗi ngày của anh đều là ngọt.

Mạnh Đình cũng không có nghĩ lại câu hỏi của mình có bao ái muội, ngược lại cảm thấy Yến Tuy liên tiếp mà quyến rũ cậu, nhưng cậu thích quyến rũ như vậy, cậu khẽ gật đầu một cái, "Đó là bởi vì em ăn bánh ngọt."

"Anh cũng đói bụng đi, anh vừa nãy đem một phần khác cũng đút em ăn rồi……" Cậu nói như vậy, kéo Yến Tuy liền đi vào trong, cước bộ hơi nhanh, giống như đã muộn, liền thật sự coi như Yến Tuy đói bụng lắm rồi.

Bên kia Tiêu Huy Dân và đám người Ninh Châu mới ngồi lên xe, liên tục lái rất lâu, đều vẫn là trầm mặc, bọn họ đối với Mạnh Đình thật sự rất luyến tiếc, nhất là Ninh Châu, lên xe rồi, còn vẫn luôn nhìn về phía sau.

Nhưng tâm tình của bà so với lúc đến, đã hoàn toàn bất đồng, thấp thỏm sợ hãi kích động lúc trước toàn bộ đều không thấy nữa, bà lúc này mới coi như là thật sự phấn chấn lên, "Đình Đình chính là Nặc Nặc của chúng ta, nó không có chết, thật sự không có chết."

"Ừ, anh biết," Tiêu Huy Dân làm sao không biết Ninh Chu đang đợi cái gì, cảm xúc trong lòng cũng theo đó phẫn nộ thêm.

"Em không cần lo lắng, những chuyện khác anh sẽ nói với Yến Tuy, những người đó sẽ không bỏ qua."

"Nặc Nặc thật đáng yêu……" Tiêu Tử Ngang phục hồi lại tinh thần đột nhiên cảm thán một câu như vậy, hắn chợt hiểu ra cảm giác mình nói như vậy có chút kỳ quái, nhưng bao gồm cả cha hắn, mọi người đều gật gật đầu.

Ninh Châu thần sắc đột nhiên ngừng lại, bà nhìn về phía Tiêu Tử Ngang.

"Con thu xếp cho mẹ một chút, ngày mai sau khi gặp qua Đình Đình, mẹ muốn gặp…… Lý Nhất Phỉ."

Lúc bà nói ra ba chữ Lý Nhất Phỉ, thần sắc trên mặt làm cho mấy người Tiêu Huy Dân đều kinh ngạc một chút, tính tình Ninh Châu rất tốt, căn bản sẽ không có lúc chân chính tức giận, nhưng bây giờ bà đầy mặt đều là tức giận và thù hận không chút nào che dấu.

Tiêu Huy Dân và hai đứa con trai ông đều là xem qua tư liệu của Mạnh Đình, cho dù trước kia không biết, hiện tại cũng biết Lý Nhất Phỉ là ai rồi, Mạnh Đình ngoại trừ lúc luân lạc tới cô nhi viện, tất cả cảnh ngộ của cậu đều có liên quan tới người đàn bà này.

"Bà ta nguyên danh là Lý Mai, mẹ ta từng giúp đỡ qua bà ta……"

Nhà mẹ đẻ Lý Nhất Phỉ cũng không phải là hào môn thế gia gì, lúc bà ta mới tới Bắc thành học đại học, bởi vì học phí không đủ, tới một hội sở làm thuê, thiếu chút nữa bị khách làm nhục, mẹ của Ninh Châu và bạn bè tới chơi nhìn không được, giải cứu người, biết được tình huống của Lý Mai, bà còn giúp đỡ Lý Nhất Phỉ học đại học, sau đó còn đưa bà ta ra nước ngoài học.

Bà ta học xong trở lại, tới Ninh gia để cảm ơn, Ninh Châu gặp qua bà ta. Bất quá bà đối với Lý Nhất Phỉ cũng không bao nhiêu cảm giác, thậm chí chưa nói tới hảo cảm ác cảm gì, chỉ có sơ giao.

Sau đó bà liền nghe nói Lý Nhất Phỉ làm vợ lẽ cho người ta, mẹ bà bị chọc tức, thậm chí còn cho người đi hỏi Lý Nhất Phỉ có phải bị miễn cưỡng hay không, cuối cùng mặc kệ, nhưng từ sau đó, Lý Nhất Phỉ chính là trở lại thăm hỏi, cũng không cho phép vào cửa nữa.

Ninh Châu và Tiêu Huy Dân là thanh mai trúc mã, đại khái lúc có thể biết cái gì là thích người khác, liền tỏ tình với nhau.

Ngày đó Ninh Châu thi đại học có thành tích, Tiêu Huy Dân liền cầu hôn với bà, người hai nhà môn đăng hộ đối, Ninh Châu và Tiêu Huy Dân tình cảm lại tốt, mùa hè đó liền cử hành hôn lễ long trọng.

Lý Nhất Phỉ có tới tặng quà hay không, Ninh Châu đã không nhớ rõ, nhưng bà rõ ràng bà và mẹ bà đối với bà ta chỉ có ân, không có thù, nhưng bà ta lại đối với con bà như vậy, Mạnh Đình cùng bà lớn lên giống như vậy, chuyện năm đó nháo dư luận xôn xao, bà ta không thể nào không biết.

Bà ta không chỉ có không nói với bọn họ tung tích của Mạnh Đình, còn muốn từ trên tinh thần triệt để phá hủy Mạnh Đình, bà ta lại dám để cho Ngô Phượng Kiều ngược đãi Mạnh Đình, còn dám bày mưu đặt kế để cho một lão nam nhân buồn nôn cực độ đi dâm loạn Mạnh Đình……

Ninh Châu nhớ tới những thứ này, vẫn như cũ bị tức tới cả người phát run, Mạnh Đình gặp phải hết thảy, Lý Nhất Phỉ có chết cũng không cách nào bù đắp lại.

Spoil chương sau: Đời cha ăn mặn, đời con không sao, đời cháu uống nước!!!

#Vịt: Đáng ra tui phải nói câu này từ chap hôm qua nó mới tròn =))) cơ mà hôm nay nhớ ra rồi thì nói: Còn 29 chương nữa thôi các thím ạ TT^TT

76. Chương 76

Edit: Vịt

Beta: Min

Nghe Ninh Châu nói quan hệ của Lý Nhất Phỉ với bọn họ, Tiêu Huy Dân nhịn không được cười lạnh ra tiếng.

Lý Nhất Phỉ cùng với Mạnh gia sau lưng bà ta đại khái là không biết năng lực chân chính của Tiêu thị Bắc thành, mặc dù cách thành phố khác nhau, phạm vi khác nhau, bọn họ vẫn như cũ có cách làm cho nhất mạch Mạnh gia vĩnh viễn không có thời gian xoay sở.

Hơn nữa bây giờ còn không cần phiền toái như vậy, Yến Tuy trước hết sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

"Ngày mai anh sẽ cùng Yến Tuy hảo hảo tán gẫu một chút."

Tiêu Huy Dân không có ý định nói với Ninh Châu quá nhiều mấy chuyện này, ông kéo người tới trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ, rốt cuộc không để Ninh Châu bị chọc tức.

"Chuyện tìm được Nặc Nặc trở lại, tạm thời vẫn không thể lộ ra ngoài, lần này…… Chúng ta coi như là vì tam đệ tới……"

Trong lời nói của Tiêu Huy Dân lại rất nhiều huyền cơ (*), ông nếu thả ra phong thanh như vậy, trước tiên không nói giới thượng lưu Hải thành và Bắc thành sẽ phản ứng như thế nào, Diêm thị của Lê thành hẳn cực kỳ cao hứng.

((*) Huyền cơ: những ẩn ý sâu xa)

Đột nhiên bị Yến Tuy nhằm vào, cho dù có Hứa thị, gia chủ Diêm thị tự nhiên cũng khá kiêng kỵ, hắn và Yến Tuy cứng đối cứng, thật đúng là không dám đảm bảo mình có thể chiếm được tiện nghi gì.

Hắn đã mấy lần giao thiệp với Tiêu Huy Dân, mặc dù còn không có nhận được trả lời quá cụ thể, nhưng hắn vẫn luôn chờ đợi Tiêu thị ra tay, hắn cho rằng đối phó Yến thị, đối phó Yến Tuy, Tiêu gia mới là chủ lực.

Hắn âm thầm quan sát Yến thị nhiều năm, biết Hà Uyển, tất nhiên cũng biết Tiêu Tư, Tiêu lão gia tử còn tại thế, hắn khá xác định Tiêu thị sẽ phản kích, chỉ là độ mạnh yếu phản kích còn chờ bàn bạc, nhưng hiện tại Tiêu Huy Dân thả ra phong thanh như vậy, tuyệt đối sẽ tạo ra cho Diêm Uẩn Sinh thành ảo tưởng rất

lớn.

Tiêu thị không hổ là Tiêu thị, gia chủ Tiêu Huy Dân đều trực tiếp tới Hải thành đàm phán với Yến Tuy, kế tiếp, sẽ toàn lực ra tay đi.

Hiểu lầm như vậy một khi hình thành, quyết sách của Diêm Uẩn Sinh sẽ xuất hiện chênh lệch rất lớn, Yến Tuy lợi dụng vào điểm đấy một chút, có lẽ Diêm thị lúc đó sẽ xoá tên khỏi Lê thành.

Tiêu Huy Dân không nói cái này còn tốt, vừa nhắc tới Ninh Châu liền càng tức giận.

"Tam đệ? Tam đệ của anh cho người đâm Nặc Nặc một dao!" Ninh Châu oán hận nói, lại đẩy Tiêu Huy Dân ra, nhìn về phía con trai cả của bà Tiêu Tử Ngang, "Con hiện tại liền cho người đi cầm trái cây của mẹ về, ngay cả cho lợn cũng không cho hắn ăn."

Ninh Châu những năm này cho tới bây giờ chưa từng nói qua lời mắng người như vậy, bà hiện tại cả người mọc đầy gai, hận không thể đem mấy người đã hại Mạnh Đình kia toàn bộ đâm chết.

Ninh Châu cũng không có che giấu phẫn nộ và sát ý của bà, ngữ khí bà lại lạnh lẽo hai phần, "Ngoài ra, anh cho người nói với mấy bác sĩ kia, em muốn hắn cả đời đều ngồi xe lăn."

Tiêu Huy Dân nhìn nhìn Ninh Châu, lại nhìn nhìn Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc sắc mặt cũng âm trầm, ông chần chờ một lát mới gật gật đầu.

"Chuyện này để anh, mọi người đừng nhúng tay."

Mặc dù gia chủ hiện tại của Tiêu thị là ông, nhưng bên trên ông còn có một Tiêu lão gia tử làm gia chủ mấy thập niên, ông ấy có thể cho phép nhận Mạnh Đình thất lạc bên ngoài trở lại, cũng sẽ không cho phép bọn họ vì Mạnh Đình làm gì với Tiêu Tư.

Tiêu Tử Ngang hay Tiêu Tử Mặc thủ đoạn đều vẫn còn quá non, vẫn là ông tự mình làm tốt hơn.

Ninh Châu nghe vậy gật gật đầu, giận chó đánh mèo Tiêu Huy Dân mới giảm đi chút, "Chúng ta bỏ qua một lần, sau này không thể sai lầm nữa." Bọn họ không có bảo vệ tốt Mạnh Đình, mới để cho cậu lưu lạc bên ngoài, chịu nhiều khổ như vậy, bây giờ thật vất vả tìm trở về, tự nhiên muốn làm chủ cho cậu, ngay cả Tiêu Tư cũng không thể bỏ qua.

"Vâng, phu nhân, anh biết rồi, anh nghe em."

Tiêu Huy Dân kéo Ninh Châu về trong ngực, tiếp tục dỗ, thật sự nếu để cho Ninh Châu tức giận hoặc là thương tâm, Mạnh Đình hẳn lại ghét bỏ ông ngốc.

Trong Yến trạch, Yến Vũ còn đang bồi Hà Việt không đi lên, Yến Mạn Gia và Chân Hàm cũng cũng đều đi lên, bọn họ sau khi cùng ăn cơm với Yến Tuy Mạnh Đình xong, Chân Hàm tiếp tục trở lại trong tầng hầm bận việc, Yến Mạn Gia tới phòng bếp giúp đỡ cô Vương, chuẩn bị một chút đồ ăn cho Hà Việt lúc tỉnh lại.

Yến Tuy và Mạnh Đình sau khi tản bộ hàng ngày, liền mang người tới thư phòng.

Mạnh Đình ở trên ghế sa lon ôm Mao Cầu nghịch điện thoại di động, Yến Tuy xử lý công việc, tiếp đó không lâu Vương Phong báo lại với anh tin tức Tiêu Huy Dân thả ra.

Yến Tuy khóe miệng ngoắc ngoắc, anh trong giây lát liền hiểu ý tứ Tiêu Huy Dân, kỳ thực chỉ cần Tiêu gia không sớm như vậy tham dự vào, Yến Tuy đều có thể chắc thắng không bại, mặc dù phải tổn thất một chút, nhưng anh cho rằng đáng giá.

Hiện tại Tiêu Huy Dân chịu giúp anh, Yến Tuy cũng sẽ không đi cự tuyệt, chuyện có thể bớt thời gian bớt sức lực, cần gì phải tiếp tục phí công vất vả.

"Diêm Uẩn Sinh……" Yến Tuy cân nhắc cái tên này, trong mắt đột nhiên tràn ra chút cảm giác nghiền ngẫm, hắn núp ở sau lưng tính toán nhiều năm như vậy, hiện tại hẳn không chịu nổi rồi, như vậy anh liền tiếp tục cho hắn một kinh hỉ lớn được rồi.

"Sinh với chả không sinh cái gì……" Mạnh Đình buông Mao Cầu ra đột nhiên sáp tới, "Là ai muốn sinh? Cô Mạn Gia và bác sĩ Cổ Lê sao?"

Não Mạnh Đình động cũng mở tới lớn, một từ sinh đều có thể làm cho cậu liên tưởng đến trên người Yến Mạn Gia và Cổ Lê…… Hơn nữa bộ dáng bát quái kia…… Rõ ràng là bị đám Chân Hàm Cố Lãng làm hư.

"Ai nói với em……" Yến Tuy kéo Mạnh Đình qua, ở trên môi hôn hôn, lại ôm lấy người.

Mạnh Đình cũng hôn lại Yến Tuy một chút, cậu mới trả lời, hơn nữa nghe còn có mấy phần đạo lý, "Trong nhà chỉ có cô Mạn Gia là nữ, chỉ có cô ấy có thể sinh nha……"

"Còn có, bác sĩ Cổ Lê thích cô Mạn Gia."

Yến Tuy nghe vậy chân mày hơi hơi khiêu lên, phát giác Mạnh Đình hàng ngày ở nhà còn rất phong phú, rất nhiều chuyện anh không biết, Mạnh Đình đều biết, anh lại tiếp tục hỏi một câu, "Em lại là làm sao biết được?" Chẳng lẽ Mạnh Đình đột nhiên có thể nhìn hiểu Cổ Lê đang suy nghĩ gì?

"Em thấy bác sĩ Cổ Lê nhìn cô Mạn Gia, em liền hỏi một câu, sau đó bác sĩ Cổ Lê liền nói với em." Mạnh Đình đáp lại, lại cọ cọ má Yến Tuy, "Em biết chừng mực, sẽ không nói lung tung."

Cổ Lê và Yến Mạn Gia có còn duyên phận hay không, phải xem chính bọn họ.

“Vậy anh nói bọn họ có phải lúc em không biết đã ở cùng nhau rồi hay không, còn muốn sinh tiểu bảo bảo nữa chứ?”

Mạnh Đình còn quấn quýt cái từ “Sinh” trong miệng Yến Tuy.

Yến Tuy nhu nhu má Mạnh Đình, “Anh không biết, bất quá đoán chừng thật sự ở chung một chỗ, cũng không nhanh như vậy.”

Trong khoảng thời gian này Cổ Lê bận rộn chuẩn bị giải phẫu, Chân Hàm cả ngày làm ổ trong nhà, gã ngay cả thật sự muốn theo đuổi Yến Mạn Gia, cũng sẽ không nhắm ngay thời điểm Chân Hàm ở đây. Không phải nói Chân Hàm nhất định sẽ ngăn cản, mà là gã và Yến Mạn Gia đoán chừng sẽ bị khinh bỉ, đội lấy khinh bỉ của con trai, yêu đương này làm sao nói được chứ.

“Nha.” Mạnh Đình đáp lại, ngữ khí ngược lại cũng không có bao tiếc nuối, cậu nhìn một cái máy tính Yến Tuy mở ra, “Anh còn phải bận rộn bao lâu?”

“Buồn ngủ rồi?” Yến Tuy nhìn thoáng qua máy tính và văn kiện của anh, nếu như phải bận rộn, anh chính là bận rộn tới sáng mai, cũng còn có chuyện có thể làm, nhưng hiện tại anh bởi vì câu “Đừng nhanh trở nên già như vậy” của Mạnh Đình, đã không có ý định tiếp tục liều mạng như vậy nữa.

“Không có, chính là Hà cha hẳn tỉnh rồi, em muốn tới xem ông ấy một chút, anh đi không?”

Mạnh Đình tới đây nói với Yến Tuy lâu như vậy, lúc này mới nói tới đề tài chính.

“Chúng ta cùng nhau.” Yến Tuy khép máy tính lại, lại thu dọn đồ đạc một chút, sau đó dắt Mạnh Đình ra khỏi thư phòng, xuống lầu lại đi về phía tầng hầm.

Lúc bọn họ tới, Hà Việt mới vừa tỉnh lại, Yến Vũ cầm lấy nước muốn đút cho y, một bên đặt đồ ăn Yến Mạn Gia và cô Vương chuẩn bị.

Hà Việt đại khái thần trí vừa mới thanh tỉnh, chân mày cau lại, tựa hồ rất không thoải mái, Yến Vũ đặt cái muỗng nhỏ tới bên môi đút nước, y cũng không thèm phản ứng.

“A Việt, em làm sao vậy, không thoải mái sao? Anh đi mời bác sĩ Cổ Lê vào.”

Yến Vũ thấy Hà Việt như vậy có chút sốt ruột, ông nói liền muốn đứng dậy, lại nhìn thấy hốc mắt Hà Việt đỏ.

“A Vũ, em…… em cảm giác được đau……”

Hai mươi mấy năm rồi, y từ bắp đùi trở xuống hoàn toàn không có cảm giác, nhưng hiện tại y lại cảm giác được đau, y nhắm mắt lại, nước mắt từ khóe mắt trượt ra, là cao hứng, cũng là đau xót.

Yến Tuy vỗ vỗ vai Mạnh Đình, sau đó buông tay cậu ra, anh đi tới cách vách gọi Cổ Lê và bác sĩ Bart tới, Mạnh Đình cũng đi tới, miệng cậu động một chút nhưng cũng không biết nên an ủi Hà Việt thế nào.

Cậu nhìn Yến Vũ một cái, thấp giọng nhắc nhở, "Cha có thể ôm Hà cha một chút, hoặc là hôn ông ấy một chút, như vậy ông ấy cũng sẽ không khó chịu như vậy nữa."

Lúc cậu không dễ chịu, Yến Tuy đối với cậu như vậy, cậu cũng sẽ cảm thấy tốt hơn chút, cậu cảm thấy Hà Việt có lẽ cũng là như thế.

Yến Vũ trong lòng xúc động cũng không ít hơn Hà Việt, lúc này mới sửng sốt, sau đó lại bị Mạnh Đình giáo dục một chút, ông nhìn Mạnh Đình một cái, sau đó cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Hà Việt, "A Việt, A Việt,…… Em sẽ tốt thôi."

Mạnh Đình nhìn Yến Vũ, khẽ gật đầu một cái, cậu lùi lại hai bước, nhường vị trí cho Cổ Lê và bác sĩ Bart tiến vào, cậu đi trở lại bên người Yến Tuy, cầm tay Yến Tuy.

Hà Việt làm xong giải phẫu, thân thể suy yếu, kích động một chút, lại ngủ thiếp đi, Cổ Lê và bác sĩ Bart kiểm tra cho y, sau khi xác định không có chuyện gì, hai người bọn họ ở lại một người gác đêm, một trước tiên về ngủ, ngày mai trở lại thay.

Mấy ngày nay Hà Việt đều cần chăm sóc đặc biệt, sau 3-5 ngày, tình huống tốt hơn chút, y có thể trở lại phòng lầu 1 để dưỡng.

Về phần Yến Vũ ông tuyệt đối không thể nào để lại Hà Việt, một mình trở về ngủ, bác Tiêu cho người đưa một chiếc giường nhỏ tới phòng giải phẫu, Yến Vũ mệt mỏi cũng có thể nằm một chút.

"Cha chú ý nghỉ ngơi, Hà cha còn cần cha đấy." Mạnh Đình dặn dò Yến Vũ một cậu, liền cùng Yến Tuy cùng nhau rời đi.

Mạnh Đình được Yến Tuy dắt đi một lúc lâu, cậu mới lại nói thầm một câu, "Cha dù sao mà nói cũng coi như nghe lời."

Cậu nói với Yến Vũ, ông căn bản đều đáp lại, Mạnh Đình đột nhiên nhiều hơn chút cảm giác thành tựu.

Yến Tuy quay đầu lại liếc mắt nhìn bộ dáng kiêu ngạo của Mạnh Đình, nhịn không được câu môi lên cười một cái, kéo cậu tới gần hơn chút, "Đình Đình nghe lời nhất."

"Đó là đương nhiên, em nghe lời nhất, em nghe lời anh nhất."

Bọn họ không tiếp tục đi tới thư phòng, trực triếp trở về phòng ngủ, Yến Tuy giúp Mạnh Đình đem nơi có thể rửa đều rửa, chỗ không thể rửa dùng khăn bông lau, chờ Mạnh Đình thỏa mãn, anh cũng ra một thân mồ hôi, anh ôm Mạnh Đình trở lại trên giường, lại tới phòng tắm tắm nước lạnh.

Lúc anh trở lại, Mạnh Đình mắt vừa khép vừa mở, hiển nhiên là cực kỳ buồn ngủ rồi, lại vẫn kiên trì chờ anh.

"Anh về rồi, chúng ta đi ngủ."

Yến Tuy nói nằm xuống, ôm lấy người, là người được anh ôm, mắt hơi trừng lớn chút.

"Không, anh lúc trước nói buổi tối lại hôn…… Em chưa quên đâu."

Mạnh Đình nói môi sáp tới phía Yến Tuy bên này, "Chúng ta hôn một chút xong tiếp tục ngủ, anh không thể gạt em……"

Yến Tuy sao có thể cự tuyệt yêu cầu như vậy của Mạnh Đình, nhưng hậu quả anh không cự tuyệt chính là anh và Mạnh Đình tắm rửa sạch sẽ đều phí công.

Mạnh Đình được hôn hôn liền tinh thần lên, cậu gỡ gỡ quần Yến Tuy, không cởi xuống, nhưng ý tứ cũng đủ rõ ràng rồi.

Hôm qua đều có thể, hôm nay tự nhiên cũng không cần Mạnh Đình tiếp tục để lộ ra với Chân Hàm hoặc là Cổ Lê tới khuyên Yến Tuy nữa, tay Mạnh Đình tiếp tục cởi áo cởi quần ra cho Yến Tuy, nụ hôn của Yến Tuy liền từ bên tai Mạnh Đình đi thẳng xuống, lưu luyến rời đi.

"Yến Tuy, chúng ta phải luôn cùng một chỗ……" Lúc Mạnh Đình động tình, nhịn không được lại cường điệu với Yến Tuy một lần.

Cuộc sống bây giờ quá mức tốt đẹp, chính là Mạnh Đình cũng sẽ cảm thấy có chút không thành thật, cậu sợ cậu mộng tỉnh, vẫn ở trong phòng thí nghiệm kia, không có Yến Tuy, không có Mao Cầu, không có Đại Hoàng, không có gì cả.

Yến Tuy cúi người hôn lên Mạnh Đình chậm rãi phủ lên tầm mắt, "Ừ, ở chung một chỗ."

Yến Tuy có thể cảm giác được Mạnh Đìnhvì bất an kia áp đảo cơn buồn ngủ của cậu, lời nói của anh không đủ, liền chỉ có thể dốc sức làm, để cho Mạnh Đình tin tưởng bọn họ là ở chung một chỗ.

Hậu quả như vậy chính là, hôm sau, Ninh Châu và Tiêu Tử Mặc rất sớm đã tới Yến trạch, nhưng biết được Yến Tuy và Mạnh Đình đều đang ngủ nướng.

“Không sao, không nên quấy rầy bọn họ ngủ, chúng tôi chờ chút là được rồi.”

Bác Tiêu và cô Vương cũng không dám lạnh nhạt mẹ và anh trai của gia chủ phu nhân bọn họ, mang trái cây mang nước trà, Yến Mạn Gia cũng từ trong phòng vẽ tranh đi ra ngoài tiếp đãi bọn họ.

Bà hôm qua vẫn luôn ở trong tầng hầm, chờ lúc ăn cơm tối, bà mới biết được cha mẹ và hai anh trai Mạnh Đình đều đã tới.

“Đình Đình bình thường vẫn là thức dậy rất sớm,” Yến Mạn Gia nói, lời nói ngừng lại không tốt nói thêm gì nữa, nguyên nhân bọn họ dậy muộn đại khái đều là hai người đêm qua nháo quá mức rồi, lời này cũng khó nói với người nhà Mạnh Đình vừa mới nhận trở lại.

“Là bởi vì vết thương bên eo sao?” Ninh Châu thấy Yến Mạn Gia dừng lại, bà thần sắc hơi lo lắng mà hỏi tới một câu.

“Không, không phải, cô đừng lo lắng, vết thương trên người Mạnh Đình đã tốt tới không sai biệt lắm rồi,” Bằng không Yến Tuy và Mạnh Đình cũng không tới mức ngủ nướng tới bây giờ, Yến Mạn Gia mắt xoay xoay, hơi hàm súc mà nói, “Bọn nó tình cảm tốt, thích ngủ một lát……”

Ninh Châu cũng không phải người không biết chuyện này, lời này vừa nghe đâu còn không biết Yến Mạn Gia đang nói cái gì.

Ninh Châu khẽ nhíu chân mày, không nhìn thấy bản thân Mạnh Đình, bà đối với vết thương của cậu vẫn còn có chút quan tâm, bất quá có Yến Mạn Gia bồi bà nói chuyện, thời gian cũng trôi qua nhanh chút.

Trên lầu, Yến Tuy kỳ thực tỉnh lâu rồi, nhưng Mạnh Đình vẫn còn níu cánh tay anh vù vù ngủ, mà anh ngoại trừ sờ tóc Mạnh Đình một chút, niết mặt cậu một chút, cũng không làm được cái gì khác.

Anh hôm qua nhận một cú điện thoại tới thư phòng, Mạnh Đình không đi giày liền khắp nơi tìm anh, Mạnh Đình thoạt nhìn đơn giản lại rộng lượng, nhưng kỳ thực sự yên bình trong lòng không ổn định, sợ là bản thân cậu đều không thể xác định.

Mạnh Đình tự nhiên tỉnh lại là gần 8h, cậu nhắm mắt ôm lấy Yến Tuy một trận cọ loạn hôn loạn, mới mở mắt ra.

“Yến Tuy, sớm.”

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại ở trên má cậu hôn hôn, mới bất đắc dĩ nói, “Đã không còn sớm, chúng ta dậy thôi.”

“Được,” Mạnh Đình nói, tiếp tục lăn lộn trong ngực Yến Tuy, để cho anh ôm cậu dậy.

Hai người đến trong phòng tắm rửa mặt, thay quần áo xuống lầu, thời gian cũng đã qua 8h, Ninh Châu và Tiêu Tử Mặc đến Yến gia đã gần 1 tiếng, Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang có việc tới muộn chút cũng đã tới.

Mạnh Đình híp mắt được Yến Tuy dắt đi, hoàn toàn không có phát hiện trong phòng khách lầu dưới nhiều ra rất nhiều người, cậu lại đi vài bước, ôm lấy nửa cánh tay Yến Tuy, liền nhắm mắt lại, "Tối qua quá mệt mỏi, em hôm nay một chút cũng không muốn động."

Có loại mệt mỏi không phải như buồn ngủ, mà là mệt mỏi từ xương phát ra lười biếng, cậu chỉ muốn nằm bất động, nếu Yến Tuy có thể bồi cậu cùng nhau thì càng tốt. Mạnh Đình nghĩ như vậy, nhưng là không nói, cậu biết Yến Tuy gần đây rất bận rộn, cậu không thể thêm rối loạn.

Yến Tuy nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình một cái, sau đó anh ôm lấy người đi.

Anh đoán thời gian này người Tiêu gia đều đã tới, anh lại ôm Mạnh Đình xuống lầu, rốt cuộc không tốt lắm, nhưng Mạnh Đình đều nói với anh không muốn động, hành hạ Mạnh Đình tới không muốn động anh còn không ôm, cũng có chút quá đáng.

Hơn nữa lại nghĩ anh và Mạnh Đình đều làm vợ chồng non nửa năm rồi, giữa bọn họ chung sống như thế nào, tự nhiên chính bọn họ quyết định, người Tiêu gia ngay cả có ý kiến cũng vô dụng.

Mạnh Đình được Yến Tuy ôm lấy, mắt cậu khẽ mở ra chút, sau đó hôn lên mặt Yến Tuy.

"Em còn tưởng rằng anh hôm nay không muốn ôm em cơ."

"Không có," Yến Tuy đáp lời, liền ôm Mạnh Đình đi xuống cầu thang.

Đám người Ninh Châu bên kia nghe được động tĩnh toàn bộ đều đứng lên, mà Mạnh Đình còn đang dán vào bên gáy Yến Tuy nói chuyện, mặt mày cong cong, hai người thoạt nhìn hết sức ngọt ngào.

Yến Mạn Gia lúc này đau răng mà hất đầu đi, nhưng cũng là thấy nhưng không thể trách, ngày nào đó Mạnh Đình và Yến Tuy không dính như vậy, bà mới hẳn cảm thấy kỳ quái mới đúng.

Người Tiêu gia liền không quen như Yến Mạn Gia, bọn họ mắt thấy vẻ mặt của Mạnh Đình đối với Yến Tuy, lại nghĩ tới đối với bọn họ, trong lòng khó giải thích được liền cảm thấy chua, nhưng chính là chua hơn nữa bọn họ cũng không có tư cách biểu hiện ra.

Yến Tuy ôm thẳng Mạnh Đình tới bên bàn ăn, anh mới để người xuống, Mạnh Đình lúc này mới đem ánh mắt từ trên người Yến Tuy dời đi, ngay sau đó ánh mắt cậu hơi trợn tròn chút, người theo bản năng liền nhích lại bên người Yến Tuy.

“Mẹ, mọi người tới rồi……” Mạnh Đình thấy bọn họ còn nhìn mình và Yến Tuy, cậu chớp chớp mắt coi như là giải thích với bọn họ, “Yến Tuy thích ôm con, con cũng thích để cho anh ấy ôm, chúng con ở nhà, cho nên không có sao cả.”

Nếu như đi ra bên ngoài, Mạnh Đình vẫn là sẽ hơi thu liễm một chút dục chiếm hữu đối với Yến Tuy, nhiều lắm chính là nắm tay anh không buông, sẽ không muốn Yến Tuy cứ luôn ôm cậu.

“Không sao cả,” Yến Tuy trước tiên đáp lại Mạnh Đình, cậu gật gật đầu với đám người Ninh Châu, rồi giơ tay với cô Vương, anh mới lại nói với Mạnh Đình, “Chúng ta trước tiên ăn cơm.”

Nói đến ăn, trên mặt Mạnh Đình lại lộ ra chút mỉm cười, “Được.”

Cậu nhớ tới cái gì đó, lại nhìn về phía Ninh Châu, “Mẹ ăn rồi ư, có muốn tới ăn cùng bọn con hay không.”

Chỉ có Ninh Châu, Mạnh Đình cho đãi ngộ này, mấy người Tiêu Huy Dân bên người Ninh Châu đều bị cậu tự động không nhìn thấy.

“Mẹ…… Mẹ ăn thêm một chút.” Ninh Châu trước khi tới ăn qua chút đồ, cũng không nhiều, trước mắt không tính là đói, nhưng là có thể nuốt trôi, bà quý trọng bất kỳ thời khắc chung đụng với Mạnh Đình, tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục do dự thêm cái khác.

Nàng quẳng 3 người Tiêu Huy Dân qua một bên, liền cũng đi tới, ngồi xuống.

Mạnh Đình nhìn cô Vương mang lên rất nhiều cậu thích ăn, khóe miệng cậu hơi giương bất giác câu lên, cậu nhìn nhìn Ninh Châu, dặn dò một câu, “Mẹ gần đây quá gầy, phải ăn nhiều một chút.”

“Được,” Ninh Châu đáp lời, trong mắt ngậm một chút nước mắt, nhưng trên mặt toàn là nụ cười hạnh phúc.

Mạnh Đình có thể cảm giác được bà là cao hứng, cậu gật đầu một cái, lại nhìn về phía Yến Tuy, “Anh cũng ăn nhiều một chút, anh ngày nào cũng đều rất vất vả.”

“Được,” Yến Tuy đáp lại, cầm đĩa qua gắp rất nhiều đồ ăn, đặt vào trước mặt Mạnh Đình, anh mới tự mình bắt đầu ăn.

Mạnh Đình khẩu vị tốt, người lần đầu tiên nhìn cậu ăn cơm đoán chừng sẽ có chút giật mình, Ninh Châu thì hoàn toàn không cảm giác như thế, bà chỉ sợ Mạnh Đình ăn không vô, như thế nào cũng sẽ không cảm thấy cậu ăn quá nhiều.

Yến Tuy chờ Mạnh Đình ăn xong, lại nói nhỏ với cậu mấy câu, anh đi tới chào hỏi với Tiêu Huy Dân, sau đó anh, Tiêu Huy Dân cùng với Tiêu Tử Ngang cùng nhau đi lên thư phòng trên lầu, Mạnh Đình mang

theo Ninh Châu và Tiêu Tử Mặc tới sân cỏ đi tản bộ.

Yến Tuy cùng Tiêu Huy Dân Tiêu Tử Ngang nói không lâu, Chân Hàm liền gõ cửa thư phòng bọn họ, y sau khi đi vào đem một báo cáo kiểm tra đưa cho Yến Tuy.

"Em vất vả rồi, đi nghỉ ngơi đi." Yến Tuy nhận lấy, ngay sau đó liền nói với như vậy với Chân Hàm.

Kỳ thực muộn mấy ngày cũng không sao cả, nhưng Chân Hàm vẫn là thức đêm làm ra.

"Ừ, em ăn chút gì, ngủ một giấc."

Chân Hàm nói với Yến Tuy xong, lại gật đầu một cái với Tiêu Huy Dân, sau đó đi ra thư phòng, mà thái độ của y đối với Tiêu Huy Dân, đại khái cũng nói lên kết quả trong báo cáo, nếu không với tính tình của Chân Hàm, mới sẽ không bởi vì thân phận gia chủ Tiêu gia của Tiêu Huy Dân, mà có gì thay đổi.

Yến Tuy không có kiêng kỵ Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang, anh trực tiếp mở túi văn kiện ra, nhìn so sánh đối chiếu kết quả.

Trên mặt Yến Tuy căn bản sẽ không có hỉ nộ gì để cho Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang thấy rõ, mặc dù bọn họ rất xác định Mạnh Đình chính là người nhà bọn họ, nhưng trước mắt cũng khó giải thích được khẩn trương một chút.

"Tôi bên này so sánh kết quả, Đình Đình là con của ông và phu nhân."

Kết quả này kỳ thực không có hồi hộp gì, nhưng vẫn là để cho Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang đều cảm xúc một lúc lâu.

Tiêu Huy Dân nhìn về phía Yến Tuy, rất là nghiêm túc nói, "Yến Tuy, cảm ơn."

Cảm ơn anh lúc bọn họ còn chưa biết Mạnh Đình, đã lựa chọn cậu, bảo vệ cậu, một tiếng "Cảm ơn" này, Tiêu Huy Dân tự cảm thấy nhất định phải nói.

"Không cần, Mạnh Đình mang tới cho tôi, nhiều hơn tôi cho em ấy rất nhiều," Yến Tuy cũng không cảm thấy anh không có chỗ nào nói quá sự thật, trân quý của Mạnh Đình chỉ có tiếp xúc cùng cậu với có thể biết, "Em ấy là vợ tôi, tôi vì em ấy làm gì đó đều là cần thiết."

Tiếng "vợ" kia rõ ràng hẳn là làm cho người ta cảm thấy có chút buồn nôn, nhưng từ trong miệng Yến Tuy nói ra, lại không có loại cảm giác này, anh chỉ là đang trình bày một sự thật, Mạnh Đình ngoài là phu nhân của anh, còn là người vợ duy nhất cuộc đời này của anh.

Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang nhìn nhau một cái, sau đó hai người gật gật đầu, lúc này mới coi như là thật sự thừa nhận Yến Tuy là chồng Mạnh Đình, sau này, Yến Tuy liền cũng là người nhà của bọn họ.

Bọn họ tiếp tục tán gẫu đề tài lúc trước về Mạnh thị và Diêm thị, nhưng hai bên dùng khẩu khí và cảm giác đều bất đồng.

Không còn là hai gia chủ gia tộc quyền thế đứng đầu đang đối thoại, mà là cha vợ, em rể và anh vợ cùng nhau đang kế hoạch báo thù như thế nào, gài bẫy người như thế nào.

Bọn họ tán gẫu gần 3 tiếng, lúc đi xuống, Mạnh Đình và đám người Ninh Châu đã sớm trở lại phòng khách, bọn họ đang xem TV, nói chuyện, thoạt nhìn cũng là vui vẻ hòa thuận.

Nhận thấy được động tĩnh, Mạnh Đình quay đầu qua, mắt liền trước tiên phát sáng, "Yến Tuy, các anh nói xong rồi."

Mấy lời này của cậu là không có gì, nhưng ánh mắt sáng lấp lánh kia, đem tư niệm của cậu hoàn toàn bại lộ sạch sẽ, lúc này mới hơn 3 tiếng không gặp Yến Tuy, cậu đã nhớ người tới lợi hại rồi.

Yến Tuy đi tới ngồi vào bên cạnh Mạnh Đình, Mạnh Đình lập tức liền ghé vào trong lồng ngực anh, cậu nói nhỏ với Yến Tuy, loại an bình và vui vẻ này ở những người bên cạnh là như thế nào cũng sẽ không có.

"Em đưa mẹ đi tản bộ, bọn em còn bồi Đại Hoàng Mao Cầu chơi nữa, em còn cắt trái cây cho mẹ ăn."

Tay Mạnh Đình ngoại trừ điều hương, những cái khác đều làm không được tốt, bình thường cắt trái cây, Yến Tuy cũng không dám để cho cậu động vào dao, mỗi lần đều là anh cắt xong đút tới trong miệng Mạnh Đình, Yến Tuy nghe vậy trước tiên nhìn nhìn tay Mạnh Đình, xác định cậu không bị thương tới chính mình, anh mới không hỏi thêm.

"Bất quá em chưa có cắt xong, đã bị cướp trái cây với dao đi rồi."

Mạnh Đình nói quét Tiêu Tử Mặc thần sắc hơi bất đắc dĩ mội cái, nhưng lúc đó không chỉ có Tiêu Tử Mặc muốn cướp, ngay cả Ninh Châu và Yến Mạn Gia một bên nhìn đều có ý nghĩ này.

"Còn dám tố cáo…… Đầu ngón tay mình có thể đặt dưới lưỡi dao sao?" Tiêu Tử Mặc thấy Mạnh Đình tố cáo, thần sắc y vừa bất đắc dĩ vừa tức giận.

"Vậy quả táo sẽ lăn, em phải đỡ lấy nó."

Mạnh Đình dựa vào Yến Tuy, sức lực càng nhiều hơn chút, mắt cậu mở tới rất lớn, một bộ dáng mình rất có đạo lý.

Nhưng lần này chính là Yến Tuy không đứng bên Mạnh Đình, anh cầm tay Mạnh Đình, lại cẩn thận nhìn nhìn, "Sau này không cho chạm vào dao nữa."

Mạnh Đình nghe vậy quay đầu lại nhìn Yến Tuy một cái, nhưng là gật đầu một cái, "Được, em không chạm vào……"

Cậu vừa mới lý sự với Tiêu Tử Mặc, quay đầu đối với Yến Tuy liền lập tức ngoan ngoãn, đãi ngộ khác nhau này, Tiêu Tử Mặc cảm thấy càng ngày càng tâm tắc mãnh liệt, đại khái biết đem tâm em út nhà y kéo qua một chút, so với trong tưởng tượng còn muốn khó khăn hơn chút đi.

"Nhưng em cũng muốn cắt trái cây cho anh ăn," Mạnh Đình nói, vẫn là cảm thấy buồn bực một chút, cậu muốn đối tốt với Yến Tuy, tới tận bây giờ, có thể làm tốt vẫn là thật sự không nhiều lắm.

"Không cần em làm mấy chuyện này, giữa chúng ta, anh biết là được rồi." Yến Tuy đón lấy ánh mắt Mạnh Đình, rất là xác định mà nói với cậu, giữa anh và Mạnh Đình tuy hai mà một, cũng sẽ không tách rời, Mạnh Đình không biết cái gì cũng không sao cả, anh biết là được rồi.

Hiểu rõ được lời này, buồn bực trên mặt Mạnh Đình tất cả đều không thấy nữa, cậu dựa theo tâm ý của mình, ở trên mặt Yến Tuy hôn một cái, "Em nhớ rồi, Yến Tuy, anh thật tốt, em quá yêu anh rồi."

Cậu nói tựa hồ còn muốn ôm Yến Tuy tiếp tục hôn, liền bị Yến Tuy một cái ôm tới trong ngực ôm lấy.

Yến Tuy nhìn về phía đám người Ninh Châu và Tiêu Huy Dân, "Mọi người ở lại ăn bữa cơm đạm bạc đi."

Thấy bọn họ không có ý kiến, anh nhìn về phía bác Tiêu đứng ở trong góc, gật gật đầu với ông.

Bác Tiêu xoay người đi ra ngoài tới phòng bếp nói với đám người cô Vương, kỳ thực cũng không cần sợ lâm thời chuẩn bị không được thức ăn, lấy chu toàn của cô Vương, bà đã sớm cho người chuẩn bị thỏa đáng.

Mạnh Đình trong ngực Yến Tuy, mắt chớp lại chớp, lúc này mới bừng tỉnh, hôm nay trong nhà rất không giống với bình thường, ít nhất cậu không thể tùy tiện hôn hôn ôm ôm với Yến Tuy.

Yến Tuy nói xong, lại vỗ nhè nhẹ Mạnh Đình mấy cái mới buông người ra, mà má Mạnh Đình cũng nhiều hơn chút đỏ ửng, cậu mấp máy môi không có nói thêm nữa, cũng không muốn tiếp tục ôm Yến Tuy hôn.

"Kết quả kiểm tra đã ra rồi, Đình Đình, ta chính là cha con." Tiêu Huy Dân tới hiện tại đều không nghe thấy Mạnh Đình gọi ông một tiếng, ông có chút mất mát, Tiêu Tử Ngang bên kia cũng nhận điện thoại, so sánh kết quả bên này của Yến Tuy là giống nhau.

"Dạ, cha."

Mạnh Đình đang xấu hổ, Tiêu Huy Dân dứt lời, cậu lập tức liền gọi người, ánh mắt quét tới cũng gọi Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc.

"Anh cả, anh hai."

Ánh mắt cậu rơi xuống trên người Ninh Châu, lại tiếp tục gọi một câu, "Mẹ."

"Ừm," Ninh Châu đáp lại, bà chậm rãi mở tay ra, Mạnh Đình do dự một chút, vẫn là nhẹ nhàng ôm lấy bà, nhưng cậu cảm thấy một cái ôm này, nước mắt Ninh Châu lại vỡ đê rồi, Mạnh Đình sờ sờ tóc Ninh Châu, không có muốn lập tức rời khỏi cái ôm của Ninh Châu.

Ở trong ngực Ninh Châu, Mạnh Đình vẫn như cũ cảm thấy an toàn, nhưng vẫn không so được với Yến Tuy, cũng không cái gì có thể so với.

Lần này Ninh Châu khóc không có lâu lắm, bà chính là nhịn không được cao hứng, nhịn không được muốn ôm thêm Mạnh Đình một lát.

Xác định Ninh Châu không có tiếp tục khóc, Mạnh Đình buông bà ra, sau đó từ trong tay Yến Tuy nhận lấy khăn giấy, xoa xoa mắt cho bà.

"Mắt mẹ rất đẹp, lúc cười xinh đẹp nhất, cho nên đừng khóc nữa."

Mắt Mạnh Đình lớn lên rất giống Ninh Châu, nhưng tìm cảm lại không có phong phú như mắt Ninh Châu, cậu rốt cuộc trời sinh thiếu sót chút gì đó, khen ngợi của cậu cũng là xuất phát từ nội tâm.

"Được, mẹ nghe…… Nặc Nặc."

Cái tên Mạnh Đình này là Mạnh gia cho, nhưng cậu cũng không phải người Mạnh gia, bây giờ cũng nên đổi về tên vốn có của cậu.

Mạnh Đình do dự một lát, cậu đáp lại tiếng "Dạ."

Cậu kỳ thực cũng không ngại có đổi tên hay không, hai chữ Mạnh Đình cho tới bây giờ cũng chỉ là bản thân cậu, kiếp trước là vậy, kiếp này cũng vậy, cậu cho tới bây giờ chưa từng cảm giác qua mình là người Mạnh gia, Yến Tuy giúp cậu đoạn tuyệt quan hệ với Mạnh gia, cậu cảm thấy đủ rồi.

Nếu quả thật phải đổi, cậu kỳ thực càng muốn đổi cùng họ với Yến Tuy…… Yến Đình, Mạnh Đình cân nhắc một chút hai chữ này, ánh mắt liền đi tìm Yến Tuy, thấy anh vẫn ngồi sau cậu, tim cậu hơi ổn định chút, liền cười cười với Yến Tuy.

Ninh Châu hơi chỉnh lý mình một chút, cô Vương bên kia cũng mang theo người giúp việc đem cơm canh bát đũa đều bày xong.

Trên bàn cơm, mấy người Tiêu Huy Dân đều rất muốn gắp thức ăn cho Mạnh Đình, nhưng có Yến Tuy ở một bên, căn bản không có chỗ trống cho bọn họ chen tay, mấy lần muốn thử xem sao, cuối cùng đều bỏ mặc, mấu chốt nhất bọn họ vẫn sợ Mạnh Đình ghét bỏ.

Sau cơm trưa, Ninh Châu lại bồi Mạnh Đình ngồi một lát, bà liền cũng không có ở thêm nữa, nhưng lại nói ngày mai tiếp tục tới thăm Mạnh Đình.

Tiêu Huy Dân ngoài ra có việc, ông tự mình trở lại khách sạn, Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc bồi Ninh Châu lên một chiếc xe khác, bọn họ cùng nhau tới nhà giam Hải thành, Ninh Châu muốn gặp Lý Nhất Phỉ.

Ninh Châu ở trên xe thần sắc đều vẫn tốt, nhưng từ trên xe xuống, khí thế cả người bà lại đều bất đồng.

Quần áo khéo léo lại tinh xảo, tuổi đã hơn 50, dung mạo mặc dù có tổn hại, nhưng so với tuyệt đại đa số người cùng tuổi, bà vẫn như cũ rất đẹp, càng quan trọng chính là khí chất thư lễ gia giáo dưỡng ra trên người bà, là rất nhiều người cả đời đều không thể có.

Bà một thân ăn mặc này cũng không phải cố ý trang điểm, thậm chí có thể nói bà để sớm gặp Mạnh Đình, chỉ tùy ý gạt gạt, nhưng chính là tiếp tục tùy ý tiếp tục bình thường, đó cũng là chủ mẫu từ trong thế gia ra, rơi vào trong đám người khá bắt mắt.

Lý Nhất Phỉ biết được có người tới thăm bà ta, bà ta còn tưởng rằng là hai đứa con trai của bà, hoặc là mấy đứa cháu khác, bà ta vẫn nghĩ tới dặn dò bọn thế nào, bảo bọn họ nghĩ cách cho bà ta một chút, bà ta chịu qua khổ, nhưng sau khi làm vợ lẽ của Mạnh Giả, bà ta liền không nghĩ qua cuộc sống khổ sở gì.

Bà ta ăn mặc chi tiêu hết thảy đều không có gì khác biệt với Phùng Trạch Kiều phòng lớn, thậm chí bởi vì Mạnh Giả thiên vị bà ta, đôi khi bà ta còn tốt hơn Phùng Trạch Kiều một chút, nhưng hôm nay bà ta thân rơi vào nhà giam, cùng một đống nữ tù ở chung một chỗ, ăn cơm tắm rửa thậm chí đi vệ sinh, hết thảy đều làm cho bà ta cực kỳ khó chịu.

Bà ta bắt buộc chính mình trấn định, bắt buộc chính mình chịu đựng, bà ta có thể từ cái gì cũng không có, chạm tới vị trí phu nhân thế gia hiện tại, bà ta liền không có khả năng dễ dàng nhận thua.

Nhưng ánh mắt bà ta thoáng giơ lên, nhìn một nữ nhân phong thái thanh nhã ngồi ở vị trí cách một tấm kính thủy tinh trước mặt bà ta, trái tim bà vẫn như cũ lưu lại chút nhiệt huyết, trực tiếp rơi xuống trong chín tầng hàn băng, toàn thân ngay cả chân tóc đều cảm thấy lạnh.

"Lý Mai, đã lâu không gặp."

Ninh Châu ngồi xuống, ánh mắt khóa định Lý Nhất Phỉ, ngữ khí bà nhàn nhạt trực tiếp chọc thủng những

năm này của Lý Nhất Phỉ, mấy thứ vẻ vang xinh đẹp đóng gói lên chính mình kia, nhưng không có chính là không có, ngay cả tên bà ta đều là sau này đổi lại.

Bà ta muốn đổi tên, bà ta muốn theo đuổi cuộc sống tốt hơn, cái này bản thân cũng không sai, nhưng bà ta trăm triệu không nên vì những thứ này mà tổn thương lên người khác. Huống chi Ninh gia bà đối với bà ta chỉ có ân, không có thù.

"Châu……"

Lời của Lý Nhất Phỉ chưa hoàn toàn ra khỏi miệng, liền bị Ninh Châu cắt đứt.

"Thỉnh gọi tôi là Ninh nữ sĩ, hoặc là Tiêu phu nhân…… Châu Châu, cô là ai, có tư cách gì gọi tôi như vậy."

Trong nhà có thể gọi bà là Châu Châu, ngoại trừ Tiêu Huy Dân, bình thường gọi khá nhiều, cũng chính là mẹ bà mà thôi, Tiêu lão gia tử bình thương trực tiếp gọi tên Ninh Châu. Nhưng Lý Nhất Phỉ mở miệng liền muốn học theo mẹ bà gọi như vậy, bà ta như thế nào có tư cách như vậy.

Lý Nhất Phỉ đại khái là lớn hơn Ninh Châu khoảng 7 tuổi, lúc bà ta chân chính vào Mạnh gia làm vợ lẽ cho Mạnh lão gia tử cũng mới 24 tuổi, lúc sinh ra Mạnh Nghi Quý càng sớm hơn 2 năm, bà ta lại mang bầu Mạnh Nghi Đức mới vào cửa Mạnh gia.

Nhưng bà ta hiện tại nhìn hoàn toàn là người kém một đẳng cấp với Ninh Châu, so với Ninh Châu, bà ta già yếu mà xấu xí, từ dung mạo tới tâm linh đều như vậy.

"Cô biết Đình Đình là con tôi đúng không, cô đầu tiên nhìn thấy nó đã biết rồi!"

Lý Nhất Phỉ cũng không biết đối với bà có chấp niệm gì, vừa mới bà đi vào, Lý Nhất Phỉ đầu tiên nhìn cũng nhận ra rồi, nhưng kỳ thực bọn bà căn bản không tính là quen biết. Ninh gia cũng không cần Lý Nhất Phỉ báo ân, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới bà ta sẽ lấy oán trả ơn.

"Tại sao?" Ninh Châu hỏi một câu, bà cũng không phải nhất định muốn biết, nhưng tới rồi cũng phải hỏi một câu.

Lý Nhất Phỉ nhìn thấy Ninh Châu liền biết chuyện đã bại lộ, trong lòng bà ta vẫn như cũ rất không cam lòng, tới lúc này cũng không có gì không thể thừa nhận.

Bà ta khẽ gật đầu một cái, "Đúng, tôi ở cô nhi viện nhìn thấy nó lần đầu tiên, tôi liền biết nó là con cô rồi, cô không có phát hiện ư, mắt nó lớn lên giống cô, cũng giống cha cô."

Mắt Ninh Châu đột nhiên híp híp, nhưng không có cắt đứt lời Lý Nhất Phỉ. Cha bà vào một năm bà sinh Tiêu Tử Mặc liền tạ thế rồi. Bà nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới Lý Nhất Phỉ và cha bà còn có liên

quan.

"Mà ông ấy là người đàn ông đầu tiên của tôi!" Trong mắt Lý Nhất Phỉ nứt ra quang mang làm cho Ninh Châu buồn nôn, bà ta đi theo Mạnh lão gia tử, sinh con, thậm chí cháu trai cháu gái đều có rồi, bà ta còn lưu luyến cha Ninh Châu.

"Tôi trẻ tuổi diện mạo đẹp, học thức hàm dưỡng cái gì cũng tốt hơn mẹ cô, duy chỉ có kém chính là gia thế, bằng không…… Tôi là dựa vào mẹ cô mới học xong đại học, mới có cơ hội ra nước ngoài."

"Đó là hai năm vui vẻ nhất của tôi……" Lý Nhất Phỉ nói chuyện lại dừng một chút, bà ta tựa hồ xuyên thấu qua Ninh Châu thấy được song thân của bà, "Hai năm kia tôi cùng ông ấy ở chung một chỗ."

Nhưng đây chỉ là giấc mộng, từ sau khi bà ta về nước, hết thảy biến thành giấc mộng hư không, bà ta tới Ninh gia thăm hỏi, Ninh cha lại coi như không nhận ra bà ta, Ninh mẹ cao hứng nhìn thấy bà ta, nhưng Lý Nhất Phỉ cảm thấy đây chỉ là bà lúc cuộc sống ưu việt nhàn rỗi mới bố thí thương hại bà ta, bà chỉ là xuyên qua bà ta thưởng thức thiện lương của mình mà thôi.

Bà ta sau khi tới Ninh gia một lần, Ninh cha liền tìm bà ta, nhưng lại không phải muốn tiếp tục quan hệ kia nữa, mà là cho bà ta một khoản tiền, bảo bà ta rời khỏi Bắc thành, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ cách xa bọn họ, bà ta chỉ là tiêu khiển của ông hai năm ở nước ngoài lúc cuộc sống nhàm chán mà thôi.

Ông bây giờ cũng về nước rồi, vợ hiền lành, con gái ưu tú, ông không muốn Lý Nhất Phỉ tiếp tục quấy rầy hòa thuận gia đình ông.

"Cho nên cô đem hận đối với cha tôi đặt lên trên người Đình Đình?" Hốc mắt Ninh Châu hơi hồng hồng, không phải là thương tâm, mà là tức giận, cái này cũng còn bao gồm cả tức giận mẹ bà bị Lý Nhất Phỉ và cha bà đồng thời phản bội.

"Không, tôi không hận ông ấy, tôi yêu ông ấy." Lý Nhất Phỉ nói trong mắt tràn ra chút quang mang điên cuồng, bà ta ngẩng đầu nhìn Ninh Châu, "Tôi hận cô, còn cả mẹ cô Giản Vân nữa, là các người khiến ông ấy bỏ rơi tôi, là các người bức chết ông ấy!"

Cha Ninh Châu là đêm khuya say rượu gió bão xe xảy ra chuyện, con đường kia đúng lúc là ra đường Bắc thành, Lý Nhất Phỉ vẫn luôn cảm thấy ông là hối hận, muốn tới tìm bà ta, nhưng lại là bị Giản Vân và Ninh Châu ràng buộc, lúc này mới chưa tới thành phố, đã chết trên đường……

"Mạnh Đình là con cô, hẳn nên vì cô và mẹ cô chuộc tội, đáng tiếc đáng tiếc……"

Ninh Châu nghe vậy không có giận, đột nhiên cười cười, tràn đầy là nụ cười giễu cợt, bà nhìn về phía Lý Nhất Phỉ, ánh mắt nhiều hơn hai phần lạnh lùng nghiêm nghị.

"Theo như lời cô nói, con cái cháu trai cháu gái cô cũng phải vì cô chuộc tội, đời đời kiếp kiếp, chỉ cần Tiêu

thị và Yến thị càng tồn tại một ngày, liền không có ngày bọn họ thoát khỏi, cô lúc trước đối với mẹ tôi như thế nào, sau này bọn họ cũng trải qua những ngày như vậy."

"Mẹ tôi có phải thật sự đối tốt với cô hay không, tự cô trong lòng rõ ràng, cô không chỉ phản bội bà ấy, cô còn câu dẫn chồng bà ấy."

Ninh Châu lại hừ cười hai tiếng, "Đừng nói cô yêu ông ấy, cô còn không xứng nói yêu, cô thật sự yêu cha tôi tới trình độ này, tại sao còn làm tiểu tam cho người khác, còn sinh con dưỡng cái cho người khác, nếu như đây là yêu, tình yêu của cô cũng quá rẻ mạt, quá buồn nôn."

"Cô hại con tôi, bất quá là cô khi thiện lăng nhược (*), cô là hận tôi, hận mẹ tôi, nhưng cũng không nên đem mình đắp tới quá cao thượng!"

((*) Khi thiện lăng nhược: lừa gạt lương thiện xúc phạm kẻ yếu)

Lấy danh nghĩa yêu liền có thể làm hại, còn là lấy danh nghĩa hận liền có thể hạ thủ với một đứa nhỏ vô tội sống sót sau tai nạn ư?

Các thím có thấy Đình Đình càng ngày càng giỏi lý sự cùn đổi trắng thay đen không =)))))) cơ mà level đáng yêu cũng càng ngày càng tăng =))))

77. Chương 77

Edit: Vịt

Beta: Min

Lý Nhất Phỉ sắc mặt tương đối khó coi, bà ta âm u mà nhìn Ninh Châu, cũng không dám nhiều hơn lời nào nữa, từ ban đầu Mạnh Đình bị đưa tới Yến gia, bà ta vẫn luôn có lo lắng như vậy, chỉ trách bà ta ban đầu tâm còn chưa đủ ác……

Ninh Châu nhìn Lý Nhất Phỉ, trào phúng khóe miệng, còn có tức giận trong thần sắc đều không thấy nữa.

Bà coi như là nhìn rõ ràng rồi, Lý Nhất Phỉ loại người này vĩnh viễn đều sẽ không cảm giác mình sai, cho dù bà ta bị hoàn cảnh bức tới cúi đầu cầu xin tha thứ, cũng không phải là bởi vì bà ta cảm thấy mình sai, mà chỉ là bị ép buộc mà thôi.

Bà ta căn bản không có thứ gọi là lương tâm này, bà ta không yêu Mạnh Giả, thậm chí không yêu con bà ta, bọn họ cũng chỉ là công cụ bà ta không ngừng leo lên mà thôi, một khi nguy hại tới bản thân bà ta, hết thảy tất cả đều có thể quẳng đi, tất cả tự tôn và phẫn nộ cũng đều có thể đặt xuống.

Quả nhiên, ở trong tầm mắt Ninh Châu, Lý Nhất Phỉ đột nhiên hai mắt đẫm lệ lên, nhưng bà ta còn chưa mở miệng, Ninh Châu lại một lần nữa lạnh lùng cắt đứt.

"Đừng diễn nữa, cô bao buồn nôn tự cô biết, tôi cho cô biết, cô không có khả năng."

Lý Nhất Phỉ muốn diễn hối hận với bà nhưng không kịp, khóc rống chảy nước mắt hoặc là khom lưng khuỵu gối…… Nhưng Ninh Châu sợ ô uế hai mắt mình.

Ninh Châu nói liền cũng đứng lên, bà chán ghét lui về phía sau hai bước, "Ngoài ra tôi sẽ nói cho cô biết một chuyện……"

"Cô cảm thấy cha tôi yêu cô, mẹ tôi thương hại cô? Tôi cho cô biết, cha tôi trước khi chết nắm tay mẹ tôi nói, xin lỗi bà ấy, kiếp sau còn muốn làm vợ chồng với bà ấy……"

Ninh Châu nói như vậy, trong lòng cũng vì mẹ bà Giản Vân cảm thấy bi ai, bà cho tới hiện tại vẫn tin tưởng lời cha bà đấy, tin tưởng ông cho bà toàn bộ tình yêu và trung thành.

"Ông ấy cho dù không yêu mẹ tôi, ông ấy cũng không yêu cô." Bằng không trước khi chết tại sao muốn nói lời như vậy với mẹ bà.

"Cô ở trong này đợi đi, tiếp theo không lâu nữa có lẽ có thể để cho một nhà các cô đoàn tụ!"

Ninh Châu sẽ không bỏ qua Lý Nhất Phỉ, cũng sẽ không bỏ qua tất cả người có liên quan tới Lý Nhất Phỉ, cái này không cần vội vàng, từng chút từng chút chặt đứt tất cả hi vọng của Lý Nhất Phỉ, mới có thể để cho bà ta hảo hảo nhấm nháp ác quả chính mình tạo ra.

Bà dứt lời xoay người rời đi, ở chỗ này cùng Lý Nhất Phỉ thêm nửa phút nữa, bà đều cảm thấy buồn nôn sợ mình bị lây bệnh.

Lý Nhất Phỉ trố mắt chốc lát, đột nhiên kêu lên: "Tôi không tin, cô gạt tôi, cô gạt tôi, ông ấy sao có thể yêu Giản Vân…… Làm sao……"

Lời phía sau Ninh Châu không có nghe tiếp nữa, nhưng nghe thấy tới mấy câu kia thần sắc bà vẫn như cũ cực kỳ chán ghét, nhưng bà vẫn là thật sự không cần thiết đi lừa gạt Lý Nhất Phỉ cái gì.

Vậy Lý Nhất Phỉ rốt cuộc bao nhiêu tự tin sẽ cảm thấy bà ta tốt hơn mẹ bà chứ, mẹ bà đúng là ngây thơ thiện lương chút, nhưng chút ngây thơ đó là người thân của bà, thậm chí dưới sự bảo hộ của chồng bà ấy.

Ninh Túc ngoại tình không thể tha thứ, nhưng rốt cục lúc ông sống, dùng cả đời của ông đi lừa Giản Vân, nếu không phải Lý Nhất Phỉ nói ra, ông thiếu chút nữa cũng lừa Giản Vân và con ông cả đời.

Giản Vân có lẽ đáng buồn, nhưng bà ấy đời này cũng không có bao nhiêu thời gian không vui vẻ, bà ấy có thể được những bảo vệ này, là Lý Nhất Phỉ mấy đời cũng không thể có.

Thay vì nói Lý Nhất Phỉ đối với Ninh Túc có lưu lại chấp niệm, còn không bằng nói bà ta luôn ghen tỵ với phần vui vẻ và an bình này của mẹ bà. Bà ta không chiếm được, liền cũng không muốn Giản Vân nhận được.

"Mẹ," Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc ở cửa phòng thăm tù, thấy Ninh Châu đi ra ngoài trái phải đỡ bà, bọn họ không có nói nhiều, nhưng có thể nhìn ra được thần sắc Ninh Châu không được tốt.

Bọn họ trong lòng có nghi vấn rất lớn, nhưng không sốt ruột, chờ lên xe, Tiêu Tử Ngang mới mở miệng.

"Mẹ hỏi ra cái gì? Bà ta có liên quan tới sự kiện bắt cóc năm đó hay không?" Nếu như có liên quan, như vậy Mạnh gia ở trong đó sắm vai nhân vật gì, hết thảy lại phải tiếp tục điều tra lại từ đầu.

Ninh Châu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Mẹ không có hỏi cái này, ngay cả hỏi, cô ta cũng sẽ không nói cho mẹ biết."

Lý Nhất Phỉ vốn là đối mặt với cuộc sống lao ngục dài dằn vặt, trừ phi chứng cớ vô cùng xác thực, bằng không bà thà chết cũng sẽ không nhận. Ninh Châu lúc trước đi gặp bà ta cũng đã hiểu điểm này, tự nhiên cũng không đi phí công phu này.

Bà an tĩnh ngồi một lát, đột nhiên nâng ánh mắt lên cẩn thận mà đánh giá hai đứa con trai bà, đánh giá tới bọn họ không biết làm thế nào lại mạc danh kì diệu.

"Mẹ…… Sao thế?" Tiêu Tử Mặc hỏi một câu, sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ là bởi vì y và Tiêu Tử Ngang đều lớn lên quá giống Tiêu Huy Dân sao? Đối với điểm này y thỉnh thoảng cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng bọn họ đều là đàn ông, không kế thừa được đẹp đẽ của Ninh Châu cũng không sao cả.

Nhưng bây giờ nhìn Mạnh Đình, lại phải tiếp tục cảm thán một lần, ba anh em bọn họ thừa kế gen ngoại hình thật đúng là cực đoan.

"Sau này nếu các con dám ở trong hôn nhân ngoại tình, dám lừa gạt bạn đời của mình, liền cũng không cần nhận người mẹ này nữa!"

Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc cảm thấy lời này mạc danh kỳ diệu, nhưng là gật đầu một cái, cái thần sắc này của Ninh Châu, ngay cả Tiêu Huy Dân cũng phải ngoan ngoãn đáp ứng.

Trong hào môn thế gia tình trạng quan hệ hôn nhân hỗn loạn thật sự không hiếm thấy, ngay cả Tiêu gia cũng không ít mấy chuyện dơ bẩn này.

Nhưng duy chỉ có phòng lớn bọn họ, Tiêu Huy Dân và Ninh Châu quan hệ vợ chồng hòa thuận mấy thập niên như một ngày, đừng nói tiểu tam, hai người bọn họ căn bản chưa từng cãi vả, Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc lớn lên trong dạng hoàn cảnh này tự nhiên không có tâm tư không đứng đắn.

Bọn họ không cần thông gia thương nghiệp, chính là một ngày kia thật sự không thích nữa, nhiều lắm cũng là ly hôn, từng người bình an, trong hôn nhân ngoại tình và lừa dối là không thể có.

Nhưng Ninh Châu đột nhiên nói với bọn họ lời này, cũng làm cho trong lòng bọn họ đánh trống một cái.

Hai anh em nhìn nhau một chút, cuối cùng Tiêu Tử Ngang mở miệng, "Lý Nhất Phỉ kia coi trọng cha con?"

Tiêu Tử Ngang nói đầy mặt không thể tưởng tượng nổi, Lý Nhất Phỉ lớn hơn Ninh Châu rất nhiều, nhìn dung mạo ngay cả một phần mười Ninh Châu cũng không có, càng quan trọng là, bà ta đã làm vợ lẽ cho một lão già, còn sinh con, cháu cũng đều có nữa a.

"Cô ta dám!" Bà ta thật sự dám nhớ nhung tới Tiêu Huy Dân, Ninh Châu thật đúng là sẽ không có bình tĩnh như trước mắt, đừng nói bà đã cùng Tiêu Huy Dân sinh 3 đứa con, chính là bà qua mấy thập niên nữa biết, nên nháo vẫn phải nháo, nên ly hôn vẫn phải ly hôn.

Ninh Châu chỉ là cảm thấy khổ sở, vì mẹ bà Giản Vân cảm thấy khổ sở, bà ấy yêu Ninh Túc một đời, nhưng cũng cả đời sống trong lời nói dối của Ninh Túc, nhưng phản bội chính là phản bội, coi như hoàn toàn tỉnh ngộ, ông cũng đã phản bội rồi.

Chuyện buồn nôn như vậy, Ninh Châu không muốn nói quá nhiều lần, bà ở trên xe vẫn không mở miệng, tới khách sạn, Tiêu Huy Dân đã ở đây rồi, bà mới nói với bọn họ chuyện Lý Nhất Phỉ nói với bà.

Tiêu Huy Dân vừa nhìn Ninh Châu liền biết, bà đang nghĩ cái gì, nhưng ông thật sự cảm thấy mình vô tội, ông ôm lấy Ninh Châu, ngay cả bị ghét bỏ, cũng vẫn là ôm lấy bà, "Vì cô ta tâm tình xấu không đáng giá, em nghĩ nhiều hơn tới Nặc Nặc."

"Chính là nghĩ tới Nặc Nặc, em mới càng thêm khổ sở," Ninh Châu dựa tới trong ngực Tiêu Huy Dân, hốc mắt khẽ đỏ hồng, "Cha em tạo nghiệt, cuối cùng lại để cho Nặc Nặc của chúng ta tới gánh chịu…… Ông ấy chết tới không thể chết hơn, em ngay cả trách đều trách không được ông ấy."

Tiêu Huy Dân nhẹ nhàng thở dài, nhưng cũng không biết nên khuyên Ninh Châu thế nào, lại chốc lát, ông mới tiếp tục mở miệng nói chuyện, cũng là dời đề tài đi.

"Thân phận Nặc Nặc đã xác định, chúng ta cũng nên trở về nói rõ một chút với lão gia tử."

Ông tới Hải thành, Tiêu lão gia tử đã gọi mấy cuộc điện thoại cho ông hỏi thăm, ông cái gì cũng không tiết lộ, chỉ sợ Tiêu lão gia tử cũng muốn suy nghĩ nhiều, Tiêu Huy Dân dù sao mà nói cũng coi như hiếu thuận, ngoài vấn đề nguyên tắc, bình thường vẫn là nguyện ý lắng nghe một chút ý kiến của ông cụ.

"Nặc Nặc kết hôn với Yến Tuy, hai đứa nó tình cảm cũng tốt, sau này chúng ta qua đây nhiều thăm nó."

Để cho Mạnh Đình theo bọn họ trở lại nhà cũ Bắc thành đã không thực tế rồi, nhưng hiện tại giao thông thuận tiện như vậy, muốn thăm người vẫn là dễ dàng, đợi sau này quan hệ tốt hơn chút nữa, cũng còn có thể để cho Mạnh Đình cùng Yến Tuy trở lại Bắc thành ở vài ngày.

Trước mắt một nhà bọn họ đều ở Hải thành, cũng thật sự không có chuyện như vậy.

Nhưng Ninh Châu mới nghe lời này, hốc mắt lại đỏ, "Em không nỡ bỏ Nặc Nặc……"

"Vậy em liền nỡ bỏ anh?" Tiêu Huy Dân đối với Ninh Châu cũng là không có biện pháp, nhưng ông cũng không muốn một mình phòng trống a, ông suy nghĩ một chút lại tiếp tục nói, "Ngày 11 là sinh nhật Yến Tuy, ngày đó chúng ta lại tới, được không?"

Ninh Châu do dự lại do dự, bà mới hết sức miễn cưỡng gật gật đầu, nhưng bà cũng không quên chủ đề lúc trước, bà nhìn về phía Tiêu Huy Dân, ánh mắt rất là nghiêm túc, cũng rất quyết tuyệt.

"Nếu như một ngày kia anh không yêu em, liền nói với em, em sẽ không liều chết quấn lấy, nhưng nếu anh dám lừa gạt em, dám ngoại tình……"

Ánh mắt Ninh Châu lướt qua hạ thể Tiêu Huy Dân, ý tứ hết sức rõ ràng. Bà tuyệt đối sẽ làm cho tuổi già của Tiêu Huy Dân vạn phần thê thảm.

"Sẽ không, Ninh Châu, em phải tin tưởng anh."

Tiêu Huy Dân bị liên lụy cũng là bất đắc dĩ, nhưng ngoại trừ lời này ông cũng không biết có thể nói cái gì.

Ninh Châu nhìn chằm chằm Tiêu Huy Dân nhìn lại nhìn, lại khẽ hừ nhẹ một tiếng, bà mới coi như là bỏ qua, bà ôm Tiêu Huy Dân, lại tiếp tục uy hiếp một câu, "Anh dám thử một chút? Em tuyệt đối cùng anh cả đời khó quên……"

"Không dám, không dám……" Tiêu Huy Dân nói nháy nháy mắt, bảo Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc rời đi, ông và Ninh Châu show ân ái, hai tiểu tử lớn như vậy cũng không cần vây xem.

Trong Yến trạch, Yến Tuy rất nhanh liền nhận được điện thoại của Tiêu Tử Ngang, hắn cũng đem Lý Nhất Phỉ đối thoại cùng Ninh Châu nói một chút với Yến Tuy, bọn họ cũng không có nhằm vào lần này thảo luận hoặc là cảnh cáo cái gì, chỉ là cảm thấy chuyện liên quan tới Mạnh Đình, có cần thiết để cho Yến Tuy

cũng biết.

Hơn nữa trước mắt mà nói, tin tức Yến Tuy nắm giữ vẫn như cũ nhiều hơn bọn họ, có lẽ tra ra chân tướng sự tình năm đó, cũng vẫn phải Yến Tuy tới hỗ trợ.

Yến Tuy để điện thoại xuống, vừa lúc Mạnh Đình làm xong một đề ngước mắt nhìn tới đây, ánh mắt hai người va chạm, Mạnh Đình cười cười với Yến Tuy.

"Lúc trước cô Vương gọi điện thoại cho em, cô ấy nói em thi tới không tệ, có thể tiếp tục ở nhà tự học."

"Ừ," Yến Tuy gật gật đầu, thả lại điện thoại vào túi, anh suy nghĩ một chút nói, "Ngày mai Tiêu…… Ngày mai cha mẹ phải về Bắc thành, chúng ta đi tiễn bọn họ."

Mạnh Đình đã thừa nhận Ninh Châu và Tiêu Huy Dân, anh với tư cách bạn đời đã kết hôn của Mạnh Đình, tự nhiên cũng phải đổi lại kiểu xưng hô.

"Được," Mạnh Đình gật đầu một cái, cũng không có gì không thể, cũng không cảm thấy cách gọi của Yến Tuy có cái gì kỳ quái, cậu gọi đám người Yến Vũ cũng đều rất thuận miệng.

Cậu suy nghĩ một chút lại nói, "Vết thương của em đã tốt rồi, em muốn ngày mai tiễn cha mẹ và các anh xong, liền tới phòng thí nghiệm có được không?"

Nước hoa cậu muốn cho Yến Tuy đã điều phối ra rồi, cũng không phải gấp tới phòng thí nghiệm như vậy, nhưng cậu ở nhà, Yến Tuy liền cũng không yên tâm cậu, cậu biết Yến Tuy rất bận, cậu chiếm cứ thời gian của anh lâu như vậy, đã đủ rồi.

Nhưng Yến Tuy cũng không có lập tức đáp ứng, anh nhìn Mạnh Đình, do dự một chút, mới nói, "Anh hỏi Cổ Lê một chút, ông ấy nói có thể mới được."

Mạnh Đình cũng không cảm thấy Yến Tuy nói như vậy, có cái gì không đúng, cậu gật gật đầu.

"Cũng được, lát nữa ăn xong cơm tối, chúng ta cùng tìm ông ấy."

Mạnh Đình kỳ thực còn rất thích tìm Cổ Lê nói chuyện, mấy câu chuyện gã nói với cậu kia, khá ly kỳ, lại khá mạo hiểm, không chỉ có cậu thích nghe, ngay cả Chân Hàm cũng vậy, Mạnh Đình suy nghĩ lát nữa muốn bảo Cổ Lê đem đoạn từng trải kia của gã ở nước D nói hết với bọn cậu.

Đương nhiên mấy cái này cũng không phải Mạnh Đình có thể nghĩ tới muốn Cổ Lê nói với bọn cậu, mà là Cổ Lê chọc Mạnh Đình đùa giỡn muốn nói, gã ngôn ngữ dí dỏm, ngữ khí thích hợp khoa trương, mỗi lần nói cũng không nhiều, vừa vặn đủ để Mạnh Đình từ từ suy nghĩ.

Sau khi ăn xong cơm tối, Mạnh Đình gọi Chân Hàm lại.

"Anh với Yến Tuy đi tìm Cổ Lê nghe chuyện xưa, em muốn cùng đi không?"

Yến Tuy nghe vậy hơi chút cạn lời, anh rõ ràng bảo là muốn cùng Mạnh Đình đi hỏi Cổ Lê một chút tình huống vết thương của cậu.

Chân Hàm xoay người lại, chống lại tầm mắt Yến Tuy, y rõ ràng do dự một chút, mới lắc lắc đầu.

"Anh hảo hảo nghe, lát nữa em lại hỏi anh……"

Nhưng y nói như vậy, Mạnh Đình cũng do dự, cậu miễn cưỡng nói, "Anh tận lực không nhớ lầm……"

Bởi vì Mạnh Đình thật sự quá miễn cưỡng, lúc cậu và Yến Tuy tới phòng khách nhỏ ở tòa nhà kia của Cô Lê, Chân Hàm cũng xuất hiện.

"Tôi tới mượn quyển sách……"

Áo Mạnh Đình vén lên, đang bị nhìn vết thương, chỉ quay đầu lại kỳ quái nhìn Chân Hàm một cái.

Về phần Cổ Lê đang vừa ý với Mạnh Đình, rõ ràng cười cười, gã thu hồi tiếu ý, nhìn về phía Yến Tuy, "Sẹo có chút khó tiêu, những cái khác đều tốt rồi, chú ý ăn uống, không nên quá độ mệt mỏi là được."

Yến Tuy nghe vậy gật gật đầu, lúc này mới coi như yên tâm, Mạnh Đình thấy anh gật đầu, cậu rốt cục cũng thở một cái cười.

Ánh mắt cậu trở lại trên người Cổ Lê, thuận tiện nói mục đích cậu tới ra, "Bác sĩ Cổ Lê, ông lần trước nói với tôi ở nước D cứu một đại phú ông, sau đó thì sao? Ông ta tại sao không đưa cho ông tiền, còn muốn đuổi giết ông?"

Mạnh Đình vẫn là thật sự nghe chuyện xưa mà tới, cậu đối với mấy chuyện xưa này của Cổ Lê để ý như vậy, là bởi vì lúc cậu nghe tới, Cổ Lê so với cậu còn đáng thương hơn cậu rất nhiều, kẻ thù nườm nượp, bị người đuổi tới khắp thế giới trốn, nhưng Cổ Lê trước mắt một chút sa sút tinh thần đều không có, thoạt nhìn khá tự tại.

Mạnh Đình muốn biết Cổ Lê là làm sao làm được, nhưng loại chuyện này Cổ Lê nói với cậu cũng vô dụng, Mạnh Đình nghe không hiểu lắm, gã cũng chỉ có thể dùng chuyện xưa để làm cho Mạnh Đình tự mình biết được.

Cổ Lê đứng lên vừa cởi bao tay một bên hồi tưởng nói, "Bởi vì tôi xem bệnh cho hắn phát hiện hắn có lịch

sử hít thuốc phiện nghiêm trọng, lúc nhà hắn tổ chức một party quy mô nhỏ, tôi báo cảnh sát, hiện trường người và tang vật đều lấy được."

Cái này so với trực tiếp đưa lên báo phú hào kia hít thuốc phiện nghiêm trọng bao nhiêu, party kia rõ ràng là tụ tập hít thuốc phiện, người tới thân phận cũng không tồi, không biết bao nhiêu người bị dính líu vào, phú hào kia không hận chết Cổ Lê mới lạ.

Mạnh Đình nghĩ một lúc lâu với gật gật đầu với Cổ Lê, "Ông làm rất đúng, là hắn làm sai, hẳn phải báo cảnh sát."

Cổ Lê nghe vậy cười cười, "Còn muốn nghe chuyện khác không?"

Mạnh Đình không do dự liền gật đầu, cậu gật xong rồi, mới nghiêng đầu nhìn về phía Yến Tuy, "Anh bận thì về thư phòng đi, em nghe xong chuyện rồi về."

Yến Tuy vẫn là lần đầu tiên bị Mạnh Đình đuổi đi, anh chần chờ một chút, mới gật gật đầu.

Anh đi tới cửa nhỏ phòng khách, lại quay đầu lại nhìn Mạnh Đình một cái, Mạnh Đình cũng quay đầu nhìn anh, còn giơ tay lên với anh, Yến Tuy cước bộ ngừng lại mới tiếp tục đi ra phòng tòa nhà bên cạnh, anh vẫn thật sự không biết Mạnh Đình đối với loại chuyện xưa thám hiểm cảm thấy hứng thú như vậy ư, hứng thú đều muốn vượt qua anh rồi.

Sau khi anh nắm chắc nhiều kỹ năng sinh hoạt, có phải còn có cần thiết cũng học một chút kể chuyện xưa như thế nào cho Mạnh Đình hay không?

Cũng cảm thấy hứng thú còn có Chân Hàm, y nói tới mượn sách, cũng nghe Cổ Lê kể xong rồi, y mới đi.

Vốn y đối với dự định tương lai chính là mở một bệnh viện thú cưng, sau đó lợi dụng thời gian khác, làm học tập và nghiên cứu bản thân y thích, nhưng chuyện xưa của Cổ Lê làm cho y thấy được một loại cuộc sống tràn đầy thách thức lại tràn đầy giá trị khác.

Y những năm này vì học y thuật, cũng là trong nước ngoài nước chạy khắp nơi, nơi này một năm học, nơi kia nửa học kỳ, quốc gia đi qua cũng không ít, nhưng y chưa từng thâm nhập vào trong tầng chót và văn hóa của mấy quốc gia kia, y trước mắt y thuật kém hơn Cổ Lê, cái này còn có thể tiếp tục mài luyện, nhưng kinh nghiệm và ý nghĩ cũng không phải ở trong phòng nghiên cứu liền có thể có.

Cổ Lê tựa hồ có chuyện xưa giảng không xong, mỗi lần kể xong một cái, gã đều muốn lưu lại một huyền niệm cho Mạnh Đình và Chân Hàm, sau đó chờ bọn họ lại lần nữa đi tìm, thỉnh thoảng còn có thể thuận tiện đem Yến Mạn Gia cũng gạt tới đây.

Gã đến Yến gia cũng bất quá ở một tháng, nhưng đối với nơi này lại có một loại cảm giác trong số mệnh phải đến, số mệnh này là Yến Mạn Gia và Chân Hàm.

Mạnh Đình nghe xong chuyện xưa, cậu trở về thư phòng đi tìm Yến Tuy, Yến Tuy tiếp tục xử lý chuyện của anh, Mạnh Đình ở một bên làm bài thi, chỉnh sửa lại ghi chép điều hương, chờ Yến Tuy lại gọi cậu, cậu mới theo anh trở về phòng ngủ.

Hàng đêm sênh ca đối với thân thể cũng không nên, Mạnh Đình cũng không phải đêm nào cũng nhớ thương chuyện này, cậu chờ Yến Tuy từ phòng tắm đi ra, cậu dựa tới bên người Yến Tuy, nghe được tiếng chúc ngủ ngon kia của anh, cậu mới nhắm mắt lại ngủ an.

Yến Tuy nhìn nhìn Mạnh Đình lại ở trên mặt cậu hôn hôn, tắt xong đèn, anh cũng rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Hôm sau Mạnh Đình rốt cục tỉnh sớm một lần, cậu ở trên môi Yến Tuy lặng lẽ hôn một cái, cậu liền ngoan ngoãn nằm bên người Yến Tuy chờ anh tỉnh, Yến Tuy cũng thức dậy, hai người đi chạy bộ, sau đó cùng nhau ngồi lên xe tới khách sạn người Tiêu gia ở.

Nơi như sân bay quá hỗn tạp, Yến Tuy và Mạnh Đình cũng không thích hợp lộ diện, kể cả người Tiêu gia cũng không thích hợp ở đó trì hoãn quá lâu.

Tiêu Tử Mặc tới mở cửa, lại là trước tiên bị một bó hoa làm cho mê mắt, sau đó mới nhìn tới Mạnh Đình ôm hoa và Yến Tuy bên cạnh cậu.

"Anh hai, cha mẹ tỉnh chưa?"

"Đều tỉnh rồi, nhanh đi vào."

Tiêu Tử Mặc nhìn Mạnh Đình ôm hoa, trong đầu trước hết nghĩ tới bức tranh sơn dầu Yến Mạn Gia vẽ Mạnh Đình kia, cảm giác rất đặc biệt, tay cũng có chút ngứa, có lẽ ngày nào đó y cũng có thể tặng Mạnh Đình một bức tranh như vậy.

"Mẹ tặng cho người," Mạnh Đình ôm hoa trực tiếp đi tới trước mặt Ninh Châu tràn đầy kinh hỉ, cậu đem hoa nhét cho Ninh Châu, sau đó lại đem tay nhét trở lại trên tay Yến Tuy, tính trấn an mà niết niết ngón cái Yến Tuy.

Cậu tặng hoa cho Ninh Châu, là hỏi qua Yến Tuy, theo lý thuyết Yến Tuy đáp ứng sẽ không nên ăn dấm, nhưng bộ dạng anh nhìn hoa của cậu, vẫn là có chút là lạ, Mạnh Đình cũng chỉ coi như anh đang ăn dấm.

"Con và Yến Tuy tới tiễn mọi người."

"Cảm ơn Đình Đình, mẹ rất thích." Ninh Châu ôm hoa, cười tới khá hạnh phúc, tức giận ấm ức xoắn xuýt một đêm cứ như vậy tan biến sạch sẽ, "Thơm qua, rất dễ chịu."

"Mẹ thích là tốt rồi," Mạnh Đình vẫn như cũ đứng bên người Yến Tuy, thấy Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang cũng từng người từ trong phòng đi ra, cậu cũng chào hỏi.

"Cha sớm, anh cả sớm……"

"Sớm, sớm……" Tiêu Huy Dân vui vẻ mà đáp lại, nhìn bộ dáng Ninh Châu cười thành đóa hoa, lại cảm thấy thất bại hai phần, ông hôm qua một đêm không ngủ dỗ người không được, con út một bó hoa liền làm xong.

Nhưng kỹ xảo dỗ người của con út rất cao, đều biết tặng hoa tới cho Ninh Châu. Ông và Tiêu Tử Ngang Tiêu Tử Mặc sẽ không có gen lãng mạn kia a.

"Thời gian còn sớm, Nặc Nặc và Yến Tuy cùng chúng ta ăn điểm tâm đi."

"Được," Mạnh Đình lập lức liền đáp lại, bọn họ trước khi đến tùy tiện ăn một chút, nhưng vẫn không coi là điểm tâm, vốn là giữ bụng tới đây bồi bọn họ ăn, cậu đang suy nghĩ mở miệng thế nào, Tiêu Huy Dân đã nói.

Sau đó Tiêu Huy Dân lại nhận được một nụ cười hết sức xán lạn của Mạnh Đình.

Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc đi gọi điện thoại đặt đồ ăn, Yến Tuy và Tiêu Huy Dân ngồi ở trên ghế sa lon nói lời bọn họ mới có thể nghe hiểu, Ninh Châu cũng ở đây hỏi Mạnh Đình mấy vấn đề đơn giản rất dễ trả lời, tỷ như ngủ có ngon hay không, vết thương còn đau hay không, không khí khá hòa thuận.

Bất quá không khí tốt hơn nữa, sau khi ăn sáng xong, Ninh Châu và Tiêu Huy Dân bọn họ liền cũng phải đi.

Bọn họ cùng nhau xuống lầu, Mạnh Đình lại chủ động ôm một chút Ninh Châu không cam lòng sắp khóc, "Mẹ nhớ con, liền gọi điện thoại cho con, con nhớ mẹ, cũng sẽ gọi điện thoại cho mẹ."

"Được, được," Ninh Châu đáp lại, sau đó một bước quay đầu ba lần mà ngồi lên xe.

Mạnh Đình tiếp tục vẫy tay với Ninh Châu nằm nhoài bên cửa sổ, cậu cũng cảm thấy một chút luyến tiếc, nhưng còn chưa tới mức có thể làm cho cậu rơi lệ, đương nhiên người ly biệt đổi thành Yến Tuy, Mạnh Đình chắc chắn sẽ không bình tĩnh như vậy.

(Đúng là con trai về nhà chồng như bát nước đổ đi =.=)

"Mẹ quá thích khóc, phải dỗ mới được." Mạnh Đình nhẹ nhàng cảm thán một câu, sau đó lại nhìn Yến Tuy một cái, Yến Tuy của cậu mặc dù không thích khóc, nhưng tức giận lên rất không nói đạo lý, cũng phải dỗ.

“Em tặng hoa cho mẹ, anh mất hứng sao?” Mạnh Đình sau khi cùng Yến Tuy ngồi lên xe, cậu nghi ngờ hỏi Yến Tuy một câu.

Trên mặt Yến Tuy lộ ra chút thần sắc bất đắc dĩ lại khó giải thích được, anh nhu nhu má Mạnh Đình, ở trong lòng Mạnh Đình, anh có bao nhiêu thích ăn dấm đây.

“Không có, anh không có mất hứng, chỉ là……”

“Cái gì?” Mạnh Đình áp sát lại hỏi một câu, cậu có thể cảm giác được tâm tình Yến Tuy chập chờn, nhưng cụ thể tại sao, lại nhìn không ra, bất quá Mạnh Đình cũng không phải đặc biệt để ý, cậu nhìn không ra, còn có thể hỏi, Yến Tuy bình thường đều nguyện ý nói với cậu.

“Chỉ là Tiêu gia muốn nhận em, e rằng còn có một phen khó khăn.”

Yến Tuy không có tán gẫu với Tiêu Huy Dân quá nhiều chuyện bổn gia Tiêu thị, nhưng anh có thể đoán ra Tiêu Huy Dân mang theo Ninh Châu gấp gáp như vậy chạy về là vì cái gì. Tiêu lão gia tử còn sống, trên tay ông còn nắm quyền bộ phận, ông ta đồng ý còn tốt, ông ta nếu như bất đồng, Tiêu Huy Dân thật là có chút khó làm.

“Bất quá mấy cái này bọn họ nên vì em làm, chúng ta chờ là được rồi.”

Mạnh Đình đối với mấy vật ngoài thân kia, cũng không phải quá để ý, nhưng cậu nên được, Yến Tuy sẽ giúp cậu lưu tâm mang về, dù chỉ là dệt hoa trên gấm, nên của Mạnh Đình vẫn là của Mạnh Đình, ai cũng động vào không được.

Mạnh Đình tin tưởng lời của Yến Tuy nhất, mặc kệ cậu nghe không hiểu, Yến Tuy nói chờ, cậu liền sẽ chờ, “Được, em nghe lời anh.”

Yến Tuy đưa Mạnh Đình đến phòng thí nghiệm, lại dẫn cậu đi vào bên trong, anh mới đi ra, bất quá vẫn là không đi về phía cao ốc Yến thị, mà là tới phòng trà gặp Mạnh Kỳ gần đây sứt đầu mẻ trán.

Mạnh Kỳ thân ở Mạnh gia, tự nhiên không thể nào không chịu ảnh hưởng từ chi thứ hai, huống chi y mặc dù là tổng tài đại diện của Mạnh thị, nhưng chân chính làm chủ vẫn là ông nội y Mạnh Giả, lão đã nhìn không được cơ nghiệp trăm năm của Mạnh thị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cũng không muốn quyền lực của lão hoàn toàn bị phá hủy.

Như thế Mạnh Kỳ ngay cả có ý nghĩ, cũng rất khó khăn áp dụng, đây cũng là lúc y ngồi lên vị trí này mới phát hiện.

“Cái gì? Anh bảo phòng lớn của tôi thoát khỏi Mạnh thị?” Thanh âm Mạnh Kỳ tràn đầy nghi ngờ, bây giờ thật vất vả mới đẩy ngã chi thứ hai, cũng là lúc bọn họ nắm quyền toàn bộ, bây giờ nếu thối lui khỏi, chẳng phải lại chắp tay đem Mạnh thị tặng cho chi thứ hai.

"Đúng, bằng không các cậu chỉ có thể chịu liên lụy của bọn họ."

Thanh âm Yến Tuy vẫn như cũ rất lãnh đạm, anh nói lời này với Mạnh Kỳ, cũng không phải bởi vì anh thật sự nhìn Mạnh Kỳ bao thuận mắt, mà là anh và Mạnh Đình đều thiếu Phùng Trạch Kiều một phần nhân tình bắc cầu dựng đường, Phùng Trạch Kiều ban đầu lúc liên hệ với Hà Uyển, tự nhiên cũng không phải là có nhiều hảo tâm, chỉ là hiếm khi tóm được một lần cơ hội, không muốn vứt bỏ mà thôi.

Nhưng chính là cơ duyên thật khéo, bà ta cũng thúc đẩy nhân duyên của Yến Tuy và Mạnh Đình, hiện tại Yến Tuy đem chi này của Phùng Trạch Kiều thoát khỏi ra ngoài, cũng coi như trả bà ta phần nhân tình này, nhưng có thể quyết định hay không vẫn là phải nhìn bản thân Mạnh Kỳ và Phùng Trạch Kiều bọn họ.

"Anh là muốn chúng tôi đem Mạnh gia khoét rỗng, sau đó thoát li?" Mạnh Kỳ nói lời này trong lòng run rẩy, có lẽ từ lúc mới bắt đầu Yến Tuy tìm tới y chính là cái mục đích này, anh phủng y tới vị trí tổng tài đại diện bây giờ, thích hợp làm điều này nhất, cũng chính là anh.

Yến Tuy nghe vậy khóe miệng câu lên một chút, nhưng không phải tiếu ý, lãnh đạm trong mắt anh hoàn toàn áp đi tất cả.

"Gần như vậy đi, cậu không hiểu, tôi có thể cho người dạy cậu, trong chuyện này mấu chốt vẫn là bà nội cậu."

"Tôi hiểu rồi." Lời Yến Tuy nói đều tới rõ ràng như vậy rồi, y còn không hiểu, như vậy y sẽ không có tư cách ở chỗ này đối thoại với Yến Tuy.

Yến Tuy gật đầu một cái, "Cố gắng nhanh đi, thời gian sẽ không quá nhiều."

"Được," Mạnh Kỳ gật đầu một cái, tay nắm thành quả đấm, y biết tiếp đó không bao lâu Mạnh lão gia tử và người chi thứ hai hẳn hận chết y, thậm chí cha y cũng không nhất định sẽ hiểu ý y, nhưng y nếu không làm như vậy, phòng lớn cũng chỉ có theo chi thứ hai chịu khổ.

Chi thứ hai vốn là đoạt phòng lớn bọn họ không ít thứ, bây giờ còn muốn bị bọn họ liên lụy, Mạnh Kỳ như thế nào đều sẽ không nguyện ý.

Thậm chí trực tiếp nói cho Phùng Trạch Kiều, bà ta cũng chỉ sẽ ủng hộ Mạnh Kỳ, nếu như bà ta có còn chút tình cảm với Mạnh lão gia tử, phòng lớn và chi thứ hai Mạnh gia đều không thể đồng thời tồn tại nhiều năm như vậy.

Bà nhịn nhiều năm như vậy, cũng là bởi vì không cam lòng, bởi vì hận, bà ta muốn đoạt trở lại những thứ mà bà và phòng lớn vốn nên có kia, bằng không bà vì cái gì chịu nhục nhã như vậy, Mạnh Kỳ cùng bà quan hệ tốt, là bởi vì Mạnh Kỳ hiểu bà.

Đặc biệt là nửa năm này, y chưa từng thanh tỉnh qua như vậy.

Y nhìn về phía Yến Tuy, rất nghiêm túc nói, "Mạnh Đình mặc dù không phải người Mạnh gia, nhưng trong lòng tôi, cậu ấy vĩnh viễn là em trai tôi."

Yến Tuy nghe nói, không có đáp lại, cũng không muốn đáp lại. Những người khác muốn trở thành anh em kết nghĩa của Mạnh Đình, có lẽ còn có thể, Mạnh Kỳ thật là có chút khó khăn, bất quá y có thể thoát ly Mạnh gia, tình huống kia có lẽ có bất đồng.

Mạnh Kỳ đứng dậy rời đi, lại đột nhiên nghe được lời của Yến Tuy.

"Mạnh Đình không thiếu anh trai."

Lời này chỉ là nói cho Mạnh Kỳ một sự thật mà thôi, nhưng Mạnh Kỳ nghe tới lại là dục vọng chiếm hữu của Yến Tuy đối với Mạnh Đình, đã mãnh liệt tới mức ngay cả anh trai đều không cho có.

Y không nói thêm nữa, y có tư cách có thực lực, mới vào lúc Mạnh Đình cần y, sẽ có thể giúp một cái ơn lớn hoặc cái ơn nhỏ.

Nhìn Mạnh Đình thuận mắt là một nguyên nhân, còn có chính là…… bởi vì Mạnh Đình, Mạnh Kỳ y mới có thể là bộ dáng bây giờ, đem người và việc bên cạnh nhìn càng thêm rõ ràng, cũng sống tới càng rõ ràng hơn chút.

Yến Tuy gặp Mạnh Kỳ xong, lúc này mới tới cao ốc Yến thị, hội nghị lớn hội nghị nhỏ không ngừng, bởi vì anh rất lâu không tới nên mấy người kia hơi có chút không quen, hiện tại lại tìm về loại "cảm giác sảng khoái" của công việc khi bị lãnh khí đè nén ngược đãi này rồi, lại nói, vẫn thật sự có chút tưởng niệm như vậy.

(công ty máu M hết rồi ^_^)

Nhưng tiếp đó không lâu, bọn họ ắt hẳn sẽ tưởng niệm mấy ngày Yến Tuy bị Mạnh Đình giam giữ ở nhà kia.

Về phần Mạnh Đình đang ở trong phòng thí nghiệm, hàng ngày của cậu khá đơn giản, chính là điều hương và ghi chép số liệu.

Bất quá buổi trưa lúc sắp ăn cơm, cậu nhận được điện thoại của Ninh Châu, nói xong với Ninh Châu, Mạnh Đình lại gọi một cú điện thoại cho Yến Tuy, tiếp theo cậu lại nhận được điện thoại của Yến Minh Á.

"Ừm, khổ cực cháu rồi."

Mạnh Đình trên mặt lộ ra chút vui vẻ, thật tâm nói cảm ơn, "Chờ cháu trở lại, ta và Yến Tuy lại mời cháu ăn cơm."

“Cảm ơn thím nhỏ, vậy cháu liền chờ cơm của ngài và cửu thúc.”

Yến Minh Á ở nước ngoài xa xôi cũng cười đáp lại, y không chỉ vì Mạnh Đình mà chạy một chuyến này, đồng thời cũng là vì sự nghiệp của bọn y, Mạnh Đình đã làm được đủ tốt rồi, nếu như vẫn không thể thành, chính là vấn đề của y.

Mạnh Đình đặt điện thoại xuống, nhìn về phía cửa bị gõ, “Vào đi.”

“Sư phụ nên ăn cơm, chuyện gì ăn xong rồi lại làm.”

Mạnh Đình cúi đầu nhìn nhìn ghi chép trên tay, lại nhìn nhìn Trình Quang, cậu gật gật đầu, “Cậu đi trước, tôi đi sau.”

“Được,” Trình Quang gật đầu một cái, sau đó mở cửa ra ngoài.

Mạnh Đình đứng dậy đặt bản ghi chép vào trong tủ bảo hiểm, sau đó lại ra ngoài khóa phòng tài liệu lại, mới lên phòng ăn ăn cơm.

Phòng thí nghiệm kỳ thực đại thể là dựa theo yêu cầu của Mạnh Đình xây, phòng tài liệu này cũng là yêu cầu của cậu, tủ bảo hiểm trừ phi dấu vân tay của cậu, những người khác đều không cách nào mở ra.

Cậu phải làm như vậy, là bởi vì đời trước trong trụ sở thí nghiệm phát sinh sự cố tài liệu tung ra ngoài, mặc dù cuối cùng điều tra ra không phải vấn đề của Mạnh Đình, nhưng cũng dẫn tới cảnh giác của cậu, cậu sẽ không theo dõi thành quả của người khác, nhưng cũng không muốn để cho thành quả của cậu bị theo dõi.

Mặc dù cuối cùng tiền kiếm ra phần lớn đều không phải của cậu, nhưng lúc đưa ra, ký tên trên tác phẩm là của cậu, đó là thứ khi đó cậu chỉ có thể có được, cho tới bây giờ Mạnh Đình cũng dưỡng thành thói quen như vậy, tiện tay khóa két sắt.

Nhưng đối với vấn đề bốn trợ lý hỏi cậu, cậu căn bản sẽ không giữ bí mật, có thể trả lời liền trả lời, không thể trả lời liền trực tiếp bắt tay vào làm cho bọn họ nhìn, bất quá bốn người này cũng không tính là hoàn toàn thỏa mãn.

Nhưng bọn họ giữa hai bên tiếp xúc không lâu, lại có chút ăn ý là phải từ từ hình thành, cậu liền cũng không sốt ruột đuổi người.

Ăn cơm xong trở lại, Trình Quang do dự một chút nói với Mạnh Đình, “Lần đó điều hương, sư phụ có thể biểu diễn thêm cho chúng tôi một lần không?”

Hắn nói như vậy, Lí Thi Thi Diệp Tử Lan thậm chí Mã Cát Lực mắt đều phát sáng, nói thật nhìn Mạnh Đình điều hương thật sự là một loại hưởng thụ, cái loại cảm giác tâm ứng kia, là bọn họ bây giờ như thế

nào đều sẽ không có, cũng là bọn họ cấp thiết muốn nắm giữ.

Đây cũng không có gì không thể, Mạnh Đình gật gật đầu, "Có thể,"

Cậu trực tiếp biểu diễn cho bọn họ ba lần, lần cuối cùng còn cố ý thả chậm tốc độ, cậu để cho Diệp Tử giúp cậu đổ nước hoa vào lọ, sau đó cậu mới mở miệng, "Mọi người hiện tại bắt đầu làm còn quá sớm, ít nhất…… Còn phải 2-3 năm đi."

Lời này của cậu coi như nói tới hàm súc rồi, trong bốn trợ thủ này chỉ có Lí Thi Thi, Mạnh Đình cảm thấy coi như là có chút thiên phú, những người khác đều coi như bình thường, bất quá thiên tài có đường tắt của thiên tài, bình thường cũng có đường của bình thường, chỉ cần chịu bỏ công phu chịu khổ, đều có thể trở thành điều hương sư.

Mấy bác sĩ từng cùng một trụ sở với Mạnh Đình, có một vị không tính là có thiên phú, nhưng hương cô ta điều ra cũng không tệ, là bởi vì cô dùng thời gian nhiều hơn người khác để bổ sung nền tảng của cô, Mạnh Đình cảm thấy bọn họ cũng có thể đi con đường này.

Bốn người nhất trí gật đầu, Mạnh Đình ở phương diện điều hương mà nói coi như có quyền uy, hơn nữa bọn họ cũng tin tưởng đi theo bên cạnh một bậc thầy điều hương, nhất định sẽ trưởng thành nhanh hơn chút so với điều hương sư bình thường.

Mạnh Đình nói tới đây lại bắt đầu điều hương, lại là Mạn Vi và Lam Băng lọ kim trang trên thị trường đang thiếu hàng nghiêm trọng, cũng chính là hai loại nước hoa Mạnh Đình đích thân điều ra kia. Cậu dùng bình hóa học lớn để điều chế, một lần liền đủ đóng vào khoảng 10 lọ, thời gian nửa buổi chiều, cậu liền làm được trên trăm lọ.

Mạnh Đình nhìn mấy lọ nước hoa đóng gói xong này, mắt phát sáng, ngược lại không phải nhiều thỏa mãn thành quả của mình, mà là xuyên qua bọn chúng nhìn thấy thật nhiều tiền, tiền cậu đáp ứng muốn kiếm cho Yến Tuy kia, đây mới làm cho cậu cảm thấy cao hứng.

"Cô gọi điện thoại bảo người bên công ty tới lấy đi," Mạnh Đình nói với Diệp Tử Lan xong, cậu nhìn nhìn thời gian, đang định thu dọn một chút chờ Yến Tuy tới đón cậu, nhưng cậu lại ngẩng đầu, người cậu muốn đợi cũng đã tới.

Mạnh Đình gật đầu một cái với đám người Diệp Tử Lan, cậu lấy khẩu trang xuống liền đi ra phòng điều hương, cậu tới trước người Yến Tuy nửa bước mới dừng lại, ánh mắt nhìn tới mang theo hai phần vui vẻ.

"Em làm xong rồi, chúng ta về nhà đi."

Yến Tuy cầm lấy tay Mạnh Đình đưa qua, sau đó gật gật đầu, ánh mắt anh giơ lên gật gật đầu với người trong phòng điều hương nhìn sang, tiếp tục kéo Mạnh Đình tới trong phòng thay quần áo.

"Anh ấy chính là người sư phụ muốn tặng quà đi, hai người thoạt nhìn rất ân ái, khó trách sư phụ gấp gáp như vậy."

Lí Thi Thi ngữ khí hơi có cảm khái, có chút hâm mộ, nhưng nhiều hơn vẫn là chúc phúc.

Ba người kia chỉ có Diệp Tử Lan gật gật đầu với Lí Thi Thi, hai chàng trai hơi chững chạc chút, liền không thích cái bát quái này.

Mấy ngày tiếp theo, cũng đều là như vậy, Yến Tuy đưa Mạnh Đình tới phòng thí nghiệm, sau đó anh tới cao ốc Yến thị, khoảng 5h chiều tới phòng thí nghiệm đón Mạnh Đình về, Mạnh Đình buổi trưa sẽ gọi điện thoại cho Yến Tuy, hoặc là gửi tin nhắn, làm việc và nghỉ ngơi của hai người lại trở về trước khi Mạnh Đình bị thương.

Bất quá những ngày qua, bên ngoài chuyện phát sinh cũng không ít, đầu tiên là Mạnh gia khá uy tín lâu năm ở Hải thành, lại lên tin tức, Phùng Trạch Kiều cùng Mạnh lão gia tử Mạnh Giả ly hôn, tố cáo ông ta tội trùng hôn (*), tiếp đó là Mạnh Kỳ đại diện phòng lớn tuyên cáo cùng Mạnh gia thoát khỏi quan hệ.

((*) trùng hôn: kết hôn với một người khác trong khi mình đang có vợ hoặc có chồng)

Mạnh Nghi Hàng dưới khuyên bảo của Phùng Trạch Kiều và Mạnh Kỳ, cuối cùng vẫn là lựa chọn Phùng Trạch Kiều và tự bảo vệ, hắn đi theo Phùng Trạch Kiều, như vậy làm con trai của Mạnh Nghi Hàng Mạnh Kỳ tự nhiên cũng cùng Mạnh gia không có quan hệ, y lên báo nói rõ ràng, là vì miễn cho phiền toái về sau.

Mạnh lão gia tử khá tức giận, ông ta thấy Phùng Trạch Kiều căn bản không có tư cách chống lại ông ta, huống chi còn là trước mắt Mạnh gia gặp phải nguy cơ, nhưng phía sau Phùng Trạch Kiều và Mạnh Kỳ hiện tại là Yến thị, thủ đoạn ông ta từng dùng với Phùng gia, bây giờ đều dùng không được.

Phùng Trạch Kiều cắn chết ông ta là tội trùng hôn, lại muốn phân hơn nửa gia sản với ông, sau khi phòng lớn hoàn toàn trở mặt với Mạnh lão gia tử, Mạnh Kỳ âm thầm còn động không ít tay chân, nếu như thân sự bị Phùng Trạch Kiều tố cáo thành công, như vậy Mạnh gia cũng liền dư lại cái vỏ bọc vô trống rỗng như vậy.

Người chi thứ hai tùy làm một chút, liền biến thành thiếu nợ.

Buổi sáng một ngày trước sinh nhật Yến Tuy, Mạnh gia lại lần nữa lên báo, lại là Mạnh lão gia tử và Phùng Trạch Kiều ly hôn thành công, Mạnh lão gia tử cũng còn phải bị phán hình phạt, mặc dù chỉ có thời gian hai năm, nhưng chờ ông ta từ trong ngục ra, Mạnh thị của Hải thành chỉ sợ liền thật sự trở thành phù vân.

Một chiêu này của Phùng Trạch Kiều đem tới thật sự là quá độc ác, nhưng ai bảo Lý Nhất Phỉ ông ta che chở đắc tội với Yến thị và Tiêu thị chứ.

Mạnh thị không còn tồn tại, chính là ông ta cũng sẽ không có bao nhiều người đề cập tới. Cái này đại để

chính là kết cục cuối cùng "Tề nhân chi phúc" (*) của Mạnh lão gia tử. Mà đây cũng bất quá là bắt đầu cuộc sống đau khổ của bọn họ mà thôi.

((*) Tề nhân chi phúc: chỉ cuộc sống giàu sang, phú quý, nhiều vợ nhiều con cháu)

Ngoài chuyện của Mạnh gia, còn có chính là Diêm thị Lê thành gần đây rất hăng hái, hắn và Yến thị tranh giành một hạng mục, cuối cùng cũng là hắn đoạt tới tay, đổi lại lúc khác, hắn còn có thể hoài nghi có phải ván cờ Yến Tuy thiết lập hay không, nhưng hiện tại Yến Tuy đối với liên thủ của Diêm thị và Tiêu thị, hắn cảm thấy Yến Tuy chính là muốn cũng làm không được.

Về tin đồn Diêm thị sẽ thay thế địa vị Yến thị trở thành tứ đại gia tộc quyền thế đứng đầu nước Hạ, cũng không ngừng lên men truyền bá trong giới thượng lưu.

(đúng là "thượng" lưu. Ở trển ko à!)

Mấy gia tộc phụ thuộc vào Yến thị kia tự nhiên vì Yến thị lo lắng, dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, không có Yến thị đại thụ này, bọn họ đoán chừng cũng phải bị dính líu, nhưng gia tộc khác không có liên lụy vẫn là đang xem chừng nhiều hơn, nhưng trong đó cũng không thiếu đang đợi cơ hội vơ vét lợi ích.

Suy đoán của ngoại giới đối với Yến thị và Yến Tuy rất nhiều, thậm chí còn sẽ phỏng đoán bộ dáng anh lo âu bực bội, thậm chí còn có đem lời đồn đại dẫn tới trên người Mạnh Đình, nói là Yến Tuy cưới Mạnh Đình, bị Mạnh gia liên lụy, mới sẽ như vậy.

Bất quá những lời này, bọn họ nhưng không dám nói trước mặt Yến Tuy hoặc Mạnh Đình, thậm chí thiệp mời yến hội sinh nhật Yến Tuy, vẫn như cũ một phong khó cầu, rất nhiều người đều vẫn không đủ tư cách tới tham gia yến hội của Yến gia.

Sinh nhật của Yến Tuy, Mạnh Đình tự nhiên sẽ không tiếp tục tới phòng thí nghiệm.

Buổi sáng tỉnh dậy, Yến Tuy mở mắt, nghênh đón chính là khuôn mặt tươi cười của Mạnh Đình, còn có nụ hôn nóng bỏng cậu dâng lên.

"Sinh nhật vui vẻ." Mạnh Đình nói với Yến Tuy xong, không đợi Yến Tuy đáp lại, cậu xoay người ngồi ở trên người Yến Tuy, đem người ấn lại giường tiếp tục mãnh liệt hôn, thanh âm "chụt chụt", nhẹ nhàng lại cực kỳ ngọt ngào.

"Yến Tuy, anh nhất định phải vui vẻ."

Mạnh Đình dán lên má Yến Tuy, rất nghiêm túc nói, cậu thật sự hi vọng Yến Tuy có thể vui vẻ.

"Được," Tay Yến Tuy ở trên sống lưng Mạnh Đình thuận, khóe miệng mang theo nụ cười, vừa tỉnh dậy liền

nhận được lời chúc ngọt ngào của Mạnh Đình, anh như thế nào sẽ không vui vẻ chứ.

f”b?

78. Chương 78

Edit: Vịt

Beta: Min

“Ừm,” Mạnh Đình đáp lời, hơi ngẩng mặt lên, tầm mắt hai người chống lại, lại tiếp tục dính lại một chỗ, tình ý tràn đầy căn bản không cách nào che dấu, Mạnh Đình cúi đầu lại lần nữa gặm môi Yến Tuy, tay Yến Tuy cũng trượt tới trên mặt Mạnh Đình, nhẹ nhàng nâng lên.

Lời lẽ chạm vào nhau, hô hấp ngay sau đó loạn lại loạn, tiết tấu nơi lồng ngực lặng lẽ tăng nhanh, Mạnh Đình ôm Yến Tuy chặt hơn chút, mắt cậu dần dần híp lại, bên trong dư quang cũng chỉ có thể nhìn thấy mắt Yến Tuy cười nhìn cậu, ôn nhu như vậy, làm cho cậu yêu thích không thôi.

Mạnh Đình thích đồng thời cũng càng nhiệt tình hai phần, anh tới em lui, nụ hôn ôn nhu cũng trở nên nóng hừng hực. Không biết hôn bao lâu, hai người mới thở hổn hển mà tách ra, nụ hôn này trước sau như một triền miên tới làm cho người ta có chút muốn ngừng mà không được.

Mạnh Đình dựa tới ngực Yến Tuy, không nói gì, cậu nhẹ nhàng túm lấy áo Yến Tuy, chờ phản ứng thân thể cậu và Yến Tuy từ từ tiêu xuống.

Bọn họ cứ như vậy ôm một lúc lâu, tay Mạnh Đình không tiếp tục nghịch áo Yến Tuy nữa, ngước mắt nhìn người, có chút buồn bực mà nói, “Anh sao còn chưa xong chứ?”

Cậu đại khái chỉ còn lại má hơi có chút nóng, nhưng phản ứng của Yến Tuy vẫn như cũ quá lớn, đem cậu cách tới hoảng sợ.

Yến Tuy nghe vậy lộ ra chút thần sắc bất đắc dĩ, anh ôm Mạnh Đình lật người một cái, đặt cậu ngã ở trên giường, anh đưa tay nhu nhu má Mạnh Đình, ngữ khí bất đắc dĩ lại sủng nịch, “Em đè lên anh, anh làm sao tiêu?”

Người áp trên người anh là người mà anh đời này thích nhất, lại mới nhiệt liệt hôn sâu như vậy, vô luận là ý nghĩ trong lòng, hay là phản ứng thân thể, đều có chút không chịu anh khống chế.

Nhưng Mạnh Đình nghe vậy thần sắc càng vô tội hơn chút, “Nhưng em muốn ôm anh……”

Chẳng lẽ vì để phản ứng lẫn nhau nhạt xuống, cậu phải lăn ra xa sao?

Mạnh Đình nói tay ôm lên cổ Yến Tuy, sáp tới hôn lên môi Yến Tuy, lại chủ động cọ cọ Yến Tuy, thanh âm cậu thật thấp mà nói, "Nếu không chúng ta muộn chút nữa rồi dậy đi……"

Lời của Mạnh Đình còn chưa nói hết, cậu đã bị hôn lên, cậu kỳ thực muốn nói với Yến Tuy, cậu có thể dùng tay giúp anh, nhưng Yến Tuy bị trêu chọc tới mức độ như hiện tại, đã không phải là tay Mạnh Đình có thể trấn an nữa.

Không chút nào ngoài ý muốn, Yến Tuy và Mạnh Đình hôm nay lại dậy muộn, trong nhà đã không ai sẽ vì việc này cảm thấy kinh ngạc gì gì đó.

Mạnh Đình mặt hồng hồng phản ứng có chút khó tiêu, nhưng như vậy thoạt nhìn càng thêm tú sắc khả xan (*), bọn họ cũng có thể hiểu Yến Tuy vì cái gì có chuyển biến lớn như vậy. Từ xưa tới nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân còn ít sao? Chỉ nhiều hơn thêm một Yến Tuy.

((*) Tú sắc khả xan: giải thích từng chữ: tú: đẹp; sắc: dung nhan; khả: có thể; xan: ăn =>> chỉ những người xinh đẹp mê người, trường hợp này giải thích theo nghĩa đen có vẻ hợp với Đình Đình đấy =))) Câu nói quen thuộc Sắc đẹp có thể ăn thay cơm a~)

Mạnh Đình sau khi ăn xong điểm tâm, chạy tới hậu viện cắt một bó hoa cho Yến Tuy, Yến Tuy vừa nói xong với bác Tiêu cô Vương, liền bị nhét vào trước ngực.

"Tặng anh, sinh nhật vui vẻ." Mạnh Đình hôm nay đại khái muốn nói vô số lần sinh nhật vui vẻ với Yến Tuy, tóm được thời điểm cậu cảm thấy thích hợp, liền lại nghiêm túc nói một tiếng với Yến Tuy, óng ánh trong mắt cậu ở trong mắt Yến Tuy, thắng được hết thảy điều tốt đẹp của thế gian.

Anh vui vẻ nhận lấy hoa, lại kéo Mạnh Đình qua, ở trên trán cậu hôn hôn, "Cảm ơn."

"Ừm," Mạnh Đình cảm giác một chút ôn nhu trên trán, trên mặt cũng tràn ra tươi cười, hôm nay sinh nhật của Yến Tuy, cậu so với Yến Tuy, so với bất cứ ai đều muốn cao hứng hơn.

Bác Tiêu cô Vương còn có một đám người giúp việc ở bên cạnh chờ lệnh, lại bị đôi phu phu ngọt ngào này bỏ rơi một cái, Yến Tuy dắt người đi, bọn họ một lúc lâu đều không hồi thần lại được.

Ánh mắt bác Tiêu từ bóng lưng Yến Tuy Mạnh Đình thu lại, bày ra sắc mặt đứng đắn, nhìn đám người giúp việc nghiêm túc nói, "Được rồi, hôm nay khách tới hơi nhiều, các ngươi nhanh nhẹn, đồng thời cũng phải cảnh giác một chút, phát hiện cái gì không đúng, lập tức nói với Triệu Binh."

"Vâng."

Người trong nhà đều rất bận rộn, chính là sinh nhật của Yến Tuy, anh cũng còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, Mạnh Đình không có muốn cứ luôn dính lấy anh, cậu tìm Yến Mạn Gia, cùng bà làm một chút chuyện đủ sức làm được lại không tính là quấy rối.

"Ai nha, tiểu tổ tông cháu xem náo nhiệt với cô cái gì, trở lại trên lầu đi."

Yến Mạn Gia gần đây tài nấu nướng tăng mạnh, bà ở trong phòng bếp hỗ trợ, đều là dao với lửa, đâu có thể để cho Mạnh Đình ở đây ngốc chứ, nhìn đều rất kinh hồn táng đảm.

Mạnh Đình buồn bực mà nhìn Yến Mạn Gia, cuối cùng cũng không muốn cứng đầu, cậu phồng phồng hai má, cũng không trở lại trên lầu, cậu mang theo Đại Hoàng và Mao Cầu đi thăm Hà Việt.

Y và Yến Vũ chuyển tới trên lầu tòa nhà của Cổ Lê, ý tứ ban đầu của Yến Tuy là muốn ở trên sinh nhật anh sẽ chính thức giới thiệu bọn họ. Nhưng Yến Vũ quyết định cự tuyệt, ông muốn đợi chân Hà Việt tốt rồi, lại suy nghĩ chuyện như vậy, như thế ông và Hà Việt liền không thể lấy thân phận cha Yến Tuy tham gia tiệc sinh nhật.

Hơn nữa phòng của bọn họ ở lầu 1, hôm nay người tới người lui quá hỗn tạp, rất dễ bị quấy nhiễu tới, Hà Việt mới từ phòng bệnh tầng hầm trở lại, thân thể vẫn như cũ coi như là suy yếu. Như thế bọn họ dứt khoát chuyển tới tòa nhà bên cạnh ở cùng Cổ Lê Bart, cũng càng thuận tiện bọn họ chăm sóc chân Hà Việt.

Lúc ăn điểm tâm, Hà Việt và Yến Vũ đều đặc biệt tới đây, tặng quà Yến Tuy, cũng nói sinh nhật vui vẻ, coi như là chúc mừng anh, lúc buổi tối, người quen biết Yến Vũ quá nhiều, ông và Hà Việt dưới tình huống bình thường, đều sẽ không tiếp tục lộ diện.

Mạnh Đình mang theo Đại Hoàng và Mao Cầu tới đây, cũng là muốn đem bọn chúng phó thác cho Hà Việt và Yến Vũ, khách tới quá nhiều, khó tránh khỏi sẽ có sợ mèo hoặc sợ chó, sợ hãi không tốt, hoặc là Đại Hoàng Mao Cầu bị người làm cho hoảng sợ bị thương cũng không tốt.

"Hà cha, cha hôm nay có tốt hơn chút không?"

Mạnh Đình ngồi ở trên ghế salon bên cạnh Hà Việt, sau đó hỏi, cậu cũng sẽ không tận lực tránh hỏi Hà Việt mấy vấn đề này, tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt, bọn họ lại để cho Cổ Lê và Bart nghĩ cách là được.

"Tốt hơn rồi," Hà Việt đáp lời đưa tay nhận lấy Mao Cầu, lại cười cười với Mạnh Đình.

"Ừm, Hà cha người nhất định sẽ tốt," Mạnh Đình lại lần nữa khẳng định mà nói, cậu cúi đầu cũng sờ sờ Mao Cầu trong ngực Hà Việt, "Mao Cầu ngoan, hôm nay mày đi theo Hà cha còn có Yến cha, tao ngày mai trở lại đón chúng mày."

"Meow," Mao Cầu đáp một tiếng, sau đó cọ cọ tay Mạnh Đình, Mạnh Đình lại tiếp tục sờ sờ đầu nó.

Ánh mắt Mạnh Đình di chuyển nhìn thấy Yến Vũ từ trên lầu cầm quần áo Hà Việt đi xuống, cậu lại nói, "Cha, Đại Hoàng liền phó thác cho cha, Đại Hoàng lần này nặng hơn, cha không thể để cho nó áp tới Hà cha, đương nhiên, cha cũng không thể đánh nó."

Yến Vũ nhìn hai thú cưng được Mạnh Đình coi như người nhà che chở, thần sắc chuyển thành bất đắc dĩ, ông gật gật đầu, ông đã tìm được phương thức làm thế nào trao đổi với Mạnh Đình rồi, có mấy lời đáp ứng chính là, Mạnh Đình có Yến Tuy và Hà Việt che chở, ông không đáp ứng, đại khái chỉ có thể chịu dạy dỗ.

Mạnh Đình lại tiếp tục ở phòng khách nhỏ tòa nhà bên cạnh bồi Hà Việt Yến Vũ ngồi một lúc lâu, Yến Tuy phái người tới đây tìm cậu, cậu mới đi.

"Thằng nhóc này, có đôi khi thật không có biện pháp với nó." Yến Vũ nói thầm tuốt tuốt đầu Đại Hoàng, Đại Hoàng bây giờ đối với Yến Vũ Hà Việt cũng đều quen thuộc, lười biếng nằm nhoài trên mặt đất, tùy tiện Yến Vũ tuốt, có thể nâng mí mắt với ông cũng không tệ rồi.

"Nhưng rất đáng yêu không phải sao?" Hà Việt đáp lời, nhịn không được cười cười.

Yến Vũ nhìn Hà Việt cười, sững sờ chốc lát, ông mới nói nhỏ, "Xem ra trở lại là đúng, em thích cười hơn lúc trước nhiều."

Yến Vũ rõ ràng bọn họ trở lại quê hương là một mặt, còn có chính là công lao của Mạnh Đình và thú cưng của cậu, bình tĩnh trước kia của Hà Việt một phần rất lớn đều là cố giả bộ cho ông nhìn, nhưng hiện tại là thật sự bình tĩnh và ôn hòa.

Hà Việt bừng tỉnh, y gật gật đầu, phất phất tay, Yến Vũ tự động ngồi tới đây một chút, để cho Hà Việt dựa vào, bọn họ cũng không nói nữa, cứ như vậy tựa vào cùng nhau, chân Hà Việt mặc dù vẫn còn chưa hoàn toàn tốt, nhưng tâm tình y thật sự rất bình tĩnh.

Mạnh Đình trở lại lầu hai, Yến Tuy từ trong thư phòng đi ra, Mạnh Đình lập tức tăng nhanh cước bộ đi tới, "Anh tìm em nhaaa."

Yến Tuy cầm tay Mạnh Đình, khẽ gật đầu một cái, mang theo cậu đi về phía phòng ngủ, "Chúng ta thay quần áo, cữu gia gia Lê thành tới, chúng ta đi gặp ông ấy."

Gia chủ Hứa thị Lê thành Hứa Thụ Mân rất nhiều năm không có ra ngoài, lần này sinh nhật Yến Tuy, ông từ Lê thành chạy tới, thật sự ngoài dự đoán mọi người, bất quá hành trình của bọn họ cũng không công bố ra ngoài, bằng không còn không biết trong giới thượng lưu và truyền thông hai bên muốn phỏng đoán như thế nào đây.

"Ông ấy là anh trai của bà nội anh, em cũng gọi là cữu gia gia là được."

"Ừm," Mạnh Đình gật đầu một cái, trong lòng thật cũng không có cảm giác luống cuống gì, có Yến Tuy ở

đây, cậu không cảm thấy phải sợ.

Hôm nay sinh nhật Yến Tuy, Mạnh Đình tự nhiên cũng phải mặc đẹp chút, mặc dù là tây trang, nhưng cắt may và phối hợp thích hợp, thoạt nhìn cảm giác cũng vẫn là bất đồng. Yến Tuy vẫn như cũ khí thế bức người, Mạnh Đình đứng ở bên cạnh anh hoàn toàn phù hợp với khí tràng của anh.

Cậu cầm tay Yến Tuy, rất khẳng định mà nói, "Chúng ta vẫn là hợp như vậy, chúng ta phải hợp như vậy một đời."

Yến Tuy nghe vậy trong mắt tràn ra một chút tiếu ý, giơ cằm Mạnh Đình lên, ở trên môi cậu hôn một cái, sau đó mới dắt Mạnh Đình đi ra ngoài.

Anh thời gian coi như là vừa vặn, xe Hứa Thụ Mân liền cũng tới cửa.

Yến Tuy dắt Mạnh Đình tiếp tục đi tới, Hứa Thụ Mân cũng từ trên xe bước xuống, hắn một thân quần áo dài màu xanh đậm của thời đại trước, giống như lão tiên sinh dạy học Mạnh Đình xem trên TV, người thoạt nhìn cũng khá ôn hòa.

"Cữu gia gia," Yến Tuy gọi người, đón lấy ánh mắt Hứa Thụ Mân, anh lại nhìn một chút Mạnh Đình bên người anh, giới thiệu cho Hứa Thụ Mân, "Đây là Mạnh Đình, phu nhân của cháu."

"Chào cữu gia gia," Mạnh Đình cũng lập tức gọi người, cậu có thể cảm giác được trong ánh mắt Hứa Thụ Mân nhìn kỹ cậu, không có ác ý gì, nhưng không thể nói là thoải mái.

"Ừ, sinh nhật cháu ta sang đây xem chút, Hải thành ta cũng rất nhiều năm không tới rồi."

Lần trước hắn tới, vẫn là lúc em gái ông Hứa Thục Âm qua đời, người càng già lại càng chịu không nổi sinh ly tử biệt, Yến lão gia tử và Hứa Thục Âm qua đời, đối với Hứa Thụ Mân đả kích có chút lớn, những năm này hắn cũng không có ra khỏi Lê thành.

"Anh họ!" Trong xe lại xuống hai người, cũng là một đôi nam nữ mười lăm mười sáu tuổi, giữa dung mạo có chút tương tự, xem bộ dáng là sinh đôi long phượng.

"Đây là Tư Hành và Tư Nhã."

Hứa Thụ Mân giới thiệu đơn giản một chút cho Yến Tuy và Mạnh Đình, Yến Tuy sau mười tám tuổi cũng rõ ràng ít tới Lê thành đi lại, thỉnh thoảng tới cũng cũng chỉ là gặp hắn liền đi, đối với đôi long phượng thai này Yến Tuy cho dù gặp rồi, khi đó bọn chúng cũng mới 6-7 tuổi, bây giờ ngay cả trước mặt đụng vào, Yến Tuy cũng nhận không ra.

Yến Tuy gật đầu một cái, tay giơ về phía bên trong, "Chúng ta đi vào rồi nói tiếp đi."

Hứa Tư Hành và Hứa Tư Nhã trái phải đỡ Hứa Thụ Mân đi vào, ánh mắt bọn họ tò mò ở trên người Yến Tuy và Mạnh Đình di chuyển, mặc dù coi như lễ phép, nhưng bộ dáng hứng thú dạt dào cũng không khó phát giác.

Mạnh Đình cầm tay Yến Tuy hơi căng thẳng chút, nhưng không đem khẩn trương của cậu biểu hiện ra, cái từ thanh mai trúc mã này, cậu gần đây thông qua Tiêu Huy Dân và Ninh Châu mới thể ngộ tất cả, cậu và Yến Tuy không phải thanh mai trúc mã.

Bất quá Yến Tuy lớn hơn hai huynh muội kia nhiều tuổi như vậy, liền cũng không tính là vậy đi, nghĩ như vậy, tâm Mạnh Đình ổn định chút.

Bọn họ đi tới nửa đường, Yến Mạn Gia và Chân Hàm cũng tới đây nghênh đón, bọn họ phân tán lực chú ý của Hứa Tư Hành và Hứa Tư Nhã, Mạnh Đình mới lại hơi hơi buông lỏng chút, cậu nghiêng đầu qua, lại là chống lại ánh mắt Hứa Thụ Mân, Mạnh Đình nghi hoặc chớp chớp mắt.

Hứa Thụ Mân cười nhàn nhạt với Mạnh Đình, ánh mắt thu hồi, nhưng chân mày hắn vẫn là nhăn nhăn.

Yến Tuy mặc dù không có nói chuyện, nhưng anh buông tay Mạnh Đình ra, đổi lại ôm lấy eo cậu, ý tứ che chở này kỳ thực cũng rất rõ ràng.

Mạnh Đình quen bất kỳ tiếp xúc nào của Yến Tuy, tự nhiên không phát hiện khác biệt trong đó, nhưng bao gồm Hứa Thụ Mân bên trong, một cái nhìn không ra, hai cái ba cái cuối cùng có thể nhìn ra, Mạnh Đình có lẽ có chút không giống với người bình thường, nhưng cậu vẫn là vợ anh, trong lòng nghĩ như thế nào, Yến Tuy quản không được, nhưng nếu ngay trước mặt biểu hiện ra, Yến Tuy tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hai huynh muội Hứa Tư Hành và Hứa Tư Nhã ở trong phòng khách Yến Mạn Gia tiếp đãi, Yến Tuy Mạnh Đình và Chân Hàm bồi Hứa Thụ Mân đến trong thư phòng, bốn người bọn họ cùng nhau nói chuyện, đề tài nhằm vào Diêm thị và Tiêu thị.

Mạnh Đình tự nhiên không nói xen vào, nhưng cậu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Yến Tuy, cũng không cảm thấy biệt nữu.

Liên tục nói tới gần ăn trưa, bọn họ mới từ trên lầu đi xuống, Hứa Tư Hành và Hứa Tư Nhã rất biết nói chuyện, chọc Yến Mạn Gia một trận vui vẻ, không khí khá tốt.

"Cô, chờ cháu và anh trai nghỉ đông, bọn cháu còn có thể tới đây chơi không?"

Yến Mạn Gia mặc dù cảm thấy hai đứa nhỏ này nói chuyện rất có ý tứ, nhưng trong nhà ai làm chủ, trong lòng bà vẫn là rõ ràng.

Bà đáp lại, cũng không ném vấn đề cho Yến Tuy hoặc là Mạnh Đình, "Hiện tại cách nghỉ đông còn lâu lắm, tới lúc đó các cháu có thể liền không muốn tới nữa, chúng ta trước tiên ăn cơm, các cháu sáng sớm đã từ

Lê thành chạy tới, hẳn là cũng đói bụng rồi."

Ánh mắt Yến Mạn Gia chuyển đi nhìn thấy đám người Chân Hàm và Mạnh Đình, nụ cười trên mặt bà lại mới rõ ràng hai phần, "Cậu cả mau tới, cháu bảo cô Vương cố ý chuẩn bị món cậu thích."

"Bảo bối Đình Đình cũng ăn nhiều chút, cháu hôm nay đi theo Yến Tuy, có thể phải mệt mỏi."

"Cháu không mệt, cô cũng ăn nhiều chút." Mạnh Đình đáp lại Yến Mạn Gia, sau đó mới đi theo Yến Tuy ngồi vào vị trí.

Trên bàn cơm liền không có thói quen tiếp tục tán gẫu nói cười, Hứa gia cũng là như thế, Hứa Tư Hành và Hứa Tư Nhã tới đây sau khi ngồi xuống, liền cũng khôi phục lịch sự và an tĩnh, ngược lại Yến Mạn Gia còn không ngừng kêu bọn họ dùng bữa.

Thấy bọn họ vẫn thỉnh thoảng nhìn Mạnh Đình và Yến Tuy, Yến Mạn Gia để đũa xuống, lại cường điệu với bọn họ một lần.

"Yến Tuy và bảo bối Đình Đình tình cảm tốt, chúng ta ăn của chúng ta, đừng để ý bọn nó."

Mạnh Đình vùi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng gắp cho Yến Tuy, liền cũng không quản quá nhiều, bọn họ nhìn cũng vô dụng, Yến Tuy đã sớm là của cậu, cũng chỉ thích cậu.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mạnh Đình và Yến Tuy ở trong phòng khách ngồi cùng một lát, liền bảo bác Tiêu sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho ba người Hứa Thụ Mân, Yến Tuy và Mạnh Đình cũng trở về trên lầu, lúc gần tới 4h, bọn họ xuống tiếp khách.

Thời gian gần đến 6h tối, phóng mắt nhìn tới trong đại sảnh, gia tộc trong Hải thành nhận được thiệp mời đều có mặt rồi, Yến Tuy cầm lấy chén rượu, mang theo Mạnh Đình mời rượu, bác Tiêu đi tới, ở bên người Yến Tuy nói nhỏ, Yến Tuy mang theo Mạnh Đình lại đi ra cửa lớn.

Có thể làm cho bọn họ tự mình tới cửa đón, ngoại trừ Hứa gia chủ Lê thành đã tới, lại còn có thể có những người khác? Hứa Thụ Mân cũng có chút tò mò, bất quá lấy tu dưỡng của hắn sẽ không biểu hiện tò mò của mình ra, bất kể là ai, Yến Tuy mang vào, hắn rồi sẽ biết.

Yến Mạn Gia và Chân Hàm cũng đứng dậy, bọn họ đại để đoán được là ai tới.

"Mẹ!" Mạnh Đình gọi một câu với Ninh Châu đang sốt ruột xuống xe, cậu nhìn thấy Ninh Châu quần áo lộng lẫy lại tiếp tục khen một câu, "Mẹ hôm nay thật xinh đẹp."

Tiêu Huy Dân cũng từ trên xe bước xuống, Mạnh Đình tâm tình tốt, miệng cũng liền ngọt, "Cha và các anh cũng rất đẹp trai."

Nhưng lời của cậu ngừng lại, lại tiếp tục tăng thêm một câu, "Yến Tuy đẹp trai nhất." *=))))))))))))*

Ba cha con Tiêu gia còn chưa bắt đầu vui vẻ, thần sắc đều chuyển thành bất đắc dĩ, nhưng mấy ngày chung đụng này, bọn họ cũng biết vị trí Yến Tuy ở trong lòng Mạnh Đình không thể thay thế được.

Yến Tuy nghe vậy trên mặt lộ ra chút tiếu ý, ở đám người Tiêu Huy Dân xem ra, đó chính là đắc ý thỏa mãn.

Yến Tuy chống lấy ánh mắt không còn gì để nói của cha con Tiêu gia, cũng thăm hỏi, "Cha, mẹ, Tử Ngang, Tử Mặc, mọi người chạy tới cũng mệt mỏi rồi, đi vào ăn gì đó, chúng ta lại nói chuyện tiếp."

"Chờ chút……" Tiêu Huy Dân vội vàng nói, ông bị một lời khen của Mạnh Đình kém chút nữa quên mất cha già của ông.

(Min: có hiếu quá lun)

"Ông nội Nặc Nặc cũng tới."

Ông đi tới bên cạnh xe bọn họ sau đó gật một cái, tự mình mở cửa xe ra, đỡ Tiêu lão gia tử xuống.

Bảy mươi tuổi, tuổi xấp xỉ với Hứa Thụ Mân, nhưng làm cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng với Hứa Thụ Mân, là một lão nhân gia thoạt nhìn khá nghiêm túc mạnh mẽ, khí tràng có mấy phần tương tự Yến Tuy.

"Nặc Nặc, gọi ông nội."

Mạnh Đình từ bên cạnh Ninh Châu nghiêng người qua, nhìn sang, cậu lập tức liền gọi, "Chào ông nội."

Tiêu lão gia tử nhìn Mạnh Đình và Ninh Châu bên người cậu, lúc này mới "ừ" một tiếng, ngay sau đó ánh mắt ông liền rơi vào trên người Yến Tuy, thanh âm ông cũng rất lãnh trầm, "Chính là cậu kết hôn với Tử Nặc?"

Yến Tuy những năm này giao thiệp căn bản đều là người cùng vai vế Tiêu lão gia tử, anh cũng không thấy không thoải mái, anh gật gật đầu, "Vâng, ông nội, cháu kết hôn với Đình Đình nửa năm rồi."

Yến Tuy cũng biết Tiêu lão gia tử đối với anh loại thái độ này là vì cái gì, nhưng anh vẫn như cũ không cảm thấy anh cần cúi đầu nhận lỗi gì gì đó.

"Tiêu tam công tử cho người đả thương Đình Đình, còn trêu đùa mẹ ruột và cô cháu nhiều năm như vậy, cháu có thể lưu lại gã một mạng, chính là nhìn tới tình cảm lui tới của hai nhà."

Anh chính là lúc ấy thật muốn giết chết Tiêu Tư, Tiêu gia bây giờ cũng không có biện pháp với anh, quan hệ hai nhà sẽ càng gay gắt chút, nhưng Yến Tuy vẫn như cũ không sợ.

Anh có thể giữ lại mạng Tiêu Tư, tự nhiên cũng không phải bởi vì tình cảm gì đó anh nói, chết quá tiện nghi gã, gã còn sống, Yến Tuy cũng mới có thể lần lượt từ trên người gã trả thù lại.

Ánh mắt Tiêu lão gia tử vẫn như cũ rơi vào trên người Yến Tuy, hai người nhìn nhau, không khí tương đối vi diệu.

Lúc Tiêu Huy Dân đang định nói chút gì, Tiêu lão gia tử và Yến Tuy cơ hồ đồng thời thu hồi ánh mắt, xem ra không khí vi diệu trong nháy mắt liền không có nữa.

Yến Tuy nhìn về phía đám Ninh Châu, tránh sang bên cạnh một bước, tay giơ vào bên trong, "Mời vào trong."

Mạnh Đình cầm tay bên kia của Yến Tuy, lại tiếp tục kề sát vào bên người Yến Tuy chút, ý nghĩ trong lòng cậu vẫn như cũ không có bất ỳ dao động nào, nếu như người Tiêu gia không thích Yến Tuy, như vậy cậu cũng sẽ không thích bọn họ, chính cậu có thể kiếm tiền cho Yến Tuy, cũng không cần Tiêu gia có thể cho cậu cái gì.

Mạnh Đình đối với Tiêu gia hiểu rõ vẫn như cũ quá ít ỏi chút, bọn họ có thể cho cậu không chỉ là tài phú, nhưng Mạnh Đình chính là rõ ràng, cũng sẽ không thay đổi, cậu vẫn đều rất rõ ràng, cái gì đối với cậu là quan trọng nhất, đó là Yến Tuy.

Yến Mạn Gia và Chân Hàm ở cửa phòng khách chờ, sau đó nhiệt tình mà nghênh đón bọn họ đi vào, sau đó mấy gia chủ có tư lịch lão luyện cũng đều nghênh đón, có vài người từng quen biết với Tiêu lão gia tử, lại cá biệt biết Tiêu Huy Dân.

Yến Tuy còn chưa mở miệng giới thiệu, thanh âm nghị luận trong phòng khách đều bắt đầu dậy sóng, hôm nay sinh nhật Yến Tuy, Tiêu thị chính là tiếp tục kết thù với Yến thị, cũng sẽ không chọn ngày như vậy tới nhà đi.

Hơn nữa từ xa nhìn tới một chút cũng không cảm thấy, giữa người hai nhà có chút cảm giác giương cung bạt kiếm nào, Yến Mạn Gia kia vẫn luôn cùng phu nhân Tiêu gia chủ vừa nói vừa cười, ngay sau đó bọn họ còn chứng kiến Yến Tuy giới thiệu người Tiêu gia cho Hứa Thụ Mân.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Hứa Thụ Mân chợt lóe lên, ngay sau đó liền hàn huyên với Tiêu lão gia tử, bọn họ cho dù không có giao tình gì, nhưng từng đều là đương gia tứ đại gia tộc quyền thế đứng đầu, không thể nào không biết đối phương.

"Không nghĩ tới Yến Tuy cùng Tiêu gia các người còn có duyên phận như vậy……"

Hứa Thụ Mân cảm thán một câu, trong lòng hắn biết mục đích hắn lần này tới Hải thành e rằng vẫn không thành, Tiêu thị căn bản cũng không có đối địch với Yến thị, Diêm thị nếu nói chiếm cứ ưu thế, hiện tại nhìn chính là Yến Tuy đào hố cho hắn.

Hắn muốn làm người đứng ra làm hoà, sợ là không thể rồi, Diêm Uẩn Sinh không hẳn cam tâm, Yến Tuy cũng sẽ không đáp ứng.

Ninh Châu cho dù rất nhiều năm không tham gia trường hợp giao thiệp như vậy, lúc này cũng sẽ không luống cuống, càng không cần nói là Tiêu Huy Dân bọn họ, bọn họ bưng chén rượu, cùng những người lui tới là chạm cốc, vô luận là dáng vẻ hay là nói chuyện đều là giọt nước không lọt.

Một bộ phận người không rõ chân tướng cũng 1 llần nữa đánh giá lại Yến Tuy, cảm thấy thủ đoạn của anh thật sự rất lợi hại, bất kể anh bỏ ra giá gì, anh có thể làm cho người Tiêu gia cùng anh hòa giải, còn vì anh tới Hải thành tham gia tiệc sinh nhật của anh, tuyệt đối vượt ngoài dự đoán của mọi người.

"Không hổ là anh họ……" Hứa Tư Hành có chút ngạo khí cũng không khỏi khen ngợi một câu như vậy.

Lúc này ngoài cửa lại tới 7-8 người, nhưng là mấy người Cố Lãng Chung Minh, y làm bạn bè Yến Tuy, tự nhiên có thiệp của riêng mình, một nhóm người cầm lễ vật cười cười nói nói mà đi vào, Yến Tuy mang theo Mạnh Đình nghênh đón, không khí yến hội hơi trầm lặng trong nháy mắt liền sống động lên.

Khách tới bất kể có tâm hay không, đều sẽ tặng lên một chút lễ vật, phần lớn đều để cho bác Tiêu nhận lấy lễ vật gửi tới trước đặt trong phòng, cũng còn có một vài sẽ trước mặt mở ra, tỷ như đám người Cố Lãng chơi thân với Yến Tuy.

Cố Lãng cũng coi như dụng tâm, y tìm cho Yến Tuy một khối cốt điêu của đại sư nào đó vài trăm năm, giống như hiến bảo, nôn nóng khó chịu nổi liền mở ra khoe một lần. Những người khác bị làm cho tò mò đồng thời đều khen ngược (*), bọn họ còn tưởng bảo bối hiếm lạ gì chứ.

((*) khen ngược: reo hò khen hay khi thấy người biểu diễn có khiếm khuyết gì đó)

"Chị dâu nhỏ là đem mình tặng Yến Tuy làm lễ vật sao? Ha ha ha……"

Y soi chỗ cổ áo Mạnh Đình còn lưu lại chút dấu vết nhàn nhạt, bị y nhìn thấy.

Mạnh Đình không phát giác ánh mắt y có cái gì không đúng, cậu nhẹ nhàng lắc đầu, "Tôi vốn chính là của Yến Tuy, không thể coi là lễ vật, tôi có chuẩn bị lễ vật."

Mạnh Đình nhìn nhìn thời gian, sau đó kéo Yến Tuy tới phòng khách trước TV, cậu cầm điều khiển TV qua, đổi một kênh. Đám người Cố Lãng xem náo nhiệt liền cũng cùng nhau vây tới, những người khác tò mò liền cũng tới tấp đi tới.

Hứa Tư Nhã nhìn TV một cái, rất tò mò hỏi một câu, "Chị dâu nhỏ là muốn bọn em xem quảng cáo sao?"

Mặc dù bất đồng gia tộc, bất đồng thành phố, nhưng đám tiểu bối trong Hứa gia đối với Yến Tuy cũng không xa lạ, thậm chí thế hệ cha mẹ bọn họ đều rất thích lấy Yến Tuy ra giáo dục hoặc khích lệ bọn họ.

Lần này Hứa Thụ Mân muốn tới Hải thành, bọn họ vừa vặn biết được, năn nỉ vài ngày, mới để cho Hứa Thụ Mân đáp ứng, mục đích chủ yếu trong đó là muốn tới xem xem Yến Tuy được các trưởng bối tán dương như vậy, rốt cuộc là cái bộ dáng gì.

Người cũng như tên, gặp được người, cô và Hứa Tư Hành đều coi như tòng phục rồi, nhưng đồng thời càng thêm tò mò, nhưng là Mạnh Đình bên cạnh anh, một chị dâu nhỏ quá đỗi xinh đẹp lại rõ ràng không giống với người bình thường.

(Tui vẫn chưa giải thích tên anh nhà Đình Đình nhể, Yến: an nhàn, an lạc; Tuy: làm liều, làm bừa, ngang ngược =>>> cái tên nói lên tất cả)

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình, giơ tay lên nhu nhu tóc cậu, gật đầu một cái, "Được, anh không sốt ruột."

Mạnh Đình muốn tặng anh quà gì, Yến Tuy đại khái có thể đoán được, chỉ là anh cho rằng Mạnh Đình là muốn buổi tối lúc chỉ có bọn họ, mới đưa cho anh, lại không nghĩ cậu còn làm trò gì khác nữa, Yến Tuy vẫn luôn đối với lễ vật không có gì hứng thú, đột nhiên cũng tò mò một chút.

"Đây là…… Sản phẩm buổi công bố của công ty chị dâu nhỏ và Minh Á đi."

Chân Hàm đi tới đằng trước, ánh mắt quét TV một cái, một cái liền nhìn ra Minh Á ở trên cùng nói chuyện kia, y ngồi xuống chống cằm nhìn, y cũng rất hiếu kỳ Mạnh Đình tặng quà gì cho Yến Tuy.

Những người khác cũng đều đem ánh mắt rơi tới trên màn hình TV to đùng trong phòng khách Yến trạch kia, thật đúng là Yến Minh Á.

Y tới Hải thành lâu như vậy, một vài trường hợp giao thiệp, y cũng thường xuyên có mặt, căn bản có mặt đều có thể nhớ mặt y, huống chi công ty nước hoa y mở kia tốc độ nổi lên khá nhanh, độ nổi tiếng càng ngày càng cao, y đã bắt đầu trở thành hình mẫu cho đám tiểu bối học tập rồi.

"Lựa chọn thời gian hôm nay như vậy công bố sản phẩm nước hoa Đình Á mới nhất của chúng tôi, cũng là có nguyên nhân, hôm nay là sinh nhật của người yêu của thủ tịch điều hương sư của chúng ta, anh ấy muốn tặng người ấy nước hoa này làm quà sinh nhật."

Yến Minh Á nhìn ống kính, tựa hồ cũng đoán được Yến trạch bên này, cảnh tượng Mạnh Đình mang theo Yến Tuy tới xem. Y tất nhiên phải đem ý tứ của Mạnh Đình biểu đạt đúng chỗ mới được, y dừng một chút lại tiếp tục nói.

"Mọi người nhìn thấy đấy, sản phẩm lần này của chúng tôi chỉ có một kiểu lọ, đó là bởi vì nước hoa này, thủ tịch điều hương sư vĩnh viễn chỉ tự tay điều chế cho người yêu của anh ấy, ngoại trừ người ấy ra có thể đưa cho người ngoài, trên thị trường sẽ không có lọ bản kim trang thứ 2 được bán ra."

"Nếu như trên mạng có xuất hiện cái gọi là bản kim trang, không cần hoài nghi, nhất định là fake." Yến Minh Á nói đến đây hơi chế nhạo cười cười, Mạnh Đình xem ti vi mắt khẽ trợn tròn chút, cậu không rõ cái này có gì buồn cười.

Yến Tuy nghiêng đầu nhìn nhìn Mạnh Đình, đang muốn nói gì, Mạnh Đình vội vàng lại lắc lắc cánh tay anh, "Vẫn chưa xong đâu……"

Yến Tuy chỉ có thể quay đầu lại nhìn, nhưng là cảnh tượng quay trong phòng điều hương của Mạnh Đình.

"Yến Tuy thật sự có thể nhìn thấy tôi sao?"

Trong video Mạnh Đình nhìn ống kính, nghi ngờ chớp mắt, người quay xác định cậu mới lại đứng tốt, "Yến Tuy, sinh nhật ngày đó em và anh hẳn là đều rất bận, em có lẽ liền không có thời gian ở đây một ngày điều hương cho anh, cho nên em bảo Thi Thi quay giúp em."

"Em đặt tên cho nó là Yến Đình, không có ý nghĩa gì cả, chính là cảm thấy gọi như vậy dễ nghe. Đây là nước hoa em tặng cho anh, mãi mãi em cũng chỉ điều chế cho anh."

Mạnh Đình trước ống kính nói chuyện ban đầu là có chút khẩn trương và mất tự nhiên khó giải thích được, nhưng nghĩ đến Yến Tuy có thể nhìn thấy, khóe mắt chân mày cậu lại dần dần nhu hòa. Tốc độ nói của cậu không nhanh nhưng rất chân thành tha thiết, Yến Tuy nhìn Mạnh Đình trong màn hình, nghiêng đầu lại chống lại ánh mắt nhìn tới không chút biến hóa của Mạnh Đình, tim anh bỗng nhiên liền run lên một cái, một chút cảm xúc nồng đậm lại bắt đầu lên men.

Mạnh Đình lại lắc lắc tay Yến Tuy, mới để cho Yến Tuy tiếp tục nhìn màn hình, mà cậu thì lại giữa màn hình và Yến Tuy không ngừng qua lại, cậu muốn xác định một chút Yến Tuy có phải thật sự thích món quà của cậu như vậy, kinh hỉ như vậy hay không.

Mạnh Đình trong video toàn bộ quá trình đeo khẩu trang, nhưng người trước TV một cái là có thể nhìn ra đây là Mạnh Đình, chính là mắt mù nhìn không ra, nghe thanh âm cũng có thể biết là cậu.

Mạnh Đình trong video không nói gì thêm, ống kính cũng kéo xa một chút, cậu liền bắt đầu điều hương.

Hứa Tư Nhã dời ánh mắt đi, cho rằng không có gì coi được nữa, nhưng tầm mắt mọi người liền vẫn ở trên màn hình TV, Hứa Tư Nhã có chút khó giải thích được, liền cũng đem ánh mắt dời về, cũng hiểu mọi người vì sao vẫn còn nhìn.

Mạnh Đình điều hương và cậu trong sinh hoạt hàng ngày hoàn toàn bất đồng, không có bức tường vô hình

trời sinh ngăn cách cậu cùng mọi người trao đổi kia, cậu ánh mắt chuyên chú, tới mức tâm ứng hoàn toàn, thật sự có loại phong phạm đại sư hoặc là tông sư.

Cậu xác thực là thủ tịch điều hương sư công ty nước hoa Đình Á, thật trăm phần trăm.

Video Mạnh Đình điều hương cũng không toàn bộ phát xong, liền lại cắt trở lại hiện trường buổi công bố sản phẩm.

Yến Minh Á cười cười, y biết cảm giác cấp dưới chưa hết thòm thèm, nhưng toàn bộ quá trình phát ra, không chừng đã có người nghĩ ra phương pháp phối chế của bọn họ rồi, loại chuyện nguy hiểm này, Yến Minh Á là tuyệt đối sẽ không làm.

"Sở dĩ chúng tôi đặt tên nước hoa này là Yến Đình, tiếng anh gọi là Best Love." Yến Minh Á lại trên máy tính trước người y ấn một cái, một quảng cáo truyền hình liền xuất hiện, ngay cả tiếng quảng cáo tuyên truyền đều hô "Gửi tới người em yêu nhất".

Đây hẳn không gọi là buổi công bố sản phẩm, mà là buổi biểu diễn dành riêng cho điều hương sư tỏ tình với người yêu của hắn mới đúng.

"Ngoài ra muốn chia sẻ mấy tin tức tốt với mọi người, Yến Đình Best Love ở phẩm hương nước F đạt giải vàng, ở nước D……"

Từng tin vui của Yến Minh Á, cơ hồ dựa vào Best Love Yến Đình, đem giải thưởng danh hiệu nước hoa đã đạt được ở nước ngoài đều cầm tới, trên màn hình lại tràn đầy đánh giá kinh hỉ của rất nhiều bình ủy đối với nó.

Trong đó một vị bình ủy trực tiếp nói với Yến Tuy, "Yến, sinh nhật vui vẻ! Cậu thật sự quá hạnh phúc rồi, nếu như có người tặng nó cho tôi, tôi sẽ nguyện ý gả cho hắn. Yến Tuy, cậu có thể tặng tôi một lọ không?"

Lời này đồng thời có nghĩa khác quá lớn, Mạnh Đình nhìn TV, rất xác định mà lắc đầu, "Không thể."

Yến Tuy đều kết hôn với cậu rồi, Yến Tuy tặng bình ủy này nước hoa, chẳng phải muốn nhiều người mơ ước Yến Tuy tới sao, tuyệt đối không thể.

"Yến Tuy, anh không thể tặng cho hắn."

Mạnh Đình nhớ tới, đây chỉ là video, bên kia căn bản không nhìn thấy cậu cự tuyệt, cậu chỉ có thể nghiêng đầu bảo Yến Tuy đáp ứng tuyệt đối không thể tặng hắn.

Yến Tuy nghiêng người qua, kéo Mạnh Đình vào trong ngực, sau đó ôm lấy, "Được, không tặng."

Đây là quà sinh nhật Mạnh Đình tặng cho anh, lễ vật độc nhất vô nhị trên ý nghĩa chân chính, đầu anh tú đậu (*) mới sẽ đưa cho người ngoài.

((*) "tú đậu" phát âm là [xiù dòu], từ này phát âm gần giống với từ "short" của tiếng anh, nó có nghĩa là "não ngắn", "ngu nhất thời", có khi đứng đầu câu chửi có nghĩa là thằng ngu)

"Ừ," Mạnh Đình gật đầu một cái, mấy bất an kia tản đi, mặt mày cậu lại khôi phục nhu hòa, "Em đặt nước hoa trên tủ đầu giường, buổi tối anh thử nhìn chút, có thích hay không."

"Thích, anh thích." Yến Tuy ôm lấy Mạnh Đình lại xiết chặt, Mạnh Đình tặng anh quà gì anh đều thích, nhưng cậu dụng tâm như vậy, Yến Tuy ngoài thích, lại thêm cảm động, loại cảm động không cách nào dùng ngôn ngữ nói với Mạnh Đình.

"Ừ," Mạnh Đình nghe vậy đáp lại thanh âm lại cao hứng hai phần, cậu lại lần nữa nghiêm túc nói, "Sinh nhật vui vẻ, Yến Tuy."

"Có em ở đây, anh sẽ vui vẻ."

Yến Tuy trả lời, buông Mạnh Đình ra chút, đám người Cố Lãng chưa kịp ồn ào, anh liền cúi đầu ở trên môi Mạnh Đình hôn hôn. Không khí bốn phía ngừng lại, ngay sau đó lại náo nhiệt hơn hai phần, bất quá mọi người phần lớn đều là bộ dáng chúc phúc.

Cố Lãng nhìn bộ dáng hạnh phúc kia của Yến Tuy và Mạnh Đình, y nghiêng đầu hơi đồng tình nhìn Chân Hàm một cái, "Hàm Tử, đừng nói với anh, chú mày không sâu răng, chú ngày nào cũng bị nhét nhiều đường như vậy, răng còn có thể tốt được chứ?"

Cố Lãng nói lại đi tới nhìn răng Chân Hàm, sau đó bị đá một cước, "Biến."

Yến Mạn Gia ngược lại tràn đầy đồng cảm gật gật đầu, bà ngày nào cũng phải bị đút đường, đều sắp nếm không ra ngọt là cái mùi vị gì nữa rồi.

"Hóa ra chị dâu nhỏ chính là điều hương sư thần bí a," Chung Minh nhìn Mạnh Đình bị Yến Tuy hôn một cái, má đỏ bừng, chỉ cảm thấy người không thể xem bề ngoài, nhưng Mạnh Đình đem video cậu điều hương đều tung ra rồi, chính là muốn tiêu diệt loại suy đoán này.

Cậu chính là điều hương sư, mặc dù cậu trẻ tuổi tới không thể tưởng tượng nổi, mặc dù cậu thoạt nhìn bẩm sinh có thiếu hụt, nhưng cậu cũng không phải vô dụng, cậu có thể điều chế cho Yến Tuy nước hoa độc nhất vô nhị trên đời.

"Đúng a, thật không nghĩ tới." Bên cạnh Chung Minh rất nhiều người phụ họa.

Yến Minh Á hiện tại ở Hải thành trộn lẫn tới phong sinh thủy khởi, công ty y tự nhiên được chú ý, bậc thầy điều hương phía sau sản phẩm của y, tự nhiên cũng là một trong những chủ đề thảo luận hot của mọi người.

Hứa Tư Nhã và Hứa Tư Hành lại nhìn Mạnh Đình, cũng không dám dùng loại ánh mắt lúc trước nhìn, có lẽ gia thế của cậu vẫn như cũ kém Yến Tuy rất nhiều, nhưng bản thân cậu vẫn là có bản lĩnh, Hứa Thụ Mân sau khi nghe nói, cũng khẽ gật đầu một cái.

Nhưng nguyên nhân ông gật đầu cũng không phải chỉ là bởi vì Mạnh Đình có bản lĩnh này, mà là Tiêu gia phía sau cậu dựa vào, ông cho rằng đó mới là sức mạnh cậu có thể ở lại bên cạnh Yến Tuy.

Bên tai Yến Tuy truyền đến các loại bàn tán, cũng là khẽ nhíu nhíu mày, vốn là Mạnh Đình được người tán dương, anh cũng nên cảm thấy cao hứng mới đúng, nhưng loại tán dương này biến thành so sánh Mạnh Đình có xứng với anh hay không, anh liền cảm thấy có chút không thích nữa.

Mạnh Đình nhưng là không thèm để ý nghị luận của mấy người đó, hoặc là bất luận nhìn sang, ánh mắt cậu hiểu hoặc là không hiểu, cậu giơ tay nhẹ nhàng vuốt đầu lông mày cau lại của Yến Tuy, sau đó hơi có lo lắng hỏi, “Anh mệt mỏi sao?”

Yến Tuy chống lại ánh mắt Yến Tuy, thoải mái cười một tiếng, anh lắc lắc đầu, “Không có, không mệt.”

“Không nghĩ tới Nặc Nặc của chúng ta còn có khả năng như vậy.”

Ninh Châu kéo tay Tiêu Huy Dân tới, đột nhiên liền có chút nước mắt, bà hẳn là vì Mạnh Đình cảm thấy cao hứng mới đúng, nhưng hiện tại bà chỉ muốn khóc.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc rồi?” Mạnh Đình rút ra một tờ khăn giấy đi tới, nhẹ nhàng mà xoa xoa khóe mắt Ninh Châu, cậu sợ làm hỏng make-up của bà, lau tới rất cẩn thận.

“Mẹ đừng khóc, sau này con cũng điều nước hoa cho mẹ.”

Kỳ thực sản phẩm mới công ty Đình Á vào mùa xuân kia mới công bố cũng rất thích hợp với Ninh Châu, nhưng cậu sớm điều chế ra cho Ninh Châu hẳn cũng không sao cả.

“Ừm,” Ninh Châu đáp lại, nhịn không được duỗi tay ôm Mạnh Đình, “Bảo bối thật là lợi hại, mẹ là rất cao hứng.”

“Ừm,” Mạnh Đình nhẹ nhàng vuốt tóc Ninh Châu, sau đó mới buông bà ra, nhưng người xung quanh đều muốn sợ ngây người.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Người nhà chị dâu nhỏ tìm được rồi?”

Cố Lãng hỏi về phía Chân Hàm, thấy y bình tĩnh như vậy, y khẳng định biết, nhưng lại không một chút phong thanh để lộ ra.

Chân Hàm nhẹ nhàng mà ừ một tiếng, lại không nói thêm, mà Yến Tuy cũng dắt Mạnh Đình qua, đi vào bên trong, người giúp việc đẩy bánh ngọt ra, Yến Tuy còn có lời trước tiên muốn nói.

"Hôm nay là sinh nhật của Yến mỗ, cảm tạ các vị trong lúc bận trăm việc dành thời gian tới, tôi và phu nhân đều rất cao hứng."

Yến Tuy nói xong khẽ nghiêng nghiêng người, sau đó đứng thẳng nói tiếp, "Hai vị trưởng bối đặc biệt quan trọng có thể tới, Yến Tuy hết sức cảm kích, tôi muốn mời bọn họ tới cùng tôi và Mạnh Đình cùng nhau cắt bánh."

Yến Tuy đi tới đỡ Hứa Thụ Mân, Mạnh Đình đi đỡ Tiêu lão gia tử, Yến Tuy có thể cho mặt mũi này, bọn họ không thể nào không đáp lại.

Hát bài hát sinh nhật, sau đó cắt bánh ngọt, chia bánh, người Tiêu gia và Yến Mạn Gia Chân Hàm đều đứng ở bên trong nhất, thân phận của bọn họ đã rất rõ ràng rồi.

"Cha cho cha nè," Mạnh Đình đưa bánh ngọt cho Tiêu Huy Dân, lại ngoan ngoãn gọi một câu.

Tiêu Huy Dân cười hớn hở mà nhận lấy, "Cảm ơn Nặc Nặc."

Về phần Tiêu lão gia tử và Hứa Thụ Mân đều là Yến Tuy tự mình lần lượt đưa cho bọn họ, bọn họ đưa cho trưởng bối quan trọng xong, sau đó mới để cho người giúp việc thay thế, tiếp tục chia bánh ngọt.

Mà Mạnh Đình cũng mắt trông mong mà nhìn, bánh sinh nhật của Yến Tuy, cậu sao có thể không ăn chứ.

Yến Tuy kéo Mạnh Đình qua, trên bàn phía sau bọn họ, anh đã sớm cắt xong một phần cho Mạnh Đình đặt tới.

Mạnh Đình kinh hỉ mà nhìn, cậu khoét một thìa, lại là trước tiên đút cho Yến Tuy một miếng, sau đó lại nhìn anh hỏi, "Ăn ngon không?"

"Ngon," Yến Tuy gật đầu một cái đáp lại, nhìn Mạnh Đình khoét cho mình một miếng, anh lại duỗi tay cọ cọ khóe miệng bị dính, dặn dò một câu, "Từ từ ăn."

"Ừ," Mạnh Đình mấp máy môi, nuốt bánh ngọt xuống, nụ cười khóe miệng cậu lại lần nữa hiện lên, cậu cảm thán nói, "Hôm nay em thực sự rất cao hứng."

Yến Tuy cũng biết Mạnh Đình vì cái gì mà cao hứng, anh không có đáp lại, giơ tay lên thuận thuận trán Mạnh Đình, sau đó kìm lòng không đậu cúi đầu ở mi tâm cậu hôn xuống.

Yến Tuy tự nhiên biết nhất cử nhất động của anh và Mạnh Đình tùy thời bị người chú ý, nhưng anh không cảm thấy anh cần để ý ý nghĩ của bọn họ, ít nhất hiện tại cuộc sống như vậy, anh muốn dựa theo tâm ý của mình.

---

*#1: Surpriseeeeeeee!!!!!!! Quà 20/10 của ta và nàng Min:***** chúc các nàng luôn xưn đẹp và yêu bọn taaa:*****

#2: Cơ mà tin buồn là mai ta lên đường đi thực tập rồi:((((đây có lẽ là chương cuối của tuần này:(((((

79. Chương 79

Edit: Vịt

Beta: Min

Mạnh Đình nhìn nhìn Yến Tuy, cũng không có bất kỳ bất mãn nào, ngược lại, Yến Tuy bất cứ lúc nào hôn cậu, cậu đều cảm thấy cao hứng. Cậu khoét lên một thìa bánh ngọt, lại đút cho Yến Tuy.

Yến Tuy rất tự nhiên liền há miệng ăn, anh và Mạnh Đình đã không thể thân mật hơn nữa, cùng ăn một phần bánh ngọt, rất là bình thường. Anh và Mạnh Đình đều cảm thấy như vậy, nhưng phần lớn người tới yến hội đều cảm thấy giật mình, nhưng những giật mình này còn chưa giật mình bằng suy đoán thân phận của bọn họ đối với Mạnh Đình.

Mạnh Đình từ con riêng Mạnh gia biến thành con út đích tôn của Tiêu gia, biến chuyển này cũng không phải là lớn bình thường, cha hắn hiện tại là gia chủ Tiêu gia, Mạnh Đình cũng là có quyền thừa kế.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, ai biết vì cái gì sẽ thành thế này chứ.

Tiêu lão gia tử thấy Yến Tuy cưng chiều Mạnh Đình như vậy, trong lòng ông coi như thỏa mãn, có người tới thăm dò ý tứ, ông trực tiếp liền nói, "Đình Đình chính là con út lạc mất bên ngoài của Huy Dân, tôi lần này chính là tới thăm nó."

Tiêu lão gia tử chính là nói như vậy, Mạnh Đình cũng vẫn chưa coi như là được nhận trở về Tiêu gia, cậu được ở trong nhà cũ Tiêu thị, đem người dòng chính và chi thứ quan trọng của Tiêu gia đều triệu hồi, dưới

chứng kiến của bọn họ, đem phần gia phả thuộc về Mạnh Đình chết yểu kia sửa chữa lại, như thế mới coi là nhận tổ quy tông chân chính trên ý nghĩa.

Tiêu Huy Dân và Ninh Châu là nửa điểm không muốn ủy khuất Mạnh Đình, hắn còn ý định sau khi nhận thân, tổ chức yến hội, đem gia tộc lớn nhỏ trong Bắc thành đều mời tới, trước mặt mọi người tuyên bố tin tức này. Mà những cái này không cần quá lo lắng, phải đợi thời điểm Mạnh Đình và Yến Tuy đều cảm thấy thích hợp.

Bọn họ sau khi nói với Tiêu lão gia tử, ông yêu cầu qua đây xem Mạnh Đình một chút, nhưng kỳ thật Tiêu Huy Dân và Ninh Châu đều biết, ông chính là muốn xem Yến Tuy, chỉ là trong lòng ông rốt cuộc nghĩ như thế nào, ngay cả Tiêu Huy Dân cũng không quá xác định.

Mạnh Đình lúc ăn bánh ngọt, bác Tiêu đi tới, Yến Tuy nói với ông, bọn họ đang thương lượng vấn đề chỗ ở buổi tối của người Hứa gia và người Tiêu gia.

Trong Yến trạch là có phòng, nhưng người hai nhà cùng ở khả năng không lớn, ngoại trừ bọn họ những khách nhân khác ở Hải thành đều có chỗ ở hoặc là chỗ đi của mình, Hứa Thụ Mân và Tiêu lão gia tử nhìn là bộ dáng trò chuyện với nhau rất vui vẻ, nhưng kỳ thực bọn họ đều đang chờ sắp xếp của Yến Tuy.

Bọn họ tự nhiên không thể nào không có chỗ đi, nhưng Yến Tuy sắp xếp như thế nào vẫn có thể phân ra thân sơ xa gần, ông muốn chính là thái độ này của Yến Tuy, anh là thân cận với người Tiêu gia, vẫn là thân cận với người Hứa gia hơn.

Bác Tiêu cảm giác được khó xử, như thế mới đến tìm Yến Tuy thương lượng.

Yến Tuy trầm ngâm chốc lát, liền có đáp án, “Nói với cữu gia gia tôi sắp xếp phòng cho ông ấy ở khách sạn.”

Bác Tiêu nghe vậy giật mình một cái, tương đối không giải thích được, lại tiếp tục chống lại ánh mắt Yến Tuy, bác Tiêu không dám có bất kỳ chần chờ nào, ông gật đầu một cái, xoay người dựa theo Yến Tuy phân phó mà làm.

Kỳ thực buổi sáng Hứa Thụ Mân và Yến Tuy ở thư phòng nói chuyện, ông đã có đáp án, Diêm thị đã âm thầm nhằm vào Yến thị nhiều năm như vậy, sao có thể giống như ý nguyện của Hứa Thụ Mân dễ dàng hòa giải, nhưng ông vẫn là tới Hải thành làm thuyết khách.

Giữa Yến Tuy và bạn tốt của ông, ông lựa chọn bạn tốt của ông, ông đã làm xong lựa chọn như vậy, vậy Yến Tuy cũng không cần do dự. Cá và tay gấu không thể đều có được, chuyện được cái nọ mất cái kia, Yến Tuy là sẽ không do dự.

Hứa Thụ Mân sắc mặt lúc này lạnh lùng, nhưng hàm dưỡng không cho ông lúc này nổi giận, thậm chí biến chuyển sắc mặt trong nháy mắt kia, cũng không dễ dàng phát hiện, chỉ là Tiêu lão gia tử và Hứa Thụ Mân mặt đối mặt ngồi, bác Tiêu lúc đang cùng anh nói chuyện, ông cũng vẫn nhìn ông ta, tự nhiên có thể phát

hiện.

Hứa Thụ Mân không cao hứng, Tiêu lão gia tử tâm tình rõ ràng tốt lắm, ông không tiếp tục nói chuyện với Hứa Thụ Mân nữa, ánh mắt ông nhìn một vòng, cuối cùng đi về phía Yến Tuy và Mạnh Đình.

Mạnh Đình ăn xong bánh ngọt, Yến Tuy vẫn như cũ thấp giọng nói với cậu gì đó, Tiêu lão gia tử đứng một lát, hai người kia mới chú ý tới ông.

"Ông nội nhưng mệt rồi, con cho người dẫn ông đi nghỉ ngơi," Yến Tuy cầm tay Mạnh Đình, nói với Tiêu lão gia tử lời này.

Quả nhiên, Tiêu lão gia tử nghe xong, khóe miệng cong cong, sau đó lại tiếp tục thần sắc nghiêm túc, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Mạnh Đình đối với Tiêu lão gia tử hoàn toàn xa lạ, liền cũng không biết cậu còn có thể nói cái gì, cậu suy nghĩ một chút nói, "Ông nội, ngủ ngon."

"Ừ," Tiêu lão gia tử cũng đáp lại một câu, nhưng ngữ khí rõ ràng so với lúc trước đáp lại Yến Tuy muốn nhu hòa hơn chút.

Thật sự không chỉ có Tiêu Huy Dân và Ninh Châu cảm thấy thẹn với Mạnh Đình, ông ít nhiều cũng có chút cảm giác như vậy, Ninh Châu và Mạnh Đình lúc bị bắt cóc, vẫn là ông làm đương gia, ông không thể trốn tránh trách nhiệm.

Bất quá Mạnh Đình rõ ràng không có cảm giác về ngữ khí khác biệt này, cậu nhìn Tiêu lão gia tử, ánh mắt đối diện thật sự cũng không cảm thấy sợ, chính là cảm thấy cậu không quá thích nói chuyện, đáp lại cũng chỉ có một tiếng "Ừ".

Sau khi cắt xong bánh ngọt, thời gian liền cũng không coi là sớm, lục tục đã có người cáo từ rời đi. Hứa Thụ Mân đi về khá trễ, ông tựa hồ có chút không hiểu ý nghĩ của Yến Tuy, nhưng cuối cùng Yến Tuy và Mạnh Đình đưa ông lên xe, ông cũng không tiếp tục mở miệng hỏi một câu nào nữa.

Ngược lại Yến Tuy rất rõ ràng nói với Hứa Thụ Mân một câu, "Cháu sẽ không lưu tình."

Hứa gia và Diêm thị mới có tình nghĩa, Yến Tuy và Diêm thị chỉ có thù hận, anh sẽ không tiếp tục để cho Diêm Uẩn Sinh bất kỳ cơ hội tro tàn lại cháy nào.

Người Hứa gia đi rồi, các khách khứa trong Hải thành cũng đều rời đi, tiệc sinh nhật vốn đang nhiệt nhiệt nháo nháo, đột nhiên liền an tĩnh xuống.

Yến Tuy và Mạnh Đình tiễn xong khách trở về, Mạnh Đình kéo tay Yến Tuy, rất nghiêm túc nói, "Nếu như

có gì em có thể hỗ trợ, anh nhất định phải nói với em."

Yến Tuy nghe vậy kéo Mạnh Đình lại gần chút, nhưng lại cảm thấy khoảng cách như vậy chưa đủ, anh dừng bước, ôm lấy Mạnh Đình, thanh âm rất nhẹ, cũng rất khẳng định, "Em đã giúp anh một ơn lớn rồi."

Nếu như Tiêu thị cũng đứng ở phía đối lập, Yến Tuy tuyệt sẽ không có tâm tư làm tiệc sinh nhật gì đó, bây giờ hẳn là lúc sứt đầu mẻ trán nhất. Nhưng Tiêu thị có thể giúp anh cái gì, còn có suy tính, Yến Tuy cũng không có làm tính toán việc ấy.

Mạnh Đình dựa vào Yến Tuy, lại tiếp tục dặn dò một câu, "Vậy anh cũng đừng mệt mỏi, em sẽ đau lòng."

"Ừ, biết rồi," Yến Tuy cười cười, anh gần đây vẫn thật sự không cách nào bởi vì công việc mệt mỏi tới, thật sự có gì đó làm cho Yến Tuy mệt mỏi, vậy còn phải bản thân Mạnh Đình ra tay mới được, chỉ là Mạnh Đình xuống giường, liền tự động quên mất bộ dáng quấn người kia của mình.

"Muộn lắm rồi, em dẫn anh xem quà sinh nhật em tặng anh."

Mạnh Đình dựa vào Yến Tuy, miễn cưỡng ngáp một cái, lúc này đối với Mạnh Đình mà nói là có chút muộn rồi.

"Cả ngày hôm nay mọi người đều mệt mỏi rồi, hai người các cháu cũng nghỉ ngơi sớm chút."

Yến Mạn Gia nhìn thấy Yến Tuy và Mạnh Đình lập tức liền nói như vậy, Ninh Châu cũng lập tức gật gật đầu, "Nặc Nặc nhanh đi ngủ, sáng mai mẹ nấu sủi cảo cho con ăn."

Mạnh Đình nghe vậy chần chờ một chút mới gật gật đầu, "Bọn con hẳn sẽ không dậy sớm, mẹ chính là nấu, cũng không cần dậy quá sớm."

"Được," Ninh Châu nghe vậy lập tức đáp lại, bà rất thích Mạnh Đình quan tâm với bà.

Ninh Châu và Tiêu Huy Dân cũng ở phòng trong Yến trạch đã an bài, ngược lại Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc cự tuyệt, Yến Tuy cũng không cưỡng ép lưu lại, anh bảo bọn họ sáng sớm mai tới ăn cơm.

Yến Tuy và Mạnh Đình nói chúc ngủ ngon với Yến Mạn Gia Ninh Châu, sau đó mới lên lầu trở về phòng, Mạnh Đình nhìn thấy giường mắt đều sáng hơn hai phần, nhưng cậu vẫn không thể nằm tới trên giường, trước hết bị Yến Tuy ôm lấy.

"Thời gian quá muộn không tắm nữa, bất quá quần áo trước tiên phải thay mới được."

Mạnh Đình ngây ngây gật đầu một cái, cậu vừa mới thật sự là có nghĩ tới trên giường lăn một chút, cậu

giơ tay, lại vẫn cảm thấy mệt mỏi, trực tiếp dựa tới trong ngực Yến Tuy, để cho anh tiếp tục cởi cho cậu, "Em trước tiên nghỉ một lát, sau đó tới lượt em cởi cho anh."

Yến Tuy nghe vậy bất đắc dĩ cười cười, anh tự nhiên biết tâm ý của Mạnh Đình, nhưng thật sự để cho Mạnh Đình cởi cho anh, bọn họ chỉ sợ còn phải một lúc lâu mới có thể nằm lên giường đi ngủ. Anh sau khi cởi xong cho Mạnh Đình, lại thay đồ ngủ cho cậu, sau đó tự mình nhanh nhẹn mà cởi sạch sẽ, cũng tiếp tục thay lên.

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy, má nhiều hơn chút đỏ ửng, nhưng cậu hôm nay thật sự cảm thấy mệt mỏi, chính là muốn, cậu không tiến lên trêu chọc.

Bọn họ lại tới phòng tắm rửa mặt đánh răng, sau đó mới trở về trên giường, Mạnh Đình nằm tới trong ngực Yến Tuy, suy nghĩ một lát mới nói, "Kỳ thực chúng ta buổi sáng cũng coi như rồi, ngày mai lại nói đi."

Yến Tuy nghiêng đầu, sau đó giơ tay lên che mắt Mạnh Đình, anh là không nghĩ tới cái này, nhưng Mạnh Đình suy nghĩ, không chừng lại nó chút ít hoặc làm cái gì đó, vậy bọn họ ngày mai thật sự dậy không nổi.

"Đúng rồi, anh còn chưa có xem quà em tặng anh."

Mạnh Đình cầm cổ tay Yến Tuy, kéo anh ra, sau đó bò qua hơn nửa người Yến Tuy, kéo tủ đầu giường ra, lấy ra quà sinh nhật cậu tặng Yến Tuy, hộp quà tặng bao quanh bên ngoài coi như tinh xảo.

Mạnh Đình cầm lấy lễ vật, bò lại chỗ mình nằm, cậu ngồi xuống, hai tay cầm lễ vật, vạn phần trịnh trọng mà đưa cho Yến Tuy, "Quà sinh nhật, sinh nhật vui vẻ."

Thời gian qua 12h, sinh nhật của Yến Tuy coi như là đã qua, nhưng Mạnh Đình vẫn là muốn lặp lại lần nữa. Hiện tại nói, sang năm nói, sau này mỗi năm sinh nhật Yến Tuy, cậu đều muốn nói.

Yến Tuy cũng hai tay nhận lấy quà của Mạnh Đình, anh vuốt ve một lát, lúc này mới ngồi dậy, anh kéo Mạnh Đình, để cho cậu tựa vào trong ngực anh, sau đó mới mở hộp quà ra, bình thủy tinh màu tím nhạt trong suốt sáng long lanh, thân bình khắc ký tự "Yến Đình BestLove".

Yến Tuy lại tiếp tục sờ sờ mấy chữ này, anh nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình một cái, sau đó nhẹ giọng hỏi một câu, "Tại sao cảm thấy Yến Đình dễ nghe?"

Mạnh Đình đối với Yến Tuy tự nhiên không có gì phải giấu diếm, cậu dựa vào Yến Tuy, lại duỗi tay chọt chọt ngực Yến Tuy.

"Em muốn theo họ của anh."

Mạnh Đình biết mình sau khi không phải họ Mạnh, suy nghĩ ra lưu lại tên của mình, nhưng hiện tại người

nhà của cậu tìm được rồi, cái tên này bản thân cậu liền dùng không được nữa, chỉ sợ anh cảm thấy không thích.

"Rất thơm," Yến Tuy lại đáp lại, đây là nước hoa Mạnh Đình tự mình chế tạo cho anh, không chỉ là thơm, còn phù hợp với sở thích và khí tràng của Yến Tuy, anh không cần Mạnh Đình tiếp tục hỏi, anh càng chặt chẽ mà ôm Mạnh Đình, cho cậu đáp án còn chưa có hỏi ra miệng.

"Anh thích, thật sự thích."

Mạnh Đình nghe vậy rốt cục đem tâm toàn bộ thu hồi trong bụng, cậu cầm lọ nước hoa qua, lại tiếp tục bò qua Yến Tuy thả lại tủ đầu giường.

Cậu lại muốn bò trở lại, nhưng bò tới một nửa liền bị Yến Tuy khóa eo lại, vị trí này cậu vừa lúc an vị trên người Yến Tuy, Mạnh Đình quay đầu lại nhìn Yến Tuy, thần sắc nghi hoặc, "Làm sao, anh còn muốn……" Nhìn……

Lời của cậu chưa nói, liền để cho Yến Tuy hôn trụ, nụ hôn của Yến Tuy không chút nào chịu ảnh hưởng của buồn ngủ, anh đem Mạnh Đình hôn tới dần dần sau đó xoay người, tư thế hai người thay đổi, hướng nằm từ đầu giường biến thành cuối giường.

Mắt Mạnh Đình từ trợn tròn biến thành híp lại, cậu chính là không rõ Yến Tuy rất tốt tại sao lại muốn rồi, cậu cũng vẫn là không có cự tuyệt, thậm chí có thể nói tới là phối hợp, tín nhiệm của cậu đối với Yến Tuy vượt qua tất cả, thân thể buông lỏng, những cái khác cũng đều dễ dàng.

Bọn họ từ bên cạnh giường lại lăn vào bên trong, cuối cùng lúc kết thúc, Mạnh Đình lại nằm trở lại vị trí cậu thường ngủ.

Nhưng cậu cũng không có phát hiện như vậy, cậu chỉ cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, cậu híp mắt, lung tung cọ cọ Yến Tuy, ngữ khí hơi lên án, "Em đều muốn bị anh ép khô rồi……"

Dứt lời, mắt Mạnh Đình hoàn toàn nhắm lại, hai tay ôm lấy người, liền cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Yến Tuy vốn cảm giác mình quá đáng, nhưng nghe được lời này của Mạnh Đình, mấy áy náy kia lại không dậy nổi, anh câu môi cười cười, lại tiếp tục ở trên mặt Mạnh Đình hôn hôn, anh vỗ cậu một lát, để cho cậu triệt để ngủ sâu, anh mới tiếp tục ngồi dậy thu thập cho cậu.

Làm xong anh một lần nữa nằm lại trên giường, nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 2h đêm.

Anh cầm điện thoại di động qua định gửi tin nhắn cho đám bác Tiêu Vương Phong, lại phát hiện có một tin nhắn chưa đọc.

Sau khi nhìn thoáng qua, Yến Tuy lại từ trên giường ngồi dậy, anh không mặc quần áo, đi tới ban công nhỏ ngoài phòng ngủ, sau đó bấm điện thoại.

"Chuyện gì?"

Bên kia cũng là thanh âm của một nam nhân, lúc này, âm sắc của hắn vẫn như cũ không có bất kỳ cảm giác mệt mỏi lười biếng nào, hắn cũng không hàn huyên thêm cái gì, trực tiếp mở miệng muốn nói chuyện này, "Người của tôi nói cho tôi biết, Tô Tư Vũ hôm nay có dị thường."

"Tư Vũ?" Yến Tuy phản ứng rất nhanh, anh vừa hỏi, bên kia liền trầm mặc, chính là cái dạng Yến Tuy đoán kia.

Bên kia dừng một chút, nói tiếp, "Sau khi xem xong, chỗ ở của hắn đồ có thể đập đều bị hắn đập phá, sau đó hắn lại yên tĩnh lại, hắn tiếp đó tính toán cái gì, người của tôi cũng moi không ra được lời, bất quá gã căn bản lấy được tín nhiệm của hắn."

"Nếu như hắn kế tiếp định tới Lê thành, cậu liền để cho hắn đi."

Bên kia đáp ứng, sau đó Yến Tuy liền cũng cúp điện thoại, anh lại tiếp tục đứng ở ban công một lát, sau đó mới đi về phía phòng.

Mạnh Đình thật sự là mệt mỏi, cũng không phát giác Yến Tuy rời đi, Yến Tuy nhìn kỹ Mạnh Đình một chút, phát giác cậu cũng không có bởi vì anh rời đi ngủ không ngon, trên mặt anh lại mới hiện lên chút sắc ấm, anh kéo chăn qua, ôm trụ người, cũng nhắm hai mắt lại.

Hôm sau trong Yến gia ngoại trừ Tiêu lão gia tử ngủ sớm, cũng không có ai khác dậy sớm, nhất là Yến Tuy và Mạnh Đình, xuống dưới lầu đều sắp 9h, Tiêu lão gia tử ngủ dậy sớm nhất dưỡng sinh, râu vểnh vểnh, nhưng rốt cuộc không mở miệng giáo huấn cái gì.

Nhưng chờ Mạnh Đình ăn xong điểm tâm ngồi vào trên ghế sa lon, Tiêu lão gia tử lại mở miệng, "Thu thập một chút, theo chúng ta trở lại Bắc thành."

Mạnh Đình thần sắc sửng sốt chốc lát, nghiêng đầu qua nhìn nhìn Tiêu lão gia tử, lại tiếp tục nhìn nhìn Yến Tuy bên cửa đang nói chuyện với Tiêu Huy Dân, nhưng cậu còn chưa trả lời cái gì, Tiêu lão gia tử lại mở miệng.

"Cháu trở lại Tiêu gia, mới có thể giúp được nó, bằng không Tiêu gia dựa vào cái gì vì bọn cháu đi đối phó Diêm thị chứ? Cháu phải biết Diêm thị có thể đứng vững vàng những năm này, muốn động vào nó cũng không dễ dàng như vậy, nếu như không có Tiêu thị, Yến tiểu tử có thể có một trận chiến phải đánh."

Ngay cả gia tộc bà nội anh Hứa thị bên kia đều lựa chọn ngồi nhìn mặc kệ, những gia tộc khác như thế nào dám, ngay cả Chung thị cùng Yến thị quan hệ không tệ, bọn họ cho tới bây giờ cũng không có tỏ bất kỳ

thái độ nào, thậm chí Chung Minh cũng không dám cùng Yến Tuy nói đề nghị, muốn khuyên ông nội hắn giúp đỡ.

Chuyện liên quan tới lợi ích gia tộc, cũng không thể dễ dàng quyết định như vậy, những gia tộc khác có thể không thừa cơ mà vào, cũng đã coi là hiền hậu rồi.

Lời của Tiêu lão gia tử, kỳ thực coi như trúng điểm yếu, nhưng ánh mắt Mạnh Đình vẫn như cũ không có thay đổi, cậu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Cháu tin tưởng Yến Tuy, cho dù không có mọi người giúp anh ấy, anh ấy cũng có thể làm được bất kỳ chuyện gì anh ấy muốn làm."

"Anh ấy sẽ không muốn cháu đi, con biết."

Tín nhiệm của Mạnh Đình đối với Yến Tuy hoàn toàn vượt qua dự tính của Tiêu lão gia tử, cậu là có bị Tiêu lão gia tử phân tích dọa tới, nhưng vẫn như cũ không cách nào thay đổi quyết định của cậu, cậu rũ mắt lại tiếp tục ngước mắt nhìn Tiêu lão gia tử, "Cháu sẽ không đi, nếu như mọi người không muốn giúp đỡ, hoàn toàn không cần miễn cưỡng."

"Cha mẹ nếu như thích cháu, vẫn có thể tới thăm cháu, nhưng cháu tuyệt đối sẽ không rời khỏi Yến Tuy, rời khỏi Hải thành."

Mạnh Đình biết quyết định của mình người bên ngoài nhìn tới thậm chí nói là ích kỷ, nhưng cậu chính là không muốn, cậu tình nguyện cậu và Yến Tuy cực khổ thêm chút, cũng không muốn loại hỗ trợ tâm không cam tình không nguyện này.

Có thể nói lời này của Tiêu lão gia tử, đem chút hảo cảm thật vất vả mới có kia của Mạnh Đình đối với Tiêu thị, toàn bộ lại tiêu mòn sạch sẽ.

Râu Tiêu lão gia tử lại vểnh lên, ông nhìn Mạnh Đình, tựa hồ vào giờ khắc này, ông mới nhìn rõ ràng cậu diện mạo gì, tính tình gì, nhìn thì đơn giản, nhưng kỳ thực một chút cũng không dễ lừa gạt.

"Ý của cháu là, nếu như Tiêu thị không giúp Yến Tuy, cháu cũng không nhận tổ quy tông nữa?"

Mạnh Đình và Tiêu lão gia tử không biết ngăn cách bao nhiêu thế hệ, Mạnh Đình có chút nghe không hiểu lời này của ông, "Tại sao rời khỏi Yến Tuy, tới Bắc thành mới coi nhà nhận thức chứ? Con gọi cha mẹ rồi, liền vẫn không thể coi là vậy sao?"

Mạnh Đình ít nhiều lại cảm thấy một chút khổ sở, cậu ngước mắt nhìn nhìn Ninh Châu đang bưng trái cây tới, nhưng thương tiếc kia bỗng nhiên lại tản đi, đại khái trong sinh mệnh của Mạnh Đình vốn không có duyên phận cha mẹ thân nhân, đã không có, vậy thì không cần cưỡng cầu.

"Cháu biết rồi."

Mạnh Đình nói lời này, vểnh môi, không có ý định mở miệng nói gì với Tiêu lão gia tử nữa.

Nhưng Tiêu lão gia tử lại không biết Mạnh Đình biết cái gì rồi, ông nói lời này, tự nhiên là có chú trọng, ông nhìn ra, Mạnh Đình không trở lại Bắc thành, là có khác biệt rất lớn.

Mạnh Đình trở lại Bắc thành, tới lúc đó tình huống không lạc quan như trong dự tính, Tiêu thị nếu muốn thoát thân, vẫn là rất dễ dàng, bằng không với tính tình của Tiêu Huy Dân và Ninh Châu, nhất định là muốn che chở Mạnh Đình và Yến Tuy đến cùng.

Ông nói lời này, là bởi vì ông nhìn ra được tình cảm Mạnh Đình đối với Yến Tuy rất sâu, nhưng càng sâu, không phải hẳn càng có thể vì Yến Tuy hi sinh, như thế nào vì anh trở lại Bắc thành đều cự tuyệt, Tiêu lão gia tử quả thật nghĩ không ra.

Bọn họ có thể tóm được cơ hội nói chuyện như vậy cũng không dễ dàng, Ninh Châu bưng trái cây tới đây, Tiêu lão gia tử không nói chuyện, tiếp tục xem TV.

Nhưng Mạnh Đình lại không có ăn ý kia, lúc Ninh Châu ngồi xuống muốn giơ tay lên sờ tóc Mạnh Đình, cậu tránh được.

Cậu không chỉ có tránh ra, cậu còn đứng lên, mấp máy môi, cậu liền đi về phía Yến Tuy.

"Nặc Nặc đây là thế nào?" Ninh Châu vừa mất mát vừa buồn bực, bà nhìn nhìn Tiêu lão gia tử, một chút trầm tư, sắc mặt bà cũng không tốt, "Cha, ngài nói gì với Tử Nặc rồi?"

Thanh âm Ninh Châu cũng không nhỏ, bà còn đứng lên, khuôn mặt hàm ẩn tức giận, Yến Tuy bên cửa nói chuyện và Tiêu Huy Dân đều nhìn tới đây, nhưng Yến Tuy ngay sau đó lại nhìn Mạnh Đình, anh đi về phía cậu, sau đó cầm lấy tay Mạnh Đình không tự chủ đã nắm chặt thành quả đấm.

Yến Tuy nhẹ nhàng gật đầu với Tiêu Huy Dân, sau đó anh mang Mạnh Đình ra phòng khách, bọn họ tới trên bãi cỏ nói chuyện.

Nhưng kỳ thật bọn họ đi rất xa, Mạnh Đình cũng không mở miệng, Yến Tuy vẫn như cũ kiên nhẫn chờ, đợi tới lúc Mạnh Đình nhẹ nhàng mà phì ra một hơi, sau đó bọn họ mới dừng bước.

Mạnh Đình ngước mắt nhìn nhìn Yến Tuy, sau đó đưa tay ôm lấy người, "Yến Tuy, thật xin lỗi, em cự tuyệt ông nội rồi."

"Ông ấy nói muốn em cùng ông ấy trở lại Bắc thành, nhận tổ quy tông, mới nguyện ý giúp anh, em cự tuyệt."

Cậu nguyện ý vì Yến Tuy làm bất cứ chuyện gì, có một điều kiện tiên quyết, là Yến Tuy cũng nguyện ý để

cho cậu làm, Tiêu thị dùng điều kiện như vậy mới giúp đỡ, Yến Tuy cũng sẽ không nguyện ý, điểm này Mạnh Đình cho dù không hỏi Yến Tuy, cậu cũng biết.

Cái này không chỉ là Yến Tuy luyến tiếc cậu, còn có kiêu ngạo của bản thân Yến Tuy, anh sẽ không muốn như thế.

Yến Tuy nghe vậy trên mặt không có bất kỳ vẻ ngoài ý muốn nào, anh nhẹ nhàng xoa gáy Mạnh Đình, khóe miệng hiện lên mấy phần tiếu ý, tựa hồ sợ Mạnh Đình không cảm giác được, anh giơ mặt Mạnh Đình lên, ở trên môi cậu hôn hôn, "Không có lỗi, em không cự tuyệt, anh mới hẳn không cao hứng."

Chính xác mà nói, Yến Tuy hiện tại còn rất cao hứng, bởi vì Mạnh Đình thật sự hiểu anh, loại cảm giác tâm linh tương thông này khá kỳ diệu, cũng khá khó có được, anh đời này ngoại trừ Mạnh Đình, không có khả năng ở trên người khác cảm thấy nữa.

"Cảm ơn, cảm ơn em tin tưởng anh."

Mạnh Đình đi theo Yến Tuy lâu như vậy, đã không có khó chịu như ở trong phòng khách nữa, nhưng trong ngực còn khẩu khí buồn bực, hiện tại cái khẩu khí này theo hai câu của Yến Tuy liền tản đi.

Mạnh Đình càng chặt chẽ mà ôm Yến Tuy, "Bất kể tình huống thế nào, em đều sẽ không rời khỏi anh, anh cũng đừng đuổi em đi, em mặc dù sẽ không đi, nhưng sẽ cảm thấy khổ sở, cho nên đừng đuổi em đi."

"Ừm," Yến Tuy trầm mặc chốc lát, sau đó đáp lại, anh biết Mạnh Đình đang nói với anh cái gì, cậu cự tuyệt bất kỳ lý do rời đi nào đã vì cậu làm tốt, vô luận nghèo khó, bần cùng, thậm chí nguy hiểm, Mạnh Đình đều sẽ không rời đi.

Trong phòng khách Yến trạch, lúc Tiêu Huy Dân và Ninh Châu sắc mặt càng ngày càng không tốt, Tiêu lão gia tử vẫn như cũ bình tĩnh như thường xem TV, ông rõ ràng Tiêu Huy Dân và Ninh Châu chính là đang tức giận, cũng sẽ không cùng ông ngay mặt bác bỏ cái gì, nhưng đã là như thế, trong lòng lòng ông vẫn như cũ là có cảm giác thất bại.

Phản ứng của Mạnh Đình hoàn toàn không có ở trong dự liệu của ông, nhưng ông còn đang chờ, chờ kết quả sau khi cậu thương lượng với Yến Tuy.

Nửa giờ sau, Yến Tuy và Mạnh Đình trở lại, sắc mặt Yến Tuy cũng không có gì biến hóa, ngược lại Mạnh Đình cúi đầu, không nhìn bất cứ ai.

Tiêu lão gia tử râu vểnh vểnh, trong lòng rõ ràng, nhưng trong thần sắc lại vẫn có chút bất mãn như vậy, nhưng lời của Yến Tuy rất nhanh lại phủ định tự cho là đúng của Tiêu lão gia tử.

"Đình Đình sẽ ở lại Hải thành, ở lại bên cạnh cháu, bất kể tình huống nào, em ấy và cháu cùng nhau đối mặt."

Yến Tuy trực tiếp đối thoại với Tiêu lão gia tử, anh ngay sau đó lại tiếp tục nói, "Đối phó Diêm thị, cháu không cần hỗ trợ."

"Như thế nào con vẫn……" Tiêu Huy Dân hơi im lặng mà nhìn Yến Tuy, ông mới vừa ở cửa nói với Yến Tuy liền cũng là chuyện này, ông hỏi Yến Tuy kế hoạch, Yến Tuy nói với ông không cần hỗ trợ, nhưng cũng làm cho ông buồn bực.

"Ông nội nói muốn trở lại Bắc thành nhận tổ quy tông, mới cho hỗ trợ, con cự tuyệt, Yến Tuy cũng đồng ý."

Mạnh Đình chen vào một câu, bọn họ không cần hỗ trợ của Tiêu thị, cũng không đạo lý để cho bọn họ cảm thấy còn bị thiếu nhân tình.

"Cha mẹ nhớ con, còn có thể tới thăm con…… Bắc thành, con sẽ không đi."

Mạnh Đình không muốn giận chó đánh mèo đến Tiêu Huy Dân và Ninh Châu, nhưng trước mắt tâm tình cậu có chút khác thường, nói như vậy, loại khách sáo xa lạ lại đều trở lại.

Ninh Châu nhìn Mạnh Đình, nước mắt lại ở trong hốc mắt dao động, nhưng Mạnh Đình chỉ quét bà một cái, lại tiếp tục cúi đầu.

Lại chốc lát cậu tiếp tục ngẩng đầu, tiếp tục nghiêm túc nói, "Mọi người không cần cảm thấy mắc nợ con cái gì, càng không cần vì con đặc biệt làm cái gì, con nói rồi, có thể không cần miễn cưỡng."

"Làm sao, làm sao lại biến thành miễn cưỡng?"

Ninh Châu lúc Mạnh Đình dứt lời, thân thể thoáng một cái an vị trở lại trên ghế salon, bà nhìn nhìn Tiêu lão gia tử, giáo dưỡng bà nhận được, làm cho bà không cách nào phát tác với một trưởng bối, nhưng bà cũng không cam tâm cứ như vậy để cho Mạnh Đình xa lạ với bà.

Bà nhìn về phía Mạnh Đình, trong thần sắc và ngữ khí đều mang theo chút cầu khẩn, "Mẹ không muốn đi, ở nơi này cùng con, có thể không?"

Mạnh Đình ngước mắt nhìn nhìn Ninh Châu, sau đó lại nhìn nhìn Yến Tuy, cậu gật gật đầu, "Thật xin lỗi, con không biết nói chuyện, để cho mẹ buồn rồi."

"Không có, là mẹ không tốt, là mẹ không tốt."

Ninh Châu đi tới kéo tay Mạnh Đình, sau đó lại tránh sang bên cạnh một bước đứng bên cạnh cậu, bà nhìn về phía Tiêu Huy Dân, ánh mắt khá kiên quyết.

Tiêu lão gia tử muốn theo tới Hải thành, Ninh Châu cũng có chút dự cảm xấu, quả nhiên như thế, bà cắn cắn môi, lại nhìn nhìn Yến Tuy, đại khái anh so với bọn họ đều sớm dự liệu được phản ứng của Tiêu lão gia tử hơn.

Nếu như nói lúc trước Tiêu lão gia tử là giật mình, như vậy trước mắt ông chính là kinh hãi, ông muốn mang Mạnh Đình đi, không chịu người chế trụ, nhưng hiện tại lại là đem chủ mẫu đương gia của Tiêu gia gán ở Hải thành.

Trời ơi tui đợi anh giao sim 4G mãi k tới liền đi mua sim 3G mobi. Lúc test ở quán chạy mượt ngon lành, xong về tới nhà thì chậm rì rì luôn, còn hiện mạng E mới khủng khiếp:(((((((khóc không ra nước mắt luôn TT^TT phát wifi mãi mới load được để up chương mới:(((((chời ơi tui phải chịu cảnh này 4 tuần nữa ấy TT^TT

80. Chương 80

Tiêu Huy Dân nghe vậy nhìn thoáng qua Tiêu lão gia tử, hắn liền gật đầu, "Vậy em trước tiên ở bên này, anh rảnh rỗi liền tới đây thăm bọn em."

"Con!" Tiêu lão gia tử rõ ràng bị phản ứng của Tiêu Huy Dân và Ninh Châu chọc tức đến, ông trừng mắt Tiêu Huy Dân xong liền đi nhìn Mạnh Đình, đáng tiếc Mạnh Đình chỉ lưu lại cho ông một cái trán, lông mày ông nhíu lại nhíu, sau đó hừ lạnh một tiếng nói, "Tùy các người."

Ông nói xong, Mạnh Đình lại ngước mắt nhìn nhìn Tiêu lão gia tử, ngay sau đó thần sắc Mạnh Đình cũng không hiểu được, "Ông nội tại sao vẫn tức giận?"

Cậu mặc dù cự tuyệt yêu cầu trở lại Bắc thành, nhưng Yến Tuy cũng không cần bọn họ giúp đỡ không phải sao?

Mạnh Đình hỏi lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua Yến Tuy, chống lại ánh mắt ân cần của anh, trong mắt Mạnh Đình hiện lên sững sờ ngắn ngủi, cậu đột nhiên cảm giác tâm tình của mình chịu ảnh hưởng rất không có cần thiết.

Tiêu gia không nuôi qua cậu, nên cậu cũng không cần đối với nơi đó có lòng trung thành, bọn họ vốn chính là hai bên không thiếu nợ nhau.

Mạnh Đình không muốn đợi câu trả lời của Tiêu lão gia tử, cậu nghiêng đầu nhìn về phía Ninh Châu, càng thêm nghiêm túc tỏ ý áy náy, "Mẹ, vừa nãy là con không tốt, con không nên tránh né."

Mặc dù đây chẳng qua là phản ứng theo bản năng của cậu, nhưng rốt cuộc làm cho Ninh Châu cảm thấy tổn thương, Mạnh Đình nói, nghiêng người qua, nhẹ nhàng ôm lấy Ninh Châu, "Mẹ, tha thứ cho con có được hay không?"

Song khi Mạnh Đình nói như vậy, Ninh Châu càng thêm đau lòng, bà trong lòng và chóp mũi đều một trận chua xót, nhưng rốt cuộc nhịn xuống không để cho mình biểu hiện ra, bà nhẹ nhàng mà đáp một tiếng "Được", ngoại trừ cái đó, bà lời gì cũng không nói ra được.

Bà và Tiêu Huy Dân mắc nợ Mạnh Đình rất nhiều rất nhiều, thật không dễ dàng tìm chỗ có thể bù đắp lại, hiện tại còn là kết cục như vậy.

Đề tài tới đây đã không có cần thiết tiếp tục nữa, Yến Tuy mang theo Mạnh Đình tới thư phòng, Tiêu lão gia tử nhìn Tiêu Huy Dân và Ninh Châu trầm mặc khác thường, trong phòng khách ông cũng ở không nổi, ông trở lại khách phòng đêm qua ông nghỉ ngơi.

Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc đêm qua đi theo đám người Cố Lãng lại tiếp tục đi chơi mấy tiếng, tỉnh lại đã buổi sáng hơn 10h, bọn họ tới Yến trạch, đã sắp là giờ ăn cơm trưa, nghe nói Ninh Châu muốn ở lại Yến trạch một đoạn thời gian, bọn họ một chút cảm giác kinh ngạc cũng không có, Ninh Châu bao luyến tiếc Mạnh Đình, bọn họ biết, chỉ là hơi đồng tình nhìn nhìn Tiêu Huy Dân.

Ngoại trừ Ninh Châu ở lại, Tiêu lão gia tử bọn họ muốn ngồi máy bay trở lại Bắc thành. Sau khi ăn cơm trưa xong, lại nghỉ ngơi một lát, bọn họ liền lên đường tới sân bay. Vốn tới rất cao hứng, hiện tại lúc rời đi, lại có vẻ có chút trầm mặc.

Yến Tuy và Mạnh Đình tiễn Tiêu lão gia tử bọn họ, lại tiếp tục chạy tới khách sạn Hứa Thụ Mân nghỉ đêm, cũng là tiễn người.

Hứa Thụ Mân cũng không biết ý định của Yến Tuy, cũng không biết phản ứng của Tiêu lão gia tử, ông chỉ coi như là Tiêu thị là muốn Yến thị liên hợp lại đi đối phó Diêm thị, trước khi rời đi, ông mới mở miệng nói với Yến Tuy, "Cháu yên tâm, Hứa gia sẽ không tham dự vào."

Diêm Uẩn Sinh là bạn thân từ hồi nối khố tới hiện tại của ông, nhưng Hứa Thục Âm cũng là em gái ruột ông luôn cưng chiều, cháu của bà, ông cho dù không thể che chở, cũng sẽ không đứng về phía đối lập với anh.

Yến Tuy nghe vậy khẽ gật đầu một cái, "Cảm ơn."

Yến Tuy dắt Mạnh Đình đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, chờ xe không thấy nữa, anh mới quay đầu lại nhìn Mạnh Đình một cái, cũng mang theo cậu lên xe, bọn họ đi tới cao ốc Yến thị, Yến Tuy vẫn như cũ có chút không yên lòng Mạnh Đình, cần phải đặt người dưới mí mắt, anh mới có thể an tâm.

Trên xe, Mạnh Đình dựa vào Yến Tuy, không có cảm thấy buồn ngủ, cũng không có muốn nói chuyện, ngược lại Yến Tuy thỉnh thoảng nhìn nhìn Mạnh Đình, ánh mắt cậu trong suốt không thay đổi, lúc an tĩnh

trầm mặc, ngay cả Yến Tuy cũng có chút đoán không ra cậu đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng Mạnh Đình dạy Yến Tuy được một thói quen rất tốt, lúc nhìn không hiểu, đoán không ra, mở miệng hỏi là được rồi.

"Đang suy nghĩ gì?" Mạnh Đình nghe vậy rốt cục nhìn Yến Tuy một cái, "Em đang tưởng tới anh."

Yến Tuy đang ở bên cạnh, "Tưởng" này tự nhiên không phải là nhớ (*), mà là chuyện có liên quan tới Yến Tuy.

((*) Giải thích cho ai chưa biết: Trong tiếng Trung từ " " có nghĩa là "nghĩ, muốn, nhớ")

"Bởi vì em, anh hôm nay cũng không vui vẻ phải không?"

Mạnh Đình lục lục tục tục nghĩ lại, lúc này mới phát hiện phản ứng lúc sáng của mình có chút quá, sinh nhật Yến Tuy mới qua xong, chính là lúc nên tiếp tục có tâm tình tốt, nhưng lại bởi vì cậu, Tiêu Huy Dân lúc rời đi không vui, Ninh Châu ở lại Hải thành kỳ thực cũng không vui vẻ.

Yến Tuy bên cạnh cậu cũng không biểu hiện ra, nhưng anh mang theo cậu, liền cũng nói rõ, anh đang lo lắng cho cậu.

"Không có," Yến Tuy nghe vậy lắc lắc đầu, anh cho dù tâm tình có chịu ảnh hưởng, cũng sẽ không phải bởi vì Mạnh Đình, tay anh ở gò má Mạnh Đình vuốt ve, "Bởi vì em, anh mới cảm thấy an tâm, cảm thấy vui vẻ."

Mạnh Đình tin tưởng nhất là lời của Yến Tuy, lúc này cũng không ngoại lệ, cậu nhìn Yến Tuy, khẽ gật đầu một cái, trên mặt rốt cục lộ ra chút cười, "Chúng ta ở chung một chỗ, mỗi thời mỗi khắc đều nên vui vẻ."

"Em nói rất đúng," Yến Tuy cười cười với Mạnh Đình, sau đó nghiêng đầu, môi anh đụng đụng trán Mạnh Đình.

Tới trong văn phòng cao ốc Yến thị, Yến Tuy làm việc, Mạnh Đình ôm tablet nằm nhoài trên ghế salon chơi.

Cậu tìm tới ứng dụng lần trước thật vất vả mới đăng ký được tài khoản, tiêu đề hot nhất lại là về cậu, buổi công bố sản phẩm công ty Đình Á vốn chính là phát sóng trực tiếp trên mạng, còn có một vài blogger đem đoạn video Mạnh Đình trong phòng thí nghiệm điều hương cho Yến Tuy kia tung ra, trong một đêm forward hơn nghìn, trong comment liền trực tiếp đào thân phận Mạnh Đình.

Bất quá Mạnh Đình căn bản không tính là che giấu, cậu mở miệng liền gọi tên Yến Tuy, Yến Minh Á lại trực tiếp nói là cậu muốn tặng quà sinh nhật cho người yêu của cậu, trước đó không lâu câu cuối cùng Yến

Tuy nói trong hội tiếp đãi ký giả, lời nói còn văng vẳng bên tai, người này chỉ có thể là vợ của Yến Tuy Mạnh Đình.

Liên hệ hai sự kiện, mấy người từng mắng qua Mạnh Đình phế vật kia, càng thêm đau mặt, loại hoàn cảnh trưởng thành như vậy, còn trở thành một điều hương sư thủ tịch của một công ty nước hoa mới lập, đây là bản lĩnh thật sự, cũng không phải là tùy tiện kẻ nào cũng có thể làm được.

"Lần trước mị không xin lỗi, lần này mị nhất định phải mở miệng, lương tâm đau quá man! Thím không phải phế vật, ta mới phải a."

Đây là top comment thứ hai, thứ nhất liền càng thêm ly kỳ.

"Mị cảm giác mị bị câu dẫn rồi…… Mắt Yến phu nhân thật là đẹp, mị muốn cướp người với Yến tổng."

"Yến phu nhân chân thật dài……"

"Yến phu nhân nhìn thật ngoan nha, mị cũng muốn phu nhân như vậy, mị là nữ."

Đây đại khái là thời đại trị số nhan sắc cao hơn tất cả đi, trên hot topic lần trước, là Yến Tuy bị liếm bình, lần này tới phiên Mạnh Đình.

Ánh mắt Mạnh Đình lướt xuống dưới, phát hiện lượng fan mới tăng của mình là 99+, comment cũng là 99+, cụ thể bao nhiêu Mạnh Đình liền không tính, nhưng đám netizen điên cuồng liếm bình, cậu là cảm giác được.

Mạnh Đình lại suy nghĩ một lát, sau đó phát tin tức, "Ta cướp không được."

Ngay cả Tiêu gia đều không mang Mạnh Đình đi được, huống chi mấy người cậu hoàn toàn không quen biết này, Mạnh Đình đăng xong cái này, là cảm thấy mấy người đó sau khi biết, liền sẽ không tiếp tục đăng mấy comment muốn cướp cậu đi nữa, nhưng không nghĩ trong 10 phút ngắn ngủi, cái không ngừng bị nhấn like vẫn là "Cướp".

"Vốn không muốn cướp, hiện tại ta muốn rồi. Tới, nào mọi người!"

Mạnh Đình nhìn điện thoại di động, má khẽ phồng phồng, cậu cuối cùng cảm giác được, mấy người đó đại khái là cảm thấy chơi vui, đang trêu chọc cậu đây mà.

Mạnh Đình cảm giác mình phản ứng coi như kịp thời, nhưng từ lúc cậu nghịch điện thoại lướt comment tới bây giờ, đã hơn một tiếng rồi, cung phản xạ này đều đủ quấn một vòng hệ mặt trời.

Eo cậu đột nhiên bị ôm, Yến Tuy bưng chén nước ngồi tới đây, thuận tiện cũng nhìn một chút rốt cuộc khiến Mạnh Đình biểu tình phong phú như vậy là cái gì.

Mạnh Đình liếc mắt nhìn Yến Tuy, ngay sau đó giải thích, "Bọn họ trêu chọc em chơi……"

Chân mày Yến Tuy nhảy lên, lại cẩn thận nhìn nhìn điện thoại Mạnh Đình, vẫn là có chút nghĩ mãi không thông logic lời này.

Sau đó Mạnh Đình lại giải thích một câu, "Bọn họ biết em là của anh, đoạt không được, còn cố ý nói như vậy trêu chọc em. Em không so đo với bọn họ." Bởi vì so đo không được, comment quá nhiều, cậu căn bản rep không kịp.

Yến Tuy nghe vậy trên mặt hiện lên tiếu ý rõ ràng, anh kéo Mạnh Đình qua ở trên môi cậu hôn một cái, cũng lấy điện thoại di động ra, down ứng dụng giống vậy, sau đó đăng ký tài khoản.

Nhưng cũng vậy, anh về phương diện đặt tên cũng khó khăn, hơi bình thường chút đều có người dùng qua.

Cuối cùng anh lấy một cái tên siêu dài, quả nhiên "Nam nhân cùng Mạnh Đình cùng nhau nuôi Đại Hoàng Mao Cầu" căn bản không ai sẽ lấy cái tên vừa dài lại vừa kỳ ba như vậy.

Anh chú ý Mạnh Đình một chút, Mạnh Đình nhìn điện thoại tìm được Yến Tuy, cũng chú ý anh.

"Phu nhân nói rất đúng @Ta là Mạnh Đình 1111."

Mạnh Đình nghiêng đầu nhìn Yến Tuy, sáp tới hôn má anh một cái, mới đáp lại, "Ừm."

Sau đó cậu cũng tiếp tục foward một cái weibo của Yến Tuy, "Ừm. @Nam nhân cùng Mạnh Đình nuôi Đại Hoàng Mao Cầu/ Phu nhân nói rất đúng @Ta là Mạnh Đình 1111."

Như thế, Mạnh Đình viên mãn mà tắt trang, nhưng hiện tại Mạnh Đình ở trên mạng cũng coi như là người nửa hot, cậu đột nhiên đăng một cái như vậy, cái tên siêu dài "Nam nhân cùng Mạnh Đình nuôi Đại Hoàng Mao Cầu" căn bản không cần đoán, hắn nhất định là Yến Tuy.

Lượng fan Yến Tuy theo đó tăng lên, đồng thời một topic cũng nổi lên, người khởi xướng là Công ty nước hoa Đình Á.

#BestLove Yến Đình# cái đề tài này đột nhiên bị kéo lên, một lọ nước hoa chất lượng cao sau lưng còn là cả một câu chuyện tình yêu xinh đẹp. Yến Minh Á rất biết nắm vững cơ hội này, "Yến Đình" này vốn lượng tiêu thụ cũng không tệ, lượng mua trên mạng xuất hiện gia tăng kiểu bùng nổ.

Đồng thời nổi lên cũng còn có danh tiếng Công ty nước hoa Đình Á, vốn dự tính muốn tới mai kia tháng 7 mới có thể chính thức đưa ra thị trường bán ra cổ phiếu, hiện tại bắt đầu liền có thể đăng lên nhật báo rồi, Công ty nước hoa Đình Á cách tiêu chuẩn "Kiếm rất nhiều tiền" của Mạnh Đình đã không xa nữa.

Công ty của Yến Minh Á hừng hực khí thế, Yến Thư Á ở thủ đô nước F liền càng không bình tĩnh.

Yến Tránh Bác bảo bọn họ giao thành tích là lúc sinh nhật 20 tuổi, nói tới hắn nhỏ hơn Yến Minh Á khoảng nửa năm, nhưng hiện tại cũng mới khoảng nửa năm, Yến Minh Á đã vứt hắn xa lắc ở phía sau.

Dư Mỹ Huyên ngược lại vẫn coi như trấn định, bà ta vốn cũng không hi vọng Yến Thư Á có thể so được với Yến Minh Á, giáo dưỡng hai người nhận được chênh lệch lớn như vậy, liền thời gian 2-3 năm này, sao có thể kéo trở lại được, bà ta đáp ứng cái yêu cầu này, chỉ là vì để cho Yến Thư Á nhận trở về Yến gia.

Lần này thua tính là cái gì, sau này còn nhiều cơ hội, bà ta coi trọng chính là bản thân Yến Mục, hắn mới là con trưởng Yến gia nước F, so với Yến Minh Á, hắn còn có tư cách thừa kết tất cả Yến thị nước F hơn.

Dư Mỹ Huyên trấn an Yến Thư Á, lúc một mình chung đụng, người bà ta nghĩ tới lại là Mạnh Nghi Đức, trong mắt bà ta tự nhiên không thể nào còn có lưu luyến, mà là mang theo chút hứng thú, bà ta thậm chí có chút mong chờ thần sắc của Mạnh Nghi Đức, lúc phát hiện bà ta chính là gia chủ phu nhân Yến thị nước F.

Thậm chí phu nhân của Mạnh Nghi Đức, đám tình nhân cũng đều hẳn ngưỡng mộ bà ta, bà ta kịp thời vứt bỏ Mạnh Nghi Đức, mặc dù cũng tiếp tục bỏ dở chút mơ ước, nhưng bây giờ bà ta cuối cùng chiếm được hết thảy bà ta tha thiết ước mơ.

Chẳng qua là hiện tại bà ta có chút để ý Mạnh Đình và mẹ bà ta Ngô Phượng Kiều, bà ta sợ bọn họ đem đoạn chuyện cũ kia của bà ta và Mạnh Nghi Đức liên lụy ra ngoài, nhưng may mà Hải thành gió gió mưa mưa, tới nay vẫn như cũ không có lời nào về bà ta truyền tới nước F.

Nhưng bà ta lại có lỗi gì, nhiều lắm coi như là bà ta đưa Mạnh Đình tới cô nhi viện, tráo con của mình, không có trả lại thù lao đã nhận lấy mà thôi.

Khi đó bà ta cùng đường, Ngô Phượng Kiều không đoạt tiền của bà ta cũng không tệ rồi, bà ta lúc ấy vì để cho Mạnh Nghi Đức đối xử với bà ta khác biệt, tiền của hắn cũng không cầm qua. Bà ta quyết tâm đuổi theo Yến Mục tới nước F, trên người sao dám không tích chút tiền.

Thù lao kia làm cho bà ta và Yến Minh Á mấy năm ban đầu trải qua khó khăn ít chút, phạm vi Yến Mục và bà ta có thể gặp được lại cách quá xa, cho dù Yến Minh Á là huyết mạch của Yến gia, bà ta tự mình tìm tới, đoán chừng lại là một khoản tiền đuổi đi mà thôi.

Cùng là tiền, bà ta cần gì phải quăng Mạnh Nghi Đức, đuổi theo Yến Mục tới nước F chứ. Bà ta muốn cho tới bây giờ liền không chỉ là tiền.

“Sẽ không tra được, chắc chắn sẽ không tra được.”

Dư Mỹ Huyên lẩm bẩm tự nói, Yến Mục trở lại ôm lấy bà ta, bà ta mới bừng tỉnh.

“Cái gì mà tra với không tra?” Cầm Yến Mục đặt ở trên vai Dư Mỹ Huyên, nhắm mắt lại hỏi, hắn bây giờ là thật sự rất thích Dư Mỹ Huyên, thích ấm áp dịu dàng trên người bà ta, loại cảm giác thích này theo năm tháng lại càng thích hơn.

(ôm độc xà mà tưởng thú bông. Cùng họ không cùng tính:)))))

Dư Mỹ Huyên nhanh chóng thu liễm thần sắc trên mặt, thân thể cũng tận lực buông lỏng, bà ta trầm mặc một hồi mới đáp lại.

“Em đang suy nghĩ chuyện của công ty Thư Á, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nó nghiêm túc làm một việc như vậy, kết quả như thế nào không quan trọng, em hi vọng nó trong quá trình này có thể trưởng thành.”

Lời này của Dư Mỹ Huyên tuyệt đối nói đến trong tâm khảm Yến Mục, đừng nói Yến Tránh Bác và Yến Tuy coi trọng Yến Minh Á, ngay cả hắn trong lòng mình cũng hiểu chênh lệch của con trai hắn Thư Á và Minh Á, loại khảo nghiệm này căn bản chính là bài trí, lý do thoái thác để cho phòng lớn bọn họ triệt để hết hy vọng mà thôi.

“Lâm Đạt, anh có thể cưới được em, thật sự là phúc khí của anh, chúng ta như thế nào lại bỏ lỡ nhiều năm như vậy chứ?”

Dư Mỹ Huyên xoay người lại ôm Yến Mục, thanh âm bà ta vẫn như cũ ôn nhu, ánh mắt lại không có cảm giác như vậy.

“Đúng vậy a, bỏ lỡ nhiều năm như vậy……”

Những năm này đúng lúc là năm tháng thanh xuân đẹp nhất của bà ta, cho nên hết thảy bây giờ đều là hồi báo những gì bà ta từng bỏ ra.

Hải thành nước Hạ, Ninh Châu ở lại Yến trạch một tuần, Tiêu Huy Dân đã trở lại thăm bà và Mạnh Đình 3 lần, ông dính Ninh Châu ít hơn Mạnh Đình dính Yến Tuy, vốn ông cho rằng ông còn phải qua một đoạt thời gian bay hai bên như vậy, nhưng Mạnh Đình liền trước hết đau lòng ông.

Cậu chủ động khuyên Ninh Châu một chút, tỏ vẻ cho dù không trở về Tiêu gia Bắc thành, cũng sẽ không cùng bọn họ xa cách. Ninh Châu mặc dù không trực tiếp nói, nhưng trong lòng bà cũng là đau lòng Tiêu Huy Dân, lần thứ ba Tiêu Huy Dân tới đây, bà liền theo ông cùng nhau trở về.

Nhưng bọn họ vẫn là định ra, sau này mỗi tuần đều tới Hải thành ở hai ngày, Tiêu Tử Ngang đã ở Hải

thành mua phòng, hắn và Tiêu Tử Mặc sau này có rảnh rỗi cũng sẽ thường xuyên tới đây ở một thời gian ngắn, thường xuyên đến thăm Mạnh Đình.

Ninh Châu nguyện ý rời đi, kỳ thực còn có phần nguyên nhân là bởi vì bà ở lại Hải thành, cũng không phải là thường xuyên như vậy có thể nhìn thấy Mạnh Đình, bởi vì cậu phải tới phòng thí nghiệm, cậu cũng có sự nghiệp của mình phải bận rộn, bà ở lại Hải thành, ngược lại còn muốn làm cho cậu và Yến Tuy chiếu cố nhiều tới tâm tình của bà.

Trong Yến trạch hiện tại ngoại trừ Hà Việt dưỡng bệnh, căn bản không có người thật sự nhàn rỗi, ngay cả Yến Vũ ông cũng có chuyện bên nước A phải xử lý.

Mạnh Đình sang đây xem Hà Việt, Yến Vũ lại đang một bên nói điện thoại, nói chuyện còn không phải tiếng nước A, là loại ngôn ngữ Mạnh Đình hoàn toàn nghe không hiểu.

"Hà cha, cha hôm nay có tốt hơn chút không?" Mạnh Đình lời này căn bản mỗi lần sang đây thăm Hà Việt, đều muốn hỏi một lần, chỉ là hiện tại cậu hỏi tới đặc biệt nhỏ giọng, nhìn giống như cùng Hà Việt đang nói thầm vậy.

Hà Việt nghe vậy cười cười với Mạnh Đình, sau đó gật gật đầu, "Ta tốt hơn nhiều rồi, con cũng phải chú ý nghỉ ngơi, đừng mệt mỏi chính mình."

Mạnh Đình mỗi tối 9h đúng giờ buồn ngủ, đầu gật gật, chính là Hà Việt nhìn cũng có chút đau lòng, ông nhìn kỹ một chút sắc mặt Mạnh Đình, không thấy được cái gì không tốt, nhưng ông vẫn là tiếp tục dặn dò một câu, "Bận rộn hơn nữa cũng không thể quên ăn cơm."

"Vâng." Mạnh Đình gật đầu một cái, khóe miệng cong lên cười đến rất là ngọt ngào, "Yến Tuy mỗi ngày đều gọi điện thoại nhắc con ăn cơm."

Kể từ sau ngày đó cậu quên cơm trưa, vừa đến thời gian ăn cơm, Yến Tuy thuận tiện sẽ gọi điện thoại, không tiện liền sẽ gửi tin nhắn, sau đó hai người bọn họ cùng nhau ăn cơm.

Yến Vũ để điện thoại xuống, vừa lúc nghe rõ ràng lời này của Mạnh Đình, ông cạn lời mà bĩu bĩu môi, Mạnh Đình show ân ái đều show tới trước mắt ông và Hà Việt rồi nè.

Mạnh Đình nhìn sang, Yến Vũ lập tức bày thần sắc đoan chính, hỏi cậu, "Gọi ăn cơm?"

Vốn để cho người giúp việc tới đây gọi cũng rất thuận tiện, nhưng bọn họ sau khi chuyển tới tòa bên cạnh, Mạnh Đình liền ôm công việc này của người giúp việc, cậu và Yến Tuy sau khi trở về, cậu sẽ mang theo Đại Hoàng và Mao Cầu lượn qua, chơi một lát, thuận tiện gọi bọn ông đi qua ăn cơm.

"Ừ," Mạnh Đình gật đầu một cái, ngọt ngào trên mặt không có chút ý tứ nào muốn tản đi.

"Yến Tuy bảo cô Vương nấu cà và cánh gà kho tàu con thích ăn, chờ lát nữa con phải ăn thêm một bát cơm."

Rõ ràng cô Vương nấu, nhưng lời của Mạnh Đình như thế nào đều sẽ quấn lên người Yến Tuy, đây cũng là thần kỳ. Cậu nói xong nhìn về phía Hà Việt, "Hà cha tạm thời vẫn không thể ăn những thứ này, chờ cha khỏe rồi, con lại bảo cô Vương nấu cho cha nếm thử chút, thật sự ăn rất ngon."

Cuộc giải phẫu thứ 2 của Hà Việt sắp tới, chính là lúc phải ăn kiêng, y ăn cái gì cũng cần kiểm tra, cô Vương và Yến Mạn Gia trong khoảng thời gian này làm không ít kiểm tra.

"Được," Hà Việt lại gật đầu đáp lại, y đối với ham muốn ăn uống cũng không để ý, nhưng Mạnh Đình nói như vậy, y đột nhiên liền cũng có chút suy nghĩ, y nghĩ tới món ăn mẹ nuôi của y nấu cho y ăn, chỉ tiếc y đời này đều ăn không được nữa.

"Cho nên, chúng ta sau này đều không được sinh bệnh nữa, không chỉ là ăn không ngon, người quan tâm chúng ta cũng sẽ lo lắng." Mạnh Đình nói quét Yến Vũ một cái, người lo lắng Hà Việt nhất chính là Yến Vũ, điểm này ngay cả Mạnh Đình cũng nhìn ra.

"Đúng là như vậy," Hà Việt lại đáp lại, trong lòng có chút cảm xúc.

Y biết Mạnh Đình đến bây giờ, cũng không cảm thấy cậu có bất kỳ chỗ nào ngốc nghếch. Chỉ là ánh mắt nhìn thế giới của Mạnh Đình so với bất cứ ai trong bọn y đều muốn trực tiếp hơn, mà cậu cũng trực tiếp mà biểu đạt nội tâm của cậu.

Đây không phải là ngốc nghếch, là hiếm thấy, hiếm thấy có thể gặp nhưng không thể cầu, không chỉ có Yến Tuy cảm thấy như vậy, bây giờ bọn họ trở thành người nhà của Mạnh Đình cũng cảm thấy như vậy.

Yến Vũ đẩy Hà Việt đi tới phòng khách toàn bên cạnh, Mạnh Đình ôm lấy Mao Cầu, lại gọi Đại Hoàng rời đi, bọn họ còn chưa tới trong phòng khách, Yến Tuy liền cũng chạy ra, anh rất tự nhiên dắt tay Mạnh Đình qua, dẫn cậu đi rửa tay, sau đó tới ăn cơm.

Ăn xong cơm tối, tản bộ xong, xem TV một lát, tới lúc Mạnh Đình ngủ liền được Yến Tuy ôm trở về phòng, tiết mục "xem TV" đã duy trì một đoạn thời gian ở Yến trạch đêm nay coi như kết thúc, ai về phòng nấy, làm chuyện riêng của mình.

Yến Tuy không có ngủ sớm như vậy, anh xác định Mạnh Đình ngủ sâu rồi, anh trở lại trong thư phòng, tiếp tục xử lý sự tình, sau đó cửa liền bị gõ.

"Vào đi."

Người tới là Yến Vũ, ông cũng là không dễ dàng để cho Hà Việt ngủ say, mới thoát ra tới đây.

Ông và Yến Tuy liền không hàn huyên cái gì, ông dịch ghế qua ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề, "Ta tình cờ tra được một chút chuyện, có liên quan tới Đình Đình."

Yến Tuy nghe vậy khép máy tính lại, nghiêm túc nghe Yến Vũ tiếp tục nói.

"Ta ở nước A bên kia giữ lại 1 người, người Hải thành nước Hạ, tham gia công việc môi giới buôn bán trẻ sơ sinh, cô ta tham gia gần 20 năm rồi, cô ta sợ ở trong nước lâu sẽ bại lộ, kiếm tới không sai biệt lắm, cô ta bỏ chạy tới nước A……"

Nhưng cuộc sống nước ngoài cũng không dễ chịu, nhất là loại người đàn bà tuổi ngoài 50 này, lại không có kỹ thuật đặc biệt, tiền của bà ta rất nhanh liền tiêu xài cạn sạch, sau đó ở nước A lại dính tới nghề cũ, lần này đá phải tấm sắt, đem con của một phú hào bán trao tay.

Bà ta cảm giác rất nhạy cảm, sớm mang theo tiền chạy, cảnh sát cũng không tóm được bà ta, sau đó phú hào kia không cam lòng, ở chợ đen giá cao phát lệnh truy nã bà ta.

Yến Vũ những năm này làm chính là các phi vụ thấp này, tiền tới nhanh, đồng thời tin tức cũng truyền tới nhanh, thuận tiện cho ông tìm bác sĩ cho Hà Việt, lần này không khéo, người của ông tiếp nhận nhiệm vụ này, người cũng bị bọn họ tóm được rồi, lại phát hiện bà ta còn tham dự vào chuyện Mạnh Đình bị đưa đến cô nhi viện.

"Ta đã cẩn thận cho người thẩm vấn qua, bà ta nói lúc ấy có một người phụ nữ ôm con của mình tới bán, sau đó đổi ý, lại ôm tới một đứa nhỏ, mang đứa con của cô ta về."

Yến Vũ nói lại dừng một chút, ông mới biết liền tới đây nói với Yến Tuy, phụ nữ kia là ai, ông còn chưa kịp tra.

"Đoán chừng là người mẹ sinh con riêng chân chính của Mạnh gia."

"Bà ta tên là Dư Mỹ Huyên," Yến Tuy đáp lại, ngón tay anh ở trên bàn điểm điểm, cũng không cảm thấy có cần thiết giấu Yến Vũ, "Bà ta hiện tại là vợ của Yến Mục, đứa nhỏ được bà ta ôm về, hiện tại tên là Yến Thư Á, bọn họ đều đang ở nước F."

Những thứ này là Yến Tuy biết, nếu Yến Vũ không nói, anh cũng không biết Dư Mỹ Huyên còn đưa một chân chuyện Mạnh Đình bị lừa bán.

Yến Vũ nghe vậy cau mày, cái này thật đúng là không nghĩ tới, Dư Mỹ Huyên mang thai sẽ là con của Yến gia, bây giờ bọn họ đều được nhận về rồi.

"Muốn bà ta mở miệng đoán chừng không quá dễ," Yến Vũ đánh giá một câu, ông chưa từng gặp Dư Mỹ Huyên, nhưng nghe thấy Yến Tuy nói như vậy, ông liền có thể cảm giác được thủ đoạn và tâm cơ của bà ta không nhỏ.

Ta hỏi cái này một tý các thím đang học cấp 3 đừng nghĩ lung tung nhé TT^TT có phải học sinh cấp 3 đều NGÁO k:(((((chu choa ma trời đất ơi đám học sinh lớp tôi chủ nhiệm nó bật giáo sinh đôm đốp mà tỏ thái độ trước mặt ấy huhuuuu:(((((tui chọn cho chúng nó bài múa "Bèo dạt mây trôi" chúng nó mới nghe nhạc dạo liền bảo "Bài cô chọn như nhạc đám ma ý" huhuuuuu. Hết 1 tuần đi thực tập rồi mà tui vẫn chưa thấy yêu nghề tý ty nào ý:((((

81. Chương 81

Edit: Vịt

Beta: Min

Yến Tuy nghe vậy chân mày hơi hơi khơi một cái, anh lắc lắc đầu, "Mở miệng không khó, bà ta trước mắt sợ chính là chúng ta."

Bà ta trăm phương ngàn kế mới vào cửa Yến thị nước F, bà ta tuyệt đối sẽ không muốn chuyện ở Hải thành ảnh hưởng tới cách nhìn của Yến Mục và Yến Tránh Bác đối với bà ta, hơn nữa bà ta cũng không biết bọn họ đã truy xét tới trên người bà ta.

Nhưng tâm cơ của Dư Mỹ Huyên đúng là không thể coi thường, bà ta chỉ sợ sẽ không ngồi chờ sự tình tiếp tục không thể khống chế.

Dư Mỹ Huyên nói hay không cũng không quan trọng, đã tra ra được bà ta, trong đó đến tột cùng là như thế nào liền cũng dễ tra.

Suy nghĩ của Yến Tuy rất nhất thời, anh hơi ngừng lại, liền tiếp tục nói, "Không cần chúng ta ra tay, cha đem tư liệu của người kia cho con, con đưa cho Tiêu gia là được."

Yến Tuy nói như vậy, Yến Vũ tự nhiên cũng sẽ không phản đối, ông gật gật đầu, ngay sau đó liền đứng lên, "Ta sẽ cho người chỉnh lý, làm xong liền đưa con."

"Vâng," Yến Tuy đáp lại, anh cũng đứng lên, anh tiễn Yến Vũ tới cửa thư phòng, anh mới tiếp tục nói, "Cảm ơn."

Nếu như Yến Vũ không phải để ý tới chuyện của Mạnh Đình, thật sự rất khó từ một đám buôn người bị truy nã ở nước A liên tưởng tới trên người Mạnh Đình, càng không cần nói còn cho người thẩm vấn tra xét kỹ càng.

"Không cần cảm ơn," Yến Vũ đối với lời này của Yến Tuy lại không quá thích, ông và Hà Việt đều rất thích Mạnh Đình, làm những việc này đều là cần thiết.

Ông xoay người lại nhìn Yến Tuy một cái, nhưng cũng không nói gì khác, ông lại gật đầu một cái, liền từ lầu hai rời đi.

Yến Tuy đưa mắt nhìn bóng lưng Yến Vũ biến mất, sau đó anh mới đóng cửa thư phòng lại, anh ngồi trở lại vị trí làm việc, mở máy tính ra tiếp tục xử lý xong chuyện còn lại, một tiếng sau, anh máy tính còn chưa kịp tắt, tài liệu của Yến Vũ đã gửi tới.

Yến Tuy xem xong một lần, sau đó anh liền qua cho Tiêu Tử Ngang, kèm thêm còn có một phần anh từng điều tra Dư Mỹ Huyên, thời gian quá muộn anh không gọi điện thoại, trực tiếp gửi tin nhắn báo cho Tiêu Tử Ngang.

Anh đứng dậy trở lại phòng ngủ, trên giường Mạnh Đình đã từ ngủ nằm ngửa biến thành nằm úp sấp, Yến Tuy cởi áo khoác, đi tới lật Mạnh Đình trở lại, Mạnh Đình đại khái là cảm giác được Yến Tuy đang chạm vào cậu, cậu còn chưa hoàn toàn lật trở lại, hai tay hai chân lại đều quấn lên.

Sau đó có chút trầm thấp gọi một câu, "Yến Tuy……"

Bây giờ cậu không cần mở mắt nhìn người, chỉ cần ngửi liền sẽ biết là ai đang ôm cậu, nước hoa trên người Yến Tuy là cậu đưa cho, là độc nhất vô nhị.

"Anh ở đây," Yến Tuy đáp lại, cũng không kéo ra, anh tiếp tục vỗ Mạnh Đình, chờ cậu tiếp tục ngủ say, anh mới lại đứng dậy, đi tới phòng tắm rửa mặt, sau đó trở lại ôm người ngủ.

Về phần Tiêu gia Bắc thành bên kia liền không an bình như vậy, Tiêu Tử Ngang xem xong, lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Huy Dân, nhắc nhở ông tiến triển của Yến Tuy bên này.

Tiêu Huy Dân làm thế nào, vẫn là chuyện của ngày mai, nhưng ông sau khi nói với Ninh Châu, bọn họ đều trầm mặc một lúc lâu, lại là cảm thấy áy náy và vô lực, so với Yến Tuy đối với Mạnh Đình làm, bọn họ còn lâu mới bằng, vốn là chuyện muốn vì bọn họ mà làn, còn chưa có động thủ, liền làm cho Tiêu lão gia tử bác bỏ.

"Đợi tới chủ nhật, chúng ta đi qua anh cùng Yến Tuy hảo hảo nói chuyện một chút," Tiêu Huy Dân ôm Ninh Châu, hiểu ý nghĩ trong lòng bà, ông lại lần nữa bảo đảm nói, "Lần này, anh sẽ không nuốt lời."

Ông làm gia chủ Tiêu thị, tự nhiên không thể hoàn toàn dựa vào tình cảm của mình đi quyết định sự việc, nhưng liên quan tới thù oán của bổn gia Tiêu thị, ông tuyệt đối có thể làm chủ, lần này vô luận liên lụy tới ai, ai phản đối, ông đều sẽ không lưu tình.

Nếu như ngay cả điểm này cũng làm không được, bọn họ căn bản không xứng nhận Mạnh Đình.

Mạnh Đình cũng không biết mấy chuyện này, cậu ngủ sớm, tỉnh tới cũng sớm. Cậu mở mắt nhìn thấy vẻ mặt lúc ngủ của Yến Tuy, trong đôi mắt trống rỗng mờ mịt kia từng chút từng chút tràn đầy tình ý, cậu nhìn bộ dáng Yến Tuy, vừa là yêu thích, vừa là đau lòng.

Yến Tuy mấy ngày nay vẫn luôn rất bận rộn, mặc dù không bận rộn suốt đêm nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng ngủ tới khá trễ, ở trong công ty lại càng là đại hội tiểu hội không ngừng, tự mình theo tiến độ hạng mục, vấn đề trong đầu phải suy nghĩ không biết có bao nhiêu.

Mạnh Đình không dám động nhiều, mắt chớp nha chớp, chờ Yến Tuy tỉnh, cậu nắm tay Yến Tuy xem thời gian vài lần, chỉ sợ Yến Tuy không cẩn thận ngủ quá, nhìn thời gian không sai biệt lắm, cậu mới nhẹ nhàng đẩy người gọi tỉnh.

"Yến Tuy, anh hôm nay có việc không? Không có việc, anh cứ tiếp tục ngủ." Có chuyện quan trọng, vậy liền chỉ có thể thức dậy.

Yến Tuy không sai biệt lắm cũng nên thức dậy, nhưng theo thời tiết trở nên lạnh, chăn nhiều hơn một người nằm, ấm áp tới làm cho anh đều muốn ngủ nướng.

Yến Tuy lại tiếp tục ôm chặt Mạnh Đình một chút, một lúc lâu anh mới hoàn toàn tỉnh táo lại, anh nhận được mấy nụ hôn chào buổi sáng của Mạnh Đình, sau đó bọn họ mới rời giường tới dưới lầu ăn điểm tâm, lại từng người đi làm.

Yến Tuy bận rộn như vậy tự nhiên là bởi vì chuyện của Diêm thị, Hứa thị cùng Tiêu thị và những gia tộc khác đều lựa chọn chờ đợi, Yến Tuy lại sớm đào hố cho Diêm Uẩn Sinh, nhưng chút thủ đoạn này, nhưng trong mắt người khác thật ra vẫn chưa đủ.

Đồng dạng, Diêm thị muốn động vào con quái vật lớn như Yến thị, cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Hứa Thụ Mân lựa chọn tới Hải thành, là bởi vì ông cũng phán đoán như vậy.

Vô luận Yến thị hay là Diêm thị muốn thôn tính đối phương, cũng không phải là trong thời gian ngắn có thể làm được, nhưng thời gian một khi kéo dài, hai nhà đều là tổn thất to lớn, hơi sáng suốt chút Yến Tuy và Diêm Uẩn Sinh đều không nên cục diện trước mắt này.

Thậm chí, Yến Tuy căn bản là không cần cùng Diêm Uẩn Sinh tranh giành, anh trẻ tuổi hơn Diêm Uẩn Sinh, Diêm Uẩn Sinh tiếp tục ác ý, anh thắng chỉ là vân đề thời gian, anh vẫn có thể chờ thêm 5 năm 10 năm tiếp tục tính kế.

Nhưng Yến Tuy gấp gáp như vậy, cũng là cái nguyên nhân này, Diêm Uẩn Sinh già rồi, anh không thể chờ ông ta sau khi chết, mới cùng ông ta thanh toán tính kế và tổn thương ông ta đối với người Yến gia.

Ý nghĩ gần giống với Hứa Thụ Mân, kỳ thực còn có Tiêu lão gia tử, ông thấy được bản thân Yến Tuy, tự

nhiên là thưởng thức và thỏa mãn, mặc dù Yến Tuy chỉ là cháu rể của ông, nhưng ông cảm thấy Yến Tuy so với tất cả cháu trai của ông đều muốn giống ông hơn.

Tiêu thị có thể ở Bắc thành độc đại, Tiêu lão gia tử kể công rất to lớn, mặc dù ông đắc tội không ít người, nhưng hiện tại, ông lại nhìn lại ông hồi trẻ, cùng với Yến Tuy hiện tại, ông đều cảm thấy quá kích động chút rồi, có thể lý giải, nhưng ông cũng không ủng hộ.

Nhưng ông đối với Mạnh Đình hiểu rõ không đủ, tất cả tiêu chuẩn phán đoán đều lưu ở bên ngoài, Yến Tuy và ông tuyệt đối là hai người hoàn toàn khác nhau, áp lực Yến Tuy từ nhỏ tới lớn chịu đựng, là người thường khó có thể tưởng tượng, tâm tình ông hiện tại cũng sớm không phải tuổi tác có thể suy xét.

Liền khoảng 11 rưỡi trưa hôm nay, nhân viên lầu 9 cao ốc Yến thị đột nhiên ồn ào lên, cũng là ồn ào quá cao hứng không nhịn được kêu ra ra tiếng.

Vương Phong cao hứng mà đều quên gõ cửa, hắn trực tiếp mở cửa đi vào, thấy Yến Tuy đang nói chuyện điện thoại, hắn mới hơi hơi thu liễm chút thần sắc trên mặt.

Ngữ khí thần thái Yến Tuy nói chuyện, vừa nhìn liền biết đang nói chuyện điện thoại với ai.

Anh và Mạnh Đình mỗi buổi trưa nhất định sẽ có một lần điện thoại, điểm này Vương Phong cũng sớm biết rồi, nhưng hiện tại hắn nóng lòng có tin tức tốt muốn nói với Yến Tuy, thấy anh vẫn ở bên kia chậm rãi mà cùng Mạnh Đình dặn dò lẫn nhau, thật là làm cho hắn sốt ruột.

"Được, anh cũng sẽ không quên ăn cơm."

Yến Tuy nói xong lời này, rốt cục đặt điện thoại xuống. Anh xoay người lại nhìn Vương Phong, ánh mắt vô hỉ vô nộ, đông cứng tới Vương Phong giật mình một cái. Rõ ràng một khắc trước còn ôn nhu như vậy, như thế nào đối với người khác Mạnh Đình, liền đều là cái bộ dạng này chứ.

Không, phải nói, Yến Tuy vẫn luôn là như vậy, chỉ là đối với Mạnh Đình, anh mới thay đổi bộ dáng.

"Chuyện gì?"

Vương Phong nghe vậy sững sờ trên măt lập tức biến mất, hắn kích động rõ ràng, "Chúng ta thành công, so với mục tiêu dự tính còn nhiều hơn gấp mười, tiếng vang cực tốt!"

Lấy tố dưỡng nghề nghiệp của Vương Phong, bình thường sẽ không nói mấy loại "Cực tốt" này, vậy quá mức chủ quan, nhưng hiện tại hắn cực kỳ cao hứng, liền cũng chẳng quan tâm cái gì mà tố dưỡng với chả không tố dưỡng nữa.

Yến thị và Diêm thị đồng thời cạnh tranh một hạng mục, nhìn là Diêm thị chiếm cứ tiên cơ, nhận được

hạng mục, nhưng kỳ thực đó là Yến thị hơn hai năm trước đã vứt bỏ, Yến Tuy vốn cũng không phải là quá xem trọng cái hạng mục này, chỉ cảm thấy có tiềm lực, có thể phát triển, cho nên vẫn luôn chỉ cung cấp tài chính chống đỡ.

Nhưng Tô Tư Vũ bại lộ với anh, thuận tiện Yến Tuy liền cũng tra một chút, từ chỗ Mạnh Kỳ biết, Tô Tư Vũ từng tìm y muốn phương pháp phối chế nước hoa tổ truyền của Mạnh gia, đây càng nghiệm chứng một chút suy đoán của Yến Tuy.

Tất cả hành động của hắn hơn nửa năm này ở Hải thành, Yến Tuy cũng cho người điều tra tới nhất thanh nhị sở, sau đó Yến Tuy liền lại lần nữa chú ý tới hạng mục này của anh, anh không tiếp tục do dự, gia tăng tài chính đầu tư, nhân tài dẫn vào, đem hạng mục vốn còn cần nửa năm thậm chí thời gian lâu hơn khởi động, sớm đồng thời càng tốt mà làm ra.

Sở dĩ Yến Tuy phản ứng lãnh đạm, cũng không phải là anh nghe thấy tin tức này không cao hứng, mà là anh ban đầu đã thông qua Tô Tư Vũ xác định kết quả này.

Nhà máy nước hoa đã từng của Mạnh gia có thể kiếm tiền là bởi vì Mạnh Đình, mà hạng mục này thì thuần túy là thời cơ thời đại phát triển, một kết quả tình cờ lại tất nhiên.

Sản nghiệp của các đại gia tộc căn bản ở các lĩnh vực đều có liên quan, duy chỉ có coi như là mới xuất hiện chính là mảng game online này. Yến thị lần này cùng Diêm thị tranh giành, chẳng qua là cố ý làm cho hắn nhìn, cố ý kéo hắn tới ngành này, trở thành nền tảng và đệm lưng của Yến thị.

Hiểu động cơ này của Yến Tuy, Diêm Uẩn Sinh chỉ sợ muốn bị chọc tức đến đau ngực, Diêm thị bọn họ đoạt được hạng mục tới hiện tại, tiền và nhân lực đều cũng quẳng vào, Yến thị căn bản là không chờ bọn họ ra thành quả, anh tự mình theo vào, hiện tại liền đem thành quả hạng mục bày ra.

"Hôm nay login, login hai phút, số người vượt qua một triệu, liên tục 3 server full, dự theo tăng trưởng hiện tại……"

Tin vui liên tiếp của Vương Phong hồi báo ra, kỳ thực hắn ban đầu cũng không hiểu tại sao Yến Tuy coi trọng hạng mục này như vậy, còn cố ý ở tổng bộ sắp đặp team lưu lại một tầng, nhưng hiện tại thấy bọn họ đều đánh giá thấp tiềm lực của thị trường này.

Yến Tuy nghe vậy gật đầu một cái, "Cậu đi thông báo, hôm nay gia xan (*), tháng này tiền thưởng gấp bội."

((*) gia xan: thêm cơm =>>> khen thưởng, khuyến khích)

"Vâng," Vương Phong vẫn như cũ rất kích động, nhưng phản ứng của Yến Tuy là quá lạnh nhạt rồi, nhưng lại nghĩ chút, Yến Tuy lúc khởi động hạng mục này, thực là làm không ít công tác, mang theo bọn họ liên tục tăng ca một tháng, các loại cuộc họp phân tích mở lại mở.

Ở trong lòng Yến Tuy có lẽ đã sớm đoán được kết quả như vậy, sở dĩ anh căn bản kích động không nổi, Vương Phong cho dù nghĩ vỡ đầu, hắn cũng sẽ không nghĩ đến có liên quan với Tô Tư Vũ.

"Cậu cho người xem chừng phản ứng của Diêm thị bên kia," Yến Tuy nhìn Vương Phong còn chần chờ không đi, anh lại tiếp tục phân phó một câu.

Vương Phong nghiêm túc gật đầu, trên mặt cũng rốt cục khôi phục bộ dáng lãnh tĩnh thường ngày, đúng vậy, bọn họ muốn hãm hại Diêm thị, lúc này mới vừa bắt đầu mà thôi.

"Tổng tài yên tâm, tôi sẽ làm tốt."

Vương Phong đi ra ngoài, Yến Tuy suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra lại gọi điện thoại cho Mạnh Đình, nói tin tức tốt này với cậu, bản thân anh cao hứng không nổi, nhưng Mạnh Đình vì anh cao hứng, anh tựa hồ cũng sẽ cảm thấy cao hứng.

Mạnh Đình cùng Yến Tuy cúp điện thoại, cũng không có cứ như vậy thu lại điện thoại, cậu lại down game, sau đó cả buổi chiều cậu đều đánh team.

Đối với Mạnh Đình mà nói, game này ban đầu khá khó khăn, nhưng có khiêu chiến, có thua có thắng, kích thích lên ý chí chiến đấu, mới có thể làm cho người có hứng thú tiếp tục chơi.

Yến Tuy lúc tới đón cậu, Mạnh Đình còn đang chơi, "Thắng rồi……"

Team đối phương thích troll đồng đội, cho nên bọn cậu thắng, Mạnh Đình cong cong mắt, ý định tiếp tục, sau đó điện thoại của cậu bị Yến Tuy rút đi, "Cả buổi chiều đều ở đây chơi?"

Yến Tuy ngồi ở bên Mạnh Đình, ôm lấy người, sau đó nhìn cậu lại tiếp tục vòng tiếp theo.

Mạnh Đình gật đầu một cái, "Rất thú vị, em vừa mới thắng một trận."

Song vòng tiếp theo đối phương không có xuất hiện troll đội hữu hay tự rớt đồ, cậu lại trở thành vị thần skill không bug, Yến Tuy tiếp được Mạnh Đình, anh mặc dù cũng không chơi quá tốt, nhưng bên này vận khí coi như không tệ, ván này lại thắng.

"Được rồi, hôm nay em không thể chơi nữa."

Yến Tuy nói xong đứng lên, sau đó kéo Mạnh Đình lên.

Mạnh Đình hơi có chút chưa thỏa mãn gật gật đầu, cậu thay xong quần áo, cùng Yến Tuy lên xe, dựa vào trong ngực anh, để cho Yến Tuy nhu tay cho cậu, gõ quá nhiều, ngón tay đau.

(câu làm cho con trạch nữ lâu năm như t chạnh lòng:(((((

"Em đều có thể chơi, người khác khẳng định cũng được."

Mạnh Đình lời này tuyệt đối coi như là đúng trọng tâm, cậu đối với game bình thường đều chơi không nổi, nhưng cái này của Yến Tuy, bản thân cậu không biết chơi, cũng chơi lâu như vậy.

Yến Tuy nghe vậy hôn hôn trán Mạnh Đình, "Chơi có thể, nhưng không thể quá độ."

"Vâng," Mạnh Đình đáp lại, cậu nghiêm túc chơi như vậy, cũng là bởi vì đây là game của công ty Yến Tuy, cậu muốn dùng cách này ủng hộ anh. Nhưng hiện tại cậu vẫn cảm thấy cậu chơi không tốt, mấy chữ rất nhỏ mắng cậu kia, thỉnh thoảng cậu vẫn là nhìn thấy.

Cậu tiểu học mặc dù chỉ học nửa đoạn sau, nhưng cậu cũng là tốt nghiệp rồi. Tay cậu tốc độ quá chậm, không quay lại "Tốt nghiệp" làm cho Mạnh Đình có chút canh cánh trong lòng.

Mạnh Đình buổi tối ngủ một giấc, hôm sau tới phòng thí nghiệm cậu liền quên chuyện trong game tới không sai biệt lắm, cậu quen chuyên chú, lúc điều hương ngay cả Yến Tuy cũng không nghĩ, huống chi game.

Đối với nước hoa, cậu lại có chút ý nghĩ khác, thí nghiệm ghi chép số liệu, thậm chí nhìn một chút cảm thụ và ý nghĩ của khách hàng sử dụng, tiến hành điều chỉnh.

Thời gian trôi một cái tới cuối tháng 11, giải phẫu lần thứ hai của Hà Việt cũng hoàn thành mấy ngày rồi, giải phẫu khá thành công, bác sĩ Bart đã trở lại nước A, Cổ Lê tiếp tục ở lại, gã có lẽ chờ tới lúc Hà Việt bình phục hoàn toàn, tiếp tục quyết định có lưu lại Hải thành hay không.

Bất quá gã cũng không ở suốt trong Yến trạch, gã thỉnh thoảng sẽ theo Chân Hàm tới bệnh viện thú cưng, có câu nói, hữu giáo vô loại (*), nhưng cái nghề bác sĩ này, phải nói là hữu cứu vô loại (**), tính mạng của mèo mèo chó chó giống như con người, cũng không có lãng phí hay không.

((*) hữu giáo vô loại: bất cứ cái gì cũng có thể nhận được giáo dục

(**) hữu cứu vô loại: bất cứ cái gì cũng có thể được cứu chữa)

Hạng mục mới của Yến thị so với trong dự tính còn muốn thành công hơn, trang phục mới không ngừng mở ra, trong lầu 9 cao ốc Yến thị 24h luân phiên thay, ngay cả ban đêm cũng là đèn đuốc sáng trưng, Yến Tuy hào phóng, tiền lương cấp vào và thành quả rút ra đều rất hợp lý, đám nhân viên nhiệt tình cực cao.

Lúc Yến Tuy bận rộn nhất là trong khoảng thời gian trước sau game online này, hiện tại bắt đầu đi vào quỹ đạo, anh chỉ cần để cho người phụ trách tiếp tục xem xét kỹ, mỗi ngày báo cáo cho anh là được rồi, anh ngồi xe đi đón Mạnh Đình, cũng không phải tới phòng thí nghiệm, mà là tới nhà máy nước hoa thôn Lý gia.

Mạnh Đình và Yến Minh Á buổi sáng đã đi qua, Yến Tuy bên này phái xe và bảo tiêu, sau đó mới cho phép, hiện tại anh sự tình xử lý tới không sai biệt lắm, liền cũng qua đó đón người về.

Ba khoản nước hoa thành phẩm của công ty nước hoa Đình Á, tiếng vang đều rất lớn, nhưng gần đây có một nhóm phản hồi lại không tốt như lúc trước, Yến Minh Á mời Mạnh Đình qua đây xem một chút, vấn đề xảy ra ở đâu, cậu đối với nước hoa hết sức quen thuộc, phán đoán của cậu so với bọn họ từng bước kiểm tra thông thường nhanh hơn rất nhiều.

Quả nhiên, Mạnh Đình tới trong xưởng xoay một vòng, cậu liền chỉ ra là vấn đề khác nhau của tính tỉ lệ vụ mùa nguyên liệu, mấy cái đã cho vào kia, cũng không cần lãng phí, Mạnh Đình lập tức lại tiếp tục điều chỉnh một chút phương pháp phối chế.

"Sau này mỗi lần vào nguyên liệu, cháu trước tiên đưa tới chỗ ta, ta xem chút."

"Vâng," Yến Minh Á gật đầu đáp lại, y nhìn về phía Mạnh Đình, nhịn không được khen một câu, "Thím nhỏ thật lợi hại."

Bọn họ trước khi tới đã cho mấy thầy kiểm tra đo lường thường xuyên sản phẩm nước hoa xem một chút, nhưng bọn họ cái khác không tra, nguyên liệu không hề nghi ngờ tra đầu tiên, vẫn như cũ không tìm ra được nguyên nhân chân chính.

Mấy thầy kiểm tra đo lường thấy Mạnh Đình thật sự quá trẻ tuổi, bọn họ trước lúc tìm được ghi lại, cùng với lượng nguyên liệu lần này, tiến vào phòng kiểm tra đo lường phân tích, vẫn là thật sự có bất đồng.

Xử lý xong chuyện sản xuất nước hoa, Mạnh Đình nghĩ cậu đã tới thôn Lý gia rồi, liền cũng thuận đường tới nhà Lý Lan thăm ông nội hắn Lý Phú.

Bệnh của ông đã khỏi rồi, nhưng ông tuổi cũng có chút lớn, đất của ông lúc trước đều cho thuê rồi, hợp đồng không tới, cho dù ông vẫn có thể làm nông dân trồng hoa, cũng không có đất có thể trồng.

Yến Minh Á tiếp tục mời ông làm cố vấn, tiền lương cho không tính là đặc biệt cao, nhưng đủ cho chi phí hàng ngày của ông và Lý Lan, ông trong lòng cảm kích, thường xuyên chủ động tới xem nhà máy, ban ngày thỉnh thoảng liền qua đây đi bộ, xem một cút có việc gì có thể giúp được hay không.

Mạnh Đình và Yến Minh Á đi ra nhà máy nước hoa không bao lâu, liền nhìn thấy Lý Lan và ông nội hắn một trước một sau đi tới.

Lý Lan một tuần sẽ cùng Mạnh Đình gọi điện thoại 1-2 lần, từ xa nhìn thấy Mạnh Đình, hắn vung chân liền băng băng chạy qua.

"Đại đông gia (*) anh tới rồi!" Lý Lan lời này gọi chính là Mạnh Đình, biết được đại cổ đông của nhà máy nước hoa này chính là Mạnh Đình, Lý Lan liền học theo ông nội hắn gọi Mạnh Đình là ông chủ lớn, Yến

Minh Á gọi là Nhị đông gia.

(Đại đông gia: ông chủ, chủ nhân, cổ đông giữ nhiều cổ phiếu nhất hay người đóng vai trò quan trọng trong công ty.)

Mạnh Đình đã sửa đúng cho Lý Lan nhiều lần, thấy hắn không thay đổi, cậu liền không muốn phí sức nữa.

"Em tan học rồi?"

"Vâng," Lý Lan gật đầu một cái, lại tiếp tục gãi gãi đầu, hơi có chút câu nệ, lúc nói trong điện thoại, cũng không cảm giác quá lớn, trước mắt hắn nhìn thấy người, hắn đột nhiên liền có chút khẩn trương lên.

"Đại đông gia anh sao lại tới?" Lý Lan ngay sau đó liền hỏi ra, sáng lập nhà máy lâu như vậy, hắn và ông nội hắn căn bản mỗi ngày đều tới đây nhìn, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Đình tới nhà máy nước hoa.

"Nguyên liệu xảy ra chút vấn đề, anh và Minh Á tới đây xem chút." Mạnh Đình cũng không cảm thấy đối với Lý Lan có cái gì phải giấu diếm, Lý Lan sinh ở vùng quê trồng hoa, lại thường xuyên chạy tới nhà máy, chuyện biết được chỉ sợ so với ông nội hắn còn nhiều hơn.

"Là vấn đề gì?" Lý Lan ngay sau đó lại hỏi một câu, nhưng mới hỏi xong, hắn liền có phát hiện không đúng, "Hì hì, em chính là hỏi một chút, không tiện không cần nói với em."

Mạnh Đình ngược lại cũng không cảm thấy không tiện, cậu tiếp tục cùng Lý Lan phân tích vấn đề trong nguyên liệu.

Hai người bọn họ một nghiêm túc nói, một nghiêm túc nghe, ngược lại gạt ông nội Lý Lan và Yến Minh Á sang một bên, ông nội Lý Lan tự nhiên không dám có ý kiến, thấy Mạnh Đình chịu cùng cháu trai nói những lời này, ông dưới đáy lòng cảm thấy cao hứng.

Lý Lan trước kia trốn học, đánh nhau, chính là một quỷ gây chuyện mười phần, nhưng sau khi biết Mạnh Đình và Yến Tuy, thay đổi của hắn có thể nói là nghiêng trời lệch đất, mới thời gian ba tháng, thành tích của hắn đã từ đội sổ trở thành trung bình, giáo viên chủ nhiệm của Lý Lan cách một đoạn thời gian đều gọi điện thoại tới khen Lý Lan một chút, phải biết cô trước kia gọi điện thoại, căn bản đầu là Lý Lan trốn học hoặc là lại gây phiền phức.

"Cháu cũng có một đoạn thời gian không tới, thân thể ông gần đây thế nào?" Yến Minh Á hỏi Lý Phú, sau đó đuổi theo cước bộ Mạnh Đình.

Nơi không xa phía sau bọn họ, còn đi theo Triệu Binh và một bảo tiêu khác, Yến Tuy không thể tự mình bồi Mạnh Đình, liền phái Triệu Binh tới.

“Ta khỏe rồi, chính là rảnh rỗi tới sợ, thỉnh thoảng tới xem nhà máy một chút cho các cháu, ta không học vấn, cũng không làm được cái khác.”

Lý Phú cảm khái một câu, ông trước kia trong nhà cũng coi như giàu có, vợ ông đi sớm, ông cũng không quản giáo con tốt, càng sống càng nghèo, con dâu bỏ đi, con trai cũng bỏ đi.

Hơn nữa trong lòng ông rất rõ ràng, Yến Minh Á cho ông công việc được gọi là cố vấn này, chỉ cần là bởi vì Mạnh Đình và Yến Tuy cùng Lý Lan quen biết sâu xa, ông cũng không cách nào mở miệng cự tuyệt, chỉ hy vọng sau này cháu trai ông thật sự có thể có tiền đồ. sau đó báo đáp người ta.

“Ông đừng nói như vậy, ông chúng giúp bọn cháu rất nhiều.”

Yến Minh Á tiếp tục nói chuyện cùng Lý Phú, một đường đi về, tới trong nhà Lý Lan.

Mà Mạnh Đình và Lý Lan cũng nói một đường, Mạnh Đình nói tới rất tỷ mỉ, Lý Lan hỏi gì cậu liền trả lời cái đó.

“Còn rất có ý nghĩa……” Lý Lan lần đầu tiên biết cái gì là điều hương, cảm giác cổng thế giới mới được mở ra, mắt đặc biệt sáng ngời, hắn má hơi hơi hồng hồng, “Em cũng rất thích hoa, ngửi rất dễ ngủ.”

Hắn lời này chỉ nói qua với Mạnh Đình, nhưng người khác ngay cả ông nội hắn, hắn cũng không nói, luôn cảm thấy đại nam nhân thích hoa, quá kỳ quái. Nhưng Mạnh Đình cũng thích, hắn cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái gì nữa, mấy mùi hương dễ chịu này có thể kiếm tiền.

Mạnh Đình nghe vậy gật gật đầu, hơi hơi do dự, cậu mới nói, “Em trước tiên hảo hảo học tập, trở về anh cho người đưa cho em vài cuốn sách, em có thể xem một chút, không hiểu có thể hỏi anh.”

Một đường này nói chuyện tới đây, Mạnh Đình liền phát hiện Lý Lan trên phương diện điều hương còn rất có thiên phú, nhưng để cho cậu mở lời này, vẫn là bởi vì câu thích cuối cùng của Lý Lan kia. Mạnh Đình vẫn luôn cảm thấy chỉ có chân chính thích, mới có thể điều ra mùi hương tốt, bằng không có thiên phú nữa cũng vô dụng.

“Thật sao ạ, cảm ơn Đại đông gia!”

Lý Lan có một điểm không tốt, lúc quá kích động, giọng liền có chút lớn, Yến Tuy vừa từ trên xe đi xuống đều nghe thấy thanh âm của hắn.

Bất quá ánh mắt anh nhìn tới đây, đầu tiên nhìn thấy vẫn là Mạnh Đình.

Như có cảm giác, Mạnh Đình nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt vốn luôn chỉ nhàn nhạt đột nhiên liền phát sáng lên, cảm giác cả người đề trở nên không giống với lúc trước, lúc trước cậu là một bậc thầy điều hương,

nhưng hiện tại là một nam nhân nhìn thấy người trong lòng mà thôi.

"Yến Tuy!"

Mạnh Đình gọi một câu, cước bộ liền cũng tăng nhanh, Yến Tuy cũng không có nói trước với cậu, anh muốn tới, như thế liền cũng coi như kinh hỉ rồi.

Mạnh Đình trước người Yến Tuy một bước dừng bước lại, ngay sau đó lại được anh kéo tới trong ngực.

Mạnh Đình mắt chớp chớp, tay liền cũng vây quanh eo Yến Tuy, "Sao anh lại tới, hôm nay không bận sao?"

"Không bận," Yến Tuy cũng biết anh mấy ngày qua quá bận, đều không thể hảo hảo bồi Mạnh Đình một chút, anh hôm nay cố ý tới đây đón người, cũng là có nguyên nhân này. Lúc bận rộn thì bận rộn, được nghỉ ngơi, cũng nên hảo hảo bồi Mạnh Đình một chút.

Về phần Diêm Uẩn Sinh, hắn một bước sai, từng bước sai, Diêm thị từ Lê thành xóa bỏ tên thời gian so với mọi người dự liệu đều muốn ngắn hơn nhiều.

Mạnh Đình tự nhiên cũng cao hứng nhìn thấy Yến Tuy, nhưng cậu nhìn thấy sắc mặt anh, lại có chút đau lòng, "Vậy anh cũng nên về nhà nghỉ ngơi thật tốt, còn xa như vậy chạy tới."

"Trên xe có nghỉ ngơi, không sao cả," Yến Tuy ôm Mạnh Đình một lúc lâu, mới buông cậu ra, sau đó dắt tay cậu, hỏi một câu, "Còn chưa có tìm được sao?"

Mạnh Đình nghe vậy lắc lắc đầu, "Đã tìm được rồi, bọn em đang định tới nhà Lý Lan……"

Mạnh Đình nói đến một nửa, mới phát hiện cậu quên mất ý định ban đầu mình tới nhà Lý Lan, cậu muốn tới xem thân thể Lý Phú như thế nào, nhưng kỳ thực cậu đã nhìn thấy người, căn bản không cần thiết tới nhà ông nữa.

Mạnh Đình kịp phản ứng, thần sắc cũng có chút ngây ngẩn, cậu nghiêng đầu nhìn Lý Phú, sau đó mới nghiêm túc hỏi một câu, "Ông Lý bệnh của ông đều tốt rồi sao?"

"Tốt rồi, tốt rồi," Lý Phú vội vàng đáp, bọn họ nhìn thấy Yến Tuy tới đây đều rất thức thời không tới đây quấy rầy, Mạnh Đình hỏi, bọn họ cũng tiếp tục đi lên phía trước, "Cảm hơn Đông gia quan tâm."

Mạnh Đình nghe vậy gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Yến Tuy, "Đều tốt rồi, chúng ta có thể về nhà rồi."

Cậu tới xem một chút Lý Phú chính là lời này, xác định thân thể ông tốt rồi, mục đích chuyện này của cậu

liền cũng đều đạt được, thời gian còn lại, cậu muốn ở chung với Yến Tuy.

Mạnh Đình nói quá thẳng thắn rồi, người ở đây đều ngẩn ra, người không hiểu cậu, đều hẳn cảm thấy cậu thăm người quá có lệ.

Yến Minh Á nhịn không được vung miệng cười cười, y nhìn về phía Mạnh Đình và Yến Tuy, "Cửu thúc mang thím nhỏ về nhà đi, cháu bên này còn có chút chuyện."

Yến Tuy gật đầu một cái, lại tiếp tục chào hỏi với hai người Lý Lan hai câu, sau đó anh liền mang theo Mạnh Đình lên xe.

Người lái xe đổi thành Triệu Binh, Mạnh Đình khá quen thuộc, liền cũng không tiếp tục mất tự nhiên nữa, cậu lúc này liền ngả tới trong ngực Yến Tuy, ôm người một lúc lâu, cậu mới mở miệng nói chuyện, "Hôm nay cũng có tin tức tốt sao?"

Yến Tuy suy nghĩ một chút, vẫn thật sự gật gật đầu đầu, "Có."

"Hôm nay kiếm được rất nhiều tiền," Yến Tuy cân nhắc câu nói một chút, nói như vậy với Mạnh Đình, nói quá phức tạp, Mạnh Đình có thể nghe hiểu cũng chính là cái phần này.

Mạnh Đình nghe vậy rất tán đồng gật đầu, "Là một tin tức tốt, em gần đây cũng kiếm được rất nhiều tiền."

Yến Tuy lúc bận rộn, Mạnh Đình cũng không thả lỏng, cậu cố gắng điều chế nước hoa, nhưng căn bản hàng vừa đến thị trường, không được nửa ngày đã toàn bộ bán hết. Yến Minh Á cũng không thoả mãn với thị trường nước hoa nước Hạ, y chạy tới nước A mấy lần, bộ tiêu thụ bên kia đã sáng lập rồi.

Lần lần lượt lượt, còn sẽ có chi nhánh ở các quốc gia khác.

Mạnh Đình đã nghĩ xong sang năm muốn tặng quà sinh nhật gì cho Yến Tuy rồi, cậu muốn đem chi phiếu tiền cậu kiếm ra được tặng cho Yến Tuy. Cậu hi vọng tới sang năm trước sinh nhật Yến Tuy, mấy con số kia có thể khả quan hơn chút, số không càng nhiều càng tốt.

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình giống như rơi vào đống tiền vậy, say mê tới tìm không ra hướng bắc, nhịn không được nghiêng đầy ở trên trán cậu hôn xuống.

"Em hôm nay cũng mệt mỏi rồi, dựa vào anh nghỉ ngơi một lát, tới anh gọi em."

Mạnh Đình ngược lại cũng không buồn ngủ như vậy, nhưng Yến Tuy nói như thế, cậu liền cũng yên tâm thoải mái nằm trên đùi Yến Tuy.

Nghĩ tới quà sinh nhật, Mạnh Đình thuật tiện liền nhớ tới sinh nhật Ninh Châu, 20 tháng 12, kỳ thực cũng rất nhanh.

"Mẹ tháng sau sinh nhật rồi……"

Cậu nói với Yến Tuy cái này, tự nhiên không phải là do dự lựa chọn quà, "Không biết ông có thể cho phép em chỉ tới một ngày hay không."

Yến Tuy nghe thấy vấn đề lo lắng của Mạnh Đình, bất đắc dĩ cười cười, xem ra lần đó Tiêu lão gia tử là hù dọa Mạnh Đình rồi, không phải là bản thân Tiêu lão gia tử, mà là mặt quá lý tính của một người đương gia gia tộc kia.

"Anh nói em nên gọi điện thoại hỏi một chút không?"

Mạnh Đình rất muốn tới chúc mừng sinh nhật Ninh Châu, cậu đi Yến Tuy khẳng định cũng đi, Yến Tuy trở lại, cậu cũng muốn trở lại.

"Không cần hỏi, đó là cha mẹ em, ngay cả ông nội cũng không thể ngăn cản em đi thăm bọn họ."

Mạnh Đình nghe vậy gật gật đầu, "Vậy thì tốt……"

Cậu kỳ thực rất sợ gặp phải tình cảnh lúng túng như ngày đó, cậu cảm thấy không thoải mái, Ninh Châu bọn họ cũng cảm thấy tổn thương, nếu như Tiêu lão gia tử không cho phép, cậu chỉ tặng quà là được, miễn cho tới lúc đó mọi người đều mất hứng.

Yến Tuy giơ tay lên rơi vào trên tóc Mạnh Đình, nhẹ nhàng nhu nhu, anh hiểu được ý nghĩ trong lòng Mạnh Đình, nhưng cũng không cách nào tiếp tục khuyên nhủ.

Muốn Mạnh Đình thay đổi loại ý nghĩ này, không thể anh cần phải làm, mà là chuyện của người Tiêu gia. Hơn nữa Yến Tuy tự mình cũng cho rằng, lúc cha mẹ thân tình thật sự không có, không cưỡng cầu ngược lại sẽ không bị thương.

82. Chương 82

Edit: Vịt

Beta: Min

**********Xem ai giật tem nè =)))***

Mạnh Đình rất thích Yến Tuy chạm vào cậu, như thế nào cũng thích, cậu được xoa tóc, mắt liền cũng nhìn chằm chằm cằm Yến Tuy, thỉnh thoảng chớp mắt một cái, cũng không biết là nghĩ tới điều gì, má nhiều hơn chút đỏ bừng, nhưng rốt cuộc nhớ tới ngồi trước còn có Triệu Binh lái xe, không nói hay làm cái gì nữa.

Yến Tuy đang suy nghĩ chút chuyện, lại cúi đầu, chống lại tầm mắt Mạnh Đình, thần sắc anh có chút ngừng lại, tay xoa tóc Mạnh Đình cũng dừng lại. Anh mấp máy môi, vừa muốn cười, lại khó giải thích được bị trêu tới động tâm, Mạnh Đình cái biểu tình dục cầu bất mãn hư hư thực thực này, thật sự đáng yêu lại ngon miệng.

Nhưng bị nhìn chăm chú lâu, Yến Tuy cũng chịu không nổi Mạnh Đình nhìn anh như vậy, tay anh từ tóc Mạnh Đình chuyển qua khuôn mặt cậu, nhẹ nhàng nhéo hai cái, sau đó mới che mắt cậu lại.

Mạnh Đình bị che kín mắt, hai má khẽ phồng phồng, có chút bất mãn, "Em không ngủ, em chính là muốn nhìn anh một chút a."

"Ngoan, tới nơi rồi em lại nhìn." Yến Tuy nghe vậy tay tiếp tục che kín không có rời đi, lại cúi đầu dỗ một câu.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút, cảm thấy Yến Tuy đại khái là thật sự đau lòng cậu chạy tới nhà máy mệt mỏi rồi, mới muốn cậu nhắm mắt nghỉ ngơi. Cậu mặc dù vẫn gãi tâm cào phổi muốn nhìn Yến Tuy, nhưng rốt cục vẫn là nhịn được.

"Vậy em về nhà phải nhìn thật lâu……"

"Được," Yến Tuy dứt khoát đáp lại, lòng bàn tay anh là lông mi Mạnh Đình ngủ không được nhẹ nhàng rung rung, cái loại cảm giác kỳ dị này cũng lan tràn tới đáy lòng anh, làm cho cả người anh đều nhu hòa xuống.

Yến Tuy từ ban đầu gặp mặt Mạnh Đình vẫn luôn thưởng thức loại cảm giác yêu đương này, cho dù là cùng Mạnh Đình đối mặt đơn giản nhất, đều có thể dẫn tới phản ứng thân thể anh không khống chế, muốn hôn, muốn tiếp xúc càng thêm thân mật, tùy thời tùy chỗ.

Triệu Binh ngồi trước lái xe, thỉnh thoảng lơ đãng nhìn gương chiếu hậu một cái, đều muốn đau răng thật lâu nhưng đau thì đau, cũng đã quen rồi.

Hơn hai giờ sau, bọn họ tới Yến trạch, Mạnh Đình giữa lúc đó ngủ gần 1 tiếng, lại tỉnh lại, cậu an vị, cậu dựa vào đầu vai Yến Tuy, thỉnh thoảng ngẩng đầu lén lút nhìn Yến Tuy một cái, cậu không rõ Yến Tuy tại sao đột nhiên không để cho cậu nhìn.

Xe rốt cục dừng lại, bọn họ cũng rốt cục về tới nhà.

Mạnh Đình sau khi xuống xe, còn chưa rời khỏi cửa xe hai bước, ánh mắt cậu liền dính lên người Yến Tuy, cậu rất cao hứng mà nói, "Hiện tại em có thể nhìn anh rồi đi, em muốn nhìn anh."

Những ngày qua Yến Tuy quá bận, Mạnh Đình chính là muốn dính anh, cũng biết chừng mực, biết đau lòng người. Hiện tại Yến Tuy bận xong rồi, cậu rốt cục có thể yên lòng nhìn anh, dính anh, thỉnh thoảng lại quấn một chút.

Má Mạnh Đình lại hiện lên chút đỏ bừng, dưới ánh đèn màu quả quýt ở cửa, dị thường xinh đẹp.

Tim Yến Tuy lại gây thất vọng mà nhảy nhót thêm hai cái, tay anh dắt Mạnh Đình nắm thật chặt, rốt cục không nhịn nữa, hoặc là nói, anh rốt cục nhịn không được nữa, anh buông tay Mạnh Đình ra, một tay ôm lên eo cậu, một tay xoa gáy cậu, cúi đầu hôn lên môi Mạnh Đình.

Mắt Mạnh Đình hơi mở to, nhưng lập tức lại híp lại, cậu kỳ thực cũng muốn hôn Yến Tuy rất lâu rồi, nhưng là ở thôn Lý gia bất tiện, ở trên xe cũng không tiện, tay cậu vịn lên eo Yến Tuy, răng môi hơi mở, rất nhiệt tình mà đáp lại Yến Tuy.

Mà Yến Tuy vốn chỉ muốn lướt qua liền thôi, da đầu hơi tê dại một chút, thân thể cũng cứng ngắc lên, anh dùng nghị lực cực đại, mới để cho mình buông Mạnh Đình ra, anh lại cầm tay Mạnh Đình, lôi kéo người đi vào, không nói thêm gì nữa.

Mạnh Đình bị hôn tới choáng váng, Yến Tuy kéo cậu đi, cậu liền cũng đi, nhưng ánh mắt cậu cũng vẫn như cũ rơi vào trên người Yến Tuy, cảm xúc bị kích thích trong mắt kia hoàn toàn không có ngăn trở, nồng đậm tới giống như một bình rượu tinh khiết thơm ngon, có một loại sức mạnh làm cho người ta say chết mới ngừng.

Cô Vương và bác Tiêu đi ra ngoài nghênh đón, nhưng Yến Tuy chỉ là gật đầu một cái, Mạnh Đình lại là toàn bộ quá trình không nhìn bất cứ ai ngoài Yến Tuy, cậu một đường bị Yến Tuy dắt trở lại trong phòng mới tựa như bừng tỉnh lại.

Cậu nhìn Yến Tuy, rất nghi ngờ hỏi, "Chúng ta không ăn tối sao?"

Mặc dù hiện tại đã gần 8h, trên đường bọn họ cũng mua chút đồ ăn, nhưng như cũ không tính là ăn cơm tối đâu.

Yến Tuy kéo cà vạt của mình, trước tiên cởi ra, lại cởi áo khoác, ngay cả nút áo trong cũng mở ra mấy cái, anh đi về phía Mạnh Đình ngồi trên giường, khí thế khá dọa người.

Mạnh Đình bây giờ cũng không tính là không hiểu chuyện, Yến Tuy cởi quần áo, cậu liền biết bọn họ kế tiếp muốn làm cái gì.

Yến Tuy đến gần, Mạnh Đình lại tự giác bò tới bên trong, cậu nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước bọt, hầu

kết thanh tú lăn hai cái, nhưng ánh mắt cậu nhìn về phía Yến Tuy cũng không có gì e dè, cậu thậm chí còn chủ động vươn tay kéo Yến Tuy một cái.

"Anh quần còn chưa có cởi đâu?" Mạnh Đình nói cúi đầu nhìn nhìn mình, cũng bắt đầu tự mình cởi quần áo, nhưng nụ hôn của Yến Tuy liền đã rơi xuống, cảm giác nóng bỏng lại gấp rút, một đường này, Yến Tuy đại khái là nhịn tới quá cực khổ rồi.

Mạnh Đình bị Yến Tuy hôn một cái, liền cũng chẳng quan tâm cởi quần áo nữa, cậu ôm lại Yến Tuy, lại lần nữa nhiệt tình mà đáp lại, thậm chí đem kỹ xảo cậu học được, có thể sử dụng đều dùng tới.

Hai người càng hôn hô hấp càng loạn, nhiệt khí thân thể dẫn ra đến nóng người, Mạnh Đình đỡ lấy vai Yến Tuy, bán nằm trên gối, giữa miệng cũng phát ra mấy tiếng khẽ gọi đứt quãng, lại không tự giác câu người kia nữa, mắt cậu hơi híp, đã hoàn toàn trầm luân tới trong trận tình sự lâm ly này.

Cảm giác tê dại đi lên từ đuôi cột sống thẳng lan tràn tới đỉnh đầu, đi xuống chính là đầu ngón chân cậu đều hơi hơi co quắp lại. Thân thể cậu hoàn toàn thích ứng Yến Tuy, liền cũng làm cho cậu mỗi một lần đều động tình tới cực nhanh.

Phản ứng của cậu hoàn toàn không che giấu nữa, rơi vào trong mắt Yến Tuy chính là thuốc thúc tình cũng hết cách giả bộ, hai người từ đầu giường chiến đấu kịch liệt tới cuối giường, lại đem chiến trường lan tới trong phòng tắm, chân Mạnh Đình nhuyễn tới đứng không vững, khí lực Yến Tuy dùng nhiều hơn, nhưng vô luận sắc mặt và thần sắc đều vẫn rất tốt.

Đối với anh mà nói, cùng Mạnh Đình hoan ái, tốt hơn bất cứ giấc ngủ nghỉ ngơi nào.

Nhưng người trong bồn tắm, Mạnh Đình bán bại liệt ở trên người Yến Tuy, tùy ý anh động thủ động cước, thuận tiện thanh lý sạch sẽ, Mạnh Đình vô luận là thân thể, hay là tinh thần đều vẫn chưa thể hoàn hồn, vừa mềm lại vừa ngoan.

Yến Tuy giúp cậu tắm rửa, thỉnh thoảng còn muốn trên mặt cậu, tuỳ ý hôn lên một cái.

Anh đỡ người dậy, sau đó lau khô thân thể cho Mạnh Đình, ôm trở về trên giường, anh lại tìm máy sấy, thổi khô tóc cho Mạnh Đình, như thế anh mới bắt đầu chỉnh lý cho mình.

Mạnh Đình đại khái sau khi hoàn hồn, cũng cảm giác được thân thể bủn rủn khống chế không được, cậu một chút cũng không muốn động, duy nhất đang động chính là con ngươi của cậu, tùy thời chuyển động theo Yến Tuy. Yến Tuy rời khỏi tầm mắt cậu rồi, cậu mới sẽ nghiêng đầu đi tìm người.

Yến Tuy làm cho mình xong rồi, ngồi trở lại bên giường, chống lại tầm mắt Mạnh Đình, anh nhịn không được cười cười, lại cúi đầu ở trên môi cậu hôn hôn, "Muốn ăn cái gì, anh bưng lên cho em."

Mạnh Đình dùng khí lực khôi phục lại một chút ôm cổ Yến Tuy, cậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cậu

mới nói, “Em lại muốn ăn mì kia, phòng thí nghiệm trước kia của em có một nữ bác sĩ, mì cô ấy nấu ăn ngon……”

“Nha?” Yến Tuy nhẹ giọng nghi ngờ hỏi một câu, anh vẫn là lần đầu tiên từ trong miệng Mạnh Đình nghe được cái gì đó kiếp trước cậu gặp phải. Mặc dù biết không thể nào, nhưng trong lòng anh vẫn là khẩn trương một chút.

“Cô ấy thích một nữ bác sĩ khác, mỗi lần rảnh, cô ấy liền sẽ nấu, sau đó mấy người khác bọn em cũng đều có thể cùng nhau ăn một bát.”

Mạnh Đình không thích Mạnh gia, nhưng đối với những người khác trong trụ sở thí nghiệm lại không có ác cảm gì, mặc dù cậu trao đổi cùng bọn họ cũng không tính là nhiều, nhưng những người đó ở đây, khiến cho cậu cảm thấy nơi đó không phải là một cái cao trung phong bế khác.

“Không biết lần này các cô ấy còn có thể có duyên gặp lại hay không……” Mạnh Đình nói đột nhiên lo lắng một chút.

Trụ sở thí nghiệm của Mạnh gia là sau khi cậu tới, mới dần dần có quy mô như vậy, gần đây Mạnh gia rất nhiều công ty phá sản đóng cửa, cho dù không có, các cô ấy cũng chưa chắc còn có thể lựa chọn công ty nước hoa của Mạnh gia.

“Các cô ấy kết hôn rồi?” Yến Tuy lại tiếp tục hỏi một câu, nếu quả thật là có nhân duyên, anh và Mạnh Đình lại tạo cơ hội cũng không phải là không được.

Nhưng Mạnh Đình lắc lắc đầu, “Em không biết, cô ấy chỉ nói với em cô ấy thích nàng, theo đuổi được hay không không nói với em, dù sao cũng có mì ăn em liền cũng quá cao hứng…… Sao thế?”

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy chân mày đột nhiên gạt gạt, chẳng lẽ các cô ấy kỳ thực đã ở chung một chỗ, chỉ là cậu không nhìn ra?

Yến Tuy hoài nghi nữ bác sĩ kia thích chính là bản thân Mạnh Đình, Mạnh Đình căn bản không ăn được cái gì cay, không phải là chiếu cố cậu, đâu có thể lần nào cũng hợp khẩu vị của cậu. Nhưng những cái này đều là chuyện của kiếp trước, anh không thể nào truy cứu, thật sự đi tra càng mạc danh kỳ diệu.

Anh đứng dậy cầm quần áo qua, mặc cho Mạnh Đình xong, sau đó ôm cậu xuống lầu. Anh đặt Mạnh Đình trên ghế salon, sau đó anh mới lại mở miệng nói chuyện, “Chờ nhé, anh nấu cho em.”

Yến Tuy cũng không biết mình để ý cái gì, nhưng người phụ nữ kia vì một chén mì làm cho Mạnh Đình nhớ tới hiện tại, anh trong lòng vẫn là hơi có chút để ý, loại để ý quá nên cố tình gây sự này, vậy anh cũng chỉ có thể dùng mì anh nấu, một lần nữa phủ lên tầng ký ức kia của Mạnh Đình.

Bằng không Mạnh Đình mỗi lần ăn mì, đều nhớ tới người phụ nữ kia…… Đúng, chính là cái này, anh không

muốn Mạnh Đình nhớ tới bất cứ ai ngoài anh, cho dù là người kiếp trước quen biết, kiếp này hoàn toàn không có giao thiệp.

Mạnh Đình kịp phản ứng, liền chỉ nhìn thấy bóng lưng Yến Tuy đi xa.

Cậu lại nhìn một lúc lâu mới quay đầu lại, sau đó hỏi về phía Yến Mạn Gia bị không để ý tới vài lần rồi, "Yến Tuy đây là sao thế?"

Yến Mạn Gia nghe vậy ngước lên trần nhà liếc một cái khinh bỉ, bà xoay xoay thân thể, hơi có chút im lặng mà quay đầu lại.

"Cháu phải trước tiên nói với cô, các cháu sao thế, cô mới có thể giúp cháu phân tích, Yến Tuy làm sao." Lúc này đột nhiên hỏi, bà đâu biết a.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút là cái đạo lý này, nhưng ngay sau đó khuôn mặt cậu lại đỏ, cậu và Yến Tuy không sao cả, chính là hơi có chút không biết tiết chế mà hoan ái vài trận, "Bọn cháu cái kia…… sau khi làm tình……"

Nói xong cái này, lời của Mạnh Đình cũng trôi chảy lên, cậu tiếp tục nói, "Yến Tuy hỏi cháu muốn ăn cái gì, cháu nói muốn ăn mì, nhắc tới người làm mì làm rất ngon, sau đó Yến Tuy liền ôm cháu xuống đây, nói muốn nấu cho cháu……"

Yến Mạn Gia nghe vậy cái mặt già cũng theo đó đỏ hồng, ánh mắt bà trở lại TV, sau đó cho Mạnh Đình đáp án.

"Còn có thể là cái gì, ăn dấm chứ sao."

Bà thần sắc và lời nói đều coi như là bình tĩnh, nhưng bà trong lòng là đang gào thét, Mạnh Đình nói với bà, đã không phải là nhét đường thuần túy như vậy nữa, quả thực muốn show chết bà già bà đây a.

"Nha……" Mạnh Đình đáp lại, nhưng ngay sau đó cậu càng thêm nghi ngờ, "Nhưng là tại sao a, cháu yêu Yến Tuy nhất."

Yến Mạn Gia cảm thấy bà cái phòng khách này là ở không được nữa, bà quay đầu lại nhìn nhìn bộ dáng Mạnh Đình vừa nghi hoặc lại vừa ngọt ngào, hơi có chút dở khóc dở cười, bà suy nghĩ một chút nói, "Phụ nữ ghen là không có đạo lý, đàn ông cũng là như vậy, cháu chỉ cần biết rằng Yến Tuy là bởi vì thích cháu ăn dấm là được rồi."

Lời này Mạnh Đình khá đồng ý, cậu gật gật đầu, lại còn khen Yến Mạn Gia một câu, "Ừm, cô thật thông minh."

Ánh mắt Yến Mạn Gia rơi vào trên cổ Mạnh Đình dấu vết còn chưa tan, bà theo đó mặt cũng hồng hồng, bà để điều khiển TV xuống đứng lên, "Cô đột nhiên có chút ý tưởng, cô tới phòng vẽ tranh đây, cháu xem đi."

"Vâng," Mạnh Đình không chút nào biết là mình show cho Yến Mạn Gia bỏ đi, cậu ngoan ngoãn gật đầu một cái, sau đó lại khích lệ Yến Mạn Gia một câu, "Cô cố gắng lên."

"Được," Yến Mạn Gia đáp lại, bà trong lòng chợt hiểu ra, Mạnh Đình và Yến Tuy tình cảm có thể tốt như vậy, Mạnh Đình mới là tồn tại mấu chốt nhất, là cậu trước tiên dùng chân thành của cậu đả động cửa trái tim ai cũng không thể cạy mở kia của Yến Tuy.

Mạnh Đình một mình ngồi ở trên ghế salon xem TV, cũng không cảm thấy nhàm chán, còn có Đại Hoàng và Mao Cầu bồi cậu, tiếp đó không lâu, Yến Tuy liền bưng mì trở lại, một bát thật to, thoạt nhìn cũng rất ngon.

"Yến Tuy, anh quá lợi hại rồi!"

Mạnh Đình ôm cổ Yến Tuy, hiện tại ở trên khuôn mặt anh hôn một cái, phụ trợ biểu đạt tâm tình kinh thán của cậu.

Cậu cảm thấy hôn một cái không đủ, lại liên tiếp hôn vài cái, "Thật sự rất lợi hại." Yến Tuy của cậu làm cái gì đều làm tới rất tốt.

Khóe miệng Yến Tuy khẽ ngoắc ngoắc, anh kéo Mạnh Đình tới bên bàn ăn ngồi xuống, lại gắp ra một chén, "Nếm thử chút xem."

"Rất ngon!" Mạnh Đình còn chưa có vào miệng, đã bắt đầu mãnh liệt khen, nếm tới trong miệng, cậu khen tới liền càng lợi hại, "Ăn quá ngon, là mì ngon nhất em từng ăn."

"Ừm," Yến Tuy gật đầu một cái, anh trước đó trong phòng bếp thử qua rồi, mùi vị ngon rồi, anh mới bưng tới, nhưng Mạnh Đình thích, anh càng có cảm giác thành tựu, cái cảm giác này không chút nào thua kém anh ở trên hạng mục công ty đạt được thành tựu.

Còn chuyện anh chạy tới phòng bếp, đem đám người cô Vương hù tới, liền không cần đề cập thêm nữa. Phản ứng của Mạnh Đình nói với anh hoàn toàn đáng giá đi nấu bát mì này.

(Thanh niên đang tự nấu mì cay vì không ai chở đi cho biết, tôi không GHEN TỊ đâu, thật đấy)

"Mấy ngày này em không thể ăn cay, lúc có thể ăn, anh thêm một chút cho em."

"Được, anh cũng ăn."

Mạnh Đình trả lời, ăn mì thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Yến Tuy, mặt mày cong cong, tâm tình vô cùng tốt.

Yến Tuy gật đầu một cái, cũng cùng nhau ăn.

Một bát mì lớn, hai người toàn bộ ăn sạch, Mạnh Đình ôm lấy bụng, đầy mặt thỏa mãn, cậu nhìn Yến Tuy, giống như anh sẽ phát sáng vậy, cậu cảm thấy chính là toàn bộ từ ngữ tốt đẹp trên thế giới dùng để hình dung Yến Tuy cũng không đủ.

Ánh mắt Yến Tuy giơ lên, cùng Mạnh Đình nhìn nhau, Mạnh Đình chớp mắt một cái, lại tiếp tục cong lên, sau đó đem lời lúc trước cậu ở trên ghế salon nghĩ, nói với Yến Tuy, "Em yêu anh nhất, chỉ yêu anh, cho nên đừng ăn dấm."

Cậu hai đời duy nhất yêu qua chính là Yến Tuy, sau này cũng không thể yêu thêm ai khác nữa.

Yến Tuy nghênh đón ánh mắt Mạnh Đình, hơi nhích gần chút, Mạnh Đình nghiêng tới, môi hai người nhẹ nhàng chạm một chút, sau đó mới lại tách ra.

Cảm thấy bọn họ hẳn là ăn xong, hoặc là vẫn đang ăn, Yến Mạn Gia không có gì là không bất tiện, lại lần nữa yếu ớt mà phiêu trở lại trong phòng vẽ tranh, bà cảm thấy bà cũng rất cần thiết giống như Yến Vũ bọn họ, dời tới toàn nhà bên cạnh ở.

Bất quá toà bên cạnh Yến Vũ và Hà Việt ở, bà nhất định là không thể đi tham gia náo nhiệt, ngày khác phải bảo bác Tiêu an bài người ở rừng cây nhỏ bên kia xây cho bà căn nhà hai tầng, chính là chỉ làm phòng vẽ tranh dùng cũng rất tốt.

Mạnh Đình và Yến Tuy ăn xong, lại đi tản bộ một lát, mới trở lại trên lầu, Yến Tuy hôm nay không có ý định xử lý sự tình, liền cũng trở về phòng bồi Mạnh Đình cùng nhau ngủ. Hôm sau anh đưa Mạnh Đình tới phòng thí nghiệm, lại ở bên trong đợi hồi lâu, anh mới tiếp tục tới công ty.

Cuộc sống sau đó của bọn họ vẫn như cũ ngọt ngào như trước, thậm chí càng đậm, Yến Tuy không chỉ có thử mì rau như vậy, ngay cả Mạnh Đình thích thịt cà và cánh gà kho tàu, anh đều có thể nấu.

Mà đám người cô Vương bị dọa sợ tới, sợ hãi một chút, liền cũng quen. Gia chủ của bọn họ vì gia chủ phu nhân rửa tay làm canh mà thôi, hết sức hết sức bình thường!

Lời này chỉ cần nghe, thật sự tung ra, đoán chừng trong Hải thành còn có rất nhiều người sẽ bị dọa tới.

Mạnh Đình thỉnh thoảng sẽ gửi một ít ảnh của Mao Cầu và Đại Hoàng tới group bạn bè, một ngày kia cậu thuận tiện liền cùng gửi cánh gà kho tàu Yến Tuy nấu cho, bộ dáng thật giống như hết sức bình thường.

"Cánh gà ăn quá ngon, ăn nhiều rồi, cùng tản bộ với Mao Cầu Đại Hoàng."

Nhưng comment của Chân Hàm lại cho cái icon kinh sợ , lại làm cho đám người Cố Lãng mê mang.

Nhưng bọn họ nghĩ như thế nào, cũng không thể nghĩ đến trên người Yến Tuy, vậy thật sự…… quá ảo diệu rồi.

Mọi người đều say một mình Chân Hàm y tỉnh, nhìn một chuỗi người nói tới cọ cơm, thật sự rất bất đắc dĩ, nếu biết là Yến Tuy nấu, đoán chừng không bao người dám ăn đi.

Cơm tối Mạnh Đình ăn nhiều, những người khác ít nhất ăn non nửa bát cơm. Nhưng Yến Tuy vẫn là dùng trù nghệ của anh đem dạ dày của Mạnh Đình túm vào lòng bàn tay.

Bọn họ bên này ngọt ngọt ngào ngào vô cùng, Diêm thị Lê thành xa xôi liền sẽ không có, Diêm Uẩn Sinh nhìn bảng báo cáo số liệu liên tiếp, khóe mắt hơi hơi phát run, "Yến Tuy…… Nó làm sao dám!"

Game online chỉ là một mở đầu, Yến Tuy không ngừng dùng công trạng của công ty anh tới chèn ép thành quả cùng ngành của Diêm thị, anh dựa vào tài chính hùng hậu, liên tiếp thu mua một vài công ty nhỏ, trở thành công ty con dưới danh nghĩa của Yến thị.

Một bộ khuôn mẫu, anh liên tiếp phục chế đem xí nghiệp của Diêm thị chèn ép ở rìa, lần này cũng vậy, nếu anh tiếp tục như vậy, Diêm thị ở trong sản nghiệp này chỉ có hai con đường tiếp tục lỗ vốn và sớm tuyên cáo phá sản thẳng tiến.

Yến Tuy căn bản không kiên nhẫn cùng Diêm thị âm mưu quỷ kế cái gì, anh dùng chính là dương mưu sáng loáng ai cũng không phản đối, vốn những người còn cảm thấy Diêm thị cùng Yến thị có lực tranh giành một chút, giờ phút này đều sâu sắc cảm thấy mất mặt, Yến thị và Yến Tuy sâu không lường được, bọn họ chỉ nhìn thấy một góc của núi băng mà thôi.

"Tô Tư Vũ kia vẫn ở Lê thành đi, nói với hắn, ta bằng lòng gặp hắn, ông đi an bài." Diêm Uẩn Sinh đặt báo cáo xuống, nói với quản gia của ông như vậy.

Hôm sau, Diêm Uẩn Sinh muốn đi gặp người, bên kia Yến Tuy và Mạnh Đình cũng muốn đi gặp người.

Sinh nhật của Ninh Châu, Yến Tuy và Mạnh Đình về tình về lý đều cần phải tới Bắc thành tham dự, vé máy bay rất sớm trước đó đã đặt xong rồi, chỉ là Mạnh Đình hôm nay có chút quấn giường, còn quấn lấy Yến Tuy, cũng không muốn anh dậy.

"Chúng ta lại làm ổ một lát đi, em buồn ngủ……"

Mạnh Đình tứ chi cùng sử dụng cuốn lấy Yến Tuy, đầu nhẹ nhàng động, lung tung cọ người.

Yến Tuy bị cọ tới mềm lòng, anh lấy điện thoại di động ra định bảo Vương Phong đi đổi vé máy bay, đổi

đến buổi trưa.

"Vậy chúng ta ngủ tiếp một lát, đổi đến buổi trưa, em quên hả, hôm nay chúng ta phải tới Bắc thành."

Mạnh Đình tiếp tục cọ người một lát mới kịp phản ứng, "A, em quên mất……"

Cậu bị buồn ngủ ghé thăm, kém chút nữa quên mất hành trình ngày hôm nay. Mắt cậu híp lại rốt cục hoàn toàn mở ra, cậu chìa tay ở lồng ngực Yến Tuy sờ soạng một cái, xúc cảm quen thuộc, làm cho cậu dần dần đem mọi chuyện đều nhớ lại.

Đêm qua Yến Tuy vốn là bỏ qua cho cậu, nhưng chính cậu lại quấn tới, trước mắt cậu cảm thấy mệt mỏi, hoàn toàn nói chính là tự làm tự chịu.

"Vậy đừng đổi, chúng ta đều đã nói với mẹ rồi, bà ấy đợi không được chúng ta, sẽ đau lòng."

Cậu nói lại liếc Yến Tuy một cái, tự động liền nhận lỗi, "Là em không tốt……" Cậu hình như luôn đánh giá cao lực chiến đấu của mình.

"Nhưng mà, sao anh lại không buồn ngủ chứ?" Rõ ràng Yến Tuy cũng dùng không ít lực, nhưng người hôm sau mệt mỏi, cũng chỉ có mình cậu, Yến Tuy ngược lại là một bộ dáng tinh thần phấn chấn, chẳng lẽ tư thế cơ thể đảo lại, thật sự khác biệt nhiều như vậy?

Cái vấn đề này không chỉ không dễ trả lời, còn có chút nguy hiểm, Mạnh Đình đối với chuyện khác không có lòng hiếu kỳ, đối với Yến Tuy là tuyệt đối có. Yến Tuy nghiêng đầu hôn Mạnh Đình, dùng nụ hôn nóng bỏng của anh đem người vẫn còn buồn ngủ triệt để tỉnh lại.

Mạnh Đình hoàn toàn tỉnh, sau đó bọn họ mới rửa mặt ăn cơm, sau đó mang theo hành lý, ngồi xe tới sân bay, lại hai tiếng sau, bọn họ liền bay tới Bắc thành.

Không chỉ có Ninh Châu tới đón, ngay cả Tiêu Huy Dân cũng theo tới.

"Nặc Nặc, ở đây!" Ninh Châu rất xa đã nhìn thấy Mạnh Đình, rất cao hứng mà phất tay, tay bà hơi hơi mở ra, Mạnh Đình đến gần liền cho bà một cái ôm.

"Mẹ," cậu nhẹ nhàng mà gọi một câu, sau đó lại tặng lời chúc của cậu, "Sinh nhật vui vẻ, mẹ hôm nay thật xinh đẹp."

Ánh mắt cậu quét tới Tiêu Huy Dân, lập tức miệng ngọt nói, "Cha cũng rất đẹp trai."

Yến Tuy đẹp trai nhất, trong lòng cậu bổ sung một câu, sau đó quay đầu cười cười với Yến Tuy, ý tứ của

cậu hoàn toàn viết ở trên mặt, Tiêu Huy Dân làm sao có thể nhìn không ra. Bất quá, ông đã từ bỏ tranh giành cái gì đó với Yến Tuy, Mạnh Đình cũng có thể tiếp nhận bọn ông là tốt rồi.

"Ngồi máy bay có thoải mái hay không? Quần áo mang theo đủ chưa? Bắc thành lạnh hơn Hải thành nhiều lắm."

Ninh Châu hỏi Mạnh Đình, lại nhìn kỹ mặt cậu, sắc mặt hồng hào, nhìn không ra nửa điểm không tốt.

Mạnh Đình ngoan ngoãn đáp lại, "Không có không thoải mái, Yến Tuy chuẩn bị áo khoác dày cho con rồi, không sợ lạnh."

Bọn họ một đường này, cậu đều là ngủ tới đây, căn bản đem giấc ngủ thiếu đêm qua đều bổ sung trở lại. Bọn họ xuất hành chuẩn bị hành lý cũng đều là Yến Tuy, anh so với cô Vương còn muốn biết Mạnh Đình có thể sẽ cần gì hơn.

"Vậy thì tốt," Ninh Châu gật đầu một cái, nhìn về phía Yến Tuy, rất là nghiêm túc nói cám ơn, "May mà có con chiếu cố Nặc Nặc tốt tới như vậy."

Mạnh Đình không thể uống thuốc điểm này, Ninh Châu sau khi biết, vẫn luôn rất bận tâm, nhưng ngoại trừ ngoài ý muốn lần đó Tiêu Tư làm ra, nửa năm này Yến Tuy liền không để cho Mạnh Đình tiếp tục sinh bệnh nữa, muốn làm tới điểm này cũng không dễ dàng.

"Đây là cần phải," Yến Tuy trả lời, sau đó lại lần nữa cầm tay Mạnh Đình, bọn họ tiếp tục nói đi về phía ngoài sân bay, ngồi lên xe của Tiêu gia, bọn họ đến nhà cũ Tiêu thị ở Bắc thành.

Ninh Châu những năm này rất khép kín, nhưng lúc này đây bà không muốn tiếp tục khép kín nữa, người mà bà và Tiêu Huy Dân có thể mời đều mời tới, Mạnh Đình mặc dù trên gia phả còn chưa có đổi, nhưng cậu chính là con của bọn họ, lần này nên quang minh chính đại mà giới thiệu cậu với giới thượng lưu Bắc thành.

Hơn nữa theo động tác của Yến Tuy gần đây, Tiêu lão gia tử mặc dù không nói, nhưng trong lòng ông cũng là dao động, Yến Tuy so với ông cho rằng còn muốn ưu tú hơn, không nói Tiêu thị mắc nợ Mạnh Đình, chính là vì Yến Tuy, ông cũng không nên để cho phu phu bọn họ cảm thấy trong lòng không thoải mái.

"Ông nội biết con và Yến Tuy muốn tới sao?" Mạnh Đình nhịn không được lại tiếp tục hỏi một câu.

Thần sắc Ninh Châu và Tiêu Huy Dân đồng thời ngừng lại, sau đó là Tiêu Huy Dân mở miệng.

"Biết," Tiêu Huy Dân nói, nghiêng người qua, ông sờ sờ tóc Mạnh Đình, rất là khẳng định mà nói, "Nặc Nặc, chỗ ta và mẹ con ở, liền cũng là nhà của con, ông nội con không biết cũng không sao cả."

"Vâng," Mạnh Đình không có tránh né tay Tiêu Huy Dân, hơi suy nghĩ, cậu mới gật gật đầu, cậu nhìn về phía Tiêu Huy Dân và Ninh Châu, "Con biết rồi, con và Yến Tuy đây là về nhà."

Cậu nói lại đi nhìn Yến Tuy, so với chính mình, cậu kỳ thực càng sợ Yến Tuy có thể bị lạnh nhạt.

Yến Tuy nhẹ nhàng vuốt ve một chút tay Mạnh Đình anh đang nắm, sau đó gật gật đầu, "Em nói đúng."

83. Chương 83

Edit: Vịt

Beta: Min

******** Hời ơi tuần này ta bận soạn giáo án với ppt để dạy xoay như chong chóng luôn:(((cố gắng tới giữa tuần sau thôi ta lại edit đều đều =)))) đợi 2 tuần nữa ta trở lại với văn minh nhân loại chúng ta sẽ có chương hàng ngày:********

"Ừm," Mạnh Đình nghe vậy mắt khẽ cong cong, đem tay bọn họ đang nắm lấy kéo vào trong ngực, lúc này mới tiếp tục ngồi tốt. Nhưng chờ Ninh Châu và Tiêu Huy Dân không nhìn cậu, cậu lập tức liền dựa vào người Yến Tuy.

Yến Tuy cũng không cảm thấy cái gì không được, anh điều chỉnh tư thế một chút, để cho Mạnh Đình dựa thoải mái hơn chút, giống như bọn họ ở trên máy bay vậy.

Ninh Châu và Tiêu Huy Dân quay đầu lại nhìn bộ dáng hơi có chút buồn ngủ của Mạnh Đình, liền cũng không nói nữa. Yến Tuy và Mạnh Đình tình cảm tốt, bọn họ đã sớm biết, làm trưởng bối, bọn họ tự nhiên hi vọng tình cảm của Yến Tuy và Mạnh Đình có thể luôn luôn tiếp tục như vậy.

Hơn 1 giờ sau, bọn họ tới nhà cũ Tiêu thị Bắc thành, Mạnh Đình Yến Tuy bọn họ trước sau xuống xe, cửa phụ cận có rất nhiều người, nhưng Mạnh Đình toàn bộ không biết, liền cũng không có nói chuyện, cậu được Yến Tuy dắt, mặc dù có chút khó chịu, nhưng không hề có cảm xúc sợ hãi gì cả.

Ninh Châu đi tới, nhẹ nhàng khoác tay bên kia của Mạnh Đình, giới thiệu với cậu mấy người đặc biệt chạy tới.

"Đây là Tử Lộ và Tử Nguyệt nhà chú hai con, đều lớn hơn con."

Mạnh Đình nghe vậy gật đầu một cái, "Chào chị họ."

Tiêu Tử Lộ 24 tuổi, tóc dài tới eo, thoạt nhìn rất ôn nhu nhã nhặn, ngược lại Tiêu Tử Nguyệt ăn mặc mạnh mẽ hơn chút, thời tiết Bắc thành lạnh như vậy, chân cô cũng vẫn là lộ ra một mảng da thịt lớn. Các cô rất tò mò nhìn Mạnh Đình và Yến Tuy, Ninh Châu liền cũng giới thiệu với các cô một câu.

"Đây là Nặc Nặc và Yến Tuy, em trai em rể của các cháu. Trời lạnh quá, có lời gì, chúng ta vào bên trong lại nói."

Ninh Châu giới thiệu với các cô xong cũng không có ý định trì hoãn thêm, bà kéo Mạnh Đình tiếp tục đi vào, Yến Tuy được Mạnh Đình dắt, tự nhiên cũng cùng đi.

Tiêu Huy Dân xuống xe cuối cùng, Tiêu Tử Lộ và Tiêu Tử Nguyệt nhìn sang, ngay cả có ý kiến cũng không dám biểu hiện ra, các cô chào người, liền cũng đi vào.

"Anh cả, anh hai," Mạnh Đình nhìn thấy Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc, cậu lập tực liền gọi người, Tiêu Tử Mặc gần đây thường xuyên ở Hải thành đi dạo, rảnh rỗi liền sẽ tới Yến trạch thăm Mạnh Đình, Tiêu Tử Ngang bận rộn hơn chút, thỉnh thoảng mới đi theo Ninh Châu và Tiêu Huy Dân tới đây.

Bất quá, Mạnh Đình đã nhận thân, cũng sẽ không đối đãi đặc biệt gì, hoặc là nói, tới hiện tại, trong đám người Tiêu gia có thể làm cho người ta cảm giác chút khác biệt, chỉ có Ninh Châu.

"Nặc Nặc, Yến Tuy, mau vào đi."

Bọn họ sau khi chào hỏi qua, liền cũng đi ở phía trước dẫn đường, một đường này người giúp việc nhìn thấy cũng không ít, nhưng phần lớn đều vẫn không đủ tư cách để cho Ninh Châu giới thiệu bọn họ.

"Cô Trần, trà gừng chuẩn bị xong chưa? Mau bưng lên. Nặc Nặc và Yến Tuy đều uống một chén." Ninh Châu chỉ sợ Mạnh Đình mới tới Bắc thành, khí hậu không dễ chịu, không cẩn thận liền bị cảm, trên xe bọn họ tới cũng chuẩn bị áo khoác ngoài, trước khi xuất phát cũng bảo trong phòng bếp chuẩn bị trà gừng.

Mạnh Đình nghe vậy nhìn về phía Ninh Châu, tựa hồ sợ bà sốt ruột, cậu nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay bà, "Cảm ơn mẹ."

Ninh Châu nghe Mạnh Đình nói như vậy, một khắc trước vẫn là nghiêm túc, một khắc này liền xuân về hoa nở, "Nặc Nặc ngoan."

Bà mang theo Mạnh Đình và Yến Tuy tới trên ghế salon phòng khách ngồi xuống, trà gừng sau khi đưa tới, bà lại trước tiên nếm thử chút, sau đó mới đưa tới Mạnh Đình và Yến Tuy.

Mạnh Đình và Yến Tuy dựa theo Ninh Châu nói, từ từ uống trà gừng, đôi chị em xinh đẹp nhà Tiêu Hiên Dân, chi thứ 2 Tiêu gia, liền cũng tiến vào.

Các cô đối với Mạnh Đình là cảm thấy hứng thú, nhưng rõ ràng có thể hấp dẫn ánh mắt các cô chính là Yến Tuy, mặc dù cách một thành phố, nhưng các cô đối với cái tên Yến Tuy vẫn như cũ vang dội, thường xuyên nghe thấy các trưởng bối nhắc tới Yến Tuy, thậm chí trên một vài yến hội, chủ đề bát quái đều là anh.

Nhưng vô luận các cô trong lòng có bao nhiêu hứng thú, giờ phút này cũng biết không thể biểu hiện ra, bằng không một nhà Ninh Châu và Tiêu Huy Dân, tuyệt sẽ không cho các cô sắc mặt tốt, đặc biệt Tiêu Huy Dân, các cô từ nhỏ đã đặc biệt sợ bác cả trở thành gia chủ này.

"Ông nội tới rồi." Tiêu Tử Nguyệt thấy Tiêu lão gia tử được đỡ ra ngoài, cô lập tức liền gọi, cô nghiêng nghiêng người, tựa hồ có chút sợ bị chú ý tới cách cô mặc như vậy.

Trong Tiêu gia so với Tiêu Huy Dân còn muốn đáng sợ hơn, không thể nghi ngờ chính là ông nội Tiêu lão gia tử của các cô, nếu như không phải đối với Mạnh Đình mới xuất hiện quá mức tò mò, các cô cũng sẽ không muốn sớm như vậy đã trở về bổn gia.

"Ông nội."

"Cha……"

Mọi người sau khi chào, mới đến lượt Mạnh Đình và Yến Tuy, Yến Tuy cũng rất dứt khoát, anh mang theo Mạnh Đình đứng dậy, hơi hơi gật đầu, "Ông nội."

Ngược lại vẫn chỉ có Mạnh Đình cầm một cái muỗng uống trà gừng, mắt trừng lớn mà nhìn Tiêu lão gia tử, Tiêu lão gia tử nhìn sang, Mạnh Đình mới mở miệng, "Ông nội."

Nhưng ngay sau đó, cậu lại hỏi, "Ông nội, ông tới đuổi cháu đi sao?"

Mạnh Đình lời này hỏi ra, ngay cả Tiêu Tử Ngang Tiêu Tử Mặc da đầu đều tê dại chút, em trai út nhà bọn họ cái gì cũng tốt, chính là quá thành thực rồi, có lúc sẽ làm cho bọn họ trở tay không kịp a.

Tiêu lão gia tử nghe vậy rất là cạn lời, ông vẫn là thật sự không biết Mạnh Đình mang thù như vậy đâu, không khí xung quanh hai người bọn họ càng thêm lúng túng.

Mạnh Đình ngược lại không cảm giác như vậy, cậu chỉ là cảm thấy có cần thiết hỏi một câu mà thôi.

Tiêu lão gia tử râu mép run hai cái, lúc mọi người đều cho rằng bọn họ nổi giận, ông "Hừ" một tiếng nói, "Đuổi cái gì mà đuổi, đây cũng là nhà cháu."

Mạnh Đình mắt chớp một cái, nhưng vẫn không có như vậy bỏ qua cho Tiêu lão gia tử, "Vậy cháu ngày mai vẫn muốn cùng Yến Tuy trở về."

“Tùy cháu,” Tiêu lão gia tử đáp lời, nhịn không được lại trừng Mạnh Đình một cái, ông nhìn về phía Yến Tuy, “Uống xong trà gừng tới thư phòng ta.”

“Được, ông chờ chút.”

Yến Tuy đáp lại, Tiêu lão gia tử xoay người, định trước tiên về phòng, lại bị Mạnh Đình gọi lại.

“Ông nội, vậy cháu có thể tới không?”

Mạnh Đình ngược lại cũng không phải sợ Tiêu lão gia tử nói lời kì kì quái quái gì với Yến Tuy, mà là cậu mới tới Tiêu gia, cậu không muốn tách ra với Yến Tuy.

“Không chê nhàm chán, cháu liền tới.” Tiêu lão gia tử đáp lại, cước bộ lại tăng nhanh chút, ông thật là có chút bị Mạnh Đình làm muộn phiền.

“Không nhàm chán, cháu lát nữa đi cùng Yến Tuy.” Mạnh Đình lập tức đáp lại, cậu nói xong với Tiêu lão gia tử, sau đó nhìn về phía Yến Tuy, cùng với người khác không nói gì nhìn chằm chằm cậu, thanh âm vô thức mà nhỏ lại.

“Ông nội mặc dù trừng em, nhưng ông không đuổi em đi, cũng chịu để cho em tới thư phòng……” Cậu nói lắc lắc tay Yến Tuy, ngữ khí mang theo một chút nghi ngờ, “Yến Tuy, sao thế?”

Tại sao mọi người đều nhìn cậu, chẳng lẽ cậu nói sai cái gì sao?

“Nhưng mà, ông nội đồng ý để cho em tới thư phòng rồi a.” Cậu muốn dính Yến Tuy, cũng đã hỏi qua người, không nói không đồng ý, chẳng lẽ còn có cái gì không ổn?

“Không sao cả,” Yến Tuy kéo Mạnh Đình ngồi xuống, anh cần chén trà gừng qua cho Mạnh Đình, chờ cậu tiếp tục uống xong, sau đó bọn mới đứng dậy đi tìm Tiêu lão gia tử.

Tiêu Tử Ngang tự mình dẫn đường cho bọn họ, đưa Yến Tuy và Mạnh Đình tới trước thư phòng Tiêu lão gia tử, hắn mới dừng bước.

Cửa bị đóng lại, Tiêu Tử Ngang lại suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng cười.

Bọn họ mới vừa hơi có chút sửng sốt, là bởi vì bọn họ cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy bộ dáng im lặng lại bất đắc dĩ này của Tiêu lão gia tử, Tiêu lão gia tử từng rung trời chuyển đất, đến tuổi già cư nhiên gặp tiểu khắc tinh như vậy, chỉ sợ bản thân ông cũng không ngờ tới.

Tiêu Tử Lộ và Tiêu Tử Nguyệt đều cảm thấy kinh sợ, Yến Tuy làm gia chủ Yến thị không sợ ông nội bọn

họ coi như bình thường, nhưng em họ nhỏ lưu lạc bên ngoài này lại cũng không sợ ông, còn hỏi vấn đề đáng sợ như vậy.

Tiêu Huy Dân và Ninh Châu nhẹ nhàng thở dài, cảm thấy bất đắc dĩ, bọn họ cũng không ở phòng khách chờ lâu, Tiêu lão gia tử nói lần này với Yến Tuy, chỉ sợ thời gian sẽ không ngắn. Tiêu Huy Dân có chuyện phải xử lý, Ninh Châu lại là đi ngó chừng bố trí yến hội buổi tối.

Thư phòng Tiêu lão gia tử, hương trà rất nồng, ngoại trừ một bàn sách lớn khá tinh tế, những cái khác thoạt nhìn khá bình thường. Đương nhiên đây chỉ là bình thường trong mắt Mạnh Đình, bàn cùng ghế dựa trong này cũng không có mấy cái là không có lai lịch.

Tiêu lão gia tử yêu thích thư pháp, trên tường ngoại trừ một vài mặc bảo của danh gia, cũng còn có của chính ông, ông nhìn về phía Yến Tuy, "Biết vẽ chữ không?"

Yến Tuy nghe vậy gật gật đầu, "Cùng ông nội học qua mấy năm."

Tiêu lão gia tử nhường ra vị trí, Yến Tuy liền cũng không từ chối, anh đi tới, chấp bút hạ chữ, ba chữ lập tức liền viết xong.

Lại là tên vốn có của Mạnh Đình ở Tiêu gia, "Tiêu Tử Nặc."

Mạnh Đình tự nhiên cũng biết ba chữ kia, cậu nhìn về phía Yến Tuy, mắt cong cong, "Viết thật đẹp mắt."

"Nhi nữ tình trường……" Tiêu lão gia tử nhịn không được đánh giá, bút phong (*) của Yến Tuy vốn là mạnh mẽ, nhưng ba chữ này vẽ tới cuối cùng, lại tỏa ra một loại thiết huyết nhu tình.

((*) bút phong: khí thế của nét chữ)

Không phải là thư pháp của Yến Tuy thụt lùi, mà là anh lúc vẽ chữ nghĩ tới chủ nhân của cái tên này, không tự chủ được liền nhu hòa lên, có lẽ đổi lại chữ khác, cũng sẽ không cho người ta loại cảm giác này, nhưng hết lần này tới lần khác Yến Tuy lại lựa chọn viết 3 chữ kia.

Anh cũng là muốn cùng Tiêu lão gia tử cường điệu một chút, sự quan trọng của Mạnh Đình.

Mà nửa câu bình luận lúc trước kia, Yến Tuy tuyệt đối không thể nói, anh chính là sủng ái che chở Mạnh Đình, anh cũng là có tư cách và sức mạnh này. Anh hùng khí đoản(*)…… Vẫn là thật sự không tới lượt Yến Tuy.

((*) người làm việc nghĩa thì chết sớm)

Mạnh Đình nghe không rõ lời này của Tiêu lão gia tử là thế nào, nhưng cậu cũng cảm giác ra đây không phải lời tốt đẹp gì, cậu nhìn về phía Tiêu lão gia tử dựa vào lý lẽ tranh luận, "Con gái cái gì (*)…… Cháu và Yến Tuy rõ ràng đều là nam. Còn có Yến Tuy vẽ rất đẹp, đẹp hơn của ông."

((*) nhi nữ là con gái, chắc Đình nhi nghe không hiểu "nhi nữ tình trường")

Tiêu lão gia tử nghe vậy lại trừng Mạnh Đình, nhưng ngay sau đó Mạnh Đình liền nghiêng đầu đi nhìn Yến Tuy, giống như sợ anh bị lời của Tiêu lão gia tử thương tâm tới vậy, "Thật sự đẹp, em cảm thấy đẹp."

Yến Tuy nghe vậy nhẹ nhàng cười cười, anh giơ tay nhu nhu tóc Mạnh Đình.

Tiêu lão gia tử trong lòng lại nghẹn một hơi, ông cũng không cùng Yến Tuy so thư pháp nữa, không thì còn muốn làm cho Mạnh Đình cảm thấy ông bắt nạt Yến Tuy, bọn họ trực tiếp nói chuyện, về Yến thị, về Diêm thị, về Mạnh thị, thậm chí đủ loại chuyện về Yến thị nước F.

Nói đến những thứ này, Mạnh Đình liền không tùy ý mở miệng nữa, cậu ngoan ngoãn ngồi bên người Yến Tuy, nghe hiểu được, cậu liền nghe, nghe không hiểu, lại thật sự muốn biết, cậu ghi nhớ, chờ lúc chỉ có cậu và Yến Tuy, cậu lại hỏi.

Nói gần 2 tiếng, bên ngoài gõ cửa nhắc nhở sắp ăn cơm, Tiêu lão gia tử và Yến Tuy mới kết thúc đề tài.

"Sau khi ăn xong, hảo hảo nghỉ ngơi, khách buổi tối khá nhiều."

"Vâng, bọn cháu biết rồi," Yến Tuy đáp lại, mang theo Mạnh Đình trước tiên rời khỏi thư phòng, bọn họ cũng không lập tức đi ăn cơm, bọn họ trước tiên tới phòng lầu 3 Ninh Châu bố trí cho Mạnh Đình sửa chữa một chút.

Cửa phòng vừa đóng, Mạnh Đình liền không tiếp tục đè nén ý nghĩ của mình nữa, cậu ôm eo Yến Tuy, kéo người tới bên giường, Yến Tuy nằm xuống, cậu liền cũng nằm nhoài trên ngực Yến Tuy.

Yến Tuy giơ tay lên nhu nhu tóc Mạnh Đình, nhẹ giọng hỏi một câu, "Sao thế?"

"Không sao, em chính là muốn ôm anh," Mạnh Đình đáp lại, sau đó cuộn lấy Yến Tuy càng chặt hơn chút.

Yến Tuy hơi nghĩ là có thể hiểu, Mạnh Đình chính cậu đều không thể hiểu khó chịu ban đầu khi tới Tiêu gia, anh liền cũng tùy ý cậu vừa đẩy ngã vừa ôm chặt lấy.

Mạnh Đình ôm một lúc lâu, mới hơi hơi buông ra chút, cậu lại dịch dịch lên, sau đó hôn hôn má Yến Tuy.

Yến Tuy nghiêng đầu tới, Mạnh Đình lại tìm môi anh, hôn lên, một phen hoành hành ngang ngược, Yến

Tuy cũng bị hôn ra hai phần hỏa khí, anh nâng hai má, hai người lại ở trên giường lăn lăn, càng hôn càng khó có thể thu lại.

Nhưng lúc này, cửa phòng, đột nhiên bị mở ra, Yến Tuy cuốn chăn qua bao lấy Mạnh Đình, nghiêng đầu nhìn lại, thấy người đẩy cửa thần sắc lạnh một chút, "Đi ra ngoài."

Không nói lăn, đã là Yến Tuy có hàm dưỡng, nể tình khắc chế hai phần. Nhưng cái nhìn chằm chằm và ngữ khí của anh vẫn như cũ rất dọa người.

"Xin, xin lỗi, tôi…… tôi tới gọi hai người ăn cơm."

Tiêu Tử Lộ bị thanh âm lạnh lùng của Yến Tuy hù đến, cô vội vàng ra ngoài, nhưng vẫn không có đóng cửa lại.

Tiêu Tử Mặc từ gian phòng cách vách đi ra ngoài, mặt y đen thui đi tới, trước tiên đóng cửa phòng Mạnh Đình, sau đó mới giáo huấn cô.

"Tử Lộ! Trước khi vào phòng không gõ cửa, giáo dưỡng của em đâu?"

Mặc dù Yến Tuy và Mạnh Đình không có đang làm gì đó, Tiêu Tử Lộ đẩy cửa đi vào như vậy, cũng là hành động cực không lễ phép, Mạnh Đình và Yến Tuy thật vất vả mới về nhà, nếu là vì vậy lưu lại kỷ niệm cùng ấn tượng gì không tốt, sao có thể tha thứ cho cô ta được.

Chuyện càng gần tới hồi kết rồi, nhanh nhể các thím nhể =))) mới ngày nào ta kêu gào vì nhiều chương mà giờ chỉ còn có 21 chương nữa thôi:((((

84. Chương 84

Edit: Vịt

Beta: Min

Tiêu Tử Mặc bình thường cho người khác cảm giác rất ôn hòa, ít khi có lúc hầm hầm giận dữ như vậy, đối với mấy anh em họ, vì được Ninh Châu và Tiêu Huy Dân giáo dục nên phần lớn là che chở, từ nhỏ đến lớn, cơ hồ chưa từng đỏ mặt (*) qua với bọn họ.

((*) tức giận dữ dội)

Nhưng hiện tại y đen mặt giáo huấn Tiêu Tử Lộ, không một chút nhân nhượng, "Chú hai và thím hai chính là dạy em như thế này?"

"Em…… Em chỉ là……"

Tiêu Tử Lộ trong mắt nhiều hơn chút nước mắt ủy khuất và luống cuống, nhưng lời chưa ra khỏi miệng, đã lại bị Tiêu Tử Mặc trách móc.

Thanh âm y so với trước thấp hơn chút, lại càng lạnh hơn chút, "Em đang nghĩ cái gì, cho rằng tôi không biết sao? Đừng nói Yến Tuy sẽ bị em câu dẫn hay không, em dám động vào nam nhân của Nặc Nặc thử một chút xem?"

Tiêu Huy Dân Ninh Châu sẽ không bỏ qua cô, ngay cả y và Tiêu Tử Ngang cũng sẽ không bỏ qua cho cô, cô có thể là họ hàng thân thích bọn họ che chở dưới cánh chim, nhưng đó là khi cô không phạm vào kiêng kị của bọn họ.

"Em, em không có." Tiêu Tử Lộ đỏ mặt xấu hổ cùng nóng nảy vô cùng, cái từ câu dẫn này, Tiêu Tử Mặc sao có thể dùng tới trên người cô.

Cô chẳng qua là bị hấp dẫn, kìm lòng không đậu, không tự chủ được mà thôi, vô luận cô đáy lòng nghĩ như thế nào, cô căn bản là không xúc phạm tới Mạnh Đình chút nào không phải sao? Sao lại nghiêm trọng như Tiêu Tử Mặc giáo huấn chứ?

"Em có hay không bản thân em trong lòng rõ ràng, đi xuống lầu, đừng để tôi đuổi em ra khỏi nhà cũ."

Ngữ khí và thần thái Tiêu Tử Mặc đều thuyết minh y không phải đang nói giỡn, Tiêu Tử Lộ cảm thấy càng ủy khuất hai phần, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa, cô xoay người xuống tới lầu 2, ánh mắt chống lại Ninh Châu mới lên lầu, nước mắt liền rơi xuống.

Ninh Châu khẽ nhíu mày, bà không rõ chuyện gì xảy ra, liền cũng không nói cái gì với cô.

"Sao thế, Nặc Nặc có phải ngủ rồi hay không, không tới ăn cơm sao?"

Ninh Châu hỏi Tiêu Tử Mặc rồi cũng do dự không dám gõ cửa, bà sợ làm Mạnh Đình tỉnh.

Tiêu Tử Mặc đối với Ninh Châu cũng không có cái gì phải giấu diếm, y kéo Ninh Châu tới một bên, liền đem chuyện Tiêu Tử Lộ tự tiện xông vào phòng Mạnh Đình, nói cho Ninh Châu, lúc này sắc mặt Ninh Châu liền cũng không tốt.

“A, nó còn có mặt mũi khóc cho mẹ xem.”

Tạm thời không nói hôm nay là sinh nhật của bà, liền chỉ là Mạnh Đình và Yến Tuy trở lại, đều là chuyện đại hỉ, Tiêu Tử Lộ khóc lóc sụt sịt là muốn làm cái gì đây.

“Chủ trạch Tiêu gia vẫn là ta và Huy Dân đảm nhiệm đấy, ngược lại ta tính tình quá tốt rồi.”

Ninh Châu nói cũng không tiếp tục đi lên lầu 3, bà xoay người đi xuống lầu, đem Tiêu Tử Lộ ngay mặt phê bình một trận, sau đó cho người tiễn cô ra khỏi nhà cũ, ngay cả em gái cô Tiêu Tử Nguyệt cũng không lưu, người giúp việc lúc trước bà phân phó đi gọi Yến Tuy và Mạnh Đình, cũng đều xử lý.

Nếu bà và Tiêu Huy Dân là đương gia, mà vẫn không thể cho Mạnh Đình cảm giác an toàn nên có, như vậy bọn họ làm cha mẹ cũng quá thất bại.

Lúc bà xử lý, Mạnh Đình cũng mới từ trong chăn chui ra ngoài, cậu nhìn Yến Tuy, nhìn một lúc lâu, cậu lại dính tới, “Em đã biết, các cô ấy là mơ ước anh, anh là của em.”

Mỗi lần cùng Yến Tuy đi tham gia tụ hội gì đó, cậu đều sẽ nhận tới rất nhiều thông tin nguy hiểm, rõ ràng cậu và Yến Tuy kết hôn rồi, tình cảm cũng rất tốt, nhưng chỉ là có vài người đối với Yến Tuy nhớ mãi không quên, cậu rất muốn đem Yến Tuy giấu đi.

Cậu nhìn Yến Tuy, càng thêm mất hứng, “Cô ấy không phải nhìn chỗ nào của anh rồi chứ? Hmmm……”

Cằm Mạnh Đình đặt ở đầu vai Yến Tuy, hai gò má khẽ phồng lên, càng nghĩ càng giận, những người khác liền cũng thôi, hiện tại ngay cả chị họ của cậu cũng mơ ước Yến Tuy rồi, Mạnh Đình cảm thấy tâm tắc lại buồn bực.

Yến Tuy vốn rất tức giận, nhưng Mạnh Đình mất hứng, anh lại không nỡ nhìn cậu như vậy, “Không sao, ngày mai chúng ta trở về Hải thành.” Thân thích Tiêu gia bên này loạn thất bát tao, có thể không tiếp xúc liền không tiếp xúc nữa.

“Ừm,” Mạnh Đình gật đầu một cái, cậu cũng cảm thấy Hải thành an toàn hơn chút, tay cậu ôm eo Yến Tuy, rất nghiêm túc nói, “Tới trước khi chúng ta về nhà, chúng ta đều không được tách ra.”

“Được,” Yến Tuy đáp lại, một cái xông vào này của Tiêu Tử Lộ, Yến Tuy cũng không yên tâm, mặc dù nơi này còn có cha mẹ các anh trai của Mạnh Đình, vẫn như cũ không phải nơi để cho bọn họ yên tâm.

“Chúng ta đi xuống ăn cơm, trở lại anh ngủ trưa cùng em.”

Yến Tuy và Mạnh Đình từ trong phòng đi ra ngoài, Tiêu Tử Mặc vẫn ở cửa chờ, thần sắc y có chút áy náy, “Yến Tuy, Nặc Nặc, là bọn anh không dạy dỗ tốt người, mẹ đã an bài xe đưa các cô ấy đi rồi.”

"Nha," Mạnh Đình gật đầu một cái, coi như là đáp lại, ngoại trừ vậy, cậu cũng không biết còn có thể trả lời cái gì.

Bọn họ đi qua hai bước, Mạnh Đình lại quay đầu lại nhìn Tiêu Tử Mặc, "Anh hai, anh ăn rồi?"

"Không có," Mạnh Đình và Yến Tuy đều chưa bắt đầu ăn, y tự nhiên sẽ không tự mình chạy đi ăn trước, nhưng y cũng hiểu ngầm ý tứ lời này Mạnh Đình hỏi y, mặc dù Tiêu Tử Lộ làm cho cậu cảm thấy mất hứng, Mạnh Đình cũng không có giận chó đánh mèo đến tới trên người y.

Tiêu Tử Mặc cảm nhận được một chút này, vừa cao hứng vừa là áy náy, y đuổi kịp cước bộ tới, nói một câu làm cho Mạnh Đình hoàn toàn không hiểu ra sao, "Nặc Nặc mềm lòng như vậy cũng không tốt……"

"Đối với anh hai như vậy cũng không tốt sao?" Mạnh Đình lập tức lại hỏi một câu, ánh mắt cậu rất nghiêm túc, nếu như muốn tức giận, cậu đương nhiên cũng có thể tức giận, nhưng cậu không đem sinh nhật Ninh Châu làm cho không vui, cũng không muốn giận chó đánh mèo Tiêu Tử Mặc đối xử với cậu coi như không tệ.

Mắt Mạnh Đình quá mức sạch sẽ, cũng quá mức nghiêm túc, Tiêu Tử Mặc chống lại ánh mắt cậu như vậy bỗng nhiên ngây ngẩn một chút, trong mắt y hiện lên chút xoắn xuýt, y không biết trả lời Mạnh Đình vấn đề này như thế nào, hoặc là nói không nỡ lòng trả lời vấn đề này.

Yến Tuy xoay người kéo kéo Mạnh Đình, giúp Tiêu Tử Mặc trả lời vấn đề này.

"Không thể nói có tốt hay không, em nguyện ý là được." Có thể làm tới Mạnh Đình chủ động mềm lòng, kỳ thực cũng không dễ dàng.

"Ừ," Mạnh Đình nghe vậy gật gật đầu, nghiêm túc và nghi ngờ trên mặt tản đi, cậu lại bổ sung một câu, "Đối với mẹ và anh hai, em vẫn là nguyện ý."

Cậu và Yến Tuy vẫn như cũ đi ở phía trước, Tiêu Tử Mặc ở phía sau bọn họ hai bước lại bị cảm động chết đi được, nhớ ngày đó, thời điểm y lần đầu tiên tới Yến trạch gặp Mạnh Đình, ngay cả miếng bánh ngọt cũng không cho ăn.

(nghe câu này tự nhiên thấy Mặc ca manh dã man luôn)

Ninh Châu ở lầu một một phen thịnh nộ, ngay cả Tiêu Huy Dân cũng có chút dỗ không được bà, nhưng Mạnh Đình xuống lầu gọi một tiếng "Mẹ", Ninh Châu liền tự động mưa thuận gió hoà, cực kỳ ôn nhu.

Tiêu lão gia tử cũng từ trong thư phòng đi ra ngoài, chỉ thấy bộ dáng bọn họ hòa hòa thuận thuận.

Bọn họ trên bàn ăn cơm, đều sắp muốn ăn xong rồi, Tiêu lão gia tử mới phát hiện trên bàn cơm ít đi hai

người, “Hai nha đầu kia đâu?”

Mạnh Đình trong miệng còn có cơm canh, trả lời không được, Ninh Châu lại gắp cho Mạnh Đình thịt rau khác, bà mới trả lời vấn đều của Tiêu lão gia tử, “Bị con đuổi về nhà em hai rồi.”

Ninh Châu không chút nào sợ hãi mà cùng Tiêu lão gia tử nhìn nhau, Tiêu lão gia tử trong lòng lại nghi ngờ, cũng sẽ không tiếp tục nói gì nữa, Ninh Châu gần đây cường thế không ít, mô phạm chủ mẫu đương gia là càng ngày càng đủ, nhưng đã không tổn hao gì lợi ích của gia tộc, Tiêu lão gia tử cũng sẽ không cảm thấy không tốt.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mạnh Đình và Yến Tuy tính toán ở dưới lầu đi bộ một chút rồi ngủ trưa, bên ngoài rất lạnh, nghe nói nói sẽ có tuyết, liền không đi ra ngoài nữa.

Tiêu lão gia tử cũng không đi, ông sau khi từ chỗ quản gia biết xảy ra chuyện gì, ông gọi điện thoại đem con thứ hai Tiêu Hiên Dân mắng một trận, nước bọt tung tóe, thoạt nhìn khá dọa người.

Những người khác đều tự giác tránh Tiêu lão gia tử, mà Mạnh Đình vẫn đứng bất động, còn mãnh liệt nhìn chằm chằm Tiêu lão gia tử.

Tiêu lão gia tử để điện thoại xuống, quay đầu lại liền chống lại tầm mắt Mạnh Đình, mà trong mắt ông còn mang theo chút hung ác không thể thu liễm.

“Ông nội nói chuyện điện thoại tiếng thật lớn……” Mạnh Đình phê bình một câu, sau đó cậu lại tiếp tục dặn dò một câu, “Ngài tuổi lớn rồi, đừng lúc nào cũng sinh khí, đối với thân thể không tốt.”

Tiêu lão gia tử và Mạnh Đình nhìn nhau, lệ khí trong mắt ông từng chút tản đi, ông chợt phát hiện Mạnh Đình cùng ông nói chuyện như vậy, so với cậu cùng ông tranh cãi còn muốn không dễ chống đỡ hơn, ông ngữ khí ồm ồm mà “Ừ” một tiếng, không đáp ứng Mạnh Đình sẽ không bỏ qua cho ông đâu.

“Ngài cũng phải cười nhiều một chút, tâm tình tốt, thân thể mới tốt.”

“Ừ,” Tiêu lão gia tử lại đáp lại một câu, sau đó gợi lên một nụ cười hết sức đáng sợ.

Mạnh Đình cảm giác không ra bao nhiêu đáng sợ, thấy Tiêu lão gia tử coi như nghe lời, cậu liền cao hứng, cậu gật gật đầu, “Ông nội như vậy mới ngoan.”

Cậu “Giáo dục” người đủ rồi, lập tức xoay người đi tìm Yến Tuy, cậu đi hai bước liền tới bên người Yến Tuy, sau đó cầm tay Yến Tuy, “Em buồn ngủ rồi, chúng ta đi ngủ trưa đi.”

“Được,” Yến Tuy trả lời, sau đó anh gật đầu với Tiêu lão gia tử, nhóm Ninh Châu, mang theo Mạnh Đình lên lầu.

Mà Tiêu lão gia tử ôm tâm tình khó giải thích được, trở lại phòng ông, ông cũng đi ngủ trưa luôn. Có lẽ ông đã hiểu tại sao Yến Tuy cưng chiều Mạnh Đình, Tiêu Huy Dân Ninh Châu cũng cưng chiều Mạnh Đình rồi.

Khoảng 6h tối, chi bên dòng chính Tiêu gia ở Bắc thành, ngoại trừ chị em Tiêu Tử Lộ bị Ninh Châu đuổi đi, những người khác đều tới, ngoại trừ bọn họ ra, còn có gia chủ phần lớn thế gia Bắc thành cùng nữ quyến của bọn họ, phòng khách lớn như vậy, ánh đèn rượu đám người, rất là náo nhiệt.

Nhưng có một điểm khá kỳ quái chính là, bọn họ tới một lúc lâu cũng không nhìn thấy Tiêu Huy Dân và Ninh Châu, lẽ ra bọn họ sớm nên xuống dưới cùng mọi người chào hỏi nói chuyện rồi, nhưng yến hội bắt đầu đã một lát, vẫn chỉ có con trai hai người bọn họ đang tiếp đãi.

"Tôi nghe nói, là con trai út của Tiêu gia chủ tìm về rồi, đoán chừng lát nữa hẳn mang theo……"

Lời nghị luận còn chưa nói xong, ở cửa thang lầu, Ninh Châu kéo Mạnh Đình liền xuất hiện, phía sau bọn họ đi theo Tiêu Huy Dân và Yến Tuy, bọn họ lúc cách lầu một còn có 2-3 bậc thang, dừng bước, Tiêu Huy Dân mở miệng.

"Cảm ơn chư vị tới chúc mừng sinh nhật bà xã tôi, đồng thời cũng có một tin tức tốt muốn công bố với chư vị, đây là con trai thứ ba của tôi và bà xã Tiêu Tử Nặc, đây là bạn đời của Nặc Nặc Yến Tuy."

Tiêu Huy Dân dứt lời, Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc dẫn đầu vỗ tay, sau đó mọi người hưởng ứng, cũng theo đó vỗ tay, sau đó nói vài lời chúc mừng.

Bọn họ không nhìn thấy Tiêu lão gia tử cùng đi ra, trong lòng còn có chút nghi ngờ, nhưng vừa mới xoay người, liền phát hiện Tiêu lão gia tử đã xuất hiện ở chỗ giữa đại sảnh, ông mới mở miệng bổ sung một câu cho Tiêu Huy Dân.

"Sau này Tử Nặc và Yến Tuy có lẽ có chỗ va chạm, cần lượng thứ nhiều hơn."

Tiêu Huy Dân mở miệng, Tiêu lão gia tử cũng mở miệng, Mạnh Đình được nhận trở lại Tiêu gia cũng đã là chuyện chắc chắn rồi, bọn họ tiếp tục mời rượu chào hỏi, Tiêu Huy Dân và Ninh Châu mang theo Mạnh Đình và Yến Tuy đi một vòng, thân thích nhận thức một đám, còn có chính là để cho đám gia chủ chủ mẫu giới thượng lưu Bắc thành đối với Mạnh Đình và Yến Tuy quen thuộc chút.

Mạnh Đình được Ninh Châu kéo đi, chưa được một lát đã muốn trở lại nhìn Yến Tuy vài lần, Ninh Châu bất đắc dĩ, tới cuối cùng, bà chỉ có thể buông Mạnh Đình ra, để cho cậu trở lại bên người Yến Tuy.

Mạnh Đình thần sắc cũng vẫn vô cùng nghiêm túc, cậu đối với loại trường hợp này, chỉ có thể ở bên người Yến Tuy mới cảm thấy an tâm chút.

Sau khi đi một vòng, Yến Tuy mở miệng nói với Tiêu Huy Dân Ninh Châu, "Con mang Đình Đình đi ăn

một chút."

"Đi đi," Ninh Châu đáp lại, về yến hội Mạnh Đình và Yến Tuy phần này đã coi như hoàn thành, cũng nên để cho bọn họ một chút thời gian tự do hoạt động.

Mạnh Đình và Yến Tuy còn chưa có ăn bao lâu, người giúp việc liền lại tới mời bọn họ tới thư phòng Tiêu lão gia tử.

Bọn họ sau khi vào cửa Tiêu Hiên Dân mới bị Tiêu lão gia tử mắng tới đầu tro mặt đất mà đi ra ngoài, nhìn thấy Yến Tuy và Mạnh Đình, sắc mặt hắn lại khó coi hai phần, một phen giả cười chào hỏi, hắn rời đi, Yến Tuy và Mạnh Đình đi với trong thư phòng Tiêu lão gia tử.

"Không phải chuyện khác, là Yến Tránh Bác trả lời tin tức cho ta."

Chuyện một lần nữa tra vụ án bắt cóc năm đó, nhất định là không thể giấu được Tiêu lão gia tử, nói cho ông biết là cô nhi viện Dư Mỹ Huyên đưa Mạnh Đình tới, Tiêu lão gia tử đã nói, ông tới liên hệ Yến Tránh Bác, muốn để cho hắn cho ông một lời nói rõ.

Thời gian tính ra cũng không ngắn, Yến Tránh Bác cũng rốt cục hồi âm, Tiêu lão gia tử nhớ tới Yến Tuy cũng ở đây, liền cho người gọi anh tới. Đương nhiên, Mạnh Đình cùng theo tới, đã nằm trong dự liệu của ông, cậu là người trong cuộc, cậu cũng có quyền biết, năm đó là xảy ra chuyện gì.

Yến Tuy và Mạnh Đình ngồi xuống chờ Tiêu lão gia tử mở miệng, nhưng Tiêu lão gia tử còn không tính toán hiện tại nói, "Đợi thêm lát nữa."

Ông không chỉ có cho người gọi Yến Tuy Mạnh Đình, còn có Ninh Châu Tiêu Huy Dân, cùng với Tiêu Hiên Dân vừa mới đi ra ngoài, dựa theo phân phó đi gọi vợ hắn Ngụy Tiểu Vũ tới, cùng nhau tiến vào.

"Cha, bởi vì Lộ Lộ, ngài ở trong điện thoại mắng con, vừa nãy lại tiếp tục giáo huấn, hiện tại còn bảo con và Tiểu Vũ đi vào…… Cha."

Hắn không rõ Tiêu Tử Lộ không phải nhất thời thiếu tâm nhãn chút, tầm mắt hạn hẹp chút, trêu chọc bảo bối đích tôn một chút, như thế nào hắn liền bị dạy dỗ như vậy, trước mắt còn muốn trước mặt vợ hắn, anh trai, chị dâu hắn, thậm trí trước mặt tiểu bối lại dạy dỗ một lần nữa chứ.

"Ai cùng con nói chuyện này……" Tiêu lão gia tử mắt híp híp, Tiêu Hiên Dân chính là trong lòng vẫn như cũ bất mãn, cũng không dám nói thêm nữa.

"Tiểu Vũ, nhìn ở trên phần con gọi ta là cha nhiều năm như vậy, ta cho con một cơ hội tự mình nhận tội, tự mình nói!"

Ngụy Tiểu Vũ thoạt nhìn tuổi không sai biệt lắm với Ninh Châu, thậm chí bà vừa nãy lúc tiến vào, còn kéo tay Ninh Châu, hai người thoạt nhìn rất thân mật, Tiêu lão gia tử trước khi nói lời này, tay bà vẫn như cũ kéo ở trên khuỷu tay Ninh Châu.

Ninh Châu đích xác là tức giận Tiêu Tử Lộ mơ ước Yến Tuy, nhưng bà chính là giận chó đánh mèo Tiêu Hiên Dân, cũng không muốn giận chó đánh mèo Ngụy Tiểu Vũ, bởi vì bà chỉ sinh hai con gái, những năm này không ít chịu ủy khuất, tự nhiên không bao nhiêu người dám trước mặt làm khó dễ bà, nhưng sau lưng nghị luận châm chọc liền không thể ít, trong lòng bà gây trở ngại, người thoạt nhìn có chút u ám sợ sệt.

Ninh Châu trong xương cốt có một loại chính khí, năm xưa lúc bà có mặt ở yến hội, sẽ giúp đỡ Ngụy Tiểu Vũ nói chuyện, Ngụy Tiểu Vũ cũng đối với bà rất cảm kích, quan hệ giữa chị em dâu không thể nói đặc biệt tốt, nhưng cho tới nay Ninh Châu cũng không cảm thấy vấn đề gì.

Nhưng lúc này lời này của Tiêu lão gia tử vừa hỏi ra, Ninh Châu toàn thân liền run lên một cái giật mình, bà nhìn tay mình, nhìn Ngụy Tiểu Vũ, thân thể có chút run rẩy không có thể khống chế.

Ngụy Tiểu Vũ cúi đầu, tiếu ý dịu dàng khóe miệng, từng chút tản đi, "Cha, ngài nói gì vậy, Tiểu Vũ nghe không hiểu, Lộ Lộ và Nguyệt Nguyệt đều biết lỗi rồi."

Thấy bà vẫn như cũ không có nửa điểm ý hối cải, Tiêu lão gia tử cũng sẽ không cho thêm cơ hội, tay ông ở trên bàn nặng nề vỗ một cái, sắc mặt Ngụy Tiểu Vũ lúc này lại khó coi hai phần, nhưng bà vẫn như cũ không có mở miệng, vẫn như cũ ôm một phần vạn may mắn trong lòng kia.

---

*Chương sau biến dữ dội luôn các thím ạ. Hãy đón chờ chương 85 vào tối mai nhé ^^*

85. Chương 85

Edit: Vịt

Beta: Min

********** Huuhuuu sorry các thím vì tối hôm qua k up đc:(((ta đang định up thì wifi đứt:(((sáng nay tới trường up liền. Tối nay lại có nhe vì chương sau khá ngắn***

Nhưng vẫn là Ninh Châu sắc mặt khó coi hơn bà ta, bà rút tay mình ra, ngay sau đó được Tiêu Huy Dân ôm đến trong ngực, mang theo bà ngồi vào bên cạnh Mạnh Đình và Yến Tuy, Ninh Châu nhẹ nhàng cầm tay Mạnh Đình, sắc mặt bà lúc này mới lại hòa hoãn chút.

"Ngày phòng đêm phòng cướp nhà khó phòng, con nói con nghe không hiểu?" Tiêu lão gia tử cười lạnh một cái, ánh mắt lãnh khốc vô cùng, "Dư Mỹ Huyên đều nhận tội rồi! Dư Mỹ Huyên con cũng muốn nói không biết…… Như vậy Dư Lương con hẳn phải biết đi!"

Dư Lương là cha ruột của Dư Mỹ Huyên, nhưng đồng thời hắn ta còn có một thân phận, hắn là tài xế riêng sau khi Ngụy Tiểu Vũ đến Tiêu gia!

Ngụy Tiểu Vũ nghe vậy ánh mắt đột nhiên ngẩng lên, kinh ngạc trong nháy mắt đó của bà ta, hoàn toàn rơi vào trong mắt mọi người, hơn nữa rung động thân thể bà ta hoàn toàn không chịu khống chế, dù bà ta vẫn nói bà ta không biết, chỉ sợ là chồng bà ta Tiêu Hiên Dân cũng không tin.

Dư Lương…… Cái tên này ban đầu vừa nghe, ngay cả Tiêu Huy Dân và Tiêu Hiên Dân đều có chút ấn tượng, trước khi Ninh Châu và Mạnh Đình xảy ra chuyện, Dư Lương bởi vì say rượu lỡ việc bị quản gia đuổi, Tiêu Hiên Dân ghét bỏ quản gia xử lý quá nhẹ, còn ồn ào một trận, là Ngụy Tiểu Vũ khuyên ngăn.

"Cha, cha rốt cuộc đang nói cái gì? Dư Lương cái gì, hắn không phải đã sớm sa thải rồi sao?" Nếu như không phải bởi vì lúc ấy hắn và lão quản gia nháo tới rất nghiêm trọng, bọn họ căn bản là nhớ không được hắn.

Quan hệ của Tiêu Hiên Dân và Ngụy Tiểu Vũ mặc dù không bằng Tiêu Huy Dân và Ninh Châu, nhưng đó là phóng đãng lúc tuổi còn trẻ, sau đó bọn họ vẫn luôn không tệ, lại ở trước mặt anh trai chị dâu tiểu bối, Ngụy Tiểu Vũ bị chất vấn quở trách như vậy, hắn cũng cảm thấy mặt đau.

"Cái gì?" Tiêu lão gia tử hừ cười một cái, ánh mắt ông vẫn như cũ khóa chặt Ngụy Tiểu Vũ, ông tiếp tục nói.

"Chính là cô ta cấu kết người ngoài, bắt cóc chị dâu con Ninh Châu, cháu trai con Tử Nặc. Thấy hành động thất bại, Ninh Châu và đứa nhỏ sẽ được cứu về, cô ta còn để cho Dư Lương mang Tử Nặc đi……" Bà ta nguyên ý đoán chừng chính là muốn quăng đứa nhỏ ra biển, nhưng Dư Lương được bà ta ủy thác có lẽ tâm không đành, hoặc là nhân tính còn sót lại, nên chỉ ném tã lót ra biển, đem Mạnh Đình dẫn tới chỗ Dư Mỹ Huyên.

Dư Mỹ Huyên lúc ấy mới đem Yến Thư Á bán tới cô nhi viện không được mấy ngày, không đạo lý bà ta vứt con mình, còn phải nuôi một đứa nhỏ không biết từ đâu tới đây, hơn nữa bà ta tình cờ biết được thân phận của Yến Mục, bà ta dứt khóa đưa Mạnh Đình đi đổi lại Yến Thư Á.

Dư Lương về quê một chuyến, Mạnh Đình đã bị Dư Mỹ Huyên bán, Dư Mỹ Huyên mang theo Yến Thư Á trốn hắn, chuẩn bị xuất ngoại, Dư Lương có lẽ không phát hiện đứa nhỏ bị bán, có lẽ phát hiện cũng không truy cứu, hắn dùng tiền Ngụy Tiểu Vũ cho cũng chạy ra nước ngoài, trong lòng hắn rất rõ ràng, hắn biết quá nhiều, một khi liên lụy Tiêu gia sẽ không bỏ qua hắn, ngay cả Ngụy Tiểu Vũ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tiêu lão gia tử nói xong, bị tức tới sắc mặt phát đen, nhưng thanh âm ông vẫn như cũ trung khí mười phần, tay ông lại vỗ bàn một cái, "Lão Mạc, dẫn người đi vào!"

Cửa thư phòng mở ra, bác Mạc quản gia đi ở phía trước, phía sau ông hai bảo tiêu trói một lão hán, Ngụy Tiểu Vũ nghiêng đầu qua, chống lại ánh mắt lão hán, bà ta lảo đảo hai bước lui về sau, thẳng kề tới giá sách, bà ta mới không làm cho chính mình xụi lơ tới trên mặt đất.

"Hắn chính là Dư Lương." Mạc lão nói lui về phía sau một bước, nhưng hai bảo tiêu vẫn như cũ đè bả vai Dư Lương, lại đá một cái đầu gối hắn, để cho hắn quỳ trên mặt đất.

Hắn ra sức xê dịch thân thể, hắn quỳ về phía Ninh Châu, "Phu nhân…… Phu nhân, tôi xin lỗi bà, tôi xin lỗi bà……"

Dư Lương trước khi bị sa thải, thời gian hắn làm việc ở Tiêu gia cũng không ngắn, trước khi Ngụy Tiểu Vũ chưa tới, hắn là tài xế của Ninh Châu, Ninh Châu tính tình tốt, đối với người giúp việc bên cạnh cũng đều tốt, cái loại tốt không phải cho tiền, mà là thái độ của bà khiến cho người ta cảm thấy nhận được tôn kính.

Bà ta luôn gọi hắn một tiếng chú Dư, bà ta còn đem Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc mới ra đời không bao lâu cho hắn ôm qua……

Dư Lương hai hàng nước mắt rơi xuống, hắn không có xứng đáng với lòng tốt Ninh Châu đối với hắn, hắn nghe theo lời Ngụy Tiểu Vũ, mang đi đứa con nhỏ nhất kia của bà, hắn duy nhất may mắn chính là, hắn năm đó không có táng tận thiên lương đến loại trình độ kia, hắn không có thật sự quăng đứa nhỏ xuống biển.

"Tại sao? Các người nói cho tôi biết tại sao?" Ninh Châu thanh âm cực kỳ run rẩy, bị kích thích, cũng là bị chọc tức, "Tôi tự hỏi chưa từng có lỗi qua với các người, Dư…… Dư Lương, Tiểu Vũ, các người nói cho tôi biết tại sao? Tại sao muốn ra tay với con tôi!"

Ngay cả bọn họ thiết kế bà, Ninh Châu trước mắt đều sẽ không kích động như thế, nhưng bọn họ ra tay với đứa con mới lớn ba tháng của bà, kì tâm chi ác đã không phải là ác độc có thể hình dung.

"Nhị phu nhân bà ấy……" Không cách nào đối mặt với ánh mắt của Ninh Châu, nhưng cũng có một đường tầm mắt làm cho hắn không thể không để ý, đó là ánh mắt của Ngụy Tiểu Vũ, hắn biết hắn nói ra, nhưng hắn cũng áy náy nhiều năm như vậy rồi, cũng nên có một chân tướng trả lại cho Tiêu gia.

"Trên tay bà ấy có nhược điểm của tôi……"

"Dư Lương!" Ngụy Tiểu Vũ rốt cục mở miệng, thanh âm bà ta gần như sắc nhọn, đâm tới lỗ tai người ta đau, Tiêu lão gia tử nhìn một cái, bác Mạc lại gọi tới một nữ hầu ở Tiêu gia khá lâu, để cho bà ta bịt kín miệng Ngụy Tiểu Vũ.

"Ngươi nói!" Tiêu lão gia tử nhìn về phía Dư Lương, ông cũng muốn biết Ngụy Tiểu Vũ là như thế nào khiến cho lão nhân từng trung thành với Tiêu gia phản bội ông.

"Nhị phu nhân cho rằng bà ấy sinh không ra con trai, là bởi vì Nhị công tử vô dụng……"

Có thể nói Ngụy Tiểu Vũ vì sinh con trai đã điên rồi, bà ta muốn tìm nam nhân khác sinh con trai, muốn tránh né rất nhiều tai mắt, là rất không dễ dàng, bà ta liền đem chủ ý đánh tới trên người Dư Lương, 18 năm trước, Dư Lương cũng không tính là quá già, quanh năm có rèn luyện, không phải loại trạng thái khó coi như trước mắt này.

Một phu nhân thế gia chịu ủy thân cho hắn, này chỉ sợ là chuyện Dư Lương nằm mơ cũng không nghĩ tới, Ngụy Tiểu Vũ căn bản không cần dụ dỗ, Dư Lương liền tự động mắc câu, nhưng Ngụy Tiểu Vũ liền sinh song thai, đã bị tổn thương thân thể, vô luận bà ta lăn qua lăn lại như thế nào, vẫn như cũ không có mang thai.

Bà ta không chỉ có thông dâm cùng Dư Lương, mà còn để cho Dư Lương tìm cho bà ta nam nhân phù hợp với yêu cầu của bà ta……

Thời gian này kéo dài cũng không ngắn, lúc Ngụy Tiểu Vũ sắp triệt để tuyệt vọng, Ninh Châu đột nhiên lại mang thai, sau mang thai 10 tháng, bà lại sinh ra một đứa con trai, cái này trở thành chiếc cung triệt để chặt đứt lương tri của Ngụy Tiểu Vũ, hoặc là bà ta căn bản không có thứ lương tri như vậy, bằng không bà ta cũng sẽ không trong hôn nhân lại cùng tài xế trung niên thông dâm.

Bắt đầu từ lúc Ninh Châu xác định đứa nhỏ trong bụng là con trai, Ngụy Tiểu Vũ liền tiến hành các loại mưu kế, bà ta trước hết nghĩ đến là phải để cho Ninh Châu sinh non, nhưng Tiêu Huy Dân thật sự quá che chở Ninh Châu, Ninh gia bên kia cũng phái bảo mẫu có kinh nghiệm tới đây, Ninh Châu an tâm ở nhà chờ sinh, ngay cả bà ta cũng mời không được bà ra cửa.

Mãi cho đến đứa nhỏ sinh hạ 3 tháng, mới để cho Ngụy Tiểu Vũ tóm được cơ hội.

Đương nhiên ban đầu Ngụy Tiểu Vũ sẽ không để cho Dư Lương biết nhiều hơn, hắn vốn chỉ là con cờ bà ta vứt bỏ không dùng mà thôi, sau đó hành động thất bại, bà ta không cam lòng, mới tiếp tục lâm thời nảy lòng tham, để cho Dư Lương đi xử lý đứa nhỏ, hắn ở Tiêu gia nhiều năm, tự nhiên có môt vài cách thức và phương pháp.

"Ngươi nói dối…… Hắn nói dối! Hắn nói dối! Tiêu Hiên Dân anh vẫn là không phải nam nhân, để cho hắn ở chỗ này vô căn cứ, vu hãm em, bôi đen em!"

Nhưng Dư Lương cái gì cũng nói rồi, liền cũng sẽ không có chút chuẩn bị nào, hắn vẫn như cũ cúi đầu nói, "Nhị phu nhân dưới vú có một nốt ruồi, Nhị phu nhân……"

"Đủ rồi!" Tiêu lão gia tử mở miệng, ông vung tay lên cho người mang Dư Lương đi, nhưng chỉ chút này đã làm cho ông buồn nôn.

Khép lại mục thông dâm này của hắn và Ngụy Tiểu Vũ, hắn cái chết đã định, càng không cần nói hắn còn tham dự vụ án bắt cóc năm đó.

"Chờ chút," Ánh mắt Dư Lương giơ lên, lại quét Ninh Châu một cái, và Mạnh Đình bên người bà, "Cậu ấy là tiểu thiếu gia sao?"

Hắn cũng không biết là muốn cao hứng, hay là muốn tiếp tục khóc, hắn cũng biết mình bị mang đi kết cục cuối cùng là cái gì, hắn mấp máy môi, đem sự kiện cuối cùng hắn biết nói ra.

"Nhị phu nhân cùng Tam công tử còn có qua một đoạn, còn có…… gia chủ Trịnh gia."

Gia chủ Trịnh gia chính là chủ mưu cuối cùng điều tra ra vụ án bắt cóc năm đó, hắn bổn gia mặc dù ở Bắc thành, nhưng mấy chục năm trước đã chuyển tới nước ngoài phát triển, trong chuyện này nguyên nhân rất lớn cũng là bởi vì Trịnh gia từng đắc tội qua Tiêu lão gia tử, bị chèn ép ra ngoài.

Tiêu lão gia tử vẫn luôn cảm thấy là hắn bởi vì chuyện năm đó, ghi hận trong lòng, lúc này mới tùy thời trả thù, thật không nghĩ sau lưng này còn có Ngụy Tiểu Vũ! Bà ta rất thông minh, tương đối thông minh, bà ta đối với con trai có chấp niệm như vậy, chỉ sợ không chỉ là bởi vì nhàn ngôn toái ngữ của người khác, còn có ham muốn của bà ta đối với vị trí gia chủ phu nhân.

Chỉ có bà ta sinh con trai, bà ta mới có tư cách làm cho Tiêu Hiên Dân cùng Tiêu Huy Dân tranh giành, nhưng thiên định không có, bà ta chính là không có!

"Bốp!" một cái, Tiêu Hiên Dân động thủ đánh Ngụy Tiểu Vũ một cái tát, phẫn nộ của hắn không hẳn là Ngụy Tiểu Vũ cấu kết người ngoài hại Ninh Châu và Mạnh Đình, hắn tức giận chính là Ngụy Tiểu Vũ phản bội hắn…… Lồng ngực hắn kịch liệt phập phồng, ánh mắt hắn hận không thể bóp chết Ngụy Tiểu Vũ.

"Ha ha ha, ha ha ha……" Ngụy Tiểu Vũ bị đánh một cái, không chỉ không khóc, còn cười, cười đến hết sức phô trương và kịch liệt.

Bà ta tránh ra khỏi phạm vi Tiêu Hiên Dân có thể tùy thời động thủ đánh bà ta, bà ta nhìn về phía Ninh Châu, "A…… Chị hỏi tôi tại sao?"

"Ai cần thương xót của chị, ai cần chị làm người tốt với tôi, chị sinh con trai thì rất giỏi sao?"

Ánh mắt Ngụy Tiểu Vũ không tiếp tục nửa điểm che giấu, ác độc giống như một con rắn độc săn thức ăn, bà ta hận Ninh Châu, hận hơn 20 năm, nhưng hơn 20 năm này bà ta mỗi thời mỗi khắc ép buộc chính mình giả bộ yếu đuối với Ninh Châu, giả bộ đáng thương, giả bộ thiện lương, giả bộ tới bà ta đều sắp phát rồ rồi, vẫn như cũ lay động không được bà chút nào.

"Dựa vào cái gì chồng chị có tiền đồ hơn chồng tôi, dựa vào cái gì chị có thể sinh con trai, tôi lại không thể, dựa vào cái gì chị cái gì cũng là tốt nhất, tôi lại cần thương xót của chị!"

"Ninh Châu! Chị tại sao còn chưa có chết! Còn mày nữa, mày tiểu tạp chủng này, sao mày vẫn còn sống!"

Tốc độ nói của Ngụy Tiểu Vũ khá nhanh, trước khi bị Tiêu Huy Dân quăng một cái tát, liền nói tất cả lời bà ta muốn nói, bà ta bị đánh ngã ngồi trên mặt đất, khóe miệng chảy máu, nhưng bà ta vẫn như cũ đang cười, điên điên khùng khùng, vừa ác độc vừa đáng sợ.

"Ha ha ha!" Bà ta đột nhiên lại cười như điên, bà ta nhìn Tiêu Huy Dân, cười cười nước mắt lăn xuống, bà ta đột nhiên nhìn Tiêu Huy Dân, "Anh cho rằng tôi tại sao gả cho em trai vô dụng của anh, tôi thích anh, tôi thích anh! Ninh Châu nhanh hơn tôi mấy năm tính là cái gì? Tôi là em dâu của anh, cũng là vợ anh đó!"

Ngụy Tiểu Vũ bình thường ngụy trang chính mình tới rất tốt, tầng da người kia xé đi, xấu xí thậm tệ bên trong kia vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Mấy lời kia của Dư Lương, mấy lời kia của Ngụy Tiểu Vũ, chỉ sợ cũng không nằm trong dự liệu của Tiêu lão gia tử. Em dâu cũng là vợ lời như vậy, Ngụy Tiểu Vũ đều có thể nói ra khỏi miệng, thật sự là quá khiêu chiến tam quan người có mặt tại chỗ.

"Cô thật buồn nôn!" Tiêu Huy Dân nói như vậy, ông cũng chỉ là nói ra cảm thụ trong lòng giờ phút này của mình mà thôi, "Mấy năm? Không nói tôi cùng Ninh Châu từ nhỏ đã quen biết, ngay cả tôi không thể sớm hơn chút quen biết Ninh Châu, tôi cũng không thể nào thích cô."

Những năm này Tiêu Huy Dân thật không có cảm giác được Ngụy Tiểu Vũ thích ông, bà ta thích ở trước mặt ông khóc ngược lại là thật, nhưng ngoại trừ Ninh Châu khóc có thể làm cho ông mềm lòng, những người phụ nữ khác khóc ông chỉ có tâm phiền, mỗi lần bà ta vừa tới nhà cũ, liền muốn chiếm cứ Ninh Châu, Tiêu Huy Dân kỳ thực vẫn rất không thích cô em dâu này, đương nhiên, ông một đại nam nhân cũng không tới mức thật sự cùng bà ta so đo.

Nhưng hiện tại bà ta nói thích, thật sự làm cho ông buồn nôn.

"Huy Dân, lại quăng cho cô ta hai cái tát!" Ninh Châu đột nhiên mở miệng nói, bà hốc mắt ửng đỏ, không phải chỉ là thương tâm, còn có tức giận không cách nào đè nén!

Tiêu Huy Dân nghe vậy không do dự, tiến lên hai bước nữa, hai cái tát quăng ra, không chút nào lưu tình.

"Bốp! Bốp!"

"Cái tát đầu tiên là đánh cô lòng lang dạ sói! Tôi mắt bị mù, những năm này mới sẽ đối tốt với cô như vậy! Cái tát thứ hai là đánh cô vô đức vô lương, Nặc Nặc chính là con của tôi và Huy Dân, Lộ Lộ và Nguyệt Nguyệt vậy nhưng chưa chắc! Cho dù Tiêu gia thật sự có tạp chủng, cũng là tạp chủng cô sinh ra!"

(thật sự thấy nguyên nhân bi kịch lại là do Ninh Châu quá tốt. Đứng vị trí cao nhưng lại quá bao dung rồi. Nếu như ko trọng sinh thì Đình nhi chẳng biết gì cả luôn, sống trong giam cầm, chết không tự do. Ninh Châu đời trước chắc chắn là bi kịch nhân sinh rồi)

Đại khái Ninh Châu chưa từng nói qua lời ác độc như vậy, nhưng nếu như có thể, bà muốn dùng lời ác độc hơn, để đâm bị thương một chút Ngụy Tiểu Vũ, nếu không liền quá tiện nghi bà ta!

Bóng ma năm đó bà bị bắt cóc lưu lại, bà và Mạnh Đình mẹ con chia lìa gần 20 năm, chút đau này, chút khổ này, hai cái tát này, mấy lời này hoàn toàn không đủ!

"Lưới trời lồng lộng, cô giấu tới càng sâu, cũng có lúc hiện nguyên hình, thời gian càng muộn, báo ứng cô gặp càng lớn!"

Ngụy Tiểu Vũ còn chưa đáp lại cái gì, Tiêu Hiên Dân đột nhiên đánh tới, một cái bóp cổ Ngụy Tiểu Vũ, "Tiện nhân, tiện nhân! Tôi giết cô, tôi giết cô!"

Lời về tạp chủng kia của Ninh Châu, triệt để cắt đứt dây cung lý trí cuối cùng kia của Tiêu Huy Dân, Ngụy Tiểu Vũ lúc làm những chuyện này, là đặt hắn ở chỗ nào, hắn không sánh bằng Tiêu Huy Dân chững chạc tài giỏi, nhưng hắn cũng không kém cỏi tới mức muốn để cho bà ta hoang đường như vậy đi.

Cho dù bà ta sinh hai con gái, hắn cũng chưa từng dựa vào chuyện này, nặng nhẹ với bà ta, càng không có tiểu tam tiểu tứ gì, nhiều lắm coi như là lúc hắn còn trẻ ham chơi không để ý gia đình. Nhưng hiện tại tính toán một chút, hắn bị đội bao nhiêu cái mũ, ngay cả một tài xế tuổi già xấu xí, bà ta còn có thể hạ thủ được.

Nghĩ tới cùng bà ta chung sống những năm này, Tiêu Hiên Dân từ trong ra ngoài đều cảm thấy đủ buồn nôn!

"Kéo ra!" Tiêu lão gia tử tự nhiên không thể để cho Tiêu Hiên Dân ở trong thư phòng ông giết người, bảo tiêu tiến lên vẫn như cũ kéo không được Tiêu Hiên Dân nổi điên, Tiêu Huy Dân cùng tiến lên trước, mới kéo được hắn ra, mà Ngụy Tiểu Vũ đã bị bóp tới bán hôn mê trên mặt đất.

Nhưng ngay tại lúc mọi người cho rằng ngăn chặn thành công, Tiêu Hiên Dân đột nhiên cầm lên một đế đèn đồng cổ trên kệ, hắn không đập về phía Ngụy Tiểu Vũ, hắn ném tới Tiêu Huy Dân đưa lưng về phía hắn, hắn hận Ngụy Tiểu Vũ, đồng thời càng hận anh cả mọi mặt tốt hơn so với hắn này.

Yến Tuy và Mạnh Đình vẫn luôn đều lẳng lặng nhìn, trong mắt Yến Tuy thỉnh thoảng sẽ có sát ý lệ khí chồng lên, chỉ có Mạnh Đình thủy chung rất bình tĩnh, tầm mắt cậu vừa vặn có thể đem nhất cử nhất động của mọi người nhìn ở trong mắt.

Thấy Tiêu Hiên Dân sẽ động thủ với cha cậu Tiêu Huy Dân, Mạnh Đình không do dự, cậu chợt đứng lên, bước nhanh tiến lên, kịp thời túm Tiêu Huy Dân qua, lại một cước đá tới Tiêu Hiên Dân.

Lại ngay sau đó, cậu lại bị Yến Tuy theo sát mà đến kéo một cái, chiếc đèn đồng kia không đập trúng Tiêu Huy Dân, cũng không ảnh hưởng tới Mạnh Đình, nhưng đạp tới trên lưng Yến Tuy đem Mạnh Đình xoay người che tới trong ngực, anh có lẽ có thể né tránh, nhưng chỉ là đèn đồng kia nện vào chân Mạnh Đình, Yến Tuy cũng không cho phép.

Tiêu Hiên Dân bị Mạnh Đình đạp một cước, đã coi là tháo lực, nhưng sức nặng của đèn đồng kia vẫn như cũ không nhẹ, Mạnh Đình rõ ràng mà nghe được phần lưng Yến Tuy bị nện tới thanh âm, "Bang!" một tiếng, lần này tuyệt đối không nhẹ.

"Yến Tuy!" Mạnh Đình ôm người, trong thanh âm nhiều hơn chút bối rối, lại ngay sau đó hốc mắt cậu đỏ lên, đẩy Yến Tuy ra chút, Tiêu Hiên Dân mới đứng dậy lại bị cậu một cước đạp ngã, lần này cậu cũng không có lưu lực, cậu nhìn về phía Tiêu Hiên Dân, hung khí trong mắt hiện ra.

"Yến Tuy nếu có một chút không tốt, ông đời này cũng đừng nghĩ đứng lên!"

Lúc Mạnh Đình lộ ra tất cả sát khí như vậy cũng không thấy nhiều, cậu xoay người tới, nhìn về phía Ngụy Tiểu Vũ, ánh mắt cũng lạnh hơn chút.

"Bà rất thông minh, đem mọi người đùa bỡn tới xoay vòng vòng, bà vừa nãy đang cười đúng không, tôi nhìn thấy rồi."

Cái gì mà yêu hay không yêu Tiêu Huy Dân, bà ta chính là trước khi thấy chuyện bại lộ, bà ta vẫn như cũ muốn tiếp tục hãm hại Ninh Châu, tốt nhất Tiêu Hiên Dân có thể đập chết Tiêu Huy Dân, Ninh Châu trở thành quả phụ, bà ta liền cảm thấy cũng cảm thấy viên mãn……

Mạnh Đình nói xong nhìn về phía Tiêu lão gia tử, cậu rất bình tĩnh nói, "Ông nội, giết chết đi, thông minh hơn nữa thì khi chết cũng vô dụng."

Ngoại trừ Yến Tuy không tính là quá kinh ngạc, những người khác ít nhiều đều bị lời của Mạnh Đình dọa tới, mấy chốt là cậu dùng biểu tình lãnh đạm như vậy mà quyết định sống chết người khác.

Nhưng Mạnh Đình vẫn như cũ chấp nhất mà cùng Tiêu lão gia tử nhìn nhau, sau đó thấy Tiêu lão gia tử gật gật đầu, cậu mới hài lòng mà thu hồi ánh mắt.

Cậu một lần nữa nhìn về phía Ngụy Tiểu Vũ, "Tôi cho bà biết, chết rất đáng sợ, nhưng ngay cả sợ, bà cũng phải chết!"

Dứt lời, Mạnh Đình kéo tay Yến Tuy, đi ra ngoài, ở bên cạnh bác Mạc cước bộ ngừng lại, cậu nói, "Mời bác sĩ tới phòng cháu."

"Dạ," Bác Mạc đồng ý, Mạnh Đình đã được Tiêu Huy Dân và Tiêu lão gia tử cho phép, bây giờ liền cũng coi như ông chủ của hắn. Càng quan trọng hơn là, một phen lời nói, một phen biểu hiện vừa nãy kia, làm cho hắn theo bản năng liền lựa chọn nghe theo lời Mạnh Đình.

Mạnh Đình hoàn toàn không thể hiểu, tại sao còn muốn cho bọn họ cơ hội cãi lại, tìm được kẻ đứng đằng sau, phải giết liền giết, phải trừng phạt liền trừng phạt, hiện tại còn làm cho Yến Tuy theo đó bị thương.

(kết câu này quá)

Mạnh Đình giờ phút này tâm tình hẳn phải nói là vừa tức giận vừa lo lắng, cậu đi một lát, liền muốn nghiêng đầu nhìn nhìn sắc mặt Yến Tuy, bên tai hoàn toàn không chú ý lời cam đoan "Không sao cả" của Yến Tuy.

Bọn họ trở lại phòng, Mạnh Đình kéo Yến Tuy ngồi ở trên giường, cậu mới mở miệng, "Không được nhúc nhích!"

"Được," Yến Tuy bất đắc dĩ gật đầu, thấy Mạnh Đình đưa tay cởi quần áo cho anh, anh cũng chỉ có thể phối hợp.

May mà mùa đông nên quần áo bên trong sẽ không quá đơn bạc, cởi xuống áo khoác, Mạnh Đình không nhìn thấy vết máu, tim cậu mới thoáng ổn định chút, cậu cũng không kịp đợi cởi từng cái nút áo đem áo trong cởi ra, cậu ngồi xổm phía Yến Tuy, trực tiếp cuốn vạt áo Yến Tuy lên, ánh mắt cậu theo vạt áo đi lên nhìn tới.

Quả nhiên vị trí bên trái lưng đã xanh tím một khối thật to, Mạnh Đình chăm chú nhìn trong chốc lát, mới phát giác cổ họng nghẹn lợi hại, cậu chậm rãi ghé sát vào, thổi thổi cho Yến Tuy, "Khẳng định rất đau……"

Yến Tuy mặc dù không nhìn vết thương kia ở trong mắt, nhưng cũng biết giờ phút này lại nói với Mạnh Đình "Không đau, không sao cả" là một điểm vô dụng, anh vẫn như cũ ngồi, để cho Mạnh Đình nhẹ nhàng mà thổi cho anh, hơi thở mang theo chút ấm áp kia mang tới cảm giác kỳ lạ, từ vết thương thẳng thổi tới đáy lòng, đã không phải là cảm giác đơn giản có đau hay không.

Yến Tuy cũng không muốn biết cậu giờ phút này là cái cảm giác gì, anh dựa theo Mạnh Đình nói chờ, không nhúc nhích, tùy ý Mạnh Đình cần mẫn mà thổi cho anh, tới lúc cửa phòng bị gõ vang.

"Tiến vào!" Yến Tuy mở miệng, Ninh Châu và bác Mạc mang theo bác sĩ đi vào, Mạnh Đình mới nhường ra chút vị trí cho bọn họ.

Cậu trợn tròn mắt, nhìn bác sĩ kia tay ở vết thương trên lưng Yến Tuy sờ tới sờ lui, vậy phải rất đau, cậu nhịn không được muốn hoài nghi y thuật của bác sĩ, nhưng lại sợ hắn không hiểu, quấy rầy tới chuẩn đoán bệnh của bác sĩ.

"Xương không có chuyện gì, tôi trước tiên bôi chút thước, tốt nhất vẫn là đi chụp chiếu." Bác sĩ xức một chút thuốc liền đem vạt áo của Yến Tuy bị cuốn lên kéo xuống, sau đó nói với Yến Tuy Ninh Châu như vậy.

"Đi, hiện tại liền đi!" Mạnh Đình túm lấy tay Yến Tuy, lại nắm thật chặt, bộ dáng cậu khẩn trương, làm cho Yến Tuy không cách nào cự tuyệt, vô luận như thế nào, anh cũng muốn trước hết để cho Mạnh Đình an tâm.

“Được, chúng ta đi.”

“Tôi đi an bài xe,” Bác Mạc mang theo bác sĩ đi ra ngoài, thuận tiện đi an bài xe.

Mà ánh mắt Mạnh Đình cũng vẫn như cũ ở trên người Yến Tuy, tới hiện tại cậu chỉ sợ còn không chú ý tới Ninh Châu đi vào lâu như vậy, cũng không phải là không nhìn thấy người, mà là nhìn thấy rồi, cậu cũng không nghĩ ra bất cứ chuyện gì ngoài Yến Tuy.

Mạnh Đình cầm quần áo qua, để cho Yến Tuy mặc xong, sau đó chính cậu cũng mặc tốt, bọn họ liền ra khỏi phòng đi xuống dưới lầu.

Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc cũng nghe nói chuyện xảy ra trong thư phòng rồi, Tiêu Tử Mặc đỡ lấy bả vai Ninh Châu, nói ngắn gọn, “Mẹ, mẹ đừng để ý, Nặc Nặc chính là như vậy, mẹ và cha ở nhà, con và anh cả đi theo, chúng con xem xong sẽ trở lại, mẹ tùy thời có thể gọi điện thoại cho bọn con.”

Tiêu Tử Mặc cùng Ninh Châu nói xong, liền cũng cùng đi xuống lầu, cùng Tiêu Tử Ngang cùng nhau ngồi lên xe, bồi Yến Tuy và Mạnh Đình cùng đi bệnh viện.

Mạnh Đình đối với hoàn cảnh bệnh viện, cảm giác được rõ ràng là không thích, nhưng những khó chịu này vẫn như cũ không quan trọng bằng Yến Tuy, bác Mạc an bài xe, đồng thời cũng hẹn sẵn bác sĩ, không cần xếp hàng lấy số, trực tiếp kiểm tra, hơn 10ph đồng hồ sau liền cho ra kết quả, xương và nội tạng cũng không sao cả.

“Đình Đình, đã nghe chưa? Bác sĩ nói anh không sao, anh thật sự không sao.”

Yến Tuy nói cẩn thận ôm Mạnh Đình tới trong ngực, anh không thể chịu đựng được Mạnh Đình ở trước mắt anh bị thương, nhưng chính anh bị thương cũng sẽ mang lại thương tổn cho Mạnh Đình, ánh mắt cậu vô thố lại mờ mịt, làm cho trái tim anh theo đó bị nhíu đau, anh rất xác định mình không có bị vết thương gì nghiêm trọng, nhưng nếu có thể để cho Mạnh Đình an tâm, tới bệnh viện một chuyến liền cũng cần thiết.

“Thật sao? Là thật sao?” Mạnh Đình vẫn như cũ đang hỏi, cậu dựa vào Yến Tuy, trong mắt bỗng nhiên liền có nhiều hơn một vòng hơi nước, vừa buồn vừa sợ, “Là em không tốt, em đạp nhẹ, mới hại anh bị thương.”

“Thật mà, thật sự không có chuyện gì,” Yến Tuy vỗ nhẹ phía sau lưng Mạnh Đình, chính là Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc đều ở đây, anh cũng vẫn là hôn hôn má Mạnh Đình, một cái rồi một cái, tựa hồ muốn như vậy hôn đi bất an của Mạnh Đình.

Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc liếc mắt nhìn nhau, bọn họ từ trong phòng bệnh tạm thời đi ra ngoài, Tiêu Tử Mặc đi gọi điện thoại cho Ninh Châu, Tiêu Tử Ngang tiếp tục giữ cửa, suy nghĩ một lát, hắn cũng gọi điện thoại cho Tiêu Huy Dân, hắn và Tiêu Tử Mặc mặc dù nghe nói rồi, nhưng cũng không thể biết quá cặn kẽ, chỉ biết là chú hai bọn họ Tiêu Hiên Dân đả thương Yến Tuy, cụ thể quá trình nguyên nhân lại không biết.

Hắn là gia chủ tương lai, hắn nên biết, Tiêu Huy Dân cũng sẽ không giấu diếm hắn.

Trong phòng bệnh, Yến Tuy vẫn như cũ đang hôn Mạnh Đình, nụ hôn vừa nhẹ vừa ôn nhu, tay anh từ phía sau lưng Mạnh Đình, trượt tới trên tóc cậu, nhẹ nhàng xoa, Mạnh Đình chậm rãi ngẩng đầu, Yến Tuy cho rằng anh trấn an người tốt rồi, còn chưa kịp nói gì, anh liền bị Mạnh Đình hôn.

Cậu có chút vội vàng, vội vàng mà muốn trực tiếp chạm vào, nhưng lại đột nhiên nhớ tới hoặc có thể sẽ đụng đau người, cậu kịp thời dừng lại, chỉ có môi kề tới trên môi Yến Tuy, ánh mắt cậu trừng rất lớn, nước mắt trong hốc mắt kia rõ ràng có thể thấy được, nhưng sự thật là nước mắt kia cản trở tầm mắt cậu nhìn Yến Tuy, cậu nhẹ nhàng chớp mắt, hơi nước tụ thành nước mắt, liền từ khóe mắt lăn xuống.

Tim Yến Tuy lại theo đó đau một chút, anh kéo Mạnh Đình nằm về phía sau, lại tiếp tục đè lại ót Mạnh Đình, không để cho cậu rời đi hoặc là tiếp tục do dự, anh chỉ là phía sau lưng bị đập một cái, không có tới trình độ cùng Mạnh Đình cũng phải cố kỵ.

Nhưng bị Yến Tuy kéo một cái như vậy, mắt phải Mạnh Đình còn chưa có nước mắt chảy xuống trực tiếp rơi vào trên da thịt trước mắt Yến Tuy, hai người đồng thời ngừng lại, nhưng ngay sau đó, đụng chạm nhẹ nhàng liền chuyển thành nụ hôn nóng bỏng.

Mắt Mạnh Đình chậm rãi híp lại, Yến Tuy nhưng vẫn nhìn cậu, anh mặc kệ Mạnh Đình ở trong miệng anh hoành hành ngang ngược mà càn quét, tay anh xoa tóc Mạnh Đình, theo đó anh đem nụ hôn vội vàng và nhiệt liệt, từng chút biến thành ôn nhu.

Nụ hôn nóng bỏng kết thúc, môi bọn họ vẫn như cũ dính lấy, Mạnh Đình chậm rãi mở mắt, trong mắt cậu mới khôi phục chút thần thái, cậu lại tiếp tục liếm liếm môi Yến Tuy, sau đó từ khóe môi anh rời đi, đem nụ hôn dịu dàng rải đầy mặt Yến Tuy.

Chờ Mạnh Đình hôn đủ rồi, cậu mới chống thân thể, nhẹ nhàng nằm sấp tới trên người Yến Tuy, cậu vùi đầu bên gáy Yến Tuy, thanh âm vẫn như cũ mang theo chút run rẩy, “Yến Tuy, anh sau này cũng đừng bị thương được không?”

“Em rất sợ hãi, rất khó chịu……” Cậu không chỉ có chính mình sợ mấy công cụ y học kia, cũng sợ bọn họ dùng tới trên người Yến Tuy, vậy rất đau, cậu biết, rất đau rất đau, cậu sợ Yến Tuy cũng gặp phải đau như vậy.

“Được, anh đáp ứng em,” Yến Tuy ôm trụ Mạnh Đình, chút vết thương trên lưng kia, cũng không ảnh hưởng anh tiếp nhận sức nặng của Mạnh Đình trên người, cũng không cần Mạnh Đình ôm anh tới vất vả như vậy.

Mạnh Đình vẫn như cũ dựa vào Yến Tuy một lúc lâu, cậu mới lại mở miệng, “Chúng ta sớm một chút về nhà được không? Em muốn sớm một chút về nhà.”

Về nhà trong miệng Mạnh Đình chẳng phải Tiêu gia Bắc thành, mà là Yến trạch Hải thành, ở trong lòng Mạnh Đình, nơi đó mới là nhà của cậu.

“Được, chúng ta sớm một chút về nhà,” Yến Tuy đáp lại, chuyện Ngụy Tiểu Vũ bại lộ đối với Mạnh Đình mà nói cũng không bao nhiêu ảnh hưởng, ngược lại Yến Tuy bị thương, cũng không phải là trong khoảng thời gian ngắn là có thể trấn an xuống được.

Yến Tuy từ trong túi áo lấy điện thoại di động ra, không phải là đổi vé máy bay, mà là trực tiếp bảo máy bay tư nhân phụ cận Hải thành tới đây đón bọn họ.

“Chúng ta trước tiên về Tiêu gia, sau khi tạm biệt với cha mẹ, chúng ta lại đi.”

Cứ như vậy từ bệnh viện rời đi, chỉ sợ người Tiêu gia đều phải lo lắng áy náy, trước mắt còn chưa tới 12h đêm, sinh nhật Ninh Châu vẫn chưa có trôi qua.

Mạnh Đình do dự một lúc lâu, cậu đáp lại “Được”.

“Không cần lo lắng, em lúc trước cũng không có nói sai!” Ngược lại, cậu ngắn gọn dứt khoát sẽ làm cho Tiêu lão gia tử kinh ngạc, muốn thưởng thức.

“Nhưng là, em muốn giết người, cũng không sai sao?” Mạnh Đình không muốn trở lại Tiêu gia, là bởi vì cậu có chút sợ đối mặt ánh mắt bọn họ, khi đó, cậu bởi vì Yến Tuy bị thương, trong lòng tức giận, cũng không có che giấu ý nghĩ của cậu, thậm chí cường thế mà khiến cho Tiêu lão gia tử đáp ứng.

“Không sai, bà ta đáng chết!” Yến Tuy đã không lo lắng dưỡng Mạnh Đình xiên xiên vẹo vẹo, trong lòng cậu chính là quan niệm quả thật sẽ mơ hồ hơn một chút so với người bình thường, có thể làm cho cậu nổi lên sát ý, đều là loại người đáng chết.

Mạnh Đình lại suy nghĩ một lúc lâu, cậu mới gật gật đầu, nhưng cậu trong lòng vẫn như cũ cảm thấy Yến Tuy là bởi vì thích cậu, bởi vì yêu cậu, mới sẽ vô điều kiện đồng ý lời của cậu, những người khác cũng không nhất định, trong những người khác này cũng bao gồm Ninh Châu.

Tiêu Tử Ngang cuộc điện thoại này nhận gần nửa tiếng mới cúp, Tiêu Tử Mặc cũng ở một bên nghe, hai anh em sắc mặt càng nghe càng không tốt, ngay cả bọn họ cho tới bây giờ không nghĩ qua người tâm địa ác độc như vậy sẽ là Ngụy Tiểu Vũ, sẽ là thím hai bình thường thanh âm nói chuyện đều đặc biệt nhỏ.

Bọn họ nghe xong điện thoại, còn chưa có đẩy cửa đi vào, Yến Tuy và Mạnh Đình đã trước tiên kéo mở cửa ra.

Bọn họ nhìn Yến Tuy và Mạnh Đình cảm thấy một trận áy náy, nhưng còn chưa nói gì, Yến Tuy đã trước tiên mở miệng.

“Tôi không sao rồi, chúng ta trước tiên về Tiêu trạch.”

“Được,” Tiêu Tử Ngang và Tiêu Tử Mặc gật đầu một cái, tránh đường, để cho Yến Tuy và Mạnh Đình đi trước, bọn họ một đi làm thủ tục, một đi lấy thuốc, Mạnh Đình cùng Yến Tuy ở trên xe đợi một lát, bọn họ mới lại ngồi lên.

Lúc bọn họ tới, Ninh Châu và Tiêu Huy Dân đều ở ngoài đại trạch chờ, bọn họ nhìn Yến Tuy một chút, ánh mắt đều lộ ra lo lắng, mặc dù nghe Tiêu Tử Mặc nói, không có đáng ngại, nhưng tới cùng là bị đánh tới, đau thêm vài ngày là khó tránh khỏi.

“Nhanh tới bên trong, trước tiên uống chén trà gừng, bệnh viện chỉ sợ không có sưởi ấm trong nhà.”

Khách tới tham gia yến hội, lúc Yến Tuy và Mạnh Đình ở bệnh viện, liền đều được tiễn đi, bọn họ mặc dù cảm thấy có chút mạc danh kỳ diệu, nhưng bằng địa vị của Tiêu gia ở Bắc thành, bọn họ trong lòng tiếp tục nghi ngờ vẫn cao cao hứng hứng mà tới, liền cũng phải cao cao hứng hứng với bọn họ mà rời đi.

Ninh Châu nói lại mới nhìn nhìn Mạnh Đình, nhưng Mạnh Đình cầm tay Yến Tuy, ánh mắt cúi thấp, thủy chung không có nhìn bất cứ người nào.

Bọn họ tới trong phòng khách ngồi xuống, Ninh Châu bưng cho Mạnh Đình trà gừng, Mạnh Đình không có cự tuyệt, nhưng lời nói vẫn như cũ chỉ có một câu “Cảm ơn” hơi có vẻ xa cách.

Mạnh Đình tự nhiên cũng là đau lòng Ninh Châu, nhưng kinh nghiệm của cậu từ nhỏ tới lớn, cùng với kiểu tư duy của cậu, cũng không thể nói với cậu giờ phút này nên xử lý thế nào mới là tốt nhất.

“Máy bay một tiếng nữa sẽ tới, con và Đình Đình trước tiên về Hải thành, chờ vài ngày mọi người rảnh rỗi, lại tới thăm bọn con.” Yến Tuy mở miệng nhìn Ninh Châu Tiêu Huy Dân nói như vậy, bọn họ nhìn bộ dáng trầm mặc ánh mắt cúi thấp của Mạnh Đình, chính là tiếp tục không nỡ cũng lựa chọn gật đầu.

“Được, chúng ta hai ngày nữa sẽ tới.”

Yến Tuy gật đầu một cái, lại giơ tay lên nhu nhu tóc Mạnh Đình, anh biết Mạnh Đình cũng không muốn giận chó đánh mèo Ninh Châu và Tiêu Huy Dân, hoặc là nói Mạnh Đình lo lắng, cùng giờ phút này đám Ninh Châu áy náy đã không hoàn toàn là một chuyện lớn nữa.

Bác Mạc cho người từ trên lầu cầm xuống hành lý của Mạnh Đình và Yến Tuy, Mạnh Đình nhìn hành lý, ánh mắt đột nhiên ngừng lại, cậu đi lên phía trước, mở hành lý ra, từ bên trong lấy ra một hộp quà, cậu thấp xuống ánh mắt đi tới trước mặt Ninh Châu.

“Sinh nhật vui vẻ, đây là quà tặng mẹ.”

Quà của Mạnh Đình còn chưa có đưa ra, cậu đã bị Ninh Châu ôm lấy, “Nặc Nặc, thật xin lỗi Nặc Nặc, là mẹ không tốt, là mẹ có mắt không tròng, là mẹ không có bảo vệ tốt con……”

Nước mắt Ninh Châu nén một đêm, rốt cục rơi xuống, bà ôm thật chặt Mạnh Đình, giống như cậu đi lần này, bà lại phải mất đi cậu vậy.

Mạnh Đình ngước mắt chống lại ánh mắt Yến Tuy cũng nhìn sang, Yến Tuy nhẹ nhàng gật đầu với cậu, môi Mạnh Đình mấp máy, cậu mới lại mở miệng.

"Con không có giận mẹ…… Con chỉ là có chút sợ…… Sợ mọi người lại không thích con, con không tốt, con…… con lại muốn giết người……" Đã từng thiếu chút nữa giết người đối với Mạnh Đình mà nói, là một bóng ma thủy chung như hình với bóng, cậu sợ hãi cũng không phải bản thân giết người, mà là sau khi giết người, ánh mắt người khác đối đãi với cậu, loại khiếp sợ và chán ghét này, mới là thứ Mạnh Đình sợ.

Nhưng cậu lời này nói ra, chính là Tiêu Huy Dân cũng có chút không chịu nổi, ông đi lên phía trước, đem Mạnh Đình và Ninh Châu khóc không thành tiếng cùng ôm tới trong ngực, "Không thể nào, con là đứa nhỏ bọn ta thích nhất, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

"Thật sao?" Mạnh Đình nhịn không được lại tiếp tục hỏi một câu.

"Thật sự." Tiêu Huy Dân đáp lời hốc mắt cũng đỏ hồng, mà Ninh Châu cũng chỉ có thể gật đầu, bà đã khóc đến không nói được rồi.

"Vậy thì tốt," Mạnh Đình đưa tay xoa xoa nước mắt cho Ninh Châu, sau đó đặt quà vào trong ngực bà, "Đây là nước hoa con điều chế cho mẹ, hi vọng mẹ khỏe mạnh xinh đẹp."

"Được……" Ninh Châu trả lời, ánh mắt bà nhìn về phía Mạnh Đình, bà vạn phần không muốn mà buông người ra, nước mắt bà vẫn như cũ có chút thu lại không được, nhưng trong lòng cũng không có khó chịu lúc trước kia nữa, chỉ cần Mạnh Đình còn sống, hết thảy liền cũng không tính là muộn.

Mạnh Đình ngồi trở lại bên người Yến Tuy, sau một khắc cậu lại dựa tới trong ngực anh, chặt chẽ ôm lấy người, vùi đầu tới bên gáy Yến Tuy, hướng về phía Ninh Châu và Tiêu Huy Dân hỏi ra những lời này, đối với Mạnh Đình mà nói cũng không dễ dàng.

Tiêu lão gia tử nghe bác Mạc nói Mạnh Đình và Yến Tuy hiện tại liền muốn đi, ông liền cũng từ trong phòng đi ra, nhưng Mạnh Đình chỉ chừa cho ông một cái ót, ông cùng Yến Tuy nói chuyện, cậu cũng không quay đầu lại nhìn ông.

Như thế nào đứa nhỏ lúc trước khí phách lãnh tĩnh như vậy, hiện tại lại biến trở lại như vậy? Tiêu lão gia tử có chút đoán không thấu, nhưng ông cũng có chút không dám đi trêu chọc Mạnh Đình, hoặc là nói cảm thấy Ninh Châu và Tiêu Huy Dân bọn họ cái loại cảm xúc đau lòng này, không nỡ đi trêu chọc.

Sắp tới Mạnh Đình và Yến Tuy phải lên máy bay rồi, Tiêu lão gia tử lại tiếp tục mở miệng, "Nặc Nặc, nơi này cũng là nhà của cháu, sau này thường xuyên trở lại."

Có lẽ ông cũng có chút sợ Mạnh Đình sau này đều sẽ không nguyện ý trở lại nữa, mà nói ra, chính là ông triệt để bỏ qua ý nghĩ lý tính gì đó không chịu khống chế, ông hổ thẹn với Mạnh Đình, sinh thời có thể bù đắp lại, ông liền hẳn mỉm cười nơi chín suối.

Mạnh Đình nghe vậy cước bộ ngừng lại, cậu quay đầu lại nhìn qua, hơi chần chờ, nhưng cậu vẫn là gật gật đầu.

Tiêu Tử Mặc cũng đuổi kịp máy bay, y tiễn bọn họ tới Hải thành, ở thêm vài ngày, xác định Yến Tuy và Mạnh Đình đều không sao cả, y lại trở lại thành Bắc.

3h sáng máy bay ở bãi cỏ Yến trạch hạ xuống, đám người Yến Vũ và Hà Việt bị kinh động, Cổ Lê cũng lại tới xem vết thương cho Yến Tuy, xong một phen lăn qua lăn lại, gần tới 4h sáng, mọi người mới tản đi, từng người trở về ngủ.

Trên máy bay Yến Tuy dỗ Mạnh Đình thật lâu, cũng không dỗ được người ngủ, cậu rõ ràng buồn ngủ tới vành mắt đều đỏ, nhưng vẫn như cũ trợn tròn mắt, không chỉ có không ngủ, Yến Tuy dỗ, cậu còn có chút mất hứng.

Hai người nằm lại trên giường, Mạnh Đình nhích lại gần bên người Yến Tuy, rất là nghiêm túc nói, "Anh ngủ trước, em dỗ anh ngủ……"

Yến Tuy nhìn bộ dáng Mạnh Đình vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, anh ôm trụ người, ở trên môi Mạnh Đình hôn hôn, "Được, em dỗ anh."

"Ừ," Mạnh Đình đáp lại, sau đó đưa tay ở bên vai Yến Tuy nhẹ nhàng vỗ, thật sự là rất nhẹ rất nhẹ, cậu tựa hồ sợ không cẩn thận dùng nhiều khí lực, liền vỗ đau Yến Tuy, tới cuối cùng trực tiếp biến thành vuốt ve nhẹ nhàng.

Yến Tuy nhắm mắt lại một lúc lâu, lại mở mắt ra, lại phát hiện Mạnh Đình còn chưa ngủ, thấy anh cũng không ngủ, cậu phồng phồng hai má, nhưng chịu đựng không phát tác, Yến Tuy nhịn không được lại sáp tới hôn hôn má và môi Mạnh Đình.

"Anh biết rồi, anh lập tức ngủ……"

Anh không ngủ, Mạnh Đình khẳng định cũng sẽ không ngủ, điểm này đã không cần phải suy nghĩ thêm nữa.

Yến Tuy nhắm mắt lại, an tâm hưởng thụ vuốt nhẹ của Mạnh Đình, cũng thật sự là quá muộn, quá mệt mỏi, anh sau khi quyết tâm ngủ, liền thật sự ngủ thiếp đi, Mạnh Đình chấp nhất mà vỗ Yến Tuy thật lâu, cậu thu tay lại, lại nhìn chằm chằm người một lát, cuối cùng ở trán Yến Tuy nhẹ nhàng hôn hôn, cậu lúc này mới nhắm mắt lại cùng nhau ngủ.

Bọn họ một giấc ngủ này liền trực tiếp ngủ thẳng tới 2h chiều mới tỉnh, Yến Tuy thức dậy, sau khi đơn giản rửa mặt, liền cũng không rời đi, anh vẫn như cũ ở bên giường trông coi Mạnh Đình, cảm giác Mạnh Đình sắp tỉnh, anh mới đưa tay nhu nhu tóc và má cậu, giúp cậu thanh tỉnh.

"Yến Tuy, anh vẫn tốt chứ? Vết thương của anh còn đau không?"

Mạnh Đình mở mắt, đem chuyện cậu trước khi ngủ thậm chí trong mở đều lo lắng, hỏi Yến Tuy.

"Thuốc của bác sĩ Cổ Lê rất tốt, không đau."

Yến Tuy đáp lời, một tay phẩy tóc trên trán Mạnh Đình ra, anh cúi đầu ở trán, mi tâm, và môi Mạnh Đình đều hôn một chút.

Thấy Mạnh Đình dưới cái hôn của anh không khẩn trương như vậy nữa, Yến Tuy lại tiếp tục hôn cậu, mềm mềm mại mại, cực kỳ ôn nhu.

Mạnh Đình được hôn, mắt vẫn như cũ mở rất lớn, cậu nhìn nhìn Yến Tuy, tựa hồ muốn xác định anh không phải thật sự tốt rồi, nhưng nhìn nửa ngày, cậu cái gì cũng nhìn không ra, cậu đưa tay ôm cổ Yến Tuy, cũng ở trên mặt anh hôn hôn.

"Vậy chúng ta lát nữa vẫn là lại để bác sĩ Cổ Lê xem một chút……"

Cổ Lê và Chân Hàm là hai bác sĩ duy nhất Mạnh Đình không bài xích cũng nguyện ý tin tưởng, cậu sợ Yến Tuy không chịu, lại tiếp tục dặn dò một câu, "Ngoan, anh phải nghe lời."

"Được," Yến Tuy trả lời như vậy, Mạnh Đình mới buông ra, để cho anh ngồi dậy, sau đó bản thân cậu cũng ngồi dậy.

Cô Vương chuẩn bị đồ ăn, sau khi bọn họ ăn xong, còn chưa có đi tìm Cổ Lê, Chân Hàm đã trước tiên mời người qua rồi, Chân Hàm ngày hôm qua bề bộn nhiều việc, liền ở bệnh viện thú y qua đêm, buổi sáng trở lại mới nghe nói, thấy bọn họ tỉnh, y trước tiên gọi Cổ Lê tới.

"Không nghiêm trọng, chỉ là sẽ đau dăm ba ngày……"

Cổ Lê lời vừa ra khỏi miệng, cũng biết mình nói sai, bị đôi mắt đen láy kia của Mạnh Đình nhìn, gã muốn nuốt lời sửa lại một chút, đều nói không ra được.

Gã cho Yến Tuy một ánh mắt lực bất tòng tâm, sau đó nhanh chóng cũng đổi thuốc cho Yến Tuy, gã liền mang theo hòm thuốc rời đi.

Yến Tuy thật vất vả mới trấn an Mạnh Đình, lại bị một câu nói của Cổ Lê "Đánh về nguyên hình".

Mạnh Đình không lập tức nói gì, nhưng ánh mắt cậu nhìn người, làm cho Yến Tuy cảm thấy có chút không ổn.

Bọn họ ngồi ở trên ghế salon một lúc lâu, Mạnh Đình mới mở miệng, "Em biết anh không muốn để cho em lo lắng, nhưng anh cũng không thể nói dối với em."

Rõ ràng vẫn đau, nhưng lúc trước khi thức dậy, Yến Tuy lại gạt cậu nói không không đau. Mạnh Đình nghĩ như vậy, thật sự có chút tức giận.

"Ừ, anh sai rồi, anh không nên nói dối," Yến Tuy thành khẩn nhận sai, Mạnh Đình không nỡ cùng anh tức giận, nhưng bộ dáng vừa muốn tức giận, vừa không đành lòng tức giận này của cậu, cũng đem Yến Tuy đau lòng muốn chết, "Anh đảm bảo, anh sẽ không tiếp tục nói dối em."

Lời của Yến Tuy đối với Mạnh Đình độ tin cậy vẫn là rất cao, cậu lần này không tiếp tục do dự quá lâu, cậu gật gật đầu.

86. Chương 86

Edit: Vịt

Beta: Min

Mạnh Đình tin, nhưng đồng thời cậu cũng càng đau lòng, cậu rốt cục không tiếp tục cùng Yến Tuy tạo chút khoảng cách nữa, cậu cọ tới trong ngực Yến Tuy, nhẹ nhàng ôm lấy người, "Em đã biết sẽ đau mà……"

Một cái nện này nặng như vậy, thanh âm vang như vậy, Yến Tuy cũng là thân thể máu thịt, sao có thể sẽ không đau chứ.

Yến Tuy mấp máy môi, cũng không biết có thể đáp lại cái gì, anh ở trên sống lưng Mạnh Đình thuận theo, trong lòng bất đắc dĩ, đồng thời cũng cảm thấy rất ấm áp.

Một ngày này ở Yến thị nước F, cuộc sống của Dư Mỹ Huyên cũng trải qua không tốt, hôm qua bọn họ giống như Tiêu trạch cũng nói chuyện này, Yến Tránh Bác đem ghi âm đối thoại của hắn cùng Dư Mỹ Huyên để cho Yến Mục nghe, muốn cho y hiểu được tâm địa ác độc đáng sợ nữ nhân bên gối y.

Trước đó bán con của mình không nói, còn bán con út của Tiêu gia luân lạc tới Hải thành, hơn nữa những năm này bà ta chưa từng áy náy, chưa từng nghĩ tới đối với đứa nhỏ bà ta bán, làm đền bù chút gì đó.

Nhưng sự thông minh của Dư Mỹ Huyên rõ ràng cao hơn Nguỵ Tiểu Vũ, trước khi Yến Mục bị Yến Tránh Bác gọi tới, bà ta trước hết cùng Yến Mục làm ra mọi loại phòng bị rồi, bà ta nói đến Mạnh gia, nói đến cha ruột mẹ ruột, Yến Mục không chỉ không có cảm thấy Dư Mỹ Huyên có lỗi, còn cảm thấy bà ta đáng thương dũng cảm.

Hôm nay Yến Tránh Bác lại gọi Yến Mục tới, là muốn y cho hắn một quyết định, Yến gia nước F là tuyệt đối không chứa nữ nhân như vậy, Yến Thư Á có thể vô tội, nhưng mẹ hắn Dư Mỹ Huyên tuyệt đối không thể vẫn chiếm cứ vị trí vợ đích tôn được.

"Cha, Lâm Đạt chỉ là một cô gái yếu đuối, cô ấy chỉ là bị ép tới cùng đường mà thôi, hoàn cảnh bức bách, cũng không phải bụng dạ cô ấy xấu như vậy, cô ấy mang theo Thư Á lớn lên, chịu nhiều khổ cực như vậy, ngài sao có thể bởi vì một câu nói của Tiêu thị, liền hủy bỏ tất cả sự tốt đẹp của cô ấy chứ."

(tốt đẹp:)))))

Yến Tránh Bác nhìn Yến Mục, thời gian thật dài một câu cũng không nói, nhưng hắn tiếp tục mở miệng, liền dọa sợ tới Yến Mục.

"Hiện tại con chỉ có hai con đường, đường thứ nhất ly hôn cùng người phụ nữ kia, đường thứ hai con cùng cô ta nắm tay cút ra khỏi Yến gia!"

Người phụ nữ như Dư Mỹ Huyên, Yến Mục hiện tại còn có thể cảm giác ra tốt đẹp, Yến Tránh Bác thật sự đối với y cực kỳ thất vọng.

Tựa hồ sợ Yến Mục không rõ "Cút" là có ý gì, Yến Tránh Bác lại tiếp tục giải thích thêm một câu, "Từ nay về sau con liền cùng Yến thị thoát khỏi tất cả quan hệ, không phải con trai của Yến Tránh Bác ta, cũng không phải là con trưởng của Yến thị nước F!"

Y không chỉ không có quyền thừa kế gia chủ, cũng không thể có bất kỳ tài sản gì thuộc về Yến thị, nếu như Yến Mục có thể vì Dư Mỹ Huyên làm tới trình độ như vậy, như vậy hắn sẽ thành toàn cho bọn họ, truy cứu của Tiêu gia, hắn liền gánh thôi.

Yến Tránh Bác nhìn Yến Mục sửng sốt, hắn không có tiếp tục mở miệng, nhưng thần sắc hắn cũng không có bất kỳ biến hóa nào, cái này so với chế nhạo giễu cợt đều muốn làm cho người ta sợ hãi hơn, đây tỏ vẻ lời Yến Tránh Bác nói, là tuyệt đối nghiêm túc, cũng không phải là hù dọa, chỉ cần Yến Mục chọn, Yến Tránh Bác liền sẽ dựa theo Yến Mục nói với hắn để làm.

"Con……" Yến Mục nhìn Yến Tránh Bác quả thực không thể tin được, đây là lời cha y nói với y.

"Phải chọn, ta cho con thời gian nửa tiếng quyết định, ngay trong thư phòng này!"

Yến Tránh Bác tuyệt không cho Yến Mục lại đi cùng Dư Mỹ Huyên thương lượng cái gì, nhưng thúc đẩy

hắn làm quyết định này, là bởi vì hắn trước khi tìm Yến Mục, đã cùng Yến Tuy liên lạc một chút, ý kiến của anh đã thúc đẩy Yến Tránh Bác quyết tuyệt như vậy, thời gian hắn có thể bảo vệ Yến Mục đã không nhiều lắm.

Yến Mục lúc còn trẻ thật sự phản nghịch, phản nghịch tới Yến Tránh Bác vô luận nói gì với y, y cũng muốn phản, sau 30 tuổi, y biết rất điều, biết Yến Tránh Bác làm một gia chủ là không dễ dàng, nhưng hiện tại phần phản nghịch này lại tiếp tục bị kích phát ra ngoài rồi.

"Con chọn…… Đường thứ 2, con đã phụ……"

"Được rồi, cút đi!" Yến Tránh Bác một chút cũng không muốn nghe lời thâm tình của đứa con vứt bỏ hắn vứt bỏ gia tộc qua lại với nữ nhân gieo họa cho hắn.

Ánh mắt hắn nhìn Yến Mục rốt cục có biến hóa, nhưng biến hóa như vậy làm cho Yến Mục càng thêm khó chịu hai phần, cũng không phải là thông cảm Yến Tránh Bác cái gì, mà là tức giận, Yến Tránh Bác luôn thất vọng với y, vô luận y làm cái gì, hắn vĩnh viễn đều chỉ có ánh mắt này.

"Dù sao, cha cũng không thiếu con trai, cũng không thiếu cháu trai, con đây liền mang theo Lâm Đạt và Thư Á rời đi!"

Yến Tránh Bác nhìn Yến Mục vung cửa rời đi, thần sắc thất vọng của ông cũng đều thu lại, lại chốc lát, hắn gọi điện thoại cho quản gia. Yến Mục nguyện ý rời đi, Dư Mỹ Huyên và Yến Thư Á thì chưa chắc, nhưng bất kể ai không nguyện ý, ai tới nói đỡ, một nhà y bị đuổi là đã định rồi.

Kết quả như vậy tuyệt đối ngoài dự đoán của Dư Mỹ Huyên, bà ta không ngờ tới, Yến Tránh Bác lại đột nhiên nhẫn tâm tới loại trình độ này, đây chính là con trưởng của hắn a, nói đuổi liền đuổi.

"Anh Mục, anh nói với cha anh đổi ý rồi, em…… em không đáng được anh như vậy."

Dư Mỹ Huyên nói với Yến Mục, trong mắt đều là lo sợ, nhưng bà ta như vậy, ngược lại làm cho Yến Mục càng thêm hạ quyết tâm, y cầm tay Dư Mỹ Huyên, rất trịnh trọng nói, "Em yên tâm, anh sẽ không rời bỏ em."

Dư Mỹ Huyên và Yến Mục nhìn nhau, nhịp tim tăng nhanh, tự nhiên không thể nào là vì y cảm động, bà ta là khẩn trương, bà ta trong đầu các loại ý nghĩ kịch liệt va chạm, cuối cùng bà ta hơi chần chờ gật gật đầu, sau đó dựa tới trong ngực Yến Mục.

Bà ta vẫn như cũ không tin Yến Tránh Bác cứ như vậy bỏ rơi con trưởng của hắn, đây có lẽ cũng chỉ là một khảo nghiệm thôi, bà ta không thể vứt bỏ.

Nhưng thuận theo mà tới, làm cho ý nghĩ trong lòng Dư Mỹ Huyên, lại dao động hai phần, chỉ mới ngày thứ hai, Yến Tránh Bác liền đăng báo nói rõ, hơn nữa yêu cầu tất cả gia tộc có liên hệ cùng Yến thị, không

lén lút trợ giúp cho Yến Mục.

Thậm chí rời đi tới quá vội vàng, bọn họ căn bản không mang theo bao nhiêu tiền, Yến Tránh Bác ngược lại cũng không tới mức muốn để cho bọn họ ra khỏi Yến thị, nhưng công ty cùng trang viên dưới tên Yến Mục toàn bộ đều thu hồi lại.

Nếu như bọn họ không thể ở trong khoảng thời gian ngắn nghĩ cách kiếm sống, khách sạn năm sao bọn họ ở liền cũng ở không được bao lâu nữa.

Yến trạch Hải thành nước Hạ, Mạnh Đình thấy Yến Tuy nhận xong điện thoại, trên mặt hiện lên chút thần sắc khác thường, cậu rất nghiêm túc nhìn hai mắt, lại dựa tới trong ngực Yến Tuy, "Hữu dụng như vậy sao?"

Yến Tuy để cho Yến Tránh Bác từng bước áp sát như vậy, thật có thể làm cho Yến Mục nhìn rõ ràng Dư Mỹ Huyên sao? Mạnh Đình muốn hỏi chính là cái này.

"Hữu dụng hay không không quan trọng, quan trọng là, bọn họ tiếp cận không được bác cả, đợi thêm đoạn thời gian nữa, Minh Á lớn lên, bọn họ mưu tính thế nào cũng không có tác dụng nữa." Yến Tuy giải thích với Mạnh Đình, lại đưa tay sờ sờ trán và má Mạnh Đình, trước khi cậu chạy một chuyến tới phòng thí nghiệm, anh lo lắng mình sẽ bị lạnh nhạt tới hay không.

"Nha," Mạnh Đình gật gật, cậu đối với chuyện bên kia, cũng không có quá nhiều hứng thú, cậu suy nghĩ một chút lại mới nhớ tới một chuyện muốn hỏi Yến Tuy, "Buổi trưa mẹ gọi điện thoại cho em, ông nội cho bọn họ ở riêng rồi."

Ngày đó Tiêu Hiên Dân động thủ đánh Tiêu Huy Dân, đã phạm vào kiêng kỵ của Tiêu lão gia tử, hơn nữa Tiêu Tư lại cùng Dư Mỹ Huyên cấu kết, cũng làm cho Tiêu lão gia tử đối với hắn cực kỳ thất vọng, dứt khoát, Tiêu lão gia tử quyết định, trực tiếp ở riêng, sau này chỉ có một mạch Tiêu Huy Dân này coi là dòng chính bổn gia.

"Ừ," Yến Tuy nhẹ nhàng gật đầu, anh vẫn thật sự không biết, dù sao Bắc thành bên kia chính là Tiêu lão gia tử quyết định như vậy, chân chính xử lý cũng còn cần một đoạn thời gian, truyền tin cũng cần một quá trình.

Nhưng có thể xác định một điểm là, Tiêu gia Bắc thành bên kia đoán chừng vẫn đang loạn cào cào, Tiêu Hiên Dân kia bị kích thích không nhẹ, làm ra chuyện gì đều không nói trước, thế cho nên Ninh Châu và Tiêu Huy Dân tạm thời vẫn không tới được Hải thành thăm Mạnh Đình.

Mạnh Đình nói đến chuyện bên kia liền lại nghĩ tới cảnh tượng Yến Tuy bị thương, cậu ngẩng đầu nhìn Yến Tuy, lại tiếp tục dặn dò một câu, "Anh sau này đừng bị thương nữa."

"Được," Yến Tuy gật gật đầu, ấn đầu Mạnh Đình quy lại, lại ở trán cậu hôn một cái.

87. Chương 87

Huhuuuu vừa ta đăng nhầm bản chưa beta h t đăng lại =.= bây h các nàng giật tem đi =))))

"Minh Á tìm em kháng nghị?" Lúc Yến Tuy hỏi, đôi môi vẫn như cũ dừng lại ở trán Mạnh Đình, tay tiến lên phía trước nhẹ nhàng niết niết vành tai Mạnh Đình, thấy tai và má cậu đều nhiều hơn chút ửng hồng, lại không nhịn được cúi đầu, ở trên môi Mạnh Đình hôn hôn.

Mạnh Đình mắt khẽ mở to, ngay sau đó lại tiếp tục cong lên, cậu càng chặt chẽ mà ôm eo Yến Tuy, đón nhận nụ hôn của Yến Tuy, đem nụ hôn mổ nhạt nhẽo này biến thành hôn sâu khó có thể thu lại.

Mạnh Đình thả lỏng chính mình rơi xuống trên ghế salon trong phòng, hai chân rất tự giác mà nâng lên câu lấy Yến Tuy, ngay cả thật sự ngã xuống ghế salon, cậu cũng có thể trước tiên bảo vệ phần lưng bị thương của Yến Tuy.

Cổ cậu ngẩng lên, cảm thụ được nụ hôn của Yến Tuy từ môi cậu chuyển qua cổ, cậu lúc này mới rảnh rỗi suy nghĩ vấn đề của Yến Tuy.

"Em là thím nhỏ của Minh Á, nó không dám……" Y nhiều nhất chính là giả bộ đáng thương một chút với Mạnh Đình, nhưng chính là công lực y giả bộ đáng thương có chút tiến bộ, Mạnh Đình vẫn là chỉ tới phòng thí nghiệm nửa ngày, liền trở về nhà.

Yến Tuy ở nhà dưỡng thương, tâm Mạnh Đình cũng rơi ở nơi này, cậu không thể không trở lại.

"Yến Tuy……" Thanh âm Mạnh Đình đột nhiên quái dị chút, nhưng mà bởi vì cậu bị Yến Tuy ngậm trụ hầu kết, cậu nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, nhưng những lời lẽ Yến Tuy theo hầu kết qua lại, căn bản không có ý định bỏ qua cho nó.

"Đừng như vậy, sẽ hỏng mất!"

Mạnh Đình cũng nói không rõ ràng là hầu kết của cậu sẽ hỏng mất, hay là ý thức bị kích thích tới không nhẹ sẽ hỏng mất, cậu nhẹ nhàng mà tóm lấy thịt mềm nơi thắt lưng Yến Tuy, "Ngoan, mau buông ra, anh hiện tại bị thương, chờ anh khỏi rồi, chúng ta lại tiếp."

Mạnh Đình tối hôm qua cũng là dùng lý do này nghĩa chính ngôn từ mà cự tuyệt Yến Tuy cầu hoan, đây là rất hiếm thấy, Mạnh Đình đối với loại chuyện này khá thẳng thắn, hứng thú vẫn luôn rất tốt, ngay cả nuốt lời nhiều lắm cũng là tiến hành tới nửa sau, cậu mới có ý niệm lùi bước.

Nhưng tối hôm qua và hiện tại bọn họ mới bắt đầu tiền hí, Mạnh Đình đã cự tuyệt.

Yến Tuy nghe vậy rốt cục buông hầu kết Mạnh Đình ra, anh tựa vào đầu vai Mạnh Đình, nhẹ nhàng mà thở gấp, mà người bị anh dựa vào động một cái cũng không dám động, cậu thậm chí so với Yến Tuy đều có thể minh bạch phản ứng kịch liệt thân thể anh hơn, lúc này không thể giãy dụa, không thể trêu chọc nha.

Sau khi cùng Yến Tuy chung sống lâu, Mạnh Đình rốt cục nắm giữ điểm này, nhưng cậu lại vẫn không biết, nam nhân lúc này, ngay cả trên lời nói cũng trêu chọc không được.

"Tiểu Yến Tuy ngoan, đợi thêm mấy…… ngày," Mạnh Đình nói, mắt trợn to chút, cậu rõ ràng cảm giác được trấn an của cậu phản tác dụng, nhưng đây là vì cái gì chứ, Mạnh Đình vẫn như cũ không hiểu.

"Anh thật như…… Muốn lắm luôn nha," Mạnh Đình rốt cục cũng không nỡ Yến Tuy nhẫn nại như vậy, thoạt nhìn hình như so với lúc bị thương còn muốn khó chịu hơn, cậu nhìn Yến Tuy chốc lát, rốt cục mềm lòng đồng ý, "Vậy thì một lần, không thể……"

Lời của cậu còn chưa hoàn toàn ra khỏi miệng, liền lại bị Yến Tuy hôn trụ, lúc anh vất vất vả vả chịu đựng, Mạnh Đình không chút nào tự giác nói ra những lời này, so với cậu ở trong ngực anh nhích tới nhích lui, muốn làm cho người ta khó nhịn hơn, Mạnh Đình đồng ý, Yến Tuy liền cũng không muốn nhẫn nại nữa.

Ghế salon này bọn họ cũng không xa lạ, lúc hứng thú tốt, Yến Tuy còn cố ý ôm Mạnh Đình tới nơi này để tiến hành.

Mạnh Đình ngoại trừ thỉnh thoảng nhớ nên cố kỵ vết thương sau lưng Yến Tuy, cái khác vẫn như cũ rất hài hòa, hoặc là bởi vì phần quan tâm này của cậu, làm cho Yến Tuy nhịn không được càng kích động chút, chính là trong mùa đông lớn như vậy, Yến Tuy vẫn như cũ chảy rất nhiều mồ hôi.

Anh rốt cục buông Mạnh Đình ra, từ trong thân thể cậu lui ra ngoài, sau đó lại ôm người tới trong ngực, ánh mắt Mạnh Đình có chút mơ hồ, nhưng cũng chỉ là ở trên người Yến Tuy phiêu tới phiêu đi, cậu đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nhẹ nhàng từ trong ngực Yến Tuy tránh thoát ra ngoài.

"Lưng qua đây……"

Yến Tuy còn chưa phản ứng kịp đã bị Mạnh Đình đẩy một cái quay lưng lại rồi, cậu không tính toán muốn làm cái gì, cậu chính là muốn xác định một chút vết thương của Yến Tuy có bị vận động lần này của bọn họ ảnh hưởng tới hay không.

Yến Tuy nghiêng người, chờ Mạnh Đình xác định xong, nhưng ngay sau đó trên lưng anh liền kèm theo một nụ hôn.

Ở xung quanh vết thương của anh, Mạnh Đình nhẹ nhàng lại nhẹ nhàng mà hôn, luồng đau lòng kia, Yến Tuy cảm giác được, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, cũng không có nói chuyện, tùy ý Mạnh Đình nhẹ nhàng mà hôn, chờ cậu hôn đủ rồi, Yến Tuy mới lại xoay người ôm lấy người.

“Lúc này không có lừa em, thật sự không đau.”

Lúc không có bị đụng tới áp tới, anh thậm chí đều không cảm giác được sự hiện hữu của nó, chút vết thương này so với Yến Tuy đã từng mà nói, cũng là chuyện thường như cơm bữa, trình độ anh chịu khổ, vượt xa người thường, đây có lẽ là một trong những nguyên nhân chủ yếu anh hiện tại có thể ưu tú như vậy.

Thân thủ anh có thể vẫn luôn nghiền áp bạn thân của anh, cũng không phải là anh thật sự thiên phú dị bẩm như vậy, cái gì cũng có thể làm tới tốt nhất, những người khác phần lớn chỉ thấy thành quả biểu hiện ra của anh, chưa hẳn có thể biết gian khổ anh âm thầm bỏ ra.

Trong số vết thương anh từng chịu qua tuyệt đại đa số đều nghiêm trọng hơn so với trước mắt, anh cũng chỉ là con người, người khác có thể cảm giác được đau, anh cũng vậy, chỉ là học được biết làm cho chính mình không nhìn thấy và quên đi, lúc thật sự không thể quên, anh liền cũng chỉ có thể chịu đựng.

Ngay cả hai lão nhân Yến gia cũng đều quen Yến Tuy trầm mặc và thành thục, dần dần, bọn họ liền cũng không để ý sự thật Yến Tuy sẽ đau sẽ khổ.

Thời gian dần lâu, ngay cả Yến Tuy cũng có một loại ảo giác mình không nên cảm thấy đau, cảm thấy mệt mỏi, nhưng hiện tại Mạnh Đình hoàn toàn vì anh đau lòng, hoàn toàn cùng anh đồng cảm, làm cho chút cảm giác anh từng đánh mất kia lại đều tìm trở lại.

Anh từng nói với Tiêu Huy Dân, Mạnh Đình mang tới cho anh nhiều hơn anh cho Mạnh Đình, đây là sự thật, anh có thể gặp được Mạnh Đình, tuyệt đối là may mắn cuộc đời này.

“Em phải gọi điện thoại hỏi ông nội chút, tình huống của người phụ nữ xấu xa kia,” Mạnh Đình ở trước mặt Yến Tuy đã thành thói quen không che giấu, mặc dù giờ phút này cậu lại lộ ra sát niệm, cậu cũng không chút nào giữ lại biểu hiện ra.

Yến Tuy biết Mạnh Đình là bởi nhìn vết thương của anh, lại tiếp tục cảm thấy phẫn nộ, anh nhu nhu tóc Mạnh Đình, ngược lại cũng không có phủ quyết, “Anh đi gọi, em nghe là được rồi.”

Tiêu lão gia tử có lẽ có thể yêu thích Mạnh Đình như vậy, nhưng ông coi trọng để ý, chung quy cùng Mạnh Đình chênh lệch quá nhiều, một khi tiếp tục đem một mặt này của Mạnh Đình bày ra trước mặt Tiêu lão gia tử, vẫn như cũ không tính là thỏa đáng, Yến Tuy đi hỏi liền tốt hơn nhiều.

Anh là gia chủ hợp cách của Yến gia, sát phạt quyết đoán vốn chính là tố chất anh cần có.

“Ừ,” Mạnh Đình gật đầu một cái, Yến Tuy gọi và cậu tự gọi, Mạnh Đình nhìn thấy là giống nhau, chỉ cần có thể biết cái cậu muốn biết là được.

Tiêu lão gia tử hai ngày này bị tức tới mỗi bữa đều ăn ít hơn nửa bát, trong đại gia tộc giấu ô nạp dơ bẩn đủ loại không chịu nổi, Tiêu lão gia tử từng trải như vậy đều là không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị,

nhưng ông chưa từng nghĩ tới sẽ phát sinh tới trong con nối dõi của ông.

Tiêu Huy Dân là con trai lớn, từ ba tuổi bắt đầu liền xác định thân phận người thừa kế gia chủ của hắn, sau 10 tuổi, Tiêu lão gia tử liền tự mình mang theo bên người dạy dỗ, con trai thứ hai và con trai thứ 3 không thể thừa kế chủ gia, ông liền đều là nuôi thả.

Ý đồ ban đầu của ông là muốn bọn họ có thể từng người thi triển sở trường, giống như ba đứa con trai hiện tại của Tiêu Huy Dân vậy.

Tiêu Tử Ngang cũng từ nhỏ được xem như người thừa kế bồi dưỡng, đứa thứ 2 Tiêu Tử Mặc cứ dựa theo ý nghĩ của y trải qua, quả nhiên, tuổi còn trẻ đã là họa sĩ nổi danh trong ngoài nước. Mạnh Đình nếu có thể ở Tiêu gia bình yên lớn lên, chỉ bằng thiên phú điều hương của cậu, đoán chừng sớm liền cũng sẽ có phòng thí nghiệm của riêng mình, thiếu niên thành danh cũng cơ hồ là có thể dự đoán.

Ước nguyện ban đầu của Tiêu lão gia tử thì tốt, nhưng ông lại không có chú ý tới phu nhân đối với con cái cưng chiều quá mức, người xung quanh đối với gia thế bối cảnh bọn họ truy phủng quá mức.

Tiêu Hiên Dân hơi bình thường chút, Tiêu Tư trực tiếp trưởng thành một hoa hoa công tử, ngay cả chị dâu ruột của mình cũng có thể hạ thủ được, Tiêu lão gia tử thật sự là bị tức tới không nhẹ, bác sĩ nói Tiêu Tư chân phế rồi, cả đời đều không đứng lên nổi, Tiêu Tư căn bản không cần ông tới trừng phạt, bản thân hắn đã cực kỳ chán chường phiền muộn.

Tiêu lão gia tử chất vấn gã, gã rất là sảng khoái liền gật đầu nhận.

"Thỉnh thoảng đi, dù sao nhị tẩu là một mĩ nhân."

Còn là một mỹ nhân dị thường nguy hiểm, Tiêu Tư cả đời đều tìm kiếm kích thích và cảm giác mới mẻ, đối với dạng đầu hoài tống bão (*) như vậy, tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhưng gã hàng năm ở nước ngoài, cái "Thỉnh thoảng" này chính là lúc gã thỉnh thoảng trở lại Bắc thành.

((*) Đầu hoài tống bão: Ám chỉ hành động ôm ấp yêu thương nhưng vì mục đích khác)

Chuyện cho tới bây giờ, bị Tiêu lão gia tử hỏi, gã vẫn như cũ không có nửa điểm áy náy.

Gã cũng có lời muốn hỏi Tiêu lão gia tử, "Con út của anh cả là đứa ở Yến gia Hải thành kia?"

Gã ở trong trại an dưỡng, tin tức so với bên ngoài bế tắc hơn rất nhiều, Tiêu Huy Dân và Ninh Châu rất chú ý bảo vệ tin tức đối với Mạnh Đình, gã cũng là hỏi rất nhiều người mới biết, gã hỏi cái này, sắc mặt cũng có chút khó coi, không chỉ là bởi vì bị bệnh, cũng bởi vì nghĩ tới Yến Tuy và Yến Vũ.

"Cha, cha con Yến gia nhưng là phế chân con, cha cứ như vậy thừa nhận?"

Mạnh Đình là con trai của Tiêu Huy Dân, nhưng gã cũng là con trai của Tiêu lão gia tử đấy!

Nhưng lãnh khốc của Tiêu lão gia tử không chỉ là nhằm vào ai đó, mà là đối với mọi người đều là như vậy, ông nhìn Tiêu Tư, từ tức giận biến thành mặt không chút thay đổi, ông mở miệng trả lời vấn đề, "Đúng, thừa nhận."

"Mày cùng chị dâu mày thông dâm, âm thầm cùng Diêm thị cấu kết ám hại Yến Vũ Hải thành, để lỡ khuê nữ nhà người ta mấy chục năm, tao không giao mày ra, đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi." Tiêu lão gia tử lại tiếp tục nhìn hai mắt Tiêu Tư, ông liền xoay người từ trong phòng bệnh đi ra ngoài.

Từ nay về sau trừ phi chân Tiêu Tư khỏi rồi, trộm đi ra ngoài, bằng không gã đời này tới chết cũng không thể rời khỏi trại an dưỡng này, thậm chí liên hệ của gã với bên ngoài, cũng đều phải đứt gãy, tiếp tục để cho gã núp trong bóng tối hô mưa gọi gió là tuyệt đối không thể.

Tiêu Tư tựa hồ mới mới nhận ra sự vô tình của Tiêu lão gia tử, gã gọi một câu, "Cha, con sai rồi, cha……"

Nhưng gã gọi tới lớn tiếng hơn nữa cũng vô dụng, cánh cửa kia đóng lại, Tiêu lão gia tử liền cái gì cũng không nghe thấy nữa.

Tiêu lão gia tử ngồi lên xe lúc sắp đến Tiêu trạch, nhận được điện thoại của Yến Tuy, ông để cho tài xế dừng xe ven đường, lại để cho tài xế và bảo tiêu xuống xe, ông một mình cùng Yến Tuy nói chuyện, nói gần nửa giờ, điện thoại mới cúp.

Ông lại ở trong xe suy tư hơn 10ph, mới để cho tài xế và bảo tiêu lên xe, tiếp tục lái về Tiêu trạch.

Lúc ông đến, Tiêu Huy Dân và Ninh Châu ở trong phòng khách xem một phần đơn báo cáo, là Tiêu Tử Ngang tự mình tới bệnh viện cầm về, Tiêu Tử Lộ đúng là con của Tiêu Hiên Dân, nhưng Tiêu Tử Nguyệt lại không phải, trải qua một phen so sánh, cha cô là gia chủ Trịnh gia mười mấy năm trước đã bị xử bắn.

Đứa nhỏ Tiêu gia bọn họ giúp kẻ thù nuôi hơn 20 năm, cuộc sống đãi ngộ tốt nhất, điều kiện dạy học chữa bệnh tốt nhất, nhưng "Thiên kiêu chi tử" chân chính lại lưu lạc bên ngoài, chịu mọi đau khổ, nếu không phải Yến Tuy, bọn họ đời này có thể tìm Mạnh Đình trở về hay không vẫn thật sự không biết, hoặc là lúc tìm về, Mạnh Đình còn có thể sống hay không cũng chưa biết.

Tiêu Huy Dân và Ninh Châu đều biết Tiêu Tử Nguyệt là vô tội, nhưng nghĩ tới khổ Mạnh Đình phải nhận, tội phải chịu, bọn họ vẫn là nhịn không được muốn giận chó đánh mèo, Tiêu lão gia tử nhìn một chút sắc mặt bọn họ, trong lòng cũng đã có suy đoán, ông tiếp nhận qua đơn báo cáo, mặt cũng nhịn không được đen tối.

"Nói với Hiên Dân, để cho nó nói chi tiết với Tử Lộ và…… Tử Nguyệt, lại đưa nó ra nước ngoài, đời này đều không được phép trở lại nữa." Không chỉ là Tiêu gia Bắc thành, ngay cả bất kỳ nơi nào nước Hạ cũng không cho phép cô ta đặt chân.

Tiêu lão gia tử nói xong, cũng không muốn ở trong phòng khách chờ lâu, ông phất quản gia muốn dìu tay ông ra, một mình cước bộ thâm trầm mà đi về phía phòng mình.

Mạnh Đình ở Yến trạch Hải thành, nghe xong điện thoại của Yến Tuy cùng Tiêu lão gia tử, cậu cũng trầm mặc một hồi, nhưng lại không có cảm giác áy náy gì cả, tính mạng của Ngụy Tiểu Vũ ở trong mắt Mạnh Đình, còn không có quan trọng bằng một sợi tóc của Yến Tuy.

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình hồi lâu, thấy cậu tựa hồ nghĩ minh bạch rồi, anh mới mở miệng, "Đang nghĩ gì vậy?"

Lúc thỉnh thoảng, anh cũng vẫn thật sự đoán không được Mạnh Đình đang suy nghĩ gì, logic suy nghĩ của cậu quả thật có chút khác với người bình thường.

Mạnh Đình nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng, lại tiếp tục đưa tay ôm cổ Yến Tuy, "Em đang nghĩ có phải tiện nghi bà ta hay không……"

Mạnh Đình nói vẫn như cũ có chút thở hừ hừ, cậu nhìn kĩ mặt Yến Tuy chút, lại dán tới hôn một cái, ánh mắt cậu vẫn như cũ sáng ngời thanh liêm, lời nói ra, hoàn toàn phát ra từ đáy lòng, "Em sẽ không để cho bất cứ kẻ nào tiếp tục tổn thương anh nữa."

Yến Tuy cùng Mạnh Đình nhìn nhau, nhịn không được câu môi lên cười cười, anh ôm trụ người, lại nhẹ giọng đáp lại, "Được."

Bất quá sau ngày hôm đó, trạng thái khẩn trương Mạnh Đình đối với Yến Tuy vẫn như cũ không có đổi, Yến Tuy đến đâu cậu đi theo đó, Yến Minh Á điện thoại gọi lại gọi, cậu mới tới phòng thí nghiệm nửa ngày, làm xong chuyện, nhất định gọi điện thoại cho Yến Tuy, biết được địa điểm, cậu liền tới tìm người.

Sau 4 ngày đã không cần bôi thuốc, nhưng dấu vết xanh tím tản đi liền không phải 4 ngày là có thể, nhưng vô luận là Yến Tuy nói anh tốt rồi, hay là Cổ Lê Chân Hàm nói, chỉ cần Mạnh Đình nhìn thấy vết thương, ngay cả cậu lời nói biết rồi, trên hành động, cậu vẫn là không khác gì lúc trước.

Sau hai tuần, những dấu vết kia tản đi tới không sai biệt lắm, Mạnh Đình mới khôi phục thời gian công tác bình thường, nhưng cậu vẫn như cũ so với trước kia càng muốn dính Yến Tuy hơn chút. Ngay cả Tiêu Huy Dân và Ninh Châu tới, cậu cũng không có ý tứ thu liễm, Yến Tuy đi WC, cậu đều phải canh ở cửa.

"Đừng để ý bọn nó, vẫn đều như vậy……" Yến Mạn Gia cùng Ninh Châu và Tiêu Huy Dân cười nói, dù sao bà cảm thấy bà ở lại Yến trạch lâu như vậy, vẫn luôn thấy Mạnh Đình và Yến Tuy ân ái như vậy, không, phải nói là càng ngày càng ân ái.

Ninh Châu nghe vậy khẽ gật đầu một cái, bà ngay cả muốn ăn giấm, đều không phải có tư cách, bà và Tiêu Huy Dân nhất định là phải xếp ở sau Yến Tuy, hơn nữa khoảng cách trong lúc này cũng không phải là ngắn một điểm nửa điểm.

“Ý tứ của cha và bọn tôi đều là để cho tiệc sinh nhật của Nặc Nặc tới Bắc thành làm.”

Ninh Châu cùng Yến Mạn Gia nói, trong thần sắc có chút lo lắng, bà và Tiêu Huy Dân đều tới hơn nửa ngày rồi, nhưng chỉ là tìm không được cơ hội mở miệng, bọn họ đại khái là sợ Mạnh Đình cự tuyệt đi, dù sao trước đó không lâu mới xảy ra chuyện làm cho Mạnh Đình không vui như vậy.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu tới Bắc thành chính là muốn tại ngày này đổi gia phả cho Mạnh Đình, coi như là cậu chính thức được nhận trở lại Tiêu gia.

Yến Mạn Gia nghe lời này của Ninh Châu, nhưng cũng không dám tùy tiện ra chủ ý với bà, bà thật lòng nói, “Việc này chị phải hỏi Mạnh Đình và Yến Tuy.” Kỳ thực chủ yếu vẫn là ý tứ của Mạnh Đình, nếu như cậu không muốn, Yến Tuy tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng cậu.

Ninh Châu nghe vậy giống như cam chịu mà gật gật đầu, lấy tình cảm Mạnh Đình đối với Yến Tuy, lòng trung thành đối với Yến gia, cậu nhất định sẽ càng muốn ở Hải thành trải qua sinh nhật.

Mạnh Đình và Yến Tuy trở lại trên ghế salon ngồi xuống, Ninh Châu cân nhắc lời nói một chút, vẫn là nói chi tiết với Mạnh Đình.

“…… Chủ yếu là suy nghĩ của con, con muốn trải qua ở đâu, ta và cha con anh trai con cũng cùng nhau tới bồi,” Ninh Châu nói kéo tay Mạnh Đình, sờ tới những dấu vết vĩnh viễn đều không tiêu đi kia trên tay cậu, trong lòng bà chỉ có lại chua xót.

Mạnh Đình cũng không bài xích bị Ninh Châu lôi kéo tay, nhưng điều kiện tiên quyết cậu phải dựa vào Yến Tuy, cậu mới có thể an tâm để cho Ninh Châu lôi kéo, cậu cũng mới có thể suy nghĩ những thứ khác, cậu nhìn nhìn Ninh Châu, lại tiếp tục nghiêng đầu nhìn nhìn Yến Tuy, sau đó cậu gật gật đầu.

“Vậy năm này liền tới Bắc thành, sau này đều ở nhà của con và Yến Tuy.”

Quyết định của Mạnh Đình hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Ninh Châu và Tiêu Huy Dân, nhưng suy nghĩ một chút lại rất phù hợp logic của Mạnh Đình.

Cậu nguyện ý đáp ứng, là bởi vì cậu rất xác định cậu sau này còn có thể cùng Yến Tuy trải qua rất nhiều rất nhiều sinh nhật, lần này cần thiết phải ở Bắc thành, liền ở đó được rồi, nhưng chỉ một lần này thôi.

Sinh nhật sau này, cậu liền muốn cùng Yến Tuy cùng với Ninh Châu bọn họ, không muốn quá nhiều khách.

Đương nhiên, thúc đẩy cậu quyết định như vậy, còn có một nguyên nhân, không lâu trước đó cậu cùng Yến Tuy bảo đảm qua sẽ không để cho anh bị thương nữa, đây nhưng không chỉ là công phu cậu đánh nhau quá tốt là đủ, cậu còn cần những khả năng khác, như vậy, cậu liền cũng sẽ không bài xích tin tưởng Tiêu gia nữa.

Cậu cũng không cần Tiêu gia có thể cho cậu cái gì, nhưng nếu như nó có thể làm cho cậu cường đại hơn, càng khả năng bảo vệ Yến Tuy, như vậy cậu liền nguyện ý.

Điểm này Mạnh Đình không có nói cho Yến Tuy, cũng không cần nói với anh, cậu chỉ cần cố gắng làm là được rồi.

"Được…… A?" Tiêu Huy Dân đáp ứng, mới phát hiện Mạnh Đình nói cái gì, tiếp đó ông liền vui mừng hớn hở, "Tốt, quá tốt rồi."

Ninh Châu nhìn Mạnh Đình lại nhịn không được nước mắt rơi xuống, nhưng giống với Tiêu Huy Dân, bà cũng là cao hứng, Mạnh Đình đem sinh nhật đầu tiên đặt tới Bắc thành, đối với bọn họ mà nói, chính là đồng ý lớn nhất cậu đối với bọn họ, như thế nào có thể không cao hứng chứ.

Mạnh Đình nhìn Ninh Châu trong thần sắc nhiều hơn chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không có tiếp tục khuyên bảo, đại khái Ninh Châu chính là thủy tố(*) a, động một chút liền khóc.

((*) làm từ nước đó. Chỉ mấy người hay khóc.)

Buổi tối ăn cơm xong, Mạnh Đình cùng Yến Tuy sau khi bọc kín, vẫn như cũ đi ra ngoài tản bộ.

"Nhìn gì vậy?" Yến Tuy hỏi Mạnh Đình, bắt đầu từ xế chiều, Mạnh Đình thỉnh thoảng đã nhìn anh, anh suy nghĩ một chút nói, "Vết thương đã tốt rồi, em hôm qua không phải lại tiếp tục xác nhận qua rồi sao?"

"Em không phải nhìn cái này," Mạnh Đình kéo Yến Tuy lại, cậu không tiếp tục lén lút nhìn anh nữa, cậu quang minh chính đại mà nhìn, nhưng cuối cùng cậu vẫn là lựa chọn hỏi, vô luận cậu nghiên cứu suy nghĩ của Yến Tuy như thế nào, cũng không có trực tiếp hỏi tới rõ ràng.

"Em quyết định tới Bắc thành trải qua sinh nhật, anh có tức giận không?"

Cậu cũng không có cùng Yến Tuy thương lượng, liền tự mình quyết định, cậu vẫn luôn nhìn Yến Tuy, chính là muốn xác định anh có tức giận hay không.

"Không có, giống như em nói, chúng ta sau này còn có thể cùng nhau trải qua 50-60 sinh nhật, cũng không nhất định ở Hải thành, em thích, chúng ta có thể tới Trang viên Tường Vi nước F, có thể tới bất cứ nơi nào em muốn tới."

"Ừm," Mạnh Đình nghe vậy gật gật đầu, cậu cọ tới trong ngực Yến Tuy, ôm lấy người, "Chỉ cần anh bồi em, em sinh nhật ở đâu cũng được, hiện tại trước hết để cho cha mẹ cao hứng chút đi. Lần trước…… Em hẳn là dọa sợ tới bọn họ rồi."

Cậu và Yến Tuy đã tuy hai mà một, cho nên tạm thời có thể cùng nhau vì Ninh Châu và Tiêu Huy Dân

nhường một chút.

Yến Tuy ôm lại Mạnh Đình, lại nghiêng đầu ở má cậu hôn hôn, hai người yên lặng chốc lát, mới lại tiếp tục tản bộ.

88. Chương 88

Edit: Vịt

Beta: Min

*********** Ngày đặc biệt nên có 2 chương =))))***

Bọn họ tản bộ trở lại, Ninh Châu và Yến Mạn Gia đã đối với sinh nhật của Mạnh Đình thương lượng rất nhiều, thỉnh thoảng Tiêu Huy Dân còn có thể theo nói một chút ý kiến, tóm lại bọn họ từ chiều tới giờ hứng thú vẫn ngẩng cao như vậy, thậm chí Tiêu lão gia tử đều gọi tới mấy cuộc điện thoại, ông cũng rất cao hứng.

"Đúng rồi, Nặc Nặc có phải sắp thi cuối kỳ rồi hay không, anh cả con thành tích không tệ, ta bảo nó tới đây bổ túc cho con," Ninh Châu nhìn thấy Mạnh Đình, chuyện lo lắng tự nhiên cũng nhiều lên, hận không thể ngay cả Mạnh Đình mỗi ngày ăn cái gì, cũng muốn để ý một phen.

"Không cần, Yến Tuy thành tích cũng tốt." Mạnh Đình lắc lắc đầu cự tuyệt, cậu đối với yêu cầu thành tích thi đại học cũng không cao, đủ thi đại học ở Hải thành là được rồi, hơn nữa cậu mỗi ngày tới phòng thí nghiệm thời gian cùng Yến Tuy chung đụng vốn đã ít, sao có thể rảnh rỗi còn để cho Tiêu Tử Ngang nắm lấy.

Mạnh Đình nói liền nhìn về phía Yến Tuy, sợ anh không thể hiểu ngầm ý tứ của cậu, lại duỗi tay niết niết eo anh, sợ mình niết đau người, cậu còn xoa nhẹ hai cái, mờ ám cậu cho rằng lặng lẽ, hoàn toàn rơi vào trong mắt mọi người ngồi trong phòng khách.

Yến Mạn Gia hơi có chút đau mắt mà dời đi ánh mắt, Ninh Châu và Tiêu Huy Dân ánh mắt ngừng lại, cũng đều trở lại tới trên người đối phương.

"Là cái đạo lý này," Yến Tuy nói túm lấy tay làm loạn của Mạnh Đình, lại đưa tay kéo một cái ôm trụ thắt lưng Mạnh Đình.

Mạnh Đình vẫn như cũ không có tự giác bị túm lấy, cậu cười cười với Yến Tuy, sau đó nghiêng đầu một cái liền dựa vào tới trên vai anh, cậu cho rằng Yến Tuy ôm cậu như vậy chính là cố ý để cho cậu dựa vào, vậy cậu liền cũng không khách khí.

“Cô, diễn biến tới đâu rồi?”

Mạnh Đình dựa vào Yến Tuy hỏi về phía Yến Mạn Gia nhìn chằm chằm TV, bọn họ mỗi buổi tối đều xem TV, cũng có chút thú vị.

Yến Mạn Gia nhìn chằm chằm TV nhưng căn bản không có nhìn, sau đó cẩn thận nhìn mới có thể trả lời vấn đề của Mạnh Đình, “Cãi nhau, không sai biệt lắm sẽ hòa hảo……” Hiện tại TV đại khái đều là mô típ này, vợ chồng mẹ chồng con dâu chị dâu em chồng đâu có thể không có chút mâu thuẫn gì chứ.

Mạnh Đình nghe vậy cũng nhìn về phía TV, cậu xem hơn nửa tiếng, sau đó mới quay đầu lại nhẹ nhàng nói với Yến Tuy, “Chúng ta tại sao không cãi nhau chứ?”

(hự đáng yêu quá >.<)

Mắt cậu phát sáng, bộ dáng tựa hồ rất mong đợi cùng Yến Tuy cãi nhau, thật ra thì, cậu và Yến Tuy thật sự chưa từng cãi nhau đâu, thỉnh thoảng tức giận chút đều không quá cam lòng rồi, không, chính là sau khi đột nhiên nghĩ như vậy, cậu tự mình lập tức liền không cam lòng.

Cậu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Chúng ta không cần cãi nhau, tình cảm cũng sẽ tốt, đúng không?”

Loại thuyết pháp càng ầm ĩ tình cảm càng tốt này, tại Mạnh Đình xem ra là không thể hiểu nổi, cùng Yến Tuy cãi nhau, cậu đoán chừng sẽ rất thương tâm, tình cảm như thế nào sẽ tốt chứ.

“Đúng,” Yến Tuy nhẹ nhàng đáp lại, sau đó lại nhịn không được, đưa tay nhu nhu tóc Mạnh Đình.

Bọn họ hỗ động rất thường xuyên, Ninh Châu và Tiêu Huy Dân cũng dần dần thích ứng, lúc Mạnh Đình và Yến Tuy nhịn không được muốn thân mật, bọn họ liền nhìn chằm chằm TV là được rồi, cũng khó trách Yến Mạn Gia thoạt nhìn bộ dáng thích xem TV như vậy, kỳ thực đều là bất đắc dĩ.

Mạnh Đình lại nhìn TV một lát, cậu lại bắt đầu buồn ngủ theo thói quen mỗi ngày, nhưng rốt cuộc nhớ tới Ninh Châu và Tiêu Huy Dân tới, cậu sau khi lại ngáp một cái, cậu thấp giọng nói với Yến Tuy, “Chúng ta đi ngủ đi, em buồn ngủ rồi.”

“Được,” Yến Tuy gật đầu một cái, nhìn về phía Ninh Châu và Tiêu Huy Dân bọn họ, “Con và Đình Đình đi ngủ, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm chút.”

“Được, đi đi, đi đi,” Ninh Châu đáp lại Yến Tuy, bà đối với Yến Tuy là càng ngày càng vừa lòng, anh đối với Mạnh Đình rất tốt, bà cũng cũng là nhìn ở trong mắt, anh và Tử Ngang tuổi không sai biệt lắm, Ninh Châu liền cũng coi anh làm con trai nhìn.

“Cha, mẹ, cô ngủ ngon.”

Mạnh Đình cũng đứng dậy, sau khi cùng bọn họ nói chúc ngủ ngon, mới cùng Yến Tuy lôi kéo tay trở về phòng, mới đi vào cửa phòng, Mạnh Đình liền lại dựa tới trên người Yến Tuy, "Rất mệt nha, sao em ngày nào cũng mệt mỏi chứ……"

Mạnh Đình gần đây thời gian rảnh rỗi nhiều hơn chút, liền thích suy nghĩ mấy vấn đề kì kì quái quái, thỉnh thoảng, ngay cả Yến Tuy cũng không biết trả lời thế nào. Anh đỡ lấy Mạnh Đình, lại ngừng một lát, anh liền bế người lên.

Mạnh Đình an tâm được ôm, cũng không chút cố kỵ nào liền ngủ, mắt lờ đà lờ đờ, tùy ý Yến Tuy cởi quần áo mặt quần áo cho cậu, sau đó ôm tới trong phòng tắm, đánh răng rửa mặt, toàn bộ sau khi làm xong, cậu mới lại được ôm trở về giường, như thế Yến Tuy mới đi thanh lý chính mình.

Mạnh Đình ôm chăn, mắt lúc khép lúc mở, đợi tới Yến Tuy trở lại, cậu ôm lấy người, lúc này mới an tâm nhắm mắt lại.

Yến Tuy ở trên môi Mạnh Đình hôn hôn, thấp giọng nói, "Ngủ ngon."

Mạnh Đình gật đầu một cái, cọ cọ Yến Tuy, không có trả lời, trực tiếp đi vào giấc ngủ.

Buổi tối mùa đông có thể có một người cùng nhau làm tổ ngủ sớm như vậy, đích xác là chuyện may mắn lại hạnh phúc, Mạnh Đình và Yến Tuy đều rất quý trọng hạnh phúc như vậy.

Tô Tư Vũ ở Lê thành xa xôi cũng trải qua một đoạn tháng ngày tốt đẹp, dù sao Diêm Uẩn Sinh cần dùng hắn, cũng sẽ không quá khắt khe với hắn, nhưng cái gọi là "Tốt" cũng chỉ là trên điều kiện cuộc sống so với lúc hắn trốn đông núp tây tốt hơn chút, hắn vẫn như cũ không thể xuất đầu lộ diện, vẫn như cũ không cách nào đi dưới ánh mặt trời.

Loại tâm lý nôn nóng và dằn vặt này, làm cho hắn thoạt nhìn còn muốn lo lắng hơn Diêm Uẩn Sinh, còn muốn nghĩ tới Yến gia sụp đổ, hắn dù sao cũng ở trong Yến gia ở thời gian dài như vậy, hắn biết rõ đáng sợ của Yến thị và Yến Tuy, nhất là Yến Tuy.

Cuộc đời này đại khái không có ai sống rõ ràng hơn hắn, vô luận khốn cảnh thế nào, hắn cũng có thể giữ vững lý trí, sau đó tại lúc mọi người đều không chú ý mà ra tay, cố gắng xoay chuyển tình thế, đối với Yến thị nước F hắn là như vậy, đối với phòng lớn Mạnh gia, hắn cũng là như thế.

Cho nên ban đầu hắn trọng sinh, hắn mới bỏ qua Mạnh Kỳ, muốn dùng mọi khả năng nắm trụ Yến Tuy, được anh che chở dưới cánh là có bao may mắn, như vậy bị anh coi là kẻ thù, sẽ có bao đáng sợ.

Nhưng bởi vì Mạnh Đình chen vào, hắn đã triệt để mất đi tiên cơ, trở thành kẻ thù của Yến Tuy, như vậy hiện tại hắn cũng chỉ có thể đem Yến Tuy và Yến thị đẩy xuống đỉnh núi, hắn mới có thể không để cho mình tiếp tục đáng buồn đáng thương như vậy.

(cho 1 lá cần nè)

Từ chỗ Diêm Uẩn Sinh biết càng nhiều tin tức của Mạnh Đình, hắn đã xác định Mạnh Đình là ai trong kiếp trước, cũng không phải là vô căn cứ đột nhiên xuất hiện, mà là người cũng từng khiến cho Tiêu thị và Yến thị chấn động rất lớn.

Chỉ là khi đó chi thứ hai đã nắm quyền rất lâu, Yến Tuy và Mạnh Kỳ âm thầm đạt thành hiệp nghị, anh ra tay giúp Mạnh Kỳ đối phó chi thứ hai Mạnh gia, lại phát hiện Mạnh gia giấu trộm con út của Tiêu thị, chỉ là lúc bọn họ tìm thấy người, đứa con út kia đã trở thành một người thực vật chết não.

Mạnh thị cùng Diêm thị liên hiệp, Yến thị cùng Tiêu thị liên hiệp, trận thương chiến kia trở thành cuộc chiến kinh điển của bọn họ lúc đó, Yến Tuy mang theo Yến thị nhảy một cái trở thành tứ đại gia tộc quyền thế đứng đầu, anh đã làm tới cực hạn anh có thể làm vì gia tộc.

Bọn họ trong lúc đó, Yến Tuy thủy chung là truyền kỳ không thể leo kịp, mà hiện tại, anh ở Yến thị chân chính trở thành truyền thuyết như trước kia, khống chế đoạn đường kia, vấn đề khó có thể nghĩ tới.

Nhưng có một chút tương đối may mắn chính là, hắn biết tuyệt đối nhiều hơn Mạnh Đình, cậu nhiều nhất biết tồn tại của Yến Tuy, không cách nào biết bí mật cay đắng nhiều như vậy của Yến gia, cũng không cách nào biết mấy chuyện cậu bị cầm tù và chết não kia.

"Thân ái, em đang nghĩ gì vậy? Ăn khuya anh nấu khó ăn sao?"

Lúc Tô Tư Vũ trầm tư, bên người hắn còn ngồi một nam nhân tướng mại khá hiền lành, khoảng 30 tuổi, là một tay nấu ăn ngon, ngay cả Tô Tư Vũ kén ăn như vậy, đối với món gã nấu ra, cũng không quá ý kiến.

"Không, không phải," Tô Tư Vũ bị cắt đứt mạch suy nghĩ, sắc mặt cũng có chút không tốt, hắn nhìn về phía nam nhân tùy ý mà giơ tay, "Niên ca, anh đi ngủ đi, đồ ăn khuya anh nấu, em sẽ ăn hết."

Người được hắn gọi là Niên ca, tên đầy đủ gọi là Niên Ngũ, ánh mắt gã nhìn Tô Tư Vũ có chút nóng bỏng, lại có chút thất vọng, một phen muốn nói lại thôi, gã mới đứng lên đi tới phòng mình.

Niên Ngũ sau khi trở về phòng, trong thần sắc Tô Tư Vũ liền nhiều hơn chút ghét bỏ, hắn chính là phóng khoáng, cũng không tới trình độ có thể chấp nhận cùng loại người như gã, nhưng tạm thời mà nói, Niên Ngũ có thể nấu cơm cho hắn, chiếu cố cuộc sống của hắn, hắn vẫn là nguyện ý trước tiên bám lấy gã.

Nhưng hắn không ngờ tới chính là, Niên Ngũ sau khi trở về phòng, liền cũng không phải bộ dáng hiền lành sa vào sắc đẹp đối với Tô Tư Vũ kia nữa, gã lấy ra một chiếc điện thoại kiểu cũ khác, soạn một tin nhắn, lại tiện tay xóa bỏ, sau đó nằm lên giường, rất nhanh liền ngủ.

Tiếp đó không lâu Yến Tuy liền cũng nhận được một tin nhắn chỉnh sửa lại nhưng ý tứ không khác quá nhiều, bất quá là anh hôm sau tỉnh lại mới nhìn thấy, sau đó mới hồi âm.

Mạnh Đình nhìn sang, Yến Tuy ôm lấy người, ở trên môi cậu hôn hôn, “Hôm nay tới công ty với anh?”

Mạnh Đình nghe vậy do dự một chút, cậu mới lắc lắc đầu, “Cha mẹ ở đây, em buổi sáng ở nhà, buổi chiều em lại tới công ty tìm anh.”

Yến Tuy nghe vậy nhẹ giọng đáp lại “Được”, tiếp đó anh lại đem Mạnh Đình tiếp tục hôn, vốn hai người đều đã rửa mặt đánh răng xong, mặc quần áo tử tế chuẩn bị xuống lầu, lại lần nữa ngã trở lại trên giường, xong một phen hôn nóng bỏng, mới lẫn nhau thở dốc kết thúc.

Nhưng như vậy, Mạnh Đình liền càng luyến tiếc Yến Tuy, sau khi cậu ăn xong điểm tâm, một đường tiễn người ra cổng sắt, lại ở cửa đứng một lúc lâu, cậu mới mang theo Đại Hoàng cùng nhau trở về.

Bất quá buổi trưa sau khi ăn cơm trưa xong, cậu vẫn không thể nào lập tức đi tìm Yến Tuy, Yến Minh Á đưa một bức thư mời tới đây, mặt mày hớn hở mà cùng Mạnh Đình nói thật lâu.

Thư mời này là hội giao lưu phẩm hương quốc tế, coi như là một hội nghị tối cao trong ngành, vốn chính là Mạnh Đình thực lực có, nhưng cậu lý lịch vẫn như cũ quá ít, căn bản không phải thời gian ngắn như vậy liền có thể lên cấp.

Nhưng nước hoa cậu tặng Yến Tuy kia, thật sự là làm cho người ta kinh diễm, kỳ tài như vậy không mời, đều khiến người cảm thấy có chút thiếu sót, hội trưởng hương hội Hải thành tự mình viết thư mời này cho Mạnh Đình, đồng thời cái này cũng đại biểu đồng ý của hiệp hội đối với công ty bọn họ.

Đây đối với Đình Á sắp đưa ra thị trường mà nói, là một cơ hội không thể bỏ qua.

Nhưng liền giống như Mạnh Đình từng nói với Yến Tuy, Minh Á mặc dù tuổi lớn hơn cậu, nhưng lại thấp hơn một vai vế so với cậu, y chính là muốn cầu Mạnh Đình làm sự tình, cũng không dám quá mức cường ngạnh, đại nam hài tốt, gần đây ngược lại giả bộ đáng thương học tới rất thuần thục.

Y đem lợi ích của tham gia hội phẩm hương nói ba hoa thiên địa, Mạnh Đình cơ hồ tìm không được chỗ nói chen vào, cậu trợn tròn mắt nhìn Yến Minh Á, lúc y thở hổn hển rốt cục liền mở miệng, “Mấy cái kia ta nghe không hiểu…… Cháu liền nói phải đi mấy ngày đi.”

“Địa điểm năm nay ở thủ đô nước A, mọi người trước tiên tới Bắc thành hợp lại, sau đó cùng nhau đi.” Yến Minh Á mong đợi mà nhìn Mạnh Đình, lại cố ý đem âm lượng thả nhỏ chút, y giả bộ đáng thương còn giả bộ tới nghiện rồi cơ.

a ch3_

89. Chương 89

Edit: Vịt

Beta: Min

"Vậy…… có thể mang theo người nhà không?"

Mạnh Đình khẩn cấp lời này liền hỏi ra, Yến Minh Á còn không có phản ứng gì, Yến Mạn Gia và Ninh Châu cùng nhau nghe một lúc lâu trước tiên không nhịn được. Yến Mạn Gia nghiêng người "ha ha" cười, Ninh Châu ngược lại chỉ là vung môi cười.

Mức độ các bà biểu hiện mặc dù bất đồng, nhưng ý tứ đại khái là tương tự, thật sự là không biết làm sao với Mạnh Đình.

Đại khái muốn để cho Mạnh Đình tách khỏi Yến Tuy, là chuyện khó khăn cực lớn cực cực lớn.

Mạnh Đình nghiêng đầu nhìn Yến Mạn Gia và Ninh Châu một cái, tựa hồ không rõ các bà tại sao cười, nhưng đây không phải là cậu trước mắt sốt ruột muốn biết, cậu nhìn một cái, lại quay đầu đi, tiếp tục hỏi Yến Minh Á, "Có thể không?"

Yến Minh Á lăng lăng mà gật gật đầu, "Có thể đi."

Y tự nhiên sẽ không tự mình đa tình cảm thấy Mạnh Đình sẽ muốn dẫn theo y, người nhà cậu muốn mang theo nhất định là Yến Tuy, sau khi y đáp lại, lại mới nhớ tới, y còn chưa có tìm phía tổ chức xác định một chút, "Cháu lại hỏi một chút."

Mạnh Đình gật đầu một cái, cậu liền đứng lên, "Vậy cháu liền xác định rồi lại nói với ta đi, ta còn có việc, không nói nhiều với cháu nữa."

Cậu nói với Yến Minh Á xong, liền xoay người qua chỗ khác, nhìn về phía Yến Mạn Gia và Ninh Châu, "Hai người ở nhà, con đi tìm Yến Tuy."

"Đi đi, chú ý an toàn," Ninh Châu gật đầu một cái, bà biết Mạnh Đình Yến Tuy tình cảm có bao tốt, cậu có thể bởi vì bà ở nhà thêm nửa ngày, đã coi như là hiếm thấy rồi.

Mạnh Đình trở lại trên lầu thay quần áo, sau đó xuống lầu lên xe, đều tới dưới lầu công ty rồi, cậu mới nhớ tới, cậu trước khi đến đã quên gọi điện thoại cho Yến Tuy, mà trước mắt cậu người đều tới rồi liền cũng không cần thiết tiếp tục gọi nữa.

Trên tay cậu còn cầm cái hộp nhỏ, bên trong có trái cây và điểm tâm Ninh Châu chuẩn bị cho cậu và Yến

Tuy, lúc cậu đi tới thang máy, bên trong còn có một người, tây trang giày da, bộ dáng thoạt nhìn rất tinh anh, chỉ là Mạnh Đình thường xuyên tới cao ốc Yến thị, người này nhưng chưa từng gặp qua.

"Đưa đồ tới phòng làm việc tổng tài?" Người kia chủ động hỏi Mạnh Đình, ánh mắt trên dưới đánh giá người, đại khá là cảm thấy Mạnh Đình cùng với hình tượng anh trai nhỏ ship đồ ăn bên ngoài trong ấn tượng của hắn không quá phù hợp.

Mạnh Đình nghe vậy cũng đánh giá hắn, sau đó gật gật đầu, cậu thật sự là muốn tới phòng làm việc của Yến Tuy không sai.

"Đưa tôi đi, tôi cũng đi lên." Người kia nói với Mạnh Đình, giơ giơ tay, liền muốn nhận lấy.

Nhưng nghênh tiếp hắn, lại không phải hộp đựng thức ăn Mạnh Đình đưa lên, mà là một cước khá mạnh mẽ.

Người kia cũng không phải là cái thùng rỗng, hắn xoay người tránh thoát, sau đó còn cùng Mạnh Đình đánh nhau, từ tầng trệt tới tầng chót thời gian gần 1 phút, trong không gian nhỏ hẹp này, hai người ra tay một lần hung ác hơn một lần.

Nhân viên làm việc trong phòng quan sát an ninh lúc bọn họ động thủ, liền phát hiện khác thường, cửa thang máy mở ra, bốn bảo an thường trú tầng chót đã mang theo côn điện ở cửa thang máy phòng thủ, bên cạnh thang máy cũng có người bảo vệ trị an tới, thậm trí Vương Phong và Yến Tuy đều bị kinh động, đi về phía bên này.

Hộp thức ăn Mạnh Đình mang đến đã bị đổ úp trên mặt đất, nhưng nam nhân tây trang kia cũng bị Mạnh Đình trước một khắc cửa mở kia, đè ở trên mặt đất.

"Đặng Vũ cậu dám đả thương em ấy một chút!" Yến Tuy người chưa tới, thanh âm đã tới trước.

Vốn người dưới thân Mạnh Đình còn muốn phản kháng, thần sắc ngừng lại, khá kinh ngạc, nhưng đồng thời hắn cũng không có tiếp tục làm bừa.

Mạnh Đình nghe được thanh âm Yến Tuy cũng ngước mắt nhìn tới, lại chờ chốc lát, trong đám người vây quanh cửa thang máy mới nhường ra một đường, Yến Tuy đen mặt xuất hiện, nhưng cảnh tượng nhìn thấy cùng trong tưởng tượng của anh rõ ràng có chút khác, không phải là Mạnh Đình bị quản chế, mà là Đặng Vũ bị anh cảnh cáo đang bị quản chế.

"Yến Tuy……" Mạnh Đình gọi một câu Yến Tuy, lại nhìn nhìn nam nhân dưới thân cậu cũng hơi có mê mang, cậu lúc này mới bừng tỉnh, cậu tựa hồ làm sai chuyện gì đó, nhưng cậu vẫn như không có đứng dậy, chờ bảo an tới đây, tiếp nhận Đặng Vũ, cậu mới đứng dậy đi về phía Yến Tuy.

Ngay sau đó cậu liền bị Yến Tuy kéo tới trong ngực, Yến Tuy đại khái là chịu chút kinh hách, sau khi ôm

một lát, anh buông người ra, lại từ trên xuống dưới kiểm tra một lần, thấy một chút vết xanh đen trên thái dương Mạnh Đình, sắc mặt Yến Tuy lại đen chút.

"Đặng Vũ, em ấy là phu nhân tôi!"

Yến Tuy dứt lời cũng không quản Đặng Vũ kia là thần sắc gì, anh kéo Mạnh Đình đi về phía phòng làm việc, mà bản thân Mạnh Đình vẫn như cũ có chút ngây ngẩn.

Mạnh Đình ngoan ngoãn ngồi không lộn xộn, tùy ý Yến Tuy bôi thuốc cho cậu, lại cởi quần áo cậu ra, kiểm tra khắp người cậucậu, chờ Yến Tuy toàn bộ kiểm tra xong rồi, Mạnh Đình mới mở miệng hỏi, "Hắn không phải người xấu, em đánh lầm người phải không?"

"Không có, cậu ta đáng đánh!"

Yến Tuy lại bôi chút thuốc lên vai Mạnh Đình, khí tức cùng ngữ khí tràn ra trong mắt đều đặc biệt nguy hiểm.

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy nhưng không biết nên tin lời anh hay không, Đặng Vũ kia là người Yến Tuy quen biết, vậy không phải người cậu nên đánh.

"Em chưa từng gặp hắn, hắn cũng không biết em, anh ta biết công phu, còn muốn cầm trái cây điểm tâm em đưa cho anh tới tìm anh, em cho rằng hắn là người xấu." Còn là người xấu muốn tới hại Yến Tuy, Mạnh Đình ban đầu cước kia, chỉ là thăm dò, nhưng Đặng Vũ tiếp được, còn là bộ dáng thành thạo, Mạnh Đình liền không tiếp tục nương tay nữa. Cậu không thể bỏ qua cho khả năng mặc dù chỉ là một phần vạn khả năng làm hại tới Yến Tuy.

Cho nên mặc dù giờ phút này biết đánh lầm người, lại tới một lần, cậu đoán chừng vẫn sẽ ra tay.

Yến Tuy nhẹ nhàng thổi thổi vết thương thái dương và vai Mạnh Đình, thấp giọng hỏi, "Đau không?"

Mạnh Đình nghe vậy thần sắc ngừng lại, cậu cảm thụ một chút mới trả lời vấn đề của Yến Tuy, "Em chỉ có một chút chút đau, anh ta…… đoán chừng sẽ rất đau……"

Mạnh Đình lời này nhưng không có bất kỳ giả dối, góc độ cậu đánh người rất gian xảo, đều là hướng về phía có thể làm cho người ta cảm thấy đặc biệt đau, mà công phu nhẫn nại của Đặng Vũ cũng gấp nhiều lần vượt ngoài dự tính của Mạnh Đình, cậu liền cũng càng đánh càng tàn nhẫn.

Yến Tuy còn chưa tiếp tục nói gì, cửa phòng làm việc liền bị gõ, Yến Tuy lại đau lòng mà nhìn vết thương trên vai Mạnh Đình một lát, mới kéo áo cậu lên, sau đó cất giọng nói, "Vào đi."

Vương Phong phía trước, Đặng Vũ theo ở phía sau, hắn sau khi đi vào chống lại tầm mắt Yến Tuy, hơi bất

đắc dĩ nhún nhún vai, hắn và Mạnh Đình giống nhau, đều cảm thấy thân thủ đối phương là người có thể có uy hiếp đối với Yến Tuy, lại không ngờ nháo ra trò cười lớn như vậy.

"Xin lỗi," Đặng Vũ mở miệng trước, nói thẳng, kỳ thực cũng đích xác là hắn trước tiên tạo thành hiểu lầm cho Mạnh Đình, hơn nữa hắn ngửi thấy mùi thuốc trị thương, Yến Tuy mặt đen như vậy, đại khái hắn thật sự đả thương người rồi, hắn chỉ có thể tiếp tục nhịn xuống cảm giác đau tới đủ làm cho người nhe răng trợn mắt.

"Tôi cũng xin lỗi."

Mạnh Đình rất nhanh liền đáp lại, cậu nói xong nhẹ nhàng kéo tay Yến Tuy, để cho anh không cần tiếp tục tức giận, bất kể nói thế nào, hắn cũng là bạn hoặc là khách của Yến Tuy.

"Không nghĩ tới thân thủ chị dâu tốt như vậy," Đặng Vũ thấy Mạnh Đình nói như vậy, hắn liền cũng không xoắn xuýt thêm nữa, hắn tự mình ngồi vào trên ghế salon bên cạnh Mạnh Đình và Yến Tuy, trên mặt cũng giương lên nụ cười đúng mực.

"Anh cũng lợi hại hơn bọn họ," Bọn họ là chỉ đám bạn thân khác của Yến Tuy, lúc trước tụ hội, Mạnh Đình cũng giúp Yến Tuy động thủ qua.

Bọn họ cùng Đặng Vũ rõ ràng không phải một cấp độ, cậu có thể chế trụ Đặng vũ cũng là lúc thang máy mở cửa, trong nháy mắt kia Đặng Vũ buông lỏng, nếu không bình thường mà nói, trong thời gian ngắn như vậy cậu và Đặng Vũ vẫn không cách nào phân ra thắng bại.

"Cảm ơn khen ngợi," Đặng Vũ nghe vậy chân mày khẽ gạt gạt, sau đó lại cười.

Lúc trước hai người còn ra tay tàn nhẫn, trước mắt liền khen lẫn nhau, Yến Tuy đối với Mạnh Đình bị đả thương còn đang để ý, bất quá giữa lúc bọn họ nói chuyện, anh cũng thu hồi mấy phần để ý kia ở đáy lòng, không tiếp tục nói hoặc là trên thần sắc biểu hiện ra nữa.

Anh phất phất tay, Vương Phong hơi khom lưng từ trong phòng làm việc rời đi, Mạnh Đình vẫn như cũ lưu lại nghe bọn họ nói chuyện.

Vốn cậu vẫn chỉ là tùy ý nghe, nhưng cái tên Tô Tư Vũ này xuất hiện quá nhiều lần, liền cũng làm cho Mạnh Đình nhớ tới hắn là ai, đó là nam nhân tới hiện tại vẫn còn mơ ước Yến Tuy.

"Hắn ở trong biệt thự Diêm thị Lê thành, cứ mỗi 3 ngày, Diêm Uẩn Sinh sẽ tìm hắn một lần."

Nhưng trong số lần nhiều như vậy, tuyệt đại đa số thời điểm, Diêm Uẩn Sinh đều là phái người đón Tô Tư Vũ đi, sau khi nói xong, hắn lại cho người đưa hắn về biệt thự, cơ hội Niên Ngũ có thể nghe lén cũng không nhiều, nhưng chỉ có trong một hai lần, cũng để cho bọn họ hiểu rõ phần kế hoạch của Diêm Uẩn Sinh và Tô Tư Vũ.

“Bọn họ muốn tính kế hại cha cậu, cụ thể như thế vào vẫn không rõ, nhưng trong lời nói đề cập tới ông ấy, cậu phải chú ý nhiều chút.”

Đây mới là nguyên nhân Đặng Vũ tại sao muốn tự mình chạy tới, nhằm vào Yến Vũ, vô luận là hắn hay là Yến Tuy cũng không thể phớt lờ.

“Bên kia tớ sẽ cho người chú ý thêm, cậu cũng phải dặn dò bác trai nhiều chút.”

Yến Tuy suy nghĩ vấn đề, còn chưa có lập tức đáp lại, Mạnh Đình đã trước tiên gật đầu, cậu túm lấy tay Yến Tuy, nghiêm túc mà nhìn Đặng Vũ, “Chúng tôi biết rồi, vất vả cho anh.”

Bọn họ tìm Yến Vũ và Hà Việt trở lại chính là muốn bảo vệ tính mạng ông, trước mắt đã tìm được nguyên nhân ông kiếp trước “Sẽ chết”, như vậy cũng sẽ không tiếp tục để cho chuyện như vậy phát sinh nữa.

Đặng Vũ gật đầu một cái, lại tiếp tục cùng Yến Tuy tán gẫu một chút tình huống hai người gần đây, hắn liền đứng dậy cáo từ rời đi, Mạnh Đình nhìn theo hắn tới cửa, ánh mắt còn chưa thu hồi, cậu đã bị Yến Tuy ôm trụ.

“Cảm thấy hắn không tệ?” Yến Tuy nhẹ giọng hỏi, trong ngữ khí khá biệt nữu.

Mạnh Đình ôm lại Yến Tuy, sau đó mới suy nghĩ vấn đề của anh, thời gian cậu suy nghĩ khá lâu, mới mở miệng, “Công phu không tệ.” Đây là chỗ duy nhất Mạnh Đình vắt hết óc có thể nghĩ đến Đặng Vũ coi như không tệ.

“Hắn cũng là người cùng anh cùng nhau lớn lên sao?” Mạnh Đình hỏi lời này ngữ khí cũng có chút chua, Yến Tuy của cậu quá tốt, bạn bè từ nhỏ tới lớn có rất nhiều, “Thanh mai” hẳn là không có, nhưng “Trúc mã” có rất nhiều, trong số này khẳng định cũng không thiếu người ngoài sáng trong tối thích Yến Tuy.

Yến Tuy đột nhiên có chút ghen tuông, Mạnh Đình lại không cảm giác được, nhưng khi để ý Mạnh Đình lẩm bẩm nói, phát hiện ý tứ trong đó, chút giấm của Yến Tuy liền bị lau sạch sẽ.

“Ừ, hồi nhỏ quen biết.”

Yến Tuy đáp lời, nhớ tới Mạnh Đình đối với thị tộc nước Hạ hiểu rõ cũng không nhiều anh lại giải thích hai câu, “Nước Hạ ngoại trừ thế gia ngoại tộc kinh doanh thông thường, còn có một vài gia tộc đặc biệt, gia sản và năng lực của bọn họ không thể dùng tài phú bình thường để xác định.”

“Công phu của anh và Đặng Vũ là cùng một sư phụ dạy, anh coi như là sư huynh của hắn.”

“Nha……” Mạnh Đình đáp lời ngữ khí càng chua hơn chút, hai tay cậu ôm người cảm thấy chưa đủ, hai chân giơ lên, cùng nhau câu trụ Yến Tuy, “Vậy anh khẳng định không thích hắn đúng không……”

Yến Tuy nếu đã từng thích người nào, bây giờ đều không tới phiên cậu tới chiếm lấy.

"Ừ, anh thích em."

Yến Tuy rất là tự nhiên liền đáp lại, trước khi thích Mạnh Đình, anh đối với thích là không có khái niệm, hoặc là nói không thèm nhìn tới, nhưng gặp được, tâm động, rồi yêu, hết thảy đều tự nhiên vô cùng.

Anh không có thói quen lừa dối chính mình, anh thích Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng thích anh, vừa vặn như vậy.

"Em cũng thích anh, em yêu anh, chỉ yêu anh."

Mạnh Đình nói, nghiêng đầu hôn hôn gò má Yến Tuy, chút bất an kia của cậu tản đi, lại lần nữa lộ ra nụ cười.

90. Chương 90

Edit: Vịt

Beta: Min

********* xem thím nào giật đc cả 2 tem =))))***

Cậu nhìn gò má Yến Tuy, lại sáp tới cọ cọ người, cậu rất thích nói với Yến Tuy những lời này, cũng thích nghe Yến Tuy cùng cậu nói lời như vậy, lực đạo trên tay và chân cậu đều buông lỏng chút, nhưng người vẫn như cũ dán Yến Tuy, cậu nhẹ giọng nói, "Em muốn nghe anh nói yêu em."

"Anh yêu em," Yến Tuy nói nghiêng đầu hôn lên môi Mạnh Đình, anh hôn rất chậm rất chậm, chút tình ý kéo dài kia, so với ngôn ngữ biểu đạt càng thêm trực quan hơn, cũng càng thêm khiến người tâm động, Mạnh Đình bị hôn ngã ở trên ghế, thân thể không tự chủ nhuyễn ra.

Hồi lâu, Yến Tuy mới buông môi Mạnh Đình ra, hô hấp của cậu có chút điều chỉnh không được, nhưng loại cảm giác này cũng không tính là khó chịu, trong đầu choáng váng, có thể nghĩ tới cũng chỉ có Yến Tuy, chỉ có chuyện này làm cho cậu vui vẻ tâm động.

Cậu nhẹ nhàng xoa lên tóc Yến Tuy, lúc Yến Tuy dừng lại ở giữa cổ cậu hôn mổ, cậu mới lại ôm lấy người.

"Trái cây lúc trước em mang cho anh đều bị đổ rồi."

Mạnh Đình nói, trong thanh âm nhiều hơn chút đáng tiếc, nếu như có trái cây và điểm tâm ăn, cậu đại khái sẽ không biểu hiện đói khát giống như hiện tại đi, loại đói khát ở trong phòng làm việc liền khống chế không được, muốn "ăn" sạch Yến Tuy.

"Lát nữa, anh cho người mua cho em."

Yến Tuy đáp lời, người lại vẫn phủ ở trên người Mạnh Đình, thân thể hai người dính sát vào nhau, trên người lẫn nhau là phản ứng gì, đều rất rõ ràng.

"Ừm," Mạnh Đình nhẹ nhàng đáp lại, cậu chuyên chú suy nghĩ ăn uống, mấy khác thường kia dần dần liền nhạt xuống, sau đó cậu mới được Yến Tuy ôm dậy ngồi tốt, Yến Tuy đứng dậy tới ngoài cửa, cho người cầm đồ ăn cho Mạnh Đình.

Ánh mắt Mạnh Đình theo Yến Tuy rơi vào trên cửa, chờ cửa lại lần nữa mở ra, một lần nữa nhìn thấy người, cậu mới an tâm lộ ra chút nét mặt tươi cười.

Yến Tuy tiếp tục làm việc, Mạnh Đình ở trên ghế salon một bên ăn đồ, một bên nhìn Yến Tuy, hai người ngẫu nhiên mắt đối mắt, liền cười cười với nhau, không cần cố ý nói gì, cảm giác như vậy đã đặc biệt tốt rồi.

Hơn 5h chiều, bọn họ ngồi lên xe chuẩn bị về nhà, Yến Tuy lại cẩn thận nhìn nhìn trán Mạnh Đình, vốn chỉ là một chút xanh hồng, hiện tại hoàn toàn biến thành xanh tím, Mạnh Đình hậu tri hậu giác mà sờ sờ, lúc này mới nhớ tới bị người trong nhà nhìn thấy, có thể sẽ dẫn tới lo lắng không cần thiết.

Cậu nhìn Yến Tuy hơi có chút khẩn trương nói, "Tóc em có thể che kín không?"

Yến Tuy chỉnh chỉnh tóc Mạnh Đình, lắc lắc đầu, "Không biết……"

Dù sao chút vết thương này ở trong mắt anh, giống như vết thương đánh nhau ác liệt vậy, liếc mắt liền nhìn thấy, Ninh Châu và Yến Mạn Gia các bà sẽ cũng như vậy hay không, Yến Tuy không cách nào xác định, dù sao các bà là phụ nữ, tỉ mỉ hơn chút, có lẽ có thể phát hiện cũng nói không chắc.

"Vậy, vậy làm sao bây giờ?" Mạnh Đình cũng không muốn Ninh Châu bọn họ vì cậu lo lắng, bị một đống người vây quanh, Mạnh Đình cảm thấy không cần thiết cũng không thích ứng, cậu ôm Yến Tuy, ghé vào bên tai anh thương lượng nói, "Vậy chúng ta đi chơi, chờ buổi tối bọn họ ngủ rồi, chúng ta lại trở về. Có được hay không……"

"Đi chơi cái gì?" Yến Tuy nhẹ giọng hỏi, mặc dù anh còn vì Mạnh Đình thương tâm đau lòng, cũng vẫn là nhịn không được câu môi lên cười cười, Mạnh Đình chỉ nghĩ tới buổi tối, nhưng sáng mai, cậu vẫn phải gặp Ninh Châu bọn họ.

"Chơi cái gì cũng được, chúng ta cùng một chỗ là được rồi," Mạnh Đình nói với Yến Tuy, cảm giác được

tiếu ý trong lời nói vủa anh, có chút không rõ, nhưng cũng không truy cứu, Yến Tuy cao hứng là tốt rồi, vì sao cần phải truy cứu điều không cần thiết như vậy.

Tiếp đó không lâu Cố Lãng liền nhận được điện thoại của Yến Tuy, y báo địa chỉ, cúp điện thoại thật lâu, y cũng vẫn còn sững sờ.

"Sao thế?" Chung Minh đụng đụng vai Cố Lãng, thấy trong ánh mắt y nhiều hơn chút lo lắng, dù sao Cố Lãng nhận xong điện thoại thì có vẻ mặt này, khó tránh khỏi không làm cho người nghĩ nhiều.

"Yến lão đại muốn dẫn vợ ổng tới đây……" Đây thật sự là quá không thể nào!

Yến Tuy kể từ sau khi tiếp nhận Yến gia, bọn họ tụ hội như vậy trừ phi đặc thù, rất ít tới, sau khi kết hôn liền càng là như vậy, nghe nói anh mỗi ngày 5h đúng giờ tan việc, thỏa thỏa biến thành ông chồng tốt của gia đình.

Nhưng hiện tại anh cư nhiên gọi điện thoại hỏi y, ở đâu chơi, còn muốn đem Mạnh Đình cùng dẫn tới, cũng khó trách Cố Lãng ngây ngẩn.

"Nha…… Nha?" Chung Minh nghe vậy cũng đều sửng sốt một chút, tiếp đó hắn liền đứng dậy, nhìn về phía đám người tụ tập một chỗ hi hi ha ha không đứng đắn, "Yến lão đại mang vợ tới, phải chuồn sớm chút……"

Trong những người này có một phần là lần trước cùng tham gia tụ hội bờ biển, ấn tượng phu phu Yến Tuy liên hoàn đánh kép, đến nay vẫn khắc sâu, rất nhiều người liền đều xoắn xuýt, theo bản năng để cho bọn họ sớm chuồn, nhưng tâm bát quái lại muốn ở lại nhìn người khác náo nhiệt.

Cố Lãng đạp Chung Minh một cước, "Nói ra làm gì? Tôi còn chờ xem náo nhiệt đây."

"Hắc hắc, đừng lo, sẽ không đi, liền làm cho chúng nó khẩn trương chút, chuẩn bị chút bầu không khí." Chung Minh cười hắc hắc nói.

Cố Lãng nghe vậy im lặng mà liếc một cái khinh bỉ, nhưng y trong lòng cũng thật sự khẩn trương lên rồi, đại khái gần đây…… Y không gây họa gì đi.

Khoảng 40ph sau, Yến Tuy mang theo Mạnh Đình liền xuất hiện, mà thanh âm vốn là vui vẻ chơi đùa cơ hồ muốn áp đảo tiếng nhạc tụ hội, tới thời khắc bọn họ đến, biến thành thanh âm chỉ có âm nhạc, còn là loại âm nhạc đặc biệt nhẹ nhàng thư giãn.

Cảm giác bọn họ không phải là tới chơi đùa mua vui, mà là tới tham gia một seminar hơi thả lỏng chút vậy, biến chuyển này thật sự làm cho người ta cạn lời lại bất đắc dĩ, ngay cả Mạnh Đình cũng buồn bực mà đánh giá một vòng, cảm thấy nơi này không quá giống Yến Tuy nói với cậu, nơi sẽ có chút ầm ĩ, rõ ràng rất an tĩnh nha.

"Chào mọi người!" Mạnh Đình chủ động chào hỏi, ánh mắt quét tới, nhìn thấy đám Cố Lãng Chung Minh khá quen thuộc, cậu còn giơ giơ tay lên.

"Chào chị dâu!" Rất nhiều đáp lại lời Mạnh Đình, thanh âm kia cũng là đặc biệt chỉnh tề thống nhất, mặc dù bọn họ đáp lại lời Mạnh Đình, nhưng nhìn đều là Yến Tuy, bọn họ phải xác định Yến Tuy là tới làm gì, mới có thể quyết định là phóng thiên tính ra tiếp tục chơi, hay là thu liễm tính chơi bời làm bé ngoan.

Yến Tuy kéo Mạnh Đình đi tới một vị trí trống không, sau đó giơ tay lên, "Mọi người tùy ý."

"Yà hú……" Một trận hú quái dị vang lên, loại không khí khẩn trương kia liền cũng không có nữa, đương nhiên có Yến Tuy ở đây, bọn họ nhất định là không dám chơi trò chơi quá giới hạn.

Âm nhạc thay đổi phong cách, nơi này dần dần phù hợp với nơi Yến Tuy trước khi tới nói với Mạnh Đình, bọn họ ngồi xuống, rượu điểm tâm liền bày đầy bàn, đám Cố Lãng với mấy người người Yến Tuy quen thuộc, liền đều ngồi tới đây tán gẫu.

"Đúng rồi đi, thường xuyên mang chị dâu ra ngoài vui đùa chút, cả ngày làm việc đâu có ý nghĩa."

Cố Lãng nói vốn là muốn bưng chén rượu cho Mạnh Đình, động tác ngừng lại, lập tức đổi thành một ly nước ép trái cây tươi, "Uống cái này, của đầu bếp em tự mình mang tới làm."

Sau chuyện lần trước, bọn họ đều rất chú ý khoản này, thật sự muốn làm tụ hội, đều là đầu bếp và hầu rượu đáng tin cậy từ nhà mình tới.

Mạnh Đình bưng lên ngửi ngửi, sau đó mới uống một ngụm, cậu gật gật đầu, "Rất tươi."

Bọn họ thiếu chút nữa quên mất, cái mũi đáng sợ này của Mạnh Đình, cái mũi ngay cả thành phần thuốc cũng có thể trực tiếp ngửi ra, Cố Lãng nhớ tới cái gì đó, lại dịch dịch về phía Mạnh Đình bên ngày, tầm mắt Yến Tuy quét đến, y mới dừng thân thể lại.

"Chị dâu nha, chúng ta cũng đều là người nhà, có thể đặt hàng nội bộ hay không nha."

Cố Lãng nhưng không quá giống với Yến Tuy bọn họ, y tự nhận là rất am hiểu cuộc sống, am hiểu thưởng thức, loại đồ vật như nước hoa sao có thể thiếu chứ.

Ban đầu y cũng là bởi vì là nước hoa công ty chị dâu nhà mình, mua 10 lọ 8 lọ chính là không dùng tích trữ, cũng là nên, nhưng sau khi y đặt hàng về, tình cờ mở ra một lọ, mùi thơm kia, y ngửi liền thích.

Đây thực sự là vì nam nhân rất có mị lực như y chế tạo nha.

(cái này… cái này là tự kỷ, tự kỷ a)

Mạnh Đình nghe vậy không cảm thấy có gì không thể, cậu gật đầu một cái, "Anh tìm Minh Á, bảo nó đưa cho anh."

Chỉ bằng quan hệ của Cố Lãng cùng Yến Tuy, Yến Minh Á không thể nào không cho mặt mũi này.

Cố Lãng nghe vậy lại hơi xấu hổ chút, y nếu như muốn lọ bình thường, đâu còn cần phải ở đây cùng Mạnh Đình cầu chứ.

"Không phải loại này, là loại cậu cho Yến lão đại kia……" Yến Tuy vừa tới gần, y đã ngửi thấy mùi nước hoa khác biệt với với lọ bình thường, "Chính là tên tiểu tử Thạch Hạc kia, không biết ở đâu tìm được một lọ, làm cho tôi hâm mộ……"

Mạnh Đình nghe vậy sắc mặt liền nghiêm túc xuống, cậu suy nghĩ một lát, mới mở miệng nói.

"Đó là tôi cho Yến Tuy, chỉ cho anh ấy, Thạch Hạc ở đâu, bảo hắn tới đây!"

Cố Lãng vốn coi như là lá gan lớn, đột nhiên liền run lên, đây cũng không phải là bởi vì Yến Tuy, Mạnh Đình tức giận lên, khí thế nhìn cũng có chút dọa người, bất ngờ không kịp đề phòng, Cố Lãng liền bị hù đến.

Y bị Mạnh Đình nhìn, nhịn xuống loại kích động muốn dịch xa, y nói, "Cậu ấy không tới, tôi lập tức gọi điện thoại bảo cậu ấy tới đây."

"Ừ," Mạnh Đình lạnh lùng ừ một tiếng, lúc này mới đem tầm mắt từ trên người Cố Lãng dời đi, cậu quay đầu lại nhìn Yến Tuy, ngữ khí vẫn như cũ không có biến hóa quá lớn, "Em sẽ cho anh một cái công đạo."

Trên thị trường nếu có lưu thông, vậy khẳng định là bảo quản trong phòng thí nghiệm của cậu có vấn đề, đây là quà sinh nhật cậu đồng ý cho Yến Tuy, nhất định phải do chính cậu tới xử lí.

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại kéo hông cậu, một lát sau anh mới gật gật đầu, "Được."

Thạch Hạc lần trước trở về nước vẫn là thời điểm Yến Tuy cùng Mạnh Đình kết hôn, lần này hắn trở lại tính toán qua hết mùa xuân lại rời đi, hắn nhận được điện thoại của Cố Lãng, cũng không có do dự gì, trực tiếp liền tới đây.

Nhìn thấy Cố Lãng giơ tay, hắn một đường chào hỏi liền cũng chạy thẳng tới bên này.

"Yến lão đại, còn có chị dâu nhỏ, mọi người cũng ở đây nha, Cố tam cũng không nói với em."

Thạch Hạc nhe răng trợn mắt cười đến hết sức thành khẩn, nhưng đồng thời hắn cũng cảm ứng được chút cảm giác không ổn, bao gồm Chung Minh ở bên trong đều dùng ánh mắt hơi kỳ quái nhìn hắn, hắn theo bản năng nghĩ lại một chút, nhưng từ sau lần trước bị Yến Tuy và Mạnh Đình "giáo dục", hắn vẫn luôn rất an phận, hắn rất xác định mình không có gây chuyện.

"Lại đi tới đây chút." Mạnh Đình nhìn về phía Thạch Hạc, giơ giơ tay với hắn.

Thạch Hạc thu hồi nụ cười trên mặt, lách qua Cố Lãng và Chung Minh, đến gần một chút.

Mạnh Đình cũng không có tới gần để ngửi, chỉ hắn tiến thêm gần 2 bước, cậu đã ngửi thấy rồi, ngay sau đó ánh mắt cậu liền ác liệt hai phần.

"Nói, nước hoa trên người anh mua ở đâu?"

"Tôi mua ở một chợ đen nước A, giá tiền rất cao, em thấy là tác phẩm của chị dâu, em liền đập……" Thạch Hạc không dám do dự trực tiếp đáp lại, về phần thanh âm nói chuyện khó giải thích được liền càng ngày càng yếu, hắn cũng không dám tìm chỗ ngồi xuống, bị Mạnh Đình nhìn, thế đứng của hắn khá tiêu chuẩn.

((*) đập là đập búa lúc bán đấu giá ý)

"Lúc ấy thời điểm bán đấu giá lọ?" Mạnh Đình trực tiếp hỏi, cậu cảm thấy sẽ không trùng hợp như vậy, một lọ cho dù Thạch Hạc gặp được, từ trong phòng thí nghiệm của cậu lưu thông ra ngoài đã có không ít.

"Em trước khi đập được lọ kia, cũng đã đập ra ba bình rồi, đều là giá trên trời……"

"Hmm!" Mạnh Đình thật sự cảm thấy tức giận, đương nhiên cũng không phải là tức giận Thạch Hạc và Cố Lãng, nếu không phải bọn họ, cậu còn không biết nước hoa cậu cho Yến Tuy, đã bị nhiều người dùng như vậy.

Mạnh Đình nghiêng đầu nhìn về phía Yến Tuy, " Em muốn tới phòng thí nghiệm một chuyến, anh đi cùng em không?"

"Cùng đi," Yến Tuy gật đầu một cái, anh mặc dù muốn để cho Mạnh Đình không nên tức giận, nhưng thấy bộ dáng tích cực này của cậu là bởi vì anh, lại khó giải thích được thích bộ dáng này của cậu, anh giơ tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, "Không nên quá tức giận."

"Không hư, tức giận!" (*)

(Giải thích chỗ này: "quá tức giận" bản gốc là "khí phôi "; từ "phôi" có nghĩa là "rất, quá, hỏng, hư, quá mức", khi dịch "khí phôi" ta dịch là "quá tức giận" cho hợp ngữ cảnh. Bên dưới ẻm Đình đáp lại anh Tuy là "không phôi, sinh khí!", ý ẻm là "không hỏng, chỉ tức giận thôi"; ẻm dễ cưng quá làm ta bắt sóng mãi mới

kịp ^0^)

Mạnh Đình hơi ngay thẳng mà đáp lại, sau đó cậu kéo tay Yến Tuy, trực tiếp đi ra ngoài.

Cố Lãng Chung Minh Thạch Hạc ba người nhìn nhau, sau đó cũng đứng lên.

"Chúng ta…… cũng đi xem chút?"

Chung Minh đề nghị, Cố Lãng và Thạch Hạc đồng thời gật đầu, dù sao nguyên nhân dẫn tới Mạnh Đình tức giận cũng có liên quan với bọn họ.

Còn 14 chương nữa là hoàn rồi các thím ạ. Có ai muốn đề cử tui edit bộ nào k? Nếu hợp gu tui sẽ xem xét làm ^^ Mà ngắn thôi cac thím nhé, tầm trên dưới 60c thôi, làm truyện dài mệt lắm T_T, với lại tui vẫn còn 2 bộ đang làm dở nữa T_ T

91. Chương 91

Edit: Vịt

Beta: Min

Hôm nay chủ nhật, trong phòng thí nghiệm không phải đi làm, bao gồm trợ thủ và nhân viên công tác khác ở lầu 1 lầu 2, hơn nữa thời gian này, ngoại trừ bảo an gác đêm sẽ không có ai khác ở đây.

Lúc bọn họ tới, chỉ có đèn của phòng bảo vệ vẫn sáng, hai bảo an thấy Mạnh Đình và Yến Tuy đến, hơi kinh ngạc, nhưng dựa theo yêu cầu, mở cửa ra.

Lưu lại một người tiếp tục gác cửa, một người dẫn đường cho bọn họ, mãi cho đến trước cửa điện tử ở tầng hầm, hắn mới rời đi trở lại phòng bảo vệ.

"Nơi này nhìn giống như là khu sinh hoạt hạng sang nha," Thạch Hạc nhìn bốn phía, lặng lẽ nói thầm với Cố Lãng Chung Minh.

Nhưng bọn họ đi tới tầng hầm liền không cảm giác như vậy nữa, từng tầng lớp cửa kiểm soát điện tử, dấu vân tay, nhận diện khuôn mặt vân vân, nếu như không phải Mạnh Đình dẫn đường cho bọn họ, ngay cả Yến Tuy cũng vào không được tận cùng bên trong.

Bình thường cậu ở đây, phòng điều hương trong trụ sở thí nghiệm này mới mở ra, bằng không bốn trợ thủ của cậu cũng không vào được.

Mạnh Đình sau khi dẫn bọn họ đi vào, liền chạy thẳng tới phòng bảo quản bên cạnh phòng điều hương của cậu, lọ nhãn "Yến Đình" liều lượng lớn bên trong, đây là tác phẩm luyện tập của Mạnh Đình thường ngày, chỉ chút này cũng đủ Yến Tuy dùng vài năm rồi.

Bọn họ sau khi đi vào, Mạnh Đình nhanh chóng tiến lên, liên tục mở ra vài lọ, lại gần ngửi, cậu đi một vòng liền phát hiện chỗ nào xuất hiện vấn đề.

Cậu bất kể là ngày nào luyện tập nước hoa, lúc cất trữ đều sẽ cho người thuận tiện làm nhãn, ngay cả ít nhiều bao nhiêu đều ghi chú, nước hoa cất trữ trong phòng nhìn cũng không có ít, nhưng có phần bị đánh cắp, sau đó bị tráo thành nước hoa chất lượng kém.

Nguyên liệu pha chế đại khái giống nhau, cộng thêm liều lượng nước hoa chất lượng kém cực ít, sở dĩ nếu không cẩn thận ngửi, ngay cả Mạnh Đình cũng khó phân biệt ra chút khác biệt rất nhỏ kia.

"Thạch Hạc, anh lại tới đây."

Mạnh Đình xoay người giơ tay với Thạch Hạc, Thạch Hạc không hiểu ra sao, nhưng vẫn là tiến lên tới gần nhìn, sau đó hắn liền bị Mạnh Đình sáp tới rất gần mà ngửi, mặc dù Mạnh Đình lúc ngửi người, sắc mặt không được tốt, nhưng dưới ánh mắt Yến Tuy, Thạch Hạc ẩn ẩn vẫn là có loại kích động đổ mồ hôi lạnh kia.

Mạnh Đình vô cùng tức giận không dễ ngăn cản, Yến Tuy hư hư thực thực ăn dấm lại càng không dễ ngăn cản a, Thạch Hạc cảm giác mình rất bi thảm……

Mạnh Đình sau khi cẩn thận ngửi ngửi, lại đi tới bên người Yến Tuy, cũng sáp tới gần cẩn thận ngửi, nhưng còn chưa kịp tránh ra, đã bị Yến Tuy ôm lấy.

Yến Tuy nhẹ nhàng ôm một cái liền buông ra, nhưng cũng để lộ kích động nhịn không được ăn giấm chua kia trong lòng anh, cho dù là bạn bè anh tín nhiệm, cho dù lý trí anh nói với anh không có ý tứ đặc biệt kiều diễm gì, anh vẫn như cũ không thể chịu đựng được bọn họ tiếp cận Mạnh Đình quá gần.

Mạnh Đình chớp chớp mắt, không thể hiểu được ý nghĩ phức tạp như vậy của Yến Tuy, nhưng được Yến Tuy ôm một cái, tâm tình buồn bực của cậu đột nhiên liền tốt hơn chút.

Cậu sáp lên, không có hôn người, nhưng cũng cọ cọ má Yến Tuy, không cố ý tươi cười, nhưng loại cảm giác thân mật này, Mạnh Đình cũng là chỉ có lúc cùng Yến Tuy ở chung một chỗ, mới sẽ có.

Cậu hơi sửa sang suy nghĩ một chút, liền ở trong ngực Yến Tuy mở miệng nói rõ với bọn họ một chút, "Hắn đem nước hoa của tôi, đổi lấy nước hoa chất lượng kém." Này so với hắn trực tiếp đổi lấy nước lã càng làm

cho Mạnh Đình tức giận hơn.

"Nói như vậy, hắn đã biết phương pháp phối chế của em rồi?" Yến Tuy căn bản đã khoanh vùng đám người có thể ăn trộm nước hoa.

Có thể tiếp xúc tới nước hoa, còn có thể động tay động chân, cũng chỉ có 4 trợ thủ kia của Mạnh Đình, bọn họ đi theo Mạnh Đình lâu như vậy, Mạnh Đình điều hương cũng không kiêng kỵ bọn họ, nguyên liệu chút này chút kia, ngày dồn tháng tích, làm tới phương pháp phối chế chính xác cũng không phải là không có khả năng.

Hơn nữa Mạnh Đình trong khoảng thời gian này bởi vì vết thương của anh, phòng thí nghiệm căn bản là qua nhanh chóng, đoán chừng loại thái độ công tác này của cậu, cho người kia cảm giác có cơ hội có thể lợi dụng, hơn nữa tiền bạc to lớn hấp dẫn, động ý nghĩ không đứng đắn cũng không phải không có khả năng.

Mạnh Đình nghe vậy nhưng không có lập tức trả lời, trong hơi thở của cậu là rất nhiều mùi vị, đám Yến Tuy nhìn ra khác biệt không lớn, nhưng đối với Mạnh Đình mà nói, mặc dù không lớn, đó cũng là có khác biệt.

Đại khái hơn mười phút sau, Mạnh Đình mới trả lời vấn đề của Yến Tuy, cậu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Sai rồi, sai quy tắc rồi!"

Nói nghiêm trọng chút chính là làm loạn, Mạnh Đình rất lâu trước đó đã nói với bọn họ, hiện tại bắt tay vào làm còn quá sớm, chỉ sợ có ai không tin lời cậu, lúc này mới ác tâm như vậy lấy nước hoa chất lượng kém của cậu ra ngoài.

Mạnh Đình từ trong ngực Yến Tuy thoát ra, cậu cầm hai lọ ra, đi về phía phòng phân tích cách vách, đi ra hai bước, cậu mới lại quay đầu lại nhìn về phía Yến Tuy, "Em muốn suy nghĩ một chút làm thế nào cứu nước hoa của em……"

Sau khi bị nước hoa chất lượng kém trung hòa, thời gian càng lâu, bị phá hỏng sẽ càng nghiêm trọng, đợi thêm đoạn thời gian nữa, chút nước hoa cậu điều chế cho Yến Tuy kia, liền tất cả đều bỏ đi.

"Đi đi, anh ở đây chờ em."

Yến Tuy không có đuổi theo lên, nhưng anh đứng ở trước cửa sổ phòng phân tích, Mạnh Đình có thể nhìn thấy anh, anh cũng có thể nhìn thấy Mạnh Đình.

Yến Tuy và đám Cố Lãng không đứng bao lâu, Yến Minh Á liền cũng đến, bọn họ lúc đến ở trên xe gọi điện thoại cho Yến Minh Á, chuyện của công ty nước hoa, Mạnh Đình cùng y tới xử lý tốt hơn.

Trong điện thoại không có nói quá rõ ràng, sau khi y tới, Cố Lãng và Thạch Hạc trước trước sau sau tường tận mà nói với y, sau đó bọn họ đi vào trong phòng quan sát, điều ra tất cả video, lại phát hiện trong video

có phần cắt giảm.

Yến Tuy lại gọi một cú điện thoại, Vương Phong gọi cao thủ máy tính tới đây, tốn thời gian hơn 2 tiếng mới khôi phục lại được.

Lúc này, Mạnh Đình cũng từ trong phòng thí nghiệm đi ra, đương nhiên, chính là Mạnh Đình cũng không cách nào ở trong vòng hai tiếng đã tìm được cách giải quyết, cậu chỉ là đem nước hoa chất lượng kém trở lại trạng thái cũ mà thôi.

Cậu lắc nước hoa trong bình, mặt đen thui, thoạt nhìn khá tức giận, cậu đi tới phía sau mọi người, Cố Lãng và Chung Minh tự giác nhường ra đường cho cậu, không hổ là người có thể trở thành chị dâu bọn họ a, tức giận lên, thật không phải người bình thường có thể chịu đựng.

"Là hắn!"

Thời gian dài như vậy, Mạnh Đình ngay cả không thể nhớ người, bốn trợ thủ phòng thí nghiệm của cậu, cậu vẫn luôn nhớ.

Mạnh Đình nhìn chằm chằm người trong màn hình máy tính, nhìn bộ dáng si mê của hắn ở phía trước nước hoa, cùng với bộ dáng không bình tĩnh vò đầu bứt tai lúc hắn điều chế nước hoa, nếu như Trình Quang ở trước mặt cậu, cậu đoán chừng sẽ muốn đem người hung hăng đánh một trận trước.

Nhưng Trình Quang chỉ là người lén lút điều chế nước hoa, ăn cắp nước hoa, cũng không phải hắn, mà là Mã Cát Lực cho tới nay vẫn luôn điệu thấp, là gã dùng nước hoa Trình Quang điều chế để đánh tráo nước hoa của Mạnh Đình ra ngoài bán. Hơn nữa gã cũng không dám ở nước Hạ bá, mà là có con đường khác, cầm tới chợ đen nước A núi cao hoàng đế xa.

Mạnh Đình xem xong toàn bộ quá trình, sau đó xoay người nhìn về phía Yến Minh Á, "Cháu đem chứng cứ tới cục cảnh sát, ngày mai để cho bọn họ tới trong phòng thí nghiệm bắt người!"

Lúc cậu nói lời này, trong lòng vẫn như cũ có chút kích động bạo lực, nhưng cậu cũng rõ ràng, cậu cùng đã từng là bất đồng, cậu có Yến Tuy, có rất nhiều người thân, cậu không cần phải tiếp tục dùng phương thức lúc trước bảo vệ mình, bảo vệ mọi thứ của cậu.

"Vâng," Yến Minh Á gật đầu một cái, trước khi Mạnh Đình đi ra ngoài, cậu đã cùng đám Yến Tuy thương lượng một lúc lâu, "Cháu sẽ phái người truy lại tất cả nước hoa đổ tới chợ đen nước A……

Yến Minh Á nói đến một nửa, thấy Mạnh Đình vẫn nhìn chằm chằm y, y liền ngừng lại, nhưng Mạnh Đình lại xoay người cùng Yến Tuy nói chuyện.

"Sau này sẽ không bán, nhưng chút đã bị bán đi kia, em muốn dùng nước hoa thật sự đoạt về…… Có thể không?" Không phải Mạnh Đình tiếc tiền, mà là cậu không muốn người đời hiểu lầm mùi nước hoa cậu cho

Yến Tuy, nó là chân chính hoàn mĩ, giống với Yến Tuy của cậu.

"Có thể."

Yến Tuy đến gần Mạnh Đình hai bước, giơ tay lên nhu nhu tóc Mạnh Đình, sợ lời nói không đủ biểu đạt ý tứ của anh, anh còn gật gật đầu.

Sau đó anh hơi hơi cân nhắc, đề nghị, "Chỉ có anh dùng, vẫn là quá lãng phí, sau này có thể tiến hành bán đấu giá trên mạng, sau đó đem tiền đập được, quyên tặng ra ngoài……"

"Nếu không thành lập một quỹ "Yến Đình", về phần quyên góp cho người thế nào, chúng ta tiếp tục thương lượng."

Yến Minh Á tiếp lời Yến Tuy, cũng nói ra một chút ý kiến, dù sao hiện tại tổ chức quyên tặng không đáng tin cũng rất nhiều, nháo ra vết đen gì, dự tính ban đầu của bọn họ cũng phải chịu ảnh hưởng, hơn nữa "Yến Đình" vốn chính là một nước hoa rất có ý nghĩa, như vậy không ngại làm cho nó càng có ý nghĩa chút.

"Đề nghị này không tệ," Chung Minh đánh giá một câu, ánh mắt của bọn họ cũng không bình thường, anh một lời tôi một lời, Mạnh Đình còn chưa có gật đầu đâu, bọn họ đã lập tức thương lượng rất chi tiết.

Mạnh Đình lăng lăng nghe thật lâu, cậu mới gật gật đầu, nhưng đám người tán gẫu hăng say, cũng không có chú ý tới cậu gật đầu.

Đương nhiên, bọn họ cũng không phải cố ý, mà là Mạnh Đình và Yến Tuy đứng đã quá lâu, phi lễ chớ nhìn, là người bên cạnh Yến Tuy, bọn họ vẫn thức thời mà không nên nhìn Mạnh Đình nhiều.

"Đã làm xong chưa?" Yến Tuy không có tới gần đám Yến Minh Á tán gẫu hăng say, anh ôm lấy Mạnh Đình tránh ra hai bước, sau đó thấp giọng nói.

"Chưa," Mạnh Đình lắc lắc đầu, muốn cứu nước hoa của cậu, ít nhất phải thời gian một tuần, mà vẫn là dưới điều kiện tiên quyết mục tiêu chính xác.

"Trời tối rồi, ba mẹ đều hẳn đã ngủ, chúng ta ngày mai lại tới, có được hay không?" Yến Tuy nói nhẹ nhàng dỗ Mạnh Đình, anh biết Mạnh Đình trong lòng buồn bực muốn chết, nhưng người muốn tống tới cảnh sát, nước hoa muốn cứu, bản thân Mạnh Đình cũng cần phải nghỉ ngơi như thường.

Mạnh Đình nhìn nhìn nước hoa trong tay cậu làm cho người ta tức giận, lại tiếp tục nhìn nhìn Yến Tuy, hơi hơi suy nghĩ, cậu gật gật đầu, "Được, chúng ta trước tiên về nhà."

"Mọi người cũng sớm chút trở về nghỉ ngơi, tôi mang Mạnh Đình về trước.

Yến Tuy dắt tay Mạnh Đình, sau đó nói với đám Yến Minh Á như vậy.

"Chú họ, thím, hai người về đi, bên này cháu sẽ làm rõ ràng!" Trong phòng thí nghiệm phát sinh sơ hở như vậy, không chỉ là vấn đề nhân phẩm của Trình Quang, trên phương thức quản lý của bọn họ cũng có chỗ sơ hở, y sẽ cố gắng nhanh chóng tổ chức người mở hội nghị giải quyết.

Đám Cố Lãng cũng xoay người tới tạm biệt Yến Tuy Mạnh Đình.

Yến Tuy lúc kéo Mạnh Đình gần đi ra phòng quan sát này, Mạnh Đình mới nhớ tới cái gì đó, xoay người nhìn về phía Thạch Hạc, chân mày cậu khẽ nhíu lại, có chút không tình nguyện mà nói, "Nước hoa anh mua kia đừng dùng nữa, anh lát nữa bảo Minh Á cho anh một lọ mới."

"A…… Vâng! Cảm ơn chị dâu!" Thanh âm Thạch Hạc trong nháy mắt cao rất nhiều, đây thật đúng là vui ngoài ý muốn a.

Mạnh Đình nói xong, trừng Thạch Hạc một cái, cậu mới xoay người kéo Yến Tuy đi ra ngoài.

Mặc dù bọn họ đều quyết định như vậy, nước hoa cậu cho Yến Tuy bị người khác dùng, cậu vẫn là mất hứng.

Cậu cùng Yến Tuy ngồi lên một lúc lâu, Mạnh Đình trong lòng cũng vẫn là buồn bực, ngoài biểu hiện, chính là cậu ôm Yến Tuy không buông tay, mặc dù ngồi trước còn có một Triệu Binh đang lái xe.

"Tức giận!" Mạnh Đình nói, lại ôm Yến Tuy càng chặt hơn chút.

"Ngoan, không tức giận." Yến Tuy khẽ vuốt phía sau lưng Mạnh Đình, anh đau lòng Mạnh Đình tức giận, nhưng cũng cảm thấy bộ dáng cậu tức giận khá đáng yêu, trong thẳng thắn lại có một cỗ sức mạnh dính không che dấu chút nào, làm cho anh vừa đau lòng vừa ngọt ngào.

Mạnh Đình gật đầu một cái, nhưng lại một lát, cậu lại nói, "Vẫn là tức giận……"

(manh quá)

"Không tức giận, không tức giận……" Yến Tuy nghe vậy chỉ có thể tiếp tục dỗ, anh ôm lại Mạnh Đình, ở góc độ Triệu Binh không nhìn thấy, hôn một chút lên má Mạnh Đình, nhu một chút tóc cậu, tranh thủ trước khi xuống xe, đem tức giận của Mạnh Đình thuận đi.

Bọn họ trở lại Yến trạch, đã là 11h đêm, bình thường lúc này, Mạnh Đình hẳn đã ngủ, nhưng hôm nay cậu bị chọc tức, liền đem buồn ngủ chèn ép không còn, cậu được Yến Tuy thuận lông rồi, nhưng buồn ngủ lại vẫn không trở lại, nhìn vẫn như cũ cực kỳ tinh thần.

Yến Tuy kéo Mạnh Đình đi vào, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn nhìn Mạnh Đình.

"Em đã không tức giận như vậy nữa rồi……" Mạnh Đình chống lại tầm mắt Yến Tuy, lại tiếp tục nói với Yến Tuy một lần.

Kỳ thực nhớ tới, vẫn là sẽ tức giận, nhưng Yến Tuy ở đây, cậu chính là vẫn tức giận, trong lòng cũng sẽ không khó chịu như vậy nữa.

"Không buồn ngủ?" Yến Tuy đối với kỹ xảo dỗ người của mình, vẫn là có tự tin, anh cũng hoài nghi lời Mạnh Đình, nhưng hiện tại anh vẫn phải đem buồn ngủ của Mạnh Đình đều tìm lại mới được, cậu hôm nay chịu tổn thương, buổi tối phải nghỉ ngơi thật tốt.

Mạnh Đình không đáp lại, Yến Tuy lại tiếp tục đề nghị, "Anh nấu mì cho em ăn? Hôm nay thêm chút cay."

Mạnh Đình gật gật đầu, sau đó có thể thấy sương mù trong mắt cậu, toàn bộ tản mát sạch sẽ, chiếu tới ánh sáng đèn đêm, sạch sẽ lại xinh đẹp, cậu áp sát Yến Tuy chút, đôi mắt xinh đẹp của cậu tự nhiên mà nheo lại, sau đó kiễng mũi chân ở trên mặt Yến Tuy hôn hôn.

"Được."

Gót chân cậu còn chưa rơi lại xuống mặt đất, Yến Tuy nghiêng đầu tới, môi anh liền cọ lên môi Mạnh Đình.

Mạnh Đình rất tự nhiên liền vươn ra đầu lưỡi liếm liếm môi Yến Tuy, cảm giác ra chút mùi vị, cậu lại mấp máy môi, sau đó gót chân cậu mới hoàn toàn rơi xuống, bọn họ thoáng ngừng lại, lúc này mới tiếp tục đi vào.

Mạnh Đình nhìn Yến Tuy một cái, lại tiếp tục nói, "Em tới cửa phòng bếp chờ anh……"

Kỳ thực Mạnh Đình rất muốn tới phòng bếp chờ Yến Tuy, nhưng cậu chính là cái gì cũng không chạm, vẫn như cũ sẽ có hiềm nghi phá đám, vì để cho Yến Tuy sớm làm xong mì cho cậu, cậu tốt nhất vẫn là ở ngoài phòng bếp chờ.

Nhưng cậu lại không muốn chờ ở phòng khách, vậy cũng chỉ có thể tới cửa phòng bếp.

"Được," Yến Tuy có thể cảm giác được loại tâm tình thời thời khắc khắc đều muốn kề sát anh này của Mạnh Đình, anh không cách nào không đáp ứng.

92. Chương 92

Mạnh Đình ở ngoài cửa phòng bếp đi dạo, Yến Tuy ở bên trong thuần thục mà nấu mì, nửa giờ sau, Yến Tuy liền bưng hai bát mì lớn đi ra.

"Rất thơm nha!" Mạnh Đình vẫn duy trì chút khoảng cách ngó ngó mì, lại ngó ngó Yến Tuy, cậu di chuyển cước bộ, cẩn thận sáp tới, ở trên khuôn mặt Yến Tuy hôn một cái, "Yến Tuy, anh thật lợi hại!"

Yến Tuy nghiêng đầu qua, Mạnh Đình cũng tự giác đem má dán tới, cho Yến Tuy hôn, sau khi nhẹ nhàng hôn một cái, Yến Tuy mới lại nói, "Chúng ta tới phòng khách ăn."

"Được," Mạnh Đình đáp lại.

Hai người sóng vai mà đi, chờ Yến Tuy đặt mì tới trên bàn, Mạnh Đình lập tức lại cho Yến Tuy một cái ôm, một nụ hôn.

"Khụ khụ……" Ninh Châu và Tiêu Huy Dân vẫn luôn chờ bọn họ trở về, mới nguyện ý ngủ, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, Yến Tuy rốt cục còn gật gật đầu với bọn họ, Mạnh Đình từ cửa đi vào, liền hoàn toàn không nhìn thấy bọn họ.

Lúc này nghe được tiếng ho khan, Mạnh Đình còn rất buồn bực, lại lề mề một chút, cậu mới từ trong ngực Yến Tuy lui ra ngoài.

Mạnh Đình xoay người nhìn thấy Ninh Châu và Tiêu Huy Dân, lập tức lại nhào trở lại trong ngực Yến Tuy, quá mức đột nhiên, Yến Tuy ôm Mạnh Đình, đồng thời còn lui về phía sau một bước, sau đó trong ngực anh mới truyền đến thanh âm buồn buồn của Mạnh Đình, "Cha, mẹ, hai người sao còn chưa ngủ nha."

Ninh Châu và Tiêu Huy Dân nhìn nhau một chút, cũng không biết Mạnh Đình đây là xấu hổ, hay là thế nào, nhưng đợi đến Mạnh Đình cùng Yến Tuy trở lại, bọn họ cũng liền an tâm rồi, Ninh Châu mở miệng, "Bọn ta bây giờ liền đi ngủ, Nặc Nặc và Yến Tuy cũng nghỉ ngơi sớm chút."

"Vâng," Mạnh Đình lập tức lại đáp lại, nhưng cậu vẫn là không từ trong ngực Yến Tuy ra ngoài, cậu túm lấy thịt ngang hông Yến Tuy, Yến Tuy vừa nãy khẳng định là nhìn thấy Ninh Châu và Tiêu Huy Dân rồi, nhưng anh cũng không nói với cậu, thiếu chút nữa đã chính diện đối mặt với Ninh Châu và Tiêu Huy Dân.

"Cha mẹ ngủ ngon, con và Đình Đình ăn xong liền đi ngủ."

Yến Tuy cứng đờ nghiêm mặt, chịu đựng Mạnh Đình ở bên hông anh làm loạn, cùng Ninh Châu Tiêu Huy Dân nói chuyện.

Mạnh Đình vẫn như cũ không muốn quay đầu, Ninh Châu chỉ có thể coi như Mạnh Đình thật sự xấu hổ, nhưng bình thường bọn họ cũng không thử tới nhìn cậu và Yến Tuy thân mật a, sao hôm nay xấu hổ như

vậy? Ninh Châu mang theo trong lòng và nghi hoặc cùng Tiêu Huy Dân trở lại phòng của bọn họ ở Yến trạch.

"Bọn họ đi rồi," Yến Tuy nhu nhu sau lưng Mạnh Đình, lại cúi đầu hôn hôn tóc Mạnh Đình, "Chúng ta trước tiên ăn, bằng không sẽ trương lên."

"Nha, đúng, trương rồi không ngon." Mạnh Đình nghe vậy rốt cục không suy nghĩ thêm nữa, cậu buông eo Yến Tuy ra, lại túm lấy tay Yến Tuy, hai người cùng nhau ngồi xuống.

Bọn họ sau khi ăn xong, thời gian gần 12h, Mạnh Đình ăn tới toàn thân ấm áp, rốt cục có chút buồn ngủ, cậu bị Yến Tuy kéo về phòng, tắm táp rửa mặt, sau đó ôm nhau ngủ, mãi cho tới hơn 7h hôm sau, Mạnh Đình mới tỉnh lại.

Yến Tuy đã thức dậy, bất quá bọn họ không tới thư phòng, anh ở ban công nhỏ trong phòng ngủ gọi điện thoại, anh gọi điện thoại xong đi vào, Mạnh Đình đã tự mình mặc quần áo xong rồi.

"Thời gian còn sớm, có thể ngủ tiếp một lát," Yến Tuy nói tiến lên, giơ cằm Mạnh Đình lên, nhìn kỹ một chút vết thương trên thái dương cậu, nhìn không nghiêm trọng như ngày hôm qua, nhưng vẫn như cũ rất rõ ràng.

Mạnh Đình ôm Yến Tuy, sau đó mới lắc lắc đầu, "Em ngủ đủ rồi, hôm nay muốn tới phòng thí nghiệm, em đi đuổi người."

Cậu mới tỉnh ngủ, thanh âm mềm nhũn, nghe ra khí thế gì cũng không có, nhưng quyết định này, lúc cậu nhìn thấy camera giám sát, cũng đã xác định rồi.

"Yến Đình BestLove" không chỉ là tác phẩm cho tới bây giờ của Mạnh Đình, hoàn mỹ nhất, nó còn ký thác một bản thân cậu khác, cậu toàn tâm yêu Yến Tuy, vô luận là Trình Quang, hay là Mã Cát Lực đều phạm vào kiêng kỵ của cậu, kiêng kỵ không cách nào tha thứ.

"Anh bồi em," Yến Tuy nhu nhu gáy Mạnh Đình, anh biết Mạnh Đình tức giận này trong khoảng thời gian ngắn là tiêu không được, chỉ sợ vừa nghĩ, liền lại bị chọc tức tới.

Mạnh Đình ở trong ngực Yến Tuy do dự một lúc lâu, cậu mới lắc lắc đầu, "Không cần, anh bận rộn việc của anh đi, chuyện phòng thí nghiệm, em có thể giải quyết."

Hôm qua Yến Tuy và Đặng Vũ gặp gỡ qua, sau này ít nhất một tuần, anh đều sẽ rất bận, điểm này Yến Tuy không nói, nhưng Mạnh Đình biết, Mạnh Đình suy nghĩ một chút lại tiếp tục bổ sung một câu, "Anh nhớ em, liền gọi điện thoại cho em."

Yến Tuy suy nghĩ một lát, anh mới gật gật đầu, "Được, buổi trưa anh tới phòng thí nghiệm đón em."

"Ừ," Mạnh Đình gật đầu một cái, lại cọ cọ má Yến Tuy, cậu mới ra khỏi cái ôm vẫn như cũ có lưu lại hai phần hàn khí của Yến Tuy, tới phòng tắm rửa mặt.

Bọn họ vừa đi xuống lầu, Ninh Châu liền phát hiện vết thương ở thái dương Mạnh Đình, Mạnh Đình muốn giấu, căn bản không giấu được.

Thần sắc cậu có chút mê mang, cậu hôm qua thẳng tới giờ, cũng chỉ nhớ được buổi tối về nhà không thể để cho Ninh Châu nhìn thấy, cậu liền không suy xét qua buổi sáng bọn họ trên lầu xuống, cũng là phải nhìn thấy Ninh Châu bọn họ.

Yến Tuy mặc dù vẫn như cũ đau lòng vết thương của Mạnh Đình, nhưng nhìn bộ dáng mê mang lại mơ hồ của cậu, vẫn là nhịn không được ngoắc ngoắc môi, nhưng ngay sau đó anh liền bị Yến Mạn Gia và Ninh Châu trừng.

Nửa ngày mới giải thích rõ với Ninh Châu bọn họ, nhưng vẫn như cũ vô dụng, Ninh Châu vừa nhìn thấy vết thương của Mạnh Đình, đã cảm thấy đau lòng, ánh mắt nhìn Yến Tuy cũng mang theo một chút trách cứ, mặc dù là ô long, nhưng Đặng Vũ đả thương Mạnh Đình kia là bạn của Yến Tuy.

Ninh Châu vốn hôm nay cũng muốn trở lại Bắc thành, quyết định ở lạ, tới lúc vết thương của Mạnh Đình tốt lên, bà lại trở về, Tiêu Huy Dân không cách nào tiếp tục ở lại Hải thành, ông chỉ có thể lôi kéo Ninh Châu, dặn dò lại dặn dò, lúc này mới rời đi.

Mạnh Đình ngồi xe tới phòng thí nghiệm, Yến Tuy lại không có cùng đi, anh sau khi tiễn Mạnh Đình lên xe, anh liền trở lạ tòa nhà bên cạnh tìm Yến Vũ, anh đem mấy lời Đặng Vũ nói với anh kia nói một chút với Yến Vũ, hai người lại tiếp tục trao đổi chút chuyện, Yến Tuy mới từ trong Yến trạch rời đi.

Mà lúc này đây Mạnh Đình cũng đến phòng thí nghiệm, lúc cậu tới, 4 trợ thủ cũng đã tới, hàng ngày sau khi chào hỏi qua, bọn họ liền phải bắt đầu công việc, nhưng lại bị Mạnh Đình gọi lại.

"Chờ chút."

Lời Mạnh Đình vừa nói ra, bốn người đều dừng lại thân thể, sau đó quay sang nhìn về phía Mạnh Đình.

"Đi theo tôi," Mạnh Đình cũng không tính ở trong phòng điều hương của cậu đuổi người, cậu tiện tay cầm lên một chút nước hoa, sau đó đi về phía phòng tiếp khách lầu 1, đám Lí Thi Thi hơi mê mang, trong lòng các loại suy đoán, nhưng cũng không mở miệng hỏi.

Mạnh Đình ngồi xuống, mở nắp ống nghiệm ra, tay giơ giơ, trong lòng cậu cực không thích loại mùi này, nhưng cũng không cau mày giống hôm qua, cậu nhìn về phía Trình Quang, nhàn nhạt hỏi, "Quen không?"

Trình Quang từ tầng hầm một đường theo lên, trong lòng đều cho rằng Mạnh Đình truyền thụ cho bọn họ bí kíp điều hương gì đó, nhưng cái nắp kia vừa mở ra, chút mong đợi kia giống như bị một chậu nước đá

trong ngày đông từ đầu tới chân, dội một cái thấu tâm lạnh.

Sắc mặt hắn trong nháy mắt trắng bệch, đồng dạng thần sắc có chút khác thường, tự nhiên còn có Mã Cát Lực, nhưng Mạnh Đình không có nhìn hắn, trong lòng hắn càng có chút may mắn.

"Sư phụ……"

"Đừng gọi tôi là sư phụ nữa, kể từ bây giờ, cậu không phải người của phòng thí nghiệm tôi," Mạnh Đình cũng không định ở chỗ này cùng bọn họ hao tổn thêm quá nhiều thời gian, cậu còn muốn đi cứu chút nước hoa bị lãng phí kia của cậu đây.

"Tôi, tôi là thật sự rất thích "Yến Đình"", thích tới muốn triệt để chiếm về mình, chiếm hữu của người bình thường, chính là có nước hoa này, nhưng chiếm hữu của điều hương sư, chính là nắm lấy phương pháp phối chế của nó, "Tôi không có muốn làm cái gì, tôi chính là muốn đích thân điều……"

Hắn thấy Mạnh Đình lại quơ quơ nước hoa trong tay, lời của hắn ngừng lại, ngay sau đó từ lo lắng biến thành tức giận.

Nhưng ánh mắt Mạnh Đình nhìn sang, hắn một câu cũng không nói ra được, Mạnh Đình mới là người tạo ra "Yến Đình", hắn không có tư cách phẫn nộ.

Hơn nữa Mạnh Đình đối với bọn họ cất giấu sao? Để tay lên ngực mà nghĩ, cũng không có.

Thậm chí cậu so với các điều hương sư khác đều muốn hào phóng và thẳng thắn hơn nhiều, chỉ là trong thành tựu của cậu, thành phần thiên phú dị bẩm quá nhiều, những cái đó bọn họ trời sinh đã không thể có được.

Hắn biết học tập cần phải thời gian, cần phải tích lũy, nhưng trong bất tri bất giác, hắn liền nổi lên ghen tỵ với thiên phú này của Mạnh Đình, hắn vẫn luôn ảo tưởng mình chính là người sáng tạo "Yến Đình", nhưng thực tế luôn là đánh mặt, so một chút với nước hoa cùng Mạnh Đình điều chế ra, "Yến Đình" hắn điều chế ra quả thực chính là khí độc.

"Kéo ra ngoài!" Mạnh Đình giơ tay lên một cái, bảo an bên cửa đợi lệnh liền đi vào kéo người.

"Sư phụ, tôi sai rồi, anh để cho tôi ở lại, anh để cho tôi……"

Mạnh Đình nghe vậy đứng lên, nhìn về phía Trình Quang, sau đó rất xác định mà lắc đầu, "Không thể nào!"

Đại khái tức giận trong lòng, lại bị kích phát lên, sắc mặt Mạnh Đình lại lạnh chút, "Có lẽ có một ngày cậu có thể điều chế ra nước hoa mùi tương tự, nhưng vẫn như cũ không phải "Yến Đình" của tôi."

Mùi của "Yến Đình" là sẽ theo thời gian mà thay đổi, cũng không chỉ là từ nồng biến thành nhạt đơn giản như vậy, Trình Quang nắm được chỉ là mùi vẫn luôn nồng nặc ở trong phòng điều hương kia, cảm giác của nó lúc khác, hắn đều không thể tĩnh tâm đi cảm thụ, phương hướng của hắn từ ban đầu đã sai.

Cho nên Mạnh Đình căn bản là không lo lắng qua, phương pháp phối chế nước hoa của cậu sẽ để cho bọn họ nhìn vài lần liền nghĩ ra, sai một li, đi ngàn dặm.

"Đi đi, đừng để tôi nói cút."

Trình Quang rốt cuộc là chột dạ, hắn ngưng giãy dụa thân thể, tùy ý bị bảo an chế trụ, lúc này, Yến Minh Á cũng mang theo cảnh sát đến. Bọn họ tiến lên, mắt Trình Quang trừng rất lớn, hắn cho rằng những cảnh sát này là tới bắt hắn nhưng bọn họ bỏ qua hắn, đi về phía Mã Cát Lực.

"Cậu nghi có dính líu tới trộm cắp nước hoa buôn bán kiếm lời, theo chúng tôi về cục cảnh sát tiếp nhận điều tra……"

Mã Cát Lực nghe vậy cơ hồ xụi lơ trên ghế, Trình Quang cũng không thể về nhà, hắn cũng bị mang đi hỗ trợ điều tra, dù sao Mã Cát Lực dùng nước hoa của Trình Quang, hắn có tham dự hay không, còn phải tiến một bước xác định.

Bọn họ từ phòng tiếp khách bị mang đi, Mạnh Đình thần sắc không có quá nhiều khác thường, dù sao tức giận, hôm qua đã tức giận qua, cậu đi đường khác trở về tầng hầm, cậu còn có chuyện quan trọng hơn.

Trước khi tiến vào phòng phân tích, cậu quay đầu lại nhìn về phía Lí Thi Thi và Diệp Tử Lan, "Nếu như các cô cũng muốn rời đi, có thể nói cho tôi biết."

Lí Thi Thi và Diệp Tử Lan nghe vậy ngừng lại, sau đó kịch liệt lắc đầu.

"Sư phụ, anh đừng đuổi chúng tôi, chúng tôi sẽ không làm loại chuyện đó!"

Mạnh Đình cũng không chỉ là điều hương sư kiểu thiên phú, nền tảng của cậu một chút cũng không giống người xuất thân chính quy như các cô, ít nhất tương lai 10 năm, cậu cũng làm tới sư phụ của các cô, mà Mạnh Đình thêm 10 năm nữa, trưởng thành của cậu đủ để làm sư phó cả đời của bọn cô.

Mạnh Đình nghe vậy không nói nữa, Lí Thi Thi và Diệp Tử Lan hơi do dự, liền cũng đi theo vào.

Mà sau này, bọn họ cũng bận rộn lên, về phần Trình Quang là đi về phía nào, Mã Cát Lực bị phán hình phạt bao lâu, Mạnh Đình chỉ tùy ý nghe một chút, cũng không để ý nữa, bọn họ chính là bị phán tới mạnh hơn nữa, cũng không thể xóa đi sự thật bọn họ phá hỏng nước hoa của cậu.

Thời gian tốn khoảng 8 ngày, Mạnh Đình mới tìm ra được phương pháp giải quyết, kết quả cuối cùng, hoàn

toàn ngoài dự tính.

"Sư…… Sư phụ……" Thanh âm Diệp Tử Lan run lên, cô kích động tới có chút muốn khóc.

Thời gian 8 ngày này cũng không phải nói một chút liền trôi qua, mỗi ngày bọn họ đều phải đối mặt với sự thật nước hoa bị phá hỏng càng nghiêm trọng, đồng thời tiến hành các loại thí nghiệm tỉ mỉ và phiền phức, thất bại lần lượt, mỗi lần nhìn giống như thành công, vẫn như cũ không để lại chút tì vết nào.

Nhưng lần này, cô rất xác định, bọn họ là thật sự thành công!

"Ừm, thay đổi tốt……" Mạnh Đình nhìn chất lỏng trong ống nghiệm, khôi phục trong suốt, câu môi lên cười cười, "Đây là…… "Yến Đình" bản thăng cấp đi."

So với ban đầu, "Yến Đình" bản thăng cấp nhiều hơn chút thay đổi, cảm giác càng thần bí thâm trầm hơn chút.

Nhưng Mạnh Đình chân chính cao hứng chính là, cậu lại có thể cho Yến Tuy nước hoa chân chính độc nhất vô nhị, cậu nhìn về phía Lí Thi Thi và Diệp Tử Lan đi theo cậu bận rộn 8 ngày, "Hôm nay tan việc sớm chút, các cô về nghỉ ngơi đi, ngày mai cũng không cần tới."

"Vâng," Lí Thi Thi trả lời, lôi kéo Diệp Tử Lan nước mắt rưng rưng rời đi, mấy ngày qua, các cô đúng là đi theo bận rộn muốn chết, ngay cả về tới nhà, trong đầu cũng đều là các loại số liệu, quả thực cần nghỉ ngơi chút.

Mạnh Đình vẫn lưu lại phòng thí nghiệm, nhìn nước hoa mới của cậu ngẩn người. Khoảng nửa tiếng sau, cậu mới lại bắt đầu điều chế lúc trước, dung hòa dịch phần liều lượng lớn, cậu đi tới trong phòng cất giữ, đem những nước hoa bị phá hỏng kia, toàn bộ biến thành bản thăng cấp.

Nhưng cậu mới từ trong phòng thí nghiệm đi ra, xe Yến Tuy tới đón cậu, liền cũng tới.

Mạnh Đình lên xe, liền nhào tới trong ngực Yến Tuy, "Anh hôm nay sao sớm như vậy, em còn muốn đi tìm anh."

Yến Tuy nhìn Mạnh Đình bộ dáng tươi cười tràn đầy, cũng nhịn không được cười cười, anh ôm lấy người, cọ cọ má Mạnh Đình, lúc này mới đáp lại, "Chuyện đều làm xong rồi, liền tới sớm chút."

Mấy ngày này Mạnh Đình bận rộn, anh cũng bận rộn, thời gian chân chính có thể ở cùng nhau nói chuyện, cũng không tính là nhiều, mặc dù người vẫn ở bên cạnh, nhưng anh chính là ức chế không được loại nhớ nhung khó giải thích được, làm xong việc, anh liền không thể chịu nổi mà tới đây.

"Em cũng vậy, em cứu nước hoa trở lại rồi!" Mạnh Đình nói lại chen chen trong ngực Yến Tuy, có lẽ cậu

mùa đông mặc quá dày, mấy quần áo kia làm trở ngại cảm giác cậu ôm ngời, cậu tiến tới bên tai Yến Tuy, rất nghiêm túc nói, "Em lại có thể cho anh nước hoa độc nhất vô nhị."

"Anh ngửi ngửi em, có thích hay không?" Mạnh Đình trước khi đi ra ngoài, đặc biệt tự mình xịt lên người một chút, cậu vung cằm lên, để cho Yến Tuy ngửi.

Yến Tuy ghé sát vào cổ Mạnh Đình ngửi, hầu kế lại không nhịn được lăn lăn, Mạnh Đình chỉ cho rằng mình cho Yến Tuy ngửi, nhưng không biết bộ dáng kia của cậu có bao mê người, huống chi Yến Tuy đối với Mạnh Đình căn bản cũng không có sức chống cự có thể nói.

Anh ngửi ngửi, liền hôn lên cổ Mạnh Đình, nhẹ nhàng nhu nhu, lại mang theo vài phần khắc chế mạnh mẽ.

Thân thể Mạnh Đình dừng lạ, mắt chớp động, nhưng là bất mãn Yến Tuy đột nhiên phân tâm, cậu niết niết tai Yến Tuy, "Anh đừng phân tâm, cẩn thận ngửi, nếu như có cảm thấy không tốt, em hẳn vẫn có thể điều chỉnh thêm."

Đây là Mạnh Đình lần đầu tiên thử "cứu" nước hoa, quá trình này cũng là quá trình cậu học tập và trưởng thành, hiểu rõ của cậu đối với "Yến Đình" càng sâu từ trước, cậu nói có thể điều chỉnh, liền nhất định có thể điều chỉnh, cũng không phải là dỗ Yến Tuy cao hứng.

Yến Tuy ôm người càng chặt hơn, lúc này lới đem môi rời khỏi cổ Mạnh Đình, anh suy nghĩ một lát, mới cho đáp án Mạnh Đình muốn, "Dùng trong mùa đông, cảm giác lạnh chút, mùa hè lại rất thích hợp."

"Lạnh" này không phải là lạnh trên nhiệt độ, mà là cảm giác.

Mạnh Đình nghe vậy cậu nhịn không được, ở trên môi Yến Tuy "bẹp" một cái, thanh âm hơi lớn, nhưng cậu hoàn toàn không có tự giác, "Yến Tuy, anh nói quá đúng!"

"Em trở về làm bản bốn mùa!" Phần đông hạ đâu đủ, cậu muốn cho Yến Tuy xuân hạ thu đông đều thích hợp!

93. Chương 93

Ánh sáng trong mắt Mạnh Đình, là cho cả người cậu nhìn tới, đều cực kỳ mê người.

Yến Tuy cảm nhận được tâm ý của Mạnh Đình, nhưng lại khôn biết biểu đạt thế nào, anh ôm lấy người chặt hơn chút nữa, cảm thấy chưa đủ, lại nhẹ nhàng hôn hôn má Mạnh Đình, vẫn như cũ không đủ…… Nhưng ở trên xe, cực hạn anh có thể làm được cũng tới như vậy thôi.

Mạnh Đình được Yến Tuy ôm lấy, híp mắt cười, tìm được phương hướng, cậu cả người lại tràn đầy nhiệt

tình, mệt mỏi lúc trước lập tức đều không thấy nữa, nhưng cậu cũng không muốn hiện tại trở lạ phòng thí nghiệm, cậu và Yến Tuy khó được đều rảnh rỗi, cậu muốn ở bên cạnh Yến Tuy, bồi anh, dính lấy anh, như thế nào cũng tốt.

Triệu Binh nhìn gương chiếu hậu một cái, liền không nhìn nữa, ở trong mắt Mạnh Đình và Yến Tuy, hắn có lẽ là người mù đi, không, còn là một người điếc, không nghe thấy thanh âm Mạnh Đình hôn Yến Tuy lớn như vậy……

Kỳ thực Triệu Binh đều nghĩ sai, ở trong mắt Mạnh Đình, đại khái là trong suốt, trong mắt trong lòng Mạnh Đình nghĩ toàn là Yến Tuy và nước hoa của cậu, căn bản không cách nào tiếp tục nghĩ thêm bất cứ ai bất cứ chuyện gì ngoài bọn họ nữa.

Thẳng tới lúc xe dừng lại trước Yến trạch, Triệu Binh tiếp tục lái xe tới gara tầng hầm, Mạnh Đình quay đầu lại liếc nhìn xe, mới hậu tri hậu giác nhớ tới trên xe còn có người ngoài cậu và Yến Tuy.

"Triệu Bình lái xe rất nghiêm túc, khẳng định không nhìn thấy, không nghe thấy." Mạnh Đình nói với Yến Tuy, cũng nói với chính mình, nhưng khuôn mặt cậu vẫn là hơi đỏ hồng, cậu nhìn nhìn Yến Tuy, cảm thấy lý do khá đầy đủ, "Là anh quá đẹp, đề nghị quá tốt, em mới không nhịn được."

(V ị t: con v ợ bi ế t đổ l ỗ i cho ch ồ ng gh ê =.=)

"Nhịn không được cái gì?" Yến Tuy dắt Mạnh Đình đi vào, thuận miệng hỏi thêm một câu.

"Nhịn không được hôn anh nha," Mạnh Đình nói, lại quét qua môi Yến Tuy một cái, cậu ghé sát vào, tham âm đề thấp, nhưng nghĩ khí lại nghiêm túc hai phần, "Chúng ta đều rất nhiều ngày không có thân mật rồi……"

"Chúng ta tại sao không thể bận rộn công việc, cũng vẫn thật mật chứ?"

Đối với Mạnh Đình mà nói, đây đại khái chính là phiền não cá và bàn chân gấu không thể có được cả hai (*), nhưng người bình thường chính là cũng phiền não, cũng khó nói tới thẳng thắn như cậu.

((*) c á v à b à n ch â n g ấ u đượ c v í l à 2 th ự c ph ẩ m cao sang, ch ỗ n à y ý ch ỉ l à hai vi ệ c n à y r ấ t kh ó kh ô ng th ể th ự c hi ệ n c ù ng m ộ t l ú c)

Yến Tuy còn chưa kịp trả lời cái gì, Mạnh Đình lại hỏi tiếp, "Em là khôn được, nhưng anh cũng không được sao?"

Cậu rất khó kiêm cố hai chuyện quan trong, nhưng Yến Tuy của cậu là có thể a.

"Không phải là không được, là không cam lòng," Yến Tuy nghiêm túc sửa đúng lời Mạnh Đình, đồn thời

cũng kéo người dừng lại, anh cúi đầu hôn lên Mạnh Đình, đem nghi ngờ càng ngày càng nhiều của cậu ngăn ở trong miệng, cũng đem tâm rục rịch của cậu an ủi chút.

Vừa hôn xong, Yến Tuy buông người ra, nhưng cũng không trực tiếp mang người trở lại trên lầu, bọn họ cùng nhau tới hậu viện tản bộ, ánh mặt trời mùa đông chiếu lên người rất thoải mái, Mạnh Đình vẫn luôn đều ở phòng thí nghiệm, cũng phải phơi nắng mặt trời.

Mạnh Đình bị hôn tới choáng váng, bọn họ đi rất xa rồi, cậu cũng không thể hồi thần, mà Yến Tuy cũng kiên nhẫn chờ, chờ tâm thần Mạnh Đình toàn bộ thu hồi, anh mới mở miệng nói chuyện, "Buổi tối, chúng ta phải tham gia một yến hội."

"Hử?" Mạnh Đình nghi ngờ, lại dựa tới trong ngực Yến Tuy, mặc dù cậu mặc rất nhiều, nhưng ở trong ngực Yến Tuy, cậu cảm thấy ấm hơn an toàn hơn.

"Là yến hội của Hà gia, Hà…… cha định trở lại Hà gia, chúng ta cùng đi với bọn họ."

Hà Việt lộ diện, như vậy Yến Vũ tự nhiên cũng sẽ cùng lộ diện, bọn họ ở Yến trạch lâu như vậy, anh và Mạnh Đình cũng phải cùng đi tham dự.

"Nha, em biết rồi," Mạnh Đình gật đầu một cái, phải nói người trong nhà biết trước tiên Hà Việt muốn về Hà gia là Mạnh Đình mới đúng.

Hà Việt hỏi Mạnh Đình, cậu tại sao nguyện ý trở lại Tiêu gi, Mạnh Đình không cùng người khác, nhưng nguyện ý nói cùng Hà Việt, cậu nói với Hà Việt, bởi vì Tiêu gia có thể cho cậu bảo vệ Yến Tuy tốt hơn, cho nên cậu nguyện ý.

Ngược lại, Hà Việt cũng là nghĩ như vậy, rõ ràng biết Yến Vũ sẽ gặp phải nguy hiểm, y nhưng cái gì cũng không thể làm, lo lắng trong lòng y so với bất cứ ai đều nhiều hơn, mặc dù y một lần nữ đứng lên thì thế nào, Yến Vũ không có ở đây, chân y có tốt hy không cũng không có ý nghĩa.

Y nói cho Mạnh Đình biết, lại tiếp tục suy nghĩ thêm hai ngày, mới nói với Yến Vũ, lại gọi tới Yến Tuy.

Nếu như trong mệnh của Yến Vũ phải có một kiếp này, y hi vọng bọn họ có thể nắm giữ chủ động hoàn toàn.

Yến Tuy nghe vậy thần sắc có chút ngừng lại, anh vẫn là thật sự không biết Mạnh Đình đã biết kế hoạch của bọn họ rồi, anh đưa tay bụm lấy tai Mạnh Đình, "Là Hà cha nói với em?"

"Ừ," Mạnh Đình gật đầu một cái, sau đó ánh mắt cậu lại khẽ nheo lạ, đầu dựa tới trên vai Yến Tuy một chút, hoàn toàn không muốn đi, cậu lúc này thật sự cảm thấy mệt mỏi.

Yến Tuy lại nhu nhu mặt Mạnh Đình, sau đó xoay người tới, "Anh cõng em về."

"Vâng," Mạnh Đình đáp lại, sau đó liền úp sấp trên lưng Yến Tuy, tiếp tục nhắm hai mắt lại, trong miệng cậu lầm bầm hai câu, "Buổi tối rất bận, anh hiện tại lền cùng em ngủ một giấc, có được hay không."

"Được," Yến Tuy trả lời.

Mạnh Đình một đường được Yến Tuy cõng trở lại phòng ngủ, sau đó cởi quần áo thân mật, yêu cầu của Mạnh Đình Yến Tuy toàn bộ vượt mức hoàn thành, hai người từ 4h chiều ngủ thẳng tới 7h tối mới tỉnh lại.

Một phen rửa mặt mặc quần áo, xuống lầu lúc 7 rưỡi, Yến Vũ và Hà Việt đã sớm chờ.

Mạnh Đình lưu lại má đỏ bừng, vừa nhìn đã biết bọn họ buổi chiều sau khi trở về là làm gì đi, nhưng trong nhà cũng không ai nắm điểm này trêu chọc Yến Tuy hoặc là Mạnh Đình, đối với Yến Tuy là không dám, mà Mạnh Đình nói quá đơn giản, cậu căn bản nghe không hiểu, nói trực tiếp, cậu đoán chừng lẽ thẳng khí hùng liền nhận, vậy tính là trêu chọc gì chứ.

"Hà cha hôm nay thật đẹp," Mạnh Đình trong tay cầm hai miếng điểm tâm lót dạ, sau đó khen Hà Việt một câu.

"Đình Đình mới đẹp," Hà Việt nghe vậy nhẹ nhàng cười cười, loại cảm giác thanh nhã như trúc này, đúng là rất vui tai vui mắt.

Yến Tuy và Yến Vũ đều gật gật đầu, nhưng đối tượng mỗi người gật đầu lại không giống nhau.

Yến Tuy cũng được Mạnh Đình đút hai miếng điểm tâm, sau đó bọn họ liền tách ra lên xe, đi về phía Hà gia.

Hà gia những năm này thật sự là giảm thấp, ngay cả có yến hội, người mời cũng sẽ không quá nhiều, nhưng lần này Hà lão gia tử cơ hồ đem thiệp mời hướng toàn bộ thị tộc hào môn Hải thành đều phát một lần, thậm chí một vài truyền thông cũng mời.

Yến Tuy Mạnh Đình lúc tới, thời gian muộn chút, ồ ạt tới chen chúc rất nhiều, bọn họ trước su có bảo tiêu hộ vệ, một vài gia chủ tới cũng không thiếu được phô trương như vậy, nhưng bọn họ vẫn là rất nổi bật, Yến Vũ đẩy Hà Việt, phía sau còn đi theo Yến Tuy và Mạnh Đình.

Hà lão gia tử xa xa nhìn thấy, trong nháy mắt liền nước mắt tuôn đầy mặt, Hà lão thái thái cũng là như thế, tâm bà có thiên vị hơn nữa, Hà Việt cũng là con cả từ trong bụng bà sinh ra, có thể nhìn thấy y còn sống trở lại, có lẽ là ông trời đang khoan thứ cho bà đi.

"A Việt, A Vũ……" Hà lão thái thái vừa gọi, liền để lộ thân phận của bọn họ, hơn nữa tên của Yến Vũ và

Hà Việt ở trong giới thượng lưu Hải thành không tính là quá xa lạ, rất nhiều thế hệ trước, vừa nghe như vậy đã biết họ là ai.

"Trở về rồi, trở về là tốt rồi," Hà lão gia tử lẩm bẩm, ông đi lên phía trước, nắm lấy tay Hà Việt, nhưng thân thể vẫn như cũ run rẩy không ngừng, ông nhìn nhìn chân Hà Việt, nước mắt căn bản không chịu khống chế.

Nhưng ông vẫn là xoay người lại, nhìn về phía đông đảo truyền thông và khách tới, dùng giọng nghẹn ngào không cách nào khắc chế nói, "Đây là Hà Việt con lớn nhất của tôi, nó trở về rồi."

"Cha……" Hà Việt thấp giọng gọi một câu, so với hai vị lão nhân Hà gia, tâm tình y hiển nhiên không kích động như vậy.

Năm đó y cũng không kích động, trước khi bị Hà mẹ nhận ra, y có cha mẹ nuôi bảo vệ y, có bạn thân có bạn học có người yêu, y cái gì cũng không thiếu, Hà gia đối với y mà nói, chỉ là nhiều hơn mấy người thân mà thôi.

Nhưng ý nghĩ lúc đó quá ngây thơ, không biết đáng sợ của nhân tâm nhân tính, trong người thân y nhận thức có người hận y thấu xương, không chỉ không có nhiều hơn mấy người thân, còn mất đi những cái y vốn coi là mỹ mãn kia, thậm chí còn bao gồm sức khỏe của y.

Hiện tại y không kích động, đó là bởi vì y đã gặp phải quá nhiều khốn khổ, ngoại trừ Yến Vũ, đã không ai có thể làm cho tâm tình y có quá nhiều phập phồng.

Bọn họ từ cửa phòng khách, thẳng đi vào trong phòng khách, quãng đường ngắn ngủi, đi rất lâu, một đường đều có người cùng Hà lão gia tử chúc mừng, cùng với chào hỏi Yến Vũ Yến Tuy.

Bọn họ sau khi mời rượu qua một vòng, Yến Vũ tiếp tục cùng đi theo Hà lão gia tử, Yến Tuy nghiêng đầu nói với Mạnh Đình, "Em ở chỗ này bồi Hà cha, anh đi tìm ông Chung có chút việc."

Mạnh Đình nghe vậy nhìn nhìn Yến Tuy, lại nhìn nhìn Hà Việt, sau đó cậu mới gật gật đầu, "Ừm, em bảo vệ Hà cha."

So với Yến Tuy thân thể khỏe mạnh thân thủ lại tốt, đích xác là Hà Việt thoạt nhìn, càng cần phải người đang bên cạnh bảo vệ.

Mạnh Đình đẩy Hà Việt tới trong một góc, cậu bồi Hà Việt nói chuyện, về phần Yến Vũ hắn vẫn đi theo bên cạnh Hà lão gia tử, hắn thay Hà Việt tới mời rượu, hướng mọi người tuyên cáo trở về của hắn và Hà Việt.

Ánh mắt Hà Việt và Mạnh Đình đều đuổi theo người mình muốn nhìn, ôn nhu đáy mắt kia, là bọn họ như thế nào cũng không giấu được.

Hà Việt đem ánh mắt từ trên người Yến Vũ thu hồi, y lại nhìn một chút đồng hồ trên tay, sau đó y mới nghiêng đầu nhìn Mạnh Đình, "Đình Đình, đẩy ta về phòng."

Hà lão gia tử ở trong Hà trạch cũng sắp xếp phòng cho Hà Việt và Yến Vũ, ông thậm chí hi vọng sau này Hà Việt và Yến Vũ đều có thể tới Hà gia ở, Yến gia đã có Yến Tuy, nhưng Hà gia chỉ có Hà Việt, bọn họ tới bên này là càng thích hợp.

Mạnh Đình liếc mắt nhìn Hà Việt, gật đầu một cái, chỉ cho rằng y là mệt mỏi rồi, bình thường Hà Việt phần lớn cũng là lúc này ngủ, bên kia mời rượu nhất thời cũng mời không xong.

Mạnh Đình lại nghiêng đầu nhìn Yến Tuy một cái, thấy Yến Tuy gật đầu với cậu, cậu cười lại một cái, lúc này mới đứng dậy đẩy Hà Việt tới phòng của y ở Hà trạch.

"Chờ chút, cửa khoá trái, chúng ta……"

Lời của Hà Việt chưa nói xong, một tiếng súng phát ra trước tiên chấn động lỗ tai bọn họ, sau đó là một trận thét chói tai càng thêm ầm ĩ.

Mạnh Đình vốn là định rời phòng Hà Việt đi tìm Yến Tuy, lúc này liền càng không chần chờ, cậu mấy bước chạy ra khỏi phòng, thuận tay mở cửa, sau đó ở trong đám người mênh mông tìm kiếm Yến Tuy.

Nhịp tim cậu rất nhanh, sắc mặt khống chế không được có chút tái nhợt, thậm chí cái loại cảm giác lâm vào trong cơn ác mộng, khó thở này đều đè ép xuống.

Lúc cậu đẩy đám người ra, nhìn thấy Yến Tuy nằm ngã trong vũng máu, cậu dùng hết chút khí lực cuối cùng trên người cậu, mới tới bên người Yến Tuy.

"Yến Tuy, Yến Tuy……" Mạnh Đình ngồi xổm trước người Yến Tuy, tay cậu giơ lại giơ, nhưng một chút cũng không dám chạm vào người, cậu hô hấp khó chịu, bộ dáng không thể tiếp nhận, làm cho tiếng kinh sợ chung quanh đều tĩnh lặng lại.

Cậu từ từ ôm lấy Yến Tuy, cậu đưa tay che lấy chỗ Yến Tuy nhuốm máu, nhưng là không có cách nào, máu vẫn như cũ thấm ướt quần áo Yến Tuy, "Đừng, đừng như vậy, Yến Tuy, anh đừng chết, đừng……"

Tác giả có lời muốn nói: spoil không chết

94. Chương 94

"Đừng, Yến Tuy, anh đừng chết, anh đừng bỏ lại mình em."

Thân thể Mạnh Đình không tự chủ run rẩy lên, cậu muốn khắc chế, nhưng lại không cách nào khắc chế, sợ hãi và vô thố của cậu hoàn toàn bại lộ bên ngoài, dường như trong nháy mắt này, thế giới của cậu đều u tối xuống, dường như cậu bị toàn bộ thế giới ruồng bỏ vậy.

Cậu hốc mắt ửng đỏ, nhưng lúc này, cậu lại không rơi được nước mắt, không phải là không thương tâm, mà là quá thương tâm, thương tới cực hạn, ngược lại không khóc nổi.

"Đình Đình……" Yến Vũ đi tới, trên tay ông bị chút thương, nhưng so với vết thương súng trên ngực Yến Tuy, hoàn toàn không đáng nhắc tới, ông đến gần hai bước, cúi người nói, "Đình Đình, chúng ta trước tiên đưa Yến Tuy đi cấp cứu, con đi theo, ta sẽ cho các con một cái công đạo!"

Thần sắc Yến Vũ bi thống mà ẩn nhẫn, nhưng vẫn như cũ không bằng một phần mười, một phần trăm của Mạnh Đình, bi thống của ông là có thể làm cho những người đứng xem theo đó động dung, theo đó cùng khó chịu.

Yến Vũ dứt lời tiếp tục đi lên phía trước, muốn trước tiên ôm lấy Yến Tuy, nhưng ánh mắt Mạnh Đình chợt ngẩng lên, sắc bén lạnh lùng kia, làm cho ông dừng lại, đột nhiên liền không dám làm bừa.

"Ai cũng không được chạm vào anh ấy!"

Mạnh Đình nói, lại hít sâu hai cái, cậu trong nháy mắt từ trong hoảng hốt của cơn ác mộng, trở lại thực tế so với cơn ác mộng còn muốn đáng sợ hơn, hiện tại điểm tựa duy nhất chống đỡ của cậu, là Yến Tuy còn có thể cấp cứu trở lại.

Cậu cúi người bế Yến Tuy lên, chờ bảo an và Yến Vũ đi mở đường, cậu nhìn về phía ống kính nói, "Tôi mặc kệ là ai hại Yến Tuy, tôi đều sẽ làm cho hắn trả giá gấp mười gấp trăm lần."

Sát ý trong lòng Mạnh Đình vào giờ khắc này đạt tới cực hạn, trong ánh mắt lạnh lùng kia, mang theo căm hận khắc cốt, khí thế và ánh mắt kia đều đủ dọa người.

Mạnh Đình nói xong ánh mắt lại rơi vào trên người Yến Tuy, ánh mắt cậu chợt nhu hòa trong chớp mắt, thanh âm cậu đề thấp chút, so với lúc trước còn muốn xác định hơn, "Yến Tuy, anh đừng sợ, bất kể là sống, hay là chết, em đều sẽ ở bên anh."

Nếu như Yến Tuy chết rồi, cậu sẽ giúp anh báo thù, sau đó đi theo anh. Cậu sẽ không bỏ qua cho người đã làm hại Yến Tuy, nhưng cũng sẽ không lưu luyến thế giới không có Yến Tuy.

Mạnh Đình không có phát giác lúc cậu nói xong những lời này, con người Yến Tuy nhẹ nhàng giật giật,

thậm chí anh còn thử đi ôm Mạnh Đình một chút, nhưng bởi vì có vài nguyên nhân, anh muốn cũng không thể làm được.

Xung quanh bọn họ vẫn như cũ lộn xộn, rất xa tựa hồ còn có thanh âm xe cảnh sát và xe cứu thương truyền đến, nhưng những cái này đều bị Mạnh Đình tự động ngăn cách bên ngoài, cậu ôm Yến Tuy không cho bất cứ ai gần người.

Mà Hà trạch xung quanh đã bị bảo an và truyền thông nghe tin mà tới bao vây lại.

"Đình Đình, đi vào, chúng ta trước tiên băng bó cho Yến Tuy, rồi đưa nó đi bệnh viện." Hà Việt nhìn Mạnh Đình, trong mắt hiện lên chút lo lắng cùng đau lòng, bởi vì có chút nguyên nhân, Mạnh Đình lại không biết kế hoạch của bọn họ!

Yến Vũ còn đang do dự Mạnh Đình có phải dựa theo yêu cầu của Yến Tuy hay không, đang nghiêm túc diễn, nhưng Hà Việt biết, loại quyết tuyệt và bi thương này của Mạnh Đình, không phải là diễn xuất, cậu đại khái là thật sự cho rằng Yến Tuy bị thương, cho rằng anh liền sẽ chết……"

Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, y vẫn phải diễn tới cùng, "Đình Đình, nghe lời!"

Thanh âm Hà Việt nghiêm túc chút, trong ánh mắt hoảng hốt của Mạnh Đình, mới nhìn thấy y, cậu nhìn về phía Hà Việt, những đau thương và sợ hãi kia trong nháy mắt lại tràn ra chút, "Hà cha, Yến Tuy bị thương, Yến Tuy anh ấy sẽ chết."

"Sẽ không, sẽ không, con phỉ tin tưởng, nó không nỡ rời bỏ con." Hà Việt đẩy xe lăn đi tới, ngữ khí mới cường ngạnh chút, lại bởi vì Mạnh Đình nhẹ nhàng xuống, Mạnh Đình như vậy thật sự quá làm cho người ta đau lòng.

Mạnh Đình hơi gật đầu không thể nhận ra, cậu ôm Yến Tuy tới trong phòng Hà Việt, nhưng mới buông người xuống, cậu đã bị Yến Tuy ôm lấy, sắc mặt Yến Tuy có chút không tốt, lúc này, anh hẳn là phải hôn mê, dù sao thuốc Cổ Lê cho đủ để làm giả, trong đó cũng bao gồm hôm mê bất tỉnh "tất nhiên" phải có.

Nhưng Hà Việt có thể nhìn ra được, Yến Tuy làm sao cảm giác không ra, anh tích trữ sức mạnh lâu như vậy, mới để cho anh vào lúc này ôm Mạnh Đình, "Đình Đình, anh không sao, thật xin lỗi."

Cuộc nói chuyện buổi chiều, tất nhiên là anh hiểu lầm, "biết" của Mạnh Đình chỉ là biết Hà Việt muốn trở lại Hà gia, căn bản không phải biết kế hoạch tối nay của bọn họ.

Nhưng Mạnh Đình thật sự bị dọa sợ tới, cậu nghe được lời của Yến Tuy, sắc mặt vẫn như cũ không có biến chuyển, hoặc là nói, cậu vẫn không thể tiêu hóa ý tứ chân chính sau những lời này của Yến Tuy, cậu chỉ cho rằng Yến Tuy đang an ủi cậu.

"Yến Tuy, anh đừng nói chuyện, anh sẽ không có chuyện gì, anh nhất định sẽ không có chuyện gì." Thân

thể Mạnh Đình cứng ngắc, chút kiên cường lúc trước cậu có kia, lại trong lời nói hữu khí vô lực của Yến Tuy, đánh tới vỡ nát.

Hà Việt đẩy xe lăn đi lên, muốn tiếp tục giải thích cho Mạnh Đình, nhưng cửa phòng bị đẩy mạnh, Yến Vũ mang theo bác sĩ y tá đến, Yến Tuy được chuyển lên cáng, Mạnh Đình đi theo sát.

Yến Vũ nhẹ nhàng lắc đầu với Hà Việt, Hà Việt mấp máy, cuối cùng không nói nữa, mà Yến Tuy cũng rốt cục dưới tác dụng của thuốc, triệt để hôn mê.

Xe cứu thương mang theo Mạnh Đình và Yến Tuy gào rú mà đi, Yến Vũ ở lại Hà gia thanh toán kẻ tham dự trận ám sát này bị bắt được, cùng với kẻ trợ giúp bọn họ hỗn tới yến hội.

Mà truyền thông trên mạng tin tức về gia chủ Yến thị Yến Tuy bị bắn trọng thương, đã ùn ùn kéo đến, thậm chí còn có một vài tin đồn nói, Yến Tuy đã không trị thân vong, vài tấm hình của Mạnh Đình và Yến Tuy, đồng dạng chảy tới trên mạng, dẫn tới thảo luận rất lớn.

Diêm Uẩn Sinh và Tô Tư Vũ ở Lê thành xa xôi cũng nhận được tin tức, mục tiêu nguyên định của bọn họ là Yến Vũ hoặc là Mạnh Đình, hiện tại biến thành Yến Tuy trúng thương, Diêm Uẩn Sinh cảm thấy là một tin vui ngoài ý muốn, Tô Tư Vũ lại có chút thất vọng, dù sao hắn cảm thấy hắn tự tay hủy diệt một truyền kỳ.

Tiêu gia Bắc thành bên kia Tiêu lão gia tử lưu lại Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang, là muốn bọn họ ở nhà trấn giữ, tùy thời ứng biến, ông và Ninh Châu tự mình tới Hải thành, rốt cuộc ông cũng không tin Yến Tuy sẽ chết như vậy, nhưng thần sắc của Mạnh Đình hoàn toàn không phải giả, ngay cả bọn họ trong lòng cũng tin 5-6 phần.

Trong số bác sĩ ở trong bệnh viện chờ đợi, có hai mang khẩu trang chính là Cổ Lê và Chân Hàm, bọn họ tiếp nhận qua Yến Tuy, lại bị thần sắc của Mạnh Đình dọa nhảy một cái, Chân Hàm ngữ khí hơi kỳ quái hỏi, “Chị dâu nhỏ, anh làm sao vậy?”

“Anh không sao, anh có thể bồi Yến Tuy không?” Mạnh Đình nhìn Chân Hàm, ánh mắt mang theo chút cầu xin, cánh cửa này vừa đóng lại, cậu sợ cậu không nhìn thấy Yến Tuy nữa.

“Vào đi, anh bị dạo sợ?” Chân Hàm nghi ngờ hỏi, chờ Mạnh Đình đi vào, y đóng cửa lại, mà Cổ Lê bên kia đã đang tiêm cho Yến Tuy, Chân Hàm đi tới, cởi áo khoác của Yến Tuy xuống, tiếp theo là áo dệt kim, nhưng trong áo dệt kim còn có một áo ba lỗ màu đen và áo lót màu trắng.

Đó cũng không phải là áo lót bình thường, mà là áo chống đạn, trên áo chống đạn, còn treo một túi máu, cho nên chút máu trên ngực Yến Tuy kia, Mạnh Đình bịt làm sao cũng không bịt được.

“Được rồi, mọi người tối nay đều vất vả rồi, trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi.” Cổ Lê nói liền đem một vài dụng cụ thu lại.

Mạnh Đình đại khái còn có chút phản ứng không kịp, cậu tốc độ cực chậm cực chậm đi tới, cậu đầu tiên là sờ má Yến Tuy, sau đó lại ở ngực anh sờ sờ, xác định nơi đó chỉ dính vết máu, không có chân chính bị thương, cậu mới chậm rãi ngồi ở trên ghế Chân Hàm đưa đến cho cậu.

Cậu cứ như vậy nhìn Yến Tuy thật lâu thật lâu, cậu đang suy nghĩ gì, cũng không ai biết.

Chân Hàm và Cổ Lê nhìn nhau, kinh ngạc trong mắt bọn họ đều lóe lên mà qua, nhưng bọn họ cũng không biết trong đó xảy ra nhầm lẫn gì, ngay cả muốn giải thích, cũng không biết bắt đầu giải thích từ đâu, mà bộ dáng Mạnh Đình cũng không giống như là có thể nghe vào lời của bọn họ, bọn họ cũng tìm cái ghế ngồi xuống, chờ Yến Tuy tỉnh.

Ý chí muốn thanh tỉnh của Yến Tuy vốn rất mạnh, mới qua khoảng 30 phút, mắt anh giật giật, mắt liền mở ra, anh chống lại ánh mắt Mạnh Đình, tim anh bỗng nhiên nghẹn lại, mà ánh mắt Mạnh Đình cũng theo anh ngẩng lên.

"Đình Đình……" Yến Tuy nhẹ nhàng gọi một câu, sau đó đưa tay ôm người tới trong ngực, thấy Mạnh Đình không có kháng cự, tim anh mới hơi hơi buông lỏng chút, "Xin lỗi, anh cho rằng Hà Việt nói với em rồi."

"Anh không tốt, anh đáng chết, anh vậy mà……"

"Anh cái gì?" Mạnh Đình rốt cục đáp lại, cậu dựa vào Yến Tuy, cực kỳ cực khổ mới nhịn được loại kích động muốn ôm Yến Tuy, cậu tiếp tục mở miệng nói, "Yến Tuy, đừng nói chết……"

Không chỉ có nói đến, ngay cả nghĩ tới Yến Tuy có thể sẽ chết, cả người cậu cũng muốn cùng chết theo.

"Được, anh không nói, anh không nói," Yến Tuy đáp lời, tự trách trong mắt không cách nào tự đè xuống, anh quá khốn nạn rồi, thế nhưng làm ra sai lầm như vậy, làm cho Mạnh Đình cho rằng anh thật sự bị súng bắn, thật sự gặp phải nguy hiểm tính mạng.

"Xin lỗi, Đình Đình, xin lỗi, xin lỗi……" Yến Tuy lặp lại lời này, ngoại trừ cái đó, anh không biết còn có thể nói cái gì.

"Không sao, Yến Tuy, anh còn sống, liền không sao cả."

Mạnh Đình đáp lại, tay cậu chậm rãi giơ lên, cuối cùng ôm lấy Yến Tuy, cậu đại khái là có chút tức giận có chút phẫn nộ, nhưng cuối cùng là không nỡ, cuối cùng là cảm thấy may mắn, chỉ cần Yến Tuy còn sống, cái gì khác cũng không quan hệ.

Yến Tuy nghe vậy ngực và cổ họng nghẹn tới càng lợi hại, anh nhu nhu gáy Mạnh Đình, lại nghiêng đầu hôn hôn người, không có tiếp tục nói xin lỗi như vậy nữa, Mạnh Đình bị kinh sợ, không phải là mấy câu xin lỗi, mấy câu đảm bảo là có thể an ủi.

"Bốn ngày trước……" Yến Tuy từ chỗ Đặng Vũ biết, Diêm Uẩn Sinh mua sát thủ tới giết Yến Vũ, anh nói với Yến Vũ để cho anh chú ý nhiều, tốt nhất là không cần chạy ra ngoài Yến trạch, thậm chí trước đó mấy ngày anh tăng cường cảnh vệ bên cạnh mọi người trong nhà, bao gồm Mạnh Đình.

Nhưng hai ngày sau, Hà Việt tới tìm anh và Yến Vũ, nói y muốn về Hà gia.

Chỉ có ban ngày làm tặc, không có đạo lý ban ngày đề phòng tặc, Diêm thị động loại tâm tư này, bọn họ khó lòng phòng bị, chỉ có triệt để giải quyết Diêm thị, giải quyết Diêm Uẩn Sinh và Tô Tư Vũ, bọn họ mới có thể trải qua cuộc sống an bình chân chính.

Anh bàn kế nhiều lần, mới xác định kế hoạch tối nay.

Diêm Uẩn Sinh muốn giết Yến Vũ, cho Yến Tuy đả kích, như vậy bọn họ liền cho hắn và Diêm thị một kinh hỉ lớn hơn nữa, so với Yến Vũ, Diêm Uẩn Sinh rõ ràng càng kiêng kỵ Yến Tuy, Yến Tuy bị bắn, sống chết không biết, Diêm thị mới có thể chân chính đem giấu đầu lòi đuôi của nó lộ ra.

"Sát thủ Diêm Uẩn Sinh phái tới lúc vừa tiến vào Hải thành đã bị Đặng Vũ khống chế lại, người tối nay nổ súng là Đặng Vũ, anh trước khi bị bắn đã uống thuốc Cổ Lê cho anh."

Súng là súng thật, một phát súng kia cũng là thật sự bắn trúng ngực Yến Tuy, nhưng anh trước đó đã mặc áo chống đạn, buộc túi máu, lại uống thuốc, làm cho đặc trưng thần sắc của anh hoàn toàn phù hợp với đặc chất của người trọng thương sắp chết.

Cánh tay Yến Vũ bị súng bắn thương, cũng là một phần trong kế hoạch, người diễn khóc lóc rơi nước mắt, tức giận đau thương, vốn định chính là Yến Vũ, buông lời tàn nhẫn cũng là ông. Bọn họ chưa từng nghĩ qua để cho Mạnh Đình tham dự vào, bọn họ biết Mạnh Đình căn bản sẽ sẽ không diễn kịch.

Sở dĩ trước khi bắt đầu kế hoạch, Mạnh Đình phải bồi Hà Việt trở về phòng, chờ chuyện đều xong rồi, cậu có thể ra ngoài.

Nhưng thiên tính vạn tính, lại không tính tới Yến Tuy sẽ hiểu lầm ý tứ của Mạnh Đình, trực tiếp bỏ sót mắt xích kế hoạch anh cẩn thận nói cho Mạnh Đình biết, phản ứng của Mạnh Đình hoàn toàn xuất phát từ bản tâm, làm cho hiệu quả kế hoạch này, vượt ngoài dự tính.

Nhưng cho dù Yến Tuy có thể biết hiệu quả như vậy, anh cũng sẽ không làm như vậy, giờ phút này trong lòng anh tràn đầy tự trách và đau lòng, so với làm cho Mạnh Đình thương tâm sợ hãi, anh tình nguyện tổn hao nhiều tâm tư hơn, nhiều thời gian đi đối phó Diêm thị hơn.

Mạnh Đình tựa vào trong ngực Yến Tuy, chặt chẽ mà ôm lấy người, bên tai cậu là lời của Yến Tuy, nhưng cậu tựa hồ nghe hiểu, lại tựa hồ vẫn như cũ không thể nghe hiểu, rất lâu sau đó, cậu mới chậm rãi thở ra một hơi, tới lúc này cậu mới xách định Yến Tuy thật sự không có chuyện gì.

"Yến Tuy," Mạnh Đình nhẹ nhàng gọi một câu, cắt đứt báo cáo tỉ mỉ của anh.

Yến Tuy ôm lấy Mạnh Đình, đáp lại khẽ gọi của cậu, "Anh ở đây."

"Yến Tuy……" Mạnh Đình lại tiếp tục gọi một câu.

"Anh ở đây." Yến Tuy lại lần nữa đáp lại, anh biết Mạnh Đình là muốn thông qua phương thức này, để xác định tồn tại của anh.

Mạnh Đình gọi từng câu, Yến Tuy lần lượt mà đáp lại.

---

*Chỉ còn 10 chap thôi các thím ạ =.= Sau bộ này tui mong sẽ gặp lại mọi người ở hai dự án kế tiếp của tui:********

95. Chương 95

****** Tuần này nàng Min bận thi, ta lại lọ mọ beta:(((((không có nàng cảm thấy mệt mỏi ghiaaaa. Trước không có nàng không sao, từ ngày có nàng cái gì cũng đổ cho nàng =)))) Giờ không có nàng lại quay về tháng ngày vừa edit vừa phải nghĩ kỹ để đỡ phải nhìn lại mệt não quá =.= Mà còn 9 chương dự tới khoảng cuối tuần sau sẽ hoàn***

Mạnh Đình không biết sau khi gọi bao nhiêu lần, mới không tiếp tục gọi người nữa, nhưng tay cậu ôm lấy Yến Tuy vẫn như cũ không có buông lỏng, cậu nghiêng đầu nhìn Yến Tuy một cái, lại mím môi trầm tư một lát, mới ý tứ bắt đầu muốn thu hậu tính sổ.

"Sau này đừng như vậy nữa."

Mạnh Đình nói mắt khẽ trợn tròn, tính sổ của cậu không có chút khí thế nào có thể nói, hay hoặc là nói, cậu vẫn như cũ không nỡ tức giận với Yến Tuy, "Lần này em tha thứ cho anh, nhưng nếu có lần sau nữa, em sẽ tức giận…… Rất nhiều ngày mới nói chuyện với anh."

"Sẽ không," Yến Tuy lập tức đáp lại.

Nếu như biết sẽ làm Mạnh Đình thương tâm khổ sở như vậy, Yến Tuy tuyệt đối sẽ không lựa chọn để cho mình tham dự vào trong kế hoạch này, sau này anh cũng sẽ không, mặc dù Mạnh Đình biết được kế hoạch, cậu nhìn thấy anh "bị thương" chỉ sợ cũng vẫn là sẽ cảm thấy khó chịu.

Yến Tuy trong lòng kỳ thực rất rõ ràng điểm này, anh sợ nhắc tới nhiều lần sẽ làm cho Mạnh Đình thật sự để ý, hôm nay vừa nghe cậu nói là biết rồi, anh liền theo bản năng lựa chọn không nói nhiều, nhưng lại không nghĩ tới sẽ ô long như vậy.

(ô long: làm sai, miệng quạ đen, cũng có nghĩa là "own goal")

"Em như thế nào nhớ mấy ngày đó lúc bàn bạc kế hoạch, chị dâu nhỏ cũng ở đấy chứ?" Chân Hàm nhìn lâu như vậy, cuối cùng phát hiện mấu chốt ở chỗ đó, nhưng trong lòng y càng nghi ngờ, mấy ngày này sau khi ăn cơm tối, bọn họ ở ghế salon một bên xem TV, cũng vẫn nói chi tiết kế hoạch.

Y rõ ràng nhớ Mạnh Đình khi đó cũng không có ngủ, mặc dù không nói quá đầy đủ, nhưng trước trước sau sau nhiều lần như vậy, Mạnh Đình như thế nào cũng không tới mức một chút cũng không biết nha.

Mạnh Đình nghe vậy quay đầu lại nhìn Chân Hàm, trong mắt cậu hoàn toàn mê mang, cậu mấy ngày này toàn tâm toàn lực ở cứu nước hoa của cậu, ngoại trừ Yến Tuy có thể làm cho cậu cảm giác một chút bên ngoài, nhưng người khác việc khác Mạnh Đình tự động ngăn cách, người nhìn cùng bình thường không khác nhiều lắm, nhưng kỳ thực những ngày qua trong nhà xảy ra chuyện gì, lúc bọn họ không cố ý tìm cậu nói gì đó, Mạnh Đình toàn bộ không nhớ rõ.

"Nhưng là, anh không có nghe thấy……" Trong thanh âm Mạnh Đình nhiều hơn chút ủy khuất, cũng nhiều hơn chút tức giận, nếu như cậu biết Yến Tuy tham dự vào kế hoạch, cho dù là Đặng Vũ Yến Tuy tín nhiệm, Mạnh Đình đều sẽ không đồng ý, đây là súng, súng thật!

"Sau này không được như vậy, em không cho phép, nhớ chưa?"

"Ừ, nhớ rồi." Yến Tuy một lần nữa ôm Mạnh Đình trở lại trong ngực, thanh âm rất nhẹ cũng rất nghiêm túc, "Sau này sẽ không nữa."

Mạnh Đình gật đầu một cái, cậu dịch dịch thân thể, không muốn vẫn tiếp tục ngồi trên ghế, để cho Yến Tuy kéo một cái, cạu cũng ngồi vào trên giường giải phẫu, tiếp đó không lâu liền dựa tới trong ngực Yến Tuy, bọn họ cùng nhau nằm trên giường giải phãu, cậu chặt chẽ mà dính Yến Tuy, không nói gì, nhưng cũng không có ngủ.

Đèn phòng giải phẫu vẫn sáng, Yến Vũ Hà Việt Yến Mạn Gia chờ người ở bên ngoài sau một tiếng, cũng đều tớ bên ngoài phòng giải phẫu, bọn họ đều canh chừng không có rời đi, đã diễn kịch, liền phải diễn toàn bộ, tới rạng sáng 5h, cửa phòng giải phẫu mới mở ra, Yến Tuy chuyển tới phòng giám hộ bệnh nặng.

Nhưng kỳ thật trong quá trình dời đi, trong ngực Yến Tuy còn có một Mạnh Đình mới ngủ không lâu, chân mày cậu nhíu lại, hiển nhiên ngủ không yên ổn, Yến Tuy không có muốn Mạnh Đình thức dậy, cứ như vậy dùng chăn bao lấy Mạnh Đình, sau đó để cho Chân Hàm đẩy bọn đi.

Từ đêm qua tới bây giờ, Yến gia không có bất kỳ tin tức gì về Yến Tuy để lộ ra ngoài, là tốt là xấu, tùy ý mọi người suy đoán, điện thoại của Chân Hàm đã sớm tắt, không cần nghĩ đều biết, sẽ có rất nhiều người

từ chỗ y thăm dò tin tức.

Y mở máy, lập tức hơn 20 tin nhắn chưa nhận báo nhắc nhở gửi tới, đám Cố Lãng có, cũng có một vài bạn học và thân thích lâu không liên hệ, Chân Hàm tùy ý nhìn, nhưng còn chưa mở xong, liền lại có điện thoại gọi tới.

"Hàm Tử, Yến Tuy sao rồi? Sao sẽ có chuyện như vậy phát sinh?"

Cố Lãng một đêm này cũng là không ngủ, nếu không phải trước bệnh viện có một đám phóng viên truyền thông đang chờ, hắn cũng muốn trực tiếp tới đây, nhưng nghe lão gia tử của hắn nói, Yến Tuy là thật sự trúng đạn, còn là vị trí ngay giữa ngực, đây thật sự là nguy hiểm a.

"Có người chó cùng rứt giậu rồi, anh họ đã tới phòng giám hộ bệnh nặng, chị dâu phụng bồi, cậu không cần chạy tới, tới cũng không gặp được, chỉ có thể chờ……" Chân Hàm trời sinh mang âm điệu lạnh, căn bản không cần diễn, Cố Lãng bên kia tâm đều lạnh một nửa rồi.

"Cậu cũng đừng nói với người khác, đừng chạy tới bệnh viện……"

Chân Hàm lại cùng Cố Lãng hàn huyên mấy câu, cúp điện thoại, lại sau đó y kịp thời tắt điện thoại.

Cố Lãng biết, nói với cha hắn, vậy căn bản người trong giới thượng lưu Hải thành đều biết.

Mạnh Đình là khoảng 8h sáng, từ trong ngực Yến Tuy giật mình tỉnh lại.

"Đình Đình, sao thế, gặp ác mộng?" Yến Tuy kỳ thực sớm đã phát hiện Mạnh Đình khác thường, nhưng anh vô luận là vỗ, hay là xoa, cũng vô dụng, chân mày Mạnh Đình khóa chặt, vẫn như cũ không có giãn ra, anh đang đắn đo có nên lay tỉnh cậu hay không, Mạnh Đình liền giật mình tỉnh lại.

Mạnh Đình lăng lăng nhìn Yến Tuy hai giây, sau đó mời dùng sức ôm lấy người, cậu không có mở miệng nói gì, nhưng thần sắc của cậu để lộ ra bất an và khó chịu của cậu.

Yến Tuy trong lòng nhẹ nhàng thở dài, anh cúi đầu ở trán và môi Mạnh Đình đều hôn hôn, sau đó lại khẽ vuốt lưng Mạnh Đình.

Anh suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng, "Lời hôm qua kia, anh nghe thấy rồi."

"Cái gì?" Mạnh Đình đáp lời tứ chi vẫn như cũ quấn chặt Yến Tuy, ngay cả ôm người, cậu cũng sợ làm Yến Tuy biến mất. Đầu cậu mộng mộng, cũng không nhớ nổi mình hôm qua đều nói lời gì.

"Sống hay chết, em đều bồi anh," Yến Tuy lúc nói trên khuôn mặt tràn ra cười nhạt ôn nhu lại thỏa mãn,

anh lại hôn hôn môi Mạnh Đình, sau đó càng thêm trịnh trọng mà nói, “Anh cũng vậy, vô luận sống chết, anh đều bồi em.”

Vậy đại khái chính là sinh tử tương hứa (*). Vẫn chưa tới thời gian một năm, anh đã nguyện ý cùng Mạnh Đình sinh tử tương hứa, là người anh có thể gặp được nguyện ý cùng anh sinh tử tương hứa, anh quá may mắn, quá hạnh phúc.

((*) sinh tử tương hứa: hứa sống chết bên nhau)

Cho nên đối với sống chết, Yến Tuy là không sợ hãi, đơn giản là bất kể sống chết, đều sẽ có một người thủy chung đi theo, thủy chung bầu bạn bên cạnh.

“Cho nên, đừng sợ, chúng ta đều không phải sợ.”

Mạnh Đình nghe vậy ngước mắt nhìn Yến Tuy, cậu nhìn một lúc lâu, mới gật gật đầu, “Ừm, em nghe anh.”

Lại một lát cậu tiếp tục bổ sung một câu, “Nhưng chúng ta vẫn là tận lực sống lâu trăm tuổi đi, em muốn cùng sống với anh.”

Có Yến Tuy bồi, cậu có thể không sợ chết, nhưng so với cái chết không cách nào nhận biết, cậu càng muốn cùng Yến Tuy hảo hảo sống, hạnh phúc mà sống.

“Được,” Yến Tuy gật gật đầu, lại ở trên môi Mạnh Đình khẽ hôn 2 cái.

Mạnh Đình chậm rãi nhắm hai mắt lại, Yến Tuy hiểu ngầm, nụ hôn của anh từ môi Mạnh Đình lưu luyến tới mũi, mắt, trán cậu, cực tẫn ôn nhu anh có thể cho.

“Khụ khụ……”

Chân Hàm mang theo bữa sáng tiến vào, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, nhưng Mạnh Đình không mở mắt, Yến Tuy cũng không có dừng lại nụ hôn ôn nhu của anh, bọn họ không coi ai ra gì, Chân Hàm để bữa sáng xuống, tự giác từ phòng bệnh đi ra ngoài, sau đó canh giữ ở cửa cho bọn họ, cự tuyệt những người khác tiến vào.

Một tiếng sau, y lại gõ gõ cửa, Yến Tuy một tiếng “đi vào”, y và Yến Vũ mới lại tiến vào phòng bệnh.

Yến Tuy và Mạnh Đình đều rửa mặt xong, bọn họ mới ăn xong bữa sáng Chân Hàm mang tới, bọn họ cũng không làm ổ trên giường bệnh, mà là ngồi trên ghế salon trước giường bệnh, Mạnh Đình dán chặt Yến Tuy, ngồi, cậu ngước mắt nhìn mọi người, lỗ tai dựng thẳng, hết sức chăm chú.

Ngã một lần khôn ra thêm, Mạnh Đình lúc này tuyệt đối sẽ dụng tâm nghe bọn họ nói chuyện, sẽ không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào về Yến Tuy.

Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại nhẹ nhàng cầm tay Mạnh Đình, đau lòng và tự trách trong ánh mắt anh, lóe lên mà qua. Chuyện lần này rõ ràng là sai lầm của anh, nhưng Mạnh Đình vẫn là lựa chọn từ trên người mình tìm nguyên nhân, cậu không nỡ trách anh, lại tự trách chính mình.

"Cứ dựa theo kế hoạch tiến hành, con và Đình Đình trong khoảng thời gian ngắn đều sẽ không lộ diện."

Yến Tuy thu hồi những tâm tình kia, nhìn về phía Yến Vũ nói lời này, anh cũng không phải là người sẽ từ trên người người khác tìm khuyết điểm, giận chó đánh mèo Yến Vũ Hà Việt càng không cần thiết.

Yến Vũ nghe vậy cũng là do dự, ông liếc mắt nhìn Mạnh Đình, ngữ khí nhiều hơn chút bất đắc dĩ, "Chỉ sợ Đình Đình không được."

Đêm qua Mạnh Đình cướp phần diễn của ông, phần này sau này tất nhiên vẫn phải ông ra mặt, mới hợp lý hơn.

"Muốn em làm cái gì?" Mạnh Đình trước tiên mở miệng, cậu nói xong nhìn về phía Yến Tuy, "Em cũng có thể giúp anh."

Yến Tuy lại suy nghĩ một lát, anh mới gật gật đầu, "Có thể."

Tiếp đó không lâu các bộ xí nghiệp Yến thị liền nhận được một tin tức, Yến Tuy trọng thương hôn mê bất tỉnh, phu nhân của anh Mạnh Đình trở thành tổng tài đại diện.

"Đây không phải quấy rối sao? Chính là muốn giúp Yến Tuy, cũng không phải loại giúp này a……"

Hơi biết một chút về Mạnh Đình, nghe tin tức như thế, đoán chừng đều là cái ý nghĩ này.

Nhân viên Yến thị còn không có phát biểu ý kiến gì, một số người chi bên Yến thị trước tiên cảm thấy bất mãn, mà một vài cũng từng là sau khi Yến Tuy lên làm gia chủ, bọn họ làm trái lại.

"Yến thị là của họ Yến, sao có thể rơi vào trong tay kẻ họ khác, lại còn là con út của Tiêu gia chứ!"

Yến thị rơi vào trong tay Mạnh Đình, khó tránh cậu sẽ ám trợ người Tiêu gia thâu tóm Yến thị, đến lúc đó vị trí gia tộc quyền thế đứng đầu của Yến thị cũng không chắc có thể bảo vệ.

Hai ngày sau, Mạnh Đình tham dự hội nghị cao tầng Yến thị, trước khi tiến vào cao ốc Yến thị, cửa còn lấp kín một vài truyền thông.

“Yến thị là của Yến Tuy, trước khi anh ấy tỉnh lại, ai cũng không cho phép động vào!”

Mạnh Đình trên đường tới nghe được mấy lời Vương Phong hồi báo cho cậu kia, thật sự chọc tức cậu, lúc cầu Yến Tuy hỗ trợ, đều không phải cái diện mạo này, trước mắt Yến Tuy chỉ là “hôn mê bất tỉnh”, bọn họ liền nói ra lời như vậy.

“Trời giúp Diêm thị ta! Ha ha ha……” Diêm Uẩn Sinh Lê thành xem TV, phá lên cười, hắn một chút cũng không nghi ngờ tình nghĩa Mạnh Đình đối với Yến Tuy, nhưng quản lý tốt một xí nghiệp gia tộc, cũng không phải có tình nghĩa có quyết tâm có thể làm được.

“Chúc mừng ông Gia, Yến thị Hải thành rất nhanh chính là của ngài.” Tô Tư Vũ xem ti vi cũng cười cười, hủy diệt Yến Tuy, Mạnh Đình tới Yến gia có tác dụng gì, hắn không chiếm được, những người khác cũng đừng nghĩ có được.

Diêm Uẩn Sinh thu hồi tiếu ý, gật gật đầu, đồng ý lời của Tô Tư Vũ, hắn không có kiêng kỵ Tô Tư Vũ, trực tiếp gọi mấy cú điện thoại, cho người dựa theo kế hoạch của hắn tiến hành.

Trong mấy kế hoạch này, phần lớn đều là cái gọi là cơ mật Tô Tư Vũ báo cho Diêm Uẩn Sinh, có phần hắn đã chứng thực qua, cũng không sai lầm, trước mắt tới thời điểm mấu chốt này, hắn không cần thiết tiếp tục do dự.

Tận dụng thời cơ đánh mất không còn tới nữa, bọn họ phải trước khi Yến Tuy tỉnh lại, lienf đem hết thảy đẩy tới trình độ không thể hoàn chuyển.

“Lão gia tử và chủ mẫu Tiêu gia rời đi rồi…… Bọn họ cũng không ngốc.”

Diêm Uẩn Sinh báo cho Tô Tư Vũ, đồng thời trong lòng cũng là buông khẩu khí, hắn chỉ sợ Tiêu gia sẽ bởi vì Mạnh Đình liều mạng mà tham dự tiến vào, nhưng rốt cuộc lợi ích gia tộc làm trọng, dưới tình huống thương thế của Yến Tuy dần dần nặng, bọn họ tham dự vào, sẽ chỉ làm cho uy tín của Mạnh Đình ở Yến thị càng chịu đả kích mà thôi.

Song bọn họ rời đi, là Mạnh Đình để cho đi, cậu không có đi gặp Tiêu lão gia tử, cũng không có gặp Ninh Châu, chỉ nhận điện thoại, nói với bọn họ, cậu muốn trông coi Yến Tuy, trông coi Yến thị, không có thời gian tiếp đãi bọn họ, cũng không cần bọn họ ở Hải thành trông coi.

Tiêu lão gia tử và Ninh Châu ở Hải thành đợi hai ngày, thủy chung không cách nào gặp được Yến Tuy và Mạnh Đình, mặc dù đầy bụng lo lắng, nhưng chỉ có thể dựa theo lời Mạnh Đình, trước tiên từ Hải thành rời đi.

Chỉ cần Tiêu gia ở một ngày, mấy người Yến gia kia cũng không dám quá phận với Mạnh Đình, điểm này Tiêu lão gia tử và Ninh Châu vẫn là có thể xác định.

Mà đối với Yến Tuy, Tiêu lão gia tử và Ninh Châu đều cảm thấy quá mức đáng tiếc, đứa nhỏ bao tốt bao ưu tú, càng làm cho bọn họ lo lắng chính là Mạnh Đình đối với Yến Tuy hãm tới quá sâu, Yến Tuy thật sự có chuyện, cậu chỉ sợ cũng chết theo một nửa.

96. Chương 96

Edit: Vịt

Beta: Min

Trong phòng làm việc của tổng tài tại cao ốc Yến thị, Mạnh Đình ngồi ở vị trí thường ngày của Yến Tuy, người lui tới, đi vào báo cáo cũng không ít, nhưng vô luận là ôm lo lắng, hay ôm tâm tình xem cuộc vui tới, cuối cùng đều vẻ mặt khiếp sợ đi ra ngoài.

Không phải là Mạnh Đình hồ đồ quá mức làm cho bọn họ khiếp sợ, mà là cậu quyết đoán sắc bén làm cho bọn họ hoàn toàn ngoài ý muốn. Đây là Mạnh Đình? Đây là tổng tài phu nhân vẫn đang học lớp 12? Là con út Tiêu gia thoạt nhìn có chút thiếu sót sao?

Cuối cùng thời gian trôi qua hồi lâu, Mạnh Đình rốt cục có thể nghỉ một lát, nhưng trong phòng làm việc chỉ có cậu này, cậu vẫn đang nói chuyện.

"Được, anh hiện tại liền đi." Yến Tuy ở một bên khác đáp lời, anh mặc dù không có bị thương, nhưng mấy ngày này Mạnh Đình căn bản là coi anh là người bị thương mà đối đãi, hơn nữa so với ngày bình thường, cậu còn cường thế thêm hai phần.

Trong tai bọn họ đều nhiều hơn một máy trợ thính, cả buổi sáng Mạnh Đình đều đang thuật lại lời của Yến Tuy, cậu chưa chắc đều hiểu ý tứ mấy quyết định kia, nhưng cậu so với bất cứ kẻ nào đều tín nhiệm quyết định của Yến Tuy hơn.

Ngữ khí cậu thuật lại ra, khẳng định lại giản lược, đương nhiên làm cho mấy người bình thường nhìn không lọt cậu kia kinh hãi.

"Ừ," Mạnh Đình nghe Yến Tuy đáp lại như vậy, ngữ khí của cậu cũng tốt hơn chút, nhưng cậu vẫn là lại giải thích một câu, "Anh ngoan ngoan, em liền không dữ nữa." Cậu ngược lại cảm giác ra bản thân hai ngày này có chút dữ rồi.

"Được," Yến Tuy đáp lời này, khóe miệng đã câu lên, cười đến khá ôn nhu.

Bên này Chân Hàm đưa cơm tiến vào, quét một cái Yến Tuy, liền im lặng bĩu môi, rõ ràng Yến Tuy và Mạnh Đình cũng không phải người nói nhiều, như thế nào cùng một chỗ so với y lời còn nhiều hơn chứ, nói

cả buổi sáng rồi, cũng nói không xong.

Đương nhiên, Chân Hàm cũng không nhằm vào quyết sách báo cáo kia, mà là anh và Mạnh Đình rảnh liền sẽ tán gẫu hai câu, hỏi một chút tình huống lẫn nhau, quan tâm và dặn dò không ngừng, nhưng rõ ràng Yến Tuy cũng không có bị thương thật, bọn họ có phải diễn quá sâu hay không?

Chân Hàm tới giờ chưa từng yêu đương sẽ không hiểu, trong lòng y khinh bỉ, nhưng cũng không dám biểu hiện ra.

"Ăn xong rồi?" Yến Tuy bưng cơm qua, thuận miệng hỏi Chân Hàm một câu.

Chân Hàm vì miễn đi phiền toái, những ngày qua cũng không đến bệnh viện thú cưng, vẫn luôn ở bệnh viện tư nhân này trợ thủ cho Cổ Lê, Chân Hàm có thừa nhận Cổ Lê là cha y hay không, còn khó nói, nhưng y tuyệt đối đồng ý sự thật Cổ Lê là sư phụ bán phần của y.

"Chưa đâu, đi vào bồi anh cùng ăn," Nhưng hiện tại y cảm thấy đây là một quyết định sai lầm, Yến Tuy cùng Mạnh Đình bên kia nấu cháo điện thoại, nửa điểm cũng không tịch mịch, y bồi hay không đều không sao cả.

Mạnh Đình nghe được lời Chân Hàm, hai gò má khẽ phồng phồng, cậu cũng muốn bồi Yến Tuy ăn cơm……

Nhưng tiếp đó mấy ngày, Mạnh Đình đều phải ở trong công ty trấn giữ, cậu chỉ có thể nghe được thanh âm Yến Tuy, cùng anh nói chuyện, lại không thể nhìn thấy người, sờ tới người, hôn tới người.

Mạnh Đình nguyện ý, đồng thời trong lòng có chút buồn bực, nhưng nhân viên của Yến thị đều muốn bị cậu dọa ngốc rồi, đều cảm thấy cậu là một kỳ tài thương nghiệp cất giấu thiên phú, so với lúc ban đầu Yến Tuy nắm giữ Yến thị còn muốn quyết đoán và cơ trí hơn, không phải kỳ tài thì là cái gì?

Đồng dạng khiếp sợ, còn có Diêm Uẩn Sinh của Lê thành cùng đông đảo gia chủ xem náo nhiệt, Diêm Uẩn Sinh có chút không tin mình sẽ nhìn lầm, càng thậm chí hắn hiện tại tin cũng vô dụng, quyết sách lúc trước của hắn cũng đã hạ xuống rồi.

Diêm Uẩn Sinh ổn trọng trong lòng bối rối khó giải thích được, tiếp tục nghe hồi báo từ người của hắn, "Cậu ta đây là…… Đứt đuôi cầu sinh (*)?"

((*) Thằn lằn ở thời khắc nguy cấp có thể đứt rời đuôi của mình để chạy trốn. Câu này nghĩa là hi sinh cục bộ để bảo vệ lợi ích toàn cục)

Diêm Uẩn Sinh đời này người nhìn không thấu, cũng không nhiều, Yến Tuy coi là một, nhưng trước mắt còn nhiều hơn một Mạnh Đình, mấy quyết sách kia của cậu ra tới quá nhanh quá lưu loát, rõ ràng thấy hắn và Diêm thị có phần thắng, nhưng vẫn như cũ cho hắn một loại cảm giác bị mai phục đã lâu.

"Dựa theo kế hoạch ban đầu, tăng nhanh tốc độ!" Diêm Uẩn Sinh ổn định mấy cảm xúc khó giải thích được kia, hắn vẫn như cũ đánh cược, phải đánh cược, tình thế đã không cho phép hắn rút lui!

Nhưng 3 ngày sau bắt đầu, hắn liền liên tiếp nhận được tin tức xấu, đây không phải là "Đứt đuôi cầu sinh" gì cả, mấy hạng mục kia vốn chính là Yến thị không cần, không có kỳ danh, nhân tài và sáng tạo chân chính sớm đã thay đổi kiểu mẫu một lần nữa tới, hơn nữa đều vẫn chọn tại thời gian này lục tục đưa ra thị trường, đây là muốn hung hăng đánh hắn a.

"Đem…… Đem Tô Tư Vũ gọi tới cho tôi!" Diêm Uẩn Sinh lúc nói lời này, thanh âm đều là run rẩy, sắc mặt lại càng cực kỳ khó coi.

Nửa giờ sau, Tô Tư Vũ đi tới thư phòng Diêm Uẩn Sinh, trên mặt hắn còn mang theo chút mỉm cười, hắn cho là Diêm Uẩn Sinh gọi hắn, là muốn thực hiện lời hứa Diêm Uẩn Sinh đã đáp ứng với hắn.

"Ông Diêm, mấy hạng mục kia tôi cũng muốn chiếm hai cổ phần thành công……"

"Bang!" Tô Tư Vũ nói còn chưa dứt lời, Diêm Uẩn Sinh liền đem chén trà nện tới dưới chân hắn.

"Nói, cậu có phải cùng Yến Tuy tính xong kế để hãm hại tôi hay không? Có phải hay không!"

Nếu không vì cái gì sẽ trùng hợp như thế, tại sao tiền Diêm thị quăng vào, tất cả đều trôi theo dòng nước, tại sao mấy cái gọi là cơ mật kia tất cả đều là bẫy đào cho hắn, Tô Tư Vũ cung cấp những tin tức này…… Không phải là người của Yến Tuy, như vậy hắn chính là bị Yến Tuy tính kế luôn rồi.

"Này…… Làm sao có thể!" Trong mắt Tô Tư Vũ tất cả đều là kinh ngạc, nhưng Diêm Uẩn Sinh bộ dáng giận không kiềm được, cũng rất dọa người, chân hắn bị chén trà nóng kia bỏng tới, cũng chỉ có thể nhịn, hắn hòa hoãn chút ngữ khí, lại đem lời từng báo cho Diêm Uẩn Sinh, lại nói một lần.

"Tôi chỉ là vị hôn thê trước của anh ta, anh ta vì tiện nhân kia, muốn bắt tôi ngồi tù, tôi cùng anh ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt rồi."

Trong miêu tả của Tô Tư Vũ, hắn và Yến Tuy đã từng là hữu tình, hữu tình tới hắn có thể biết rất nhiều sự tình của Yến thị, nhưng lại bị Mạnh Đình nhúng tay vào, hắn bị hãm hại tới mức phán hình phạt, hắn không cam lòng thừa nhận kết quả như thế, đi xa tới Lê thành, hắn là muốn tùy thời trả thù bọn họ.

"Rốt cuộc…… Sai lầm là thế nào?"

Tô Tư Vũ dưới ánh mắt của Diêm Uẩn Sinh, thanh âm càng nói càng nhỏ, âm lượng câu này lại càng thấp tới không thể nghe được.

"Diêm thị xong rồi, tôi cũng xong rồi!" Diêm Uẩn Sinh nói, chậm rãi ngồi xuống, nhưng ánh mắt hắn vẫn

như cũ tập trung vào Tô Tư Vũ, âm độc lại quỷ dị, nhìn tới Tô Tư Vũ cả người rét run.

"Tôi, tôi còn biết một chuyện, tôi còn hữu dụng……"

Tô Tư Vũ đối với loại ánh mắt và khí tức này hết sức nhạy cảm, hắn biết hắn nếu không phải có thể làm cho Diêm Uẩn Sinh thỏa mãn, kết cục của hắn sẽ không tốt hơn bị bắt tới trong ngục, có thể sẽ chết, có thể so với chết còn muốn đáng sợ hơn.

Ngày này ở trong cao ốc Yến thị Hải thành xa xôi, Mạnh Đình cùng mọi người công bố tin tức tốt Yến Tuy tỉnh lại, chuyển tới phòng bệnh bình thường, đồng thời còn có tin tức tốt Yến thị thôn tính xí nghiệp Diêm thị, tấm lưới Yến Tuy trải ra, lúc này liền bắt đầu thu lại.

Bất quá Mạnh Đình sau khi xử lý một số chuyện, còn tới phòng tiếp khách gặp mấy trưởng bối chi bên Yến thị, trong đó có một người từng chủ trì hôn lễ cho cậu và Yến Tuy, những người khác Mạnh Đình có thể không gặp, người này nhưng không được.

Cùng đi với hắn, cũng còn có mấy người có vai vế giống nhau, mục đích bọn họ đến chỗ này, là muốn khuyên Mạnh Đình và Yến Tuy sớm mang thai hộ đứa con, hoặc là thu dưỡng trẻ con trong tộc, bất luận chi bên hay là họ hàng xa, chỉ cần là họ Yến là được.

Mạnh Đình nghe nửa ngày, mới minh bạch ý tứ vòng vèo này của bọn họ, sau đó cậu lắc lắc đầu, "Yến Tuy đã tỉnh, tôi và anh ấy sẽ sống thật lâu, chúng tôi trước mắt không cần con."

Muốn bồi dưỡng người thừa kế, thời gian hai mươi năm là đủ, bọn họ nhận nuôi con ít nhất cũng phải là chuyện Yến Tuy sau 40 tuổi, hoặc là muộn hơn, Yến Tuy bất quá là diễn kịch, giả vờ bị thương mà thôi, như thế nào nhiều người như vậy đều nhớ thương Yến Tuy và tài sản của anh sau khi chết vậy chứ.

Mạnh Đình dứt lời liền đứng lên, những người này chưa chắc đều là mong đợi Yến Tuy chết, nhưng lúc này bọn họ tìm cậu nói cái này, Mạnh Đình nghe vẫn là rất tức giận.

Những người đó cũng không thể ở trong phòng tiếp khách chờ lâu, hắn còn chưa thể thương lượng bao lâu, đã để cho Vương Phong dẫn người đuổi ra rồi, đây là mệnh lệnh Yến Tuy trực tiếp nói với Vương Phong.

Yến Tuy giả bệnh một lần này liền giả bộ đủ 10 ngày, anh mới từ bệnh viện rời đi, sau đó Mạnh Đình cũng không cần tiếp tục tới cao ốc Yến thị nữa, các nhân viên cùng Mạnh Đình chung sống lâu như vậy, đều có chút lưu luyến, mặc dù phong cách ra lệnh không thay đổi, nhưng tổng tài phu nhân thật đẹp mắt a.

Lúc không mở họp, không công việc, chính là ăn cái gì cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, công tác lên vô cùng bổ mắt, đương nhiên mấu chốt nhất vẫn là bởi vì Mạnh Đình sẽ không để cho bọn họ tăng ca, cậu chính mình rời đi, liền cũng để cho bọn họ đi theo đi mà, Yến Tuy trở lại, không có cuộc sống tốt như vậy nữa *T_T*.

“Khó trách ”Đình Á” phát triển nhanh như vậy, phu nhân của chúng ta cũng là thiên tài thương nghiệp đấy.”

Về mấy tán dương Mạnh Đình này, người ngoài đã từ không tin tới tiếp nhận, Tiêu lão gia tử Bắc thành xa xôi cũng là chấn kinh, ông cơ hồ cũng muốn động ý niệm để cho Mạnh Đình trở lại, ông tiếp tục bồi dưỡng nhìn một chút, nhưng cuối cùng ông vẫn là kiềm chế được.

Đừng nói Mạnh Đình không muốn trở về Tiêu gia ở lâu, ngay cả người thừa kế trong chi trưởng sau khi Tiêu Tử Ngang sinh hạ không lâu đã định rồi, ông chỉ là thích tài năng, nhưng khó tránh khỏi không để cho Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang nghĩ nhiều, anh em trong nhà cãi cọ nhau đối với đại gia tộc mà nói, mới là đáng sợ nhất.

Song bản thân Mạnh Đình vẫn luôn được tán dương, lại là một chút cũng không biết, cậu quấn Yến Tuy lôi kéo anh cùng nhau ngủ trưa, từ 1h ngủ thẳng tới 3h, hai người mới dậy, Vương Phong đến Yến gia cũng chờ 1 tiếng, đám người Cố Lãng đợi lâu hơn.

Yến Tuy và Mạnh Đình cùng nhau xuống lầu, Mạnh Đình còn có chút mơ mơ màng màng, đi cầu thang còn lắc lư, tâm người ngồi dưới lầu nhìn đều cùng nhau treo lên, bọn họ thiếu chút nữa đều muốn đề nghị Yến Tuy trực tiếp ôm Mạnh Đình đi, nhưng nghĩ như vậy cũng mới nhớ tới Yến Tuy mới bị “thương” qua.

“Bọn tôi tới không đúng lúc, quấy rầy hai người nghỉ ngơi, chị dâu mấy ngày nay cũng mệt mỏi muốn ngất rồi, phải hảo hảo nghỉ ngơi.”

Lúc này bên tai tất cả đều là tin đồn Mạnh Đình ở cao ốc Yến thị sấm rền gió cuốn, hiện tại lại tiếp tục nhìn thấy Mạnh Đình như trong ấn tượng trước kia, hắn cảm thấy vạn phần ảo diệu.

“Yến lão đại anh thế nào rồi?” Bọn họ có đoạn thời gian không gặp Yến Tuy, lại nhìn người nhìn không ra khác biệt.

“Không sai biệt lắm tốt rồi,” Yến Tuy đáp lại, sau đó để cho bọn họ ngồi xuống, anh phất phất tay, Vương Phong tới bên tai Yến Tuy nói nhỏ, Yến Tuy gật đầu một cái, Vương Phong tránh ra, một mình đến thư phòng Yến Tuy, Yến Tuy và Mạnh Đình còn ở lại trong phòng khách cùng đám Cố Lãng nói chuyện.

“Đây có phải cục diện Yến lão đại anh bố trí hay không a?” Cố Lãng gần rời đi rốt cục hỏi nghi ngờ của mình, nhưng sự thật rõ ràng đều ở trước mắt, hắn vẫn như cũ cảm thấy nghi ngờ, nguyên nhân kia vẫn là bởi vì ngày đó Mạnh Đình bi thương quá mức chân thật, thật là làm cho người ta tin.

Yến Tuy liếc mắt nhìn Cố Lãng không có trả lời, anh tiếp tục vuốt vuốt tay Mạnh Đình.

Cố Lãng thức thời vô cùng, hắn ngoài miệng khoa tay múa chân một cái kéo tới liên quan công việc, liền đứng dậy đuổi theo những người khác cùng nhau rời đi.

Có phải bố trí hay không không quan trọng, quan trọng là Diêm thị đã tiến vào trong lồng rồi, hơn nữa không có bất kỳ đường sống hoàn chuyển nào.

Mấy ngày nay sim điện thoại của Yến Tuy thay đổi, anh vẫn luôn chỉ liên hệ với Mạnh Đình, những người khác muốn liên lạc với anh, tự nhiên cũng liên hệ không được, bọn họ cũng chỉ có thể tìm tới chỗ Vương Phong bên kia.

Bọn họ đi vào trong thư phòng, Vương Phong liền cầm một cái điện thoại di động tới đây, là Hứa Thụ Mân Lê thành gọi tới.

Sau một phen chào hỏi tán gẫu, Hứa Thụ Mân cũng không tiếp tục quanh co với Yến Tuy nữa, ông cho biết mục đích ông gọi cú điện thoại này.

"Không thể nào," Ngữ khí Yến Tuy tương đối bình thản, nhưng lời nói lại không có lưu bất kỳ dư âm thương lượng nào, chính là không thể nào, Diêm thị lúc này nhận thua có phải nhận thua thật hay không, ai có thể biết, chỉ có nó triệt để hủy diệt, anh mới có thể chân chính an tâm.

"Làm người lưu một đường, đó là để lại cho người bình thường, đối với kẻ thù chính là nên diệt cỏ tận gốc." Yến Tuy nói kéo Mạnh Đình qua, để cho cậu tiếp tục ngồi ở bên người anh bồi anh cùng nhau nghe điện thoại, "Cháu nhớ lời này, là ngài dạy cháu."

"Hắn muốn ám sát vốn là cha cháu, là cháu cản, ngài cảm thấy mạng của cha cháu không quan trọng, hay là cảm thấy mạng của Yến Tuy cháu không quan trọng?" Diêm Uẩn Sinh chính là xúc phạm ranh giới cuối cùng của anh, bất cứ ai cầu tình cũng vô dụng.

Hứa Thụ Mân trầm mặc một lúc lâu ông mới lại mở miệng, "Ta biết rồi, cháu hảo hảo bảo trọng, cần hỗ trợ liền nói cho ta biết."

Hứa Thụ Mân trước lúc gọi cú điện thoại này, trong lòng mặc dù có suy đoán, nhưng sau khi Yến Tuy thông báo, ông vẫn là cảm thấy tâm lãnh, ông cho rằng Diêm thị và Diêm Uẩn Sinh nhiều nhất chính là thừa cơ mà vào, lại không ngờ tới, hắn có thể không chừa thủ đoạn nào đến loại trình độ này.

Yến Vũ đây chính là con trai duy nhất của con gái ruột của ông, là người gọi ông là cậu mấy chục năm! Yến Tuy ông là nhìn anh từ nhỏ lớn lên, tỉ mỉ dạy dỗ. Diêm Uẩn Sinh lại dám động vào Yến Vũ và Yến Tuy, đừng nói Yến Tuy sẽ không bỏ qua, ông cũng không thể tiếp tục khoan dung nhân nhượng nữa.

Yến Tuy cúp điện thoại, lãnh ý trong mắt chợt lóe lên, anh nghiêng đầu ánh mắt rơi vào trên người Mạnh Đình, chút lãnh ý kia đều không thấy nữa.

"Ngày mai thi cuối kỳ?"

"Ừ," Mạnh Đình gật đầu một cái, cũng là bởi vì cậu phải thi cuối kỳ rồi, cho nên Yến Tuy mới sớm từ bệnh

viện trở lại, bất quá cũng là so với kế hoạch bạn đầu sớm hơn hai ngày.

"Không làm bài thi nữa?" Yến Tuy hỏi nhớ tới bộ dáng Mạnh Đình hôm qua lúc nhận được điện thoại của giáo viên ngữ văn Vương Thu Ngữ, bừng tỉnh, đồng thời lại cực kỳ chấn kinh.

Cậu là hoàn toàn quên mất thi cuối kỳ, sau khi nhận điện thoại, hận không thể nửa đêm bò dậy làm bài thi, nhưng quên mất buổi chiều đến bây giờ, cậu sau khi tỉnh ngủ vẫn luôn rất mệt mỏi rất lười biếng, tựa hồ quên mất thi cuối kỳ của cậu.

"Không được, anh hôm nay mới về nhà, em muốn bồi anh." Mạnh Đình ngước mắt nghiêm túc nói, cậu lại cúi đầu xòe xòe đầu ngón tay, "Anh tính chút chúng ta đều tách ra bao nhiêu ngày rồi……"

Ngoại trừ điều hương có thể Mạnh Đình toàn thân chăm chút, lúc còn lại, cậu đều là dễ dàng đi vào chốn thần tiên, cậu ở trong cao ốc Yến thị, cho dù có thể nghe được thanh âm Yến Tuy, nhưng cậu vẫn cảm thấy khác với nhìn thấy người.

"Em nhớ anh lắm, đặc biệt nhớ," Mạnh Đình nói, cũng không tính là bao nhiêu giờ, bao nhiêu phút đồng hồ, cậu hai tay cùng treo lên cổ Yến Tuy, sau đó chống lại ánh mắt Yến Tuy, "Còn anh? Anh có nhớ em không?"

97. Chương 97

Edit: Vịt

Beta: Min

Trong mắt Yến Tuy là khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Mạnh Đình, hầu kết anh nhẹ nhàng lăn lăn, sau đó mới gật gật đầu.

Nhưng anh bị sắc đẹp ngẩn ngơ một chút mà dừng lại, Mạnh Đình cảm giác được do dự, tay cậu trượt tới trên mặt Yến Tuy, chọt chọt mặt anh, "Yến Tuy, anh không thể không nhớ em, anh là của em."

Cậu mấy hôm nay thật sự hâm mộ muốn chết đám Chân Hàm, cậu nghe thanh âm của Yến Tuy, những tưởng niệm kia lại càng lên men tới lợi hại.

Không, có lẽ phải nói là ghen tỵ mới đúng, cậu ghen tỵ với đám Chân Hàm có thể bồi ở bên cạnh Yến Tuy, bồi anh nói chuyện, bồi anh ăn cơm, đem chuyện vốn là cậu nên làm, đều đoạt lấy.

"Anh nhớ em," Yến Tuy nói nhẹ nhàng ôm Mạnh Đình, ở trên môi cậu hôn hôn, lại tiếp tục ấn đầu cậu tới trên đầu vai anh, rất tự nhiên vỗ nhẹ nhàng sau lưng Mạnh Đình, "Anh biết, anh là của em, chỉ là của em."

Mạnh Đình có lẽ đều không biết phần lưu luyến mãnh liệt này của bản thân cậu là từ đâu, Yến Tuy lại biết.

Mạnh Đình vẫn như cũ không có từ trong bóng ma chuyện ngày đó thoát ra, nhìn không thấy anh, sờ không được anh, Mạnh Đình liền sẽ khắc chế không được mà lo lắng, cậu có thể vì bọn họ ở trong cao ốc Yến thị nhẫn nại mấy ngày qua, đã là hiếm thấy rồi.

Yến Tuy thần sắc nghiêm túc, lời nói dứt khoát, rốt cục làm cho Mạnh Đình hài lòng, mắt cậu khẽ nheo lại, môi cậu liền kề sát trên cổ Yến Tuy hôn hôn, sau đó hai tay cũng tiếp tục ôm lấy Yến Tuy, cậu lại nhỏ giọng nói thầm một câu, "Anh là của em, chính là của em."

Vì có thể để cho Mạnh Đình ôm thoải mái, Yến Tuy không có tới trên bàn làm việc xử lý sự tình, anh mở laptop ra, ở trên ghế salon trong thư phòng xem báo cáo điện tử, Mạnh Đình cũng chuyên tâm chiếm cứ người.

Người chủ sự của Yến thị từ Mạnh Đình đổi lại Yến Tuy, cước bộ thâu tóm Diêm thị, chỉ sẽ tăng nhanh, sẽ không dừng lại.

Diêm Uẩn Sinh lại gọi điện thoại cho Hứa Thụ Mân, nhưng lúc này người nhận không phải là bản thân Diêm Uẩn Sinh, mà là thư ký của hắn. Diêm Uẩn Sinh cúp điện thoại, hắn biết Hứa Thụ Mân và Hứa gia của ông là không thể nào giúp hắn, ngay cả giúp hắn lưu lại chút thời gian có thể thở gấp đều sẽ không có.

Mà một ngày này, Mạnh thị ở Hải thành kéo dài hơi tàn lâu như vậy cũng tuyên bố phá sản, Mạnh lão gia tử cùng với người chi thứ hai Mạnh gia của ông ta triệt để rút lui khỏi giới thượng lưu Hải thành, Mạnh lão gia tử ở nhà giam chịu hình phạt, ngược lại cũng coi như cùng Lý Nhất Phỉ ở trong đó đoàn viên.

Mạnh Kỳ ở ngoại ô phía Bắc bên này mua nhà, mang theo Phùng Trạch Kiều cùng cha mẹ y ở bên này, địa chỉ là gần Yến trạch, sau khi ăn xong cơm tối, Mạnh Đình cùng Yến Tuy tản bộ tới cửa, liền nhìn thấy Mạnh Kỳ mang theo Phùng Trạch Kiều tản bộ, y từ xa nhìn thấy Mạnh Đình và Yến Tuy, vẫy tay vui vẻ.

Nhưng Mạnh Đình nhìn y một lúc lâu, mới nhận ra người, hơn nữa cậu còn nhìn bốn phía một chút xem có người khác đi ngang qua hay không, có lẽ Mạnh Kỳ kia là đang vẫy tay với người khác đấy? Mạnh Đình tới hiện tại còn cảm thấy cậu và Mạnh Kỳ cũng không làm sao quen thuộc được.

Mạnh Kỳ nhìn một cái liền nhìn ra ý tứ của Mạnh Đình, cũng không tìm Mạnh Đình nói chuyện, y nhìn về phía Yến Tuy, "Yến lão đại tản bộ hả?"

"Ừ," Yến Tuy gật gật đầu, anh và Mạnh Kỳ đã không còn gì để nói, lại cùng Phùng Trạch Kiều hàn huyên hai câu, sau đó liền mang theo Mạnh Đình đi trở về.

Mạnh Kỳ rõ ràng có chút ý do vị tẫn, nhưng y ở gần đây, sau này còn nhiều thời gian, y cũng có thể tìm được cơ hội cùng Mạnh Đình nói chuyện.

Y nói chuyện, liền thật sự chỉ là nói chuyện, mấy ý nghĩ y đối với Mạnh Đình, tại thời điểm ban đầu, đã bị Mạnh Đình dùng hai quyền đánh cho không còn nữa rồi.

"Anh ta tại sao cũng gọi anh là lão đại a?" Mạnh Đình cùng Yến Tuy đi một lúc lâu, cậu đột nhiên mở miệng hỏi, cậu như thế nào sẽ không biết Yến Tuy lúc nào đã thu nạp Mạnh Kỳ làm tiểu đệ chứ. Mạnh Kỳ kia có phải đối với Yến Tuy của cậu có ý nghĩ không an phận gì hay không đây?

Mạnh Đình nghĩ như vậy, lại kéo chặt tay Yến Tuy.

Yến Tuy đối với Mạnh Đình cũng không cái gì phải giấu diếm, anh liền đem hợp tác của anh và Mạnh Kỳ, cẩn thận nói một chút với Mạnh Đình.

"Ờ, hóa ra là như vậy…… Vậy anh ta phải gọi anh là lão đại," Cậu còn tưởng rằng Mạnh gia ác hữu ác báo, bị báo ứng cơ, không nghĩ tới sau lưng việc này còn là Yến Tuy làm, cậu biết trải qua những việc này, liền cũng biết chỗ này một phần nguyên nhân rất lớn, đều là bởi vì cậu.

"Lý Lan và ông nội cậu ấy đều gọi em là đại đương gia đấy!"

Nói đến Lý Lan, Mạnh Đình lại nghĩ tới một chuyện, "Đúng rồi, Lý Lan hai ngày nữa thi xong cũng muốn tới đây, em dẫn cậu ấy đi thăm phòng thí nghiệm một chút, cậu ấy rất tốt đó." Rất tốt này của Mạnh Đình, là nói thiên phú trên nước hoa của Lý Lan.

"Biết rồi, đại đương gia." Yến Tuy nói giơ tay lên nhu nhu gò má bị đông cứng tới đỏ ửng của Mạnh Đình, lại nhịn không được cúi đầu trên môi cậu một cái.

Mạnh Đình mắt chớp một cái ngay sau đó hôn trả lại, hai người trao đổi một nụ hôn sâu rồi thở dốc, chút bất an Mạnh Đình đột nhiên bị Mạnh Kỳ mang tới kia cũng đều bị hôn trả về, khuôn mặt cậu so với trước lại đỏ hơn chút, cậu thấp giọng sửa đúng lời Yến Tuy.

"Em là đại đương gia của Lý Lan bọn họ, anh là đại đương gia trong nhà chúng ta nha."

Đối với điểm này, Mạnh Đình vẫn là rất đồng ý, nhưng cậu vừa nói xong, người lại chen tới trong ngực Yến Tuy, bổ sung thêm một câu, "Nhưng anh vẫn là của em." Ngay cả Yến Tuy là gia chủ của toàn bộ Yến thị, anh cũng vẫn là người của cậu.

Yến Tuy nghe vậy nhịn không được cười cười, để cho Mạnh Đình lại ôm anh một lát, sau đó mới dắt người đi vào.

Hôm sau, Yến Tuy tự mình đưa Mạnh Đình tới trường, anh đưa người tới cổng trường, mới ra ngoài trở lại trên xe, sau đó tới cao ốc Yến thị, sau 5h chiều, Mạnh Đình mới đi ra ngoài cổng trường, xe của Yến Tuy đã sớm tới.

Cuộc thi thời gian hai ngày, Yến Tuy toàn bộ quá trình đều đưa đón, anh tới cao ốc Yến thị, Mạnh Đình trong ngoài trường học vẫn có người âm thầm nhìn, Diêm thị bị anh từng bước ép sát, anh sao có thể không đề phòng bọn họ chó cùng rứt giậu chứ.

"Em thi xong rồi, hẳn là vẫn ổn," Mạnh Đình nói trực tiếp nằm tới trong ngực Yến Tuy, lại chủ động kéo tay Yến Tuy bọc vào trong ngực, một bộ dáng giải thoát.

Yến Tuy một tay khác ở trên tóc Mạnh Đình xoa, anh suy nghĩ một lát nói, "Buổi tối anh lại nấu mì cho em, coi như là phần thưởng."

"Được," Mạnh Đình gật đầu lia lịa, mắt nhìn thẳng vào Yến Tuy, nhảy phốc hai cái muốn bò dậy, nhưng hiện tại quả thật là rất mệt mỏi uể oải, cậu cũng không nhảy nữa, cậu giảm thấp thanh âm nói, "Anh tới gần chút nữa, em muốn hôn hôn anh."

Yến Tuy không do dự, lúc này liền cúi người xuống, sau đó Mạnh Đình mãn nguyện ở trên mặt anh hôn hôn.

Cậu hôn người rồi, mặt mày cong lên cười, lại tiếp tục cọ cọ Yến Tuy, mới buông anh ra.

"Đúng rồi, cô Vương hỏi em có muốn học bù hay không, em cự tuyệt," Mạnh Đình nắm tay Yến Tuy, niết niết nhu nhu, sau đó nói, "Em không muốn đi, em muốn bồi anh."

Chính xác mà nói, Mạnh Đình muốn trông giữ Yến Tuy, đợi tới sự tình toàn bộ đều kết thúc, cậu tiếp tục đi làm chuyện của mình. Yến Tuy lo lắng an toàn của cậu, nhưng cậu cũng lo lắng Yến Tuy, chuyện lần đó tuyệt đối không thể phát sinh.

Yến Tuy nghe vậy gật gật đầu, "Cũng tốt, ở nhà học cũng vậy."

Thật sự không được, có thể giống như trước kia, mời người về nhà dạy.

"Ừm," Mạnh Đình gật đầu một cái, cậu không yêu cầu Yến Tuy cúi đầu xuống nữa, nhưng cậu lại đưa tay sờ sờ môi Yến Tuy, đại khái ý tứ là giống nhau, nhịn không được loại ý tứ muốn cùng Yến Tuy thân mật này.

Cậu vẫn luôn ở trong ngực Yến Tuy dựa vào, chờ xe về tới cửa nhà, cậu vừa xuống, còn chưa đi được hai bước, cậu lại để cho Yến Tuy cõng lên. Thời gian nửa năm này, Mạnh Đình cao lên không ít, nhưng cậu nằm ở trên lưng Yến Tuy, vẫn như cũ rất thích hợp.

Cậu kề sát má Yến Tuy, ánh mắt quét bốn phía, sau đó cánh môi mở ra, liền gặm quai hàm Yến Tuy, cậu cũng không nỡ dùng sức, từ hàm liếm một cái liền buông ra.

"Không dùng lực," Mạnh Đình gặm xong, sau đó nhỏ giọng mà cùng Yến Tuy nói chuyện, cậu dùng má cọ cọ chỗ Yến Tuy bị cậu gặm, "Em chính là muốn hôn anh một chút." Quá muốn rồi, cho nên hôn liền biến thành gặm.

"Ừ," Yến Tuy đáp một tiếng, sau đó cước bộ tăng nhanh đi vào, Mạnh Đình muốn hôn anh, anh muốn hôn Mạnh Đình, anh không nói ra, nhưng anh nguyện ý làm ra đó.

Bác Tiêu sau khi nhận lấy cặp sách, chỉ thấy Yến Tuy cõng Mạnh Đình trực tiếp đi trở về phòng, ông đi đường vòng báo với cô Vương, cơm tối không cần gấp gáp như vậy nữa, về phần những người khác, trước tiên có thể bưng lên chút điểm tâm nhỏ, Mạnh Đình hôm nay thi cuối kỳ kết thúc, bọn họ đoán chừng cũng muốn bồi cậu cùng nhau ăn một bữa cơm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của bác Tiêu, bọn họ trở về phòng hơn 1 tiếng mới xuống, Mạnh Đình và Yến Tuy cũng tắm rửa, thay quần áo, bọn họ làm cái gì, căn bản không cần đầu óc suy đoán, nhìn má Mạnh Đình hồng phấn phác phác là biết rồi.

"Da Đình Đình bảo bối thật tốt," Yến Mạn Gia nhìn Mạnh Đình một lúc lâu, cho ra kết luận mạc danh kỳ diệu như vậy.

(Bác gái nói móc thật đáng yêu =)))))

Mạnh Đình bị nhắc tới, cậu mới đem ánh mắt từ trên người Yến Tuy dời đi, nhìn về phía Yến Mạn Gia, cậu suy nghĩ một lúc lâu, mới trả lời Yến Mạn Gia, "Có lẽ là cháu tương đối trẻ tuổi đi."

Cả nhà cậu nhỏ nhất, cậu da tốt nhất không phải là theo lẽ thường sao?

Yến Mạn Gia bị đạp một cái đau chân thở phì phì mà hất đầu qua một bên, bà lại suy nghĩ nói, "Cháu lúc này hẳn là đầy mặt đậu thanh xuân (*) mới đúng!" Nhưng Mạnh Đình ăn uống bình thường đều lấy nhạt làm chủ, cay một chút đều ăn không được, hơn nữa dược thiện cô Vương điều trị thân thể cho cậu chưa từng gián đoạn, da không tốt mới là kỳ quái.

((*) đậu thanh xuân: ý chỉ mụn trứng cá)

Yến Mạn Gia vừa nói, Mạnh Đình nhớ lại một chút mấy bạn học hôm nay cậu vừa gặp qua, quả thật rất nhiều người là đầy mặt đậu thanh xuân, cậu hơi sợ hãi mà sờ sờ mặt mình, không sờ thấy cái mụn nào, cậu mới thở phào một hơi.

Cậu nhìn nhìn Yến Tuy, sau đó lắc lắc đầu, "Em không muốn mọc đậu, không muốn biến xấu xí."

Cậu cũng chính là đẹp mắt chút, mới có thể hấp dẫn Yến Tuy, cũng không thể ngay cả chút ưu thế này cũng không có.

Yến Mạn Gia thấy Mạnh Đình bị dọa, bà rốt cục viên mãn mà ngồi xuống, bà không còn thanh xuân nữa, nhưng bà cũng không thể từ bỏ bảo dưỡng, hôm nào bà phải cùng Ninh Châu học hỏi kinh nghiệm chút.

Kỳ thực Yến Mạn Gia trong khoảng thời gian này ở nhà cũ, ngủ sớm dậy sớm, bình thường ngoại trừ vẽ, chính là xem TV, hàng đêm tự mình tập yoga, làm việc và nghỉ ngơi quy luật, tâm tình tốt, màu sắc tự nhiên cũng tốt. Bà ngay cả không trang điểm, nhìn đều so với lúc trước còn muốn đẹp hơn rất nhiều.

Bà hâm mộ da Mạnh Đình, đoán chừng cũng có rất nhiều người hâm mộ da của bà.

Mạnh Đình lại suy nghĩ một chút, sau đó lắc lắc tay Yến Tuy, "Mì buổi tối đừng thêm cay nữa."

"Được," Yến Tuy đồng ý, anh vốn không có ý định thêm.

Đám người Yến Mạn Gia nghe được đối thoại của bọn họ, đã sớm quen sự thật Yến Tuy thiên vị một mình Mạnh Đình rồi, ngoại trừ hôm nào buổi tối có cánh gà, bọn họ sẽ may mắn nếm một chút mì, lúc khác đều không thể, chuyện Mạnh Đình đối với Yến Tuy đều rất "bảo vệ đồ ăn", tùy tiện không thể cùng người chia sẻ.

Bọn họ nói chuyện, Yến Vũ và Hà Việt cũng từ tòa nhà bên cạnh tới, ngày đó phát sinh chuyện như vậy, Hà lão gia tử có lẽ vốn là muốn mở miệng giữ Hà Việt và Yến Vũ lại, cũng không mở miệng được, nhưng Hà Việt và Yến Vũ có kế hoạch sau khi thân thể Hà Việt hoàn toàn hồi phục, bọn họ chuyển ra ngoài ở.

Tới chỗ nào còn chưa có quyết định, có lẽ là Hải thành, có lẽ là nước F, bọn họ mặc dù trì hoãn thời gian hơn hai mươi năm, nhưng ước mơ của Hà Việt, bọn họ vẫn muốn đi hoàn thành.

Bọn họ ngồi xuống, mọi người liền bắt đầu động đũa ăn cơm.

"Đình Đình thi thế nào?" Yến Vũ sau khi để đũa xuống, hỏi Mạnh Đình một câu, nhưng trong miệng Mạnh Đình còn nhét cơm canh đấy, cậu ngước mắt nhìn về phía Yến Vũ, do dự một chút mới gật gật đầu.

Hà Việt kéo tay Yến Vũ một cái, bảo ông đừng nói chủ đề có thể làm cho Mạnh Đình không thích.

Nhưng Yến Vũ kỳ thực không nghĩ thế nào a, này không chỉ có Hà Việt che chở, ngay cả Yến Mạn Gia và Chân Hàm cũng ngước mắt nhìn sang, Yến Tuy không có nhìn, đó là anh hoàn toàn không thèm để ý cách nói của ông, cũng có cách để cho Mạnh Đình không để ý.

"Tận lực là được, thân thể quan trọng." Đây mới là nguyên nhân Yến Vũ mở chủ đề này, nhà bọn họ không thiếu trẻ con thành tích tốt, Mạnh Đình nguyện ý học thì học, không muốn học, cậu có Yến Tuy, cũng có sự nghiệp của mình, hoàn toàn không cần đi chen chúc cây cầu độc mộc(*) này.

((*) chỉ đường học vấn)

Mạnh Đình lúc này gật đầu nhanh chóng, cậu cười cười với Yến Vũ, sau đó gắp món ăn, thả vào trong đĩa của Yến Tuy, còn thúc giục một câu, "Ăn ngon, anh ăn."

Khẩu vị của Yến Tuy tương tự của Yến Vũ, món ăn kia hai người bọn họ gắp tương đối nhiều, Mạnh Đình đây là lo lắng Yến Tuy sẽ bởi vì Yến Vũ ăn nhiều, bị đói bụng.

Yến Vũ ngừng lại, thần sắc trong nháy mắt chuyển thành bất đắc dĩ, ông cầm đũa lên, ánh mắt Mạnh Đình lập tức phiêu tới đây, Yến Vũ gắp lên món Hà Việt nói thích ăn, Mạnh Đình mới dời ánh mắt đi.

(Ôi con dâu =)))) tui chớt mất =)))))

"Đó là Hà cha thích ăn, em biết."

Cậu thấp giọng nói với Yến Tuy, thấy món ăn trong đĩa của anh ăn xong, cậu lại lập tức gắp cho Yến Tuy.

Đương nhiên, món ăn trong đĩa cậu cũng toàn là Yến Tuy gắp cho cậu, mặn chay kết hợp, dinh dưỡng cân bằng.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người lại bồi Mạnh Đình xem TV một lát, lúc này mới tản đi, Mạnh Đình sau khi trở về đã vận động một trận, trước mắt lại có chút buồn ngủ, nhưng cậu vẫn nhớ mì của Yến Tuy, không thể ngủ, cũng không để cho Yến Tuy dỗ cậu.

Bọn họ đến trong thư phòng, Yến Tuy xử lý sự tình, Mạnh Đình lấy laptop của cậu ra, bắt đầu suy nghĩ nước hoa bản 4 mùa cậu muốn cho Yến Tuy. Đương nhiên, trong suy nghĩ của cậu có một phần chính là nhìn Yến Tuy, dù sao cậu là vì Yến Tuy suy tính tự mình chế tạo một khoản nước hoa, cậu nhìn tới khá yên tâm thoải mái.

Yến Tuy tự nhiên cũng sẽ không một chút cũng không cảm giác, anh phân tâm, đồng thời tốc độ xử lý việc cũng không ngừng tăng nhanh.

Thấy Mạnh Đình nhìn anh một lúc lâu, anh nhìn lại máy tính, anh rốt cục đặt bút vào trong ống đựng, đứng dậy tới sau chỗ ngồi Mạnh Đình, từ phía sau lưng ôm lấy người, "Đang nhìn anh cái gì?"

"Đang suy nghĩ nước hoa đấy," Mạnh Đình nói, má hơi đỏ hồng chột dạ, cậu cầm lấy tay Yến Tuy rơi ở bụng cậu, cầm khẽ giơ giơ lên, "Nước hoa em cho anh, đương nhiên phải nghiên cứu bắt đầu từ anh."

"Có phải rất có đạo lý hay không?"

Nếu như Mạnh Đình không nói lời này, thật là có mấy phần đạo lý, nhưng cậu quay đầu lại, bộ dáng chột dạ kia, trong nháy mắt liền đem đạo lý kia áp không còn, đây đại khái là phiên bản khác của "Giả công tể tư" đi.

(Giả công tể tư: lấy việc công làm việc tư)

———————

Min: Ngoài lề: nếu "bộ cuyển dổi qôn qữ" được áp dụng, chắc tôi bỏ nghề luôn. Mù cmn chữ luôn.

98. Chương 98

Edit: Vịt

Beta: Min

Yến Tuy nghiêng đầu ở trên khuôn mặt khẽ phiếm hồng của Mạnh Đình hôn một cái, lại dùng thần sắc và ngữ khí xác định hơn cả Mạnh Đình nói, "Đúng, rất có đạo lý, chính là nên nhìn."

Mạnh Đình nghe vậy chân mày khơi lên, cậu quay đầu tới, ở hai bên má Yến Tuy đều giống như phần thưởng mà hôn hôn, sau đó lại dịch dịch cái mông, nhường ra ít vị trí cho Yến Tuy, chờ Yến Tuy ngồi xuống, cậu ôm eo Yến Tuy một cái, người cũng dán vào trên người Yến Tuy.

"Anh có phải làm xong việc rồi hay không?"

"Ừ," Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, gật gật đầu, ánh mắt cũng lướt qua phía máy tính của Mạnh Đình, Mạnh Đình tối nay viết chữ ngũ hành, hơn nữa nhìn tên của anh còn chiếm 1/3, Mạnh Đình phân tâm cũng không phải phân tâm bình thường a.

Mạnh Đình cũng không phát hiện Yến Tuy chú ý tới chi tiết này, cậu nghe vậy tay ở bên hông Yến Tuy sờ soạng thêm mấy cái, sau đó mới luyến tiếc mà buông ra, "Vậy anh nấu mì cho em nha?"

"Nấu chứ," Yến Tuy cầm tay Mạnh Đình, kéo cậu đứng dậy, bọn họ cùng nhau đi xuống dưới lầu.

Ăn no uống đủ, rồi làm chút vận động trước khi đi ngủ, vô luận đối với Mạnh Đình hay là Yến Tuy mà nói, mỗi ngày đều tốt đẹp mà hạnh phúc.

Nhưng Diêm Uẩn Sinh và Tô Tư Vũ ở Lê thành lại không cảm thấy như vậy, hắn có lẽ cũng là từng có cuộc sống đủ để gọi là hạnh phúc, nhưng bọn họ không thể khống chế dục vọng dã thú trong lòng mình, từng bước đi tới con đường không lối về như hiện tại.

Diêm Uẩn Sinh có không ít con trai con gái, gia tộc Diêm thị ở Lê thành xếp thứ hai, chi chính chi bên gộp

lại người cũng không ít, nhưng bây giờ đều phải theo Diêm Uẩn Sinh gặp họa, cái gọi là tường ngã mọi người đẩy, chuyện kế tiếp căn bản không cần Yến Tuy tiếp tục ra tay, mấy gia tộc Lê thành từng bị Diêm Uẩn Sinh chèn ép kia, liền có thể thu thập hắn.

Diêm Uẩn Sinh một đêm này trắng đêm không ngủ, hắn luôn cảm thấy Yến Tuy còn có chiêu phía sau chờ hắn, còn là một chiêu trí mạng.

Nghĩ lại mấy năm này, hắn mang theo Diêm thị từ gia tộc hạng cuối không nổi danh, tới hiện tại gia tộc đứng sau tứ đại gia tộc đứng đầu, thủ đoạn trong đó lại một chút không ít, thậm chí mạng người hắn cũng dính qua không ít.

Mấy chuyện lâu năm kia, Yến Tuy hẳn không thể nào biết được mới đúng, nhưng Yến Tuy năm lần bảy lượt ngoài dự liệu của hắn, làm cho hắn cũng không khỏi nhiều hơn chút lo lắng, hắn sợ những chuyện kia bị Yến Tuy một lần nữa đào ra, lại dùng chúng chiếu tướng (*) quân của hắn.

((*) Trong cờ vua, Chiếu tướng là một tình huống mà Vua của một bên đang bị đe dọa bắt mất trong lượt tiếp theo của đối thủ. Vua ở trong tình trạng như vậy gọi là bị chiếu. Người chơi cần phải tìm cách hóa giải nước chiếu nếu có thể, bằng cách đặt một quân khác vào giữa Vua của mình và quân đang chiếu của đối phương trên đường chiếu, ăn quân đang chiếu của địch, hoặc di chuyển Vua sang ô an toàn khác. Nếu người chơi không thể hóa giải được nước chiếu, ván cờ sẽ kết thúc trong thế chiếu và người chơi sẽ thua)

"Đi, cho người nhìn kỹ Tô Tư Vũ, cũng đừng để hắn chạy."

Tô Tư Vũ tới Lê thành, mới làm cho hắn rơi vào bẫy của Yến Tuy, hắn dù cá chết lưới rách, cũng sẽ không quên thanh toán tên Tô Tư Vũ này.

Kỳ thực, Tô Tư Vũ thật đúng là có ý niệm chạy trốn, nhưng Niên Ngũ bên cạnh hắn khuyên hắn. Nơi này chính là Lê thành, chỉ dựa vào năng lực một mình Tô Tư Vũ, sao có thể chạy ra khỏi phạm vi thế lực của Diêm Uẩn Sinh, mặc dù hắn hiện tại bản thân khó bảo toàn.

"Chúng ta không thể chạy, trước mắt có thể cứu chúng ta chỉ có Hứa gia thôi." Tô gia Hải thành cho dù vẫn muốn cứu Tô Tư Vũ, tay cũng không thể kéo dài xa như vậy, cùng ở Lê thành, đúng là chỉ có Hứa gia có thể cứu bọn họ, điểm này Niên Ngũ cũng không có nói sai.

Tô Tư Vũ nghe vậy trố mắt hồi lâu, hắn không có nghĩ tới Niên Ngũ đến bây giờ còn đối với hắn bất ly bất khí (*), khắp nơi vì hắn suy nghĩ, tướng mạo Niên Ngũ hắn như cũ là chướng mắt, nhưng một khắc này, hắn nhận thức được xúc động đã lâu không thấy kia.

((*) không rời xa không vứt bỏ)

"Niên đại ca, cảm ơn anh." Tô Tư Vũ cảm động nói, sau đó đứng dậy cho Niên Ngũ một cái ôm, cảm giác được Niên Ngũ trong nháy mắt cứng ngắc, hắn câu môi lên cười cười, nhưng ngay sau đó những tiếu ý cũng đều thu liễm lại.

Hắn trầm mặc chốc lát nói, "Hiện tại chỉ có thể làm như vậy……"

Theo như lời Niên Ngũ, hắn không thể trốn, nhưng không thể chờ chết, Diêm Uẩn Sinh người như thế tuyệt đối sẽ giận chó đánh mèo với hắn.

"Yến Tuy, đó là Yến Tuy đó…… Tôi như thế nào lại suy nghĩ……" Hối hận trong mắt Tô Tư Vũ chợt lóe lên, hắn chịu thiệt nhiều như vậy, như thế nào lại đột nhiên bị ma quỷ ám ảnh, dám tính kế lên Yến Tuy cơ.

Hắn cảm thấy hắn hẳn là túm được thứ gì đó, nhưng thủy chung có một tầng sương mù chắn ở trước mắt, làm cho hắn nhìn không rõ hiện trạng.

Trước mắt Tô Dương chưa có lớn lên, Diêm Uẩn Sinh cũng không phải là đối thủ của Yến Tuy, hắn dựa vào những tiên tri kia, là đấu không lại Yến Tuy, chút trải qua này, hắn cũng không muốn đấu nữa, ra khỏi nước Hạ liền trời cao biển rộng, hắn không cần thiết theo chân bọn họ mà dây dưa nơi này.

Có lẽ rời xa bọn họ, hắn mới có thể sống tới không hèn mọn như vậy nữa.

Niên Ngũ nhìn hối hận trên mặt Tô Tư Vũ không giống như là giả dối, gã cân nhắc một chút ngữ khí nói, "Có lẽ, cậu có thể thử đi tìm Yến Tuy, mang chút…… thành ý." Đem mấy cái hắn nói với Diêm Uẩn Sinh kia nói với Yến Tuy, dùng cái này đổi lấy tự do của hắn, có lẽ còn có chút khả năng.

Song Tô Tư Vũ vẫn là lắc lắc đầu, hơn nữa thần sắc trong nháy mắt trở nên âm ngoan, "Không, tuyệt đối không!"

Niên Ngũ trầm mặc xuống không có nói thêm, u mê không tỉnh ngộ của Tô Tư Vũ so với hắn vốn cho là còn muốn sâu hơn rất nhiều, trong hối hận của hắn phần mềm nắn rắn buông nhiều hơn.

Nhưng tiếp đó mới hai ngày, Tô Tư Vũ còn chưa tìm cơ hội cùng Hứa gia tiếp xúc, hắn trước hết bị cháu gái Diêm Uẩn Sinh Diêm Tuyết Nhi phát hiện, hơn nữa cô ta nói chuyện đặc biệt khó nghe.

"Mày con hồ ly tinh này, chính là mày câu dẫn ông nội tao đó. Mày để cho ông ấy vì mày mà cùng Yến gia đối nghịch, ông nội tao đều sắp 70 tuổi, như thế nào mà mày không biết xấu hổ như vậy hả!" Diêm Tuyết Nhi hoãn khẩu khí lại tiếp tục mắng.

"Bày ra chính là đầy mặt tướng hồ ly tinh, mày muốn câu dẫn thì mày đổi người khác có được hay không, ông nội tao có vợ có con, con có cháu trai cháu gái rồi…… Mày, mày thật ghê tởm!"

Tô Tư Vũ sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng hắn vẫn như cũ chịu đựng không có đáp lại, lời đã từng còn khó nghe hơn lời này, hắn đều nghe qua.

"Anh chính là…… vị hôn thê lúc trước của anh họ tôi a."

Cùng Diêm Tuyết Nhi cùng nhau tìm tới cửa, còn có Hứa Tư Nhã của Hứa gia, cô ta nhìn bộ dáng ẩn nhẫn khó chịu này của Tô Tư Vũ, tự nhiên không khỏi đem hắn so sánh với Mạnh Đình, cô đánh giá một lúc lâu, mới hơi mang theo hứng thú mà nói, "So với chị dâu của tôi, kém xa."

"Đúng, chị dâu tôi là Mạnh Đình…… Không, hiện tại hẳn gọi là Tiêu Tử Nặc mới đúng, anh ấy là con út Tiêu gia chi chính, sinh ra ở danh môn, còn là bậc thầy nước hoa, anh nhìn bản thân anh chút, ngoại trừ khuôn mặt, anh còn có cái gì?"

Hơn nữa Tô Tư Vũ khuôn mặt kia trong khoảng thời gian này trốn đông núp tây, đã không đẹp như vậy nữa. Ít nhất Hứa Tư Nhã cảm thấy, thật sự không đẹp bằng Mạnh Đình trong ấn tượng của cô.

Lời của Diêm Tuyết Nhi, Tô Tư Vũ có thể nhịn được, nhưng lời của Hứa Tư Nhã, Tô Tư Vũ thiếu chút nữa liền nhịn không được.

Không chỉ là Hứa Tư Nhã đem hắn cùng Mạnh Đình đối lập, ngay cả Tô Tư Vũ tự mình cũng thường xuyên so sánh, hắn đã xác định Mạnh Đình là giống hắn, nhưng dựa vào cái gì Mạnh Đình thay đổi vận mệnh của mình, hắn lại vì thay đổi của Mạnh Đình vạn kiếp bất phục chứ.

"Đương nhiên rồi, mấu chốt nhất anh họ tôi đặc biệt thích chị dâu tôi," Hứa Tư Nhã tỉ mỉ nhìn Tô Tư Vũ sắc mặt xanh hồng đan xen, cô hơi cảm giác thành tựu cười cười, lúc này mới thối lui một bước, để cho Diêm Tuyết Nhi tiếp lời.

"Đây là nhà của Diêm thị tao, con hồ ly tinh này cút ra ngoài cho tao, đừng ô uế chỗ ngồi nhà tao!"

Diêm Uẩn Sinh còn có thể bởi vì cái gì tạm thời không giận chó đánh mèo Tô Tư Vũ, Diêm Tuyết Nhi thì nhịn không được nữa, bản thân bọn họ cũng sắp không có nhà ở rồi, còn đem phòng tốt như vậy cho một con cáo nịnh bợ ở, làm sao có thể?

Tô Tư Vũ nghe vậy thần sắc ngừng lại, rốt cục mở miệng, hắn gật đầu một cái, "Được."

Tô Tư Vũ đang lo làm sao từ chỗ Diêm Uẩn Sinh chạy trốn đấy, Diêm Tuyết Nhi và Hứa Tư Nhã cho dù mắng khó nghe hơn nữa, nhưng cũng coi như là giúp hắn.

Hắn và Niên Ngũ nhanh chóng thu thập một chút, liền từ căn biệt thự này rời đi, trong túi Niên Ngũ có lẽ còn có chút tiền, Tô Tư Vũ vẫn như cũ là một chút không có, mấy thứ Diêm Uẩn Sinh hứa hẹn cho hắn kia, một chút cũng chưa tới trên tay hắn, đã xảy ra biến cố.

Hắn hiện tại chỉ có thể mạo hiểm trở lại Hải thành, để cho cha hắn cho hắn tiền, đưa hắn xuất ngoại.

Hứa Tư Nhã đưa mắt nhìn Tô Tư Vũ và Niên Ngũ nhanh chóng rời đi, đụng đụng cánh tay Diêm Tuyết Nhi, cô thấp giọng nói, "Mình thấy hắn không chỉ là tình nhân của ông nội cậu đơn giản như vậy, cậu đuổi hắn đi như vậy sẽ làm hỏng chuyện a."

Diêm Tuyết Nhi ở Diêm gia mặc dù rất được cưng chiều, nhưng cũng không tới mức có thể động tới người của ông nội cô.

Diêm Tuyết Nhi nghe vậy hừ cười một tiếng, sau đó cô lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

"Ông nội a, con và Tư Nhã ở gần biệt thư Đông thành, nhìn thấy hai người lén lút từ trong biệt thự của chúng ta đi ra ngoài, con cảm thấy có thể là trộm, bọn con không dám cản, nhưng đồ bên trong cũng không ít, hiện tại con nên báo cảnh sát chứ?"

Diêm Uẩn Sinh nghe vậy gân xanh trên trán nổi lên, hắn hít sâu một cái, mới hòa hoãn một chút ngữ khí, nhưng vẫn như cũ có thể nghe ra, hắn bị chọc tức, "Không cần, ta sẽ xử lý."

"Vâng, ông nội."

Diêm Tuyết Nhi cúp điện thoại, sau đó đưa tay khoát tay Hứa Tư Nhã, "Nhã Nhã, cậu còn không hiểu tớ? Tớ có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy sao?"

Ông nội cô nữ sắc không gần, đời này tất cả tâm thần đều ở trên chuyện làm sao thay thế được vị trí của Yến thị, cô nhìn một cái liền biết chuyện gì xảy ra, cô mắng những thứ kia thuần túy chính là giận chó đánh mèo, trút giận cái gì mắng cái gì, nhưng thu thập hắn, tự nhiên còn phải ông nội cô Diêm Uẩn Sinh tự mình ra tay, đó mới đẹp mắt, đó mới đủ tàn nhẫn chứ.

Tô Tư Vũ và Niên Ngũ vừa tới bến xe, từ trên xe bước xuống đi ra ba bước, liền bị bốn người mặc áo đen vây quanh.

Hơn nữa bọn họ không nói hai lời, trực tiếp lôi kéo Tô Tư Vũ và Niên Ngũ đi lên xe bọn họ.

"Buông ra, tự tôi đi!" Tô Tư Vũ nhẹ nhàng ngọ ngoậy người một cái, nhưng những người đó không một nửa điểm ý tứ nương tay, tay hắn bị bẻ tới trên lưng, đoán chừng đứt gãy cũng không đau như vậy, hắn thiếu chút nữa đã kêu ra tiếng rồi.

Nhưng hắn còn nhớ rõ thân phận tội phạm truy nã của mình, hắn so với bọn họ còn không muốn ở trước trạm xe người đến kẻ đi xô xô đẩy đẩy hơn, dẫn người chú ý.

Tô Tư Vũ và Niên Ngũ lên xe, ngay sau đó liền bị che đầu lại, sau đó là một trận thanh âm huyên náo, tiếp tục là yên tĩnh.

"Niên đại ca, anh vẫn ở đây chứ?" Tô Tư Vũ run giọng hỏi, không nhận được trả lời của Niên Ngũ, nhưng trước tiên nhận được một trận đánh.

"Đây là lão tiên sinh phân phó, giáo huấn mày!"

Song Diêm Uẩn Sinh bên kia cũng nhận được điện thoại, hắn giận đến thiếu chút nữa ném điện thoại di động trên mặt đất.

"Cái gì? Cái gì gọi là người không thấy, người ở Lê thành, dưới mí mắt các ngươi, sao có thể không thấy!"

Lời của Tô Tư Vũ có thể tin hay không Diêm Uẩn Sinh còn phải tiếp tục xác nhận, sao có thể cứ như vậy để cho hắn biến mất chứ.

Diêm Uẩn Sinh lãnh tĩnh suy tư chốc lát, sau đó gọi điện thoại cho Hứa Thụ Mân, vẫn như cũ là thư ký của ông nhận, nhưng lần này Diêm Uẩn Sinh nhịn không được khó chịu, để cho thư ký truyền đạt, tiếp đó không lâu hắn liền nhận được hồi âm, sau đó hắn liền cúp điện thoại.

"Không phải? Sao có thể không phải? Lê thành ngoại trừ Hứa gia hắn ra, ai còn có thể từ trong tay Diêm Uẩn Sinh ta cướp người!"

Diêm Uẩn Sinh khó chịu tới huyết khí trên mặt không ngừng dâng trào, thoạt nhìn trạng thái cực kỳ không tốt, nhưng càng là tới cái tuổi này, hắn lại càng không cam tâm, gia tộc tâm huyết hắn liều mạng phát triển cả đời, sao có thể là loại kết cục này.

Lê thành bên này gió nổi mây tuôn, Hải thành sau khi Yến Tuy trở về, vốn mấy phong ba hơi có di động kia đều biến mất không tiếng động, thậm chí có vài người chi bên Yến thị đều thu lại cái đuôi làm người, trong lòng lại càng là cực kỳ hối hận, bọn họ sao lại nhất thời não rút đi nói với Mạnh Đình như vậy chứ.

Yến Tuy không chỉ là gia chủ chi chính, anh còn trẻ, khá trẻ tuổi, nếu như không ngoài ý muốn, bọn họ thậm chí đám hậu bối của bọn họ đều muốn dựa vào anh. Nhưng sau chuyện lần này, bọn họ còn muốn tìm tới cửa, cũng không dễ dàng như vậy nữa.

Một ngày này Mạnh Đình không đi theo bên cạnh Yến Tuy nữa, cậu mang theo Lý Lan mới tới Hải thành đi thăm phòng thí nghiệm của cậu, còn ra tay biểu diễn cho hắn một chút, miệng Lý Lan một ngày này từ sáng tới tối đều là mở to, không chỉ có Hải thành làm cho hắn ngạc nhiên, toàn bộ trong phòng thí nghiệm đều làm cho ngạc nhiên lại động tâm.

Bất quá hắn hiện tại ngay cả mới học nghề cũng không phải, muốn bắt đầu còn rất sớm.

Yến Minh Á nghe nói Mạnh Đình tới phòng thí nghiệm, y lập tức buông chuyện trong tay chạy tới, Mạnh Đình làm ra một "Yến Đình BestLove" bản thăng cấp, y đã biết, khi biết được Mạnh Đình còn muốn làm bản bốn mùa, miệng y cũng sắp không khép lại được.

"Thím nhỏ thím thật lợi hại."

"Đại đương gia anh thật là lợi hại!" Lý Lan cùng nghe một lát cũng vạn phần đồng ý mà nói, Mạnh Đình nhưng chỉ lớn hơn hắn 3 tuổi a, nhưng bản lĩnh lớn hơn hắn, bây giờ suy nghĩ một chút, suy nghĩ trước kia

của hắn thật là quá ngây thơ rồi.

Mạnh Đình đối với mấy khích lệ này thật sự cũng không khiêm tốn, cậu gật đầu một cái toàn bộ đồng ý, "Đúng rồi, cháu không có chuyện gì đi, ta hiện tại muốn đi đón Yến Tuy rồi."

Yến Minh Á một hơi lạc giọng, suýt chút nữa nói lắp.

Y há hốc mồm, nhanh chóng chỉnh lý một chút ngôn ngữ nói với Mạnh Đình, "Chuyện hội giao lưu phẩm hương quốc tế lần trước, thím vẫn nhớ đi……"

"Cháu hỏi qua rồi, có thể mang theo người thân," Yến Minh Á nói hơi xấu hổ cười cười, "Cái kia…… bọn họ nói, cháu cũng có thể cùng đi, bất quá hội giao lưu cháu tham gia không giống với bọn thím."

Mạnh Đình tham gia chính là giao lưu thuần túy giữa các nhà điều hương, Yến Minh Á tham gia chính là giao lưu giữa công ty nước hoa với nhau, hoàn toàn bất đồng.

Mạnh Đình nghe vậy gật gật đầu, tương đối bình tĩnh, "Vậy ta hỏi Yến Tuy một chút, rồi lại nói với cháu."

Cậu nói cúi đầu liếc nhìn màn hình điện thoại phát sáng, "Thời gian của ta thật sự vội."

"Vâng…… Vâng ạ, cháu không làm chậm trễ thím nữa." Yến Minh Á bất đắc dĩ nói, thần sắc trên mặt lại biến thành loại bộ dáng đáng thương hề hề.

Chân mày Mạnh Đình khẽ gạt gạt, cầm giương lên, nói, "Giả bộ đáng thương vô dụng, ta nghe Yến Tuy rồi."

Yến Minh Á bị vạch trần, có chút không biết làm thế nào, Lý Lan không cố kỵ chút nào ôm bụng phá lên cười, "Ha ha ha……"

Hắn cười xong, liền chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Mạnh Đình, hắn vội vàng đuổi theo, liền cũng nhìn không thấy ánh mắt Yến Minh Á quét ngang tới đây.

Yến Minh Á cũng cảm thấy mình bất đắc dĩ a, y chính là có thủ đoạn hơn nữa, y cũng không thể dùng trên người thím nhỏ của hắn a, ngoại trừ giả bộ đáng thương, y đã không nghĩ tới các chiêu khác.

Hơn trong khoảng thời gian này sự tình còn quá nhiều, Mạnh Đình vẫn luôn vì Yến Tuy phân tâm, thời gian vốn dùng để điều hương đều không biết bị chiếm đi bao nhiêu, y cũng thật sự là bất đắc dĩ.

*Mấy hôm nay cứ bị cuồng phim Method ý mặc dù không thích kết BE _.___" trời ơi couple chính đẹp đôi gì đâu:******

99. Chương 99

Edit: Vịt

Beta: Min

Lý Lan theo Mạnh Đình ngồi lên xe thật lâu, đều vẫn toét miệng cười, Mạnh Đình liếc mắt nhìn Lý Lan, cảm thấy nụ cười của hắn có chút kỳ quái, nhưng thần sắc Lý Lan nghiêm túc chốc lát, lại lập tức vui vẻ lên.

"Có gì buồn cười?" Mạnh Đình nhìn Lý Lan nói thầm một câu, nhưng cũng không phải thật sự muốn làm rõ ràng, cậu nhìn Lý Lan suy nghĩ một lát nói, "Sau này em giống đám Thi Thi gọi anh là sư phụ đi."

"A…… A?" Miệng Lý Lan lại tiếp tục mở lớn, hoàn toàn kinh ngạc sững sờ mà nhìn Mạnh Đình, vừa cao hứng vừa lúng túng.

Mạnh Đình nói xong lời này cũng không tiếp tục để ý tới Lý Lan nữa, cậu nhìn ra bên ngoài xe, bọn họ đã sắp tới cao ốc Yến thị rồi, như thế trên mặt cậu mới hiện lên chút tiếu ý, cậu cầm điện thoại di động, cực kỳ nhẫn nại, mới kiềm chế xuống được tâm tình vui mừng, không gọi thoại cho Yến Tuy.

Cậu quay đầu nhìn về phía Lý Lan vẫn như cũ vui tới không khép miệng lại được, "Em muốn cùng anh đi tìm Yến Tuy, hay là anh để cho tài xế trước tiên đưa em về?"

"Sư phụ!" Lý Lan hô một câu, thanh âm vang dội, Mạnh Đình chưa phát giác nghiêng nghiêng sang bên cạnh, nhưng lại nghe thấy thanh âm đột nhiên trở nên rất nhỏ của hắn, "Cái kia em đi theo anh có tiện hay không a, nếu không tiện, em trước tiên trở về."

Mạnh Đình nghe vậy nhìn nhìn Lý Lan, sau đó rốt cục yên tâm thoải mái lấy điện thoại ra, gọi cho Yến Tuy, cậu đây thực là có chuyện đứng đắn mà, mới không phải bởi vì nhớ Yến Tuy liền tùy tiện gọi đâu nha.

"…… Được, bọn em lập tức tới ngay," Mạnh Đình cúp điện thoại, xe bọn họ cũng dừng lại, cậu thu hồi điện thoại, nói với Lý Lan, "Yến Tuy nói không sao, chúng ta cùng đi đi."

"Vâng," Lý Lan cười tới mắt đều sắp không còn rồi, hắn ở làng du lịch lần đầu tiên gặp Mạnh Đình và Yến Tuy, đã cảm thấy bọn họ rất khác biệt, không giống với những người có tiền khác hắn từng gặp, nhất là Mạnh Đình, tín nhiệm và sùng bái của Lý Lan đối với cậu, đã vượt quá tưởng tượng.

"Ngài nguyện ý làm sư phụ em, thật sự là quá tốt." Lý Lan nói cúi đầu, mắt chớp lại chớp, sau đó lại nhếch miệng cười.

Mạnh Đình liếc mắt nhìn Lý Lan, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, cậu trước tiên xuống xe, chờ Lý Lan xuống, bọn họ cùng nhau đi về phía cao ốc Yến thị.

Mạnh Đình ở cao ốc Yến thị quản lý nhiều ngày như vậy, nhân viên trên dưới không thể không nhận ra cậu, ánh mắt bọn họ nhìn Mạnh Đình mang theo tôn trọng cơ hồ giống đối với Yến Tuy, nhưng tâm trạng Mạnh Đình đã phiêu tới lập tức liền gặp được Yến Tuy, căn bản không phát hiện những khác biệt này trong mắt bọn họ.

Nhưng Lý Lan tâm tư rất nhạy cảm, ánh mắt hắn nhìn một vòng, kính nể trong lòng đối với Mạnh Đình liền càng nhiều.

Bọn họ từ trong thang máy đi ra ngoài, Yến Tuy cũng đến, Mạnh Đình bước nhanh tiến lên, cầm lấy tay Yến Tuy vươn ra, cậu mặt mày cong cong, cười đến hết sức đẹp mắt, "Em tới đón anh về nhà."

"Được, vậy phải chờ một lát," Yến Tuy nói xong lôi kéo Mạnh Đình đi vào trong, lại phất phất tay, để cho Vương Phong đi tiếp đãi Lý Lan, dẫn hắn khắp nơi đi tham quan một chút, lại mang người trở về phòng làm việc của hắn.

Mạnh Đình đem thời gian và địa điểm hội phẩm hương quốc tế đều nói với Yến Tuy, sau đó lại lặp lại mấy lời cậu nói với Yến Minh Á, "Có thể mang theo người nhà, anh có thời gian đi không?"

Ý tứ lời Mạnh Đình đã hết sức rõ ràng, Yến Tuy đi, cậu mới nguyện ý đi.

Yến Tuy nghe vậy trầm mặc hiếm thấy, anh mang Mạnh Đình ngồi vào trên ghế salon trong phòng làm việc, ôm người vào trong ngực, anh lại suy nghĩ một lát mới trả lời Mạnh Đình, "Thời gian mấy ngày đó, anh phải tới Lê thành một chuyến, không thể bồi em rồi."

Mạnh Đình nghe vậy thời gian trầm mặc còn muốn lâu hơn Yến Tuy, nhưng cậu rốt cục suy nghĩ hiểu mấy ý tứ trong lời nói Yến Tuy, Yến Tuy không chỉ không thể bồi cậu tới nước A, anh tới Lê thành, còn không chịu mang theo cậu.

"Em không thể đi theo sao?" Cho dù nghe ra rồi, Mạnh Đình vẫn là muốn xác định lại một lần, hơn nữa tiếu ý trên mặt cậu bất giác liền tản đi chút. Lê thành đó là nơi nào, Mạnh Đình cũng không phải là không biết gì cả.

Yến Tuy lại tiếp tục trầm mặc, kỳ thực trong lòng anh cũng rất mâu thuẫn, anh biết lưu luyến Mạnh Đình đối với anh, lo lắng đối với lần này anh đi, nhưng để cho Mạnh Đình đi theo anh tới Lê thành, anh cũng sẽ lo lắng.

“Anh đảm bảo chỉ có thời gian hai ngày đi nhanh về nhanh, em không muốn đi nước A, liền ở……”

“Em đi.” Mạnh Đình quăng tay Yến Tuy để ngang trên tay cậu xuống, sau đó ngồi thẳng thân thể, cậu hít sâu một hơi, lại tiếp tục nói, “Em biết em không thể quá dính anh, sẽ chọc anh phiền.”

Yến Tuy nghe vậy sắc mặt trong nháy mắt đen xuống, anh cưỡng chế kéo Mạnh Đình về trong ngực, “Đây là lời gì…… em giận dữ? Anh sao có thể sẽ chán em, anh không mang theo em đi cũng không phải là chán em……”

“Diêm Uẩn Sinh con cáo già này, anh không thể không đi qua tự mình xem, anh sợ hắn sẽ chạy.”

“Nha,” Mạnh Đình tiếp tục nhìn Yến Tuy, con ngươi xoay xoay, “Đặng Vũ kia đi cùng anh?”

Tín nhiệm Yến Tuy đối với Đặng Vũ không giống bình thường, anh nguyện ý để cho hắn biết sự thật vết thương súng bắn ở ngực, này đổi lại đến trên người đám Cố Lãng tuyệt đối làm không được, đổi thành Chân Hàm vậy còn không sai biệt lắm.

Mạnh Đình cũng không biết tại sao mình đột nhiên liền nhớ tới Đặng Vũ, nhưng vừa nghĩ đến Yến Tuy không cùng một chỗ với cậu, lại cùng một chỗ với sư đệ thanh mai trúc mã, trong lòng cậu liền không quá thoải mái.

Vẻ mặt Mạnh Đình ăn giấm hết sức rõ ràng, hơn nữa con ngươi nhìn thẳng Yến Tuy, Yến Tuy cho dù muốn lắc đầu cũng có chút khó khăn, anh thành thực gật gật đầu, “Phải.”

“Hừ……” Mạnh Đình hừ nhẹ một tiếng, nhưng cũng không có lại thử từ trong ngực Yến Tuy ra ngoài, không chỉ có như thế, cậu còn chen chen vào tới trong ngực Yến Tuy, “Hắn không đẹp bằng em, thân thủ không tốt bằng em, khẳng định cũng không chăm sóc tốt bằng em……”

Mạnh Đình mâu quang lóe lóe lại chống lại ánh mắt Yến Tuy, hai gò má cậu khẽ phồng phồng, “Em biết anh thích em, không thích hắn.”

Cái này, Yến Tuy thật đúng là không biết làm sao đáp lại lời Mạnh Đình, mới có thể tiêu tan đi vại dấm cậu đột nhiên có này, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn hôn môi Mạnh Đình, thấy cậu mặt mày an tĩnh lại, anh lại tiếp tục từ từ làm sâu sắc hơn nụ hôn này.

Vừa hôn kết thúc, chút xoắn xuýt hai đầu lông mày Mạnh Đình rốt cục tản đi chút, Yến Tuy mới lại tiếp tục mở miệng, “Chúng ta giống như lúc trước, đeo tai nghe điện thoại, tùy thời giữ liên lạc.”

“Vậy em còn ngồi máy bay đấy, anh cũng ngồi……” Mạnh Đình đột nhiên thông minh làm cho Yến Tuy có chút bất đắc dĩ, nhưng cậu cũng không cam lòng làm khó dễ Yến Tuy, cậu nhẹ nhàng lẩm bẩm hai cái, sau đó mới gật gật đầu, “Ừ, anh đi đi.”

Môi Yến Tuy hơi mở ra, anh đại khái muốn nói lời cảm ơn, nhưng suy nghĩ một chút lại không tiếp tục mở miệng, giữa anh và Mạnh Đình không cần lời khách sáo xa lạ như vậy.

Thời gian Yến Tuy đi Lê thành là 2 ngày sau, Yến Minh Á nói hội phẩm hương quốc tế là 4 ngày sau, nhưng đó là đất khách xa lạ, thời gian ở trên máy bay phải 1 ngày, ít nhất cũng phải trước 2 ngày lên đường, đến bên kia làm quen chênh lệch thời gian, bọn họ là cùng một ngày rời khỏi Hải thành.

Mạnh Đình không để cho Lý Lan trở lại thôn Lý gia, cậu để cho Yến Minh Á đi làm hộ chiếu tạm thời cho Lý Lan, chuẩn bị mang theo hắn cùng nhau đến nước A.

Lý Lan lần này có thể tới Hải thành chơi mấy ngày, hắn đã cực kỳ cao hứng rồi, mà hắn tham quan phòng thí nghiệm, tham quan cao ốc Yến thị, hiện tại còn sẽ theo Mạnh Đình tới nước A, số phận lập tức liền nghiêng trời lệch đất.

Mạnh Đình tới nước A, Yến Tuy cũng sắp xếp, chỉ có Yến Minh Á đi theo, anh vẫn là không yên lòng, anh để cho Chân Hàm cùng Yến Mạn Gia bồi Mạnh Đình cùng đi, hai vị này mười mấy tuổi đã bắt đầu thường xuyên chạy tới nước ngoài, có bọn họ, Yến Tuy mới sẽ yên tâm chút.

Nhưng trong hai ngày này Mạnh Đình bị năm lần bảy lượt dặn dò là tránh không khỏi, không chỉ có Yến Tuy nói, ngay cả Yến Vũ và Hà Việt cũng không thiếu, Mạnh Đình biểu hiện rất ngoan, toàn bộ quá trình thỉnh thoảng gật đầu, cực kỳ nghe lời, hơi có một điểm khác thường là, cậu đối với Yến Tuy lại không có quá nhiều muốn dặn dò.

Yến Tuy trong lòng bất đắc dĩ than thở, anh cảm thấy Mạnh Đình ít nhiều vẫn còn có chút tức giận, không, phải nói là buồn bực, liền hai ngày này đối với anh hơi lãnh đạm chút, nhưng giữa anh và Đặng Vũ thật sự quan hệ gì cũng không có, cũng không biết vại giấm này của Mạnh Đình là xuất hiện như thế nào.

"Ăn không quen thức ăn bên kia, liền bảo Chân Hàm làm cho em, biết không?" Yến Tuy tiễn Mạnh Đình đến sân bay, lại tiếp tục dặn dò một câu như vậy, rồi sau đó anh ôm người tới trong ngực, mấy cảm xúc không nỡ kia nồng đậm mà làm cho lực đạo tay anh hơi có mất kiểm soát, anh đem người càng ôm càng chặt.

Mạnh Đình không có ôm lại Yến Tuy, nhưng cũng không có kháng cự anh ôm, nhưng cậu như vậy, làm cho Yến Tuy trong lòng không nỡ cùng tự trách càng nồng đậm hai phần.

"Ngoan, sau này anh đi đâu đều mang theo em, em đi đâu cũng đều mang theo anh, có được hay không?"

"Được," Mạnh Đình lời này ngược lại dứt khoát đồng ý, cậu nhìn hai mắt Yến Tuy, rốt cuộc lại mềm lòng, mũi chân cậu kiễng lên, ở trên mặt Yến Tuy hôn một cái, "Anh cũng chăm sóc tốt chính mình."

"Ừ," Yến Tuy gật đầu một cái, sau đó hôn lên môi Mạnh Đình, lại giơ tay lên nhu nhu tóc cậu, "Thời gian nếu kịp, anh liền tới nước A đón em."

"Nha," Mạnh Đình trả lời, nhưng trên mặt cũng không có thần sắc cao hứng gì, đám Chân Hàm đều ở một bên chờ, thời gian lên máy bay sắp tới, Yến Tuy muốn dặn dò, mấy ngày này đều không biết dặn dò bao nhiêu lần, trước mắt tiếp tục kéo dài, cũng không có ý nghĩa gì.

Mạnh Đình chủ động mở miệng, "Vậy em đi đây."

Cậu lùi lại 2 bước, sau đó lại trợn mắt cường điệu hai lần, "Anh nhất định phải nhớ em."

Đám người Chân Hàm rốt cục bị phản ứng của Mạnh Đình chọc cười, bình thường không phải là đều nói không cần quá nhớ em, ai giống như cậu bá đạo như vậy, yêu cầu người nhất định phải nhớ cậu chứ.

"Được, anh nhớ em." Yến Tuy lời này nhưng nửa điểm không giả, loại tư niệm không nỡ nhanh chóng lên men bóp chặt tới trong lòng anh chát chát, trên đường tới sân bay, anh không chỉ một lần có kích động muốn để cho Mạnh Đình đừng tới nước A, trực tiếp đổi hành trình cùng anh đi Lê thành.

Nhưng Đặng Vũ rõ ràng nói với anh, Lê thành tình huống có chút phức tạp, nơi đó không phải là Hải thành, anh không dám để cho Mạnh Đình mạo hiểm, cho dù chỉ có một chút khả năng như vậy, anh cũng không nguyện ý.

Nói thật, Mạnh Đình có thể nghe lời như vậy, anh vui mừng, đồng thời cũng có chút kinh ngạc, Mạnh Đình có chút nhiều lúc, biệt nữu lên rồi, ngay cả anh cũng khuyên giải không được. Mà hai ngày này Mạnh Đình đối với anh lãnh đạm như có như không, Yến Tuy trong lòng cũng rất lo lắng, nhưng những thứ này đều phải chờ anh giải quyết chuyện Lê thành bên kia, trở lại tìm Mạnh Đình giảng hòa.

Mạnh Đình đi thẳng đến cửa đăng ký kiểm an bên kia, rốt cục lại nhìn Yến Tuy một cái, sau đó lại vẫy vẫy tay với anh.

Yến Tuy cũng vẫy tay đáp lại, nhìn tới lúc bóng lưng Mạnh Đình không thấy, anh mới quay người từ sân bay rời đi, nhưng cũng trực tiếp tới sân bay khác, ngồi máy bay tư nhân tới Lê thành.

Nhưng không tới 5 phút sau khi Yến Tuy rời khỏi sân bay quốc tế, Mạnh Đình và Tiêu Tử Mặc cùng nhau xuất hiện ở trong đại sảnh sân bay.

"Nặc Nặc, như vậy thật sự được không?"

Mạnh Đình nghe vậy liếc mắt nhìn Tiêu Tử Mặc, thần sắc cậu khá bình tĩnh, "Không có cái gì được hay không, đây là lựa chọn của em, hơn nữa anh hai không phải là đáp ứng giúp em sao?"

Bị đôi mắt kia của Mạnh Đình nhìn, Tiêu Tử Mặc thật đúng là nói không ra "Không", hơn nữa sự thật là y đã giúp rồi.

Y vì Mạnh Đình mà đến, nói thành là Tiêu gia biết Mạnh Đình muốn tới nước A, phái y tới hộ tống, sau đó dùng liên lạc tình cảm làm yêu cầu, thuận lý thành chương đổi vị trí cho Mạnh Đình, sau đó bọn họ lại từ trong khoang hạng nhất chạy ra ngoài.

Chính là Yến Minh Á và Chân Hàm giữa đường phát hiện biết Mạnh Đình và Tiêu Tử Mặc trước khi máy bay cất cánh chuồn đi, máy bay của bọn họ đã cất cánh rồi, từ nơi này bay thẳng tới nước A cần 15 tiếng, trong thời gian này, Chân Hàm liên hệ không được Yến Tuy, cho dù y nghĩ biện pháp liên lạc Yến Tuy, vậy thời gian tốn cũng sẽ không ngắn, Mạnh Đình muốn làm cái gì đã sớm làm.

Hơn nữa mục đích của Mạnh Đình cũng rất rõ ràng, cậu căn bản là không yên lòng Yến Tuy tự mình tới Lê thành, đây không phải là vấn đề cậu có tin Yến Tuy hay không, mà là cậu cảm thấy cậu phải đi theo.

Tầng hầm hội sở giải trí nào đó ở Lê thành, Tô Tư Vũ liên tục mấy ngày bị hình phạt riêng và thẩm vấn, hắn hai kiếp chưa chịu qua nổi khổ da thịt như vậy, hơn nữa hoàn cảnh của hắn bây giờ, phòng tuyến tâm lý của hắn đã sớm sụp đổ.

Ngày đó người mang hắn và Niên Ngũ đi, không phải là người của Diêm Uẩn Sinh, cũng không phải là người của Hứa Thụ Mân, mà là người của Đặng Vũ, là Niên Ngũ sớm nói với Đặng Vũ vị trí của bọn họ, để cho bọn họ trước một bước tìm được hắn và Tô Tư Vũ, rồi mang bọn họ đi.

Sản nghiệp của Đặng gia cơ hồ bao trùm trong phần lớn các hội sở giải trí cao cấp ở thành phố quan trọng của nước Hạ, hắn muốn ở Lê thành giấu một người, bậc tiền bối như Diêm Uẩn Sinh thật đúng là không có cách gây khó dễ với hắn.

Đặng Vũ đã để cho Yến Tuy đến Lê thành, bản thân hắn tự nhiên cũng tới.

Mặt Tô Tư Vũ vẫn luôn bị che, lúc hắn bị thẩm vấn, Đặng Vũ ngồi ở trên một cái ghế nhìn, hắn tham gia thẩm vấn rất nhiều lần, nhưng Tô Tư Vũ một lần cũng không phát hiện tồn tại của hắn.

"Tôi nói, tôi nói……"

Tô Tư Vũ lúc trước vẫn luôn kẹp chết cũng không nói, là hắn yêu cầu muốn Diêm Uẩn Sinh tự mình tới hỏi hắn, hắn mới nói, nhưng hiện tại thật sự bị hành hạ, không dám làm yêu cầu như thế nữa.

"Mở ghi âm ra, mày nói đi." Tiếng người thẩm vấn vẫn như cũ lạnh tới giống như không có một tia cảm xúc nào.

Tô Tư Vũ nghe vậy hít sâu một cái, sau đó mới mở miệng.

"Đặng gia…… Chính là Đặng gia anh biết kia, thiếu chủ Đặng gia Đặng Vũ thích Yến Tuy. Hắn thích Yến Tuy, như vậy hắn liền không có khả năng tiếp nhận Yến Tuy thích Mạnh…… Không, là Tiêu Tử Nặc, người khác từ trong tay Yến Tuy không giết chết được Tiêu Tử Nặc, nhưng hắn tuyệt đối có thể."

Tô Tư Vũ biết cái này dưới cơ hội cực kỳ ngẫu nhiên, khi đó hắn đã ly hôn với Yến Tuy rồi, hắn vì có thể để cho mình trải qua tốt một chút, từng tầng quan hệ giới thiệu, hắn được giới thiệu cho Đặng Vũ.

Lúc Tô Tư Vũ ở Yến gia, cũng biết Đặng Vũ, còn gặp hắn mấy lần, nhưng khi đó hắn cũng không biết Đặng Vũ thích Yến Tuy, còn thích nhiều năm như vậy, nhưng hắn thỉnh thoảng có thể từ trên người Đặng Vũ cảm giác được địch ý như có như không kia, vốn hắn không rõ, lần đó Đặng Vũ thấy hắn, sau đó chính miệng nói với hắn những thứ này.

Ở trước mặt vợ cũ của Yến Tuy nói hết tình ý đối với Yến Tuy, cũng coi như Đặng Vũ đối với Yến Tuy những năm này cầu mà không được phát tiết tình cảm nồng nhiệt. Thậm chí Tô Tư Vũ hoài nghi phía sau hắn và Yến Tuy li hôn cũng có Đặng Vũ động tay.

Yến Tuy là không yêu hắn không sai, nhưng anh cũng không yêu người khác.

Hắn năm lần bảy lượt vượt qua ranh giới cuối cùng của Yến Tuy, nói không chừng có bẫy Đặng Vũ bố trí. Hắn, Tô Dương, Yến Tuy, bọn họ người tầng lớp kia, muốn âm một người rất nhiều biện pháp, đặc biệt là khi hắn không ưa ngươi.

Tô Tư Vũ cảm giác hoài nghi của mình rất có lý do, nhưng lúc này, hắn cũng không có khả năng đi thăm dò, thậm chí Đặng Vũ có thể nói với hắn những thứ này, cũng là xác định hắn đã không có biện pháp tiếp tục tiếp xúc Yến Tuy.

"Có lẽ, hắn sẽ nguyện ý phối hợp cùng anh phá hủy Yến thị, đây không hẳn không phải một loại phương pháp hắn có được Yến Tuy."

Tô Tư Vũ không nhìn thấy, cho nên đối với Đặng Vũ ánh mắt dần dần u ám không thể phát giác ra, bằng không những lời này của hắn như thế nào cũng không thông thuận được nữa.

"Giết chết Mạnh Đình, thừa cơ mà vào…… Bằng không Yến Tuy có Mạnh Đình, hắn vĩnh viễn không có cơ hội!"

100. Chương 100

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Đúng, cậu nói không sai, em ấy chính là tốt như vậy, tốt tới mức vốn tớ không thể thích ai, lại thích em ấy, không, là yêu, tớ yêu em ấy."

"Lấy vải trên đầu hắn xuống đi."

Đặng Vũ đột nhiên mở miệng nói như vậy, Niên Ngũ phía sau hắn vẫn đứng, giơ tay để cho người thẩm vấn thối lui, hắn tự mình tiến lên, lấy miếng vải đen vẫn phủ trên đầu Tô Tư Vũ xuống.

Trong tầng hầm ngầm chỉ có một chiếc đèn bàn nhỏ mờ nhạt, nhưng cho dù chỉ có độ sáng như vậy, vẫn là làm cho Tô Tư Vũ cực kỳ không thích nghi, nhưng thanh âm Đặng Vũ, hắn xa lạ lại mơ hồ cảm thấy quen tai, dường như ở nơi nào đó nghe qua.

Hắn cố gắng mở to hai mắt muốn nhìn rõ ràng người trước mắt, nhưng mắt đều rơi lệ, hắn cũng không thể nhìn rõ ràng.

"Ai? Các người là ai?"

"Tôi là ai?" Trong thanh âm Đặng Vũ mang theo ra chút tiếu ý, nhưng kỳ thực biểu tình trên mặt hắn hoàn toàn lanh xuống, "Niên Ngũ, cậu nói với hắn, tôi là ai."

Niên Ngũ đã từng đối với vẻ ngoài hiền lành kia của Tô Tư Vũ hoàn toàn không thấy, hắn mặt không chút thay đổi, Tô Tư Vũ lúc nhìn không rõ mặt hắn, hoàn toàn không thể đem nam nhân tây trang trước mắt cùng Niên Ngũ trong ấn tượng của hắn liên hệ tới.

(H ì nh nh ư v ế đầ u c â u n à y t á c gi ả l ộ n t ê n th ì ph ả i)

"Đây là Đặng thiếu chủ." Niên Ngũ mở miệng, cực kỳ giản lược.

Tô Tư Vũ vẫn như cũ nhìn không rõ người, nhưng bọn họ rốt cục sớm chiều chung đụng thời gian lâu như vậy, hắn sao có thể không nhớ được thanh âm Niên Ngũ.

"Anh, anh……" Tô Tư Vũ rốt cục nếm được cái gì là cảm giác phản bội, hắn cho rằng hắn gặp được một người tốt, người đàng hoàng, không nghĩ tới ngay cả cái này cũng là giả dối.

"Còn có gì muốn nói với tôi không, nói tiếp đi, tôi nghe đây." Đặng Vũ mở miệng, hắn nhìn Tô Tư Vũ ánh mắt đã khôi phục loại cảm giác không để ý, nhưng trong lòng hắn rốt cục là nghĩ thế nào, cũng chỉ có mình hắn biết.

"Niên…… Niên Ngũ? Đặng Vũ……"

Tô Tư Vũ thanh âm phát run, đến bây giờ hắn làm sao có thể vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, hoài nghi của Diêm Uẩn Sinh một chút không sai, từ ban đầu hắn đánh lén cảnh sát chạy trốn, hắn được Niên Ngũ nhặt được, hắn trốn tới Lê thành, hết thảy đều là Yến Tuy và Đặng Vũ tính toán xong xuôi.

Hắn đột nhiên phá lên cười, một bên cười một bên rơi lệ, "Ha ha ha, ha ha ha…… Thật là quá buồn cười rồi, ha ha ha……"

"Yến Tuy đến bây giờ còn chưa biết ý nghĩ của anh, anh ấy đến bây giờ còn cảm thấy anh là sư đệ tốt của anh ấy đấy."

"Anh là đồ hèn nhát!" Cho dù là kiếp trước, Yến Tuy không gặp được Mạnh Đình, Đặng Vũ cũng không dám nói với Yến Tuy tâm ý của hắn. Hắn thật đáng thương, nhưng lúc này đây Tô Tư Vũ cảm thấy Đặng Vũ so với hắn còn muốn đáng thương hơn.

Tô Tư Vũ cảm thấy hắn nói như vậy, Đặng Vũ sẽ thử đi phủ định, nhưng hắn chỉ là nhìn hắn, dùng một loại ánh mắt khá kỳ quái, sau đó hắn gật đầu thừa nhận, "Đúng, cậu nói không có sai."

"Nhưng cậu không biết một điểm, tôi vĩnh viễn đều sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương Yến Tuy."

Song Tô Tư Vũ nghe vậy cười đến càng thêm tùy ý và dữ tợn, "Nhưng anh chưa nói không tổn thương bạn đời của Yến Tuy a, anh nhìn bọn họ ân ân ái ái, trong lòng anh nghĩ như thế nào tự anh biết."

Nhưng Mạnh Đình không giống Tô Tư Vũ, cậu quá ngoan ngoãn, cuộc sống của cậu đơn giản tới hai ba câu có thể miêu tả rõ ràng, Đặng Vũ cho dù muốn động tâm tư gì, hắn cũng không tìm được lỗ hổng.

"Chỉ cần anh nghĩ, anh sẽ không không có cơ hội," Tô Tư Vũ cũng không tin cảm giác của Yến Tuy và Mạnh Đình có thể vẫn tiếp tục tốt như vậy, luôn sẽ có lúc nháo mâu thuẫn, khi đó có lẽ chính là lỗ hổng Đặng Vũ thừa cơ mà vào.

Tô Tư Vũ còn muốn dụ dỗ Đặng Vũ đi đối phó Yến Tuy và Mạnh Đình, nhưng Niên Ngũ nhận điện thoại, sau đó ở bên tai Đặng Vũ nói nhỏ, hắn liền đứng lên, cũng không quay đầu lại rời đi, mà Tô Tư Vũ tiếp tục bị chặn miệng, bịt kín vải đen.

Bắt đầu thời khắc này bị miếng vải đen bao lại, Tô Tư Vũ rốt cục lại biết cái gì là sợ, hắn một chút cũng không biết Đặng Vũ là nghĩ như thế nào, nhưng Tô Tư Vũ cũng rõ ràng, cho dù Đặng Vũ có thể dựa theo lời hắn đi làm, hắn cũng không khả năng lớn sẽ bỏ qua cho hắn, rơi vào trong tay Đặng Vũ, thật đúng là không tốt bằng hắn vào tù.

Làm cho Đặng Vũ thẩm vấn với Tô Tư Vũ, nguyên nhân là Yến Tuy đến.

"Yến lão đại tới, sao chị dâu nhỏ không theo tới?" Đặng Vũ ôm cánh tay thờ ơ mà cười, trong lời nói có nhiều hơn hai phần chế nhạo, hắn biết Yến Tuy không thích cùng người quá nhiều tiếp xúc thân thể, bọn họ cách khoảng cách hai bước, không tính là thân mật, nhưng cũng không tính là xa cách.

Hắn thầm mến Yến Tuy lâu như vậy, đều không bị phát hiện, ngoại trừ hắn cùng Yến Tuy bình thường đều quá bận, gặp gỡ không tính là nhiều, còn có chính là hắn đối với khoảng cách cùng ngữ khí thần thái khống chế tinh chuẩn, hắn hiểu Yến Tuy, cũng biết điểm mấu chốt anh có thể tiếp nhận một bạn tốt đối với anh lấy lòng ở chỗ nào.

Nói đến Mạnh Đình, trong thần sắc nghiêm túc của Yến Tuy hiện lên hòa hoãn rõ ràng, "Đình Đình ngược lại muốn đi cùng, tớ không để cho."

"Nha," Đặng Vũ nhàn nhạt mà đáp lại một câu, không tiếp tục đem đề tài xoắn xuýt ở trên người Mạnh Đình, "Tới đây đi, chúng ta xem chút tình huống của Diêm gia, mấy thứ bẩn thỉu này vậy đủ rồi."

Đặng Vũ dẫn Yến Tuy tới một thư phòng, sau đó đem tư liệu hắn cho người chỉnh lý ra đưa cho Yến Tuy nhìn, ánh mắt Yến Tuy nhanh chóng quét qua trên tài liệu một lần, sau đó ánh mắt khóe định một cái tên.

Đặng Vũ đứng ở phía sau Yến Tuy, liền cũng chú ý tới điểm anh đột nhiên dừng lại.

"Sao thế? Người này có vấn đề?"

"Ông nội bà nội tớ gặp phải tai nạn xe cộ liên hoàn người gây chuyện chính là hắn."

Lúc ấy chết quá nhiều, cảnh sát làm thành tai nạn giao thông nghiêm trọng xử lý, người kia sống chết nói mình là uống quá nhiều, Yến Tuy cho dù trong lòng có hoài nghi, muốn tra cũng rất khó khăn, huống chi lúc ấy anh căn bản không nghĩ tới sẽ liên quan tới Diêm Uẩn Sinh Lê thành.

"Báo án đi," Yến Tuy tiếp tục lật xong tài liệu, sau đó nói như vậy.

"Được," Đặng Vũ gật đầu một cái, cầm qua tài liệu từ bên người Yến Tuy tránh ra, gần tới cửa, hắn mới lại quay đầu lại, "Tô Tư Vũ bị giam trong tầng hầm, cậu muốn gặp hắn không?"

"Không gặp?" Yến Tuy mở miệng, thần sắc vẫn như cũ rất lạnh.

Đặng Vũ cười cười, sau đó từ trong thư phòng đi ra ngoài.

Thân thể Yến Tuy hơi tựa về phía sau, chân mày khẽ nhíu, nhưng không tới chốc lát, chút khác thường kia của anh đều không thấy nữa, nhìn chính là bộ dáng suy tư bình thường.

Yến Tuy ở trong thư phòng của Đặng Vũ đợi nửa giờ, sau đó anh liền đứng dậy đi tới Hứa gia.

Hứa Thụ Mân đối với Yến Tuy đến, ngược lại không có cảm giác ngoài ý muốn gì, ông nhìn nhìn Yến Tuy, trong ánh mắt và ngữ khí đều mang theo chút ân cần, "Vết thương đều tốt rồi?"

"Đều tốt rồi." Yến Tuy đáp lại, hiện tại không có cần thiết tiếp tục giấu diếm mọi người nữa, nhưng kịch đều diễn tới loại trình độ này, lúc này Yến Tuy cũng lười tiếp tục tốn tinh lực nói chi tiết quá nhiều với Hứa Thụ Mân, trong chuyện này còn liền quan tới Đặng Vũ, giải thích càng phiền toái.

"Cháu tới là không yên tâm ta?" Hứa Thụ Mân để cho Yến Tuy ngồi xuống, lại đích thân rót trà cho anh, trên mặt ông mang theo chút thần sắc bất đắc dĩ.

Yến Tuy cười cười, nhưng cũng thừa nhận, "Có chút."

Đổi lại Hứa Thụ Mân hai mươi năm trước là sẽ không có thể mềm lòng như vậy, nhưng hiện tại lại không hẳn, nhưng đây vẫn không phải toàn bộ nguyên nhân anh tự mình tới Lê thành.

Tiếu ý của Yến Tuy thu hồi, nhìn về phía Hứa Thụ Mân, anh mở miệng nói, "Cháu muốn xin ngài giúp cháu."

Hứa Thụ Mân không do dự quá lâu, ông gật đầu một cái, "Được, cháu nói."

Lúc Yến Tuy đang cùng Hứa Thụ Mân tán gẫu, Mạnh Đình và Tiêu Tử Mặc cũng gần tới Lê thành rồi, bọn họ là ngồi máy bay tư nhân của Tiêu gia tới thị trấn nhỏ phụ cận, sau đó lại lái xe tới đây.

Mạnh Đình lúc này không chỉ có để cho Tiêu Tử Mặc giúp cậu, ngay cả Tiêu Tử Ngang cũng không bỏ qua.

"Đại ca phải buổi tối mới có thể đến." Tiêu Tử Mặc nhấn điện thoại, báo một câu với Mạnh Đình.

"Ò," Mạnh Đình gật đầu một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Tử Mặc, nghiêm túc nói, "Cảm ơn anh, đại ca, còn có ông nội."

"Khụ khụ," Tiêu Tử Mặc một hơi thiếu chút nữa lạc đề, y hơi hoảng sợ nhìn Mạnh Đình, "Sao em biết lão gia tử ông cũng……"

"Em nghe thấy rồi a," Mạnh Đình nghiêng đầu lại, nhìn về phía ngoài cửa sổ, "Tiếng ho khan của ông nội, em nhớ được."

Tiêu Tử Mặc sắc mặt vặn vẹo chút, y cuống cuồng giải thích, "Anh không nghĩ tới lão gia tử từ phía sau anh xuất hiện."

Y vừa mới nói điện thoại xong với Mạnh Đình, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tiêu lão gia tử mặt đen lên nhìn y, hơn nữa nhìn bộ dáng còn nghe rất lâu rồi, cứ như vậy, y sao có thể vẫn tiếp tục giấu diếm, nhưng y nói với Tiêu lão gia tử, cũng không nói với Ninh Châu, tránh cho bà cùng lo lắng. Về phần Tiêu Huy Dân, lúc cần thiết, bọn họ cũng sẽ không miễn cưỡng giấu diếm.

Mạnh Đình nghe vậy tiếp tục đáp lại cái gì, kỳ thực cậu ngoại trừ Yến Tuy muốn gạt, những người khác đều không sao cả.

"Tại sao nhất định phải đi theo?" Tiêu Tử Mặc lái xe, giống như tùy ý hỏi một câu.

Mạnh Đình suy nghĩ một chút mới nói, "Tức giận!"

"Yến Tuy cùng người khác, không mang theo em, tức giận."

Tiêu Tử Mặc chân mày gạt gạt, hóa ra em út nhà y vừa trốn máy bay vừa sắp đặt chạy trốn, là bởi vì ghen tị.

"Nhưng tức giận cũng phải đi theo, em lo lắng Yến Tuy."

Bọn họ giận dỗi thì giận dỗi, trên chuyện liên quan tới an nguy của Yến Tuy, Mạnh Đình không cách nào thờ ơ, càng không cách nào chạy ra nước ngoài tham gia hội giao lưu gì đó, Yến Tuy không để cho cậu theo, vậy cậu chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Nhưng cậu cũng không muốn chữa lợn lành thành lợn què, ngược lại làm cho Yến Tuy và cậu đều rơi vào trong nguy hiểm, cậu suy nghĩ cả đêm, mới nghĩ tới Tiêu gia.

"Em lợi dụng các anh, anh có tức giận không?"

Mạnh Đình đột nhiên quay đầu lại hỏi Tiêu Tử Mặc, trong mắt cậu mang theo hai phần nghiêm túc, trong lòng cậu chính là có lo lắng như vậy.

Tiêu Tử Mặc nghe vậy rớt lời (*) hồi lâu mới đáp lại, "Đây không phải là lợi dụng, anh là anh hai ruột của em, là người nhà chân chính của em, cho dù em và Yến Tuy kết hôn rồi, em cũng vẫn là em út của anh, anh giúp em là đương nhiên, cũng là cam tâm tình nguyện, cho nên không phải là lợi dụng, nhớ chưa?"

((*) r ớ t l ờ i: t ừ n à y g ầ n gi ố ng ngh ĩ a v ớ i "c ạ n l ờ i")

"Vâng," Mạnh Đình nghe vậy cười cười với Tiêu Tử Mặc, "Sau này anh hai tìm em hỗ trợ, em cũng sẽ giúp."

"Như vậy mới đúng," Tiêu Tử Mặc lúc xe ở đèn xanh đèn đỏ giao lộ dừng lại, sau đó xoay người nhu nhu tóc Mạnh Đình.

Mạnh Đình mắt chớp chớp ngược lại cũng không tránh, nhưng Tiêu Tử Mặc còn muốn sờ thêm mấy cái, cậu không chịu, "Anh hai, nghiêm túc lái xe."

"Được," Tiêu Tử Mặc ý do vị tẫn mà thu tay lại, nụ cười trên mặt ngược lại càng đậm hai phần.

Nhưng ở bên cạnh xe bọn họ, trong cửa sổ xe đè xuống có một ống kính hướng về phía bọn họ, một màn Tiêu Tử Mặc nhu tóc Mạnh Đình này vừa lúc bị chụp được, mặt Tiêu Tử Mặc tương đối mơ hồ, gò má Mạnh Đình lại rất rõ ràng.

Mạnh Đình đột nhiên quay đầu lại, đối diện ống kính, người chụp ảnh bên kia rõ ràng kinh sợ, ngược lại Mạnh Đình phát hiện bị chụp ảnh, ánh mắt cậu vẫn như cũ gợn sóng không động, cậu chỉ là quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Tử Mặc, "Chúng ta bị theo dõi rồi."

Tiêu Tử Mặc gật gật đầu, cũng không ngoài ý muốn, "Đừng lo, lập tức cắt đuôi hắn."

Lại lái một lát, Tiêu Tử Mặc mới nói, "Xem ra hắn đã sớm theo dõi em."

Tiêu Tử Mặc nói nhớ tới Mạnh Đình ngày đó gọi điện thoại cho y, mở miệng chính là một câu làm cho y nghẹn họng.

"Em cảm thấy có người muốn cùng em đoạt Yến Tuy, anh có thể giúp em không?"

Cảm giác của Mạnh Đình cũng không hoàn toàn là không huyệt lai phong, cậu đối với cảm giác địch ý, có thể nhạy cảm hơn nhiều Tô Tư Vũ, hơn nữa cậu ở trên chuyện của Yến Tuy, hết sức nhạy cảm, ánh mắt Đặng Vũ nhìn Yến Tuy có chút gì đó làm cho cậu không thoải mái, hơn nữa nụ cười hắn đối với Yến Tuy chân thành hơn chút, nụ cười hắn đối với người khác rất giả.

Lần trước chuyện Yến Tuy bị thương, Mạnh Đình đến bây giờ vẫn như cũ rất để ý, lần đó là Yến Tuy tự mình thiết kế, nhưng Mạnh Đình nhìn ra, đó là Yến Tuy sớm biểu diễn một loại khả năng kết cục của bọn họ, cậu không thể tiếp nhận, liền không thể lưu thủ ở nguyên một chỗ chờ đợi.

"Theo dõi cũng vô dụng, Yến Tuy là của em."

Mạnh Đình ngữ khí bình thản là đáp lại lời Tiêu Tử Mặc, nhưng kiên quyết trong mắt cậu không cho phép bỏ qua.

Tiêu Tử Mặc cười cười, không đáp lại nữa, y chuyên tâm lái xe, cắt đuôi người đi theo, nhưng y trong lòng thật là cao hứng, loại bá đạo này của Mạnh Đình thật là có mấy phần cảm giác của người Tiêu gia bọn họ.

Người bảo vệ bên cạnh Mạnh Đình có rất nhều nhóm, người Yến Tuy phái, người Tiêu gia phái, còn có người cùng Yến Tuy thông qua chọc tức Đặng Vũ phái, nhưng những người này như không bất ngờ đều hẳn đi theo tới nước A mới đúng, nhưng Mạnh Đình và Tiêu Tử Mặc còn chưa tới Lê thành, đã bị Đặng Vũ phát hiện.

Điều này nói rõ hắn đối với Mạnh Đình theo dõi tới chặt không bình thường, thậm chí có cảm giác mơ hồ vượt giới hạn.

Đặng Vũ ở Lê thành có thể coi là nửa Đông gia (*), Yến Tuy đến, hắn mời anh ăn cơm cũng là hợp tình hợp lý.

(Đô ng gia: ô ng ch ủ)

"Quán rượu này, bọn mình tới qua rồi, nhớ không?" Đặng Vũ đi ở phía trước đẩy cửa sương phòng (*) ra, sau đó quay đầu lại cười nói với Yến Tuy.

Sương phòng

"Nhớ chứ, 18 tuổi năm ấy nghỉ hè, bọn mình ở chỗ này uống rượu." Yến Tuy đi tới vị trí gần cửa sổ, sau đó ngồi xuống.

Đặng Vũ cùng ngồi xuống, hắn cầm lấy một chai rượu đỏ rót cho Yến Tuy, Yến Tuy khoát tay lại cự tuyệt, "Hôm nay không uống."

Đặng Vũ nhướng mày có chút kinh ngạc, "Sao thế? Chẳng lẽ là vì chị dâu nhỏ kiêng rượu?"

"Sao cậu biết Đình Đình không thể uống rượu?" Yến Tuy không có trả lời Đặng Vũ, ngược lại hỏi lại một câu.

Đặng Vũ cũng không hoảng, hắn không miễn cưỡng Yến Tuy, hắn rót cho mình chén rượu, cười cười, "Từ chỗ Cố Lãng biết được, hôm đó các cậu tân hôn…… chị dâu nhỏ đã uống say."

Đặng Vũ nhấp nhẹ một ngụm rượu, sau đó nói, "Chị dâu nhỏ cũng không nghe lời như vậy, người của tớ nửa tiếng trước nhìn thấy chị dâu nhỏ xuất hiện ở Lê thành."

Đặng Vũ không tự chủ liền chú ý thần sắc Yến Tuy nghe thấy như vậy, nhưng trong tầm mắt hắn, Yến Tuy chỉ chân mày khơi một cái, cũng không kinh động, nhìn bộ dáng ngược lại có chút muốn cười lại bất đắc dĩ khó giải thích được.

Hiện tại nghĩ một chút, Yến Tuy cũng coi như minh bạch, Mạnh Đình ngoan lạ thường hai hôm trước, đây không phải là cậu nghe lọt, mà là cậu căn bản không ý định muốn đi nước A, Mạnh Đình không muốn dặn dò gì với anh, không chỉ là giận anh, còn bởi vì bản thân cậu cũng muốn tới Lê thành.

"Bất quá đi theo……" Tay Đặng Vũ nhẹ nhàng quơ quơ chén rượu, ánh mắt hắn thu hồi, tựa hồ đang suy tư cái gì.

"Đây là hình người của tớ chụp được, cậu xem một chút đi."

Hình rất loạn rất lặt vặt, khá rõ ràng cũng chỉ có gò má kia, nhưng đây chỉ là Yến Tuy có thể nhìn thấy, Đặng Vũ còn nhìn thấy tấm hình Mạnh Đình đột nhiên quay đầu nhìn sang kia, ánh mắt trong suốt lại ẩn hàm bén nhọn, hắn cho rằng đây là Mạnh Đình khiêu khích với hắn.

Yến Tuy nhìn tấm hình Mạnh Đình bị sờ tóc kia, khẽ nhíu chân mày, anh ngước mắt nhìn về phía Đặng Vũ, "Sau này cậu không cần đi theo, hình bao gồm phim ảnh đã chụp toàn bộ đưa cho tớ."

Đây cũng không phải bảo hộ có thể nói tới rõ ràng, đây càng giống như là đang theo dõi, đang giám thị, Mạnh Đình đối với loại ánh mắt này khá nhạy cảm, cho dù Đặng Vũ không có ác ý, Mạnh Đình cũng sẽ không thích, mà anh cũng không thích, anh càng không thể dễ dàng tha thứ đời tư của Mạnh Đình bị người khác theo dõi.

"Cậu không……" Tâm Đặng Vũ khó giải thích được luống cuống một chút, hắn vẫn đều cảm thấy hắn là người đời này hiểu Yến Tuy nhất, nhưng vào giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy hắn cũng không có hiểu Yến Tuy như hắn đã cho rằng kia.

"Tức giận?" Yến Tuy nghe vậy lắc lắc đầu, "Đây là anh hai của em ấy."

Cho dù Yến Tuy không nhận ra người kia là Tiêu Tử Mặc, anh cũng sẽ không có tức giận hoặc là hoài nghi gì với Mạnh Đình, tâm ý Mạnh Đình đối anh, cậu nếu có bất kỳ dao động nào, cậu quá không phải thứ gì (*)

((*) Kh ô ng ph ả i th ứ g ì : ch ỉ ng ười i v ô t ì nh v ô ngh ĩ a; c â u n à y c ũ ng gi ố ng c â u ch ử i m à c á c m ẹ m ì nh hay ch ử i "Con g á i con đứ a ch ả đượ c c á i tang d ạ ng g ì h ế t" =))))))

Yến Tuy dứt lời, ở trong sương phòng quán rượu này thời gian rất dài đều là trầm mặc, cho đến nhân viên phục vụ đưa đồ ăn vào, mới phá vỡ trầm mặc càng ngày càng quỷ dị này.

"Không uống rượu vậy uống trà?" Đặng Vũ nhìn về phía Yến Tuy, ngón tay hắn rơi vào trên đầu gối lặng lẽ nắm chặt, hắn biết hắn hôm nay bị lời của Tô Tư Vũ ảnh hưởng, tâm tình hơi có phập phồng, mà người trước mắt khá nhạy cảm, chuẩn bị không tốt có thể bị phát hiện.

Yến Tuy trước kia chưa từng thích ai, cho nên anh không hiểu, Yến Tuy hiện tại, anh đã có người trong lòng, càng khó nhìn tới người khác, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn không được biểu hiện quá rõ ràng, quá khác thường.

"Ngày đó cậu nhận ra Đình Đình đi," Ngón tay Yến Tuy ở trên bàn nhẹ nhàng gõ gõ, thần sắc anh không có biến hóa quá lớn, nhưng không nhìn ra hòa hoãn gì, tư thế này của anh không chỉ không phải tới cùng hắn ôn chuyện bạn cũ gì, còn là tớ cùng hắn thanh toán.

Đặng Vũ mấp máy môi, sau đó gật gật đầu, "Phải."

Trong nháy mắt hắn gật đầu kia, ánh mắt Yến Tuy rõ ràng trở nên nguy hiểm, anh chậm rãi đứng lên, "Đi thôi, chúng ta đổi chỗ."

"Được," Đặng Vũ lại gật đầu một cái.

Nhưng bọn họ vừa đi tới bục đấu trong phòng quán rượu, Yến Tuy cũng không chút nào lưu tình mà ra tay, Đặng Vũ và Yến Tuy đồng xuất một sư phụ, thân thủ hắn cũng không quá kém, rất nhanh liền đánh nhau.

Lúc bình thường, Yến Tuy sẽ nương tay, nhưng ngày đó Đặng Vũ làm cho Mạnh Đình bị thương, còn là hắn đã biết Mạnh Đình, cố ý làm, liền không cách nào nhịn thêm nữa.

"Đặng Vũ, cậu nhớ kỹ cho tôi! Em ấy là phu nhân của tôi, là người quan trọng nhất của tôi, đừng nói là cậu, ngay cả Yến Vũ dám động vào em ấy, tôi cũng sẽ không bỏ qua như vậy!" Khí thế khắc chế trên người Yến Tuy không có tiếp tục che dấu nữa, anh ra tay càng không lưu tình, anh lại một quyền đánh tới đầu vai Đặng Vũ, quật ngã người trên mặt đất, anh mới thối lui một bước, không tiếp tục nữa.

"Cậu ấy tốt như vậy sao?" Đặng Vũ từ trên mặt đất bò dậy, la to với Yến Tuy, hắn biết cú xoay người này của anh là làm cái gì, nhưng hắn cũng bị đánh ra hỏa khí, cảm xúc bị đè nén đã lâu cũng không nhịn được nữa.

"Cậu còn nhớ rõ cậu ở nơi này nói với tớ lời gì không? Cậu nói cậu đời này cũng không thể thích ai."

Yến Tuy không thích hắn, Đặng Vũ vẫn biết, nhưng hắn cũng kiên định mà cho rằng Yến Tuy cũng sẽ không thích người khác, Hà Uyển luôn tìm vợ cho Yến Tuy, Đặng Vũ cũng rõ ràng, nhưng hắn thủy chung không để ý qua, chỉ cần Yến Tuy không động tâm, vị trí kia là ai, đều không sao cả.

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ hắn tự cho là đúng, lúc hắn nhận được thiệp mời tiệc cưới của Yến Tuy, lúc hắn nhìn thấy tấm ảnh đám Cố Lãng share cho hắn xem, hắn mới biết mình đã sai, hắn để ý, cực kỳ để ý.

Cho nên rõ ràng ngày cưới của Yến Tuy đều sắp đến, hắn còn tìm lý do chạy ra nước ngoài, nếu như hắn ở trong nước, nếu như hắn tới tiệc cưới của Yến Tuy, hắn không biết tình cảm hắn ẩn dấu nhiều năm như vậy còn có thể giấu được nữa hay không.

Mà Yến Tuy…… Cậu ấy quá tuyệt tình rồi, một khi biết tình cảm của hắn, giữa bọn họ liền cũng không giữ được hữu nghị trước mắt nữa. Đặng Vũ không muốn ngay cả lập trường lặng lẽ thích cũng không có, cho nên hắn không thể tới, cho nên hắn phải tiếp tục cất giấu.

Yến Tuy từ từ xoay người lại, nhìn về phía Đặng Vũ cố gắng thu liễm tâm tình, anh gật gật đầu, "Đúng, cậu nói không sai, em ấy chính là tốt như vậy, tốt tới mức vốn tớ không thể thích ai, lại thích em ấy, không, là yêu, tớ yêu em ấy."

Còn 4 chương nữa là hoàn rồi các thím ạ:((((lát nữa có lẽ sẽ lại có chương mới, 3 chương còn lại tui sẽ cố gắng hoàn trong ngày mai, chậm nhất sẽ là ngày kia. Sau bộ này tui đã tìm đc 1 bộ mới rồi, nhưng muốn tìm thêm một bộ sinh tử hiện đại (không song tính nha) nữa vì tui rất thích sinh tử. Ai có bộ nào đề cử giúp tui đi. Không quá ngắn cũng đừng quá dài

101. Chương 101

"Yến Tuy!" Đặng Vũ lại hô một câu, hắn nỗ lực đứng vững, tay nắm lại không chịu khống chế mà run rẩy, "Cậu thật sự cảm thấy cậu có thể đi ra khỏi nơi này, đi ra khỏi Lê thành sao? Cậu sẽ không sợ tớ giống như Tô Tư Vũ nói, đi tìm Diêm lão đầu hợp tác sao?"

Yến Tuy nghe vậy không tiếp tục quay đầu lại, anh chỉ là lành lạnh nói, "Cậu không dám."

Đổi thành 10 năm sau, Đặng Vũ có lẽ có tư cách này, nhưng hắn hiện tại cánh còn chưa đủ phong mãn, giữa thiếu chủ và gia chủ chênh lệch không phải là một điểm nửa điểm.

Mà Yến Tuy tìm hắn làm việc cũng không phải bởi vì tình nghĩa giữa bọn họ, cũng bởi vì Yến Tuy đã cho Đặng Vũ trợ giúp rất lớn.

Gia tộc như Đặng gia khác với mấy gia tộc như Yến thị Tiêu thị, người thừa kế gia chủ của bọn họ không phải là do gia chủ đương thời quyết định, mà là con cháu của người đó thông qua một loạt đấu võ tàn khốc vô tình, người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, cuối cùng thượng vị, máu tanh và tính kế đều không thể thiếu, Đặng Vũ có thể lên làm thếu chủ trước mắt, Yến Tuy không thể không kể công.

Ít nhất giai đoạn hiện tại, về tình về lý, Đặng Vũ không thể làm bất cứ chuyện gì trái với Yến Tuy, trừ phi hắn thật sự muốn cùng Yến Tuy đoạn tuyệt, trừ phi hắn không muốn làm thiếu chủ có quyền thế nhất

Đặng gia trước mắt.

Yến Tuy từ trong căn phòng đấu võ rời đi, Niên Ngũ ở cửa đi tớ, nhìn về phía Đặng Vũ hơi chật vật, hắn chần chờ một chút nói, "Lão quản gia của Hứa gia ở ngoài quán rượu chờ."

"A…… Ha ha ha." Đặng Vũ đột nhiên cười điên cuồng, hắn cười so với khóc còn muốn khó coi hơn, sau đó tay hắn lập tức nện vào vách tường, "Rầm" một tiếng, lần này hắn tựa hồ tất cả tâm tình đều phát tiết ra ngoài, Đặng Vũ cười không nổi, nhưng cũng phẫn hận không nổi nữa.

Đây không phải tình huống hắn sớm đã đoán trước ư, hắn một khi cùng Yến Tuy thẳng thắn, chính là kết cục như vậy. Huynh đệ chính là huynh đệ, cho dù Yến Tuy không có người trong lòng, anh cũng quyết không cho phép giới hạn bị khuếch đại quá ái muội.

Những lời đó của Tô Tư Vũ cũng không biết là thành toàn hắn, hay là triệt để phá hủy hắn.

"Đem ghi âm của Tô Tư Vũ, hình của Mạnh Đình toàn bộ đưa cho Yến Tuy, cậu…… tự mình đi."

"Vâng," Niên Ngũ khẽ khom người sau đó từ phòng đấu võ rời đi, đi tới ngoài cửa, hắn lặng lẽ thở phào một cái, nhưng là vì Tô Tư Vũ.

Hắn rơi vào trong tay Yến Tuy, tuyệt đối so với rơi vào trong tay Đặng Vũ may mắn hơn, đương nhiên, loại may mắn này chỉ là tương đối mà nói, thủ đoạn Yến Tuy trừng phạt người rốt cuộc minh quang chút, Tô Tư Vũ rơi vào trong tay Đặng Vũ, tuyệt đối có thể dùng vĩnh viễn không thấy mặt trời để hình dung.

Yến Tuy để cho Hứa Thụ Mân giúp anh, kỳ thực khá đơn giản, chính là Hứa Thụ Mân cho người phụ trách đưa đón Yến Tuy mấy ngày này ở Hải thành hoạt động, đây đối với Hứa Thụ Mân mà nói căn bản không đáng nhắc tới, thậm chí cảm thấy Yến Tuy cùng ông như vậy có chút xa lạ, nhưng rơi vào trong mắt đám người Đặng Vũ, lại không phải như vậy.

Mà là Yến Tuy cùng Hứa Thụ Mân đạt thành hiệp nghị nào đó, câu "Cậu không dám" kia của Yến Tuy, Đặng Vũ lại liên kết lại nghĩ, thậm chí cảm thấy Yến Tuy có mấy phần ý tứ uy hiếp hắn, thậm chí cảm thấy Yến Tuy sớm trước đó đã bắt đầu hoài nghi, bắt đầu phòng bị hắn.

Nhưng kỳ thật không phải vậy, Yến Tuy trước đó không phát giác gì, chân chính có phát hiện cũng vẫn là hôm nay lúc vừa gặp Đặng Vũ.

Bọn họ nói đến Mạnh Đình, Yến Tuy không tránh khỏi nhớ tới ngữ khí chua loét kia của Mạnh Đình, lại vừa vặn vào lúc này, nhẫn nại và khắc chế của Đặng Vũ bị Yến Tuy nhận ra.

Yến Tuy thời gian từ lúc nhận ra tới trước sau quyết định bất quá mấy tiếng, cái này đám người của Đặng Vũ có vài người nhìn tới, thật sự bị coi là tuyệt tình, vô tình. Nhưng nên đứt không đứt đối với bản thân Yến Tuy, đối với Mạnh Đình và Đặng Vũ là không có trách nhiệm.

Yến Tuy ngồi lên xe, gọi một cú điện thoại, trong dự liệu là tắt điện thoại, sau đó anh lại gọi một cú điện thoại.

"Cậu và Đình Đình ở đâu?"

Tiêu Tử Mặc nghe vậy cổ họng bị nghẹn chút, ánh mắt hắn quét về phía Mạnh Đình nghiêng đầu nhìn sang không hiểu ra sao, sau đó cười mỉa nói, "Em rể, anh nói gì đó, Đình Đình không phải tới nước A sao, sao sẽ cũng một chỗ với tôi?"

"Dừng xe đi, tôi nhìn thấy hai người rồi." Yến Tuy ấn cửa xe xuống, lại để cho lão quản gia bấm còi xe.

Đã bị bắt tại trận rồi, Tiêu Tử Mặc ngụy biện thêm cũng không ý nghĩa gì nữa, y lái xe tới ven đường dừng lại, Yến Tuy cũng dừng xong.

Yến Tuy xuống xe, đi tới trước cửa xe vị trí phó lái của Mạnh Đình, anh cúi đầu gõ gõ cửa sổ.

"Đình Đình, anh biết em đang ở bên trong, ở cửa xe ra, ngoan."

Lúc trước Yến Tuy ở trong quán rượu chưa đi ra, Mạnh Đình giống như hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang mà chịu không nổi muốn đi cướp người vậy, nhưng trước mắt cửa xe vừa bị gõ, cậu liền giống như quả bóng cao su đã rút khí, nhìn rõ ràng nhiều hơn hai phần vô thố, cậu nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Tử Mặc cầu giúp.

"Sợ cái gì, anh hai em ở đây."

Tiêu Tử Mặc vốn muốn xuống xe, lại dịch trở lại nói với Mạnh Đình hai câu, hơn nữa ngữ khí Yến Tuy nghe một chút cảm giác không ra dọa người.

Mạnh Đình còn đang do dự có nên mở cửa xe hay không, Tiêu Tử Mặc bên kia đã xuống xe, lộ ra ít đầu, Yến Tuy đã sải bước đi vòng tới.

"Nhường chút," Yến Tuy nói, đẩy Tiêu Tử Mặc ra, anh ngồi vào vị trí tài xế.

Ánh mắt Mạnh Đình đi theo Yến Tuy, chậm rãi dời qua, sau đó rơi vào trên người Yến Tuy ngồi lên xe, liền không thể di chuyển nữa.

"Yến Tuy, em…… em lại gạt……"

Lời Mạnh Đình còn chưa nói xong, đã bị Yến Tuy một cái ôm tới trong ngực, da thịt cánh tay và lồng ngực Yến Tuy đều có chút cứng ngắc, anh đang khắc chế tâm tình của mình, "Đình Đình, anh nhớ em lắm."

Buổi sáng Mạnh Đình lên máy bay, đến bây giờ kỳ thực thời gian một ngày còn chưa tới, nhưng nhớ so với anh dự đoán đều muốn mãnh liệt hơn nhiều.

Anh vốn cảm thấy anh có thể vượt qua nỗi nhớ như vậy, nhưng sự thật là anh đánh giá cao chính mình, đến thời khắc này nhìn thấy người, những tâm tình kia không chút nào ngăn trở mà ào ào tràn ra.

"Em cũng nhớ anh," Mạnh Đình giơ tay lên ôm lại Yến Tuy, lại nghiêng đầu cọ cọ má Yến Tuy, cọ lại cọ, cậu liền lặng lẽ hôn một cái.

Tay Yến Tuy trượt tới gáy Mạnh Đình, cũng nghiêng đầu tới, anh tìm tới môi Mạnh Đình, sau đó ấn người ngồi lại ghế, hôn lên.

Yến Tuy ở trong môi Mạnh Đình càn quét một lần, anh nắm rõ tất cả điểm mẫn cảm của Mạnh Đình, đầu lưỡi nhẹ nhàng đưa qua, anh liền có thể cảm giác được run rẩy khống chế không được của người trong ngực, anh cuốn lấy bộ phận mềm mại nhất kia, không chết không thôi mà dây dưa.

Tần suất lồng ngực bọn họ phập phồng dần dần tăng nhanh, Mạnh Đình níu lấy tay áo Yến Tuy, cũng càng níu càng chặt.

Nhưng không biết nhớ tới cái gì, hay là cảm giác được cái gì đó, mắt Mạnh Đình vốn nhắm lại đột nhiên mở ra, gần đó có dấu ánh đèn đường nhàn nhạt rơi vào xe, trong mắt cậu ánh nhập khuôn mặt Yến Tuy động tình lại chuyên chút, chóp mũi cậu khẽ giật giật, nhẹ nhàng đẩy Yến Tuy ra, ở trên người anh cẩn thận mà ngửi tới ngửi lui.

Yến Tuy ngừng lại một lần nữa ôm lấy người, anh thở dốc vẫn như cũ không có ngừng lại, nhưng anh không nỡ Mạnh Đình tiếp tục giận dỗi với anh, "Anh vừa mới đánh Đặng Vũ một trận." Như vậy tránh không được lưu lại chút khí tức của Đặng Vũ, nhưng chút khí tức này tuyệt không có bất kỳ khả năng ái muội nào.

Mạnh Đình ngưng giãy dụa, cậu trợn tròn mắt nhìn Yến Tuy, "Hắn thật sự không có chạm vào anh?"

"Không có," Yến Tuy ôm người càng chặt chút, lại cúi đầu ở trên môi Mạnh Đình hôn hôn, "Anh biết, anh là của em, không thể để cho người khác đụng."

"Anh biết là tốt rồi," Mạnh Đình gật đầu một cái, tay cậu trượt tới chỗ dây an toàn, nhẹ nhàng nhấn một cái, đem dây mở ra, sau đó giơ tay lên chặt chẽ mà ôm lấy eo Yến Tuy, "Không chỉ là hắn, em còn lo lắng anh."

"Không nhìn thấy anh, liền sẽ lo lắng cho anh, anh không để cho em đi theo, em rất tức giận."

"Anh biết, là anh không tốt," Yến Tuy nghe vậy hơi hơi chát, anh biết Mạnh Đình nói cũng không chỉ là lần này anh tới Lê thành, mà là ở Hải thành, Mạnh Đình cũng là như vậy. Một khi anh rời khỏi tầm mắt

Mạnh Đình, Mạnh Đình liền sẽ khống chế không được mà lo lắng.

"Em rất tức giận, cho nên em liền gạt anh," Mạnh Đình nói lại nghiêng đầu đánh giá một chút sắc mặt Yến Tuy, chóp mũi cậu cọ cọ má Yến Tuy, "Anh có tức giận không?"

"Không có," Yến Tuy chống lại ánh mắt Mạnh Đình, tương đối xác định nói, "Anh vĩnh viễn đều sẽ không tức giận với em."

"Đặng Vũ…… Anh trước đó cũng không biết," Phàm là anh có bất kỳ một điểm phát giác nào, anh đều sẽ không để cho Đặng Vũ tiếp tục tiếp xúc cuộc sống của anh và Mạnh Đình, "Đình Đình, em phải nhớ kỹ, người không thích em, anh cũng sẽ không thích."

Lời này của Yến Tuy nói có chút quá không nguyên tắc, nhưng sự thực đã là như vậy, nói tới rõ ràng chút cũng không sao, giống như anh đã nói với Đặng Vũ, Mạnh Đình là người quan trọng nhất của anh, nhưng cái gì gọi là quan trọng nhất ư, Yến Tuy cho rằng cậu thích là thích, mà ghét là ghét (*).

"Ừ," Mạnh Đình nghe vậy khẽ gật đầu một cái, trên mặt cậu rốt cục lộ ra chút cười nhẹ, "Em thích anh, không thích Đặng Vũ."

Mạnh Đình đối với hỉ ác (*) của một người toàn bộ dựa vào cảm giác, nghe khá tùy hứng, nhưng Yến Tuy lại quyết định bắt đầu từ một khắc này hoàn toàn tín nhiệm cảm giác của Mạnh Đình.

((*) gi ả i th í ch ch ỗ hai c â u n à y x í u, c â u b ê n tr ê n b ả n g ố c l à h ỉ tha s ở h ỉ , á c tha s ở á c; h ỉ á c trong ng ữ c ả nh c ó nhi ề u ngh ĩ a l à y ê u >< gh é t; t ố t >< x ấ u, để ch ỉ c ả t ì nh c ả m c ả t í nh c á ch)

Tay Yến Tuy chuyển qua trên khuôn mặt Mạnh Đình, nhẹ nhàng nhu nhu, lại tiếp tục hướng lên trước hôn hôn mi tâm Mạnh Đình.

Anh lại tiếp tục mở miệng giải thích với Mạnh Đình, "Anh vốn không để cho em đi theo, là bởi vì Tô Tư Vũ, anh không xác định hắn còn có thể biết chút gì, anh không cách nào đoán được nguy hiểm hắn mang đến, nên không muốn để cho em đi theo."

Yến Tuy vẫn luôn rất rõ ràng, ký ức nhiều hơn một kiếp của Tô Tư Vũ là một con dao hai lưỡi, anh từ lúc bắt đầu quyết định dùng thanh kiếm này, liền cũng phải có chuẩn bị tổn thương nó mang đến, nhưng Yến Tuy không muốn để cho Mạnh Đình tới gánh chịu những tổn thương này.

Đó cũng không phải anh không tôn trọng cậu, cũng không phải là anh không tin cậu, mà là một loại bản năng yêu, cái loại bản năng mãnh liệt muốn vì Mạnh Đình ngăn trở toàn bộ phong vũ, tránh đi tất cả nguy hiểm.

Sau những bản năng này, rốt cuộc căn bản vẫn là bởi vì sợ, anh gánh chịu không nổi bất kỳ nguy hiểm nào

mất đi Mạnh Đình. Nhưng trái lại, Mạnh Đình đối với anh cũng là như vậy, cho nên anh nghĩa vô phản cố (*) đi theo.

((*) l à m vi ệ c ngh ĩ a kh ô ng ch ù n b ướ c)

"Em muốn đi theo," Mạnh Đình nhẹ giọng lẩm bẩm một câu, giơ chân lên, trực tiếp treo tới trên đùi Yến Tuy, giống như lại sợ anh bỏ cậu chạy mất vậy.

"Anh biết rồi, là lỗi của anh," Yến Tuy nhu nhu tóc Mạnh Đình, để cho hai người tách ra chút, anh chống lại ánh mắt Mạnh Đình, thành khẩn nói, "Em có thể tha thứ cho anh không?"

"Tha thứ, tha thứ cho anh," Mạnh Đình không có nửa khắc do dự liền đáp lại, cậu chủ động hôn hôn môi Yến Tuy, trong ánh mắt tràn ra chút giảo hoạt, "Vậy anh cũng phải tha thứ cho em, tha thứ cho em lại gạt anh, được không?"

"Được, anh cũng tha thứ cho em," Yến Tuy gật đầu một cái, anh biết lời này đối với Mạnh Đình có bao quan trọng, anh gật đầu đồng ý là được, không cần đi truy cứu Mạnh Đình gạt anh là đúng hay sai.

Mạnh Đình nghe vậy lo lắng hai đầu lông mày cậu toàn bộ tản đi, cậu lại lấn tới gần Yến Tuy, cậu cắn cắn môi Yến Tuy nói, "Chúng ta tiếp tục hôn, vừa nãy vẫn chưa hôn xong đâu."

Hai bộ hôm trước tui định đào thì mới biết có một bộ thích nhất nhà khác đã đào trước rồi, bộ kia thì theo cá nhân tui không ưng lắm nên quyết định ngưng đào, tui sẽ làm một bộ mới là "Một lần trọng sinh vô tác dụng", bộ này tui từ lúc đọc văn án đã cảm thấy cực thích, giống như hồi tui đọc văn án bộ "Sủng hôn hào môn" này vậy, mà bộ này tui thấy đc khá nhiều người nhiệt liệt đề cử. Tui hi vọng cảm giác lần này của tui cũng vẫn đúng =))))

102. Chương 102

Yến Tuy không có đáp lại, anh giơ cằm Mạnh Đình lên, nghênh tiếp môi cậu, lại tiếp tục nụ hôn lúc trước bị Mạnh Đình đẩy ra mà cắt đứt. Thậm chí bởi vì nói thông suốt, nụ hôn này so với lúc trước còn muốn triền miên hơn, muốn ngọt ngào hơn, hoàn toàn làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Bọn họ thân thân mật mật, đem lời gì nói đều nói rõ, đã tốt như ban đầu, đáng thương Tiêu Tử Mặc đón lấy gió đêm, còn phải thời khắc cảnh giác bốn phía, lỗ tai cũng còn phải chú ý tình huống bên trong xe, em út nhà y có thể cần hướng y cầu giúp đấy.

Xung quanh không có động tĩnh gì, y mấy lần đi tới trước xe nhìn vào bên trong, hai người kia giống như

trẻ sinh đôi liền thể vậy, không tách ra qua.

Y nhìn không rõ bọn họ cụ thể đang làm cái gì, nhưng vẫn phải dùng nhìn sao, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết bọn họ là đang làm cái gì.

Y lại tiếp tục dậm chân, rốt cục nhịn không được, y đi tới bên cửa sổ xe Yến Tuy bên kia, gõ hai cái, "Được rồi, có gì muốn nói đều tới khách sạn nói."

Tiêu Tử Mặc thấy bên trong không lập tức đáp lại, y lại tiếp tiếp tục gõ thêm hai cái, sau đó Yến Tuy mới đè cửa sổ xe xuống, anh phất phất tây, Tiêu Tử Mặc lập tức đi tới chỗ ngồi phía sau kéo cửa ngồi vào.

Yến Tuy gọi điện thoại cùng lão quản gia Hứa gia nói rõ tình huống, Mạnh Đình cũng quay đầu lại nói chuyện với Tiêu Tử Mặc.

"Anh hai, em xin lỗi, em vừa nãy không cẩn thận quên mất anh."

(" Đ m h ô n zai n ữ a đ i r ồ i qu ê n anh hai lu ô n đ i =.=" Nh ị ca ngh ĩ th ầ m.)

Đèn trong xe kịp tới tối, ngăn trở Tiêu Tử Mặc nhất thời không điều chỉnh được, thần sắc hơi có chút vặn vẹo, y cứng ngắc nghiêm mặt nói, "Không sao."

Mạnh Đình nghe y nói như vậy, liền cũng tin, cậu thấy Yến Tuy để điện thoại xuống, cậu lập tức sờ tay Yến Tuy một cái, "Anh hai nói không sao đấy."

"Khụ khụ," Tiêu Tử Mặc một hơi lái đề tài, rốt cuộc kìm không được, "Tiêu Tử Nặc, anh còn là anh hai ruột của em hay không?"

Quên thì quên, còn phải lại rõ ràng nói với anh ta một lần, không phải là trát tâm thì là cái gì, y quan tâm chút, Mạnh Đình ngược lại còn an ủi Yến Tuy, y mới là cái người cần an ủi kia nhé.

Mạnh Đình nghe vậy lại tiếp tục nhìn Yến Tuy, kinh ngạc trong mắt cậu chợt lóe lên, "Phải không?" Chẳng lẽ thân thế của cậu còn có chỗ chưa tra rõ ràng?

"Phải," Yến Tuy đáp lại, giơ tay lên nhu nhu má Mạnh Đình, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Tử Mặc, "Tử Mặc đừng cùng Đình Đình so đo."

"Đâu a…… Tôi đâu sẽ cùng Nặc Nặc nhà chúng tôi so đo," Tiêu Tử Mặc vừa nãy mở miệng, cũng có chút hối hận, tính tình Mạnh Đình hoàn toàn không thích ứng loại này nói đùa này của bọn họ, thật là thật là được rồi, đương nhiên lời này y cùng Yến Tuy trọng điểm cường điệu một chút "Nhà chúng tôi".

Mạnh Đình nhưng khác với trước kia, hiện tại chính là cả Tiêu gia đều là hậu thuẫn của Mạnh Đình, Yến Tuy thực sự dám phụ Mạnh Đình, bọn họ tuyệt đối làm cho anh trả giá không nhỏ.

Yến Tuy cười cười quay đầu lại, tựa hồ không nhận thấy được cảnh cáo của Tiêu Tử Mặc, anh lại nhìn Mạnh Đình một cái coi như là trấn an, sau đó lái xe.

Mạnh Đình là của nhà ai, điểm này Yến Tuy căn bản không cần đi cùng Tiêu Tử Mặc tranh cãi, ánh mắt Mạnh Đình nhìn anh liền cũng nói rõ tất cả, Mạnh Đình vĩnh viễn đều là của nhà anh.

Một đường đi, Tiêu Tử Mặc có chút bị nụ cười của Yến Tuy kích thích đến, chờ lúc y trở lại bình thường, bọn họ đã dừng lại trước một tòa khách sạn, Tiêu Tử Mặc tiếp tục ngẩn người, "Anh, anh sao lại…… Thôi vậy, trước tiên xuống xe tìm đồ ăn, đói chết tôi rồi."

Yến Tuy có thể ở trên nửa đường chặn bọn họ, trước mắt chính là biết khách sạn anh đặt ở đâu cũng không kỳ quái.

Cùng Yến Tuy so ra, y và Tiêu Tử Ngang cũng còn kém một chút đạo hạnh, ngược lại Mạnh Đình tuyệt đại đa số thời điểm đều nhìn đơn giản, thật sự không đơn giản cũng là một lần lừa gạt được Yến Tuy rồi.

"Đói bụng?" Yến Tuy dừng xe xong, nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Đình, trong ánh mắt nhiều hơn chút bất đắc dĩ và đau lòng, Mạnh Đình và Tiêu Tử Mặc nhất định là canh giữ ở bên ngoài quán rượu, ngay cả ăn cũng không chú ý.

Mạnh Đình nghe vậy cẩn thận mà cảm giác một chút, lúc này mới cảm giác được chút đói, cậu khẽ gật đầu một cái, "Có chút."

"Vậy chúng ta trước tiên ăn chút đồ rồi trở lại," Yến Tuy nói lại lần nữa tăng tốc lên đường, anh đối với Lê thành có thể muốn quen thuộc hơn Tiêu Tử Mặc nhiều, bọn họ ở trong hẻm nhỏ bảy lách tám vượt, rốt cục dừng lại.

Yến Tuy mang Mạnh Đình tới chính là một quán mì, thời gian qua 9h tối, làm ăn vẫn rất tốt, cái bàn trước cửa hàng bày một dãy, mấy bàn đều ngồi đầy rồi, bọn họ đợi một lát, mới đợi được chỗ trống, lúc này mì bọn họ gọi cũng vừa lúc mang lên.

Tiêu Tử Mặc ban đầu thấy quán này, vẫn là có chút hoài nghi ánh mắt Yến Tuy, nhưng sợi mì vừa cho vào miệng, y liền chẳng quan tâm chất vấn nữa.

"Sướng miệng, ăn ngon!"

Mạnh Đình nhìn Tiêu Tử Mặc một cái, lại nhìn nhìn Yến Tuy mang đũa nóng cho bọn họ trở lại, cậu nhận lấy đũa, liền cũng vùi đầu ăn.

“Em còn muốn một bát……”

Ba đại nam nhân ăn thả phanh, khẩu vị thật là không nhỏ, mỗi người đều ăn 2 bát, còn gọi thêm rất nhiều thức ăn.

Bọn họ ở chỗ này ăn thỏa thích, Tiêu Tử Ngang vừa đến Lê thành cũng trực tiếp đi vòng lái xe đến trước quán, bất quá hắn cũng không gia nhập vào trong hàng ngũ Vua Dạ Dày này, hắn trên đường cũng đã ăn rồi.

Hắn dịch cái ghế, sau đó ngồi vào bên người Yến Tuy nói nhỏ, ”Lão gia tử buổi chiều tới Ninh thành rồi.

Yến Tuy nghe vậy thần sắc ngừng lại, trong mắt anh hiện lên chút vẻ suy tư, anh nhẹ nhàng gật đầu, “Ông nội có lòng.”

Yến Tuy quay đầu lại, chống lại đôi mắt mở rất lớn của Mạnh Đình, anh cũng không giấu diếm, “Bổn gia của Đặng thị ở Ninh thành.”

Cho nên Tiêu lão gia tử chính là đi tìm ông nội và cha của Đặng Vũ, đừng nói Đặng Vũ không dám đối với Yến Tuy và Mạnh Đình làm cái gì, ngay cả hắn dám, hắn cũng không có cái tư cách này.

Lúc bọn họ nói chuyện, Đặng Vũ cũng nhận được điện thoại của cha hắn gọi tới, không có hàn huyên, cũng không có chửi mắng, chỉ có mấy câu ra lệnh và cảnh cáo khá đơn giản. Đặng Vũ hoàn cảnh lớn lên ở gia tộc như bọn họ, như thế nào không nhạy bén.

Hắn cúp điện thoại, lại tiếp tục gọi mấy cú điện thoại, sau đó liền hiểu rõ là xảy ra chuyện gì.

Tô Tư Vũ này vẫn là thật sự không so sánh được với Mạnh Đình, phía sau Mạnh Đình có Tiêu gia, Tiêu lão gia tử đều vì cậu tự mình lên đường hộ tống, Tô Tư Vũ gặp chuyện không may đến bây giờ, Tô lão gia tử bận rộn chính là làm thế nào cùng hắn phủi sạch quan hệ, cái này đại khái chính là mệnh rồi.

“Diêm lão đầu bên kia tiếp tục chú ý kỹ, những người khác đợi…… hắn tới tìm tôi.”

Đặng Vũ phất tay một cái để cho người trong phòng lui ra, hắn niết niết mi tâm, nhắm mắt nghỉ ngơi. “Hắn” này không thể nghi ngờ chính là Yến Tuy, chuyện Diêm thị hắn nhúng tay đến bây giờ, Yến Tuy không thể nào cứ như vậy hoàn toàn bỏ qua một bên hắn tiếp tục.

Mà hắn giai đoạn hiện tại không có tư cách cùng Yến Tuy đoạn tuyệt, hiện tại nghĩ lại, hắn hôm nay bị lời của Tô Tư Vũ ảnh hưởng, thật sự quá hành động theo cảm tính rồi.

Đám người Yến Tuy trở lại khách sạn Tiêu Tử Mặc đặt không lâu, anh liền nhận được đồ Niên Ngũ đưa tới.

“Đây là ghi âm của Tô Tư Vũ, đây là ảnh còn trong thẻ, nhưng cái khác đều đã tiêu hủy.”

Niên Ngũ dứt lời, sau đó khom người rời đi.

Yến Tuy trở lại phòng khách trong phòng, Tiêu Tử Mặc còn đang nói không ngừng với Mạnh Đình, Tiêu Tử Ngang ngược lại trở về phòng.

Yến Tuy đặt đồ vào trong túi áo, sau đó trực tiếp đi tới, ngồi vào bên người Mạnh Đình, đưa tay ôm Mạnh Đình, tiếp tục cùng nhau nghe Tiêu Tử Mặc ba hoa khoác lác, nói mấy chuyện thú vị với mấy chuyện y mấy năm nay chạy khắp nơi.

Mạnh Đình mắt còn mở rất lớn, không có bao buồn ngủ, nhưng thân thể dần dần nghiêng về phía Yến Tuy, cuối cùng cơ hồ là nửa nằm nhoài trong ngực Yến Tuy, mà tay cậu cũng rơi vào eo Yến Tuy, bộ dáng muốn ôm lại không tiện ôm, Tiêu Tử Mặc nhìn tới đều vì cậu sốt ruột.

Đương nhiên, Tiêu Tử Mặc cũng biết Mạnh Đình có thể quấn quýt, là bởi vì y thanh âm không ngừng biểu thị công khai cảm giác tồn tại của y, làm cho Mạnh Đình quên không được anh hai ruột y đây vẫn còn ở đây, liền cũng không cách nào trực tiếp dựa theo ý nghĩ trong lòng, muốn ôm liền ôm.

“Được rồi, hôm nay mệt mỏi, tôi đi ngủ, hai người cũng sớm chút nghỉ ngơi.”

Tiêu Tử Mặc nói xong lời này, Mạnh Đình rốt cục quay đầu lại liếc y một cái, cậu mấp máy môi, lại nặng nề gật gật đầu, “Anh hai, ngủ ngon.” Mạnh Đình ý tứ trực bạch tới còn kém trực tiếp giục Tiêu Tử Mặc đi ngủ.

Tiêu Tử Mặc không cho Yến Tuy ấm ức thành công, đều là bị em út nhà mình đút đầu miệng vụn đá, chậm rãi xoay người, sau đó lướt về phòng.

“Anh hai thật thích nói chuyện, anh ấy và em họ cùng một chỗ, khẳng định rất có chuyện để nói.”

Mạnh Đình sau kh Tiêu Tử Mặc xoay người, cậu liền xoay người dính đến trong ngực Yến Tuy, cậu đem đầu gác qua đầu vai Yến Tuy, sau đó chậm rãi nói lời này.

“Cái này cũng không nhất định,” Yến Tuy nói, trong thanh âm mang ra chút tiếu ý, anh nghiêng đầu hôn hôn má Mạnh Đình, sau đó nói nhỏ, “Chúng ta đi ngủ?”

“Vâng,” Mạnh Đình gật đầu một cái, tay quấn tới trên cổ Yến Tuy, để cho anh ôm cậu về phòng.

Mà quãng đường ngắn ngủi trở về phòng, Mạnh Đình trước hết không chịu nổi, ở má và cổ Yến Tuy hôn mổ lên.

Yến Tuy tăng nhanh cước bộ, cửa phòng mở ra, anh liền đặt người xuống, sau đó áp ở trên cửa hôn, phần lớn sức nặng thân thể Mạnh Đình vẫn như cũ dựa trên người Yến Tuy, tay cậu ở bên người Yến Tuy không ngừng châm lửa, hoàn toàn phóng thích nhiệt tình của cậu.

Nhiều hơn một đôi huynh đệ Tiêu gia ở đây, Mạnh Đình và Yến Tuy tự giác hay không đều sẽ nhiều hơn chút khắc chế, chút thời gian ở trên xe kia căn bản không đủ giảm bớt cảm xúc trong lòng nhau, trở lại khách sạn, Mạnh Đình liền muốn cùng Yến Tuy một chỗ, muốn cùng anh thân mật.

Nhưng Tiêu Tử Mặc lôi kéo cậu nói chuyện, còn nói không ngừng, thật làm cậu sốt ruột muốn chết.

"Yến Tuy, chúng ta trở lại trên giường đi, chỗ đó thoải mái một chút."

Mạnh Đình vừa thở vừa nói, ánh mắt càng là nhìn thẳng vào Yến Tuy, cảm xúc trong mắt cậu không có chút nào ngăn trở, trên người cậu đều là động tình cực điểm và phong tình không tự giác phát ra, đừng nói Yến Tuy, chính là bất kỳ người có cảm giác, giờ phút này đều hẳn miệng đắng lưỡi khô, cả người nóng lên rồi.

"Được," Yến Tuy hết sức miễn cưỡng mới đáp lại, sau đó lôi kéo Mạnh Đình sốt ruột mà đi tới giường.

Cảm giác được sốt ruột của Yến Tuy, Mạnh Đình đột nhiên vui vẻ hai tiếng, Yến Tuy quay đầu lại nhìn cậu, Mạnh Đình lại tiếp tục cười.

"Em chính là cảm thấy cao hứng, nhịn không được liền cười, đại khái là bởi vì anh đi."

Mạnh Đình nói tự mình lại chối bỏ, "Không, không phải là đại khái, chính là bởi vì anh, nhìn thấy anh, hôn được anh, em liền cảm thấy cao hứng, liền muốn cười."

"Yến Tuy, cùng anh ở chung một chỗ thật tốt."

Mạnh Đình bị Yến Tuy áp trũng xuống giường, trước khi môi bị Yến Tuy một lần nữa hôn lên, cậu nói lời này.

Mạnh Đình mặt mày mang theo nụ cười, bộ dáng cao hứng phát ra từ nội tâm, làm cho Yến Tuy hôn như thế nào cũng cảm thấy hôn không đủ, cái gọi là vui vẻ cùng tìm cảm yêu đương kia không ngừng ở trong trái tim anh trùng kích, làm cho anh muốn trong tất cả thời gian anh còn sống đều hảo hảo yêu người dưới thân anh này.

"Đình Đình, anh yêu em."

"Em cũng yêu anh, rất yêu, rất yêu."

Mạnh Đình trước khi lâm vào mộng đẹp, vừa nhẹ vừa rõ ràng mà đáp lại lời này.

Yến Tuy vốn tính toán trước khi ngủ, làm chút chuyện gì đó, nhưng giờ phút này anh hoàn toàn quên mất, người yêu trong ngực, anh đã phân không ra bất kỳ tâm thần gì cho người và việc ngoài Mạnh Đình. *(Đừ ng ng ụ y bi ệ n nhe anh, t ạ i em n ó ng ủ v à b ỏ qu ê n anh th ô i _._____)*

103. Chương 103

Buổi chiều hôm sau, Yến Tuy mới mang theo Mạnh Đình và Tiêu Tử Mặc xuất hiện ở trong hội sở Đặng Vũ ở, nơi phố xá sầm uất, quy mô chỉ có thể coi như là bậc trung, nhưng trong ngư long hỗn tạp này, tin tức dạng gì cũng có thể truyền lưu.

Một vài thứ đen tối về Diêm Uẩn Sinh, Đặng Vũ chính là từ chỗ buột miệng này tìm được, mà hiện tại dựa theo phân phó của Yến Tuy, cảnh sát hắn là đã tới trong nhà Diêm Uẩn Sinh bắt người đi, Diêm Uẩn Sinh cùng mấy tên quản lý thư ký của hắn đều chạy không thoát liên quan.

Rất nhiều từng bj nói tới là phía sau thần lai chi bút (*) của Diêm Uẩn Sinh, che giấu chuyện bẩn thỉu, là sinh mệnh tươi sáng, hắn vì phát triển của Diêm thị thật sự có thể nói là bất chấp tất cả, không chừa thủ đoạn nào.

((*) thần lai chi bút: bức tranh của thần)

"Yến lão đại và chị dâu tới." Đặng Vũ xa xa nhìn thấy bọn họ, liền nghênh tiếp, vẻ mặt hắn không có sơ hở nào, dường như hôm qua chuyện gì cũng chưa phát sinh vậy, thường ngày tầm mắt hắn càng nhiều là tập trung trên người Yến Tuy, nhưng hôm nay hắn chú ý nhiều hơn chính là Mạnh Đình.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, hắn và Yến Tuy còn có thể giữ vững phần tình bạn này hay không, mấu chốt phải xem Mạnh Đình, xem thái độ cậu đối với hắn, Mạnh Đình đã đủ chi phối quyết định của Yến Tuy. Đương nhiên, Đặng Vũ cũng biết, nếu nói phần tình bạn cũng giới hạn trên mặt giao tình, muốn giống như đã từng như vậy chỉ sợ là không thể.

Yến Tuy gật đầu một cái, lại nghiêng đầu cùng Mạnh Đình nói nhỏ cái gì, sau đó mới nhìn về phía Đặng Vũ, "Đình Đình muốn gặp Tô Tư Vũ, cậu an bài một chút."

Đặng Vũ chân mày khơi lên kinh ngạc, hắn hơi ngừng lại, liền gật gật đầu, "Chờ chút, tớ liền đi sắp xếp."

Đặng Vũ đi ra ngoài chưa tới 10 phút đã trở lại, "Được rồi, các cậu đi theo tớ."

Yến Tuy và Mạnh Đình nghe vậy đứng dậy cùng theo tới, một đường này Đặng Vũ đều suy nghĩ có nên mở miệng nói chút gì hay không, nhưng cuối cùng hắn vẫn kiềm chế.

Mạnh Đình muốn gặp Tô Tư Vũ, nơi bọn họ gặp mặt không thể lại là tầng hầm hoàn cảnh quá mức áp ức được, Tô Tư Vũ bị xách tới trong một căn phòng đã bố trí tốt, hắn vẫn như cũ bị trói ở trên ghế, nhưng miếng vải đen phủ trên đầu đã được lấy xuống.

"Đi đi, anh ở cửa chờ em," Yến Tuy nó nhẹ nhàng hôn tóc Mạnh Đình một cái, mới buông cậu ra.

"Ừm," Mạnh Đình gật đầu một cái, lại quay đầu lại nhìn Yến Tuy một cái, cậu mới đẩy cửa đi vào.

Nói thật, Đặng Vũ có chút không hiểu, nguyên nhân Mạnh Đình một mình gặp Tô Tư Vũ.

Hắn kỳ thật đã làm xong chuẩn bị một mình bị Mạnh Đình chất vấn hoặc là cảnh cáo, nhưng Mạnh Đình và Yến Tuy tới tới bây giờ, không nói nhiều với hắn, ánh mắt càng không rơi vào trên người hắn, hiện tại người cậu muốn nói cũng vẫn không phải hắn.

"Tớ hôm qua nhận được điện thoại của cha tớ," Đặng Vũ mở miệng nói với Yến Tuy như vậy, hắn đã rất nhiều năm không dùng loại ngữ khí yếu thế này cùng Yến Tuy nói chuyện qua rồi, nhưng tình thế trước mặt, hắn phải cúi thấp đầu hắn xuống, niềm kiêu ngạo của hắn, đừng nói Yến Tuy, ngay cả Mạnh Đình, hắn nên yếu thế vẫn phải yếu thế.

Song Yến Tuy cũng không tâm tư nghe hắn nói những thứ này, anh nghiêng người dựa tới trên tường, cắt đứt lời Đặng Vũ, "Chờ chút nữa lại nói."

Anh chính là còn có thể cùng Đặng Vũ nói cái gì đó, trường hợp như vậy cũng phải có Mạnh Đình ở đây mới được, hơn nữa anh đáp ứng Mạnh Đình ở cửa chờ cậu, sao có thể không chuyên tâm, còn cùng Đặng Vũ nói chuyện, lấy tính ghen của Mạnh Đình, biết rồi nhất định tức giận.

"Được," Đặng Vũ cười cười gật đầu một cái, sau đó dựa tớ trên tường đối diện nghiêng Yến Tuy, nhưng lưng hắn tới phía sau tay không tự chủ đã nắm thành quyền, tới cùng vẫn có chút ý nghĩ khó thông.

Bên trong gian phòng, Mạnh Đình ngồi vào trên ghế sa lon da mềm mại, cậu không có sốt ruột nói, cậu nhìn Tô Tư Vũ, chờ mắt hắn hoàn toàn thích ứng ánh sáng bình thường trong gian phòng đó, chờ hắn nhìn rõ ràng người trước mắt.

"Là tôi," Mạnh Đình nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ Tô Tư Vũ cũng không có nhìn lầm.

"Mày, Mạnh Đình!" Thanh âm Tô Tư Vũ có chút khống chế không được khàn khàn, ánh mắt hắn trừng tới đặc biệt lớn, tức giận và sợ hãi trong mắt cơ hồ đồng thời vọt tới, ngay tiếp theo thân thể cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Mạnh Đình cẩn thận đánh giá Tô Tư Vũ một lần, sau đó nói ra một sự thật, "Anh trở nên xấu rồi."

"Mặc dù trước kia cũng không cảm thấy anh quá đẹp, nhưng hiện tại thật sự xấu." Mạnh Đình nói không chỉ là tướng mạo Tô Tư Vũ, còn có cảm giác Tô Tư Vũ cho cậu, khuôn mặt hắn u ám và oán giận, giống như là một lão nhân gần đất xa trời, cái loại cảm giác mục nát nói không ra lời.

Tô Tư Vũ nghĩ tới Mạnh Đình gặp hắn, sẽ như thế nào khoe khoang thành công của mình, như thế nào chế nhạo hắn thất bại, lại không ngờ tới Mạnh Đình so với hắn nghĩ còn muốn độc ác hơn, Tô Tư Vũ cũng không cảm giác mình có bất kỳ chỗ nào không bằng Mạnh Đình, thậm chí hắn cảm thấy hắn so với Mạnh Đình thông minh hơn, còn có khí chất, đẹp mắt hơn, càng có thể xứng với Yến Tuy.

Hắn cảm thấy hắn lỗi duy nhất chính là sau trọng sinh, mấu chốt nhất là lần lựa chọn đó, hắn thất sách, sau đó mới một bước sai từng bước sai, cho tới bây giờ không thể vãn hồi.

"Nếu không có tao, mày cho rằng mày có thể ở chung một chỗ với Yến Tuy?" Tô Tư Vũ nhịn xuống kích động nôn ra máu, điên cuồng hét lên về phía Mạnh Đình một câu.

"Tôi không biết," Mạnh Đình nhẹ nhàng lắc đầu, đường nhánh vận mệnh quá nhiều, sau mỗi một quyết định, cậu có thể gặp được Yến Tuy hay không, ai biết được, "Nhưng tôi biết tôi hiện tại đã ở chung một chỗ với Yến Tuy, anh ấy yêu tôi, tôi cũng yêu anh ấy, chúng tôi yêu nhau."

"A…… Yêu nhau, tao cho mày biết, nam nhân chả có ai không ăn vụng thịt! Tao cho mày biết, tao đã từn cùng Yến Tuy là vợ chồng, mày biết cái gì là hứng thú vợ chồng không?"

"Anh gật tôi, anh muốn làm cho tôi tức giận, tôi mới không mắc mưu đâu." Mạnh Đình hừ nhẹ nói xong, thần sắc lại biến trở lại nhàn nhạt, cậu nhìn Tô Tư Vũ, tựa hồ xuyên qua thể xác trẻ tuổi này của hắn nhìn thấy một linh hồn dữ tợn vùi lấp trong bùn lầy dã rút không ra được.

"Cái gì mới là cuộc sống hạnh phúc chứ?" Mạnh Đình hỏ Tô Tư Vũ một câu như vậy, nhưng bản thân cậu cũng đã có đáp án lời này.

"Mục tiêu tôi trọng sinh trở lại là làm một phế vật có thể ăn no ngủ ngon, là Yến Tuy thay đổi mục tiêu của tôi, bây giờ là ăn no ngủ ngon biến thành thật yêu Yến Tuy."

Tô Tư Vũ nhìn Mạnh Đình, u ám và oán giận trong mắt có chút vô lực, đến bây giờ, hắn không thể không thừa nhận một chút là, hắn không có yêu Yến Tuy như Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng không có cố ý biểu hiện, nhưng thần sắc cậu lơ đãng lộ ra, đủ để Tô Tư Vũ xác định rất nhiều lần.

"Yến Tuy…… Anh ấy trước kia cũng trải qua không tốt phải không?"

Mạnh Đình nhẹ giọng hỏi một câu, cậu thật đúng là không nhàm chán đến muốn tới trước mặt Tô Tư Vũ show ân ái, khoe hạnh phúc, cậu và Yến Tuy trải qua tốt là được, căn bản là không cần thiết để ý ý nghĩ những người khác, vô luận bọn họ là chúc phúc hay là nguyền rủa.

Cậu đối với quá khứ mình đã từng đã không có để ý như vậy nữa, đối với Yến Tuy lại vẫn không được, nhưng cậu kiếp trước hoàn toàn không biết Yến Tuy, liền cũng không biết anh trải qua có tốt hay không, mà Tô Tư Vũ là người duy nhất có thể biết chuẩn xác.

Tô Tư Vũ đại khái không ngờ tới Mạnh Đình nói những lời đó, cuối cùng muốn hỏi cũng là Yến Tuy, mà không phải bản thân hắn.

"Tao không biết," Tô Tư Vũ quay đầu đi đáp lại, "Yến Vũ chết rồi, Hà Uyển mất tích, Yến Mạn Gia mất tích, Chân Hàm xuất ngoại tìm người, tao ly hôn với anh ấy…… Tao không biết."

Bên cạnh Yến Tuy cơ hồ tất cả người nhà thân cận đều liên tiếp xảy ra chuyện, anh hẳn là trải qua không được tốt lắm, nhưng Tô Tư Vũ vẫn là không cách nào trả lời chính xác cho Mạnh Đình.

Yến Tuy kiếp trước quá lãnh, lãnh tới làm cho hắn sợ hãi, càng không cần nói phải đi tới gần, đi hiểu ý nghĩ chân thật trong lòng anh. Anh thoạt nhìn luôn là cường đại như vậy, cường đại đến anh dường như có thể bỏ qua mấy tổn thương kia vậy. Cho nên Tô Tư Vũ không cách nào xác định.

Mạnh Đình nghe vậy ánh mắt nhẹ nhàng dao động, sau đó cậu đứng lên, lúc này muốn rời khỏi.

"Chờ chút." Tô Tư Vũ gọi Mạnh Đình, nhưng ánh mắt hắn vẫn như cũ không có dời qua, "Tôi còn biết Tiêu gia."

"Cha mẹ cậu đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, mẹ cậu thành người thực vật, chi lớn quyền lợi thiếu chút nữa bị mất, vừa lúc đó, chuyện Mạnh gia cất giấu cậu, mới bị lộ ra, cha cậu cùn Yến Tuy liên thủ tới tuyệt địa phản kích, sức mạnh Tiêu gia ít nhiều có tổn hại, Yến thị mới thừa thế xông lên trở thành tứ đại thế gia đứng đầu."

Tô Tư Vũ cũng không biết là Mạnh Đình thay đổi, hay là hắn thay đổi, hiện tại rất nhiều chuyện chỉ sợ cũng không giống nữa.

Yến Mạn Gia sớm trở về nước, không có mất tích, Yến Tuy thay Yến Vũ chặn súng, giúp ông tránh thoát tử kiếp, còn sớm như vậy bắt được Diêm Uẩn Sinh sau màn, Tiêu gia bên kia, hắn nghe Diêm Uẩn Sinh nói, đã chính thức ở riêng, hôm sau cho dù chi thứ 2 chi thứ 3 còn có tâm tư, cũng không dễ động thủ như vậy.

Huống chi hiện tại chồng Mạnh Đình là Yến Tuy, Tiêu gia bên kia xảy ra chuyện, Yến Tuy sẽ không mặc kệ, trên căn bản Tiêu Huy Dân và Ninh Châu tai nạn xe cộ cũng sẽ không có.

"Tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?"

Tô Tư Vũ lúc đang nói, Mạnh Đình một lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi, nghiêm túc nghe, lời này của Tô Tư Vũ Mạnh Đình tự nhiên cũng nghe thấy, cậu gật gật đầu, "Có thể."

"Cậu không hận sao?" So với Mạnh Đình mà nói, hắn kiếp trước coi như là thả, nhưng đó cũng là chuyện sau khi thoát khỏi cánh chim của Tô gia và Yến Tuy, Mạnh Đình vốn là thiên chi kiêu tử, nhưng đến chết cũng không trải qua ngày nào tốt, một lần nữa tới, hắn không tin Mạnh Đình không hận.

Nhưng cậu tại sao không đi tìm Mạnh gia báo thù, còn cam nguyện thực hiện hôn nhân bọn họ định đoạt, cuối cùng thần xui quỷ khiến cùng Yến Tuy thành hôn.

Mạnh Đình cẩn thận suy tư một chút câu hỏi của Tô Tư Vũ, sau đó cậu thành thực gật gật đầu, "Hận chứ."

"Nhưng tôi muốn trải qua ngày tháng tốt đẹp, so với hận, tôi càng sợ đói, càng sợ uống thuốc, càng sợ ngủ không được, hơn nữa tôi rất ngốc, tôi nỗ lực hận, cũng không thể để cho mình làm tốt chuyện gì khác nữa."

Mạnh Đình ngước mắt nhìn nhìn Tô Tư Vũ, cậu thẳng thắn, "Tôi cũng cảm thấy anh ngốc, anh xem anh cố hận, cũng không làm cho mình trở nên tốt hơn."

Mạnh Đình vẫn luôn thừa nhận mình ngốc, nhưng Tô Tư Vũ trước khi nghe những lời này củ Mạnh Đình, đều không cảm thấy như vậy.

"Chỉ có làm cho mình trở nên tốt rồi, vô luận là hận, hay là yêu mới có thể tha thứ." Mạnh Đình nói lại lần nữa đứng lên, cậu đi ra hai bước lại quay đầu lại, nói thêm một câu, "Yến Tuy là của tôi, anh không thể hận, cũng không thể yêu."

"Két" một tiếng, cửa mở ra, ánh mắt Mạnh Đình còn chưa có quét đến Yến Tuy, cậu đã bị Yến Tuy nghiêng người tới ôm đến trong ngực.

"Đừng lo, em không sao," Mạnh Đình nói vỗ vỗ phía sau lưng Yến Tuy, mũi chân cậu kiễng lên chút, ở trên mặt Yến Tuy hôn một cái.

"Ừ," Yến Tuy nhẹ nhàng đáp lại, sau đó cầm tay Mạnh Đình, anh mới nghiêng đầu nhìn về phía Đặng Vũ, "Chuyện bên này, cậu tiếp tục xử trí, có cái gì cần, ông nội vợ tớ bên kia sẽ phối hợp với cậu."

"Được…… Được," Đặng Vũ đáp lại, khóe miện hắn giơ giơ lên, thoạt nhìn cũng không giống như là đang cười.

"Anh trước tiên tìm anh hai, em nói hai câu với hắn," Mạnh Đình nghiêng đầu nhìn Đặng Vũ một cái, sau đó nói với Yến Tuy như vậy.

Mạnh Đình hôm nay lực chiến đấu ngẩng cao, muốn một hơi giải quyết hai tình địch.

Yến Tuy nghe vậy hơi chần chờ, anh gật gật đầu, nhưng trước khi đi, anh lại ẩn hàm cảnh cáo nhìn thoáng qua Đặng Vũ.

“Cậu muốn nói gì?” Đặng Vũ nhìn về phía Mạnh Đình, cũng không tiếp tục cố giả bộ mỉm cười nữa.

Mạnh Đình không có lập tức nói cái gì, cậu lui về phía sau một bước dựa tới trên tường, cảm xúc trong mắt trong lúc nhất thời có chút phức tạp. Tô Tư Vũ không cách nào xác định Yến Tuy kiếp trước trải qua tốt hay không, Mạnh Đình lại có thể xác định, Yến Tuy của cậu kiếp trước không quá tốt.

Có thể kiếp trước cậu và Yến Tuy không có duyên phận, cậu không thể yêu Yến Tuy, nhưng cậu hi vọng Yến Tuy có thể trải qua tốt chút. Nhưngg Đặng Vũ…… Hắn thủy chung hắn đều không thể nói thật, đại khái, hắn cũng sợ Yến Tuy lãnh như vậy đi.

”Tôi yêu Yến Tuy, tôi sẽ hảo hảo yêu thương anh ấy, cho nên, bất cứ lúc nào, anh cũng không có cơ hội.

Đặng Vũ so với cậu không biết nhiều hơn bao nhiêu cơ hội, những cơ hội kia Mạnh Đình như thế nào cũng không thể có, nhưng Đặng Vũ thủy chung đều không nắm giữ được, trước mắt cậu gặp được Yến Tuy, yêu anh, Đặng Vũ liền càng không có cơ hội nữa.

“Tôi có tiền, tôi lớn lên đẹp hơn anh, tôi đánh nhau cũng lợi hại hơn anh, tôi còn có ông nội, cha mẹ, các anh trai lợi hại, còn có Hà cha Yến cha, cô Mạn Gia thích tôi, mấu chốt nhất là Yến Tuy yêu tôi, anh ấy chỉ yêu tôi.”

“Cho nên, anh không thể thích Yến Tuy, cho dù là yên lặng thích cũng không thể, tôi không thích.”

Đặng Vũ ngước mắt chống lại ánh mắt Mạnh Đình, cắn cắn môi nói, “Được, tôi biết rồi.”

“Biết vô dụng, còn muốn làm.” Mạnh Đình lại cường điệu một câu, mới vung cằm lên, xoay người rời đi, cậu cước bộ hơi nhanh, ở chỗ rẽ nhìn thấy Yến Tuy và Tiêu Tử Mặc, cậu cước bộ mới chậm lại.

“Yến Tuy, chúng ta có thể về nhà rồi.”

“Được,” Yến Tuy cười đáp lại, anh ôm người tới trong ngực, cúi đầu ở trên môi Mạnh Đình hôn một cái, anh mới mang người tiếp tục đi ra ngoài.

Mà Tiêu Tử Mặc ở một bên thì nén tới đầy mặt nội thương, y vừa cùng Yến Tuy cùng nhau nghe xong lời Mạnh Đình thị uy cảnh cáo người, tiếp theo lại bị hai người này không nhìn, thuận tiện nhét một miệng lương cẩu, cuộc sống a…… Y cũng muốn về nhà!

Yến Tuy cùng Mạnh Đình đi ra hội sở, Yến Tuy nhận được điện thoại của Chân Hàm, Yến Tuy mở miệng trước, “Đình Đình ở chỗ này của anh.”

“…… Vậy thì tốt, em và mẹ hiện tại liền chuyển máy bay trở về.”

Chân Hàm nói xong lời này, điện thoại lập tức cúp, Mạnh Đình trình diễn một màn trốn máy bay này, Chân Hàm và Yến Mạn Gia đều sợ muốn chết, ngay cả Mạnh Đình tự mình khuyên nhủ, bọn họ cũng muốn lập tức trở về.

Yến Tuy và Chân Hàm lúc gọi điện thoại, Mạnh Đình cũng rút điện thoại của mình ra, cậu hiện tại mới nhớ tới có thể mở điện thoại rồi.

"Cô và em họ có phải giận em rồi hay không?"

Yến Tuy còn chưa có đáp lại, một chiếc xe dừng lại ở chỗ cách không xa trước người bọn họ, mắt Mạnh Đình trợn tròn chút, "Yến cha, Hà cha."

Yến Tuy xoay người sang, quả nhiên là Hà Việt và Yến Vũ, phía sau bọn họ còn có vài chiếc xe, nhìn dáng dấp còn mang theo không ít người tới.

"Nặc Nặc!" Ninh Châu từ trong một chiếc xe thò đầu ra, ngay sau đó mở cửa xe xuống, bà và Tiêu Huy Dân cũng tới, Tiêu Tử Ngang từ ghế lái xuống xe, nhún nhún vai, hắn chỉ là nói với Tiêu Huy Dân bên này không sao rồi, không nghĩ tới Ninh Châu và Tiêu Huy Dân cũng tự mình chạy tới, hơn nữa bọn họ cũng mang đến không ít người.

"Cha, mẹ!"

Mạnh Đình gọi người, nhưng cước bộ lại dịch về phía bên người Yến Tuy, lúc cậu kế hoạch đã lo lắng qua Yến Tuy có tức giận hay không, phản ứng của những người khác, cậu tới bây giờ mới có cảm giác.

"Thật xin lỗi, con làm mọi người lo lắng rồi."

Ninh Châu đi tới trước người, Mạnh Đình chủ động ôm bà một chút.

"Không có, là mẹ nhớ Nặc Nặc, cùng cha con đi thăm con." Ninh Châu vừa nói vỗ vỗ sau lưng Mạnh Đình, sau đó tự có cảm giác, nghiêng đầu cảnh cáo nhìn Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang một cái, bà trên đường đi không phải là nói như vậy. Nhưng cũng không thể để cho Mạnh Đình biết.

"Vâng," Mạnh Đình cao hứng mà đáp lại một tiếng, lại để cho Ninh Châu ôm cậu thêm một lát.

"Pằng!" một tiếng, Mạnh Đình còn chưa có phản ứng gì, Yến Tuy đã mang theo cậu và Ninh Châu thối lui đến trong cửa hội sở.

Nhưng kỳ thật phát súng kia là Yến Vũ làm, Diêm Uẩn Sinh đã sớm chó cùng rứt giậu rồi, bọn họ tới đây sao có thể không làm chuẩn bị, người của Diêm Uẩn Sinh còn chưa có vào vị trí, Yến Vũ đã trực tiếp hạ lệnh cho người làm rồi.

Ngoài cửa chỉ một tiếng súng vang, sau đó là một trận rối loạn, mà gần đó Yến Vũ và Tiêu Tử Ngang đã sớm kiểm soát rồi, cũng không có làm ra hỗn loạn quá lớn liền ngừng lại, nhưng cứ như vậy, kế hoạch chuẩn bị về nhà của Mạnh Đình Yến Tuy tạm thời mắc cạn.

Bọn họ cũng không đi tới chỗ khác, Hứa Thụ Mân nhận được tin tức tự mình gọi điện thoại tới chỗ Yến Tuy, sau đó an bài xe, đón bọn họ tới Hứa gia.

Tiếp đó không lâu Tiêu lão gia tử cùng gia chủ Đặng gia cũng tới, đồng thời còn mang đến Diêm Uẩn Sinh ngụy trang chạy trốn tới sân bay, đương nhiên bọn họ là không có thời gian đi bố trí cái gì, là gia chủ Đặng gia nhận ra Niên Ngũ, mới thuận tiện để cho Tiêu lão gia tử cùng hắn cùng nhau ngồi xe bọn họ tới đây.

Diêm Uẩn Sinh đã không ai bình tĩnh đi gặp hắn, cho dù hắn kêu gào muốn gặp Yến Tuy, muốn gặp Hứa Thụ Mân, nhưng trong quá trình Yến Tuy cho người đưa hắn tới cục cảnh sát, Hứa Thụ Mân thủy chung không nói một lời, không có tiếp tục cầu tình.

"A Vũ, chúng ta đến thư phòng nói chuyện."

Yến Vũ cùng Hà Việt nói nhỏ mấy câu, mới đứng dậy cùng Hứa Thụ Mân đến thư phòng.

Hà Việt tiếp tục cùng Mạnh Đình nói chuyện, Mạnh Đình đều không ngoại lệ toàn bộ gật đầu đáp lại, cậu sợ Hà Việt không tin, lại cường điệu một lần, "Lúc này thật sự biết rồi." Lần trước đúng là lừa gạt đám Hà Việt.

"Thật xin lỗi, con gạt cha và Yến cha rồi."

Hà Việt nghe vậy đưa tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, y mở miệng cười nói, "Sau này muốn gạt liền gạt Yến Tuy, ta và Yến cha của con đều ở phía bên con."

"Con không gạt Yến Tuy nữa," Mạnh Đình không có né tránh tay Hà Việt, nhưng cậu cũng nắm chặt tay Yến Tuy, cậu nghiêng đầu nhìn Yến Tuy, trong ánh mắt nhiều hơn chút lo lắng, "Thật đấy."

"Được, anh tin tưởng em." Yến Tuy cầm lại tay Mạnh Đình, gật đầu cười.

Ninh Châu và Tiêu Huy Dân bên cạnh nhìn cũng đều bất đắc dĩ lắc đầu.

Gia chủ Đặng gia là cha Đặng Vũ, hắn và Tiêu lão gia tử đến, Đặng Vũ ở hội sở liền cũng đợi không nổi nữa, nhưng cho dù hắn trước đó nghe nói rồi, hắn đến trong phòng khách Hứa gia vẫn bị rung động một chút, Mạnh Đình lúc trước căn bản không tính là khoe khoang, cậu nói chính là sự thật.

Mấy người bị cậu điểm kia, trừ bỏ Yến Mạn Gia và Chân Hàm bị Mạnh Đình dụ tới nước A, những người khác đều vì cậu tới Lê thành.

10h tối một ngày sau, Yến Mạn Gia cùng Chân Hàm cũng đều đến, đương nhiên, bọn họ cũng không tìm Mạnh Đình tính sổ, đều đi về phía Yến Tuy, nhưng bởi vì Mạnh Đình che Yến Tuy tới kỹ, người muốn quở trách Yến Tuy cũng không mấy có thể thành.

Hứa gia hiếm thấy lập tức có nhiều khách có phân lượng như vậy, Hứa Thụ Mân căn bản không có thời gian đi vì Diêm Uẩn Sinh thương cảm cái gì, hết thảy đã đều kết thúc rồi, Diêm thị suy tàn, Diêm Uẩn Sinh tử hình, Tô Tư Vũ bị bắt trở lại Hải thành vào tù chịu hình phạt.

"Yến Tuy, chúng ta phải về nhà rồi sao?"

Mạnh Đình từ trong phòng tứ đi ra ngoài, từ sau lưng ôm eo Yến Tuy, sau đó thấp giọng hỏi một câu.

"Về nhà." Yến Tuy đáp lời xoay người lại, anh nửa tựa ở trên bệ cửa sổ, kéo Mạnh Đình lại gần chút, lại giơ tay lên nhẹ nhàng điểm một cái lên cằm Mạnh Đình, rồi sau đó nghiêng người rơi xuống một nụ hôn.

Lông mi Mạnh Đình run rẩy nhắm lại lại mở ra, ánh mắt cậu chống lại Yến Tuy, hai người tếp tục hôn cùng một chỗ.

Mạnh Đình nghe được tiếng gõ cửa, cậu dựa tới đầu vai Yến Tuy, nghiêm túc dặn dò một câu, "Chúng ta về nhà tiếp tục hôn……"

Yến Tuy đáp lại, lại ở trên mặt Mạnh Đình hôn hôn, anh buông Mạnh Đình ra, cầm tay cậu, cùng nhau đi ra ngoài.

~ HOÀN CHÍNH VĂN ~

Hết chính văn rồi các thím ạ, chúng ta sẽ có 3 PN nữa chứ không phải 1 __.___" Từ giờ tới chủ nhật sẽ hoàn hết, tối nay sẽ có PN 1

104. Chương 104: Pn 1: Sinh Nhật

Yến Tuy Mạnh Đình cùng Yến Vũ Yến Mạn Gia bốn người bọn họ cùng nhau trở về Hải thành, Tiêu Huy Dân Ninh Châu bọn họ trực tiếp bay tới Bắc thành, không phải bọn họ không muốn bồi Mạnh Đình trở về, mà là tính toán thời gian sinh nhật Mạnh Đình sắp đến, Bắc thành rất nhiều chuyện phải thu xếp.

"Chân Hà cha không sao chứ?" Máy bay hạ cánh, cả người Mạnh Đình đều ổn định xuống, cậu dựa tới trong ngực Yến Tuy, đem chuyện mấy ngày nay đều nghiêm túc suy nghĩ một chút, phát hiện cậu thật sự

rất hạnh phúc, Yến Tuy yêu cậu, cũng còn có rất nhiều trưởng bối người nhà thích cậu.

Đương nhiên, suy nghĩ nhiều rồi, liền cũng phát giác mình lần này điều động binh lực, trong lòng cao hứng, đồng thời cũng có chút lo lắng.

"Không sao, có vấn đề bác sĩ Cổ Lê sẽ không để ông ấy tới," Cổ Lê phê chuẩn, Yến Vũ cũng sẽ không cho phép.

Mạnh Đình nhất định tin tưởng lời Yến Tuy, cậu gật đầu một cái, ngay sau đó thở ra một hơi, cậu nhìn một chút ngoài cửa sổ, tiếp theo sau đó nằm trở lại trong ngực Yến Tuy, "Chúng ta sắp về tới nhà rồi."

Yến Tuy nghe vậy khóe miệng nhẹ nhàng ngoắc ngoắc, anh nói nhỏ, "Đúng, tới nhà rồi."

Lời Mạnh Đình cũng không quá nhiều ý tứ, thanh âm Yến Tuy thấp chút, lỗi tai Mạnh Đình không chịu khống chế liền đỏ, cậu sờ sờ tai mình, sau đó ánh mắt ngắm một cái, nhắm vào tai Yến Tuy, cậu dịch dịch lên, há miệng liền cắn vành tai Yến Tuy.

Nhẹ nhàng cắn một cái, Mạnh Đình liền buông ra, cậu nhìn nơi đó dựa theo ý nghĩ của cậu cũng trở nên hồng nhuận, cậu rốt cục lại thuận theo mà tiếp tục làm ổ trong ngực Yến Tuy.

Mà Yến Tuy lại nhịn không được hít sau một hơi, ngay tiếp theo da thịt lồng ngực và cánh tay đều có chút cứng ngắc.

Mạnh Đình cảm thấy không thoải mái, lại ở ngực và cánh tay Yến Tuy nhào tới nhào lui, nhưng càng nhào cứng ngắc lại càng nghiêm trọng, cậu phẫn nộ mà bỏ qua, đại khái cậu vẫn không thể nắm giữ kỹ năng xoa bóp cho người khác thoải mái đi.

"Đừng động," Yến Tuy ở bên tai Mạnh Đình nói nhỏ, anh trói buộc Mạnh Đình cũng theo đó càng chặt, cái này khá mâu thuẫn, anh càng khắc chế, lại càng buông không ra Mạnh Đình, càng nhẫn nại, ngọn lửa kia thiêu đốt tới càng mạnh.

"Em ngoan, em không động," Mạnh Đình nói nhẹ đáp lại, thật sự không động nữa, chính là mí mắt chớp nha chớp.

Rõ ràng chỉ có 10 phút là có thể tới Yến trạch rồi, nhưng bởi vì Mạnh Đình hữu ý vô ý mà đốt lửa quạt gió, làm cho 10 phút này đều trở nên khá gian nan.

Xuống xe, Yến Tuy lôi kéo Mạnh Đình đi vào, cước bộ hơi có chút vội vàng, Mạnh Đình nhìn, bọn họ sắp tới cửa phòng rồi, cậu mới bừng tỉnh, "Yến Tuy anh thật tốt, em nói muốn về nhà tiếp tục hôn, anh……"

Yến Tuy cúi đầu môi Mạnh Đình, lúc này mới đẩy cửa phòng ra, lại nhẹ nhàng đóng vào.

Anh ở trong môi Mạnh Đình càn quét một vùng, sau đó mới đáp lại Mạnh Đình, "Anh nhớ chứ, nhưng vẫn chưa đủ." Chỉ là hôn hôn làm sao đủ lắng lại hỏa Mạnh Đình câu lên.

"Ò," Mạnh Đình hiểu ngầm, sau đó cả người đều trở nên thuận theo, cậu đối với loại chuyện này chưa bao giờ bài xích, lúc này liền càng đúng, nơi này là nhà của cậu và Yến Tuy, bọn họ ở nhà, tự nhiên là muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Quần áo cố gắng cởi ra, sau đó liều chết triền miên, dùn nụ hôn để khắc ghi lẫn nhau, dùng kết hợp thân mật nhất để xác định lẫn nhau. Mạnh Đình và Yến Tuy hoàn toàn tiến vào, một lần không đủ, lại tới một lần nữa.

"Lại tới hả? Em không được rồi……" Mạnh Đình nằm nhoài ở trên giường, thanh âm mang theo chút khàn khàn động tình, ánh mắt lại càng mê ly.

Yến Tuy cũng không cam lòng lập tức đem người lăn qua lăn lại muốn hỏng, anh nhẹ nhàng ép xuống thân thể, kéo người tới trong ngực ôm, anh thấp giọng dụ dỗ nói, "Buổi tối tiếp tục."

Mạnh Đình quả nhiên liền trả lời "Được", cậu chỉ cần hiện tại không tiếp tục là được, về phần buổi tối cậu khôi phục hay không, thì nói sau, đương nhiên ở trên nhiệt tình, Mạnh Đình sẽ không lùi bước.

Bọn họ vừa tới nhà đã lên lầu "ngủ trưa", lúc xuống đây, đã là thời gian cơm tối.

Hôm nay là thứ 2, sinh nhật Mạnh Đình tối thứ 6 tuần này, Yến Tuy sau cơm tối ở thư phòng xử lý sự tình một lát, liền để cho Vương Phong đều sắp xếp việc, phần lớn thời gian tuần này của anh đều dùng để bồi Mạnh Đình.

Ngược lại Mạnh Đình chính mình đối với Yến Minh Á bị cậu gạt tới nước A có chút áy náy, cậu chủ động chạy 2 lần tới phòng thí nghiệm, điều chế rất nhiều nước hoa.

Buổi sáng thứ 5, Yến Tuy cùng Mạnh Đình an vị lên máy bay tới Bắc thành, đám Yến Vũ cũng tới, bất quá đều là hôm thứ 7 đó lại tới đây.

Tiêu Huy Dân và Tiêu Tử Ngang tạm thời có việc không có tới đón máy bay, Ninh Châu và Tiêu Tử Mặc cùng đi, bọn họ nhận được điện thoại của Mạnh Đình và Yến Tuy, liền trực tiếp đi về phía trong nhà, Mạnh Đình và Yến Tuy vẫn là ở gian phòng Ninh Châu lần trước chuẩn bị cho bọn họ, lần trước không thể ngủ được, lần này tuyệt đối không xuất hiện ngoài ý muốn như vậy.

Tiêu gia lần này tổ chức sinh nhật cho Mạnh Đình sẽ tương đối long trọng, bọn họ đây là muốn bù đắp lễ trưởng thành Mạnh Đình đã bỏ qua một năm, hơn nữa thả ra tin tức, muốn sinh nhật lần này, để cho Mạnh Đình chính thức vào gia phả Tiêu gia.

"Nặc Nặc, đây là bà ngoại con."

Ninh Châu nhãn tiêm ngắm tới Mạnh Đình cùng Yến Tuy cùng nhau xuống lầu liền lập tức vẫy tay, mà người bên cạnh bà cũng ngồi một lão phụ nhân nụ cười tràn đầy, trên cổ bà đeo dây chuyền trân châu, trên cân vẫn giẫm giày cao gót, ở trong cái tuổi lão nhân này của bà, coi như là trang phục cực hợp mốt.

"Tiểu Nặc tới đây, đến gần chút, bà ngoại xem một chút," Ninh lão thái thái đối với Mạnh Đình và Yến Tuy vẫy tay, nhưng ánh mắt bà không được tốt, xem bộ dán là nhận Yến Tuy thành Mạnh Đình rồi, "Ai u lớn lên thật anh tuấn, giống y Huy Dân."

"Mẹ, ngài cầm sai rồi, đây mới là Nặc Nặc của chúng ta," Mắt Ninh Châu trợn lên, rõ ràng Nặc Nặc nhà bà đẹp mắt hơn Yến Tuy nhiều, lớn lên cũng giống bà, sao có thể bị nhận lầm chứ.

"Ai, đây mới phải nha, giống con, vóc người không đủ, nhưng cũng anh tuấn." Ninh lão thái thái nghe vậy quay đầu đi nghiêm túc nhìn Mạnh Đình, sau đó cho ra kết luận này, nhưng cũng làm cho Ninh Châu buồn bực.

"Bà ngoại, con vẫn có thể cao."

Mạnh Đình cũng không coi là lùn, cậu trước lúc tới Bắc thành, mới cùng Yến Tuy đo qua, cậu đã cao tới 1m79 rồi, tính ra cậu đã 19 tuổi rồi, nhưng Mạnh Đình tin cậu vẫn có thể cao, cậu kiếp trước đã 1m8, kiếp này như thế nào cũng phải cao hơn 1-2 cm nữa, bằng không thật là lãng phí tiểu táo (*) Yến Tuy cho cậu ăn.

(em n ó 19 tu ổ i 1m78, c ò n m ì nh 20 r ồ i m à c ó 1m58 =.=)

((*) ti ể u t á o l à ô ng t á o đấ y, ý ẻ m ở đâ y l à n ế u kh ô ng cao th ì t ố n c ơ m t ố n g ạ o c ủ a anh)

"Đúng, tiểu Nặc nhi nói rất đúng, đây là?" Ninh lão thái thái hướng về phía Mạnh Đình có một loại thân cận tự nhiên, nhưng bà đối với Yến Tuy khí thế lộ ra ngoài càng hiếu kỳ a.

"Đây là Yến Tuy, người của cháu." Mạnh Đình nghiêm túc trả lời lão thái thái, sau đó lặng lẽ nắm chặt tay Yến Tuy, đương nhiên đây không phải đứng trước Ninh lão thái thái, mà là mỗi lần yến hội, Mạnh Đình đều có thể cảm giác được mấy ánh mắt mơ ước Yến Tuy kia, thật đáng ghét.

"Thật anh tuấn, tiểu Nặc nhi của chúng ta ánh mắt thật tốt." Ninh lão thái thái tiếp tục cười híp mắt nói, bà vỗ vỗ vị trí bên người, "Ngồi xuống, để cho bà nhìn kỹ chút."

Ninh lão thái thái lúc tuổi còn trẻ đoán chừng đã nhan khống (*), đến già cũng không thay đổi, bà cẩn thận nhìn nhìn Mạnh Đình, lại cẩn thận nhìn nhìn Yến Tuy, sau đó cười đến càng cao hứng, "Đều là đứa nhỏ đẹp mắt, đây là bà ngoại cho các con."

((*) ý ch ỉ xinh đẹ p)

Ninh lão thái thái phất phất tay, người giúp việc cùng đi với bà, liền đem một hộp quà lên, bà chuẩn bị hai phần, một phần cho Mạnh Đình, một phần cho Yến Tuy, hơn nữa phân lượng cũng không nhẹ.

"Cảm ơn bà ngoại," Mạnh Đình không có khước từ, lúc cậu xuống lầu trên tay cũng xách theo quà, cậu cũng lấy ra quà cậu đưa cho Ninh lão thái thái, "Đây là nước hoa cháu đích thân điểm cho ngài, ngài xem chút có thích hay không."

"Thích, tiểu Nặc nhi nhà chúng ta thật là có bản lĩnh," Ninh lão thái thái nhận lấy, cũng không khách khí, trực tiếp mở ra, sau đó cẩn thận ngửi ngửi.

"Nặc Nặc khong biết đi, bà ngoại con cũng là cao thủ điều hương," Ninh Châu nói kiêu ngạo mà giơ giơ cằm lên, nhưng là vì Mạnh Đình, bà không thừa kế được bản lĩnh của mẹ bà, Mạnh Đình ngược lại kế thừa, hơn nữa thiên phú tuyệt vời.

"Con ngửi ra rồi, trên người bà ngoại nước hoa cũng rất tốt," Mạnh Đình gật đầu một cái, nghiêng đầu cười cười với Ninh Châu.

Bọn họ vui vẻ hòa thuận nói chuyện, Ninh lão thái thái còn hẹn với Mạnh Đình, chờ đầu mùa xuân khí trời ấm, bà muốn tới Hải thành đi thăm phòng thí nghiệm của Mạnh Đình. Mà sau đó hai ngày Mạnh Đình và Yến Tuy đều rất bận rộn, bọn họ ở nhà tiếp đãi rất nhiều người tới sớm tặng quà, có thể nó là nhận quà đến mỏi tay a.

Mạnh Đình ở trong đống quà dò xét một lần, nhìn Yến Tuy từ trong phòng tắm đi ra ngoài, cậu lập tức bỏ xuống mấy món quà cậu hiếm lạ nửa ngày kia, dính tới bên cạnh Yến Tuy, cậu cọ cọ cằm Yến Tuy, một đường dính người thối lui đến trên giường.

Cậu úp sấp trên người Yến Tuy, vừa cọ vừa hôn một lát, cậu mới hỏi, "Yến Tuy, anh tặng em quà gì đấy?"

Còn có 2 tiếng nữa, liền tới sinh nhật cậu rồi, Mạnh Đình biết Yến Tuy nhất định sẽ tặng cậu quà, cậu trong phòng tìm hồi lâu, cũng không tìm được, nhưng cậu lại tâm ngứa mà muốn biết, biện pháp trực tiếp nhất chính là hỏi Yến Tuy.

Yến Tuy nghiêng đầu hôn hôn trán Mạnh Đình, ôm người nghiêng qua một bên, anh giơ tay nhu nhu tóc Mạnh Đình, lại sờ sờ khuôn mặt cậu, anh còn chưa mở miệng, Mạnh Đình tự mình mắt sáng lên một cái, liền lại bò trở lại trên người Yến Tuy.

"Em biết rồi, anh là muốn tặng chính mình cho em sao?"

Cho nên từ sớm đã tắm rửa tới thơm phức, dẫn cậu lên giường, vừa nãy còn cố ý sờ cậu câu dẫn cậu, Mạnh Đình càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý nhe.

"Em chưa thử qua, nhưng em sẽ cố gắng!" Loại chuyện phản công này, Mạnh Đình thật đúng là không có

cơ hội thử, căn bản một hai lần tới, đều chỉ có nước cậu cầu xin tha thứ, cậu căn bản là không kịp có ý nghĩ hoặc hành động như vậy.

Yến Tuy nhịn xuống thần sắc nội thương, đồng thời cầm lấy tay Mạnh Đình không chịu được muốn làm loạn.

"Anh không phải là đã sớm là của em sao? Anh không thể làm lễ vật."

"Ò," Mạnh Đình mơ hồ cảm thấy lời này quen tai, cậu gật đầu một cái, trong thần sắc khá đáng tiếc.

Yến Tuy trên mặt hiện lên thần sắc rõ ràng xoắn xuýt, sau đó anh ôm Mạnh Đình ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ, "Thật sự muốn?"

"Ừ!" Mạnh Đình gật đầu một cái, sau đó liền nhào tới trên người Yến Tuy một trận sói hôn, Yến Tuy nhẹ nhàng xoa tóc Mạnh Đình, anh đại khái đã làm tốt chuẩn bị bị thương, nhưng Mạnh Đình lột sạch anh, hôn đến một nửa liền dựa vào trên người anh không nhúc nhích.

"Sao thế?" Yến Tuy hỏi nhỏ.

"Em mệt rồi, anh tiếp tục đi," Mạnh Đình đáp lời lên tiếng, lại nhẹ nhàng hôn hôn lồng ngực Yến Tuy, cậu mặt mày cong cong, "Như vậy là được rồi." Thật dọa sợ Yến Tuy cũng không tốt.

"Nghịch ngợm," Yến Tuy bất đắc dĩ cười cười, nhưng đồng thời tay anh khẽ chống xuống phía dưới, tư thế hai người trong nháy mắt thay đổi.

Mạnh Đình tiếp tục vịn lên ngực Yến Tuy, liếm liếm hầu kết Yến Tuy. Yến Tuy ôn nhu, Mạnh Đình phối hợp, rất nhanh liền tiến vào trong trạng thái, Mạnh Đình quên mất lễ vật cậu lúc trước xoắn xuýt.

Đương nhiên, cậu rất thích Yến Tuy đem chính mình làm lễ vật cho cậu, dù sao cậu lời biếng, việc phế khí lực không muốn uổng phí, như vậy đã rất tốt.

Thân mật xong, Mạnh Đình vẫn như cũ hiếm lạ mà ôm lấy Yến Tuy không buông tay, ánh mắt cậu trống rỗng, cả người từ trong ra ngoài đều lộ ra tinh thần lười biếng, nhưng trong cái lười này cũng không bao gồm muốn đẩy Yến Tuy ra, ngược lại cậu từ trong đáy lòng cảm thấy ôm Yến Tuy, mới có thể càng thêm mắc lười.

Yến Tuy nhẹ nhàng xoa sống lưng Mạnh Đình, giúp cậu thư giải, thấy thần sắc cậu tốt chút rồi, anh mới hỏi nhỏ, "Anh ôm em tắm rửa?"

"Ừ, anh ôm em." Mạnh Đình từ từ hoàn hồn, sau đó cọ cọ Yến Tuy đáp lời.

Bởi vì Yến Tuy sớm tắm qua, trong quá trình anh tắm cho Mạnh Đình, chỉ cần thuận tiện xối cho mình một chút là được rồi, anh đem Mạnh Đình cũng tắm tới thơm phức ôm trở về trên giường, sau khi lau khô cho cậu, còn mặc áo ở nhà dày mặc ra ngoài cho cậu, Yến Tuy chính mình cũng là bộ giống như vậy.

"Chúng ta không đi ngủ sao?" Mạnh Đình nghiêng đầu hỏi Yến Tuy, mắt dần dẫn sáng lên, cậu vẫn như cũ không biết Yến Tuy là muốn tặng cậu quà gì, nhưng cả người cậu đều cao hứng tới không được, cậu cao hứng, cậu liền thích cười, càng thích hôn Yến Tuy.

"Chụt chụt" hai cái, cậu ở trên bụng nhỏ của Yến Tuy còn chưa kịp được quần áo phủ lên hôn hai cái, cậu hôn hai cái vẫn cảm thấy chưa hết thèm, lại duỗi tay sờ soạng thêm hai cái, mới để cho Yến Tuy tiếp tục mặc quần áo.

Mạnh Đình lẩm bẩm, "Cứng cứng, nhưng sờ cũng rất tốt."

Cậu lẩm bẩm xong, tự mình trước tiên cười, cậu chọt chọt Yến Tuy nhịn cười, "Em nói thịt trên bụng anh đâu!" Cậu mới không nghĩ không đứng đắn.

"Đình Đình sờ mới thoải mái," Yến Tuy khom lưng hôn một cái mắt Mạnh Đình, sau đó mới ôm cậu tới bên bệ cửa sổ, mùa đông quá lạnh, cửa sổ tự nhiên không thể mở, nhưng tắt đèn bên trong phòng, kéo rèm cửa sổ ra vẫn như cũ không có ảnh hưởng.

Mạnh Đình được Yến Tuy ôm vào trong ngực, cả người đều ấm áp, cậu thò đầu ra cẩn thận nhìn nhìn về phía cửa sổ, nhưng bên ngoài ngoại trừ đèn trong sân Tiêu gia, cái gì khác cũng nhìn không tới.

"Chúng ta làm gì?"

Yến Tuy xoay người mang hai cái ghế tới, anh ngồi xuống, Mạnh Đình ngồi vào trên đùi anh, bọn họ vừa ngồi xong, ngoài cửa sổ một đóa pháo hoa rực rỡ ở trong bầu trời đêm tối om nở rộ.

Mạnh Đình quay đầu nhìn lại, sau đó liền không dời ánh mắt, từng đóa liên tiếp nổi lên, cực kỳ mĩ lệ.

"Đây là anh tặng cho em sao?"

"Phải, em thích hoa, pháo hoa miễn cưỡng cũng coi như hoa đi." Yến Tuy nhìn chằm chằm thần sắc Mạnh Đình, pháo hoa ngoài cửa sổ chiếu vào trên khuôn mặt cậu, hiện lên nụ cười vui vẻ, tâm Yến Tuy treo lên, liền cũng buông xuống chút.

"Đi, chúng ta đến trên gác xép, tiếp tục xem."

Phòng Mạnh Đình nối thẳng một gian gác xép nhỏ tầng chót, ở trong đó đặt tất cả lễ vật từ nhỏ đến lớn Ninh Châu bọn họ cho Mạnh Đình, nhưn đồng thời kéo tấm chắn bốn phía gác xép kia xuống, có thể nhìn

thấy toàn bộ cảnh đêm Bắc thành.

Yến Tuy vì tặng quà cho Mạnh Đình, cũng làm không ít bài tập, anh ấn một cái chốt mở căn phòng luôn đóng cửa, sau đó cửa vào gác xép mở ra, còn duỗi xuống một cái thang gác nhỏ.

Yến Tuy che chở Mạnh Đình cùng nhau lên gác xép, đồng thời pháo hoa ngoài cửa sổ cũng không dừng lại, không chỉ là đặt trong Tiêu trạch, trên quảng trường khắp Bắc thành và Hải thành cũng đều đặt, những pháo hoa này là thông qua giá cao đặt làm, ngoại trừ những chùm pháo hoa màu sắc khác nhau, còn bất chợt có hai pháo hoa hình động vật nhỏ vụt lên.

"Đó là chim én?" Mạnh Đình nhìn nửa ngày, rốt cục có thể xác định, cậu vẫn như cũ làm ổ trong ngực Yến Tuy, nụ cười trên mặt cũng không nhạt đi.

"Ừ," Yến Tuy gật đầu một cái, anh cũng nhìn một chút, sau đó chỉ chỉ, "Đó là chuồn chuồn, nhận ra không?"

"A, chim én là anh, chuồn chuồn là em?"

(Gi ả i th í ch ch ỗ n à y nh é , trong t ừ chim é n (y ế n t ử) c ó t ừ y ế n trong t ê n c ủ a anh, trong t ừ chu ồ n chu ồ n (tinh đì nh) c ó t ừ đì nh trong t ê n c ủ a anh)

"Thật đáng yêu," Mạnh Đình gật đầu một cái, sau đó quay đầu lại nhìn Yến Tuy một cái, càng thêm xác định mà nói, "Em đáng yêu hơn."

"Yến Tuy, em rất thích."

"Ừ, vậy thì tốt," Yến Tuy đáp lời, lại cúi đầu hôn hôn tóc Mạnh Đình, tiếp đó bọn họ khoongg nói gì, mà cùng nhau xem xong pháo hoa, bởi gần đuổi kịp xa, bọn họ dường như ở trong biển pháo hoa vậy.

Lầu dưới chính là Tiêu lão gia tử cũng đi ra ngoài cùng xem pháo hoa một lúc lâu, ông bĩu môi, giống như ghét bỏ lại giống như cảm thán, "Tiểu tử kia cư nhiên còn biết lãng mạn."

Ngay cả Tiêu Huy Dân cũng bị Ninh Châu ghét bỏ một trận, bất quá bà ghét bỏ xong, liền cũng cảm thán tình cảm của Yến Tuy và Mạnh Đình.

"Thật đúng là duyên phận."

Ngày thứ hai Mạnh Đình cùng Yến Tuy cũng không thể dậy sớm, Ninh Châu cũng phân phó người không nên đi quấy rầy bọn họ, bọn họ ngủ thẳng 8h mới tỉnh lại.

Yến Tuy tỉnh sớm hơn, Mạnh Đình lúc tỉnh, anh đã rửa mặt trở lại, Mạnh Đình đi đánh răng rửa mặt, Yến

Tuy sửa sang lại giường cho bọn họ.

Nhưng khăn lông phủ ở trên mặt vẫn không thể lấy xuống, trên cổ trước hết là một trận cảm giác lạnh như băng, cậu để khăn lông xuống cúi đầu nhìn, là một dây chuyền kiểu nam, hoa tai Mạnh Đình cũng nhìn rất quen mắt, chính là chim én và chuồn chuồn cậu nhìn thấy qua rất nhiều lần.

Chim én màu mực, chuồn chuồn màu trắng, nhẹ nhàng sáng chói một cái, bọn chúng giống như đang hôn.

Mạnh Đình cẩn thận nhìn, lại duỗi tay sờ sờ, sau đó mới ngước mắt nhìn Yến Tuy, cậu cũng không có truy cứu cậu hôm qua sao lại không tìm được, cậu dựa tới trên người Yến Tuy, trước tiên cho Yến Tuy một nụ hôn ướt át lại nói.

"Yến Tuy, em rất thích, em cũng thích anh, đặc biệt đặc biệt thích anh."

Sau khi hôn môi xong, Mạnh Đình cũng không quên nói rõ với Yến Tuy, không nói như vậy, cậu sợ Yến Tuy không thể hiểu vui mừng trong lòng cậu.

"Đình Đình, anh yêu em." Yến Tuy khẽ hôn trán Mạnh Đình, sau đó cũng xác nhận một lần với Mạnh Đình tâm ý của anh.

Hai phu phu điềm điềm mật mật xuống lầu ăn sáng, ngực Mạnh Đình đậy tới kín kẽ, ngược lại không nỡ để cho người khác nhìn thấy lễ vật Yến Tuy cho cậu, theo như Mạnh Đình nói, món quà pháo hoa hôm qua người hai thành phố, đều nhìn thấy rồi, quà này thì không thể, đó là Yến Tuy cho cậu, duy nhất thuộc về cậu.

"Cất giấu cái gì, bảo bối thành cái dạng kia."

Tiêu lão gia tử đấu võ mồm rõ ràng không phải là đối thủ của Mạnh Đình, nhưng ông càng thích đi tìm Mạnh Đình nói chuyện, chính là không thừa nhận ông nói không lại Mạnh Đình.

"Yến Tuy cho con, không để cho người khác nhìn, ngài cũng không được."

Mạnh Đình vừa mở miệng liền chặt đứt tất cả chỗ trống thương lượng, đương nhiên, Mạnh Đình cảm giác mình chỉ là nói lời thật mà thôi.

"Được rồi, ngài đừng chọc Đình Đình nữa, tới ăn điểm tâm đi." Tiêu Huy Dân bưng mì trường thọ đến trên bàn, thuận tiện cắt đứt hai ông cháu lại bắt đầu cãi nhau bên kia, đương nhiên Tiêu Huy Dân thiên vị tới tương đối rõ ràng.

"Nha, mọi người đều chưa ăn nha, vậy ông nội mau tới ăn đi, đói bụng sẽ không tốt." Mạnh Đình cho rằng Tiêu lão gia tử và Tiêu Huy Dân bọn họ sớm ăn rồi, không nghĩ bọn họ vẫn đều chờ cậu và Yến Tuy.

"Hừ," Tiêu lão gia tử hừ hừ hay là ừ, Mạnh Đình cũng nghe không rõ ràng, cậu chỉ cho rằng Tiêu lão gia tử là đáp lại, sau đó liền tới đây đỡ ông tới bên bàn cơm, Tiêu lão gia tử sắc mặt không bao biến hóa, nhưng cũng không có cự tuyệt Mạnh Đình đỡ ông.

"Nặc Nặc, sinh nhật vui vẻ, mẹ yêu con." Ninh Châu đem một chén mì đích thân bưng tới trước mặt Mạnh Đình, sau đó cúi người ở trán Mạnh Đình rơi xuống một nụ hôn, lại ôn nhu nói như vậy.

"Cảm ơn mẹ," Mạnh Đình nhịn khôn được giơ tay lên sờ sờ trán, cậu vẫn là lần đầu tiên được người ngoài Yến Tuy hôn, người kia còn là mẹ cậu, loại cảm giác này hoàn toàn bất đồng, rất đặc biệt, nhưng tuyệt đối không thể nói là chán ghét.

Yến Tuy giơ tay lên nhu nhu tóc Mạnh Đình, Mạnh Đình ngồi xong, sau đó vùi đầu ăn mì.

"Ăn ngon quá, cảm ơn mẹ!"

"Là cha con nấu cho con," Ninh Châu nghe vậy vui vẻ một tiếng, lại liếc một cái Tiêu Huy Dân hơi có chút xấu hổ.

"Cảm ơn cha, thật sự rất ngon," Mạnh Đình nghe vậy lập tức nhìn về phía Tiêu Huy Dân, nụ cười vui vẻ của cậu, làm Tiêu Huy Dân vui vẻ thật lớn.

"Nặc Nặc thích là tốt rồi," Tiêu Huy Dân cũng cười, ông nhìn về phía Yến Tuy, "Yến Tuy cũng ăn nhiều chút."

"Vâng, cha." Yến Tuy cũng đáp lại, phân lượng Tiêu Huy Dân nấu đủ nhiều, tất cả mọi người ăn quá no, cuối cùng vẫn là Mạnh Đình kết thúc, không có một chút lãng phí.

Cảm giác thành tựu của Tiêu Huy Dân kịch liệt kéo lên, ông cao hứng mà nói, "Sau này Nặc Nặc trở lại, ta đều nấu cho con."

"Được nha," Mạnh Đình gật đầu một cái đáp lại, ở nhà có Yến Tuy nấu mì cho cậu, tới trong nhà Bắc thành, có Tiêu Huy Dân nấu mì cho cậu, suy nghĩ một chút đã đặc biệt hạnh phúc.

Cao hứng và vui vẻ của Mạnh Đình đơn giản chân thành tha thiết, tương đối có thể lây nhiễm người khác, cậu tới đây mấy ngày trong nhà hoan thanh tiếu ngữ không ngừng, ngay cả Tiêu lão gia tử lúc người khác nhìn không thấy, cũng lặng lẽ cười hai tiếng.

Bất quá ngày này từ sớm tới muộn, Mạnh Đình và Yến Tuy đều bận rộn, đầu tiên là một chút nghi thức nhận tổ quy tông, sau đó là cùng một ít lão nhân gia trong tộc nói chuyện, tiếp đó là bạn bè Ninh Châu và Tiêu Huy Dân liên tiếp đến muốn xã giao.

Khoảng 2h chiều, Yến Vũ Hà Việt, Yến Mạn Gia Chân Hàm, thậm chí Cổ Lê cũng cùng nhau đến, không chỉ có vậy, đám Cố Lãng Chung Minh cũng coi như bạn Mạnh Đình liên tiếp đến.

"Yến lão đại, anh không hiền hậu a, em đều sắp buồn ngủ rồi, anh để cho em theo bọn anh xem pháo hoa một tiếng……"

Tư thái kia của Yến Tuy giống như hận không thể toàn bộ thế giới đều cùng nhau vì Mạnh Đình chúc mừng sinh nhật, nhưng không thể không nói pháo hoa kia quả thật không tệ, đặc biệt ban đêm mùa đông, còn rất có mấy phần cảm giác năm mới.

"Nói xàm cái gì, thời gian này cậu sẽ ngủ, hay là làm cho quấy rầy chuyện tốt đi……"

Thanh âm trêu ghẹo không ngừng, thuận tiện Mạnh Đình cũng nhận được rất nhiều quà, lại là chút đồ kiếm lạ cổ quái, đặc biệt là Cố Lãng, hắn không tặng gì khác, tặng cho Mạnh Đình chút nguyên liệu nước hoa khó tìm.

Những người khác không biết hàng, Mạnh Đình biết hàng, ánh mắt cậu trong nháy mắt liền phát sáng, "Cảm ơn, tôi thích."

Mạnh Đình nhận quà tới bây giờ, có thể nhận được một câu thích này, thật là không dễ dàng.

Cố Lãng vốn muốn cười ha ha, nhưng đột nhiên chống lại ánh mắt Yến Tuy nhìn sang, hắn giật mình, sau đó yếu ớt mà trốn tới trong đám người.

Trên nghi thức thành người đại gia tộc, trưởng bối đều sẽ tặng một chút lễ vật đặc biệt cho vãn bối, có cho một khoản quỹ gây dựng sự nghiệp, có tặng một ít công ty cửa hàng, không phải nhiều, nhưng tối nay, đông đảo tân khách tới, vẫn là bị nho nhỏ mà chấn động một chút.

Tiêu lão gia tử tự mình tuyên bố Mạnh Đình có thể nhận được cổ phần sáu phần trăm xí nghiệp Tiêu thị, cùng Tiêu Tử Mặc ngang hàng, nhưng ngoài ra, Mạnh Đình và Yến Tuy đêm qua ra mắt Ninh lão thái thái, lại thêm vào một khoản, bà để cho Mạnh Đình thừa kế tất cả cổ phần của bà ở Ninh gia.

Giá trị này thậm chí muốn vượt qua 6% cổ phần Tiêu lão gia tử cho, Ninh lão thái thái có phải biết cái gì rồi hay không, Ninh Châu cũng không xác định, nhưng nhìn thần sắc bà lôi kéo tay Mạnh Đình cười híp mắt, lại cảm thấy bà chỉ là đơn thuần thích Mạnh Đình mà thôi.

Yến hội vẫn tiến hành đến 12h đêm, những khách nhân mới lục tục cáo biệt, nhưng so với lần trước yến hội sinh nhật Ninh Châu, lần này cuối cùng tới viên mãn.

Yến Tuy không khỏi muốn đi theo uống chút rượu, nhưng không biết lúc nào Mạnh Đình cũng lặng lẽ uống một chút, thần trí tựa hồ hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng má đỏ bừng lại giấu không được.

"Ngọt ngọt, em chính là nếm thử." Mạnh Đình nhỏ giọng cùng Yến Tuy giải thích, sau đó lá gan nhỏ tăng lên to lớn, cậu tiếp tục yêu cầu nói, "Em còn muốn nếm một ngụm……"

"Cha, mẹ, Đình Đình say rồi, con dẫn em ấy về trên lầu."

"Đi đi," Ninh Châu giơ tay, sau đó Yến Tuy liền cõng Mạnh Đình lên.

Mạnh Đình tự mình đi đoán chừng còn muốn nháo, nhưng được Yến Tuy vừa cõng, cậu liền thuận theo không động nhiều nữa.

"Yến Tuy……"

"Ừ, anh ở đây," Yến Tuy vừa đi vừa đáp lại lời Mạnh Đình.

"Yến Tuy, em yêu anh."

"Anh cũng yêu em."

---

*Thông báo thông báo lại hố mới nữa đào, bộ này khá khác với các bộ trước tui đã làm, em thụ không còn ngốc manh như Đình Đình với Phó A Bảo nữa mà cáo già hơn rồi. Anh công cũng không còn là tổng tài ôn nhu trung khuyển nữa mà là bộ đội đặc chủng siêu cấp nóng tính. Cơ mà đôi này cũng siêu đáng yêu luôn. Cơ mà nghề của em thụ hơi đặc biệt chút, có lẽ với nhiều người thích thụ trong sáng đáng yêu thì không thích em lắm, em ý làm nghề quan hệ xã hội trong một quán bar. Đây không phải em ý là MB đâu, em ý chỉ làm như kiểu đi nói chuyện với người ta thôi ý, bán nói ăn tiền chứ không bán thân. Hi vọng các thím sẽ thích bộ mới thể loại mới "Ai bẻ cong người đó chịu trách nhiệm" này:********

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sung-hon-hao-mon